

GRIEKSCH WOORDENBOEK

DOOR

DR F. MULLER JZN

HOOGLEERAAR AAN DE RIJKS-UNIVERSITEIT TE LEIDEN

DERDE DRUK

f 9,90

WWW.STILUS.NL

BIJ J. B. WOLTERS' UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ N.V.
GRONINGEN - DEN HAAG - BATAVIA - 1938

οὐ γὰρ πάνυ συγχωρῶ τὸν ἐν τοῖς λόγοις
σκοπούμενον τὰ θῆτα ἐν εἰκόσι μᾶλλον σκοπεῖν
ἢ τὸν ἐν τοῖς ἔργοις.

PLATO Phaedo 100 a.

UIT DE VOORREDE VAN DEN EERSTEN DRUK.

Het is gewenscht, dat ik hier op een paar vaste punten wijs, die mijn weg bepaald hebben bij het schrijven van dit werk.

I. Historische beschouwing. Doorlopend heb ik getracht ieder artikel te geven als een taalpraeparaat, een klein stukje taallevens in doorsnede. De vóór-geschiedenis van het woord, voordat het binnen ons gezichtsveld, de Grieksche taal, treedt, moest kort behandeld worden . . . Ik ben mij bewust hierin verder te zijn gegaan dan bijv. Skutsch in de nieuwe bewerking van Stowasser's Woordenboek en ik deed dat met opzet, omdat het doel, dat mij voor oogen stond, was een Grieksch woordenboek te geven, dat in beknopten vorm zoowel den gymnasiast als den student voldoende zou kunnen zijn.

Deze taalvergelijkende beschouwing nu bestemde ik voor den student of voor den leeraar, in verreweg de meeste gevallen niet voor den gymnasiast.

Doch niet slechts een beknopte formulering en een overzichtige opzet lag in mijn bedoeling. Ik wilde trachten in dit werk die levenwekkende verbinding vast te leggen van studie der teksten en studie der taal in haar historische ontwikkeling en in haar vóór-historische verwantschap; juist op den nadruk kwam het mij aan, waarmee die noodzakelijke eenheid, die „liefde tot taalmonument en taal”, de philologie dus in haar eigenlijken zin, hier tot uiting kwam.

Zoo heeft dan deze belangstelling voor de historische ontwikkeling ook in een andere richting haar invloed laten gelden. Zooveel mogelijk wilde ik beproeven duidelijk te maken, hoe in de opeenvolgende beteekenissen een stuk menschen-geschiedenis ligt besloten, hoe steeds verder voortgaande of verfijnde vertakking, verrijking of verarming, versterking of verzwakking heeft plaats gehad, hoe met enting of bevruchting door in de nabijheid aangetroffen taallevens bloei, groei en sterven zich met vaak doorzichtige duidelijkheid heeft afgebeeld in dat gedachte-teeken: het woord. Men vergelijke hiervoor woorden als *ἄγων*, *εἶδος*, *λόγος*, *νοῦς*, (*νόος*), concreta als *ἀδελφός*, *δῶρον* en andere. Op mijn bedoeling met enkele hoofdartikels ook in syntactisch opzicht dit historische principe, dat velerlei regels overbodig maakt en feitelijk vereenvoudiging beteekent, tot zijn recht te laten komen, kom ik beneden terug (p. VII).

Als een uitvoerige bespreking van vele oude woorden is leeraar en student F. Bechtel's *Lexilogus zu Homer* (Halle 1914) warm aan te bevelen; duidelijk en met volledige beheersching der Inscripties worden daar de vragen gesteld en op sobere wijze beantwoord.

II. Volledigheid. In het aantal der lemmata wilde ik zóó volledig zijn, als het kader van dit boek mogelijk en mijn bedoeling wenschelijk maakte.

Voor *A* tot *AN* vond ik, zooals van zelf spreekt, in het voortreffelijke woordenboek van (Passow-)Crönert een grooten steun. Doch verderop moest ik mij zelf een weg banen. Hier volgt dus een overzicht over het materiaal, dat ik verwerkt heb.

a. De nieuwe aanwinsten. Ik maakte gebruik van Lietzmann's Kleine Texte, omdat deze waarschijnlijk in handen van onze studenten zijn: Supplementum Lyricum (Archilochus, Alcaeus, Sappho, Corinna, Pindarus), Supplementum Sophocleum, Supplementum Euripideum. Deze heb ik geëxcerpeerd en er een Index van gemaakt. . . . Deze fragmenten zijn genoteerd met D. (= Diehl), die van Euripides echter met A (= von Arnim).

Menander heb ik opgenomen door gebruik te maken van index en tekst van Körte's tweede uitgave, hetzelfde geldt van Bacchylides en voor de 'Αθηναίων Πολιτεία van Aristoteles in de tweede uitgave van Blass. Voor Timotheus, Herondas en verspreide fragmenten gebruikte ik Van Herwerden's Lexicon Dialecticum et Suppletorium.

Groter was de moeilijkheid bij de Papyri. Volledigheid was hier onbereikbaar en ongewenscht. Hier heb ik mij bepaald tot een volledig gebruik van F. Preisigke, Fachwörter des öffentlichen Verwaltungsdienstes Aegyptens (1915) en tot de bekende bloemlezingen: Witkowski Epistulae privatae² en Helbings deeltje in de Sammlung Göschen (N°. 625).

Eindelijk het Nieuwe Testament. Niet alleen persoonlijke belangstelling maar ook de wensch dit boek voor theologen bruikbaar te maken brachten mij hier tot grooter uitvoerigheid, iets dat mij mogelijk werd gemaakt door het rijke Handwörterbuch zum neuen Testament van Preuschen. Ieder artikel loopt dus uit op de vraag: komt dit woord nog en hoe komt het voor in de verschillende vormen der Grieksche Κοινή: Nieuwe Testament of Papyri of van de literaire schrijvers vooral Polybius, Plutarchus, Lucianus?

b. Dialecten. De teksten achter Buck's Introduction to Greek Dialects hebben hun eigen Glossarium en behoeften hier dus niet te worden bewerkt. Maar ook het volledig opnemen van den woordenschat van Solmsen's Inscriptiones Graecae viel buiten het kader van dit woordenboek. Hier heb ik dus een middenweg bewandeld; bij de gegeven lemmata heb ik steeds de dialectvormen, in hoofdzaken volledig, mee opgenomen, en afzonderlijk slechts opgegeven hetgeen in literatuur of papyri niet voorkwam en niet met behulp van hetgeen uit die bronnen werd meedeedeeld, begrepen kon worden (bijv. ἀφλανεῖς). Als regel heb ik woorden aan inscripties ontleend geen accent gegeven in afwijking van de praktijk in het buitenland.

c. Het overige materiaal, voornamelijk uit de klassieke en vóórklassieke taalperioden. Hier heb ik getracht zooveel mogelijk mij van Liddell and Scott, Passow en Pape onafhankelijk te maken en het boek zelfstandig op te bouwen. Doch reeds door gebrek aan ruimte op mijn schrijftafel en haar naaste omgeving was het mij natuurlijk niet mogelijk dit overal te doen.

Voor Homerus heb ik gebruik gemaakt van Gehring's Index en van Mehlers Wordenboek op Homerus (bewerkt door Dr. J. Mehler); met het laatste heb ik kennismaking met groote voldoening en vaak met dankbaarheid hernieuwd. Ook voor de Homerische Hymnen hielp mij Gehring. Voorts voor Pindarus het lexicon van Rumpel, voor Herodotus van Schweighäuser. . . .

Voor Aeschylus gebruikte ik het lexicon van Dindorf en voor Sophocles van Ellendt, voor Thucydides den Index van Von Essen, voor Plato het lexicon van Ast, voor Demosthenes den Index van Schaefer en voor Lucianus het lexicon van Reitz. Wetende hoe moeilijk het zoeken van een bepaald woord bij de zware lectuur van Thucydides is, heb ik bij dezen schrijver steeds ook den regel aangegeven, zooals ook von Essen en Hude in zijn Teubner-uitgave (niet de §!) die meedeelen.

De Anthologia Lyrica heb ik, na eenige aarzeling, naar den tweeden druk van Bergk geciteerd na begonnen te zijn ook de plaats in de derde uitgave van Bergk-Hiller-Crusius er aan toe te voegen. Ook de laatste druk van Liddell and

Scott (⁸, 1901) citeert nog naar de tweede uitgave van Bergk; bovendien is door de *Indices* achter in den nieuwsten druk steeds ook dáár het frg. gemakkelijk te vinden en is voorts de derde druk zoo weinig een standaardwerk, dat er binnen korten tijd een geheel nieuwe bewerking noodig zal zijn (vgl. ook von Wilamowitz, Sappho und Simonides p. 2).

III. Het opgeven van plaatsen. Het meest tijdroovend, tevens het meest verdrietig was echter het controleeren der plaatsen.

Voor Aeschylus heb ik met den tekst van Weil en von Wilamowitz en voor Sophocles met den Teubner-tekst en de editie van Kuiper alle plaatsen tot H nagekeken, doch toen, merkende hoe betrouwbaar de beide speciale lexica (z. b.) waren, voor dit naslaan mij beperkt tot plaatsen, die mijn argwaan wekten. Doch van Euripides (Kirchhoff en Nauck) en Aristophanes (van Leeuwen en Kock) heb ik alle opgegeven plaatsen tot het laatst toe vergeleken, van Xenophon vooral de *Scripta minora* in de editie van Rühl op zeer veel plaatsen nageslagen en vaak daarbij van de vertaling van het boekje *Περὶ ἱππικῆς* en de voorlichting van van Woelderer gebruik gemaakt.

De oudste Oratores eindelijk, Lysias, Antiphon en later Aeschines werden zeer dikwijls vergeleken, de andere minder.

In het opgeven van deze plaatsen moest ik een vasten regel volgen. Hier heb ik getracht in een kort bestek karakter en gebruik van het woord te beschrijven, daarbij vooral rekening houdende met de verschillende γένη der literatuur. Bij de afzonderlijke lemmata kwamen dus als het ware de volgende vragen bij mij op: „komt dit woord voor bij en is zijn karakter en sfeer dus ten deele bepaald door zijn voorkomen bij Homerus en Hesiodus, de Cyclici en de latere Epici (Apollonius Rhodius en and.)? bij de Lyrici? bij Pindarus en Bacchylides? bij Herodotus? de historiografen, vooral Thucydides en Xenophon? bij de Tragici, in de eerste plaats Aeschylus en Sophocles? de Comici, voornamelijk Aristophanes en Menander? bij Plato en Aristoteles? de Oratores, vooral Lysias en Demosthenes? de latere schrijvers, vaak in Κοινή-nuanceering en ten slotte het Nieuwe Testament?” Daarnaast gaf ik een algemeene aanwijzing van Papyri en Inscripties, ook Dialect-inscripties. Deze plaatsen moeten contrôle van wat ik meedeelde mogelijk maken, zij moeten mijn opvatting en groepeerings toelichten en afronden.

IV. Beperking. Tegenover dezen grooteren rijkdom ben ik elders spaarzaam en sober geweest. Niet een brij van beteekenissen wilde ik opdisschen, waarin men op den tast rondploetert, tot men ergens een wankel steunpunt meent gevonden te hebben opschrikkend met een: „halt, hier is het!” maar een reeks zorgvuldig gekozen beteekenissen, hoofdpunten waarover het woord zijn verschillende levensdraden heenspint. Volledigheid en raakheid zijn hier samen nooit te bereiken; slechts hoofdkleuren kan men opzetten, bijzondere nuanceering en toon hangen steeds van de omgeving, van den contextus af, ja men moet trachten ook leerlingen te leeren in dit opzicht een zekere vrijheid gebruiken in dien zin, dat zij met een woordenboek zelf werken, niet achter een woordenboek zich verstoppen of zich daarmee dechargeeren.

Sober ook ten opzichte van de Syntaxis. Waar de „constructie” van een nomen, verbum of praepositie meegedeeld moest worden om het woord in kwestie zelf duidelijk te teekenen, of waar bij vertaling tweeeërlei mogelijkheid en dus misverstand anders zich zou kunnen voordoen, ben ik op al deze bijzonderheden ingegaan; doch mee te deelen bijv. dat een verbum als γῆνόςσω met den A.c.I. maar ook

met $\delta\tau$ verbonden voorkomt, behoeft hoogstens een herinnering te zijn aan het algemeene gebruik, dat beide uitdrukkingsmogelijkheden bij de verba sentiendi, et declarandi omvat. Onjuiste formulering als bijv., dat $\xi\acute{\alpha}\nu$ den Coniunctivus „regeert”, heb ik met opzet vermeden en hiervoor in de plaats veeleer een paar kleine syntactische centrales gebouwd ($\xi\nu$; $\mu\eta$; $\omicron\upsilon$, $\gamma\acute{\alpha}\rho$; $\delta\lambda\lambda\acute{\alpha}$, $\mu\acute{\epsilon}\nu$ en dgl.), waaruit voor de verschillende coniuncties telkens weer verlichting en verduidelijking geleverd kan worden. Deze dienen zeker niet om de gewone descriptieve schoolgrammatica te vervangen; wel kunnen ze in sommige gevallen wellicht reeds op het Gymnasium worden gebruikt, om een weinig perspectief en wat meer begrijpen en aanvoelen van de geleerde feiten mogelijk te maken.

V. Overzichtigheid. Het gebruik van een duidelijke indeeling, van vette letters en cijfers en enkele andere middelen zal men hoop ik billijken, ook dat ik bij grooter artikels ($\xi\gamma\omega$, $\xi\mu\rho\sigma$, $\xi\chi\omega$, $\lambda\acute{o}\gamma\omicron\sigma$, $\tau\iota\theta\eta\mu\iota$, $\phi\acute{\epsilon}\rho\omega$ en andere) telkens nieuwe alinea's heb aangewend.

VI. Gebruik. Voor dit boek, evenals eigenlijk voor ieder woordenboek der klassieke talen, stel ik mij als vanzelfsprekend voor, dat de leeraar aanvankelijk bij het vertalen met zijn jeugdige schare het zonder dit woordenboek of een woordenboekje zal doen en dat hij — eerst na een paar pagina's gelezen te hebben en wel zoo veel mogelijk op het Gymnasium, slechts af en toe thuis met behulp van zorgvuldig gekozen aantekeningen — ten slotte het gebruik van een dergelijk boek in de klasse niet alleen zal bespreken maar ook zal demonstreeren, om dan de eerstvolgende keeren, samen met de leerlingen en met behulp van het woordenboek, de lectuur langzaam te vervolgen. Dergelijke oefeningen kunnen, indien met eenigen tact geleid, een klein surrogaat vormen voor het zeer groot te kort aan zelfwerkzaamheid en praktisch werken in de klassieke talen op het tegenwoordig Gymnasium.

VII. Transcriptie. In het weergeven der woorden uit verwante Indogermaansche talen heb ik mij in het algemeen gehouden aan het systeem door Brugmann in zijn Grundriss gevolgd.

In één opzicht ben ik echter met opzet afgeweken: de rijen der gutturalen geef ik met \tilde{k} (palataal), k (velaar) en q^* (labiovelaar) aan, niet met \tilde{k} , q , q^* om zoodoende ook voor het gezicht het verband tusschen vele Indogermaansche k 's en Grieksch κ niet noodeloos te verbreken.

Voor „Ablaut” maakte ik gebruik van het door Uhlenbeck ingevoerde internationale woord „phase”, een term, die ook door de moderne techniek een hogere vitaliteit gekregen heeft; daarbij als nadere aanwijzingen: gerekte phase (Dehnstufe), o -phase (o -Stufe), korte phase (Reduktionstufe) kortste phase (Schwundstufe).

VIII. Een verklaring van eenige teekens en van den inhoud der fasen laat ik aan het boek voorafgaan (zie beneden p. XII en XIII).

UIT DE VOORREDE VAN DEN TWEEDEN DRUK.

.... Ik was mij zelf bewust, dat er nog veel aan te vullen en te verbeteren viel en duidelijk had ik het uitgesproken, dat van het oogenblik van verschijnen af de auteur zich in de menigte terugtrekt: hij is niet meer dan een ongemeen belangstellend lezer of gebruiker van zijn eigen werk, die, zegt Quintilianus, *refrigerato inventionis amore libros diligentius repetitos tamquam lector perpendat*. Inderdaad, er valt niet aan te denken opnieuw omschanst door een amphitheater van Indices en andere boeken het geheel opnieuw aan de gegevens te toetsen.

Naar geuite wenschen heb ik zoo veel mogelijk geluisterd. Dit moge blijken uit een korte opsomming, wat dezen tweeden druk in manuscript (dat persklaar aan den uitgever werd gezonden in den zomer van 1925) van den eersten onderscheidde. Vooreerst de indeeling der artikels. Deze werd in dier voege gewijzigd, dat de etymologische gedeelten aan het eind werden geplaatst, afzonderlijk en met kleiner lettertype. Voor de(n) gymnasiast, die thans na de morphologische détails dadelijk de hoofdzaak, de semasiologische structuur voor zich ziet, is dit zeker een verbetering. Slechts waar twee of drie woorden voor het aanduiden van een dergelijk verband voldoende waren, werd de oude en gewone indeeling behouden. Enkele in den eersten druk bijwijze van proefneming zeer mager gehouden artikels (*αἰρέω, αἶρω*) werden verrijkt en in het vleesch gezet, etymologisch verder gaande hypothesen (s.v. *αἶρω, κινέω*) zijn thans weggelaten.

Voorts de schrijvers, die het boek bestrijkt en bewerkt. Voor Plutarchus en voor Lucianus is zeer veel toegevoegd en uitgebreid en honderdtallen van plaatsen zijn ditmaal opgegeven, voor Plutarchus uit de Vitae met den eigennaam, uit de Moralia of het tweede deel met de pagina. Een nauwkeurige vergelijking, met Wytttenbach's glossarium voor Plutarchus en met Reitz' Index voor Lucianus, voor de letter A en op enkele andere punten uitgevoerd, schonk me de overtuiging, dat bruikbaarheid en betrouwbaarheid ten opzichte van deze beide schrijvers in dit Woordenboekinderdaad aanwezig is. Timotheus ging ik met von Wilamowitz' editie nog eens geheel door, voor Hero(n)das werd vaak van Groeneboom's en Terzaghi's nieuwste bewerkingen gebruik gemaakt. Voor Theocritus heb ik groote stukken met Rumpels Lexikon vergeleken zonder noemenswaardige tekorten te ontdekken.

Een zeer belangrijke uitbreiding brachten de Voor-Socratici. Den Woordindex op Diels voortreffelijke editie heb ik geheel in het Woordenboek opgenomen en verwerkt, in hoofdzaak natuurlijk mij beperkend tot de met B gemerkte authentieke fragmenten, de A-fragmenten slechts daar gevend, waar voor de geschiedenis der Philosophie kernbegrippen ter sprake konden komen. Wie die stof doorwerkt, vaak den text der fragmenten zelf vergelijkend, ontdekt hier een zeer gewichtige en onmisbare schakel van Grieksche taal- en gedachtenleven tusschen de epische en ionische-attische periode.

Moeilijker stond het met Diehl's nieuwe uitgave der Anthologia Lyrica, in de eerste helft van 1925 verschenen en in mijn bezit gekomen enkele weken voor ik het manuscript moest afsluiten. In dien korten tijd het vele nieuwe en al het anders genummerde nog in het Woordenboek op te nemen, bleek na een poging (zich uitstreckende over *SAPPHO Μελῶν A* frg. pg. 325—347) ondoenlijk. Ik heb mij er toe moeten bepalen gedurende de zeer snel verloopende druk en correctie de reeds opgenomen citaten uit de Lyrici met hun nieuwe vindplaats (aangeduid door ALD. = Anthologia Lyrica ed. Diehl) te vermelden.

Het wil mij schijnen, dat naast deze Lyrici in de toekomst aan enkele latere schrijvers meer bijzondere aandacht besteed kan en moet worden: ik denk aan Teles in Hense's editie, aan Epictetus en Marcus Aurelius, misschien ook aan latere historici. Hiermee zal, ook voor de toekomst der klassieke studiën, mijns inziens meer bereikt kunnen worden, dan met het opnemen van nog meer — steeds toch onvolledige — gegevens uit Inscripties of uit Papyri.

LEIDEN, Maart 1926.

BIJ DEN DERDEN DRUK.

Een werk als het hierbij ten derden male aan het publiek aangeboden, dat bij zijn ontwerp voor de(n) gymnasiast, de(n) student en de(n) docent bestemd werd, wordt door den modernen tijd aanvaard onder de reserve van een ook hier toepasselijk πάντων χρημάτων μέτρον ἀνθρώπου: anders is de maat van de gymnasiale praktijk, anders van het Universitair onderwijs, anders van de didaktiek. Doch ook in ieder van deze leer-kringen kunnen de eischen aan lexicographisch werk gesteld nog zeer verschillend zijn. Immers, dat dit boek ook voor den gymnasiast bruikbaar is, bewijzen zijn drie drukken. Dat echter een beknopt werk voor een groot deel der gymnasiasten een verhoogde bruikbaarheid zal bezitten, is voorloopig slechts een veronderstelling, die evenwel het thans ter perse gaande Beknopte Grieksche Woordenboek (tot stand gekomen in samenwerking met Prof. Dr J. H. Thiel te Haarlem) naar alle waarschijnlijkheid zal komen bevestigen. Voortaan zal dit grootere werk zijn sfeer van actie dus vermoedelijk beperkt zien tot die zelfde groepen van gebruikers, gymnasiasten, studenten, docenten, die ook thans het grootere Latijnsche Woordenboek blijven gebruiken.

In hoofdzaak latent blijft — het moge juist daarom hier eenmaal worden uitgesproken — voortaan de beteekenis van dit werk ook voor de gemiddelde praktijk van het Gymnasiaal en Lyceum-onderwijs, niettemin feitelijk aanwezig, in zooverre als het voortleeft in zijn jongeren broeder, het bovengenoemde Beknopte Grieksche Woordenboek. Dat kleinere boek toch rust geheel op den opzet en de taalkundige — historische en semasiologische — beschouwingswijze en het ordenings-principe, waaruit dit werk indertijd voortgekomen is.

De tijd, mij toegemeten na de mededeeling van den uitgever, dat een nieuwe druk noodig zou zijn, werd voor het grootste deel vereischt om in mijn doorschoten exemplaar de honderden addenda en corrigenda in passenden vorm in te voegen, die heugelijk velen mij voor een nieuwen druk uit eigen beweging hadden toegezonden: studenten, docenten, collega's bij het Hooger Onderwijs, niet het minst aantrekkelijk de opmerkingen door gymnasiasten te berde gebracht. Naast de reeds in den vorigen druk vermelde data en hetgeen door Dr J. van IJzeren in zijn recensie (Museum 1927, kol. 282—85) was opgemerkt betrof het hier gegevens mij verstrekt door de heeren: N. J. Beversen p. m., J. W. Brinkgreve, R. J. Dam, J. den Dulk, P. J. Elferink, J. W. Fuchs, B. A. van Groningen, D. C. Hesseling, P. Herfst, G. E. W. van Hille, J. W. van Houten, G. Italie, A. van Katwijk, W. J. W. Koster, F. B. J. Kuiper, W. E. J. Kuiper, R. Levisson Luisson, H. Mallinckrodt, B. Rijdes, Schippers, Spaendonck, M. de Vries, J. R. Wartena, Wijdeveld, J. van IJzeren. Enkele namen moet ik achterwege laten, die ik later niet op de bijdragen vermeld vond: ook dezen Anonymi komt een woord van dank toe.

Allen ben ik oprecht erkentelijk voor de vaak groote moeite, die zij zich voor dit boek hebben willen getroosten; in het bijzonder mag ik hier de ook nu weer zoo treffende akribie vervullen, waar van Dr G. Italie mij telkens weer de bewijzen toezond, voorts de belangrijke aantekeningen op Epictetus betrekking hebbende van de hand van Prof. D. C. Hesseling, en even waardevolle voorstellen Menander betreffende mij door Prof. W. E. J. Kuiper gedaan. Nadat de druk reeds grootendeels was afgesloten bereikten mij — te laat, helaas — zeer uitvoerige addenda uit de latere Graeciteit door Dr P. J. Koets te Batavia aangeboden en een reeks van desiderata door voortgezette lectuur van Plato gewekt bij Dr E. de Strycker S. J. in België.

Zelf had ik in den loop der jaren vooral Epicurea genoteerd, in de eerste plaats uit de brieven van Epicurus, door von der Muehl uitgegeven, stukken uit Herondas, Plutarchus (Vitae van Galba en Otho en enkele stukken der Moralia), Teles, en een gedeelte uit Diehls Anthologia Lyrica. Het werk van een mijner studenten kwam mij bij het laatste ten deele tegemoet. De tijd was echter in de mij daarvoor gelaten maanden te kort, om mijn voornemen uit te voeren en de geheele Anthologia Lyrica in mijn werk op te nemen.

Nu intusschen juist door het verschijnen van een Beknopt Grieksch Woordenboek de taak en werkverdeling van beide boeken zich duidelijker en vaster gaat afteekenen en dientengevolge ook de opdracht aan het groote Grieksche Woordenboek gegeven zich meer blijvend en betrouwbaar laat formuleeren, kan voor een dergelijke — toch altijd bescheiden en binnen zekere grenzen beperkte — uitbreiding reeds vroeger tijd en energie beschikbaar worden gesteld en behoeft niet te worden afgewacht, of een waarschuwend woord van den Uitgever het recht geeft aan lexicographischen arbeid voor dit werk opnieuw tijd en energie te wijden.

Tenslotte moge ook hier dan de bekentenis staan van wellicht iederen lexicograaf: dat, naarmate hij meer verbetert en aanvult en het volmaakte iets meer nadert, hij van dit volmaakte zich hoe langer hoe verder verwijderd voelt, overziende hetgeen te verbeteren viel, thans nog meer dan vroeger! Die weg omlaag is vermoedelijk de eenige weg omhoog, geen „ver-beeld-ing” van de werkelijkheid, doch die werkelijkheid zelf. In dien zin heeft zich aan dezen schrijver ook Plato's karakteristiek voltrokken, die aan den eersten druk vooraf ging en die wij thans als resultaat aan het einde van den derden druk willen plaatsen: τῶ ἐν τοῖς λόγοις σκοπομένῳ τὰ ὄντα!

LEIDEN, Zomer 1933.

F. MULLER JZN.

VERKLARING DER TEEKENS.

A > B (als pijltje te zien →) beteekent: A ontwikkelt zich tot, gaat over in B.
A < B (als pijltje te zien ←) beteekent: A heeft zich ontwikkeld uit, is ontstaan uit B.
* beteekent, dat dit woord, deze vorm zóó niet voorkomt of slechts ge(re)construeerd is.
- geeft de voege aan van een samenstelling of afleiding: uit ἀ- = in- en δικη recht
ontstaat ἀ-δικος; van ἀ-δικος is een afleiding met het suffix -ία: ἀδικ-ία.

Vandaar:

• geeft de oudere voege aan in een samenstelling of afleiding; zoo dus ἀ-δικ-ία, afleiding van ἀ-δικος.

/ geeft de nog weer oudere voege aan, zoo bijv. (ἀ-δικος; vandaar: ἀ-δικό-μαχος; vandaar weer:) ἀ/δικο·μαχ-ία.

/ geeft ook de voege aan ddár, waar een zuivere verdeling niet meer mogelijk is tengevolge van de klankontwikkeling, bijv. φάσ/μα, omdat φάσ-μα de voorstelling van een stam φασ- zou wekken, die hierin niet voorkomt (φάσ/μα ontstaan uit W. van φαίνω, nl. φαν- + suffix -(σ)μα).

N.B. Een woord als ποιητι-κός is een afleiding van ποιη-σις, ouder *ποιη-τις (zooals lat. stātim accusativus is van stā-ti-, latere formatie stā-tio), niet van ποιη-τός of van ποιη-τής, zooals vaak gedacht wordt.

∞ beteekent: gezien in verband met.... (of vaak:) gezien in tegenstelling met....
: beteekent: in verhouding tot....

× beteekent, dat een vorm of een beteekenis een kruising van twee andere is.

2 achter een adiectivum beteekent, dat het van twee uitgangen is. Staat er niets bij, dan is het van 3 uitgangen.

(?) onmiddellijk achter het lemma of hoofdwoord beteekent, dat de schrijver geen etymologie kan of durft geven.

N.B. — De taalkundige behandeling der woorden aan het einde der artikels is in de meeste gevallen niet voor gymnasiasten bestemd.

PHASEN.

I = ē/ō rij; II = ā/ō rij; III = ē/ō rij; IV = ā/ō rij; V = de zoogenaamde Bases, d. w. z. tweelettergrepige of verlengde wortels.

	Gerekte		Volle		Korte	Kortste
	e-phase	o-phase	e-phase	o-phase		
	oorspr. geaccentueerd	oorspr. niet geaccentueerd	oorspr. geaccentueerd	oorspr. niet geaccentueerd	(tekenen a'o'o)	
A. EENLETTERGREPIGE WORTELS.						
I	ποι-μήν δο-τήρ īēg-ula	δαί-μων δώ-τωρ	ποι-μέν-ος fem δοτειρά uit *δοτειρά- īēgo λείπω ἐλεύ(θ)-σομαι μένω τέτταρες	γεν.δαι-μου-ος γεν.δώ-τορ-ος tōga λέ-λοιπ-α εἰλ-ήλουθ-α ξ-πορ-ον	maneo < m ₀ n- par-ti- < p ₀ r- quattuor < q ^u et-	ποι-μ(⟨)ν-ιον ξ-λίπ-ον ξ(ι)λ-ήλουθ-μιν por-ti-δn < p ₀ r-
II	amb-āgēs āc-ri-	ἀγ-ωγ-ή	ἀγω ἄκ-ρος	ἄγ-μος ἄκ-ρις, Ocri- culum		
III			ἐγγ-νῦμι τί θη-μι δι-δω-μι dō-num	ἔροωγα θω-μός	Korte	
IV			dor.(σ)ῖ-στᾶ-μι ξ-στᾶ-ν		ontstaan uit zgn. „schwa indogerman- nicum” (tekenen: ε)	ἐροῶγην τί-θε-μεν, θε-τός δι δῶ-μεν, δῶ-τός (σ)ῖ-στᾶ-μεν, στᾶ-τός
V	B. TWEELETTERGREPIGE WORTELS = BASES.				Korte	Kortste
	W. ḡen + ē- (doen) ontstaan					
	ḡnē in: (κασί)γνη-τος	ḡnō in: γνω-τός „verwant”	ḡ nō = ḡñ-in: (g)nā-lus, (g)nā-scor		gn- in: γι-γν-ομαι gi-gn-o	
	W. tēr + ē(ι)- wrijven, (door)boren					
	trē in: τρῆ-μα	(trō) in: (vgl. τρω-μα s.v.), τι-τρώ- σκω	t ₀ rā = t ₀ r- (of t ₀)rāi = tri in trī-lus)			

N.B. -ā^x- beteekent: „een lange vokaal: ā, ē of δ; welke bepaald, is niet meer uit te maken.” Voor verdere inlichtingen raadplege men de handige kleine brochure van FERD. SOMMER Sprachgeschichtliche Erläuterungen für den griechischen Unterricht, Teubner Leipzig.

AFKORTINGEN.

A. Schrijvers.

Ael(ianus)	Dem(osthenes)	Lycurg(us)
Aeschin(es)	Din(archus)	Lycophr(on)
Aesch(ylus)	Dio (Cassius)	Lys(ias)
Akusil(aos)	Dio v. Prusa (= Chryso-	Marc(us) Aur(elius)
Alcae(us), D. z. p. VI, IX.	stomus)	Men(ander)
Alcm(an)	Diod(orus)	Mimn(ermus)
Alexandr(ijnen)	D(ionysius) H(alicarnas-	Nic(ander)
Anacr(eon)	sensis)	N(ovum) T(estamentum)
(Anacr.)eontēa)	Emped(ocles)	(NT) = Schrijvers uit de
Anaxag(oras)	Epich(armus), A. = Ahrens	Oud-christ. literatuur
Anaximan(dros)	K. = Kaibel	Orat(ores)
Anaximen(es)	Ep(ici)	Pap(yri)
Andoc(ides)	Epict(etus)	Parm(enides)
A(nthol.) L(yr. ed.) D(iehl)	Eup(olis)	Paus(anias)
1925	Eur(ipides), A. z. p. VI	Π(εpl) "Υ(φουc).
Antiph(on)	Gorg(ias)	
Ap(ollonius) Rh(odius)	Heracl(itus)	Philol(aüs)
App(ianus)	Herond(as)	Pind(arus), D. z. p. VI
Arat(us)	Hdt (= Herodotus)	Pl(ato) Com(icus)
Archil(ochus), D. z. p. VI, IX.	Hes(iodus)	Pl(ato)
Archyt(as)	Hes(iodus)	Plut(archus)
Ar(istophanes)	Hesych(ius)	Pol(ybius)
Aristot(eles)	Hippocr(ates)	Sappho, D. z. p. VI
Arr(ianus)	Hippon(ax)	Semon(ides)
Athen(aeus)	Hymn(i Homerici)	Simon(ides)
Att(ici)	Hyper(ides)	Sol(on)
Babr(ius)	Hom. (aangeduid door	Soph(ocles), D. z. p. VI
Bacch(ylides)	A 50, β 60)	Stesich(orus)
Batr(achomyomachia)	Ibyc(us)	Strab(o)
Call(imachus)	Inscr(ipties)	Theocr(itus)
Ceb(es)	Isae(us)	Theogn(is)
Com(ici)	Isyll(us)	Theophr(astus)
Corinn(a), D. z. p. VI, IX.	Isocr(ates)	Thuc(ydides)
Crat(inus)	LXX (Septuaginta)	Tr(agic): alle tragici
Ctes(ias)	L.Ep. = Latere epici	Tyrt(aeus)
D. = H. Diels, Fragm. d.	(Quintus, Nonnus)	V(etus) T(estamentum)
Vorsokratiker ³ .	Ltr. = Lateren	V.-Socr. = Vóór-Socratici
Democr(itus)	Luc(ianus)	Xen(ophon)

N.B. Aesch., Ar., Eur., Soph. (zonder opgegeven plaats) slaat op een fragment, indien slechts één van deze schrijvers genoemd wordt.

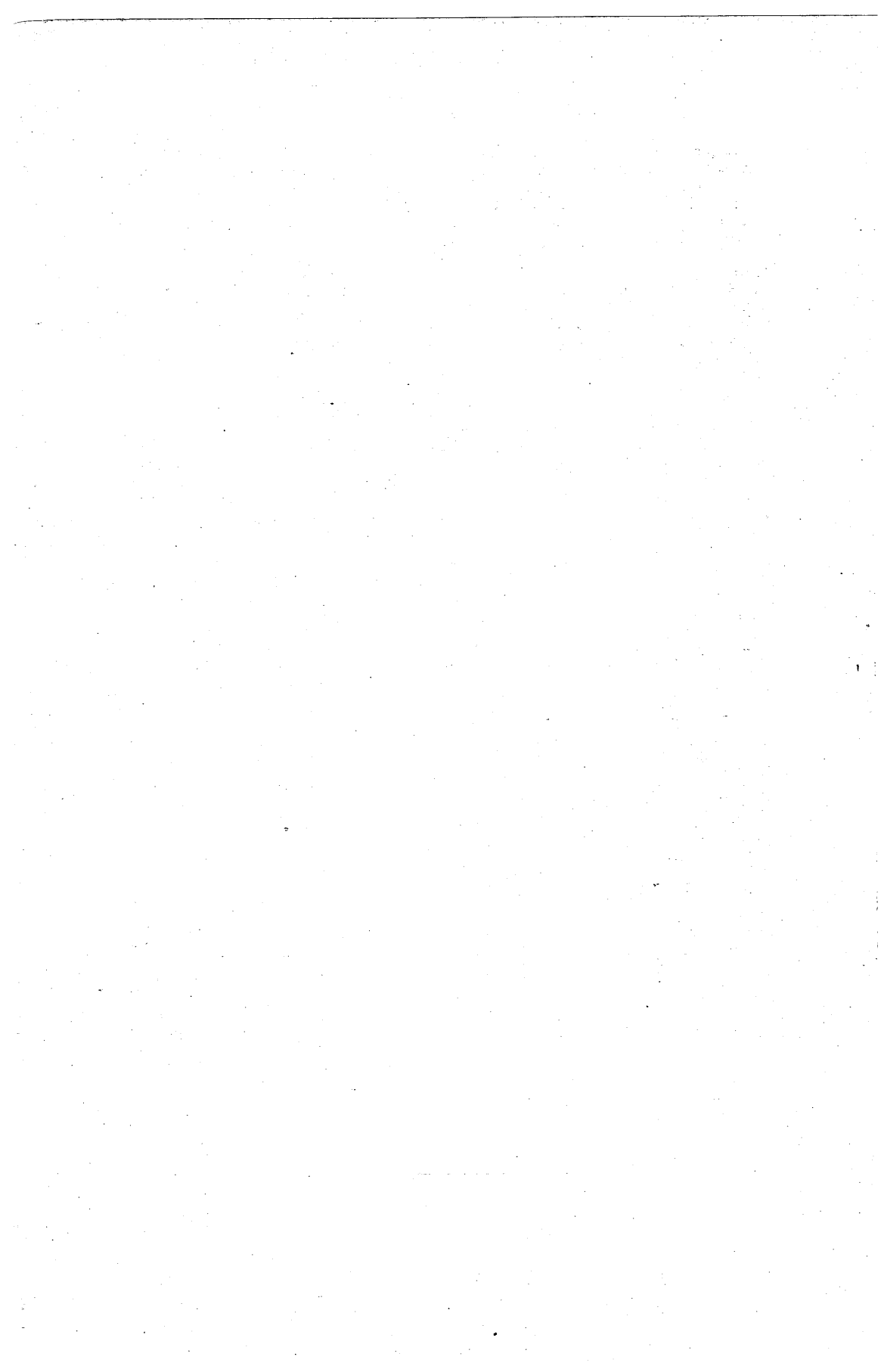
B. Andere afkortingen.

abl. = ab ativus	arab. = arabisch	ben. = beneden
abs(ol.) = absoluut	aram. = arameesch	bet. = beteekenis
abstr. = abstract	arc. = arcadisch	boeot. = boeotisch
acc. = accusativus	argol. = argolisch	bov. = boven
act. = actief	arm. = armeensch	bret. = bretonsch
adi. = adictief	athem. = athematisch	bijv. = bijvoorbeeld
adv. = adverbium	att. = attisch	christ. = christelijk
aeol. = aeolisch	av. = avestisch	collect. = collectivum
ags. = angelsaksisch	B. = basis (tweelettergre-	comp(ar). = comparatie
alb. = albaneesch	pige of „verlengde” Wor-	of comparativus
alg. = algemeen	tel, bijv. ter+ē(ι)-	comp(os). = compositum
anon. = anonymus.	babyl. = babylonisch	concr. = concreet
aor. = aoristus	beeldspr. = beeldspraak	coni(unct.) = coniunctivus
ar. = arisch	bepl. = bepaald(elijk)	of coniectum

cons. = consonant
 contr. = gecontraheerd
 corn. = cornisch
 cret. = cretisch
 cymr. = cymrisch
 cypr. = cyprisch
 d. = duitsch
 dat. = dativus
 dem. = deminutivum
 desid. = desiderativum
 d.i. = dat is
 dor. = dorisch.
 d.w.z. = dat wil zeggen
 e. = een
 e. a(nd.) = en andere
 e. dgl. = en dergelijke
 egypt. = egyptisch
 eig. = eigenlijk
 el. = elisch
 EN. = eigennaam
 eng. = engelsch
 ep. = episch
 etr. = etruskisch
 euph. = euphemistisch
 f. = femininum
 fr. = fransch
 fr. of frg. = fragment
 fut. = futurum
 gael. = gaelisch
 gall. = gallisch
 gath. = Gátha-avestisch
 (oudste dialect)
 G D. = Griechische Dialek-
 tschriften(ed. Collitz en
 Bechtel
 gen. = genitivus
 germ. = germaansch
 gew. = gewoonlijk
 got. = gotisch
 gr. = grieksch
 hebr. = hebreuwsch
 hetz. = hetzelfde
 i. a.g. = in alle geval
 ib. = ibidem
 id. = idem
 i.f. = in fine
 i.h.a. = in het algemeen
 imp. = imperativus
 impers. = impersonaliter
 impf. = imperfectum
 ig. = indo-germaansch
 indef(in) = indefiniet, -itum
 ind(ic). = indicativus
 inf. = infinitivus
 instrum. = instrumentalis
 interrog. = interrogatief

intr. = intransitief, -ivum
 ion. = ionisch
 i.p.v. = in plaats van
 kelt. = keltisch
 kl. russ. = klein-russisch
 (oekrajiensch)
 lac(on). = laconisch
 lat. = latijn(sch)
 lesb. = lesbisch
 lett. = lettisch
 lit. = litausch
 locat. = locativus
 log. = logisch
 Ltr. = latere schrijvers
 lw. = leenwoord
 m. = met of masculinum
 m. = middel- (zie o.)
 med. = medium
 maced. = macedonisch
 mhd. = middelhoog-duitsch
 morphol. = morfologisch
 msch. = misschien
 ndl. = nederlandsch
 n.gr. = nieuw grieksch
 nl. = namelijk
 n(tr.) = neutrum
 nom. = nominativus
 nwgr. = noordwest-grieksch
 o. = oud-, *bijv.* o.ind.
 o.b. = oud-bulgaarsch
 obi(ect. = obiect(ief)
 obsc. = obsceen
 o.h.d. of ohd. = oud-
 hoogduitsch
 o.ier. = oud-iersch
 o.ind. of oi. = oud-indsch
 (= sanskrit)
 o.n. = oud-noorsch
 onomat(op.) = onoma-
 topoetisch
 oorspr. = oorspronkelijk
 o.p. = oud-persisch
 o.pr. = oud-pruisisch
 opt. = optativus
 o.s. = oud-saksisch.
 osc. = oscisch
 overdr. = overdrachtelijk
 part. = gprtipium
 pass. = passief
 pass. refl. = passief reflexief
 perf. = perfectum
 perf. = perfectum
 pers. = personaliter
 phonet. = fonetisch
 phryg. = phrygisch
 plqpf. = plusquamper-
 fectum

pool. of po. = poolsch
 poss. = possessief, -ivum
 pr(aes). = praesens
 praegn. = praegnant
 praep. = praepositie
 pron. = pronomem
 redupl. = reduplicatie
 refl. = reflexief
 relat. = relatief, -ivum.
 r(uss.) = russisch
 s. = singularis
 sc. = scilicet
 sem. = semitisch
 semas. = semasiologisch
 serv. = servisch
 sl. = slavisch
 spec. = speciaal
 st. = stam, d.w.z. de wortel
 (= W.) + afleidingssuf-
 fix (*bijv.* φαίν-(ω) uit W.
bhñ + ιω, δοτέρ- uit W.
δο + τερ-)
 subi. = subject(ief)
 subst. = substantief
 suff. = suffix
 superl. = superlativus
 s.v. = sub voce
 tem. = tegenover
 them(at.) = thematisch
 thess. = thessalisch
 thrac. = thracisch
 tmes. = in tmesi
 toch(ar) = tocharisch
 tr. = transitief
 t.w. = te weten
 umbr. = umbrisch
 v. = van
 vand. = vandaar
 verm. = vermoedelijk
 verr. = verruimd
 verw. = verwant
 verzw. = verzwakt
 vgl. = vergelijk
 vlg. = volgende
 voc. = vocativus of vocaal
 voorg. = voorgaande
 W. = wortel, d.w.z. een
 woordkern (*bijv.*
bij φαίνω W. *gñem-*)
bij φαίνω W. *bhen-*)
bij δίδωμι W. *dō[*]*-)
 wrsch. = waarschijnlijk
 z. = zie
 z.d. = zie daar (ter plaatse)
 zw. = zweedsch.

A.

A, α, άλφα, τό, (uit sem.: aleph), indecl., eerste letter van het Gr. alphabet; als cijfer α' = 1 en α = 1000.

ἄ—, bij 2 ook ἄ-, bijv. ἀπλοῦς: lat. *simplicis*; onafschiedelijk voorvoegsel:

1. privativum, verzwakt of heft het begrip op van het woord, waarbij het geplaatst is, δῆλος duidelijk: ἄ-δηλος on-duidelijk; voor vocalen is het ἄν-, bijv. ἄν-ελευθερος on-vrij; in eenige samenstellingen blijft echter s ch ij n b a a r ook voor vocalen ἄ-, wanneer oudtijds σ, F of σF voorafging: ἄ-Ἔκων, att. ἔκων. (uit η, lat. in-, nld. on-).

2. copulativum, duidt een vereeniging aan, bijv. ἀ-κλόουθος vergezellend, van κέλευθος weg; hieruit ontwikkelt zich (één, samen-, vgl. lat. con-) de bet. van spanning, zeer: **intensivum** ἄ-τενης zeer ingespannen, ἄ-τλας veel-dragend.

(uit σπ-, vgl. (σ)δόμος, lat. semel, nld. samen vgl. Pl. Crat. 405c: οὐ τοῦ ἄλφα σημαίνει πολλαχού τὸ ὁμοῦ).
3. protheticum; uit zeer ouden tijd vindt men vaak een ἄ-vorm naast vormen zonder ἄ-: functie en oorsprong meestal niet meer te bepalen, bijv. ἀσπαίρω: σπαίρω.

ἄ, **ἄ,** uitroep bij smart, medelijden, afkeer, verbod, spijt enz., soms verdubbeld, Ἄ 452, THEOGN. 351, AESCH. Ag. 1087, TR., AR. Pl. 127, LXX.

ἄ-ἄτος, (ook ἄν-) 2, — 1 zonder verblindings: onschendbaar, Στυγός ὕδωρ Ξ 271 (laatste ἄ metrisch). — 2 OD. (laatste ἄ) onbedriegelijk, onfeilbaar ἄεθλος φ 91, χ 5.
(z. ἄτη, aeol. ἀνᾶτᾶ).

ἄ-ἄγής, geen breuk vertoonend: onbreekbaar, ῥόπαλον λ 575, (EP.), THEOCR. 24, 121.

(van * ἄγος breuk, (F) ἄγνῆμι).

ἄἄζω uitademen, ARISTOT.

ἄανθᾶ, ἡ oorsieraad ALCM. 120 B., AR.

(ἀνσ- z. οἶς + ἄνθος, vgl. ἄκ-ανθᾶ).

ἄ-ἄπτος (ἄπτω), 2, niet aan te raken: ongenaakbaar, χεῖρες, H 309, HES., EP.

ἄσ/μός, δ, uitademen ARISTOT.

ἄ-ἄσχετος, 2, (voor ἄ(ν)-ἄσχετος) onduldbaar, E 892, Ω 708, z. ἄσχετος.

ἄάτη, ἡ, z. ἄτη.

ἄ-ἄτος (ἄω) = ἄτος, 2, onverzadelijk, πολέμοιο E 388, HES. Th. 714, EP.

ἄάω, aor. ἄἴσσα, -ἄμην, ἄσε λ 61, waarnaast ἄἴσεν ἄἴσι (ἄ z. boven ἄάτος); pass. ἄἴσθη; laat ἄἴται T 91, 129, — 1 act. (kwetsen:) beschadigen, verbijsteren, φρένας οἴνω φ 297. — 2 pass. zich laten verbijsteren, -verleiden I 116, HES. O. 283, AP. RH.

(uit ἄ-ἴω, vgl. nld. wond?)

MULLER, Grieksch Woordenboek.

ἄάω in ἄται πολέμοιο HES. Sc. 101 i.p.v. ἄται, z. ἄω: wordt zat van den strijd.

ἄ-βαθής (βάθος), ondiep Ltr.

ἄ-βακ-έω (ἄ-βάκης), sprakeloos zijn δ 249.

ἄ-βακής, ἔος (βάζω) zwijgend, verlegen SAPPHO 108 ALD. (acc. ἀβάκην).

ἄβακ-ίζομαι (ἄ-βακής) rustig zijn ANAGR. 65, 4 ALD.

ἄβάκ-ιον, τό, dem. v. ἄβαξ, reken- of teekenbord POL., PLUT., INSCR.

ἄ-βάχευτος, 2, niet in de Bacchische mysteriën ingewijd EUR. Ba. 472, LUC.

ἄ-βακχίωτος, zonder Bacchus (= zilt), TIMOTH. Pers. 72.

ἄβαξ (sem.), -ἄκος, δ, — 1 tafel, en wel: a) pronktafel, b) speeltafel. — 2 reken- of teekenbord; bord, aanrechttafel ATHEN.

ἄ-βάπτιστος, 2, — 1 ἐλμης, niet doortrokken van zee-water PIND. P. 2, 80. — 2 nuchter PLUT.

ἄ-βῆρης (βῆρος), 2, licht, ARISTOT., LUC.

ἄ-βασάνιστος, 2, adv. ως, niet nauwkeurig onderzocht ANTIPH., THUC. 1, 20, 4, PLUT.

ἄ-βασιλευτος, — 1 zonder koning THUC. 2, 80, 32, XEN. Hell. 5, 2, 17, πολιτεία Plut. Rom. 27. — 2 onbeheerscht PLUT.

ἄ-βάσκαντος, 2, veilig voor den „boozen blik“; τὸ ἄ-ον, amulet INSCR.

ἄ-βάστακτος, 2, niet te dragen PLUT. Ant. 16.

ἄ-βᾶτος (βαῖνω), 2, PIND. 3, — 1 ontogankelijk HDT. 7, 176, ATT.; τινι PIND. O. 3, 44. — 2 vand. heilig (vgl. ἄ-δύτον) ATT.: PL. Lach. 183 b, INSCR. — 3 rein PL. Phaedr. 245a; spec. niet bevrucht LUC.

ἄ-βᾶφής (βαφή), kleurloos PLUT.

ἄββᾶ (sem.), Vader N. T. Mc. 14, 36.

ἄ-βδέλυκτος, niet verafschuwd AESCH.

ἄ-βέβαιος, 2, adv. ως, onstandvastig: onzeker, weifelend τῶχη DEMOCR. 176 D., GORG., COM., Ltr. — ὅτης, onbetrouwbaarheid Ltr.

ἄ-βέβηλος, 2, niet voor elk te betreden: heilig PLUT., INSCR.

ἄ-βελτερο-ία, onnoozelheid PL. Theaet. 174 c, PLUT. Public. 3 i f.

ἄ-βελτερο-κόκκυξ, domme koekoek COM.

ἄ-βέλτερος, onnoozel, dom PL. Phil. 48 c uit COM., AR. Th. 290, MEN. Sam. 308, PLUT.

(ἄ pr. + βέλτερος vgl. βελτίων).

ἄ-βίαστος, 2, adv. ως, — 1 zonder dwang, PL. Tim. 61 a, Ltr. — 2 onbedwingbaar, PLUT. 1057 d.

I. ἄ-βιος (ἄ intens.), rijk ANTIPH. fr. 45 D.

II. ἄ-βιος (ἄ priv.), — 1 zonder levensonderhoud LUC. — 2 niet te overleven, αἰσχύνη, PL. Leg. 873 c.

ἄ-βίωτος = ἀβίωτος, zonder leven, EUR. Hipp. 868.

ἀ-βίωτος, 2, *adv.* ως, — 1 niet te leven: ondragelijk EUR. Alc. 241, AR. Pl. 969. — 2 onherstelbaar, gebroken PLUT. Sol. 7.

ἀ-βλάβεια, ἡ, ongeschondenheid, PLUT.

ἀ-βλαβής (βλάβη), 2, *adv.* ὡς, — 1 *pass.* zonder schade: ongeschonden THEOGN. 1154, SAPPHO 25, 1 ALD. (*acc.* ἀβλάβη?), PIND. O. 13, 27, ATT. — 2 *act.* oorspr. *bet.* (z. βλάπτω) niet hinderlijk HYMN. Merc. 38; onschadelijk: met goede bedoeling TR., PL.; σπονδαὶ ἀβλαβεῖς THUC. 5, 18, 30. — 3 onschuldig PLUT.

ἀ-βλαβιά, — 1 ongedeerdheid PLUT. — 2 onschuld HYMN. Merc. 383, CIC.

ἀ-βλαστ-έω (ἀ-βλαστος THEOPHR.) niet ontkiemen THEOPHR.

ἀ-βλαστής (βλαστάνω), 2, niet ontkiemend THEOPHR., PLUT.

ἀ-βλαντος, zonder βλαότη, -schoen Ltr.

ἀ-βλεμής (: βλεμαίνω), zonder kracht EP., NIC.

ἀ-βλεπτ-έω, niet zien POL. 30, 6, 4.

ἀ-βλέπτη-μα, τό, misslag ARR.

ἀ-βλήης (βέλλω) ἦτος, ἴος nog niet afgeschoten Δ 117.

ἀ-βλητος (βέλλω), 2, niet getroffen Δ 540.

ἀ-βληρός, zacht: geen weerstand biedend λ 135: E 337.

(= βληρός, z. d., vgl. μαλάχη; gr. β; *bet.* zacht).

ἀ-βωᾶτι, *adv.* ongeroepen PIND. N. 8, 9.

ἀ-βοήθητος, 2, — 1 waartegen of waarvoor geen hulp mogelijk is HIPPOCR., POL., DIOD., PLUT. Arat. 2. — 2 niet helpend of batend DIOD.

ἀ-βωλέω ontmoeten CALL., Ltr.

(van ἄ-βολος, ἄ copul. + βέλλω).

ἀ-βολος, 2, de melktanden nog niet verloren hebbend PL. Leg. 834 c., SOPH., PAP.

ἀ-βόσκητος, niet te beweidn BABR. 45, 10.

ἀ-βου-κόλητος, veronachtzaamd AESCH. Supp. 929.

ἀ-βουλ-έω, niet willen pl. Rep. 437 c, Ltr.

ἀ-βούλητος, *adv.* ως, niet gewild: — 1 niet vrijwillig. — 2 onwillekeurig PL. Leg. 733 d. — 3 ongewenscht: onaangenaam Ltr.

ἀ-βουλ-ία (ἀ-βουλος), ἡ, — 1 onberadenheid, PIND. O. 10, 41, DEMOCR. 119 D, HDT. 7, 9, ATT., PL. Crat. 420 c., Ltr. — 2 besluiteloosheid THUC. 5, 75.

ἀ-βουλος, 2, *adv.* ως, — 1 onberaden HDT. 3, 71, THUC. 1, 120, SOPH. Ant. 1026, PLUT. — 2 met booze bedoeling ANTIPH. 1, 23.

ἀ-βούτης (βούς), -έω, ὁ, zonder runderen HES. O. 451.

ἄβρα (sem.), ἡ, kamenier COM., LUC., INSCR.

ἀ-βρεκτος (βρέχω), 2, niet bevochtigd PLUT.

ἀ-βριθής, 2, niet zwaar EUR. Supp. 1125.

ἄβρο-βάτας, verwijfd loopend: weelderig BACCH. 3, 48, AESCH. Pers. 1072, AR. Av. 276?

ἄβρό-βιος, 2, verwijfd levend BACCH. 17, 2, PLUT. Dem. 2.

ἄβρό-γος, week klagend AESCH. Pers. 541.

ἄβρο-δίαυτος, 2, verwijfd levend AESCH. Pers. 41, THUC. 1, 6, Ltr.

ἄβρο-κόμης, ov, lommerrijk EUR. Ion 920.

ἀ-βρομος (ἀ-priv. + βρέμω), 2, zonder gedruisch N 41.

ἄβρο-πενθής, zacht treurend AESCH. Pers. 135.

ἄβρό-πηγος, 2, met zachte draden AESCH. Ag. 690.

ἄβρό-πλουτος, 2, weelderig, rijk EUR. Iph. T. 1148.

ἄβρός, *adv.* ὡς, bloeiend, zacht, *van mannen:* verwijfd: weelderig; SAPPHO 6, 2, 55a 7 en 90 ALD, PIND. O. 5, 7, HDT. 1, 71, EUR. Med. 1164.

(*verw.* m. ἤβη < *iēg*ā).

ἄβρο-σύνη, ἡ, = ἄβρότης SAPPHO 65 ALD, XENOPHAN. 3, 1 D, EUR. Or. 349.

ἄβροτάξιμος, *alleenstaande coni.* bij *ἄβροτ-άζω missen, τινος K 65.

(: ἄμαρτ-άνω, beide < *amrt-; δ-stamin ἄμαρτ-ός).

ἄβρό-της, ἦτος, ἡ, — 1 weekheid, weelde PIND. P. 11, 34, XEN. Cyr. 8, 8, 15. PL. Symp. 197 d, PLUT. — 2 geluk PIND. P. 8, 99.

ἄβρότονον, τό (*ook* ἄβροτ.), een struik, artemisia abrotanum, THEOPHR.

ἄ-βροτος, 2 en 3, = ἄμβροτος, z. d., onsterfelijk: heilig νόξ E 78, SOPH. (?)

ἄβρο-χαίτης, ου, ὁ = ἄβροκόμης, ANACR. 41 β.

ἄ-βροχ-έω (ἀ-βροχος), niet door (Nijl)-water gedrenkt, bevucht zijn PAP.

ἄβρο-χίτων, υνος, met zachte kleeden, εὐνάι, AESCH. Pers. 541.

ἄ-βροχος, 2, *adv.* ως = ἄβρεκτος, EUR. Hel. 1484, LUC., PAP.

ἄβρῦνα (ἀβρός), weelderig versieren AESCH. Ag. 919; *med.* pronken, poseeren TR., PL. Ap. 20 c.

ἄ-βρωτος, 2, — 1 *pass.* oneetbaar COM., ARISTOT., PLUT. — 2 *act.* nuchter SOPH.

ἄ-βύθος, 2, grondeloos: onpeilbaar PL. Parm. 130 d, vgl. ἄβυσσος.

ἄβυρτάκη (*pers.*), ἡ, sterke saus COM., PLUT. 664 a.

ἄ-βυσσος, 2, grondeloos: zeer diep, onmetelijk HDT. 2, 28, EUR. Ph. 1605; ἡ ἄβυσσος, LXX, PAP.; N. T. Rom. 10, 7; afgrond, Hel.

(βυσσός = βύθος Ω 80).

ἀγάζω, zich te buiten gaan, τι, aan iets, AESCH. Supp. 1062, SOPH.; *med.* bewonderen PIND. N. 11, 6, Ltr.

(naast ἄγαμαι, z. d. vgl. ἄγαν).

ἀγαθο-δαιμονιαστής, ὁ, matige drinker: die het aan tafel met den ἀγαθός δαίμων houdt (z. AR. Eq. 106), ARISTOT.

ἀγαθο-εἰδής, 2, slechts den schijn van goed hebbend PL. Rep. 509 a.

ἀγαθο-εργ-ία, ἡ, weldaad HDT. 3, 160.

ἀγαθο-εργός, 2, goed handelend PLUT.; *bij de Lacedaemoniërs de 5 oudste "ridders", aan wie men gezantschappen opdroeg*, HDT. 1, 67.

ἀγαθο-ποιία, ἡ, het verrichten van goede werken N. T. 1 Petr. 4, 19.

ἀγαθο-ποιός, goede werken verrichtend LXX, N. T. 1 Petr. 2, 14.

ΑΓΑΘΟΣ (ὁ).

Vormen: *lac.* ἀγασός AR. Lys. 1301; *cypr.* ἀζαθός. *Sinds* HOM. *alg.*; *comp.* -ώτερος *sinds* LXX, *superl.* -ώτατος *in* INSCR., *adv.* -ὡς ARISTOT. *and.*; *gewoonlijk comp.* ἀμείνων, ἀρείων, βελτίων, κρείστων, λφών, φέρτερος; *superl.* ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λφωτος, φέρτατος, φέριστος; *adv.* εὖ (*soms* καλῶς).

(vgl. ἄγαν; *verw.* μέγας, μέγθος).

Gebruiksfeer: degelijk, deugdelijk:

A. (practisch):

v. personen: **degelijk** (flink; dapper; voor-naam; rijk).

v. dingen: **bruikbaar** (vruchtbaar, krachtig; kostbaar; *abstr.*: krachtig, flink; nuttig; gelukkig, geluk brengend; *ntr. pl.* = *bona*).

B. (ethisch):

v. personen: **braaf** (edel, deugdzaam).

v. dingen: **zedelijk goed, vooral Christ.**: *ntr.* het goede N. T. Rom. 2, 10; *pl.* deugden.

De meeste schakeeringen reeds bij HOM. *Spec.*: *oi*

ἀγαθοί optimates THUC. 6, 40; καλὸς ἀγαθός *sinds* HDT. 1, 30; *nadere bepaling met acc.* (βοήν), εἰς, ἐν, κατά, περί, πρὸς in, voor iets; *in voc.* = *ndl.* „goede, beste”, vaak *ironisch*. Het is goed, dat . . . = ἀγαθόν ἐστι *met acc. e. inf. of (pers.)*. ἀγαθός ἐστι (ρ 347) *e. inf.*; πρὸς ἀγαθοῦ εἶναι τι, iemd tot voordeel zijn; ἐπ’ ἀγαθῶ, tot heil.

ἀγαθοσύνη, goedheid, rechtschapenheid LXX, N. T. Gal. 5, 22; = **ἀγαθότης** LXX.

ἀγαθοῦργ-έω (N. T. ook -θο-εργέω) goed doen, weldoen N. T. Act. 14, 17.

ἀγαθοῦργός, goed handelend PLUT. 1015 e.

ἀγαθο-φανής, huichelachtig DEMOCR. 82 D.

ἀγαθῶ, weldoen, τινα LXX.

ἀγαθ-ῶνω, — 1 *tr.* goed, mooi maken; goed vinden LXX *and.* — 2 goed zijn, -doen LXX.

ἀγαθωσύνη, ἡ, — 1 flinkheid, bruikbaarheid N. T. Rom. 15, 14. — 2 goedheid, welwillendheid Gal. 5, 22.

ἀγαίομαι — 1 te erg: ergerlijk vinden ὁ 16 τ, HES. O. 333 τινι, ARCHIL. 22 ALD. — 2 bijzonder vinden: bewonderen HES. AP. RH. — 3 benijden HDT. 8, 69 z. ἀγάομαι. (*schijnbaar ἀγασ-ῖομαι*, vgl. ἀγαν, ἀγαμαι; *eor. ἀγασο-enz*)

ἀγα-κλής, 2, zeer beroemd II 738, PIND. P. 9, 106.

ἀγα-κλειτός, 3, = *voorg.*, M 101, HES., SOPH. Tr. 854.

ἀγα-κλυτός, 3, = *voorg.*, Z 436.

ἀγα-κτίμενος, 3, schoon gebouwd PIND. P. 5, 81.

ἀ-γάλακτος, — 1 niet meer zuigend AESCH. Ag. 718. — 2 geen melk gevend CALL.

ἀγάλλιᾶ-ομαι en ἀγάλλιᾶ-σις jubel LXX, N. T. *van: ἀγαλλ-ῖομαι* (ἀγάλλω) jubelen LXX, N. T. Luc. 1, 47.

ἀγαλλίς (ἀγάλλω?), ἰδος, ἡ, soort lelie, HYMN. Cer. 427.

ἀγάλλω — 1 eeren, verheerlijken, versieren PIND., PL. Leg. 931 a, AR. Th. 128, EUR. Herc. 379. — 2 *pass.* pronken, zich met iets versieren, zich verheffen op; genoegden, vreugde in iets scheppen, trotsch zijn op, τινι B 462; *ook m. part.* HDT. 1, 143, ATT. — 3 *med.* = *act.*, EUR. Ba. 157. (*ἀγαλ-ῖω: μέγαλ-ο-, eig.* groot, welvarend maken, vgl. *lat. augere in betekenis*).

ἀγαλ-μα (ἀγάλλω), τό, — 1 sieraad, pronkstuk, kostbaarheid Δ 144; vreugde, trots (βήν. kinderen, AESCH. Ag. 208, SOPH., THEOCR. Lyr. 8); gave aan de goden γ 274, PIND., TR. — 2 *vand.* godenbeeld, PIND., HDT. 2, 42, ATT., THEOCR. 23, 60.

ἀγαλμάτ-ιον, τό, *voorg. dem.*, z. PLUT. Lyc. 25, LUC. 328 a.

ἀγαλματο-ποιός, beeldhouwer HDT. 2, 46, PL. Prot. 311c.

ἀγάμαι; *buiten het pr.* ἀγα+σ-, *dus f.* ἀγάσ(σ)ομαι, *eor. med.* (ep.) ἡγασσάμην, *-pass.* (att.) ἡγασθην; — 1 *eig.* (te) groot vinden; *med.* de sensatie „groot” krijgen; *vand.* bewonderen, zich over iets verwonderen, over iets blijde zijn, *later verzw.* goedkeuren. — 2 als „te groot” beschouwen: benijden, misgunnen; of: verkleinen, zich ergeren over. *Beide sinds* HOM. — *Constr.:* *tr.* τινα, *ti* (*soms met gen. possess.* τινος *van of in* iemd. EUR. Iph. A. 28); *intr. met gen. causae of dat.* (*instrum.* Ε 111 *of commodi* P 71 *of causae* HDT. 4, 75). (*ἀγα-μαι, z. ἀγαν*).

ἀγαμένως, met bewondering PL. Phaed. 89a, ARISTOT., PLUT.

ἀγαμ-ία, ἡ, ongehuwde staat PLUT. 491 e.

ἀγαμίω, δίκη, ζήμια, aanklacht, straf wegens het ongehuwd leven PLUT. Lys. 30.

ἀ-γάμος, 2, — 1 ongehuwd Γ 40. — 2 γάμος ἀγ., een rampzalig huwelijk SOPH. O. R. 1214.

ἀγᾶν *adv.*, zeer, te veel, μηδὲν ἀγᾶν, in niets te veel THEOGN. 335, PIND., ATT. (*acc. adv. v. ἀγᾶ [μέγας]*; vgl. ἀγη Φ 221; *dor. en aeol. v. oorsprong*).

ἀγανακτ-έω; 1 *concr. nog: van gistende, zich uitzettende lichamen.* PL. Phaedr. 251 c, PLUT., LXX. — 2 in hevige ontroering zijn, inwendig kokten AR. Ran. 1006 PL. *and.*; *gew.:* τινος zich ergeren LYS. 14, 39, INSCR., N. T. Mt. 21, 15. (*v. *ἀγᾶν-ἐκτης, aanv. synon. met het (latere) πλεον-ἐκτης (ἔχω): πλεονεκτεῖν; e door assimilatie uit a door v heen; oorspr. „er te veel aan hebben”*).

ἀγανάκτη-σις, ἡ, — 1 pijnlijke aan-doening PL. Phaedr. 251 c. — 2 ontevredenheid THUC. 2, 41, 7, ATT., PLUT., N. T. 2 Cor. 7, 11, PAP.

ἀγανακτῆτι-κός, 3, *adv.* ὡς, ergerlijk, verdrietig, PL. Rep. 604 e, LUC.

ἀγανακτῆτός, 3, moeilijk te dulden, ontevredenheid verwekkend, PL. Gorg. 511 b.

ἀγαννίφος, 2, dik besneeuwd A 420, EPICH. 130. (*ἀγα-ov-, ndl. sneeuw*)

ἀγᾶνόρ-ειος, 3, mannelijk, trotsch AESCH. Pers. 1026. z. ἀγῆνωρ.

ἀγᾶνός, blijde, liefelijk, zacht γ 280, PIND. I. 3, 8, AR. Lys. 1109. (*ἀ-γανος naast γανό-ω, z. γάννυμαι; morphol. is verbinding met ἀγα-μαι, dus ἀγα-νός beter, niet semasiol.*).

ἀγανο-φροσύνη, ἡ, vriendelijkheid λ 203.

ἀγανό-φρων, 2, vriendelijk gezind Γ 467, AR. Av. 1321.

ἀγάομαι (*jongere, thematische vorm naast ἀγα-μαι, bij Hom. slechts Od.; voornl. in bk. ε*), HDT. ἀγέομαι; — 1 bewonderen π 203, HES., ALCAE. 5 ALD. — 2 benijden, toornen, τινι ε 122, HDT. 8, 69.

ἀγαπ-άζω, *slechts pr. impf. act. en med.* liefkoozen, begroeten Ω 464, EUR. Ph. 1327; = *volg.*:

ἀγαπάω, — 1 prettig vinden, tevreden zijn φ 289; *e. part.* zich laten welgevallen, THUC. 6, 36, 14; — 2 liefkoozen, begroeten ψ 214; aan iets gehecht zijn; hoogachten, liefhebben: *v. d. Christ. liefde. Sinds HOM. (niet in de hoogere taal) tot N. T.* — *Constr.* *τι of τινι.* (*verw. m. ἀγαμαι, eig. groot (schoon, lief) vinden, vgl. PL. Polit. 330 b, c.*)

ἀγάπη, ἡ, — 1 liefdegave, liefde N. T. 1 Cor. 13, 13. — 2 aalmoes PAP.

ἀγαπ-ήνωρ (ἀνήρ), ορος, ὁ kloekheid bewonderend: kloek © 114.

ἀγάπη-σις, ἡ, beminnen, PLUT. 148 b.

ἀγαπητι-κός, 3, tot liefde geneigd, PLUT., MARC. AUR. 1, 13.

ἀγαπητός, 3, — 1 bemind, lief, HOM. *van een eenigen zoon* Z 401, δ 817, XEN., THEOCR. 17, 64, N. T. Mt. 3, 17 *v. Christus*. — 2 beminnenswaardig; gewenscht, welkom, waarmee men tevreden moet zijn, ATT., PLUT.; verkieslijk = αἰρετός ARISTOT.; ἀγαπητόν ἐστιν, men moet tevreden zijn PL. Prot. 328 a. — **Adv.:** 1 gaarne, — ὡς ἔχειν, tevreden zijn. — 2 waarmee men tevreden zijn moet: met moeite (verkregen) PL, Lys. 218 c, LYS. 6, 45, DEM.

ἀγά-ρροος, 2, *contr.* ἀγάρρους, οὖν, sterk stroomend M 30. (*uit ἀγα + ῥοφος, ῥέω, vgl. ndl. s(t)room*).

ἀγά-στονος (στένω), 2, *van Amphitrite:* luid steunend μ 97.

ἀγασ-τός, 3, *adv.* ὡς, bewonderens-, beminnens-

waardig PL., XEN., Oec. 11, 19, EUR. Hec. 169, PLUT. ἀγά-σουργος (σύρω), door het vuil gehaald: gemeen ALCAE. 37 β.

ἀγανός 3, — 1 trotsch, fier, v 171, PIND., AESCH. Pers. 986. — 2 van schoonheid stralend HYMN. Merc. 343, 442.

(ἀ-γα-φος : ἀγα-φος, vgl. beide: γαῦ-ρος en ἀγα-μαί; resp. fier en bewonderenswaardig, grootsch).

ἀγαν-ρός, 3, trotsch, HES. Th. 832; adv. superl. prachtvol HDT. 7, 57.

(z. ἀγανός; hier participiale ro-formatie).

ἀγά-φθειγτος, 2, luid klinkend PIND. O. 6, 91.

ἀγγῶ-ρεία (z. vlg.), onderhoud der doortrekkende magistraten; expressiedienst v. d. post, PAP., INSCR.

ἀγγῶ-ρεύω, tot den dienst van renbode dwingen; vand. dwingen mede te gaan COM., N. T. Mt. 27, 32, PAP. ἀγγῶ-ρήιον, τό, de inrichting van den postdienst bij de Persen HDT. 8, 98.

ἀγγῶ-ρος, ὁ, ion. -ρηος, — 1 ren-, postbode, HDT. 3, 126, XEN. Cyr. 8, 6, 17. — 2 overdr. ἀ-ον πῦρ, seinvuur, AESCH. Ag. 282. — 3 een voor wacht-dienst opgeroepen man PL. COM. 220.

(verm. uit het babyl. agarru gehuurde slaaf, > Pers.; hetzelfde woord als ἀγγελος, z. d.)

ἀγγεῖον (ἀγγος), τό, ion. ἀγγήιον, bak, urn, kist; spec. voor vochten: vat, emmer, vergaarbak; HDT. 2, 121, 2 geldkist; ATT., N. T.; bloed- of ander vat in het dierlijk lichaam v. SOCR., ARISTOT., PLUT. 130 c.

ἀγγελ-ία (ἀγγελος), ἡ, ep., ion. -λη, boodschap, bevel door een bode overgebracht, α 414, ε 150, HDT. 3, 112, alg.

ἀγγελιᾶ-φόρος, ὁ, ion. λιη-, aandienende kamerheer; renbode; HDT. 4, 71, PLUT.

ἀγγελίης, ου, ὁ, bode Γ 206 enz.; onjuist: want = easus v. ἀγγελία.

ἀγγελιώτης, ου, ὁ, fem. ῶτις, bode, HYMN. Merc. 296, CALL. 4, 216.

ἀγγέλλω, fut.: ep. ion. -ελέω, att. -ελέω, aor. -εἶλα enz., aor. pass. ἤγγελλον EUR. Iph. T. 932, — 1 een boodschap overbrengen: berichten, verhalen, afkondigen, P 701 alg. tot N. T. (zelden, Joh. 4, 51). — 2 med. van zich verklaren SOPH. Ai. 1376. — Constr. περί τιος, τι, τινα c. partic. vgl. ξ 120, π 350. — Z. ἀγγελος.

ἀγγελ-μα, τό, bericht: bevel, THUC. 7, 74, 5, EUR. Or. 876, PLUT.

ἄγγελος, ὁ, ἡ, — 1 afgezant, verkondiger, sinds HOM. alg.; meest bode Σ 2, spec. bode der goden B 26; tusschenpersoon: aan het hof kamerdienaar HDT. 3, 118 (= εἰσαγγελεύς 3, 84). — 2 boodschap (z. lat. nuntius) POL. — 3 engel; gevallen engel: duivel N. T. Mt. 25, 41.

(vgl. ἄγγελος. Verw. o. ind. ἀγγελίης goddelijk wezen, als tusschenpersoon).

ἀγγήιον, z. ἀγγεῖον.

ἀγγος = ἀγγεῖον II 643, β 289, ARCHIL. 5 ALD, PIND., HDT. 3, 96, TR.: SOPH. Tr. 622.

(ndl. anker als wijnvat; vgl. ἄγγελος, ohd. ancha achterhoofd, z. lat. testa: fr. tête).

ἀγδην (ἀγω), adv. sleurend LUC. Lexiph. 10.

ἄγε (imp. v. ἀγω), kom aan! kom . . ., A 62; pl. ἄγετε; HOM. εἰ δ' ἄγε z. εἶα.

ἀγείρω, HOM. vormen. aor. Π ἡγήρομην en ἡγερόμην; andere regelmatig f. -ερώ enz.; N. B. HOM. ἀγγηράται perf. — 1 verzamelen v. menschen en dingen; inzamelen B 438, ρ 362, χρήματα HDT. 1, 62, DEM. 8, 26, LUC. (z. ἀγύρτης); alg. — 2 opsommen AESCH. Ch. 638. — Spec.: ἐξ φρένα θυμ. ὅς ἡγέρθη, het leven keerde in den geest terug Δ 15 2.

(< ἀγε-ρω, vgl. γέγραφα : πολλά HESYCH., lat. greg- kudde; ἀγε- in ouden tijd: ἀγω, vgl. ἀγείρω: ἀγίνω (v 213) = φθείρω: φθίνω; ἀγίνω z. κινέω).

ἀ-γείτων, zonder buren AESCH. Pr. 270, EUR., PLUT. 423 d.

ἀγελάζομαι (ἀγέλη), in kudden leven ARISTOT. ἀγελαιο-κου-ική, ἡ, veeteelt PL. Rep. 275e.

ἀγελαιός (ἀγέλη), — 1 tot de kudde, school behoorend Δ 729, HDT. 2, 93, SOPH. Ai. 175, AR., PL. Rep. 266 a. — 2 bij troepen levend, ARISTOT. — 3 uit den grooten hoop: gemeen (vgl. lat. gregarius) PL. COM. 76, INSCR., PLUT. 593 b.

ἀγελαιο-τροφ-ία, ἡ, veeteelt PL. Rep. 261 e; -ικός ib. 267 b.

ἀγελ-αρχέω, aan het hoofd v. e. afdeeling staan PLUT. Galba 17; -ης, hoofd v. e. kudde of afdeeling LUC., PLUT. Rom. 6.

ἀ-γελαστί, adv. zonder lachen PL. Euthyd. 278 e, PLUT. 727 a.

ἀ-γέλαστος, — 1 niet lachend: treurig HYMN. Cer. 200, vgl. HERACL. 92 D, AESCH. — 2 niet om te lachen: droevig φ 307, AESCH. Ch. 28.

ἀγε-λεία, ἡ, buitbrengster, bijn. v. Athene Δ 128, HES. (vgl. ληΐτις).

ἀγε-έλη, ἡ, — 1 kudde; schare, menigte; sinds ξ 100 alg. — 2 vand. groot aantal, πόνων EUR. Herc. 1276. — 3 bij de Doriers: jongensafdeelingen bij de staatsopvoeding PLUT. Lyc. 16.

(: ἄγω; vgl. νεφ-έλη : νέφος, lat. nebula).

ἀγελη-δόν, adv. troepsgewijze II 160, HDT. 2, 93, POL., LXX, THEOCR. 16, 92, PLUT. 980 a.

ἀ-γενεα-λόγητος, zonder stamboom N. T. Hebr. 7, 3.

ἀ-γένεια, ἡ, onaanzienlijke afkomst, ARISTOT.

ἀ-γένειος (γένειον), 2, — 1 zonder baard, AR. Eq. 1373. — 2 als bijzondere klasse bij de wedstrijden PIND. O. 8, 54.

ἀ-γενής, — 1 zonder γένος = -kinderen, ISAE. 2, 1. — 2 ongeboren PL. Tim. 27 c. — 3 (teg. εὐ-γενής) van lage geboorte (= ἀγενής) SOPH.

ἀ-γέννητος, — 1 ongeschapen: zonder oorsprong, HERACL. 50 D, EMPED. 7 D, PL. Phaedr. 245 d. — 2 ongedaan SOPH. Tr. 743, PL. Prot. 324 b. — 3 verdicht, AESCHIN. 3, 225.

ἀ-γέννηια, ἡ, lafheid, PLUT. 112 c.

ἀ-γεννής, adv. ὡς, van geringe afkomst: onaanzienlijk, alledaagsch HDT. 5, 6, PL. Gorg. 465 b, AR. Pax 748, PLUT. 808 f. Adv. weinig edel, vand. karakterloos PL. Gorg. 492 d.

ἀ-γέννητος, 2, — 1 nog niet geboren SOPH. O. C. 973, PL. — 2 = ἀγενής SOPH. Tr. 61. — 3 nieuw, ongehoord PLUT. 1135 b. — 4 niets voortbrengend THEOPHR.

ἀ-γέραστος, zonder eergeschenk A 119, HES., EUR. Hec. 115, PLUT.

(v. γέρας; type lat. molestus).

ἀγερέ-θω, naast ἀγείρω; pass. refl. zich verzamelen B 304, Γ 231 (η metrisch).

ἀγερ-μός (ἀγείρω), ὁ, verzameling, z. ἀγυρμός ARISTOT.

ἄγερ-σις, ἡ, het verzamelen HDT. 7, 48.

ἀγέρωχος, — 1 met eer overladen: roemvol, νέκη PIND. O. 10, 79, παίδες BACCH. 5, 35. Bij HOM. doorgaans van volkeren: H 343, vgl. ALCM. 122 B. — 2 vand. overmoedig ARCHIL. 154 B., ALCAE. 120 B., PLUT.

(à copul + γερωχος = γεραωχος, vgl. AR. Lys. 980 en HESYCH. s.v. γερωχία).

ἀγεσι-λάος en -λάς, de scharen omlaag voerend, v. Hades, AESCH.; — λάς CALL. 5, 49.

ἀγέστρατος, ὁ, ἡ, aanvoerd(st)er van het leger, *Athene*, HES. Th. 925.

ἀ-γευστός, 2, — 1 *act.* die niet geproefd, onvonden heeft, ἀγευστός τινος SOPH. Ant. 583, PL., XEN. Mem. 2, 1, 23, LUC. — 2 *pass.* niet geproefd, niet gegeten PLUT. 731 d.
(γευω, vgl. lat. *gus-tus*).

ἀγέχορος, ὁ, koorleider AR. Lys. 1281.

ἀ-γεωμέτρητος, 2, — 1 op de meetkunde geen betrekking hebbende ARISTOT. — 2 onwetend in de meetkunde ARISTOT.

ἀ-γεωργησι/α, ἡ, het niet in kultuur nemen THEOPHR.

ἀ-γεωργήτος, 2, onbebouwd, niet aangeplant THEOPHR., PLUT., PAP.

ἀγη (ἀγαμαι), ἡ, — 1 bewondering, eerbied π 243. — 2 afgunst, nijd HDT. 6, 61, AESCH. Ag. 131.

ἀγή (ἀγνυμι), ἡ, — 1 het breken EUR. Supp. 693; brokstuk AESCH. Pers. 425. — 2 buiging, wending PIND. P. 2, 82.

ἀγγηλατ-έω en *ιον*. ἀγ., als met vloek beladen verdrijven HDT. 5, 72, SOPH. O. R. 402, ARISTOT. (v. ἀγγηλατος: ἄγος + ἑλατός, ἑλαίνω; z. ἄγος).

ἀγγήνωρ, τό (αγεμα bij LIV. en CURT.), legerafdeeling, XEN. Lac. 11, 9; lijfwacht, *spec. in 't Maced. leger*, POL., PLUT., ARR.; gardetroepen PAP.

ἀγγηρο-ίνη, ἡ, overmoed M 46.

ἀγγήνωρ, ορος, zeer kloek, manhaftig; *vand.* overmoedig B 276, PIND. O. 9, 23, AESCH. Sept. 124; *bij* PIND. ook *van dinge*n: prachtig, edel, P. 10, 18. (ἀγών [-ᾶ] + ἀνήρ).

ἀγγήοχα, z. ἄχα.

ἀ-γήραος, 2, eeuwig jong: onvergankelijk © 539, B 447, PIND.

ἀ-γήρατος, 2, = ἀγήραος, ATT.

ἀ-γήρωσ (CORIN. ἀγείρω *dat.* 2, 64 D.), ων, = ἀγήραος, *σινός* P 444, ANAXIMAN. 11 D, ATT.: SOPH. Ant. 608, THEOCR. 12, 17.

ἀγής (: ἄγος, *zoöals* ψευδής; ψεύδος), heilig EMPED. 47 D.

ἀγη-τός (ἀγάμαι), 3, bewonderenswaardig, bewonderd E 787, SOL. 5 ALD., THEOCR.

ἀγι-άζω (ἀγιος) slechts v. T., N. T., — 1 offeren Mt. 23, 19, wijden Eph. 5, 26 — 2 heilig achten, vereeren Mt. 6, 9, Luc. 11, 2 — 3 reinigen, 1 Cor. 6, 11; Hebr. 9, 13 verzoenen.

ἀγιασμός, ὁ, heiliging N. T. 1 Tim. 2, 15, D. H.

ἀγιζω, *dor.* ἀγίσδα ALOM. 123 β., — 1 offeren. — 2 (= lat. *adolere*) de altaren ontsteken PIND. O. 3, 19, SOPH., AR. Pl. 681.

ἀγινέω, ἀγίνω, *ep. en ion.* = ἄγω, z. d.; Σ 493: v 213, HDT. 3, 89, HEROND. 3, 55.

ἀγ-ιος (ἄζομαι), 3, *adv.* ως, — 1 gewijd; rein, heilig, eerwaardig. — 2 ook (vgl. lat. *sacer*): vervloekt, *com.* — Vgl. HDT. 2, 44, AR. Nub. 304, PL., XEN.; N. T. οἱ ἄγιοι, de heiligen v. h. Godsrijk; τὰ ἄ-α τῶν ἄ-ων, het Allerheiligste, Hebr. 9, 3.

ἀγιο-σύνη, ἡ, heiligheid N. T. Rom. 1, 4.

ἀγιο-τής, ητος, ἡ, heiligheid N. T. 2 Cor. 1, 12.

ἀγιστός, ὁ = ἑναγιμός DIOD. 4, 39.

ἀγιστεία, ἡ, heilig gebruik, godsdienstplechtigheid (PYTHAG.), PL. AX. 371 d., ISOCR., PLUT., LUC.

ἀγιστ-έω, — 1 godsdienstige gebruiken in acht nemen PL. Leg. 759d, PLUT. — 2 onschuldig, rein houden EUR. Ba. 74.

ἀγιστός, -ύος, ἡ, godsdienstig feest CALL.

ἀγκ . . ., *syncope*, z. ἀνα-κ . . .

ἀγκάζομαι (ἀγκιάς), in de armen nemen P 722, vgl. E 349.

ἀγκᾶ-θεν, *adv.*, in de armen vattend AESCH.; op den elleboog leunend AESCH. Ag. 3.
(κα < κη, vgl. ἀγκά-σι, : ἀγκών)

ἀγκάλη, ἡ, — 1 gebogen arm HDT. 6, 61, CORIN. 8 ALD., TR. — 2 alles, wat om en over iets welft: rots AESCH., κωμάτων ARCHIL. 21 ALD, TR.; lucht EUR.; aarde PLUT. — 3 *armvol als inhoud* PAP., *meest plur.* (< ἀγκη-λή; ἀγκών, vgl. ἀγκιάς; *aanv.* wat gebogen is).

ἀγκαλ-ίζομαι, omarmen SEMON. 7, 77, PLUT. *bij het worstelen* 638 e.

ἀγκαλῖς, ἰδος, ἡ, — 1 *pl.* = ἀγκάλαι Σ 555, CALL. — 2 *armvol*, bundel COM., PLUT.

ἀγκάλισμα, τό, het met den arm omvatte, -omarmde TIMOTH. Pers. 91, LUC. Am. 14.

ἀγκαλος, ὁ, *armvol* HYMN. Merc. 82.

ἀγκιάς, in de armholte, bij de armen E 371, THEOCR. 8, 55.
(regelmatig uit oude *locat.* ἀγκη-σι : ἀγκών).

ἀγκιστρεία, ἡ, visschen met den hengel PL. Leg. 823d.

ἀγκιστρευ-τικός, 3, τὸ ἀ-ν = *voorg.* PL.

ἀγκιστρ-ιον, τό, *dem.* v. ἀγκιστρον THEOCR. 21, 57 (P).

ἀγκιστρο-ειδής, angelvormig, met haakjes, v. d. atomen, LEUCIPP., DEMOCR., PLUT. 877 e.

ἀγκιστρον, τό, — 1 weerhaak; angel μ 330, HDT. 2, 70, PL., LXX. — 2 haak aan het spinnewiel, PL. Rep. 616 c.
(als van *ἀγκίζω -τρον *asf.*, vgl. *κάνιστρον e. dgl*)

ἀγκιστρώ, — 1 tot een weerhaak vormen PLUT.; -ωτός, van een weerhaak voorzien POL. — 2 op-hengelen, vangen LYCOPHR. 67.

ἀγκιστρώδης, = ἀγκιστροειδής DEMOCR., DIOD.

ἀγκισίνη, ἡ, — 1 arm E 213, HYMN. Cer. 141, AP. RH., THEOCR. 3, 44 — 2 ra (P) ALCAE. 30 ALD.
(< ἀγκιον-ιά, : ἀγκών).

ἀγκιος, τό, dal Y 490, HDT. 6, 74, PL., XEN. An. 4, 1, 7.
(oudste bet. (in)buiging, vgl. *o.ind.* *ἀγκας-n* inbuiging, lat. *ancus* met krommen arm, *ndl.* *angel*).

ἀγκι-τήρ (ἀγκω), naald om wonden te hechten, PLUT. 468 c.

ἀγκυλ-έν-δετος, in den riem vastgebonden, TIMOTH. Pers. 23.

ἀγκύλη, ἡ (*eig. jem.* v. ἀγκύλος), iets, dat gebogen of gewonden is, *vand.*: — 1 riem, waarmee de werpspies roterend voortgeslingerd werd; ook werpspies EUR. Or. 1477. — 2 *vand.* ook de boogpees, die denzelfden dienst verricht SOPH. O. R. 204. — 3 scheepskabel met lus EUR. Iph. T. 1408; lus aan het hondetouw XEN. Cyn. 6, 1.

ἀγκυλη-τός (ἀγκύλη), met een werpriem voorzien AESCH. fr. 16.

ἀγκύλια, τά, de „ancilia” der Romeinen PLUT. Num. 13.

ἀγκυλο-γλώχιν, met kromme spoor, *van den haan*, BABR. 17.

ἀγκυλο-μήτης, εω, ὁ, arglistig, sluw B 205, HES., CORIN. 1, 13 D.; *jem.* ἄ-ις, ἰδος, HES.

ἀγκυλό-πους, ποδος, ὁ, ἡ, met kromme pooten PLUT. Mar. 5 v. d. *sella curulis*.

ἀγκύλος, 3, — 1 krom, gekromd (ἄρμα Z 39, met gebogen bak); gedraaid, listig E 209, PIND., AR., PLUT. — 2 *overdr.* ingewikkeld, moeilijk LUC. — 3 plotseling eindigend D. H.
(ἀγκ-ύλος, z. ἀγκιος).

ἀγκυλό-τοξος, met krommen boog B 848, PIND. P. 1, 78.

ἀγκυλο-χελίης, ου, ὁ, met krommen snavel Π 428, τ 538, HES.

ἀγκυλο-χηλῆς, ου, ὁ, met kromme scharen AR. Eq. 197, BATH. 295.

ἀγκυλωτός, ὁ, met krommen AR. Av. 1180.

ἀγκυλωτός, ὁ, = ἀγκυλοχελῆς EUR. Ba. 1205.

ἀγκυρᾶ, ἡ, — **1** anker ALCAE. 30 ALD, PIND. P. 4, 24, HDT., ATT. tot N. T. Act. 27, 29; steun ATT., N. T. Hebr. 6, 19. — **2** belegeringswerktuig; snoeimes; Ltr. — **3** αἰδοῖον EPICH. 191 (naar anker genoemd). (z. ἀγκύλος, vgl. γέφυρά).

ἀγκυρ-εἰος, σχοινία, ankertouwen ISOCR., DIOD.

ἀγκυρ-ηβόλιον, τό, ankerplaats DEMOCR. 148 D.

ἀγκυρ-ίζω (ἀγκυρα), beentje lichten, „haken” (het anker was gebogen) COM., AR. Eq. 262.

ἀγκυρ-ιον, τό, dem. v. ἀγκυρα PLUT., LUC.

ἀγκυρο-βολέω, het anker werpen; vand. sterk bevestigen HIPPOCR.

ἀγκυρο-βόλιον, τό, ankerplaats PLUT. 507 b.

ἀγκυρουχ-ία, ἡ, verankering AESCH. Supp. 766.

ἀγκών, ὤνος, ὁ, — **1** kromming van den arm: elleboog, bovenarm E 582, alg. — **2** gebogen lijn, τελεος II 702 (hoek van den muur met fundament), HDT. 1, 180. — **3** bergspleet, kaap SOPH. Ai. 805, Ltr.; spec. γλυκὺς ἄ. PL. Phaedr. 257 d, spreekwijze ter kenschetsing van een valsche bescheidenheid. (bij ἀγκο- subst. [: o.ind. ἀνθά- m. buiging] een nieuwe substantiveering op -ων).

ἀγλα-έθειρος, met sierlijk haar, bijm. v. Pan, HYMN. 18, 5.

ἀγλαῖα, ep. -ιη (ἀγλαῖα[φός]), schoonheid, luister; ook hoogmoed ρ 244; glans van het feest HYMN., PIND. P. 1, 2, EUR.

ἀγλα-ίζω, versieren BACCH. 3, 22, LYCOPHR.; pass. zich versieren, pronken K 331; τιμῖ, ἔν τιμῖ, met of op iets PIND. O. 1, 14; soms act. intr. stralen COM.

ἀγλαΐσ/μα, τό, sieraad AESCH. Ch. 192, SOPH. El. 908, EUR.

ἀγλαΐσ/μός, ὁ = ἀγλαΐσ/μα, PL. Ax. 369 d.

ἀγλαό-γυιος, met schoone leden PIND. N. 7, 4.

ἀγλαό-δενδρος, met sierlijke boomen PIND. O. 9, 20.

ἀγλαό-δωρος, 2, heerlijke gaven uitdeelend HYMN. Cer. 54.

ἀγλαό-θρονος, 2, (vgl. θρόνα en ἰοπλόκαμος, ook v. d. Muzen, PIND. P. 1, 1) met schoone bloemen (in het haar) PIND. O. 13, 96 (van de Muzen), BACCH. 16, 124.

ἀγλαό-καρπος, 2, schoone vruchten dragend, verschaffend η 115, HYMN. Cer. 4, PIND. fr. 30.

ἀγλαό-κολπος, 2, met schoonen boezem PIND. N. 3, 56.

ἀγλαό-κουρος, 2, met schoone jonge mannen PIND. O. 13, 5.

ἀγλαό-κωμος, 2, φωνά, met glanzenden κῶμος: juichend PIND. O. 3, 6.

ἀγλαό-μορφος, 2, van schoone gestalte HYMN. Cer. 23.

ἀγλαός, 3, aeol. ἀγλαος soms 2, adv. ὦς, schitterend, prachtig, schoon B 307, EP., THEOGN. 985, PIND., TR., THEOCR. 28, 3; adv. AR. Lys. 640. (< ἀγλαφ-ος, vgl. ἀγλαυ-ρος, γλαυ-κός).

ἀγλαο-τριαίνης, ου, ὁ, met flikkerenden drietand PIND. O. 1, 41.

ἀγλαῖ-ώψ, ὤπος, metstralend oog, πεύκη SOPH. O. R. 214.

ἀ-γλευκῆς, niet zoet: bitter, zilt EPICH. 140, XEN. Oec. 8, 3, LUC.

(γλεύκος, zoetheid, zoete wijn: γλυκύς).

ἀγλῆς, ἴθος, ἡ, knoflookkop, z. AR. Ach. 763: 761, ARISTOT.

(vgl. γέλυσις, zelfde bet., uit *γελ-γλ-ἴθ-).

ἀ-γλισχρός, niet kleverig THEOPHR.

ἀ-γλωσσ-ία, gebrek aan welsprekendheid, ANTIPH. 97 D (-τρία), EUR. fr. 56.

ἀ-γλωσσοσ, att. -ττος, 2, — **1** zonder tong ARISTOT., PLUT.; overdr. niet welbespraakt PIND. N. 8, 24. — **2** met onverstaanbare taal: barbaarsch SOPH. Tr. 1060, com.

ἀγ-μα (ἀγνύμι), τό, afgebroken stuk PLUT. Phil. 6.

ἀγ-μός (ἀγνύμι), ὁ, bergkloof EUR. Ba. 1094.

ἀ-γναμπτος, 2, onbuigzaam AESCH. Pr. 163, PLUT.

ἀ-γναπτος, niet gevold, -gereinigd PLUT.

ἀ-γνάφρος, 2, = voorg. N. T. Mt. 9, 16.

ἀγνεία (ἀγνεύω), ἡ, — **1** reiniging, het rein houden, eeren ANTIPH., PL. Leg. 909 d. — **2** reinheid SOPH. O. R. 864, PLUT., N. T. (z. 1 Tim. 4, 12 = castitas), INSCR. — **3** spec. reinigingsoffer: vasten, PAP.

ἀγνευ-μα, τό, kuisheid EUR. Tr. 501.

ἀγνευτι-κός, kuisch, zich onthoudend ARISTOT.

ἀγνεύω (ἀγνός), — **1** rein, kuisch zijn; zich rein van iets houden AESCH. Supp. 226, LYS. 6, 51, PLUT. 144 b, LUC., INSCR. — **2** reinigen, ANTIPH. 6, 4.

ἀγνέω = ἀγω, dial., INSCR. (lac., aetol.).

ἀγν-ίζω (ἀγνός), — **1** reinigen SOPH. Ai. 655, EUR., PLUT., N. T. Jac. 4, 8, PAP. — **2** wijden, SOPH. Ant. 545, EUR.; offeren AESCH. — **3** refl. zich reinigen PLUT., N. T. Act. 21, 24.

ἀγν-ίνος (ἀγνος z. d.), 3, van wilgenhout gemaakt PLUT. 693 f.

ἀγνισ/μα, τό, verzoeningsmiddel AESCH. Eum. 325.

ἀγνισ/μός, ὁ, verzoening, reiniging D. H., PLUT., N. T. Act. 2, 26.

ἀγνίτης, reiniger, verzoener LYCOPHR. 135.

ἀγνο-έω, ep. en THEOCR. 7, 13 ἀγνοίεω met οι als later teeken voor metr. verlenging, conj. ἀγνοίησι; fut. pass. ἀ-οήσομαι DEM. Sinds N 21, voornl. proza, N. T. Mc. 9, 32. — **1** niet kennen, -weten, τι εν περι τινος. — **2** niet bemerken; zich vergissen ISOCR., DEM. — **3** niet begrijpen HDT. 4, 156, N. T.; οὐκ ἄ. ik begrijp, weet zeer goed.

(v. ἀγνο-ο-: γι-γνώ-σκω).

ἀγνόη-μα, τό, — **1** dwaling, misslag, THEOPHR., PLUT. — **2** fout door onwetendheid LXX.

ἀγνοητι-κός, 3, dwalend ARISTOT.

ἀγνοῖά, ἡ, SOPH. 2 × ἀγνοῖά — **1** het niet inzien SOPH. Ph. 129. = **2** gebrek aan inzicht, onwetendheid AESCH. Supp. 499, ATT., N. T., PAP. — **3** verkeerd inzicht, verblindend DEM. 18, 134.

(v. ἀγνο-ο-, z. ἀγνοέω).

ἀγνοίεω, ep. = ἀγνοέω, z. d., A 537.

ἀγνο-ρύτος (z. ῥέω), 2, met zuiver water AESCH. Pr. 434.

ἀγ-νός, 3, adv. ὦς, — **1** vereerd, vereereerswaardig (z. 3 van ἄζομαι): heilig, van een god of wat een god toekomt (ἐορτή φ 259) of toebehoort ε 123, PIND. P. 9, 64, SOPH. Ph. 1289, Ar. Ran. 384. — **2** = venerandus, v. menschen: heilig, rein, zonder schuld; zonder . . . : ἀ γάμων AESCH. Supp. 228; v. dingen: βίος enz.; overdr. rein, kuisch, onbevlekt, onpartijdig, TR.: AESCH. Supp. 363, Ar. Lys. 912, PL., PLUT. N. T. 1 Petr. 3, 2, — **3** reinigend, verzoenend SOPH., Ant. 1201: ἄ-δν λούτρον.

(ἄζομαι, ἄγος).

ἀγνος, ἡ (ὁ PL.) een soort wilg, agnus castus (c. door volksetym. m. ἀγνός; opnieuw in d. Keuschlamm door lat. agnus), HYMN. Merc. 410 tot LXX, PLUT.

ἀγνό-της, ἦτος, ἦ, reinheid N. T. 2 Cor. 6, 6, INSCR. **ἀγνῶθες, ὠν, αἶ,** de steenen, die in de oudste tijden de draden van de schering in het weefgetouw recht naar beneden hielden PLUT. 156 b.

(ἀ-γνῶ-θ-: γόνυ: „geen buigingen makend”; gevormd als ἀγλις).

ἀγνῶμι, f. ἄξω, aor. ἔαξα, aor. p. ἐάγην; pf. ἐάγα; HOM. ἔαγη A 559; ἦξε Ψ 392, — 1 buigen Δ 214, HDT. 1, 185 — 2 breken, ook van het weerkaatsend geluid HES. Sc. 279. Slechts DICHT. (HDT. 1 ×); in proza κατ-ἀγνῶμι.

(Γάγνῶμι: Γεγγῶμι, vgl. ook lat. *vagus*, ndl. wak).

ἀγνώμων-έω, onverstandig handelen; eigenzinnig, onbillijk zijn XEN. Hell. 1, 7, 33, DEM., MEN. Sam. 292, COM.; ook pass. v. *handelingen* PLUT., V. T., PAP.; **ονεύω, PLUT.**

ἀγνώμοσύνη, ἦ, — 1 onwetendheid PL. Theaet. 199 d. — 2 gebrek aan inzicht; eigenzinnigheid, dwaasheid, onbillijkheid THEOGN. 896, DEMOCR. 175 D, HDT. 7, 9, ATT.: XEN. An. 2, 5, 6, PLUT. — 3 nalatigheid in het betalen PAP.

ἀγνώμων (γνώμη), 2, adv. ὄνωος, — 1 onwetend. — 2 onverstandig, onredelijk > koppig of > hard THEOGN. 896, PIND. O. 8, 60, TR., PL. Lys. 218 a.

ἀγνώριστος, niet erkend THEOPHR.

ἀγνώς, ὠτος, — 1 onbekend (aan); onberoemd ε 79, PIND. I. 2, 12, THUC. 1, 137, TR. — 2 onverstaanbaar AESCH. Ag. 1051. — 3 act. onbekend (met) PIND. I. 2, 30, SOPH. O. R. 1133, XEN. Oec. 20, 13.

ἀγνώσασκε (ω < οη) ψ 95 aor. iter. bij ἀγνοέω. **ἀγνώσι/α, ἦ,** — 1 onbekendheid, onwetendheid, onkunde PL., EUR. Hec. 959. — 2 onbekendheid, onberoemdheid, PL. Men. 238 d.

ἀγνώσω = ἀγνοέω, LUC., LTR.

ἀγνώστος, 2, — 1 onbekend, onberoemd; onkenbaar β 175, PIND. I. 3, 30, THUC. 3, 94, SOPH. O. R. 58, PLUT.; ἄ. θεός N. T. Act 17, 23, PAP. — 2 τινος onbekend met iets PIND. O. 6, 47.

ἀγνώτος, 2, = ἀγνώστος SOPH. O. R. 58, AR. Ran. 926.

ἀγνοητέως, adv., zonder bedrog CIC. Att. 12, 3, 1. **ἀγνοητός (γόνυ), 2** zonder knie, bij *dier en plant* ARISTOT.

ἀγρον-έω (ἄ-γονος), onvruchtbaar zijn THEOPHR.

ἀγρον-ία, ἦ, onvruchtbaarheid ARISTOT., PLUT. **ἀγρονος, (γονή), 3,** — 1 ongeboren Γ 40; nog niet geboren EUR. Ph. 1598. — 2 kinderloos EUR. Herc. 888; onvruchtbaar; verstoken van τινος; gevrijwaard van PL. Menex. 237 d, PLUT. — 3 τόκος ἄγ., misgeboorte SOPH. O. R. 27.

ἀγροός, 2, onbetreurd AESCH. Sept. 1063.

ἀγορά (ἀγείρω), ἄς, ἦ, — 1 („Versammlung”) vergadering; v. h. volk, teg. βουλή = raad; bijeenkomst, sinds H 345. — 2 gang en inhoud der vergadering: rede B 275, 788. — 3 vergaderplaats ζ 266 enz.; = markt β 150, alg.; ook redevoering SOL. 2, 2 ALD. — 4 vergadertijd; marktijd, reeds μ 439. Al deze bet. ook in later tijd. — 5 op de markt verkochte waren, spec. levensmiddelen, alg. tot PAP.; markt als koop- en verkoopgelegenheid, ἀ-ὄν παρέχειν XEN. An. 2, 3, 24. — 6 marktprijs (lat. *annona*). — N. T. slechts markt, Mt. 11, 16. — Spec. ἀγορᾶς πληθ(υ)ούσης als de markt vol is, ± 10 tot 12 uur HDT. 4, 181, ATT.

ἀγοράζω, dor. ἀγοράσσω THEOCR. 15, 16, — 1 op de markt vertoeven, naar de markt gaan HDT. 3,

130 ATT. — 2 tr. (op de markt) koopen ATT. tot N. T. Mt. 13, 44; med. voor zich koopen XEN. AN. 1, 3, 14.

ἀγοραῖος, 2 en 3, adv. ὡς, betrekking hebbend op de ἀγορά: — 1 als vergadering: Ζεός ἄ. beschermer der vergadering, vgl. AESCH. Ag. 90. — 2 als plaats v. rechtspraak, PLUT. Per. 11; τὰ ἀ-α rechtszaken PL.; ἀ-οι ἡμέραι gerechtsdagen, zittingsdagen N. T. Act. 19, 38 (vgl. lat. *forensis: forum*). — 3 als markt: οἱ ἀ-οι, kooplieden HDT. 1, 93, XEN. — 4 door verschillende tegenstellingen: gevat, geestig; plat; goedkoop; openbaar PLUT.; οἱ ἀ-οι, het lagere volk N. T. Act. 17, 51.

ἀγορᾶ-νομ-έω, marktmeester, aedilis zijn COM., PLUT. Caes. 5.

ἀγορᾶ-νομ-ία, ἦ, ambt van marktmeester ARISTOT., POL., PLUT., INSCR.

ἀγορᾶ-νομ-ικός, van den marktmeester PL. Rep. 425 d., PLUT.

ἀγορᾶ-νόμιον, τό, — 1 gerechtshof van den marktmeester PL. Leg. 917c. — 2 staatsnotariaat PAP.

ἀγορᾶ-νόμος (νέμω), ὁ, — 1 marktmeester, aedilis PL. Leg. 849 c, AR. Ach. 728, LYS. 22, 16, ARISTOT. A. II. 51, PLUT. — 2 staatsnotaris PAP.

ἀγοράσμαι, — 1 in de volksvergadering spreken A 73, HDT. 6, 11. — 2 vergaderen Δ 1. — 3 spreken © 230, THEOGN. 159, SOPH. Tr. 601.

ἀγοράστία, ἦ, — 1 koop, het koopen. — 2 het gekochte, LTR., INSCR.

ἀγοράσις, ἦ, (in)koop PL. Soph. 219 a.

ἀγόρασ/μα, τό, koopwaar DEM. 34, 9, AESCHIN., PLUT.

ἀγορασ/μός, — 1 koop. — 2 het gekochte. — 3 het pachten PAP., LTR.

ἀγορασ/τής, οὐ, ὁ, inkoop: slaaf, die op de markt inkoop doet XEN. Mem. 1, 5, 2.

ἀγοραστι-κός, 3, op den handel betrekking hebbend PL. Crat. 408 a; ἦ ἀ-ἦ, handel PL. Soph. 223 c, PAP.

ἀγορ-εύω (ἀγορά), f. ἐρῶ, aor. εἶπον, pf. act. εἶρηκα, pf. p. εἶρημαι, aor. p. ἐρήθηην; bij HOM. ἀγορεύσαι; bij ATT. slechts hoogst zelden in enkele composita de regelmatige vormen ἀγορεύσω, enz., later meer. — 1 in de volksvergadering spreken, in 't openbaar spreken A 571, alg. — 2 luid verkon- digen, vermelden, spreken A 109, alg.; med. HDT. 9, 26. — 3 aanraden, bevelen LYS. 9, 9. — 4 op- sommen, tellen PL. Leg. 950 c.

ἀγορ-ῆθεν, uit de vergadering B 264.

ἀγορῆν-δε, naar de vergadering A 54.

ἀγορη-τής, οὐ, ὁ, — 1 redenaar, spreker, A 248. — 2 = ἀγορονόμος INSCR.

ἀγορη-τύς, ὄος, ἦ, welsprekendheid θ 168.

ἀγορός, ὁ = ἀγορά, bij EUR. op lyr. plaatsen: Herc. 412, vgl. SIMON. 96, 10 ALD.

ἀγός (ἄζομαι z. d.), οὐς, τό, — 1 vereering HYMN. Dem. 480; heilige plaats. — 2 (reiniging), zoen- offer SOPH. Ant. 775 (?).

ἀγός, οὐς, τό, zware schuld, bloedschuld HDT. 6, 56, THUC., AESCH., SOPH. Ant. 256, 775, (: O. R. 1426), PLUT.

(ander woord dan ἄγος; vgl. o. ind. *āgas* n. zonde, fout).

ἀγός (ἄγω), ὁ, aanvoerder, heerscher E 217, PIND. N. 1, 51, TR.

ἀγοστός, ὁ, — 1 hand A 425. — 2 arm THEOCR. 17, 129.

(ἀ-γοστός: o. ind. *hāsta* hand; gr. γ, niet χ!). **ἀγρᾶ, ἦ, ion.** -ῆ, vangst, jacht, zoewel: —

1 het vangen, het jagen, als: — 2 het gevangene: buit, wild. Sinds μ 330, PIND. N. 3, 81, HDT. 9, 39, SOPH. Ai. 881, XEN. Cyn. 1, 1, PL., PLUT., N. T. Luc. 5, 9.

(zie ἀγρέω; v. ἀγω -ρά afl.: jacht als drifjacht; vgl. lat. agitare).

ἀγραιός (ἄγρα), 3, bijnaam van Apollo; op de jacht betrekking hebbende Ltr.

ἀ-γράφματος, 2, — 1 ongeleerd; niet kunnende lezen en schrijven; zonder wetenschappelijke opvoeding PL., XEN. Mem. 4, 2, 20, com. — 2 ongeschreven PL. Polit. 295 a. — 3 niet gearticuleerd van geluiden ARISTOT.

ἀ-γραπτός, 2, ongeschreven SOPH. Ant. 454.

ἀγρ-αυλ-έω, op het land-, in de vrije natuur zijn ARISTOT., PLUT., N. T. Luc. 2, 8.

ἀγρ-αυλ-ία, ἡ, leven in de vrije natuur; overnachten onder den blooten hemel DIOD., D. H.

ἀγρ-αυλος, 2 en 3, op het land-, in de vrije natuur levend of weidend Σ 162: K 155, SOPH. Ant. 349, EUR.; — λῆς NIC. Th. 78.

ἀ-γραφίον (δίκην), aanklacht tegen staatsschuldenaars, wier namen uit de schuldlĳst waren geschrapt, voordat hun schuld betaald was DEM. 58, 51, ARISTOT.

ἀ-γραφος (γράφω), 2, ongeschreven, niet opgeschreven; ἀ-οι νόμοι algemeen geldige, natuurwetten THUC. 2, 37, PL. and.; THUC. 2, 43 ἀ. μνήμη, herinnering, die in het hart leeft; 1, 40 πλείους ἀ-οι niet in het bondgenootschap opgenomen: neutraal; PAP. niet schriftelijk bekrachtigd, niet officieel; van geldposten: varia.

ἀγρει, en ἀγρείτε, imp. v. ἀγρέω, eig.: pak aan! het zelfde als ἄγε en ἄγετε E 765 eld.

ἀγρείος, dor. ἀγρήσιος — 1 op het land, in het wild (groeïend). — 2 landelijk: eenvoudig of boersch ALGM. 24 β., AR. Th. 160.

ἀγρέ-μων (ἀγρέω), ονος, ὁ, = κάμαξ, AESCH. ἀγρέ-τᾶς (ἀγείρω), (verzamelaar), aanvoerder AESCH. Pers. 1002.

ἀγρευ-μα, τό, — 1 jachtbuit, vangst EUR. Ba. 1241, XEN. Mem. 3, 11, 7, PLUT. — 2 jachtnet AESCH. Eum. 460.

ἀγρ-εύς, ὁ, jager (EN. PIND.), AESCH., EUR. Ba. 1192.

ἀγρευ-τήρ, ἦρος, ὁ, THEOCR. 21, 6 en:

ἀγρευ-τᾶς, SOPH. O. C. 1091 = ἀγρεύς.

ἀγρευτι-κός, 3, geschikt om mee te vangen XEN. Hipp. 12, 4.

ἀγρ-εύω, jagen, vangen; najagen HDT. 2, 95, EUR. Andr. 841, XEN. An. 5, 3, 8, N. T. Mc. 12, 13.

ἀγρέω, aeor., in bet. = αἰρέω, thess. ἀγγρέω, vaak INSCR., nemen SAPHO 2, 14 ALD, ARCHIL. 5a ALD, AESCH. Ag. 126. Bij HOM. z. ἄγρει. — Ζ. ἄγρᾶ.

ἀγρι-αῖνω, — 1 intr. wild, toornig zijn PL. Symp. 173 d, PLUT., LUC. — 2 tr. toornig maken LXX, Ltr.

ἀγρι-έλαιος, ἡ, wilde olijffboom THEOCR. 7, 18, THEOPHR., N. T. Rom. 11, 17.

ἀγριο-δαίτης, ου, ὁ, wilde vruchten etend, orakel bij PAUS. 8, 42, 6.

ἀγριο-ποιός, 2, als ποιητής wilde helden voorstellend AR. Ran. 837.

ἀγριος (ἀγρος), 3, zeer zelden 2; X 313 i metrisch; wild, vgl. lat. agrestis: — 1 v. planten en vruchten: in het wild groeiend. — 2 v. d. grond: onbebouwd. — 3 v. dieren: wild E 52. — 4. v. menschen: ruw, onbeschaafd, norsch. — 5 aanv. door tegenstelling met huis en huiselijk, ook v. natuurmachten: ἄς stormachtig; πῦρ verslindend; χεῖμών hevig.

— 6 vand. van hartstochten en gemoedstoestanden: heftig, hevig bewogen. — 7 van wonden, ziekten, smart, lijdē: zwaar, boosaardig, hard. — Sinds I 24 alg. tot N. T. Mt. 3, 4.

ἀγριό-της, ἦτος, ἡ, wildheid: — 1 v. planten: natuurleven, natuurlijke groei. — 2 v. menschen: ruwheid, onbeschaafdheid, hartstocht, isocr., XEN. Mem. 2, 2, 7, PL. Symp. 197 d, PLUT.

ἀγριό-φωνος, 2, met rauwe geluiden: -vreemde taal, Σίλυτιες θ 294.

ἀγριόω, ἀγριος maken of laten worden, pass. ἀ. worden: — 1 laten verwilderen; v. planten, dieren; woorden; elementen en natuurtoestanden PLUT. Pyrrh. 15. — 2 wild-, toornig maken, verbitteren EUR. Or. 616., AR. Ran. 898.

ἀγρι-ωπός, 2, met wilden blik EUR. Herc. 990, PLUT. Mar. 14.

ἀγρο-βότᾶς, buiten weidend SOPH. Ph. 214, EUR. (var. l. -βῆτας).

ἀγρο-γείτων, ονος, ὁ, buurman op het land PLUT. ἀγρό-θε(ν), adv., van het veld v 263, EUR.

ἀγρό-θι, adv., op het veld CALL. Cer. 136.

ἀγρου-ία (z. ἀγρ-οῖκος), — 1 landelijke woning, land HEROND. 1, 2, PLUT., Ltr., INSCR. — 2 boerderij. — 3 boerschheid, gebrek aan beschaving PL. Gorg.

461 c., ARISTOT., PLUT.

ἀγροικ-ίζομαι — 1 zich onbeschaafd gedragen PL. Theaet. 146 a. — 2 grof worden PLUT. Sulla 6.

ἀγροικ-ικός, landelijk ALCIPH. 3, 70.

ἀγρ-οῖκος, 2, adv. ὤς, — 1 op het land levend; -groeïend: landelijk PL., AR. Nub. 47. — 2 boersch, grof, ongemanierd, PL. Theaet. 174 d, AR. Eq. 41, PLUT.

ἀγροιώτης, ου, ὁ, landman O 272, HES., AR. Th. 58, THEOCR. 13, 44; -τις, f., SAPHO 61 ALD.

ἀγρό-κηπος, buitentuĳn, land INSCR.

ἀγρο-κόμος, rentmeester, villicus Ltr.

ἀγρόν-δε, adv., naar het veld, het land O 370.

ἀγρο-νόμος (νέμω), 2, — 1 op het land levend, landelijk, sinds ζ 106 alg. bij DICHT. Vand. = ἀγριος. — 2 ὁ ἀ., de opzichter over de staatslanderijen te Athene PL. Leg. 763 c.

ἀγρός, ὁ, — 1 akker, veld, vaak pl. — 2 het land teg. de stad. — 3 grondbezit. — Sinds Ψ 832 tot N. T. Mt. 13, 24.

(vgl. o. ind. ājra- veld, akker; lat. ager, ndl. akker; v. ἀγω; eerst de ploegbouw brengt het trekvee in zijn tegenwoordige rol).

ἀγρότερος, αὐλά EUR. El. 168, z. ἀγροτήρ.

ἀγρό-τερος, 3, — 1 in het wild levend, wild M 146; ook v. Artemis en v. nymphen PIND. 9, 6, BACCH. 5, 123, AR. Thesm. 116, PLUT. — 2 μέριμνα ἀ-α, onstuimig, met natuurracht PIND. O. 2, 54.

(compar. in tegenstellingen, vgl. ὀρέο-τερος: teg. laagland en dorp).

ἀγρο-τήρ, ἦρος, ὁ, landelijk, bijnaam van Hermes EUR. El. 463; fem. ἀγρότεραι (<τερ-ιά) αὐλά ἰβ. 168.

ἀγρό-της, ου, ὁ, — 1 landman, landelijk, π 218, EUR.; in de natuur levend. — 2 jagend AP. RH.

ἀγρό-τις, ιδος, ἡ, fem. bij het voorg., ἀγρ. νόμῃ AP. RH. 2, 509.

ἀ-γρυντικός (γρῦζω), waarover men geen kik mag geven; vd. ἀ-ξία, ἡ angstig zwijgen PIND. fr. 229.

ἀγρουπν-έω (ἀγρ-ὑπνος) — 1 slapeloos zijn, waken THEOGN. 471, ATT.: PL. Leg. 695 a, XEN. Hell. 7, 2, 19, N. T. Mc. 13, 33. — 2 op iets acht slaan PLUT., LXX, N. T. Hebr. 13, 17.

ἀγρουπνητι-κός, 3, vaakzaam DIOD., PLUT. Cam. 27.

ἀγρυνία, ἡ, slapeloosheid, waakzaamheid HDT. 3, 129, THUC. 2, 49, PL., XEN., N. T. 2. Cor. 6, 5.
ἀγρ-υπος, — 1 slapeloos, onvermoeid, waakzaam ATT.: AESCH. Pr. 353, PL., — 2 ook: slapeloos (zorgen), (gedachten) die geen slaap kennen ARISTOT. (*aanv.* = ἀγρ-υλος, buiten-, „op het land” slapend; *d. i.* wakend, op wacht bij het vee. *Later heeft men er ἀγρέω in gevoeld*).
ἀγρώσσα, jagerses SIMON. 142, 2 ALD.
ἀγρώσσω, vangen, ἰχθύς ε 53, CALL., LYCOPHR. 598. (*ἀγρέω*; voor het laatste deel vgl. τιθαιβώσσω v 106? z. ἀγρωστis).
ἀγρώστης — 1 landman EUR. Herc. 377. — 2 jager AP. RH., λύκοι COM. (*ἀγρο-ηδτης*: ἔδω, van het land, ∞ van de jacht etend = levend).
ἀγρωστis, εως, ἡ, hondsgras ζ 90, ARISTOT., THEOCR. 13, 42, LXX, PLUT. 993 e. (*ἀγρο-ηδτι*: ἔδω; dezelfde wortel ook in ἀγρωστis, z. b.).
ἀγρώτης (ἀγρός), ου- op het land levend, θῆρες EUR. Ba. 564.
ἀγρούς, 3, de straat betreffend SOPH.
ἀγυῖα, ook ἀγυῖα, ἄς, dor. ἀγυῖα (daaruit lat. agea), — 1 weg Z 391 enz.; pl. landstreek. — 2 straat in stad en dorp. — 3 vand. stad PIND. P. 8, 55. — 4 sloop, gang Ltr.; tot LXX. en PAP. (ἐν ἀγυῖᾳ „op straat”). (*fem. v. *ἀγυῖς*: ἀγω, *fem. ἀγυῖ-ια* sc. ὁδός, *ion. andere vocaalphase ἀγυ-ια*; *invloed v. part. (perf.) op -υῖα, dor. -υῖα*).
ἀγυῖα-της, ου, ὁ = ἀγυῖεύς AESCH. Ag. 1081 en 1086.
ἀγυῖα-τρις, ιδος, ἡ, — 1 θεραπεῖαι ἀγ-δεας, heilige gebuiken ter eere van Apollo ἀγυῖεύς EUR. Ion 86. — 2 gezellin PIND. P. 11, 1.
ἀγυῖεύς (ἀγυῖα), ὁ, — 1 bijnaam van Apollo als beschermer der wegen AR. Vesp. 875., EUR. Ph. 631, DEM. z. 21, 52. — 2 een altaar in zuilvorm voor de huisdeur, aan Apollo gewijd SOPH.
ἀγυιοπλαστ-έω (πλάττω), als straten bouwen LYCOPHR. 601.
ἀγυμνασία, ἡ, ongeoeffendheid: traagheid AR. Ran. 1083.
ἀγύμναστος, 2, adv. ως — 1 ongeoeffend in, τινος, ATT. *sinds* PL. Rep. 564a, KRITIAS 21 D., PLUT., XEN. — 2 niet getraind: niet gekweld (vgl. lat. *exercere*) SOPH. Tr. 1083, EUR.
ἀγύναιξ, ὁ, zonder vrouw, SOPH.; ook ἀ-ικος en -ιος LXX.
ἀγύρις (ἀγείρω), ιος, ἡ, verzamelplaats γ 31, Ω 141, EUR., vgl. πον-ήγυρις, ἀγύρτης.
ἀγυρ-μός (ἀγείρω), ὁ, — 1 inzameling, collecte. — 2 het ingezamelde. — 3 vergadering ARISTOT., BABR. 102, 5, Ltr., INSCR.
ἀγυρ-σις = ἀγερωσις, het verzamelen HDT. 7, 48, INSCR.
ἀγυρτ-άζω, inzamelen τ 284.
ἀγυρτ-της (ἀγείρω), ου, ὁ, bedelaar; landlooper; bedrieger SOPH. O. R. 388 enz.; bedelmonnik, priester van Cybele PL. Rep. 364b, BABR., 141, 1, INSCR.
ἀγυρτι-κός, 3, bedelachtig, bedriegelijk PLUT. Lyc. 9.
ἀγυρ-τρια, ἡ (vgl. ἀγυρτής), bedelares AESCH. Ag. 1273.
ἀγχ-αυρος, dicht bij de morgenkoelte (αὐρᾶ) AP. RH. 4, 111, CALL.
ἀγχέ-μαχος = ἀγχι-μ. PLUT. Thes. 2.
ἀγχ-ήρης, nabij zijnde SOPH.
ἀγχι, HOM. ἄσπον, ἄσποστέρα, ἀγχιστον, -τα; Ltr. ἀγχιῶν, ἀγχότερος enz., — 1 nabij, τινος E 185,

© 117. Een dat. hangt aanv. van verbum + adv. af. — 2 nabijkomende, gelijk, τιμι PIND. N. 6, 9. (: ἀγχω; benauwen, nauw).
ἀγχι-αλος, 2 (en 3), — 1 nabij de zee B 640, AESCH. Pers. 888. — 2 overal dicht bij zee, midden in zee (v. eiland) HYMN. Ap. 32.
ἀγχι-βάθης, dichtbij (reeds) diep, θάλασσα ε 413, PL. Critias 111 a, PLUT. 667 c.
ἀγχι-βασίη, ἡ, nader komen tot, HERACL. 122 D.
ἀγχι-γείτων, zeer in de nabijheid gelegen AESCH. Pers. 887.
ἀγχι-γυος (γῶα of γύης), 2, dicht bij het veld wonend AP. RH.
ἀγχι-δομος, 2, dichtbij wonend BACCH. 12, 89.
ἀγχι-θεος, 2, den goden nabijkomend, -gelijk τ 279, HYMN., LUC. Dea Syr. 31.
ἀγχι-θύρος, 2, in de nabijheid THEOGN. 302, THEOCR. 2, 71.
ἀγχι-κρημνος, dicht bij steil, -diep PIND. fr. 82.
ἀγχι-μαχτής, ου, ὁ = ἀγχι-μαχος © 173.
ἀγχι-μαχος, 2, van nabij strijdende N 525; ἀγχι-όπλα, wapenen voor zulk een strijd XEN. Cyr. 1, 2, 13.
ἀγχι-μολος (βλάστω), 2, nabijkomend; gew. ἀ-ον als adv. Ω 283. ἐξ ἀγχιμολοῦ, van nabij Ω 352.
ἀγχι-μος, 2, nabij EUR.
ἀγχι-νοῖα, ἡ, scherpzinnigheid, gevatheid PL. Charm. 160a, PLUT.
ἀγχι-νοος, contr. ἀγχινοῦς, 2, adv. ὡς, (eig. zijn denken dichtbij hebbend), vlug van geest, scherpzinnig, gevat, v 332, PL., XEN. Mem. 3, 1, 6, ARISTOT., PLUT.
ἀγχι-πλοος, contr. -πλοος, 2; ἀ. πόρος, een niet verre vaart EUR. Iph. T. 1325.
ἀγχι-πους, naderend LYCOPHR. 318.
ἀγχι-πτολις, εως, nabij de stad AESCH. Sept. 501, SOPH. Ant. 970.
ἀγχι-ρροος (δέω), dicht bij stroomend AP. RH.
ἀγχι-σπορος, 2, naverwant AESCH.
ἀγχιστ-εία (ἀ-εύς), ἡ, aanverwantschap, het daaruit ontstaande recht van erven, SOL., PL. Leg. 924d, AR. Av. 1661, ARISTOT., PLUT., LXX.
ἀγχιστ-εῖον, τό, pl. = ἀγχιστεια, SOPH. Ant. 174.
ἀγχιστ-εύς (ἀγχιστος), ὁ, naaste verwant, HDT. 5, 80, LXX, LUC.
ἀγχιστ-εύω, — 1 naast verwant zijn ISAE. 11, 11; naburig zijn, τινος of τιμι, EUR. Tr. 224. — 2 als naaste verwant iets aanvaarden LXX.
ἀγχιστ-ήρ, ἦρος, ὁ, dicht. = ἀγχιστεύς, in betrekking staande tot, πάθους, SOPH. Tr. 256. (naar πατήρ enz.).
ἀγχιστῖνος, 3, dicht op elkaar gepakt P 361. (: ἀγχιστος, vgl. προ-μνηστῖνος; msch. ἀγχι+στῖνος „dicht opeen + gepakt”, W. stei + ᾱw- „vastmaken, verstijven” z. bijv. lat. stria ijspegel).
ἀγχιστος, 3, superl. bij ἀγχι, naaste; οἱ ἀγχιστα de naaste verwanten HDT. 5, 79. *Sinds* ε 280, PIND., HDT., TR.: AESCH. Ag. 256.
ἀγχι-στροφος, 2, (eig. de wending dichtbij hebbend), snel wendend, -wisselend; te snel wisselend, onvast HDT. 7, 13; plotseling THUC. 2, 53.
ἀγχι-τέρμων, ονος, 2, aangrenzend XEN., (EUR.) Rhos. 426.
ἀγχι-τοκος, dicht bij de geboorte PIND. fr. 88.
ἀγχό-θεν, adv., van nabij HDT. 4, 31, LUC.
ἀγχό-θι, adv., nabij E 412, THEOCR., AP. RH., INSCR.
ἀγχ-όμορος (δύ-όρος z. d.), aangrenzend THEOCR. 25, 203.
ἀγχ-όνη, ἡ — 1 de strik om zich te wurgen SEMON. 1, 18 ALD., PLUT. — 2 (zich) ophangen, worgen, AR.

Ach. 125, SOPH. O. R. 1374 ἔργα κρείσσον' ἄ-ης
daden te erg zelfs voor de strop, PLUT. — 3
doodsangst AESCH. Eum. 746.

(: ἄγγω z. παρ-όνη : πείρω).

ἀγγόνιος, 3, om (zich) op te hangen, βρόχος EUR.
Hel. 686.

ἀγγό-τερος, 3, *superl.* ἀγγότατω *adv.*, bij ἀγγού,
naderbij, naastbij. *Beide zelden*: HDT. 7, 175,
EUR., Ltr.

ἀγγού, *adv.*, *praep.* τιος, nabij Δ 203, ζ 5, PIND.,
HDT. 1, 9; bij PIND. *schijnbaar ook m. dat.*, z. N 9,
40, *vgl.* HDT. 3, 85.

ἀγγουρος (: ὄρος), nabij gelegen LYCOPHR. 418.
ἀγγουσα, ἦ, ATT. ἔγγουσα, een plant, waarvan de
vrouwen de wortels gebruikten om zich het gezicht
rood te verven AR. Lys. 48, Eccl. 929, THEOPHR.,
PAP.

ἀγγω, — 1 de keel toesnoeren Γ 371; wurgten, op-
hangen PIND. N. 1, 46, ATT.: AR. AV. 1352; LXX.
— 2 van stem berooven: maken DEM. 19, 208. —
Sinds HOM. *alg. tot* LXX.

(*lat. angō, nld. angst, eng.*)

ἀγγώμαλος (δμαλός, ω *in het compos.*) 2, *adv.*
ἀγγώμαλα THUC., PLUT. LUC.; -ως LUC., bijna
gelijk, gelijk, onbeslist, *νίκη, μάχη* THUC. 3, 49, 26;
7, 71, 2, LUC., PLUT. Otho 13.

ΑΓΩ (ἄ). *Vormen*. HOM. *f.* ἄξω, *aor.* ἤγαγον, *naast*
s-aor. met bindvok.: *imp.* ἄξετε *enz.*; ἄξέμεν(αι) *imp.*
fut. en aor. Later: *aor.* ἤξα BATR. 119 *tot* N. T., PAP.;
perf. ἀγ-ήγοχα INSCR., daaruit ἀγήοχα *dor.*, LXX.;
regelm. ἤγαγον, ἤχα, ἤχθη *enz.*; *dor. fut.* ἄξω,
ἄξομαι.

(W. *ag.* : o. *ind. ajati hij voert, lat. ago, o.n. aka*
voeren).

Gebruik. (*Beteekeniskern:* voeren, leiden;
niet, zooals in het latijn, drijven. Ook de verwakte
beteekenissen in het Latijn: uitvoeren, doen, *intr.*
handelen, zich gedragen, het (goed enz.) maken
komen in het Gr. niet voor. Voor deze beide uitersten
ελαύνειν en πράττειν).

I—VIII. ACTIVUM.

I. voeren.

a: laten, den weg wijzen, *τινα. Overdr.*
ὁδός ἄγει εἰς . . .

b: leiden, aanvoeren, *τινα.*

β: *Absol.:* voorgaan (>gaan: N. T.
ἔγωμεν laat ons gaan, *bijv.* Mc. 1, 38.

c: leiden, regeeren, *den staat, τινα.*

d: leiden, opleiden (vgl. παιδαγωγός),
τινα.

δ: *Vand.:* behandelen Ltr.

e: leiden tot, *een toestand, stemming;* bren-
gen εἰς τὴν ὑγίειαν, εἰς οἶκτον EUR.
Iph. A 653; *absol.* θεός οὕτως ἄγει
HDT. 7, 8.

f: leiden, *van levend voorgestelde*
dingen, muren (lat. ducere), waterlei-
din g, gracht, bijv. Φ 262.

II. aan-voeren.

a: laten komen

1: *mensen, dieren*, δ 175, A 99 *alg. tot*
N. T. (Mt. 21, 7).

2: *mensen, dingen op dieren*, Ψ 11,
mensen, dingen op wagens, E 839,
HDT. 1, 70
mensen, dingen op schepen, A 390,
H 467.

b: verwerven, > bezitten, φέρειν καὶ
ἄγειν PL. Phaedr. 279 c, XEN.

c: aantrekken, ὁ λίθος (magneet) τοὺς
δακτυλίους PL. Ion 533d.

d: *vergelijkend:* in bepaalde volg-
orde laten optreden: τοὺς ὄπισθεν ἐς τὸ
πρόσθεν ἄξομεν SOPH. Ai. 1249 (*vgl. lat.*
antiquius (: ante) ducere).

δ: *Vand.:* schatten, waardeeren
(*lat. ducō*) HDT. 7, 150, THUC.: παρ'
οὐδέν; περὶ πλείστου; δυσφόρως
SOPH. O. R. 784; ἐν τιμῇ, διὰ τιμῆς
in eere houden; achten, houden voor
HDT. 2, 172; *ook pass.* SOPH. O. R.
775; *met adv. z. b.*

III. weg-voeren.

a: als buit en prijs. *Spec.* ἄγειν καὶ
φέρειν, ἄγειν καὶ κἀνν plunderen HDT. 1,
166, XEN. An. 5, 5, 8; *pass. (persoonl.)* AR.
Nub. 241.

b: als burgerlijke gevangene, εἰς τὸ
δεσμωτήριον EUR. Ba. 518, ἐπὶ θάνατον
XEN. An. 1, 6, 10, DEM. (vgl. ἀπ-αγωγῆ)
tot N. T. (Mc. 13, 11).

IV. omlaag-voeren, brengen onder.

a: eig. ὑπὸ ζύγον *v. trekvee* E 731.

b: *overdr.* naar gevaar, nood, leed *enz.*, εἰς
τοὺς δικαστάς PL., PAP.

β: *Vand.:* aanklagen, *vgl. ἀπ-αγωγῆ*
(*lat. reum agere).*

V. omhoog-voeren.

a: eig. φελλοί (kurken) δ' ὄξυ ἀγούσι δίκτυον
AESCH. Ch. 506.

b: *spec. v. d. weegschaal (vgl. ἔλκειν), wegen*
τι = een bep. gewicht (vgl. ἄξιος: ἔγω en
nld. wegen: bewegen).

c: *overdr.* εἰς φῶς ἄγειν *enz.* aan het dag-
licht brengen sinds Hymn. Herm. 12, EUR.
Herc. 611 *tot* N. T. Act. 13, 23; open-
baren, κλέος ε 311.

VI. voorbij-voeren.

a: (een stoet, optocht) houden DEM. 18,
260.

b: (een rol) spelen Ltr.

c: (een stuk) opvoeren μυστήρια XEN.
Hell. 1, 4, 8.

d: (een feest) vieren ἑορτὴν HDT. 1, 183,
AR. Ach. 250.

e: (rouw) bedrijven.

f: *overdr.* doorleven, doorbrengen βίον,
ἔτος; *νύκτα* HDT. 7, 119, ATT.: XEN. Cyr.
7, 1, 14; *vand. intr.* τρίτην ἡμέραν ἄγει het
is de derde dag N. T. Luc. 24, 26.

vand.: tellen, berekenen, da-
teeren, κατὰ τι volgens iets AR.
Nub. 626.

VII. vand.: trekken, rekken.

a: uiten *v. klanken, γέλωτα* SOPH. Ai. 382.

b: verbreiden, κλέος ε 311 (z. V).

c: veroorzaken, κτύπον EUR. Or. 180.

VIII. mee-voeren.

a: meebrengen, *mensen:* ἐπαίρους δ 434
dingen: 1: πέπλους Z 291, naar huis;
2: ter markt; 3. *alg.* λαίλαπα Δ 278.

b: *overdr.* meemenen, meesleepen, ver-
leiden θυμόν (*adducere*) z. I. *alg. tot* N. T.:
πνεύματι θεοῦ ἄγεσθαι Rom. 8, 14.

IX. MEDIUM.

A. met zich voeren.

1. *mensen.*

α: *spec.:* een vrouw huwen.

β: *vand.* ook met familie, vrienden *enz.* als subject O 237, HDT. 1, 34.

2: *dingen.*

α: winnen, als prijs *enz.*

β: meebrengen, als prijs *enz.*

B. tot zich voeren.

α: μῦθον . . . δια στόμα E 91 in den mond nemen.

β: ἐς χεῖρας ter hand nemen, onder-nemen HDT. 7, 8, 1.

C. = II, 5 (overdr.): ἀγεσθαι ἐν τιμῇ, in eere houden HDT. 1, 134.

N.B. Vaak Imp. ἀγε, plur. ἀγετε kom(t), welaan, welnu *sinds* Γ 192, ATT. (*niet* HDT., N. T.).

ἀγωγ-εύς, ὁ, — 1 transporteur HDT. 2, 175. — 2 teugel, leidsel XEN. Eq. 6, 5, COM.

ἀγωγή, ἡ, sinds THUC. 5, 85, 5, AESCH. Ag. 1263, INSCR., PAP. — **A.** het voeren; leiding: — 1 het bestuur van mensch en dier: sturen, opleiden, be-sturen. — *Vand.:* 2 behandeling, methode; — *en* 3 levenswijze tot PLUT., N. T. 2 Tim. 3, 10. — *spec.* 4 (*mil.*) manoeuvre, marsch. — 5 (*mus.*) toonsoort *en* tempo. — 6 stijl D. H. — **B.** het mee-voeren: — 1 transport XEN. Cyr. 6, 1, 55 — 2 vracht XEN. Lak. Pol. 7, 5. — 3 draagvermogen.

— **C.** het wegvoeren: — 1 eig. SOPH.: O. C. 667, — 2 voor de rechtens brengen, gevangennemen POL., PAP. — 3 wettelijke aanspraak PAP. — 4 proces.

(: *ἀγω* vgl. ἀκωνή, ἰδοδῆ).

ἀγώγ-μιος, 2, — die gevoerd kan worden: — 1 een lading uitmakend EUR. Cycl. 385; *het ntr.* als subst. vrachtgoederen, lading XEN. Cyr. 6, 1, 54. PAP. — 2 die opgebracht kan of moet worden: ver-pandbaar, aansprakelijk; > vogelvrij XEN. Hell. 7, 3, 11, PL., INSCR. — 3 een neiging hebbend, πρὸς τι PLUT. Alc. 6.

ἀγώγος, 2, — 1 gids HDT. 3, 26, THUC. 2, 12, 25. — 2 brenger. — 3 waterleiding. — 4 *met verbale bet.* nog *in* ἀ. πρὸς of εἰς τι, tot iets leidend PL. Rep. 525a, PLUT. — 5 meeslepend, aantrekkelijk. — *Sinds* HDT. tot LXX, PLUT.

(vgl. ἀγωγή; zelfde formatie).

ἀγών (ἄγω), ὄνος, ὁ, — 1 „verzamelend“: bijeen-komst, vergadering, θεῶς der goden Σ 376; *vd.* ook ἐν πόλει ἀκρη v. Ilium H 298. — 2 scheepskamp O 428. — 3 het samengestroomde publiek bij wed-strijden φ 200. — 4 wedstrijdterrein, kampplaats ψ 273. — *Later:* 5 kamp, wedstrijd HYMN. Ap. 150, PIND. N 2, 23, HDT. 2, 91, ATT. — *en* 6 strijd, gevecht, — *en* 7 hoogste inspanning; beslissing, — *en* 8 gevaar, angst, — *en* 9 *spec.* proces ATT., PAP. — *Tot* PAP., LXX, N. T.: Hebr. 12, 1 (5), 1 Thess. 2, 2 (6).

ἀγων-άρχης, ου, ὁ, kamprechter SOPH. Ai. 572.

ἀγων-ία (ἄγών), ἡ, — 1 wedstrijd PIND. O 2, 94, DEMOCR. 179 D (μουσική) PL. Meno 94b, Gorg. 456 c, d (oefening), PLUT. — 2 strijd HDT. 2, 91, EUR. Hec. 314. — 3 zielestrijd, angst DEM., LXX, PLUT., N. T. Luc. 22, 42.

ἀγωνιά-της, ου, ὁ, angstig mensch DIOG. L.

ἀγωνιάω, — 1 wedijveren DEM. 21, 61. — 2 zich opwinden PL. Prot. 333a. — 3 zich angstig maken ARISTOT., LXX, PLUT. Caes. 46, PAP.

ἀγων-ίζομαι, fut. pass. -ιούμαι DEM. 21, 7; HDT. 9, 26 ἀγωνίζονται (*sc.* ἀγῶνες), — 1 wedstrijden, mededinging HDT. 2, 160, ATT.: AR. Ach. 140, PLUT., N. T. 1 Cor. 9, 25. — 2 wedijveren. — 3 strijden HDT. 1, 76 *tot* N. T. Joh. 18, 36; *overdr.* 1 Tim. 6, 12. — *Spec.:* met woorden: 4 voordrachten

houden. — 5 pleiten, spreken: in volksvergadering of rechtbank THUC. 6, 29, 10; disputeren. — 6 filosofisch redetwisten PL. Theaet. 167e.

ἀγων-ιος (ἄγών), 2, — 1 van de markt; het stads-centrum beschermend, Ἀπόλλων AESCH. Ag. 513. — 2 den wedstrijd betreffend PIND. I. 5, 7, PL., SOPH. Tr. 26; σχολά vol strijd Ai. 195.

ἀ-γώνιος, 2, zonder hoeken, ARISTOT.

ἀγώνισις, ἡ, meeding THUC. 5, 50, 34.

ἀγώνισ/μα, τό, — 1 wedstrijd PL. Leg. 830a, XEN. — 2 *vand.* roem; kunststuk, THUC. 3, 87, AR. Ran. 284; ἀ-α ποιεῖσθαι τι, ergens zijn eer in stellen HDT. 1, 140. — 3 strijd EUR.; *praegn.* strijddoel, strijd-object THUC. 7, 59. — 4 *spec.* proefstuk in de kunst THUC. 1, 22, 17; declamatie, pleidooi XEN.

ἀγωνισ/μός, ὁ, wedijver THUC. 7, 70, 11.

ἀγωνισ/τής, οὔ, ὁ, — 1 kampioen HDT. 5, 22, ATT. — 2 *overdr.* voorvechter, ATT., PLUT., LXX. — 3 debater in rechtszaak of philos. kwesties PL. Phaedr. 269d; woordkunstenaar ISOCR. 13, 15.

ἀγωνιστι-κός, 3, adv. ὡς, — 1 wed-, wedstrijd-. — 2 op het publiek berekend, pakkend; *of:* op het effect berekend, hol. — 3 τέχνη ἀ-ῆ, debat, redetwist; *adj.* dialektisch PL. Soph. 231d; ἀ-ὡς ἔχειν, strijdlustig zijn PLUT. — 4 voor voordracht geschikt ARISTOT.

ἀγωνο-θεσ/ια, ἡ, het ambt van kamprechter PLUT. Ages. 20.

ἀγωνο-θετ-έω, — 1 spelen instellen, spelen geven THUC. 3, 38, 7, PLUT. — 2 *alg.* veroorzaken, oorlog, *enz.* — 3 twee partijen laten optreden, -uitvechten POL. — 4 spelleider zijn, uitspraak doen; *overdr.* PL. Symp. 184 a.

ἀγωνο-θέτης, ου, ὁ, insteller-, opzichter-, rechter van den wedstrijd HDT. 6, 127; *overdr.* rechter PL. Symp. 184a.

ἀδαγμός, ὁστέων ἀ. ἀντίσπαστος, een krampachtige samenklemming der beenderen SOPH. Tr. 770.

(HESYCH. ἀδαχῆ· κνήβη, κνήθει κεφαλήν; ἀ + δαχ-: οἰνῶ. dagh νότι grijpt naar, grijpt vast, vgl. HOM. δδάξ).

ἀδαημον-ιη, ἡ, onkunde ω 244.

ἀ-δαήμων, (vgl. διδάσκω), — 1 onkundig, ἀ. μάχης E 634, EMPED. 62 D., HDT. 8, 65. — 2 zonder ervaring van, πληγῶν ρ 283.

ἀ-δαής, — 1 = voorg. HDT. 5, 90, XEN., SOPH. Ph. 827, PLUT. — 2 (= caecus) νόκτ' ἀδαῆ de nacht, die niets bespeurt: donker PARMEN. 8, 59 D.

ἀ-δάητος, 2, onbekend HES. Th. 655.

ἀ-δαιετος, (δαίω), niet verdeeld AP. RH.

ἀ-δαιτος, 2, niet te verteren, θυσία AESCH. Ag. 151.

ἀ-δακρυς, υος, ὁ, ἡ, PIND., EUR. Alc. 1047, PLUT., *en:*

ἀ-δάκρυτος, 2. — 1 niet weened A 415, *enz.* — 2 niet beweend, πότμος SOPH. Ant. 882, PLUT.

ἀ-δακρυτί, adv., zonder tranen ISOCR. 14, 47, PLUT.

ἀδαμάντ-ινος, (ἀδάμας), — 1 ijzeren, stalen PIND. P. 4, 224, AESCH. — 2 zeer hard; onbuigzaam *en* hardvochtig PL. Gorg. 509a, AESCHIN.

ἀδαμαντό-δετος, 2, met staal vastgemaakt, *overdr.* AESCH. Pr. 148.

ἀ-δάμας, αντος, ὁ, (: δαμάω eig. onbedwingbaar), als subst.: — 1 gehard ijzer, staal, *sinds* HES. Th. 198, HDT. 7, 141, ATT. — 2 diamant, *sinds* THEOPHR.

ἀ-δάμαστος (δαμάω), 2, — 1 niet te temmen, onbuigbaar I 158, AESCH. Ch. 53, LXX, PLUT., PAP. — 2 niet getemd, πῶλος XEN. Eq. 1, 1; *v.* ongehuwd meisje AESCH. Supp. 143 (*z. volg.*):

ἀ-δάματος, AESCH. Supp. 134 coniect. = voorg.

- ἀ-δάπανος, 2, *adv.* ως, geen kosten veroorzakend AR. Pax 591, EUR. Or. 1176, ISOCR., PLUT.
- ἀ-δασμος, 2, vrij van schatting, AESCH.
- ἀ-δαστος, 2, onverdeeld SOPH. Ai. 54.
- ἀδδεις, ἀδδην, ἀδδη-ράγος, *z.* ἀδελη.
- ἀ-δεής, 2, *adv.* ὡς, *ep.* ἀδ(φ)εής, *z.* ἀδεές = —
 © 423, — 1 zonder vrees H 117. — 2 driest, onbeschaamd Φ 481. — 3 onbekommerd, gerust (*lat. securus*) PL. Phaed. 56e. — 4 veilig, ongestoord; straffeloos THUC., LYS. 27, 6. — 5 naar welgevallen Ltr. — 6 van toestanden, gebeurtenissen: zonder gevaar, rustig THUC. 3, 37, DEM.
- ἀ-δέητος, geen behoeften kennend ANTIPH. 10 D.
- ἀδειά (ἀ-δεής), ἦ, gerustheid; *obj.* veiligheid, zekerheid: straffeloosheid, amnestie HDT. 2, 121, 2, THUC., ORAT., LXX; ἐν ἀδειῇ, zonder gevaar HDT. 8, 120; γῆς ἀδειαν ἔχειν, een rustige woonplaats in het land hebben SOPH. O. C. 447; ἀδειαν διδόναι, παρέχειν τινι, *met volg. inf.*, iemand de vrijheid geven om DEM., *and.*
- ἀ-δειμάντος (δειμάνω), 2, *adv.* ως, onverschrokken PIND. I, 1, 12, AESCH. Pers. 162.
- ἀ-δειπνος, 2, zonder maaltijd, COM., AR. Ach. 1155, XEN. An. 1, 10, 19, Ltr.
- ἀ-δεισι-βάδεις, het krijgsgescreeuw niet vreezend BACCH. 5, 155.
- ἀ-δεισι-δαίμων, zonder bijgeloof DIOD.
- ἀ-δέκαστος, niet omgekocht ARISTOT., PLUT., LUC.
- ἀ-δεκάτενος, waarvan geen tiende als schatting geheven is AR. Eq. 301.
- ἀ-δεκτος, niet ontvankelijk, τινος, PLUT. 1025 c.
- ἀδελφεή, *ion.*; *dor. en tr.* -εά = ἀδελφή.
- ἀδελφρο-κτόνος, broedermoorder HDT. 3, 65.
- ἀδελφεός, *ion. en dor.*, *ep. gen.* ἀδελφειοῦ E 21, L 61 = ἀδελφός.
- ἀδελφή (*z.* ἀδελφός), ἦ, zuster ATT.
- ἀδελφ-ιδῆ, ἦ, broeders- of zustersdochter: nicht, ATT., PAP.
- ἀδελφ-ιδιον, τό, *dem.* broertje AR. Ran. 60.
- ἀδελφ-ιδούς, οὔ, ὅ, HDT. εός, broeders- of zusterszoon: neef, ATT., LXX; -ιδός, PLUT. (?) geliefde LXX.
- (*eig. navelgving v. patronymica*; ἀδελφός = Κρονίδης : Κρόνος; = „broederskind”; -εός rijmend met ἀδελφός *z. d.*)
- ἀδελφ-ίζω, — 1 broeder noemen COM., ISOCR. — 2 *pass.* verwant zijn, *ion.*, HIPPOCR.
- ἀδελφιος, broederlijk ALCAEVS 142 ALD.
- ἀδελφός (*ion. dor.* -εός, *oudere vorm bewaard in* ἀδελφειου; *cret.* ἀδελφια zuster), οὔ, ὅ, — 1 broeder; HOM. *ook*: halfbroeder; ruimer bloedverwant ἀ-οί broers en zusters. — 2 neef (*frater patruelis*). — 3 broeder, zuster in den Heere N. T. Mt. 12, 50. — 4 ambtsbroeder: collega PAP. — > *adj.* 5 broederlijk, zusterlijk AESCH. Sept. 811, EUR., PL. — 6 paarsgewijze XEN. Mem. 2, 3, 19. — 7 verwant, overeenstemmend SOPH. Ant. 192, PL.
- (*Hantg samen met* δελφός *baarmoeder, = o. ind. sa-garbh-ya-*, „couterinus”. Msch = ἡδύς: ἡδέφ-ιά, *zoo m.* *ἀ-δελφ(φ)-ος, *f.* *ἀ-δελφ(φ)-ιά, *dus naast elkaar* ἀδελφός (*ἀ door volgende φ*): ἀδελφεῖ < *ouder* -φ(ε)ῖ(α).
- ἀδελφότης, ἦ, broederschap, broederlijke liefde N. T. 1 Petr. 2, 17.
- ἀ-δενδρος, zonder boomen POL., PLUT.
- ἀδεν-ωδης (ἀδῆν), klierachtig PLUT. 664 f.
- ἀ-δέξιος, niet fijn: ordinair LUC.
- ἀ-δερκτος, niet ziende SOPH. O. C. 1200; *adv.* ως.
- ἀ-δεσμος, 2, — 1 zonder boeien, φυλακῆ ἀ. = huisarrest THUC. 3, 34, 22; δεσμὸς ἀ., schijnboei EUR. Supp. 32. — 2 zonder sluiting βελλάντια PLUT.
- ἀ-δέσποτος, 2, — 1 zonder heer: geen gezag erkennend ὡπιη DEMOCR. 290 D., DEM., PLUT.; *v. d. vrije wil* EPICUR. 133 Us. — 2 onbeheerd, *v. menschen en dingen*, PL. Rep. 617e, EUR. Hyps. Kol. 1, fr. 1, 11 (*p.* 48 D.), POL., PAP. — 3 anoniem *v. geschriften* PLUT.
- ἀ-δετος, niet gebonden: vrij DEM. 24, 169, PLUT. Mar. 6.
- ἀ-δευκῆς, meedoogenloos, hard, φῆμις; ὄλεθρος *enz.*; δ 489.
- vgl.* HESYCH. δέυκει φρονίζει, ἀ *prio.* „die zich niet [om iets] bekommerd” *teg. Πολυ-δευκῆς, msch. lat. industria; dat gevormd kan zijn als illustris*).
- ἀ-δέψητος (δέψω), ongeloid v 2, 142.
- ἀδέω, ἀδήσειε α 134, ἀδηρότες K 98 *eld.*: ontstemd worden over of door, lusteloos zijn (*vgl.* HESYCH. ἀδεῖ • ἀνιάται).
- (*oude aeol. contr. uit. *ἀ-φάδω: ἀ-ηδής*).
- ἀ-δήιος (*z.* δήιος), zonder vijand SOPH. O. C. 1533.
- ἀ-δηικτος, *adv.* ως, — 1 niet gebeten: zonder wormsteken HES. O 420; *overdr.* niet gekrenkt, — geraakt PLUT — 2 niet bijtend, *v. geneesmiddel*, HIPPOCR.
- ἀ-δηλ-εω (ἀ-δηλος) = ἀφαν-ίζω: onzeker zijn SOPH. O. C. 35 (*vgl.* ἀδηλόμαι).
- ἀ-δηλος, 2, *adv.* ως, niet δηλος; — 1 niet insignis: onbekend HES. O. 6, SOPH. O. R. 475, PL., XEN. — 2 onzichtbaar, verborgen: geheim, HIPPOCR., SOPH. Ai. 647, THUC. 8, 108, 32, PL., N. T. Luc. 11, 44. — 3 onzeker, ἐπιίδεις *enz.* THUC. 1, 78, 30, PL. Symp. 181d, EUR., XEN., N. T. — 4 onduidelijk φωνή N. T. 1 Cor. 14, 8. — *Constr. ook persoonlijk*: οὐκ ἀ. ἐστι *c. partice.*, het is duidelijk, dat hij.
- ἀ-δηλό-της, ἦ, onzekerheid PROTAG. 4 D, POL., PLUT.
- ἀ-δηλό-ομαι, onmerkbaar worden HIPPOCR.
- ἀ-δηλό-φλεβος, met onzichtbare aderen ARISTOT.
- ἀ-δημιούργητος, niet ingericht DIOD.
- ἀδημον-έω (ἀδῆμων), in verlegenheid of onrust zitten PL. Phaedr. 251d, XEN. Hell. 4, 4, 3, PLUT.; — *ια, ἦ, PLUT.*
- ἀδημοσύνη, ἦ, neerslachtigheid DEMOCR. 212 D.
- ἀδήμων (ἀδέω), nauwduidelijk, onwel HIPPOCR.
- ἀδην, *ep. ion.* ἀδην, *boeot.* ἀδαν; ἀ E 203 (?), — 1 tot verzaadiging = naar hartelust, ἐρμεναι E 203, AESCH.; ἀ. ἐλάσαι πολέμοιο tot oorlogsmoetheid drijven T 423; ἔχειν τινος, genoeg van iets hebben HDT. 9, 39, 7, PL., EUR. Ion 975, THEOCR. 17, 10 — 2 genoeg, voldoende PL., EUR. Tr. 585. — 3 > voortdurend AP. RH.
- (*adv. op -δην bij ἄω verzaadigen, ἀ- V σα- in lat. sātur, sātis, nāl. zat*).
- ἀδῆν, klier MED.
- (< *yǵʰen = *lat. inguen* lies).
- ἀ-δῆος, *z.* ἀδήιος.
- ἀ-δήριτος, *adv.* ως, — 1 niet uitgevochten P 42 — 2 niet te bevechten AESCH. Pr. 105. — 3 onbestreden POL., PLUT. Pomp. 76.
- ’Αιδης (ἄ), *ou. att.*; HOM. ’Α(φ)ιδης (—), *gen.* ’Αιδῶ, ’Αιδος, ’Αιδεω, *dat.* ’Αιδι, *richting* ’Αιδός-δε; SEMON. 1, 14 ἄ *in* ’Αιδης — 1 Hades, god v. d. onderwereld Φ 48, TR.: AESCH. Pr. 236, N. T. Luc. 16, 23. — 2 dood PIND. P. 5, 96, TR.: AESCH. Ag. 667.
- De Gr. verklaarden* ’Α., *z.* E 845, *als* ἀ-φιδ-, „onzichtbaar (makend)”: *onmogelijk wegens ἄ. Uit *αιφ-ιδης zijn alle vormen, ook de HOM. te verklaren, ursch. bij ἄω Moeder Aarde; een naam als* Κρον-ιδης).

ἀδηφάγῳ, volop eten SOPH., Ltr.
 ἀδηφάγος, — 1 het volle rantsoen etend AR. fr. 736, COM. — 2 gulzig THEOCR. 22, 115 PLUT. Lyc. 10. — 3 woekerdend SOPH. Ph. 331; — *ια, ἡ* AR. Nub. 417(?), CALL. Dian. 160. PLUT.
 ἀδῆωτος, 2, niet verwoest XEN. Ag. 1, 34, PLUT.
 ἀδιάβατος, 2, niet over te trekken, XEN. An. 2, 1, 11.
 ἀδιάβλητος, 2, — 1 onberispelijk, PL. — 2 voor laster niet toegankelijk: vast, φίλα ARISTOT., PLUT. Brut. 8.
 ἀδιάγνωστος, 2, moeielijk te onderscheiden DIOD.
 ἀδιάθετος, *intestatus*: zonder testament PLUT., PAP.
 ἀδιάρητος, 2, ondeelbaar: eenvoudig; nog onge- deeld HERACL. 50 D. ARISTOT., PAP.
 ἀδικαίριος, 2, — 1 niet te onderscheiden: on- duidelijk; onbeslist ARISTOT., POL. — 2 geen onderscheid makend: onpartijdig N. T. Jac. 3, 17. — 3 zonder speciale controle PAP.
 ἀδικακώλυτος, zonder beletsel, onaangetast PAP.
 ἀδιάρητος, 2, *adv.* ως, onafgebroken, POL., PLUT. N. T. Rom. 9, 2.
 ἀδιέλλακτος, 2, *adv.* ως, onverzoenlijk DEM. 8, 43, PLUT.
 ἀδιάρητος, 2, *adv.* ως, — 1 niet los te maken of te ontbinden: onverwoestbaar, PL. Phaed. 80b. — 2 *adv.* onverzoenlijk, sans trêve POL., PLUT.
 ἀδιανόητος, 2, *adv.* ως, — 1 niet denkbaar PL. Soph. 238c., PLUT. 1078a. — 2 ondoordacht, zonder nadenken ARISTOT.
 ἀδιαντον, τό, vrouwenhaar, capillus Veneris THEOPHR., THEOCR. 13, 41, PLUT. 614 b. (*zie volg.*; de bladeren konden niet „natgemaakt” worden).
 ἀδιαντος (διάνω), 2, — 1 niet bevochtigd BACCH. 16, 122, SIMON. 37. — 2 zonder (zweet =) inspanning PIND. N. 7, 73.
 ἀδιάπαιστος, onafgebroken XEN. Ag. 1, 4, POL.
 ἀδιάπλαστος, vormloos PL. Tim. 91d.
 ἀδιάπτωτος, 2, *adv.* ως, onfeilbaar HIPPOCR., PLUT.; — *σία, ἡ*, HIPPOCR.
 ἀδιάρθρος, ARISTOT. = *άρθρωτος*, — 1 zonder geleiding: glad, ARISTOT. — 2 zonder indeeling: onvoldoende gearteicteerd PLUT., LUC.
 ἀδιάρροη, ἡ, constipatie HIPPOCR.
 ἀδιάσπαστος, 2, niet uiteengerukt, *v. d. slagorde*, XEN. Ag. 1, 4 (?), POL.
 ἀδιάστατος, 2, — 1 ongescheiden ANTIPH. 24 D. — 2 zonder uitgebreidheid PLUT.
 ἀδιαστρέπτως, *adv.*, zonder af te wijken HIPPOCR.
 ἀδιάστροφος, 2, niet draaibaar ARISTOT., D. H., PLUT.
 ἀδιάσχιτος, 2, niet gespleten ARISTOT.
 ἀδιάτακτος, 2, ongedeerd D. H., INSCR.
 ἀδιάρρητος, 2, onwankelbaar LXX, Suet. Cal. 29.
 ἀδιάρητος, 2, niet ontwikkeld DIOD.
 ἀδιαντος, 2, zonder terugkeer EUR. fr. 868, INSCR.
 ἀδιάρητος, — 1 onverdorven PL. Ap. 34b. — 2 onvergankelijk EPICUR.
 ἀδιάρρητος, onbedorvenheid N. T. Tit. 2, 7.
 ἀδιάρρητος, 2, — 1 onbedorven PL. Phaedr. 252d, PLUT. — 2 niet te bederven PLUT. — 3 *spea.* onomkoopbaar PL. Leg. 768b, PLUT. — 4 onver- gankelijk PL. Phaed. 106d.
 ἀδιάρρητος, ἡ, onverschilligheid CIC., PLUT.
 ἀδιάρρητος, 2, — 1 niet verschillend, ARISTOT. 2 onverschillig, *v. dingen.* *Spec. Stoisch.*: τὸ μῆτε αἰρετὸν μῆτε κακόν. — 3 onverschillig, *v. personen*; nalatig POL., PLUT.

ἀδιάρρητος, 2, zonder tusschenwand of scherm, *v. planten*, THEOPHR.
 ἀδιάρρητος, 2, — 1 niet tegemoetkomend: geslo- ten HIPPOCR. — 2 niet vloeiend, *v. stijl*, LONGIN.
 ἀδιάρρητος, 2, verstopt, *v. h. darmkanaal*, HIPPOCR.
 ἀδιάρρητος, 2, niet bedriegelijk MARC. AUR., 4, 49, DIOD.
 ἀδιάρρητος, 2, *adv.* ως, — 1 niet onderwezen, *v. pers. en dingen* DEM. 21, 17, PLUT. — 2 niet te leeren HIPPOCR. — 3 niet (makkelijk) leerend HIPPOCR.
 ἀδιάρρητος, niet onderzocht: dwaas LXX.
 ἀδιάρρητος, 2, onverklaarbaar ARISTOT.
 ἀδιάρρητος, 2, — 1 eindeloos PLUT. — 2 zonder uitweg PLUT.
 ἀδιάρρητος, onvoltooid ISOCR. 12, 268.
 ἀδιάρρητος, 2, — 1 niet doorvorscht PLUT. — 2 ondoorgondelijk PL. Tim. 25d.
 ἀδιάρρητος, onbeschrijfelijk XEN. Cyr. 8, 7, 22, DEM. 17, 29, PLUT., PAP.
 ἀδιάρρητος, niet gezeefd HIPPOCR.
 ἀδικαστος, 2, — 1 zonder rechterlijk vonnis PL. Tim. 51c, INSCR., LUC. — 2 ongeldig, *v. processen* INSCR.
 ἀδικῆμα (ἀδικος), SAPPHO 1 ALD ἀδικῆμα, — 1 *intr.* (onrechtmatig zijn), onrecht plegen, *verzu.* een fout begaan, zich vergissen. Met ἀδικῆμα, μέγα enz. HYMN. Cer. 368, HDT. 5, 56, THUC. 1, 42, 24, AR. Nub. 25, TR., PL. Phaed. 63b. N. T. — 2 *tr.* τ(ι)να onrechtvaardig behandelen; schaden, SAPPHO, AR., SOPH. Ph. 1035, XEN. An. 2, 5, 1, PL., INSCR., N. T. Gal. 4, 12, Mt. 20, 13, *pass.* onrecht lijden HDT. 4, 23, SOPH. O. C. 174 en verkracht worden, σφονδαί THUC. 1, 123, 19.
 ἀδικῆμα, τό, — 1 onrechtmatig daad; < beleediging HDT. 1, 2, THUC. 1, 132, 8, Att. tot N. T. Act. 18, 14. — 2 *concr.* onrechtmatig verwoeren goed LYS. 27, 6, PL. — 3 vergissing, fout POL.
 ἀδικῆμα, τό, onrechtmatig POL.
 ἀδικῆμα, ἡ, *ion.* ἡ, — 1 onrecht(matigheid): be- leediging HDT. 1, 130, THUC. 1, 95; 7, 13, TR., ATT. *pros.*, PAP., N. T. Rom. 1, 18. — 2 bep. onrecht- matige daad HDT. 6, 36, ATT., N. T. 2 Cor. 12, 13.
 ἀδικῆμα, τό, onrechtmatige daad HDT. 5, 89, ARISTOT. A. II. 54, PLUT.
 ἀδικῆμα, met slechte middelen roem willen verwerven DIOD.; — *Ξία, η*, POL.
 ἀδικῆμα, ἡ, ongeoorloofde vechtmethode, fout tegen de spelregels ARISTOT.
 ἀδικῆμα, onrecht doen PLUT. 500a.
 ἀδικῆμα, — 1 tegen het gebruik zondigend, ἔπιοι XEN. Cyr. 2, 7, 76; > overdreven XEN. Cyn. 7, 4. — 2 onrechtmatig, onrechtvaardig: *zoowel* uit onrecht voortkomend als onrecht scheidend; *v. menschen en dingen.* *Sinds* HYMN. Merc. 316, HES. O 260, HDT. 1, 5, ATT. tot N. T.: Mt. 5, 45, on- eerlijk Luc. 16, 10. — 3 = niet verdiend EUR. Hel. 943, MEN. — 4 zonder *δίκη*, - proces (*nefastus*) LUC. — *Spec. λόγος* ἔ. AR. Nub. 116 pleidooi voor, van het onrecht.
 (*δίκη, z. d.*: wijze > regel > recht.
 ἀδικῆμα, onrechtmatig handelend SOPH.
 ἀδίνος, — 1 zwermend, dansend, μῦσαι B 469, μέλισσαι B 87. — 2 luid bonzend, κῆρ Π 481. — 3 galmend, γόος Σ 316, στεναχίζειν Ψ 225. — 4 *later*: dicht opeen: heftig PIND. P. 2, 53, TIMOTH. Pers. 29, SOPH. Tr. 847, ALEXANDR. — 5 stevig, vast, πραπίδες EMPED. 110, 1 D., κῶμα AP. RH. 3, 748, NIC.

(: δῖνος, δῖμαι + ἄ copul. < σπῆ-? eig. heen en weer golvend? : v. *beweging en gehuid*. δῖ-vo-: δῖ-νό-? z. δῖνώω, vgl. κινῶω).

ἀ-δῖ-οικητος, 2, — 1 niet bestuurd DEM. — 2 onproductief land, dat niet in de balans wordt opgenomen PAP.

ἀ-δῖ-οπος, 2, zonder opzichter AESCH.

ἀ-δῖ-ορθωτος, 2, adv. ως, — 1 onverbeterd DEM., CIC. — 2 onverbeterlijk DIOD.

ἀ-δῖ-οριστος, 2, niet onderscheiden, zonder kenmerk ARISTOT.

ἀ-δῖ-σταστος (διστάζω twijfelen), — 1 zonder weifeling PAP. — 2 niet betwijfeld PAP.

ἀ-δῖψ-έω, geen dorst hebben HIPPOCR.

ἀ-δῖψος (δίψα), — 1 zonder dorst EUR. Cycl. 574. — 2 dorst lesschend HIPPOCR.; τὸ ἀ-ον, middel tegen dorst PLUT.

ἀ-δῖμής, ἦτος, en ἀ-δῖμητος, dor. ἀ-δῖματος, = ἀδάματος, δ 637, HYMN., SOPH. O. C. 1056.

ἀδῖμῶλια (?) = ἀγνοια, CALL.

ἀδῖνός = ἀγνός THEOCR. 17, 133?

ἀδῖ-βάτης, ου, ὅ, hij die in de onderwereld nederdaalt AESCH. Pr. 888.

ἀ-δῖκητος, 2, adv. ως, — 1 onverwacht HES., THUC. 7, 29, 15, TR. — 2 niet beroemd (δόκιμος) PIND. N. 7, 31.

ἀ-δοκίμαστος, 2, — 1 niet gekeurd, *spec.* voor het verkrijgen van het burgerrecht of van een ambt; nog niet mondig verklaard LYS. 14, 1, AESCHIN. 2 van land nog niet geschat, -getaxeerd PAP.

ἀ-δοκίμος, 2, — 1 niet proefhoudend gebleken: slecht, onbruikbaar; v. *geld*: ongeldig PL. Leg. 742a, EUR., DEM. tot N. T. Hebr. 8, 6. — 2 niet beroemd; v. *personen positief*: niet flink, ongeschikt PL., N. T. 2 Cor. 13, 5.

ἀδολεσχ-έω (z. volg.), — 1 filosofheeren (*spot-tend*), diepzinnig doen, XEN., PL. Phaed. 70c. — 2 zwetsen, leuteren DEM. 6, 32, PLUT., LUC. — 3 spreken LXX (vgl. λαλεῖν).

ἀδολέσχης, ου, ὅ, of ἀδδλεσχός (COM., ARISTOT., PLUT.), — 1 philosophaster, PL. Phaedr. 70c. AR. Nub. 1485; ook scherpzinnig debater PL. Crat. 401b. — 2 zwetser, prater THEOPHR., PLUT.

(vgl. ἀδέω + λέσχη?).

ἀδολεσχ-ια (z. voorg.), — 1 onvruchtbare woorden-vloed PL. Phaedr. 269e, AR. Nub. 1480. — 2 praat-zucht THEOPHR., PLUT. 697d. — 3 rede, spreken LXX.

ἀδολεσχ-ικός, 3, τὸ ἀ-όν het eindelooze geredeneer PL. Soph. 225d.

ἀ-δολος, 2, adv. ως, — 1 zonder list: zonder bedrog, ronduit SAPHO 96, 1 ALD., PIND. O. 7, 53, THUC. 5, 47, TR.: AESCH. Ch. 955, PL. Phaedr. 249a, AR. Av. 634, THEOCR. 29, 32. — 2 onvervalscht INSCR., PAP.

ἀ-δόξαστος, 2, — 1 onverwacht SOPH. — 2 wat niet op δόξα maar op ἐπιστήμη berust: objectief, zeker PL. Phaed. 84a, PLUT., DIOG. L.

ἀ-δοξ-έω — 1 niet in aanzien zijn, een slechten naam hebben, ἐπί τινι om iets, XEN. Mem. 4, 2, 29, DEM., PLUT., Ltr. — 2 teleurgesteld zijn HIPPOCR. — 3 trans. versmaden, onaanzienlijk achten; *pass.* veracht worden XEN. Oec. 4, 2.

ἀ-δόξη-μα, τό, onverwachte beweging PLUT. 977e.

ἀ-δοξ-ια, ἦ, slechte naam, schande THUC., PL. Phaed. 82 b, XEN., LXX, PLUT.

ἀ-δοξο-ποίητος, 2, zonder rede geschapen, ζῶα POL.

ἀ-δόξος (δόξῃ), 2, adv. ως, — 1 onberoemd: verachtelijk, smadelijk XEN. Vect. 52, DEM. 3, 29 tot

LXX, PLUT. 135b. — 2 onverwacht SOPH., ARISTOT. ἀ-δορπος — 1 zonder maaltijd LYCOPHR. — 2 geen deel gevend aan iets, τινος PIND. Pae. 6, 128 D. ἀ-δορυ-φόρητος, 2, zonder lijfwacht ARISTOT., PLUT.

ἄδος, ὁ of τό zatheid, lusteloosheid Λ 88.

(vgl. ἄδην; wrsch. m.; z. adv. op -δον naast -δην).

ἄδος (ἀνδάνω), ὁ, „placitum”, besluit INSCR.

ἄ-δοτος, 2, niet begaafd HYMN. Merc. 573.

ἄ-δούλευτος, niet geknecht ISAE. fr. 138.

ἄ-δουλ-ια, ἦ, geen slaven bezitten ARISTOT.

ἄ-δουλος, 2, zonder slaven: arm EUR. Andr. 593, PLUT.

ἄ-δούλωτος, 2, niet tot slaaf gemaakt: vrij, DIOD., PLUT.

ἄδούσιος (: ἀνδάνω vgl. ἐκούσιος), eenstemmig, welgevallig INSCR.

ἄδουσι-άζομαι, zich tot sodalis laten kiezen INSCR.

ἄδο-φοίτης, ου, ὁ Hadesbezoeker AR. fr. 149.

ἄ-δρανής (δραίνω), 2, traag, werkeloos, krachteloos COM., PLUT., BABR., LXX.

ἄ-δραν-ια, ἦ, krachteloosheid CALL., AP. RH.

ἄδράχνη, ἦ, een plant: portulaca, THEOPHR., LUC. 7. ἀνδράχνη.

ἄ-δρεπτος (δρέπω), 3, niet te plukken AESCH. Supp. 649.

ἄ-δρηστος, 2, ion. = ἀ-δραστος (διδράστω), niet weglopend HDT. 4, 142 (vgl. PLUT. 174e), PAP.

ἄδρο-μερής, 2, uit dikke, grove deelen bestaande: korrelig PLUT., DIOD.

ἄδρός — 1 vol uitgegroeid: sterk, degelijk HDT. 1, 17, ATT., PLUT.; adv. *in comp.* ἀδρότερος bij HIPPOCR. — 2 overvloedig HDT. 4, 31. — 3 hevig, sterk, πόλεμος AR. Ran. 1099.

(? latere formatie bij ἀδ-ιώος of < *sṃd-ro: sṃt-in nld. gezond?).

ἄδρο-σύνη, ἦ = ἀδρότης, HES. O. 473.

ἄδρο-τής (ἀδρός), ἦτος, ἦ, volle rijpheid: — 1 kracht, sterkte THEOPHR. — 2 overvloed N. T. 2 Cor. 8, 20.

ἄδρόομαι, rijp, sterk worden PL. Rep. 498c.

ἄδρυν-σις, εως, ἦ, het rijpen ARISTOT.

ἄδρύνω = ἀδρόω, HDT. 1, 193, XEN., LXX, PLUT.

ἄ-δρῦς, boomloos PIND. fr. 154.

ἄ-δυναμ-έω, onvermogen zijn PL. Critias 121b (?), LXX.

ἄ-δυναμ-ια, ἦ, -τη HDT.; onvermogen, zwakheid, onmacht tot iets HIPPOCR., HDT. 8, 111, XEN. Mem. 3, 12, 2, PL., ANTIPH., PLUT.

ἄ-δυνασ/ια (ἀ-δύνατος), ἦ, = ἀδυναμία, HDT. 3, 79, ANTIPH. 83 D., THUC. 8, 8.

ἄ-δυνατ-έω, onmachtig zijn XEN., PL. Phaedr. 248c, POL., LXX, PLUT.; *impers.* ἀδυνατεῖ, het is onmogelijk LXX en N. T. Mt. 17, 20.

ἄ-δύνατος, 2, adv. ως, — 1 act. onmachtig: zwak, werkeloos ATT.: THUC. 4, 86, 30, LXX. — 2 pass. onmogelijk, HDT. 9, 60, ATT., LXX, N. T. Mt. 19, 26.

ἄ-δυσ-ώπητος, 2, adv. ως, zonder consideraties, onverbiddelijk PLUT.

ἄ-δῦτος (δύομαι), CORIN. 2, 69 D. ἀδούτων, 2, niet te betreden: heilig PIND. P. 11, 7; τὸ ἀ-ον, het binnenste v. d. tempel; *overdr.* heiligdom E 448, PIND., HDT. 5, 72, ATT. tot INSCR., PAP.; *overdr.* PL. Theaet. 162a.

ἄδω (ep. ἀείδω, att. ἔδω, dus niet geheel = ep. ἀείρω: att. ἀρω; boeot. ἀφωδος = ἀοιδός), ἄ ρ 519, f. ἀσειῦμαι THEOCR. 3, 88, naast ἀσῶ; — 1 intr. zingen, sinds ξ 464. — 2 tr. een lied enz. zingen,

sinds A 473. — 3 bezingen, huldigen τ(να), A 1. — 4 volzingen: van gezang doen weerklinken, ἄλσος PIND. O. 5, 10. — Sinds HOM. tot N. T.

(Vgl. ἄφῦ-τᾶ = ἄφ-τῆ, geschreeuw, naast slav. vyti (< γῦ-) huilen, galmen, en ἀδῆ v. W. ἀγῆ in o.ind. vādati hij spreekt, lit. vadinti roepen, zoodat ἀγῆ-, ἀγῆid- ἀγῆu- naast elkaar staan).

ἄδων, ὄνος, ἦ = ἀηδών MOSCH. 3, 9.

ἄδῶνια, τᾶ, Adonis-feest AR. PAX 420.

ἄδωνι-ἄζω, Adonis-feest vieren THEOCR. XV.

ἄδωνιασ/μός, ὀ, de weelucht bij het Adonisfeest AR. Lys. 389.

ἄ-δῶρητος, 2, niet begiftigd HYMN. Merc. 168, EUR. Hec. 42, THEOCR.

ἄ-δῶρο-δόνητος, 2, adv. ὡς, niet omgekocht DEM. 19, 274, AESCHIN. 3, 82, PLUT.

ἄ-δῶρος, zonder geschenken: — 1 geen geschenken gevend PL. Symp. 197d. — 2 onomkoopbaar THUC. 2, 65, PLUT. — 3 ἄδῶρα δῶρα, slechte geschenken SOPH. Ai. 665.

ἄ-δωσί-δίκος, geen genoegdoening gevend PAP. ἄ-δῶτης, ὀ, die niet geeft HES. O. 355.

ἄ-ἐθλέω, -έω, -ιον, -ος, ep. ion., z. ἀθλ.

ἄει (HOM. αἰεῖ. Daarnaast att. ἀ:(ἄ)ει (<αἰεῖ), boeot. ἦι, aeol. ἄ (πάρθενος SAPHO 102 ALD.), rhod.? ἀέ (PEISANDR. fr. 11, PIND. P. 9, 88). Grondbet. „in levenstijd“: > altijd: — 1 in alle eeuwigheid, spec. van de eeuwige goden A 290. — 2 altijd alg.

— 3 altijd reeds THUC. 6, 38, 3. — 4 voortdurend, ononderbroken. — 5 telkens ATT. — Sinds HOM. alg.; vermindert later, zelden N. T.

(< αἰφεσ-ι loc. v. s-stam; αἰέν < loc. zonder uitgang αἰφέν v. n-stam; daarnaast ook, v. d. s-stam, loc. zonder uitgang αἰεῖ, dor. AR. Lys. 1266; voor den n-stam z. gr. αἰ(φ)ών, s-stam o.ind. ἄγυς- n. leven, ἄγυς- levend (< αἰγ(ε)s). Vgl. den naam Αἴφας (Αἴως) van den οἶα-stam in lat. aevum).

AEI—: alleen de noodzakelijke composita, die een bijzonder belang hebben, zijn opgegeven met vertaling, de andere zonder.

ἄει: βλαστής THEOPHR.; βρυής (open) bloeiend NIC.; γενέτης, ep. αἰει-, met eeuwige γενετή, voor de eeuwigheid geschapen B 400, HYMN. Cer. 36;

γενής PL., XEN., PLUT.; δάκρυτος INSCR.; εστώ ANTI-PH. 22 D.; ζῶός, naast ζῶς AESCH. Supp. 960, SOPH., CALL.; ζῶων CALL.; θαλής, altijd groen NIC., PLUT.; θεήρ PL. Crat. 410b; κίνητος PL. Phaedr. 245c; // λογία — 1 voortdurende verantwoordelijkheid DEM. 19, 2, and. — 2 doorloopende verantwoordiging DEM. 57, 27; μνήμων ARISTOT.; // μνηστος — 1 pass. eeuwig te gedenken, gedenkwaardig AESCH. Pers. 760, THUC. 2, 43, and.; comp. LYS. 26, 4. — 2 act. steeds gedachtig INSCR.; // νᾶς enz., z. ἄεναος enz.; νοῦται magistraten te Milete aan boord zitting houdend PLUT. 298c; παθής, steeds van vreemde invloeden afhankelijk PHILOL.; πάρθενος, steeds jonkvrouwelijk SAPHO 102 ALD., (ἄι), DIO; ρεῖτη, z. PL. Crat. 415d; ρῦτος SOPH. O. C. 469; στος, parasiet EPICH. 34; σκωφ, soort wil ARISTOT.; φανής, steeds verlicht, van de poolstreken PLUT.; φρουρος, altijd bewaakt SOPH. Ant. 892; φυγία, eeuwige verbanning PL. Leg. 871d, INSCR., PLUT.; φυλλός, altijd bladeren, -groen hebbend ARISTOT., PLUT.; χλωρος = voorg. EUPHOR.

ἄ-εἶδελος, 2, — 1 onherkenbaar HES. fr. 112. — 2 (door ἀδηλος) lichtend NIC. Th. 20.

ἄ-εἰδής, 2, adv. ὡς, — 1 zonder zichtbare vorm: ἀωz. onzichtbaar PARMEN. 13 D., PL. Phaed. 80 d.

— 2 zonder schoone vorm DIOD. — 3 zonder vorm PLUT. 875d.

ἄ-εἰκείη, ἦ, vaak -εῖτη, HEROND. en BABR. αἰκείη, z. αἰκ.

ἄ-εικέλιος, 3, τ 341 2, adv. ὡς, en ἀεικής, — 1 niet gelijkend (op de norm): gering, schamel, z. ζ 242, v 403; πῆρη v 437, μισθός M 435. — 2 nergens naar lijkend: schandelijk, onwaardig B 264, ἔπος ρ 216, HDT. 7, 13.

ἄ-εικίζω, II 545, enz., z. αἰκ.

ἄει-κίνητος, in voortdurende eigen beweging v.-SOCR., PL. Phaedr. 245c; adv. -ὡς ARISTOT.

ἄει-παθής, steeds aan anderen onderworpen v.-SOCR.

ἄ(F)εἰμων, z. ἀν-εἰμων, 2, zonder kleedren λ 343.

ἄειρω, ep., ion., z. αἶρω.

ἄειω = αἶω I, var. lect. α 352, enz.; HESYCH. ἀεῖσωμεν· ἀκούομεν.

ἄεισ/μα, τό, ion. = ἔσμα HDT. 2, 79.

ἄει-ισχόρρουν, als etymol. verklaring van αἰσχρόν, door PL. Crat. 416b gevormd.

ἄ-εκαζόμενος, 3 (ἄ-Ἔεx, z. ἄεxων), niet vrijwillig: tegen zijn zin, vaak met πολλά, Z 458, v 277.

ἄ-εκήλιος, 2 ἔργα opgedrongen leed, nood Σ 77. (ἄ priv. + Ἔεκηλος z. d.; -ιος door vervoeuing met ἀεικέλιος; bet. = ἀναγκαῖα praegn. = fatalia).

ἄ-έκητι (ἄ-Ἔεx.) dor. ἄ-έκᾶτι adv. m. d. gen., tegen den wil M 8, BACCH. 17, 9.

ἄ-εκούσιος (ἄ-Ἔεx.), 2, en ἄ-έκων (ἄ-Ἔεx.), 3, dicht. en ion. voor ἀκούσιος en ἄκων z. d.

ἄ-ελικτος (ἄ copul.? + Ἔελίσσω) er om heen gevonden, omstrengelend HDT. 6, 77.

ἄέλιος, z. ἦλιος.

ἄελλα, aeol. ἀελλά — 1 hevige wind, storm N 795, BACCH. 9, 22. — 2 stofwolk II 374.

(ἄεφημι z. d.; cymr. awel wind).

ἄελλαῖος (ἄελλα), 3, SOPH. O. C. 1081 = volg.

ἄελλάς (ἄελλα), ἄδος, ἦ, snel als de wind SOPH. O. R. 466, fr. 626.

ἄελλής, (ἄ copul. + Ἔέλλω, εἶλω: conglomeratus), opeengehold Γ 13.

ἄελλο-δρόμᾶς, πῶλος als de wind rennend BACCH. 5, 39.

ἄελλό-θριξ, ὀ, ἦ, met woest waaïend haar, SOPH. fr. 270.

ἄελλό-πος (:πούς), ὀδος, ὀ, ἦ, met voeten zoo snel als de wind Θ 409, PIND. N. 1, 6, SIMON. 19 ALD., EUR.

ἄ-ελπεῖᾶ (-πιᾶ) v. ἄ-Ἔελπής z. PIND. P. 12, 31.

ἄ-ελπής (ἄ-Ἔελπ.), 2, zonder hoop: v. dingen ongehoort γαῖαν ε 408.

ἄ-ελπτ-έω (ἄ-Ἔελπ.), niet verwachten, wanhopen H 310, HDT. 7, 168.

ἄ-ελπτ-ιη, ἦ, onverhoopte gebeurtenis: ἐξ ἄ-ης ex insperato ARCHIL. 56 ALD.

ἄ-ελπτος (ἔλπομαι), 2, niet gehoopt: — 1 boven verwachting goed enz. HYMN. Cer. 219, ARCHIL. 74 ALD., TR.: SOPH. Ai. 648. — 2 niet gehoopt, ongewenscht; smartelijk AESCH. Pers. 265. — 3 ἐξ ἄ-ου onverwachts HDT. 1, 111.

ἄ-έ-ναος, altijd stroomend, — 1 eig. κρήνη enz. HES. O. 595, HDT. 1, 93, ATT.: PL. Phaed. 111 d, CALL. THEOCR. 22, 37. — 2 altijd durend, sinds PIND. N. 11, 8, HERACL. 29 D., tot LXX PLUT.

(HOM. als part. αἰέναοντα v 109 uit αἰέν-νάοντα, vgl. in Hss. HDT. 1, 145 ἄν-ναος, andere ἀ-εἰ-ναος; daarnaast αἰέ-ναος of latere schrijfwijze ἄέ-ναος; att. contr. αἰέ-ναος AR. Ran. 146.

ἀεζί-γυια, ἀεθλα, leden versterkende (wedstrijden) PIND. N. 4, 73.

ἀεζί-φυλλος, 2, met welig loof AESCH. Ag. 698. **ἀέξω**, ep., PIND., HDT. 3, 80, TR.; ἀύξω HES. tot N. T.; ἀύξωνο PIND., HDT. 5, 92, ATT., tot LXX (fut. αὐξάνω). *Vormen*: αὐξήσω enz. — **A** tr. doen groeien, *pass.* groeien, — **1** wat leeft, παῖδα, φύλλα. — **2** χειμῶνα, νέφος, πόλεμον; *pass.-refl.* ἀέξετο ἱερὸν ἤμαρ Θ 66. — **3** *ingressief*: ontwikkelen, μένος Z 261. — **4** koesteren, diep gevoelen, *v. emoties* P 139. — **5** wijd, groot maken, κλέος enz. PIND. I. 7, 29. — **B** *intr.* 6 opgroeien, vermeerderen ARISTOT., N. T., PAP. (zie **A** voor nuances).

(uit ἀΐξω, vgl. lat. *augeo* ~ *vegeo*, *auxilium*, *d. wachsen*).

ἀ-επτος (: ἔπω), niet verzorgd, *v. jongen* AESCH. Ag. 141.

ἀ-εργός (ἀ-Φεργ.), 2, werkeloos, vadsig I 320, HIPPOCR., LXX, vgl. ἀργός.

ἀ-εργ-ἴη (verkeerd εἴη; ἴ *metrisch*) ω 251, en *citaat* bij AESCHIN. 3, 108, — **1** (werkeloosheid,) luiheid. — **2** *pass.* het onbewerkt blijven, braakliggen *v. akkers* (AESCHIN.).

ἀ-εργηλός = ἀργός, AP. RH.

ἀέρδην (ἀεῖρω), *adv.* optillend AESCH. Ag. 235, z. ἀρδην.

ἀερία, ἡ, nl. γῆ, het neveland (?) (of Morgenland? z. ἡέριος), Aegypte AESCH. Supp. 75. Vgl. ἀέριος.

ἀερ-ίζω, de kleur v. d. lucht hebben Ltr., PAP., PLIN.

ἀερ-ινός (ἀήρ), 3, uit lucht bestaande, luchtig ARISTOT.

ἀερ-ιος, HOM. enz. ἡέριος (: ἀήρ) — **1** in de lucht zijnde ATT., ALEXANDR. — **2** met de kleur der luchten AR. Av. 1389. — **3** ruim als de luchten, onmetelijk AP. RH., and. — **4** ijl als de lucht, luchtig Ltr.

ἀ-ερικτός (εἰργω), 2, zonder omheining, LYS. 7, 28.

ἀερο-βατ-έω, geestelijk acrobaat-, „luchtwandelaar” zijn, *v. Socrates* AR. Nub. 255, *daarnaar* PL. Ap. 19c.

ἀερο-βάτης, ου, δ, in de lucht bewegend ANONYM., PLUT.

ἀερο-δίνητος, 2, of ἀερο-δόνητος, 2, zich in de lucht wentelend AR. Av. 1385.

ἀερο-δρομ-έω, een luchtreis doen LUC.

ἀερο-ειδής (ἀερο-ΐειδ.), en Ltr. -ώδης, HOM. enz. ἡέριος — **1** op de (zichtbare) lucht gelijkend: ἡέριος wazig of luchtspiegelen, πέτρη nevelig, met de lucht samensmeltend, ἄντρον, σπέος met onvaste lijnen, γῆ-ἔς ἴδεν E 770 hij . . . (de zee) ziet als het dampig is. — **2** *vand.* vol nevel, zonder licht, donker Ltr. — **3** luchtig, ijl, v.-SOCR., ARISTOT.

ἀερό-εις, HOM. enz. ἡερόεις, nevelachtig, donker, schemerachtig *v. d. Tartarus*, Θ 13, HES. Th. 736.

ἀερο-κόραξ, ακοός, δ, luchttraaf LUC.

ἀερο-κωνωψ, ωπος, δ, luchtvlieg LUC.

ἀερο-μαχία, ἡ, luchtstrijd LUC.

ἀερο-μετρέω, de lucht meten; *vand.* = ἀεροβατέω XEN. Oec. 11, 3.

ἀερο-νηχής, 2, in de lucht-zwemmend, AR. Nub. 337.

ἀερο-πόρος, de lucht doorijlend PL. Tim. 40a.

ἀερο-φοίτας, door de lucht trekkend ION; HOM. enz. fem. ἡερο-φοίτις, ἰδος, *v. d. Erinys* I 571, T 87.

ἀερό-φοιτος, 2, in de lucht wandelend, AESCH. bij AR. Ran. 1292, vgl. PAP. -τητος.

ἀερο-φόρητος, door de lucht gedragen COM.

ἀερό-φωνος enz., 2, ep. ἡ- = χαλκόφωνος z. d. met bronzen, sterke stem (?) Σ 505.

(: o. ind. *ayas-* ijzer, lat. *aes*?)

ἀερό-ἴφος, den helmboos heffend, *v. d. helm*. AP. RH.

ἀερό-μάχος, den strijd opnemend BACCH. 12, 100.

ἀερό-νοος, de gedachte verheffend οἶνος ION.

ἀερό-πότης, ου, δ, hoog vliegend HES. Sc. 316.

ἀερό-πότητος, 2, hoog vliegend HES. O. 777.

ἀερό-πους, οδος, δ, ἡ, de pooten hoog optillend: steppend, dravend, ἵπποι Γ 327.

ἀερ-ώδης, luchtig v.-SOCR., ARISTOT., PLUT.; z. -οειδής.

ἀερτ-άζω, optillen, oppakken, ophangen Ltr. ἄεσα, z. ἰάω.

ἀεσι-φροσύνη, ὦν, αἰ, ver dwaasheid o 470, HES. Th. 502.

ἀεσι-φρων, ονος, wiens geest verbijsterd is, ver dwaasd Y 183, HES. O. 315.

(juist is: ἀσι-φρων vgl. φ 297, 301 z. ἀάτη; later met ἀεσα of ἄημι in verband gevoeld.)

ἀετός, ου, δ, *ion.* ep. αἰετός, — **1** „de groote vogel” Ω 315 = adelaar X 308, ATT.: AR. Av. 978.

— **2** veldteeken XEN. An. 1, 10, 12; = aquila der Rom.; sterrenbeeld. — **3** *dep.* visch ARISTOT. — **4** gevelveld PIND. fr. 53, INSCR.

(uit αἰϕ-, vgl. HESYCH. (β = ϕ) αἰβετός, lat. *avis*?)

ἀετο-φόρος, δ, < = aquilifer PLUT. Caes. 52.

ἀετώδης, als een adelaar, βλάπτειν LUC. Icar. 14.

ἀέτω-μα, gevelveld INSCR.

ἄβλανθεός = ἀδδλωός, INSCR. *elisch*.

(vgl. HESYCH. ἀλλανθής·ἀσφαλής: lit. *wylus* bedriegelijk).

ἄβρητευω (z. (ϕ)ρήτρα), spreker zijn, INSCR. *argol.*

ἄζα, ης, ἡ, z. ἄζω, droogte, dorheid γ 184.

ἄζαλέος (ἄζα) 3, — **1** droog, dor; H 239 βοῦς ἄ. schild v. gedroogde huiden; A 494, NIC. — **2** verdroogd, *v. zon*, dorst HES. Sc. 153, NIC., PLUT.

ἄζ-άνομαι droog worden, uitdrogen *intr.* HYMN. Ven. 271.

ἄ-ζευκτός, niet gekoppeld D. H.

ἄ-ζηλ-ία, ἡ, eenvoudigheid PLUT. *van*:

ἄ-ζηλος, 2, zonder ζηλος; — **1** niet benijd, SOPH. El. 1455. — **2** niet te benijden, erbarmelijk, TR.: AESCH. Ch. 1017.

ἄ-ζηλος (: δῆλος, vgl. ἀρί-ζηλος), verdwenen, *orakel* bij HDT. 7, 140.

ἄ-ζηλο-τύπητος, 2, niet benijd PLUT.

ἄ-ζηλό-τυπος, 2, zonder nijd CIC., PLUT.

ἄ-ζηλωτος, niet te benijden PL. Gorg. 469a.

ἄ-ζήμιος, dor. ἄ-ζάμιος, — **1** zonder straf HDT. 1, 172, ATT.: AR. Pl. 272, HIPPOCR. — **2** straffeloos, vrij ATT.: LYS. 11, 4, INSCR. — **3** act. onschadelijk THUC. 2, 37. — **4** zonder schade HIPPOCR.

ἄ-ζήτητος, niet onderzocht AESCHIN. 3, 22.

ἄ-ζηχής niet ophoudend, voortdurend O 25, AP. RH. (ouder *ἄ-ζα·εχής uit ἄ-δια·(σ)εχής eig. zonder-op-houden: ἔχω).

ἄ-ζυγος = ἄζυξ, βίος, κοίτη COM., LUC.

ἄ-ζυμος, 2, — **1** zonder gistingproces, σάρξ PL. Tim. 74d. — **2** „ongezuurd”, ongeheveld, ἄρτος Jodenbrood; τὸ ἄ-ον het feest der ongehevelde broeden LXX, vgl. N. T. 1 Cor. 5, 8.

ἄ-ζυξ, ὕγος, — **1** niet onder het juk gespannen BACCH. 10, 105. — **2** niet onder het huwelijksjuk gespannen = ἄγαμος EUR. Hipp. 1425, THEOCR. 27, 2, ook τυγος.

ἄζω (vgl. ἄζάνα; uit *azd-*: lat. *areo*; vgl. *čech. ozditi* indrogen) *trans.* verdrogen, *van het hondsgesternite*

HES. O. 585; *pass.* verdorren Δ 487, HES. Th. 99.
ἄζω, = **στένω** SOPH. fr. 893.
ἄζω — 1 vereeren SOPH. O. C. 134. — 2 *med.* eerbied bewijzen, vereeren, *τινα* A 21, HES. Th. 523, TR. — 3 uit eerbied, schroom, angst van iets af-, wegblijven, *φωτός* II 736, ook *m. inf.* = vreezen te Z 267.
 (uit *ἀγ-ιω, z. ἄγιος; W. *ιαγ-*, o. *ind.* *yajati* hij offert, vereert of verwant met lat. *sancio*?)
ἄζωος, 2, geen levenskiemen bergend of opnemend THEOPHR.
ἄζωστος, 2, ongecord: nog niet als man gekleed HES. O. 345, PL. Leg. 954a, PLUT., LUC.
ἄηδής, *lac.* ἀπῆδέρ, 2, *adv.* ὦς, — 1 geen vreugde wakkend: onaangenaam SAPPHO 33, 5 ALD (ἀπῆδην *acc.*?) HDT. 7, 101, ATT. — 2 geen vreugde hebbend: tegen zijn zin ATT.: PL. Lach. 189a.
 (uit *ἀ* *priv.* + τὸ ἦδος, z. *d.*)
ἄηδ-ία (*vgl.* ἀ-ηδής) onaangenaamheid: — 1 v. *karakter*, *stemming*, *inhoud* AESCHIN. 3, 72. — 2 onaangenaamheden, moeielijkheden v.-SOCR., PL. Phaedr. 240 D. tot N. T. LUC. 23, 12.
ἄηδον-ιδεύς, ὄ, jonge nachtegaal THEOCR. 15, 121.
ἄηδόν-ιος, 2, (als) van een nachtegaal AR. Ran. 684, TR.: AESCH. fr. 420.
ἄηδον-ίς, ἰδος, ἦ, *dicht.* *bijvorm* van ἀηδών, (EUR.), ALEXANDR.: THEOCR. 8, 37.
ἄηδών, ὄνος— ook ἀηδοῦς SOPH. Ai. 629, *voc.* ἀηδοῖ AR. Av. 679, *dor.* ook ἄδων, — 1 „zangster” τ 518, nachtegaal, SAPPHO 121 ALD., TR.: SOPH. O. C. 672. — 2 mondstuk v. d. fluit EUR. fr.
 (uit ἀ-ηδ-, *vgl.* HESYCH. ἀβηδόνα; *verwant* met αἰείω; *lange* vokaal ook in o. *ind.* *vādāna*-m. muzikant).
ἄηθειᾶ (ἀ-ἦθης) ongewoon zijn, ongewone omstandigheden THUC. 4, 55, PL., PLUT.; EUR. Hel. 418 ἀ-ἦ.
ἄηθεσσον, K 493 (*vgl.* ἀ-ἦθης) zij waren ongewoon *τινος*; *daarnaar* AP. RH. 1, 1171 ἀἦθεσον.
ἄηθης, *adv.* ὦς, — 1 zonder gewoonte *act.*: ongewoon, niet gewend aan, *τινος* THUC. 4, 34, PL. Lach. 194a. — 2 *pass.* ongewoon: vreemd, ongebruikelijk, ongebruikt TR., PL. Phaedr. 251b, XEN. Hell. 4, 5, 10. — 3 zonder ἦθος = zonder bepaald karakter, τραγωδία ARISTOT.
ἄη-μα, τό, (ἄFη-μι) het waaien, de wind, AESCH. Ag. 1418, SOPH., GALL.
ἄFη-μι. *Vormen*: o. a. ep.: *conj.* 3 *du.* ἄητων, *inf.* ἀήμεναι en ἀἦναι, *part.* ἀήμενος; ἄηται PIND., ἄητο *bij* HOM. *reeds*, — 1 waaien ε 478, EMPED. 84, 4 D., tot THEOCR. 13, 29. — 2 doen uitstroemen; *pass.* uitstroemen: *geur*, *schoonheid* enz. HES. Sc. 8, PIND. I. 4, 15. — N.B. λέων ἀήμενος door de wind gezweept ζ 131; θυμός ἄητο Φ 386 (*vgl.* lat. *fumus*!) eig. hun harts-tocht werd aangeblazen (in twee richtingen).
 (ἄ *prothetisch* + Fη-μι, o. *ind.* *vāti* blaast, lat. *ventus*, *ndl.* waaien).
ἄἦρ-ep. ἦερος; *aeol.* αἶηρ, *att.* enz. ἄερος, *ion.* ἦρ. *Bij* HOM. en HES. ἦ; *later* ὄ. *Eig.* de lucht voor zoover zichtbaar door (wind)verplaatsing: — 1 onderste luchtlaag E 288, v.-SOCR., PL. Phaedr. 98c. *enz.* — 2 nevel, damp; wolκ Γ 381 tot THEOCR. — 3 *alg.* lucht, ook hooge, ijle lucht, ATT. *alg.* tot N. T. I Cor. 9, 26. — *Spec.* 4 als element ANAXIMEN. 2 D.; ook als godheid v.-SOCR. — 5 als levensbeginsel: ziel v.-SOCR.
 ἄ- in ἄ. *niet* > ἦ- door *dissimilatie* tegen volg. η; *daardoor* wel ἦερος *enz.* Uit *(y)ai-yēr, *vgl.* ἄημι).

ἄη-σις, ἦ, het waaien (EUR.). Rhes. 417.
ἄ-ἦσητος, *att.* ἀ-ἦτητος, *dor.* ἀν-ἦσσάτος, — 1 onoverwonnen. THUC. 6, 70, LYS. 33, 7. — 2 onoverwinnelijk PL. Rep. 375b.
ἄἦσυλος, hartstochtelijk (of driest)? E 876, z. *volg.* (?; *misschien*: *ἄητις v. ἄημι, *vgl.* HOM. θυμός ἄητο en lat. *ventosus* ijdel, hoovaardig).
ἄἦσυρος, 2, snel als de wind AESCH. Pr. 452. (z. *voorg.*; *po-ast.* v. *helt.* *nom.* *verb.*)
ἄητ-έω (v. ἄητος; ἄημι), *pass.* vliegen, ARAT. 523.
ἄἦ-τη, het waaien O. 626, SIMON. 40 ALD. (ἀἦτᾶ *vgl.* ἰππότᾶ), BACCH. 16, 91.
ἄἦ-της, ου, ὄ, waaier, blazer, v. d. wind gezegd, HES. O. 621, (ANACR.) 48, 7, THEOCR. 2, 38.
ἄητό-ρρους, windstroom PL. Crat. 410 b.
ἄη-τος, 3, doorgewaaid of opgestoken; *vand.* θάρσος Φ 395.
ἄ-ἦτητος, z. ἄἦσητος.
ἄ-θαλάττωτος, 2, die nog niet op zee gevaren heeft, AR. Ran. 204 = ἄ-θαλάσσης, MEN. fr. 462.
ἄ-θαλλής, niet groen PLUT. Pomp. 31.
ἄ-θαλπείως, *adv.* zonder warmte HIPPOCR.
ἄ-θαμβής, zonder schrik BACCH. 14, 58. SOPH., PLUT.; -τη, ἦ, v.-SOCR. = ἄ-θαμβος, DEMOCR. 216 D.
ἄ-θανασ/ιᾶ (ἀ-θάνατος), ἦ, — 1 onsterfelijkheid PL. Phaedr. 256 a, COM., LXX (ἄ-COM. *metrisch*), PLUT. — 2 = ἀμβροσία, LUC.
ἄ-θανατ-ίζω (ἄ. *priv.* + θάνατος) — 1 *intr.* aan de onsterfelijkheid gelooven: (zich) onsterfelijk achten HDT. 4, 94. — 2 *tr.* onsterfelijk maken *pot.*
ἄ-θάνατος in *bet.* 1 3, in *bet.* 2 meestal 2 (*metri causa* ἄ- — — —); — 1 onsterfelijk = goddelijk, *sinds* A 520, PIND., ATT.; ἀ-ὄ de goden. — 2 onsterfelijk = eeuwig, *van menschen en mensche-lijke dingen*; *sinds* HOM. *alg.* — N.B. οἱ ἀ-ὄ de Perzische garde HDT. 7, 83; ἀἦρ ἄ. wiens post steeds weer bezet wordt HDT. 7, 31.
ἄ-θαπτος— onbegraven X 386, SOPH. Ant. 205, PLUT.
ἄθᾶρη (ἄθᾶρη?), *aeol.* ἀθᾶρη, ἦ, brij van speltmeel COM., AR. Pl. 673, PLUT., PAP.
ἄ-θαρσής, *adv.* ὦς, moedeloos PLUT.
ἄ-θαύματος, *adv.* ὡς, — 1 niet bewonderd LUC. — 2 niet bewonderend SOPH.
ἄ-θεάμων, niet ziende MEN. (Rhet.) 383.
ἄ-θεάτος, 2, — 1 ongezien, onzichtbaar PLUT., LUC. — 2 niet ziende XEN. Mem. 2, 1, 31, PLUT.
ἄ-θεεί (*vgl.* ἀμαχεῖ), *adv.*, zonder god, σ 353, MOSCH. 2, 152, DIO CASS. 51, 19.
ἄθεια, goddeloosheid LXX.
ἄ-θείαστος, 2, niet door een god ingegeven PLUT.
ἄθέλγω, tot zich trekken HIPPOCR.
 (: θέλω; *naar* het in *bet.* *verwante* ἀμέλω, *vgl.* fr. *traire*: lat. *trahere*?)
ἄ-θέλεος, 2, niet willend AESCH. Supp. 862.
ἄ-θελκτος, onverbiddelijk, AESCH. Supp. 1056.
ἄ-θεμις, ιτος, 2, onrechtvaardig, PIND. P. 4, 109 EUR. Ion 1093.
ἄ-θεμιστιος, 2, zonder θέμις, zonder (gewoonte)-recht, υ 287, σ 141, XENOPHAN. 12, 1 D.
ἄ-θμιστος, 2, *adv.* ὡς = *voorg.*, — 1 onrechtvaardig. — 2 goddeloos, snoed. *Deze vorm* ι 106, ARCHIL. 94 ALD., HDT. 7, 33 XEN. Mem. 1, 1, 9; *daarna*:
ἄ-θμίτος, = *voorg.* N. T. Act. 10, 28, PLUT.
ἄ-θεος, 2, *adv.* ὡς, — 1 zonder god, van god verlaten SOPH. O. R. 254 ω 661, PLUT. 436e. — 2 god loochenend: heiden PL. Ap. 26c, N. T. Eph. 2,

12. — 3 van god verlaten: goddeloos, PIND. P. 4, 62, BACCH. 10, 109, ATT.: AR. Th. 721, TR.
ἀ-θεό-της, ητος, ἡ, — 1 goddeloosheid, verdorvenheid PL. Rep. 308 e. — 2 ongelooft PLUT. 165 c.
ἀ-θεραπεία, ἡ, gebrek aan verpleging ANTIPI. 4, γ, 5.
ἀ-θεραπευσ/ια, ἡ, — 1 = *voorg.*, THEOPHR. — 2 gebrek aan vereering: zorgeloosheid θεῶν PL. Rep. 443a.
ἀ-θεράπευτος, 2, onverpleegd, nalatig behandeld XEN. Mem. 2, 4, 3, PLUT., LUC.
ἀ-θερηΐς, soort wortel NIC. Th. 848.
ἀ-θερ-ίζω, steeds met neg.: (niet) minder achten, of minachten, vgl. ψ 174 (σο μεγαλίζομαι), A 261, AP. RH. (*ἀθερο- < *adhēro-, > lat. infērus, ndl. onder: eig. lager maken = -stellen).
ἀ-θερ-ίην (ἀθήρ), ἡ, vischje vol graten: sardine(?) ARISTOT.
ἀ-θέριστος, niet geoogst, -gemaaid THEOPHR.
ἀ-θέριμαντος, 2, niet ontstoken AESCH. Ch. 629, PL. Phaed. 106a.
ἀ-θερμος, 2, onverwarmd PL. Phaed. 106 a.
ἀ-θερ-ώδης (ἀθήρ), met een baard v. d. aar THEOPHR.
ἀ-θεσ/ια, trouweloosheid POL., LXX, INSCR.
ἀ-θεσμή-λεκτρος, met zondig huwelijk LYCOPHR. 1143.
ἀ-θεσμος, 2, wetteloos, wederrechtelijk LXX, PLUT.
ἀ-θέσ-φατος (z. θέσ-φᾶτος), 2, — 1 ontzaglijk, eindeloos Γ 4, ἔθλος THEOCR. 25, 24. — 2 buitengewoon schoon HES. Th. 830, EUR. Iph. A. 232.
ἀ-θετ-έω, — 1 opheffen, (als onecht) verwerpen POL., DIOD., PLUT., LUC. LXX, N. T. Gal. 2, 15. — 2 *intr.* onrechtmatig handelen: verdrag of contract breken LXX, INSCR.
ἀ-θέτη-μα, τό, overtreding LXX.
ἀ-θέτη-σις, ἡ, verwerping N. T. Hebr. 7, 18.
ἀ-θετος, 2, adv. ως, — 1 geen bepaalde ligging hebbend, *van een monas, in tegenstelling tot een punt, dat θετόν is d. w. z. altijd een bepaalde plaats heeft* ARISTOT. — 2 niet gebruikt INSCR. — 3 niet te gebruiken, niet passend POL., PLUT. 715b. — 4 *adv.* = ἀθέσμως, onwettig AESCH. Pr. 150.
ἀ-θεώρητος, 2, adv. ως, — 1 niet aanschouwd v.-soor.; onzichtbaar ARISTOT. — 2 zonder kennis, -studie PAP., PLUT.
ἀ-θηλος, 2 niet gezoogd SEMON. 5 ALD., AR. Lys. 881, PLUT.
ἀ-θηλυς, 2, — 1 niet verwijfd PLUT. — 2 zonder vrouwen PLUT.
ἀθήρ, έρος, δ, — 1 de baard aan de aar; *dam*: aar HES. fr. 117, XEN. Oec. 18, 1, ARISTOT.; kaf LUC. — 2 *vin v. d. visch* ARISTOT. — 3 *punt v. e. wapen* AESCH. fr. 154, PLUT. Cat. min. 70. (*vgl. ἀθήρη, ἀνθήρις z. d.; lat. ador* spelt).
ἀ-θήρευτος, niet gejaagd XEN. Cyr. 1, 4, 16.
ἀθήρη-λοιγός, δ, *wan, lat. ventilabrum (vgl. SOPH.* fr. 416 ἀθηρό-βρωτος „brij-eter” = lepel om te roeren, *vermoedelijk in navolging van* HOM.), λ 128, ψ 275. (*volkssetym. v. ἀθήρ, ἀθηρη + λοιγός verderf; eig. loiy-: lett. likscha wan, vgl. gr. λιμάς wan.*)
ἀ-θηρος, 2, zonder wilde dieren, zonder wild HDT. 4, 185, PLUT. 981 c.
ἀ-θησαύριστος niet te bewaren PL. Leg. 844d.
ἀ-θικτος (θηγγάνω), 2, — 1 onaangeroerd, onbesmet, *τινι of τινος* AESCH. Supp. 561; κερδῶν ἀθ. onomkoopbaar ib. 683, EUR., HEROND. 1, 55; ἡγγιτήρος, zonder gids SOPH. — 2 niet aan te raken: heilig TR.: AESCH. Ag. 371, SOPH. O. R. 892, 897, PLUT.

ἀ-θλαστος (θλάω) 2, niet breekbaar: buigzaam, taai ARISTOT.
ἀθλεύω (ἄθλος), Ω 734, AESCH., PL., anders de oudere vorm ἐθλεύω, — 1 wedstrijd, kampen Δ 389, XENOPHAN. 2, 21 D. — 2 zich vermoeien, aftobben, πρὸ ἔνακτος Ω 734. — 3 *vand.* lijden AESCH. Pr. 95.
ἀθλέω, slechts HDT. 7, 212 ἀεθλέω. — 1 wedstrijd BACCH. 8, 12. — 2 = *lat. certare*, als om strijd verrichten of zich inspannen H 453, SOPH. O. C. 564. — 3 strijden HDT. 1, 67. — 4 *spec. Christ.* voor zijn geloof strijden en lijden N. T. 2 Tim. 2, 5.
ἀθλη-μα (ἀθλέω), τό, — 1 wedstrijd PL. Leg. 833c, PLUT., INSCR. — 2 *τας θήρας ἀ-τα* werktuigen voor jacht en vangst THEOCR. 21, 9.
ἀθλη-σις, ἡ, — 1 oefening voor den wedstrijd POL., PLUT., INSCR. — 2 het doorwórstelen (van geestelijk gevaar) N. T. Hebr. 10, 32; > marteldood CHRIST.
ἀθλη-τήρ, ἦρος, δ, kampvechter, kampioen θ 164, THEOCR. 22, 24 (ἀεθλ.).
ἀθλη-τής, οὔ, δάεθλ. PIND., — 1 kampvechter, „athleet”, kampioen, *sinas* PIND. N. 10, 51 *alg.* — 2 *overdr.* voorman, beoefenaar, καλῶν έργων DEM. 25, 97. — 3 strijder voor het geloof: martelaar CHRIST.
ἀθλητ-ικός, 3, adv. ὡς, atletisch HIPPOCR.; ἀ-ἡ ἔξις, sterke, ontwikkelde lichaamsbouw ARISTOT., PLUT.
(ἀθλιον), ἀέθλιον, -ου, τό, — 1: wat voor den (wed)strijd noodig is, *o. a. kampprijs, vgl. I 124; τινος* in den wedstrijd ter eere van Ψ 748; *en* — 2 benoedigheden voor den (wed)strijd φ 4. — 3 (wed)strijd θ 108, ω 169.
ἀθλ-ιος (ἄθλος), ouder ἀέθλ. 3, (EUR. ook 2), — 1 ongelukkig; *van dingen:* rampzalig (ongelukkig makend MEN. Kol. 63), TR., AR. Pax 1255, XEN. — 2 armzalig, minderwaardig. — *Woord van hoogeren stijl: dicht.; niet N. T. noch PAP. Voor bet. vgl. πόνος: πονηρός.* — 3 *van-*, voor den wedstrijd THEOGN. 257.
ἀθλιό-της, ητος, ἡ, ellende, lijden PL. Gorg. 496b, PLUT.
ἀθλο-θέτης, ου, δ, die de spelen, wedstrijden vaststelt en leidt; *in Athene* 10 vaste ἀ., z. ARISTOT. A. II. 60; PL. Leg. 935e, INSCR.; PLUT. Per. 13.
ἀθλο-φει-έω, scheidsrechter zijn LXX.
ἀθλον (z. ἄθλος), τό HOM. *steeds ἀεθλ- behalve θ 160, eveneens ion.* (HDT.); *arc. ἀφθλον, boeot. αἰθλον*, — 1 prijs van den (wed)strijd X 163, τιθέναί HES., O. 656, HDT. 8, 93, ATT. — 2 *bij uitbreiding:* wedstrijd ω 89, PIND. O. 1, 3, ARCHIL. 85 ALD., SOPH. Tr. 506, PLUT.
ἀθλο-νίκη, ἡ, overwinning in den wedstrijd PIND. N. 3, 7.
ἄθλος, HOM. ion. (HDT.) ἀεθλ-, — 1 wedstrijd *teg. πόλεμος* II 590, HDT. 7, 197, THEOCR. — 2 strijd, inspanning, moeite; > moeheid afmattig, pijn, leed, δ 170, PIND. O. 1, 84, HDT. 1, 26, TR., PLUT. (ἀ-φειθ-λο-: *lat. vad- borg, ndl. wed- in wedstrijd*!).
ἀθλο-φόρος, 2, den prijs wegdragend, X 22, PIND. O. 7, 14, HDT. 1, 31 *tot LXX* (HOM. *tot* HDT. ἀεθλ.).
ἀ-θολος, (:θολός) 2, onbesmet LUC.
ἀ-θόλωτος, 2, onbesmet, zuiver, κρήνη HES. O. 595, PLUT., LUC.
ἀ-θορύβητος, niet verontrust XEN. Ag. 6, 7.
ἀ-θόρῦβος, adv. ως, ongestoord, rustig, PL., EUR. Or. 722, POL., PLUT.

ἀθραγένῃ, ἡ, soort *wijnstok* THEOPHR.
 ἀθρακτος, SOPH. fr. = ἀτάρακτος.
 ἀθράνευτος, = ἀστρωτος, EUR. fr. 569.
 ἀθραυστος, 2, ongebroken, ongestoord EUR. Hec. 17, POL., PLUT., INSCR.
 ἀθρέω — 1 merken, gewaar worden M 391, μ 232, EMPED. 4, 9 D., PIND. P 2, 70, TR.: EUR. El. 827 bij HOM. en PIND. alleen aor. — 2 kijken K 11 (laat), SOPH. O.C. 252. — 3 bekijken, onderzoeken THUC. 5, 26, SOPH. Ant. 1220, AR., THEOCR. 11, 24. — 4 beschouwen, overwegen SOPH., PL. Crit. 49e, THEOCR. 16, 16.
 (φ z. ἀτεο, ἐθείω; misschien < *sm-dhro- eig. samen-nemend; uitzonderend, onderscheidend: got. *sundro* afgezonderd, *ndl.* zonder; *duidelijk* M 390 *vgl.*)
 ἀθρίπ-ῆδεστος, 2, niet door houtwormen aangevreten THEOPHR.
 ἀθροίζω (AR. AV. 253, EUR. Iph. A. 267), *gew.*
 ἀθροίζω (ἀθρός), — 1 verzamelen THUC. 5, 6, SOPH. O. R. 14, AR. AV. 253, PL. Prot. 322b, PLUT. N. T. Luc. 24, 33. — 2 van *dingen*, *sinds* HDT. 4, 195; *vrees enz.* Med. = act. EUR., XEN.
 ἀθροισι, ἡ, — 1 verzamelen THUC. 6, 26, PLUT. Rom. 14. — 2 samen komen EUR. Hec. 314.
 ἀθροισμα, τό, — 1 verzameling, massa PL. Theat. 157b, PLUT., LXX. — 2 *spec. conglomeraat* v. atomen EPICUR.
 ἀθροισμός, ὁ, = ἀθροισις; — 1 zich verdichten, ontstaan THEOPHR. — 2 opkomst POL.
 ἀθρός, att. ook ἀ-θρός — 1 v. *mensen*: dicht open, samen; v. *militairen*: in gesloten formatie; *sinds* E 38 *alg.* — 2 v. *dingen* *zelfde* bet.; *vand.* rijkelijk, luid; *in tijd*: (aaneengesloten,) plotseling en onafgebroken; *in ruimte*: geheel en al; *vand.* in het algemeen. *De sing. eerst bij* PIND. *Niet in: volkstaal*, PAP., N. T.
 (door ὁμοῦ, εἰς enz. en naast ἀ(-)θροος zonder schreeuw (?), later att. ἀθροος: θροῶ + ἰ copul. < sm-, met eenstemmig geschreeuw? *vgl.* EUR. Ba. 725 στόμα, THUC. 4, 112 ἐκβοήσαντες ἀ-ν, *vgl.* 4, 34, 1, ARAT 1004 M ἀ-α κεληρωῶτες; ouder B 439).
 ἀθροος, zonder geschreeuw GRAMM.
 ἀθρό(ο)της, ητος, ἡ, het dicht op elkaar staan EPICUR 106 U.
 ἀθρυπτος (θρύπτω), 2, *adv.* ως, — 1 ongebroken, onverbreekbaar PLUT. 1055 a. — 2 niet verweekt, zich niet overgevend aan PLUT. Pericl. 5.
 ἀθρυψία, ἡ, niet weelderige, eenvoudige levenswijze PLUT. 609 c.
 ἀθῦμ-έω, — 1 moedeloos, mismoedig, verdrietig worden of zijn, vreezen, τιμῆν en τι AESCH. Pr. 474, SOPH. THUC. 2, 88, PL. — 2 geen lust hebben, DEM., N. T. Col. 3, 21. — 3 uit zijn humeur zijn XEN. Oec. 8, 2. — *Bij* ATT. *enz.*
 ἀθῦμ-ια, ἡ, moedeloosheid, versaagdheid; vrees μῆ; onwil; HDT. 1, 37, THUC. 1, 71, SOPH., XEN. Oec. 13, 11, PL., PLUT.
 ἀθῦμίατος, 2, niet in damp, -gas op te lossen ARISTOT.
 ἀθῦμος, 2, *adv.* ως, — 1 moedeloos, neerslachtig, versaagd κ 463, HDT. 7, 11, ATT.; ἀθῦμῶς ἔχειν, wanhopig XEN., ISOCR.; *van zaken*: wanhopig, hachelijk. — 2 zonder toorn, *tegengesteld* aan θυμοεδής PL. Rep. 456a, ARISTOT., PLUT.
 ἀθυρμα (ἀθύρω), τό, speelstuk O 363, (sport)spel PIND. P. 5, 29, kinderlijk spel HERACL. 70 D.; *vand. voor vrouwen*: opschik, snuisterijen o 416, SAPPHO 55a 9 ALD.; ook wapentuig BACCH. 17, 57.
 ἀθυρμάτιον, τό, *dem. v. voorg.* LUC. Dial. Mar. 1, 5.

ἀθύρο-γλωττ-ια, ἡ, *subst. bij* POL., *van*:
 ἀθύρο-γλωσσος (ἀθύρω? of: θύρω, eig. „met een tong zonder deur of slot: ongebreidel?"), onbeschaamd in het spreken THEOGN. 521(?), EUR. Or. 903.
 ἀθύρος, 2, zonder deur PLUT. 503 c.
 ἀθύρο-στομ-ια, ἡ, PLUT. 11 c = ἀθυρογλωττία.
 ἀθύρό-στομος, = ἀθυρόγλωττος SOPH. Ph. 187.
 ἀ-θύρσος, zonder thyrus EUR. Or. 1492.
 ἀθυρ-σις (ἀθύρω), ἡ, vermaak BACCH. 12, 93.
 ἀθύρω, — 1 spelen O 364 als een *kind*, EUR. Ion 53, PL., (ANACR.) 35, 6; 40, 7. — 2 spelend maken, -verrichten PIND. N. 3, 44. — 3 opvoeren > verheerlijken HYMN. Merc. 485 (*med.*), PIND. I. 4, 39.
 (< *sm-dhūr-īō, bij θύρα, z. d.; oorspr. knutselen??).
 ἀ-θύρωτος, 2, = ἄθυρος, AR. Ran. 838.
 ἀ-θύτος, 2, — 1 niet (met succes) geofferd SEMON. 7, 56, LYS. 26, 6; ἄθῦτα γίνεται τὰ ἱερά, het offer geeft een ongunstig voordeel AESCHIN. 3, 131. — 2 niet ritueel gewijd, niet legitiem, ἄθῦτα σπέρματα παλλακῶν καὶ νοθᾶ PL. Leg. 841d. — 3 zonder te offeren XEN. Hell. 3, 2, 22.
 ἀ-θύωτος (θύω), *thess.* ἀθυότος, 2, — 1 ongestraft DEMOCR. 257 D., PL., EUR. Med. 1300, DEM. — 2 straffeloos, ATT., INSCR., LXX; *alg.* vrij van, *tuos*, AR. Nub. 1413. — 3 zonder fout of schuld DEM., LXX, N. T, Mt. 27, 24.
 ἀ-θύω-ω, ongestraft laten LXX.
 ἀ-θύωπευτος, 2, niet door vleierenijen bewogen of te bewegen EUR. Andr. 459, INSCR.
 ἀ-θυράκιστος, zonder pantser XEN. Cyr. 4, 2, 31, PLUT.
 ἀ-θύρηκτος, niet bedwelmd HIPPOCR.
 ἀ-θύω-σις, εως, ἡ, vrijspraak CTESIAS.
 αἰ-ΔΙΧΤΗ. en dor. = εἰ, αἶ κε = ἐάν; ook = αἶ γάρ en αἶθε z. εἰ.
 αἶ en αἶ, ook αἶαἶ of αἶ, αἶ, *uitroep van smart*, TR.; COM. ook *van vreugde*: AR. Pl. 706.
 αἶα, ἡ, *bij Dicht.* *sinds* B 162, EMPED. 21, 6 D., AESCH. Pers. 2 THEOCR. 17, 91, = γαῖα, aarde, land. (misschien oude naam voor „Moeder Aarde”, de „Grootte Moeder” < *αἶα = lat. *avia* grootmoeder; *vgl.* HESYCH. αἶα = μαῖα, τηθίς [τηθή?]).
 αἶα-μα, τό, weeklagen EUR. Hel. 136.
 αἶαζω, αἶαἶ roepen, weeklagen SOPH. Ai. 904; beklagen, TR.: AESCH. Pers. 919; zuchten ARISTOT.
 αἶαἶ, *uitroep v. smart*, AESCH. Sept. 787 *enz.*
 αἶακ-τός, 3, — 1 bejammerend AESCH. Sept. 845, AR. Ach. 1195. — 2 jammerend AESCH. Pers. 1068.
 I. αἶωνής, *ion.* αἰωνής; SOPH. El. 506 ἀ-νός; onheilspellend, rampzalig ARCHIL. 90 ALD., PIND., TR.: SOPH. Ai. 672.
 (*vgl.* ἀπ-ηής; lat. *saevus* ∼ gr. αἶφ-).
 II. αἶωνής (ἀεῖ), 2, *adv.* ὡς eeuwigdurend AESCH. Eum. 572, *adv.* 672.
 ἀ-(F)ίαχος, z. αἰάχος N 41.
 αἰβόι, *uitroep van afkeer, leedvermaak*, AR. Nub. 102, Pax 1066.
 αἰγ-αγρος, gems BABR. 102.
 αἰγανένη, ἡ, werpspies, jachtspriet II 589, AP. RH. (*vgl.* αἰγίλων, *ndl.* eik; *αἶγα ν ο ∼ eik en-?; eiken speer; *vgl.* lat. *fraxinus*: *adj.* *fraxin(e)us*).
 αἰγέδην (ἀίσσω), snel AP. RH.
 αἰγέτη (αἶξ), ἡ, *nl.* *δορῆ*, geitevel HDT. 4, 189.
 αἰγείος, 3, *ep. vorm van* αἶγος, — 1 van geiten: kaas, Λ 639. — 2 van geitevel Γ 247.
 αἰγείρος, ου, ἡ, zwarte populier, esp, ε 239, TR.: EUR. Hipp. 210, COM., THEOCR. 7, 8.
 (: *o.ind.* *éjati* beweegt zich snel; v. d. *ritselende*

bladeren, η 106? fem. v. *αἰγων, vgl. πέπων; πέπεια, πίων: πειρά?).

αἰγ-ελάτης, ου, ὁ, geitenherder PLUT. Pomp. 4.

αἰγεος = αἰγεῖος; bij HOM. ι 196; LXX, Ltr. αἰγιος, 3, z. αἰγεῖος.

αἰγιαλός, ὁ, — 1 strand, kust, πολυχηγής Δ 422 THUC. 4, 42, PLUT., N. T. Mf. 13, 48. — 2 spec. stukken bouwland rondom een meer PAP.

(: αἰγες, groote golven; z. bij αἰγεῖος).

αἰγιαλ-ώδης, 2, aan de kust levend ARISTOT.

αἰγιαός, ἄδος, ἡ, een wit vlekje in het oog HIPPOCR.

αἰγί-βάτης, geiten besprengend, τράγος, PIND. fr. 201, THEOCR. Ep. 5, 6.

αἰγί-βοτος, 2, door geiten afgeweid, Ithaca δ 606, PLUT.; v 246 als subst., ἡ, een weide voor geiten.

αἰγ-ιδιον, τό, geitje INSCR., LXX, PAP.

αἰγίθαλ(λ)ος, ὁ, mees, AR. Av. 887, ARISTOT., PLUT.

αἰγίθος, ὁ, een vogel, ARISTOT., CALL.

αἰγί-κορεύς, ὁ, eig. geitenherder, een van de 4 oud-ionische phylen in Athene, PLUT. Sol. 23, vgl. HDT. 5, 66.

αἰγί-λιψ, ιπος, steil, hoog, I 15, AESCH. Supp. 794, LYCOPHR. 1325.

(„slechts door een geit bestegen”, lit. lipti klauteren).

αἰγί-λος, ἡ, plant die de geiten gaarne eten, THEOCR. 5, 128, BABR.

αἰγίλωψ — 1 soort eik THEOPHR. — 2 soort onkruid THEOPHR.

(historisch „geitevoerder” αἰγί- + λέπω?; oudtijds αἰγί-: nld. eik, λωψ: λέπω, „lappen-bast”, vgl. PLIN. 16, § 13).

αἰγί-οχος, ὁ, de aegis bewegend, -dragend, bijnaam van Zeus, B 375, ALCAE. 11 ALD., THEOCR. 22, 1.

(: *εἶχω, oudtijdt φαχ-, vgl. γαίχοχος, lat. vehere, nld. bewegen, z. s.v. II ὄχηω).

αἰγί-πᾶν, ἄνος, ὁ, de bokspootige Pan (Silvanus) PLUT. 311b.

αἰγί-πόδης, ου, ὁ, bokspootig (Pan), HYMN. 18, 2, 37.

αἰγί-πους, ποδος, bokspootig HDT. 4, 25.

αἰγί-πύρος, ὁ, plant met roode bloemen, THEOPHR., THEOCR. 4, 25.

I. αἰγίς (αἶξ), ἰδος, ἡ, — 1 geitevel AESCH., EUR. Cycl. 359; kleed der Lybische vrouwen HDT. 4, 189. — 2 vlies op den oogappel HIPPOCR.

II. αἰγίς, ἰδος, ἡ, het kernhout van een boom, b.v. van den rijndboom, Ltr., PLIN. 16, § 187. (z. αἰγίλωψ, nld. eik).

III. αἰγίς, de aegis van Zeus, E 738, O 308; spec. bij Athene als geitevel afgebeeld; de Gr. zagen later in de flikkerende wolkenzomen van Zeus' onweer de franje der bekleeding van den oppergod. Oudtijds is de ἄξ, de neerflitsende bliksem = Zeus zelf.

Vand. onweer, storm, vgl. P 593, AESCH. Ch. 593.

(vgl. αἰγιαλός, eig. αἰγ-, snel heen en weer bewegen, lat. coruscare).

αἰγύλη, ἡ, glans, straling in de natuur: hemel, zon, maan; vand. v. brons B 458, v. h. oog; overdr. roem, ποδῶν PIND. O. 13, 36.

(vgl. αἰγιαλός, W. αἰγ- coruscare).

αἰγλή-εις, εσσαῖ, εν, dor. αἰγλαεις; PIND. P. 2, 10 ἄντα ace. s.: schitterend, glanzend A 532, EUR. Andr. 286.

αἰγο-θήλας, ου, ὁ, een vogel (caprimulgus), ARISTOT.

αἰγο-κέρως, ω, ὁ, eig. met geitihorens; subst. steenbok PLUT., LUC. Astr. 7.

αἰγο-κέφαλος, ὁ, geitekop, soort van vogel, ARISTOT.

αἰγο-πρόσωπος, 2, met een geitegezicht HDT. 2, 46.

αἰγό-τριβες (ἀτραποί), gemzenpaden D. H.

αἰγῦπίος, ὁ, steenarend, gier, χ 302, HDT. 3, 76, TR. AESCH. Ag. 49 SOPH. Ai. 169, ARISTOT.

(uit αἰγο-γῦπίος? of is de verb. met γῦψ slechts volksetym.)?

αἰγυπτί-άζω, zich als een Aegyptenaar gedragen AR. Th. 922, PLUT., LUC.

αἰγωλίος, ὁ, nachtuil ARISTOT.

αἰγ-ωπίος, 2, met geitenoogen ARISTOT.

αἰδέομαι; daarnaast als v. αἰδ- αἰδέο Φ 74 enz.

(uit εσο met hyphaeresis) αἰδετο Φ 468, αἰδόμενος, ook metri causa. Oorspr. = ἄζωμα, iets uit den weg gaan, schuwen. **Vormen:** αἰδέομαι, aor. ἠδέσθην, ouder (HOM., TR.) ἠδέσάμην. — 1 (uit den weg gaan), zich schamen voor τινα X 105; abs. zich schamen; met inf. ergens tegen opzien, uit eergevoel (na)laten H 93. — 2 eerbiedigen, ontzien Φ 74; vereeren v. goden. — Gaandeweg uitstervend, zelden PAP., LXX, niet N. T.

(stam αἰδω-, vgl. αἰδώς, stam αἰδο-. Elders met „omzetting” van d-s, > sd, st. (z. lat. vespa, viscus). lat. aestimare (v. een subst. *aīde(s)-omā??), got. aīstan vereeren. Verw. nld. eer enz.).

αἰδέσι-μος, 2, eerwaardig LUC. MARC. AUR. 1, 9 PAP.

αἰδε-σις, εως, ἡ, ontzien, milde(r) beoordeeling, wet bij DEM. 21, 43, ARISTOT. A. II. 57, 3.

αἰδω-τός, 3, vereering waardig PLUT. 67b.

αἰδηλος (hyper-) dor. ἀδᾶλος, 2, — 1 misschien is de pass. bet. de eigenlijke: waar men bang voor is, wat men niet durft a n k i j k e n, van onbegrijpelijke machten: verderfelijk, Ares θ 309, Athene E 880, πῦρ I 436, EMPED. 109, 2 D; adv. ως Φ 220.

— 2 vand. gevoeld als: gehaat. — 3 daaruit: met minachting afschuwelijk, laag χ 165. — 4 onbekend, geheim, μωμεύων αἰδηλα HES. O. 756, PLUT. — 5 ἄ-ον 'Αἰδων SOPH. Ai. 608 (met woordspel), AP. RH. — Vgl. s.v. ἄσπετος voor de bet.

(ἄ priv. + φιδη-λο-, vgl. lat. vidēre, eig. ongezien, act. onzichtbaar makend. Suffix vgl. lriculus enz.).

αἰδή-μων, ονος, adv. ὄνος, vol eerbied voor een ander, vol bescheidenheid tegen zich zelf: zedig XEN. An. 1, 9, 5, ARISTOT., LXX, PAP., PLUT.

(late formatie v. αἰδέομαι, als εἴη stam gevoeld).

'A-(F)ιδ- naast 'Αιδης (z. d.), gen. 'A(F)ιδος als gen. van den bevoemer, met εις, ἐν, -δε verbonden bij HOM., dat. (loc.) 'A(F)ιδι; ἄ = — of — naar de behoefte van het vers. Vermoedelijke oude volksverstelling ἄ + Φιδ- (z. 'Αιδης), ook in 'A(F)ιδωνεύς (ἄ), een sterk vergroeiende naam v. Hades E 190, Y 61. N. B. E 845 'Αιδος κυνέη een sprookjesmotief: „helmkap van den Onzichtbare.”

ἄ-ιδής, εος — 1 onzichtbaar HES. Sc. 477. — 2 = ἀτρηλος, verderfelijk BACCH. 12, 219.

αἰδιος, 2, ἄ vgl. HYMN. 28, 3, HES. Sc. 310. — 1 eeuwig, onvergankelijk HYMN., v.-SOCR., PL. Phaed. 160a, N. T. Rom. 1, 20. — 2 duurzaam, blijvend, in menscheijke verhouding, HES. Sc. 310, AT.: THUC. 6, 24, v. T., φυγή PLUT. Coriol. 20.

(uit αἰφιδιος: αἰφο-, ∞ lat. aevum enz.; daarnaar παυο-ιδιος χρόνος HES. O. 133; -ιδιο- demin. en patronym.-suffix. Als αἰφιδιος gevoeld; daarnaar νοσφι-διος en μωνυθά-διος, vlg. ook κωφιδιος; οηιδιος: οητ-τερος z. ὄφθυμος).

αἰδιό-της, ητος, ἡ, — 1 bestendige duur ARISTOT., PLUT. — 2 eeuwig leven CHRIST.

ἄ-ιδνής, 2, πηλὸ PLUT. Thes. 1, onafzienbaar, z. volg.

ἄ-ιδνός (ιδεῖν), 3, on(door)zichtbaar, donker. troebel (PLUT. ἄ-ής), HES. Th. 860?, PLUT. 1130a;

αἰδοῖος, Ltr. αἰδοῖος, sup. ook αἰδοιέστατος ALCM.

89ALD., *adv.* ὡς, — 1 eerbied hebbend = e. genie-tend: geeerd ὡς geschuwd, z. Δ 402; *bij* PIND. ook van *dinngen*; *alg.* τὸ αἰδοῦσθαι of *plur.* schaamdeel(en), *sinds* N 568, HDT. 2, 48 tot LXX. — 2 vol eerbied voor, *τινος*; schuchter ο 578. — 3 beschaamd > schamel Δ 649 AESCH. Supp. 491; ἀ-οι ο 373, v. *bedelaars en smeekeelingen, die men schuwt als een leed dragend, aan wie men erbarming toont, vgl.* αἰδός-φρων.

(< *αἰδοσ-ιος : αἰδός, z. d.)

αἰδοῦδης, op een schaamdeel gelijkend ARISTOT.

αἰδομαι, z. αἰδέομαι.

αἰδος, αἶδι, z. Ἄφιδ- en Ἄιδης.

αἰδός-φρων, zich erbarment, barmhartig SOPH. O. C. 237, EUR.

αἰδρή-εις = αἰδρῖς NIC. Al. 415.

αἰδρῆϊ (αἰδρῖς), εἰη, η̄, HDT. ἤτη onwetendheid; opprozelheid; ook *plur.* κ 231, SOL., HDT. 6, 69.

αἰδρῖς, ιος *enz.*, dat αἰδρῆϊ Γ 219, onwetend *τινος*, HOM., PIND. P. 2, 36, AESCH. Ag. 1105.

(ἄ pr. + φιδ-φω-, fem. -οι : ἰδῆν)

αἰδρο-δικᾶς, θήρ, van het recht niets wetend PIND. N. 1, 63.

αἰδρῦτος, COM.: elders ἀν-. — 1 zonder fundament, onzeker EUR. Iph. T. 971, PLUT., D. H. — 2 als zigeuners; *vand.* geschuwd AR. Lys. 808.

αἰδῶς, ὄος, ἦ, *contr.* οὖς, *aeol.* ὡς, het uit den weg gaan, schuwen: — 1 *teg. anderen:* eerbied, achtung; ontzag, vrees; *sinds* K 238 Alcae. 29 ALD., DEMOCR. 179D., ATT.; *in anderen:* eerbiedwaardigheid HYMN. Cer. 214 — 2 *vand. abs.* schuchterheid; bescheidenheid PIND. P. 9, 12, HDT. 1, 8, tot N. T. 1 Tim. 2, 9. — 3 *teg. zich zelf:* eergevoel ὡς schaamte, zelfrespect *sinds* O 661 — 4 *vand. ἀ.* ἐστὶ μετ' αε. c. *inf.* > het is een schande γ 24 vgl. E 787. — 5 = αἰδοῦσθαι, schaamdeel X 75, PIND. P. 9, 12 (z. *ald.*), — *In hooger stijl;* *sinds* HOM., zelden N. T. (*stam* αἰδος-; -ως *vgl.* woorden als lat. *honōs, honēs-tus, arōs, -ōris;* *bij* αἰδῆ(σ)-ομαι, o phase)

AIEI(-), en de met αἰε- beginnende samenstellingen, *ion. en ep.* voor αἰε(-) z. αἰε-.

αἰελοῦρος, ὀ, ἦ, = αἰλ., HDT. 2, 66, AR. Ach. 879.

αἰέν, = αἰε, HOM. z. d.

αἰε-νάων, steeds stroomend v 109 z. ἀεν-.

αἰέν-πυρος, 2, eeuwigen slaap brengend SOPH. O. C. 1578.

αἰετός, *ep. en trag.* = ἀετός.

αἰζήσιος, z. αἰζήσιος.

αἰζήσιος, eeuwig levend B 318.

(αἰε- : αἰε + : ζῆν; αἰ uit αἰ(φ)- in eerste deel van compositum) ?

αἰζήσιος, HOM. en HES. ook -ζήσιος, *dor.* ζ ἄος, krachtig, volwassen Γ 26, HES. O. 439, CALL. *Subst.* jonge man Σ 581 [Vgl. HESYCH. αἰζᾶεν (ζᾶ-φεν-)].

(v. *subst.* *αἰζᾶ, *msch.* uit *αἰγ-ἰᾶ- z. III αἰγῖς : beweeglijkheid, kracht)

αἰητον πέλωρ (?), v. *Hephaistos*, Σ 410; *bet. reeds den Grieken onbekend;* steeds gaande, rusteloos (*lees:* αἰητος in 4/5 voet).

(*misschien* *αἰνι- + ἰᾶ-το-, z. αἰζήσιος en sv. ὄρα)

αἰητός, ὀ, *dor.* = ἀετός, PIND. P. 4, 4(?)

αἰθ-αλέος, beroet, rookerig AP. RH.

αἰθ-άλη (αἰθω), ἦ, roet LXX, PAP.

αἰθαλ-ἰων, ὠνος, (ὀ) verbrand v. *kleur* THEOCR. 7, 138,

αἰθαλό-εις, εσσα, εν, — 1 vol roet en rooklucht B 415, NIC., THEOCR. 13, 13. — 2 brandend, vol brandlucht HES. Th. 72, AESCH. Pr. 992, AP. RH.

αἰθ-αλος (αἰθω), ὀ, roet EUR. Hec. 911, PLUT.

αἰθαλώ, verbranden EUR. El. 1140.

αἰθαλ-ώδης, aschachtig ARISTOT.

αἰθε, *dor. en ep.* = εἶθε, ο, als eens!

αἰθέρ-ιος, 2. AR. Av. 1277, EUR.; 3, — 1 in den aether aanwezig, uit (den) aether, v.-SOCR., EUR. El. 467; aetherisch ARISTOT. — 2 in de lucht AESCH. Sept. 81, AR., PLUT.

αἰθερο-δρόμος, 2, den aether doorijlend AR. Av. 1393.

αἰθερο-ειδής, aetherachtig PLUT.; ook — ωδής.

αἰθήρ, ἔρος, *genus* naar ἀήρ, HOM. ἦ; PIND., EUR. ὀ en ἦ; AESCH., AR., PROSA ὀ, — 1 de „brandende”,

stralende bovenlucht, dicht bij de zon, boven de atmosfeer (ἀήρ); *meest* heldere hemel, *sinds* E 288.

— 2 *later alg.* = ἀήρ, lucht, v.-SOCR. *vaak kosmisch* v.-SOCR.: EMPED. 37 D: — 3 *spec.* hemelstreek EUR. Alc. 594. — 4 adem EUR. Cycl. 410. — 5 rook AESCH. Pers. 365. — 6 als god v.-SOCR.

— *Sfeer:* V. — SOCR. tot DICHT.; *niet* LXX + N. T. (als „nom. agentis” bij αἶθω; door ἀήρ?)

αἰθό-εις, *fem.* αἰθούσα (uit -οσσα) brandend φλόξ PIND. O. 7, 48.

αἰθος, ὀ, (EUR.) Rhes. 990, *eld.* τό, brand EUR. Supp. 208.

αἰθός, — 1 brandend, ἄσπις PIND. P. 8, 46, BACCH. — 2 verbrand, aangebrand AR. Th. 246, NIC.

αἰθούσα (*wrsch.* αἰλή, *later* στοά), ἦ, waranda, loggia, open hal aan het poortgebouw, waar de warmte (: αἰθω) blijft hangen, ξεστή Z 243, γ 449.

αἰθ-οψ, οπος, — 1 vlammend, vurig, καπνός, οἶνος; *overdr.* Δ 495, A 462, PLUT. — 2 brandend, kwellend HES. O. 363, TIMOTH. Pers. 223.

αἰθρα, *ep.* ἦ, heldere zonnige lucht, ἀνέφελος ζ 44, AR. Av. 778.

(*vgl.* αἶθρο; *fem.* v. *αἰθρός)

αἰθηρ-γενέτης, ου, ὀ, ε 296 en αἰθηρ-γενής (αἰθηρ + W. γεν-) de noordelijke passaatwind, van Mei tot October droog, met helder vast weer (αἰθηρ): bij helder weer geboren O 171.

αἰθρία, (*fem.* v. ἄ ος), ἦ, — 1 heldere hemel SBL. 1, 22 ALD., HDT. 3, 86, DEMOCR. 152 D., XEN. Hel. 7, 1, 31, PLUT. — 2 de open, niet gedekte, koele lucht, HDT. 2, 68, ARISTOT. Ltr. — 3 *vand.* hooge lucht AR. Pl. 1129, *vgl.* Th. 1001. — 4 *overdr.* opgeruimdheid Ltr.

αἰθρι-άζω (αἰθρία), ook -άω, — 1 doen ophelderen ARISTOT. — 2 afkoelen HIPPOCR.

αἰθριο-κοιτ-έω, onder den blooten hemel slapen THEOCR. 8, 78.

αἰθρ-ιος, 2, — 1 helder HYMN. Ap. 433, HDT. 2, 25, ATT., THEOCR. 4, 43, PLUT. — 2 onder den blooten hemel SOPH. Ant. 358 (?), LXX; τὸ α-ον open plaats PAP., *bij* Ltr. = lat. atrium.

αἰθρο-βάτης, ὀ, die in hooge regionen doordringt v.-SOCR.

αἰθρος (*vgl.* αἰθρ(ι)α), ὀ, morgenkoelte, koude ξ 318, ALCAE. 70 ALD., 14.

αἰθυγ-μα, τό (αἰθύσος), zwakke flikkering, vonk POL., PLUT.

αἰθυιά, ἦ, meeuw ε 337, 353, ARISTOT., ALEXANDR. *vermoedelijk naar haar kleur genoemd.*

(*eig.* oud *fem.* v. *αἰθ-εῦς : αἶθω)

αἰθύσσω (αἶθω), — 1 even flikkeren, dansen Ltr. — 2 *van snelle bewegingen.* lichtketsend of ritselend φύλλα ἀ-όμενα SAPPHO 5ALD., BACCH. fr. 21.

αἶθω, *slechts praes. en impf.*, — 1 tr. aansteken, in brand steken X 135, HDT. 4, 61, TR.: AESCH. Ag. 1435, XEN. An. 4, 7, 20, ook *overdr.* — 2 *intr.* branden, lichten SOPH. Ai. 286.

(o. ind. *édha*-m. brandhout, lat. *aedēs eig.* vertrek met stookplaats, *aestus*, nld. *eest*).

αἶθ-ων, ὠνος, met den gloed van vuur: — 1 van roodkoper, γαλκός BACCH. 12, 50; (vuur)rood, *vand.* glanzend, λέβης I 123. — 2 roodbruin, *leewu*, vos, *rumd.* enz. II 488. — 3 vurig, heftig, TR.: AESCH. Sept. 448. — Bij DICTH.

(bij αἶθός [: αἶθω] substantiveering, zooals στραβός: στραβών).

αἶκα, dor. = αἶκε, z. ἐάν, THEOCR. 1, 9, PLUT. αἰκάλλω, *spec. v. honden.* (bedelen,) kwispelstaarten τῖνα, AR. Eq. 211, EUR. Andr. 630, POL., PLUT.

(*eig.* bedelen, vragen, v. αἶκ-αλος, zooals δαιδάλλω naast δαίδαλος; HESYCH. αἰκάειν καλεῖ, got. *aihtrōn* afbedelen).

αἶκε, αἶκεν, DICTH. en dor. = εἶ κε, ἐάν.

αἶκεία, ἦ, z. αἶκεία en αἶκία.

αἰκέλιος = ἀεικέλιος, THEOEN. 1344, EUR.

αἶκη (z. αἶσσω), ἦ, O 709 τόξων snelle aanval.

αἶκης, adv. ὤς, = ἀεικής, schandelijk X 336.

(à pr. + *fik*, z. *fē-fouk-a*).

αἶκία, ook αἶικ-, ion. -εῖη, ἦ (ῖ of ῑ), att. = ep. ἀεικείη, — 1 verminking, beleediging. — 2 straf.

— 3 marteling, lijden. — 4 hoon SOPH. O. C. 748. — HDT. 3, 160, AESCH. Pr. 177, AR. Av. 1671

THUC. 7, 75, ARISTOT. A. II 52, HEROND. 2, 41, PLUT.

αἶκ-ίζω, *vaker med.* αἰκίζομαι = ep. ἀεικίζω, -ομαι. — 1 schenden: verminken, ontsieren (T 26), TR.: SOPH. Ai. 403, PLUT. — 2 tuchtigen, ev. mishandelen, tot PAP., LXX, HEROND. 2, 46. — 3 folteren.

Ook pass., m. d. aor. ἠκίσθη (σ 222), ATT.

αἰκισμα, τό, mishandeling TR., LYS. 6, 26.

αἰκισμός, ὁ, = *voorg.*, DEM., PLUT., LXX.

αἶκλον, τό, avondeten, ALCM. 51ALD., EPICH.; HESYCH. ook αἶκλον en εἶκλον.

(*wrsch. semit. lw.*, vgl. *sem.* 'k-l eten).

αἶλιος, 2, — 1 wee ons; weel EPICH. 14, TR.: AESCH. Ag. 121, ἄ-a CALL. — 2 als *adj.* jammerlijk EUR. Hel. 171, 1164.

(uit *semit.*: wee over ons! *phoen.* ai-lēnu).

αἶλουρος, ὁ αἶελ- HDT. 2, 66, AR. Ach. 879, kat, wilde kat HDT. 2, 66, AR. Ach. 879, LXX, PLUT.

(αἶελο- z. αἰδῶλος + οὔρα, met bewegelijke staart? Of is dit volksetymologie?)

αἶμα, τό, — 1 bloed *sinds* A 303 *alg. tot* N. T. Mc. 5, 25; > leven *sinds* χ 19 tot N. T. Luc. 11, 50. — 2 bloedvergiftig, bloedbad; moord T 214. — 3 bloed, afkomst Z 211; ἐν ἄ-τι in den bloede AESCH. Eum. 606. — 4 N. T. Rom. 3, 25 van het bloed van Christus; ook: de vleeschelijke mensch Mt. 16, 17. — 5 van andere vochten: druif *enz.* *sinds* TIMOTH. 2, 5 ALD. tot LXX, N. T. Apoc. 14, 20. — 6 roode kleur N. T. Act. 2, 19.

(naast αἶμας, wijst op *sai-m-* uit *ig. sai-*, korte phase van *sē(i)-*, vgl. lat. *sēmen*, nld. *honigzeem*; oorspr. bet. sap, vloeistof).

αἶμα-κουρία, αἶ, *boeol.* (κοῦρος, κόρος) dooden-offer PIND. O. 1, 90, PLUT. (κορ-).

αἶμα-τός (αἶμασσω), bloedig EUR. Iph. T. 645, αἶμά-λωψ, ὠπος, ὁ bloeduitstorting HIPPOCR.. z. θυμάλωψ.

(-λωψ: λέπω).

αἶμας (z. αἶμα), ἄδος, ἦ, bloedstroom SOPH. Ph. 696.

αἶμασιά, ἦ, aangeplante rij boomen, heg, omheining, *gev.* van doornheggen σ 359, ω 224, HDT. 2, 69 *enz.*, ATT., THEOCR. 1, 47, PLUT.; later ook v. steenen muren HDT. 1, 180.

(< *αἶματ-ια, z. αἶμα, aanplanting, ∞ lat. *sēmentis*; bet. vgl. lat. (*erwant*?) *sentis* < *sēm-ti*?)

αἶμασι-ώδης, als heining PL. Leg. 681a.

αἶμασσω, att. αἶματτω, bloedig maken: — 1 met bloed bevleken, -drenken PIND. I. 7, 50, TR.: AESCH. Sept. 274, INSCR., LXX. — 2 verwonden, slachten SOPH. Ant. 1175, EUR. — 3 bloedig, schrikkelijk maken PLUT. 126f.

αἶματ-εκχυσία, ἦ bloedvergieten N. T. Hebr. 9, 22.

αἶματ-ηρός, — 1 bloedig. — 2 van bloed vervuld: bloeddorstig, doodbrengend, ἄτα EUR. Or. 962. *Spec.* ἄ-ά φλόξ offervlam bij het bloedig offer SOPH. Tr. 766.

αἶματ-ηφόρος, doodbrengend AESCH. Sept. 419.

αἶματ-ίζω, — 1 met bloed bevleken AESCH. Supp. 662. — 2 steken ARISTOT.

αἶματ-ικός, 3, bloed bevattend ARISTOT.

αἶματ-ινός, 3, bloedig, bloedrood ARISTOT.

αἶματ-ιον, τό, *dem. v.* αἶμα Ltr.

αἶματ-ίς, ἴδος, ἦ, rood verfmiddel ARISTOT.

αἶματ-ίτης, ὁ, *fem.* αἶματῆτις, ἦ, van-, gelijk aan bloed, φλέψ *ad.* HIPPOCR., λίθος bloedsteen THEOPHR.

αἶματῶ-εις, εσσα, εν, bloedig, bebloed II 481, EMPED. 122, 2D., TR.: SOPH. Ant. 528, vgl. αἶματ-ηρός.

αἶματο-λοικός (λεῖχω), 2, bloeddorstig AESCH. Ag. 1478.

αἶματο-πότης, ου, ὁ; bloeddrinker AR. Eq. 193.

αἶματο-ρόφος, bloed slurpend AESCH. Eum. 193.

αἶματῶ-ρρυτος, bloed druipend EUR. Iph. A. 1515.

αἶματο-σταγής (στάζω), bloed druppelend, met bloed bespat AESCH. Pers. 816, AR. Ran. 471, EUR.

αἶματο-σφαγής, = -σφαγ-? AESCH. Pers. 816.

αἶματ-όω, bloedig maken, met bloed bezoedelen AR. Pax 1020, TR., THUC. 7, 84, XEN., BABR.

αἶματ-ώδης, — 1 bloedig THUC. 2, 49, AR., PLUT. — 2 bloedrood LUC.

αἶματ-ώπος, 2, ook ὀψ EUR., bloedbeloopen (oog), bloedig TR.: EUR. Herc. 933, PLUT.

αἰμίονος, ὁ = ἡμίονος SAPHO 55a 14 ALD.

αἶμο-βάρης, in bloed gedoopt SOPH. Ai. 219.

αἶμο-βόρος, 2, — 1 bloed etend, zich met bloed voedend ARISTOT. — 2 bloeddorstig THEOCR. 24, 18, LXX.

αἶμο-δαιτέω, bloedig vleesch eten THEOPHR.

αἶμό-διωρος, parasiterend THEOPHR.

αἶμό-διφος, 2, bloeddorstig LUC.

αἶμό-κερχνον, τό, bloedhoest HIPPOCR.

αἶμο-πώτης, = αἶματο-π., LYCOPHR. 1403.

αἶμο-ρραγέω, bloedstorting hebben *spec. uit den neu* HIPPOCR.

αἶμο-ρραγής (ρήγνυμι), bloedend SOPH. Ph. 825, HIPPOCR.

αἶμο-ρραγία, ἦ, *subst. v.* αἶμορραγής, HIPPOCR.

αἶμο-ρραγικός, op de αἶμορραγία betrekking hebbende HIPPOCR.

αἶμό-ρραντος, met bloed besproeid EUR. Alc. 134.

αἶμο-ρροέω, sterk bloedverlies hebben HIPPOCR.

αἶμό-ρροια, ἦ, bloeduitstorting HIPPOCR.

αἶμο-ρροϊκός, 3, bloeduitstorting veroorzakend HIPPOCR.

αἶμο-ρροῖς, ἴδος, ἦ — 1 bloeduitstorting, *voornamelijk plur.* aambeien ARISTOT. — 2 zeeslak ARISTOT.; slang PLIN.

αἶμό-ρροος, *contr.* αἰμόρρους, 2, sterk bloedend, φλέβες HIPPOCR.; *subst.*, ὁ, slang ARISTOT.

αἶμό-ρροώδης, met bloedstorting gepaard HIPPOCR.

αἶμό-ρρώτος, 2, van bloed stroomend, AESCH. fr. 230, EUR. Iph. A. 1515.

αἶμός (z. αἶμασιά) = δρυμός, struikgewas, heg? AESCH. fr. 9.

αἶμο-σταγής, 2, = αἶματοσταγής EUR. fr. 388.

αἰμοφόρυκτος (φορύσσω), 2, met bloed bezoedeld, rauw v 348.

αἰμόφυρτος, met bloed besmeurd POL.

αἰμοχρωδης, bloedkleurig HIPPOCR.

αἰμυλία, ἡ, vlieerij PLUT. Num. 8.

αἰμύλιος, 2, = αἰμύλος α 56, HES. O. 78.

αἰμυλομήτης, ου, ὁ, vol vleiende, slimme gedachten HYMN. Merc. 13.

αἰμυλος (: αἰμων) slim, tactvol; vleiend HES. O. 374; SOL. 8 ALD, DEMOCR. 104 D., TR., AR. Eq. 687, PL. Phaedr. 237b, PLUT.

αἰμωδία, (oorspr. *αἰμο-οδων; < *sai-mo- naast germ. sai-ro- in got. sair pijn, nld. zich zeer doen), kiespijn hebben HIPPOCR.

αἰμωδης, bloedig LUC. Dea Syr. 8.

αἰμωδία (vgl. αἰμωδέω), ἡ, kiespijn HIPPOCR.

αἰμωδιάω, = αἰμωδέω ARISTOT., LXX.

I. αἰμων, naast μήστωρ φόβοιο, ἄ. θήρης vaardig E 49.

(indien niet semit: < hebr. 'amōn, kunstenaar [voor ai z. sv. ἄικλον], dan < *sai-mōn zoals daí-mōn, ποι-μήν. eig. zaaiër, verwekker, z. de oudste vorm in lat. INSCR. en PAUL. 343 L.: lat. Saeturnus (etruskisch!), vgl. s. v. αἶμα).

II. αἰμ-ων, ον, bloedig AESCH. Supp. 847, EUR.

αἰν-αρέτης, in den vocat., msch.: die een vreeselijke (αἰνός) dapperheid bezit II 31, vgl. αἰνό-μορος.

αἰνε-σις, ἡ, lof, bijl. n. t. Hebr. 13, 15.

αἰνέ-της, ου, ὁ, lofredenaar HIPPOCR.

αἰνε-τός, loffelijk INSCR., LXX.

αἰνέω. Vormen: HOM. f. ἦσω, aor. ἦσα, zoo HES., SIMON., PIND.; later ἔσω, ἔσα, THUC.; pass. ἦμαι, aor. ἔθην HDT. — 1 zeggen, vermelden AESCH. Ag. 98. — 2 vand. raden; (aan-)bevelen HES. O. 824, AESCH. Ch. 555. — 3 beamen, navolgen, najagen PIND. P. 4, 140, EUR. Hipp. 37. — 4 goedkeuren, loven, prijzen ἔπος Θ 9 τινα sinds K 249 alg. tot n. t. Luc. 2, 13. — 5 danken, tot n. t. Apoc. 19, 5 τυν. — 6 praegn. ook weinig goedvinden: tevreden zijn met τι, EUR. Alc. 2. — 7 = nld. bedanken, afslaan SOPH., vgl. HES. O. 643.

(v. αἶνος z. d.; eig. η stam, ε in sommige tijden naar opp. νεκέω).

αἶνη, ἡ, lof, roem HDT. 3, 74.

αἶνημι, aol. (ep.) = αἰνέω, HES. O. 683, vgl. SIMON. 4, 19 ALD.

αἰνητός, 3, = αἰνετός, PIND. N. 8, 39.

αἰνιγ-μα (αἰνίσσομαι), τό, duistere uitdrukking, raadsel, PIND. fr. 177, ATT. tot n. t. 1 Cor. 13, 12,

αἰνιγματ-ιάς, in raadseln sprekend LXX.

αἰνιγματ-ώδης, adv. ὧς, raadselachtig, duister AESCH. Supp. 464, PL. Theat. 180 a, PLUT.

αἰνιγ-μός (= ἄ-μα), ὁ, raadsel, duistere taal AR. Ran. 61, EUR. Ph. 1362, PL., PLUT.

αἰν-ίζομαι = αἰνέω, ὄ 487, slechts praes.

αἰνικ-τήρ, ἦρος, in raadseln sprekend SOPH.;

—της, ὁ v.-SOCR.

αἰνικτηρίως, adv., raadselachtig AESCH. Pr. 833.

αἰνικ-τός, raadselachtig SOPH. O. R. 439.

αἰνίσσομαι en αἰνίττομαι (αἰνός). — 1 in raadseln spreken; zinspelen, τι(να) of εἰς, προς τ. PIND. P. 8, 40, HDT. 5, 56, TR., PL. Gorg. 495b. — 2 (be-)doelen, laten slaan op AR. Eq. 1085.

αἰνο-βάνχευτος, rampzalig razend LYCOPHR. 792.

αἰνο-βίης, geweldig sterk ANACR. 100 ALD.

αἰνό-γαμος, ongelukkig gehuwd EUR. Hel. 1120.

αἰνο-γενεῖος, met afgrijselijke kaken CALL.

αἰνό-δρυπτος, schrikkelijk mishandeld THEOCR. 15,

27 of αἰνό-θρυπτος, THEOCR. 15, 27.

αἰνό-θεν, adv., versterkt αἰνώς, ἄ. αἰνώς, allervreeslijkst H 97.

αἰνο-λαμπής, met onheilspellend licht AESCH. Ag. 389.

αἰνό-λεκτρος, = αἰνόγαμος AESCH. Ag. 713.

αἰνό-λέων, ongeluksleeuw THEOCR. 25, 168.

αἰνό-μορος, met een ellendig lot X 481, AESCH. Sept. 903, THEOCR. 30, 1.

αἰνο-παθής, schrikkelijke dingen lijdend σ 201, AP. RH.

αἰνό-παρις, ἰδος, ὁ, ongeluks-Paris, ALGM. 73 ALD., EUR. Hec. 945.

αἰνο-πάτηρ, ongeluksvader AESCH. Ch. 315.

αἰνο-πλήξ, pijnlijk treffend NIC.

αἰνο-ποιέω, loven, jubelen v. t.

αἰνος, ὁ, spraak, sprook: — 1 vertelling, sprookje, spreekwoord Ψ 795, ξ 508, ARCHIL. 89 ALD., TR.: AESCH. Ag. 1484, THEOCR. 14, 43. — 2 (beaming, uitspraak): instemming, besluit INSCR. — 3 vand. lof φ 110, PIND., HDT. 7, 107, ATT. tot n. t. Luc. 18, 43 διδόναι τῷ θεῷ.

(ai-vo- spraak, rede; z. got. aiþs, eed [ig. ai-to-] naast af-aikan loochenen [ig. ai-gō]).

αἰνός, 3, adv. ὧς, — 1 pijnlijk, smartelijk, ἄχος Δ 169, κάματος vreeselijk ε 457. — 2 vand. v. personen vreeselijk, geducht = δεινός, Κρονίδης A 552. — ἄ-έ vaak als adv. — 3 Ltr. gevreesd > onheilbrengend AP. RH. — Slechts EP., HDT., HIPPOCR., (TR. lyr.).

(inheemsch slechts in ion. d. w. z. in psilotische dialecten: uit *sai-nó-, pijnlijk, gruwelijk: lat. saevus uit *sai-vo-; z. s. v. αἰμωδέω. Zoo komen ook Ἄιδης en de ἐπ-αινή Persephone I 457, K 491 weer bij elkaar).

ἄ-ἴνος, 2, zonder zenuwen THEOPHR.

αἰνο-ταλάς, smartlijvend CALL.

αἰνο-τόκεια, ἡ, ongeluksmoeder MOSCH. 4, 27.

αἰνοῦμαι, — 1 aangrijpen, πῆδος τινα ξ 144. — 2 grijpen, nemen, krijgen τι O 458, δόρπον THEOCR. 24., 137. Slechts in praes. en impf.; bij HOM., HES., THEOCR., CALL.

(o.ind. ἰνδῖι maakt zich van iets meester, av. aēn- met geweld iemd overmeesteren, spec. in geloofszaken).

αἰνω, in de wan schudden AR. fr. 694.

(φαν-ζω, HESYCH. γᾶναι met γ = φ, lat. vannus [> nld. wan]).

αἰξ, γός, ἡ, — 1 wilde geit ι 118. — 2 gems Δ 105.

— 3 tamme geit ξ 150. — 4 sterrenbeeld, naast

Ἐριφοί ARAT. 157. — 5 soort vogel ARISTOT. —

6 luchtverschijnsel = δαλοί ARISTOT. — 7 „in mari scopuli” VARRO L.L. 7, 22. — 8 = ἀκχῆ, AP. RH. (uit HOM. πολυ-αἰξ).

(arm. aic geit; volksetym. : αἰσσω).

*αἰξ, golf, deining z. s. v. αἰγιαλός (vgl. voorg.).

αἰολάομαι (αἰόλος), angstig worden HIPPOCR. (?)

αἰολέω, PL. Crat. 409a, z. αἰόλλω.

αἰολ-ίζω, = ποικίλλω, SOPH. fr. 826.

αἰόλλω, snel bewegen, draaien υ 27, PIND. P. 4, 233 (?); doen flikkeren, -kleuren HES. Sc. 399;

(ook -ἄω, -έω).

(αἰόλος: vgl. δαυδίλλω ~ δαίδαλος).

αἰολο-βρόντας, ἄ, ὁ, fulmentorquens PIND. O. 9, 42.

αἰολό-δειρος, met bonten hals BYC. 9 ALD.

αἰολό-δωρος, met bonte, verschillende gaven, Ἐρινώς EPIMEN. 19 D.

αἰολο-θώρηξ, ηκος, ὁ, met flonkerend pantser Δ 489, II 173.

αἰολό-μητις, ὁ, vgl. ποικιλό-μ., sluw HES. Th. 511, AESCH. Supp. 1037.

αἰρόπινον, zeef AR. fr. 480.

ἄ-τρος, ὄ, ongeluiks-Irus σ 73.

Αἰψῶ (ι): att. alg.; soms bij HOM.: N 63 enz.; αρ (= ἄρ < αερ) vgl. ἀείρω; loer. ἄρεσται inf., aeol. ἀέρρατε SAPHO 123 ALD.; ἄλμει 1, 63 ALD. ἀδείρω(?); ep., ion., PIND., ΒΑCCH., TR. ἀείρω. Aor. ἤειρα en ἤρον, att. ἤρα m. conj. ἄρω enz. Plqp. ἄωρο (of ἄροτο) Γ 272 „hing“.

A. Actief:

I. Op-nemen: (vgl. lat. tollere) opheffen, optillen: — 1 eig. λάω, steen H 268 alg. tot n. t. Joh. 8, 59, een lijk Mt. 14, 12. — 2 omhoog brengen, overeind zetten: mast β 425 alg. tot n. t. (Mt. 16, 24 v. d. kruispaal). — 3 praegn. omhoog zwaaien μάστιγας Ψ 362, ι 332. — verzw. 4 dragen, brengen, halen οἶνον Z 264 alg. tot n. t. Mt. 20, 2. — 5 alg. pakken, in de hand nemen AR. AV. 579, Eq. 1130. — 6 pass. (refl.), zich verheffen sinds B 151 μ 255, AR. Pax 80 tot n. t. Mt. 21, 21 — Overdr. 7 verheffen, doen weerklinken φήμην HES. O. 761, klacht AESCH. Pers. 547 tot n. t. φωνήν Luc. 17, 13; ψυχὴν ontroeren Joh. 10, 24. — Intr. 8 zich verheffen, opgaan v. d. zon SOPH. Ph. 1330, PL., XEN. An. 1, 5, 3; spec. opbreken THUC. 1, 52; tot n. t. Act. 27, 13, PLUT. Public. 22.

II. Opnemen: mee-, weg-nemen (vgl. lat. tollere): — 1 eig. μῆλα φ 18 alg. tot n. t. Mt. 6, 8 — 2 praegn. wegnemen, ergens van daan nemen, afnemen: een lijk v. d. kruispaal n. t. Joh. 19, 38. — 3 vand. doen verdwijnen ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου n. t. Joh. 1, 29. — 4 ongunstig: stelen LXX, Ltr.; rooven n. t. Luc. 6, 29. — 5 ter dood brengen n. t. Luc. 23, 18.

B. Medium:

I. 1 zelf opnemen, optillen: — 2 zelf op zich, tot zich nemen, gaan dragen sinds HOM. (E 293) alg. — 3 overdr. (ver)dragen, doorstaan δ 107, alg.; τόλιμα PIND. N. 7, 59. — 4 van zich zelf . . . omhoog heffen, zijn eigen . . . oprichten ἱστία HDT. 8, 56, ἱετον XEN. Hell. 6, 2, 29. — 5 vijandig; tegen iemend (ver)heffen speer, enz. sinds HDT. 7, 132 (πόλεμον). — 6 voor of tot zich zelf brengen: aan den mond brengen enz. THEOGN. 976 (ἐπ-) AR. Ach. 1142.

II. 1 wegdragen EUR. El. 360. — 2 voor (zichzelf) wegdragen, meenemen, zich verwerven οὐ ἀρνυμαι z. d.). sinds HOM. (I 269, M 435) alg. tot n. t. (τὸ σὸν Mt. 20, 14).

(De W. αἰερ- komt in de beteekenissen: „verbinden (zie Γ 272) > ophangen“ en („vastgrijpen) opnemen“ voor; vgl. ἀορ-τήρ en ἀορ. Gr. ἀείρω < *αἰερ-ιῶ, αἰῶ < *φαο-ιω < ig. υἱ-ιῶ. Vgl. o. ind. varṣ man n. hoogte, lat. verruca (hoogte), wrat, lit. virszūs top; met s-prothese lit. sverii ik weeg).

αἰρώδης, 2, vol dolik THEOPHR.

αἰσᾶ, ἦ, — 1 deel Σ 327. — 2 beschoren deel, lot; noodlot X 477, THEOGN. 345. — 3 toekomstige, juiste deel Γ 59. — 4 Fatum Υ 127, vgl. semas. Μοῖρα. — Sinds HOM. alg.: DICHT.

(< αἰρ-ιῶ, osc. aeteis (gen.) partis; *ai-ti-; αἰρ-νμαι, als αἰρ-νμαι gevoeld, vgl. ἔξ-αιρος).

αἰσάλων, υῶος, ὄ, een valk, ARISTOT.

αἰσθάνομαι, f. αἰσθή-σομαι (W. dhē- plaatsen), ἦσθθ-μην, ἦσθη-μαι; αἰσθη-μαι Ltr., — 1 met de zintuigen waarnemen, gevoelen HDT. 3, 87, AR. Pax 234. — 2 bemerken: HDT. 7, 220, ATT. alg. — 3 begripen n. t. Luc. 9, 45; begrip hebben van, smaak hebben voor THUC. 1, 70. — 4 voor iets of iemend

voelen Ltr. — Constr. τιος en τι; vaak met nom. c. part. — HDT., ATT.; zelden CHRIST. of PAP.

(< ἀ-φισ-θ-ανομαι = lat. audio > ig. αυ(ι)s-dh- (W. dhē- plaatsen; αυ(ι)s-i- > lat. auris (uit ausi-s); in het Gr. niet speciaal voor het gehoor; daarvoor speciaal αἰω).

αἰσθη-μα, τό, waarneming EUR. Iph. A. 1243. αἰσθη-της, ἦ, — 1 zintuigelijke gewaarwording; gevoel, vooraf v.-SOCR., ATT.: XEN. Mem. 1, 4, 5. — 2 waarneming XEN. An. 4, 6, 13. — 3 begrip, verstand van iets; smaak ISOCR. 1, 47. — 4 ervaring, kennis van zaken n. t. Phil. 1, 9. — Sinds EMBED. 2 D. alg.

αἰσθη-τήρ-ιον, τό, — 1 zintuig v.-SOCR., PL. AX. 366a, COM., ARISTOT., PLUT. — 2 verstand n. t. Hebr. 5, 14.

αἰσθη-τής, ου, ὄ, waarnemer PL. Theaet. 160a. αἰσθη-τι-κός, 3, — 1 (zintuigelijk) waarnemend v.-SOCR., ATT.: PL. Tim. 67a, LXX. — 2 waarnembaar PLUT.

αἰσθη-τός, 3, adv. ὡς, waarnembaar PL. Phaed. 83b. αἰσθῶ, uitblaas II 468, Υ 403.

(z. αἰω; uit αυ(ι)s + dh-: W. dhē- (z. s. v. αἰσθάνομαι); a-υι-s: ἀ-φη-μι waai, blaas).

αἰσιμία (αἰσιμος) ἦ, πλούτου, gave der fortuna AESCH. Eum. 996.

αἰσι-μος (vgl. αἰσα), 3, — 1 volgens de juiste verdeling, - proportie EMPED. 100, 15. 21 D. — 2 gepast, rechtmatig, met juiste maat ξ 84, 433. — 3 door het lot bepaald X 212.

αἰσιόομαι, als van goede voorbeteekenis opvatten PLUT. 774b, APP.

αἰσ-ιος, 2 (PIND. N. 9, 18, EUR. 3), adv. ὡς; die αἰσα heeft: door een goedgunstig lot gezonden Ω 376, PIND., TR.: SOPH. O. R. 52, XEN. Cyr. 1, 6, 1, INSCR., THEOCR. 17, 72, PLUT.

ἄ-ισος, 3 = ἄνισος, PIND. I. 7, 43.

αἰσσω att. ἄσσω en ἄττω, f. ἀτέω, ἀξω, aor. ἤξα, ἦξα (bij de epici α behalve in compos.: Φ 126 ὑπάξει, bij PIND. en TR. ἄ), — 1 vliegen, (weg-)snellen, ook van levenlooze dingen: δοῦρατα E 657, O 150, ΒΑCCH. 12, 144, ATT., ARISTOT. — 2 warperen, dwarrelen van rook; fladderen σμαί κ 495; dobberen, van schepen PL. Theaet. 144a. — Med. (aor. pass. II 404) zelfde bet. X 195. — 3 tr. snel bewegen SOPH. Ai. 40, EUR. Ba. 147 (vgl. E 854, z. 2).

(z. αἰκή, κορονθ-αἰκ-; ἄ uit fai-fiy-ιω, zooals τάσω: ἐτάγη; o. ind. vjāte (vējate) smelt heen, vliegt weg; ai fi > att. ai, i in αἰκή metrisch; κ i p. v. analogisch, doordat -σσω meest bij κ stammen).

ἄ-ιστος, AESCH. Eum. 565 αἰστος, — 1 ongezien; verdwenen, vernietigd E 258, AESCH. Pr. 910. — 2 niet beroemd Ltr. — 3 onbekend met iets, τιος EUR. Tr. 1314.

(ἄ-φιστος: ἰδεῖν).

ἄ-ιστώ, — 1 onzichtbaar maken υ 79 ο 235. — 2 vernietigen PIND. P. 3, 37, HDT. 3, 69, ATT.

ἄ-ίστωρ (οἶδα), ορος, onwetend PL. Leg. 845a, EUR. Andr. 682.

αἰστωτή-ιος, vernielend LYCOPHR. 71.

αἰσυλο-εργός, 2, = αἰσυλα ῥέζων E 403.

αἰσῦλος, 2, eig. vol opgeblazenheid, trotsch, overmoedig, μωθῆσασθαι Υ 202.

(z. ἀσῦλος; hier de andere phase αυι-su-: ἀφημι).

αἰσυνάω, — 1 richter zijn, richten, = διατάω (zelfde W.) INSCR. — 2 heerschen, τιος EUR. Med. 19, INSCR.

(oud, vóór-dor. woord in Megara, eld.; door ionische dialecten als αἰσუმν- overgenomen. Zoals μέρομ-νᾶ zorg: μέρομρος z. d., μέδ-μνος: μεδ-, zoo a (vgl. Αἰσუმνος A 303): αἰσα, αἰσும்ος).

αἰσუმνητεία, arbitrage, door het volk gewilde tyrannie ARISTOT.

αἰσუმνητήρ, ἥρος, Ω 347 en αἰσუმνήτης, ου, θ 258, — 1 scheidsrechter, jury(lid). — 2 regent; regentencollege te Megara, INSCR., ARISTOT. — 3 beambte THEOCR. 25, 48, INSCR.

αἰσும், ους, τό, — 1 schande (die men bedrijft of lijdt, N 622 ω σ 225; schandelijke daad α 229 (voor bet. vgl. lat. impotentia)). — 2 hetz. in woorden omschreven: smaadredden, > scheldwoorden Γ 242. — 3 leelijkheid PL. Leg. 646b, Symp. 201a, PLUT.; fout, ook overdr., PLUT.

(vgl. αἰσும்- in αἰσும்νάω, Αἰσும்ῆλος: ισும் (< Γε-σும்- z. d.), ισும்ρος (vgl. ἔχும்-ρός); αἰσும்ρός: σχερός, W. σέχ- v. ἔχσιν; daarnaast σι-σέχ- in ισும், ισும்νάω, HESYCH. ισும்νάων (accent!). ισும்ρόν; αἰσும்ρος oud compos. < ἄ-Γε-σும்: krachteloosheid (z. αἰσும்ρός) > a. beweerde krachteloosheid: smaad vgl. SOL. 2, 6 ALD; > b. onmannelijkheid, leelijkheid, vgl. LUC. Conscr. Hist 8 (ἀδύλητήν) αἰσும்νάω τῷ κόσμω ἐκείνῳ).

αἰσும்ρο-κέρδειᾶ, ἤ, laakbare hebzucht, inhaligheid LYS. 12, 19, PL. Leg. 754c, XEN., POL., PLUT.

αἰσும்ρο-κερδής, adv. ὡς (N. T. 1 Petr. 5, 2), hebzuchtig, inhalig HDT. 1, 187, AR. Pax 623, PL. Rep. 408c, XEN., EUR., PLUT., N. T. 1 Tim. 3, 8.

αἰσும்ρο-λογέω, (be)lasteren PL. Rep. 395e.

αἰσும்ρο-λογία, ἤ, lasterlijke taal XEN. Lac. 5, 6, PLUT., N. T. Col. 3, 8.

αἰσும்ρό-μητις, schandelijken raad gevend AESCH. Ag. 223.

αἰσும்ρο-μύθεω, = -λογέω; HIPPOCR.

αἰσும்ρο-ποιέω, schenden, τι HIPPOCR.

αἰσும்ρο-ποιός, schennend EUR. Med. 1346.

αἰσும்ρο-ρημοσύνη, ἤ, = -λογία DEM.

αἰσும்ρός compar. -χίων, -χιστος, ὅ, — 1 krachteloos, leelijk, verminkt, z. B 216-9, 298, ω Καλλιτώ EMPED. 122D., HDT. 1, 196, ATT. — 2 vand. schandelijk in al zijn nuances Γ 138, alg. tot N. T. Tit. 1, 11 (κέρδος) — 3 vol schande voor wie ze moet hooren: smalend, v. woorden ψ 473. — 4 verzw. > verkeerd, ongeschikt; knoeierig; HIPPOCR., XEN. Cyn. 13, 11, DEM. 13, 178.

(: αἰσும் eig. krachteloos, zwak. Vgl. verder lat. aeger < *aizgro- z. nidus < nīzd: ndl. nest; vgl. lat oboedio < -oid- < -ouiz-d- > ávizd- en caelum: κόρυλος).

αἰσும்ρό-της, ἤ, — 1 leelijkheid PL. Gorg. 525a. — 2 beschimping, laster N. T. Eph. 5, 4.

αἰσும்ρουργία (αἰσும்ρός, ἔργον), ἤ, schanddaad XEN. Lac. 5, 6, EUR., AESCHIN. 2, 99, PLUT.

αἰσும்ρόνη (z. αἰσும்νάω), ἤ, — A. (vgl. αἰσும்νάω) schande: — 1 schenden PL. Leg. 878c, SOPH. O. R. 1284, EUR. Hel. 67, ATT.: — 2 schanddaad ATT.: EUR. Herc. 1423, tot N. T. 2 Cor. 4, 2. — 3 schande LYS. 27, 2, N. T. Hebr. 12, 2. — B. (vgl. ἀ-νεσθαι): — 4 schaamte, eergevoel, ATT. tot N. T. Luc. 14, 9.

αἰσும்ντηλία, ἤ, schaamachtigheid PLUT. 66 c.

αἰσும்ν-τηλός, ὅ, — 1 schaamachtig PL. Charm. 160c, PLUT. — 2 beschamend ARISTOT.

αἰσும்ν-τήρ, ἥρος, ὅ, schender AESCH. Ch. 990.

αἰσும்ν-τηρός, 2, = -ηλός, PL. Gorg. 487b.

αἰσும்νάω, Act.: schenden: — 1 misvormen Σ 24.

— 2 onteeren, te schande maken Z 209; hoonen β 86. — Med.: (eig. zelf, of in eigen zaak krachteloos maken of trachten te maken): — 3 vand. vermijden,

schuwen, φάτιν ἀνδρῶν φ 323; abs. schuw zijn, zich schamen. — Constr. τι, (later τιμι DEM., ἀπό τινος) zich schamen voor en over iets en iemand, m. part., dat men iets doet; m. inf. iets te doen — Sinds HOM. alg.; med. tot LXX, N. T. Phil. 1, 20, Luc. 16, 3.

(reeds bij HOM, ouder dan αἰσும்νή, vgl. μήκος: μηκύνω. Z. αἰσும்ρος, αἰσும்ρός).

αἶτε, dor. εἶτε.

αἰτέω, PIND. αἶτημι; f. ἦσω, — 1 vragen, bedelen, τι τινα en παρά τινος; πτώχος σ 49 absol. — 2 ten huwelijk vragen N 365. — 3 verlangen, vorderen ATT. tot N. T. Mt. 7, 10. — Med.: 4 voor zich vragen, voorstellen PAP.; bidden tot de goden, τινα. — 5 te leen vragen LYS. 19, 27 enz. — 6 als postulaat opstellen ARISTOT.

(HESYCH. αἰκάσει καλεῖ, got áihtrōn bedelen ω gr. προ-ἰατης η 449 bedelaar, lett. aizināt [z = ts < k vóor z] bij zich vragen, uitnoodigen; gr. τ < ig. q*).

αἰτη-μα, τό, — 1 verzoek, eisch PL. tot N. T. Luc. 23, 34. — 2 bij de philos. postulatium ARISTOT., PLUT.

αἰτηματώδης, als postulaat PLUT. 694 f.

αἶτης, ὡς, dor. αἶτας, de kameraad, geliefde THEOCR. 12, 14; fem. αἶτις, ALCM. 125 B.; voc. αἶτᾶ ALCAE.

(uit ἀ-Γιτᾶ: o.ind. avi- begunstigend, arm. augn hulp, lat. auvo, o.i.e. con-ōi hij redt, got. avi-liuþ dankzegging, „εύχαριστία“).

αἰτη-σις, ἤ, verzoek, eisch HDT. 7, 32, PL. Leg. 801a, PLUT.

αἰτητι-κός, begeerig ARISTOT., PLUT.

αἰτητός, aigebeden SOPH. O. R. 384.

αἰτία (bij αἰτιάομαι, z. d.), — 1 wat deel aan iets heeft, recht op iets heeft: oorzaak, grond; reden PIND. N. 7, 11, v.-socr., alg. tot N. T. Act. 28, 20.

— 2 (vand. stof ter behandeling). — 3 spec.: jurid. (: αἰτιάομαι); (punt van) beschuldiging sinds HDT., AESCH. Supp. 229 alg. tot N. T. Act. 25, 18. — 4 schuld (vgl. crimen, fr. crime) sinds PIND. O. 1, 35 tot N. T. Joh. 18, 38; als vox media ook: verdienste.

— 5 (met ἔχειν enz): met iets te maken hebben, den naam hebben van HDT. 5, 70, ATT: PL. Gorg. 503b.

— Nog niet bij HOM., αἰτιάομαι wel; niet CHRIST.; PAP. slechts = beschuldiging. Sinds PIND., HDT. — Spec. αἰτία θανάτου daad, die als punt van beschuldiging den dood ten gevolge kan hebben; ἄ. ἔχει τινα iemand wordt beschuldigd, verdacht; ἄ-ν ἐπάγειν, ἐπιφέρειν, νέμειν, προστιθέναι τι = beschuldigen.

αἰτιάζομαι, beschuldigd worden XEN. Hell. 1, 6, 5, DIO CASS. 38, 10.

αἰτιά-μα, τό, beschuldiging AESCH. Pr. 194, THUC. 5, 72, EUR. Tr. 918, PLUT. Coriol. 31 (schuld).

αἰτιάομαι, aor. med., als aan iets deelhebbend beschouwen; in slechten zin: — 1 als schuldig, als oorzaak beschouwen, τινα εν τι II 202, ALCAE. 102 ALD. tot (N. T.) — 2 beschuldigen HDT. 5, 27, ATT. — 3 voorwenden, de schuld geven aan, τι PL. Phaedr. 231b. — 4 neutraal: beweren, napraten. — 4 philos. als αἰτία opgeven, de oorzaak van iets noemen PL. Phaedr. 98a. — In pass. bet. met aor. εν fut. pass.; constr.: ook met inf.

(v. αἰτιος = αἰτιώω v. αἰτιος).

αἰτιά-σις, ἤ, beschuldiging ANTIPI. 5, 25.

αἰτιά-τός, 3, veroorzaakt: τό αἰ-όν, „causatum“, tegenover het αἰτιον, ARISTOT.

αἰτίζω = αἰτέω, bedelen, τινα ρ 518, AR. Pax 120, CALL. Dian. 32.

αἰτιολογέω, de oorzaak geven voor, motiveeren, τι EPICUR. 82 Us., PLUT.

αἰτιολογία, ἡ, bewijsvoering EPICUR. 91 Us., PLUT., Ltr.

αἷτιος, 3, — 1 de schuld van iets dragend, voor iets aansprakelijk, bij iets (kwaads) betrokken A 153, τινος α 348, THEOGN. 133. — 2 schuldig aan, τινος O 137, alg.; τὸ α-ον schuld of het geïncrimineerde, punt van beschuldiging. — 3 oorzakelijk met iets verbonden, de oorzaak van HDT. 2, 26, alg.; τὸ α-ον oorzaak of reden. — *Sinds* HOM.; *plut.*: LXX, N. T.

(*ai-ti-*, niet *ai-si*, bij *αἰνύμαι*, v. h. oude type φάτις, βῶτι-ἀνεῖρα; daarvan *ἰο-* afl.: eig. deelhebbend z. T 86).

αἷτις, ἰος, ἡ, fem. van αἷτις, z. d.

αἰτιώ-μα, beschuldiging N. T. Act. 25, 7, PAP.

αἰτρία, ἡ, „*Scythisch*“ AR. Th. 1001 = αἰθρία.

αἰφῶνης, ἄν., plotseling EUR. Iph. A. 1581.

αἰφνίδιος, 2, ἄν., -ως en -ον, plotseling THUC. 4, 130, PL., LXX, N. T. Luc. 21, 34; τὸ αἰ-ον, de verrassing PLUT., LUC.

(z. *ἔξ-αἰφῶνης*; *νόσθ* -ιδιος z. *αἰδῖος*).

αἰχμ-άζω (αἰχμή), f. ἄσ(σ)ω, de lans werpen, αἰχμάς Δ 324, *overdr.* χέρα τινι SOPH. Ai. 97; *abs.* strijden AESCH. Pers. 756; als soldaat dienen MEN. Sam. 284.

αἰχμ-άλωσ/ία, ἡ, krijgsgévangenschap PLUT., LXX N. T. Apoc. 13, 10; gevangenen N. T. Eph. 4, 8. buit Ltr.

αἰχμ-άλωτ-εύω, krijgsgévangen wegvoeren, ook -ίζω, *act. en med.* PLUT.

αἰχμ-άλωτ-ικός, 3, aan een krijgsgévangene behoorend EUR. Tr. 871.

αἰχμ-άλω-τίς, ἰδος, ἡ, krijgsgévangene SOPH. Ai. 91, EUR.

αἰχμ-ἄλωτ-ος, 2, „met de lans genomen“: krijgsgévangen, veroverd HDT. 5, 98, ATT.: XEN. An. 4, 1, 12, PLUT.

αἰχμή, ἡ, — 1 lanspunt Γ 348. — 2 lans M 45. — 3 stootwapen, wapen PIND. O. 7, 19; mes HES. Sc. 289. — 4 wapen = gewapende manschappen AESCH. Pers. 755; > strijd, oorlog. — 5 als *machtssymbool*: heerschappij AESCH. Ch. 630. — *Bij* HDT. 1, 39, DICHT., XEN.

(uit *aik(e)s-mā, vgl. ἰγδῖς *stamper en semas. lat. pilum* *stamper en lans*; *lat. ieo, o. pr. aysmīs* spies, *lit. žsmas* braadspit).

αἰχμή-εις, εσσα, εν, lansdragend AESCH. Pers. 137.

αἰχμητή-ιος, gewapend LYCOPHR. 454.

αἰχμη-τής, dor. ἀτάς, οὔ, dor. ᾶ, δ, lansdragend; alg. Ook als *appos. (adj.)* gewapend κεραυνός PIND. P. 1, 5. *Sinds* E 602, DICHT., PLUT.

αἰχμῶ-δετος = αἰχμῶλωτος, SOPH. fr. 44.

αἰχμο-φόρος, 2, lansdrager, trawant BACCH. 10, 89, HDT. 1, 8.

αἰψα ἄν.; — 1 snel EMPED. 35, 14 D.; terstond Δ 70, SAPHO 1, 13 ALD. — 2 plotseling AESCH. Supp. 481. — *Sinds* HOM., DICHT. *Bijna* *uitsluwend in arsi.*

(αἰψ(ε)σα : αἰψος, vgl. -αἰφῶνης < αἰψ(ε)σ-ν.; *semas. vgl. lat. frequens*; *farctio*; *dikwijls (saepe)* > snel). **αἰψηρο-κέλευθος**, 2, snel trekkend, Boreas HES. Th. 379; vgl. λαψηροκέλ.

αἰψηρός (αἰψα), 3, snel δ 103, PIND. Parth. 2, 17.

I. αἰώ (ᾶ, ἰ. *Uit* ἀΐτω-ω, vgl. ἐπ-αἰστος en αἰσθάνομαι; *tenslotte met* II *identisch, vgl. animus*: ἀνεμοῖς *in bet.*), *bij* TR. *soms* ᾶ; — 1 hooren, τινος en τι II 508, XENOPHAN. 7, 5 D, vgl. PLUT. 738b. — 2 hooren naar, verhooren Φ 388, HES. O. 9. — 3 gewaar worden, merken σ 11. — 4 bemerken; voelen, πληγῆς Δ 532. — *Sinds* HOM., DICHT.

II. αἰώ (z. ἀΐσθω), uitblazen, slechts O 252.

αἰών, kleed BACCH. 16, 112 (*indien niet* = ἡῖών).

(uit *ai-Fi-ov*: ἡμῶν? z. d.)

αἰών, ὄνος, *bij* TR. *soms* αἰ = —; ἡ X 58, HES., PIND., EUR. *soms*; *anders* ὄ, — 1 leventijd: leven I 415. — 2 leven = levenslot PIND. O. 2, 10. — 3 leventijd HERACL. 52 D. — 4 alg. loop der tijden; > eeuwigheid ISOCR. 1, 1. — 5 (*spec. uit* 3) eeuw, bepaalde tijd met bepaald karakter; aardscr (∞ eeuwig) leven N. T. Mt. 12, 32. — 6 *concr.* levenskracht > ruggemerg, merg HYMN. Merc. 42, 119.

(uit *aiFov*: *lat. aevum, ndl. eeuw, vgl. ook s.v. äsi*).

αἰών-ιος, 2 (*later* 3), eeuwig PL. Tim. 37 d., N. T. Rom. 16, 25 (*v. h. verleden*), 16, 26 (*absol.*), PLUT.

αἰώρᾶ, ἡ, — 1 zweeftoestel: schommel, trapezes PL. Phaed. 111e; wip-weegtoestel PL. Leg. 787d; *met* πλεκατα SOPH. O. R. 1264, v. d. strop. — 2 zweeftoestand, schommeling PLUT. 793b, BABR. 19 v. d. *druij*, INSCR.

(z. *äsiōw, aiōw*; *uit* **faifwōr-ā*; *redupl. zooals* *παι-φάσσω*: *lat. fax*).

αἰώρ-έω, (*van* αἰώρᾶ; *ion.*), eig. in zwevende toestand houden of brengen: — 1 *act.* ophangen, laten zweven; *pass.* hangen, zweven HIPPOCR., HDT. 7, 92, PL. Menex. 248a, THEOCR. 22, 51. — 2 *overdr.* heen en weer schommelen, slingeren: *pass.* in spanning, angst zijn (*vgl. lat. suspirus*) HDT. 8, 100.

αἰώρη-μα, τό, — 1 het zweven EUR. Or. 983. — 2 het zwevende, de last EUR. Hel. 353, LYCOPHR.

αἰώρη-σις, ἡ, zweven, deinen PL. Tim. 89a.

ἀκᾶ of ἀκᾶ, z. ἀκή, PIND. P. 4, 156.

ἀκᾶδημαῖκός (*later* -ικός), 3, tot de Academie behoorend PLUT., LUC.

ἀκᾶδήμεια (ook -μῖα), ἡ, Academie, een gymnasium bij Athene, waar Plato onderwijst gaf, genoemd naar den heros *Academus*; *vand.* Academie, de school van Plato AR. Nub. 1005, XEN., PLUT.

ἀ-καθ-αίρετος, onvernietigbaar v. t.

ἀ-καθαροσ/ία, ἡ, — 1 onreinheid, verontreiniging PL. Tim. 72c., PLUT. 905d. — 2 vuil, afval PAP., N. T. Mt. 23, 27. — 3 *overdr.* gemeene handelwijze DEM.; > onzedelijkheid N. T. 2 Cor. 12, 21.

ἀ-κάθαρος, 2, — 1 niet gereinigd; ook niet gepergeerd HIPPOCR.; niet gerooïd PLUT., e. a. — 2 *overdr.* niet gezoend, niet geboet SOPH. O. R. 256. — 3 onrein; onkuisch, onzedelijk DEM. tot N. T. Mt. 10, 1.

ἀ-κάθ-εκτος, 2, onbedwingbaar PLUT. Nic. 8.

ἀκαινα, Ltr. ook -ov. — 1 prikkel, door herders gebruikt ALEXANDR. — 2 lengtemaat, 6²/₃ el PAP.

(uit **akn-ia*: ἀκων, vgl. δράκων en θεράπων: -αυά).

ἀ-καιρ-έω (z. *volg.*), geen tijd-, belet hebben, ook *med.*, DIOD., N. T. Phil. 4, 10.

ἀ-καιρ-ία (ἀκαιρος), ἡ, — 1 ongeschikte tijd v.-SOCR., AESCHIN. 3, 211; slecht weer: slechte toestand DEM. 1, 24; moeielijkheden ISOCR. 15, 311, PLUT. — 2 ongeschikt-, onhandig optreden: > fout, onrecht PL. Symp. 182a of > uitgelatenheid PLUT.

ἀ-καιριμος, 3, ontijdig ANON. LYR.

ἀ-καιρος, 2, *adv.* ως, καιρός *missen d.* — 1 niet op het juiste oogenblik gebeurend of handelend: DEMOCR. 71 D.; ontijdig THUC. 7, 17 tot N. T. 2 Tim. 4, 2, PLUT. — 2 v. *dingen*: niet met de juiste maat; bovenmatig, niet passend, ongepast THEOGN. 919, THUC. 5, 65 XEN. Cyr. 4, 2, 45, PL. Phaedr. 240c, TR., AR. — 3 niet de juiste maat (*vgl. commodus*)

- hebbend: ongeschikt, ongelegen; zonder takt XEN. Hipp. 7, 6, tot PLUT.
- ἀκακία**, *Aegypt. plant.* narcis? ALEXANDR.
- ἀ-κάκῆς** = ἀκακος, AESCH. Pers. 855.
(*wrsch. à + κάκη* slechtheid).
- ἀκάκητᾶ**, averguncus, zegenend II 185, HES. Th. 614, (PAP.).
(*à pr. + κακη-της: κάκη z ἀκάκῆς*).
- ἀκακία** (*aegypt.*), ἤ, acacia THEOPHR.
- ἀκακ-ία**, ἤ, onbedorvenheid, argeloosheid (DEM.) 59, 81, ARISTOT., LXX, PLUT.
- ἀ-κακος**, 2, *adv.* ως, niet slecht: goedhartig; onbedorven, onvervalscht, SAPPHO 149 B., ATT.: AESCH. Pers. 664, PL., MEN. Her. 19 tot N. T. Rom. 16, 18.
- ἀ-κάκωντος**, onschendbaar MARC. AUR.
- ἀκαλωνθίς**, distelvink AR. Av. 873, PAX 1078.
(= ἀκωνθίς z. d.; *zgn. Streckform, of dissimilatie uit *ἀκων-ανθίς z. s.v. ἀκωνθα*).
- ἀκαλο-ρρείτης**, ου, (ὀ,) rustig stroomend H 422.
(*vgl. HES. fr. 211 ἀκαλό ποροέων, HESYCH. ἡκαλέον πορῶος, z. ἡκα (ion.), ἡκιστα + (σ)δέω*).
- ἀκαλήφῃ** (*sem.*), ἤ, — 1 brandnetel; *overdr.* stekel, prikkel ὄργῃς AR. Vesp. 884. — 2 zoekwal, *ook als eten* AR. Eq. 422, PLUT.
- ἀ-καλλῆς**, niet schoon PLUT., LUC. Hist. Conscr. 48.
- ἀ-καλλ-ιέρητος**, ongunstig AESCHIN. 3, 131.
- ἀ-καλλ-ώπιστος**, 2, onopgesmukt HERACL. 92 D., PLUT. 397a, LUC.
- ἀκαλός**, 2. z. ἀκαλαρρείτης.
- ἀ-κάλυπτος**, 2 en ἀ-καλυφής, — 1 onbedekt ATT.: SOPH. O. R. 1427 en Ph. 1327, PLUT. — 2 onbeveiligd MEN. fr. 404.
- ἀ-κάμαντο-λόγγᾶς**, onvermoeid in den strijd met de lans PIND. I. 7, 10.
- ἀ-κάμαντο-μάχᾶς**, onvermoeid in den strijd PIND. P. 4, 171.
- ἀ-κάμαντο-πους**, ποδος, onvermoeid loopend PIND. O. 3, 3; 5, 3.
- ἀ-κάμαντο-ρόᾶς**, onvermoeid stroomend BACCH. 5, 184.
- ἀ-κάμαντο-χάρμᾶς**, onvermoeid strijdend PIND. fr. 184.
- ἀ-κάμᾶς**, αντος, (*à pr. + καμα-ντ-: κάμα-τος*), onvermoeibaar, rusteloos Σ 239, PIND. N. 6, 39, SOPH. Tr. 112.
- ἀ-κάμᾶτος** (*vgl. κάματος*), 3 (BACCH. 5, 52, SOPH. Ant. 339 *echter* 2), onvermoeibaar: rusteloos, eeuwig E 4, DICHT.: AR. Nub. 285, PLUT. Thes. 6.
- ἀ-καμπῆς**, οὔς, onbuigzaam THEOPHR., PLUT., LUC.
- ἀ-κάμπιον**, τό, wedstrijd van slechts één baan zonder bocht INSCR.
- ἀ-καμπτος** (*κάμπτω*), 2, — 1 ongebogen AP. RH. — 2 onbuigbaar, onbuigzaam PIND. I. 4, 53, PL. Tim. 74b, XEN. Eq. 10, 9, TR.: AESCH. Ch. 455 tot PLUT.
- ἀκωνθᾶ**, ης, ἤ, — 1 doorn, v. rozen AR. Ran. 657, THEOCR. 7, 140, LUC., N. T. Mt. 27, 29. — 2 gewas met doornen: distel ε 328, THEOCR. 6, 15; doornstruik N. T. Mt. 7, 16; braamstruik PLUT. 32e; *ook van versch. soorten acacia's* HDT. 2, 96 — 2 van dieren: stekel, punt, borstel. — 3 *spec. ruggegraat* DEMOCR. 151D., HDT. 2, 75; 4, 72, EUR. El. 492, THEOCR. 24, 32. — 4 wervel Ltr. — 5 graat AR. Vesp. 969. — 6 *vand. prikkel, als folterwerkluig* HEROND. 7, 8. — 7 *overdr. spineuse kwestie* LUC.; zonde LXX.
- (*vgl. ἄκωνος* distel: W. *ak-* scherp zijn; *wrsch. uit *ak-(av)-ανθᾶ: ἄνθος, vgl. ἀκανικαὶ ἄ-αι* THEOPHR. 4, 6, 10. *Eig. v. planten: met doornen bloeiend*).
- ἀκωνθη-ρός**, vol graten ARISTOT.
- ἀκωνθ-ιάς**, ου, ὀ, — 1 soort asperge THEOPHR. — 2 soort haai ARISTOT.
- ἀκωνθ-ικός**, 3, stekelig THEOPHR.
- ἀκάνθ-ἴνος**, 3, — 1 vol doornen, v. pad (ANAGR.) 55, van doornen, kroon N. T. Mc. 15, 17. — 2 van acaciahout HDT. 2, 96.
- ἀκάνθ-ιον**, τό, *dem. v. ἀκωνθα* ARISTOT.
- ἀκωνθ-ίς**, ἴδος, ἤ, distel-vink ARISTOT., THEOCR. 7, 141.
- ἀκωνθος** (*z. ἀκωνθα*), ἤ, *zelden ὀ, een plant* berenklaauw NIC., THEOCR. 1, 55; *als versiering v. h. (Corinthisch) kapiteel, v. bekens* INSCR., THEOCR. z. b.
- ἀκωνθο-φάγος**, distels etend ARISTOT.
- ἀκωνθο-φόρος**, doornig THEOPHR.
- ἀκωνθο-ομαι**, doornig zijn THEOPHR.
- ἀκωνθ-υλλίς**, ἴδος, ἤ, *dem. v. ἀκωνθίς, vgl. lat. carduëllis*, COM., ARISTOT., PLUT.
- ἀκωνθ-ώδης**, — 1 vol doornen ANAXIMAN. 20D., HDT. 1, 126, PLUT. — 2 stekelig, scherp ARISTOT. *enz.*; netelig, spitsvondig LUC.
- ἀκων-ίζω**, een distelkop vormen THEOPHR.
- ἀκων-ικός**, 3, gelijkend op den ἄκωνος THEOPHR.
- ἄκωνος**, ὀ, — 1 soort van distel THEOPHR. — 2 de distelachtige vruchtknop aan gewassen, *b.v. aan de ananas* THEOPHR.
- (*ἀκωνῆ; uit *ak-on-os: ἄκων*).
- ἀκων-ώδης**, = ἀκωνικός, THEOPHR.
- ἀ-καπνος**, 2, — 1 zonder rook, σκέπη, οἶκημα HIPPOCR., THEOPHR., PLUT.; *δυσία ἄκ. voor: een geschenk, dat niets kost* LUC. — 2 geen rook gevend, πῦρ THEOPHR., PLUT.
- ἀ-κάρδιος**, — 1 zonder hart PLUT. Caes. 63. — 2 zonder kern, van hout, THEOPHR.
- ἀ-κάρης**, ondeelbaar: klein ANTIPI. 87D; *nog slechts in bep. verb.: παρ' ἀκαρῆ = παρὰ μικρόν*, op een haar d. i. bijna gelijk PL. Ax. 366d; οὐδ' ἀκαρές, οὐδ' ἀκαρῆ, *sc. χρόνον*, zelfs niet in het minste, geen oogeblik AR. Nub. 496; ἐν ἀ-εἰ (*sc. χρόνῳ*) in korten tijd AR. Pl. 244, PLUT.; ἀκαρές = in een oogeblik PLUT. 75e; ἀ-οὐς δέω m. *inf.* = μικροῦ δέω m. *inf.*: bijna, haast MEN. Perik 166.
- (*κείρω in de oude bet. snijden; a priv. + καρ(ος) z. II καρ: vgl. het evenwijdige ἄ-τομος: τόμος*).
- ἀκαρί** (*z. voorg.*), *vgl. κάρης wandluis, κάρνος luis*, τό, milt, in vermolmd hout ARISTOT.
- ἀκαριαίος** (: ἀκαρής), 3, zeer klein, zeer kort DEM. 56, 30, ARISTOT., Ltr.
- ἀ-καρη-έω**, onvruchtbaar zijn THEOPHR.
- ἀ-καρη-ία**, ἤ, onvruchtbaarheid HIPPOCR.; mis-gewas, slecht jaar AESCH. Eum. 801, PLUT.
- ἀκάρπιστος**, niet te oogsten EUR. Ph. 210.
- ἀ-καρπος**, 2, *adv.* ως, — 1 onvruchtbaar v. d. grond, v. dieren, SOPH. O. R. 254, EUR., PL. Tim. 91c, PLUT.; onvruchtbaar makend AESCH. Eum. 943. — 2 vruchteloos, nutteloos TR., PL. Phaedr. 277a.
- ἀ-κάρπωτος**, 2, — 1 niet bebouwd THEOPHR. — 2 *overdr.* niet vervuld, *χρησμός* AESCH. Eum. 714; zonder dankfeest („niet geheel geogst") νίκᾶ SOPH. Ai. 176.
- ἀ-καρτέρητος**, 2, ondragelijk PLUT.
- ἀκασαῖ**, rustig, zachtjes PIND. fr. 28, COM.
(*vgl. ἀκᾶ, PIND. P. 4, 156 (276): ἀκῆν, z. d.; -σκο- misschien = in παιδίσκος demin. gevoeld*).
- ἀκασαίος** (*z. voorg.*), 3, rustig AESCH. Ag. 741.
- ἀ-κατάβλητος**, onomstootbaar AR. Nub. 1229.
- ἀ-καταβολ-έω**, belasting weigeren INSCR.
- ἀ-κατάγγελπος**, niet aangekondigd PLUT.
- ἀ-κατάγνωτος**, niet te verwerpen N. T. Tit. 2, 8.

ἀκατακάλυπτος, niet verborgen POL., LXX, N. T. 1 Cor. 11, 5.
 ἀκατακόσμητος, ongeregeld PLUT.
 ἀκατάκριτος, niet geoordeeld N. T. Act. 22, 25.
 ἀκάτακτος, 2, onbreikbaar ARISTOT.
 ἀκατάληπτος, — 1 niet gegrepen ARISTOT. — 2 onbegrijpelijk GORGAS 3D., PLUT., SCEPT., MARC. AUR. 7, 54.
 ἀκατάληψ/ια, ἡ, onbegrijpelijkheid PLUT.
 ἀκατάλλακτως, adv., onverzoenlijk DEM. 11, 4.
 ἀκατάλληλος, niet overeenkomstig, niet passend POL., PAP.
 ἀκατάλυτος, — 1 onoplosbaar, niet op te heffen D. H. — 2 eeuwig N. T. Hebr. 7, 16.
 ἀκαταμάθητος, ongekend HIPPOCR.
 ἀκαταμάχητος, onoverwinlijk LUC.
 ἀκατανόητος, onbegrijpelijk LUC.
 ἀκατάξεστος, niet gepolijst INSCR.
 ἀκατάπυστος, onophoudelijk POL., PLUT.
 ἀκατάπληκτος, onverschrokken EPICUR.
 ἀκατάποτος, wrang LXX.
 ἀκατασκευάστος, — 1 niet (voor)bereid THEOPHR. — 2 eenvoudig D. H.
 ἀκατάσκευος, = voorg., POL., D. H., PLUT.
 ἀκαταστασι/α, ἡ, — 1 eig. slechte overeenstemming, oproer POL., N. T. 1 Cor. 14, 33. — 2 inconsequentie POL., STOIC.
 ἀκατάστατος, adv. ὡς, onbestendig, inconsequent ATT. tot N. T. Jac. 1, 8, PLUT. vand. στατ-έω, onrustig zijn LXX.
 ἀκατάσχετος, 2, adv. ὡς, onbedwingbaar PLUT., PAP.
 ἀκαταφρόνητος, 2, niet te verachten: aanzienlijk XEN. Ag. 6, 8; τὸ ἀ-ον, (genoten) eerbiedige gezindheid PLUT.
 ἀκαταχρημάτιστος, niet te verhandelen, vast PAP.
 ἀκαταχρήσιος, 2, niet (afgezonderd), niet verteerd v. eten ARISTOT.
 ἀκατάψευστος, 2, niet verdicht HDT. 4, 191.
 ἀκατέργαστος, — 1 onbewerkt PAP. — 2 onverteerd v. eten ATISTOT.
 ἀκάτη = ἄ-ος, AESCH. Ag. 985 (?).
 ἀκατηγόρητος, geen aanklacht vormend PAP.
 ἀκάτιον, τό, bootje THUC. 1, 29, POL., PLUT.
 ἀκάτιος (ἀκατος), bij den ἀκ. behoorend: ἰστός enz. THUC. 7, 25, INSCR.; τὸ ἀ-ον, se. ἰστίον, zeil v. d. kleinen mast XEN. Hell. 6, 2, 37, LUC.
 ἀκατονόμαστος, 2, onnoembaar EPICUR. fr. 314, PLUT.
 ἀκατος, ἡ, — 1 boot met zeil- en roeibeweging PIND. P. 11, 40, THEOGN. 458, THUC. 7, 59, AR. Eq. 762, EUR. Hec. 446; bij HDT. 7, 186 ook als transportschip. — 2 vand. om den vorm: beker COM.
 (indien niet sem., < *akn-to-, z. ἀκανα, om den scherpen puntigen vorm)
 ἀκαυλος, 2, zonder steel; van veeren: zonder schacht ARISTOT.
 ἀκαυστος, — 1 onverbrand XEN. An. 3, 5, 13. — 2 onbrandbaar ARISTOT., PLUT., LXX.
 ἀκαχίζω (ἀκ-αχ-ίζω, z. ἀχος), aor. ἤκαχον naast -ησα, -όμην, perf. ἀκάχημαι; daarnaast aor. ἀκάχησε; ἀκαχέδαται P 637 (uit εἰαται × ἰδαται), vgl. ἀκαχέατο M 179 (εἰ < η); ἀκχημένος, alles perf. — bedroeven π 432; pass. refl. zich bedroeven Z 486; intr. HES. Th. 868; pass. N 344, THEOCR. 8, 91.
 ἀκαχμένος, 3, gespitsst: scherp K 135, HES. Sc. 135.

(W. ak- spits, z. ἄχος; i.p.v. *ἀκ-αγ-μενος, als gaspireerd perf.; of volksetym. naar ἀκαχίζω?).

ἀ-κειρε-κόμας = ἀκερσεκόμης PIND. P. 3, 14.
 ἀ-κλεύστος, vrijwillig AESCH. Ag. 731, 979, SOPH. Ai. 1284, PL. Leg. 953d.
 ἀ-κλύφος, zonder schil of dop THEOPHR.
 ἀ-κυνόσπουδος, zonder ijdel krachtsvertoon MARC. AUR. 1, 6.
 ἀ-κέντητος, niet geprikkeld PIND. O. 1, 21.
 ἀ-κεντρος, 2, zonder stekel, -angel, zonder sporen, van planten en dieren PL. Rep. 564b, PLUT.
 ἀκείμαι, f. ἀκέσ(σ)ομαι, aor. ἤκεσ(σ)άμην; HDT. 3, 40 imp. ἀκέ(ε)ο. — 1 heelen, genezen, τι(να) E 402, HDT. 4, 90, ATT. — 2 weer goed-, in orde maken, herstellen κ 69, ξ 383, HDT. 1, 167; spec. oplappen, naaien, ἱμάτιον MEN. fr. 864 — Act. HIPPOCR.
 (ondanks dorst stillen, z. X 2, niet: ἀκῆν. Gaat uit van ἀκεσ-τό, eig. het scherpe = naald en mes; ἀκεσ-ίζομαι > ἀκέ(ι)ομαι, z. π 29? W. ak-, z. ἀκρος).

ἀ-κέραιος (z. ἀκῆρατος), 2, adv. ὡς, — 1 ongeschonden, ongedeed HDT. 3, 146, ATT.; jonk-vrouwelijk PL., EUR. Hel. 48. — 2 gezond, in zijn geheel POL., PLUT. — 3 louter, rein; zonder bijmengsels EPICUR. 143 US.; niets dan... ARISTOT., PLUT. — 4 onschuldig N. T. Mt. 10, 16. — 5 onpartijdig POL.

ἀ-κέραστος, 2, onvermengd, vrij, τινος van iets PL. Rep. 301d.

ἀ-κέρατος (ἀτ?) (κέρας), 2, zonder horens PL. Polit. 265e.

ἀ-κέραννος; zonder bliksem, AESCH. fr. 17; -νωτος, niet getroffen LUC. Iupp. tr. 25.

ἀ-κέρδεια, ἡ, schade PIND. O. 1, 53.

ἀ-κερδής, adv. ὡς, zonder winst: — 1 geen winst aanbrengend: nutteloos, nadeelig SOPH. O. C. 1485, PL. Crat. 417d. — 2 geen winst najagend, onbaatzuchtig PLUT.

ἀ-κερκος, 2, zonder staart ARISTOT.

ἀ-κερσεκόμης, ου, dor. ἀκειρε-κ., ὁ, met ongesneden haar Y 39 (enz.); bijm. spec. van Apollo PIND. Pae. 9, 45.

(type ἀρχέ-κακος × φασοί-βροτος).

ἀ-κερωσ, ω, = ἀκέρατος, PL. Polit. 265b; ntr. plur. ἀκερα bij ARISTOT.

ἀκείσι-μος, 2, geneeskrachtig PLUT.

ἀκείσις, ἡ, geneezing HDT. 4, 109, HIPPOCR., INSCR., PLUT.

ἀκείσ-μα, τό, geneesmiddel O 394, PIND. P. 5, 64, AESCH. Pr. 482.

ἀκείσ-τήρ, ἦρος, ὁ, eig. geneesheer; overdr. ἀ. χαλινός, de wildheid beteugeld SOPH. O. C. 714.

ἀκείσ-τής, οὔ, ὁ, — 1 geneesheer LYCOPHR. 1052 — 2 hersteller XEN. Cyr. 1, 6, 16.

ἀκείσσι-κός, 3, ἀ-ἡ τέχνη, de kleermakerskunst DEMOCR. 154 D., PL. Polit. 282a, PLUT.

ἀκείστορ-τη, ἡ, heelkundig HIPPOCR.

ἀκείστορ-ίς, ἡ, genezende kracht HIPPOCR.

ἀκείσ-τός, 3, geneeslijk, herstelbaar N 115, ANTIPII. 5, 91 tot PLUT.

ἀκείσ-τρα, ἡ, grove naainaald LUC. D. Mort. 4, 1.

ἀκείσ-τρ-ιά, ἡ (fem. v. ἀ-τήρ), naaister PLUT., LUC.

ἀκείσ-τρ-ίς, ἰδος, ἡ, vroedvrouw HIPPOCR.

ἀκείσ-τωρ, ὁ, arts, redder EUR. Andr. 900.

ἀκείσ-φόρος, 2, geneezing aanbrengend EUR. Ion 1005.

ἀ-κέφαλος, 2, — 1 zonder kop, -top HDT. 4, 191, PAP., PLUT. — 2 overdr. zonder inleiding PL. Phaedr. 264c.

ἀκίων (z. ἀκῆν), verboden β 311, ξ 195 -οντ-, meest onverboden: zwijgend Δ 22, A 34, AP. RH.

ἀκή (z. ἀκὴν), stilzwijgen MOSCH. 2, 18, AP. RH.; ἀκῆ, dor. ἀκῆ PIND. P. 4, 156.

ἀκήδεια, ἡ, — 1 zorgeloosheid, nalatigheid EMPED. 136, 2D., HIPPOCR., LUC., LXX. — 2 onverschilligheid cic.

ἀκήδεστος (: κῆδος), zonder zorg: — 1 onverzorgd; niet begraven Z 60, enz. — 2 liefdeloos, adv. Z 465.

ἀκήευτος, 2, onbegraven PLUT. Pericl. 28.

ἀκήδέω (z. volg.), f. έσσω veronachtzamen, τινος, zich niet bekommeren Ξ 427, AESCH. Pr. 508.

ἀκήδης (κῆδος), zonder zorg: — 1 zorgeloos, onbekommerd; zonder zorg te wijden, τινος, Ω 526, HES., ATT., PL. Leg. 913 c, CALL., PLUT. — 2 onverzorgd, onbegraven ζ 26: v 130.

ἀκήδία, ion. ιη, ἡ, = ἀκήδεια, HIPPOCR., LUC., LXX., CIC.

ἀκήλητος, — 1 niet te betooveren K 329. — 2 ongevoelig PL. Phaedr. 259 a, THEOCR. 22, 169; onbuigbaar SOPH. Tr. 999, Ltr.

ἀκὴν, rustig, stilzwijgend, vgl. ἤμα Γ 95.

(acc. v. ἀκή; bij γήγασθαι, geraken in...; daarnaast ἀκῶν = ἀκῶν uit oude ἀκῆ-ἔων locat? : ἄκος; ion. zonder: ἡκ- in ἡμισα; eig. „zwak”).

ἀκηραῖσιος (z. volg.), 2, — 1 onvermengd, οἶνος ι 205. — 2 louter, ongedeerd, frisch HYMN. Merc. 72.

ἀκήρατος, 2, — 1 ongedeerd, ongeschonden, κτήματα ρ 532; onschendbaar, rein EUR. Or. 575, PLUT. — 2 vand. rein, helder, ὕδωρ Ω 303, ATT., THEOCR. 22, 38; overdr. onbevleed, onbedorven, τινος of τινος PL. Rep. 413 e; spec. νόμισμα, zuiver ib. 417 a. — 3 weinig gebruikt, -bezocht HDT. 4, 152.

(z. voorg. en ἀκῆραιος, 2 wortels reeds bij HOM. vergoed: I κερα(σ)- : κρα- vermengen en II κερα- (: o.ind. fut. sari-γῆατὲ zal breken: κῆρ) vernielen, schenden, vgl. I ἀκήριος en lat. caries schimmel; κεραῖζω uit *κεραῖ-ος, vgl. κεραυνός; η uit e kan door het metrum geholpen zijn).

I. ἀκήριος (z. voorg.) 2, zonder κῆρ, — 1 ongedeerd ψ 328, HYMN., CALL. — 2 onschadelijk NIC.

II. ἀκήριος, 2 (κῆρ), — 1 zonder leven: dood A 392. — 2 zonder hart: laf H 100. — 3 wezenloos, zwak HES. O. 823, Ltr.

ἀκηρυκτί, adv., — 1 zonder heraut THUC. 2, 1. — 2 zonder oorlogsverklaring DIOD.

ἀκήρυκτος, 2, adv. ως, — 1 zonder aankondiging door herauten, zonder verkeer; adv. zonder parlementair, -vrijgeleide THUC. 1, 146; πόλεμος: a) niet verklaard, plotseling uitbrekend HDT. 5, 81; b) verbitterd, onverzoenlijk XEN. An. 3, 3, 5, PL., DEM. 18, 262, PLUT. — 2 niet uitgeroepen (als overwinnaar) AESCHIN. 3, 230. — 3 zonder bericht van zich te geven SOPH. Tr. 45; onbekend EUR. Heracl. 89.

ἀκήρωτος, niet met was bestreken LUC. Icar. 3. ἀκηχ-, z. ἀκαχίζω.

ἀκίβδηλος, 2, adv. ως, onvervalscht; eerlijk HDT. 9, 7, PL., ISOCR., ARISTOT. A. II. 51, MARC. AUR.

ἀκιδνος, naast-ρος, 3, traag, zwak ε 217, HIPPOCR.

(à pr. + κιδνο- of -ρο-. z. κίω, waarnaast κιδ- voorkwam blijkens ὀνοκίνδιος (n-infix) ezelrijver, κινδαξ bewegelijk, vlug).

ἀκιδ-όω, punten LXX.

ἀκιδ-ώδης, puntig THEOPHR.

ἀκιδῆρις, zonder snarenspeel AESCH. Supp. 681, PLUT.

ἀκίυς (ἄ pr.), zonder kracht ι 515, HIPPOCR., AESCH. Pr. 547, THEOCR. Ep. 11, 6.

ἀκινάκης, ου, δ HDT. 4, 62 εος; Perzisch zwaard ANACR. 136, HDT. 7, 54, XEN. An. 1, 8, 29, PLUT.

ἀκινδύνος, 2, adv. ως, — 1 zonder gevaar PIND.

P. 4, 186, ATT.: THUC. 1, 124. LYS. 7, 38, PL. Phaedr. 85 d, PLUT; zonder risico LUC. Hist. Conser. 60. — 2 zonder verantwoording PAP. — 3 zonder angst Ltr. — 4 geen gevaar veroorzakend SIMON. 38 ALD., HIPPOCR., XEN., DEM. 18, 97.

ἀκινδύν-ώδης, 2, veilig HIPPOCR.

ἀκινῆεις, onbeweeglijk NIC. Al. 436.

ἀκίνησις, ἡ, onbeweeglijkheid ARISTOT., PLUT.

ἀκίνητ-έω, onbeweeglijk zijn HIPPOCR.

ἀκίνητ-ίζω, = voorg., ARISTOT.

ἀκίνητος, adv. ως, 2, (3 PIND. O. 9, 33), — 1 onbewogen; niet aangeraakt HDT. 1, 187; onaangetast THUC. 1, 37, INSCR. — 2 onbeweeglijk; vast; ook overdr.: halsstarrig SOPH. Ant. 1027. Sinds v.-soocr.: PARMEN. 8, 26 D. tot PLUT. — 3 wat niet bewegen mag worden: heilig, onveranderlijk SOPH. Ant. 1060, z. BACCH. 5, 200. — 4 moeilijk te bewegen, traag, φρένες AR. Ran. 899.

ἀκίος (κίς), 2, wormvrij HES. O. 435.

ἀκίρος, 3, THEOCR. 28, 15. z. ακιδνός, 3, traag. (ἀ-κι-ρο : κίω).

ἀκίς, ἵδος, ἡ, spits AR. Pax. 443; puntig wapen; pijl, harpoon, rostrum PLUT.

(W. ak- spits, z. ἄκρος).

ἀκίχητος, onbereikbaar P 75, AESCH. Pr. 184.

ἀκκίζομαι (ἀκκῶ), eig. zich vermommen: zich aanstellen, comediespelen: — 1 uit de hoogte doen PL. Gorg. 424, CIC., PLUT. — 2 coquetteeren, geaffecteerd zijn MEN. Epitir. 309, LUC.

ἀκκισ/μός, δ, geveinsde weigering COM.

ἀκκῶ, ὄος, οὔς, ἡ, oude vrouw, baker: als schrikbeeld voor kinderen PLUT.

(o ind. akkâ moeder, lat. Acca).

ἀκλαστος (κλάω), 2, ongebroken ARISTOT.

ἀκλαυτος (κλά(τ)ω), Ltr. -στος, — 1 onbeweend X 386, TR.: SOPH. Ant. 29. — 2 zonder tranen δ 494, ALCM. 39 ALD., EUR.; vánd. ongestraft SOPH. El. 912, Bij HOM., DICHT.

ἀκλαυτί, zonder te weenen: straffeloos CALL.

ἀκλεής (κλέος), 2, adv. ὡς; gen. ἀκλεοῦς, oude ἀκλεός; uit de 2 mogelijke contracties: εἶος en εοῦς verklare men vormen als adv. ἀκλειῶς (beter ware ἀκλειῶς) X 304; doch ook metri causa, evenals ἀκλάα δ 728; laat ἀκλεῖς M 318. — zonder roem δ 728, LYS. 13, 45, TR., PL. Prot. 327 c.

ἀκλειστος, z. ἀκίηστος.

ἀκλέπτος, eerlijk SOPH.

ἀκληρ-έω, zonder erfdeel (κλήρος), arm zijn POL.

ἀκλήρη-μα, τό, armoede, ongeluk POL.

ἀκληρ-ία, ἡ, = voorg., COM., POL.

ἀκληρος, 2, — 1 zonder erfdeel ATT.: PL. Leg. 9224 c; zonder bezitting, arm λ 490; ἀκλ. τινος, een zaak niet deelachtig AESCH. Eum. 352. — 2 niet verloot HYMN. Ven. 123, EUR. Tr. 32.

ἀκληρωτί, adv., zonder loting LYS. 16, 16.

ἀκλήρωτος, 2, — 1 zonder aandeel, τινος PIND. O. 7, 59. — 2 niet verloot PLUT.

ἀκλήριστος, 2, Ltr. ἀκλειστος, niet gesloten THUC. 2, 93, EUR., XEN. Cyr. 7, 5, 25.

ἀκλήτος, 2, ongeroepen; ongenoodigd AESCH. Pr. 1024, THUC., AR. Pax 952, PL., COM., PLUT.

ἀκλινής, — 1 niet overhellend, evenwichtig PL. Phaedr. 109 a, PLUT. — 2 vaststaand n. t. Hebr. 10, 23.

ἀκλίτος, onverbuigbaar GRAMM.

ἀκλυδώνιστος, λιμήν niet opgezweept, niet getroffen, τινος, door POL.

ἀκλυστος, 2, EUR. 3, niet door de golven bespoeld EUR. Iph. A. 121, LYCOPHR. 736, PLUT.

ἀκλύτος, 2, niet hoorbaar PLUT.

ἀκμ-ἀζω (ἀκμή), *f. άσω*, op het hoogtepunt staan: — 1 volwassen zijn; bloeien HDT. 6, 127, THUC. 1, 1 *alg. tot N. T.* Apoc. 14, 18. — 2 krachtig zich uiten, *τινι*; ook *in slechten zin*: νόσος, THUC. 2, 49. — 3 *m. inf.* sterk genoeg zijn om, XEN. An. 3, 1, 25. — 4 *schijnbaar onpers.* het is "de beste" tijd *c. inf.* AESCH. Ch. 726, Sept. 94.

ἀκμαίος (ἀκμή), 3, *adv. ως*, — 1 op zijn hoogtepunt: volwassen, rijp AESCH. Eum. 405, krachtig; ook: juist volwassen AESCH. Pers. 441. — 2 op het juiste oogenblik SOPH. Ai. 921 *tot POL.*

ἀκμή, ἡ, — 1 spits, snede; ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς op de snede van het scheermes, („onder het mes") K 173, PIND., THEOGN. 557, HDT. 6, 11 *tot LXX*, PLUT. — 2 spits = top, hoogtepunt *als*: grootste kracht, ἐν χειρὸς ἀ-ἄ PIND. O. 2, 63. — 3 *als* midden, hoogtepunt, *v. jaargetijden*, *v. h. leven* EMPED. 20, 3 D., XEN. Hell. 5, 3, 19. — 4 *als* hoogtepunt *v. gebeurtenissen*: hoogste tijd, beslissing SOPH. O. R. 1492. — 5 *vand.* juiste, goede tijd, ἀ. ἐστι *m. inf.* ATT.: AESCH. Pers. 407.

(W. *ak-*, spits; *z. άκρος*; *suffix* vgl. φή-μη).

ἀκμήν, *dor.* -έν (*acc. v. άκμή*), *adv.*, — 1 juist XEN. An. 4, 3, 26, ISOCR. 1, 3 (*wrsch. op beide plaatsen reeds bet. 2*). — 2 Ltr. (juist) nog, nog, nog altijd THEOCR. 25, 164, PAP., N. T. Mt. 15, 16.

ἀκμη-νός, 3, in de ἀκμή: krachtig ψ 191.

ἀκμηνος, niet gedronken (en gegeten) hebbend, *τινος*, van iets, slechts T (4) 163, 207, 320, 346.

(HESYCH. ook *άκμα* behoefte, nuchterheid; *msch.* *ά-priv.* + W. *kem-*: *o.ind. camati* slurpt, *pannon. camum*, een soort bier).

ἀ-κμῆς (κάμνω), ἦτος, — 1 onvermoeid, frisch II 44, HYMN. Merc. 103, PLUT. Cim. 13. — 2 onvermoeibaar, onoverwinnelijk O 697, SOPH. Ant. 352.

ἀ-κμητος, 2, onvermoeid HYMN. Ap. 520.

ἀκμῶ-θετον, τό, aambeeldvoetstuk Σ 410.

ἀκμων, — 1 aambeeld Σ 476 *tot LXX*, PLUT. Vgl. ἀκόνη. — 2 *overdr. v. d. held*, die de slagen ontvangt AESCH. Pers. 51, CALL.

(*o.ind. asman-* steen, rots, *lit. akmū* steen, W. *ak-* spits; *oorspr.* de spitse (natuur)steen, *als* wapen, mes, beitel, *gebruikt*; *vand.* steen = aambeeld).

ἀ-κνημος, 2, zonder kuit PLUT. 520c.

ἀ-κνησμος (κνήθω), zonder jeuk HIPPOCR.

ἀ-κνηστις, ruggegraat κ 161, (AP. RH.).

(uit *κατὰ κνήσιν*: *ιον. κνήσις*, *eig.* = Λ 640 *κνήσις* (kaas)rasp (*v. κνήθω*) = ruggegraat).

ἀ-κνήσος, 2, zonder vet, mager, PLUT. 661 b.

ἀ-κνήσωτος, zonder offerdamp AESCH. fr. 292.

ἀκοή, ἡ, *ep. άκούῃ*, *dor. άκοῶ* (άκούω) — 1 het gehoorde: klank II 364; klankweelde PIND. P. 9, 78; bericht, *κατ' ά-ν* om bericht β 308, gerucht; *zoo ATT. tot N. T.* Rom. 10, 16. — 2 het hooren: *als zintuig* HDT. 1, 38; *κατ' ά-ν* of *ά-ἡ* volgens hooren zeggen (*ieg. άπει*) HDT. 4, 16, THUC. 1, 23; aanhooren, *ά-ἡς άξιος* PL. Phaedr. 227 c. — 3 het gehooraamen LXX. — 4 *concr.* oor SAPPHO 2, 12 ALD., PAP.; gehoorgang HIPPOCR.

ἀ-κοιλάντως, zonder (uitholling =) korting PAP.

ἀ-κοίλιος, 2, zonder holten HIPPOCR.

ἀ-κοίμητος, slapeloos AESCH. Pr. 139, *tot LXX*, THEOCR. 13, 44, PLUT. Cam. 20.

ἀ-κοινο-νοητος, zonder gezond verstand CIO. Att. 6, 3, 7.

ἀ-κοινωνησ/ια, ἡ, het ontbreken van gemeenschap (szin) ARISTOT., *z. volg.*

ἀ-κοινωνητος, 2, *adv. ως*, — 1 geen deel hebbend

aan, *τινος*, PL. Leg. 768 b. — 2 *abs.* zich afsluitend, -opsluitend: alleenstaand PL. Leg. 774 a, *and*; *spec.* niet sociaal gevoelend EPICT. 4, 6, 35. — 3 *vand.* aanmatigend PLIN. — 4 niet met, *τινι*, omgaande EUR. Andr. 469; hoog verheven LXX. — 5 *pass.* niet gedeeld DIOD., PLUT.

ἀ-κοινων-ια, ἡ, schuwheid PL.

ἀ-κοίτης, ου, ὀ, *en ά-κοιτις, εως*, ἡ, bedgenoot, echtgenoot O 91: Z 350, PIND. P. 2, 34, TR.: SOPH. Tr. 525.

(*ά copul. en κοίτη, z. ά-λοχος*).

ἀ-κοίτος, zonder rustplaats BACCH. 18, 23.

ἀ-κολάκευτος, 2, *adv. ως*, — 1 zonder vleierij, eenvoudig PL. Leg. 729 a; *adv. cio.* Att. 13, 51, 1. — 2 onvatbaar voor vleierij PLUT.

ἀ-κολασία (κόλασις), ἡ, tuchteloosheid: — 1 ongehoorzaamheid, brutaliteit THUC. 3, 37, PL. Gorg. 492 a. — 2 onmatigheid, uitspatting PL. Phaedr. 69 a, LYS. 16, 11, LXX, PLUT.

ἀ-κολαστ-αίνω, onmatig leven PL. Rep. 591 a, AR. Av. 1227, PLUT.

ἀ-κολάστη-μα, τό, onmatig leven PLUT. Crass. 32.

ἀ-κόλαστος (κολάζω), 2 *adv. ως*, — 1 ongestraft XEN. Hipp. 7, 10, PL., EUR. — 2 teugeloos, uitgelaten; verwijfd HDT. 3, 81, PL. Gorg. 507 c, XEN.

ἀ-κόλλητος, 2, niet samen te voegen D. H.

ἀ-κόλλος, 2, onvereinigbaar THEOPHR.

ἀκολος (*sem.?* *z. άκλον*), ὀ, brok eten ρ 222, COM.

ἀκολουθ-έω (*zie ά-θος*), — 1 volgen, *τινι*, μετά *τινος*, *enz.* HIPPON. 26 ALD., ATT.: AR. Ran. 521, *tot N. T.* Mt. 8, 10; ook vervolgen PL. Crat. 436 a;

kunnen volgen, begrijpen PL. Theaet. 185 d. — 2 zich aansluiten bij, γνώμη THUC. 3, 38. — 3 zich laten leiden, niet zelf leiden DEM. — 4 *overdr.* naja-gen, vervolgen = exploiteeren, *καίρους* DEM. 24, 95. — 5 op iets logisch of causaal volgen; bij-, op iets passen CHRIST. — 6 *vand. de apostelen* N. T. Mt. 8, 23.

ἀκολούθη-σις, ἡ, — 1 (op)volgen PL. — 2 logisch gevolg ARISTOT.

ἀκολούθητι-κός, 3, volgzzaam ARISTOT.

ἀκολουθ-ία, ἡ, — 1 het geleide, gevolg PL. Alc. I 122 c, XEN. Cyn. 10, 5. — 2 het begeleiden PL. Crat. 437 c. — 3 gevolg(en), uitkomst PL. Crat. 437 c *tot LXX*. — 4 opeenvolging, ritus PAP. — 5 consequentie Ltr.

ἀ-κόλουθος, 2, *adv. ως*, — 1 volgend, begeleidend; ὀ, ἡ *άκ.* dienaar, dienaar; of *άκ.* het gevolg BACCH. 14, 55. — 2 volgend, wat later komt *als* „gevolg DEM. 37, 24; met iets samenhangend (*τινος*, *als subst.*) PL., XEN. Oec. 11, 12. — 3 bij iets passend; bij iets behorend, consequent ATT.: PL. Gorg. 457 e *tot LXX*.

(*ά copul. en κέλευθος*, vgl. PL. Crat. 405 d.).

ἀ-κόλυμβος, 2, niet kennende zwemmen BATR. 158, PLUT. 599b.

ἀ-κομιστ-ίη, ἡ, verwaarloozing ϕ 284.

ἀ-κομος, 2, zonder haar LUC. Ver. Hist. 1, 23.

ἀ-κόμπαστος *en* -κομπος, 2, zonder pralen AESCH. Sept. 538 : 554.

ἀ-κόμψευτος *en* ἀ-κομψος, 2, *adv. ως*, zonder geestigheid: ongezocht, eenvoudig EUR. Hipp. 986, PLUT.

ἀκονά-ω (άκόνη), ook *med.*, — 1 wetten, scherpen XEN., HEROD. 7, 119; *med.* XEN. Hell. 7, 5, 20; ook *overdr.* γλώσσαν *enz.* DEM. — 2 prikkelen; verbitteren DEM. 25, 46.

ἀ-κόνδύλος, 2, zonder vuistslagen LUC. Char. 2.

ἀκόνη, ἡ, — 1 slijpsteen PIND. I. 6, 73. — 2

prikkel PIND. O. 6, 82. — Tot PLUT., INSCR.
(vgl. o. ind. gen. *ásn-as* dondersteen, *ásáni-f.* hetz.; steen als „dijls pits” of als „spitser” = slijpsteen: W. *ak-* „spits”).

ἀκονιάτος, 2, niet aangestreden THEOPHR.
ἀκονιῖτι (κόνις), *adv.*, zonder stof v. *het worstelperk*: zonder moeite THUC. 4, 73, XEN. Ag. 6, 3, DEM.
ἀκονιτ-μοός, uit *ἀκονίτων* bereid XEN. Cyn. 11, 2.
ἀκονίτων (κόνις), giftplant THEOPHR., PLUT.
ἀκονίτι *adv.* tegen zijn zin PLUT. Fab. 5.
ἀκονιτ-ᾶς, ου, ὄ, *een snelle slang* NIC. Th. 491, LUC.
ἀκονιτ-ίζω (ἄκων), — 1 spearwerpen; *alg.* werpen τι; *τινος* naar iemδ Δ 490; (trachten te) raken τινα HDT. 1, 43, XEN. An. 1, 8, 27. — 2 *intr.* voortschieten, doordringen EUR. Ion 1155.
ἀκονιτ-ιον (ἄκων), τό, *dem.* spear, *sinds* HYMN. Merc. 460 *alg.*
ἀκόντισις, ἡ, spearwerpen XEN. An. 1, 9, 5.
ἀκόντισμα, τό, — 1 spearworp XEN. Eq. 12, 13. — 2 spear PLUT. — 3 *vand. plur.* speren = spearwerpers PLUT.
ἀκοντισμῶς, ὄ, = ἀκόντισις, XEN. Hipp. 3, 6, PLUT.
ἀκοντιστήρ, ἦρος, ὄ, = *volg.*, EUR. Ph. 140.
ἀκοντιστής (ἀκονιτ-ίζω), οὔ, ὄ, spearwerper, *als afdeling in het leger en klasse bij de sport*, σ 262, HDT. 8, 90, ATT, THEOCR. 17, 55, tot LXX, INSCR.
ἀκοντιστι-κός, 3, ervaren in het spearwerpen PL. Theag. 126 b, XEN. Cyr. 7, 5, 63.
ἀκονιστός, ὄς, ἡ, = ἀκόντισις, Ψ 622.
ἀκοντο-βόλος, ὄ, spearwerper AP. RH.
ἀκοπ-ία (ἀκοπος), ἡ, rustkuur CIC. Fam. 16, 18, 1.
ἀκοπιάτος, Ltr. ἀκοπιάστος, 2, — 1 niet vermoeid. — 2 onvermoeibaar. — 3 *adv.* voortdurend LXX. — 4 *act.* niet vermoeiend ARISTOT.
ἀκοπος, — 1 zonder afbeuling, -afmatting, frisch ARISTOT. — 2 zonder zich te vermoeien, onvermoeid PL. XEN. Eq. 1, 6, PL. — 3 niet vermoeiend PL. Tim. 89 a. — 4 verfrisschend PL. Phaedr. 227 a. — τὸ ἄ-ν verfrisschend: zalf of reukwater MED. (κόπος: κόπτω).
ἀκόπριστος, 2, niet bemest THEOPHR.
ἀκοπρος, 2, = *voorg.*, THEOPHR.
ἀκόρροτος (κορέννυμι), *ep.* ἀκόρητος, ἀκόρητος AESCH. Ag. 1117, 1143, 2, onverzadelijk, *τινος* HYMN. Ven. 71; *overdr.* ὕ 2; *alg.* ονοφουδελijk. — ἀ-έστατος SOPH. O. C. 120 < εστοτατος of v. *ἀκορής.
ἀκόρητος, 2, = ἀκόρροτος, z. d.
ἀκόρητός (κορέω), niet geveegd AR. Nub. 44.
ἀκορία, ἡ, onverzadelijkheid HIPPOCR.
ἀκορνα, soort distel THEOPHR.
(vgl. HESYCH. ἀκαρνα δάφνη; en lat. *car-duus?* W. *ak-* spits, stekelig; vgl. nld. *ahorn*).
ἀκορον, τό, de wortel van:
ἀκορος, ἡ, *een plant*: kalmus THEOPHR.
ἀκορος (κόρος), onafgebroken PIND. P. 4, 202.
ἀκόρυφος, zonder slot D. H.
ἀκος (z. ἀκέομαι), εος, τό, geneesmiddel, *vand.* middel, *τινος* tegen iets AESCH. Ag. 17; *ook* reinigingsmiddel γ 481; *later ook* middel tot iets PIND., HDT. 4, 187, ATT.: AESCH. Ag. 17.
ἀκοσμ-έω, onordelijk zijn; *polit.* een vijand van de (staats)orde zijn SOPH. Ant. 730, PL., ARISTOT. A. II. 3, 6, INSCR.
ἀκόσμη-τος, 2, *adv.* ως, — 1 niet (*door wetten e. dgl.*) geregeld; niet politiek ontwikkeld PL. Prot. 321 c. — 2 niet versierd, niet voorzien van, *τινι* XEN. Oec. 11, 9, LUC. — 3 ordeloos, regelloos Ltr.

ἀκοσμ-ία, ἡ, — 1 wanorde, chaos ARISTOT., PLUT. — 2 ongeregeldheid, buitensporigheid PL. Symp. 188 b, AESCHIN. 3, 4. — 3 ontsiering SOPH.
ἀκοσμος, *adv.* ως, — 1 ordeloos, wanordelijk SEMON. 7, 4, AESCH. — 2 buitensporig B 213, PLUT. — 3 tegen de orde: opstandig, onbehoorlijk z. b. B 213, HDT. 7, 220, AESCH. Pers. 374.

ἀκοστήσας Z 506, O 263, verzadigd van gerst.

(vgl. HESYCH. ἀκοστή en κοστί = κριτή: lat. *acus*, -eris baard v. d. aar, got. *ahs* aar. W. *ak-* spits zijn).

ἀκουάζομαι, (ἀκο(υ)ᾶ en ἀκούω) hooren, ι 7, ν 9; *ook* Δ 343: „νῶρ het gevecht richt ik tot U in de voorste rijen mijn roep; immers ook bij den maaltijd hoort gij het eerst mijn stem, zittend vooraan, dicht bij mij, als ik u nood (v. 345).” HYMN. Merc. 423 *ook act.*

ἀκουή, ἡ, *ep.*, = ἀκοή.

ἀκούος, ὄ, *toehoorder* CALL.

ἀκουρος (z. κόρος), 2, zonder zoon η 64.

ἀκουρος (: κείρω), ongeschoren AR. Vesp. 476.

ἀκουσειω (naar het model van ὀψέωv HOM.), willen hooren SOPH. fr. 900.

ἀκουσι-μος, hoorbaar SOPH. fr. 679.

ἀκούσιος, 2, LUC. 3, *adv.* ως, *ep.* *ion.* ἀ(F)εκ-; — 1 tegen zijn zin DEMOCR. 240 D., THUC. 6, 8. — 2 gedwongen, ongewenscht, ἐργον; THUC. 3, 82, SOPH. Tr. 1263. — 3 niet bedoeld, onwillekeurig ATT.: THUC. 3, 40.

ἀκου-σις, ἡ, het hooren ARISTOT.

ἀκουσ-μα, τό, — 1 het gehoorde: geluid XEN. Eq. 9, 4; verhaal, mededeeling, gerucht SOPH. O. C. 518, ISOCR. — 2 liefelijk geluid: loftuiting XEN. Mem. 2, 1, 31. — 3 voordracht PLUT., HIPPOCR., ATT.; ἀματ-ικός (σ μαθηματικός) v.-SOCR.

ἀκουσμάτ-ιον, τό, verhaaltje LUC.

ἀκουσ-τής, οὔ, ὄ, *toehoorder* COM., D. H., PLUT.

ἀκουσσι-κός, — 1 het hooren betreffend PLUT. 37f.

— 2 gaarne hoorend, *τινος*, ARISTOT.

ἀκουσ-τός, 3, hoorbaar HYMN. Merc. 512, ATT., LXX; οὐκ ἄ., ongehoord SOPH. O. R. 1312.

ἀκουτ-ίζω, doen hooren, τινα τι(νος) LXX.

ΑΚΟΥΩ (ὄ)

Vormen: ἀκούσομαι, -σω N.T., *oor.* ἤκουσα, *perf.* ἀκ-ήκο(F)-α, *dor.* ἄκουα, HEROND. 5, 49 ἀκήκουα, *oor. pass.* ἤκουσθην THUC., *perf.* ἤκουσμαι Ltr.

Inhoud:

- hooren, τι, *τινος* iets of iemδ, *m. part.*, τι *τινος* K 354, THEOGR. 532, *alg.* *Vand.*:
- spec.* als leerling hooren, college volgen Ltr.
- hooren = vernemen, *τινος* van, *τινος* over iemδ, *beide* ρ 115; *ook* σέθεν ζῶντος O 490 = dat gij . . . en τινα ἔντα of met A. c. I. *Spec.* uithooren, in verhoor nemen PAP.
- praegn.* hooren = weten, vgl. γ 193, ο 403.
- naar iemδ, -iets luisteren = gehoorzamen, *τινος* (τινι LXX). *Sinds* Z 281 *alg.*
- naar iemδ luisteren = verhooren, *τινος* A 311, τινι II 515, ATT. τι tot N. T. Act. 7, 34.
- begrijpen, vgl. B 194 tot N. T. Mc. 4, 33. *Vand.* opvatten als, Ltr.
- te hooren krijgen: over anderen, αἵσχεα Z 524.
- te hooren krijgen: over zich zelf εἶδ, κακῶς, ἐσθάζ, een . . . naam hebben (*male audire*) ALCAE. 134 ALD., PIND. P. 1, 99, HDT. 2, 173, ATT.

11. heeten, gezegd worden, den naam hebben van . . . SOPH. O. R. 903 *enz. Med.* Δ 331, MOSCH. 3, 119 = *Act.* — *Alg. sinds* HOM., vaak LXX, N. T., PAP.

(Gr. ἀκροσ-ιω : οἶσ = h/ooren : oor = got. h/ausjan : ausō. Oud verschil tusschen toevallig vernemen en luisteren: dit laatste = indog. *ak-ous-, „met gespitst oor”, of gr. met W. dhē- in αἰσθάνομαι, z.d. (a)k- reeds zeer vroeg verduwenen door accent en door verbinding met praeverbia, got. bijv. door *ga-(a)hausjan, ook in gr. κο(φ)έω = lat. caveo naast HESYCH. ἀκρῆσι·τηρεῖ, o.b. ἐπι bemerken; o. ind. ā-kātam bedoeling (met andere gutturaal, ig. k). — Bassis ἔξω, nog in got. gam- ujanen waarnemen, zien, sl. umū roūs, lit. (j)aucziū ik voel. Voor ἀκροσ-ιω semas. vgl. ἀκροδοῦμαι, lat. aus-culto: κλυτός, gr. ὄρακουστός. — *ak-eu-s behalve in gr. ἀκείω HESYCH. en LEG. GORTYN. ook in sl. čuchati hooren [* < k-eu-s-]).

ἀκρά (ἀκρος), ep. -η, ἦ, — 1 spits, landtong, voor- bergte Ξ 36 tot PLUT. 160 e. — 2 hoogte, spec. v. d. ἀκρο-πολις, Z 257, Φ 508 burcht. Vand. κατ' ἀκρῆς N 772, HDT. 6, 18, THUC. 4, 112, PL., ook κατ' ἀκρῆθεν βίη. αἰρέτης, van de burcht-, van het hoogste punt af de stad veroveren, bezetten: van boven (tot beneden) = geheel en al; overdr. II 548; van boven af ϵ 313.

ἀκράαντος, 2, = ἀκράντος B 138.
ἀκράγῆς (κράζω) AESCH. Pr. 803 *woorden de grijpen honden genoemd, die wel bijten, maar niet blaffen* (of < *ἀκρο-κραγῆς, hoog gierend?).

ἀκρο-αἴς, 2, scherp blazend, HOM., HES. (ἄ) O. 594. (ἀκρος + ἄημι; β 421 ἀκράσα — — — te lezen; ξ 253 met α, laat, vgl. δυο-αἴς waar α metri caūsa).

ἀκραῖος, 3, — 1 op de burcht wonend, *Hera*, EUR. Med. 1379. — 2 = ἀκρος BABR. 95, 40.

ἀκράιπαλος, nuchter, „ontkaterd” ARISTOT.

ἀκραιφνῆς, adv. ὡς, zuiver: PL. AX. 366 a *teg. ἀναμειμειγμένα*: rein, onvermengd; jonkvrouwelijk: HIPPOCR., EUR. Alc. 1052, PLUT. 126 d; intact, τινος SOPH. O. C. 1147; frisch THUC. 2, 52.

(bijvorm pl. ἀκραφνεῖς. Vgl. ἐξαφνῆς: ἐξαπλῆς naast ἀ(ι)φνίδιος; dit wijst op *krapī- turbare, doorengooien, vgl. lit. krāpinu ik bespat, krapinēju ik strompel rond, krapsztaū ik doorwoel; hierbij dan ook κραπίνος: κραπάλιμος (i. p. v. κραπάλιμος — — — — —, wat voor den hexameter onbruikbaar was [vgl. κραδίη: καρδίη]. Ook κραπίλη, kater, roes < *κραπι-ἀλη, eig. roezige, verwarde toestand. — ἀ. dus eig. zonder beroering, vermenging).

ἀκράντος (κραάνω), — 1 niet vervuld; niet ver- vulbaar, ijdel PIND. P. 1, 86, AESCH. Ag. 248.

2 niet eindigend, vóς AESCH. Ch. 65.

ἀκράσια (κεράννυμι), ἦ, slechte vermenging HIPPOCR., THEOPHR.

ἀκράσια, ἦ, Ltr. ἀκράτειᾶ, — 1 krachteloosheid HIPPOCR. — 2 machteloosheid over zich zelf: teugelloosheid; genotzucht DEMOCR. 234 D., XEN. Mem. 4, 5, 7, PL. tot N. T. 1 Cor. 7, 5, PLUT.

(het eerste als van *ἀ-κρατος i. p. v. ἀκρατῆς: door ἀπδάτος, onvermengd, sterk. Vgl. lat. impo- tentia > ongebreidelde kracht).

ἀκρατεύομαι, onmatig zijn MEN., ARISTOT.

ἀκρατευτικός, 3, onmatig ARISTOT.

ἀκράτῆς, krachteloos zijn HIPPOCR.

ἀκράτης (κράτος), 2, adv. ὡς, — 1 krachteloos, zwak SOPH. O. C. 1236. — 2 machteloos tegenover τινος AESCH. Prom. 884, . . tegenover zich zelf, onbeheerscht, onmatig THUC. 3, 84, XEN. Oec. 12,

11, AR. Ran. 838, PL. — 3 niet van kracht, ongeldig INSCR., ATT. *enz.*

ἀκράτητος, 2, onbedwingbaar ARISTOT.

ἀκράτ-ίζομαι (ἀκράτος), onvermengden wijn drinken: onthijten COM.; act. τινα, gymnas(ias)ten een „Frühshoppen” geven INSCR. van Priene.

ἀκράτισμα, τό, onthijt ARISTOT., PLUT.

ἀκράτισμος, ὁ, onthijt THEOCR. 1, 50.

ἀκράτο-κώθων, „Boxbeutel-sec”: drinkebroer HYPER.

ἀκρά(ιον. η)τοπος/ια, ἦ, het drinken van onge- mengden wijn HDT. 6, 84, PLUT.

ἀκράτο-ποτ-έω, ongemengden wijn drinken ARIS- TOT.

ἀκρά(ιον. η)το-πότης, ου, ὁ, ongemengden wijn drinkend HDT. 6, 84.

ἀκράτος (κεράννυμι), ion. -κρη-, 2, adv. ὡς, — 1 ongemengd: zuiver, spec. van wijn ω 73 tot LXX; ὁ ἀκράτος, merum EPICH. 35. — 2 onver- mengd, zuiver (absol.) in alle nuances τῶρ PARMEN. 12, 1 D, ὄδωρ SOPHR. 99, ἀδικία PL. Rep. 545 a. — 3 zonder bijmenging: rein, ongestoord, harmonisch, ὕπνος EUR. Cycl. 602, PL. — 4 vand. een eenheid vormend, sterk; > heftig, ook door beeld v. d. koppigen wijn (XEN. An. 4, 5, 27), AESCH. Pr. 678, Ltr. — 5 waschecht PLUT.

ἀκρητό-της, ἦ, onvermengdheid HIPPOCR.

ἀκρητό-χολος, met onvermengde gal: acuut, v. koorts, HIPPOCR.

ἀκράτωρ, ορος, ὁ, = ἀκράτης, SOPH. Ph. 486, PL.

ἀκρά-χολ-έω, opvliegend zijn PL. Leg. 731d.

ἀκρά-χολ-ια, ἦ, opvliegendheid HIPPOCR., PLUT.

ἀκρά-χολος, 2, = ἀκρά(τό)-χ. AR. Eq. 41, PL., THEOCR. 24, 61, PLUT.

ἀκρεμωνικός, 3, als-, met takken THEOPHR.

ἀκρεμών, όνος, ὁ, tak, rank EUR. Cycl. 455, THEOPHR.

(ἀκρος × κεράννυμι).

ἀκρεα(-ατα), τό, extremeiteiten MED., INSCR.

ἀκρο-έσπερος, 2, adv. -ον, bij het begin van den avond HIPPOCR., THEOCR. 24, 77.

ἀκρο-ηβος, 2, bij het begin van zijn volwassenheid THEOCR. 8, 93.

ἀκριβ-άζω, juist bepalen LXX.

ἀκριβασμός, /μα, bepaling, peiling LXX.

ἀκριβαστής, onderzoeker; wetgever LXX.

ἀκριβεία (ἀκριβής), ἦ, — 1 nauwkeurigheid, v. dingen: in maat, verhouding: grondigheid GORG. 6 D., XEN. Oec. 8, 17, PL. Euthyd. 288 a. — 2 nauw- keurigheid, nauwgezetheid, v. personen. — 3 praegn. overmaat van precisie: peuterigheid. — 4 schaarschte PL. Leg. 844 b. — 5 spaarzaamheid PLUT.

ἀκριβής, 2, adv. ὡς, — 1 (goed gezift), nauw- keurig HERACL. 101 a D., HDT. 7, 32, PL. Phaed. 65b; (goed afge wogen): ver doordacht, wel overwogen ATT. — 2 rein, onvermengd, χρυσός, ἀήρ MED. — 3 praegn. peuterig ISOCR. 2, 39; spits- vondig AR. Nub. 130. — 4 v. zaken: nauwkeurig, duidelijk; strikt. — 5 scrupuleus, streng LYS. 26, 1 tot N. T. Mt. 2, 8; spaarzaam, matig; > karig HIPPOCR., ATT., Ltr.; adv. ἀ-ὡς, nog net, nauwelijks Ltr.

(W. krēi, daaruit κρη + σ-ερα, zeef, z. lat. discretus: korte phase krē-in att. κρημα AESCH. Suppl. 397 = lat. crīmen, crī-brum zeef (-dhrō-). Suff. g*, vgl. θλί-βω, γλι-βω, λει-βω, vgl. vooral bij W. mei- wisselen gr. ἀμει-βω: lat. migrare van mi+g*ro-. Uit ἀκρο+κρίβος, τό, ziften.

Vand. ook κριβανος *zeef naast κλίβανος pan, later beide = pan. Synon. σίλι-κρωής MED).

ἀκριβο-δίκαιος, principieel ARISTOT.

ἀκριβο-λογ-έομαι, nauwkeurig onderzoeken PL. Crat. 415 a, AESCHIN. 1, 40, PLUT.

ἀκριβο-λογ-ία, ἡ, — 1 nauwkeurig onderzoek, kieskeurigheid ARISTOT., POL. — 2 muggezifterij PLUT.

ἀκριβ-ώω, n a u w k e u r i g m a k e n : — 1 naar model, voorbeeldig uitvoeren XEN. Cyr. 2, 3, 13, EUR. Hipp. 469. — 2 nauwgezet maken, scherpen AR. Ran. 1483, Ltr. — 3 nauwkeurig voorstellen, navolgen EUR. Hec. 1192; weergeven, met woord of schildering. — 4 zich nauwkeurig voorstellen: geheel weten, begrijpen XEN. Mem. 4, 2, 10; nauwkeurig te weten komen N. T. Mt. 2, 7.

ἀκριβω-μα, τό, uitvoering EPICUR. Ep. 1, 3 Us.

ἀκριδο-θήρα, ἡ, sprinkhanenval THEOCR. 1, 52.

ἀκρ-ίζω, op de teenen loopen EUR. fr. 570.

ἀκρις, ἴδος, ἡ, sprinkhaan Φ 12, AR. Ach. 1116, THEOCR. 5, 34, PLUT., N. T. Mt. 3, 4.

(: ἀκριζω? zeker: ἄκρος).

ἄκρις (ἄκρος), ἰος, ἡ, bergspits ι 400, AP. RH.

ἄκρισ/ια (ἄ-κρίτος), ἡ, — 1 onbeslist-, niet uitgemaakt zijn; verwarring XEN. Hell. 7, 5, 27, EPICUR. 146 Us. — 2 niet besloten-, besluiteloos zijn POL., LUCR.

ἄκριτό-μῦθος, met verwarde verhalen B 246, τ 560.

ἄ-κρίτος (κρίνω), 2, — 1 niet afgezonderd H 337, PL. Gorg. 466 d, niet uitstekend buiten, boven.

— 2 niet af te zonderen: ontelbaar, eindeloos Γ 412, ΒΑCCH. 9, 46. — 3 niet geordend, door elkaar, verward θ 505, PLUT. — 4 onbeslist, pass. HES. Sc. 311, DEM. 18, 18. — 5 onbeslist, act.: zonder besluit HDT. 8, 124. — 6 niet gevonnist HDT. 3, 80, INSCR.; adv. onrechtmatig LXX. — 7 niet onderzocht, niet gekleurd PL. Tim. 51 c.

ἄκριτό-φυλλος, 2, met ontelbare bladeren B 868.

ἄκριτό-φυρτος, 2, verward door elkander vermengd AESCH. Sept. 360.

ἄκριτό-χειρ, met ontelbare handen EMPED. 60 D.

ἄκρο-άζομαι (ἄκροόμαι), hooren naar, τινος HIPPOCR., EPICH. 109, MEN. fr. 150.

ἄκροᾶ-μα (ἄ-ζομαι), τό, — 1 het gehoorde AESCHIN. 3, 241; spec. voordracht, muziekstuk XEN. Symp. 2, 2, D. H. — 2 (vgl. lat. operae), ἄ-τα strijkje; kunstenaar, virtuoso POL., CIC.

ἄκροᾶματ-ιός, 3, voor aanhooren bestemd, λόγοι college voor proretores, privatissimum PLUT.

ἄκροᾶομαι, — 1 luisteren, toehoorder zijn AR. Lys. 503, PL. — 2 luisteren naar, iets vernemen, τινος naar, van iemd., τι iets of alleen τινος iets THUC. 6, 89, AR. Eocl. 91, PL. — 3 gehoorzamen, τινος THUC. 3, 27, AR. Av. 1228.

(ἀκρο[σ]-ου[σ]-ᾶ : οὖς oor, een dergelijke oude samenstelling als ἀκούω, z. d. en s.v. οὖς < ο(ψ)[σ]ος).

ἄκροᾶ-σις, ἡ, — 1 het hooren, aanhooren THUC. 1, 21. — 2 verhoor Ltr. — 3 auditie: voordracht, college ARISTOT., LUC. — 4 plaats van de voordracht, gehoorzaal PLUT. — 5 gehoorzaamheid THUC. 2, 37.

ἄκροᾶτήρ-ιον, τό, — 1 gehoorzaal PLUT. — 2 gehoor PLUT.

ἄκροᾶ-τής, οὖ, δ, — 1 toehoorder THUC. 2, 35, PL. Prot. 337 a, DEM. — 2 leerling ARISTOT. — 3 lezer PLUT.

ἄκροᾶτι-κός, 3, — 1 μισθός, minerval, honorarium LUC. — 2 = ἄ-ματικός, ARISTOT.

ἄκρο-βατ-έω, op de teenen loopen LUC.

ἄκρο-βλαστος, boven uitbottend THEOPHR.

ἄκρο-βολ-ία, ἡ, gevecht uit de verte APP. ἄκρο-βολ-ίζομαι, — 1 uit de verte schieten; v. verleidende gevechten: voeling krijgen THUC. 4, 34, XEN. An. 5, 2, 10, POL., PLUT. — 2 vand. uitdagen, prikkelen HDT. 8, 64.

ἄκρο-βόλισις, ἡ, gevechtsinleiding XEN. An. 3, 4, 16.

ἄκρο-βόλις/μα en /μός = voorg. THUC. 7, 25, XEN. Hell. 1, 3, 14, PAP., PLUT.

ἄκρο-βολισ/τής, οὖ, δ, niet voor het handgemeen bestemde of daarin betrokken soldaat XEN. Cyr. 6, 1, 28.

ἄκρο-βόλος, 2, van boven getroffen AESCH. Sept. 158.

ἄκρο-βυστία, ἡ, voorhuid N. T. Act. 11, 3; overdr. heidendom N. T. Rom. 2, 25; vand. — ἰζω, besnijden v. t.; — ἰος, adv., met de voorhuid v. t. (sem. in 2de deel, vgl. baby. l. buštu schaaddeel).

ἄκρο-γένεος, 2, met spitse kin ARISTOT.

ἄκρο-γωνιαίος, λίθος, δ, hoeksteen N. T. Eph. 2, 20.

ἄκρο-δρυον, τό, — 1 boomvrucht: noot, vijg, kastanje PLUT.; vgl. THEOCR. 15, 112. — 2 vruchtboom PL. Critias 115 b, XEN. Oec. 19, 12.

(vgl. lat. pirum: pirus, zoo ἄ : δρύς voor ἄκρος vgl. SAPHO fr. 116 ALD. γλυκύμαλον ἐρεῖσθεται ἄκρω ἐπ' ὕσδω ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτω).

ἄκρο-θεν, -θι, adv., van boven af ARISTOT., NIC., ARAT.

ἄκρο-θίνα, τά, = -θίνα PIND. O. 2, 4; 10, 57.

ἄκρο-θινιάζομαι, uitlezen EUR. Herc. 476.

ἄκρο-θίνιον (θίς), τό, eig. het hoogste, wat uitsteekt boven de hoop, (vgl. lat. ē-greg-ius); wat van veldvruchten als primitiae of van den wapenbuit aan de goden wordt gewijd PIND. N. 7, 41, AESCH. Eum. 834 (als adj.), SOPH. Tr. 751, INSCR.; vand. buit N. T. Hebr. 7, 4.

ἄκρο-θώραξ, ἄκος, slechts „aan de oppervlakte”, licht dronken COM., PLUT., 656 c LUC.

ἄκρο-καρπος, 2, de vruchten aan den top hebbend THEOPHR.

ἄκρο-κελαινίωον, het gezicht versomberend, v. d. waterspiegel, waar de wind over huivert Φ 249 (vgl. δ 402).

ἄκρο-κνέφαιος, 2, in vroege schemering HES. O. 567; -κνεφές, ὑπὸ τὸ, gedurende de morgenschemering LUC.

ἄκρο-κομος, 2, — 1 het haar niet naar achteren latende vallen (= β 542), maar op het hoofd openemend, v. d. Thraciers, (vgl. de κρώβυλος) Δ 533.

— 2 met loof aan den top, v. boomen en takken, ARCHIL. 2, 4 D., EUR. Ph. 1516, THEOCR. 22, 41, PLUT.

ἄκρο-κῦματώ, hoog deinen LUC. Lex. 15.

ἄκρο-κώλιον, τό, varkenssooren, -pootjes, als ingrediënten voor de soep COM., ARISTOT.

ἄκρο-λίθος, met steenen, (marmeren) extremiteiten INSCR., VITR.

ἄκρο-λοφος, heuveltop PLUT. Publ. 22.

ἄκρο-μάνης, 2, eig. aan de oppervlakte-, licht krankzinnig HDT. 5, 42.

ἄκρον, τό, z. ἄκρος.

ἄκρο-νίφης, met besneeuwden top HYMN. DELPH. II A 3.

ἄκρο-νυξ, begin van den nacht SOPH.

ἄκρο-νύχος, 2, in het diepst van den nacht THEOPHR., THEOCR. Ber. 3, NIC., PAP.

ἄκρο-πενθής, in heftige smart AESCH. Pers. 136(?).

ἄκρο-πήλος, met modder bovenop POL.

ἀκρό-πλοος, *contr.* πλοος, bovenop drijvend HIPPOCR., PLUT.

ἀκρο-ποδητί, *adv.* op de teenen LUC.

ἀκρο-πολις (vgl. πόλις ἀκρη Z 88), *bij* AESCH. Sept. 240, EUR. Or. 1094 — πτολις de „hoog-stad”: de burcht sinds 9 494; *spec. te Athene; vand.* een vaste burcht, bolwerk THEOGN. 1232, PL. Rep. 560 b.

ἀκρο-πολος, 2, *eig.* in de hoogte verkeerend: hoog, v. bergen E 523, HYMN. Ven. 54.

ἀκρο-πόρος, 2, aan de punt doorborend, *van de* ὄβελοι γ 463.

ἀκρο-ποσθία (: πόσθη mannelijk lid), *η* en -πόσθιον, τό, voorhuid HIPPOCR., ARISTOT.

ἀκρό-πολις, *η*, z. ἀκρόπ. AESCH., EUR.

*AKPOΣ (ἄ) — *Eig. is ἄ. dat wat den indruk spits maakt, zoowel van een deel eener eenheid ten opzichte van de rest, als van één gegeven naast willekeurige andere gegevens, die voor een oogeblik tot een nieuwe eenheid versmelten.* Vand. spits > uitstekend (: „steken” ∞ W. ak- „spits”) > uitstékend.

I. Reëel; van plaats:

A *in het horizontale vlak:* vooruitstekend, uitlopend, (*bijna*) = μακρός, ἀκτὴ μ 11; vgl. γ 278, PL. Critias 114 b.

B *in het verticale vlak:* uitstekend, vgl. πρώονες ἄκροι II 299; ἀκρόπολις. Oorspr. steeds: hooger dan de omgeving (*voor absol. hoog gebruikt* HOM. „lang” = μακρός Ὀλυμπος A 102, δεινδρέα ε 238 vlg., *dat ook diep is* Φ 197) en ὕψηλος. Vand. meestal = hoogste deel van: καρπός Υ 227, δρυς HES. O. 293.

C *in wisselend vlak, v. mobilia wat als spits, top gezien kan worden; vand.:*

= eerste of laatste deel van, begin of eind van: κέρκος AR. Th. 239, πούς, alg.

= voorste of achterste deel, uiterste deelen; *vand.* κατ' ἄ-ον ἐπιτίθεσθαι, een frontaanval doen XEN. Cyr. 7, 1, 91 (vgl. nld. „spits” *bij de voortroep*).

D hoogste, uiterste, *zonder voorstelling van* spits, ἄ-ον ὕδωρ, oppervlak II 162.

II. Overdr.:

A *van tijd:* = begin of einde van, ἄκρα ὕξ, avond of morgenstond; ἄκρα ἡλικία, jeugd en ouderdom, *teg.* ἀκμή; ἄ-ν τέλος, de dood THEOGN. 594.

B *van geluid:* hoog (en laag) *teg.* μέσος.

C *van qualiteit:* uit-stekend > uitstékend (vgl. lat. egregius), τι, in iets HDT. 5, 124 en 7, 5, later εἰς τι, πρὸς τι ATT.; ook *in malam partem*, ὀργὴν ἄ. HDT. 1, 73. Vooral ntr. ἐς ἀρετῆς ἄκρον ἐκείσθαι hoogste punt, top. Oí ἄκροι adel EUR. Vand.:

D *van graad:* sterk, heftig; *adv.:* zeer . . . Spec. ἄκρα, ἦ, z. d.; τὸ ἄκρον *in alle beteekenissen:* top, het hoogste, beste, roemvolste; rand, grens; einde σοφίης ἄ-ον EMPED. 4, 8 D.

(W. ak-spits, vgl. o.ind. ástri- f. punt, spits, arm. asēn naald, alb. dēete zuur, lat. acus, o.ier. ēr [*< akro-*] hoog, lit. asztrūs scherp, ob. ostrū hetz.; -go asf., = lat. ācer (< ācerbus); spits > hoog *in Gr.;* spits > heftig ontstuimig *in Lat.* Vgl. lat. aceo bijten, zuur zijn; ὄκρις = lat. medi-ocris, umbr. ocerer montis).

ἀκρο-σάπης, van boven verrot HIPPOCR.

ἀκρο-σικρία, teeltlaag met bosch INSCR.

ἀκρό-σοφος, zeer wijs PIND. O. 11, 19 PLUT. 1096a.

ἀκρο-στήθιον, τό, voorborst ARISTOT.

ἀκρο-στιχίς, ἦ, gedicht met titel in de beginletters der verzen D. H.

ἀκρο-στόλιον, τό, versierde voorsteven DIOD., PLUT. Dem. 43.

ἀκρο-στόμιον, τό, snuit D. H.

ἀκρο-σφαλής, *adv.* ὤς, — 1 zeer licht uitglijdend, εἰς τι; wankel PL. Rep. 404 b, PLUT. — 2 gevaarlijk, κλιμαξ POL.

ἀκρο-σφύρια, τά, hooge dameslaars HEROND. 7, 60.

ἀκρο-σχιδής, boven gespleten THEOPHR.

ἀκρο-τελεύτιον, τό, slot; refrain THUC. 2, 17, Ltr.

ἀκρό-της, ητος, ἦ, top; uiteinde ARISTOT., PLUT.

ἀκρο-τομ-έω, boven afsnijden XEN. Oec. 18, 2.

ἀκρο-τομος, van boven afgesneden, -afgezaagd: ruw LXX; steil, hoog LXX.

ἀκρο-ουλος, aan de punt krullend ARISTOT.

ἀκρο-ουραία, ἦ, hemelburcht LUC. Lex. 15.

ἀκρο-φυής, opschietend THEOPHR.

ἀκρο-φύλαξ, commandant of soldaat van een burchtbezetting POL., LXX., INSCR.

ἀκρό-φυλλος, hoog bebladerd THEOPHR.

ἀκρο-φύσιον, τό, — 1 de pijp van een blaasbalg THUC. 4, 100, SOPH., AR. fr. 699. — 2 staart v. e. komeet DIO CASS.

ἀκρο-χάλιξ, in lichten roes AP. RH. 4, 432.

ἀκρό-χειρ, ειρος, ἦ, voorarm HIPPOCR.

ἀκρο χειρία, ἦ, = -χείρισις, HIPPOCR.

ἀκρο-χειρίζομαι, worstelen op armslengte, door greep bij de polsen (teg. συμπλέ-κεσθαι (*bij het worstelen*) PL. Alc. I 107 e.

ἀκρο-χείρισις, ἦ, -σιμός, z. voorg.

ἀκρο-χλία(ε)ρος, *adv.* ὤς, lauw HIPPOCR.

ἀκρο-χορδών, ὄνος, ἦ, wrat HIPPOCR., PLUT. Fab. 1.

ἀκρο-φίλος, bovenop kaal HIPPOCR.

ἄ-κρυπτος, onbedekt AESCH. Supp. 296, EUR.

ἄ-κρύσταλλος, 2, zonder ijs HDT. 2, 22.

ἀκρο-ωλένιον, τό, trekker aan het net XEN. Cyn. 2, 6.

ἀκρο-ωμία, ἦ, (-ιον, τό) schouderhoogte XEN. Eq. 1, 11, ARISTOT.

ἀκρωνία, ἦ, verbrijzeling der ledematen (*naast* χλοῦνις (ontmanning?), steeniging en kruisiging) AESCH. Eum. 188.

(*msch uit akro-κρωνια of κρωνια* : o.ind. sroná- verlamd, sranána- lamgeslagen, gr. κρωίος verminkt, vgl. hoogerop o.ind. sṛnāti bij slaat stuk) ἀκρο-ώνυχος (δνωξ) 2, met de punten van de teenen PLUT.

ἀκρο-ωνυχία, ἦ, ὄρους, bergtop XEN. An. 3, 4, 37.

ἀκρο-ώρεια, ἦ, bergtop XEN. Hell. 7, 2, 10, CALL., THEOCR. 25, 31, POL., PLUT.

ἀκρο-ωρία (ὄρα), ἦ, morgenstond THEOPHR.

ἀκρωτηρι-άζω, — 1 ook med., de uiterste ledematen afsnijden, verminken SOPH., PLUT. — 2 med. te gronde richten DEM. 18, 296. — 3 de spiegel van een schip afnemen HDT. 3, 59, XEN. Hell. 6, 2, 36.

ἀκρωτήρ-ιον, τό, — 1 scheepsversiering omhoog *bij den achterstevan* HYMN. 32, 10, HDT. 8, 121, XEN. Hell. 2, 3, 8. — 2 kroonlijst- en nokversiering v. d. tempel PL. Critias 116 d, PLUT., INSCR. — 3 extremiteit, lid van een lichaam ATT.: LYS. 6, 26 LXX, PLUT. — 4 voorgebergte THUC. 1, 30, PLUT.

ἀκτάζω, op de ἀκτὴ, de luxebadplaats een kuur doen: genieten PLUT. 668 b.

ἀκταίνω = volg. PL. Leg. 672 c (ἑαυτό).

ἀκταίνω, βάζω zijn voeten (kunnen) optillen AESCH. Eum. 36.

(vgl. ἀκολαστ-αῖνος, zoo: ἄκτος < ἀ-(σ)εκτος, vgl. ἄκων, ἄργος met *ā* < *ae*; eig. „niet te houden zijn”; SUD. = ἀκολασταίνειν(!) HESYCH. μετεωρίζειν. Of: ἀκ-τος οὐ ἀκ-ρος z. d.?).

ἀκταῖος, strand- HIPPOCR., AP. RH.

ἀκτέα, ἡ, Ltr. ἀκτῆ, vlier EMPED. 93 D., BACCH. 8, 34, LUC.

ἀκτέανος = ἀκτῆμων, INSCR.

ἀκτένιστος, 2, ongekamd SOPH. O. C. 1261.

ἀκτέριστος, 2, onbegraven SOPH. Ant. 1071, LYCOPHR. 1155.

I. ἀκτῆ, ἡ, — 1 kaap, hooge kust B 395 enz. — 2 landtong, schiereiland ω 378, ν 364, HDT. 4, 38; 8, 95. — 3 kust PIND. O. 7, 33, TR.; riviermond SOL. 6 ALD., 23, PIND. I. 2, 42, TR.: SOPH. Ant. 812. — 4 strand, badplaats; badseizoen Ltr., CIC. — 5 hoogte (z. ἄκρος) SOPH. Ant. 1132.

(προ-έχουσα ω 82, 378, HDT. 4, 177 vgl. 7, 33, προβλής ε 405. ἀκροατή μ 11, ἀμφικύμων BACCH. 25, 15. Dus: ἄκρος, W. ak- spits, vooruitstekend. Vgl. Ἀκτιή, : οὐδ Ἀκτιή EUR. Hel. 1673, Ἀκταία. — Semas anders is ἐρημῖν).

II. ἀκτῆ, ἡ, eten, spijs Λ 631, Φ 76, HES. Op. 32, 466. (geen *f*- z. *metrum*; οὐδ verdwijnend woord, steeds op verseinde; z. ἄκλος: οἶνδ. ἀσνάτι hij eet; ἄ. spijs).

ἀκτῆ, ἡ, z. ἀκτέα, HIPPOCR., THEOPHR.

ἀκτῆμων (κτῆμα), ον, arm I 126, THEOCR. 16, 33 PLUT. Sol. 14.

ἄκτιος, niet te begeeren PL. Hipp. min. 374 c.

ἄκτιν-ηδόν (ἀκτίς), *adv.*, straalsgewijze LUC. Salt. 18.

ἄκτινο-βολία, ἡ, het stralen PLUT. 718 a.

ἄκτινος, 3, ξύλον, van de ἀκτῆ THEOPHR.

ἄκτιν-ωτός, met stralen versierd INSCR.

ἄκτι-ιος (ἀκτῆ), 2, de kust beschermend, Pan THEOCR. 15, 24, Apollo AP. RH.

ἀκτίς, ἴνος, ἡ, — 1 (zonne)straal K 547, EMPED. 84, 6 D., TR., AR. Av. 1092 ἀστέρος, LXX. — 2 zonneschijn, warmte. — 3 *overdr.* glans, luister PIND. I. 4, 42. — 4 de straal v. h. ziende oog PIND. fr. 123, PLUT. 901 a, e. Βίβν. ἀκτῆρ, „prikker”

HYMN. 31, 6.

(W. ak- spits; zonneschalen als pijlen, vgl. *ndl.* straal = *ohd.* strata *pjl*; o. b. strēla *pjl*; -*is* zooals in ἔρημῖν-, δούμῖν-, hier aan het *to-part.* gekoppeld).

ἀκτί-της, λίθος, v. d. Ἀκτῆ in Attica, SOPH. fr. 65, INSCR.

ἄκτιτος, 2, onbebouwd HYMN. Ven. 123.

ἄκ-τωρ (ἄγω), ορος, ὁ, — 1 aanvoerder AESCH. Pers. 557, EUR. — 2 leidsel Ltr.

ἄκυβέρνητος, 2, onbestuurd LUC., PLUT. Caes. 28.

ἄκύβευτος, niet hasard spelend MARC. AUR. 1, 8.

ἄκύθηρος, van Cytheris = Venus verlaten, = invenustus CIC. Fam. 7, 32, 2.

ἄκύλος, ου, ἡ, „eetbare” eikel κ 242, HIPPOCR., COM., THEOCR. 5, 94.

(W. ak- eten. z. ἀκτῆ; -*v-lo-* suffix van een *u* *stam* uitgegaan).

ἄκύμαντος, 2, waar geen golven komen: windstil EUR. Hipp. 234, LUC.

ἄκύμος, = *voorg.*, rustig EUR. Herc. 698, PLUT.

I. ἄκύμων, ονος, = *voorg.* PIND., AESCH. Ag. 556, EUR., PLUT., LUC.

II. ἄκύμων (κύμα, κύημα), onvruchtbaar EUR. Andr. 158.

ἄκυρολογία, ἡ, oneigenlijke, gezochte uitdrukkingwijze D. H.

ἄκυρος (κύρος, τό), 2, *adv.* ως, zonder beslissing, autoriteit: — 1 *v. pers.* zonder macht te beslissen, niet den doorslag gevend LYS. 9, 19, XEN.

Hell. 5, 3, 24, PL. — 2 *v. dingen*: geen kracht van wet hebbend, ongeldig THUC. 3, 37, LYS. 9, 7, INSCR. — 3 geen maatstaf vormend XEN. An. 6, 1, 28, PL. Theat. 178 d. — 4 krachteloos, zijn effect missend: > onvolledig LYS. 15, 5; *spec.* onvruchtbaar, impotent ARISTOT. — 5 oneigenlijk; *v. uitdrukkingen*: overdrachtelijk GRAMM., CIC.

ἄκυρό-ω, — 1 ongeldig verklaren; opheffen DIN. 1, 63, PLUT. — 2 krachteloos maken N. T. Mt. 15, 6, Mc. 7, 13, Gal. 3, 17.

ἄκυρωσις, ἡ, ongeldig verklaren PAP.

ἄκυρω-τος, 2, onbeslist EUR. Ion 801.

ἄκυτήριον, τό, middel om de vrucht af te drijven HIPPOCR.

ἄκωδώνιστος, niet onderzocht AR. Lys. 485.

ἄκωκή, ἡ, spits, punt; *v. lans*, *pjl* K 373, N 251; *v. zwaard* THEOCR. 22, 195; ook *v. horens*, *vinnen* (ἄκ-ωκ-ή, z. ἀγ-ωγ ἡ, ἐδ-ωδ-ή, bij ἄκ-ρος.)

spits, snede Ltr., LUC.

ἄκώλιστος, niet in κώλα ingedeeld D. H.

ἄκώλυτος, *adv.* ως, ongehinderd, vrij PL. Crat. 415 d, HEROND. 2, 6, PLUT., LUC., N. T. Act. 28, 31.

ἄκωμωδήτως, zonder spot LUC. Ver. Hist. 1, 2. **ἄκων**, ονος, ὁ, werpspeer, δέξς Φ 590; *als lans* Υ 455; PIND., EUR. Ph. 1402.

(vgl. ἄ κ-όνη; men verwacht st. ἄκων;-*ovt-* *door-* dat het participiaal bij ak- spits gevoeld werd: „prikker”; *misschien* echter = ἄ + κωμα-ντ- : κώμα-τος, zoo vt *nominaalsuffixa*, ἀκω-ντ „spits hebbend”).

ἄκων, ἄκωσα, ἄκων, *contr.* < ἄφέκων, — 1 niet uit vrijen wil: gedwongen P 112, THEOGN. 467,

HDT. 2, 88, ATT., N. T. I Cor. 9, 17. — 2 onwillekeurig, zonder voorbedachten rade II 264, HDT. 1, 35, ATT.: LYS. 31, 11, AR. Vesp. 1002. — 3 *v. dingen*: ongeldig SOPH. O. R. 1230.

ἀλαβαστο-θήκη, ἡ, kistje met oedurfleschjes DEM. 19, 237; AR. -στρο-.

ἀλάβαστος, *daarnaast*-στρος, Ltr. N. T. Mc. 14, 3; -ον LXX, albasten vaasje, fleschje voor geparfumeerde olien en zalf HDT. 3, 20, ATT.: AR. Ach. 1053, PLUT.

ἀλαβαστρίτης, ου, *sc.* λίθος, ὁ, albast THEOPHR.

ἀλάβαστρον, τρος, τρο-θήκη, z. -τος.

ἀλαβαστρο-φόρος, 2, ἀλαβ. dragend AESCH. fr. 409.

ἀλα-δε (ἄλς), *adv.*, naar zee A 308, AP. RH.

ἀλά-δρομοσ, ὁ, „zeeloop” AR. Av. 1395.

ἀλαζον-εἰα, ἡ, — 1 grootsprekerij, pochen AR. Eq. 903, XEN., PL. Gorg. 525 a, LXX, N. T. Jac. 4, 16.

— 2 ἄ. τῶν χορδῶν, galmen der snaren PL. Rep. 531 b.

ἀλαζονευμα, τό, humbug, grootsprekerij, bedrog AR. Ach. 63, AESCHIN. 1, 178.

ἀλαζονεύ-ομαι, opsnijden AR. Av. 825, PL., ISOGR. 12, 74, LXX, PLUT.

ἀλαζον-ιώδς, 3, *adv.* ὡς, pralend, pochend XEN. Mem. 1, 2, 5, POL., PLUT.

ἀλαζών, ονος — 1 opsnijder, grootspreker HDT. 6, 12, AR. Ach. 109, XEN. Mem. 1, 7, 2, PL. Lys. 218 d, N. T. Rom. 1, 30; z. MEN. Perik. 78

λόγους οὐκ ἄληθεις ἀπαγγέλλων. — 2 *overdr.* een valschen, te grooten schijn voorwendend, bedriegelijk PLUT., vgl. 81 b.

(z. HESYCH. ἀλαζαῖσιχρά; naast λάσθον, αἰσχρόν; *blijkens* accent ἀλαζα een *compos.*, *ibid.* ἀλαζονεύσθαι *πρὸ* δεσθαι ἢ αἰσχύνεσθαι. Παραντίτοι; vgl. (*) λάζειν ἐσθραίζειν. z. AR. Pax 1069 ἰαζών. Msch. *uit* *ἀ-λάθ-ιος: λάνθανο, -ομαι *en* dus *in* bet. = ἀ-λασός „wat niet verborgen of vergeten van worden: schandelijk”; *oude* *verbinding* *blijkens*

ἀλαστέω, ἀλάστωρ, (? z. d.), ἀληθής. Sinds HIPPOCR. volks-etymol. met ἀλόμαι verbonden: komt naast ἀγύστης voor).

ἀλαθής, dor., = ἀληθής.

ἀ-λάθηςτος, wien niets ontgaat AESOP., Ltr.

ἀλαίνω, THEOCR. 7, 23 ἤλ-; AESCH. Ag. 82, EUR. Cycl. 79 = ἀλόμαι.

ἀλαλά, ἄς, ion. -ή, ἤ, krijgsgeschreeuw, overwinningsejubel PIND. I. 7, 10, TR.: EUR. Ph. 335, PLUT.; bij AR. ἀ-αί als uitroep AV. 1763.

ἀλαλαγή (v. ἀλαλάζω), ἤ, krijgsgeschreeuw, -geschal SOPH. Tr. 205.

ἀλάλαγμα, τό, PLUT. en

ἀλάλαγ-μός, ὅ, = ἀλαλαγή, HDT. 8, 37, EUR. Cycl. 65, PLUT., LXX.

ἀλαλάζω, fut. ἀξω en ἀξομαι, juichen, krijgsgeschreeuw aanheffen PIND. O. 7, 37, XEN. An. 5, 2, 14, EUR., LXX, N. T. 1 Cor. 13, 1 klinken; ἴκηνη SOPH. Ant. 133.

ἀλαλητός, οὐ, dor. -ατος, ὅ, krijgsgeschreeuw; angstkreten Φ 10, Ξ 393, HES., PIND. P. 1, 72, AP. RH.

ἀ-λάλητος, onuitsprekelijk THEOGR. 422, N. T. Rom. 8, 26.

ἀλαλία, ἤ, = „ἀταξία”, SOPH. fr. 211.

ἀλαλκεῖν, z. ἀλέξω.

Ἀλαλκο-μενής, ἴδος, ἤ, uit het Boeotische stadje Ἀλαλκομεναί; ηἰς msch. (boeot.?) uit αἰς, vgl. Ἀθηναίη, z. echter ook Βροττις, Χρῦστις.

ἀ-λαλος, — 1 sprakeloos, stom AESCH., N. T. Mc. 7, 37. — 2 sprakeloos (makend), voor de Rede ontoegankelijk N. T. Mc. 9, 17 en 25.

ἀλαλύκτημαι, ongerust zijn, eig. onrustig rondzwerven K 94.

(v. *ἀλυκτέω, *ἀλυκτο-: ἀλύσσω).

ἀ-λάμπητος, 2, = ἀλαμπής, HYMN. 31, 5, niet-stralend = kalm glanzend (?)

ἀ-λαμπής, zonder straling: donker SIMON. 13, 11 (?) ALD., BACCH. 12, 175 (?), SOPH. Tr. 691 enz., PLUT.

ἀλόμαι, aor. ἀλᾶθην AESCH. Supp. 849 dor.; pf. ἀλέλημαι: in accent als praes. beschouwd, vand. inf. en part. προφοραζήτ., — 1 rondzwelen o 492, HDT. 4, 97, AESCH. Pr. 666, THUC. 2, 102, THEOCR. 13, 66, PLUT. — 2 overdr. onzeker zijn SOPH. Ai. 23; τιος, niet van iets verzekerd zijn, iets derven PIND. O. 1, 58, EUR.

(vgl. lett. alūt dwalen).

ἀλλάς (samengest. ἀ + λα[σ]ος: λάω zien), 3, — 1 blind x 493, AESCH., SOPH. O. C. 1449. — 2 met enallage, vgl. lat. caecus, ἄλ. ἔλλος ὀμμάτων SOPH. Ant. 974.

ἀλαο-σκοπή, ἤ, slechts met οὐ verbonden K 515, HES. Th. 466; doch ἀλαός σκοπήνη (z. accent) is beter.

ἀλαώ, blind maken α 69, ι 516.

ἀλαπαδ-νός, 3, bedwongen, zwak Δ 305.

ἀλαπάζω, krachteloos maken, vernietigen, dooden E 166, ρ 424, AESCH. Ag. 130.

(daarnaast λαπάζω AESCH., λαπάσσω ventrem purgare, ἀλαπ- zooals καμα-: καμ-: κμη-; vgl. o. ind. āpa- klein, alb. l'aps ik ben moe, lit. alpti (āl.?) moe worden, flauw vallen, z. λαπα-ρός).

ἄλας, ατος, τό, zout, overdr. wijsheid N. T. Col. 4, 6.

ἀλαστ-έω (ἄλαστος), eig. iets niet kunnen vergeten: verontwaardigd XEN. M 163, CALL.

ἀλάστωρ, 2, — 1 = ἀλάστωρ, AESCH. — 2 SOPH. Ant. 974, SCHOL. τοῖς ἄλαστα πεπονθόσιν van uitgestoken oogen (of: o. ind. lasati hij straalt, gr. λάω zien, vgl. ἀλαός?).

ἀ-λαστος (ursch. ἀ pr. + λάθ-τος niet te vergeten, spec. v. leed), onvergetelijk van leed en leed brengende

personen: vol onheil, vloekwaardig δ 108, Ω 105, ALCM. 1, 35 ALD., BACCH. 3, 34, SOPH. O. C. 537, PLUT. ἀλάστωρ, ὀρος, ὅ, — 1 als Godheid = ὀλετήρ, booze, wrekende daemon; vernietiger; bij HOM. als E.N.; AESCH. Pers. 354, Ag. 1501, SOPH. Tr. 1235, PLUT. z. 297 a. — 2 vand. mensch als 'A optredend: misdadiger, zondaar, eig. geest van verderf AESCH. Eum. 236, SOPH., MEN. Perik. 408, DEM. 18, 296, LXX. — Bijvoorn ἀλάστωρος, z. d.

ἀλα-θ: λᾶ -θ-ω = καμα: κμα-, (ἀ)γα-νός: γᾶδέω, vgl. ἀλαπάζω naast λαπάσσω de weg leeg, eenzaam maken; λήθω (θ bij W. dhē: lat. facio) aanv. trans. vgl. ἐπι-λανθάνομαι. *Ἀλάθ-τορ- dus een naam als Ἄδρηστος, Ἄϊδος de Dood, die „doet verdwijnen”, vgl. o.b. lajati (-lā) belagen en de Ἀθήνη in de onderwereld. — Of, als Doodsgod, οὐ ἀλαός: „die blind maakt, de oogen sluit“?).

ἀλάτ-ιον, τό, dem. v. ἄλς, AESOP. 322 b, Ltr. ἀλατο-πωλία, ἤ, zoutverkoop en het recht daartoe ARISTOT.

ἀλαω-τύς, ὄος, ἤ, het blind maken ι 503.

ἀλεγινός, 3, adv. ὤς, z. ook ἀλεγεινός HOM.; eig. smart hebbend: — 1 hebbend = veroorzakend: smartelijk, pijnlijk, moeielijk; hevig; ook adv.; THUC. 2, 43, TR.: SOPH. Ant. 12, PL. Gorg. 476 c, XEN. Mem. 3, 12, 3, PLUT. — 2 hebbend = dragend: smartelijk SOPH. O. C. 1664. — Comp.: ἀλγίω, ἄλγιστος.

(vgl. φασίνος z. d.).

ἀλγεσί-δωρος, smart schenkend SAPPHO 125 B.

ἀλγεσί-θῦμος, het hart pijnigend PAP.

ἀλγέω (ἄλγος), — 1 pijn hebben M 206, ATT.: XEN. Mem. 1, 6, 6, LXX; τι in iets; abs. ziek zijn HDT. 4, 68 — 2 smart hebben HDT. 3, 43, AESCH. Pr. 844, THUC. 3, 66 τινα over, PL. Phil. 35 e, LXX.

ἀλγη-δών, ὄνος, ἤ, smart; pijn HDT. 5, 18, ATT.: PL. Gorg. 477 e, 478 c, EUR. Andr. 258, PLUT.

ἀλγη-μα, τό, smart, pijn SOPH. Ph. 1170, PLUT.

ἀλγη-ρός, 3, pijnlijk HIPPOCR., LXX.

ἀλγη-σις, ἤ, pijn, smart SOPH. Ph. 791, AR. Th. 147.

ἀλγινό-εις, -εντος, vol moeite HES. Th. 226, XENOPHAN. 2, 4D., MIMN. 11, AP. RH.

ἀλγίων (ἴ HOM., ἴ TR. comp., ἄλγιστος superl. (vgl. ἀλγεῖνός) smartelijker, pijnlijker, enz., z. X 278, λ 655, TR.: AESCH. Pr. 934, SOPH. OR. 675.

ἄλγος, — 1 pijn B 721, XEN. Cyn. 3, 3, LXX, PLUT. — 2 zielepijn, leed, zorg I 321, THEOGR. 1295, EUR. Iph. A. 1580. — 3 ongemak, moeite ι 75.

(vgl. ἀλεγεινός en HESYCH. λαγδινά δεινά: ἀλέγω, lat. algeo).

ἀλγ-ῦνω, pijn doen, krenken; pass. pijn hebben DEMOCR. 223 D., AESCH. Ch. 746, SOPH. O.R. 446, XEN. Ap. 8, PLUT. Ouder is ἀλεγῦνω, z. d. (: ἄλγος; als van *ἀλγος).

ἀλδ-αίνω, aor. ἤλδᾶνω, doen groeien, sterken AESCH. Sept. 12; ἤλδανε σ 70, ο 368 ursch. aor. hierbij.

(: ἄν-αίτος, lat. alo, stam met d versterkt vgl. ἄλθομαι met dh; msch. echter van een nom. ag. *ἀλδών, vgl. ἀλγη-, ἀχθη-δών).

ἀλδήσκω (z. ἀλδαίνω), — 1 wassen Y 599. — 2 doen gedijen THEOCR. 17, 78.

ἀλεάζω, warm worden of zijn ARISTOT.

ἀλε-αίνω, verwarmen HIPPOCR.; intr. warm worden AR. Eccl. 540, MEN. fr. 832, ARISTOT., PLUT.

ἀλεγεινός, 3, = ἀλγεῖνός, — 1 pijnlijk, smartelijk, moeilijk P 76, 749. — 2 pijn lijdend CALL.

ἀλεγ-ίζω (z. ἀλέγω), slechts in het pr. en umpf., zich om iets bekommeren, τιος bij HOM., later τι; steeds met neg. A 160, AP. RH.

ἀλεγύνω (vgl. ἀλγ.) zich bekommeren om, werk maken van, τι, δαίτα(ς) v 23, EMPED. 137, 4 D., AP. RH.

ἀλέγω — 1 meetellen ALCM. 32 B., PIND. O. 2, 78; hoogschatten *ib.* 11, 15. — 2 *gew. met neg. en dus verbleekt (Vergil. Ucalagon):* zich om iets bekommeren, τινος I 504, soms τι II 388 *enz.*; voor iets zorgen; *abs.* I 504, THEOCR. 15, 95.

(z. ἄλγος en vgl. λέγω, lego (mee)tellen; oorspr. oplezen, verzamelen, (mee)dragen.)

ἀλειωτός (vgl. I ἀλέη), 3, zonnig, warm HDT. 2, 25, XEN. An. 4, 4, 11, PLUT.

ἀλειώνω = ἀλέομαι, ontvlieden, τι Z 202, Γ 32, AP. RH. (*ook intr.*)

I. ἀλέη, *met-ten.* ἄλεα, ἡ, (zonne)hitte ρ 23, V.-SOCR., AR. Ecol. 541, PLUT. 131 lichaamswarmte. (W. *swel-* branden: *ags. swelan* gloeien, *lett. swelt* zengen).

II. ἀλέη (ἀλέομαι), ἡ, het ontwijken X 301, HES. O. 545.

ἀλεής, 2, koesterend, ὕπνος SOPH. Ph. 859.

ἀλαια, τό, tarweemel.

(ἀλε + f-ag; *ei in ἀλατα* v 108 *metrisch*; vgl. ἄλευρον = ἀλε + f-ρ-ον).

ἀλειμ/μα, τό, zalf, zalfolie, *vand.* zalving in het gymnasium PL. Leg. 932 e, PAP., INSCR.

ἀλειπτήριον, τό, plaats voor massage en zalving in gymnasium en badhuis COM., INSCR.

ἀλειπτής, ου, ὁ, *eig.* zalver: trainer, oefenmeester bij de sport; *alg.* leeraar HIPPOCR., COM., INSCR., PLUT.

ἀλειπτι-κός, 3, ἀ-οί ἄνδρες, trainers, sportmensen PLUT. 619 a, MED.

ἀλειπ-τρια, ἡ, vrouwelijke trainer LYS. fr. 88.

ἀλεισον, bokaal Λ 774, χ 9, CALL., INSCR.

(vgl. λείβω en got. leibus (vruchten)wijn).

ἀλεισός, ὁ = *voorg.*, AR. fr. 623.

ἀλείτης (ἀλειτεῖν), ου, ὁ, boosdoener Γ 28, v 121.

ἀ-λειτούργητος, 2, vrij van staatslasten DEM. 18, 91, DIOD., INSCR.; *overdr. (v. d. goden)* EPICUR. 79 Us.

ἀλειπ-αρ (ἀλείφω), ατος, τό, (ἀλειφα, τό, *bij het gereedmaken der dooden* o 45, 67 — 2 vet (vleesch), λευκόν HES. Th. 553. — 3 olie voor de lamp Ltr. — 4 hars THEOCR. 7, 147 of pek. — 5 het afwassen van schrift PAP.

ἀλείφω, f. ψω, pf. ἀλήψα, Ltr. ἤλειφα, *pass.* ἀλή(ε)ψιμαι; *naast ἠλείφθην* Ltr. ἠλείφην, — 1 insmeren HDT. 3, 8; zalven ζ 227; *een doode* Σ 350, AR. Vesp. 608, PL. Lys. 217 d, N. T. Mt. 6, 17, Mc. 16, 1; *ook bij de sport; wit maken*, INSCR. — 2 *vand.* trainen; *alg.* voorbereiden PLUT. — 3 polijsten THEOPHR.

(W. *αλει-*, vgl. ἄλνω, λείω).

ἀλειψις, ἡ, het zalven HDT. 3, 22, ARISTOT.

ἀλεκτο-ρίς, ἰδος, ἡ, *fem. bij ἀλέκτωρ*, hen EPICH. 4, 3 D., ARISTOT., PLUT.

ἀλεκτο-ρίσος, ὁ, haantje BABR. 124.

ἀλεκτοροφωνία, ἡ, hanengekraai AESOP., N. T. Mc. 15, 35.

ἄ-λεκτος, onzegbaar, infandus COM., POL.

ἄ-λεκτρος, 2, — 1 ongehuwd SOPH. Ant. 917, EUR. — 2 ongelukkig SOPH. El. 491.

ἀλεκτρύ-αινα, ἡ, *fem. v. ἄ-υόν*, AR. Nub. 666.

ἀλεκτρώ-εις, 3, kippe- HIPPOCR.

ἀλεκτρώων (z. ἀλέκτωρ), ὄνος, ὁ, — 1 haan THEOBN. 864, AR. Vesp. 100, 794, PL. Symp. 233 c, LXX, PLUT. — 2 kip AR. Nub. 1430, MEN. Epitr. 168.

I. ἀλέκ-τωρ, ορος, ὁ, — 1 haan PIND. O. 12, 14, AESCH. Ag. 1671, AR. Vesp. 1490, THEOCR. 7, 123, N. T. Mt. 26, 34. — 2 kip EPICH. 152, PLUT.

(*nom. ag. v. ἀλέω*; de haan om zijn manhaftigheid zo genoemd, volksetymologisch).

II. ἀ-λέκτωρ (vgl. ἀ-λοχος), echtgenoot BACCH. 4, 8(?) SOPH. fr. 767, LYCOPHR. 1094.

ἀλεξ-αἰθριος, 2, de buitenlucht afwerend SOPH. fr. 113.

ἀλεξ-άνεμος, 2, wind werend ξ 529; -μῆς V.-SOCR.

ἀλεξή-μα, τό, afweermiddel AESCH. Pr. 479.

ἀλεξή-σις, ἡ, het verdedigen HDT. 9, 18.

ἀλεξή-τήρ, ἡρος, ὁ, verdediger Γ 396, XEN. Oec. 4, 3.

ἀλεξητήρ-ιος, 3, beschermend AESCH. Sept. 8, EUR. Herc. 470; τὸ ἄ-ον, afweer-, geneesmiddel HIPPOCR., PL. Polit. 279 d, XEN. Eq. 5, 6.

ἀλεξή-τωρ, ορος, ὁ, verdediger SOPH. O. C. 143.

ἀλεξι-άρη, f. vloek werend HES. O. 464.

ἀλεξι-κακος, 2, onheil werend K 20, AR.

ἀλεξι-λογος, het woord verduidelijkend, γράμμα KRITIAS 2, 10 D.

ἀλεξι-μυροτος, — 1 mensen werend PIND. N. 8, 30. — 2 beschermend *ib.* P. 5, 91.

ἀλεξι-μορος, noodlot werend SOPH. O. R. 164.

ἀλέξιος, τὸ ἄ-ον, geneesmiddel NIO.

ἀλεξι-φάρμακος, 2, als tegengift dienend; τὸ ἄ-ον, tegengift SOPHR. 3, PL. Leg. 957 d, DEM., MEN. fr. 108, PLUT.

ἀλέξω, fut. ἀλεξήσω (*att. med.* ἀλέξομαι SOPH. O. R. 171), *aor. med.* ἀλέξασθαι; ἀλεξήσειε γ 346; *aor.* 2 ἤλακον; iemd voor of van een ander afweren, τινα of τι τινος (τινι): — 1 afweren Ψ 185, PIND. O. 13, 9, THUC. 5, 77, SOPH. O. R. 539. — 2 beschermen, helpen, τινι X 196, PIND. N. 4, 61, XEN.; *ook zonder acc.* Γ 9; *med.* voor, van zich afweren > zich verdedigen tegen, τινα N 475, HDT. 7, 207, XEN. An. 7, 73, PLUT.

(W. *ἀλεκ-*, ἀλκ-, vgl. ἀλκ-ή; -ξω z. ἀέξω. O. ind. rákšati hij beschermt, *ags. calgian* beschermen).

ἀλέομαι, z. ἀλέω.

ἀλέ-της, ου, ὁ, molensteen XEN. An. 1, 5, 5 INSCR.

ἄλε-τος, ὁ, het malen PLUT.; -ητος, BABR 29.

ἀλετρ-εύω, malen η 104, HES., AP. RH.

ἄλε-τρίβανος (< ἀλετρο-τριβ.), ὁ, stamper (*in e. vizjel*) AR. Pax 259.

ἀλέ-τριον, τό, zemelen PLUT.

ἀλε-τρις, ἰδος, ἡ, maalster v 105, AR. Lys. 643 *bij de offers*, CALL., PLUT.

ἄλετ-ών, ὄνος, ὁ, molensteen COM.

ἄλευρον, τό, fijn tarwemeel; *alg.* fijn meel ALCAE. 127 ALD (?), HDT. 7, 119, XEN. An. 1, 5, 6, PL., MEN. Sam. 12, THEOCR. 14, 7, PLUT., N. T. Mt. 13, 33. — vgl. μάλευρον.

(ἀλε + f-ρον : ἀλέω, ἄλευρα).

I. ἀλέω, HOM. ἀ-ομαι, *aor.* ἀλε(υ)άμην *enz.*, ἀλεύω *causat.* AESCH. Sept. 86, 141, Supp. 529, SOPH. fr. 1; HES. O. 760 ἀλεύομαι: — 1 *act.* beschermen, afweren; z. b. — 2 *med.* ontwijken, ontvluchten Γ 360, ρ 97, THEOBN. 575, AP. RH.; c. *inf.* zich wachten te Ψ 340; PLUT. 297 a. — 3 *vand.* ontzag hebben voor τ 274.

(uit ἀλεφ-ω, *cypr.* ἀλέφοντες; kortere stamvorm in ἀλώω, ἀλν(α)σσω. *Bij ἀλάομαι*).

II. ἀλέω, *aor.* ἄλεσαν, v 109, ἤλεσα ATT.: AESCH. Ag. 1550, *perf.* *pass.* ἀλήσασμαι HDT. 7, 23; HEROND. 6, 81, N. T., PAP. ἀλήθω. — malen HOM., HDT., ATT.: THUC. 4, 26.

(*arm.* *ašam* ik maal en verderop *malem* ik

maal, *lat. molo, oier. melid* hij maalt, *got malan malen, lit. maũ* ik maal. *Vgl. gr. μύλλω, μύλη. Z. (μ)ἄλευρον).*

ἀλεωρή, AR. -ᾶ, ἥ, het ontwijken, beschermen M 57, HDT. 9, 6, AR. Vesp. 615, ARISTOT., HEROND. 2, 25.

ἄληθι (z. ἀλάομαι), ἥ, — 1 het rondzwerfen κ 464, EUR. Med. 1285, PL. Crat. 421 b, PLUT. — 2 *overdr.* onrust, waanzin HIPPOCR. — 3 *verwarring* AESCH. Ag. 195.

ἄληθγός, 2, zoutvoerend PLUT. 685 c.

ἄληθειᾶ (ἀληθείης), PIND. ἀλέθεια, *ep. en* HDT. ἀληθειῆ. — 1 nauwkeurige, volledige toedracht, zakelijke waarheid, juistheid Ω 407, v.-socR. HDT. 2, 115, THUC. 5, 74, TR., PL. Phaed. 65 b tot n. t. Eph. 1, 13. — 2 *ware natuurlijke aard, v. pers. of ding* PL. Rep. 587 d. — 3 *werkelijkheid* XEN. Oec. 10, 2. — 4 *waarachtigheid, eerlijkheid; rechtvaardigheid*, HES. O. 76, ALCAE. 66 ALD (-θεα), HDT. 7, 209, XEN. An. 2, 6, 25 tot n. t. 1 Cor. 7, 14. — 5 *ware roem. v. daden* BACCH. 3, 96. — *Spec. τῆ ἄ-α en dgl.*: — 1 in alle eerlijkheid ANTIPH. 5, 3. — 2 *inderdaad, werkelijk* ATT.: THUC. 4, 120, PL. Prot. 338 c, DEM. 30, 33.

ἄληθ-εῶω, — 1 *waarachtig zijn, waarheid spreken* ATT.: AESCH. Sept. 562, PL., XEN., N. T. Gal. 4, 16. — 2 *waar maken* XEN. An. 7, 7, 25, LUC. *Pass.* naar waarheid gezegd worden.

ἄ-ληθείης, *dor. ἀλεθίης*, 2, *adv. ὤς*: — 1 *zakelijk volledig; juist* γ 247, PIND. O. 1, 28, HDT. 7, 139, ATT.: LYS. 19, 61, N. T. Joh. 19, 35; τὸ ἄ-ές, *de ware toedracht, verum.* — 2 *vand.* waar, echt THUC., PL. Phaed. 69 b. — 3 *v. menschen: nauwkeurig* M 433; *waarachtig, eerlijk, κριτής* THUC. 3, 65, TR.: AESCH. Sept. 439, PL. Symp. 217 a, LXX, N. T. Mt. 22, 16. — *Spec.*: ἄ-ὤς, *werkelijk; ἀληθεῖς in het begin v. vraag en trimeter: werkelijk? heusch?*

(ἄ *priv.* + *λήθη, eig* zonder weglating, *vgl.* HES. Th. 233; *daarnaast ἀληθ-ινός*).

ἄληθ-ιζομαι, *waarheid spreken* HDT. 3, 72, PLUT., DIO CASS.

ἄληθίνο-λογία, ἥ, *waarheidsliefde* POL.

ἄληθ-ινός, 3, *adv. ὤς*, — 1 *werkelijk* XEN. Mem. 3, 10, 7, PL., POL. N. T. Hebr. 8, 2. — 2 *echt* XEN. Oec. 10, 3, N. T. Joh. 15, 3. — 3 *waarheidslievend, oprecht* PL., ISOCR. 15, 206, HEROND. 4, 72, N. T. Apoc. 15, 3.

ἄληθό-μαντις, ἥ, *waarheidsprofetes* AESCH. Ag. 1241.

ἄληθο-μυθ-εῶω, *de waarheid spreken* DEMOCR. 225 D.; -ος, DEMOCR. 44 D.

ἄληθ-οσύνη, ἥ, *waarheid* THEOGN. 1226.

ἄλήωω (z. ἀλέωω), *malen* THEOPHR., HEROND. 2, 20 N. T. Mt. 24, 41.

ἄ-ληίος, 2, *zonder akker: arm* I 125.

ἄ-ληκτος, z. ἄλ-ληκτος.

ἄλη-μα, τό, (*eig.* het gemalene), *geslepen mensch* SOPH. Ai. 389 ἀλῆς. τρέμμα).

ἄλήμων, *rondzwerfend* τ 74 (ἀλάομαι).

ἄληνής, *razend, hartstochtelijk* SEMON. 7, 53.

ἄ-ληπτος, 2, *adv. ὤς*, — 1 *onneembaar, onoverwinnelijk* THUC. 1, 82, PLUT. — 2 *niet te grijpen* PLUT. — 3 *onbegrijpelijk* PLUT. — 4 *stoisch: onaannemelijk*.

ἄλης, *ion. ἄλῆς, eig.* *samengedrongen, vereenigd* HES. fr. 115, HDT. 2, 63, HIPPOCR., CALL.

(= ἀόλλης, *aeol. met o, uit ἄ copub. + φαλ-νῆς* ὡ ἀ-φάλης in ἄ.; *beide bij εἰλήνω*).

ἄ-ληστος, *onvergetelijk* PLUT. 297 a(ρ),

ἄλητ-εῖα (ἀλαῖτ-), ἥ, *rondzwerfen* AESCH. Pr. 900, EUR. Ion 576.

ἄλητ-εῶω, — 1 *zwerfen* μ 330, EUR. El. 1113. — 2 *bedelen* ξ 126.

ἄλη-της (ἀλάομαι), *ου, ὀ*, *rondzwerfend, βίος* HDT. 3, 52, BACCH. 17, 36, AESCH. Ag. 1282; *subst. landlooper, bedelaar* δ 25.

ἄλητο-ειδής, *meelkleurig* HIPPOCR.

ἄλη-τον, τό, *meelpap* HIPPOCR.

ἄλη-τος, ὀ, *molen* BABR. 29.

ἄλη-αῖα, ἥ, *malve* THEOPHR.

ἄληθ-αῖνω (z. ἀλθαῖνω), *f. en aor. ἀληθ- trans.* *genezen* HIPPOCR., LYCOPHR. 582, NIC.

ἄληθ-εῖς, ἥ, *genezing* HIPPOCR.

ἄληθ-ίσκω, *trans.*, *heelen* HIPPOCR.

ἄληθ-ομαι (z. ἀλθαῖνω), *intr. genezen* E 417.

ἄλια (ἀλής), ἥ, *ion. -η*, *volksvergadering* EPICH., HDT. 1, 125, INSCR., DEM. 18, 90, *psephisma uit Byzantium*.

ἄλ-αῖ, ἥ, *zoutvat* COM.

ἄλιαῖα, ἥ, *volksvergadering* INSCR.; z. ἡλ-.

ἄλιάδαι (ἄλις), ὦν, *οἱ* *visschers* SOPH. Ai. 880.

ἄλι-ἄετος, ὀ, *zeearend* ARISTOT., LXX.

ἄλι-αῆς, 2, *uit zee waaierend* δ 361.

ἄλι-ἄετος, ὀ, = -ἄετος, AR. Av. 891, EUR.

ἄλι-ἄς, ἄδος, ἥ, *visschersboot* PLUT., Ltr.

ἄλιασ/μα, τό, *besluit* INSCR.

ἄ-λιαστος (λιάζομαι), *eig.* *zonder buigen, -wijken: hevig* ε 57, HES. Th. 611, EUR. Or. 1479.

ἄλιβᾶς, *αντος*, ὀ, — 1 *dood lichaam, lijk* PL. Rep. 387 c, PLUT. — 2 *doode wijn: azijn* HIPPOCR. 102 B.

(W. *aleig*: *got. leik* = *ndl. lijk*).

ἄλι-βδύω, *in zee onderdompelen* CALL., LYCOPHR.

ἄλι-βροχος, *zeebespoeld* AP. RH.

ἄλι-βρώς, -βρωτος, *door de zee aangevreten* LYCOPHR. 443 ὡ 760.

ἄλι-γενής, *uit de zee geboren* PLUT.

ἄλιγχιος, *gelijk* Z 401, EMPED. 23, 5 D., BACCH. 5, 163, AESCH. Pr. 449, AP, RH.

(*o.b. lice* aangezicht, *kerk-slaw. ob-ličnŭ* gelijk).

ἄλι-δονος, 2, *op zee zwalkend* AESCH.

ἄλιεία, ἥ, *vischvangst* ARISTOT., PLUT.

ἄλι-ερκίης, *door de zee afgesloten* PIND. I, 1, 9.

ἄλιεύς, ἄλειός N. T., ὀ, — 1 *zeeman* π 349. — 2 *visscher* μ 251, XEN. Oec. 16, 7, PL. tot n. t. Mc. 4, 18—19.

ἄλιευτι-νός, 3, *tot het visschen dienend; ἡ ἄ-η, met en zonder τέχνη*, *het visschersbedrijf* PL. Soph. 220 b, XEN. An. 7, 1, 20, PLUT.

ἄλιεύω, *ook med.*, *visschen* PLUT., LUC., N. T. Joh. 21, 3, Ltr.

ἄλιζω (ἄλής), *f. ἰώ*, *verzamelen* EMPED. 41 D., HDT. 1, 63, ATT.: EUR. Herc. 413.

ἄλ-ίζω (ἄλις), *f. ἰώ*, *inzouten; zout doen eten* ARISTOT.; *pass.* *zout worden* N. T. Mt. 5, 13.

ἄλι-ήρης, *de zee doortroeiend* EUR. Hec. 455.

ἄλιήτορες ἄνδρες, *visschers* (HOM.).

ἄ-λιθος, *niet steenachtig* XEN. An. 6, 4, 5.

ἄλικία, *dor.*, = ἡλικία.

ἄλι-κλυστος, *door de zee bespoeld* SOPH. Ai. 1219.

ἄλι-κτυπος, — 1 *waar het neerslaan, de dreuning van de zee doorklinkt* SOPH. Ant. 953. — 2 *die de zee doet beuken* (ANACR.) 50, EUR. Hipp. 754.

ἄλι-μέδων, *zeebeheerscher* AR. Th. 322.

ἄ-λιμνος, 2, *zonder (beschermende) haven* AR. Av. 1400, PLUT.

ἄ-λιμενό-της, ἥ, *gebrek aan havens* XEN. Hell. 4, 8, 7.

ἄλι-μον, τό, *aan zee groeiende plant, atriplex halimus* THEOPHR., LXX,

ἀ-λιμος, 2, honger verdrijvend PLUT. 157 d.
 ἀλι-μυρήεις (μυρομαι? vgl. E 599), in zee bruisend
 Φ 190.
 ἀλι-μυρής = voorg., AP. RH., 1, 913, Ltr.
 ἀλιυδή-θρα, ἡ = κυλιυδή-θρα, manege, overdr.
 ἐπών AR. Ran. 904.
 ἀλιυδη-σις, ἡ, vrije oefeningen, figuren HIPPOCR.
 ἀλιυδα, gew. ἔω manoeuvreren, volgtgeeren
 CALL., PLUT.
 ἀλι-υνος, 3, van zout, zouten HDT. 4, 185.
 I. ἀλιυ (II. ἀλέω) = λεπτόνω SOPH. fr. 904.
 II. ἀλιυ, bestrijken, beschrijven INSCR. *cret.*
 (: lat. *linno*, vgl. *ἀλείφειν*).
 I. ἀλι-υος (ἀλις), 3, (soms 2 TR.), zich in of bij de zee
 bevindend, daar gebruikelijk A 566, PIND. O. 2, 29,
 TR.: SOPH. Ph. 1470.
 II. ἀλιυος, 3, *adv.* ως of ον, *eig.* beroofd, belemmerd:
 γρυχτελοος Δ 26, SOPH. Ph. 840.
 (zoals ἄγ-υος : ἄζομαι < *ἀγ-υομαι, zoo ἀλι-υος :
 ἀλι-υομαι vgl. lat. *sterilis* : *στειρα*, *στερισκομαι*).
 ἀλιυ-τρερής, in de zee gevoed δ 422.
 ἀλιυώ-ω (ἀλιος), vruchteloos maken of laten, βέλος
 II 737, SOPH. Tr. 259.
 ἀ-λιπᾶρης, 2, zonder parfum, dor SOPH. El. 451.
 ἀλι-πέδον, τό, wadden XEN. Hell. 2, 4, 30;
 kuststrook Ltr.
 ἀλι-περνής, z. λυπερνής.
 ἀ-λιπής, zonder vet THEOPHR.
 ἀλι-πλάγκτος (πλάζω), 2, op zee rondzwervend
 SOPH. Ai. 695; v. *eilanden* SOPH. Ai. 597.
 ἀλι-πλεύμων, ὁ, kwal Aristot.
 ἀλι-πληκτος, 2, dor. πλάκτος, door de zee gebeukt
 PIND. P. 4, 14. *Bijvorm* — πλήξ CALL.
 ἀλι-πλοος, 2, in zee drijvend M26, CALL., AP. RH.;
subst. visscher AP. RH.
 ἀλι-πλωος = voorg., BABR. 61.
 ἀλι-πόρος, door de zee gaand LUC.
 ἀλι-πόρφυρος, 2, zee(slak)purperen (?): met echt
 purper gefverfd ζ 53, ALCM. 94 ALD., ANACR. 138.
 ἀλι-ροθος, 2, ook -θιος, zeebruischend TR.:
 AESCH. Pers. 367.
 ἀλι-ρρυτον, ἄλσος, τό, golvende zee AESCH.
 ἀλις, — 1 bij hoopen B 93; *verzw.*: hevig, zeer. — 2
 voldoeende, genoe g. *Sinds* ρ 376, HDT. 9, 27 ATT.
 (*Fάλει*, vgl. HESYCH. γάλι· ἱκανόν; : ἔλω samen-
 dringen vgl. *bijv.* V 420; o. b. *velimi* zeer; *oorspr. adj?*).
 ἀλισιγέω (: ἀλινα, door misgwo, < *μιγ-σκω?),
 bezoedelen LXX.
 ἀλισιγη-μα, τό, bezoedeling N. T. Act. 15, 20.
 ἀλισκομαι, *fut.* ἔλωσομαι, *aor.* ἔβλων (ἐ-β-),
 ἦλων, *pf.* ἔβλωκα, ἦλωκα. Att. ἔβλων (< ἦ-β-),
 — 1 gevangen genomen, veroverd worden; getroffen,
 overmand, overwonnen worden; gedood worden
Sinds Λ 405, P 506; ook overdr. *μανία* SOPH. Ai.
 216. — 2 gepakt worden, v. *wild*, *misdadigers*. —
 3 iets doende — = ergens op betraopt worden. —
vand. 4 met feiten overtuigd worden. — *vand.* 5
 schuldig verklaard-, veroordeeld worden. — 6 *alg.*
 ongedig, krachteloos worden, ὄρκος SOPH. Ai. 648.
 — HOM., PIND. O. 8, 42., HDT. 1, 83, ATT., *spec.*
 ORAT.; *niet* ALEXANDR. *noch* N. T.
 (F nog arc. en thess. over; z. *φέλλω*, *εἴλλω* en
s.v. αἰρέω).
 ἀλι-σμηκτος, door de zee geschuurd LYCOPHR. 994.
 ἀλι-στέφανος, door de zee omkranst HYMN. Merc.
 410.
 ἀλι-στονος, waar de zee kreunt AESCH. Pr. 712.
 ἀ-(λ)λιστος, — 1 niet gesmeekt HYMN. Merc. 168.
 — 2 onverbiddelijk EUPHOR.

ἀλιταίνομαι, (ἀλιτεῖν) zich aan iemd, iets, τι(να),
 vergrijpen; krenken, schenden. HES. O. 330.
 ἀλιτεῖν, *aor.* ἤλιτον, *vaak med.* ἀλιτέσθαι; *aeol. part.*
 ἀλιτήμενος δ 807; HES. O. 330, z. *voorg.*
 (z. *ἀλείτης*; W.^{al}ei- in o.n. *leidr* onaangenaam,
 gehaat, *nal.* leed).
 ἀλι-τενής, zich laag aan zee uitstrekkend, vlak; on-
 diep POL.; met weinig diepgang ναῦς PLUT. Them. 14.
 ἀλιτή-μων, zondig, goddeloos O 157, 186.
 ἀλιτήρ-ιος (ἀλιτεῖν), 2, — 1 zondaar, tinos, tegen
 THUC. 1, 26, AR. Eq. 445, LYS. 6, 52, MEN. Epitr.
 473, LXX, PAP. — 2 bij den *ἀλιτήρ behoorend:
 wraakgeest *bijn.* v. *Zeus en Demeter*; booze dae-
 mon DINE. 1, 77, AESCHIN. 3, 131, POL.
 ἀλιτήρι-ώδης, verderfelijk PL. Leg. 954 b, DIOD.,
 PLUT.
 ἀλιτήρ-ός = voorg., ALCM. 72 ALD., SOPH. O. C. 371.
 ἀλιτό-ξενος, 2, zich vergrijpend aan een gast,
 vriend PIND. O. 10, 6.
 ἀλιτραίνω (v. ἀλιτροός), zich vergrijpen HES. O. 241.
 ἀλιτρία, ἡ, boosheid AR. Ach. 907.
 ἀλι-τροπος (ἀλιτρό-τροπος), met boos karakter?
 (PHOBYL.).
 ἀλιτ-ρός, 2, — 1 zondaar, boosdoener Ψ 595, *τινι*
 tegen; *wonisch* ε 182; kwelgeest HOM., ALCAE.
 41 ALD., THEOGN. 731, PIND. N. 8, 39, THEOCR.
 10, 17, Ltr. — 2 listig SEMON. 7, 7.
 (ouder *ἀλι-τρο-ος : ἀλιτεῖν).
 ἀλιτρο-σύνη, ἡ, zonde AP. RH. 4, 699.
 ἀλι-τρύτος, verweerd THEOCR. 1, 45.
 ἀλι-τύπος, 2, — 1 door de zee geslagen AESCH. Pers.
 945; v. *lijken*. — 2 visscher EUR. Or. 373.
 ἀλιφθερώω, (uitwisschen), vernietigen SOPHR. 35.
 ἀλι-φλοιος, ὁ, = φελλός, kurkeik, quercus suber
 THEOPHR.
 ἀλκαθείν, *aor.* v. ἀλέξω, AESCH. fr. 411, SOPH. fr. 905.
 ἀλκαία, ἡ, splendeide staart Ltr.
 (*volksetym.* uit *δλκαία*, AP. RH. 4, 1614.)
 ἀλκαίος (ἀλκή), krachtig EUR. Hel. 1152.
 ἀλκ-αρ (ἀλέξω), — 1 afweer, v. *den vijand*, *enz.*,
 HYMN. Ap. 193, PIND. P. 10, 52, EMPED. 111, 1 D.,
 AP. RH. — 2 *vand.* hulp, *τινι* en *τινος*, E 644, Λ 823.
 ἀλκή (ἀλέξω), ἡ, *daarnaast als v. ἀλέξω dat.* ἀλκή O
 490 *enz.* — 1 *eig.* afweer Φ 528. — 2 kracht ten
 afweer, weerstandsvermogen Z 265, PLUT. Thes. 6.
 — 3 strijd Γ 45, I 706. — 4 strijdkrachten PIND.
 N. 3, 38, TR.: AESCH. Pers. 928. — 5 dapperheid;
alg. kracht THUC. 2, 87, XEN. Hell. 4, 8, 18. —
 6 *anders gezien*: verdediging, bescherming, hulp;
τινος als obj. en *subj.* O 490, TR.: EUR. Herc. 806.
 ἀλκή-εις, *εσσα*, εν, dor. ἀλκᾶ-, weerbaar; strijd-
 vaardig; sterk HYMN. 17, 3, PIND. O. 9, 72.
 ἀλκί, z. ἀλκή.
 ἀλκ-ιμος, 2 (3 SOPH. Ai. 401), weerbaar Λ 483,
 PIND. O. 10, 44, HDT. 3, 4, TR.: SOPH. Ai. 1314,
 XEN. Hell. 7, 2, 16, PLUT.
 ἀλκί-φρων, 2, dapper AESCH. Pers. 92.
 ἀλκ-τήρ (ἀλέξω), ἦρος, ὁ, *eig.* afweerder, *τινος* van
 iets; *vand.* beschermmer, *τινος* wreker Σ 100, HES.
 Th. 657, PIND. P. 3, 7.
 ἀλκτήρ-ιος (z. *voorg.*), beschermend tegen, *τινος*
 EUR. fr. 697.
 ἀλκυνόν-ιον, τό, meerschium HIPPOCR.
 ἀλκυνον-ίς, ἴδος, ἡ, Ltr. ἀ-, lat. *hal-*; — 1 = *volg.*,
 ALEXANDR. — 2 ἀ-ίδες ἡμέραι AR. Av. 1594, de 7
 dagen voor en de 7 dagen na den kortsten dag, *ge-
 durende welke de ijsvogel zijn nest bouwt, wanneer de
 zee zonder stormen is* DEMOCR. 14, 3 en 7 D.; *vand.*
 diepe rust.

ἀλκυών, όνος, ή, ijsvogel I 563, ALCM. 94 ALD., SAPPHO 124 B., IBYC. 9 ALD., SIMON. 20, 5 D., AR. AV. 293, ARISTOT., THEOCR. 7, 57, PLUT.

(-ών, z. ἀλεκτρούων, en -ηρόν zijn vaste suffixen van diernamen; *ἀλκηδών, waaruit lat. *alcedo*, z. PLAUT. Poen. 356. Verv. zijn ags. ealg-hild en o. n. olgr (< ig. alku-) een havikennaam. De vogel, levend bij de kust, veel op door zijn luguber geschreeuw, I 563; vgl. hoogerop mnd. *aleke*, o. n. *alke* een zeevogel, W. el-, ol-, al-, schreeuwen, z. ἀλάλαζω, ἐλελίζω, ὀλολύζω).

ΑΛΛΑ (-ά) (acc. ntr. pl. van ἄλλος, met veranderd accent, d. w. z. *gravis*, dus z w a k b e k l e m d; oorspr. bet. *schemert* nog door in ἄλλά τε A 82, B 754 enz., vgl. lat. *ceterum* overigens > maar, en gr. ἀλλ' ή. De nadruk ligt aanvankelijk op het eerste zinsdeel, vandaar het minder bepaalde meervoud ἄλλά in het tweede; oorspr. ook Α μόνον, ἔλλα („andere dingen”); καί („ook”) B, C, D, later οὐ μόνον Α, ἄλλά καί B, C, D. Dezelfde ontwikkeling in arm. *ail* maar, ontstaan uit acc. ntr. s i n g.). **GEBRUIK.** „Ander” veronderstelt iets, dat voorafgaat, waartegen het zich afteekent; staat dus steeds in het 2de zinsdeel, waarbij dan het 1e vaak van zelf spreekt en in gedachten kan worden aangevuld; de nadruk ligt in den historischen tijd op de woorden na ἄλλά. — Bet. maar. Sinds HOM. alg. tot N. T.:

I. na negatie: niet A maar B — 1 in *diametrale* tegenstelling: ἄ. integendeel, οὐ κακός ἀλλ' ἀγαθός. — 2 in *aanvullende*, verbeterende tegenstelling. — 3 *getalsuitbreiding*: teg. μόνος, η, on een verruiming, οὐ μόνον . . . , ἄλλά (z. *inleid.*) καί. — 4 = 3 maar 1e term negatief; een nadrukkelijker vorm van 1: niet alleen A niet, maar zelfs B. — 5 ἄλλος οὐκ οὐδέτις ἄ. . . , ἄλλά B = een ander niet, maar wel B > dan of behalve B (Φ 275), of ἄλλὰ B μόνον (AR. Pl. 1008). — 6 *Contaminatie* uit 5 × οὐκ ἄλλος . . . ή (= dan) is ἄλλ' ή (nog niet bij HOM.) na *negatieve uitdrukkingen* zooals οὐδέτις, οὐ μᾶλλον enz.: = dan, behalve. — 7 *ook* tusschen bij z i n e n h o o f d z i n (in vroeger tijd beide zelfstandig): εἰ μή σὺ οὐ ἐπειθὶ μῦεῖς (HDT. 9, 42) . . . , ἀλλ' ἔγω = ik tenminste, althans. — 8 *samenvloeiing der 2 deelen*: οὐ μήν of μέντοι (. . .) ἄλλά (καί): neen, heusch; en toch werkelijk.

II. na positief deel: — 1 οὐ μόνον, ἄλλά καί, z. I 3; — 2 wel A, maar niet B, ἀλλ' οὐ, μή. — 3 *beide positief*: weliswaar A, . . . , maar: ἄλλά = δέ, vgl. Γ 214, E 801; = maar toch, vgl. A 422. — 4 *ook* tusschen bij z i n e n h o o f d z i n (in vroeger tijd beide zelfstandig) εἰ δὲ σὺ . . . , ἀλλ' ὅδε A 281.

III. „elliptisch”, zonder eerste deel: — 1 *bij imperativus of conjunct.*: nee, maar . . . ; komaan; welnu! . . . toch bijv. Σ 12. — 2 *bij vragen en bij antwoorden*: maar . . . ; wel . . . ; later *verzwakt* en met ή of ἄρα *verbonden* (MEN., HEROND.). — 3 *verzwakt*, zooals ook δέ, tot en, nu; ἀλλ' ἔπειτ en daar nu; ἄλλά καὶ ὧς en toch, enz., waar juist door de verbinding de *verzwakking* intreedt. *Spec.* in de minor van *syllogismen*: ἄ. = lat. at; de *conclusie* dan met ἄρα = lat. ergo.

IV. Eenige vaste, verder ontwikkelde verbindingen: — ἄλλά . . . γάρ (niet elliptisch, ἄλλα γάρ, evenmin als bij lat. *sed enim*) *scherpe tegenstelling* ἄλλά + ή ἄρα (= *quidem vero*) maar werkelijk, maar heusch, vgl. O 739. *Later heeft γ' ἄρ* ook hier een soort *ellips* doen ontstaan, γάρ = want, daar, bijv. HDT. 7, 209, maar de plaatsing van γάρ wijst op γ' ἄρ(α); toch is een verbindend καί (z. *ald.*)

door dit gevoel: γάρ = want *verdwenen*; *eveneens* ἀλλ' οὐ γάρ, vgl. κ 202. — *Verwant* ἄλλὰ γέ, ἄλλὰ γούν, ἄλλ(ᾶ) οὖν, maar tenminste ltr. — ἄλλὰ μέντοι, ἄλλὰ μήν, maar nu, maar heusch; maar werkelijk. — ἄλλά τί μήν; maar hoe dan, wat dan wel? PL. Rep. 348 c.

ἀλλᾶγῆ (ἀλλάττω), ή, — 1 *verandering* TR.: SOPH. O. R. 1205. — 2 *verwisseling*, aflossing PAP.; (ruil)handel PL. Soph. 223 d; ruil PL. Phaed. 69 a; soms: *vergelding* PL. — 3 *spec.* het *geldwisselen* met *bijslag* wanneer niet in *zilver* maar in *koper* betaald werd PAP. — ATT. tot LXX.

ἀλλαγμα, τό, *verandering*; ruil, vergoeding; koopprijs LXX.

ἀλλακτικός, 3, ruil- PL. Rep. 224 c, ARIST. **ἀλλαντοπωλέω**, *worst* verkoopen AR. Eq. 1245; ἄ-πώλης, *worstverkooper* ib. 143.

ἀλλᾶς (uit ἀλλᾶ-Feis, *lv.* uit lat. *al(l)ium*), **ἄντος**, ὄ, knoflookwort HIPPOCR., COM., LUC.

ἀλλάττω, ion. -σσω, f. ἀλλάξω enz.; aor. pass. -χθην TR., -γην THUC., ISAE. 4, 13 (vgl. HDT. 2, 120), — 1 *veranderen* PIND. N. 11, 38, ATT. tot N. T. Gal. 4, 20. — 2 in ruil *geven*, *wisselen* AESCH. Pr. 967 tot N. T. Rom. 1, 23. — 3 in ruil *nemen* THEOGN. 21, EUR. Ba. 1331. — 4 *intr.* *veranderen* EMPED. 17 D., PL. Tim. 42 c. — *Med.*: *dezelfde vier beteekenissen*. — *Constr.* ruilen: τι τινι, τινος, ἀντι τινος.

(: ἄλλος; nl. van ἄλλακ-: o. ind. *anyaká* = gr. *μειοακ-*: o. ind. *maryaká*-, vgl. lat. *prop-inguos*. De γ-stam is *oorspr.*, zooals bij *πράττω*, z. d. Vgl. oier. *ailigid* mutat. *Andere dgl.* *ak-verleeningen* z. ἀφάσσω, *φυλάσσω* en *subst.* γαῖναξ, δόναξ, κάμαξ, κρόδαξ).

ἀλλαχῆ (ἄλλος), dor. χᾶ, adv., naar elders; ἄλλος ἀλλαχῆ, de een hier-, de ander daarheen AR. Ach. 1020, XEN. An. 1, 4, 12, LXX, PLUT.

ἀλλαχόθεν, elders vandaan PLUT., LXX, N. T. Joh. 10, 1.

ἀλλαχόθι, elders PLUT. 20 d.

ἀλλαχοῦ, adv. elders HIPPIAS 6 D., SOPH. O. C. 43, XEN. Hell. 2, 3, 20, N. T. Marc. 1, 38, INSCR.

ἀλ-λέω, Φ 321 *eld.* = ἀνα-λέγω.

ἄλλη, dor. α, aeol. α, sc. *χώρα* of ὄδω? — 1 elders N 49, THUC. 6, 96, SOPH. Ph. 23, XEN. — 2 elders heen A 120, THUC. 1, 109, SOPH., AR. Eccl. 913, PL., XEN. — 3 (langs anderen weg), op andere wijze, anders O 51, PL. Theaet. 163 a, LEG. GORTYN. 14, 37.

ἀλληγορέω, in beelden spreken, PLUT., N. T. Gal. 4, 24.

ἀλληγορία, ή, beeldspraak V.-SOCR., SIC., PLUT.

ἄ-λληκτος (: λήγω, z. d.), 2, = ἄληκτος, onop- houdelijk μ 325, SOPH. fr. 285.

ἀλληλ-έγγυος wederkeerig voor verschillende schulden of voor dezelfde schuld borgtocht gevend(e schuldenaars); ook *gemeenschappelijke borgten* voor dezelfde schuld; *gezamenlijke schuldenaars*; *subst.* ὕη, wederzijdsche borg(tocht) PAP.

ἀλληλοκτον-έω, elkaar dooden HIPPOCR., ARISTOT.; -νία, ή D. H. I, 87.

ἀλληλοτυπ-ία, ή, het tegen elkaar stooten DEMOCR.

ἀλληλουχ-ία, ή, *samenhang* EPICUR., D. H.; -ούχος, onderling *samenhangend* EPICUR. 99 Us.

ἀλληλοφάγ-έω, elkaar opeten ARISTOT.

ἀλληλοφάγ-ία, ion. τη, het elkaar opeten HDT. ἄ3, 25, PL. Epin. 975 a, COM., PLUT.

ἀλληλο-φάγος, 2, elkaar opetend COM., ARISTOT.

ἄλληλοφθονία, ἡ, onderlinge nijd D. H.
ἄλληλοφθορία, ἡ, onderlinge vernietiging PL.
 Prot. 321 a.
ἄλληλοφρονία, ἡ, onderlinge moord PIND. O. 2, 42.
ἄλλη(dor. ᾱ)λοφόνος, elkaar doodend PIND. fr.
 163, AESCH. Ag. 1576, XEN.
ἄλλήλων, dor. ἀλλήλων, ους, οἰς, enz., uit fem. ἄλλᾶ
 ἄλλων, ntr. plur. ἄλλα ἄλλα en sing. ἄλλο ἄλλο, ont-
 staan, vgl. HOM. ἀλοπρόσαλλος; ook dual. ἄ-λω,
 -λων, de een den ander, elkaar. *Sinds* π 765, M
 274, alg. tot N. T. Col. 3, 13.
ἄλλην, nl. ὄδον, langs een anderen weg PL. Euthyd.
 273 b.
ἄλλογενής, van een anderen oorsprong, -volk
 LXX, N. T. Luc. 17, 18.
ἄλλό-γλωσσος, 2, vreemd talig HDT. 2, 154, INSCR.
ἄλλο-γνο-έω, voor een ander houden HDT. 1, 85
 (-γνώσας).
ἄλλο-γνώτος, 2, vreemd β 366, = -γνώσ EMPED.
 126 D.
ἄλλοδαπός (vgl. ποδαπός), 3, van elders, vreemd
 Γ 48, SAPPHO 115 ALD., PIND. N. 1, 22, ATT.:
 AESCH. Sept. 1076, PLUT.
ἄλλοδημία, dor. -δῆμ-, ἡ, vreemd land BACCH. 17,
 37, PL. Leg. 954 a, PAP.
ἄλλο-δοξ-έω, anders, verkeerd denken PL. Theaet.
 189 d.
ἄλλοδοξία, ἡ, vreemde, verkeerde meening PL.
ἄλλο-εθνής, uitheemsch DIOD., LXX.
ἄλλο-ειδής, anders uitziend v 194 (ὁ metrisch)
 ANAXIMAN. 10 D.
ἄλλοθεν, adv., elders vandaan γ 318, THEOGN.
 518, ALCAE. 136 ALD., ATT.: THUC. 3, 82.
ἄλλο-θι, adv. — 1 elders φ 83; in den vreemde ξ
 130; vand. ver weg van, πάτρης ρ 318, ATT.: THUC.
 5, 18, PL., XEN. — 2 elders heen, zelden; XEN.
 Hell. 2, 2, 2, DEM.
ἄλλό-θροος, contr. θροος, 2, anders sprekend:
 vreemd α 183, HDT. 1, 78, TR.: AESCH. Ag. 1200;
 γνώμα, andere SOPH. Tr. 844.
ἄλλοινία, ἡ, wisseling van wijn PLUT. 661 c.
ἄλλοῖος (wrsch, analogie naar ποῖος, τοῖος enz.:
 ἄλλος), 3, van ander soort, geslacht, aard, uiterlijk
 Δ 258, EUR. Med. 910, PL. Crit. 46 d, XEN. *Soms*:
 in zich zelf verschillend: wisselend SEMON. 7, 42;
euphem. ἄ-ον, τό, res adversa, spec. de dood HDT.
 5, 40.
ἄλλοιο-σχῆμων, ονος, van andere structuur,
 κόσμος EPICUR.
ἄλλοιό-της, ητος, ἡ, verandering PL. Tim. 82 b,
 HIPPOCR.
ἄλλοιοτροπέω, veranderen HIPPOCR.
ἄλλοιόω, tr. veranderen; pass.: intr. veranderen
 HERACL. 67 D., PL. Rep. 381 b, EUR. Supp. 944;
 ἄλλοιούσθαι γνώμην, van meening veranderen
 THUC. 2, 59. — Spec. ten kwade veranderen XEN.
 Cyr. 3, 3, 9 tot LXX.
ἄλλοι-ωπός, uiterlijk anders EMPED. 21, 14 D.
ἄλλοιό-σις, ἡ, verandering HERACL., EMPED., PL.
 Theaet. 81 d.
ἄλλοιωτικόν, τό, veranderlijkheid ARISTOT.
ἄλλοκα, dor. = ἄλλοτε.
ἄλλο-κοτος, 2, adv. ως, anders van stemming,
 aard (τινος dan SOPH. Ph. 1191); ongewoon, onna-
 tuurlijk, van pers. en dingen PL. Euthyd. 306 e;
praegn. ongehoord, hard THUC. 3, 49, PLUT. Otho 6.
ἄλλομαι, f. ἀλοῦμαι, HOM. aor. ἄλλο, ἄλλο zonder
 bindwoord, part. ἄλλομενος, att. ἄλλομαι, ἄλλοσθαι, —
 1 springen, opvliegen II 733, THUC. 7, 55, TR.,

XEN. Eq. 8, 4 tot N. T. Act. 3, 8. — 2 v. *prijlen*, enz.:
 vliegen Δ 126; v. *water*: opborrelen N. T. Joh. 4, 14.
 (lat. salire; uit *σαλ-ισμαι).
ἄλλο-μορφος, 2, van ander uiterlijk HIPPOCR.
ἄλλο-παθής, 2, ῥήμα, verbum transitivum;
 ἀνωουμία niet reflexief GRAMM.
ἄλλο-πρόσ-αλλος, E 831, 889 = ἄλλο πρὸς
 ἄλλον (sc. λέγων?), wispelturig.
ἌΛΛΟΣ (ἄ-), η, ο (uit *ἄλιο-, vgl. cypr. αἰλος; lat.
 alius, gall. Allo-brōges, got. aljis ander); gen. pl.
 fem. ἄλλῶν HOM., ἄλλῶν HDT. 1, 94.
GEBRUIK: *sinds* HOM. tot N. T.: **ander**
 I. **zonder lidwoord**: een andere, plur. *andere*
 (n); **dan** = ἡ of ἀλλά Φ 275 of εἰ μή η 325; =
 ἀντί, παρά, πλὴν ATT.; ἐκτός LXX; = gen. XEN.
 Mem. 4, 4, 25. — Spec. 1 overblijvend, overig Δ
 796 (vgl. ἰβ. 189 m. lidw.); — 2 vreemd, ὀδύτης
 λ 127, ἄλλοι vreemden v 213, γαῖα PIND. P. 4, 118.
 — 3 niet passend, ongeschikt XEN. Hipp. 3, 1,
 MEN. Perik. 273. — 4 veranderd, ἄ. γεγινώς PL.
 Phaedr. 241 a. — 5 in slechten zin afwijkend; on-
 waar δ 348; slecht, ook euphemistisch, DEM.
 II. **zonder lidwoord**: in combinatie: **a**: met
 τις of negat. οὐδεῖς: ἄλλος τις, iemand anders; εἰ τις
 καὶ ἄλλος, ... zoo iemand (ook overigens), dan hij
 zeer zeker ...; τί ἄλλο ἢ (= of) B, in *vaagzin*:
 nietwaar? immers B (= lat. nonne?) THUC. 3, 58;
ἄλλο τι ἢ (= of) B, in *vaagzin* = *voorg.* HDT. 1,
 109; *hetzelfde in bevestigenden zin*: οὐδὲν ἄλλο of
 ἄλλο οὐδὲν ἢ — **b**: *Distributief*: ὁ μὲν ..., ἄ. δὲ of
 ἄ. μὲν ..., ἄ. δὲ χ 257; vooral in de uitdrukkingen,
 waarin ἄλλος telkens zijn *tegenstelling*
 in zich zelf meebrengt: ἄλλουδὶς ἄλλος de
 een hierheen, een ander weer elders heen. —
Opsommend: ἄ. καὶ ἄ. XEN. An. 1, 5, 12.
 III. **zonder lidwoord**: een andere (van twee,
 = ἕτερος), ἄλλος Ἡρακλῆς (= lat. alter) PLUT.
 Thes. 29; van getallen δέκα ἄλλοι nog eens tien (lat.
 alterum tantum) tot N. T. Mt. 4, 21.
 IV. **met lidwoord**: de ander van twee.
*Bepaaldheid van iets, dat van een gegeven af-
 wijkt, is slechts denkbaar bij een verdeling in twee*
groepen, van gelijken of ongelijken omvang. Vand.
 ὁ ἄλλος = — 1 lat. alter, de ander; οἱ ἄλλοι de
 anderen. — 2 de overblijvende, οἱ ἄλλοι de rest.
 V. **Speciaal**: **A**. Vaak staat ἄ. op de eerste plaats,
 waardoor alle nadruk wordt gespaard voor wat volgt:
 τὸ μὲν ἄλλο .., ἐν δὲ μετώπῳ Ψ 454; **ἄλλως τε**
 καὶ, voornamelijk, vooral. — **B**. *Contaminatie*
vindt men vaak, waar het comparatieve ἄλλος
superlatieve kracht moet krijgen: μόνος ἀπάντων ×
 μᾶλλον enz. ἄλλος > μόνη τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν
 PL. Charm. 166 e. — C. ἄλλος (etymol. verwant met
 ollus, uls, ultra, aanwankeljk „gindsche”, in af-
 wijking van wat hier, bij ons zelf is) staat ook later
 nog zelfstandiger tegenover zijn substantief: πεῖνη
 οὐδε τις ἄλλη νοῦσος hunger noch iets anders of
 noch verder: een ziekte ο 407; ἐκτοθεν ἄλλων
 μνηστῆρων, buiten den kring der anderen, nl. der
 vijers α 132. Ook hier is de oude bet. v. ἄλλος nog
 duideljk: het stelt het begrip, waarbĳ het staat,
 tegenover wat volgt of voorafgaat: verder, voorts, aan
 den anderen kant, daarentegen.
ἄλλοσε, adv., naar elders, naar een andere plaats
 ψ 184, 204, THUC. 1, 53, AR. Eq. 1032, TR.: SOPH.
 El. 1474, PL., XEN. Met partii. gen. THUC. 4, 51.
ἄλλοτε, adv. op een anderen tijd, ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε,
 nu en dan, ἄλλοτε μὲν ... ἄλλοτε δέ, nu ... dan.
Sinds A 590 alg.: XEN. An. 6, 4, 12.

ἄλλοτρ-ιάζω, vijandig, zijn POL. 15, 22, 1.
ἄλλοτρι-ο-επι-σκοπος, begeerig naar het goed van anderen N. T. 1 Petr. 4, 15.
ἄλλοτρι-ο-νομ-έω, een verkeerde indeeling treffen PL. Theat. 195 a; vreemde wetten gebruiken DIO.
ἄλλοτρι-ο-πράγ-ια, ἤ; -έω POL., — 1 het zich bemoeien met de zaken van anderen PLUT. — 2 het afvallig zijn POL.
ἄλλοτρι-ο-πράγμ-ο-σύνη, ἤ, = *voorg.*, PL. Rep. 444 b.
ἄλλοτρ-ιος, 3, adv. *ως*, *elisch* αἰλότριος, — 1 een ander toebehoorend ι 535, *alg. tot* N. T. Rom. 14, 4; *overdr.* γναθμοῖσι γελοίων ἄ-οισι, hun lach klonk niet als eigen, als echte lach υ 347. — 2 *vand.* een ander, *als schepping enz.*, toebehoorend: van een ander afkomstig ATT. — 3 niet behorend, passend bij, τινος LYS. 31, 34; ongeschikt voor, vreemd staande tegenover. — 4 vreemd, onbekend ξ 86, XEN. An. 3, 5, 5, — 5 vreemd > vijandig (*vgl. lat. hostis* > *ndl. gast*); tegenover τινος POL.; *sinds* E 214. (*vgl. o.ind. anyátra* elders, *anyatará-* een van beide).
ἄλλοτρι-ο-της, ητος, ἤ, vervreemding, vijandschap PL. Symp. 197 c, DEM., PLUT.
ἄλλοτρι-ο-φάγος, ὁ, tafelschuimer SOPH. fr. 306.
ἄλλοτρι-ο-ω, τι(να) — 1 vervreemden *tot* LXX; afvallig, los maken, τινος, *zeldzamer* τί τι; *pass.* afvallen THUC. 1, 34. — 2 *pass. intr.* tegenover zich zelf vervreemden, anders worden PL. Tim. 64 e. — 3 *pass.* in vreemde handen over gaan HDT. 1, 120.
ἄλλοτρι-ω-σις, ἤ, — 1 verandering PHILOS. — 2 ontvreemding, overgang van bezit THUC. 1, 35. — 3 vervreemding, vijandschap Ltr., LXX.
ἄλλο-τρόπος, adv., anders ARISTOT.
ἄλλο-φάτος (φαίνω), uiterlijk anders NIC. Th. 148.
ἄ-λλοφος, ep. voor ἄλοφος, K 258.
ἄλλο-φρον-έω (wschl. oorspr.: ἤλεός, aeol. *ἔλλο-, verwaasd, *vgl.* β 243 en HESYCH. ἄλεόφρων-παράφρων) — 1 met zijn gedachten elders zijn. — 2 iets anders in den zin hebben HDT. 7, 205. — 3 *in malam partem*: verdoofd, bewusteloos zijn Ψ 698, HDT. 5, 85, THEOCR. 22, 128.
ἄλλο-φύλ-ια, ἤ, andere geardeheid, verandering EPICUR. 106 Us.
ἄλλο-φύλωσ, 2, van een anderen stam of volk, vreemd THUC. 1, 2, AESCH. Eum. 851, PL. Leg. 629 d, PLUT. *tot* N. T. Act. 10, 28; -ισμός, ὁ, vreemde elementen LXX, PLUT.
ἄλλο-φρωνος, vreemdtalig LXX.
ἄλλο-χρoεώ, van kleur veranderen ARISTOT.
ἄλλο-χρoος, contr. -χρoους, *naast* -χρoως, 2, van eene andere kleur, er vreemd uitzienende EUR. Ph. 138, THEOPHR.
ἄλλυδης (: ἄλλος = ἄλυδης; ἄμα; *aeol. formatie*; ἔλλοδ- *ntr.* = *lat. ali-ud*, + *adv. -ις*), *adv.*, elders heen; *met* ἄλλος *verbonden*: de een hier, de ander daarheen ε 369 *enz.*, THEOCR. 22, 20.
ἄλ-λύω, β 105, 109 = *ἀνα-λύω*.
ἄλλωθεν, van elders THEOCR. 9, 6.
ἄλλως, adv. *bij* ἄλλος, *anders*: — 1 op andere wijze φ 429, *alg. tot* N. T. 1 Tim. 5, 25; *vaak praegn. als*: — 2 op betere, verbeterde wijze A 391. *of als*: — 3 op mindere wijze > slecht POL., vergeefs Ψ 144, HERACL. 5 D.; zonder reden EUR. Hel. 615; *vand.* lichtvaardig, klakkeloos ξ 124; *en (verzw.)* zoo maar, zonder verderen omslag HDT. 3, 139; 5, 8. — 4 anders = verder, voortς ι 267; onder andere omstandigheden ο 513; *vand. και ἄλλως* ook anders reeds, toch al

I 699. — 5 overigens, (maar) overigens *met* δὲ *verbonden* AR. Pl. 976. — 6 *vand.* over het algemeen HDT. 7, 10, THUC. 8, 45, XEN. Eq. 3, 8. — *Spec. τὴν ἄλλως (sc. ἔδον)*, zoo maar = bij toeval, in het wilde weg PL. Theat. 172 e, ἄλλως τε και, ook ἄλλως τε, voornamelijk, bijzonder.
ἄλ-μα, τό, — 1 het springen, de sprong, spronglengte SOPH. Ai. 1287, EUR. El. 439; ook klop van hart en pols: *als beeld bij* PL. Tim. 70 d ἔ. μαλακὸν zachte sprong, springmatras, *v. d. long, die het hart omsluit*.
ἄλμα, τό, tak, bosch LYCOPHR. 319.
(vgl. ἄλλος en Poseidon Φυτάλιμος: z. ἄν-αλτος).
ἄλμαια, ἤ, = ἄλμη, AR., NIC.
ἄλμαινομαι, = -μάω, zout worden THEOPHR.
ἄλ-μάς, ἄδος, ἤ, ingezouten, ἔλαα COM.
ἄλ-μη (ἄλς), ἤ, — 1 zeewater ε 322; ook *tegen het lichaam zich afzettend*, ζ 219, PIND. N. 6, 64, AESCH. Pers. 397, PL. Phaed. 110 a, PLUT. — 2 pekel AR., ARISTOT. — 3 zoute korst HIPPOCR., HDT. 2, 12; zout land PAP. — 4 zoutgehalte XEN. Oec. 20, 12.
ἄλμη-εις, zilt, zee-, AESCH. Supp. 844.
ἄλμια, τά, zoutevisch MEN. fr. 462.
ἄλμυρ-ίζω, hoog zoutgehalte hebben ARISTOT.
ἄλμυρίς (z. volq.), ἴδος, ἤ (ἦ AR. fr. 132?) — 1 zoute stofafscheiding PLUT. — 2 zoutgehalte ARISTOT. — 3 zoute kost PLUT.
ἄλμυρός (z. ἄλμη, doch vgl. ook lat. muria pekel), 3, zilt ε 100; scherp, bitter; *overdr.* ἀκοή, gezouten, geperep PL. Phaedr. 243 d; γειτόνημα ἄ. = πικρόν PL. Leg. 705 a. — *Sinds* HOM., PIND. O. 7, 57, ATT., THEOCR. 23, 34, PLUT.
ἄλμυρό-της, ητος, ἤ, scherpte ziltigheid v.-socr., ARISTOT.
ἄλμυρ-ώδης, zoutachtig, bijtend HIPPOCR.
ἄλμ-ώδης, met hoog zoutgehalte XEN. Oec. 20, 12.
ἄλoάω, z. ἀλοιάω, dorschen, slaan.
ἄ-λοβος, 2, zonder lapje aan de lever, *d. w. z. als voorsteeken*: ongunstig XEN. Hell. 3, 4, 15, PLUT.
ἄ-λογεύομαι, onverstandig zijn CIC.
ἄ-λογ-έω, — 1 niet in aanmerking nemen, verachten, τινός iets O 162, DEMOCR. 174 D., HDT. 8, 116. — 2 > zwaar straffen PAP., LXX. — 3 *pass.* zich vergissen POL. — 4 zineloos maken LUC.
ἄ-λογ-ια, ἤ, — 1 verwaarloozing, verachting HDT. 4, 150. — 2 onverstand THUC. 5, 111. — 3 tegenstrijdigheid, ongerijmdheid PL. Phaed. 67 e, — 4 onverschilligheid, roekeloosheid POL. — 5 verwarrring POL. — 5 stilzwygen PLUT., LUC.
ἄλογίου, δίκη, proces wegens verzuimde verantwoording ATT.
ἄ-λογιστ-έω, zonder overleg zijn PLUT. 656 d.
ἄ-λογιστ-ία, ἤ, onbezonnenheid DEMOCR. 289 D., POL., PLUT., LXX.
ἄ-λόγιστος, 2, adv. *ως*, — 1 onbezonnen, niet bezonken PL. Gorg. 522 e, Ap. 37 c, XEN. An. 2, 5, 21, τινος zonder zich te storen HYPER. 2, 4, PLUT. — 2 zonder zich (voldoende) rekenschap te geven, zineloos EPICUR. 135 Us. — 3 onberekend, onberekenbaar SOPH. O. C. 1675, EUR. Or. 1156.
ἄ-λογος, 2, adv. *ως*, — 1 zonder spreken, zwijgend PL. Leg. 696 a; *ἡμέρα, dies nefastus* LUC. — 2 niet welsprekend: zonder λόγος LXX. — 3 redeloos, *v. dieren* DEMOCR. 164 D, PLUT. N. T. 2 Petr. 2, 12; niet rationeel THUC. 1, 32, PL. Symp. 202 a, PLUT. — *of* 4 verstandeloos, zonder bezinning PL. Tim. 42 d. — 5 zonder regel, -wet PL. Phil. 28 d. — 6 *in de wiskunde*: irrationeel. — 7 onzinnig, ongerijmd PL. Gorg. 519 c, *tot* N. T. Act. 25, 27; onbe-

heerscht Ltr. — 8 ongemotiveerd THUC. 2, 65; onverklaarbaar LYS. 26, 19; onwaarschijnlijk THUC. 5, 105. — 9 onrechtmatig PAP., LXX. — 10 zonder rekenschap, onberedeneerd (*τεγ. μετὰ λόγου ἀληθῆς δόξαι*) PL. Theat. 201 c. — 11 niet berekend LXX. — 12 niet in woorden uit te spreken PL. Theat. 203 a, 205 c.

ἀλογώδης, zonder rede, -verstand ARISTOT.

ἀλόη (*sem.*), ἡ, aloë LXX, PLUT. 693 c, n. t. Joh. 19, 39.

ἀλοᾶ-τος, ὁ, — 1 dorschvloer XEN. Oec. 18, 5. — 2 dorschgeld (ἦ) PAP., ook -ητρον.

ἀλόθεν, *adv.*, van, uit de zee Φ 335.

ἀλοῖα, *ep., ion.*; verder ἀλοῖα ATT., BABR., PLUT. 327a; ἀλώα LXX, — 1 met de voeten trappen, dorschten XEN. Oec. 18, 2 THEOCR. 10, 48, LXX, n. t. 1 Cor. 9, 9 (ἀλώη *reeds* HOM.); *gespecialiseerd uit*: — 2 trappen (neer-)slaan, ranselen I 568, AR. Ran. 149, HEROND. 2, 34 en 51, BABR. 98, 15, PLUT. Tib. Gr. 2. — 3 verbrijzelen, vernietigen BABR. 129, 16, LXX. *Vgl. πατρ-αλοῖα.*

(: ἀλοῖ, z. d.: oudste vorm met *f* uit *Vie* *eeuw* is *αλωφε*).

ἀλοιδόρητος, — 1 niet gesmaad, niet te beschimpen PLUT., INSCR. — 2 niet schimpend SOPH. fr. 768.

ἀλοιδωρος, niet schimpend AESCH. Ag. 412.

ἀλοϊμός (*vgl. ἀλει-φω*), ὁ, — 1 het zalven INSCR. — 2 pleistering SOPH. fr. 66.

ἀλοῖ-της (*vgl. ἀλιτεῖν*), de misdaad wrekend EMPED. 10 D., LYCOPHR. *Vgl.* 136 en 936.

ἀλοιφή (ἀλειφω), ἡ, — 1 vet als zalf φ 179. — 2 (varkens)vet I 208. — 3 zalf ζ 220 tot LXX. — 4 pleister van een muur PL. Critias 116 b, LXX, INSCR.; was, vernis, pek ARISTOT.; verf, kleur PLUT. — 5 weer gladgemaakte, uitgewischte plaats PLUT. 611 a. — 6 smet, πλεονεξίας PLUT. — *Vand.*

ἀλοιφαῖος, zalf- LYCOPHR. 579.

ἀλοικίζω (*z. volg.*), ploegen, groeven EUR. Supp. 826, AR. Vesp. 850, LYCOPHR. 119.

ἄλοξ, *att. naast *ἀ(φ)ολξ, contr. in* HOM. ἄλλα *acc., ἀδλαξ* HES., HDT. 2, 14, ALEXANDR. — 1 vore, bouwland AESCH. Ag. 1016, AR. Av. 234; *overdr. v. d. zee* TIMOTH. Pers. 33. — 2 voortplanting, ook *der menschen* (*vgl. s. v. ἄροτος*), TR.: SOPH. O. R. 1211, EUR. Ph. 18 — 3 gat EMPED. 100, 3 D. — 4 wond EUR. Herc. 164.

(uit *ἀ-φλαξ* < *ig^a-vjk* (*ἀ* *prothetisch* + *W. uelk*-trekken, *vgl. lacon. εἰλάκα* ploeg. *Daarnaast* ἔλαω, *lat. sulcus* vore, uit *W. s-uelk*-trekken).

ἀλο/πήγιον, τό, zoutgroeve PLUT. Rom. 25; -ος, zoutbereider NIC. Al. 519.

ἀ-λόπιστος, 2, niet afgeschild THEOPHR.

ἀ-λοπος (λέπω), ongehekeld AR. Lys. 737.

ἀλο-πώλης, ὁ, zoutverkooper; -λιον, -λις *enz.* PAP.

ἀ-λορδος, niet binnenwaarts gebogen HIPPOCR.

ἀλοσ-άχνη (*vgl. Δ 426*), ἡ, — 1 meerschium Z 226. — 2 kwal? ARISTOT.

ἀλοσ-ύδνη, ἡ, „Golf der zee,” *bijzn. v. Amphitrite en Thetis*, δ 404, Υ 207.

(*ἀλσ* *gen.* + : ὕδωρ, *lat. unda* ω -υδνη).

ἀλουργής (: ῥέζω verven), met zeepurper geverfd PL. Phaed. 110c, Tim. 68 c (ἄ-ός), PLUT. (-ής en -ός); τὰ ἀλουργῆ, purperen tapijten AESCH. Ag. 946.

ἀλουργίς, ἴδος, ἡ, purperen kleed AR. Eq. 967, PLUT., Ltr.

ἀλουργο-πώλης, ὁ, purperverkooper ARISTOT.

ἀλουργός, 2, = -γής, z. d.

ἀ-λουσ/ια, ἡ, onreinheid HDT. 3, 52, EUR. Or. 226.

ἀ-λουτ-έω, zich niet wasschen HIPPOCR.

ἀ-λουτος, 2, ongewasschen, vuil SEMON. 7, 5, HDT. 2, 64, EUR. El. 1107, PLUT.

ἄ-(λ)λοφος (λόφος), zonder helmboos K 258.

ἄ-λοχος, ἡ, — 1 echtgenoot, „bedgenoot” A 114, PIND., BACCH. 16, 109, EUR. Or. 248. — 2 maagd PL. Theat. 149 b.

(1 *ἀ* *cop. en λέχος*; 2 *ἀ* *priv. en λέχος*).

ἄλπιστος, PIND. I. 5, 12 *lees* ἄλπιστον, geliefd, begeerd.

(: HESYCH. ἀλπαλέον ἀγαπητόν, *vgl. ib. s. v. ἀρπαλέως, ἀρπαλιμῶ* en *z. ἐπ-αλπός*).

ἄλς, ἄλός, — 1 ἡ (*slechts* Υ 229 ὁ), zee, zee water α 72, AR. Ran. 666, EUR. Tr. 88. — 2 ὁ, zoutkorrel φ 455, PL. Symp. 177 b, *alg. tot* N. T. Mc. 9, 49; zout; *later meest plur.*; *nom. ἄλα, of τὸ ἄλας, -ατος*, HIPPOCR., N. T. Mt. 5, 13; *overdr. Col. 4, 6. — 3 overdr. geestige plaatsen* PLUT. (: *lat. sales*).

(*lat. sal, d. Salz, nld. zout*).

ἄλσίνη (: ἄλσος?), ἡ, *woekerplant*, cerastium aquaticum THEOPHR.

ἄλ-σις, ἡ, het springen ARISTOT.

ἄλσος, εὖς, τό, — 1 heilig woud; heiligdom PIND. I. 1, 57; heilige plek Υ 8, bosch ζ 291, PIND. Pae. 6, 14, HDT. 5, 19, TR.: SOPH. O. C. 10. — 2 bosch EUR., THEOCR. I, 117. — 3 *overdr. πόντιον enz. zeevlak* BACCH. 16, 85, AESCH. Pers. 111.

(<[*f*] *alst*-o = *germ. valbu-*: *d. Wald, nld. woud*; *f-* *door dissimilatie verdwenen*).

ἄλσ-ώδης, in het bosch, begroeid EUR. Iph. A. 141, THEOPHR., LXX., PLUT.

ἄλ-τήρες (ἄλλομαι), ὠν, οἶ, „springers”: springgewichten, halters ARISTOT., PLUT.

ἄλτι-κός, 3, flink springend, spring- XEN. Cyr. 8, 4, 20, ARISTOT., PLUT.

ἄλύδομος, bitter SOPHR. 139.

(: ἄλς; *vgl. κυδομῶς?*).

ἄλύκη (ἀλύσσω), ἡ, onrust, angst HIPPOCR.

ἄλύκῃς (ἄλς), 3, zoutachtig HIPPOCR., AR. Lys. 403, PL. Tim. 86 e *tot* N. T. Jac. 3, 12; -ις, ἡ, v.-SOCR.

ἄλύκ-της, ητος, ἡ, zoutachtigheid ARISTOT., PLUT.

ἄλυκρός (= θαλυκρός), lauw NIC. Al. 386.

ἄλυκτάζω, *perf. z. ben.*, onrustig zijn, rondwalen HDT. 9, 70; *trepidare* BACCH. 10, 93.

(*naast ἀλυκτεῖω*, HIPPOCR. *waarvan perf. ἀλαλύκτῃμαι* K 94, z. *ἀλύκη*; *ἀλύσσω* als *κ* *stam* bij *ἀλύω*).

ἄλυκτο-πέδη, ἡ, onbreekbare boei HES. Th. 521, AP. RH.

(: *o. ind. rujāti* breekt).

ἄλύκωδης, zoutachtig HIPPOCR., Ltr.

ἄ-λύμαντος, 2, onbeschild PLUT.

ἄλυξις (ἀλύσσω = ἀλύσσω), ἡ, het ontvlieden, het vermijden AESCH. Ag. 1299.

ἄ-λύπητος, 2, *adv. ως*, — 1 niet gekrenkt, zonder pijn, κόλλησις HIPPOCR. — 2 smarteloos SOPH.

O. C. 1662, Tr. 168; *adv. bij* PL. Leg. 958 c.

ἄ-λύπ-ία, ἡ — 1 het vrij zijn van smart ARISTOT. — 2 onontvankelijkheid PHILOS.; onbekommerdheid PLUT. — 3 *act.* onschadelijkheid THEOPHR.

ἄ-λύπος, 2, *adv. ως*, — 1 zonder droefheid, -zorg LYS. 24, 10, SOPH. O. R. 598, XEN., PL. Prot. 358 b, N. T. Phil. 2, 28; ἄλ. τινος, ongevoelig voor SOPH. — 2 geen pijn-, smart-, bezwaar veroorzakend, niet bedrevend PL., XEN. Oec. 8, 8.

ἄ-λύρος, 2, — 1 zonder begeleiding der lier SOPH. O. C. 1222, EUR. Alc. 448. — 2 treurig SOPH., EUR.

Ph. 1028. — 3 *ἀ. ποιητῶν μαθήματα*, niet poetisch PL. Leg. 810 b.

άλυς (άλύω), **υος, ἦ**, lediggang, verdriet, verveling HIPPOCR., PLUT.

άλυσθαίνω εν -σθενέω (άλύω), ziek, onrustig zijn HIPPOCR., NIC. Th. 427.

άλυσθμαινώ, hijgen(?) CALL.
(z. *voorg.* × *ἀσθμαινώ*!).

άλυσιδ-ωτός, θώραξ kettingprantser POL.
(als van *άλυσιδ-ώω* vgl. *λειριδ-ωτός*).

άλυσις (?) (*ων* ἀλ., *εως, ἦ*, metalen ketting, boei, halsketen HDT., 9, 74, THUC. 4, 100, XEN. Eq. 10, 9, EUR. Or. 983, PLUT., N. T. Mc. 5, 3; > gevangenis N. T. Eph. 6, 20.

άλυσι-τελής, *adv.* ὤς, geen nut aanbrengend PL., XEN. Oec. 14, 5, PLUT., N. T. Hebr. 13, 7; schadelijk POL.; minderwaardig PAP.

άλυσι-άζω, = *άλυσωα*, Z 443 *enz.* (i 457 z. *ήλασκ.*), BACCH. 10, 93.

άλυσι-άνω = *volg.*, χ 330.

άλυσι-ω, *f.* ἀλύξω, HES. O. 363 *ἀλύξομαι* (?) (ronddwalen), ontwijken, ontloopen; *meest* τ (*τινος* SOPH. Ant. 488, EUR.): A 476, PIND. P. 8 16, TR.: AESCH. Ag. 1615, AP. RH.
(z. I. *ἀλέω, ἀλείνω*; > *ἀλυσι-σκω*, z. *άλυ-κη, ἀλύσσω*, vgl. *δέδα-ον* : *διδά(κ)σκω*).

άλυσι-ώδης, *δ*, ziekelijke angst HIPPOCR.

άλυσι-ώδης, met angstvoorstelling HIPPOCR.

άλυσσω (z. *άλυσι-άζω, ἀλύξω*; *άλυσι*), *f.* -ξω, onrustig, overspannen zijn, de maag overladen hebben X 70, HIPPOCR.

άλυσι-άρχις (*elisch* ἀλύτας = *βαβδοφόρος*; z. *άλυσις*), *ου, δ*, hoofdman van politiedienaars LUC.

άλυσι-τος, 2, *adv.* ὤς, — 1 niet los te maken, *πεύραρ* N 360; onverbreekbaar; niet loslatend, onophoudelijk SOPH. El. 230. — 2 onwederlegbaar ARISTOT. — 3 onopgelost PL. Tim. 60 e.

άλυσι-νοσ, zonder licht EUR. fr. 421.

άλυσι, *aeol.* ἀλύω, *zē* 5 i 398. — 1 van vreugde of angst en smart heen en weer loopen (*trepidare*), opgewonden zijn σ 333, E 352, EMPED. 145, 1 D., SOPH. O. R. 695, EUR. Cycl. 434. — 2 doelloos heen en weer loopen, slenteren SOPH. Ichn. 318 D.; zich vervelen COM., PLUT. Rom. 5.
(*> ἀλυσι-ζω* z. *άλυσι-μός*; *άλυσι* naast *ἀλα-ιν* *ἀλάομαι*, z. d.; vgl. *φοῖτος*).

άλυσι (*uit sem. alyph*), **τό**, *indecl.*, naam der eerste letter van het Gr. alfabet PL. Crat. 431 e, XEN. Mem. 4, 2, 13, HEROND. 3, 22 N. T. Apoc. 1, 8.

άλυσι-βήτος, *δ*, alfabet DION. THR.

άλυσι-πράες, EUR., *aor.* ἤλαφον HOM., (loonen), doen oogsten, op-, inbrengen Φ 79, AR., EUR. Med. 297, MEN. fr. 362.
(*o. ind.* *arghá- m.* prijs, *lit.* *algá* loon).

άλυσι-βοιός, 3, — 1 *παρθένοι, meisjes*, die runderen als *koopprijs* opbrengen; zeer gezocht Σ 593. — 2 *ὄσωρ* vette runderen opleverend, v. d. *Nijl* AESCH. Supp. 855.

άλυσι-φή (z. *άλυσι-φώνω*), — 1 *koopprijs* LYCOPHR. 549. — 2 (= *άλυσι-φω*) pachtsom INSCR.

άλυσι-φωτάι, *ων, οι*, *ἐνδρες* = *σιτοφόρος* i 191, vgl. Z 142, van veldvruchten, niet van de jacht levend α 349, HES. Th. 512, AESCH. Sept. 770.
(*wesch.* „wittebrood etend” *ἀλφός+εδ-*, *lange vorm* ηδ- z. *ἀρωσστής*; vgl. *ἀλφίτων*).

άλυσι, *τό* = *άλυσιτων*, HYMN. Cer. 208.

άλυσι-αμοιβός, *δ*, meelhandelaar AR. Av. 491.

άλυσι-εύς, *δ*, molenaar HYPER.

άλυσι-τηρόν, *τό*, meelpap HEROND. 7, 73.

άλυσιτων, *τό*, — 1 grof gemalen gerstekorrels v 108. — 2 gerstemeel, *Plur.* β 290. — 3 (gerstemeel)pap of drank (*sorbet*) × 234, HIPPOCR. 42, 3 ALD., THUC. 3, 49 (*als* *μυκεών*) AR. Pax 368, XEN. Mem. 2, 7, 5. PLUT. Num. 8. — 4 *overdr.* victus: kost AR. Pax 636; > vermogen AR. Nub. 106.
(vgl. *alb. el'bi* gerst: *versch. verw. met ἀλφός* wit).

άλυσι-ποιία, *ἦ*, meelbereiding XEN. Mem. 2, 7, 6.

άλυσι-πώλης, *ου, δ*, meelverkooper LUC.

άλυσι-πώλις, *ἦ*, meelhal AR. Eccl. 686.

άλυσι-σίτεω, gerstebrood eten XEN. Cyr. 6, 2, 28.

άλυσι-χρως, meelkleurig AR.

άλυσι-τώ, *ἦ*, meelspook CHRYSIP.

άλυσι-ός, *δ*, witte uitslag HES., HIPPOCR., PL. Tim. 85a, LUC.
(HESYCH. *ἀλφός*·*λευκός* = *lat.* *albus*).

άλυσι-τά, oogstfeest DEM. 59, 116.

άλυσι-ώδης, zoutachtig PLUT. 627 f.

άλυσι-εύς, *δ*, tuinman AP. RH.

άλυσι-ή ep., *att.* *άλωσις z. d.*; Ltr., N. T. *άλων* — 1 veld, waar het graan door dieren en mensen met de voeten werd gedorscht Y 496, THEOCR. 7, 34; tuin ω 224, 226. — 2 wijngaard Σ 561, 572. — 3 dorschvloer Ltr.
(*ἀλούω*, W. *άλου-* slaan, trappen; z. o. *ind.* *lāva-* snijdend, *o.-zweed.* *lō* dorschvloer).

άλυσι-ίς, *ἦ*, oogstgodin, Demeter THEOCR. 7, 155.

άλυσι-μα, *τό*, uitgave INSCR. *boeot.*

άλυσι-ων, *ἦ*, = 3 *άλωσις*, THEOPHR., LXX, N. T. Mt. 3, 12 (gedorscht koren).

άλυσι-νεία, *-νιον, ἦ, τό*, dorschvloer PAP.; *ἀ-ασι* τέλος dorschgeld-belasting PAP.

άλυσι-ώνης, *δ*, zoutgroefpachter INSCR.

άλυσι-πά = *ἀλώπηξις*, ALGAE I 406, fr. 42, 6 ALD.

άλυσι-πε-έη, *contr.* ἦ, ἦ, — 1 vossevel PLUT. Lys. 7. — 2 muts van vossevel HDT. 7, 75, XEN. An. 7, 4, 4(?) PLUT.

άλυσι-πε-ία, *ἦ*, — 1 *voorg.*, XEN. An. 7, 4, 4, — 2 een haar-, huidziekte ARISTOT.

άλυσι-πε-ιάς, *ου, δ*, met het teeken van een vos gebrandmerkt LUC.

άλυσι-πε-ιδεύς, *δ*, jonge vos AR. Pax 1067.

άλυσι-πέ-ζω, slim zijn AR. Vesp. 1241.

άλυσι-πέ-ιον, *τό*, vosje AR. Eq. 1076, PLUT.

άλυσι-πέ-ις, *ιδος, ἦ*, bastaard van een vos en een hond XEN. Cyn. 3, 1.

άλυσι-πέ-ουρος, *δ*, vossestaart THEOPHR.

άλυσι-πηξις, daarnaast *άλωτός, εκος, ἦ*, — 1 vos ARCHIL. 89 ALD., SEMON. 7, 7 *ib.*, PIND. P. 2, 77, HDT., 2, 67, ATT., PLUT., N. T. Mt. 8, 20; *overdr.* listig mensch PIND. I. 4, 79, N. T. Luc. 13, 32. — 2 een visch. — 3 een vogel ARISTOT. — 4 spierbundels bij de nieren, haas HIPPOCR., Ltr.
(*o. ind.* *lōpāsá- m.* vos, jakhals, *lett.* *lapsa* vos).

άλυσι-πός, = *voorg.*; listig mensch SOPH. fr. 242.

άλυσι-ω, Ltr. *ωσις, ἦ*, — 1 = *άλωσις* XEN. Oec. 19, 7. — 2 rand om het schild AESCH. Sept. 489; kring om de maan en om andere hemellichamen ARISTOT.

άλυσι-μοσι, *eig.* vervuld van *άλωσις*; — 1 op de verovering slaande, *βάξις* AESCH. Ag. 10, vgl. Sept. 635. — 2 neembaar HDT. 3, 153, THUC. 4, 9, EUR., XEN. An. 7, 8, 10; begriepelijk SOPH.; te winnen PLUT.

άλυσι-σις (*ἐλκισμομαι*), *ἦ*, — 1 inneming — en 2 gevangenneming PIND. Pae. 6, 82, DEMOCR. 5 D., HDT. 6, 21, THUC. 1, 12, AESCH. Ag. 589, PLUT. 734 f; het vangen N. T. 2 Petr. 2, 12. — 3 veroordeeling PL. Leg. 920 a. — 4 het winnen PLUT.

άλυσι-τός, overwinbaar; inneembaar THUC. 6, 77; *vand.* bereikbaar SOPH. O. R. 111.

ἀ-λῶφητος, 2, zonder pauze PLUT. Fab. 23.
ἀμ- HOM., AESCH., voor labialen = ἀνά.
ἀμα, dor. PIND. en THEOCR. 11, 39 ἀμά: tegelijk: — 1 als adv. Sinds HOM. tot N. T. Rom. 3, 12. Verbindt vaak handeling van partit. en hoofdwerkv. nadrukkelijk tot gelijktijdigheid XEN. An. 3, 3, 10 enz. "Ἀμα μὲν . . . ἀμα δὲ deels . . . deels = ἀμα (τε) καὶ A 417 en vele derg. verbindingen. — 2 als praep., vaak na het subst. c. dat. Sinds HOM. tot N. T. Mt. 13, 29. Eerst laat c. gen. (door μετά) INSCR., PAP. — 3 als coniuunct. ἀμα ἔν of κά c. coniu., = tegelijk dat of zoodra PL. Leg. 928 c. — Sinds HOM. alg., neemt later af, N. T. zelden.
 (semas. één, vgl. εἰς < *sem-s; o-phase in *som-ós ómós; kortse phase in *sm- > ā- voor cons. (ἀπλοῦς: simphus), > ἀμ- voor voc. Voor -a vgl. διά, κατά, παρά. "Eén" = een eenheid vormend: ongescheiden, samen).
ἀμαθ-αίνω, onwetend zijn, τι, εἷς τι PL. Leg. 863 c.
ἀμαθής (μανθάνω), adv. ὥς, — 1 zonder ervaring, τινος DEMOCR. 169 D., THUC. 4, 41, EUR. Or. 417, PL. — 2 onontwikkeld; ruw, smakeloos AR. Eq. 193, XEN. Mem. 4, 1, 4. — 3 zonder opleiding COM. — 4 die niet leeren kan of wil: dom, eigenzinnig, ontoegankelijk AR. Nub. 842; v. d. kettlers N. T. 2 Petr. 3, 16. — 5 pass. onberekenbaar THUC. 1, 140; spoorloos EUR. Ion 916.
ἀμαθήτος, ongeleerd COM.
ἀμαθ-ία, ἡ, — 1 onwetendheid HERACL. 95 D., THUC. 1, 142, XEN. Mem. 4, 2, 22. — 2 onbeschaaftheid (XEN.) Ath. 1, 5, EUR., ISOCR. 15, 241. — 3 dwaas-, verblindheid PL. Symp. 204 a, XEN., EUR. Ph. 584.
ἀμαθ-ίτις, in het-, van zand EPICH. 42, LXX.
ἀμαθός-εις, z. ἡμαθόςεις.
ἀμάθος (uit samadh- = ndl. zand; daarnaast φάμος), ἡ, zand E 587, AP. RH.
ἀμαθ-ῶνω (ἡμαθός), — 1 in het zand leggen, verwoesten I 593, AESCH. Eum. 937, ALEXANDR.: THEOCR. 2, 26. — 2 als zand wegblazen HYMN. Merc. 140.
ἀμαιμάκετος — 1 niet te verslaan, niet te dooden Z 179, II 329, HES. Th. 319, SOPH. O. R. 177. — 2 onbedwingbaar, v. d. zee HES. Sc. 207, PIND. P. 1, 14.
 (door den dichter van ξ 314 met περι-μήκετος in verband gebracht. Oudtijds, Z 179, II 329, van de Χίμαιρα; van W. mak-, mag- slachten, dooden, vgl. November als slachtmaand = Μαυμακτηρίων, ook voor de doodenoiffers (Allerzielen) z. HESYCH. μαμάκτης· μιλίχως, καθάρσιος; voor deze bet. vgl. lat. februarius. Vgl. μάγειρος kok, als „slachter”, μάσσω kneden, lat. mæcerare kneden, murw maken zie μάχη; oorspr. bet. slaan).
ἀμαλάκτος, onbuigzaam, hard ARISTOT., PLUT.
ἀμαλάπτω, sloopen AESCH. Pr. 899; doen verdwijnen SOPH. fr. 427, LYCOPHR. 34.
 (: ἀμαλός, vgl. κολάπτω)
ἀμαλδῶνω, — 1 zijn hardheid-, kracht ontnemen: verwoesten; τεῖχος M 18 (z. s.v. τεῖχος), oorspr. van den aarden wal, DEMOCR. 202 D., BACCH. 13, 3, AR. Pax 380. — 2 Ltr. doen verdwijnen THEOCR. 16, 59, AP. RH.
 (ἠμλδω = o.ind. mrdw- zacht, week, lat. mollis, slav. mladi zacht. Van dezen u stem á.)
ἀμαλλα, ἡ, schoof SOPH. fr. 540, PLUT. Public. 8.
 (: ἀμαίωμα verzamel, oogst; vgl. lat. am(p)-lus omvattend, ruim; daarnaast ἀμάλη).
ἀμαλλο-δετήρ, ὁ, schovenbinder Σ 553, vlg.
ἀμαλλο-δέτης, = voorg., THEOCR. 10, 44.

ἀμαλός, zacht, teer X 310, EUR. Heracl. 75, CALL. (vgl. s.v. ἀμαλδῶνω en μαλ(β)ακός; z. ἀπαλός).
ἀμαμαξός, tegen een boom opgeleide wijnstok SAPHO 150 B., EPICH. 24.
ἀμαμηλίσ, ἰδος, ἡ, kweepeer? HIPPOCR.
ἀμανδάλος, onzichtbaar (< opgeteerd HESYCH.) ALCAE. 123 B.
 (msch. < ἀμαλδ-: o.ind. márdati verteert, vernietigt, gr. ἀμαλδ- z. ἀμαλδῶνω).
ἀμαξά, ep. dor. ἀμαξά, ἡ, — 1 wagen op vier (ι 241) wielen, vrachtwagen sinds HOM. alg.; ῥήτα καὶ ἄρρητα ὀνομάζειν, ὥσπερ ἐξ ἀμάξης DEM. 18, 122, vgl. de Thespiswagen, Carnaval? — 2 de ploeg, de groote beer Σ 487. — 3 wiel HES. Op. 426.
 (vgl. ἀμα; uit *smm + aks-ia, oorspr. „wagen” met 1 as (en 2 wielen); z. ἄξων).
ἀμαξ-εύς, ὁ, wagen-, trek-os, βοῦς PLUT.
ἀμαξ-εῦω, — 1 vrachtrijder zijn PLUT. — 2 pass. bereden worden HDT. 2, 108.
ἀμαξ-ήρης, — 1 op den wagen AESCH. Ag. 1054. — 2 voor wagens, rij(weg) EUR. Or. 1251.
ἀμαξι-αἶος, 3, een vrachtwagen vullend, λίθοι XEN. An. 4, 2, 3.
ἀμαξ-ικός, 3, ζύλα, wagen- THEOPHR.
ἀμάξ-ιον, τό, kleine wagen ARISTOT., PLUT.
ἀμαξίς, ἰδος, ἡ, = voorg., HDT. 3, 113; als speelgoed AR. Nub. 864.
ἀμαξ-ιτός, ep. dor. ἀμ., ἡ, nl. ὄδος, rijweg, heerweg sinds X 146, PIND. N. 6, 54, EMPED. 133, 3 D. SOPH. O. R. 716, XEN. An. 1, 2, 21, ook INSCR. (ἀμαξα + ἰέναι; vgl. ἀταλα-ιτός).
ἀμαξο-πηγ-ία, ἡ, het wagenmaken THEOPHR.
ἀμαξο-πηγός, οὐ, ὁ, wagenmaker PLUT. Pericl. 12.
ἀμαξο-πληθής, wagen vullend EUR. Ph. 1158.
ἀμαξουρ-ία, ἡ, = -πηγία, THEOPHR.
ἀμαξουργός, ὁ, = πηγός, AR. Eq. 467.
ἀμαξο-φρήτος, οἶκος, nomadenwoning PIND. fr. 105.
ἀμάομαι, verzamelen, bijeenbinden ι 247, HES. O. 775, 778, AP. RH., PLUT.
 (vgl. ἀμα. W sem-, ndl. (ver)zamelen, lit. semiū ik schep. Vgl. ἀντίλον schoof NIC.).
ἀμάρα, ἡ, ep η, greppel, irrigatiekanaal Φ 259, THEOCR. 27, 52.
 (z. I ἀμη; ama-ro-, W. am-, vgl. o.b. jama greppel, sloot.)
ἀμάρακος, ὁ, majoraan THEOPHR.; ἀ-ινος, adj. daarbij COM. en -οεις NIC.
ἀμαράντινος, N. T. 1 Petr. 1, 4, ἀ-τος 2, N. T. 1 Petr. 5, 4, onverwelkbaar.
ἀμαρτάνω, Vormen: ἀ-τήσομαι, ἡμαρτον, ἡμαρ-τηκα enz. A. missen, τινος: — 1 niet raken E 287, enz. — 2 niet hebben, -krijgen, -vinden (passende woorden, geschenken) λ 511, Ω 68. — 3 de kern niet raken, zich vergissen HDT. 1, 71. — 4 in tegenstelling met vroeger: kwijt raken, verliezen ι 512, THEOGN. 1099, AESCH. Ag. 535. — B verkeerd doen: — 5 zondigen, zich vergripen, met object τι, ook τιμι; sinds I 501, DEMOCR. 265 D. tot N. T. Mt. 18, 15. — 6 zich vergissen, een fout begaan χ 154.
 (W. mer- uitwisschen, te gronde richten, gr. ἀμερ- vgl. lat. morior enz., gr. HESYCH. ἐμορτεν ἀπέθανε; vandaar ἀμερδω beroof, o. a. van het licht der ooggen N 340, φ 64 (σφ ι 512 ἐμαρτάνω). Dezelfde d-formatie in lit. merdėti op sterven liggen. Praes. ἀμαρτάνω eerst later bij aor. *amrt-on = ion. ἡμαρτων, ael ἡμ(β)ροτον in tr., waarmee tr. overeenkwam ἡμέρῳην X 58 (vgl.

zonder á HESYCH. μέρδει· κολύει, βλάπτει; μερθεῖσα στερηθεῖσα). Uit deze wisselwerking a-ih ω a-t ontstond msch. att. h-t: ἡμαρτον met² (en door het tegengestelde ἀμαρτέω (ἀμ-) samentreffen?). Oudere formatie zonder t in HESYCH. ἀμαρεῖν ἀμαρτάνειν. Vgl. ἀβροτάζω).

ἀμαρτ-άς, áδος, ἦ, ion., fout HDT. 1, 91, AESCH., SOPH. fr.

ἀμαρτέω (z. volg.), volgen, meegaan EMPED. 115, 4 D.

ἀμαρτή, ἡμίστερ ἀμαρτή, instr. fem. samen, tegelijk Σ 571, γ 81.

(ἀμ+αρ- : ἀραρίσκω, con+iunctim).

ἀμάρτη-μα, τό, — 1 fout, vergissing THUC. 2, 65, PL. Prot. 340 d, XEN. Hell. 5, 3, 7. — 2 vergrijp, zonde DEMOCR. 41 D., THUC. 4, 98, SOPH. Ant. 1261, PL. Gorg. 525 b, DEM. 18, 72, PLUT. 1037 c, N. T. Mc. 3, 28.

ἀμαρτητι-κός, aan fouten onderhevig ARISTOT., PLUT.

ἀμαρτ-ία, ἦ, — 1 fout, vergissing. — 2 misslag. — 3 zonde — Vgl. DEMOCR. 83 D., AESCH. Ag. 502, AR. Eq. 1355, LYS. 20, 34 tot PLUT., N. T. Mt. 9, 2.

ἀμαρτί-νοος, 2, verbijsterd HES. Th. 501, AESCH. Supp. 542.

ἀμαρτ-ιον, τό, = ἀμάρτημα, AESCH. Ag. 537. ἀμαρτο-επής, 2, het juiste woord niet treffend N 824 (vgl. λ 511).

ἀ-μαρτύρητος, zonder getuigenis EUR. Herc. 290. ANTIPH. 93 b D.

ἀ-μάρτυρος, 2, adv. ως, — 1 zonder getuige (nis); onbemerkt THUC. 2, 41, AESCHIN. 1, 92 tot N. T. Act. 14, 17. — 2 die geen getuige heeft of kan bijbrengen HEROND. 2, 85.

ἀμαρτωλή, ἦ, fout THEOGN. 325; -λίη, ἦ, HIPPOCR. en -λία AR. Pax 415.

ἀμαρτωλός, 2, — 1 fouten begaand COM., ARISTOT., PLUT. — 2 zondig N. T. Luc. 5, 8; subst. zondaar Luc. 13, 2.

ἀμαρῦγή, ἦ, HYMN. Merc. 45, AR. Av. 925, AP. RH. en ἀμάρυγα, τό, HES. fr. 21, SAPPHO 27, 17 ALD., THEOCR. 23, 7, snelle beweging het fonkelen, flikkeren.

ἀμαρύσσω, snel bewegen, fonkelen (vgl. met redupl. μαρμαρύγη, snelle beweging) v 265, HES. Th. 827, HYMN. Merc. 278, AP. RH.

(Wv. op -ύσσω van W. αμερ- z. μαρμαίρω en vgl. ndl. morgen, lit. mérkti met de oogen knippen).

ἀ-μάσητος, niet verteerd LXX.

αματός (ἀματός?: ἀ priv + ματός bij W. men-, vgl. αυτό-ματός) niet verzonnen, -gelogen INSCR. (woordvesigr.).

ἀμα-τροχάω, part. ἀματροχάων, meelopen o 451. ἀμα-τροχή, ἦ, — 1 het op gelijke hoogte samenlopen Ψ 422. — 2 wagenspoor CALL.

ἀμαυρ-ίσκω, ἦ, verduisteren DEMOCR. 177 D. ἀμαυρό-βιος, 2, obscuur AR. Av. 685.

ἀμαυρός, 3, z w a k, van licht en oogenlicht, — 1 mat, onduidelijk: v. h. licht zwak, gedempt, vgl. δ 824; duister v. e. mensch AESCH. Ag. 466, v. h. gemoed Ag. 546, ook v. geluid AESCH. Ch. 853, zwak SAPPHO 58 ALD., EUR. Herc. 231, THEOCR. 22, 21, PLUT., LUC. — 2 zwak, van het oog enz. HIPPOCR., XEN. Cyn. 5, 26. — 3 ondiep, onduidelijk, v. een spoor, wond, enz. XEN. Cyn. 6, 21, LXX. (daarnaast Ltr. μαυρός; W. mau- eig. week, zwak, o n. myrr murw).

ἀμαυρό-ω (μαυρόω HES. O. 325, THEOGN. 192, AESCH. Ag. 296), — 1 verzwakken, verminderen,

PLUT. 815 e. — 2 meestal van het licht: verduisteren HES. O. 693, HDT. 9, 10, PIND. I. 4, 48, XEN. Cyn. 5, 4.

ἀμαύρω-μα, τό, verduistering PLUT. Caes. 69.

ἀμαύρω-σις, ἦ, — 1 verzwakking van het gezicht HIPPOCR. PLUT. 411e. — 2 vermindering, wegwijning PLUT. 149 a.

ἀ-μάχαι, adv., zonder strijd THUC. 5, 7, XEN. An. 1, 7, 9, POL., PLUT.

ἀ-μάχετος, 2, onoverwinnelijk HDT. 1, 84, AESCH. Pers. 90, AR. Lys. 253, PL. Charm. 154 d, XEN.

ἀ-μαχητί, adv. = ἀ-μαχέι, Φ 437, HDT. 1, 174, THUC. 4, 73, XEN. An. 4, 2, 15.

ἀ-μάχητος, 2, — 1 die nog geen deel aan den slag genomen heeft XEN. Cyt. 6, 4, 14. — 2 onbedwingbaar SOPH. Ph. 198.

ἀ-μάχος, 2, — 1 niet strijdend, non combattant XEN. Hell. 4, 4, 9; zonder strijd HDT. 1, 174, THUC. 4, 73, XEN, POL., PLUT. — 2 onbevechtbaar: onoverwinnelijk PIND. O. 2, 82, BACCH., HDT. 5, 3, AESCH. Pers. 855, SOPH. Ant. 800, PLUT. Caes. 16. — 3 vredelievend N. T. 1 Tim. 3, 3.

ἀμάω, maaien, afsnijden Σ 551, HDT. 6, 28, AESCH. Ag. 1044, AR. Eq. 392 tot N. T. Jac. 5, 4.

(W. amē- z. gr. ἀμητος oogst. vgl. ohd. mäen, ndl. maaien; niet verw. met ἀμάομαι z. d.).

AM-B, ion., ep. en dor. = ἀνα-β.

ἀμβη, ἦ, ion. = ἀμβων, HIPPOCR. DEMOCR. 29 D. ἀμβίξ of -ίκον (sem.), kruik, pot INSCR., Ltr.

ἀμβλακεῖν en ἀμβλακίσκω, z. ἀμπλ.

ἀμ-βλῆδην, uithalen, luid X 476 (vgl. α 155).

ἀμβλίσκω, z. volg., miskraam hebben PL. Theat. 149 d, PLUT. Lyc. 3.

ἀμβλόω (ἀμβλύς), regelen. fut. bij voorg.; v. planten: knoppen verliezen THEOPHR.

ἀμβλυ-γώνιον, τό, stomphoek POL.

ἀμβλύωω (ἀμβλύς), — 1 stomp maken; afstompen PLUT. — 2 zwak maken PLUT. — 3 zacht maken, matigen EMPED. 2, 2 D., HIPPOCR., PL. Rep. 490 b, Ltr.

ἀμβλύς, εἶα, ύ, — 1 stomp HIPPOCR. — 2 overdr. afgestompt, ongevoelig THUC. 2, 56, 4 tot PLUT.; spec. v. gezicht en gehoor. — 3 vand. zwak PL. Theat. 174 e, THUC. 2, 65, PLUT.; financieel zwak, arm HEROND. 3, 52. — 4 langzaam AESCH. Eum. 238, THUC. 2, 40, XEN. Mem. 3, 9, 3.

(gl. ἀμαλός; W. aml-u-: mel- vgl. ml-d-u- in ἀμαλδών en lat. mollis < *molduis; z. av. mru-ta- opgeteerd, zwak).

ἀμβλύ-της, ητος, ἦ, afstomping; zwakheid; domheid ARISTOT., PLUT.

ἀμβλυ-φαέω, zwak zien SOPH.

ἀμβλυωγμός (z. ττω), ό, zwak gezicht HIPPOCR. ἀμβλυωπ-έω, bijziende zijn v.-soor., XEN. Cyn. 5, 27, PLUT.

ἀμβλυωπ-ία, ἦ, zwak gezicht PL. Hipp. min. 374 d.

ἀμβλυωπός, 2, met zwakke oogen LUC.

ἀμβλυώττω (z. ώψ, *og², lat. oculus), f. -ξω, zwak zien PL., Rep. 508 c, PLUT., LUC. Tim. 27.

ἀμβλ-ωπής en -πός, 2, met zwakke, verduisterde (AESCH. Eum. 955) oogen KRITIAS 6, 11 D., EUR., LUC.

ἀμβλωμα, τό = volg., ANTIPH. 38 D.

ἀμβλω-σις, ώς, miskraam LYS., ARISTOT.

ἀμβλ-ώψ, ώπος = ἀ-πης (EUR.) Rhes. 737.

ἀμβλώσσω = -βλόω = -βλυώττω, NIC.

ἀμ-βόαμα, τό, geschreeuw AESCH. Ch. 34.

ἀμ-βολάδην, dor. -δαν = ἀνα-β., adv. — 1 op-

borrelend Φ 364, HDT. 4, 181. — 2 als voorspel PIND. N. 10, 33, (vgl. α 155).

ἀμβολαδῖς (z. *voorg.*) onstuimig, krachtig CALL. Dian. 61.

ἀμβολάς, ἄδος, ἦ, opgeworpen aarde XEN. Cyr. 7, 5, 12.

ἀμβολά, voorspel PIND. P. 1. 4.

ἀμβολι-εργός, 2, traag HES. O. 413 (z. 412), PLUT. **ἀμβόλιμος** (= ἀνα-β.) 2, omhoogspattend $\text{ἄλμα TIMOTH. Pers. 74.}$

ἀμβροσία, ἦ, ambrosia, ambroziën: — 1 zelf voor goden Ξ 170, δ 445, PIND. O. 1, 64, AR. Ach. 196. — 2 godenspijs ϵ 93, AR. Eq. 1095, LUC. — 3 ook voer voor goddelijke paarden E 777.

(voor de Grieken fem. v. $\text{ἀμβρόσιος, wrsch. lw. uit babyl. amru, een specerij.}$)

ἀμβρόσιος (-ιος afl. v. ἀμβροτος), 3, — 1 onsterfelijk, den ἀμβροτοι toebehoorend A 529, E 369. — 2 eeuwig, machtig, v. nacht en slaap, B 57, 19. — 3 goddelijk schoon HYMN. Merc. 983, AR. Av. 1320, EUR. Med. 983.

ἀμβροτος — 1 onsterfelijk, goddelijk, ook v. *dünge* X 9: E 339, EMPED. 112 D., SOPH. O. R. 158, AR. Av. 1751. — 2 zonder menschen, beter ἀ-βρ. , E 78 AESCH. Pr. 2. — HOM., DICHT.

($\langle *a-m\eta-to = o.ind. a-m\eta-ta; \rho o$ uit ρ aeol., vgl. $\beta\rho\sigma\acute{o}\varsigma$ en HESYCH. ἐμφορῶν ἀπέθανε.)

ἀμβων, ὠνος, ὄ, — 1 berghelling AESCH.; uitloopers (ἀνα-βαίνω). — 2 rand v. d. beker COM.; v. h. schild KRIPIAS 34 D. — 3 hoogte, zwelling HIPPOCR. ($\text{ἀμφι- of ἀνα-βων: βαίνω? vgl. ἀμφορεύς; som- mige bet. wijzen op lat. umbo.}$)

ἀμέγαρτος, 2, niet benijd: ellendig, vreeselijk, ongelukkig ρ 219. AESCH. Supp. 642, AR. Th. 1049.

ἀμεγέθης, zonder grootte ARISTOT.

ἀμεθίστατος, niet te veranderen, -te onteigenen P. PAP.

ἀμεθ-οδος, 2, onmethodisch ARISTOT.

ἀμεθύστ-ίνος, 3, van amethyst LUC. Ver. Hist. 2, 11.

ἀμέθυστος, 2, — 1 nuchter, ἡμέραι PLUT. — 2 dronkenschap voorkomend PLUT. 15b. — 3 vand. amethyst, omdat deze een middel tegen dronkenschap heette; ook kruiden Ltr., N. T. Apoc. 21, 20.

ἀμείβοντες, οἱ, de elkaar kruisende daksparran, elkaar oversnijdend Ψ 711 vlg.

ἀμείβω, CORIN. 2, 90 D. ἀμῖψατο; — 1 (ver)wisselen (z. *voorg.*); ruilen Ξ 381 enz.; zoowel in ruil geven als krijgen Z 235, AESCH. Ag. 729 PIND. P. 4, 17, EUR. Hel. 1186. — 2 verkoopen PL. Soph. 224 b. — 3 aflossen, wacht enz., (EUR.) Rhés. 527. — 4 γόνα γουνός, knie tegen knie: ieder been beurtelings onder het schild vooruit brengen Λ 547. — 5 woonplaats veranderen: verlaten, $\tau\iota;$ > verhuizen, vertrekken naar elders PIND. P. 5, 38, SOPH. Ph. 1262 > EUR. Ph. 1052. — 6 voortdurend verwisselen = doorlōōpen BACCH. 17, 16; voorbijgaan, passeeren, $\tau\iota$ HDT. 5, 72, AESCH. Pers. 69. — 7 veranderen AESCH. Pers. 317. — Med. 3 afwisselen intr., m. part. O 684, I 471. — 9 antwoorden; $\tau\iota\upsilon\alpha$ Γ 171; $\tau\iota$ na HOM.: PIND. P. 9, 38, HDT. 2, 173. — 10 danken, beloonen, $\tau\iota\upsilon\alpha$ $\tau\iota\upsilon\iota$ ω 285. — 11 straffen EUR. El. 1093. — 12 verder = act. voorbijkomen I 409, AESCH. Ch. 965; verder voorttrekken naar AESCH. Sept. 304; ruilen, doorgeven, verhandelen; veranderen EUR. Cycl. 312, Ltr.

(bij W. ἀμει- naast ἀμευ- , + g^* , vgl. lat. mīg-ro ; oorspr. bet. wisselen; z. sl. mēna ruil en s.v. ἀμείνω ; voor g^* z. s.v. ἀκριβής).

ἀ-μειδής, 2, niet lachend, somber PLUT. 477 e.

ἀ-μειδῆτος = *voorg.*, AP. RH.

ἀ-μεικτος, ongemengd EMPED. 35, 8 D.

ἀ-μειλικτος (μειλιτσω), 2, onverbiddelijk, hard Λ 137, HES. Th. 659, LUC.

ἀ-μειλιχος, 2, = *voorg.*, I 158, PIND. P. 6, 12, AESCH. Ch. 623., PLUT.

ἀμείνων, — 1 voordeelijker, nuttiger: beter, vaak juist ntr., ook pl, — 2 v. menschen, degelijker; vand. in den riddertijd: dapperder, aanzienlijker. — H 358: B 239, HDT. 1, 187, ion. vaak (*handelswoord?*); ATT., later minder, niet N. T. (*deuitgang is eerst later aangevoegd, toen* ἀμείνω in bet. als comp. leefde, misschien z. nog ntr. ἀμείνω A 116, 274. Oorspr. v. W. ἀμει- ruilen, ἀμει-vo- part. geruild, als beter, meer waard, vgl. ἀμει-βω en μῶνος, μῶτος ruil, lit. matnas ruil.})*

ἀ-μείρω (z. ἀμέρδω), berooven PIND. P. 6, 27 (vgl. HES. Th. 801).

ἀμειψι-κοσμ-ῆη, ἦ, wereldverandering DEMOCR. 138 D.

ἀμειψι-ροσμ-ῆη, ἦ, rythme-, vormverandering DEMOCR. 139 D.

ἀμειψις (ἀμείβω), ἦ, wisseling, ruil, verkoop, verandering; antwoord, dank PLUT., LXX, PAP.

ἀμέλγω, f. ἦ , — 1 melken, $\text{sinds i 244, HDT. 4, 2, EUR. Cycl. 389, ook med.; pass. + \tau\iota \Delta 434. Verward met ἀμέργω AR. Eq. 326 — 2 drinken, in zich opnemen THEOCR. 23, 25.}$

(lat. *mulgeo, ndl. melken.*)

ἀμέλει, *imp. v. ἀμελέω*: wees gerust > zeker, natuurlijk; *verzw. en zoo*, nu AR. Lys. 164, MEN. Sam. 8.

ἀμέλεια, ἦ, zorgeloosheid, nalatigheid, veronachtzaming DEMOCR. 159 D., HIPPOCR., THUC. 1, 141, XEN. An. 6, 4, 3.

ἀμελεττις/ια, ἦ, ongeoeffendheid PL. Phaedr. 275a.

ἀμελέτητος, 2, *adv.* $\omega\varsigma$, ongeoeffend, onverzorgd PL. Symp. 172 a, XEN. Hipp. 8, 3.

ἀμελέω (vgl. ἀμελής), — 1 zorgeloos zijn, voor of op iets, $\text{τι\omicron\varsigma}$ *en met praep.* Θ 330, HDT. 2, 721, THUC. 3, 40, TR.: AESCH. Supp. 125; PL., XEN., AR. tot N. T. Hebr. 8, 9. — 2 tr. veronachtzamen, verzuimen, opgeven, ook $\tau\iota$ HDT. 7, 163. — *pass. persoonslijk.*

ἀμελής, 2, *adv.* $\omega\varsigma$, geen zorg hebbend: — 1 act. nalatig, niet zorgzaam, $\text{τι\omicron\varsigma}$ THUC., AR. Lys. 822, XEN. Oec. 12, 17, PL. — 2 *pass.* veronachtzaamd HIPPOCR., XEN. Hell. 6, 5, 41, Ltr.

(als v. $\text{*μέλος τό: μέλω, μέλει.}$)

ἀμελητής, *adv.*, zorgeloos LUC. Tim. 12.

ἀμέλητος, onbelangrijk THEOEN. 422.

ἀ-μέλια, ἦ, = -λεια , EUR. Iph. A. 850, PAP., INSCR.

ἀ-μέλλητος, 2, *adv.* $\omega\varsigma$, zonder dralen Ltr.

ἀμελξίς, ἦ, het melken PIND. fr. 106.

ἀμεμπτos (ἐμφομαι), 2, *adv.* $\omega\varsigma$, — 1 *pass.* onberispelijk, voortreffelijk XEN. Mem. 3, 10, 2, PL., EUR. Cycl. 342 tot N. T. Hebr. 8, 7; *adv.* -\omega\varsigma I Thess. 2, 16 — 2 act. niet berispnd, tevreden XEN. Cyr. 4, 5, 52.

ἀμεμψής, 2, = *voorg.*, — 1 *pass.* M 435, PIND. O. 6, 46, EMPED. 35, 13 D., AESCH. Pers. 168, PLUT. — 2 act. PLUT. 610 e.

ἀμεμψ-ια, ἦ, tevredenheid AESCH. Sept. 909.

ἀμενηνός, 2, zonder levenskracht, zwak; $\text{sinds } \chi$ 521, E 887, HIPPOCR., SOPH. Ai. 890, EUR., AR. Av. 686, Luc. Gall. 5.

(vgl. πετε(σ)-ηνός gevleugeld, a pr. + μενε(σ)-ηνός , in het langere woord gecontraheerd, ook om metrum).

ἀμενηνόω (z. *voorg.*), verzwakken N 562.
ἀ-μενης, zwak EUR. Supp. 1116.
ἀμέρωγω, f. ξω, **plukken** SAPPHO 111 ALD., EUR. Herc. 396; oogsten; uitpersen, v. *olijven* (z. ἀμόργη); med. voor zich nemen AR. Eq. 326, THEOCR. 26, 3, AP. RH. (vgl. καρπούσθαι).
 (vgl. ἀμόργνυμι, o.ind. *μη-αἰ* veegt af; oorspr. langs iets strijken, snoeren, vgl. lat. *stringere*. Vgl. lat. *merges* schoof).
ἀμέρωδω—1 berooven, τινά τινος φ 290, ὀφθαλμῶν φ 64, PIND. O. 12, 16. — 2 *vand.* verblinden; > verduisteren (lat. *occaecare*).
 (vgl. ἀμείρω, ἀμαρτάνω, W. *mer+d-*, stuk wrijven, verbrijzelen, vgl. o.ind. *μηδ-νάτι* naast *μη-νάτι* knijpt-, slaat stuk).
ἀ-μερης, 2, — 1 ondeelbaar DEMOCR., PL. Theaet. 205 e, PLUT. — 2 *vand.* zeer klein, ook van tijd LXX. — 3 onpartijdig LUC. Cal. 8.
ἀ-μεριαῖος, 2, ondeelbaar klein CHRYSIP., PLUT.
ἀ-μεριμν-ία, ἡ, onbezorgdheid PLUT., LXX.
ἀ-μέριμνος, 2, — 1 onbezorgd MEN. fr. 1083, N. T. 28, 14. — 2 onverzorgd SOPH. Ai. 1207.
ἀ-μέριστος, 2, *adv.* ως, ondeelbaar PL. Theaet. 205 c; zonder overgang, -tusschenschakel, v. *bewijzen, tegenstellingen* ARISTOT., LUC.
ἀ-μεσος, niet door een middenterm in den vorm van een syllogisme te bewijzen ARISTOT., LUC. Hist. Conscr. 32.
ἀ-μετά-βατος, 2, „in-trans-itiief” GRAMM.
ἀ-μετά-βλησι/α, ἡ, onveranderlijkheid ARISTOT.
ἀ-μετά-βλητος, 2, onveranderlijk V. SOCR., ARISTOT.
ἀ-μετά-βολος, 2, = *voorg.*, PLUT.
ἀ-μετά-δοτος, niet mededeelend EPICT., PLUT.
ἀ-μετά-θετος, onveranderlijk PLUT., N. T. Hebr. 6, 18.
ἀ-μετακίνητος, 2, *adv.* ως, onbewegelijk (PL.), ARISTOT., N. T. 1 Cor. 15, 58.
ἀ-μετάκλαστος, 2, onbuigzaam XEN.
ἀ-μετάκλητος, 2, onherroepelijk POL.
ἀ-μετακλήτος, 2, *pass.*: v. *ἀνίγειν*, zonder berouw (te wekken) PL. Tim. 59 d, PLUT., N. T. 2 Cor. 7, 10; *act.* ARISTOT., INSCR.
ἀ-μεταμισθωτος, niet aan een ander te verpachten PAP.
ἀ-μετανόητος, 2, — 1 onveranderlijk, vast LUC. — 2 onboetvaardig N. T. Rom. 2, 5.
ἀ-μετάπειστος, 2, *adv.* ως, vast overtuigend ARISTOT.; ook γνώμη, PLUT.
ἀ-μετάπτωτος, 2, *adv.* ως, onomstootelijk, onwankelbaar PL. Tim. 29 b, PLUT. LUC. Paras. 28.
ἀ-μετάστατος, 2, onveranderlijk, vast PL. Rep. 378 e, PLYT.
ἀ-μεταστρεπτι, *adv.*, zonder zich om te keeren PL. Leg. 854 c, XEN. Symp. 4, 50, LUC.
ἀ-μετάστροφος, onveranderlijk PL. Rep. 620 e.
ἀ-μετάτρεπτος, onveranderd PLUT.
ἀ-μετάτροπος = *voorg.*, INSCR.
ἀ-μεταχειριστος, niet particulier AR. fr. 710.
ἀ-μέτοιστος, niet anders te beleggen INSCR.
ἀ-μέτοχος, 2, geen deel hebbend THUC. 1, 39, PLUT.
ἀ-μέτροτος, 2, (3 PIND. I. 1, 37), onmetelijk τ 512, ψ 249, PIND. I. 1, 37, DEMOCR. 285 D., EUR. El. 433 tot LXX.
ἀ-μετρο-ία, ἡ, — 1 gebrek aan evenredigheid PL. Soph. 228 c; (*teg. συμμετρία*). — 2 onmatigheid, overmaat PL. Rep. 486 d, PLUT., LUC.
ἀ-μέτριος, onmatig, onredelijk INSCR.
ἀ-μετρόδικος, onrechtvaardig BACCH. 10, 67.
ἀ-μετρο-επής, zwetsend B 212.

MULLER, *Grieksch Woordenboek.*

ἀ-μετρος, 2, *adv.* ως, — 1 onmeetbaar PL. Leg. 820 c. — 2 onmetelijk XEN. An. 3, 2, 16, PLUT. — 3 zonder juiste verhouding, niet harmonisch PL. Tim. 87 e. — 4 onmatig, mateloos PL. Leg. 690 e, XEN. Lac. 1, 5, N. T. 2 Cor. 10, 13. — 5 niet op maat, -metrisch ARISTOT.
ἀμεύομαι, *cret.* (Gortyn) ἀμεφασσασθαι voorbijgaan, overtreffen PIND. P. 1, 45, fr. 23, INSCR.
 (naast ἀμει- z. ἀμειβω staat ἀμει-, lat. *moveo*; ἀ. = πορεύομαι ET. MAGN.).
ἀμευσι-επής, het woord voorbij ijlend PIND. fr. 24.
ἀμεύσι-μος, doorwaadbaar AP. RH. 4, 297.
ἀμευσι-πορος, 2, τρίδος, waar men andere wegen voorbijgaat PIND. P. 11, 38.
I. ἀμη, ἡ, schop, houweel (vgl. δι-αμάω openscheuren, doorzoeken) AR. Pax 426, XEN., AESCHIN. 3, 122. (vgl. s. v. ἀμάρᾳ).
II. ἀμη, ἡ, emmer PLUT. 963 c.
 (ion. *psilose*; > lat. *hama*; lit. *semiū* schep; vgl. *ἀμῖς* kamerpot).
ἀμη, beter ἀμῆ, meest ἀμηγέπη, op de een of andere manier AR. Ach. 608, PL. Prot. 331 d.
 (eig. *instr. fem.* v. ἀμός, z. ἀμα; bet. een = *us*, ntl. sommig ook in vorm = ἀμός).
ἀμήν, amen! LXX, N. T. Mt. 5, 18.
 (< hebr. *āmēn*, *adj.* bij *āman* vast zijn).
ἀ-μῆνιτος, 2, *adv.* ως, zonder toorn HDT. 9, 94, AESCH. Ag. 1036; v. *storm* ib. 649, PLUT.
ἀ-μῆρτος, onvoltooid, eig. onafgeweven AP. RH.
ἀμης (*sem.*), ἦτος, ὄ, een koek AR. Pi. 999, COM.
ἀμη-τήρ (ἀμάω), ἦρος, ὄ, maaiër Λ 67.
ἀμη-τος (ἀμάω), ὄ, het maaien, oogst T 223, HDT. 4, 42.
ἀ-μήτωρ, op, *dor.* ἀμᾶτ. — 1 moederloos HDT. 4, 154, PL. Symp. 180 d, EUR. Ph. 666, N. T. Hebr. 7, 3. — 2 zonder aanzienlijke moeder EUR. Ion 109. — 3 niet moederlijk SOPH. El. 1154.
ἀ-μηχαν-έω, — 1 radeloos, hulpeloos zijn, τινος; τινι door of over, soms τι AESCH. Ag. 1176, THUC. 7, 48, EUR. Ion 548. — 2 „onbemiddeld”, behoefte zijn HDT. 1, 35, XEN.
ἀ-μηχανής, 2, = -νος, HYMN. Merc. 447.
ἀ-μηχαν-ία, ep. ιη, ἡ, radeloosheid ι 295, THEOGN. 646, PIND. Pae. 4, 26, XEN. Oec. 1, 21, EUR.
ἀ-μηχανο-εργός, kunsteloos, grof HES. fr. 198.
ἀ-μήχανος, 2, *adv.* ως, zonder middel, -μηχανή: — 1 *act.* hulpeloos τ 363, τινος tegenover PL. Prot. 344 d, XEN. An. 2, 5, 21, AR. Ran. 1429, EUR. Med. 407. — 2 *pass.* onmogelijk, onbereikbaar > gevaarlijk Θ 130, EMPED. 12, 1 D., THEOGN. 583, HDT. 1, 48, ATT.: SOPH. Ant. 92; *verzw.* moeilijk TR.: AESCH. Pr. 59. — 3 ook van personen: waartegen geen middel helpt, onhandelbaar II 29; N 726, onverbiddelijk O 14, *ironisch* K 167. — 4 *vervaagd* > geweldig, groot ATT.: PL. Phaed. 110 a, 112 b.
ἀμια(?) ἡ, soort tonijnvisch COM., ARISTOT.
ἀ-μιαντος, 2, onbevlekt, rein; niet ontwijd N. T.; vlekkeloos, heilig THEOGN. 457, PIND., BACCH. 3, 86; AESCH. Pers. 578 tot N. T. Hebr. 7, 26; 13, 4.
ἀ-μίγής (vgl. μίγωω). — 1 onvermengd, τινος, met iets v.-socr. — 3 niet vermengbaar, -samenvloeiend. — 2 ontoegankelijk, ongenaakbaar, τινι of πρὸς τι(να), PL. Menex. 245 d, ARISTOT.
ἀμιθρέω met metathese uit ἀριθμέω THEOCR. 13, 72; 16, 60.
ἀ-μικτος, 2, *adv.* ως, bet. z. ἀ-μίγής.
ἀμιλλά, ἡ, — 1 wedstrijd. — 2 strijd. — 3 eerzucht. — 4 *alg.*: begeerte. — Vgl. ἀγών voor bet.;

PIND. O. 55, HDT. 7, 196, GORGAS 11 D., AESCH. Pr. 129, PL. Phaedr. 248 b, PLUT.; niet n. t.
 (eig. samenkomst, competitie: <*sm + mil-ia, vgl. aeol. ὀ-μῖλλος = att. ὀμῖλλος, vgl. o.ind. (sam)-mīllati komt samen; z. lat. miles en mille).
ἀμιλλάομαι (z. voorg.), f. ἴσομαι, aor. ἴστην, Ltr. ἠσάμην — 1 wedijveren, wedstrijdten. — 2 abs. zich haasten, ὄδδον. — 3 zich met iem den meten, τινη, πρὸς τινα. — 4 zich inspinnen, streven, ook m. inf. HDT. 4, 71. — Sinds PIND. N. 10, 13, HDT. 4, 71, THUC. 6, 31, XEN. Eq. 8, 6, An. 3, 4, 44, AR. Pax 950, PL. Lys. 208 a, EUR., verdwijnend.
ἀμιλλημα, τό, streven SOPH. El. 494, INSCR.
ἀμιλλητήρ, ἥρος, ὁ, wedloop(er), -end SOPH. Ant. 1065.
ἀμιλλητήρ-ια, τά, wedstrijden INSCR.
ἀμιλλητικόν, 3, wedstrijd, PL. Soph. 225 a.
ἀμιμητό-βιος, 2, exemplair PLUT.
ἀμιμητος, 2, adv. ως, onnavolgbaar PLUT.
ἀμιξία (ἀμικτος), ἡ, — 1 onvermengdheid ARISTOT. — 2 opheffing of gebrek aan verkeer: v. geld HDT. 2, 136; alg. economisch THUC. 1, 3. — 3 aage-sloten positie, blokkade ω vijandige stemming ISOCR. 6, 67, PLUT., LUC. Tim. 42.
ἀμιπτος, 2, — 1 een paard bijhoudend SOPH. Ant. 985. — 2 Spec. ἔ-οι, cavalerie die ook kan afzitten en als infanterie vecht HDT. 1, 215. — 3 lichtgewapende infanterie, die met de cavalerie samen ageert THUC., XEN. Hell. 7, 5, 32 (vgl. CAES. over de Galliers, B. G. 4, 33).
ἀμις (vgl. ἀμη), ἰδος, ἡ, — 1 kamerpot HIPPOCR., AR. Vesp. 807. — 2 schip AESCH. Supp. 842, vgl. 847.
ἀμισθός, niet gehaat XEN. Eq. 8, 9, PLUT.
ἀμισθί, adv. (z. volg.), — 1 zonder loon ARCHIL. 47 A.L.D., DEM., PLUT., LUC., LXX. — 2 ongestraft EUR. Tr. 409.
ἀμισθος, 2, zonder loon, -soldij TR.: AESCH. Ch. 733, ARISTOT. A. II. 29, 5, LUC., PLUT., INSCR.
ἀμισθωτος, 2, — 1 onverhuurd DEM. 30, 6. — 2 zonder soldij Ltr.
ἀμισχος, zonder steel THEOPHR.
ἀμιτρος, zonder lijfgordel: niet volwassen CALL.
ἀμιτρο-χίτων, ωνος, met een lijfrok zonder buikgordel II 419.
ἀμιχθαλόεσσα, in nevelen, wolken gehuld, Lemnos Ω 753 wegens de vulkanische natuur (schol. AB ὀμιχλώδη), HYMN. Ap. 36.
 (naast ὀμιχέω staat HESYCH. ἀμιξαι wateren, ὀμιχλη nevel, got. maihsstus mest, ndl. dial. mig-gelen metregen; en involde v. ἀμιθαλόεις?).
AM-M. met apocope = **ANA-M.**
ἀμμα (ἀπτω), τό, — 1 knoop HDT. 4, 98, HIPPOCR., EUR. Herc. 1035; band, strik SAPPHO 55a 8 A.L.D. (soort fibula?), EUR. Ba. 696, XEN. Eq. 5, 1, Ltr.; spec. „knoop”, technisch bij het worstelen PLUT. Alc. 2. — 2 lengtemaat PAP. (vgl. ndl. knoop).
ἀμμα (klankwoord uit de kindertaal), moedertje, oude vrouw; vroedvrouw; voederster INSCR., Ltr.
ἀμ-μια = *ἀνάμια, -μιγδα, SOPH. Tr. 839, ANON. (DEM. 21, 52), AP. RH., THEOCR. EP. 5, 3.
ἀμμορία, ion. -τη, ἡ, het niet toebedeelde v. 76.
ἀμμορος, — 1 geen deel hebbend, aan τυνος Σ 489, PIND. O. 1, 84. — 2 geen (g o e d) lot hebbend: ongelukkig Z 408, HIPPON. 2, PIND. N. 6, 14. (ἀ-σμ- z. μέρος, HESYCH. ἡμμορος ἄμμορος).
ἀμμος, ἡ, — 1 zand PL. Phaed. 110 a tot LXX, N. T. Rom. 9, 27. — 2 arena, renbaan XEN. Mem. 3, 3, 6. (uit de 2 woorden: ἀμαθος × φάμμος [*φάφ-μος] kwamen φάματος en ἀμμος als resultante).

ἀμμώδης, zandig HIPPOCR., POL.
ἀμνάς (z. ἀμνάς), ἄδος, ἡ, lam THEOCR. 8, 25.
ἀμνείος, 3, van lamsvel THEOCR. 24, 62.
ἀμνημονεutos, onvermeld EUR. Iph. T. 1419, POL.
ἀμνημονεωτός, dor. μνᾶ- INSCR. = volg.
ἀμνημον-έω, niet gedachtig zijn, overslaan, τι, (περὶ) τυνος, AESCH. Eum. 24, PL. Soph. 126 c, EUR. tot LXX.
ἀμνημοσύνη, ἡ, vergeetachtigheid EUR. Ion 1100.
ἀμνήμων (eig. v. μνήμα), dor. -μνᾶ-, ονος, adv. ως, — 1 act. niet gedachtig, τυνος PIND. I, 7, 17, AESCH. Sept. 606, PL.; > ondankbaar voor Ltr. — 2 pass. waaraan niet (meer) gedacht wordt EUR. Ph. 64.
ἀμνησι-κάκητος, 2, ongestraft POL.
ἀμνησι-κακ-ία, amnestie, LXX.
ἀμνηστευτος, niet wettig (gehuwd) EUR. fr. 81, LXX.
ἀμνηστ-έω, vergeten SOPH. El. 483; pass. in vergetelheid geraken THUC. 1, 20.
ἀμνησ/ία = volg., LXX.
ἀμνηστ-ία, ἡ, — 1 het vergeten, vergeten zijn PL. Menex. 239 c, — 2 bijz. van bedreven kwaad: amnestie PLUT.
ἀμνηστος, ου, dor. -μνᾶσ-, van wien geen herinnering bestaat, onbekend THEOCR. 16, 42.
ἀμνιον, τό, — 1 offerschaal γ 444 — 2 vlies om het ἔμβρυον EMPED. 70 D. (bij ἄμην, als dem. v. *ἄμιον; psilose).
ἀμνίς, ἰδος, ἡ, lammetje THEOCR. 5, 3.
ἀμνοκῶν (naar Ἴπποκῶν) „schaapskop” AR. Eq. 265.
ἀμνός, ὁ, lam AR. Pax 935 tot LXX; N. T. Joh. 1, 29, I Petr. 1, 19; agnus dei; ἡ THEOCR. 5, 24 en 144. (<*ag*no = lat. agnus, sl. (j)agne lam).
ἀμνογητί, adv., zonder moeite Λ 637, CALL., LUC.
ἀμνογητος, 2, onvermoeid HYMN. 8, 3.
ἀμόθεν, τῶν ἀ., van een of ander punt hiervan α 10; ἀμθεν γέ ποθεν, ergens, waar dan ook, vandaan PL. Gorg. 492 d.
ἀμοδί, lacon., ergens, bij THUC. 5, 77.
ἀμοιβᾶδεις, adv., afwisselend THEOCR. 25, 96; -ἄδον, PARM. 1, 19 D.
ἀμοιβᾶσιος, 3, adv. ως, beurtelings, wederkeerig PIND. O. 1, 40, EMPED. 30, 3 D., PL., THEOCR. 8, 61, PLUT.; τὰ ἀ-α, antwoord HDT. 6, 4; gesprekken PL. Rep. 394 b.
ἀμοιβ-άς, ἄδος, ἡ, wisselkleed ξ 521.
ἀμοιβ-εύς, verwisselaar LYCOPHR. 617.
ἀμοιβή (ἀμείβω) ἡ, vgl. corinth. ἀμοίφα, — 1 ruil als: ruilhandel, wisselen, en: het geruilde, ingeruilde. — 2 (ver)wisseling. — 3 antwoord. — 4 loon, als straf; als dank of ondan. — 5 afwisseling. — Sinds μ 382, α 318, ARCHIL. 159, DEMOCR. 96 D. HDT. 7, 160, PIND. P. 2, 24, ATT.: EUR. Herc. 564 tot n. t. 1 Tim. 5, 4 (hier slechts als dank).
ἀμοιβη-δεις, adv. afwisselend Σ 506, σ 310.
ἀμοιβή-δη, AP. RH., -δόν HIPPOCR. = voorg.
ἀμοιβός, — 1 pl. aflossing N 793. — 2 wisselend PARM. 1, 14 D. in ruil gegeven SOPH. Ant. 1067.
ἀμοιβ-έω, verstoken zijn, τυνος PLUT., HIPPOCR.
ἀμοιρος (μοίρα), 2, — 1 geen deel hebbend aan, τυνος; vrij van AESCH. Eum. 353, SOPH., PL. Symp. 202 d, XEN., DEM. — 2 ongelukkig PL. Symp. 197 d.
ἀμολγαίος (ἀμολγη: ἀμέλω), 3 μᾶζα, karnemelk-pap(?), brokkenmelk HES. O. 590.
ἀμολγ-άς, ἡ, melk(koe) SOPH. Ichn. 5 D.
ἀμολγ-εύς, ὁ, melkammer THEOCR. 8, 87.

ἀμόλογιον, τό, dem. = voorg., THEOCR. 25, 106.

I. ἀμολγός, emmer voor het melken Ltr.

II. ἀμολγός, (ἐν) νυκτός ἄ-ω, in het duister v. d. nacht Λ 173.

(HESYCH. ἀμολγῶ ζόφω, sl. molziti donker worden, v. h. weer).

ἄ-μόλυντος, onbevlekt, rein LXX, INSCR.

ἄ-μορφος, 2, onberispelijk AESCH. Eum. 475.

ἀμορβαίος, herdere, jacht(paden) NIC.

ἀμορβεύομαι, op jacht volgen NIC. Th. 349.

ἀμορβέω, schol. ἀκολουθῶ, ὑπηρετῶ, ANTIM. fr. 23.

(denomin. v. ἀμορβός, aeol. < *sm-mrg*o-: o.ind. mrga- wild(dier), mrgyati hij jaagt).

ἀμορβός (z. ἄ-βέω), ὁ dienaar CALL. Dian. 45, NIC. Ther. 49.

ἀμόργη (ἀμέργω) ἡ, heffe, faex, v. lijfolie HIPPOCR., THEOPHR., PLUT.; bijvorm -ης, ὁ, ARISTOT.

ἀμόργι-νος, 3, van vlas AR. Lys. 150.

ἀμοργίς, ἴδος, ἡ, fijn vlas (van het eiland Amorgos afkomstig?) AR. Lys. 735.

ἀμοργίς, 2, ἀ-οί πόλεως ἄλδφοι, uitbuiters ORATIN. fr. 214; ἀνεμῶν ἄ-οὺς, afstrijkend, afwerend EMPED. 84, 3 D.

(ἀμέργω: ἀμόργνυμι z. d.).

ἀμοριτής (ook ὄρ), soort koek LXX.

ἄ-μορος, 2, verstoken van, τινος EUR. Med. 1395; ongelukkig SOPH. O. R. 248 (conj.).

ἄ-μορφ-ία, ἡ, leelijkheid EUR. Or. 391, LUC., PLUT.

ἄ-μορφος, 2, — 1 zonder vorm, vormeloos PL. Tim. 51 a, ook τινος. — 2 vgl. lat. informis: wanstaltig, leelijk THEOGN. 1021, HDT., PL., EUR. Hec. 240, XEN., PLUT. — superl. -έστατος HDT. 1, 196.

ἄ-μόρφωτος, 2, vormloos; ontsierd SOPH. fr. 228, (PL.).

ἄμός, ons; soms: mijn. — (HOM. Z 414, λ 166; vaak bij PIND., zeer vaak bij TR.).

(uit *ns-mo-; daaruit lesb. ἄμμος, ἀμμέτρος; dor. ἄμός, ἀμέτρος; bij HOM. is de spiritus onbekend, doch zeker geweest. De vorm is slechts begrijpelijk als analogieformatie: lesb. ἄμμος: ion. ἄμός = lesb. ἄμμος: (ἄμός). Echt ion. zou ἡμός zijn geweest).

ἄμός, ion. ἄμός, (z. ἄμα), één, een = τις; οὐδ-ἄμός (met δ vgl. οὐδ-εἷς), bij HDT. slechts plur. = geen, z.d.

ἄμοτον, ingespannen, hevig Δ 440, X 36, HES. Sc. 361, AP. RH.; ἄ-ς, adj., eerst THEOCR. 25, 202, eld.

(< *sm-tm-tó-mé-mov-anaastme-ma-ós ἄμοτον is de aeol. vorm blijktens de ' en o uit η; zie daarvoor aeol. εἰκοσι naast dor. ἑκατι met η wegens lat. viginti. Verbonden meestal met μεμαώς: lat. *contentum tendens).

ἄ-μοτος, onverzadiglijk (z. voorg.?) THEOCR. 25, 201. 241.

ἄμου-γέ-που, ergens LYS. 24, 20.

ἄ-μουσ-ία, ἡ, gebrek aan kunstzin; ruwheid; gebrek aan aanleg. PL. Lys. 206 b, EUR. Herc. 676, PLUT.

ἄ-μουσος, 2, adv. ὡς, teg. μουσικός XEN. Oec. 12, 18: zonder kunstzin, ruw; zonder aanleg, onervaren; spec. onmuzikaal. vgl. EMPED. 74 D., AR. Th. 159, PL. Soph. 253 b, EUR. Cycl. 426.

ἄ-μοχθεῖ, adv., zonder moeite AESCH. Pr. 208, LUC.

ἄ-μοχθος, 2, zonder inspanning PIND. N. 10, 31, SOPH. Tr. 147, XEN. Mem. 2, 1, 33.

AM-II, met apocope = ANA-II.

ἄ-μπάλος (ἀνα-π.) opnieuw werpen van het lot PIND. O. 7, 61.

ἄμπελ-άνθη, ἡ, wijnstokbloesem, -bloeï luc.

ἄμπελεών, ὠνος, ὁ, wijnberg THEOCR. 25, 157.

ἄμπελ-ίδιον, τό, kleine wijnstok LUC.

ἄμπελ-ἴκος, 3, van den wijnstok HIPPOCR.

ἄμπέλ-ἴνος, 3, = voorg., HDT. 1, 212, PIND. fr. 124 b, ARISTOT., Ltr.

ἄμπέλ-ιον, τό, wijnstok HIPPOCR., AR. Ach. 512.

ἄμπελίς, ἴδος, ἡ, — 1 kleine wijnstok AR. Ach. 995. — 2 een zangvogel AR. Av. 304.

ἄμπελ-ἴτις (γῆ), ἡ, wijnland, -berg INSCR., PAP.

ἄμπελο-γενής, met wijnteelt ARISTOT.

ἄμπελο-εἷς, vol wijnstokken Γ 184, PIND. I. 8, 49, THEOGN. 784.

ἄμπελο-μῆξία, ἡ, bevruchting der ἄ. LUC. V. H. 1, 9.

ἄμπελος, ἡ, — 1 wijnstok ι 110, THEOGN. 880, PIND. O. 7, 2, HDT. 1, 193, TR.: SOPH. O. C. 17, AR. Nub. 1124, XEN. Oec. 19, 12, N. T. Mt. 26, 29. — 2 wijnloof; hout v. d. wijnstok; wijnland MEN. Georg. 47, Ltr. — 3 wilde wijnstok THEOPHR.

— 4 zeeplant THEOPHR.

(ἀμ-πέλομαι omhoogklimmen? wrsch. lw.).

ἄμπελοῦργε-ιον, τό, wijnberg AESCHIN. 2, 156.

ἄμπελοῦργ-έω, wijn bouwen; snoeien THEOPHR.; overdr. τὴν πόλιν AESCHIN. 3, 166.

ἄμπελοῦργ-ία, ἡ, wijnbouw THEOPHR.

ἄμπελοῦργ-ικῆ, ἡ, τέχνη, wijnbouw PL. Rep. 333 d.

ἄμπελοῦργός, ὁ, wijngaardenier AR. Pax 190 tot N. T. Luc. 13, 7.

ἄμπελο-φόρος, wijnbouwend THEOPHR.

ἄμπελών, ὠνος, ὁ, wijnberg PLUT., N. T. Mt. 20, 1, PAP.

ἄμπερές, tmesis, z. διαμπερές.

ἄμπ-εχόνη (z. volg.) ἡ, mantel PL. Rep. 425 b, XEN. Mem. 1, 2, 5 THEOCR. 27, 59, PLUT. Them. 29, LUC.; ook ἄμπ-έχονον, τό, hetzelfde THEOCR. 15, 21.

ἄμπ-έχω, j. ἀμφέξω, aor. ἤμπεσχον EUR. Supp. 165 ο Med. 1159, — 1 omvatten ζ 225, EUR., AP. RH. — 2 omhullen, omvatten AESCH. Sept. 848, AR. Vesp. 1153, EUR. Med. 480. — 3 Med. zich omdoen, aantrekken, τι AR. Pl. 897, PL. Phaed. 87 b, XEN. Cyn. 6, 17, Ltr. > zich bekleeden met, τιν.

(uit ἀμφ-έχω; een oud compositum, vgl. lat. ambire, amb-ustum > (com)bustum, aspiraten-dissimilatie in φ > π).

ἄμπ-ισχ(ν?)έρομαι, = volg., AR. Av. 1090.

ἄμπ-ισχω, ἡμπίσχον, impf. PL. Prot. 320 e; onzeker AR. Lys. 115, 6; inf. gew. ἀμπίσχειν geacentueerd, = ἀμπέχω, EUR. Med. 1159.

ἄμπλάκη-μα, τό, zwakheid, verblindings, fout TR.: AESCH. Pr. 112, EUR. Ph. 23, ἀπλ. (AESCH. Eum. 934).

ἄμπλακ-ία, ἡ, zonde, tegen iemd. THEOGN. 386, PIND. O. 7, 24, EMPED. 115, 3 D., TR.: EUR. Hipp. 833; — ion. ὑό, PIND. P. 71, 25.

(ἄμπλακίσκω) daarnaast ἀμβλ- ARCHIL. 73 ALD., IBYC. 22 ALD., en ἀπλ- SOPH. O. R. 472, EUR. Alc. 242, Iph. A. 124; aor. 2 ἤμπλακον, ook ἀπλ. z. b., — 1 zwak, dwaas handelen, een fout begaan. — 2 (invloed van ἡμβροτον?) niet bereiken, τινος; > verliezen, τινος SOPH. Ant. 910.

(terwijl mr > βε [z. βροτός], is ml > πλ en βλ [vgl. lat. fr- uit mr- in fraces, pl- uit ml- in mulcare, mulctia, indrien: plecto straf]. Dus ἄ.: μαλακ-ός uit ἀμλακ-ον ben zwak, geef toe, ἀ(μ)πβ. vgl. ἄ(μ)βροτος).

ἄμπρεῦω (ἄμπρον trektouw), trekken CALL., LYCOPHR. 1298; overdr. βίον leiden ib. 975.

ἄμπυκτῆρ, ὁ, paardentoom AESCH. Sept. 461.

ἄμπυκτῆρ-ιος, v. d. ἄ-τρη, SOPH. O. C. 1068.

ἄμπυξ, — 1 hoofdband, v. vrouwen, X 469; v. paarden, vgl. EUR. Alc. 428. — 2 overdr. iedere ronding: rad SOPH. Ph. 678.

(uit ἀμφι- of ἀνα-πνῆ: πνικ-ρός, πύκα, vgl. ἀντιῆ eig. „opzet” ἀνα- of ἀντι-τεύχω?).

ἄμ-πωτις (ἀνα-πνῆ), εὖς, ἦ, — 1 eb HDT. 7, 198, PLUT. — 2 -σις, PIND. ἀνά-πωτις resorptie v. vochten HIPPOCR., PIND. O. 9, 52.

ἀμυγδαλέα, -ῆ, ἦ, amandelboom THEOPHR.

ἀμυγδάλ-εος, -ίνος, 3 van amandelen, NIC.; χρεῖμα XEN. An. 4, 4, 13.

ἀμυγδαλῖς, ἴδος, ἦ, amandel PLUT. 624 c.

ἀμυγδαλό-εις, vol amandels NIC. Th. 891.

ἀμύγδαλον, τό, amandel THEOPHR., LXX.

ἀμύγδαλος (sem.), ἦ, amandel LUC. Apol. 5.

ἀμυγ-μα (ἀμύσσω), τό, het schrammen, wonden TR.: SOPH. Ai. 634, EUR. Andr. 826.

ἀμυγ-μός (z.b.), ὁ, het openrijzen AESCH. Ch. 24.

ἀμυδῖς — 1 samen, bijeen. — 2 tegelijk. — 3 = ἄμα, ε 467. — N 336, Y 114, HES. Sc. 345, AP. RH. (ion. *ἄμοδ-ις, z. ἄμῶς en ἄλλυδῖς).

ἀμυδρός, 3, adv. ὤς, — 1 onduidelijk. — 2 zwak, duister. — ARCHIL. 128, THUC. 6, 54, PL. Phaedr. 250 b, PLUT.

(W. mud- met water reinigen, μύδος vocht, lat. mu-n-dus netjes; ἀ priv. + μυδρο- = onzindelijk, vuil, onduidelijk, vgl. daarnaast ἀ-μανρός: ncl. mooi).

ἀ-μύελος, 2, zonder merg ARISTOT.

ἀ-μύζω, XEN. An. 4, 5, 27, z. μύζω.

ἀ-μύητος, 2, — 1 niet ingewijd PL. Phaed. 69 c, LYS. 6, 51, LUC. — 2 als van μύω, niet gesloten, in woordspel met ἀνόητος PL. Gorg. 493 a.

ἀ-μύθητος, 2, onbeschrijfelijk veel DEM. 4, 34, EPICUR. 115 Us. DIOD., LXX.

ἀ-μύθος, 2, — 1 zonder mythen PLUT., LUC. — 2 niet (bij) den μύθος passend PLUT.

ἀμυκλαί, αἶ, soort schoenen THEOCR. 10, 35.

ἀμυκλαῖζω, Amyclaeisch spreken THEOCR. 12, 13.

ἀμυκτι-κός (ἀμύσσω), openrijtend PLUT.

ἀμύλιον (z. volg.) τῶ, koek com., PLUT.

ἀ-μύλον, ε, een bepaald soort meel, gewonnen uit tarwe door weken, „zonder molen (μύλη)”; ὁ ἄ-ος, een daarvan gebakken koek of brood AR. Ach. 1092, THEOCR. 9, 21.

ἀμύμων, ονος, — 1 onberispelijk, feilloos; misschien nog ouder: zonder schade, sterk. — 2 vager: voortreffelijk. Vgl. Z 155: α 232, HES. Th. 264, PIND. O. 10, 27.

(daarnaast HESYCH. ἄμμος· ἀμώμητος. Naast id. μῶμαρ (ook bij LYCOPHR.)· μέμρις, αἶ σχος en FEST. „mōmar = stultum, Siculi”, staat HESYCH. μύμαρ (aeol.). αἶσχος van een W. (s)me- in gr. σμήχω stuk wrrijven, verkleinen, vgl. HESYCH. μύμα· θριδάκων τρίμμα, καὶ ὑπόγνμα τι; ἀ. dus eig. zonder schande of schade. Voor ὄ in een aeol. woord, teg. elders ω, vgl. χελῶνᾶ en χέλῶς: χελώνη).

ἀμύνᾶ (ἀμύν-ῆ), ἦ, — 1 afweer, verdediging (AESCH.), SOPH. — 2 wraak PLUT.

ἀμύναθῆν, slechts als zgn. aor. II; vgl. ἐδιώκαθον; de -θ- formatie verwant met den aor. pass. -θην; = ἀμύνω, SOPH. O. C. 1015, EUR. Iph. A. 910, AR. Nub. 1323. Med. = Act. AESCH. Eum. 438, EUR.

ἀμύν-ανδρος, mannen verend AESCH., SOPH. fr.

ἀμύν-ἰς, ὁ, „afweerling” AR. Eq. 570.

ἀμύν-τῆρ, ἦρος, ὁ, afweerder: hoorn van een hert ARISTOT.

ἀμυντήρ-ιος, 2, en ἀμυντι-κός, 3, afwerend, beschuttend; τὸ ἄ-ον, bolwerk, voorbehoedmiddel τινος tegen iets PL. Polit. 279 c, POL., LUC.

ἀμύν-τωρ, ορος, ὁ, — 1 helper N 384. — 2 wreker EUR. Or. 1588.

ἀμύνω, — 1 act. afweren, τι(να) iemand of iets, τινα

voor (= van) iemand A 456, alg.; τι τινος van iem M 402. — 2 vand. zonder object, τινα, helpen, beschermen E 486. — 3 te hulp komen PL. Menex. 239 b. — 4 overdr. τι, ver weg houden, verhinderen in hun uitwerking; > straffen: ἔργα κακά SOPH. Ph. 602. — Med.: 5 strijden, voor = dat., gen., περί εν ὑπέρ τινος, II 556. — 6 van of voor zich afweren τινα = zich verdedigen tegen, of absol.; ook overdr. koude A 484, enz. PL. Tim. 74 c. — 7 met verschuiving tot activiteit: zich wreken op, straffen, — 8 (zelden) uit 7: vergelden, danken. — Sinds HOM. tot n. t. Act. 7, 24.

(vgl. μύνη, wrsch. μύνᾶ < *μύν-ῆ voorwendsel φ 114, μύνάμενος bij ALCAE. 438 ALD. (ἀποτρέπων SCHOL.); behoort bij ἀμύω eig. voorbij doen gaan, lat. moveo, W. αμει-; zooals πλῆνω, st. πλύν-: πλυν- in πλέω, zoo ἀμύν-: ἀμει-. Vgl. nog o.ind. mīvatī hij beweegt, verschuift, met ὄν uit ig. ēyī zooals in o.ind. sēṭhivati spuwt, got. speiwan spuwen).

ἀμύξ (ἀμύσσω), openrijtend NIC. Th. 131.

ἄ-μύος, 2, zonder spieren HIPPOCR.

ἀμύριστος, niet geparfumeerd HERACL. 92D., PLUT.

ἀμύσσω, att. ἀμύττω, f. ἔξω, — 1 open rijten, wonden T 284, HDT. 3, 108 tot LUC. — 2 overdr. grieven A 243, AESCH. Pers. 161.

(HES. ἀμυκ-αλαί pijlspitsen, lat. micro).

ἀ-μυστί (μύω), adv., zonder de lippen te sluiten:

in één teug, πίνειν (ANACR.) 9, 2, HIPPOCR., LUC.

ἀ-μυστ-ίζω, gulzig drinken EUR. Cycl. 565, PLUT.

ἀ-μυστις, ἴδος, ἦ, — 1 een groote teug. — 2 een groote beker ALCAE. 70, 20 ALD., ANACR. 43 ALD., EPICH. 34, AR. Ach. 229, CALL.

ἀ-μυ(σ)χρός, niet bevuild: rein SOPH. fr. 909.

(vgl. γλίσχρος: γλιχ-; bij μύσσω, snuiten, lat. mucus).

ἀμύχ-ῆ (ἀμύσσω), ἦ, schram, het schrammen HIPPOCR., DEM. 47, 59, DIOD., PLUT., LUC.

ἀμυχι-αῖος (geschramd), oppervlakkig PL. Ax. 366 a.

ἀμυχρός, ὁ = ἀμυγμός, THEOCR. 24, 126.

ἀμυχ-ώδης, vol scheuren HIPPOCR.

ἀμύω, = z. ἦμύω, zich neigen.

AM-Φ met apocope voor ANA-Φ.

ἀμφ-αγαπάζω, ook med., met liefde omvatten, ontvangen II 192, HYMN. Cer. 290.

ἀμφ-αγαπάω, = voorg., HES. O. 58, HYMN. Cer. 439.

ἀμφ-αγέρομαι, zich verzamelen Σ 37, THEOCR. 17, 94.

ἀμφ-αδῖος (z. volg.), openlijk ζ 288; ἀμφ-α-δῆνη als adv. H 196.

ἀμφ-αδόν, adv. openlijk I 370; ἀ-δά adv. τ 391. (naast ἀνα-φανδόν; uit *φῆ-δόν: φαῖνω).

ἀμφ-ἀκανθος, 2, rondom stekelig ION. fr. 38.

ἀμφ-αλλάξ, om de beurt ANON. epic.

ἀμφ-αμείβομαι τι, zich hullen in EUR. Ph. 325.

ἀμφ-ἀπτομαι, zich bevestigen, aan τινος EUR. Hipp. 770.

ἀμφ-αριστερος, dubbel „linksch”: -onhandig AR. fr. 512.

ἀμφ-ασιή, z. ἀφασία, P 695.

ἀμφ-αυξίς, ἦ, = ἀμφι-φύξ, knotwilg THEOPHR.

ἀμφ-αφάω, INSCR. ἀμπ-α.; ook med., rondom betasten: hanteeren o 462: φ 215, AP. RH.

ἀμφ-εικός, ἦμερᾶ, 21ste dag INSCR.

ἀμφ-ελικτός, 2, rond geworden EUR. Herc. 399.

ἀμφ-ελίσσω, att. ττω, z. ἀμφι-ελ.

ἀμφ-ελυτρώω, rondom inwikkelen LYCOPHR. 75.

ἀμφ-έπω, z. ἀμφι-έπω.

ἀμφ-ερείδω, rondom opleggen LYCOPHR. 504.

ἀμφ-έρχομαι, aor. -ήλυθε, omgeven ζ 122, μ 369.
ἀμφ-ήκης, — 1 tweesnijdend, scherp K 256, AESCH. Ag. 1149, EUR. El. 688. — 2 overdr. AESCH. Pr. 1044, 692; dubbelzinnig LUC.
 (ἀκή, acies).

ἀμφ-ημερινός, SOPH. -ρος, 3, πυρετός, alle-daagsche koorts HIPPOCR., PL. Tim. 86a.

ἀμφήν, ένος, δ, aeor. = αὐχήν, nek, THEOCR. 30, 29.
ἀμφ-ηρεφής (έρεφω), aan beide zijden (van het tusschenschot) bedekt A 45.

ἀμφ-ήρης (ἀραρίστω), — 1 aan beide zijden bevestigd, v. d. stuurriem, EUR. Cycl. 15. — 2 rondom bevestigd, in elkaar gepast EUR. Ion. 1128, Herc. 243.

ἀμφ-ηριστός (έρεττω), tweeriemsbootje THUC. 4, 67.
ἀμφ-ήριστος (έριζω), betwist; onbeslist Ψ 382, AP. RH., POL.; onzeker CALL.

ΑΜΦΙ(Ι) Oorspr. aan beide kanten, teg. περί; later: aan alle kanten = περί. Vaak is niet uit te maken, of ἀμφι betrekkelijk zelfstandig is of met het ww. (vaak in tmesi) in nauwer verband staat of wel hoofdzakelijk met een substantief samengedacht is, bijv. ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρον A 465 enz.

(; ἀμφο, vgl. Σ 414. ἀ. = lat. amb(i)-, z. ambo, < ig. am-bh-; ohd. umbi, ndl. om < ig. η-bh-)

A. Adv. aan beide zijden Σ 414; rondom; overdr. aan of van twee kanten iets bekijken Σ 254, HES. O. 74. Ook plaats en als ἀμφι δὲ μιν σφωρὰ τύπτε καὶ αὐχένα δέρμα Z 117 hebben ἀ. als adv., niet als praep.

B. Praep. I. m. dat. (= ouden locat.): — 1 **v. plaats:** aan beide zijden, (rond)om; verzw. > bij, in de buurt van PIND., HDT. 7, 143, TR.; bij, πόνος ἀ. πόνω, leed om leed SIMON. 9 ALD. — Niet alleen bij rust, maar ook bij richtingsaanwijzing staat de dat. bij verba, waarvan het hoofdmoment niet beweging, maar plaatsing is: στήσαι, πείρειν, χέειν HOM. — 2 overdr.: grond, motif: (rondom >) om, ter wille van, μάχεσθαι, enz. T 70, χολοῦσθαι Ψ 88. — 3 > over, aangaande, ἀ. γάμφ N 381. — 4 als beeldspraak: (werpen) rondom, op, > tegen in SOPH. Ai. 303. — 5 rondom = ten opzichte van, jegens PIND. — 6 (bij een oorzaak, vgl. eng. by) door, tengevolge van PIND., AESCH. Ch. 547. — 7 v. tijd: ἀελίω ἀμφ' ἑνί, op één dag PIND. O. 13, 37. — II. m. acc.: — 1 **v. plaats:** rondom, bij, v. beweging, ἡγερέθονται Γ 231. — 2 rondom, bij, v. rust. De acc. is hier ten deele te verklaren uit den ouden acc. v. h. object, bijv. bij ww. van wonen, νέμεσθαι, ναιετώ, ten deele uit het feit, dat bij deaanwijzing: aan beide zijden van, dus buiten A voor den loc. = in A geen plaats in; de richtingsaccusativus is hier dus vaak oorspr. — 3 (overdr. rondom >), om, bij, μάχεσθαι (dat. vaker). — 4 over, aangaande, om, wegens. — 5 (nog vager) betreffende, behoorende bij, van, ATT. — 6 oorzaak: door EUR. Ph. 1028. — 7 v. tijd: om, om streeks, om en bij; (aan beide kanten van =) gedurende PIND., XEN. — 8 v. getal, om en bij, ongeveer. — Spec. οἱ ἀμφί A = de omgeving, vrienden enz. van A; ook: A met zijn omgeving enz., soms zeer verzwakt, z. Γ 146; zoo PL. Crat. 399 e oi ἀ. Εὐθύφρονα, menschen zoals E. = E. en dergelijke menschen. — III. m. gen.: — 1 **v. plaats:** rondom, bij HDT. 8, 104, vgl. πίδακος ἀμφ' ὀλίγης II 825, waar rondom overgaat in om. — 2 (zelden) rondom: van uit πέπλων EUR. Or. 1457. — 3 overdr. om, wegens; ter wille van; sinds HOM. — 4 over, aangaande, ten opzichte van XENOPHAN. 34, 2 D. — Vaak ver-

sterkt met het ongeveer gelijkwaardige περί, waar men slechts versterking van den indruk beoogt: geheel rondom Σ 564, κ 263. Zoo ook ἀμφι περίε HIPPOCR. ἀμφιάζω, bekleeden N. T. Luc. 12, 28, Ltr.
 (als v. *ἀμφοίος: ἀμφι, doch z. ἀμφιέω).

ἀμφι-αλος, 2, aan beide kanten, rondom zee (hebbend): — 1 door de zee omgeven, aan zee α 386, SOPH. Ph. 1464. — 2 aan twee zeeën gelegen, zooals Corinthē XEN. Hell. 4, 2, 13; vgl. PIND. O. 13, 40.

ἀμφιάσις, z. volg., LXX.
ἀμφιάσ/μα (ἀμφιάζω), τό, bekleeding, mantel LUC. Cynic. 17.

ἀμφι-(F)αχμία, links en rechts-, rondom klagend B 316, z. 315:
 (part. perf. fem. z. ἰάχω, zonder redupl., vgl. ἀγνιά, φδνία).

ἀμφι-βαίνω, f. -βήσομαι, — 1 bij HOM. slechts βέβηκα: ik sta met mijn voeten links en rechts van iets = bescherm in den slag, bescherm steden enz. A 37 enz. — 2 berijden CALL. — 3 bespringen XEN. Cyn. 10, 13, BABR. — 4 vand. beheerschen Z 355; innemen, μέσον οὐράνον Θ 68. — 5 rondom loopen, τι(να) XEN. — 6 omhullen Z 355, μ 74; overmeesteren TR.: EUR. Supp. 609.

ἀμφι-βάλλω, f. -βαλῶ, — 1 omwerpen, τι τινι sinds PIND. P. 5, 40. — 2 kleeden, τινα, τι (van het kleed) in iets, met iets BACCH. 16, 112; med. aantrekken, overdr. P 742. — 3 omvatten, τι(να), omarmen Ψ 97. — 4 verzw. om iets maken, bouwen ψ 192. — 5 intr. = παρα-β., verhuizen EUR. Cycl. 60. — 6 (bet)wijfelen, vermoeden Ltr.; intr. twijfelachtig zijn ARISTOT. — 7 med. τι, zich iets omdoen, omwerpen, iets aantrekken ζ 178, EUR. Ba. 104. — 8 om iets heen leggen EUR. Andr. 1191, CALL.

ἀμφι-βασίς, ἡ, verdediging E 623.
ἀμφι-βάσσω, aan beide of alle kanten overmeesteren SAPPHO 32, 8 ALD.

ἀμφι-βίος, 2, in beide (water en land) levend, amphibie PL., THEOPHR., BATR. 59.

ἀμφι-βλημα, τό, — 1 kleeding EUR. Hel. 423. — 2 omheining EUR. Hel. 70.

ἀμφι-βληστρ-ικός, netvormig PL. Soph. 235 b.
ἀμφι-βληστρον, τό, — 1 bekleding; boei TR.: AESCH. Pr. 81. — 2 vischnet HES. Sc. 215, HDT. 2, 95, N. T. Mt. 4, 18. — 3 weefsel AESCH. Ag. 1382.

ἀμφι-βόητος, vol gezang CALL.
ἀμφι-βολεύς, visscher LXX.

ἀμφι-βολ-ία, ἡ, — 1 dubbelzinnigheid ARISTOT., PLUT. — 2 twijfel PLUT. Sulla 31, LUC. — 3 strijd-
 vraag Ltr. — 4 hachelijke positie tusschen twee „vuren” (z. ἀμφιβολος 2) HDT. 5, 74.

ἀμφι-βολος (-βάλλω), 2, adv. ως, — 1 omgeworpen omgedaan EUR. Ion 1490; subst. Tr. 537. — 2 van beide-, van alle kanten geworpen, aangevallen AESCH. Sept. 298, THUC. 4, 36 enz. — 3 overdr. dubbelzinnig PL. Crat. 437 a, LUC. — 4 heen en weer gaande, onzeker, weifelend THUC. 4, 18, PLUT.

ἀμφι-βόσκομαι, rondom aanvetren LUC.

ἀμφι-βουλος, 3, besluiteloos AESCH. Eum. 733.
ἀμφι-βραχυσ, πους, — — — D. H.

ἀμφι-βροτος (uit ἀμφι-βροτόν), HOM. 3, and. 2, — 1 v. h. Myceensche schild: aan beide kanten-, boven en onder den man bedekkend A 32; vgl. ποδ-ηνεκής. — 2 als beeld: het leven, de ziel omsluitende, γθών = lichaam EMPED. 148 D.

ἀμφι-βώμιος, 2, om het altaar EUR. Tr. 562.
ἀμφι-γηθέω, zeer blij zijn HYMN. Ap. 273.

ἀμφι-γνοῶ — 1 eig. naar twee kanten denken: onzeker zijn, περί τινος PL. Gorg. 466 c. — 2 tr. niet herkennen, pass. XEN. Hell. 6, 5, 26 — 3 miskennen, vergeten PLUT. — 4 (niet zeker weten =) vermoeden Ltr.

(wrsch. v. *ἀμφι-γνοος, vgl. ἀγνοῶ van *ἄ-γνοος, cf. ἄγνοια. Anders ἐπι-γνοῶ enz.).

ἀμφι-γυῖαις, met (twee) sterke handen, handig, v. Hephaistos, A 607.

(γύη holte: γυαλον holte, helft v. h. harnas enz.; vand. ἐγγυῶ = ἐγγυαλίζω lat. man-dāre in handen geven (o. a. als pand); ἄ. is dus: die aan beide kanten handen heeft, met praegn. bet. v. hand, vgl. handig. Dus = περι-δέξιος Φ 163, = ἀμφι-δέξιος AESCH.).

ἀμφι-γυος — 1 rondom de schacht bevestigd(?): stevig N 147, O 386. — 2 SOPH. Tr. 503 vat het als ἀμφιγυῖαις op: beide sterk, nl. Heracles en Acheloo.

(z. voors.: γυ-ῖον ledemaat [van W. v. γυ-ρός naast γυαλον, buigen] eig. wat gebogen kan worden; γυ(ῖ)ον in het oudere Grieksch dan ook gebruikt voor de lansschacht. Vgl. voor hand: lans (< „grijper“) μέλη esch [v. μέλος ledemaat] ook lansschacht, eig. boom, waar men lansens van maakt (vgl. bijv. ndl. mastbosch) en eveneens lat. hasta, oorspr. lansschacht (later hostile), staak: zoo Ovid. cōmat virgineas hasta recurva cōmas = got. gazds kēntzon, ndl. gard = o.ind. hasta-hand, eig. grijper, (vgl. γρόνθος vuist: W. grem- grijpen) en o.ind. ghas- verslinden. — ἄ. is een compos. als ἀμφι-βροτος (z. d.) en wordt eig. gezegd van de lans(punt) die met een metalen kokertje „om de schacht“ bevestigd is; vgl. ὑπόγυος eig. onder de hand: gereed, klaar, zooals ἔγ-γυος msch. eig. in manu, dicht bij is [doch z. s.v.]).

ἀμφι-δαίω, perf. ἀμφιδέδης Z 329, HES. Sc. 62: rondom branden (intr.).

ἀμφι-δάκρυτος, onder tranen EUR. Ph. 330.

ἀμφι-δασυς, εια, v. wrsch. van voren en van achteren wollig, ruig, αἰγίς O 309, PLUT.

ἀμφι-δέαι (δέω), αἰ, — 1 ring HDT. 2, 69; sponning waarin de verticale spil draait, v. d. deur LYS. fr. 100, INSCR. — 2 bracelet AR. fr. 320.

ἀμφι-δέξιος, 2. — 1 aan beide zijden rechts of vaardig, zeer behendig, zooals περιδέξιος HIPPON. 70 ALD., AESCH. fr. 240. — 2 tweesnijdend, EUR. Hipp. 780; overdr. tweesnijdend v. e. orakel: dubbelzinnig HDT. 5, 92, 5. — 3 beide, rechts en links SOPH. O. R. 1243, O. C. 1112. — 4 v. h. vrouwelijk dier, dat dubbel draagt of concipieert HIPPOCR. (: δέχομαι MEN., z. δεξιός?)

ἀμφι-δηριόομαι, om iets vechten SEM. 7, 118, LYCOPHR. 1437.

ἀμφι-δήριτος, bestreden THUC. 4, 134, POL.

ἀμφι-δινέω, rondom draaien: leggen Ψ 562.

ἀμφι-δοκεύω, beloeren BION fr. 9, 6.

ἀμφι-δοξ-έω, onbeslist zijn over iets, τι en περί τινος ARISTOT., twijfelen; pass. twijfelachtig zijn PLUT., POL.

ἀμφι-δοξος, 2, — 1 pass. twijfelachtig, onzeker, „anceps“ PLUT., POL. — 2 act. twijfelend, in twijfel PLUT.

ἀμφι-δουλος, van beide kanten onvrij COM.

ἀμφι-δοχμος, 2, λίθος door twee handen nog juist ompspannen(?) XEN. Eq. 4, 4.

ἀμφι-δρόμια, ων, τά, de vijfde dag na de geboorte van een kind, waarop het om den haarid gedragen werd en zijn naam ontving PL. Theat. 160 e, AR. Lys. 757.

ἀμφι-δρομος, 2, omgevend SOPH. Ai. 353, XEN. Cyn. 6, 5.

ἀμφι-δρυφής εν-φρος (δρύπτω) met beide handen (?) opengereten B 700, A 393, (HDT. 6, 77).

ἀμφι-δύμος, 2, dubbel, als een paar bij elkaar behoorend, λιμένες δ 847, CALL.

(δύω: ἀμφω = δι(φ)- [vgl. lat. bis uit dui-] δύμος: ἄ. Of, evenals δι-δύμος en διδυμά-ονες bij Δυμᾶνες < -αονες en verw. met germ. taum- in ags. tēam „nakomelingen“, eng. team, ndl. toom??).

ἀμφι-δύομαι, aantrekken SOPH. Tr. 605.

ἀμφι-έζω (nieuw pr. bij ἡμίφισα zooals omgekeerd καθῶς ἐκάθισα bij καθίζω, naast ἀμφι-έννυμι) bekleeden PLUT. C. Gracch. 2.

ἀμφι-έλισσα (IF/έλισσω), uit Φελικ-ἄα aan beide kanten, voor en achter, geboren B 165, eld.

ἀμφι-ελίσσω (PIND., EUR. ook ἀμφ-έλ.) omheen winden EUR. Andr. 425; ἄ-κτος ARAT. naast ἀμφ-ελικτος er om heen gestrengeld EUR. Herc. 399.

ἀμφι-έννυμι (έννυμι), -έννυω PLUT. and., j. έσο, att. ω, aor. ἡμίφισα, pf. pass. ἡμίφισμαι, aantrekken, aandoen, τινά τι ο 369, ATT.: PL. Rep. 420 e, N. T. Mt. 6, 30; med. ἀμφιένυσσθαι, zich (een kleed) aantrekken, aandoen Ψ 142, HIPPON. 2 ALD., ATT.: XEN. Mem. 1, 6, 2, PL. Symp. 220 b, N. T. Mt. 11, 8 meest part. perf. ἡμίφισμένος.

ἀμφι-έπω (έπω); ook ἀμφ-έπω Σ 348, HES.; — 1 rondom bewerken Σ 348. — 2 zorgen voor, klaar maken, τάφον Ω 804, T 392, KRITIAS 1 D. — 3 verzorgen, vereeren PIND. O. 6, 95. — 4 op zich nemen: dragen PIND. P. 4, 268, CORIN. 5, 79 ALD. — 5 omringen EUR. Ph. 149; bevatten, inhouden; houden; vasthouden > bezitten PIND. N. 7, 10, AP. RH.

ἀμφι-εργος, 2, dubbel bewerkt THEOPHR.

ἀμφι-εσμάς, τό, kleeding PL. Rep. 381 a.

ἀμφι-ετής, jaarlijksch CALL.

ἀμφ-ιζάνω, τινί, om iets zitten Σ 25.

ἀμφι-ζευκτος, 2, aan beide kanten ingesloten AESCH. Pers. 130, v. d. Hellespont.

ἀμφι-θάλασσος, 2, z. ἀμφιαλος, PIND. O. 7, 33, XEN. Vect. 1, 7.

ἀμφι-θάλλης (θάλλω), aan beide kanten θάλος = bloei, bloems dragend, nog niet in een van de levensbronnen = stamouders verdroogd: — 1 wiens ouders nog leven X 496, PL. Leg. 927 d, AR. Av. 1737. — 2 bloeiend, volledig, ἀλήθεια PL. Ax. 370 d. — 3 krachtig: vervuld van, κακοῖς AESCH. Ag. 1145, vgl. Ch. 394.

ἀμφι-θάλαπτα, koesteren, eeren LUC. Trag. 28.

ἀμφι-θέατρος, ἱππόδρομος, renbaan als een amphitheater D. H.; τὸ ἄ-ον, amphitheater INSCR.

ἀμφι-θετος, aan beide kanten neer te zetten (vgl. ἀμφι-φορετός): met twee ooren (?) of steunen (vgl. ἀκμό-θετον), Ψ 270, 616.

ἀμφι-θέω, hollen om, τινα κ 413.

ἀμφι-θηκτος, tweesnijdend SOPH. Ant. 1309.

ἀμφι-θλας, overal knuzen HIPPOCR.

ἀμφι-θρεπτος, geheel geronnen SOPH. Tr. 572.

ἀμφι-θύρος, 2, aan beide kanten een deur hebbend LYS. 12, 15, SOPH. Ph. 159, LUC.; ὁ ἄ., dubbele poort THEOCR. 14, 52, INSCR.

ἀμφι-καθ-ίζομαι, gaan zitten met de beenen uit elkaar HIPPOCR.

ἀμφι-καλύπτω, — 1 rondom bedekken B 262; (aan het oog onttrekken), opnemen, δόμος δ 618. — 2 rondom dekken, spreiden, τι τινι ξ 349, Ξ 343, HES., AP. RH.

ἀμφι-κάρηνος, met twee koppen NIC.

ἀμφί-καρπος, 2, φυτά, vol THEOPHR.
 ἀμφι-καΐζω, rondom afhouden ξ 12.
 ἀμφι-κειμαι, omgeven PIND. fr. 92; omarmen, over iemd uitgestrekt liggen SOPH. Ant. 1292, O. C. 1620.
 ἀμφι-κέφαλος, 2, tweehoofdig ARISTOT.; met twee hoofdeinden PL. COM. 34, INSCR.
 ἀμφι-κίων, met zuilenkrans SOPH. Ant. 285.
 ἀμφι-κλυστος, 2, omspoeld SOPH. Tr. 752.
 ἀμφι-κομος, 2, met loof rondom P 677.
 ἀμφι-κουρος, aan beide kanten geknipt SOPH.
 ἀμφι-κράνος, tweehoofdig SOPH.; tweekoppig EUR. Herc. 1274.
 ἀμφι-κρέμαμαι, omzweven PIND. I. 2, 43.
 ἀμφι-κρημνος, rondom steil EUR. Ba. 1051, LUC.
 ἀμφι-κρύπτω, geheel bedekken EUR. Herc. 907.
 ἀμφι-κτύον, PIND. N. 6, 39, P. 4, 66 *enz.*; *gew.* -κτύονες (door dissimilatie tegen ι, of vgl. τρικτύς, *att.* τριτύς, onderdeel eener phyle?) omwoners, = περι-κτύονες Σ 212; vandaar een losse gemeenschap, meestal met religieuze band, die op bepaalde tijden samenkwam, te Delphi, Delos, *eld.* vgl. HDT. 7, 200; 8, 104 (CALLIN. fr. 1, zelfs ἀμφι-περι-κτύονες).
 (vgl. κτί-μενος HOM. *en* περι-κτίται λ 288, z. κτίζω).
 ἀμφι-κτυον-(ε)ία, ἡ, Amphictyonie z. DEM. 4, 6.
 ἀμφι-κτυον-ικός, 3, amphictyonisch PLUT.
 ἀμφι-κτυον-ίς, van de A. AESCHIN. 2, 115.
 ἀμφι-κυκλώω, omgeven AESCH. Pers. 450 (*imes*).
 ἀμφι-κυκιάω, omroeren NIC.
 ἀμφι-κυλίνδω, *aor.* λίσσᾶ, *op-*, om iets doen vallen, φασγανῶ PIND. N. 8, 23.
 ἀμφι-κύπελλον, δέπας, (aan beide kanten een κύπ. oor, handvat hebbend; z. κύπελλον), groote beker, zooals in Mycenaë gevonden is (vgl. Nestors beker A 633), A 584, *enz.*; ARISTOT. *vatte het op als*: „met twee openingen, uitgangen”.
 ἀμφι-κυρτος, 2, aan beide kanten (in-, uit-)gebogen: v. *d. maan*, die nog niet of niet meer half vol is PLUT., LUC.
 ἀμφι-λαλος, 2, zwetsend AR. Ran. 679.
 ἀμφι-λάφρεια, ἡ, rijkdom CIC. *adh.* 2, 4, 3.
 ἀμφι-λαφής, *adv.* ὡς, — 1 *eig. v. boomen*: aan alle kanten grijpend, -beheerschend: breed, machtig HDT. 4, 172, PL. Phaedr. 230 b; *vand.*: rijk aan schaduw > beschaduwd, begroeid PLUT.; behaard AP. RH. — 2 groot, sterk HDT. 3, 114; dik, dicht, χιών HDT. 4, 50. — 3 *overdr.* δύναμις, sterk, groot PIND. O. 9, 82; rijkelijk, talrijk AESCH. Ag. 1015. (: *εἰληφα*, vgl. *λάφρον*).
 ἀμφι-λαχαίνω, omgraven ω 242.
 ἀμφι-λέγω, INSCR. ἀμφιλέγω (< ἀμφισ-λ., vgl. ἀμφισ-βητέω), — 1 met woorden strijden XEN. An. 1, 5, 11. — 2 bestrijden XEN. Ap. 12, INSCR.
 ἀμφι-λεκτος, *adv.* ὡς, — 1 bestreden AESCH. Ag. 1585. — 2 onzeker, twijfelachtig *vb.* Ag. 881, LUC.
 ἀμφι-λογ-έομαι, = ἀμφι-λέγω, PLUT. Lys. 22.
 ἀμφι-λογ-ία, ἡ, HES. Th. 229 *eischt*-λλ-, — 1 woordenstrijd HES. — 2 dubbelzinnigheid D. H. — 3 verwijt *tot* PLUT.
 ἀμφι-λογος, 2, — 1 bestreden, twijfelachtig, *bij* THUC. 5, 79 *in een lac. decreet*-λλ: τὰ ἄ-α, verschillpunten. — 2 *act.* strijgend, verbitterd, *veikos* SOPH. Ant. 111, ὀργή EUR. Med. 637.
 ἀμφι-λοξος, 2, zeer dubbelzinnig LUC.
 ἀμφι-λοφος, 2, om den nek SOPH. Ant. 351.
 ἀμφι-λύκη (*uit* ἀμφι λύκη, om en bij de morgeschemering), νόξ, morgeschemering H 433, AP. RH.
 ἀμφι-μαίομαι, *aor.* ἀμφιμάσασθε, rondom aanraken, afwisschen υ 152.

ἀμφι-μαλλος (μαλλός), aan beide kanten-, overal dik van wol, wollig Ltr.
 ἀμφι-μάρπτω, met beide handen vastgrijpen AP. RH.
 ἀμφι-μάσχαλος, met twee korte mouwen PL. COM., LUC. Lexiph. 10.
 ἀμφι-μάχομαι, *f.* -μαχοῦμαι, — 1 rondom iets, bij iets strijden; bestormen, (ἀμφί) τι Σ 208. — 2 om, over, om het bezit van, *τινος*, strijden; vgl. Z 461 *c. acc.*; II 496 *c. gen.* (*als praep.*?).
 ἀμφι-μέλαινα, geheel in het duister wonend, somber(?) A 103.
 ἀμφι-μήτρια = *volg.*, LYCOPHR. 19.
 ἀμφι-μήτωρ, *dor.* μᾶτ., -ορος, halfbroers van twee moeders EUR. Andr. 466.
 ἀμφι-μυκάομαι, weergalmen x 227.
 ἀμφι-μωλέν, *inf.*, τινη, bestrijden, *cret.* LEG. GORT. 1, 2; -μωλον, bestreden, *vb.* 10, 27.
 ἀμφι-νά(ι)ω rondom vloeien EMPED. 84, 10 D.
 ἀμφι-νεικής, 2, waarom men vecht, AESCH. Ag. 686, SOPH. Tr. 104; = -ητος *vb.* 527.
 ἀμφι-νέμομαι, weiden (*intr.*) -, wonen rondom, τι B 521; *overdr.* PIND. P. 5, 14.
 ἀμφι-νόεω, in twijfel zijn SOPH. Ant. 375.
 ἀμφι-νωμάω, omgeven AESCH. fr. 304.
 ἀμφι-ξέω, *aor.* -εσα, polijsten ψ 196.
 ἀμφιον (ἀμφί), τό, kleedingstuk D. H.
 ἀμφι-παίω, rondom slaan INSCR. (*Epidaurus*); een geschil hebben met, πορτί = πρὸς INSCR. Gortyn.
 ἀμφι-παλύνω, rondom bestrooien AP. RH.
 ἀμφι-πέδος, 2, in de velden PIND. P. 9, 55.
 ἀμφι-πέλομαι, omgeven α 352.
 ἀμφι-πένομαι, — 1 met iets bezig zijn, druk in de weer zijn om iemd Φ 203, Ψ 184. — 2 bezorgen, verplegen II 28, RH. AP.
 ἀμφι-περι-κτύονες, οἱ, z. ἀμφι-κτ.
 ἀμφι-περι-στείνομαι (?), geheel bedekken CALL.
 ἀμφι-περι-στέφω, omhullen § 175.
 ἀμφι-περι-στροφάω, rondwenden Θ 348.
 ἀμφι-περι-φθινύθω, verdorren HYMN. Ven. 271.
 ἀμφι-πέτλω, met bladeren rondom PLUT. 515 D.
 ἀμφι-πιάζω, stevig knijpen THEOCR. Ep. 6, 4.
 ἀμφι-πίπτω, omhelzen § 523, TR.: SOPH. Tr. 839.
 ἀμφι-πίτνω = *voorg.*, EUR. Supp. 792.
 ἀμφι-πλάσσω, opsmeeren HIPPOCR.
 ἀμφι-πλεκτοι, κλίμακες, SOPH. Tr. 520: een greep of stand bij het worstelen.
 ἀμφι-πλέω, omvlechten EUR. fr. 369.
 ἀμφι-πληκτος, gebeukt SOPH. Ph. 687.
 ἀμφι-πλήξ, ἦγος, — 1 met beide kanten slaand SOPH. Tr. 930. — 2 *overdr.* ἀρά, SOPH. O. R. 417.
 ἀμφι-πλίξ, „wijdbeens” SOPH. fr. 539.
 ἀμφι-πλύω, afwassen HIPPOCR.
 ἀμφι-πολεύω, — 1 met iemd bezig zijn υ 78. — 2 verzorgen, *τινα*, bedienen ω 257, HES., EMPED. 41 D., HDT. 2, 56.
 ἀμφι-πολέω, — 1 zich met iets, iemd bezighouden, τι(να): dienen, verplegen, verzorgen PIND. P. 4, 271, THEOCR. 1, 124. — 2 *tr.* = volutare, *μυρία φρενί* BACCH. fr. 11. — *Bij* SOPH. O. C. 680 ἀμφιπολῶν *τινι* *als v.* ἀμφίπολος, dienend, steeds in de nabijheid van.
 ἀμφι-πολος, ὁ, ἡ, — 1 dienaar, kamervrouw Γ 143. — 2 *spec.* priesteres, Κούρις SOPH. Tr. 861. — 3 *sacer.* priesteres EUR. Iph. T. 1114. — 4 *pass.* druk bezocht PIND. O. 1, 93.
 (oud woord, *getuige o. ind. abhi-cara-* begeleider, *lat.* (oud) *anculus*, *fem.* *ancilla*; bij *πέλομαι*).

ἀμφι-πυρόμαι, bezig zijn; bezorgen, zorgen voor, τι(να) v 307, ARCHIL. 10 ALD, AP. RH.
 ἀμφι-πορφύρεος, purperen EUR. Or. 1457.
 ἀμφι-ποτάομαι, — 1 rondfladderen B 315. — 2 omfladderen, τινα SAPPHO 36,4 ALD.
 ἀμφι-πυροτόξοι, beter ἀμφιπυροτοξοί, boogschutters te paard PLUT.
 ἀμφι-πρόσωπος, met twee aangezichten, bifrons, EMPED. 61, 1 D., v. Iamvs PLUT. Num. 19.
 ἀμφι-πρυμνος, 2, met een stuur aan voor- en achterkant SOPH. fr. 127.
 ἀμφι-πτολις, over de stad liggend AESCH. Ch. 73.
 ἀμφι-πυχή, ἡ, omarming EUR. Ion 519.
 ἀμφι-πύλος, 2, met deuren aan beide, voor- en achter-, zijde EUR. Med. 135.
 ἀμφι-πυρός, 2 — 1 door vlammen omgeven SOPH. Ai. 1405. — 2 twee fakkels dragend SOPH. Tr. 213, EUR.
 ἀμφι-πυρός, 3, HES. -ρρ- 2, omstroomd α 50, HES. Th. 983.
 ἀμφι-ρωξ, gespleten, puntig AP. RH.
 ΑΜΦΙΣ(Ι) Adv.: — 1 aan beide kanten M 434. — 2 niet verenigd, gescheiden, ἀ. ἔχειν α 54, PARM. 1, 12 D.; (ieder) afzonderlijk γ 57; overdr. verdeeld B 13; tegengesteld N 345. — 3 aan beide zijden een strook (hebbend) > tusschen beide in Γ 115. — 4 (jongere bet.) rondom I 464. — Praep., meest in anastrophe: — 1 c. dat.: aan beide kanten E 723, rondom AP. RH. — 2 c. acc. aan beide kanten van Α 634; rondom O 225. — 3 c. gen. rondom B 384; om, wegens PIND. P. 4, 253.
 (: ἀμφί = ἄλις : γαλι; ἀ. : ἀμφο = δ(ε) : δύο; vgl. o.p. abis̄ daarbij, naast praep. abiy op... toe, tegen).
 ἀμφισ-βαινώ, ἡς, ἡ, slang, die voor- en achterwaarts kruipt AESCH. Ag. 1233, Th. 372, NIC., LUC.
 ἀμφισ-βασίη, ἡ, ion., geschil HDT. 4, 14; 8, 81, INSCR.
 ἀμφισ-βήτημα, HDT., INSCR.; att. -βητέω, ael. -βατέω (ἄ of ἀ), impf. ἀμφοσβ. en ἡμφοσβ.; eig. uit elkaar gaan: — 1 strijden, tegen τινα, HDT. 9, 74 over τινος en met praep., bijv. PL. Prot. 337 b. — 2 tr. uitvechten, bestrijden, betwisten, τι PL., LYS. 1, 29. Vand. τὸ ἀ-ὄμμενον, het twistpunt. — 3 tegen iets in beweren, dat... of τι bijv. PL. Menex. 242 d; bestrijden met ἡ LYS. 23, 13; of c. dat. PL. Leg. 794 c = zich verzetten tegen; of δτι met neg. PL. Symp. 215 b. — 4 betwijfelen PLUT. (v. *ἀμφισ-βήτης: -ἄ- met andere phase).
 ἀμφισ-βήτημα, τό, — 1 twistpunt PL. Theat. 158 b, PLUT. — 2 tegenbewering PL. Phil. 11 b.
 ἀμφισ-βητήσι-μος, 2, — 1 bestreden XEN. Hell. 3, 5, 3; controvers. — 2 twijfelachtig PL. Menex. 242 b, ATT.
 ἀμφισ-βήτησις, ἡ, — 1 strijd (juridisch of wetenschappelijk) PL., ARISTOT. A. II. 28, 5. — 2 twijfel DEM. 18, 131. — 3 tegenbewering ARISTOT.
 ἀμφισ-βητητικός, 3, het redetwisten betreffende, dispuiteer- PL. Soph. 225 b.
 ἀμφισ-βήτητος, 2, betwist THUC. 6, 6.
 ἀμφ-ιστάμαι, aor. ἀμφ-έστην, enz., — 1 rondom, τι(να), gaan staan Α 733, SOPH. O. C. 1312. — 2 belegeren, vgl. Α 733. — 3 act. onderzoeken TAB. HERACL. 1, 125.
 ἀμφι-στέλλω, bekleeden THEOCR. 2, 74.
 ἀμφι-στερνος, 2, met twee borsten EMPED. 61, 1 D.
 ἀμφι-στεφανόμαι, omringen HYMN. Ven. 120.
 ἀμφι-στομος, 2, — 1 met een mondopening aan beide kanten HDT. 3, 60. — 2 aan beide kanten

bijtend, scherp TIMOTH. Pers. 176, COM., LUC. — 3 λαβαί κρατήρος SOPH. O. C. 473 (z. oude verkl. v. ἀμφικύπελλον).
 ἀμφι-στράτομαι, belegeren Α 713.
 ἀμφι-στρεφής, 2, uit elkaar, naar buiten gedraaid, v. drakenkoppen Α 40.
 ἀμφι-στρογγυλος, 2, geheel rond LUC.
 ἀμφι-στροπος, naar beide kanten wendbaar, be- wegelijk, vlug AESCH. Supp. 881.
 ἀμφι-σφάλλω, doen omslaan HIPPOCR.
 ἀμφι-σφαλσις, ἡ, het omslaan HIPPOCR.
 ἀμφι-τανύω, z. τείνω, in tmesi HYMN. Merc. 49.
 ἀμφι-τάπης, aan beide kanten wollig kleeid COM.; — ποσ LXX.
 ἀμφι-ταράσσω, verontrusten SIMON. fr. 28 ALD.
 ἀμφι-τειχής, om de muren AESCH. Sept. 290.
 ἀμφι-τίθημι, — 1 omleggen, doen, τινα τι; sinds K 271, XENOPHAN 1, 2 D., TR.: EUR. El. 512. — 2 bekleeden, τινα τινι EUR. Hec. 432. — 3 Med. zich iets om-, aandoen, iets aantrekken φ 431 enz.: TIMOTH. Pers. 5, THEOCR. 25, 278, INSCR.
 ἀμφι-τιτυβίζω, rondom tilsjen AR. Av. 235.
 ἀμφι-τομος, 2, tweesnijdend AESCH. Ag. 1496, EUR. Hipp. 1375.
 ἀμφι-τορνος, 2, rondom afgerond EUR. Tr. 1156.
 ἀμφι-τορνωτός = voorg., LYCOPHR. 704.
 ἀμφι-τρέχω, -έδραμον en -δέδρομα, om iets loopen, omgeven ARCHIL. 35 ALD., SEMON. 7, 89, PIND.
 ἀμφι-τρής, ἦτος, naar beide kanten doorboord, met twee ingangen voorzien SOPH. Ph. 19, EUR. Cycl. 707.
 ἀμφι-τρομέω, sidderen voor, τινος δ 820.
 ἀμφι-φαιίνω, beschijnen HYMN. Ap. 202.
 ἀμφι-φάης, 's morgens en 's avonds stralend, φαντάσματα ARISTOT.
 ἀμφι-φάλος (vrsch. met twee beugels, φάλοι, kruislings naar rechts en links van den helmtop omhoog: voor en achter en rechts en links dan de 4 knoppen: τετραφάληρος; of vgl. HESYCH. φάλος λευκός, dus: aan beide kanten blinkend?), 2, v. d. helm gezegd, E 743 = Α 41.
 ἀμφι-φραγής, alom bekend EUR. Andr. 834.
 ἀμφι-φράω, overal kneuzen HIPPOCR.
 ἀμφι-φοβέομαι, aor. θην, vluchten II 290.
 ἀμφι-φορεύς (eig. aan beide kanten een φορεύς, „drager“: oor, handvat hebbend), ὅ, — 1 groote kruik, voor wijn (vgl. later: ἀμφορεύς) Ψ 170, (AP. RH.) — 2 lijkrn Ψ 92.
 ἀμφι-φράζομαι, van twee kanten bekijken, nauwkeurig overwegen; in tmesi. Σ 254.
 ἀμφι-φύα, ἡ, z. ἀμφοξίς, THEOPHR.
 ἀμφι-φών, ὄντος, ὅ, offerkoek PHILEM.
 ἀμφι-χάσσω, aor. ἔχανον, om iets den muil open- sperren; (dreigen) te verslinden Ψ 79, AESCH. Ch. 545, SOPH. Ant. 117.
 ἀμφι-χέω, — 1 over iets gieten HES. O. 65. — meest med. 2 zich uitstorten over iemd, τινα π 214, MIMN. 8 ALD.; τινα en met praep. Ltr. = omarmen, omvatten.
 ἀμφι-χορεύω, omdansen KRITIAS 19, 5 D., EUR. fr. 543.
 ἀμφι-χρῦσος, 2, rondom verguld EUR. Hec. 543.
 ἀμφι-χῦτος, rondom opgeworpen Υ 145.
 ἀμφι-χάλος, mank aan beide voeten LUC.
 ἀμφι-ὄδιον, τό, een straatje LUC. van ἀμφ-οδον (uit ἀμφ- ὄδον ontstaan), τό, kruispunt, wijk, straat EUR., aor. v. T. Act. 19, 28, PAP.
 ἀμφορείδιον, τό, dem. v. volq., AR. Eccl. 1119.

ἀμφορεύς (*dissimilatie uit ἀμφιφουρέυς*), δ, — 1 kruik met twee handvatten HDT. 4, 163, ATT.: AR. Pl. 807. — 2 maat voor vloeistoffen, ongeveer 26,2 liter HDT. 1, 51, EUR. Cycl. 327, ARISTOT. A. II. 60, 1; tijdmaat DEM., AESCHIN. 2, 126, HYPER. 4, 13. — 3 kettingschakel INSCR.

ἀμφορο-ίσκος, δ, *dem. v. voorg.*, DEM. 22, 76.

ἀμφοτέρα, *ion. η*, in beide richtingen HDT. 1, 75, THUC. 1, 13 (?).

ἀμφοτεράκις, op beide wijzen ARISTOT.

ἀμφοτερό-βλεπτος, besluiteloos TIMON (v.-SOCR. p. 42, 7 D.)

ἀμφοτερό-γλωσσος, tweetalig TIMON. (v.-SOCR. p. 126, 14 D.)

ἀμφοτερο-δέξιος, zeer handig LXX.

ἀμφοτερό-πλους, *adj.*, τὸ ἀ-ν, geldleening, waarvan kapitaal en rente eerst na heen- en terugvaart werd terugbetaald DEM. 34, 6; 56, 6.

ἀμφοτέρως (bij ἀμφω met nadrukkelijken *comparatief-uitgang*; vermoedelijk naar ἑκάτερος, πότερος wie van beide? ἀμφοτέρως beide) beide: — I. *sing.* 1 *lat. uterque*, maar steeds wat bij elkaar hoort, χεῖρ PIND. N. 7, 94, TR., PL., THEOPHR. — 2 ἀ-ον als *adv.*: beide ἐν Α... ἐν Β ζ Γ 179, Δ 145, Ξ 505. — II. *dual.* van twee personen: N 783 *enz.*; slechts HOM. en ATT.: XEN. An. 1, 1, PL., ISOGR. — III. *plur.*:

1 van twee personen of dingen: ζ 74 tot N. T. Mt. 13, 30. — 2 van twee groepen van personen of dingen: N 303, XEN., THUC. 8, 25. — Met artikel (na HOM.) wanneer ἀ. bij een subst. staat., in *praedicat. plaatsing*, zooals de demonstrativa, vgl. HDT. 1, 76 ω 3, 11; zonder artikel, als er geen subst. bij staat.

ἀμφοτέρω-θεν, van, aan, beide kanten Ψ 628, PARM. 1, 8 D., HDT. 2, 29, ATT.: XEN. An. 3, 5, 10.

ἀμφοτέρωθι, aan beide kanten XEN. Mem. 3, 4, 12

ἀμφοτέρως, op beide manieren PL. Theat. 181 d.

ἀμφοτέρωσε, naar beide kanten M 287, INSCR.

ἀμφ-ουδῖς (beter *ἀμφ-ουδῖς < -ωφάδῖς, vgl. HESYCH. ἐξωβάδῖα (β = F) oorhangers; z. voor de *formatie ἐνωπαδῖς* in het gezicht AP. RH.), aan beide ooren ρ 237.

ἀμφ-ούριον, τό, grensgeld (betaald bij het vaststellen der grenzen v. e. stuk grond); ἀ-ασμός, δ, de inning en opteekening daarvan INSCR., PAP.

ἀμφ-ράζομαι = ἀνα-φρ.

ἀμφ-ρύω = ἀνα-φρ.

ἀμφω (z. ἀμφί.; *oude dual.*; vgl. *lit. abū* beide), *gen. dat.* ἀμφοῖν beide, — 1 van twee personen of dingen: sinds A 259; m. plur. verbonden θ 135. — 2 van twee groepen van personen of dingen, zelden: B 124. — 3 *adv.* beide, niet alleen A, maar ook B ARISTOT. *Uitstervend* reeds ATT., niet N. T.

ἀμφ-ώβολος, δ, werpspies met twee punten SOPH., EUR. Andr. 1133.

ἀμφ-ώδων, οντος, van boven en van onderen tanden hebbend HIPPOCR., ARISTOT.

ἀμφ-ώης (ους), 2, met twee ooren THEOCR. 1, 28.

ἀμφ-ωτις, ἰδος, ἦ, oorbeschermer COM.

ἀμφ-ωτος, (ους), 2, met twee ooren χ 10.

ἀμωλεῖ, zonder moeite INSCR. Creta.

ἀ-μώμητος, 2, *adv.* ως, onberispelijk, feilloos M 109, PIND. P. 2, 74; *adv.* HDT. 3, 82.

ἀμωμον (*uit sem.*), τό, specerij-plant HIPPOCR., AR., THEOPHR.; N. T. Apoc. 18, 13, PAP.

ἀ-μωμος, 2, — 1 onberispelijk SEMON. 4 ALD., HDT. 2, 177, AESCH. Pers. 185, THEOCR. 18, 25. — 2 rein, kuisch LXX, N. T. Eph. 1, 4.

ἀμῶς, *adv.* in samenst. ἀμωστέπως, op de eene of

andere wijze LYS. 1, 37, AR. Th. 429, PL. Prot. 323 c. AN (*verw. met lat. an, anne, vraagwoord, got. an (bijv. an has = καὶ τίς; wie dan? LUC. 10, 26, = HOM. τίς τ' ἄρ Α 8) en engl. and (< germ. *andī, d.w.z. ig. an + dh + deiktisch; voor ig. dh [> germ. d] vgl. gr. ἐν: ἐνθα). Oorspr. bet. was dus: en verder, vgl. de generaliseerende kracht van gr. τε sinds HOM., lat.-que (= τε) in quisque, -cumque, o. ind. ca bijv. kás-ca remand, tenslotte χέν, κα: καὶ (met dezelfde deiktische i, als germ. *andī (z. b.) en gr. οὔτος-ι). In het Latijn is dit proces nog te volgen in qui-cum-que eig. = wie en wanneer (ook maar). —*

GEBRUIK. Sinds HOM. (naast χέν), alg. tot Κοινή en N. T. (later ook — door ἐν = ἐάν — ὅς ἐάν i.p.v. ἐν wie maar).

Overzicht (historisch).

”Αν heeft dus krachtens zijn oorsprong dezen invloed, dat het aan de voorstelling haar scherpe bepaaldheid ontnemt: wat zonder ἐν in plaats, tijd, wijze, handelende en behandelde personen beperkt zou zijn, wordt ruimer en vager door bijvoeging van ἐν, dat vanwege zijn oorspr. bet. nooit op de eerste plaats voorkomt. AN voegt dus een nieuwe nuance aan de reeds op zich zelf aanwezige en door ἐν niet veranderde, wel verrijkte bet. van tempora en modi toe.

§ 1. A. Wordt ἐν met een voorstelling van personen verbonden, dan verdwijnt de ééne, bepaalde persoon uit de gedachte; onbepaald wordt de voorstelling in plaats (wie, waar dan ook, Generalis, in het algemeen) of tijd (wie telkens, Iterativus), meestal in tijd ἐν in plaats.

§ 2. B. Wordt ἐν met de voorstelling van een gebeurtenis of handeling verbonden, dan verdwijnt (of komt niet op) de gedachte aan één tijdelijk of plaatselijk bepaalde handeling. Het gevolg hiervan is, dat het beeld van de handeling vaag en diffuus, onzeker wordt. „Niet-zeker” maar: „mogelijk” (Potentialis), juist zooals (z. § 1) „niet één alleen” = „af en toe”, „niet één bepaalde keer” = „soms” of „telkens”.

§ 3. Slaet de opheffing van de zekerheid dóór, d.w.z. wordt zij van negatief positief, dan ontstaat voor onze gedachte in plaats van „niet-zeker” (z. b.) de tegenstelling van „zeker” = „zeker niet.”

§ 4. Dit geeft dus, juist in verband met ons gevoel van zekerheid omtrent het verleden en omtrent het heden (voor de toekomst is dit uitgesloten): ontkenning van (a) een bepaald geval, dat, daar het zich nu niet werkelijk-voordoeft, slechts-verondersteld moet zijn; ontkenning van (b) een onbepaald, algemeen geval, waarbij dan de ontkenning der zekerheid niet als onwerkelijk, maar als onmogelijk gevoeld wordt (Irrealis). Bijv. A. „Vandaag is de ijsbaan open! Wat nu?” B. „Nee, hij is niet open.” A. „Goed, maar gesteld: hij is open! Wat nu?” B. „Ja, maar hij is niet open!” A. „Nu ja, gesteld dan: hij was open! Wat dan?” B. „Ja, wat dan? Dat zouden we dan moeten zien!”

Hiermede verbinden zich nu de beteekenissen van tempora en modi.

§ 5. Tempora. De Aor. (door ἐ- tot verleden tijd gemaakt) geeft een gebeurtenis als geheel, heeft dus neiging tot het punctueele. Het Praesens beschrijft veeleer een gebeurtenis, met belangstelling voor het kwalitatieve: heeft dus neiging tot schildering, tot het algemeene, tot het gerekte, (het Impf. brengt door ἐ hetzelfde naar het verleden over).

§ 6. Modi. De Indicativus in het Grieksch beschrijft: de werkelijkheid buiten het subject om, de

Coniunctivus: de werkelijkheid tegenover het subject, zich metend met diens wil, de *Optativus*: de werkelijkheid tegenover het subject, doch als overmachtig, slechts ruimte latende voor wensch, in plaats van wil,

§ 7. Tegenover de toekomst beschikt de mensch niet over zekerheid (*Indic.*), bepaalt hij zich ook niet tot een wensch (*Optat.*), maar staat hij met zijn wil (*Coni.*). Vandaar in het Grieksch het gebruik als *Futurum* van den *Coniunctivus* van bepaaldheid (= *Aor.*) εἴρησι Z 459, negatief A 262, bij HOM. meestal met bijvoeging van *κέν*, waardoor een gevoel van onzekerheid, van „bescheidenheid” tot uiting komt (A 184); voor den *Conj.* van den *s-Aor.* (met korte bindvookal) is dit regel geworden; men noemt deze vormen πέμψω (A 184), πέμψεις enz. *Futurum*.

§ 8. Voor den *Potentialis* was de *Optativus* aangewezen (wensch ∞ mogelijkheid), de *Coniunctivus* minder geschikt (wil: vertrouwen ∞ zekerheid).

§ 9. De *Irrealis* heeft zich in het Grieksch verder ontwikkeld. Ontstaan uit een overspanning van den *Potentialis* (z. b. § 2 B) heeft hij nog bij HOM. vaak (doch ook *Ind. Impf.* of *κέν* komt voor, E 201) diens vorm: *Opt.* + *κέν*, of + *κέν* = *Irrealis*.

§ 10. Maar in later eeuwen had het taalbewustzijn als hoofdinhoud van den *Irrealis* („niet-zeker” >) „zeker-niet” (z. b. § 3) in zich gevonden, m.a.w. de lijnrechte ontkenning van wat men werkelijk ziet gebeuren, d.i. van het *Præsens*. Deze ontkenning van de aanwezigheid eener gestelde en als zodanig besproken handeling verbande haar uit het tegenwoordige, d.w.z. wees haar bij wijze van proef een plaats aan in het verleden (ἐ-): in *Impf. Ind.* voor niet punctueele, in *Aor. Ind.* voor punctueele handelingen. Doch *κέν* (zie boven § 4) haalde haar weer nadrukkelijk uit het feitelijk verleden gebeuren. *M. a. w.* „het is niet zoo” (door verleden tijd), „het was ook niet zoo” (door *κέν*); (blijft over): „het zóu zoo zijn of geweest zijn, indien . . .” Hieruit ontwikkelde zich nog later van zelf (z. b.): *Impf. Ind.* + *κέν* als ontkenning van het *Præsens*, dus *Irrealis* van het tegenwoordige, *Aor. Ind.* + *κέν* ontkenning van het verleden, dus *Irrealis* van het verleden. Aanvankelijk geven ze geen tijdsverschil, maar beschouwingsverschil (Aktionart), bijv. XEN. Hell. 6, 4, 13: οὐκ ἂν ἐδύνατο zij zouden niet hebben kunnen; vgl. lat. *Impf. Coni.* = *Irrealis v. h. verleden* als een overblijfsel, ook in den klass. tijd.

§ 11. *Coniunctivus* en *Optativus* in (relatieve, locale, temporale) bijzinnen = *Generalis* en *Iterativus*. *Coniunctivus* na hoofdtijden vindt (z. b. § 1 en 6) zijn verklaring in de levendiger persoonlijke deelneming van het subject, weer getemperd door het vervagende *κέν* (dat ook in het klassieke Grieksch merkbaar nog kan wegblijven). Voor het verleden is de *Coniunctivus*, gezien de onveranderlijkheid van wat gebeurd is, ongeschikt; slechts de *Optativus* (als niet-zekerheid, want niet-*Indicativus*), eventueel slechts de wensch, over wat had mogen zijn, kan hier zijn plaats hebben, maar heeft dan ook om zijn zwakkere gevoelskracht geen demping door *κέν* noodig. Intusschen blijft hier de *Indicativus* natuurlijk mogelijk, wanneer over herhaalde feiten gesproken wordt: al wie feitelijk, inderdaad . . . ὅστις δὴ met *Ind. Impf.* of *Aor.*

§ 12. De *Optativus v. d. zgn. orat. obl.* is eerst een product van den klassieke tijd: uit het boven-

staande te verklaren. Bij HOM. is hij pas in wording en zeldzaam, nooit is hij bovendien in de *Ilias* de vervanging van een *Indic.*: A 191 (z. b. § 6) „of hij zou, moest . . .” = (rechtstreeks) *Conj. dubitat.*, E 85 teneele mechanische attractie naar den hoofdzin: οὐκ ἂν γούτης.

Samenvatting:

Indicativus + *κέν* in hoofdzinnen (herhaling enz.) § 1, 11; (*Irrealis* § 4, 9, 10); *Coniunctivus*: + *κέν* in bijzinnen (*Generalis-Iterativus*) § 1, 11; met of zonder *κέν* in hoofdzinnen (= *Futurum*) § 7; *Optativus*: met *κέν* in hoofdzinnen (*Potentialis*) § 2, 8; (als *Irrealis*) § 9; zonder *κέν* in bijzinnen (*Generalis-Iterativus*) § 1, 11; in afh. zinnen zonder *κέν* (*Opt. obliquus*) § 12. — *Tempora* (§ 5), *Modi* (§ 6). *κέν* (uit *αὶ* *κέν* = *o.att.* *εἰ* uit *εἰ* *κέν*; — *ἦν* uit *ἦ* (naast *εἰ*, *αὶ*) *κέν* *ιον.*, *att.*; — *εἰ* als kruising van *att.* *εἰ* × *κέν* *att.*), indien *ATT.* — *κέν* < *καὶ* *κέν*, ook > *καὶ* *κέν*, z. d.

κέν, on-, zgn. *ἀ-privativum*, z. *ἀ-*.

κέν, *ἀγ-*, *ἀ(F)-*, *ἀλ-*, *ἀμ-*, z. *ἀνά-*.

ANA (ἀνά); vaak *κέν* ook voor *cons*; z. v.-SOCR.; aeol. en arc.-cypr. *δύ*; omhoog, op: — **I. ADV.:** 1 vaak onzeker of zelfstandig of in tmes met een *ww.*, z. A 143; bijna met de kracht van een *ww.* Γ 268: op ook (stond) Od., vooral in de sterke *imperatiefuiting* ἀνα (sta) opl Z 331. — 2 met *ww.* te verbinden of zelfstandig vaak: over, over iets verspreid; (over verspreid >) vermengd met Σ 562, γ 390. — **II. PRAEP.:** — 1 **m. dat.:** v. rust, (ook bij *verba v. plaatsen* © 441) boven op: *ἀ. στήπτω* A 15, PIND., BACCH. 3, 50, AESCH. Supp. 350; op, bij, ἀνά τ' ἀλλήλων ἔχονται ο 8 (vgl. ε 329). — 2 **m. acc.:** a. v. richting naar boven omhoog of beweging opwaarts (langs): ε 456; dus ook stroomopwaarts langs *ἀ. τὸν ποταμὸν* HDT. 1, 194. b. ook (beweging aan de bovenkant van een dragend, steunend vlak) verspreid over, verspreid langs ἀνα *νῶτα* N 547, ἀνά στρατόν Δ 209, ἀνά στόμα ἔχειν B 250. c. verspreid op, of over; berekenen op, ongeveer HDT. 4, 101; mengen met ὕδατος ἀνά εἰκοσι μέτρα ι 209. d. (v. tijd verspreid over >) gedurende E 80, HDT. 8, 123; ἀνά χρόνον over eenigen tijd verspreid, na eenigen tijd. e. (uit: een op vijf, εἰς ἀνά πέντε z. e. ontwikkelte zich) distributief: (zooveel) tegelijk, per . . . HDT. 7, 184; ἀνά πᾶσαν ἡμέραν dagelijks XEN. — 3 **m. gen.:** zooals ἐπὶ c. gen., van rust en beweging: ἀνά νηὸς (βαίνειν) β 416, ι 177, EUR. Or. 184 (?), INSCR.

(lat. an- op- in anhelare: hālāre, hālītus, got. ana op, over, vgl. o.b. na op).

ἀν-ἄτος, i. *ἀ-ἄτος*.

ἀνα-βάδην (-βαίω), *adv.*, omhoogstijgend; overdr. verheven (hoogdravend), met spot op de verheven standplaats AR. Ach. 399; met opgetrokken knieën PLUT.

ἀνα-βαδών, z. *voorg.*, *adv.* opstijgend ARISTOT. *ἀνα-βαθμός*, *δ.*, trede HDT. 2, 151 (LXX -μῆς), N. T. Act. 21, 35.

ἀνα-βάθρα, *ἡ*, sloopstrap LUC. D. M. 10, 9, 10. *ἀνα-βαίω*, z. *βαίω*, *aor. act. met causat. bet.* -έθησα deed gaan, — 1 *causat.* doen bestijgen, b.v. het schip, med. o 475; *act.*, vgl. A 143, HDT. 1, 80, PIND. P. 4, 191 (ἄμβασος). — 2 met of zonder *ναῦν*, ἕπτον, sloop gaan, te paard stijgen; opstijgen naar iets *tr.*; overdr. φάτις ἀνθρώπου, verspreid zich onder (als een rookwolk in de lucht of ἀνά =

verspreiding?) ζ 29; opstijgen, opgaan, opkomen: *alg. tot n. t.* Luc. 5, 19; *ook overdr. v. e. gedachte ib.* 1 Cor. 2, 9. — 3 *spec. v. sprekers* ἐπὶ τὸ βῆμα *e. dgl.* optreden PL. Ap. 31 c. — 4 het (hooger gelegen) binneland intrekken, *vgl.* Ἀνάβασις XEN. An. 1, 1, 2. — 5 *zoo ook:* aan land gaan ξ 353, HDT. 8, 110; *overdr. afloopen* HDT. 7, 10, 8. — 6 stijgen, *v. rivieren* HDT. 2, 13. — 7 op de volgende generatie overgaan HDT. 1, 109. — 8 bespringen HDT. 1, 192. — 9 K 493 ἀ. νέκροις = ἀμφιβαίνοντες > ἀμβαίνοντες (*vgl.* ἀμφορεύς).

ἀνα-βακχεύω, — 2 opjubelen EUR. Ba. 864, PLUT. — 2 opschrikken dor bacchisch gejubel, τὴν πόλιν EUR. Herc. 1085.

ἀνα-βάλλω, — 1 opwerpen χοῦν THUC 4, 90; te paard zetten XEN. An. 4, 4. — 2 omhoog, uit het zadel-, afwerpen XEN. Eq. 8, 7 — 3 (*ἀνά* verspreiding, *teg. concentreering:*) uitstellen, ἀεθλον τ 584; iemand aan de praat houden DEM. 8, 52. — Med. 4 (*vgl. ndl. aan hef*) beginnen, aanheffen α 155; μάχας HDT. 5, 49. — 5 = *act.* uitstellen B 436 tot n. t. Act. 24, 22; τὸν πόλεμον (verspreiden =) rekken ISOCR. — 6 ἱμάτιον met groote plooiën omdoen, *het ten deele weer terug slaande* AR. Vesp 1132, *vgl.* Eccl. 97, PL. Theat. 175 e. — 7 (= *lat. reicio*) een zaak verwijzen, ἐπὶ τινα LUC.

ἀνα-βαπτίζω, telkens onderdompelen PLUT. Pomp. 11.

ἀνα-βάσις, SOPH. O. C. 1070 ἀμβασίς, ἡ, — 1 het opstijgen, bestijgen MEN. Sam. 20; pad omhoog HDT. 7, 223; *v. paarden en bergen:* de tocht naar het hogere binnenland XEN. of stroom opwaarts V.-SOCR. — 2 stijgen van een rivier DIOD., PAP. — 3 vordering, voortgang PL. Rep. 519 d.

ἀνα-βαστάζω, optillen en dragen LUC.

ἀνα-βατήριον, τό, terugkeer (offer) PLUT.

ἀνα-βάτης, EUR. en XEN. ἀμβάτης, ου, ὁ, — 1 ἀ. θῆρ EUR. Ba. 1107, dat omhoog geklommen is. — 2 ruitier PL. Critias 119 a, XEN. Hell. 5, 3, 1, PLUT.

ἀνα-βατινάς, — 1 kranig ruitier XEN. Mem. 3, 3, 5. — 2 ἀ-ὄν ὕδρευμα, waterpomp PAP.

ἀνά-βάτος, Z 434 ἀμβ., 2, beklimbaar λ 316, PIND. P. 10, 27.

ἀνα-βεβλημένως, *adv.*, langzaam D. H.

ἀνα-βεβρῦχεν, P 54, *beter met Zenodotus -βροχ-; subj. zeker ἔρνος, niet χῶρος om de praep. ἀνα- (vgl. βρόχος keel, ndl. een stuk in zijn kraag hebben) heeft opgeslurpt.*

ἀνα-βήσσω, ophoesten HIPPOCR.

ἀνα-βιβιάζω, *f. άσω, att. ῶ*, — 1 doen opstijgen, te paard HDT. 1, 86; *in het schip, op de muur* POL., PLUT. — 2 *spec.* op het spreekgestoelte laten optreden, *vaak med.*, LYS. 18, 24, PL. Ap. 18 d, 34 c. — 3 op het land trekken, *schepen* XEN. Hell. 1, 1, 2; *v. netten* N. T. Mt. 13, 48. — 4 *overdr.* een muur enz. optrekken. — 5 doen rijzen, verhoogen, εἰς τιμὴν PLUT. — 6 *de stem, die detoneert:* ophalen PLUT. Tib. Gr. 2.

ἀνα-βιόω *z. ἀνα-βιώσκειμαι.*

ἀνα-βίωσις, ἡ, het herleven PLUT.

ἀνα-βιώσκειμαι, *praes. pl.* Phaed. 71 e, 72 c. d., — 1 *aor.* ἐβίωον PL. Rep. 614 b, AR. Ran. 177, *weer opleven.* — 2 doen herleven PL. Crit. 48 c; *aor.* ἀ-ώσασθαι PL. Phaed. 89 b.

ἀνα-βλαστάνω, uitspruiten PL. Leg. 845 d, *overdr.* opnieuw gaan bloeien EMPED. 146, 3D., HDT. 3, 62; 7, 156.

ἀνα-βλάστησις, ἡ, het uitbotten THEOPHR.

ἀνά-βλεμμα, τό, het omzien XEN. Cyn. 4, 4.

ἀνα-βλέπω, — 1 weer zien AR. Pl. 95, N. T. Mt. 20, 34; *weer de oogen openen* XEN. Cyr. 8, 3, 29. — 2 orkijken omhoog, εἰς τι AR. Nub. 346, ANTIPH. 50 D., PL., N. T. Mt. 14, 19. — 3 naar iemd opzien, *als voorbeeld, als beschermers, πρός τινα* PL. Phaed 116 d, *soms τι* EUR. — 4 *overdr. trans. ἀ. φλόγα, v. een vurigen, vlammenden blik* EUR. Ion 1263. — 5 *med.* terug-, weerzien, τι EUR.

ἀνά-βλεψις, ἡ, het weer kunnen zien N. T. Luc. 4, 18.

ἀνά-βλησις, ἡ, uitstel B 380.

ἀνα-βλύω, -ύω HIPPOCR., — 1 oplaaïen, opborrelen THEOCR. 17, 80, PLUT. — 2 *causat.* doen opborrelen ARISTOT.

ἀνά-βλύσις, ἡ, het opborrelen ARISTOT.

ἀνα-βοάω, *f. ἦσομαι, aor. βόασα* HDT. 1, 8, — 1 uitroepen, luid roepen HDT. 1, 10 tot n. t. Mt. 27, 46. — 2 iets luid uitroepen PL. — 3 iemand aanroepen, AR. Pl. 639, EUR.; iets bejammeren EUR. Ba. 1154. — 4 *met A. c. I.* bevelen XEN. Hell. 5, 1, 15.

ἀνα-βουλεύς, ὁ, rijknecht PLUT. C. Gr. 7, APP.

ἀνα-βολή, ἡ, — 1 uitgeworpen aarde XEN. An. 5, 2, 5. — 2 „omgeworpen” mantel, *kort bij de Spartanen*, PL. Prot. 342 c; ook de manier dezen te dragen LUC. Somm. 6 — 3 tocht omhoog POL. — 4 praeludium van een lied AR. Pax 830. — 5 uitstel HDT. 8, 21, PL. Symp. 201 d, N. T. Act. 25, 17.

ἀνα-βορβορούζω, luid morren AR. Eccl. 433.

ἀνα-βράσσω, *att. βράττω*, koken AR. Ran. 510; *pass.* boven op koken (drijven) ARISTOT.; ἀ-ασθεῖσα kokend, *v. d. zee* AP. RH.

ἀνά-βραστος, gekookt AR. Ran. 553.

ἀν-έβραχε, luid kletteren, kraken T 13, φ 48. (*onomatop.*: HESYCH. βραχεῖν ἡχῆσαι naast βραχεῖν ἡχεῖν, *vgl. o. ind. bṛhhati* brult [als een olifant]: *lat. barrus* olifant).

ἀνα-βρέχω, weer bevochtigen ARISTOT.

ἀνα-βροχ-, ἀνα-βρόξις μ 240 (*vgl. δ 222*), ἀνα-βροχέν *part. aor. pass.* λ 586; (weer) opslurpen. (*vgl. s. v. ἀναβέβρονχε voor de aor. vormen.*)

ἀνα-βρυάζω (: βρωῶ gezwollen zijn, *z. d.*), uitschreeuwen AR. Eq. 602.

ἀνα-βρυχάομαι, jammeren PL. Phaed. 117 d.

ἀνάγαιον (ᾗ), τό, eetzaal n. t. Mc. 14, 15.

ἀνα-γαργαλίζω, gorgelen HIPPOCR.; -ισ/μός, ὁ, het gorgelen *ib.*; -ιστον, τό, gorgelmiddel *ib.*

ἀν-αγγέλλω, *f. εἰλῶ*, melden, rapporteeren ATT.: AESCH. Pr. 661 tot n. t.; *ook* verkondigen Joh. 5, 15; Act. 20, 20.

ἀνα-γελῶ, luid lachen XEN. Cyr. 5, 1, 8, PLUT., LUC.

ἀνα-γεννάω, doen wedergeboren worden N. T. 1 Petr. 1, 3.

ἀνα-γεύω, laten proeven AR. Nub. 523.

ἀν-αγής = ἀν-αγνος, onrein HIPPOCR., HEROND. 2, 70.

ἀνα-γιγνώσκω, *ion. dor. γιν.*, — 1 herkennen τ 250, HDT. 2, 91 — 2 erkennen, duidelijk inzien N 734, PIND. I. 2, 23. — 3 lezen, voorlezen PIND. O. 10, 1, THUC. 3, 49, 3, AR. Eq. 118, PL. Prot. 326 a, N. T. Mc. 12, 26. — 4 *Causat., aor.* -έγνωσα HDT. 1, 68 en *pass.* -εγνώσθην HDT. 4, 154; *overreden.*

ἀναγκάζω (*ἀνάγκη*), *f. άσω*, — 1 dwingen, noodzaken, *τινα, tot iets τι of inf.*, HDT. 6, 95 tot n. t. Act. 26, 11. — 2 *praegn. pass.* in nood verkeerren, *τινι* door iets SOPH. El. 221. — 3 tot inzicht dwingen: overtuigen PL. Gorg. 472 b, Symp. 202 a; bewijzen. — 4 *verzw.* (uit)moedigen er op aandringen bij N. T. Luc. 14, 23, Gal. 2, 14.

ἀναγκαίη, ἡ, *ep. en ion. ἀνάγκη*, Z 85, HDT. 1, 11.

ἀναγκαίως (*ἀνάγκη*), 3, (ATT. *soms* 2), *adv.* ως,

vol nood(zaak): — 1 dwingend Θ 57. — 2 *praegn.* ἡμαρ ἄ-ον, een dag van dwang, van slavernij II 836. — 3 met dwang, tegen zijn zin; δμῶες ω 210. — 4 vol noodzaak = onvermijdelijk; ἄ-ον ἔστι of ἄ-ος *enz.* (persoonlijk geconstrueerd) ἔστι *m. inf.* — 5 *v. dingen* noodzakelijk *alg. tot n. t.* I Cor. 12, 22; zich tot het noodwendige bepalend PL Rep. 369 d; τὰ ἄ-α de noodzakelijke behoeften. — 6 *v. geestelijken, logischen dwang:* overtuigend PL Soph. 265 d. — 7 (= *lat. necessarius*) bloedverwant PL Rep. 574 b. *tot n. t.* Act. 10, 24. — *Ntr.* τὸ ἄ-ον, gevangenis XEN. Mem. 5, 4, 8.

ἀναγκαιότης, ἡ, bloedverwantschap LYS., POL.

ἀναγκαστήριος, τὸ ἄ-ον, dwangmiddel D. H.

ἀναγκαστή-κός, 3, dwingend PL Leg. 930 b.

ἀνάγκη, ἡ, — 1 dwang, geweld I 429 *tot n. t.* 2 Cor. 9, 7. — 2 noodzakelijkheid (*meer objectief, onpersoonlijk*) E 633, Z 458 *tot n. t.* Mt. 18, 7. — 3 nood, leed HDT. 1, 116, TR.: AESCH. Ch. 75. — 4 *concr.* dwang, gevangenis, geweldmiddelen HDT. 1, 116. — 5 noodlot, fatum *v.-socr.*: PARM. 8, 30 D., PL. Prot. 345 d (*wit SIMON.*). — 6 ῥητόρων ἄ-ας διδάσκεις, systeem, dressuur (ANACH.) 50, 2. — 7 bloedverwantschap XEN. Symp. 8, 13. — Gedwongen = ἄ-η, *en met praep.* δι', ἐξ, ὑπ' *enz.* (ἀν-αγκ-η, W. *nek-* dragen, *nog ouder:* binden, *van den last, die eerst zelf samen gebonden dan op den rug vast gebonden werd?* *nek in ἐν-σκη-εῖν, met o-phase ὄγκος last, pak, bundel; vgl. ὄγκιον φ 61 kist; verwant zijn lat. necessum [later necesse bij TER. vóór vocaal, necessus vóór conson.] en cymr. angen dwang. In de bet. v. Gr. en Lat. bloedverwant is de oorspr. bet. „binden” bewaard, *vgl. lat. necto en de s-stam nec-s in nexus en gloss.: „noxae colligatae”.* *Lat. necessum, necesse < necu(s) (ntr. sing. „band”) + esom, inf. v. es- „zijn”, later + esse: met dissimilatie, vgl. poti(s)esse > potesse, later posse; necessitas = *potes(s)itas?? dit verkort door potens (= -pns) of door māiestās? „Dwang” uit „binden” of uit het verplichte dagwerk der slaven, hum. „dracht”).**

ἀναγκο-τροφ-έω, op dieet leven EPICT. Ench. 29, 2.

ἀναγκο-τραγ-ία, ἡ, krachtdieet ARISTOT.

ἀναγκο-φορ-έω, gedwongen verdragen D. H.

ἀν-ἀγκυλος, zonder werpriet DIOD.

ἀνα-γλυκαίνω, zoet maken THEOPHR.

ἀνα-γλυφή, ἡ, bas-relief, snijwerk STRABO.

ἀνα-γνάμπτω, om-, losbuigen Γ 348: ξ 348.

ἀν-αγνος, 2, onrein: schuldig AESCH. Ag. 220, SOPH. O. R. 823.

ἀνα-γνωρίζω, herkennen PL Lach. 181 c, ARISTOT.

ἀνα-γνωρισίς, ἡ, herkenning PL Theaet. 193 c, ARISTOT.

ἀνα-γνωρίσμα, τό, kenteeken PLUT.

ἀνα-γνωρισμός, ὁ, herkenning ARISTOT., MEN. Epitir. 581.

ἀνά-γνωσις, ἡ, — 1 herkenning HDT. 1, 116. — 2 het lezen, voorlezen PL Euthyd. 279 e, PLUT., N. T. Act. 13, 15.

ἀνά-γνωσμα, τό, het (voor)lezen; leetuur Ltr.

ἀνα-γνώστης, ου, ὁ, voorlezer PLUT. Crass. 2.

ἀνα-γνωστικός — 1 tot voorlezen geschikt ARISTOT. — 2 op lezen verzet PLUT.

ἀν-αγόρευσις, ἡ, het uitroepen als . . . = benoeming DEM. 18, 84, PLUT.

ἀν-αγορεύω, aor. ἀν-είπον, PIND. εἶπτον, — 1 uitroepen; benoemen τι(να); *of met dubb. acc.* PL Leg. 730 d, PLUT. — 2 oproepen τὰς φυλάς. — 3 bekend maken τι τινα; *ook met inf. of A, c. I. van bevel of feit.*

ἀνά-γραπτος, opgeschreven THUC. 1, 129, 20.

ἀνα-γραφεύς, ὁ, νόμων, beambte die Solons wetten moest afschrijven; secretaris LYS. 30, 2.

ἀνα-γραφή, ἡ, — 1 lijst, officieele aantekening, Hippias 3 D., τῆς οὐσίας PL Leg. 850 a, LYS. 30, 17, PLUT., PAP. — 2 oorkonde, acte PLUT., PAP. — 3 mémoires PLUT. Pericl. 2.

ἀνα-γράφω, — 1 officieel opteekenen, *in staatsstukken, opschriften* HDT. 8, 23, LYS. 30, 2. — 2 noteeren, *m. dubb. acc.*, iemd. als PL Gorg. 506 c; *of ἔν τισιν onder.* — 3 nauwkeurig schilderen ARISTOT. — 4 *Med.* teekenen (*v. mathem. figuren*) PL Men. 83 a.

ἀν-αγρία, ἡ, verboden jachtijd XEN. Cyn. 5, 34.

ἀνα-γρύζω, 3, kikken, knorren AR. Nub. 945, XEN. Oec. 2, 11.

ἀν-ἀγγω, 1, ophangen NIC. Th. 475.

ἀν-ἀγω, I. omhoog voeren: — 1 *alg., en spec.* naar het binnenland; naar het (hooger gelegen) huis γ 272; „op” zee, zeewaarts voeren, ergens heen I 338 (*vgl. med.*), HDT. 3, 41. — 2 optrekken, *v. muren, enz.* tot PAP. — 3 opvoeren, terugleiden: *het geslacht, εἰς τινα.* — 4 opleiden, offers HDT. 2, 60 *tot n. t.* Act. 7, 41; opvoeren, feesten HDT. 2, 40; voorbrengen, een beklagde N. T. Act. 12, 4 — **Med.** 5 in zee steken A 478, HDT. 8, 84, AESCH. Ag. 626, THUC. 6, 30; *overdr.* van wal steken, gaan spreken tot PL Charm. 155 d. — 6 *overdr.* een zaak hoogerop brengen, verwijzen naar ATT. — **II.** naar huis > terug voeren: — 7 *leger, enz.; abs. (intr.)* XEN. Cyr. 3, 3, 69, AR. Av. 333. — 8 terugbrengen tot, berekenen naar PLUT.

ἀν-αγωγή, ἡ, — 1 het uitloopen in zee, koers zetten naar THUC. 6, 30, 19, XEN. — 2 opleiding, drill POL. — 3 herstel van eigendom PL Leg. 916 a. — 4 het tot iets anders terugvoeren, laten slaan op ARISTOT.

ἀν-αγωγή-ία, ἡ, ongemanierdheid PLUT. 1065 c.

ἀν-ἀγωγος, 2, onopgevoed; *v. dieren:* niet afgericht, -afgereden XEN. Mem. 3, 3, 4, PLUT. 140 b.

ἀν-αγώνιστος, 2, — 1 niet mededingend XEN. Cyr. 1, 5, 10, PLUT. — 2 niet in staat mede te dingen PL Leg. 845c.

I. ἀνα-δαίω, verdeelen, opdeelen, *orakel bij* HDT. 4, 159; *med.* THUC. 5, 4, 4.

II. ἀν(α)-δαίω, aansteken AESCH. Ag. 305.

ἀνα-δαμοίς (δαίω), ὁ, verdeeling, *spec. van veroverd, kleruchenland* HDT. 4, 159, PL Rep. 566 a, DEM., LUC.

ἀνά-δαστος, 2, — 1 op nieuw gedeeld PL Rep. 566 a, ARISTOT., PLUT. — 2 ἄ-ον ποιεῖν, (opnieuw verdeelen = de oude verdeeling, regeling) ongeldig maken LUC. — 3 verdeeld = uit elkaar gegaan PLUT.

ἀνα-δεικνύμι, — 1 in de hoogte houden en toonen HDT. 6, 115, AR. Nub. 304. — 2 open laten zien, openen (*vgl. ἀναπετάννυμι*) τὰς πύλας SOPH. El. 1450. — 3 te verstaan geven XEN. Hell. 3, 5, 16 — 4 iemd bekend maken, XEN.; . . . als = uitroepen, benoemen tot Ltr., N. T. Act. 1, 24. — 5 afkondigen, verklaren, πόλεμον D. H. — 6 inwijden PLUT. (*vgl. lat. (-)dicare*).

ἀνά-δειξις, ἡ, — 1 het bekend maken N. T. Act. 1, 24. — 2 benoeming tot iets PLUT.; N. T. Luc. 1, 80 ambtsaanvaarding.

ἀν-ἀδέλφος, 2, zonder broeder of zuster EUR. Or. 310, XEN. Mem. 2, 3, 4.

ἀνα-δενδράς, ἄδος, ἡ, tegen boomen opklimmende wijnstok DEM., THEOPHR.

ἀνα-δέρομαι, aor. ἔδρακον, opkijken Ξ 436.

ἀνα-δέρω (een wond openrijten); *overdr. med.* oud leed ophalen AR. Ran. 1106, PLUT. 567 b LUC.
ἀνά-δεσις, ἡ, het opbinden, opzetten PLUT.
ἀνα-δεσμεύω, vastbinden DIOD.
ἀνα-δεσμη (δέω), hoofdband, om de muts (κεκρόφολος) gebonden X 469.
ἀνά-δεσμος, = *voorg.*, EUR. Med. 978, Ltr.
ἀνά-δετος, 2, opgebonden EUR. Hec. 923.
ἀνά-δέω, bevochtigen τιμι; *overdr.* τι τιμι inprenten PLUT.
ἀνα-δέχομαι, ion. -δεκ-, — 1 opvangen; *v. projectielen* E 619, Lyr. — 2 op zich nemen: = dragen ρ 563; ἀγγελλον PIND. P. 2, 41; *een ambt; een schuld*; > beloven, *m. inf.*, HDT. 5, 91. — 3 ontvangen, *iemd.* PLUT., N. T. Act. 28, 7; iets aannemen N. T. Hebr. 11, 17. — 4 verwachten, afwachten Ltr. — 5 voor iemand, τινα, borgstaan PAP.
ἀνα-δέω, PIND. ook ἀν-δ-, — 1 omhoog binden, opbinden: bekransen, τινα τιμι PL. Symp. 213 e; *sinds* PIND. ook κόμαν ἐν ἔρνεσιν N. 11, 28. — 2 *vand.* *overdr.* bekransen, eeren PL. — 3 verbinden, *iets met een ouder geslacht*, ἔς τινα HDT. 2, 143. — 4 *med.* opbinden, *het haar* THUC. 1, 6, 4. — 5 *Med.* vastbinden, *eigen buit*; op sleeptouw nemen THUC. 2, 90, 31, XEN. — 6 *overdr.* τι, zich roem enz. (in de haren binden =) verwerven PLUT.
ἀνά-δημα, τό, PIND. fr. 179 en BACCH. 7, 52 ἀνδ., haarband, krans EUR. Hipp. 83, XEN. Symp. 5, 9.
ἀνα-δι-αρθρόω, ontleden THEOPHR.
ἀνα-διδάσκω, — 1 iemand (opnieuw) leeren THUC. 1, 32, 12. — 2 tot beter inzicht brengen HDT. 4, 95; 8, 63, AR. Pl. 563, PL. — 3 duidelijk uitleggen AR. Eq. 1045.
ἀνα-διδράσκω, weer ontloopen POL.
ἀνα-διδώμι, — 1 omhoog zenden, *uit het doodenrijk* PIND. fr. 133; *v. nieuwe planten* THUC. 3, 58, 5, PL., XEN. Mem. 4, 3, 5. — 2 laten opwellen HDT. 1, 179. — 3 op-, aangeven *παύλαν ἀνδωκε* PIND. I. 5, 39, N. T. Act. 23, 33. — 4 (*ἀνα- van verbreding*) verbreden, *φήμην* PLUT.; doorgeven, verdeelen POL. — 5 terugggeven, opgeven THUC. 3, 52, 9. — 6 *intr.* ontspringen HDT. 7, 26. — 7 *intr.* ophouden, achteruitgaan. ARISTOT. — 8 *spec.* een stuk inleveren PAP. — 9 een candidaat voorstellen PAP.
ἀνα-δικάζομαι, opnieuw procederen ISAE.
ἀνα-δικ-έω, in hooger beroep gaan PAP.
ἀνά-δικος, — 1 opnieuw berecht ANDOC. 1, 88, PL. — 2 ψήφος opnieuw uitgebracht DEM.
ἀνα-διπλόω, weer verdubbelen XEN. Cyr. 7, 5, 5.
ἀνα-διφάω, opduiken CRATIN.
ἀνά-δοσις, ἡ, — 1 het voortbrengen, de groei-kracht ARISTOT.; het opwellen. — 2 *overdr.* opwelling PLUT. — 3 spijsvertering POL., PLUT.
ἀνά-δοτος, 2, terug, op te geven THUC. 3, 52, 9.
ἀνα-δοχή, ἡ, — 1 het op zich nemen SOPH. Tr. 825 (-ἄν). — 2 borgstelling POL., PAP.
ἀνά-δοχος, ὁ, borg com., PLUT.
ἀνα-δρομή, ἡ, het opstijgen der sappen THEOPHR.
ἀνα-δύομαι, — 1 omhoog; opduiken, uit, τινος A 359; κύμα, naar (?) het golvend oppervlak(?) A. 496 — 2 (*ἀνά* omhoog > achteruit z. ἀνα-νεύω) zich terugtrekken i 377; ook *hier met acc.* πόλεμον, den strijd „ontduiken”, zich onttrekken aan N 225; zich terugtrekken, aarzelen PL. Theat. 145 c, LYS. 16, 15, XEN., DEM. 8, 77, MEN. Epitr. 205.
ἀνά-δύσις, ἡ, — 1 het opduiken. — 2 het terugnemen, *van belofte, woord* PL. Euthyd. 302 e. — 3 het zich terugtrekken THEOPHR. — 4 zich aan den dienst onttrekken PLUT. Cim. 18.

ἀνάεδνος, zonder koop prijs; *later*: zonder bruidsgeschenk I 146: N 366.
 (ἀν + εφεδνο- met assimilatie van ε > α tusschen de gemakkelijk geleidende v en f; zoo ook ἀνάελλτος ongehoopt HES. Th. 660; immers de ε behoorde bij de lettergreep met v, die zelf donker, nl. α-kleurig was).
ἀν-αίρω, — 1 opheffen, τιμι, tot H 130; optillen Ψ 724. — 2 meenemen, *als prijs* Ψ 614.
ἀνάελλτος, (vgl. ἀνάεδνος), 2, ongehoopt, onverwachts HES. Th. 660.
ἀνα-ζάω, weer opleven, vgl. N. T. Rom. 7, 9; *overdr.* LUC. 15, 25.
ἀνά-ζεσις, ἡ, het opkoken ARISTOT.
ἀνα-ζεύγνυμι, — 1 weer doen aanspannen, τινα HDT. 9, 41. — 2 *intr.* weer aanspannen: opbreken, aftrekken, *v. leger en vloot*, THUC. 8. 108, 24, XEN., POL., PLUT. Otho 7.
ἀνά-ζευξις, ἡ, de aftocht PLUT.
ἀνα-ζέω, — 1 *intr.* opkoken, opwellen SOPH. Tr. 702, PLUT. — 2 *tr.* χόλον, laten opwellen AP. RH. εὐλός PLUT. 337 a.
ἀνα-ζητέω, op-, onderzoeken HDT. 1, 137, PL. Ap. 18 b, N. T. Luc. 2, 44, vgl.:
ἀνα-ζήτησις, ἡ, onderzoek PL. Critias 110 a.
ἀνα-ζυγή, ἡ, aftocht POL., PLUT.
ἀνα-ζυμός, doen gisten THEOPHR.
ἀνα-ζώννυμαι, zich aangorden N. T. 1 Petr. 1, 13.
ἀνα-ζω/πυρέω, weer levend maken, aanvuuren (*eig.* het vuur weer oprakelen) PL. Rep. 527 d; Pass. XEN. Hell. 5, 4, 45, of act. *intr.* PLUT.: weer op krachten komen.
ἀνα-θάλλω, — 1 weer ontspruiten N. T. Phil. 4, 10. — 2 doen ontspruiten LXX.
ἀνα-θάλλω, weer verwarmen (ANACR.) 31, 21.
ἀνα-θαρρέω, THUC. -ρο-, weer moed krijgen THUC. 7, 71, 25, PL. Charm. 156 d.
ἀνα-θαρρύνω, — 1 weer bemoedigen XEN. Cyr. 5, 4, 23. — 2 = ἀναθαρρέω, PLUT.
ἀνα-θεάομαι, nauwkeurig beschouwen PLUT.
ἀνά-θεμα, τό, — 1 gewijd voorwerp, gewijde plaats PLUT. — 2 vervloeking, vloek N. T. Gal. 1, 8.
ἀνα-θεματ-ίζω, vervloeken N. T. Mc. 14, 71.
ἀνα-θεραπεύω, = θεραπεύω, THEOPHR.
ἀνα-θεραίνω, weer opwarmen PLUT.
ἀνά-θεσις, ἡ, het opstellen, wijden LYS. 21, 3, PLUT.
ἀνα-θέω, terugloopen PL. Tim. 60 c.
ἀνα-θεωρέω, opnieuw beschouwen PLUT., N. T. Act. 17, 23; *overdr.* Hebr. 13, 7.
ἀνα-θεώρησις, ἡ, onderzoek PLUT., CIC.
ἀνα-θήκη, ἡ, wijding INSCR. (Eleusis).
ἀνα-θηλέω, weer uitbotten A 236.
ἀνά-θημα (ἀνα-τίθημι), τό, — 1 ἀ-τα δαιτός toegift α 152, φ 430. — 2 wijsgeschenk EMPED. 23, 1 D., HDT. 1, 92, SOPH. Ant. 286, PLUT., N. T. Luc. 21, 5. — 3 *overdr.* monument PL. Hipp. min. 364 b.
ἀνα-θηματ-ικός, van wijsgeschenken POL.
ἀνα-θλίβω, naar buiten persen PLUT.
ἀν-αθλος, 2, niet strijdbaar LUC. Cal. 12.
ἀνα-θολόω, vertroebelen ARISTOT., PLUT.
ἀνα-θόλωσις, ἡ, vertroebeling, vermenging, τινος met PL. Leg. 824 c.
ἀνα-θορυβέω, luidruchtig zijn, -te kennen geven PL. Prot. 334 c, XEN. An. 5, 1, 3.
ἀνά-θρεμμα, τό, jong, *v. dieren* THEOCR. 23, 19.
ἀνά-θρεψις, ἡ, nieuwe groei-kracht HIPPOCR.
ἀν-αθρέω, — 1 nauwkeurig beschouwen EYR. Hec. 808; beoordeelen THUC. 4, 87, 13. — 2 PL. Crat. 399 c: omhoog zien („ἀνθρεωός”).

ἀναθρόσκω, opspringen N 140, HDT. 3, 64, XEN. Lac. 2, 3, PLUT.

ἀναθυσία, bronstig worden ARISTOT.

ἀναθυμιάσις, ἡ, droge verdamping v.-SOCR., vooral HERACL., z. fr. 12 D., ARISTOT.

ἀναθυμιάω, — 1 laten verdampen, verdampen ARISTOT.; (met rook) opvlammen, *overdr.* POL. — 2 dampen omhoog, tot zich trekken, v. d. zon ARISTOT. — 3 *Pass.* in dampvorm omhoog stijgen HERACL. 12. D.

ἀναθύω, omhoog springen CALL.; vooruitspringen AP. RH.

ἀναίδεια, ep. ἀναιδετή, ἡ, schaamteloosheid, onbeschaamdheid A 149, PL. Phaedr. 254 d, n. t. Luc. 21, 5 (-δέια).

ἀναιδεύομαι, onbeschaamd zijn AR. Eq. 397, (N. T.)

ἀναιδής, 2, *adv.* ὡς, — 1 zonder schaamte: onbeschaamd A 158, HERACL. 15 D. ATT. tot MEN. Epitir. 310; *adv.* PL. Phaedr. 243 b. — 2 zonder eerbied, mededoogen λ 598, PIND. O. 10, 105, TR.: SOPH. El. 612, XEN. Hell. 2, 3, 22.

ἀναιδητος = *voorg.*, AP. RH.

ἀναιδομάχᾱς, den strijd niet schuwend BACCH. 5, 105.

ἀναιδύσσω, aanblazen EUR. Tr. 344.

ἀναιδῶ, doen ontbranden AESCH. Ch. 536, EUR. Cycl. 331.

ἀναίμακτος, — 1 niet met bloed bevlekt AESCH. Supp. 196, PLUT. Thes. 7. — 2 bloedeloos EUR. Ph. 264, PLUT.

ἀναίματος, 2, = ἀναιμος, AESCH. Eum. 302, PLUT.

ἀναίμια, ἡ, tekort aan bloed ARISTOT.

ἀναίμως, 2, bloedeloos GORG. 16 D., PL. Prot. 321 b, PLUT.; τὰ ἀν-α., bloedeloze dieren, insecten ARISTOT.

ἀναίμοσαρκος, 2, met vleesch zonder bloed (ANACR.). 32, 17, v. de τέτυξις.

ἀναίμοτης, ητος, ἡ, = ἀναιμία, ARISTOT.

ἀναίμων, 2, onos, = ἀναιμος, E 342, PLUT. 692 e.

ἀναίμωτί, zonder bloedvergieten P 363.

ἀναίνομαι, *impf.* ἠναίνετο en ἀν-, *aor.* ἀνήνατο, — 1 ontkennen I 116, TR.: AESCH. Ag. 583. — 2 weigeren σ 287, HDT. 9, 53, AESCH. Ag. 1652. — 3 niets willen weten van, niet goedkeuren γ 265, TR. — *Sinds* HOM., HDT. XEN. Cyr. 2, 1, 31, TR., THEOCR.

(ἀν- = ἀνα-, vgl. ἀνα-ρέω; verder αἰνομαι: αἶνος; eig. ont-zeggen; de aor. moet dan analogieformatie zijn, alsof de stam ἀνα! was).

ἀναίρεσις, ἡ, — 1 het opnemen PL. Leg. 814 d; *spec. der dooden, waarop begraving volgt*, THUC. 2, 34, 34, LYS. 2, 7, EUR. Supp. 18. — 2 (= lat. tollere) vernietiging XEN. Hell. 6, 3, 4; vermoording.

ἀναίρετικός, 3, vernietigend ARISTOT.

ἀναίρέω, I: op-nemen: — 1 optillen en wegdragen: dooden enz. γ 453. *Spec.*: van den grond opnemen: loten, runen (TAC. Germ. 10 tollit); vand. geven, orakel, antwoord HDT. 1, 13. — 2 wegdragen, winnen, ἀεθλα Ψ 736. — 3 (doen) verdwijnen, z. tollere, dooden, vernietigen PIND. P. 11, 17 alg. tot n. t. Mt. 2, 16; ook v. wetten enz. opheffen, terugnemen PL. Leg. 913 b, PAP. — 4 opnemen, bij zich nemen, ontvangen PIND. P. 9, 61; *spec. kinderen (z. tollere) = erkennen, act.* PIND. P. 9, 63, med. ISOCR. tot n. t. Act. 7, 21. — *Med.* 5 omhoog, bij zich nemen, op den arm nemen II 8; opnemen, ontvangen σ 357; de dooden opnemen en wegdragen HDT. 4, 14, PL. Ap. 32 b; *act.* XEN. An. 6, 4, 9. — 6 voor zich weg-, meenemen: οὐλοχούτας A 449; schaken

v 66; winnen, ἀγῶνας HDT. 9, 33 EMPED. 4, 7 D. — *Overdr.* 7 aannemen, een naam HDT. 2, 52; op zich nemen, πόλεμον HDT. 5, 36. — 8 *med.* zwanger worden HDT. 6, 69. —

II. terugnemen, aanklacht, stuk DEM. 58, 32, PAP.

ἀν-αίρω, opheffen EUR. El. 102.

ἀν-αίοθησ/ια, ἡ, — 1 ongevoeligheid PL. Phil. 34 a. — 2 gevoelloosheid PL. Tim. 74 e; abs. onverschilligheid DEM.

ἀν-αίοθητ-έω kortzichtig zijn. DEM. 18, 221; τινος geen gevoel hebben van, voor EPICUR. 65 Us., PLUT. 1062 e.

ἀν-αίοθητος, 2, *adv.* ὡς, — 1 *act.* zonder gewaarwording of waarneming van iets, τινος THUC. 6, 86, 18; onverschillig DEM. 18, 120, MARC. AUR. 1, 8 kortzichtig. — 2 *pass.* niet bemerkt, niet bemerkbaar PL. Tim. 52 a.

ἀν-αίσιμος, 2, niet passend EMPED. 27 a D.

ἀν-αίσιμῶ (vgl. αἴσιμος en αἰσυμνήτης; N.B. αἴσα v. αἰσῶμαι), (verdeelen), verteren, verbruiken HDT. 1, 72 enz., XEN. Cyr. 2, 2, 15 (?).

ἀν-αίσιμωμα, τό, onkosten HDT. 5, 31.

ἀν-αἴσσω, PIND. ἀν-ἄσσω, att. ἀν-ἄττω, — 1 opspringen, acc. ἄρμα Ω 440 of met praep. AESCH. Ag. 77, EUR. Ba. 693, XEN. Cyn. 6, 17; opborrelen X 148. — 2 oprijzen, βῶμος PIND. O. 13, 107.

ἀν-αίσχυντ-έω, — 1 onbeschaamd zijn THUC. 1, 37, 8. — 2 zich niet schamen, ποιών τι AR. Th. 708. — 3 *pass.* onbeschaamd behandeld worden ARISTOT.

ἀν-αίσχυντη-μα, τό, schaamteloze daad HYPER. **ἀν-αίσχυντ-ία**, ἡ, onbeschaamdheid PL. Symp. 192 a.

ἀν-αίσχυντος, 2 *adv.* ὡς, — 1 onbeschaamd, schaamteloos PL. Ap. 17 b, AR. Ran. 465. — 2 afschuwelijk THUC. 2, 52, 12.

ἀν-αίτητος, ongevraagd PIND. fr. 169.

ἀν-αίτιος (αἰτία), 2, (HDT., AESCH. ook 3), *adv.* ὡς, — 1 onschuldig aan iets, τινος Y 297, HDT. 7, 233, ATT.: PL. Rep. 379 b, c, n. t. Mt. 12, 5. — 2 niet van iets te beschuldigen XEN. Cyr. 1, 6, 10.

ἀν-αιωρέω, zwevend houden BION 1, 25.

ἀνα-καγχάζω, luid lachen PL. Euthyd. 300 d, 6. PLUT. Ant. 20, (LUC.) Asin. 6.

ἀνα-καθαίρω, en *med.* — 1 weer schoon maken, zuiveren PL. Menex. 241 d., med. LYCOPHR., POL. — 2 schiften, zuiveren PL. Leg. 678 d; λόγον ib., 642 a, polijsten of een nauwkeurig betoog houden, voet bij stuk houden. — 3 *pass.* v. d. lucht: opklaren PLUT. — 4 op den grond zuiveren INSCR.

ἀνα-κάθαρσις, ἡ, opruiming POL.

ἀνα-κάθημαι, rechtop zitten LUC.

ἀνα-καθ-ίζω, en *med.*, rechtop gaan zitten PL. Phaedr. 60 b, XEN. Cyn. 5, 19, PLUT., n. t. Luc. 7, 15.

ἀνα-καίνιζω, vernieuwen ISOCR., PLUT.

ἀνα-καίνωω, vernieuwen n. t. Col. 3, 10.

ἀνα-καίνωσις, ἡ, vernieuwing n. t. Rom. 12, 2. **ἀνα-καίω**, *ion.*, ontsteken η 13, HDT. 8, 19; ook *overdr.* ib. 5, 19, PLUT. Mor. 1089 a.

ἀνα-καλέω, AESCH. ἀγ-κ-, — 1 oproepen XEN. Cyr. 2, 28; goden, om te verschijnen, aanroepen, smeeken; vand. uitroepen als een naam geven SOPH. El. 693, Ph. 800, vgl. THUC. 1, 3, 31. — 2 terugroepen (met πάλην) THUC. 1, 131, 8, XEN. — 3 aanvuren XEN. Cyr. 1, 4, 22, ook *med.* — *Med.* 4 aanroepen, bij zich roepen THUC. 7, 73, 32, AESCH. Pers. 621; *spec.* oproepen, dagen voor het gerecht XEN. Hell. 7, 4, 33, POL., PAP. — 5 terugroepen PL. Phaedr. 89 a, XEN. An. 4, 4, 22. — 6 herroepen, herstellen,

αἶμα AESCH. Ag. 1020, ἀμάρτηματα LYS. 6, 49.
ἀνα-καλυπτήριον, τό, geschenk v. d. bruidegom,
bij het ontsluiieren der bruid PHERCYD. 2 D.,
PLUT. Timol. 8.

ἀνα-καλύπτω, — 1 ook overdr. onthullen, ont-
sluiieren EUR. Iph. A. 1146, N. T. 2 Cor. 3, 18, POL.
— 2 zich ontsluiieren EUR. Or. 294. — 3 pass. refl.
zich ontsluiieren XEN. Hell. 5, 1, 6.

ἀνα-κάπτω, intr. zich buigen HDT. 2, 8; πάλιν PL.
Phaed. 72 b (de bocht nemen), terugkeeren ἐπὶ
τὸ ἕτερον; overdr. bakzeil halen MEN. Sam. 341.
PLUT. 796 d rondwandelen.

ἀνα-καμφ-έρως, ὠτος, ὄ, een plant om liefde te
herwinnen PLUT. Mor. 939 d.

ἀνα-καμφί-πνοος, ἀνεμος, van richting wisse-
lende wind ARISTOT.

ἀν-ἀκανθος, 2, zonder graten HDT. 4, 53.

ἀνα-κάπτω, opslokken HDT. 2, 93, AR. Av. 579.

ἀνά-καρ, omhoog HIPPOCR.

ἀνά-καυσις, ἦ, het aansteken PLUT.

ἀνά-καψις, ἦ, het verslinden ARISTOT.

ἀνα-κάω (z. καίω), aansteken EUR.

ἀνά-κειμαι, — 1 bewaard zijn, in voorraad liggen
PIND. O. 13, 35. — 2 gewijd, geplaatst zijn HDT.
1, 14, PL. Symp. 197 c. — 3 ἀνάκ. ἐπὶ τινι of εἰς τι,
op iemand, iets berusten, op iets aankomen HDT. 1,
97; 3, 31, AR. Av. 637. — 4 toegeschreven zijn
PLUT. (z. ἀνα-τίθημι). — 5 aan tafel aanliggen
N. T. Mt. 26, 20.

ἀνακείον (ἀναξ), τό, Dioscurentempel THUC. 8,
93, 22, ANDOC. 1, 45, INSCR.

ἀνα-κέλομαι, aanroepen HYMN. 18, 5.

ἀνα-κέλαδος, ὄ, rumoer EUR. Or. 185.

ἀνα-κεράννυμι, — 1 opnieuw mengen γ 390. —
2 boven op mengen, bij mengen AR. Ran. 512. —
3 overdr. vermengen, v. huwelijken PLUT.

*Ανακες, ὠν, οἰ, „de heerschers”, Castor en Pollux
PLUT. Thes. 33, Numa 13.

(vgl. ἀναξ; ἀνασσα < φανακ-ῖα; INSCR. lac.
φανακ-, argiv. φαναρον).

ἀνα-κεφαλαίω, resumeeren D. H.; onder een
gezichtspunt vereenigen N. T. Rom. 13, 9.

ἀνα-κεφαλαίωσις, ἦ, resumé D. H.

ἀνα-κηκίω, — 1 opborrelen, opwellen H 262,
HIPPOCR., PL. Phaedr. 251 b. — 2 tr. doen op-
wellen AP. RH.

ἀνα-κηρύσσω, att. -ττω. uit-, omroepen HDT. 6,
103, THUC. 5, 50, 33, SOPH. O. R. 450.

*Ανάκ-ια, τά, Dioscurenefeest INSCR.

ἀνα-κινδύνεω, zich weer in gevaar begeven,
weer beproeven HDT. 8, 100; 9, 26.

ἀνα-κινέω, — 1 omhoog zwaaien HDT. 4, 94, PL.
Leg. 789 c. — 2 aanwakkeren, verwekken, νόσον
SOPH. Tr. 1259; στάσις PLUT.; overdr. PL. Men. 85 c.

ἀνα-κίνημα, τό, beweging omhoog HIPPOCR.

ἀνα-κίνησις, ἦ, — 1 het vooroefenen, losmaken
der ledematen voor den wedstrijd PL. Leg. 722 d.
— 2 ontroering SOPH. O. R. 727.

ἀνα-κίρναμαι, — 1 mengen, ποτόν. — 2 overdr.
sluiten, μετριάς φιλας EUR. Hipp. 254. — 3 pass.
op temperatuur komen PL. Ax. 371 a.

ἀνα-κλάζω, schreeuwen EUR. Iph. A. 1062; v.
honden aanslaan XEN. Cyr. 1, 4, 15.

ἀνα-κλαίω, HDT. 3, 14 en 66, z. -κλάω.

ἀνά-κλάσις, ἦ, breking, v. het licht EMPED. 42 D.
ARISTOT., LUC. Hippias 3; vertakking, v. een
leiding POL.

ἀνά-κλαυσις ἦ, en -κλαυσμός, ὄ, het bejammeren
D. H.

ἀνα-κλάω (z. -κλάω), — 1 luid weenen BACCH. 5
142 (ἀγκλ.) — 2 beweenen HDT. (z. κλάω),
THEOCR. 1, 72 (?) — 3 med. jammeren SOPH. Ph.
939, ANTIPH.

ἀνα-κλάω, — 1 omhoog buigen, -trekken, σταυ-
ρούς THUC. 7, 25, 14. — 2 om-, terug buigen EUR.
Or. 1471. — 3 breken, v. gehuid en licht ARISTOT.
— 4 overdr. pass. op iemand (εἰς) neerkomen POL.

ἀνα-κλέπτω (ἀγκλ.) wegstellen THEOCR. 5, 9.

ἀνά-κλησις (καλέω) ἦ, — 1 het aan-, toeroepen
THUC. 7, 71, 25, PLUT. — 2 het terugroepen PLUT.

ἀνα-κλητήρια, τό, feest bij het uitroepen van een
meerderjarig koning POL.

ἀνα-κλητικός, 3, — 1 terugroepend; τὸ ἀ-όν,
teeken tot den terugtocht D. H., PLUT. — 2 ver-
manend, oproepend PLUT.

ἀνα-κλίνω, — 1 omhoog steunen, -houden Δ 113.
— 2 doen (achterover) leunen σ 103, POL.; spec.
neerleggen, v. e. kind N. T. Luc. 2, 7. — 3 eig. weg-
schuiven, νέφος E 751; vand. openen, een deur γ
156; HDT. 5, 16; een lichtbron PL. Rep. 540 a. —
4 Med. achteroverleunen. — 5 vand. aan tafel
plaats nemen N. T. Mt. 14, 19; overdr. Luc. 13, 29.

ἀνά-κλισις, ἦ, — 1 het leggen HIPPOCR. — 2 het
opstaan PLUT.

ἀνα-κλισμός, ὄ, — 1 = ἀνάκλισις, HOPPOCR. —
2 leunstoel HIPPOCR.

ἀνά-κλίτος, 2, θρόνος, leunstoel PLUT.; = τὸ ἀ-ον,
bij HIPPOCR.

ἀνα-κλώθω, het resultaat uitrafelen: > veranderen
LUC. (v. d. Parcen) Zeus Elench. 7, Hist. Conser. 38.

ἀνα-κογχίζω, er bij gieten HIPPOCR.

ἀνα-κογχυλιάζω, — 1 gorgelen PL. Symp. 185 d;
ἀν. διαθήρησιν, „ontschelpen”, ontzegelen, en
daarna vervalschen AR. Vesp. 589.

ἀνα-κοινώω, THEOGR. 73 ἀνακοίνωο met hyphae-
resis, — 1 iets met iemand (τινι) gemeenschappelijk
maken, iemand van iets mee geven: iets meedeelen AR.
Lys. 1177; in iets kennen, over iets raadplegen ATT.:
XEN. An. 3, 1, 5, ISOCR. 1, 25. — 2 med. iets van
zich zelf met iemand vereenigen; v. rivieren:
samenvloeien HDT. 4, 48. — 3 meedeelen, als feit
of als vraag: beraadslagen PL. Lys. 206 b, XEN.
An. 5, 6, 36.

ἀνα-κοινωνέομαι, mededeelen PLUT.

ἀν-ακολουθ-ία, ἦ, anakoluth GRAMM.

ἀν-ακόλουθος, 2, adv. ως, zonder samenhang
EPICUR. 95 Us. D. H.; τὸ ἀ-ον = ἦ ἀνακολουθία,
een periode, waarvan constructie of gedachte niet
consequent is.

ἀνα-κολπάζω, „opboezemen”: zijn kleed of mantel
opnemen AR. Th. 1174.

ἀνα-κολυμβάω, opduiken THEOPHR.

ἀνα-κομάω, nieuw haar krijgen LUC. D. Mer. 12, 5.

ἀνα-κομιδή, ἦ, — 1 het terugkrijgen DEM. 18, 75.
— 2 wat men binnen krijgt: inkomsten ARISTOT. —
3 (med.) terugkeer Ltr.

ἀνα-κομιζω, — 1 omhoog, stroomopwaarts brengen
HDT. 2, 115, XEN. Hell. 2, 3, 14. — 2 terug, naar
huis brengen PIND. P. 4, 106, HDT. 5, 85 med. — 3
med. voor zich opbergen XEN. An. 4, 7, 1. — 4 med.
terug krijgen PAP. — 5 overdr. (= sustinere) omhoog
dragen, torschen EUR. Hipp. 831; verzevenlijken
PIND. P. 4, 9; — pass. refl. 6 terugkeeren, gered
worden HDT. 5, 85 POL.

ἀνα-κονίω, stof opjagen.

ἀν-ακοντίζω, intr. opspringen E 113, HDT. 4, 181.

ἀνα-κοπή, ἦ, — 1 het terugslaan, hinderen D. H. —
2 terugslag PLUT. — 3 het breken, teruggolven,

v. h. water ARISTOT., PLUT. — 4 uiterwaard, droog-
gelopen land PLUT.

ἀνα-κόπτω, — 1 terugstompen, -duwen, *een sluit-
balk* φ 47; terugstooten N. T. Gal. 5, 7 (?). — 2
terug-, weg-, in andere richting sturen, omgoien
THEOPHR. — 3 tegenhouden; *pass. τινος* LUC. — 4
uithakken DIOD.

ἀνα-κουφίζω, — 1 (*vgl. lat. levare*), licht maken =
opheffen TR.: SOPH. O. R. 23, EUR.; XEN. Eq. 7, 2,
PLUT. — 2 *pass. overdr.*: zich verlicht, opgelucht
voelen EUR. Hipp. 1392, XEN. Hell. 5, 2, 19.

ἀνα-κούφισις, ἡ, verlichting SOPH. O. R. 218.

ἀνα-κούφισμα, τό = *voorg.*, HIPPOCR.

ἀνα-κράζω, *aor. ἐκράγον*, N. T. ἐκράξε, (*op*-
schreeuwen ξ 467, PIND. N. 7, 75, XEN. An. 6, 4,
22, N. T. Mc. 1, 23.

ἀνα-κρέμαμαι, hangen, *suspendeo*, *bij*:
ἀνα-κρεμάννυμι, *dor. ἀγκ.*, — 1 aan iets τι *HOM.*,
eis, πρός, ophangen, *suspendo*, α 440, HDT. 3, 125;
spec. kruisigen. — 2 *overdr.* van iets afhankelijk
maken, -stellen, -achten (ἐξ, εἰς) PL. Ion 536 a, POL
— 3 in spanning brengen (*vgl. lat. suspensus*)
AESCHIN. 3, 100 POL.

ἀνα-κρίνω, — 1 (schiften), onderzoeken, τι, onder-
vragen, τινα THUC. 1, 95, 6, PL. Symp. 201 e, PAP.;
spec. jurid. — 2 *med.* (in eigen zaak >) twisten HDT.
9, 56. — 3 = *act.* PIND. P. 4, 63. — 4 een vonnis
vellen PAP.

ἀνά-κρισις, ἡ, ook ἀγ-κρ. (AESCH.) — 1 onderzoek
HDT. 3, 53 (?), PL. Phaedr. 277 e, PAP. — 2 voor-
onderzoek, instructie PL. Leg. 855 e, XEN. Symp.
5, 2, ISAE. 6, 12, PAP. — 3 = *lat. discrimen*
beslissing (?) AESCH. Eum. 364. — 4 tegenspraak
HDT. 8, 69, 7, *msch.* ook 3, 53 (*z. b.*).

ἀνα-κροτέω, applaudiseeren, *ook acc. χεῖρε, -ας* AR.
Vesp. 1314.

ἀνά-κρουσις, ἡ, — 1 het terugroeien van een schip
(*met den achterstevan naar voren*) THUC. 7, 36, 7,
PLUT. — 2 zich van een emotie herstellen PLUT. 78 a.

ἀνα-κρουστικός, 3, terugslaand PLUT. 936 f.

ἀνα-κρούω, — 1 terughouden, met korte, krach-
tige beweging XEN. Eq. 11, 3. — 2 *med.* retireeren
in een zeeslag, achteruitroeien HDT. 8, 84, THUC.
7, 62, 8; terugtrekken. — 3 *overdr.* een woord terug-
nemen PL. Phil. 13 d. — 4 in de snaren grijpen,
praeludeeren, beginnen te zingen THEOCR. 4, 31, LUC.

ἀνα-κτάομαι, — 1 terugkrijgen HDT. 1, 61, AESCH.
Ch. 237; weer inpalmen MEN. Perik. 123. — 2 her-
stellen, *tr. en intr.*, D. H. — 3 krijgen, winnen HDT.
1, 50, XEN.

ἀνά-κτησις, ἡ, het op krachten komen HIPPOCR.

ἀνακτορ-ία, ἡ, het besturen HYMN. Ap. 234, AP. RH
ἀνακτορ-ιος, den koning toebehoorend σ 397.

ἀνάκτορον, τό, woning van den heerscher, *hetzij*
god of koning: heiligdom HDT. 9, 65; tempel EUR.
Ion 55, PLUT.

ἀνάκτωρ (ἀνάσσω), ορος, δ, heerscher AESCH. Ch.
357, EUR. Iph. T. 1414; *spec.* keizer DIO.

ἀνα-κνίσκω, afdrijven ARISTOT.

ἀνα-κνιάω, door elkaar roeren AR. Pl. 302, PLUT.

ἀνα-κνιλέω, — 1 terugwentelen, doen terug-
keeren, -vallen; *pass.* ANAXIMAN. 10 D., PL. Tim.
37 a; *intr.* ARISTOT., PLUT.; δέμας, in vroegeren
staat herstellen EUR. Or. 231. — 2 herhalen LUC.

ἀνα-κνίλησις, ἡ, kringloop PL. Polit. 269 e, PLUT.

ἀνα-κνιλισμός, ὁ, = *voorg.*, DIOD.

ἀνα-κνίλωσις, ἡ, omwenteling POL.

ἀνα-κνίω, *perf. -σμαι*, terugrollen LUC., N. T.
Mc. 16, 4.

ἀνα-κυμβαλιάζω, rinkelend omduikelen II 379
(*zie* LUC. Zeux. 10).

ἀνα-κύπτω, — 1 het hoofd omhoog steken HDT.
5, 91, zich oprichten N. T. Joh. 8, 7; opduiken AR.
Ran. 1068, PL. Phaedr. 109 e. — 2 *overdr.* zich er
door heen slaan XEN. Oec. 11, 5, POL.

ἀνα-κυρίωσις, ἡ, bekrachtiging HIPPOCR.

ἀνα-κωδωνίζω, mee laten klinken AR.

ἀνα-κωκῶω, weeklagen AESCH. Pers. 468, SOPH.
Ant. 423 φθόγγον.

ἀνά-κωλος, 2, χιτωνίσκος, een kort, tot de knieën
reikend kleed PLUT., DIOD., INSCR.

ἀνάκω-μα of **ὠνάμα**? τό, heerschappij PUTHAG.,
PHILOL.

ἀνα-κωμωδέω, bespotten PLUT.

ἀνάκωξις (ἀνάξι, *z. d.*), *adv.*, *ion.*; met ἔχω, zorg
dragen, τινος HDT. 1, 24; 8, 109; THUC. 8, 102,
8. PLAT. COM.

ἀνακωχέω *enz.*, *ion.*, *z. ἀν-οκωχέω*.

ἀνα-λάζομαι, weer aannemen MOSCH. 2, 159.

ἀν-αλαλάζω, krijgsgescreeuw aanheffen XEN.
An. 4, 3, 19; uitschreeuwen EUR. Supp. 719.

ἀνα-λαμβάνω, I. omhoog-, opnemen: — 1
(= doen opstijgen) N. T. Mc. 16, 19; τόξα *enz.* HDT. 1,
78; *kleed* PLUT.; dragen *op den wagen* XEN. Hell. 6, 5,
9, *in een schip* *enz.*; in de hand nemen PL. Ap. 22 b;
in de stukken, - het archief, - een lijst opnemen PAP.
— 2 ontvangen (PL.) Ep. 7, 329 d, PLUT. (*med.* voor
zich winnen), PAP.; bevatten PLUT.; meenemen,
iemd op reis N. T. 2 Tim. 4, 11. — 3 *med.* op zich
nemen HDT. 3, 69; 5, 49, ATT., LUC.; = *act. een rol*,
ambt PLUT. — 4 geestelijk opnemen: εἰς μνήμην *enz.*
PL. Leg. 864 b. — 5 ophalen, verbeteren, her-
stellen HDT. 5, 121, THUC., PL., SOPH. Ph. 1249. —
II. (ἀνά = terug, weer): 6 terugnemen, -krijgen
HDT. 3, 73, THUC. 2, 16, 2, XEN. DEM. 4, 7, *vaak*
met πάλιν PAP.; *overdr.* ἐαυτὸν weer op zijn verhaal
komen MEN. Sam. 243. — 7 weer ophalen, herhalen
PL. Polit. 294 d: ἀναλαβῶμεν πάλιν μνήμη, PAP.;
weer opnemen HDT. 5, 62. — III. terug- >
tegen-: 8 terug-, tegen-, inhouden, ἔππον XEN. Eq.
3, 5, PL. Leg. 701 c; terughalen XEN. Cyn. 7, 10.

ἀνα-λάμπω, — 1 opvlammen XEN. Cyt. 5, 1, 15;
overdr. ontbranden, *v. oorlog* PLUT. — 2 (*beeld v. een*
lampje, kaars) weer opleven PLUT.

ἀνά-λαμψις, ἡ, het ontbranden PLUT.

ἀν-αληγής, ongevoelig BABR. 122, 8, PLUT.

ἀν-αληγής/ια, ἡ, afgestomptheid DEMOCR. 193 D.,
DEM. 18, 35, PLUT., LUC.

ἀν-άλγητος, 2, *adv.* ως, — 1 geen smart gevoe-
lende, ongevoelig THUC. 3, 40, 25; hard SOPH. Ai.
946. — 2 niet smartelijk SOPH. Tr. 126.

ἀν-αλδής, — 1 niet gedijend AR. Vesp. 1045. —
2 de groei stuitend ARAT.

ἀν-αλδήσκω, opschieten AP. RH.

ἀνα-λέγω, *ep. ἀλλ.*, — 1 oplezen, verzamelen
Φ 321, Ψ 253; *med.* voor zich verzamelen HDT. 3,
130. — 2 *overdr.* optellen, berekenen PLUT. — 3
πνεῦμα, weer op adem komen LUC. — 4 weer uit het
verleden oplezen, ophalen XEN. An. 2, 1, 17. —
5 lezen D. H.

ἀνα-λείχω, opplikken HDT. 1, 74.

ἀναλειψ/ια (*van -πτος*), ἡ, — 1 het ongezelfd zijn
POL. (-ηλ). — 2 ontbreken van zelfolie PAP.

ἀν-αλήθης, onwaar, valsch PLUT.

ἀνά-λημμα, τό, fundeering D. H., INSCR.

ἀνά-ληψις (λαμβάνω), HIPPOCR. -ληψις, ἡ, —
1 (*vgl. tollere*) het opnemen, erkennen van een
kind LUC.; N. T. hemelvaart Luc. 9, 51 (-ληψ.). —

2 geestelijk opnemen (PL.) LOCR. 100 c. — 3 terug krijgen, herwinnen PL. TIM. 83 e, PLUT. — 4 herstel THUC. 5, 65, 34, PLUT.

ἀν-αλθής, — 1 ongeneeslijk HIPPOCR. — 2 niet geneeskrachtig BION 7, 4.

ἀνα-λιμνάω, wannen PL. TIM. 52 e.

ἀνάλιπτος (ἄλιψ, een Dorische schoen) AP. RH. en LYCOPHR. hebben beter νήλιπτος: ongeschoeid THEOCR. 4, 56, INSCR.

ἀνάλισκω (uit ἀνα-(F)αλ-, z. ἀλίσκομαι), aor. en perf. ἀνάλ- en ἀνηλ-, — 1 gebruiken, verbruiken, ὑπνοῦ PIND. P. 9, 25, χρόνον, χρήματα, πόνους PL. PHAED. 83 b. — 2 misbruiken, verkwisten DEM. 3, 19. — 3 spec. geld besteden, onkosten maken ATT. — 4 (besteden >) betalen DEM. 33, 40. — 5 (verteren *praegn.*) doen verdwijnen, vernietigen AESCH. Ag. 570, SOPH. O. R. 1174, PL. PROT. 231 b, N. T. LUC. 9, 54, *overdr.* GAL. 5, 15.

ἀν-άλιστος, 2, ongezouten PLUT.

ἀν-αλακείη, ἡ, — 1 weerloosheid Z 74, *eld.* — 2 lafheid THEOGN. 891.

ἀν-αλις, ἰδος, acc. -ἰδα; -iv γ 375, PIND., AESCH., — 1 weerloos O 62, B 201. — 2 laf E 331, PIND. O. 1, 81, AESCH. Ag. 1224.

ἀν-αλλοιωτος, 2, onveranderlijk PLUT.

ἀν-άλλομαι, opspringen AR. Ach. 641 (?), XEN. Eq. 8, 3, PLUT.

ἀν-αλμος, ongezouten XEN. Oec. 20, 12.

ἀνα-λογ-έω, analogo zijn PLUT.

ἀνα-λογ-ία, ἡ, — 1 juiste verhouding v.-SOCR., PL. TIM. 31 c., Polit. 257 b tot N. T. ROM. 12, 6. — 2 wiskundige, logische evenredigheid PL. TIM. 56 c, ARISTOT. — 3 analogie GRAMM.: regelmatigheid (*teg. anomalie*).

ἀνα-λογίζομαι, — 1 oprekenen; overzien PL. PROT. 332 d. — 2 overdenken, τι, πρὸς τι, tegenover iets PL. THEAT. 186 a; THUC. 8, 83, 24, N. T. Hebr. 12, 3. — 3 *verzw.* bemerken XEN. Mem. 2, 1, 4.

ἀνα-λογισμός, 3; = ἀνάλογος, PLUT.

ἀνα-λόγισμα, τό, verhoudingsberekening PL. THEAT. 186 c.

ἀνα-λογισμός, ὁ, — 1 berekening THUC. 3, 36, 19. — 2 besluit XEN. Hell. 5, 1, 19.

ἀνά-λογος, (*hypostase uit ἀνά λόγον, z. d., vgl. PL. PHAED. 110 d.*) overeenkomstig, beantwoordend PL. TIM. 69 b.

ἀν-άλος, 2, — 1 ongezouten PLUT. — 2 niet zoutend N. T. Me. 9, 50.

ἀνάλω, *latere bijvorm* = ἀν-ἄλισκω, v.-SOCR. AESCH. Sept. 813, THUC. 3, 81 3, XEN. Hier. 11, 1.

I. ἀν-αλτος (: *lat. alo*), 2 onverzadelijk § 114.

II. ἀν-αλτος (ἄλς), 2, ongezouten HIPPOCR.

ἀνα-λύζω, snikken LUC. Somn. 4,

ἀνά-λύσις, ἡ, — 1 het losmaken, *van boeien; κακῶν*, bevrijding SOPH. El. 142. — 2 oplossing, beantwoording ARISTOT., PLUT. — 3 analyse, *in de logica* ARISTOT. — 4 het sterven Ltr., N. T. 2 Tim. 4, 6.

ἀνα-λύτῆρ, ἦρος, ὁ, verlosser AESCH. Ch. 159.

ἀνα-λυτικός, oplossing, analytisch ARISTOT.

ἀνα-λύω, HOM. ἄλλ.; ὕ *bij* HOM., ὕ *later in praes.*, — 1 losmaken, losrafelen, ἰστών τ 150, ω 139. — 2 losmaken, iemand: bevrijden μ 200, PIND. N. 10, 90; *alg.* bevrijden. — 3 *spec.* het anker losmaken, -lichten, ἔγκραυν, *en abs.*, opbreken, wegtrekken POL., N. T. LUC. 12, 35; *overdr.* EPICUR. 83 Us. — 4 ontbinden, τὸν βίον = sterven INSCR.; *vand. abs.* sterven INSCR., N. T. Phil. 1, 23. — 5 oplossen, *moeielijkheden, vraagstukken*; in zijn deelen oplossen, terugbrengen tot, ARISTOT. — 6 opheffen > onge-

MULLER, Grieksch Woordenboek.

daan, weer goed maken; *med.* DEM. 14, 34. — 7 opheffen > vernietigen, *wetten enz.*, XEN. Hell. 7, 5, 18, PLUT.

ἀνάλω-μα, τό, uitgave, onkosten AESCH. Supp. 476, THUC. 1, 99, 33.

ἀνάλω-σις, ἡ, uitgave THEOGN. 903, THUC. 1, 99, 33.

ἀνάλω-τής, ὁ, verkwister PL. Rep. 552 c.

ἀνάλω-τι-κός, 3, duur PL. Rep. 558 d.

ἀν-άλωτος, 2, — 1 onneembaar HDT. 1, 84. — 2 niet ingenomen THUC. 4, 70, 25. — 3 onomkoopbaar XEN. Ag. 8. 8. — 4 onaanvechtbaar PL. THEAT. 179 c.

ἀνα-μαιμάω, woeden door, ἄγκρα Y 490.

ἀνα-μανθάνω, uitvorschen HDT. 9, 101.

ἀνα-μαντεύομαι, orakel herroepen DIO.

ἀν-αμάξευτος, 2, voor vrachtwagens vernietigbaar HDT. 2, 108.

ἀνα-μαρμαίρω, doen opstralen AP. RH.

ἀν-αμάρτητος, 2, *adv.* ὡς, — 1 zonder schuld HDT. 1, 155, DEM. — 2 onverdiend ANTIPH. — 3 zonder denkfout, -dwaling PL. THEAT. 200 e. — 4 zonder fout, feilloos PL. Rep. 339 b. — 5 onfeilbaar PL. Rep. 339 b, XEN. Cyr. 8, 7, 22; betrouwbaar. — 6 *adv.* onwankelbaar XEN. Mem. 4, 3, 14.

ἀνα-μασάομαι, herkauwen; *overdr.* nog eens overdenken AR. Vesp. 783.

ἀνα-μάσσω, *att.* -μάττω, — 1 (*vgl. s. v. μάγειρος en ἀμαμάκετος; μάσσω ook v. bloedig slachten*), ἔργον κεφαλῆ δ. τ 92 > (HDT. 1, 155) boeten. — 2 *med.* doorkneden AR. Nub. 676. — 3 boetseeren, nabootsen (PL.) LOCR. 94 a. — 4 bezoedelen PLUT.

ἀ-νάματος, 2, zonder water ANON. (PLUT.).

ἀνα-μάχομαι, — 1 opnieuw strijden HDT. 5, 121, PL. PHAED. 80 c. — 2 „hervechten”: revanche nemen, opnieuw uitvechten, τι XEN. Cyr. 3, 1, 20. — 3 *vand.* herstellen Ltr. — 4 opnieuw bevechten PL. Hipp. mai. 286 d τ.

ἀν-ἀμβάτος, niet onder den man XEN. Cyr. 4, 5, 46.

ἀνα-μείγνυμι, vermengen SAPHO 55 b 4 ALD (ὄν.), ANTIPH. 51 D., ARISTOT. A. II. 21.

ἀνα-μέλπω, — 1 bezingen THEON. DELPH. — 2 anaheffen (ANAGR.) 36, 2, THEOCR. 17, 113.

ἀνα-μένω, — 1 tr. afwachten, τι τ 342, PIND. P. 6, 31, XEN. — 2 intr. afwachten; *ὠκτα*, den heelen nacht HDT. 7, 42, PL. LYS. 209 a.; *met A.C.I. ib.* 8, 15, THUC. 4, 135, 10, XEN. An. 3, 1, 14. — 3 (wachten dat iets gebeure, *praegn.*) daarmee wachten, uitstellen EUR. Or. 1101, XEN. Cyr. 1, 6, 10. — 4 afwachten > trotseeren PIND. P. 6, 31, dragen DEM.

ἀνά-μεσος, 2, midden in het land HDT. 2, 108.

ἀνά-μεστος, 2, geheel vol (DEM.) 25, 32.

ἀνα-μεστόω, opvullen AR. Ran. 1084.

ἀνα-μετρέω, — 1 weer meten, weer langs varen μ 428 (*vgl. lat. (z)metiri*). — 2 geheel opmeten HDT. 2, 109, PL. TIM. 39 d. — 3 met de maat toemeten, verdeelen AR. Nub. 203 (*woordspel met bet. 2*). — *Med.*, v. *geestelijken inhoud*: 4 weer uitmeten, vermelden EUR. Ion 250. — 5 optellen PLUT., LUC. — 6 toemeten, wijden EUR. Iph. T. 346.

ἀνα-μέτρσις, ἡ, — 1 kadastrale opmeting PAP. — 2 *overdr.* schatting, waardeering PLUT.

ἀνα-μηρῦκάομαι, herkauwen ARISTOT., LUC.

ἀνα-μηρῦομαι, oprollen PLUT. 978 d.

ἀνά-μιγδα, *adv.*, door elkaar SOPH. Tr. 518.

ἀνα-μίγδην, *adv.* = *voorg.*, NIC. Th. 912.

ἀνα-μίγνυμι z. ἀνα-μίσιω.

ἀνα-μιμνήσκω, *later ἦσκω*, PIND. ἀ(μ)ινῶ-, μέμναμ(αι) SAPHO 27, 15 ALD. — 1 iets, iemand herinneren; *samen*: τινα τι γ 211, HDT. 6, 140, ATT. tot N. T. 1 Cor. 4, 17; *daarnaast* τινα τιγος

PL. Symp. 198 c. — 2 *pass. refl.* zich herinneren HDT. 5, 109, ATT. tot N. T. Mc. 14, 72, ook met *participium* XEN. An. 5, 9, 23.

ἀνα-μίμνω, = ἀνα-μύνω, — 1 afwachten, τινα Α 171. — 2 wachten, stand houden II 363.

ἀνα-μίξω, *adv.* door elkaar HDT. 1, 103, THUC. 3, 107.

ἀνά-μίξις, ἡ, verkeer PLUT.

ἀνα-μίσιγω, HOM. *impf.* en *aor.* ἀμιξίας Ω 529, — 1 *eig.* boven op, er bij mengen HOM., HDT. 1, 116. — 2 door elkaar mengen Ω 529; vereenigen PL. Lys. 206 d. — 3 *pass.* verkeerden HDT. 1, 199, PLUT.

ἀνα-μίσθ-αρνέω, weer loon trekken COM., PLUT. Nic. 2.

ἀνα-μίσθώω, opnieuw verhuren TAB. HERACL.

ἀνα-μίσθωσις, ἡ, het opnieuw verpachten PAP.

ἀν-αμια, τό, fakkelt HECATAEUS 9 D., PLUT.

ἀν-άμματος, 2, zonder knoop XEN. Cyn. 2, 439.

ἀνά-μνησις, ἡ, — 1 het zich weer te binnen brengen *spec. in Plato's ideeënleer* Phaedr. 72 e, Men. 81 d., 82 a. — 2 vermaning PLUT. — 3 (herinnering >) bekensten, ἀμαρτιῶν N. T. Hebr. 10, 3; *bij het avondmaal* 1 Cor. 11, 24.

ἀνα-μνηστικός, 2, — 1 zich makkelijk weer iets te binnen brengend, *teg. μνημονικός* die iets in het geheugen heeft ARISTOT. — 2 *daarvoor dienend* PLUT.

ἀνα-μνησ-τός, te herinneren PL. Men. 87 b.

ἀνα-μολεῖν, *aor.* 3, zich over iets verspreiden, κέλαδος πόλιν in *imes.* EUR. Hec. 928.

ἀνα-μολύνω, bezoedelen PHERECR.

ἀνα-μορμύρω, opruizen μ 238.

ἀνα-μοχλεύω, den μοχλός, sluitboom v. d. deur, losmaken, openen EUR. Med. 1317.

ἀν-αμπλάκητος, *waarnaast -απλ-* ook *bestaansrecht heeft*, z. SOPH. O. R. 472 (z. s.v. ἀμπλακίσκω) niet falend AESCH. Ag. 345.

ἀνα-μυχθίζομαι, hard zuchten AESCH. Pr. 745.

ἀν-αμφι-βόλος, 2, *adv.* ως, ondubbelzinnig Ltr.

ἀν-αμφι-λεκτός, 2, *adv.* ως, niet betwijfeld Ltr.

ἀν-αμφι-λογος, 2, *adv.* ως. — 1 onbetwist XEN. Mem. 4, 2, 34 — 2 *gaarne* XEN., Cyr. 8, 1, 44. LUC. — 3 *adv.* principieel MARC. AUR. 1, 8.

ἀν-αμφισ-βήτητος, 2, *adv.* ως, onbetwist; zeker, bepaald THUC. 1, 132, 18, LYS. 2, 43, PL.

ἀν-αμφο-οδάρχης, de niet aanwezig αμφ. PAP.

ἀν-ανδρία, ἡ, LUC. -ητή, — 1 lafheid, verwijfdheid AESCH. Pers. 755 PL. Theaet. 176 c. — 2 het niet manbaar zijn z. EUR. Med. 466, LUC. — 3 het zonder man zijn PLUT. 302 f.

ἀν-ανδριεῖς, οἱ, *bij de Scythen*: ontmanden (of impotenten) HIPPOCR.

ἀν-ανδρος, 2, *adv.* ως, — 1 zonder man, echtgenoot SOPH. O. R. 1506. — 2 zonder mannen, -bevolking AESCH., SOPH. O. C. 939. — 3 zonder mannelijkheid: laf; verwijfd HDT. 4, 142, PL. Theaet. 177 b, DEM.

ἀν-άνδρωτος, 2, zonder man SOPH. Tr. 109.

ἀνα-νεάζω, *tr.* verjongen AR. Ran. 592, *pass.* D. H.

ἀνα-νέωμαι, — 1 opsommen HDT. 1, 173. — 2 op-lezen THEOCR. 18, 47.

ἀνα-νέομαι, *ep.* ἀν., opkomen κ 192.

ἀνα-νεόω, — 1 vernieuwen, ook *med.* THUC. 5, 46, 6, ISOOCR., POL. — 2 in het geheugen oprispschen POL. — 3 *pass. refl.* zich vernieuwen N. T. Eph. 4, 23.

ἀνα-νεύω, — 1 omhoog, *d. i.* achterover knikken, het hoofd terugtrekken: weigeren Z 311, PL., AR. Lys. 126. — 2 verbieden φ 129. — 3 ontkennen XEN. — 4 het hoofd opheffen POL. *Tegenst.* ἐπι-νεύω PL. Rep. 351 c.; *κατανεύω* ib. 350 e.

ἀνα-νέω, te boven komen DIO PRUS.

ἀνα-νέωσις, ἡ, — 1 vernieuwing THUC. 6, 82. —

2 *spec.* hernieuwing van een hypotheek en de inschrijving daarvan, hervatting v. een proces PAP.

ἀνα-νήρω, — 1 weer nuchter worden PLUT., LUC. de Salt. 84. — 2 *overdr.* tot bezinning komen N. T. 2 Tim. 2, 26. — 3 weer nuchter maken LUC.

ἀνα-νήχομαι, opduiken PLUT.

ἀν-ανθέω, weer bloeien THEOPHR.

ἀν-ανθής, 2, — 1 uitgebloeid THEOPHR. — 2 *overdr.* krachteloos PL. Symp. 196 a.

ἀνα-νομή, ἡ, herverdeling EUR.

ἀν-αντα (*vgl.* ἐν-αντιός), bergop Ψ 116.

ἀν-αντι-αγώνιστος, 2, — 1 niet door tegenstreven vertroebeld, ongestoord, εὖνοια THUC. 2, 45. — 2 niet te bevechten, onbedwingbaar, σθένος POL. — 3 *act.* niet tot tegenstand in staat PLUT.

ἀν-άντης (*vg.* ἀν-αντα), 2, — 1 tegenover omhoog, *teg. κατ-άντης*: oplopend, steil HDT. 2, 29, PL. Phaedr. 247 b. — 2 moeielijk. — 3 het moeielijkste, hoogste PL. Rep. 568 c.

ἀν-αντι-βλεπτος, niet in de oogen te zien PLUT.

ἀν-αντι-λεκτος, onbetwistbaar CIC., LUC. Eun. 13.

ἀν-αντι-ρρητος = *voorg.*, POL., N. T. Act. 19, 36; ἀ-ως *act.* zonder tegen te spreken *ib.* 10, 29.

ἀν-αντι-φρωνησις/α, ἡ, het antwoord schuldig blijven CIC. Att. 15, 13, 1. *van*:

ἀν-αντι-φρόνητος, niet beantwoord CIC. Att. 6, 1, 23.

ἀν-αντλέω (*vgl.* lat. *ex-anclare*), — 1 *eig.* uitputten. — 2 *tot den bodem* ledigen, drinken, lijden, πόνους D. H.

ἀναξ, ἀνακτος ὁ, (ἡ . . . = ἀνασσα PIND. P. 12, 3). — 1 beschermer, „Heer“, v. god ὁ koning, A 390, HERACL. 93 D (v. Apollo), HDT. 1, 159, TR.: SOPH. O. R. 80, AR. Nub. 264, INSCR.; ὁ A 172, TR.: AESCH. Pers. 5; *van Tiresias* λ 244. — 2 meester α 397, κ 216. — *Bij* HOM. *voc.* ook ἀνα. *Ouder woord dan het witheemsche βασιλεύς.* Ook gebruikt van de prinsen, reguli, en later (ATT.) o. a. van de aanzienlijken. — 3 *verzw.*: heer en meester, bestuurder, v. schepen, wapenen enz. TR.: AESCH. Pers. 378, EUR. Hipp. 88.

(*favax*-oudere stem, z. *φάνακες*, (z. d.), *Anaces* CIC. N. D. 3, 21, 53 de Dioscuren; *ἀνασσα, ἀνάσσα* < *ἀνακία, -ία*. *Vgl. phryg. favaxti* en misschien als leenw. *paelign. Anacta, Anactata*, osc. *An agtia*. *De stem ανακ-τ-* door het oude nom. ag. *ἀνάκ-τωρ*, dat talrijke afl. had? *De oorspr. bet. moet „beschermer“ zijn geweest.* z. Z 403 *ἐούετο*. *Misschien ἀλλόσω: ἄλλο- = φανόσω, favax-W. uen-: o. ind. vānati* hij wint, *o.saks. winnan* zich afmatten, strijden, winnen, *ndl. winnen*).

ἀνα-ξάινω, *pass.* weer opengehaald worden POL., PLUT.

ἀνα-ξηραίνω, HOM. ἀγ-ξ. — 1 uitdrogen Φ 347. — 2 droog maken, leeg drinken HDT. 7, 109. — 3 verteren CALL., PLUT.

ἀνα-ξήρασις, ἡ, het uitdrogen THEOPHR.

ἀνα-ξηρατικός, uitdrogend PLUT.

ἀνα-ξηρασία, ἡ, = ξήρασις, THEOPHR.

I. ἀνάξια (< ἀνακτ-ια: ἀνάξ), ἡ, — 1 heerschappij, AESCH. — 2 bevel PIND. N. 8, 10.

II. ἀνάξια, ἡ, onwaardigheid ZENO.

ἀναξί-αλος, zee beheerschend BACCH. 19, 8.

ἀναξί-βρόντας, donder beheerschend BACCH. 16, 66.

ἀν-αξιό-λογος, niet de vermelding waard DIOD.

ἀν-αξιο-πάθεια, ἡ, onwaardige behandeling IOSEPH.

ἀν-αξιο-παθεῖω, — 1 slecht behandeld worden. — 2 iets als slechte behandeling ondergaan, boos zijn D. H., PLUT.

ἀν-άξιος, 2, (3, PL. Prot. 356 a), *adv.* ως, on-

waardig (ἄξιος), — 1 niets-waardig, verachtelijk SOPH. EL. 189, HDT. 7, 9. — 2 niet waard(ig), τινος, beneden de waarde van PL. AP. 38 e, tot N. T. 1 Cor. 6, 2 — 3 niet waard, -passend bij, τινος; te goed SOPH. Ph. 1009 (teγ. κατ'ἀξίως uit κατ' ἀξίαν). — 4 niet overeenstemmend. (met verdienste of schuld): onverdiend SOPH. Ph. 686. — 5 abs. schandelijk, (uit: onwaardig. SOPH. Ai. 1392.

ἀναξιμολπος, dansmuziek beheerschend BACCH. 6, 10.

ἀναξι-φόρμιγξ, ιγγος, de cithar beheerschend, ὕμνοι PIND. O. 2, 1.

ἀνα-ξυνόω, dor., = ἀνα-κοινώω, med. XEN. Hell. 1, 1, 30.

ἀναξυρίς (pers.), ἶδος, ἡ, alleen in plur., een lange en wijde broek, bij de Perzen en andere volken in gebruik HDT. 1, 71; 3, 87, XEN. An. 1, 5, 8, LUC.

ἀνα-ξῶω, — 1 afkrabben ANTIPH. 5, 45. — 2 opnieuw glad maken PLUT. — 3 om-, opwoelen ARISTOT.

ἀνα-οίγω, HOM. = ἀν-οίγω, Ω 455.

ἀνο-παιδεύω, weer als jongen behandelen SOPH. fr. 434, geparodieerd door AR. Eq. 1099.

ἀνά-παιστος (παίω : „teruggelassen” = omgekeerde dactylus), ὄ, anapaest, als versvoet — — ; bijz. οἱ ἀνάπ., parabasis AR. Eq. 504; τὰ ἀνάπ., in anapaesten vervaardigde spotdichten, vand. spot PLUT. Pericl. 33, LUC.

ἀνά-παλιν (ἀνά + acc. v. *πάλις, z. πάλιν), adv. — 1 („volgens omkeering”): omgekeerd, terug; log. intedeel PL. Tim. 82 c. — 2 ten tweeden male, weer PL. Phaedr. 264 a.

ἀνα-πάλλω, HOM. ἀμπ., — 1 met een zwaai opheffen Γ 355 tot PLUT. Galba 27. — 2 aanhitsen EUR. Ba. 1190. — 3 pass. opspringen Υ 424, PIND. O. 13, 72.

ἀνά-παλσις, ἡ, het opwerpen ARISTOT.

ἀν-ἀπάντητος, 2, iter, waarop men niemand tegenkomt CIC.

ἀνα-πάσσω, uitstrooien, overdr. uitsprankelen, de charme van een lied PIND. O. 10, 94.

ἀνά-παυλά, ης, ἡ, — 1 het uitrusten HERACL. 111 D., κακοῦ THUC. 2, 38, 12, SOPH. Ph. 638. — 2 rustplaats PL. Leg. 625 b. — 3 rust, als: rustbeurt THUC. 2, 75, 19. Soph. Col. 873

ἀνά-παυμα, τό, het braak laten liggen of licht bebouwen PAP.; vand. -ματικά, τά, lichte gewassen.

ἀνά-παυσις, ἡ, — 1 het uitrusten PIND. N. 7, 52, THUC. 4, 20, 26 — 2 otium POL.; rust N. T. Mt. 11, 29. — 3 stilstand PLUT., N. T. Apoc. 4, 8. — 4 het braakliggen PAP.

ἀνα-παυστήριος, 3, HDT. ἀμπ., — 1 geschikt om uit te rusten, ἀ. θῶκος HDT. 1, 181. — 2 τὸ ἀ-ον, militaire rust; de plaats daarvoor; het signaal daarvoor, ook 's avonds: avondappél.

ἀνα-παντήριος, 2, = voorg. XEN. Mem. 4, 3, 3.

ἀνα-παύω, — 1 doen ophouden, laten uitrusten, τινά τινος, τινά ποιῶντα τι οἱ τῆ, P 550, alg. tot THEOCR. Ep. 3, 2 (ἀμ-π.), N. T. Mt. 11, 28. — 2 laten rusten, v. militairen XEN. Cyr. 7, 1, 4; act. intr. rusten THUC. 4, 11, XEN. Hell. 5, 1, 21. — 3 laten rusten: met rust laten, v. d. grond = braak laten liggen PAP. — 4 doen rusten; tot rust brengen, dwingen PLUT. — 5 euphem. dooden I.tr. — **Pass. refl.:** 6 ophouden, uitrusten, slapen HERACL. 84 D., HDT. 7, 16, 3, alg. tot N. T. Mt. 26, 45. — 7 braak liggen PIND. N. 6, 20. — 8 ophouden met iets, τινος THUC. 7, 73, 18; van iets afzien XEN. An. 5, 6, 31. — 8 halt houden, rust houden, rusten XEN. Cyr. 2, 4, 3. — 10 (euphem. ophouden of rusten)

sterven HERACL. 20 D., THEOCR. 1, 17, PAP. — **Pass. 11** beëindigd worden. — **12** tot stilstand gebracht-, gestoord worden XEN.

ἀνα-πεῖθω, — 1 tot andere gedachten brengen PL. Gorg. 493 a. — 2 tot andere plannen brengen, overhalen, bewegen HDT. 1, 37, ATT. tot N. T. Act. 18, 13.

ἀνά-πειρα, ἡ, — 1 proef(tocht). — 2 oefening, exercitie POL., Ltr.

ἀνα-πειράομαι, zich oefenen: exercereen, manoeuvreeren HDT. 6, 12, THUC. 7, 7, 27, DEM., POL.

ἀνα-πείρω, HOM. ἀμπ., doorboren, aanrijgen B 426, HDT. 4, 94, AR. Ach. 1007.

ἀνα-πειστήριος, overredend AR. Nub. 875.

ἀνα-πεμπάζομαι, — 1 weer ophalen PL. Leg. 724 b. — 2 kort ophalen, samenvatten PL. Lys. 222 e. — act. LUC. (vgl. πεμπάζω).

ἀνα-πέμπω, PIND., TR. ἀμπ., — 1 naar boven, naar het binnenland zenden ATT. — 2 doen opwellen, doen ontspruiten (lat. submitto) PIND. P. 9, 46, πῦρ EMPED. 62, 6 D. — 3 de geslachtsboom terugbrengen tot... DIOD. — 4 terugzenden, laten gaan PIND. I. 6, 10, alg. tot N. T. LUC. 23, 11; een zaak naar een lagere rechter verwijzen. — 5 spec. hooger opzenden: een klacht indienen PAP.; een zaak naar een hooger rechter verwijzen PAP. — 6 med. van zich terugzenden XEN. An. 1, 1, 5.

ἀνα-πέσσω, att. -πέττω, opkookken, opwarmen ARISTOT.

ἀνα-πετάννυμι, — 1 uitbreiden, ontplooiën A 480. — 2 (uitspreiden) openen, σανίδες M 122, poorten HDT. 3, 146. Part. perf. -πεπταμένος: open, v. d. zee HDT. 8, 60. — 3 overdr. open > vrij, onbelemmerd ATT.: PL. Phaed. 111 c, PLUT. — 4 vrij; praegn. > bandeloos, brutaal PL. Phaedr. 240 e.

ἀνα-πέτης, 2, wijdgeopend HIPPOCR.

ἀνα-πέτομαι, — 1 opvliegen HDT. 2, 55. — 2 overdr. opvliegen, fladderen, van angst SOPH. Ant. 1307, v. vreugde Ai. 693.

ἀνα-πήγνυμι, vasthechten, vaststeken AR. Eecl. 843, ALEXANDR., PLUT.

ἀνα-πηδάω, HOM. ἀμπ., — 1 opspringen A 379 tot N. T. Mc. 10, 50, op een paard XEN.; overdr.: voor een bezigheid AR. Av. 490, om te spreken ORAT. — 2 terugspringen AR. Ran. 566.

ἀνα-πήδησις, ἡ, het opspringen ARISTOT.

ἀνα-πηνίζομαι, ophaspelen, d.v. het spinsel van de zijdevormen ARISTOT.

ἀνα-πηρία, ἡ, gebrekkigheid ARISTOT.

ἀνα-πηρος, 2, gebrekkig PL. Crito 53 a, AESCHIN., PLUT. tot N. T. LUC. 14, 13.

ἀνά-πηρώω, gebrekkig maken PL. Phil. 310 e.

ἀνα-πίδωω, doen opwellen PLUT.

ἀνα-πιέζω, terugdrukken HIPPOCR.

ἀνα-πίλιέω, omhoog persen, uithalen HYMN. Merc. 41.

(z. HESYCH.: πίλημαζώνη, μίτρα; *πιλέω, snoeren, drukken, persen, vgl. lat. pilare, com-pilare samenpersen).

ἀνα-πίμπλημι, — 1 tot boven toe vullen. — 2 overdr. vullen, verzadigen, θυμόν; geheel (ver)vullen, τί τινος ATT. — 3 vervullen, in vervulling doen gaan, πότμον Δ 170. — 4 vand. (een eisch vervullen, volledig maken): dragen, lijden, κακὰ πολλά O 132, HDT. 5, 4. — 5 (vervullen met,) besmetten, aansteken THUC. 2, 51, 15, PL. Ap. 32 c, Phaed. 67 a; bevleken XEN.

ἀνα-πίμπρημι, pass. opzwellen NIC. Ther. 179.

ἀνα-πίνω, oprinken, absorberen HIPPOCR.

ἀνα-πίπτω, AESCH. ἄμπ., *aor.* -έπεσα N. T., — **1** achterovervallen AESCH. Ag. 1599. — **2** zich achterover gooien, uithalen. *bij het roeien* XEN. Oec. 8, 8. — **3** achterover gaan liggen PL. Phaedr. 254 b, gaan aanliggen N. T. Luc. 11, 37. — **4** *overdr.* het gewonnen geven THUC. 1, 70; *soms met ταῖς γνώμας*, den moed opgeven. — **5** *v. dingen:* ter neer liggen, verwaarloosd worden DEM. 21, 163.

ἀνα-πιτνέω, *bij* DICHT. = ἀναπίπτω.

ἀνα-πίτνημι, = ἀναπετάνομαι, PIND. O. 6, 27, I. 3, 65.

ἀν-ἀπλάκητος, *z.* ἀνάμπλ.

ἀνά-πλασις, ἦ, — **1** het zetten; *en* — **2** nieuwe vorming HIPPOCR.

ἀνά-πλάσμα, τό, vorming DIOD.

ἀνα-πλάσμός, ὁ, inbeelding PLUT.

ἀνα-πλάσσω, *att.* πτω, — **1** opnieuw vormen, bouwen; herstellen HDT. 8, 109. — **2** door vormen maken, μέλη PL. Alc. I, 121 d. — *overdr.* **3** dichten, scheppen Ltr. — **4** verzinnen POL.

ἀνα-πλείω = -πλέω, NIC.

ἀνα-πλέω, — **1** omvlechten, τί τιμ, iets met iets PIND. O. 2, 82, THEOCR. 3, 23. — **2** (*vgl. nld.* vlecht) *med.* het haar opmaken LUC. — **3** *med.* een krans vlechten LUC.

ἀνά-πλεος, 3, = ἀνά-πλεως, HDT. (?), ARISTOT.

ἀνά-πλευσις, ἦ, vaart stroomop HIPPOCR.

ἀνα-πλέω, -πλεύω AP. RH., Ltr., — **1** opraven μ 234; stroomop varen THUC. 1, 104, 11, Ltr. — **2** de zee opraven Δ 22. — **3** terugvaren XEN. Hell. 4, 8, 36. — **4** op zee varen DEM. — **5** uitvallen *v. landen* NIC. Ther. 308. (?)

ἀνά-πλεως, ων, *f.* ἀνα-πλέα PL. Phaedr. 83 d, — **1** tot boven gevuld HDT. 4, 31 (?). — **2** vervuld van, besmet door, τυπος PL. Phaedr. 83 d.

ἀνα-πληρώω, — **1** vullen, τὸ κενωθέν PL. Tim. 81 b. — **2** voltallig maken ATT. *tot* N. T. Thess. 2, 16. — **3** vervullen, geheel naleven, *van een pachtcontract* PAP.; geheel geven ἐλήθειον PLUT. — **4** weer goed maken N. T. 1 Cor. 16, 17. — **5** iemds plaats vervullen N. T. 1 Cor. 14, 16. — **6** *med.* vullen, rijk maken EUR. Hel. 908. — **7** *pass.* vol worden THUC. 2, 28.

ἀνα-πληρώ-σις, ἦ, aanvulling ARISTOT., bevrediging, ὄργης PLUT.

ἀνα-πληστικός, 3, aanvullend; aanstekelijk ARISTOT.

ἀνά-πλοος, *contr.* ἀνά-πλους. ὁ, — **1** vaart, stroom HDT. 2, 4, 8. — **2** het in zee steken POL. — **3** gelegenheid stroom op te varen: landingsplaats PL. Critias 117 e.

ἀν-ἀπλόω, openen, *deur* Mosch. 2, 60, BABR. 74, 3. **ἀνα-πλώω** = -πλέω, HDT. 1, 78; 8, 70.

ἀνά-πνευμα, τό, verpoozing PIND. (ἄμπ. N. 1, 1).

ἀνά-πνευσις, ἦ, — **1** het ademen ARISTOT. — **2** verademing Σ 201.

ἀνά-πνευστος, ademloos, hijgend, zwaar ademhalend (?), HES. Th. 797.

ἀνα-πνέω, *aor.* ἀμπνῦε X 222; *med.* ἀμπνύτο Δ 359, *pass.* ἀμπνύθη E 697, ε 458 *z.* πεπνυμένος; — **1** herademen, op adem komen II 302. — **2** op-ademen, = inademen EMPED. 100, 1 D., PL. Phaedr. 112 b. — **3** te voorschijn ademen = blazen PIND. O. 8, 36, v.-SOCR. — **4** *verzw.* ademen = leven PIND. N. 7, 5. — **5** *praeagn.* een borst opzetten, trotsch zijn EUR. Tr. 1277 (?), DEM. — **6** *Med.-pass.* tot bezinning komen, -terug komen.

(: πνέω, ook de mediale vormen: -πνῦ- ook in de gereduplic. vorm παινύω bedrijvig zijn, en

πεπνυμένος. Voor bet. vgl. lat. animus: anima: geanimeerd. Zoals πλύν-: πλέω- zoo πνύν-: πνεύω-; de vorm ἀμπνύθη E 697, ε 458 is dus juist en eerst later door ἀμπνύθη met ὄ i p v. ὄ (waarnaar ἀμπνύτο) vervangen).

ἀνα-πνοή (*z.* ἀνα-πνέω), ἦ, — **1** het inademen, de adem PIND. P. 3, 57, v.-SOCR.: HERACL. A 16 EMPED. 100 D., PL. Tim. 79 e AR. Nub. 627. PLUT. *and.*; ἀμπνοῶς ἔχειν, ademen, leven SOPH. Ai. 416. — **2** het uitrusten, het ademen PIND. P. 4, 199, ATT., PLUT. — **3** uitdamping van den grond, uitwaseming PL. Tim. 85 a; geur van bloemen ARISTOT.; het opwaaien, ἀπὸ τῆς θαλάσσης THEOPHR. — **4** trekking van de lucht, luchtgat, *waardoor iets opstijgt* PLUT. Aemil. 14. — **5** ademhalingsorgaan LUC. Nigrin 32.

ἀνά-πνοιά, ἦ, het ademen ARISTOT.

ἀν-ἀπό-γράφος, 2, niet in het bevolkingsregister opgenomen PAP.

ἀν-ἀπό-δεικτος, 2. — **1** onbewijsbaar PL. — **2** wat geen bewijs noodig heeft, onmiddellijk evident ARISTOT. — **3** onbewezen POL. — **4** *act.* niet in staat te bewijzen PAP.

ἀνα-ποδίζω, — **1** teruggaan LUC. Nekyom. 7. — **2** *causat.* laten terugkomen, gaan HDT. 5, 92, 6, AESCHIN.; ἐωυτόν HDT. 2, 116 = herroepen. — **3** terugnemen, veranderen LUC. — **4** herhalen ANTIPH. 18 D.

ἀν-ἀπό-δράστος, — **1** niet te ontvlieden ARISTOT. — **2** niet in staat weg te loopen PLUT.

ἀν-ἀποινος (ἀποινα), zonder losgeld A 99.

ἀν-ἀπό-κριτος, 2, *adv.* ως, zonder antwoord POL.; *adv.* ANTIPH 3 γ, 2.

ἀν-ἀπό-λαυστος, ongenietbaar PLUT.

ἀνα-πολέω, ἄμπ. PIND. — **1** *eig.* omwenden; *overdr.* (*vgl. volutare*) omwentelen, herhalen PIND. N. 7, 104; overdenken SOPH. Ph. 1238, PL. Phil. 34 b. — **2** omwenden = ploegen Ltr.

ἀνα-πόλησις, ἦ, het overdenken ARISTOT.

ἀνα-πόλιζω, omploegen PIND. P. 6, 1.

ἀν-ἀπολόγητος, onverdedigbaar Ltr., N. T. Rom. 1, 20.

ἀνα-πομπή, ἦ, — **1** het opzenden POL.; het opgraven van schatten LUC. — **2** het terugzenden. — **3** verwijzing naar een lagere rechter PAP.

ἀνα-πόμπιμος, 2, — **1** verwezen, ὄ-ον ἐκπέμψαι τὴν δίκην, een rechtszaak voor een hogere rechtbank brengen LUC. Eunuuch. 12. — **2** teruggezonden, niet aangenomen LUC.

ἀνα-πομπός, naar boven, uit het doodenrijk zendend, *v.* Αἰδωνεύς AESCH. Pers 650.

ἀν-ἀπό-νυκτος, ongewassen AR. Eq. 357.

ἀν-ἀπό-ριφος, niet te verwerpen, zonder restrictie, *van gelden, koopprijs enz.* PAP.

ἀν-ἀπό-στατος, 2, δεσπότης, een heer, van wien men niet kan loskomen PLUT.

ἀνά-πράξις, ἦ, invordering D. H., INSCR.

ἀνα-πράσσω, *att.* -πράττω, — **1** invorderen, *een schuld*; opeischen, *het uitvoeren v. een belofte* THUC. 8, 107, 6, AR. Av. 1621, XEN. — **2** *med.* voor zich invorderen LYS. 16, 6.

ἀνα-πρήθω (*z.* πρήθω), omhoog doen springen, laten opwellen, δάκρυα I 433, *vgl.* β 81.

ἀνά-πρισις, ἦ, het doorzagen HIPPOCR.

ἀνα-πρία, stuk zagen NIC.

ἀνα-πτερόω, ook μέω, — **1** weer bevlugelen PL. Phaedr. 249 d. — **2** omhoog bevlugelen, omhoog doen rijzen, ἐθείρας EUR. Hel. 633. — **3** iemd een „bevlieging“ brengen, opwinden, het hoofd op hol

brenge; aanhitsen HDT. 2, 115, TR., AR. AV. 1449 (vgl. 94, 97), PL. Phaedr. 255 c, MEN. Epitr. 510. — 4 *van d. pass.* in opwinding verkeerē AESCH. Ch. 228.

ἀναπτοέομαι, verschrikt worden PLUT.

ἀναπτύξω = -πτύω, LTR.

ἀνάπτυκτος, 2, ontwikkelbaar ARISTOT.

ἀνάπτυξις, ἡ, ontplooiing, opening: — 1 ontwikkeling, krachtontplooiing ARISTOT. — 2 verklaring ARISTOT., PLUT.

ἀναπτύσσω, — 1 ontvouwen, openen, *een boek* HDT., 1, 48. 125, ATT. *tot* N. T., Luc. 4, 17. — 2 *overdr.* ontvouwen, onthullen, verklaren ATT. — 3 *militair drierlei*: A τὸ κέρασ de frontformatie naar rechts (of links) ontwikkelen, niet door zwenken, maar door „rechtsom” en „rechtsopmarcheeren” op den (oorspr. rechter- of linker-)guide; B τὸ κέρασ εἰς φάλαγγα uit de flankformatie (flankcolonne) tot de gelijk gerichte frontformatie overgaan door „rechts-” „links opmarcheeren”; C τὴν φάλαγγα de phalanx („revolvere”) oprollen; met zgn. „afgebroken rotten”, waarbij in „bataille” de rechter en linker vleugel, door resp. „links uit de flank met rotten rechts” en omgekeerd te maken, als korte flankformaties zich aan de nieuwe (binnen)vleugels aanhangen, zoodat een verkort front ontstaat: voor het passeeren van défilé’s.

ἀναπτύχῃ, ἡ, ἀμπτ. EUR. *bijv.* El. 868, — 1 het onthullen. — 2 de open, vrije ruimte; het vrije licht TR.: EUR. Ion 1445.

ἀνάπτυχος, te openen ARISTOT.

ἀναπτύω, — 1 uitspuwen POL., PLUT. — 2 in de hoogte spuiten SOPH. Ant. 1009.

ἀνάπτω, — 1 ophangen γ 274. — 2 vastmaken ι 137. — 3 *overdr.* op iemd hechten, doen kleven, *laster, smaad*, μῶμον β 86. — 4 aan iemd toeschrijven, *schuld, verdienste*, ATT.: EUR. Andr. 1196. — 5 in brand steken, aansteken ATT., PL. Tim. 39 b, N. T. Luc. 12. 49. — **Med.**: 6 zich iets op-, omhangen EUR.; *ook als buit* LTR. — 7 voor zich aanknoopen EUR. Tr. 845. — 8 = act., *dynamisch sterker*: aan iemand hechten, schenken, χαρίτας EUR. Ph. 509. — 9 *refl.* zich ophangen aan, hangen aan, τινος EUR.

ἀναπύνηθῆναι, uitvorschen, vernemen HDT. 5, 57, ATT.: AR. Pax 693, XEN. An. 5, 7, 1.

ἀναπυρόω, in brand steken ARISTOT.

ἀνάπυστος, 2, uitgevorscht, ruchtbaar λ 274, HDT. 6, 64.

ἀναπυλέω, weer verkoopen INSCR.

ἀνάπτωσις, εως, ἡ, = ἀμπτωσις, PIND.

ἀναρ-, ἰον., z. ἀναρρ-.

ἀν-ἀρβυλος, 2, ongeschoeid EUR.

ἀν-ἀρβυρος, 2, zonder zilver PL. Leg. 679 b.

ἀν-ἀρθρος, 2, *adv.* ως, — 1 zonder ledematen, ongeleed PL. Tim. 75 a. — 2 vet, zonder zichtbare botten HIPPOCR. — 3 *praegn.* zwak SOPH. Tr. 1103. — 4 ongearticuleerd PLUT.

ἀν-ἀριθμέω, — 1 optellen, berekenen, *ook med.* DEM. — 2 *med.* overwegen PL. Ax. 372 a.

ἀν-ἀριθμητος en **ἀν-ἀριθμος**, 2, — 1 ontelbaar, onmetelijk, onuitputtelijk in, τινος PIND., HDT. 7, 190, ATT. *tot* N. T. Hebr. 11, 12. — 2 niet meegeteld: niet in tel EUR. Ion 837.

ἀν-ἀριστ-άω, geen ontbijt nemen HIPPOCR.

ἀν-ἀριστησις en **-ιστία**, ἡ, het niet ontbijten HIPPOCR.

ἀν-ἀριστητος, die niet ontbeten heeft COM.

ἀν-ἀριστος, 2, zonder ontbijt XEN. An. 1, 10, 19, POL.

ἀναριχάομαι, z. ἀναρριχάομαι.

ἀν-ἀριτης, een zeeslak IBYC. 13, HEROND. 11, 2.

ἀν-ἀρκτης, 2, — 1 onbeheerscht SOPH. — 2 niet te beheerschen; vrijheidlievend THUC. 5, 99.

ἀν-ἀρμόζω, precies aanpassen D. H.

ἀν-ἀρμωστ-έω, — 1 niet overeenstemmen PL. Soph. 253 a. — 2 niet stemmen PL. Gorg. 482 b.

ἀν-ἀρμωστ-ία, ἡ, disharmonie PL., PLUT.

ἀν-ἀρμωστος, — 1 niet passend HDT. 3, 80; plomp AR. Nub. 908. — 2 niet voorbereid THUC. 7, 67, 23. — 3 onharmonisch ARISTOT.

ἀν-ἀρπάγηδην, onstuimig AP., RH.

ἀν-ἀρπάγη, ἡ, ontvoering EUR. Hel. 50.

ἀν-ἀρπάζω, *reeds* HOM., *aor.* σα εν ξα, — 1 in de hoogte, uit den grond rukken X 276. — 2 meesleuren, wegrukken II 437, haastig meenemen XEN.

An. 7, 1, 15. — 3 ontvoeren I 564. — 4 ontrukken, *een doode* SOPH. El. 848. — 5 (uitrukken >) vernielen, verwoesten en plunderen EUR. Hel. 751; plunderen PIND. P. 4, 34. — 6 ook verdelen, dooden HDT. 8, 28; 9, 59 — 7 terugdrijven δ 515, ε 419.

ἀν-ἀρπαστος, 2 (EUR. ook 3), weggesleept, *ook gevatkelvijk*; ontrukkt ATT. z. PL. Phaedr. 229 c.

ἀναρραίνω, laten opspringen ARISTOT.

ἀναρράπτω, samennaaien PLUT.

ἀναρραψιδέω, rhapsodisch beginnen LUC.

ἀναρρέω, — 1 terugstroomen PL. Tim. 78 d. — 2 te voorschijn stroomen LUC.

ἀναρρήγνυμι, — 1 opbreken, γαίαν Υ 63; v. muren, > vernielen H 461. — 2 op(en)scheuren, doen barsten, βοσίην Σ 585; *pass.* barsten; lek maken THUC. 7, 34 (vgl. 36). — 3 *overdr.* doen (uit- of los)barsten, oorlog, twist ATT., THEOCR.; woorden AR. Eq. 626. — 4 *alg.* met geweld openen, doen springen, *gebouwen enz.* PLUT. — 5 *intr.* uitbreken, ontstaan SOPH. O. R. 1075 = *pass.* (z.b.).

ἀνάρρηξις, ἡ, het lek maken, νεῶν PLUT. Ant. 66.

ἀνάρρησις, ἡ, openlijke afkondiging, bekendmaking ATT.: DEM. 18, 58, D. H.

ἀνάρρῖνον, τό, plant met dijend sap ARISTOT.

ἀναρρῖπιζω, aanwakkeren PLUT., LUC.

ἀναρρῖπτω, v 78 en ἱεπτω *sinds* HOM. — 1 opwerpen, ἄλα πηδῶ η 328. — 2 *spec.* (op)gooien van dobbelsteenen. — 3 *overdr.* waagen, *gevaar* HDT. 7, 50, THUC., PLUT.; op het spel zetten, opgooien voor een inzet, ἔς τι THUC. 5, 103.

ἀναρριχάομαι (ἀναρρ-: ἀν-ριχ- > ἀρριχᾶσθαι HESYCH. omhoog klauteren; *o.vind.* ringati, rin-khati klautert) omhoog klauteren HIPPOCR., AR. Pax 70, LUC.

ἀνάρριψις, ἡ, het opwerpen PLUT.

ἀνάρροια, ἡ, het terugstroomen, eb PLUT.

ἀναρροιβδέω, weer inslurpen μ 104, 236.

ἀναρροίζω, omhoog gonzen PLUT.

ἀναρροπία, ἡ, het omhoog rijzen HIPPOCR.

ἀναρροφέω, ἄω, opslurpen LUC.

ἀνάρρουσις (ἀναρρῶσις: Φερῶν), ἡ, de tweede dag van het Apaturien feest AR. Pax 890.

ἀναρρύω (vgl. *volg.* en ἀνερῶω) achterovertrekken, offeren PIND. O. 13, 81.

ἀναρρύω (z. *voorg.*) terugnemen, τι, revanche nemen, *voor* D. H.

ἀναρρῶνυμι, *pass.* zijn kracht terugkrijgen THUC. 7, 46, 17.

ἀν-ἀρσιος (v. ἀρ-τι- samenvoeging, eendracht, z. ἀραρίσκω), 2 en 3 — 1 vijandig, boos κ 459, TR. Theocr. 2, 6. — 2 *objectief* ἀ-ον πηγήμα, onheil HDT. 3, 10. — 3 *praegn.* afschuwelijk HDT. 1, 114.

ἀναρτάω, ἕω HDT., ὀν- ALCAE. 70, 21 ALD. — 1 ophangen PL. Gorg. 525 c. — 2 maken, dat iets afhangt van, ἐκ τινος, -hangt aan, εἰς τι(να) ATT.: EUR. Ph. 705. — **pass.** 3 afhankelijk zijn van, zijn hoop bouwen op ATT.: PL. Ion 533 e, Men. 88 εἰς τι. — **med.** 4 voor, van zich afhankelijk maken, onderwerpen XEN. Cyr. 1, 1, 5. — 5 (verzw.) voor zich winnen. — 6 *ion.* -έω (: *eld.* ἀνω), vgl. ἀρτύνω, *pass. refl.* zich klaar maken, voorbereiden HDT. 6, 88.

ἀν-άρτιος, 2, oneven PL. Phaed. 104 e.

ἀν-ἀρχετος, niet beheerscht AESCH. Eum. 525.

ἀν-αρχ-ία, ἦ, — 1 gebrek aan een bevelhebber HDT. 9, 23, AESCH. Supp. 906. — 2 (ἀν-αρχος: ἀρχή) gebrek aan bewind: tuchteloosheid, ongehoorzaamheid AESCH. Sept. 1030. — 3 *als politiek verschijnsel* anarchie ANTIPH. 61 D., PL. Rep. 562 e. — 4 *spec.* het jaar „zonder archonten”, = 404 XEN. Hell. 2, 3, 1. — 5 het niet bekleeden van een bestuurspost EPICR. 3, 20, 17.

ἀν-ἀρχομαι, op nieuw beginnen PLUT.

ἀν-αρχος, 2, — 1 zonder aanvoerder B 703, ATT. — 2 zonder begin PAP. — 3 een proces buiten de rechterlijke macht (ἀρχή) om PAP.

ἀνα-σαλεύω, met een schok omhoog bewegen LUC.

ἀνα-σάξιμος (σάττω), τὸδ-ον, oude mijn waaruit voor de exploitatie puin enz. moet worden omhoog gebracht, moet verwijderd worden INSCR.

ἀνα-σειράζω ((σειρά touw; allonge-teugel) *overdr.* van den goeden weg afleiden EUR. Hipp. 237.

ἀνά-σεισμα, τό εν-σμός, ὄ, het drillen, mikken, dreigen met wapens D. H.

ἀνα-σειάω, — 1 omhoogzwaaien, αἰγίδα HES. Sc. 344, HYMN.; armen THUC. 4, 38. — 2 laten wapperen, haren EUR. Ba. 240. — 3 dreigend zwaaien, voorhouden, bijv. een roode lap LYS. 6, 51; *overdr.* een proces DEM.; βοήν AR. Ach. 347. — 4 *verzw.* uitschudden (lat. *excutere*) ATT. — 5 in opschudding brengen, opruien N. T. Mc. 15, 11.

ἀνα-σευγαίνω, beschimpen AR. Vesp. 61.

ἀνα-σεύω, *pass.* omhoogspuiten Λ 458.

ἀνα-σηκώω, evenwicht vestigen HIPPOCR.

ἀνά-σιμος, 2, opwaarts gebogen ARISTOT.; *spec.* „wipneuzig” AR. Eccl. 940.

ἀνα-σκάπτω, — 1 opgraven PLUT. — 2 verwoesten D. H.

ἀνα-σκεδάννυμι, verstrooien PLUT., INSCR.

ἀνα-σκεινάζω, — 1 σκεῆη bijeenbrengen en oppakken, opladen; *van vreemd goed:* weghalen. — 2 *praegn.* > binnenhalen XEN. An. 6, 2, 8. — 3 > verwoesten THUC. 4, 116; *pass.* vernietigd worden, verliezen EUR. El 602; ψυχάς, onrustig maken N. T. Act. 15, 24. — 4 *spec. pass.* bankroet maken, failliet gaan DEM. 3, 39. — 5 opruimen = afdoen, weerleggen, *beweringen* ARISTOT. — 6 *Med.* zijn eigen bezittingen, bagage oppakken: opbreken, weggaan THUC. 1, 18, XEN. Cyr. 8, 5, 2.

ἀνα-σκειναστικός, weerlegend, afdoend ARISTOT.

ἀνα-σκεινή, bankroet Ltr.

ἀν-ασκηθής, niet gezond INSCR.

ἀν-ἀσκητος, 2, *adv.* ως, ongeoeffend, onvoorbereid XEN. Cyr. 8, 8, 24, PLUT.

ἀνα-σινδυλεύω, aan een paal vasthechten, kruisigen PL. Rep. 362 a.

ἀνα-σικρτάω, opspringen COM.

ἀνα-σικλοπιζώω, aan een paal vasthechten, kruisigen HDT. 1, 128, LUC.; *fut. med. met pass. bet.* HDT. 3, 132.

ἀνα-σικπέω, f. -σικέφομαι *enz.*, — 1 nauwkeurig beschouwen ATT.: THUC. 7, 42, 30, PL., AR. Thesm. 666. — 2 op iets terugzien XEN. Vect. 5, 11.

ἀνα-σοβέω, — 1 opjagen, verschrikken PLUT. — 2 ophitsen PL. Lys. 206 a.

ἀνα-σπαράσσω, uittrekken EUR. Ba. 1104.

ἀνά-σπασις, ἦ, het optrekken HIPPOCR.

ἀνά-σπαστος, 2, — 1 terug-, achteruitgetrokken = geopend (*of:* waarvan de sluitbalk teruggehaald is (SOPH. Ant. 1186. — 2 (vgl. ἀν-ίστημι) opgejaagd en weggesleept: verbannen; ποιεῖν = verbannen HDT. 3, 93, *eld.* — 3 emigreerend POL.

ἀνα-σπάω, — 1 in de hoogte trekken, uittrekken HDT. 2, 92 tot N. T. Luc. 14, 5, *med.* ἔγχος N 574. — 2 *spec.* de wenkbrauwen, het voorhoofd optrekken, rimpelen, *om ernstig te schijnen* AR. Eq. 631, XEN. — 3 op het land trekken PIND. P. 4, 27, HDT. 7, 188. — 4 op(en) breken, graven EUR. Med. 1381. — 5 > openen, *deuren* POL. — 6 ophalen = drinken AESCH. Eum. 647. — 7 *spec.* SOPH., Ai. 302 σκιά τινι λόγους ἀνέσπα v. *diep opgehaalde, hol klinkende woorden.*

ἀνα-σπογγίζω, afsponsen HIPPOCR.

ἀνασσα (< *Φανακ-ιά, z. ἀναξ), ἦ, heerscheres, meesteres, koningin, godin E 326, TR. (COM. *parodie* AR. Lys. 706 ἀπράγους τοῦδε).

ἀνά-σπυτος, 2, terugdeinzend HIPPOCR.

ἀνάσσω (< Φανακ-ιω: ἀναξ). ALCAE. fr. 56 ALD ἐ(φ)άνασσε. — 1 heerscher zijn, *met plaatsbep.* A 180. — 2 *later met gen.*, heer zijn van, beheerschen, bezitten Y 180. — 3 besturen, bezitten, κτήμασιν (*locat.*) α 117. — 4 *med.* heerschen γ 245 — 5 *pass.* persoonlijk δ 177 —.

ἀν-άσωω, *att.* -άττω, zie ἀν-άισσω.

ἀνα-σταδόν, *adv.*, recht staand I 671.

ἀνα-σταλύζω, in tranen uitbreken ANACR. 44 ALD.

ἀνά-στασις (: ἀν-ίσταμαι) ἦ, — 1 het opstaan, *van een zit- of rustplaats, of hinderlaag, alg.* tot N. T. Luc. 2, 34. — 2 het vertrek, de aftocht THUC. 7, 75, 23. — 3 opstanding AESCH. Eum. 648, σαρκός HERACL. 63 D., LUC., N. T. Mt. 22, 31; het ontwaken SOPH.; opstand POL. — 4 (ἀν-ίστημι) het doen opstaan uit een woonplaats: verdrijving. — 5 ontvolking, verwoesting AESCH. Ag. 589, DEM. — 6 verplaatsing HDT. 9, 106. — 7 het doen oprijzen, oprichten, v. *muren enz.* DEM. 20, 72.

ἀνα-σπάτήρ, ἦρος en ἀνα-στάτης, ου, ὄ, verwoester AESCH. Ch. 303, Ag. 1227.

ἀνά-στάτος, (2 HDT.), — 1 uit zijn woonplaats verdreven HDT. 1, 76. — 2 ontvolkt, verwoest HDT. 1, 155, SOPH. Tr. 240. — 3 in oproer verkeerend PL. Soph. 252 a. — 4 beroofd van, τινος, PLUT. 613 d.

ἀνα-στατώω, opruien N. T. Act. 17, 6.

ἀνα-σταυρόω, kruisigen HDT. 3, 125, ATT. *tot* N. T. Hebr. 6, 6.

ἀνα-σταχώω, als aren opschieten AP. RH.

ἀνά-στειρος, met hoogen voorstevan POL.

ἀνα-στέλλω, — 1 terugzenden XEN. An. 5, 4, 23. — 2 tegenhouden, stuiten XEN. An. 5, 4, 23 *and.* — 3 *pass. refl.* halt houden of zich terugtrekken THUC. 3, 98, 21. — *Med.* 4 het eigen kleed opnemen AR. Eccl. 268 *met άνω*. — 5 > (zich) aantrekken EUR. Ba. 696.

ἀνα-στενάζω, weeklagen HDT. 1, 86, ATT. *tot* N. T. Mc. 8, 12.

ἀνα-στεναχίζω, = *voorg.*, K 9.

ἀνα-στενάχω, *ook med.*, Σ 315, bejammeren Ψ 211.

ἀνα-στένω, — 1 luid weeklagen TR.: AESCH. Ag. 546. — 2 bejammeren ARCHIL. 7, 8 ALD., SOPH. Ph. 735, LUC.

ἀν-άστερος, zonder sterren ARAT.

ἀνα-στέρω, bekransen EUR. Hipp. 806, PLUT.

ἀνα-σθηλώ, een zuil als gedenkteeken oprichten LYCOPHR. 883, PLUT.
ἀνά-στημα, τό, verhooging DIOD.
ἀνα-στολή, ἡ, het achteruit werpen PLUT.
ἀνα-στομῶ, — 1 de mond: monding, sluis openen XEN. Cyr. 7, 5, 15. — 2 open, wijder maken EUR. Cycl. 357, ARISTOT. — 3 *pass.* zich uitstorten DIOD. — 4 (στόμα mond = scherpte v. h. *zwaard*) scherpen; *overdr.* prikkelen com.
ἀνα-στόμωσις, ἡ, monding PLUT.
ἀνα-στομωτήριος, goed openend HIPPOCR.
ἀνα-στρατοπεδεύω, van legerplaats veranderen PLUT., POL.; — *εία*, ἡ, verandering.
ἀνα-στρέφω, — 1 *omwenden in het vertikale vlak*: onderste boven keeren Ψ 436 (?); ἕρος HDT. 6, 47, (*gew. ἀνατρέπω*), tot N. T. Joh. 2, 15. — 2 *in het horizontale vlak*: omwenden = terug laten gaan, τινα SOPH. Ph. 449, πόδα EUR. Hipp. 1176. — 3 *intr.* teruggaan, omkeeren XEN. An. 1, 4, 5 PL. Lach. 191c, N. T. Act. 5, 22. — 4 *pass.* (= 3) omkeeren PL. Lach. 191c, MEN. Perik. 120. — 5 *samentrekken*, verzamelen XEN. Hell. 6, 2, 21. — **Pass. refl.**: 6 (*ἀνά* verspreiding) = *versari*: zich ergens ophouden, γαῖαν v 326, EMPED. 119, 2 D., ATT.: XEN. Hell. 6, 4, 16. — 7 zich met iets bezighouden XEN. Oec. 5, 13. — 8 een baan beschrijven XEN. Mem. 4, 3, 8. — 9 *verzw.* met *adv.* zich gedragen POL., N. T. Hebr. 13, 18.
ἀν-αστρος, 2, zonder sterren THEOPHR.
ἀνα-στροφή, ἡ, — 1 *tr.* het omkeeren XEN. Hipp. 3, 14, EUR. — 2 *intr.* omkeeren, keert maken (*dikwijls met halt houden gepaard*) XEN. Hell. 4, 3, 3. — 3 terugkeer ATT. — 4 verblijf N. T., z. 6. — 5 verblijfplaats AESCH. Eum. 23. — 6 *bezigheid*, ook geestelijke ARCHYTAS 1, v. 10 D., N. T. Tim. 4, 12; levenswijze, levens(wandel) Ltr., N. T. Eph. 4, 22. — 7 (verblijven) > uitstel POL.
ἀνα-στροφήσιμα, τό, het omkeeren INSCR.
ἀνα-στροφική, ἡ, PL. Crat. 409 c = ἀστροφική, ὅτι τὰ ὅσα ἀναστρέφει.
ἀνα-στροφῶ, vaak omkeeren, wenden φ 394, HES. Sc. 121; *pass.* zwerven SOPH.
ἀνα-συντάσσω, opnieuw vaststellen HIPPOCR.
ἀνα-σύρμα, τό, onecht kind com.
ἀνα-σύρω, — 1 in de hoogte trekken, opstroopen, v. *kleeren*; *vand.* ontblooten; *med.* zich ontblooten HDT. 2, 60. — 2 *spec.* ἀνα-σεσυρμένος, open en bloot: onbeschaamd Ltr.
ἀνα-σφάλλω, *intr.* zich van een val oprichten. herstellen, *m. d. gen.* PL. Ax. 364 c, BABR. 75, 9,
ἀνα-σφιγγω, samensnoeren INSCR. Mytilene.
ἀν(α)-σχεθέειν, HOM., AP. RH., z. **ἀν-έχω**.
ἀνά-σχεσις, ἡ, — 1 (zons)opgang ARISTOT. — 2 het uithouden, dulden PLUT.
ἀνα-σχετικός, lijdzzaam PLUT.
ἀνα-σχετός, HOM. ἀν-σχετός, 2, *meest met ontkenning*, uit te houden β 63, HDT. 3, 81, ATT.
ἀνα-σχιζώ, opensplijten, -snijden HDT. 1, 123, PLUT.
ἀνα-σχινδύλεω, z. -σινδύλεω.
ἀνα-σώζω, — 1 weer redden, herstellen PL. Phil. 39 e. — 2 behouden, ongedeerd terugbrengen LYS. 20, 24, XEN. — 3 in de herinnering terugroepen HDT. 6, 65. — 4 *Med.* voor zich herwinnen HDT. 3, 65 — 5 voor zich bewaren XEN. Hell. 7, 5, 16. — 6 heroveren HDT. 3, 140.
ἀνα-σωρεύω, ophoopen POL. 8, 35.
ἀνα-ταράσσω, *att.* ττω, — 1 in wanorde, verwarring brengen PL. Phaet. 88 c, XEN. — 2 (de rust vertroebelen) opwinden SOPH. Tr. 28,

ἀνά-τασις (τεῖνω), ἡ, — 1 het (zich) omhoog inspannen, stijging PLUT. — 2 het zich omhoog uitstrekken, hooge ligging POL. — 2 het omhoog strekken, v. *handen* (*lat. intentare*), dreigement POL. — 4 *overdr.* φρονήματος, arrogantie PLUT. Mar. 6. — 5 (ἀνά-terug, ont-), ontspanning, onthouding HIPPOCR.; het vasten PLUT.
ἀνα-τάσσω, — 1 opstellen. — 2 *med.* de gegevens weer systematisch rangschikken: herhalen PLUT. 968 c. — 3 διήγησιν, een verhaal opbouwen, omstandig vertellen N. T. Luc. 1, 1. — 4 herroepen DIO 78, 13.
ἀνα-τατικός, 3, *adv.* ὡς, trotsch; dreigend POL., DIOD.
ἀν-ἄτελ, naast ἀν-ἄτλ, zonder verbijstering; *als straf der goden*: ongestraft AESCH. Eum. 59, PL. Leg. 871 c.
ἀνα-τεῖνω, *dar.* ἀντ., — 1 *trans.* omhoog-, uitsteken, ook v. *lichaamsdeelen* χειρῶς DEMOCR. 30 D.; toesteken: een stuk inleveren PAP. — 2 v. *wapenen* dreigend opsteken, ook *med.* DEM. 19, 153 τινι τι; *overdr.* ὀφρύς, fronsen, *trotsch*, *tartend*. — 3 (ἀνα-uitgebreidheid) uitspannen, uitbreiden, *zeilen* PIND. N. 5, 51, *een slagorde* XEN. Cyr. 7, 1, 6. — 4 *med.* (zijn vleugels) uitbreiden, gaan drijven LUC. — 5 *overdr.* τινι, trotsch op iets zijn LUC. — 6 *verzw. alg.* spannen, in spanning brengen PLUT., Ltr. — 7 *intr.* zich uitstrekken, reiken HDT. 7, 67, PLUT. — 8 matig zijn, weinig eten EPIC. 2, 17, 9; 3, 22, 73.
ἀνα-τειχίζω, weer opbouwen XEN. Hell. 4, 4, 18.
ἀνα-τειχισμός, ὁ, wederopbouwing XEN. Hell. 4, 8, 9.
ἀνα-τέλλω, — 1 *trans.* doen opgaan, -ontspruiten E 777; -opwellen PIND. I. 5, 74; τὸν ἦλιον N. T. Mt. 5, 45. — 2 *intr.* *en pass.*: opkomen v. *gesterten* HDT. 4, 40 tot N. T. Mt. 13, 6; v. *vuur*, φλόξ opblaaien PIND. I. 3, 83; groeien Ltr.
ἀνα-τέμνω, — 1 opensnijden HDT. 2, 87, ARISTOT. — 2 stuk snijden AESCHIN. 3, 166, LUC.
ἀνα-τήκω, — 1 smelten, oplossen. — 2 *overdr.* los, slap maken, ταῖς ἡδοναῖς τὰ σώματα PLUT.
ἀν-ἄτλ, z. ἀν-ἄτελ.
ἀνα-τίθημι, — 1 *op-leggen*: een last opladen AR. Eq. 1056, XEN. An. 3, 1, 30; *med.* eigen bagage oppakken, wegtrekken XEN. An. 2, 2, 4; op zich nemen, torschelen LYS. 7, 19; verwijten, beschamende woorden toevoegen X 100; πάντα θεοῖς XENOPHAN. 11, 1 D., αἰτίαν, PL. Alc. I 118 c. — 2 *overdr.* τινι τι, iem. iets toeschrijven HDT. 2, 134. 135. — 3 opdragen AR. Nub. 1453, THUC. 8, 82, 29. AR. — 4 *op-stellen*, *spec.* als (wij)geschenk HES. O. 6, 58, PIND. O. 3, 30, HDT. 1, 31 *eld.*; ATT.: PL. Phaet. 235 e, oprichten, βέβαιον POL., PLUT. — **Med.**: 5 terugstellen, -zetten: veranderen HDT. 8, 77 (?), XEN. Mem. 1, 2, 44, (2, 4, 4 herroepen), PL. Phaet. 87 a, Men. 89 d; *zoo ook act.* SOPH. Ai. 476 τί... προσθεῖσα κἀναθεῖσα τοῦ γέ καταναεῖν, ons brengend tot den dood en telkens weer ons voor een korten tijd daarvan verwijderend, Thrasym. ὥσπερ πεττὸν τὸν βίον ANTIPI. 52 D.; uitstellen 1 (p. 576, 22) D., PLUT. — 6 (ἀνα-verbreiding) uiteenzetten, verhalen N. T. Act. 25, 14; Gal. 2, 2.
ἀνα-τίμῶ, prijs verhoogen HDT. 9, 33.
ἀνα-τινάσσω, omhoog slingeren, schudden EUR. Ba. 623.
ἀνα-τλήναι, dragen, verdragen ξ 47, AESCH. Ag. 716.
ἀν-ατμίζομαι, verdampen DEMOCR.
ἀνα-τοιχέω, naar de overzijde van een schip gaan (van bakboord naar stuurboord); *overdr.* = μετα-κυλίνδω (AR. Ran. 537) EPIC. 3, 12, 7.
ἀνα-τολή, ἡ, HOM., AESCH. Pr. 457, 707, ἀν-τολή, — 1 de opkomst, v. *zon en maan* μ 4, v.-SOGR., HDT. 4, 8; v. *sterren* AESCH. — 2 het Oosten HDT. 7, 58, POL.,

N. T. Mt. 2, 1. — 3 de oorsprong, v. rivieren Ltr.
ἀνα-τολιάω, weer moed vatten EUR. Alc. 277 (?),
 PLUT.

ἀνα-τομή, ἡ, sectie ARISTOT., PLUT.

ἀν-ἄτος, 2, *adv.* -ως INSCR. = ἀνᾶτει, zonder ἄτη,
 — 1 *pass.* zonder verbijstering, -schade AESCH. Ag.
 1211, SOPH. — 2 *act.* onschadelijk AESCH. Supp. 356.

ἀνα-τρεπτικός, 3, verwoestend PL. Rep. 389 d.
ἀνα-τρέπω, — 1 (*uitsluitend in het verticale vlak*) onderste boven keeren, *vgl.* Υ 436 (?); ook *v. d. omgeploegden grond*; *alg.* tot N. T. Joh. 2, 15. — 2 *pass.* achterover vallen Z 64, E 447; *act.* PLUT. — 3 geen steen op den anderen laten, verwoesten, vernietigen; met wortel en al losrukken HDT. 1, 32; 8, 62, ATT., TR.: SOPH. Ant. 1275 tot N. T. 2 Tim. 2, 18. — 4 *spec.* den wisselaarstafel omstooten DEM (*vgl.* N. T.) = bankroet maken ANDOC. 1, 130. — 5 *geestelijk*: iemand weerleggen AR. Nub. 900, ter neer slaan; *pass.* THEOCR. 8, 90, DIOD. — 6 storen, *in den slaap* SOPH. Tr. 1008. — 7 terugwenden: doen terugkeeren.

ἀνα-τρέφω, — 1 op voeden; *pass.* opgroeien AESCH. Eum. 522, XEN. An. 4, 5, 31, PLUT., N. T. 7, 21, ook *geestelijk*. — 2 weer sterk, levendig maken; ook *overdr.* φρόνημα. XEN. Cyr. 5, 2, 34.

ἀνα-τρέχω, o m h o g loopen, oploopen, opschieten E 56, HDT. 7, 156; opspringen HDT. 7, 212; zich verheffen, πέτρῃ ε 412, HDT. 7, 218. — 2 *overdr.* klimmen, stijgen, εἰς ἀξίωμα tot aanzien PLUT. — 3 terug loopen E 599, II 813; terugvallen POL., PLUT. — 4 *vand.* op iets terugkomen, veranderen, verbeteren Ltr. — 5 (ἀνά = verspreiding) doorloopen, bezingen PIND. O. 8, 54.

ἀνά-τρησις, ἡ, — 1 het openboren PLUT. — 2 gat, holte; gang PLUT.

ἀνα-τριάνω, omwoelen, verwarren COM.

ἀνα-τρίβω, — 1 langs de oppervlakte wrijven, slijten HDT. 3, 113; streelen XEN. Cyn. 6, 26. — 2 er in wrijven, *pass.* ARISTOT.

ἀνα-τροπέυς, ὁ, omverwerper: vernielers, bederver ANTIPI. I β 2, PLUT. 5 b.

ἀνα-τροπή, ἡ, het omverwerpen: verwoesting AESCH. Eum. 355, PL. Prot. 325 c; weerlegging Ltr.

ἀνα-τροφή, ἡ, opvoeding PLUT., D. H.

ἀνα-τυλίττω, — 1 weer afwikkelen. — 2 nog eens overdenken LUC.

ἀνα-τυπώ, — 1 op nieuw afdrukken LUC. — 2 *med.* zich iets voorstellen PLUT. 329 b.

ἀνα-τυροβάζω, verwarren AR. Eq. 311.

ἀν-αύητος, 2, donker AESCH. Pr. 1028.

ἀν-αυδής, 2, sprakeloos COM.

ἀν-αύδητος, *дор.* AESCH. -δᾶ-, 2, — 1 onuitsprekelijk AESCH. Sept. 897. — 2 ongehoord SOPH. Ai. 715. — 3 sprakeloos, heimelijk SOPH. Tr. 968 (?).

ἀν-αυδος (αὐδή), 2, — 1 sprakeloos, stom ε 456, TR.: AESCH. Sept. 82, PLUT. — 2 onuitsprekelijk afschuwelijk SOPH. Ai. 947.

I. **ἀν-αυλος** (αὐλή), niet graag in den stal HEROND. 8, 7.

II. **ἀν-αυλος** (αὐλός), 2, — 1 zonder fluit (spel): treurig EUR. Ph. 791, PLUT. — 2 zonder fluitkunst LUC.

ἀ-ναυ-λόχητος, niet voor anker gelegd LYCOPHR. 745.

ἀ-ναυ-μάχητος, 2, zonder zeeslag LYS.

ἀ-ναυ-μαχίω, δύνω, aanklacht wegens het niet deelnemen a. d. zeeslag ANDOC. 1, 74.

ἀν-αυήης, -ξος PLUT., niet toenemend, -groeïend ARISTOT. *enz.*

ἀν-αύξησις, ἡ, het niet uitgroeien HIPPOCR.

ἀν-αύξητος, 2, niet groeiend ARISTOT.

ἀναυρος (αὐρ- water, z. d. en Κέντ-αυρος), bergstroom HES. Sc. 477, AP. RH. 1, 9, (HESYCH. ἄμβρο χειμεριῶ πλήθων).

(ἄ-ναυς), νᾶες ἀνάεξ, schepen, die geen schepen meer zijn AESCH. Pers. 680.

ἀν-αύχη, zonder hals EMPED. 57, 1 D.

ἀν-αῦω, *aor.* -ἀύσα, luid schreeuwen THEOCR. 4, 37, AP. RH.

ἀνα-φαίνω, — 1 doen opvlammen, *de vlam in de luchters* σ 310. — 2 omhoog houden en laten schijnen; *overdr.* doen blijken, toonen, ποδῶν ἀρετήν Υ 411, XENOPHAN. 1, 19 D. tot THEOCR. 24, 12; *spec.* in het gezicht krijgen, Κύπρον N. T. Act. 21, 3. — 3 *vom geluid*: uiten δ 159; verkondigen, prijzen; vieren PIND. P. 9, 73 τι(να); ook *m. acc. c. inf.*, verkondigen, dat EUR. Ba. 529. — 4 *pass. intr.* (*aor.* ἐφάνην) te voorschijn komen; *overdr.* opduiken, opdoemen, εὐεθρος Λ 174; *met praed.* plotseling zich toonen, ontropen als, δεσπότης *enz.* HDT. 3, 82, PL. Gorg. 484 a, *alg.* tot N. T. Luc. 19, 11.

ἀν-αφ-αίρετος, onvervreemdbaar MEN., PLUT.

ἀνα-φαλαντιάς, kaalhoofdige PLUT., LUC. Tim. 47

ἀνα-φαλαντιάσις, ἡ, kaalheid aan den voorkant van den schedel ARISTOT.

ἀνα-φάλαντος, van voren kaalhoofdige LXX.

ἀνα-φρανδά (φαίνω), *adv.*, openlijk λ 455, in het openbaar γ 221.

ἀνα-φρανδόν, *adv.*, = *voorg.*, II 178, HDT. 1, 46, PL. Prot. 348 e, LUC.

ἀνα-φέρω, *inf.* *aor.* ἀν-οἶσαι HDT. 1, 157, —

Act.: 1 omhoog dragen halen, κόνα λ 625; naar de burcht brengen, op het altaar leggen, naar het binnenland vervoeren; HDT. 4, 62, ATT., N. T. Mt. 17, 1; uit mijnen opgraven HDT. 6, 102; *spec.* opdragen, v. een offer N. T. Hebr. 7, 27. — 2 *in het lichaam*: opgeven, ophoesten, v. slijm en bloed;

diep ophalen, v. zuchten COM. — 3 hooger opbrengen, bij magistraat of college: verwijzen; ook: rapport uitbrengen aan, τιμ (= *lat. referre*) of εἰς, πρὸς τινα. — 4 optillen: op zich nemen, dragen THUC. 3, 38, 6; *vand.* van anderen wegnemen N. T. Hebr. 9, 28. — 5 terugbrengen HDT. 2, 23. — 6 terugleiden (*of*: hoogerop-) tot, v. genealogie PL. Alc. 120 e. (*pass.*) — 7 „terugbrengen” tot een getuige, τι εἰς τινα = zich beroepen op PL. Ap. 20 e: tot een criterium, schuld, oorzaak herleiden, tot een auctor terugleiden = iemd iets toeschrijven LYS. 12, 28, PL. Crat. 424 d, Phaed. 76 d, EUR. Ba. 29, ARISTOT. — 8 (*zie* 3) met voorstellen over iets (περὶ) tot iemd (εἰς) komen: aanhangig maken HDT. 3, 71; rapporteeren HDT. 1, 91, SOPH. Ant. 272. — 9 (*lat. re* = „waar het behoort”) inbrengen, opbrengen, v. inkomsten XEN. Vect. 5, 12; indienen PAP. — **Med.**: 10 het zijne in veiligheid brengen HDT. 3, 148. — 11 diep ademhalen HDT. 1, 86. **Verder z. Act.** — **Pass.** (*refl.*) 12 zich verheffen (*soms ook act. vorm*). — 13 zich herstellen, er bovenop komen HDT. 1, 116. — 14 zich beroepen op, ἐπὶ τινα *of* τιμ — **Pass.**: 15 opgehaald *of* ruchtbaar worden PIND. N. 11, 38.

ἀνα-φρεύω, — 1 naar boven vluchten XEN. An. 6, 2, 24. — 2 ontvluchten XEN. Hell. 6, 5, 38. — 3 vrijgesproken worden XEN. Hell. 2, 3, 50, PLUT.

ἀνά-φρευξις, ἡ, ontvluchting DIO CASS.

ἀν-ᾄφης (ἄπρω), 2, — 1 niet aan te raken, onlichamelijk PL. Phaedr. 247 c. — 2 niet vast te pakken, week PLUT.

ἀνα-φθέγγομαι, uitroepen, luid zeggen POL., PLUT.
 ἀνα-φθειρομαι, in het ongeluk loopen AR. AV. 916.
 ἀνα-πεφλασμένως, v. ἀνα-φλάω, AR. Lys. 1099 *obs.* door wrijven opzetten.
 ἀνα-φλεγμαιών, ontstoken zijn PLUT. Ant. 82.
 ἀνα-φλέγω, — 1 (weer) doen ontbranden, van of door, τινος EUR. Tr. 320. — 2 opnieuw prikkelen, v. *wonden en van geestelijke processen* Ltr.
 ἀνά-φλεξις, ἡ, ontsteking PLUT. Lys. 12.
 ἀνα-φλύω (vgl. *lat. fluo, dat uit ig. bhlu-g^m ontstaan is, z. fluat, fluctus*), — 1 opkoken, zwellen Φ 361. — 2 *trans.* doen zwellen SAPHO 48 ALD (-ἐφλυξας).
 ἀνα-φροβέω, opjagen AR. Vesp. 670.
 ἀνα-φορά, ἡ, — 1 opheffing; *intr.* opstijging ARISTOT., PLUT. — 2 verslag, bericht PAP. — 3 het laten slaan; overbrengen, herleiden tot andermans schuld, tot andere oorzaak ATT.: DEM. 18, 219, POL. — 4 het inbrengen: *act.* afbetaling PAP.; *pass.* inkomsten PLUT. — 5 (*intr.:*) herstel, *zakelijk en fysiek* PLUT.
 ἀνα-φορέω, opwerpen HDT. 3, 102.
 ἀνά-φορον, τό, draaghout, juk AR. Ran. 8, Eccl. 833, PLUT. (vgl. *den mulus Marianus en in Ned.-Indië de draaglat, pikolan*).
 ἀνα-φορούσσω, bezoedelen HIPPOCR.
 ἀνα-φοράζομαι, herkennen τ 391.
 ἀνα-φρισσω, *att.* -ττω, huiveren ARISTOT.
 ἀν-αφρόδιτις, zonder-, buiten Aphrodite *als*: liefde, wederliefde, beantwoorde liefde, schoonheid PLUT., LUC.
 ἀνα-φρονέω, tot bezinning komen XEN. An. 4, 8, 21.
 ἀνα-φροντίζω, — 1 weer overdenken. — 2 bedenken, een plan koesteren, γάμον PIND. O. 1, 71.
 ἀν-αφρος, 2, zonder schuim HIPPOCR.
 ἀνά-φύγη, ἡ, — 1 het ontvluchten AESCH. Ch. 943. — 2 terugtocht HIPPOCR.
 ἀνά-φυξις, ἡ, = *voorg.*, PL. Leg. 713 e.
 ἀνα-φύράω, op iets smeren HIPPOCR.
 ἀνα-φύρω, — 1 dooreenmengen HDT. 1, 103, PLUT. — 2 bevleken met, τιτι HDT. 3, 157, EUR. Ba. 742.
 ἀνα-φύσάω, *f.* ησω, — 1 op-, uitblazen PL. Phaed. 113 b. — 2 *pass.* *overdr.* opgeblazen worden XEN. Hell. 7, 1, 24.
 ἀνα-φύσημα, τό, — 1 uitbarsting ARISTOT. — 2 het uitademen LUC.; -σις, ἡ, ARISTOT.
 ἀνα-φύσιάω, uitblazen HES. Sc. 211.
 ἀνά-φύσις, ἡ, het ontstaan Philolaos 13 D.
 ἀνα-φύω, — 1 doen groeien, v. *planten, baardharen enz.* AP. RH. *enz.* — 2 weer doen groeien, weer doen krijgen, κέρατα ARISTOT. — 3 voortbrengen, veroorzaken PLUT. — *Pass.* *aor.* ἐφῶν *enz.* 4 opgroeien; groeien HDT. 4, 58, PL. — 5 weer aangroeien HDT. 5, 35. — 6 ontstaan PLUT.
 ἀνα-φρωνέω, — 1 luid uitspreken ARISTOT.; uitroepen N. T. Luc. 1, 42. — 2 om-, uitroepen, *tot koning* PLUT. — 3 als goed recht opeischen PLUT. — 4 *spec.* declameeren PLUT. 130 c. — 5 benoemen, een naam geven EPICUR. 76 Us.
 ἀνα-φώνημα, τό, uitroep; aanroeping PLUT.
 ἀνα-φώνησις, ἡ, het uitroepen, declameeren PLUT.
 ἀνα-φάξω, — 1 terugdringen PIND. N. 10, 69. — 2 *intr.* terugdringen, -wijken XEN. An. 4, 1, 16. — 3 *pass.* ἐχασσάμην (*anders* Δ 496 ἐκεκάζοντο), teruggedrongen worden, terugwijken H 264, HES. Sc. 336. — 4 *verzw.* terugkeeren η 280.
 ἀνα-χαιτίζω (*χαίτη*), een beeld uit de rijkunst: — 1 *eig.* de haren, manen afzetten (EUR.) Rhes. 786. — 2 *vand.* zijn ruit afwerpen Ltr. — 3 *alg.* afwerpen, afschudden EUR. Ba. 1072. — 4 omver-

werpen, in den grond boren TIMOTH. Pers. 18. *overdr.* omverwerpen, *staatsregeling enz.* DEM. 2, 9. — 5 *τινος*, zich van iets vrijmaken. — 6 bij de manen terughouden, tegenhouden, τινα τινος LUC.
 ἀνα-χαιτίσμα, τό, het tegenhouden PLUT.
 ἀνα-χαλασμός, ἡ, het verzwakken, afnemen PLUT.
 ἀνα-χαλάω, ontspannen, loslaten HIPPOCR., Ltr.
 ἀνα-χάραξις, ἡ, het afschrapen, v. *schubben* PLUT.
 ἀνα-χάρασσω, *att.* -ττω, openkrabben PLUT.
 ἀνα-χάσκω, *aor.* -έχανον, — 1 den mond openen, gapen. — 2 *overdr.* gapen, open zijn. ALCMAEON 3 D., AR. Eq. 641, LUC. Vgl. AR. AV. 502.
 ἀνα-χειρίζομαι, tegenhouden DIO.
 ἀνα-χελύσσομαι, ophoesten HIPPOCR.
 ἀνα-χέω, — 1 daarop, daarbij gieten τ 209 *in tmesi*. — 2 uitgieten; *pass.* zich uitstorten, v. *rivieren* PLUT. — 3 *overdr.* zich verspreiden PLUT.
 ἀνα-χλιαίνω, weer verwarmen ARISTOT.
 ἀνα-χνοαίνομαι, *pass.* het eerste wollige haar krijgen AR. Ach. 791.
 ἀνα-χορεύω, — 1 den reidans beginnen; dansen, ὄργια AR. Th. 994, EUR. Ion 1079. — 2 *tr.* voortjagen EUR. Or. 5, *waar in με ook μισῶν zijn invloed doet gevoelen*.
 ἀνα-χόω, = -χώννυμι, LUC.
 ἀνα-χράομαι, τό, het verbruiken, besteden INSCR. *Andania*.
 ἀνά-χρεμψις, ἡ, het ophoesten, schrapen HIPPOCR.
 ἀνα-χρῦσόω, weer vergulden OSTR.
 ἀνα-χρώννυμι, verven THEOPHR., PLUT.
 ἀνά-χρωσις, ἡ, het verven PLUT.
 ἀν-αχύριτος, zonder kaf AR.
 ἀνά-χῦσις, ἡ, — 1 het uitgieten PLUT. — 2 het uitstroomen; *concr.* monding met zandbak en wadden Ltr. — 3 *overdr.* breede stroom (v. *wellust*) N. T. 1 Petr. 4, 4.
 ἀνα-χώννυμι, opwerpen, ophoogen DEM., LUC. Tox. 43.
 ἀνα-χωρέω, — 1 terugwijken, zich terugtrekken ρ 453, LYS. 14, 6. — 2 op zij gaan PL. Symp. 175 a. — 3 weggaan PL. Rep. 528 d, N. T. Mt. 2, 14; *naar de provincie* POL. — 4 *met πάλω*: terugkeeren PL. Tim. 48 a. — 5 *overdr.* op een ander overgaan, v. *regeering en ambten* HDT. 7, 4. — 6 zich uit de zaken terugtrekken POL.
 ἀνα-χώρησις, ἡ, — 1 het terugtrekken, terugtocht HDT. 9, 22, THUC. 1, 128, 27; v. *d. maan* EPICUR. (?) 96 Us. — 2 toevluchtsoord THUC. 1, 90, 3, DEM.
 ἀνα-χωρίζω, terug laten gaan XEN. An. 5, 2, 10.
 ἀνα-ψάλασσω, openen LYCOPHR. 343.
 ἀνα-ψάω, met een spons afvegen CTES.; schoonvegen PAP.
 ἀνα-ψηφίζω, weer laten stemmen THUC. 6, 14, 30.
 ἀν-αψις (*ἄπτω*), ἡ, het aansteken EPICUR. 92 Us., PLUT.
 ἀνά-ψυξις, ἡ, verfrissching N. T. Act. 3, 19.
 ἀνα-ψύχη, ἡ, — 1 het ademhalen PL. Tim. 84 d. — 2 het uitrusten PL. Symp. 176 a (z. ἀνά-πνευσις). — 3 (*uit blazen op*) verfrissching, afkoeling PL. Leg. 919 a; πόνων EUR. Ion 1604: ὕ; Supp. 615: ὕ.
 ἀνα-ψύχω, — 1 *eig.* van boven aan de oppervlakte iets beblazen. — 2 afkoelen, verfrissen, ἦτορ N 84, ἔλλος E 795. — 3 *overdr.* verkwikken EUR. Hel. 1094, Ltr., N. T. 2 Tim. 1, 16. — 4 laten uitwaaien, drogen, v. *schepen enz.*; *vervolgens ook*: kalefateren HDT. 7, 59, Ltr. — 5 *pass.* op zijn verhaal komen, zich herstellen PL. Tim. 70 d, 78 a.
 ἀν-δαζαθαί = ἀνα-δάσσασθαι, INSCR. *Creta*.
 ἀν-δαίω = ἀνα-δ., AESCH. Ag. 305.

ἀνδάνω, locr. *FeFαδηροτα*, aor. *ἐνᾶδε* = *ἐFFαδε*, perf. *ἔβδα* = *ἔFῆδα*, — 1 liefelijk, aangenaam zijn; bevallen A 24, κ 373 EPICH. 5 D. — 2 fut. *ἔδῃω*: iemd, *τινι*, evenvallig zijn, een plezier doen HDT. 5, 39. — 3 tr. tevreden stellen THEOGN. 26, EUR. Med. 11(?) *τινα*.

(*ῥ[α]ν*]-*άνω*, W. *suād-*: *suād-*, vgl. *ἡδομαι*, eng. *sweet*; o.ind. *suadate* is smakelijk).

ἀνδηρον (: ἀνθηρός, lw.?), τό, r a n d: oever; tuinbed; graf BACCH. 1, 54, LYCOPHR., THEOCR. 5, 93, Ltr. ἀν-διχα (ἀνα + δ.), adv.: in tweeën; gescheiden Π 412, HES., EMPED. 20, 5 D.; praep.: *τινος*, zonder AP. RH.

ἀν-δοκᾶ = ἀναδοχή, borgstelling INSCR.

ἀνδραγαθ-έω, dapper zijn POL., PLUT.

ἀνδραγαθή-μα, τό, dappere daad PLUT.

ἀνδραγαθ-ία, *ισν*, *ίη*, *ή*, — 1 dapperheid HDT. 1, 99, THUC. 2, 42, 30, XEN. An. 5, 2, 11, POL. — 2 rechtschapenheid XEN. Lac. 4, 2, DEM.

ἀνδραγαθ-ίζομαι, = -θέω, zich een dapper man betoonen THUC. 2, 63.

ἀνδραγαθ-ικός, een dapper man passend HIPPOCR.

ἀνδράγρια, τά, spolia E 509.

ἀνδρακάς, adv., per man v 14, AESCH. Ag. 1595.

ἀνδραποδ-ίζω, — 1 tot slaaf maken, als slaaf verkoopen HDT. 6, 106. — 2 med. onderwerpen HDT. 1, 76, THUC. 1, 98, 14. — 3 act. vrijen (strafbaar) rooven en verkoopen XEN. Mem. 4, 2, 14.

ἀνδραποδι-σις, *ή*, het verkoopen van vrije menschen: menschenroof XEN. Ap. 25.

ἀνδραποδι-σμός, *δ*, — 1 het onderwerpen ATT.: ISOCR. 8, 37. — 2 het verkoopen van vrije menschen PL. Leg. 955 a, LUC. — 3 het rooven van een ander-mans slaaf PL. Leg. 879 a.

ἀνδραποδι-σμός, *οὔ*, *δ*, menschenroof, zielverkooper PL. Rep. 344 b, N. T. 1 Tim. 1, 10.

ἀνδραποδι-στική, *ή*, menschenroof, slavenhandel PL. Soph. 222 c.

ἀνδραποδο-κάπηλος, *δ*, slavenhandelaar.

ἀνδράποδον, τό, — 1 slaaf HDT. 6, 107, ATT. — 2 een laag, verachtelijk mensch PL. Theag. 130 b, Gorg. 483 b, and.

(ἀνδράποδα als tegenstelling tegen ττρόποδα ontstaan: slaaf als koopwaar tegenover de dieren; vgl. lat. *mancipium*; sinds H 475, toch een later niet episch woord).

ἀνδραποδ-ώδης, 2, adv. *ῶς*, slaafsch; als een slaaf: laag, gemeen PL. Phaed. 69 b, XEN. Mem. 4, 2, 22.

ἀνδραποδωδ-ία, *ή*, slavenmoraal PLUT.

ἀνδραποδ-ώνης, *δ*, slavenhandelaar AR.

ἀνδράριον (*dem.*; naar παιδ-άριον)?, τό, kerel, mannetje AR. Ach. 517.

ἀνδρο-αχθής, 2, een „manlast" hebbend: waar een man een last aan heeft, v. *κενι* κ 121.

ἀνδράχνη, *ή* (ook *ος*, *δ*), postelein LUC.

ἀνδρείᾶ, *ισν*. *ἡτή* HDT. 7, 99, *ή*, mannelijkheid: moed, kracht, flinkheid. Voor den vorm op -εᾶ vgl. PL. Crat. 413 e = ἀνρεία; daarnaast ἀνδρεία. Vermoedelijk is *ᾶ* eerst uit ἀνδρείος te verklaren. — HDT., ATT.: AESCH. Sept. 52.

(: *ἀνή*; door woorden als *ἐγέμεᾶ*? Z. echter ook ἀνδρείος).

ἀνδρείζομαι(?), slechts ἀνδρείστων, men moet mondig zijn MEN. Kith. 76.

ἀνδρο-εικελος, 2, op een mensch gelijkend; τὸ ἀνδρον, nl. *χρῶμα*, vleeschkleur PL. Crat. 424 e, D. H.

ἀνδρο-εἶος, 3, HDT. *ἦτος*, adv. *ῶς*, — 1 mannelijk; wat van een man is of bij een man hoort of past; τὸ ᾶ-ον, het mannelijk lid. — 2 spec. dapper (vgl.

lat. *virtus*), sinds HDT. 7, 153. — 3 v. geluid: laag, αὐλός α. basfluit HDT. 1, 17. — 4 spec. τα ᾶ-α, mannenmaaltijd op Creta ATT.; *δ* ᾶ. (sc. σύλλογος) INSCR. Thera.

(evenals γυναικεῖος naar een woord op evs, adj. *ἦτος*, *εἶος* gevormd; naar βασιλῆος -εἶος?).

ἀνδρεί-φνης, *ητος*, *ή*, moed XEN. An. 6, 14, 5. ἀνδρεί-φόντης, *ἔνω*λιος, mannendoendend B 651, eld.

(i.p.v. ἀνδρο-φόντης bij AESCH. Sept. 572; naar ἀγεί-φόντης? Hier vindt men weer hetzelfde element als in ἀνδρεία, -εἶος: een *ἀνδρείος voor de compositie?).

ἀνδρο-εράστρια, *ή*, „manneliefhebster" AR. Th. 392.

ἀνδρέων, *ῶνος*, *δ*, = ἀνδρών, HDT. 1, 34.

ἀνδρο-ηλατέω, (afl. vgl. volg.), uit het vaderland verdrijven: verbannen TR.: SOPH. O. R. 100, PL. Rep. 565 e.

ἀνδρο-ηλάτης (: ἐλάνω; *η* in de naad der samenstelling), *οὔ*, *δ*, verbannend AESCH. Sept. 637.

ἀνδρο-ία, *ή*, z. ἀνδρεία, THUC. 3, 82, 3, enz.

ἀνδρο-ια, τά, mannenmaaltijden ARISTOT., PLUT. Lye. 12.

ἀνδριαντ-ίσκος, *δ*, *dem.* v. ἀνδρίας, PLUT.

ἀνδριαντο-ποι-έω, beelden maken XEN. Mem. 3, 1, 2.

ἀνδριαντο-ποιητική, *ή*, plastiek ARISTOT.

ἀνδριαντο-ποιία, *ή*, = *voorg.*, PL. Gorg. 450 c, XEN.

ἀνδριαντο-ποιός, *δ*, beeldhouwer PIND. N. 5, 1, PL. Men. 91 d.

ἀνδριάς, *άντος*, *δ*, standbeeld PIND. P. 5, 40, HDT., PL., XEN. Mem. 3, 10, 6, ook INSCR. *cypr.* ἀνδριάντας; ἀνδριά, *ή*, PAP.; *spottend.*: pop DEM. 18, 129.

(iās uit *ἰά-φεντ-*, zooals bijv. *αἰγλήεις*: *αἰγλάντα*, PIND. P. 2, 40; ouder att. is ἀνδριάς; *afleid.* v. ἀνδρ-ιον „mannetje = afbeelding van een man").

ἀνδρο-ίζω, — 1 tot man maken, harden XEN. Oec. 5, 4. — 2 *pass.* zich als man gedragen, zich er door slaan PL. Phaed. 90 e, XEN. An. 4, 3, 34, LUC., N. T. 1 Cor. 16, 13. — 3 τῷ σώματι, manbaar, sterk worden LUC.

ἀνδρο-ικός, 3, adv. -ῶς, = ἀνδρείος, AR. Eq. 81, PL. Phaedr. 273 a, b, XEN. Hell. 6, 4, 16.

ἀνδρίον, τό, *dem.* v. ἀνήρ, AR. Pax 51, THEOCR. 5, 40.

ἀνδριστί, adv., als een man AR. Eocl. 149.

ἀνδρό-βουλος, 2, van mannelijke beradenheid AESCH. Ag. 11.

ἀνδρο-βρώς, *ῶτος*, menschenetend EUR. Cycl. 93.

ἀνδρο-γένεια, *ή*, mannelijke nakomelingen; mannelijke lijn HIPPOCR., INSCR.

ἀνδρο-γίγᾶς, *δ*, menschenreus CALL.

ἀνδρο-γονος, 2, jongens voortbrengend HES. O. 783.

ἀνδρό-γῦνος, 2, — 1 wezen van het mannelijk en van het vrouwelijk geslacht PL. Symp. 189 e, 191 d, vgl. PARM. 18 D. — 2 verwijfd of impotent mensch HDT. 4, 67.

ἀνδρο-δαίικτος, 2, mannen verscheurend AESCH. Ch. 860, vgl. AR. Ran. 1264.

ἀνδρο-δάμας, *άντος*, mannen bedwingend PIND. N. 3, 39; haar gemaal doodend, v. *Eriphyle* PIND. N. 9, 16.

ἀνδρο-θνής, *ἦτος*, waarbij menschen omkomen AESCH. Ag. 814.

ἀνδρο-κηής, *ἦτος*, mannen vermoeiend, doodend AESCH. Ch. 889, EUR.

ἀνδρό-κηητος, 2, door menschenhanden gemaakt A 371.

ἀνδρο-κτασία, -*η*, *ή*, — 1 mannenmoord, slachting E 909, AESCH. Sept. 693. — 2 moord Ψ 86,

άνδροκτονέω, haar man dooden AESCH. EUM. 602.
 άνδροκτόνος, 2, — 1 menschen moordend EUR.
 Cycl. 22. — 2 haar man doodend HDT. 4, 110, SOPH.
 άνδρολαγνος, γυνή, manziek THEOPHR.
 άνδροολέτειρα, ή, mannenverdelgend AESCH. Ag.
 1465.
 άνδροληψία, ή, — 1 menschenroof DEM. 51, 13. —
 2 als *repraesalle maatregel* DEM. 23, 82; DEM. *ib.*
ook -λήψιον.
 άνδρολογέω, aanwerven LUC.
 άνδρομάνης, 2, manziek PLUT.
 άνδρομέος, 3, — 1 van een mensch afkomstig, ge-
 maakt i 297, EMPED. 134, 1 D. — 2 uit menschen
 bestaande A 538.
 (-μεος, *oud suffix*, vgl. *o. ind. ayas-māya*, van ijzer).
 άνδρομήκης, 2, op manslengte XEN. Hell. 3, 2, 3.
 άνδρόπαις, reeds mannelijk in zijn jeugd AESCH.
 Sept. 533, SOPH.
 άνδροπλήθειά, ή, menigte AESCH. Pers. 235.
 άνδροποιός, 2, tot man makend PLUT.
 άνδρόπρωρος, 2, met menschelijk gelaat EMPED.
 61, 2, 3 D.
 άνδροσφαγείον, τό, plaats van een menschen-
 moord AESCH. Ag. 1092.
 άνδροσφιγξ, ό, mannelijke sphinx, *teg. de vrouwe-*
lijke der Grieken HDT. 2, 175.
 άνδροτής (άνηρ), ή, *alleen acc. τητα*, mannelijke
 kracht II 857 (*άν- geldt voor* —).
 άνδροτυχής, een man huwend AESCH. EUM. 960.
 άνδρόφαγέω, menschen eten HDT. 4, 106.
 άνδροφάγος, 2, menschenetend x 200.
 άνδροφθόρος (φθειρω), 2, menschenverdervend
 SOPH. Ph. 266.
 άνδροφθορος, 2, αίμα, bloed van een vermoorde
 SOPH. Ant. 1022.
 άνδροφονέω, menschen vermoorden HIPPOCR.
 άνδροφονία, ή, menschenmoord PLUT.
 άνδροφόνος, *dor. άνδρε-φόνος*, 2, — 1 mannen
 doodend A 242, HES. — 2 *subst.* moordenaar,
 moordenaars PIND. P. 4, 252 tot N. T. 1 Tim. 1, 9.
 άνδροφόντης, *regelms. wat men verwacht i.p.v.*
άνδρει-φοντης, z. *d.*; vgl. ook *dor. άνδρε-φόνος*.
 άνδροφυής, met menschelijk uiterlijk EMPED. 61,
 3 D.
 άνδροφυκτίς, een soort mossel EPICH. 23, 40.
 άνδρ-ώω, — 1 tot man maken, opvoeden PLUT. —
 2 *pass.* man, volwassen worden HDT. 1, 123, PL.
 Symp. 192 a.
 άνδρ-ώδης, 2, *adv.* ώς, — 1 mannelijk; moedig
 EMPED. 67, 2, XEN Mem. 4, 8, 1, ISOCR. 5, 76. —
 2 krachtig Ltr.
 άνδρών, ώνος, ό, mannenvertrek AESCH. Ag. 243,
 AR. Eccl. 676, XEN.
 άνδρωνίτις, ιδος, ή, = *voorg.*, ATT.
 άν-εγγρεύτος, zonder koerierverplichting PAP.
 άνδρῶος, 3, = άνδρεῖος, HIPPOCR.
 άν-έγγυος, 2, uit een huwelijk „zonder onderpand,
 trouwbelofte”: onwettig PL. Rep. 461 b. — 2
 zonder verloving, v. *e. meisje* PLUT.
 άν-εγείρω, — 1 wekken K 138, 157. — 2 op-
 wekken, bemoedigen x 172. — 3 aanzetten,
 prikkelen PIND. O. 8, 74. — 4 uit de rust wekken:
 doen klinken AR. Ran. 370. — 5 *pass.* ontwakken PL.
 Phaed. 71 b, XEN. An. 3, 1, 12.
 άν-εγερσις, ή, het oprichten PLUT.
 άν-έγερτος, 2, niet te wekken ARISTOT.
 άν-εγκλησ/ια, ή, acte van indemniteit PAP.
 άν-έγκλητος, *adv.* ως, *ook* τι, niet beschuldigd;
 onberispelijk ATT.: PL. Leg. 737 a,

άν-έγκλιτος, 2, niet wijkend PLUT. Per. 15; 393 a.
 άν-εγκωμίαστος, niet geprezen ISOCR. 9, 73.
 άν-εδάριστος, niet vlak gemaakt ARISTOT.
 άν-έδην (άν-τημι), *adv.*, — 1 „losgelaten” (*v.*
paarden): uitgelaten, ongehinderd AESCH. Supp. 15,
 PL. Prot. 342 c. — 2 > op den man af, brutaalweg
 PL. Gorg. 494 e; openlijk DEM. 18, 11. — 3 > ge-
 heel en al SOPH. Ph. 1153. — 4 ad libitum,
 rijkelijk Ltr.
 άν-έδνος, z. άνάεδνος.
 άν-εεργω (άν-εφεργω), Γ 77, z. άνείργω.
 άν-εθέλητος, 2, *adv.* ως, niet gewenscht: onaan-
 genaam HDT. 7, 88.
 άν-έθιστος, ongewend D. H.
 άν-είδεος, nog vormeloos PLUT.
 άν-ειδωλοποιέω, symboliseren PLUT.
 άν-είκαστος, niet in een beeld voor te stellen;
 iedere beschrijving te boven gaande D. H.
 άν-εικόνιστος, van wien geen signalement be-
 staat PAP.
 άν-ειλείθναι, ή, zonder Plithyia = die nog geen
 kinderen gebaard heeft EUR. Ion. 453.
 I. άν-ειλέω (z. I. ειλέω), opdringen, terugdringen
 THUC. 7, 81, 27.
 II. άν-ειλέω (z. II. ειλέω), — 1 ontrollen, openen,
 γραμματίδιον, v. een volumen PLUT. — 2 PL. Critias
 109 a: ή τοῦ λόγου διεξοδος οἶον άνειλούμενη, zich
 terugtrekken (? of bij I), vgl. Symp. 206 d. — 3
 rondwentelen, *pass. intr.* EPICUR. 102 Us.
 άν-ειλήμα, τό; -σις, ή, draaiingen: buikpijn
 HIPPOCR. rondbolderen v. d. wind, EPICUR. 100
 Us. (-σις).
 άν-ειλίξις, ή, draaiing PL. Rep. 270 d, 286 b.
 άν-ειλίττω, afrollen PL. Phil. 15 e (*teg. κυκλώ*).
 άν-είλλω = άν-ειλέω II, PL. Symp. 206 d.
 άν-ειμένως (άν-τημι), losbandig THUC. 2, 39, 27,
 XEN. Cyr. 4, 5, 8.
 άν-ειμι (είμι), — 1 omhoog gaan: naar het
 binnenland x 274, HDT. 5, 108; opkomen, v. d.
 zon Σ 136; opgroeien SOPH. O. R. 270; uitbreken,
 v. zweet SOPH. Tr. 767. — 2 teruggaan, -keeren
 Z 480, HDT. 7, 239.
 άν-είμων, 2, zonder kleeren γ 348.
 άν-ειπεῖν, *aor. bij άγορεύειν*, PIND. P. 1, 32,
 THUC. 2, 2, 18, AR. Ach. 11, DEM. 18, 55.
 άν-είργω (άν-εφεργω), — 1 terugdringen P 752.
 — 2 af-, tegenhouden, φάλαγγας Γ 77. — 3 be-
 teugelen PL. Leg. 731 d.
 άν-ειρξίς, ή, het afhouden PLUT.
 άν-είρωμαι, *ep. en ion.*, — 1 (op)vragen, iets, naar
 iets v 328. — 2 ondervragen, *ook* τινα τι Γ 177.
 z. άν-ερωτάω.
 άν-ειρώω, *ion.* = άν-ερώω, (*schepen*) op het land
 trekken HDT. 9, 96 (vgl. άνερώω).
 άν-είρω, — 1 oprigen HDT. 3, 118. — 2 vlechten
 AR. Ach. 1006.
 άν-ειρωτάω, ondervragen, τινα δ 251.
 άν-είσοδος, 2, ontoegankelijk PLUT.
 άν-είσπρακτος, niet in de belasting aangeslagen
 PAP.
 άν-εισφορ-ία, ή, vrijstelling van εισφορά, oorlogs-
 belasting PAP., PLUT.
 άν-εισφορος, 2, vrij van εισφορά PLUT.
 άνέκθην, *adv.*, — 1 van boven af HDT. 4, 57,
 AESCH. Ch. 427. — 2 van oudsher, sedert vorige
 generaties HDT. 5, 65. — 3 sinds overoude tijden
 HDT. 1, 170 *eld.*, AESCH. EUM. 369, PLUT.
 άνεκάς, *adv.*; naar boven PIND. O. 2, 22, AR. Vesp. 18.
 άν-έκβατος, 2, zonder uitgang THUC. 3, 98,

ἀν-εκβίαστος, 2, onwrikbaar PLUT.
 ἀν-εκδήμητος, 2, ἡμέρα, een dag, waarop men niet uit het land gaat PLUT.
 ἀν-εκδιήγητος, onuitsprekelijk N. T. 2 Cor. 9, 15.
 ἀν-εκδοτος, 2, — 1 onuitgegeven CIC. — 2 niet uitgehuwd LYS. 13, 45, DEM., PLUT.
 ἀν-εκλάλητος, onuitsprekelijk N. T. Petr. 1, 8.
 ἀν-εκλείπτος, 2, — 1 onophoudelijk HYPER., PLUT. — 2 onuitputtelijk N. T. Luc. 12, 33.
 ἀν-εκλίπτης, 2 = *voorg.*, LXX.
 ἀν-εκπιμπλημι, weer vullen XEN. An. 3, 4, 22.
 ἀν-εκπληκτος, 2, — 1 niet verbijsterd PL. Rep. 619 a. — 2 niet verbijsterend PLUT.
 ἀν-εκπληξία, ἡ, onverschrokkenheid PL.
 ἀν-εκπύτος, onuitwischaar PL. Tim. 26 c.
 ἀν-εκπύητος, niet etterend HIPPOCR.
 ἀν-εκτέος, 3, duldbaar SOPH. O. C. 883.
 ἀν-εκτι-κός, verdraagzaam MARC. AUR. 1, 9.
 ἀν-εκτός (ἀν-έχομαι), 3, zelden zonder negatie: uit te houden, dragelijk ὁ 83, THUC. 7, 77, LYS. 22, 20, *meest met οὐκ* = onduldbaar, onuitstaanbaar ὁ 223 (teg. ὁ 83). *Sinds* HOM., AESCH. Ag. 1364, SOPH. O. R. 429, THUC. 7, 87, 17, N. T. Mt. 10, 15 — = ἀνα-σχετός, z. d.
 ἀν-εκφρευκτος, niet kunnend vluchten.
 ἀν-εκφραστος, 2, onuitsprekelijk XEN. Mem. 4, 3, 8.
 ἀν-έλιαιος, 2, zonder olijfbomen THEOPHR.
 ἀν-έλεγκτος, 2, *adv.* ως, — 1 onweerlegbaar. — 2 niet weerlegd. — 3 niet onderzocht PL. Phil. 41 b.
 ἀν-ελέγχω, opnieuw uitvorschen EUR. Ion 1470.
 ἀν-ελεήμων, onbarmhartig ANTIPL., N. T. Rom. 1, 31.
 ἀν-(ε of)ηλεής en -(ε of) -ηλέητος (-έλεος N. T. Jac. 2, 13), 2, — 1 zonder medelijden AESCHIN. 2, 163, MEN. Epit. 478, CALL. Del. 106. — 2 zonder medelijden te vinden of te wekken LYCURG. 148.
 ἀν-ελευθερία, ἡ, — 1 slaafsche, kruiperige gezindheid PL. Rep. 590 b. — 2 (vgl. *lat. illiberalitas*), schrielijkheid ARISTOT., PLUT.
 ἀν-ελευθεριό-της, ἡ, = *voorg.*, ARISTOT.
 ἀν-ελεύθερος, *adv.* ως, niet vrij, niet als of van een vrije: niet ruim, -liberaal, *maar* laag, slaafsche, kruiperig, schrielijk AESCH. Ag. 1494, LYS. 10, 2, AR. Pl. 591, PL. Gorg. 518 a (*naast* δουλοπρεπέως), XEN. Mem. 3, 10, 5.
 ἀν-έλιξις, ἡ, evoluties bij het dansen PLUT.
 ἀν-ελίσσω, -ττω, — 1 ontwikkelen; v. *boekrollen*: afrollen om te lezen XEN. Mem. 1, 6, 14, vgl. PL. Phil. 15 e. — 2 *med.* naar boven kronkelen ARAT. — 3 *act.* (vgl. *lat. versari*) βλον, leiden, doorbrengen PLUT.
 ἀν-έλκω, — 1 omhoog trekken M 434. — 2 aan land trekken HDT. 7, 59, ATT. — 3 terug-, achter- uithalen N 583. — 4 *med.* iets van zich zelf omhoog trekken X 77, χ 97.
 ἀν-ελληνό-στολος, in on-Grieksch costume AESCH. Supp. 234.
 ἀν-ελπίς, ιδος, zonder hoop EUR. Iph. T. 487.
 ἀν-έλπιστος, 2, *adv.* ως, — 1 ongehoopt, onverwacht THUC. 6, 34, 1, SOPH. Tr. 673, PL. Ap. 36 a, TR. — 2 geen hoop koesterend, wanhopend THUC. 3, 30, 21, XEN. Cyn. 7, 9; τὸ ἀ-ον, wanhoop. — 3 hopeloos, ondenkbaar DEM. 32, 7.
 ἀν-έλϋτος, 2, zonder hulsel ARISTOT.
 ἀν-έμβάτος, 2, ontoegankelijk Ltr.
 ἀ-νεμέσητος, 2, *adv.* ως, zonder aanstoot te geven, niet kwalijk te nemen PL. Symp. 195 a., LUC. Dial. mort. 18, 2.
 ἀν-έμετος, 2, zonder te braken HIPPOCR.
 ἀν-εμέω, opgeven, uitspuwen HIPPOCR.

ἀ-νέμητος, 2, — 1 ongedeeld, onverdeeld AESCHIN. 1, 102, DEM. — 2 zonder aandeel PLUT.
 ἀνεμία, ἡ, opgeblazenheid van de aderen HIPPOCR.
 ἀνεμιᾶσις, — 1 *van een* „windeij”, *waar* lucht, *geen vrucht in zit.* — 2 *dit als beeld bij* PL. Theaet. 151 e, γόνιμον ἢ ἀνεμιᾶσιον τυγχάνει ὄν; 210 b, *eld.*
 ἀνεμίζω, door den wind bewegen N. T. Jac. 1, 6.
 ἀνεμό-δρομος, 2, snel als de wind LUC.
 ἀνεμό-εις εσσα, εν, — 1 winderig, aan den wind blootgesteld, hoog AESCH. Ch. 591 en z. b. — 2 windsnel SOPH. Ant. 354.
 (HOM. ἦν, PIND. O. 4, 7, P. 1, 92, SOPH. Tr. 953 ἀν; ἄ niet slechts metrisch, want η, niet ἄ; *wrsch. help de compositie mee, waarin ἦν. als tweede deel of als eerste deel voorkwam, zoo ook in afleidingen = de oud-indische Vṛddhi, vgl. ἡγάθεος, ἡροετή*.)
 ἀνεμο-ποιός, ὁ, windverwekker (teg. ἀ-κοίτης) PAP.
 ἀνεμος ὁ, — 1 het waaien: de wind, de storm; *sinds* M 253 *algt. tot* N. T. Mt. 11, 7. — 2 *overdr.* harts-tocht, drift SOPH. Ant. 929; geestelijke strooming N. T. Eph. 4, 14. — 3 ijdel mensch COM.
 (ἀνε-μος = *lat. ani-mus*; z. *o.ind. āni-ti* haalt adem, *ani-la-* m. adem, *got. us-anan* uitademen; *van een zgn. tweelettergrepige basis*.)
 ἀνεμο-σκεπής, tegen den wind beschuttend Π 224.
 ἀνεμο-σφάραγος, 2, door den wind ruischend PIND. P. 9, 5.
 ἀνεμο-τροφήσις, — 1 door den wind gezwollen, κύμα O 625. — 2 door den wind gehard (vgl. *τραφερός*); ἔργος, van stevig hout Δ 256 (vgl. P 55 vlg.).
 ἀνεμό-τροφος, 2, door den wind gevoed (ANACR.) 36, 14.
 ἀνεμο-φθορία, ἡ, windschade LXX.
 ἀνεμό-φθορος, door wind beschadigd LXX.
 ἀνεμο-φοιτήτος, geregeld waaiend PAP.
 ἀνεμο-φόρητος, windgedragen LUC., CIC.
 ἀνεμόω, — 1 oplazen HIPPOCR.; *pass.* PL. Tim. 83 d. — 2 *pass.* fladderen LUC.
 ἀν-εμ-πλήκτως, *adv.*, onverschrokken PLUT.
 ἀν-εμ-πτόδιος, onbelemmerd ARISTOT.
 ἀν-εμ-πτωσις, niet gevallen in PL.
 ἀν-εμ-φᾶτος, zonder expressie PLUT.
 ἀνεμώδης, winderig SOPH., PLUT.
 ἀνεμ-ωκης, windsnel AR. Av. 697, EUR. Ph. 169.
 ἀνεμωλιος vol wind, ijdel; vergeefs Δ 355, v. *pers.* Y 123.
 (*met dissimilatie der 3e nasaal uit ἀνεμ-ώνιας*; *misschien ὄνιος* te koop: voor wind te koop, *ventosus*, of vgl. *volg.*.)
 ἀνεμώνη (*wrsch.*: ἀνεμος), 2, ἡ, — 1 anemone, wind-bloem THEOPHR. — 2 *overdr. v. woorden*: „wind-bloesem”, τῶν λόγων, v. *precieuze uitdrukkingen* LUC.; = ἀνεμωνίς NIC.
 ἀν-εν-δεής, 2, — 1 zonder gebrek: rijkelijk. — 2 niet noodig hebbend, τινος PLUT.
 ἀν-έν-δεκτος, onmogelijk N. T. Luc. 17, 1.
 ἀν-εν-δοιαστος, 2, ontwijfelbaar LUC.
 ἀν-έν-δοτος, 2, onverzwakt: streng Ltr.
 ἀν-εν-εργής, niets uitwerkend THEOPHR.
 ἀν-εν-θουσιαστος, 2, *adv.* ως, niet door eene godheid aangevuurd PLUT.
 ἀν-εν-νόητος, 2, onbekend met, τινος POL.
 ἀν-έν-τευκτος, 2, — 1 ongenaakbaar, gesloten. PLUT. 10a. — 2 ontoegankelijk voor omkoopung PLUT. 355a.
 ἀν-εξ-άλειπτος, onuitwischaar ISOCR. 5, 71, PLUT.
 ἀν-εξ-άπατητος, 2, onbedriegelijk ARISTOT.
 ἀν-εξ-έλεγκτος, 2, *adv.*, — 1 niet onderzocht, niet

te onderzoeken DEM. 25, 39. — 2 niet bewezen; onbewijsbaar THUC. 1, 21, 27, XEN. Cyn. 13, 7. — 3 niet weerlegd; niet te weerleggen THUC.

ἀν-εξ-έλικτος, onontwikkeld SEXT.

ἀν-εξ-εραύνητος, ondoorgroendelijk N. T. Rom. 11, 33.

ἀν-εξ-έργαστος, onvoltooid ISOCR., LUC.

ἀν-εξ-ερεύνητος, ondoorgroendelijk HERACL. 13 D.

ἀν-εξ-έταστος, niet onderzocht PL. Ap. 38 a, DEM.

ἀν-εξ-εύρετος, ontelbaar THUC. 3, 87, 22.

ἀν-εξία (ἀν-έχομαι), ἡ, lijdzaamheid CIC.

ἀν-εξι-κακ-ία, ἡ, lijdzaamheid Ltr.

ἀν-εξι-κάκος, *adv.* ως, — 1 lankmoedig N. T. 2 Tim. 2, 24. — 2 standvastig LUC.

ἀν-εξ-ίκμαστος, niet uitgedroogd ARISTOT.

ἀν-εξ-ιχνίαστος, niet na te spuren; ondoorgroendelijk N. T. Eph. 3, 8.

ἀν-εξ-όδος, 2, — 1 zonder uitgang THEOCR. 12, 19, D. H. — 2 (*vgl. eventus*) zonder gevolg, praktische bruikbaarheid PLUT. — 3 = ἀνεκδήμητος, PLUT.

ἀν-εξ-οιστος, niet publiceerbaar, niet over te dragen aan GORGIAS 3 D., PLUT.

ἀν-έονται, HDT. 2, 165 (*wisch. ἀνέονται vgl. ἀφ-έωκα*) = ἀν-εἴναι (: ἔημι).

ἀν-εόρταστος, 2, niet gevierd DEMOCR. 230 D.

ἀν-εόρτος, 2, zonder feest EUR. El. 310.

ἀν-επ-άγγελτος, 2, niet verklaard POL.

ἀν-επ-αἰσθητος, niet waarneembaar LUC.

ἀν-επ-αἰσχύντος, die zich niet behoeft te schamen N. T. 2 Tim. 2, 15.

ἀν-επ-άλλακτος, 2, niet afwisselend: *v. dieren, waarvan de bovenkaaktanden niet tusschen de benedenkaaktanden inpassen* ARISTOT.

ἀν-επ-αν-όρθωτος, onverbeterlijk PLUT.

ἀν-επ-άφορος, 2, onbezwaard door hypotheek *enz.* DEM. 35, 4, MEN. Per. fr. 8 D., PAP.

ἀν-επ-αρρόδιτος, = ἀναφρ., XEN Symp. 8, 15.

ἀν-επ-αχθήs, 2, *adv.* ως, — 1 niet bezwaard, — euvel (*opnemen*) THUC. 2, 37, PLUT. — 2 niet bezwaard, niet aanstootelijk PLUT., LUC. Hist. Conser. 38.

ἀν-επι-βάρητος, onbezwaard INSCR.

ἀν-επι-βατος, 2, ontoegankelijk PLUT.

ἀν-επι-βούλευτος, *pass.* niet belaagd; τὸ ἀ-ov, veiligheid THUC. 3, 37.

ἀν-επι-γνώστος, 2, onmerkbaar POL.

ἀν-επι-γράφος, 2, zonder opschrift; anoniem POL., LUC.

ἀν-επι-δάνειστος, waarop niet geleend is PAP.

ἀν-επι-δεής, niet noodig hebbend PL. Leg. 947 b.

ἀν-επι-δέτος, 2, niet verbonden HIPPOCR.

ἀν-επι-δίνος, 2, onbetwist, *v. erfenissen* ISAE. 3, 59; ἡ ἀνεπίδ., een erfdochter, over wier vermogen door den rechter nog niet is beslist DEM. 46, 22.

ἀν-επι-δοτος, 2, niet groeiend THEOPHR.

ἀν-επι-εἰκεια, ἡ, onbillijkheid DEM. 29, 3.

ἀν-επι-εικως, *adv.*, onbillijk; niet behoorlijk THUC. 3, 66, 24.

ἀν-επι-κλήτος, 2, onberispelijk XEN. Cyr. 2, 1, 22, *adv.* THUC. 1, 92.

ἀν-επ-ίκριτος, niet in de keuring of census opgenomen PAP.

ἀν-επι-κρυπτος, onverholen MARC. AUR. 1, 14.

ἀν-επι-λήπτος, 2, *adv.* ως, N. T. -λήμπος, onberispelijk; zonder fout (*vgl. reprehendere*) THUC. 3, 17, 32, PL. Phil. 43 c, EUR. Or. 922 (?), N. T. 1 Tim. 3, 2.

ἀν-επι-λογιστως, *adv.*, onbezonnen PL. Ax. 365 d.

ἀν-επι-μ(ε)ικτος, 2, — 1 onvermengd: rein

ARISTOT., PLUT. — 2 omgang-, aanraking vermijdend EPICUR. 154 Us., PLUT. Rom. 3.

ἀν-επι/μιξία, ἡ, het ontbreken van verkeer POL.

ἀν-επι-μονος, 2, onbestendig PLUT.

ἀν-επι-ξεστος, 2, niet gepolijst, niet gladgemaakt (zoodat er een deel naar buiten steekt) HES. O. 746.

ἀν-επι-πληκτος, 2, — 1 niet te laken: braaf MEN. Epitr. 489. — 2 niet gecorrigeerd: losbandig PL. Leg. 695 b. — 3 *act.* niet lakend, zonder aanmerkingen MARC. AUR. 1, 10.

ἀν-επι/πληξία, ἡ, teugelloosheid PL.

ἀν-επι-ρρεκτοι, χυτρόποδες, nog niet voor offers gebruikte ketels HES. O. 748.

ἀν-επι-σήμαντος, 2, niet in het oog vallend POL.

ἀν-επι-σκεπτος, 2, *adv.* ως, — 1 niet beschouwd XEN. Mem. 2, 4, 3. — 2 *adv.* onoverlegd HDT. 2, 45. — 3 onverschillig ARISTOT.

ἀν-επι/σκεψία, ἡ, onachtzaamheid ARISTOT.

ἀν-επι-στάθμειντος, 2, vrij van inkwartiering POL.; -μία, ἡ, vrijstelling van inkwartiering PAP.; -μος, daarvan vrijgesteld PAP.

ἀν-επι/στασία, ἡ, onbedachtzaamheid PL. Ax. 365 d.

ἀν-επι-σῆμας, 2, *adv.* ως, — 1 onbedachtzaam POL. — 2 onvoorzichtig. — 3 *pass.* ongemerkt Ltr.

ἀν-επι-στημοσύνη, ἡ, onkunde PL. Theaet. 200 b.

ἀν-επι-στήμων, 2, *adv.* ως, — 1 onwetend HDT. 9, 62; — 2 onkundig, onervaren THUC. 6, 67, 16. — 3 zonder kennis, wetenschap HDT. 2, 21.

ἀν-επι-στρεπτε(ε)ί, *adv.*, zonder zich om te draaien PLUT.

ἀν-επι-στρεφής, onbekommerd PLUT.

ἀν-επι-σχέτως, onweerstaanbaar PLUT.

ἀν-επι-τάκτος, — 1 zonder inmenging van buiten THUC. 7, 69. — 2 niet voorgeschreven PLUT.

ἀν-επι-τεχνήτως, ongekunsteld PLUT.

ἀν-επιτήδειος, 2, *ion.* -δεος, *adv.* ως, — 1 ongeschikt, onbruikbaar LYS. 31, 1, PL. Soph. 219 a. — 2 *positief*: vijandig HDT. 1, 175; tegenwerkend, onheilspellend LYS. 8, 1, XEN. Hell. 7, 4, 6.

ἀν-επιτήδευτος, 2, — 1 ongezocht LUC., D. H. — 2 door kunst niet te bereiken PLUT.

ἀν-επι-τίμητος, 2, — 1 niet te berispen PLUT. — 2 ongestraft POL.

ἀν-επι-φάντως, *adv.* zonder ophief MARC. AUR. 1, 9.

ἀν-επι-φθονος, 2, *adv.* ως, — 1 *pass.* zonder aanmerking, onaanstootelijk THUC., PL. Rep. 612 b. — 2 feilloos, ἔγχος SOPH. Tr. 1033; *persoonlijk*: zonder afgunst, erbarmend PLUT. Galba 20.

ἀν-επι-φραστος, ongedacht SEMON. 1, 21.

ἀν-επι-χείρητος, niet aan te grijpen PLUT.

ἀν-έραμαι, op nieuw gaan houden van, τινος XEN. Mem. 3, 5, 7, ANDOC. 1, 27.

ἀν-έραστος, 2, — 1 onbemind LUC. — 2 onbeminnelijk: hard LUC. — 3 niet beminnend LUC.

ἀν-εργαστος, — 1 niet bewerkt door menschenhand, niet gevormd Ltr. — 2 niet uitgewerkt, afgemaakt ARISTOT.

ἀν-εργος, 2, ongedaan EUR. Hel. 363.

ἀν-ερεθίζω, — 1 prikkelen THUC. 2, 21, 4, XEN. An. 6, 6, 9. — 2 *pass.* geprikkeld worden door begeerte naar iets, τινος XEN. Mem. 3, 5, 7 (? *zie ἀνέραμαι*).

ἀν-ερευκτος, 2, ongemalen HIPPOCR.

ἀν-ερέπτομαι, weghalen, rooven (*v. goden en Harpyien* = stormwinden) wegrukken α 241, *eld.*

(?; *act.* slechts op NONNUS' ἐρέπτων gebaseerd, dat zelf weer op het late B 776 steunt. Verder slechts ἀρπυιαί ἀνηρέφαντο; mogelijk blijft dus

*ἀρεπ-τω: ἀρπάζω, ἄρπυιᾶ, z. a; W. srep-: rep- in alb. rjer ruk uit, lit. ap-repti grijpen).

ἀν-ερεύομαι, zich uitstorten ARISTOT.

ἀν-ερευνάω, en med., opsporen PL. Phaed. 63 a.

ἀν-ερευνήτος, 2, — 1 niet onderzocht PL. Hipp. mai. 293 c, EUR. Ion 255 (?). — 2 onuitvorschbaar PL. Crat. 421 d.

ἀν-ερίθειος, onbedorven INSCR.

ἀν-ερίναστος (: ἐρίνεός z. HESYCH. s.v. ἀν-ηρίν.), niet door kunst of enting tot rijpheid gebracht, vgl. HDT. 1, 193 i. f., THEOPHR.

ἀν-ερμάτιστος, 2, — 1 zonder steun: ballast PL. Theaet. 144 a. — 2 wankel PLUT. — 3 zonder aanzittenden, τράπεζα PLUT.

ἀν-ερμίνευστος, onvertolgbaar: onbeschrijfelijk GORGIAS 3 D, EUR. Ion 255 (?), HYPIS. I, 4, 17 D.

ἀν-ερπύζω, — 1 opkruipen LUC. — 2 langzaam, moeilijk gaan AR. Pax 586.

ἀν-έρπω, = voorg., EUR. Ph. 1178.

ἀν-ερυθριάω, beginnen te blozen PL. Charm. 158 c, XEN. Symp. 3, 12.

ἀν-ερώω, HOM. ἀερώω = ἀFF- < ἀν-F- of in tmesi i. 402, HDT. εερώω, — 1 omhoog trekken, ἴστια hijschen ι 77, στῆλας M 261. — 2 omhoog trekken, kop v. h. offerdier A 459. — 3 op het land trekken HDT. 9, 96 (z. ἀν-ερω.). — 4 opnemen, v. h. kleed THEOCR. 14, 35. — 5 terug-, achteruit-trekken, v. d. boogpees Θ 325.

ἀν-έρχομαι, — 1 opgaan, stijgen τ 190 tot n. t.: naar Jeruzalem Gal. 1, 17. — 2 groeien ζ 173. — 3 terugkeeren Z 187, SOPH. Ph. 621. — 4 overdr. op iets terug komen: herhalen PL. Tim. 69 a, EUR. Ph. 1207, PLUT. — 5 ἀνήλθον als pass. bij ἀνα-φέρω: op iem. neerkomen, verhaald worden EUR. Hee. 802.

ἀν-ερωτάω, uitvragen, τίνα τι AR. Pl. 449, alg. vragen PL. Gorg. 497 b, Men. 84 d, THEOCR. 1, 81 (vgl. ἀν-ερω.).

ἀν-εσις (ἀνίημι), ἥ, — 1 ontspanning, v. snaren PL. Rep. 349 e. — 2 overdr. ontspanning, v. wat spanst, drukt, keult: κακῶν HDT. 5, 28, n. t. Act. 24, 33. — 3 ontspanning na ingespannen arbeid; > verslapping PL. Leg. 724 a. — 4 positief: rust, verkwikking N. t. 2 Cor. 8, 13. — 5 (= habenas remittere) het met vrijen teugel (laten) gaan: teugelloosheid PL. Rep. 561 a. — 6 het kwijtschelden van een schuld PLUT., Ltr., n. t. Act. 24, 23. vrijstelling van een liturgie PAP.

ἀν-έστιος, 2, zonder eigen haard I 63, ATT., LUC. ἀν-ετάζω, — 1 verhooren N. t. Act. 22, 29. — 2 folteren ib. 24.

ἀν-έταιρος, 2, zonder vriend PLUT.

ἀν-ετεροίωτος, 2, onveranderlijk ARISTOT.

ἀν-έτοιμος, 3, niet gereed HES., POL.

ἀν-ετος (ἔημι), 2, adv. ως, — 1 ontspannen, slap: los LUC. — 2 uitgelaten, overmoedig PLUT. — 3 uit het gewone verband losgemaakt: gewijd INSCR.

ANEY (ἄ) ep. ἀνευθε(v), dor. ἀνευ, el. ἔνευς, megar. ἄνυς (vgl. χωρίς):

I. adv. ἀνευθε(v) — 1 ver af X 300. — 2 afgezonderd, afzonderlijk X 368.

II. praep. ἀνευ(θεν*), c. gen., — 1 ver van x 554*, N 556*, PIND. P. 1, 10*. — 2 afgezonderd, afgescheiden van: behalve PL. Critias 112 c. — 3 zonder Ψ 389: X 39*, PIND. O. 9, 103, I. 1, 68*, HDT. 7, 56, ATT.: PL. Symp. 215 c, n. t. 1 Petr. 1, 3. — 4 buiten weten van O 213, PL. Theag. 122 a, n. t. Mt. 10, 29. — 5 buiten iets om, zonder op ... te letten PL. Gorg. 518 d.

(versterking van ἀν-privat.; vgl. got. inu zonder, o.b. vīnu, vīnū naar buiten).

ἀν-εὐθύνομ, 2, zonder verantwoording — 1 v. personen, niet verantwoordelijk HDT. 3, 80. — 2 tot geen verantwoording, rekenschap verplicht THUC. 3, 43, 18. — 3 v. zaken: waarvan geen rekenschap gevraagd wordt (z. HDT. 3, 80). — 4 onschuldig, zonder fout Ltr.

ἀν-εὐθετος, ongunstig gelegen N. t. Act. 27, 12.

ἀν-εὐθυντος, niet recht gemaakt ARISTOT.

ἀν-ευκτος, niet wenschend PL. Alc. II, 143 a.

ἀν-εὐρεσις, ἥ, ontdekking EUR., D. H.

ἀν-εὐρετος, 2, onvindbaar PL. Leg. 874 a.

ἀν-ευρίσκω, vinden, ontdekken HDT. 1, 67, ATT.: PL. Phaed. 100 b., uitdenken Phaedr. 273 c, n. t. LUC. 2, 16.

ἄ-νευρος, zonder pezen, slap ARISTOT.

ἀν-ευρύω, verbreedend ARISTOT., Ltr.

ἀν-ευφήμω, luid εὐφήμει! uitroepen, „God zij met ons” (of van ἀν-εὐφημος die de eerbiedige stilte breekt? door zijn gejammer?) luid klagen TR.: SOPH. Tr. 783, PL. Phaed. 60 a.

ἀν-εὐχόμεαι, wensch terugnemen PL. Alc. II 142 d.

ἀν-εὐραπτος, z. ἀν-ἐπαφος.

ἀ-νεφέλος, 2, — 1 onbewolkt ζ 45, PLUT. — 2 overdr. onbedekt SOPH. El. 1246.

ἀν-εραυκτος, 2, onbereikbaar PLUT., LUC.

ἀν-εχέγγυος, 2, zonder onderpand: onzeker THUC. 4, 55, 2.

ἀν-εχύραστος, vrij van verpanding PAP.

ἀν-έχω, f. -έξω of -σχήσω, aor. 2 -έσχον, ep. ook -έσχεθον, pf. -έσχηκα, — I. Act.: 1 omhoog houden opheffen, χεῖρας, om te bidden E 174, om te boksen σ 89; αἰγίδα χ 297; enz. — 2 hoog in eere houden, εὐδωκίας τ 111, PIND. P. 2, 89, N. 7, 89. — 3 ophouden voor iem. = aanbieden PIND. fr. 119. — 4 wat voor zijn zwaarte onlaag gaat ó phouden: dragen PIND. fr. 88; steunen, hoog houden, de man de vrouw SOPH. Ai. 212. — 5 ophouden: tegenhouden Ψ 426. — intr. 6 opkomen ε 320; te voorschijn komen P 310, HDT. 5, 106; v. d. zon ATT. — 7 te voorschijn komen = uitsteken HDT. 4, 99. — 8 te boven komen SOPH. O. R. 174. — 9 (z. 5) zich opinhouden XEN.; intr. ophouden XEN. — 10 zich ergens ophouden: bij iets blijven, talmten THUC. 7, 48, 23. — II. Med.: (vaak vormen met dubbel augment: ἦν-εσχόμεν, ἦν-εσχόμεν enz.) — 1 omhoog houden, wat aan het subject behoort, σκήπτρον K 321. — 2 met eigen kracht op eigen schouders ophouden, dragen (sustinere): a een daad wagen, het van zich kunnen verkrijgen; b als: ondergaan, uithouden, dulden, κακά Ω 518. — 3 vand. lijdelijk aanzien A 586, E 895. — 4 en: zich iets laten welgevallen, aannemen N. t. Hebr. 13, 22. — III. Pass.: 1 zich ophouden, v. gevonden E 285. — 2 zich verheffen, in zijn volle lengte, voor een slag enz. Ψ 660, σ 95.

ἀν-εψιάνος, moeilijk kokend intr. HIPPOCR.

ἀνεψιά, ἥ, dochter van een oom of tante, nicht, consobrina XEN. Mem. 2, 7, 2, ISAE. 8, 7, PLUT., LUC.

ἀνεψιαδῆ, ἥ, dochter van een ἀνεψιός of een ἀνεψιά COM.

ἀνεψιάδης, ου, ὁ en -αδοῦς, οὔ, ὁ, zoon van een ἀνεψιός of ἀνεψιά DEM. 45, 54.

ἀνεψιός, ὁ, zoon van oom of tante, neef, consobrinus, bloedverwant I 464, PIND. P. 4, 126, HDT. 7, 82, PL. Gorg. 471 b, ANDOC. 1, 47, n. t. Col. 4, 10.

(< anept-ios: lat. neptis, fem. bij nepōs, o.ind. napāt afstammeling (= lat. nepōt-), gen. nāpt-ur (= nept-), vgl. ndl. neef).

ἀνεπιότης, ητος, ἡ, neefschap, bloedverwantschap PL. Leg. 871 b, DEM., *eld.*
 ἀν-έψω, opkoken *Argum.* EUR. Med.
 ἀνεω, *meest bij plur., doch bij sing.* ψ 93: in stil nadenken verzonken B 323, β 240.
 (*adv.* *zooals πο enz.?* < ἀνῆμ-ῶ; *met andere prothetische vokaal en ander accent:* ἐνεός stom < ἐνῆμ-ος; *oorspr. bet. of stil, slaperig, vgl. ν(ε)υστάω knikkebollen, νύσταλος slaperig; of in gepeins verdiept stil, vgl. νόος; — W. neu-, z. νεύω waarvan de lange vorm ook in o.ind. nāuti wendt zich (nāvayati als causatief), lit. snūdūziū (intonatie!) ik knikkebol, dommel in; bet. „het hoofd bewegen“?).
 ἀν-έωνται, z. ἀν-έονται.
 ἀνη, ἡ, vervulling AESCH. Sept. 713, CALL.
 ἀν-ηβάσκω, -άω, — 1 zich verjongen THEOGN. 1009, PL. Leg. 666 b, XEN. — 2 volwassen worden CALL.
 ἀν-ηβητήριος, 3, weer verjongend EUR. Andr. 552.
 ἀν-ηβος, onvolwassen HERACL. 117 D., LYS. 14, 25, PL. Leg. 833 c, THEOCR. 8, 3, PLUT.
 ἀν-ηγεμόνευτος, zonder aanvoerder LUC.
 ἀν-ηγέομαι, dor. -ἄγ-, — 1 verhalen, opsommen PIND. N. 10, 19, HDT. 5, 4. — 2 voor(uit)rijden PIND. O. 9, 80.
 ἀν-ήδυντος, — 1 niet smakelijk ARISTOT. — 2 niet smaakvol PLUT.
 ἀνήθ-ίνος, van anijs gemaakt THEOCR. 7, 63.
 ἀν(ν)ηθον (*hw.*), *ion.* -σον, τό, anijs AR. Nub. 982, Th. 847, ARISTOT., THEOCR., N. T. Mt. 23, 23.
 ἀν-ηθοποίητος, 2, — 1 zonder flinke karakter-schildering D. H. — 2 zonder flink karakter CIG.
 ἀν-ηκεστος (ἀκέομαι), 2, *adv.* ως, ongeneeslijk; onherstelbaar, heilloos E 394, ARCHIL. 7, 5, ALD., HDT. 1, 137, THUC. 1, 132, 18, TR.: SOPH. O. R. 98, ORAT., PL. Rep. 619 a.
 ἀν-ήκης, zonder punt.
 ἀν-ηκιδ'ωτί, *adv.* = *voorg.*, AESCH.
 ἀν-ηκοία, ἡ, — 1 doofheid PLUT. — 2 het doof zijn voor iets PLUT.
 ἀν-ήκοος, 2, *adv.* ως, — 1 niet hoorend, luisterend naar τινος XEN. Mem. 2, 1, 31. — 2 niet gehoorzaamend. — 3 niet op de hoogte van XEN. Mem. 4, 75, AESCHIN. 1, 141.
 ἀν-ηκουστ-έω, niet hooren, luisteren naar, τινος of τινη II 676, HDT. 1, 115, AESCH. Pr. 40, THUC. 1, 84, 1.
 ἀν-ηκουστ-ία, ἡ, ongehoorzaamheid PL. Leg. 671 b, PLUT.
 ἀν-ήκουστος, 2, — 1 niet aan te hooren: gruwelijk SOPH. El. 1407. — 2 τό ἀν-ον, ongehoorzaamheid XEN. Cyn. 3, 8.
 ἀν-ήκω, — 1 omhoog-, opgekomen zijn: naar het binnenland komen XEN. An. 6, 4, 5; *in bonam partem:* iets bereikt hebben HDT. 5, 49. — 2 op iets uitloopen HDT. 2, 104, THUC. 3, 45; zich ontwikkelen tot SOPH. Tr. 1018. — 3 *overdr.* tot iemd doorgedrongen zijn; op iemd aankomen HDT. 6, 109. — 4 terugkeeren tot PL. Theat. 196 b; op iets, iemd betrekking hebben, slaan POL. — 5 *impers.* het past N. T. Col. 3, 18.
 ἀν-ήλατος, niet gedreven, gesmeed kunnende worden ARISTOT.
 ἀν-ηλεώς (*z. ἀν-ελ.*), onbarmhartig PL. Leg. 697 d.
 ἀν-ηλειψία, ἡ, het niet gezalfd zijn POL.
 ἀν-ήλιος, 2, zonder zon, donker AESCH. Pr. 453, SOPH., EUR. Andr. 534, LUC.
 ἀν-ήλιπος, (*z. ἀνελ.*), 2, ongeschoeid THEOCR. 4, 56 (ῥλιψ, een Dorisch schoeisel).*

ἀν-ήμελκτος, 2, ongemolken ι 439.
 ἀν-ήμερος, 2, — 1 ongetemd: wild, ruw AESCH. Pr. 716, EUR. — 2 niet veredeld, *v. planten.* — 3 niet bebouwd, χθών AESCH. Eum. 14 (*teg. ἡμερωμένην*). — 4 barsch N. T. Tim. 3, 3.
 ἀν-ημερώω, reinigen, bevrijden SOPH.
 ἀν-ηνεμ-ία, ἡ, windstilte, z. LUC. Pseudol. 29.
 ἀν-ήνεμος, 2, windstil PLUT.; ἀν. χειμώνων SOPH. O. C. 577.
 ἀνήνοθε, opstijgen, opwalmen; (opwellen) ρ 270, Λ 266 z. *ben.*
 (Λ 266; daarnaast ρ 270 ἐν-ήνοθεν en vaak bij HOM. en EP. ἐπ-εν-ήνοθε K 134, *eld:* κατ-, παρ-. Voor de praep. ἐν is hier geen plaats, de dubbele samenstelling is ook opvallend. De bet. „bloeien” past goed, ook in beeldspraak: W. an(ε)dh- z. ἀνός bloesem, Perf. an-ānoth-. Daardoorheen vormen van W. enedh- komen: ἤνοθεν = W. eleudh-: ἤλ(ν)θον).
 ἀν-ήνυστος, 2, onvoltooibaar π 111 EMPED. 12, 2 D.
 ἀν-ήνυτος, 2, — 1 = *voorg.*; eindeloos durend SOPH. El. 166, PL. Gorg. 507 e. — 2 vergeefs PL. Phaed. 84 a.
 ἀν-ήνωρ, ορ, onmannelijk, laf K 301, HES.
 ANHP (ή) *Uit het oude paradigma zijn 2 rijen ontstaan, die ieder zich hebben uitgebreid: aner-nanast anr = ανερ-: ανδρ-. Bij HOM. in vormen met — — „metri causa” (rhythmisch) ā; man: — 1 teg. een vrouw Ω 707. — 2 teg. zijn vrouw: echtgenoot Γ 140. — 3 teg. kind: volwassen man β 29. — 4 als type: sterk, dapper E 529 enz. — 5 alg. man, spec. manschappen (soldaten) HDT. 1, 39, PAP.; vooral in de negatie vervaagd tot nie man d (:man), οὔτις ἀ. E 172. — 6 met nadere aanduiding v. stand of betrekking: χαλκήες Δ 187, ATT. — 7 verruimd als tegenstelling tot goden of dieren: mensch (vgl. nld. mensch, afl. v. man, got. mannisks menscheijk, vgl. παιδ-ίσκος). Sinds HOM. alg. tot N. T. Mt. 14, 21.
 (W. ner- sterk (?): o.ind. nar- man, lat. Nero uit het Sabijnsch = „fortis”, osk. nerum „viroorum”, o. ier. nert kracht; Gr. met prothese aner-).
 ἀν-ήρεικτος, z. ἀν-ερ., ongebroken HIPPOCR.
 ἀν-ηρεφής, ongedekt AP. RH.
 ἀν-ήρης, ongehuwd(?) AESCH.
 ἀν-ήριθμος, ontelbaar AESCH., SOPH. Tr. 246.
 ἀν-ηρόμην, z. -είρομαι.
 ἀν-ήροτος, 2, ongeploegd ι 109, AESCH.
 ἀν-ησι-δώρα (ἀν-ιημι), ἡ, gaven spreidend, v. γῆ, Demeter, PLUT. 745 a; zeker ouder.
 ἀνησον, τό, *ion.* = ἀνηθον, HDT. 4, 71, NIC.
 ἀν-ήσσητος, -ἄσσητος, onoverwonnen THEOCR. 6, 46.
 ἀνητον, τό = -θον, ALCAE., SAPHO (*z. ATHEN.* 674 c).
 ἀν-ηστις (*later voor νῆστις*), εως, nuchter COM.
 ἀν-ήφαιστος, zonder vuur EUR. Or. 621.
 ἀνθ-αιρέομαι, — 1 iets in plaats van of boven iets anders (ver)kiezen EUR. Cycl. 313, PL., XEN. Hell. 6, 2, 13. — 2 ἀ. τι, iemand iets betwisten EUR. Hec. 660.
 ἀνθ-αλίσκομαι, op zijn beurt overwonnen worden AESCH. Ag. 340.
 ἀνθ-αμιλλάομαι, — 1 wedijveren, τινη PL. Leg. 731 a; εις την γῆν, wedijveren om het land te bereiken XEN. Hell. 6, 2, 28. — 2 strijden, in strijd zijn LUC.
 ἀνθ-άμιλλος, ὁ, mededinger EUR. Ion 606, LYCOPHR.*

ἀνθ-άπτομαι, *ion.* ἀντ-, — 1 aangrijpen, -tasten SOPH. Tr. 778, EUR. Med. 55. — 2 een onderneming op zijn beurt aanpakken: deelnemen aan, *τινος* HDT. 3, 137, THUC. 8, 97, 8, PL., — 3 aanpakken: berispen, *τινος* THUC. 8, 50.

ἀνθ-ειον, τό, bloesem AR. Ach. 869.

ἀνθ-ελιγμός, ὁ, het tegen in draaien PLUT. (*ald. ion.* ἀντ-ελιγμός).

ἀνθ-έλκω, — 1 naar den anderen kant trekken THUC. 4, 14, 12, PL. Leg. 644 e. — 2 wedstrijden in het trekken LUC. — 3 terugtrekken PL. Rep. 439 b.

ἀν-θεμα, τό, = ἀνάθημα, HYMN. 5, 9 (*of v. ἀνθεμον?*).

ἀνθεμ-ίζομαι, *eig.* bloemen afplukken. *overdr.* ἀ. γοεδνά (*vgl.* καρπούμαι): plukken, oogsten: lijden AESCH. Supp. 72.

ἀνθέμ-ιον, τό, XEN. An. 5, 4, 32: ἀνθέμια ἐστιγμένοι, met bloemen getatoueed.

ἀνθεμό-εις, εσσα, εν, — 1 rijk aan bloemen B 467 HES. Th. 878. — 2 met rosetten of met gesteelde bloemen versierd (*vgl.* op de gouden bekens uit *Mycenae*): λέβης γ 440, κρητήρ ω 275.

ἀνθε-μον, — 1 bloem AR. Ach. 992. — 2 ἀ. χρυσοῦ, *ursch.* gouden bloemen op de eilanden der gelukzaligen PIND. O. 2, 79.

(: ἀνθέω, *msch.* latere formatie uit ἀνθεμα *ntr. sing.*, als *plur.* opgevat).

ἀνθεμό-ρρύτος, uit bloemen vloeiend EUR. Iph. T. 634.

ἀνθεμουργός, bloemenbebouwend AESCH. Pers. 612.

ἀνθεμώδης, vol bloemen AESCH. Pr. 455, EUR., AR. Ran. 449.

ἀνθ-εξις, ἡ, de omarming PL. Ep. 323 b.

ἀνθερέων (*naar de baardharen genoemd; vgl.* ἀνθέριξ, ἀνθέω λ 320; *z. ook* ἀθήρ). ὦνος, ὁ, — 1 kin A 501, E 293. — 2 keel, hals Ltr.

ἀνθέρικος (*z. -ιξ*), ὁ, halm, stengel (*v. d. asphodelus*) THEOPHR., PLUT.; stengel NIC., THEOCR. 1, 52.

ἀνθεριχ-ώδης, halmvormig THEOPHR.

ἀνθέριξ (*vgl.* ἀνθερέων, *z. ἀθήρ; gekruist met* ἀνθος *enz.*), ικος, ὁ, — 1 stengel HDT. 4, 190. — 2 (baard of stekel aan de) aar Y 227.

ἀνθεστῆρια, τά, bloemenfeest, ter eere van Bacchus, *gevierd op den 11—13 van:*

ἀνθεστῆριών, ὦνος, ὁ, de 8ste maand van het Attische jaar, *Februari/Maart.*

ἀνθ-εστιάω, terug ontvangen PLUT.

ἀνθέω (*z. ἀνθος*), — 1 te voorschijn komen, *v. d. baardharen* λ 320; AR. Lys. 1257 ἀνθεσεν *comieet.* (*cos.* ἦνσει; *lacon.*); bloeien PIND. I. 3, 36, *ook v. lichaams-schoonheid en kracht* PL. Alc. I 131 c. — 2. *overdr.* rijk, gelukkig zijn PIND. O. 13, 23. — 3 het hoogtepunt bereikt hebben; het sterkst, schoonst zijn *enz.* HDT. 4, 1, PL. Rep. 475 a.

ἀνθη, ἡ, bloei HIPPOCR., PL. Phaedr. 230 b, THEOPHR.

ἀνθ-ήλη, ἡ, bloemkroon THEOPHR.

ἀνθ-ήλιος, *z. ion.* en *oud-att.* ἀντήλιος.

ἀνθηρο-γραφέω, bloemrijk stileeren CIC.

ἀνθη-ρός (ἀνθέω), 3, — 1 bloeiend: frisch SOPH. Ant. 960, EUR., AR. Av. 1093, XEN. Cyr. 1, 6, 38. — 2 bont LUC. — 3 bloemrijk, *v. stijl* ISOCR. 13, 18.

ἀνθηρό-της, ητος, ἡ, bloei THEOPHR.

ἀνθη-σις, ἡ, = ἀνθη, THEOPHR., PLUT.

ἀνθ-ησάσσομαι, reageeren met toegeven, τοῖς... ἐνδοῦσιν, THUC. 4, 19, 16.

ἀνθητι-κός, bloeiend THEOPHR.

ἀνθιάς, ου, ὁ, een zeevisch ARISTOT.

ἀνθ-ιερῶω, op zijn beurt wijden PLUT.

ἀνθ-ίζω, — 1 met bloemen versieren EUR. Ion. 890. — 2 verven HDT 1, 98. — 3 *vand.* ἡνθισμένος, met veranderde kleur, grijs SOPH. El. 43. — 4 opsmukken, bloemrijk stileeren D. H.

ἀνθ-ίνος, 3, van bloemen, εἶδαρ ι 84.

ἀνθιον, τό, = κάρ, ORPHEUS 22 D.

ἀνθ-ιππασία, ἡ, een carouselfiguur, *ook bij de cavallerie* XEN. Hipp. 1, 20, INSCR.

ἀνθ-ιππεύω, tegen elkaar in rijden XEN. Eq. 8, 12.

ἀνθ-ιστημι, *ion.* ἀντ- *bijv.* HDT. 5, 72, — 1 tegenover iem d plaatsen, stellen PL. Leg. 834 a. — 2 daar tegenover, op hun beurt plaatsen THUC. 1, 54, 21. — 3 tegenover elkaar stellen: vergelijken PLUT. — *Pass.* 4 zich tegenover iem d plaatsen Y 70. — 5 tegenstand bieden II 305, HDT. 5, 72, *alg. tot n. t.* Gal. 2, 11; strijden THUC. 1, 93, 24, SOPH. Ant. 518. — 6 *overdr.* zich verzetten: tegenloopen THUC. 5, 38, 6. — *Constr.:* *ouder* *τινος* (*door* ἀντι) AESCH. Pers. 703, *elders* *τινι* of *πρός* *τινα*.

ἀνθ-ο-βάφεια, ἡ, het bontverven PLUT.

ἀνθ-ο-βαφής, 2, bontgeverfd LUC.

ἀνθ-ο-βάφος, ὁ, bontverver PLUT.

ἀνθ-ο-βουλ-έω, met bloemen bestrooien PLUT.

ἀνθ-ο-βοσκός, bloemen voedend SOPH.

ἀνθ-ο-δῆμον, τό, bloemengru THEOPHR.

ἀνθ-ο-δόκος, bloemen opnemend MOSCH. 2, 34.

ἀνθ-ο-κρατέω, bloemen beheerschen LUC.

ἀνθ-ο-κροκός, met bonten inslag EUR. Hec. 471.

ἀνθ-ολκή, ἡ, tegenwicht PLUT. Luc. 11.

ἀνθ-ολογ-έω, bloemen verzamelen Ltr.

ἀνθ-ο-λογ-ία, ἡ, het verzamelen van bloemen LUC.; bloemlezing Ltr.

ἀνθ-ο-μο-λογέομαι, — 1 wederkeerig overeenkomen DEM. 33, 8. — 2 erkennen; *πρός* *τινα*, zich aansluiten bij, accoord gaan met POL. — 3 prijzen N. T. Luc. 2, 38.

ἀνθ-ο-νόμος, met bloeiende weiden AESCH. Supp. 539.

ἀνθ-οπλιζώ, tegen iets wapenen, uitrusten XEN. Oec. 8, 12, LUC.; *pass. refl.* XEN. Hell. 6, 5, 7.

ἀνθ-ορμέω, tegenover ankeren THUC. 2, 86, 28.

ἀνθος τό, — 1 het ontspruitende, jonge groen t 449. — 2 bloesem, bloem I 542 *alg. tot n. t.* t Petr. 1, 24; *ook als ornament* PL. Rep. 557 c, PLUT. (*vgl.* HOM. θρόνα) *en als kleur* HDT. 1, 98, AESCH. Pr. 23. — 3 *overdr.* bloei, ἡβης N 484, PIND. P. 4, 158, THUC. 4, 133, 1, σώματος PL. Symp. 183 e. — 4 het beste, sterkste, hoogste van iets, *bijv.* μανίας, SOPH. Tr. 1000 (ω Ant. 960). — 5 uitslag HIPPOCR. (: *o. ind.* ἀνθας- *ntr.* bloem; *vgl.* ἀνήνοθε; *ten-slotte* ἀν- omhoog + *dh-*).

ἀνθ-ο-σμιᾶς (ὀσμή), ου, ὁ, — 1 naar bloemen riekend. — 2 ἀ οἶνος, *ook zonder οἶνος*, geurig XEN. Hell. 6, 2, 6, AR. Ran. 1150, LUC.

ἀνθ-ο-φορέω, bloemen dragen ARISTOT.

ἀνθ-ο-φόρος, bloeiend v. -ῖος, AR. Ran. 442, INSCR.

ἀνθρακ-εἶα, ἡ, het kolen branden THEOPHR.

ἀνθρακ-εὺς, ὁ, kolenbrander MEN. Epitir. 40, AESOP.; kool PAP.

ἀνθρακευ-τός, 3, verkoold ARISTOT.

ἀνθρακεύω, — 1 kolen branden THEOPHR. — 2 verkolen, γυναικας AR. Lys. 340.

ἀνθρακ-ία, -η, ἡ, kolenvuur I 213, AR. Eq. 780, N. T. Joh. 18, 18.

ἀνθρακ-ιάς, ου, ὁ, zwarte Piet LUC.

ἀνθρακ-ίζω, tot kolen branden AR. Pax 1136.

ἀνθράκ-ιον, τό, kolenpan COM.

ἀνθρακώω, = ἀνθρακίζω, AESCH. Pr. 372, EUR.

ἀνθρωπώδης, 2, — 1 koolachtig HIPPOCR. — 2 πῦρ, kolenvuur PLUT.
 ἀνθραξ, ἄκος, ὁ, — 1 kool, houtskool, *gew. in den plur.*, AR. Ach. 34, THUC. 4, 100, 13, MEN. Sam. 12, N. T. Rom. 12, 20. — 2 ἄ. γεώδης of ἐκ τῆς γῆς, steen-kool THEOPHR. — 3 karbonkel THEOPHR.
 (< *s₂ndhr = germ. sendhro- in nld. sintel, ouder: sinder, serv. sedra kalksintel; voor -αξ, z. ὄμαξ, δόναξ, lat. silex, ilex enz.).
 ἀνθρήνη mannetjes-bij, darre AR. Nub. 947 (volg. ARISTOT. Hist. An. 9, 40, horzel, volg. and. de zgn. wilde bij, hommél).
 (= ἀνθηθῶν DIOD.; daarnaast HESYCH. θρώναξ κήνην en met redupl. τενηθῶν en τενηρήνη; -ῆδων, lat. -ēdo is een gewoon suffix in diernamen. W. dhreñon- in d. Drohne, vgl. θήρος, nld. drenzen?).
 ἀνθρήνιον, τό, honingcel der wilde bijen; hun nest AR. Vesp. 1080, 1107.
 ἀνθρήνι-ώδης, 2, celachtig PLUT.
 ἀνθρήνο-είδης, als een wilde bij THEOPHR.
 ἀνθρίσκιον, τό, schermvormige plant, anthriscum THEOPHR., PLIN.
 ἀνθρυσκον=voorg., SAPHO 98, 13 ALD., THEOPHR.
 ἀνθρωπ-ἄρεσκος, ὁ, die menschen zoekt te behagen N. T. Col. 3, 22, Eph. 6, 6.
 ἀνθρωπ-ἄριον, τό, mensche AR. Pl. 416.
 ἀνθρωπ-ἔη, ἡ, menschenvel HDT. 5, 25.
 ἀνθρωπείος, *ion.* ἥτος; 3, *adv.* ὡς, — 1 menschelijk: van den mensch HERACL. 3 D., HDT. 1, 5, TR.: SOPH. Ai. 132. — 2 wat bij den mensch behoort THUC. 7, 77, 23, ATT. — Koine -ῖος.
 ἀνθρωπ-έομαι, mensch zijn PLUT.
 ἀνθρωπ-εύομαι, mensch zijn ARISTOT.
 ἀνθρωπ-ίζω, menschelijk handelen LUC.
 ἀνθρωπ-ικός, 3, *adv.* ὡς, menschelijk PHILOL. 11 D., PL. Soph. 268 d, ARISTOT., PLUT.
 ἀνθρώπ-ῖος, 3, *adv.* ὡς, — 1 menschelijk: van den mensch; van hem afkomstig; bij hem passend (*m. versch. tegenstellingen*), ψυχῆ PL. Phaedr. 249 b, σοφία N. T. 1 Cor. 2, 13. — 2 uit menschen bestaande; τὸ ἄ-ον menschdom HDT. 1, 86; vgl. PL. Phaedr. 82 b.
 ἀνθρώπ-ιον, τό, *dem. v.* ἀνθρωπος, EUR. Cycl. 185, XEN. Mem. 2, 3, 16, DEM. 18, 242, LUC.
 ἀνθρώπ-ισκος, ὁ, = voorg., PL. Phaedr. 243 a, LUC.
 ἀνθρωπό-γλωττος, met menschelijke taal ARISTOT.
 ἀνθρωπο-δαίμων, godmensch (EUR.) Rhes. 971.
 ἀνθρωπο-ειδής, in menschelijke gedaante HDT. 2, 86, ARISTOT., (EPICUR.) 139 Us., PLUT.
 ἀνθρωπο-θηρία, ἡ, menschenjacht PL. Soph. 223 b.
 ἀνθρωπό-θῦμος, 2, met menschenmoed of -hart, *teg.* λεοντό-θ., PLUT. 988 d.
 ἀνθρωπο-θυσία, ἡ, menschenoffer PLUT. 857 a.
 ἀνθρωπο-κτον-έω, menschenmoorden EUR. Hec. 260(?).
 ἀνθρωπο-κτόνος, menschen doodend EUR. Iph. T. 389, N. T. 1 Joh. 3, 15.
 ἀνθρωπό-κτονος, gedood door-: van gedoode menschen EUR. Cycl. 127.
 ἀνθρωπο-λόγος, 2, over menschen sprekend ARISTOT. Eth. 4, 8.
 ἀνθρωπο-μάγειρος, ὁ, kok, die menschen vleesch toebereidt LUC. Asin. 6.
 ἀνθρωπό-μιμος, 2, de menschen nabootsend: met menschenkop (PLUT.). FLUV. 14, 3.
 ἀνθρωπό-μορφος, 2, van menschelijke gedaante, θεός PLUT., LUC.

ἀνθρωπο-νομικός, menschen besturend ἢ τέχνη, PL. Polit. 266 e.
 ἀνθρωπόομαι, z. -εύομαι, PLUT. 1120 d.
 ἀνθρωπο-ποιία, ἡ, het vormen, het maken van menschen LUC. Prom. 5, 17.
 ἀνθρωπό-ποιος, menschenvormend LUC.
 ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ἄ) *cret.* (Gortyn) ἀνθρώπος, *pamphyl.* ἀτρώπος; *mensch:* ὁ, *v.* vrouwen ἡ; — 1 bij HOM. (*z. etymol.*) *voornl. in tegenstelling met de goden, ἄ. als „zoon des menschen”* E 442, α 391. — 2 ook op de eilanden der zaligen δ 565. — 3 *verzw. met ander subst. ἄ. ὀδύτης*, II 263; *zelfs* = ἀνῆρ, iemand v. 400. — 4 *plur. alg.* de menschen, de wereld vgl. XENOPHAN. 11, 1 D. — 5 *later ruimer dan ἀνῆρ* (= man), z. HDT. 7, 210 *i. f.* — 6 *praegn.* vrij mensch HDT., HEROND. 5, 14. — 7 *plur.* menschen, bevolking, inwoners, *alg.* — 8 *als sing. weer verengd met minachtende bijbetekenis, vooral ATT.:* „een zekere”, PL. Phaed. 87 b; kerel Phaed. 117 e; stumper COM. — 9 echtgenoot N. T. Mt. 19, 10. — 10 *geheel vervaagd.* hij die N. T. Joh. 4, 29. — 11 ondergeschikte N. T. Mt. 8, 9. — 12 *fem.* ἡ ἀνθρώπος, verachtelijk mensch, schepsel, *zelfs van een hetaere gebruikt*; HDT. 1, 60 *i. f.*, ANTIPH. 1, 17, DEM.
 (*zeker compositum met (?) ner-man, vgl. HESYCH. δρώπ· ἀνθρώπος, ook δρώπ bij Porphyrius, dat Macedonisch-Thracisch schijnt te zijn. Het tweede gedeelte is *sōp-s > ὄπ (vandaar gr. θ. mac. d), vgl. lat. pro-sāpia nageslacht, progenituur, sōp-io penis, ± dus = eng. "man-kind", vgl. eng. mankind, dat in de lagere standen ook man, teg. zijn vrouw beteekent en got. mana-sēps eig. „mannen-zaaiing”).*
 ἀνθρωπο-σφαγ-έω, menschen slachten EUR. Hec. 260 (?).
 ἀνθρωπο-σφαγ-έω, menschen, menschenvleesch eten HDT. 4, 106, POL.
 ἀνθρωπο-σφαγ-ία, ἡ, het eten van menschenvleesch ARISTOT., PLUT. LUC. 11.
 ἀνθρωπο-φάγος, 2, menschenetend ARISTOT., LUC.
 ἀνθρωπό-φαγος door menschen opgegeten COM.
 ἀνθρωπο-φυής, van menschelijke natuur HDT. 1, 131.
 ἀνθρώσωκω, HDT. 7, 18, = ἀνα-θρ.
 ἀνθ-υβρίζω, terug, zijnerzijds, brutaliseeren PLUT., LUC., *pass.* EUR. Ph. 620.
 ἀνθ-υπ-άγω, *nl.* ἐς δίκην, wederkeerig aanklagen THUC. 3, 70, 27.
 ἀνθ-υπ-αντάω, bezwaren weerleggen II. ὕψους 18, 1.
 ἀνθ-υπ-άρχω, als tegenstelling voorhanden zijn PLUT.
 ἀνθ-υπατεία, ἡ, proconsulaat DIO.
 ἀνθ-υπατεῖω, proconsul zijn PLUT.
 ἀνθ-ύπατος, ὁ, proconsul POL., D. H.
 ἀνθ-υπ-εἰκλώ, op zijn beurt wijken PLUT.
 ἀνθ-ύπ-ειξις, ἡ, op zijn beurt toegeven PLUT.
 ἀνθ-υπ-ηρετέω, wederdienst bewijzen, τιμῆ ARISTOT.
 ἀνθ-υπο-βάλλω, daartegen inbrengen, aanvoeren AESCHIN. 3, 209.
 ἀνθ-υπο-καθίστημι, in iemands plaats benoemen, *lat. sufficere* PLUT.
 ἀνθ-υπο-κρίνομαι, *ion.* ἀντ-, — 1 antwoorden HDT. 6, 86, 2. — 2 zijnerzijds huichelen LUC.
 ἀνθ-υπ-όμνυμαι, daartegenover zweren DEM. 48, 25; 58, 43.
 ἀνθ-υπ-οπτεύω, *pass.* op zijn beurt verdacht worden, *m. inf. fut.* THUC. 3, 43, 14.

ἀνθ-υπουργέω, *ion.* ἀντ-, — 1 een wederdienst bewijzen HDT. 3, 133. — 2 αἰσχρά EUR. Hipp. 999.

ἀνθ-υποχώρησις, ἡ, het wederkeerig of op zijn beurt terugwijken PLUT.

ἀνθ-υφίσταμαι, χορηγός, daartegenover als regisseur optreden DEM. 21, 68.

ἀνθώδης, 2, vol bloemen THEOPHR.

ἀνία, HOM., en *ion.* ἀνίη, *aeol.* δνία; soms ἰ; ἡ, — 1 last, plaag, naast πόνος, η 192, PIND. P. 4, 154, SOPH. Ph. 1115. — 2 zorg, leed ALCAE. 137 ALD., SAPPHO 1, 3, ALD., PL. Prot. 353 e, Crat. 419 c. (uit *ἀμῖα met dissimilatie van m-υ > n-υ = o.ind. ἀμῖα kwelling).

ἀνιάω (ἀνίη), — 1 tr. bezwaren: lastig vallen τ 323; ontstemmen Ψ 721. — 2 intr. last hebben van Σ 300 (*ironisch*); *vand.* zich ergeren δ 460.

ἀν-ιάομαι, *dep. med.*, weer goed maken HDT. 7, 236.

ἀνιᾶ-ρός, HOM., *ion.* -ηρ-, ἰ bij PIND., EUR., AR. Pl. 561; δνιᾶρός ALCAE. 139 ALD.; *adv.* ὤς, *comp.* -ηρέστερος, naar woorden op -ηρός, β 190, — 1 act. lastig, bezwarend ρ 229, PIND. O. 12, 11, DEMOCR. 243 D., HDT. 3, 108. — 2 krenkend, kwelkend SOPH. Ant. 316, Pl. Prot. 355 b, e. — 3 pass. moeielijk, bezwaarlijk XEN. Mem. 1, 6, 4. — 4 *sub-ject.* ontstemd, verdrietig XEN. Cyr. 1, 4, 14.

ἀν-ιάτος, 2, *adv.* ὤς, — 1 ongeneeslijk PL. Gorg. 512 a. — 2 onherstelbaar PL. Gorg. 526 c, XEN., DEM., (N. T.). — 3 act. nutteloos ANTIPH.

ἀν-ιάτρος, ὁ, slecht geneesheer HIPPOCR., ARISTOT.

ἀνιᾶω (ἀνίη), — 1 act. grieven, τινα β 115; *abs.* lastig zijn τ 66, EPIMEN. 10 D., SOPH. Ai. 266, PL. Gorg. 485 b. — 2 pass. last hebben van: gegriefd, geergerd worden α 133, HDT. 4, 130; *gew.* τινα, XEN. An. 4, 8, 26 (*fut. med.*), SOPH. Ph. 906 τοῦτο; — 3 *vand. pass.* er genoeg van hebben γ 117.

ἀνιγρός, 2, — 1 vuil: slecht NIC. Al. 627. — 2 kwelkend, ellendig CALL. Aet. 3, 1, 14.

ἀν-ιδίτι, *adv.*, zonder zweet; *overdr.* zonder inspanning PL. Leg. 718 e.

ἀν-ιδίω, in zweet geraken PL. Tim. 74 c.

ἀν-ιδρος, zonder zweeten HIPPOCR.

ἀν-ιδρόω, in zweet geraken HIPPOCR.

ἀν-ιδρύτος, 2, — 1 zonder stilstaan, rusteloos EUR. Iph. T. 971. — 2 zonder vaste woning, zwerfend PLUT. — 3 *vand.* menschenschuw DEM. 25, 52.

ἀν-ιδρωσις, ἡ, het zweeten HIPPOCR.

ἀν-ιδρωτί, *adv.*, — 1 zonder zweet O 228, LUC. — 2 zonder inspanning: langzaam XEN. Cyr. 2, 2, 30.

ἀν-ιδρωτος, 2, (niet zweetend:) niet in training XEN. Cyr. 2, 1, 29.

ἀν-ιερως, 2, — 1 (niet heilig:) niet geheiligd, gesanctioneerd (ἀνιερωσ-τι HERACL. fr. 14 D.) PL. Rep. 461 b. — 2 (onheilig:) goddeloos AESCH. Ag. 220 (naast ἀν-αγνος).

ἀν-ιερῶω, — 1 inwijden, wijden ARISTOT., D. H., PLUT., PAP.: v. tempel en domeinland. — 2 = lat. devovere, vervloeken, toewijden INSCR.

ἀν-ιερωσις, ἡ, consecratio INSCR.

ἀν-ίζω, HOM. m. aor. ἀν-έσαμμι, -έσαντες, opzetten, doen zitten in N 657, E 209, AP. RH.

AN-IHMI (I), ἰ slechtsmetrisch, bijv. HOM. ἀνιέμενος, I. Act.: A. *trans.* omhoog zenden, doen gaan: — 1 κατάνοον *enz.*: Φ 523, μ 105. — 2 omhoog laten gaan, *alg.* een druk-omlaag verminderen, -opheffen; uit den slaap lating opstaan B 71, uit een roes οἶνος τινα HDT. 1, 213. — 3 *vand.* losmaken, boeien θ 359 *alg.* tot N. T. Act. 16, 26; v. e. poort Φ 537. — 4 een hond *enz.* op iemd loslaten, aanhitsen, ἐπί τινα, E 405. — 5 zijn gang laten gaan E 880. —

6 toelaten HDT. 2, 173. — 7 *overdr.* opzetten, opwekken II 691. — 8 (*ook andere richting:*) aan de oppervlakte, naar buiten laten komen HDT. 3, 125. — 9 landinwaarts laten gaan δ 568. — 10 (*drukvermindering* >) terugzenden σ 265. — 11 terug laten gaan. — 12 *vand.* laten verslappen; laten gaan, uit handen geven ATT.; ontspannen διανοιαν LUC. — 13 (*sacraal*) > overgeven aan, wijden ATT. — 14 (*jurid.*) afstand doen van recht: kwijt schelden, vergeven. — 15 loslaten, laten gaan N. T. Hebr. 13, 5. — 16 aflaten van, ἀπειλῆν N. T. Eph. 6, 9. — 17 vrijlaten, *buiten een bepaald kader, -een bepaling, ἀγρους* PAP. — B. *intr.* druk ontspannen of verminderen: — 1 aflaten, van iets, τινος; zich laten gaan ἔξω ἢ ποτεῖν DEMOCR. 179 D. — 2 ophouden HDT. 1, 94; 2, 113, *eld.*, ATT. — 3 verslappen, nalatig worden PL. Crat. 420 e, Leg. 741 a. — II. *Med. zelfde bet. als Actief, maar met de aanvulling:* van, bij, voor zich zelf; κλόπον X 80; αἴλας β 300 voor zich opensnijden. — III. *Pass. (refl.):* — 1 gewijd worden. — 2 losgelaten worden, *spec.: perf. en part.* ἀνεμμένος: losgelaten, losbandig, teugelloos. — 3 van druk vrij, verslapt worden (zijn). — 4 *vand.* zich ontbinden, ontaarden. — 5 verwaarloosd worden. — 6 (*teg.* inhouden, beperken staat laten gaan); *vand. part. perf.* breed.

ἀνιηρός, z. ἀνιαρός.

ἀν-ίκανος, niet met iets toekomstend, -tevreden ARR.

ἀν-ικέτευτος, niet smeekend EUR. Iph. A. 1003.

ἀ-νίκητος, 2, onoverwonnen: onoverwinnelijk HES. Th. 489, PIND. P. 4, 90, SOPH. Ant. 781, PL. Rep. 375 b.

ἀν-ικμος (ἱκμάς), 2, droog, dor ARISTOT.

ἀν-ίλαστος, 2, onverzoenlijk PLUT. 170 c.

ἀν-ίλεως, 2, onbarmhartig N. T. Jac. 2, 13.

ἀν-ίλλω z. ἀν-είλλω.

ἀν-ιμάω, f. ἡσω, (*met een riem*) optrekken, ἀλλήλους τοῖς δόρασι XEN. An. 4, 2, 8; *med.* LUC. Pisc. 50; *intr. refl.* zich optrekken XEN. Eq. 7, 1.

ἀνίος, 2, = ἀνιαρός(?), AESCH. Pers. 256, 1055.

ἀν-ιπτεύω, met paarden oprijden EUR. Ion 41.

ἀν-ιπτία, ἡ, het vrij zijn van paardenverzorging voor de post PAP.

ἀν-ιπτος, 2, — 1 onbereden HDT. 1, 215, SOPH. O. C. 899, AR. Nub. 125. — 2 v. streken: ongeschikt voor ruitery HDT. 2, 108.

ἀν-ιπττό-πος, ποδος, met ongewassen voeten II 235; *spottend* com.

ἀν-ιπτος, 2, — 1 ongewassen Z 266, HES., LUC., N. T. Mt. 15, 20. — 2 niet weg te wassen, on(ver)zoenbaar, αἶμα AESCH. Ag. 1459.

ἀνις, Boeot. = ἀνευ, AR. Ach. 798, 834, LYCOPHR. 350, NTC., INSCR.

ἀν-ισάζω, gelijk, goed maken ARISTOT.

ἀν-ισάριθμος, ongelijk in getal XEN.

ἀν-ισό-ροπος, 2, onbillijk PLUT.

ἀν-ισος, 2, *adv.* ὤς, — 1 ongelijk, incongruent DEMOCR. 155 D., PL. Phaedr. 74 b; *spec. v. niet-democratische staatsregelingen* AESCHIN. 1, 5. — 2 onbillijk, *vgl. lat.* in-iquus. — 3 bevoorrecht: in beter conditie ARISTOT.

ἀν-ισότης, ητος, ἡ, ongelijkheid PL. Phaed. 74 b, PLUT.

ἀν-ισοω, gelijk maken PL.; *pass.* gelijk worden Phaed. 74 b, HDT. 7, 103.

AN-ĪETHMI (-Ī), I. Act.: — 1 doen opstaan η 170, ATT.; *ook uit liggende houding, v. slapenden* K 32, en v. doodem V 56, AESCH. Ag. 1361 tot N. T. Act. 13, 34, door Jezus 2, 24. — 2 doen opstaan,

v. d. gezeten burger, doen verhuizen ζ 7. — **3** geweld-
dadig: verjagen (vgl. SOPH. ANT. 297) A 191, HDT.
5, 71. — **4** vand. verwoesten HDT. 5, 29. — **5**
overdr. (eig. tot het werk doen opstaan:) opwekken,
aanzetten (vgl. O 64). — **6** laten opstaan, ver-
schijnen, *bijv. als profet* N. T. Act. 3, 32; — **7** van
levenlooze dingen: oprichten: zuil, tropee PL. Tim.
25 c, INSCR.; *zelfs πάλιν* HDT. 1, 165. — **8**, „op de
been brengen”, troepen THUC. 2, 96, 31. — **9** laten
opbreken, τὸ στρατόπεδον = afmarcheeren POL. —
II. Med. z. Act. en **10** laten optreden (als getuige)
PL. Leg. 937 a. — III. Pass. refl.: (aor. -έστην enz.),
ook vaak gebruikt, in plaats van de echt
passieve vormen, met passieve bet. — **1** op-
staan, ook uit een ziekte, slaap. — **2** opstaan, om
te spreken; als profet, koning N. T. Act. 7, 18. —
ook: om te vechten, vand.: — **3** opstaan, opstand
maken HDT. 3, 62. — **4** uit de dooden N. T. Mc. 12,
25. — **5** opbreken, afmarcheeren Ltr. — **6** praegn.
omhoog rijzen, opgericht worden, πύργος EUR. Ph.
824. — **7** ontspringen PLUT.

ἀν-ιστορέω, uitvorschcn, uitvragen AESCH. Pr.
963, SOPH. O. R. 578, EUR.

ἀν-ιστορησ/ια, ἡ, onwetendheid in de geschiedenis
CIC. Att. 6, 1, 18.

ἀν-ιστόρητος, 2, adv. ως, — **1** in de geschiedenis
niet vermeld PLUT. — **2** onwetend in de geschie-
denis PLUT. — **3** niet geïnformeerd POL.

ἀν-ισχυιος, zonder breed bekken ARISTOT.

ἀν-ισχῶ, — **1** omhoog houden, strekken O 347,
369; — intr. 2 opgaan, v. d. zon HDT. 3, 98, THUC.
2, 9, 21, DEMOCR. 14, 3 D., PL. Leg. 951 d. —
3 ontstaan HDT. 5, 106; ontspringen PLUT. — **4**
Med. zich verheffen AP. RH.

ἀν-ισωσις, ἡ, het gelijkmaken THUC. 8, 87, 20;
nivelleering PL. Leg. 740 e.

ἀν-ίχνευτος, 2, niet opgespoord LUC.

ἀν-ίχνητος, — **1** opsporen X 192. — **2** overdr.
bespieden PLUT.

ἀν-ίωτος, 2, niet verroest ARISTOT.

ἀν-νέομαι, = ἀνα-νέομαι, X 192.

ἀννιβ-ίζω, Hannibalgezind zijn PLUT.

ἀν-οδία, ἡ, onbegaanbare streek POL., PLUT.

ἀν-οδμος, 2, zonder reuk HIPPOCR.

ἀν-οδος, ongebaand EUR. Iph. T. 888, XEN. An.
4, 8, 10.

ἀν-οδος, ἡ, — **1** opgang PL.: naar de burcht HDT. 8,
53. — **2** tocht naar het binnenland HDT. 5, 50,
XEN. An. 2, 1.

ἀν-όδους, οντος, tandeloos ARISTOT.

ἀν-οδύρομαι, uitjammeren XEN. Cyr. 5, 1, 6, PLUT.

ἀν-οζος, 2, zonder takken THEOPHR.; vgl. ἄζος.

ἀ-νοήμων, ονος, onverstandig β 270, DEMOCR.
197 D.

ἀ-νοητ-αίνω, onverstandig zijn PL. Phil. 12 d.

ἀ-νόητος, 2, adv. ως, — **1** ongedacht: wonderbaar-
lijk HYMN. Merc. 80. — **2** (teg. νοητός) samen met
θνητόν: wat niet slechts-voor-het-denken-toegan-
kelijk is = zintuigelijk PL. Phaed. 80 b. — **3** act.
niet denkend PL. Parm. 132 c. — **4** onverstandig
DEMOCR. 75 D., HDT. 1, 87, SOPH. Ai. 162, PL.
Prot. 323 d, N. T. Rom. 1, 14. — **5** zonder na-
denken: onbedachtzaam XEN. Mem. 1, 3, 9. —
6 τα ἄ-α, de zinnelijke dingen AR. Nub. 417 (?).

ἀ-νόθευτος, 2, onvervalscht, echt PLUT.

ἀ-νοιά, ἰον, ἡ, onbezonnenheid HDT. 6, 69,
AESCH. Pr. 1079, SOPH. Ant. 603, PL. Gorg. 514
e, N. T. 2 Tim. 3, 9.

ἀν-οίγνυμι (z. οίγνυμι), HOM., HDT. tot N. T. ἀν-

οίγω, impf. -έωγε, iterat. ἀνα-οίγεσκον Ω 455, wat
op Foi- zou wijzen. — **1** eig. doen wijken, κληίδα,
sluitbalk ε 168; deksel afnemen II 221, Ω 228. —
2 openen, θύρα x 389, alg. tot N. T. 2 Cor. 2, 12. — **3**
(overdr. doen wijken >) banen, ἄλδος κέλευθον PIND.
P. 5, 88; δάλακταν, open zee kiezen, uitvaren XEN.
Hell. 1, 1, 2. — **4** openen, openbareen SOPH. O. C. 514.

ἀν-οιδέω, -είω NIC., pass. Ltr., — **1** opzwellen. —
2 overdr. opzetten, opruisen, v. toorn enz. HDT. 7,
39 enz. — **3** toenemen PL. Tim. 84 e.

ἀν-οίδησις, ἡ, het hol gaan staan ARISTOT.

ἀν-οιδίσκω, doen opzwellen THEOPHR.

ἀν-οικειος, 2, — **1** vreemd DIOD. — **2** ongeschikt
POL., PLUT.

ἀν-οικίζω, — **1** tr. eig. naar boven verhuizen. — **2**
pass. zich in het binnenland vestigen AR. Pax 207. —
3 pass. alg. verhuizen THUC. 1, 58, 31, eld. —
4 weer opbouwen; vand.: weer bevolken Ltr.

ἀν-οικο-δομέω, — **1** weer opbouwen HDT. 1, 186,
XEN. Hell. 4, 4, 19, PLUT., N. T. Act. 15, 16. —
2 bemuren AR. Pax 100 (?), LYCURG., Ltr.

ἀν-οικο-νόμητος, niet economisch PLUT.

ἀν-οικος, 2, zonder huis, verbannen HDT. 3, 145.

ἀν-οικτίρμων, onbarmhartig SOPH.

ἀν-οικτίστως, onbeklaagd ANTIPH. 1, 25.

ἀν-οικτος, 2, adv. ως, onbarmhartig SOPH. O. R.
180, EUR. Tr. 756, 787, AR. Th. 1022.

ἀν-οικτός, kennende geopend worden BABR. 59, 11,
LUC. Ver. Hist. 1, 24.

ἀν-οιμώζω, het uitjammeren AESCH. Pers. 465, POL.

ἀν-οιμωκτί, adv., zonder te moeten weklagen:
ongestraft SOPH. Ai. 1227.

ἀν-οίμωκτος, onbeklaagd AESCH. Ch. 433.

ἀν-οιξις, ἡ, het openen ANAXIMAN. 11 D., THUC. 4,
67, N. T. Eph. 6, 19.

ἀν-οιστός en -τέος (z. ἀνα-φέρω), aanhangig
gemaakt HDT. 6, 66.

ἀν-οιστρέω, prikkelen, als Maenade voortjagen
EUR. Ba. 979.

ἀν-όκνος, zonder aarzelng PAP.

ἀν-οκωχεύω (z. volg.) ook ἀνα-κ., — **1** eig. vast
in de hoogte, in rust houden; spec.: v. schepen, voor
anker laten gaan, τι HDT. 6, 116; 7, 100. — **2**
ἔρματα, inhouden SOPH. El. 732 (beeldspraak, vgl.
730, 733). — **3** intr. aan de ankerketting liggen:
zich rustig houden HDT. 9, 13. — **4** τόνον, strak
(gespannen) houden HDT. 7, 36.

ἀν-οκωχή (ἀνα + *δκ-ωχ-η: *εχ-ω, wrsch. in
simplex *εχ-ωχ-η zoals ἐδωδῆ). Vokaalassimilatie
(ἀν-α) en invloed v. ἀνα gaf in het Ion. HDT. 7, 100
ἀν-ακ. vgl. ἰβ. ἀν-εκάωχεν; msch. ook THUC. ἀν-
ακωχή; vgl. bijv. ἀν-αγωγῆ 6, 30, 19), ἡ, het stil-
houden; spec. wapenstilstand THUC. 1, 40, 25.

ἀν-ολβ-ία, ἡ, ellende, gebrek HES. O. 319.

ἀν-όλβιος, 2, onvoorspoedig HDT. 1, 32.

ἀν-όλβος, 2, — **1** geen voorspoed hebbend of
brengend bij HDT. 1, 85 AESCH. Eum. 550. — **2**
ellendig, rampzalig SOPH. Ai. 1156, EUR.

ἀν-όλεθρος, 2, ongedeed N 761.

ἀν-ολκή, ἡ, omhoog trekken, aansleepen THUC.
4, 112, 33.

ἀν-ολολύζω, — **1** luid gillen (hooge klanken), v.
vreugde AESCH. Ag. 587, SOPH. Tr. 205. — **2** tr.
door geschreeuw, gejubel, opschrikken EUR. Ba. 24.
— **3** jammeren; bejammeren, τινα SOPH. El. 750.

ἀν-ολοφύρομαι, luid jammeren THUC. 8, 81, 10,
PL. Prot. 327 d, XEN. Cyr. 7, 3, 14.

ἀν-ομαλ-ίζω, gelijk maken ARISTOT.

ἀν-ομβρήεις, geheel beregend NIC.

ἀνομβρία, ἡ, afwezigheid van regen ANTIPH. 60
i. f. D.

ἀνομβρος, zonder regen HDT. 2, 22, EUR. Ba. 408.

ἀνομ-έω, onwettig handelen HDT. 1, 144, (N. T.).

ἀνομ-ία, ἡ, — 1 wetteloosheid KRITIAS 25 D., PL.
Rep. 575 a tot N. T. 2 Cor. 6, 14. — 2 onwettige
daad Mt. 7, 23.

ἀνομίλῆτος, 2, — 1 zonder omgang, verkeer
PL. Leg. 951 a. — 2 zonder wetenschappelijk
verkeer: niet op de hoogte, τινος (PL.) Ep. 332 c.

ἀνόμματος, met gesloten ogen SOPH. Ph. 856.

ἀνομοθέτητος, ongeregeld PL. Leg. 781 a.

ἀνομοιογενής, ongelijksortig, EPICUR.

ἀνομοιομερής, ongelijkdeelig ARISTOT.

ἀνόμοιος, 2, adv. ως, ongelijk: verschillend PL.
Symp. 186 b, Phaed. 74 c, XEN., PLUT., (N. T.).

ἀνομοιότης, ἡ, ongelijkheid: verschil PL.
Parm. 159 e, PLUT.

ἀνομοιῶν, ongelijk maken PL.; pass. ongelijk
worden PL. Theaet. 166 b.

ἀνομοιῶσις, ἡ, ongelijkheid PL. Theaet. 166 b.

ἀνομολογέομαι, act. PLUT., — 1 het geheel
eens worden, περί τινος PL. Rep. 442 e; iets over-
eenkomen, τι. — 2 het bereikte ophalen, resumee-
ren, τι PL. Symp. 200 e. — 3 pass.: men is het er
over eens.

ἀνομολογούμενος, — 1 niet overeenstemmend
PL. Gorg. 495 a. — 2 controvers ARISTOT.

ἀνομολογία, ἡ, tegenstrijdigheid PLUT.

ἀνομόρρυνμαι, zich iets inwrijven, τι = zich
met iets besmetten PLUT.

ἀνομος (z. bij νόμος), ως, — 1 wetteloos: misdadig
HDT. 1, 162, SOPH. Tr. 1096, XEN. Mem. 4, 4, 13,
PL. Hipp. mai. 285 a, N. T. 1 Cor. 9, 21. — 2 zonder
melodie, νόμος AESCH. Ag. 1142.

ἀνόνητος, 2, — 1 nutteloos, vergeefs SOPH. Ai.
758, PL. Rep. 486 c, MEN. Her. 51, N. T. 1 Tim.
6, 9. — 2 zonder deel aan iets, τινος, te hebben
DEM., PLUT.

ἀνοος, contr. ἄνοος, 2, onverstandig: dwaas Φ 441,
PL. Phaedr. 257 a; comp. ἀνοοστερος AESCH. Pr.
987, SOPH.

ἀνόπαια, ὄρνις δ' ὄς ἀ. διέπτατο, . . . doorvloog
zij de dakruimten α 320, EMPED. 51, D.; vgl.
HDT. 7, 216, als naam.

(ntr. pl. v. ἀνόπαιος, een hypostase uit ἀν' ὀπήν
omhoog, bij de ὀπή (= luik, waardoor het licht
naar binnen viel), langs: in reconstructies de ὀπή
gew. onder de balklaag aangebracht, voor den
Mycenschen tijd; later in den oudsten tempel =
de „met-open" boven de architraaf. Daar, onder
de zoldering, fladderden vaak de vogels in en uit.
Voor de formatie vgl. ἐν. εὐναίον uit ἐν εὐνή).
Voor de formatie vgl. ἐν. εὐναίον uit ἐν εὐνή).

ἀνοπλος, 2, z. ἀ-οπλ., on-, lichtgewapend HDT.
9, 62.

ἀνόρατος, 2, onzichtbaar PL. Tim. 51 a.

ἀνοργάζω, loswoelen HIPPOCR.

ἀνοργανος, 2, zonder organen PLUT.

ἀνοργιαστος, niet met orgiën geeerd AR. Lys. 898,
PL. Epin. 985 d.

ἀνοργος, zonder toorn CRATIN.

ἀνορ-εἶα (z. ἦν.), ἡ, mannenkracht PIND. P. 8, 91.

ἀνορ-εξ/ια (: -κτος), ἡ, — 1 gebrek aan eelust
HIPPOCR. — 2 het zonder begeerte zijn PL. Tim.
Loqr. 102 e.

ἀνόρεος (ἀνήρ), 3, manmoedig SOPH.

ἀνορθηάζω, luid roepen, verkondigen ANDOC. 1, 29.

ἀνορθηώ, impf. ἠνώρθουν, — 1 oprichten, iem
EUR. Ba. 364, XEN. Hell. 4, 8, 12, N. T. Luc. 13,

13. — 2 optrekken, muur, gebouw. — 3 weer op-
bouwen HDT. 7, 208, N. T. Act. 15, 16. — 4 overdr.
weer oprichten, herstellen wat terneergeslagen of ver-
keerd was SOPH. O. R. 46, PL. Rep. 346 e.

ἀνορμάομαι, een aanloop nemen LUC., Ltr.

ἀνορμίζω, voor anker leggen DIO CASS.

ἀνορμος, 2, zonder veilige reede, ligplaats SOPH.
O. R. 423.

ἀνορνώμι, opwekken PIND. N. 9, 8.

ἀνορούω, — 1 opspringen K 162, PIND. O. 7, 37,
EMPED. 30, 2 D., XEN. Eq. 3, 7. — 2 te voor-
schijn komen, op stijgen γ 1.

ἀνορόφος, 2, zonder dak EUR. Ba. 38.

ἀνορροπύγιος, 2, zonder staart ARISTOT.

ἀνορραλίξω (vgl. ὀρραλίχος), opfladderen, zijn
kunstjes luchten AR. Eq. 1344.

ἀνορύσσω, att. -ττω, opgraven HDT. 1, 68, AR.
Av. 602, PLUT., LUC.

ἀνορχέομαι, van vreugde dansen EUR. Supp. 719.

ἀνορχος (ὄρχις), zonder ballen HIPPOCR.

ἀνόσιος, 2, adv. ως, — 1 goddeloos, misdadig
HDT. 2, 121, 5 AESCH. Sept. 551; v. personen PL.
Euthyphr. 7a tot N. T. 1 Tim. 1, 9. — 2 van goden
of god verlaten: bezoedeld > bevlakkend, vgl.
μιάστωρ SOPH. O. R. 353; νεκός (nog) niet ritueel
gereinigd en begraven SOPH. Ant. 1071; v. dieren
AESCH. Supp. 762. — 3 zondig, daden enz. (N. T.).

ἀνοσιότης, ἡ, goddeloosheid PL. Euthyphr. 5 d,
PLUT.

ἀνοσιουργέω, goddeloos handelen PL. Leg. 905 b.

ἀνοσιουργία, ἡ, goddeloosheid PL., PLUT.

ἀνοσιουργός, 2, goddeloos handelend PL.

ἀνοσμος, 2, z. ἀν-ὄδ., geurloos HIPPOCR.

ἀνοσος, 2, adv. ως, — 1 zonder ziekte, v. pers. PL.
Tim. 33 a; ook -ετος, THUC. 2, 40, 17. — 2 overdr.
ἀ. τινος, vrij van EUR. Iph. A. 982. — 3 positief:
gezond, saluber.

ἀνόστεος, 2, zonder beenderen HES. O. 524, NIC.

ἀνόστιμος, 2, zonder terugkeer: — 1 niet terug-
keerend δ 182. — 2 waaruit men niet terugkeert
EUR. Herc. 431.

ἀνοστος, zonder terugkeer ω 528, EUR. Iph. T. 751

ἀνοτοτύω, jammeren AESCH. Ag. 1074, EUR.

ἀνούατος, zonder oor, vaatwerk THEOCR. Ep. 4, 3.

ἀνουθέτητος, 2, — 1 ongewaarschuwd ISOCR.
2, 4. — 2 voor waarschuwingen onvatbaar DEM.

ἀνουσος, ξ 255, HDT. 1, 32 en ion., = 2 ἀνοσος.

ἀνουτάτος, 2, ongewond Δ 540, enz.

ἀνουτητέ, adv., zonder te wonden X 371.

ἀνοχευτος, 2, zonder paring ARISTOT.

ἀνοχή (ἀν-έχω), ἡ, — 1 („op-houden“:)
ophouden; spec. pl. wapenstilstand XEN. Mem.
4, 4, 17, DEM., Ltr. — 2 (ἀνέχομαι) het verdragen:
lankmoedigheid N. T. Rom. 3, 26.

ἀνοχλησία, ἡ, ongestoordheid LUC.

ἀνοχλίξω, met hefboomen opwerken, meenemen
AP. RH.

ἀνοχλος, — 1 niet lastig. — 2 ongestoord ARISTOT.

ἀνοψ-ία, ἡ, tekort aan visch COM.

ἀνοψος, 2, zonder visch, vleesch PLUT.

ἀνορεία, ἡ, verklaring van ἀν(δ)ρεία PL. Crat. 413 e.

AN-ΣΤ, z. ἀνα-στ.

ἀντα adv. — 1 „en face“, in het gezicht > in uiter-
lijk Ω 630, — vand. 2 bijv. ἀ. τιτύσσεσθαι, (oud-
tijds trachtende „het gezicht“ te treffen) recht
vooruut, nauwkeurig mikken φ 48, PIND. N. 6, 27.

— 3 bij ιδεῖν, recht naar voren N 184. — 4 bij be-
weging: tegenover ζ 141, enz. — Als praep. c.

g. n. eig. afh. v. h. subst. ἀντ-: — 1 vgl. ἀ.

παρείδων, voor α 334. — 2 tegenover, in gezelschap van (vgl. *lat. cōram: ōs*) δ 160. — 3 tegen, vijandig © 428.

(z. *ἀντί locat.*; ἀντα acc. v. subst. ἀντ., vgl. *ἔν-αυτα = ἔν-ᾠπα, ἔν m. acc. = lat. in*).

ἀντ-αγοράζω, tegen iets inkoopē XEN. An. 1, 5, 5, DEM. 35, 23.

ἀντ-αγορεύω, — 1 antwoorden PIND. P. 4, 156. — 2 tegenspreken AR. Ran. 1072.

ἀντ-αγωνίζομαι, — 1 strijden, τινι, tegen in een proces XEN. Cyr. 1, 6, 8, N. T. Hebr. 12, 4. — 2 wedstrijden, wedijveren XEN. Cyr. 3, 3, 10. — 3 disputeren THUC. 3, 38, 16, PLUT.

ἀντ-αγωνιστής, οὔ, ὁ, — 1 mededinger EUR. Tr. 1006, PL. — 2 tegenpartij, vijand XEN. Cyr. 1, 6, 8. — 3 hetz. in een proces ISOCR. 4, 75.

ἀντ-αδικέω, wederkeerig krenken PL. Crit. 49 b.

ἀντ-ᾄδω, — 1 opzingen tegen, τινι LUC., Ltr. — 2 op zijn beurt zingend antwoorden ARISTOT.

ἀντ-αίρω, = ἀντ-αίρω, HDT. 3, 144 *eld.*

ἀντᾶ-εις, vijandig PIND. P. 9, 93.

ἀντ-αἰδέομαι, wederkeerig achten XEN. Cyr. 8, 1, 28, PLUT.

ἀνταῖος (ἀντα), 3, — 1 eig. in het gezicht, van voren; πληγή > doodelijk SOPH. El. 195, EUR., vgl. SOPH. Ant. 1307 zonder πλ.; vgl. *vulnus adversum*. — 2 = adversarius: tegenstander, vijandig AESCH. Ch. 587. — 3 (vgl. ἀντάω en ἰκέσιος: -ἰκνέομαι) dien men als smeekeling tegemoet treedt AESCH., AP. RH.

ἀντ-αίρω, ἰον. -αίρω, — 1 eig. de wapens opnemen tegen, τινι, vand. πόλεμον enz. — 2 abs. „het opnemen tegen” PL. Euthyd. 272 a. — vaak 3 med. χεῖρας HDT. 3, 144, THUC. 3, 32, 13; πόλεμον HDT. 3, 140, 1.

ἀντ-αἰτέω, daartegenover eischen THUC. 4, 19, 2. ἀνταῖος, ὁ, soort steur HDT. 4, 53; τάριχος ἀντ., kaviaar COM.

ἀντ-ακούω, als antwoord hooren AESCH. Eum. 193, SOPH. O. R. 544, XEN. An. 2, 5, 16.

ἀντ-ακροάομαι, = voorg., AR. Lys. 527.

ἀντ-αλαλάζω, — 1 schallend antwoorden, v. d. echo AESCH. Pers. 390. — 2 met krijgsgescreuw antwoorden PLUT.

ἀντ-ἀλλαγμα, τό, — 1 het geruilde EUR. Or. 1157. — 2 losgeld N. T. Mt. 16, 26.

ἀντ-ἀλλάσσω, *att.* ττω, — 1 omzetten, veranderen THUC. 3, 82, 2. — 2 verwisselen, verruilen, τί (ἀντί) τινος, ook τινι EUR. Tr. 351 (afwisselen met). Vaak med. voor zich ruilen AESCH. Ch. 133.

ἀντ-αμείβομαι, — 1 vergelden AESCH. Pr. 223, τινά τινι AR. Th. 722 — 2 antwoorden HDT. 9, 79, SOPH. O. C. 814.

ἀντ-αμοιβή, ἡ, omzettingmogelijkheid in beide richtingen HERACL. 90 D.

ἀντ-αμύνομαι, — 1 zich tegen iemand, τινά, verdedigen THUC. 4, 19, 12. — 2 zich op iemand wreken SOPH. Ant. 643.

ἀντ-αναβιβάζω, van zijn kant laten bestijgen XEN. Hell. 3, 2, 15.

ἀντ-αναγιγνώσκω, lezend vergelijken CRATIN. ἀντ-ανᾄγω, — 1 tegen(over) den vijand laten uitloopen, ναῦς HDT. 6, 14, THUC. 8, 38, 16. — 2 abs. met of zonder ναῦσιν, ook m e d. van zijn kant, op zijn beurt uitloopen, zich opstellen THUC. 7, 40, 11. — 3 overdr. zich gereed maken PL. Eryx. 398 e.

ἀντ-αναδίδωμι, op zijn beurt „opgeven”, duwen AR. Vesp. 694.

ἀντ-ανᾄρσεις, ἡ, aftrek ARISTOT.

ἀντ-ανᾄρῶ, — 1 de balans opmaken DEM. 18, 231, PLUT. — 2 aftrekken, v. geldsommen PAP. ἀντ-ανᾄλᾶσις, ἡ, — 1 het breken, v. licht of geluid PLUT. — 2 herhaling v. een woord in andere beteekenis PLUT., QUINT. 9, 3, 68.

ἀντ-ανᾄλισσω, als wraak dooden EUR. Or. 1165.

ἀντ-αναμένω, zijnerzijds (ook) afwachten THUC. 3, 12, 7.

ἀντ-ανατίμπλημι, van zijn kant geheel vullen XEN. Hell. 2, 4, 12.

ἀντ-αναπληρώω, — 1 daarentegenover tot een bepaalde verhouding aanvullen DEM. 14, 17. — 2 als plaatsvervanger vervullen, -lijden N. T. Col. 1, 24.

ἀντ-αναπλήρωσις, ἡ, het zich weer (aan)vullen EPICUR.

ἀντ-ανδρος, hypostase uit ἀντ' ἀνδρός, plaatsvervanger LUC.

ἀντ-ἀνεμι, van zijn kant bestijgen THUC. 2, 75, 31.

ἀντ-ανίστημι, — 1 tegenover stellen PLUT. — 2 pass. *rel.* zich verzetten SOPH. Tr. 441, PLUT.

ἀντ-ᾄξιος (z. ἄξιος), — 1 opwegend tegen, τινος I 401, HDT. 2, 148, ATT. — 2 abs. evenveel waard A 139.

ἀντ-ᾄξιόω, daartegen verlangen THUC. 6, 16.

ἀντ-ἀπαιτέω, in ruil opeischen, terugeischen THUC. 5, 17, 9, PLUT.

ἀντ-ἀπαμείβομαι, antwoorden TYRT. 3 a, 6 ALD.

ἀντ-ἀποδείκνυμι, daartegen aantoonen XEN. Symp. 2, 22, ARISTOT.

ἀντ-ἀποδίδωμι, — 1 op zijne beurt teruggeven XEN. Cyr. 3, 58, PLUT. — 2 doen terugklinken, doen weerkaatsen PLUT. — 3 vergelden, τὸ δμοιον, gelijk met gelijk HDT. 1, 18, ATT.: THUC. 1, 43, 4, N. T. Rom. 12, 19. — 4 daartegenover stellen, aannemen PL. Phaed. 71 e, intr. 72 a. — 5 daartegenover uitzetellen PL. Tim. 87 c.

ἀντ-ἀπόδομα, τό, vergelding N. T. Luc. 14, 12.

ἀντ-ἀπόδοσις, ἡ, — 1 uitwisseling THUC. 4, 81, 21. — 2 betaling POL. — 3 vergelding ARISTOT., N. T. Col. 3, 24 — 4 tegenovergestelde richting POL.

ἀντ-ἀποθνήσκω, gedood worden, als straf voor moord ANTIPH. 5, 10.

ἀντ-ἀποινα, τά, schadeloosstelling EUR. Herc. 755 (ἀντι-π. ?).

ἀντ-ἀποκρίνομαι, antwoorden N. T. Luc. 14, 6.

ἀντ-ἀποκτείνω, ter vergelding dooden HDT. 7, 136, AESCH. Ch. 121, EUR., AR. Ach. 326.

ἀντ-ἀπολαμβάνω, ter vergelding krijgen PL. Tim. 27 b; med. DEM. 20, 46.

ἀντ-ἀπὸλλυμι, tot straf ombrengen PL. Crit. 51 a, EUR. Ion 1328; pass. tot straf omkomen, gedood worden HDT. 3, 14, EUR.

ἀντ-ἀπολογέομαι, tegen iets ter verdediging aanvoeren ISAE. 5, 17.

ἀντ-ἀποπέρω, als antwoord een wind laten AR. Nub. 293.

ἀντ-ἀποστέλλω, daartegen afzenden POL.

ἀντ-ἀποφαίνω, aantoonen THUC. 3, 67 12.

ἀντ-ἀπ'οχον, τό, tegenkwintantie PAP.

ἀντ-ἀπ'ωθέω, elkaar afstooten ARISTOT.

ἀντ-ἀπ'ωσις, ἡ, het wederkeerig afstooten in tegenovergestelde richting PLUT.

ἀντ-ἀρκέω, — 1 opgewassen zijn, τινι, tegen THUC. 7, 15, PLUT. — 2 weerstaan, voldoende zijn AR. Eq. 540, AESCHIN. 1, 95.

ἀντ-ἀρκτηός, 3, noordelijk ARISTOT.

ἀντ-ἀσπάζομαι, zijnerzijds verwelkomen XEN. Cyr. 1, 3, 3.

ἀντ-ἀτιμάζω, ook verachten SOPH. Ai. 1339.

ἀνταυγεία, ἡ, weerschijn PYTHAGOR. 36 D. XEN. Cyn. 5, 18, PLUT.
 ἀνταυγέω, terugstralen weerklaatsen EMPED. 44 D., HIPPOCR., EUR. Or. 1519.
 ἀνταυγής, 2, weerlichtend AR. Th. 902.
 ἀνταυδάω, antwoorden, τινα SOPH. El. 1478.
 ἀνταυώ (ῶ), tegemoet donderen PIND. P. 4, 179.
 ἀνταφαιρέομαι, in ruil wegnemen ANTIPH. 4 a, 7.
 ἀνταφίημι, als antwoord laten vallen, δάκρυ EUR. Iph. A. 478.
 ἀντάω (z. ἀντιάω), *impf. ep. ook ἤντεον, f. ἴσω, enz.*, — 1 tegemoet gaan, τινα Z 399; τιος Π 423 (*vrijandig*). — 2 zijn deel krijgen, hebben van, τιος, τῶν ἔνδον ἐόντων π 254; ook PIND. O. 10, 41?, HDT. 2, 119, AESCH. Supp. 37. — 3 *vand.* ondervinden HDT. 1, 114.
 ἀνταγγράφω, in de plaats van een ander inschrijven DEM., ARISTOT. A. II, 36 i. f.
 ἀνταγείρω, daartegen oprichten DION.
 ἀνταγκαλέω, zijnerzijds beschuldigend DEM. 40, 14.
 ἀνταγχειρίζω, daartegenover ter hand stellend DIO.
 ἀνταεκάζω, op zijn beurt vergelijken met, τινα PL. Men. 80 c, AR. Vesp. 1311.
 ἀνταείνω, dor. = ἀνατ., *bijv.* BACCH. 10, 100.
 ἀνταειπεῖν, — 1 tegenspreken, τινα *en* τι ATT.: THUC. 1, 136. — 2 daartegenin pleiten voor, ὅπερ τιος AR. Thesm. 545 — 3 spreken, pleiten tegen iets, τινα XEN. — 4 antwoorden XEN. Hell. 3, 3, 3, N. T. Luc. 21, 15.
 ἀνταείρομαι, HDT. 1, 129 = ἀντερωτάω.
 ἀνταεισάγω, — 1 daartegen invoeren, *handelsartikelen* DEM. 9, 39. — 2 in de plaats stellen PL. Ax. 369 e, LUC. — 3 wederkeerig brengen PLUT.
 ἀνταεισακτος, daartegen aangevoerd CIC.
 ἀνταεισβάλλω, met een inval antwoorden DIO.
 ἀνταεισφέρω, — 1 daartegen betalen AR. Lys. 654. — 2 daartegen voorstellen DEM. 2097.
 ἀνταεκθλίβω, uitdrukken HIPPOCR.
 ἀνταεκκλέπτω, op zijn beurt stelen AR. Ach. 527.
 ἀνταεκκόπτω, ter vergelding uitslaan, ὄφθαλμόν DEM. 24, 240, DIOD.
 ἀνταεκπέμπω, ertegen uitzenden XEN. Hell. 4, 3, 25.
 ἀνταεκπλέω, er tegen uitvaren THUC. 4, 13, 32, PLUT.
 ἀνταεκτείνω, ἐαυτόν τινα, iemd in inspanning trachten te evenaren AR. Ran. 1042.
 ἀνταεκτίθημι, daartegen verklaren PLUT.
 ἀνταεκτρέφω, als dank opvoeden ARISTOT.
 ἀνταεκτρέχω, daartegen een uitval doen XEN. Hell. 4, 3, 17.
 ἀνταεκφέρω, tegenoverstellen PLUT.
 ἀνταελαττόομαι, zijnerzijds overwonnen worden DIO CASS.
 ἀνταελαύνω, *intr.* tegemoet varen PLUT. Nic. 124.
 ἀντατέλλω, TR. *enz.* = ἀνατέλλω.
 ἀνταελπίζω, daartegenin weer hopen THUC. 1, 70, 21.
 ἀνταεμβάλλω, met een inval (be)antwoorden XEN. Hell. 3, 5, 4, POL., PLUT.
 ἀνταεμβιβάζω, in plaats van anderen inschepen THUC. 7, 13, 13, DEM. 4, 37.
 ἀνταεμπήγνυμι, *pass.* tot straf zich vasthechten AR. Ach. 230.
 ἀνταεμπίμπλημι, — 1 op zijn beurt vullen PL. Leg. 705 b. — 2 ter vergoeding vullen XEN. An. 4, 5, 28.
 ἀνταεμπίμπρημι, uit wraak in brand steken HDT. 5, 102.

ἀνταεμπλοκή, ἡ, wederkeerige ineenvlechting MARC. AUR.
 ἀνταεμφαίνω, tegenspreken POL.
 ἀνταενδύομαι, daartegenover zich hullen in, τι PLUT. 139 c.
 ἀνταενέδροα, ἡ, tegenhinderlaag POL.; -εῶω, -leggen DIO CASS.
 ἀνταεξάγω, — 1 daartegenover uitvoeren, *handelsartikelen* XEN. Vect. 3, 2. — 2 in het gevecht brengen Ltr.; *intr.* uitrukken POL.
 ἀνταεξαίτεω, daartegenover de uitlevering eischen van, τινα PLUT.
 ἀνταεξάπατάω, list met list beantwoorden DIO.
 ἀνταεξείμι, uitrukken tegen XEN. Hell. 4, 5, 10, POL.
 ἀνταεξελάνωω, *intr.* = *voorg.*, PLUT. Otho 7.
 ἀνταεξέπαγω *en* -έρομαι, = *voorg.*, LUC *en* XEN. Hell. 7, 2, 12.
 ἀνταεξετάω, — 1 tegen elkaar vergelijken AESCHIN. 1, 36, Ltr. — 2 *med.* zich met elkaar meten, *in een proces* LUC.
 ἀνταεξιππεύω, met cavalerie tegen uitrukken PLUT.
 ἀνταεξίσταμαι, voor iets wijken PLUT.
 ἀνταεξορμάω; -μησις, ἡ, uitrukken tegen een vijand DIO. *em* THUC. 2, 91, 19, PLUT.
 ἀνταεξώις, ἡ, het periodiek terug uitstooten EPICUR. 93 Us.
 ἀνταεπάγω, *intr.* tegen een vijand oprukken THUC. 4, 124, 19, POL., LUC.
 ἀνταεπαίνεω, terug prijzen XEN. Cyr. 8, 3, 59.
 ἀνταεπαπόνομαι, uitloopen THUC. 4, 25, 5.
 ἀνταεπαφήμι, loslaten tegen LUC. Zeux. 9.
 ἀνταεπειμι, tegen uitrukken, τινα THUC. 4, 33, 21 *eld.*, POL.
 ἀνταεπεισάγω, op zijn beurt binnenvoeren (PL.), PLUT.
 ἀνταεπεισόδος, ἡ, toegang eveneens PLUT.
 ἀνταεπεισφέρομαι, daartegen indringen PLUT.
 ἀνταεπεξάγω, uitrukken THUC. 8, 104, 15, LUC.
 ἀνταεπέξείμι, = *voorg.*, THUC. 7, 37, 29, XEN.
 ἀνταεπεξελάνωω, = *voorg.*, THUC. 4, 72, 22.
 ἀνταεπεξέρχομαι, = *voorg.*, THUC. 4, 131, 16.
 ἀνταεπεξηγέω, antwoorden LUC.
 ἀνταεπέξεισδος, ἡ, tegenuitval DIO CASS.
 ἀνταεπιβουλεύω, ook belagen THUC. 1, 33, 29, PLUT.
 ἀνταεπιγράφω, — 1 anders betitelen DEM. 24, 180. — 2 *med.* zich iets ten onrechte toeschrijven POL.
 ἀνταεπιδείκνυμι, — 1 daartegenover toonen PL. Theaet. 162 b. — 2 daartegen bewijzen XEN. Ag. 1, 12. — 3 *med.* τι, met iets tegen iemd, τινα, aanbieden, pronken PLUT.
 ἀνταεπιθύμω, — 1 daartegenover begeeren XEN. Mem. 2, 6, 28. — 2 om strijd begeeren ANDOC. 4, 28.
 ἀνταεπικουρέω, zijnerzijds helpen XEN. Hell. 4, 6, 3.
 ἀνταεπικρατέω, daartegenin het winnen DIO.
 ἀνταεπιλαμβάνομαι, eveneens aanpakken, τιος LUC.
 ἀνταεπιμέλομαι, tegenmaatregelen treffen XEN. An. 3, 1, 16.
 ἀνταεπιπρέω, daartegenover toevloeden HIPPOCR.
 ἀνταεπισκώπτω, op zijn beurt bespotten POL.
 ἀνταεπίσταλμα, τό, zelfverdediging PAP.
 ἀνταεπιστέλλω, terugschrijven LUC., PAP.
 ἀνταεπιστρατεύω, ook uitrukken XEN. Hell. 4, 8, 33.
 ἀνταεπιστρέφω, iemd met zijn eigen gezegden bestoken PLUT.; *subst.* -στροφῆ, ἡ, tactiek.

ἀντ-επι-τάσσω, *att.* ττω, op zijn beurt gelasten PL. Tim. 20 b, THUC. 1, 135, 5.
ἀντ-επι-τειχίζομαι, zich verschansen tegen THUC. 1, 142, 13.
ἀντ-επι-τίθημι, op zijn beurt opdragen THUC. 1, 129, 12.
ἀντ-επι-φέρομαι, op zijn beurt toestroomen (PL.).
ἀντ-επι-χειρώ, daartegenover aangrijpen, τινι ARISTOT., PLUT. Them. 31.
ἀντ-εραστής, οὐ, δ, mededinger AR. Eq. 733, PL. Rep. 521 b, XEN. Cyn. 1, 7.
ἀντ-ερώ, — 1 wederliefde bewijzen, τινος AESCH. Ag. 544, XEN. Symp. 8, 3. — 2 τινι, iemands mededinger in liefde en liefhebberij zijn (EUR.) Rhés. 184; *med.* LUC.
ἀντ-ερείδω, — 1 tegen iets drukken PIND. P. 4, 37, SOPH. Ph. 1403, EUR. — 2 *intr.* *hetz.* = zich verzetten PL. Tim. 45 c, PLUT. — 3 ook v. luchtdruk > wrijving ARISTOT.
ἀντ-έρεισις, ἦ, tegenstand PLUT.
ἀντ-ερούομαι (tegenover iets, τινος, omhoogtrekken = laten-, zien opwegen =) gelijk stellen met THEOGN. 77, (PL.).
ἀντ-ερώ, *fut.* bij ἀντι-λέγω, z. d.
ἀντ-έρως, δ, wederliefde PL. Phaedr. 255 d.
ἀντ-ερωτάω, vraag met vraag beantwoorden PL. Euthyd. 295 b, PLUT.
ἀντ-εστραμμένως, *adv.*, omgekeerd ARISTOT.
ἀντ-ευ-εργετώ, met dank vergelden XEN.
ἀντ-ευεργετικός, dank vergeldend ARISTOT.
ἀντ-ευνοέω, ook welgezind zijn XEN. Cyr. 8, 3, 49.
ἀντ-ευ-ποιέω, iemd, τινα, als dank weldoen AR. Pl. 1029, XEN. An. 5, 5, 21 (?).
ἀντ-ερ-εσιτάω, op een diner terugvragen PL. Tim. 17 b.
ἀντ-έχω, *naast* -ίσχω, *Act. trans.*: — 1 *eig.* voor het aangezicht, voor iets, τινος, houden, ὀμμάτων ἐπίσκιον χεῖρ' ἀντέχοντο κρατός, z. *med.* SOPH. O.C. 1650, ook τὶ τινι, voor iemd iets tegenhouden SOPH. Ph. 839. — *Intr.*: — 2 het tegen iemd, iets, τινι, uithouden, *m. part.* HDT. 7, 181. — 3 weerstand bieden HDT. 1, 175, THUC. 6, 70, PL. Rep. 496 d. — 4 v. *voorraden, bronnen.* het uithouden, voldoende zijn HDT. 7, 58. — 5 > op zijn stuk blijven staan, περί τινος XEN. Hell. 2, 2, 16. — *Med.*: — 6 voor zich houden, tegen iets, τινος, τράπεζας ἰῶν χ 74 *enz.* b. 1 — *Pass. refl.*: — 7 zich vasthouden tegen iemd, iets (τινός): zich aan iets vastklampen AR. Lys. 161, EUR. Iph. A. 1366. — 8 *overdr.* aanhangen, vereeren PIND. N. 1, 44. HDT. 1, 134, PL., N. T. Mt. 6, 24 τινός. — 9 zich wijden aan, nastreven PL. Phil. 58 e. — 10 volgen, δόξης, εἰκότος PL. Tim. 44 c.
ἀντήεις, z. ἀντάεις.
ἀντ-ήλιος, z. — 1 tegen de zon gekeerd, naar het oosten liggend SOPH. Ai. 805. — 2 in de zon, buiten staande AESCH. Ag. 519. — 3 (vgl. ἀντι-θεός) gelijk de zon EUR. Ion 1550 (*beter* = 2 in het daglicht, openlijk).
(voor τ, niet θ in deze oude samenstelling vgl. ἀπ-ηλιώτης en att. Κόδιππος en dgl.)
ἀντην, *adv.*, — 1 *eig.* „het gezicht” in het gezicht, zien Ω 223, oog in oog, vlak tegenover elkaar X 109. — 2 > in het oog van, τινος, ten aanschouwen van, openlijk ζ 221. — 3 in gezicht, uiterlijk β 5, ἐναλίγκιος. — 4 aan den voorkant, wonden M 152. — 5 tegenover Δ 590.
*(vgl. ἀντα, ἀντί; acc. v. *ἀντά, vgl. ἀντάω?)*

ἀντ-ήνωρ, ορος, (*verbrande asch*), in plaats van den mensch AESCH. Ag. 442.
ἀντ-ηρέτης, dor. τās, ου, δ, tegenpartij AESCH. Sept. 993.
ἀντ-ήρης, 2 — 1 van voren treffend, aangebracht, πληγαί SOPH. El. 89. — 2 en face, tegenover liggend, χώρα EUR. Tr. 221. — 3 > vijandig EUR. Ph. 754.
(ἀντι + αε-, vastmaken, z. ἀραρίσκω).
ἀντ-ηρίς, ἰδος, ἦ, — 1 steunpilaar, beer THUC. 7, 36, 11; steun XEN. Cyn. 10, 7. — 2 neusgaten, v. paarden (EUR.) Rhés. 785 (*onzeker*).
(ἐρεῖδω of fem. v. ἀντήρης?)
ἀντησις, slechts κατ' ἄν-υ, tegenover v 387.
*(msch. ouder *ἀντι-σι- tegenover staan of opstellen; d. dan naar ἀντην ἰστασθαί Δ 590 vlg., enz. Vgl. o.ind. prati-sñhi- tegenstand).*
ἀντ-ηχέω, — 1 tegemoet doen klinken EUR. Alc. 423. — 2 tegemoetklinken PLUT.
ἀντ-ήχησις, ἦ, weerklink, echo PLUT.
ANTI(I), *praep. m. d. gen.*, — 1 in het gezicht van, in tegenwoordigheid van, iemd, τινος, slechts dorisch en later nog in de Koine. — 2 *vand.* ten aanschouwen van > gedurende, ἀντι νωκτός INSCOR. — 3 tegenover, v. liggend EUR. Delphi; bij het wegen: tegen iemd opwegend; vgl. ἀντι-θεός, ἀντι-άνειρα; zoo ἀ. κασιγνήτου θ 546. — 4 > in ruil voor Ψ 650, tot PAP., N. T. — 5 > in plaats van Ω 25 tot N. T. — 6 *verzw.* > als, bij wijze van, zooals lat. loco, pro, XEN. Mem. 2, 7, 14. — 7 (*uit* 4: in ruil voor) bij motief en effect: wegens, om, op grond van AESCH. Pr. 31 *enz.* — 8 bij *comparativus*: nadrukkelijker dan ἦ, dan, als. — 9 tegen, vgl. ἐναντίος; zelden in verbinding met een ww. E 701 μάχη ἀντιφρέσθαι, vaker met subst. ἀντίπαλος, tegenstander.
(eig. locat. v. ἀντ- voorkant: gezicht, voorgevel; d. dus. „in het gezicht van”, vgl. ἀντα, ἀντην. Bet. „voor”, in lat. ante, o.ind. anti in tegenwoordigheid van, „voor”, nld. ant-woord enz. Naast ἀντι leeft dor. en Koinῆ nog ἐν-αντι).
ἀντι, z. ἀντίον en ἀντίος.
ἀντι-άζω (*afl. v. ἀντίος, zooals ἀτιμάζω v. ἀτιμος*), dor. *fut.* -άζω PIND. O. 10, 84. — 1 tegemoetgaan, tegemoettrekken PIND. N. 1, 67, HDT., TR.; τινι en met *richtings-acc.* τινα. — 2 *spec.* als smeekeking SOPH. El. 1009. — 3 *vand.* vinden, verkrijgen, τινος, iets (*gen. part.*) SOPH. El. 868 (z. ἀντιάω).
ἀντι-άνειρά (< ἀνερ-ιά), — 1 in het gezicht van mannen standhoudend, het tegen een man opnemend, v. d. Amazonen Γ 189, Z 186. — 2 van man tegen man, στάσις PIND. O. 12, 15.
ἀντιάω (z. ἀντιάω), *fut.* ἀντιῶ, *aor.* ἀντιῶσα, in sommige texten de geassimileerde vormen ἀντιῶσι (: -ζουσι), *impf.* -άνν (: -άων), *impf. med.* -άασθε (: -άασθε). Met *gen. dat.* en (*jonger*) *acc.*; de *gen. te verklaren door ἐναντίος τινος, waarvan ἀντιάω, vgl. ἀτιμάω, een afleiding is, I. m. gen. of acc.*: — 1 ontmoeten als vijand, τινος H 231. — 2 > vinden, in ontvangst nemen, παιδός ω 56. — 3 v. *zaken*: deelnemen aan, πολέμου N 215, ook *med.* Ω 62; deel krijgen aan, ontvangens, aannemen γ 436, φύγεος EMPED. 65, 2 D. — 4 *vand.* v. e. *schof*: στέρνων, raken N 290. — 5 deelen, λέχος A 31. — II. *m. dat.*: — 6 tegemoet treden, τινι, zich tegenover iets als verhinderend opstellen σ 147, μένει Z 127; ontmoeten v 312.
ἀντι-βάδην, achteruitgaande PLUT.
ἀντι-βαίνω, — 1 zich verzetten, τινι AESCH. Pr.

234, SOPH., PL. Leg. 634 a, LUC. — 2 zich schrap zetten AR. Ran. 202, vgl. SOPH. El. 575. — 3 tegen, op iets zijn voet zeten EUR. Ba. 1126.

ἀντι-βάλλω, — 1 daartegen, op zijn beurt werpen THUC. 7, 25, 16, POL. — 2 *intr.* zich tegen iets opwerpen, zich verzetten AR. — 3 *overdr.* λόγους πρὸς ἀλλήλους N. T. Luc. 24, 17, een onderhoud met elkaar hebben.

ἀντι-βασιλεύς, ὁ, interrex D. H.

ἀντι-βᾶσις, ἡ, weerstandsvermogen PLUT. Caes. 38.

ἀντι-βατικός, 3, tegenstrevend PLUT. Phoc. 2.

ἀντι-βίην (z. *volg.*), en **ἀντι-βιον**, *adv.*, tegenweer biedend A 278, Γ 20; *orak.* HDT. 7, 220.

ἀντι-βιος (βία), 3, vijandig A 304, σ 415.

ἀντι-βλάπτω, eveneens benadeelen ARISTOT.

ἀντι-βλέπω, in 't gezicht zien XEN. Hell. 5, 4, 27, PLUT.; ook *med.* DEM. 25, 98.

ἀντι-βλεψίς, ἡ, het in de oogen kijken XEN., PLUT.

ἀντι-βρογά, tegemoet schreeuwen BION 1, 38.

ἀντι-βοηθῶ, op zijn beurt helpen THUC. 6, 18, PL. XEN.

ἀντι-βολ-ῶ (*ἀντι-βολος : ἀντιβάλλω, vgl. ἐπή-βολος), — 1 (opzettelijk) tegemoetgaan, τιμὴ 19, K 546. — 2 ontmoeten η 16; vinden, bereiken σ 272, φ 306; τιμὴ en τινος, zeer laat in INSCR. τινα. (*De dat. is jonger dan de gen.*) — 3 deelnemen aan Δ 342, HES. — 4 bijwonen λ 416, ω 87. — 5 smeeken, τινα AR. Nub. 110, ORAT., PL. Eryx. 398 e.

ἀντι-βόλησις, ἡ, het smeeken PL. Ap. 37 a.

ἀντι-βόλια, ἡ, = *voorg.*, THUC. 7, 7, 51.

ἀντι-βροντάω, tegendonderen LUC. Tim. 2.

ἀντι-γενεολογῶ, een andere genealogie opstellen HDT. 2, 143.

ἀντι-γεοῦχος, ὁ, rentmeester PAP.

ἀντι-γνωμον-ῶ, van eene tegengestelde meening zijn XEN. Cyr. 4, 3, 8.

ἀντιγονίς, ἰδος, ἡ, soort beker PLUT.

ἀντι-γραμμα, τό, afschrift LUC. Herm. 40.

ἀντι-γραφεύς, ὁ, — 1 controleur der belastingen DEM. 22, 70. — 2 griffier in de βουλή te Athene ARISTOT.

ἀντι-γραφὴ, ἡ, — 1 aanklacht PL. Ap. 27 c; *vand.* proces AR. Nub. 473. — 2 antwoord PLUT. — 3 weerlegging PLUT. — 4 afschrift PLUT.

ἀντι-γραφον, τό, afschrift ORAT.: *van*:

ἀντι-γραφος, een afschrift bevattend DEM.

ἀντι-γράφω, — 1 schriftelijk antwoorden THUC. 1, 129, 17. — 2 *med.* een tegenaanklacht indienen ISAE. 11, 17. — 3 de wettigheid van een aanklacht betwisten LYS. 23, 5. — 4 erfrechten doen gelden PAP. — 5 parafereen PAP.

ἀντι-γραφίς, ἡ, het maken vaan een „exceptie” tegen een aanklacht LYS. 23, 10.

ἀντι-δάκνω, terugbijten HDT. 4, 168.

ἀντι-δειπνος, ὁ, diner-remplicant LUC. Gall. 9.

ἀντι-δεξιόμαι, elkaar de hand drukken XEN. Cyr. 4, 2, 19.

ἀντι-δέομαι, op zijn beurt verzoeken, τινός τι PL. Lach. 186 d.

ἀντι-δέρομαι, aanzien EUR. Herc. 163.

ἀντι-δέχομαι, in ruil krijgen AESCH. Ch. 916, EUR.

ἀντι-δη-αγωγέω, in andere richting het volk leiden PLUT. C. Gracch. 8.

ἀντι-δια-βαίνω, eveneens overtrekken XEN. Ag. 1, 8.

ἀντι-δια-βάλλω, ook belasteren ARISTOT.

ἀντι-δια-γράφω, schulden verrekenen PAP.

ἀντι-δια-ιρῶ, tegenoverstellen ARISTOT.

ἀντι-δια-πλέω, *eig. v. worstelaars*: wederkeurig beentje lichten; *overdr.* iets met een truc, handigheid

(als bij het worstelen) beantwoorden AESCHIN. 3, 28.

ἀντι-δια-στέλλω, over en weer vergelijken D. H.

ἀντι-δια-τίθεμαι, tegenstribbelen N. T. 2 Tim. 2, 25.

ἀντι-διδάσκω, antwoorden met het instudeeren van een nieuw stuk AR. Vesp. 1410.

ἀντι-δίδωμι, — 1 ook zijnerzijds geven, δῶρον HDT. 1, 70, AESCH., THUC. 3, 63, 11. — 2 vergelden AESCH. Ch. 94. — 3 bij δίκην, enz. verdiende straf, op zijn beurt straf ondergaan THUC. 2, 53. — 4 = τι ἀντι τινος, iets voor iets geven EUR. Alc. 340. — 5 *spec. in Attisch recht*: ruilen van vermogen LYS. 24, 9, DEM. 20, 130.

ἀντι-δι-εξ-έρχομαι, — 1 een tegengestelde meening uiteenzetten PL. Theat. 167 d. — 2 zijnerzijds vertellen AESCHIN. 1, 155.

ἀντι-δικ-έω, *impf.* ook ἠντεδίκουν, — 1 ἀντι-δικος, (tegen)partij zijn PL. Leg. 948 d. — 2 procederen tegen iem; zich verdedigen tegen iets, τιμὴ ISAE. 11, 9, DEM.; *m. acc. verb.* δίκην AR. Nub. 776 (*of*: δίκην bij ἀποστρέψαι?).

ἀντι-δίκος, 2, — 1 tegenpartij voor de rechtbank ORAT., N. T. Mt. 5, 25. — 2 *pl.* partijen PL. Phaedr. 161 c. — 3 *overdr.* tegenpartij, vijand AESCH. Ag. 41.

ἀντι-δογματίζω, andere leerstellingen verkondigen, τιμὴ LUC.

ἀντι-δοκέω, anders denken XEN. (?).

ἀντι-δοξάζω, = *voorg.*, PL. Theat. 170 d.

ἀντι-δοξέω, = *voorg.*, dan, τιμὴ POL.

ἀντι-δοξος, 2, andersdenkend LUC.

ἀντι-δοσις, ἡ, omruiling; *spec.* het aanbod tot ruiling van vermogen in verband met de lasten der liturgien ORAT., z. LYS. 24, 9, XEN. Oec. 7, 3, DEM. 4, 36.

ἀντι-δοτος, τὸ ἀ-ον, tegengif, middel; ook ἡ ἀ, sc. δόσις, Ltr., (N. T.).

ἀντι-δουλεύω, met dienen vergelden, EUR. Supp. 362.

ἀντι-δουλος, 2, als slaaf AESCH. Ch. 135.

ἀντι-δουπος, weergalmend AESCH. Pers. 121.

ἀντι-δράω, terug doen: vergelden, τινά τι *of adv.* PL. Crit. 49 d, ANTIOP. 2 a, 8, TR.: SOPH. O. C. 953.

ἀντι-δρομέω, tegemoet loopen LUC.

ἀντι-δυσ-χεραίνω, ontskend worden MARC. AUR.

ἀντι-δωρέα, ἡ, tegengeschenk ARISTOT.

ἀντι-δωρέομαι, uit dank als geschenk geven HDT. 2, 30, PL. Euthyphr. 14 e.

ἀντι-ζητέω, eveneens zoeken XEN. Oec. 8, 23.

ἀντι-ζῦγος, 2, — 1 evenwichtig: overeenkomstig ARISTOT. — 2 als pendant PLUT.

ἀντι-θεός, 2, *eig.* tegen een godheid (opwegend): godgelijk, uit-muntend, *v. menschen en volkeren* I 623 : M 408, PIND. P. 3, 88, BAGCH. 14, 1.

ἀντι-θεραπεύω, met diensten vergelden XEN. Mem. 1, 4, 18.

ἀντι-θεσις, ἡ, — 1 tegenstelling *v.-socr.*, PL., Soph. 257 e, ARISTOT., N. T. Tim. 6, 20. — 2 tegenstelling, als *stijlmiddel* ISOCR. 12, 2.

ἀντι-θετος, 2, *adv.* ως, tegengesteld PLUT.; τὸ ἀ-ον, tegengesteld ANAXIMAN. 11 D., ARISTOT., PLUT.

ἀντι-θέω, om het hardst loopen HDT. 5, 22.

ἀντι-θήγω, eveneens scherpen LUC.

ἀντι-θύρος, 2, tegenover de deur; τὸ ἀ-ον, de plaats tegenover de deur π 159; voorportaal SOPH. El. 1433.

ἀντι-καθ-αιρέω, ook vernielen DIO. CASS.

ἀντι-κάθ-ημαι, HDT. -κατ-, tegenovergelegerd zijn HDT. 9, 39, THUC. 5, 6, 14.

ἀντι-καθ-ίστημι, HDT. -κατ-, — 1 tegenoverstellen XEN. Cyr. 1, 6, 43. — 2 in de plaats van iets stellen HDT. 2, 37, THUC. 2, 13, 4. — 3 daartegenover iets (*geestelijk*) stellen PL. Rep. 591 a. — 4

daartegenin weer stellen, brengen; ἐπί τὸ θαρσεῖν THUC. 2, 65, 22. — 5 *pass. refl.* zich verzetten, τινι THUC. 7, 39, 19, XEN., N. T. Hebr. 12, 4. ἀντι-καουργέω, kwaad met kwaad vergelden, τινα PL. Crit. 49 c.

ἀντι-καλέω, eveneens weer uitnoodigen XEN. Symp. 1, 15. N. T. Luc. 14, 12.

ἀντι-καλλοπιζομαι, pronken met PLUT. 506 d.

ἀντι-κατα-θνήσκω, ook sterven AESCH. Ch. 141.

ἀντι-κατα-λαμβάνω, daartegenover bezetten DIO.

ἀντι-κατα-λείπω, in iemands plaats achterlaten PL. Rep. 540 b.

ἀντι-κατά-αλλαγή, ἤ, omruiling PLUT.

ἀντι-κατά-αλλάττομαι, — 1 *med.* tegen iets ver-ruilen, τί τινος DIN. 1, 2, ARISTOT., PLUT.; ook ἀντί, ὑπὲρ τινος. — 2 *pass.* zich met iemand, τινι, ver-zoenen POL.

ἀντι-κατα-μύω, van beide kanten een oogje dicht-knippen POL.

ἀντι-κατα-συνεάζω, daartegen versterken D. H.

ἀντι-κατά-στάσις, ἤ, het tegenover elkaar stellen, met woorden POL.

ἀντι-καταστρατοπεδεύω, daartegenover kam-peeren D. H.

ἀντι-κατά-σχεσις, ἤ, het inhouden ARISTOYT.

ἀντι-κατα-τείνω, (zich) daartegenover inspannen PL. Rep. 348 a, PLUT.

ἀντι-κατήγορέω, — 1 ook zijnerzijds aanklagen, τινος LYS. 6, 42. — 2 met verwisselbare verhou-ding van subject en praedicaat aanduiden ARISTOT Top. 1, 5.

ἀντι-κατίζομαι, ἡμαι, tegenover (gaan) zitten HDT. 4, 3; 9, 39.

ἀντι-κάω, op zijn heurt ontsteken PL. Tim. 65 e.

ἀντι-κείμαι, — 1 tegenoverliggen HDT. 6, 2; ook v. lokkende belooftingen PIND. I. 6, 26. — 2 tegen-gesteld zijn PL. SOPH. 258 b, ARISTOT., PLUT. — 3 tegenover elkaar staan als vijand N. T. Gal. 5, 17.

ἀντι-κελεύω, daartegenover bevelen THUC. 1, 128, 9.

ἀντι-κεντρος, als een prikkel AESCH. Eum. 136.

ἀντι-κέφαλος, met de koppen naar iemd toe PAP.

ἀντι-κηδεύω, τινα πατρός, iemd als een vader verplegen, eeren EUR. Ion. 734.

ἀντι-κηρύσσω, tegenbevel geven EUR. Supp. 673.

ἀντι-κλάζω, — 1 weerklinken EUR. Andr. 1145. — 2 doen tegenklinken EUR. Ba. 1057.

ἀντι-κλαίω, eveneens weenen HDT. 3, 14.

ἀντι-κνήμιον, τό, (scheen)been AR. Pl. 784, XEN. Cyr. 2, 3, 19.

ἀντι-κολάζω, voor iets straffen LUC.

ἀντι-κολακεύω, eveneens vleien PLUT.

ἀντι-κομίζω, eveneens brengen PLUT.

ἀντι-κομπάζω, daartegenin pochen PLUT.

ἀντι-κόντωσις, ἤ, het stutten HIPPOCR.

ἀντι-κόπτω, — 1 *intr.* tegenloopen XEN. Hell. 2, 3, 31. — 2 tegenwerken, zich verzetten XEN. Hell. 2, 3, 15.

ἀντι-κοσμήτης, ὁ, plaatsvervanger-trainer INSCR.

ἀντι-κοψις, ἤ, botsing THEOPHR.

ἀντι-κρουσις, ἤ, — 1 tegenstoot: tegenstand, weerspanningheid PLUT. — 2 altercatio, „debat” AESCHIN. 1, 168.

ἀντι-κρούω, — 1 tegen iemd stooten, duwen PL. Leg. 857 b, ARISTOT. — 2 tegenstooten, *intr.*; ook *pass.*: tegenloopen, mislukken THUC. 6, 46, 37, DEM. — 3 tegenwerken PLUT.

ἀντι-κρύ (z. *ben.*) en ἀντι-κρύς *adv.*, — Vroeger: 1 *oorspr.* „recht tegenover-, aan de voorkant slaan-de”, niet slechts schampend. — *vand.* 2 door en door,

διήλαθε βέλος ψ 876; geheel en al Γ 359. — 3 *verzw.* rechtuit N 137. — 4 rechtuit, zonder omwegen, ἀπόρημι H 362. **Later:** — 1 rechtuit ἀ-υς THUC. 1, 122, 27, PL. Euthyd. 273 b, LYS. 13, 78. — 2 openlijk AESCH. Ch. 192. — 3 (*onzeker*) PL. Ax. 367 a: ἀ-υς υπέδυσαν, dadelijk? — 4 vlak tegen-over N. T. Act. 20, 15. — 5 *καί ἀ. in antwoorden:* juist, zeker! MEN. Sam. 159(?); rechtuit, zonder omwegen Perik. 38.

(bij HOM. steeds *ι*, door positie; later *ι*; *υ* (of *υς*) overal behalve E 130, 819 *υ*. *κρυ-*: *κρύω* < **κρουσ-ω* (*perf.* *enz.* *κρουσ-* PL. Theat. 168 a), *κρύαινω* < *κροφ-αίνω* (= *κρου-*) Z 507, naast *κρουσ-* in *κρύσταλλος* X 152 broos ijs, *lit.* *krüsz-ti* stuk slaan (: *κρύος*, knappende vorst); -*κρυ-*s *vgl.* *ἀμφί-ς* *enz.*).

ἀντι-κτησις, ἤ, vererving in plaats daarvan PLUT.

ἀντι-κτόσις, 2, uit wraak doodend AESCH. Eum. 464.

ἀντι-κῦμαινομαι, heen en weer geslingerd worden PLUT.

ἀντι-κύρω, treffen, aantreffen, τινι PIND. O. 12, 12, SOPH. Ph. 545.

ἀντι-κωμωδέω, als wraak bespotten PLUT.

ἀντι-λαβή, ἤ, — 1 punt of plaats, waar men iets kan aanpakken. — 2 *overdr.* ἀ-ήν *εχειν*, vat op zich geven PL. Phaed. 84 c.

ἀντι-λαγχάνω, *eig. tegen de tegenpartij zijn deel, kans krijgen:* — 1 *ἀντ.* τῆν μὴ οὖσαν *sc.* *δικήν*, een tegenaanklacht, een aanklacht van exceptie of van onwaaarde beginnen DEM. 21, 90. — 2 *ἀντιλαχεῖν* *δικην* *εξηρημῶν*, tegen een veroordeeling bij verstek door een aanklacht protesteeren DEM. 32, 27.

ἀντι-λάζομαι en ἀντι-λάζυμαι, = -λαμβάνο-μαι, EUR. Iph. A. 1227 en Med. 1216.

ἀντι-λακτιζώ, met de voeten tegen iets stooten AR. Pax 613.

ἀντι-λαμβάναω, — Act. 1 in ruil voor iets krijgen EUR. Andr. 743. — 2 in ruil voor iets nemen EUR. Herc. 646. — 3 eveneens nemen THUC. 1, 143, 29. — 4 gevangen nemen XEN. Cyr. 5, 3, 12. —

Med. 5 zich aan iets vastklampen PL. Prot. 317 d; vasthouden XEN. Eq. 10, 15. — 6 naar iets grijpen, streven, τινος. — 7 zich van iets meester maken, iets bemachtigen, verwerven THUC. 4, 128, 13, LYS. 28, 15, POL. — 8 van het gesprek zich meester maken, in de rede vallen PL. Rep. 336 b. — 9 iets in zich opnemen, indrukken PL., LUC. — 10 aanpakken > afkeuren PL. Gorg. 506 a. — **Pass.**

11 vastgehouden worden PL. Lach. 183 e.

ἀντι-λάμπω, — 1 tegen-, terugstralen SAPHO 24, 1 ALD., ANAXAG. 19 D., AESCH. Ag. 294. — 2 in het gezicht schijnen; *overdr.* verblinden PLUT.

ἀντι-λαμψις, ἤ, weerschijs PLUT. 930 d.

ἀντι-λέγω, *f.* -λέξω en ἀντερῶ, *aor.* ἀντιλέξει en ἀντεπειν, — 1 tegenspreken, τινι SOPH. O. R. 408. — 2 betwisten PL. Prot. 335 a, XEN. — 3 twisten over, περι XEN. Hell. 3, 3, 1. — 4 zich verzetten, protesteeren PL. Symp. 201 c. — 5 daar-tegenover beweren, staande houden: > aanspraak maken op XEN. Hell. 3, 2, 30, de wenschelijkheid, billijkheid betoogen, met *inf.* of *afh.* *zjn* THUC. 3, 41, 70, AR. Nub. 1040.

ἀντι-λεκτέος, wat tegen-, als antwoord gesproken moet (mag) worden EUR. Heraclid. 975, LUC. Arach. 17.

ἀντι-λεκτος, betwist, onzeker THUC. 4, 92.

ἀντι-λεξις, ἤ, antwoord HIPPOCR.

ἀντι-λέων, als een leeuw AR. Eq. 1044, *vgl.* 615.

ἀντι-λημψις, ἤ, hulp N. T. 1 Cor. 12, 28; -λήμπ-τωρ, ὁ, helper PAP.

ἀντί-ληξις (λαγχάνω), ἡ, aanklacht van exceptie of onwaarde DEM. 39, 38.
 ἀντι-ληπτικός, 3, — 1 gemakkelijk opnemend (PL.) Locr. 100 c, PLUT. — 2 gemakkelijk wortel schietend THEOPHR.
 ἀντι-ληψις, ἡ, — 1 het in ruil ontvangen, import THUC. 1, 120, 3. — 2 het voor zich aanspraak maken, beslag leggen op XEN. Hell. 3, 5, 5. — 3 het aangrijpen, v. e. ziekte THUC. 2, 49, 18. — 4 het geestelijk begrijpen, opnemen (PL.) — 5 steumpunt, houvast XEN. Eq. 5, 7. — 6 het vat op zich geven, zwakke, aantastbare plaats PL. Soph. 241 b, bezwaar, moeilijkheid PLUT. — 7 act. het aanpakken: bezwaar maken tegen een betoog PL. Phaed. 87 a. — 8 hulp, bescherming N. T. 1 Cor. 12, 28 ῥᾶπ., Ltr.
 ἀντι-λιτανεύω, zijnerzijds smeeken PLUT.
 ἀντι-λογέω, = -λέγω, DEMOCR. 85 D. (med.) SOPH. Ant. 377, AR. Nub. 321.
 ἀντι-λογία, *ion.* ἰη, ἡ, — 1 bespreking van twee kanten: redetwist V.-SOCR., THUC. 4, 59, 30. PL. — 2 (tegenspraak): verdediging HDT. 9, 87, THUC. 2, 87, 16. — 3 bezwaar N. T. Hebr. 6, 16. — 4 tegenspraak, inconsequentie N. T. Hebr.
 ἀντι-λογίζομαι, daartegenover berekenen, in rekening brengen ANTIPH. 2 β, 8, XEN. Hell. 6, 5, 24.
 ἀντι-λογικός, 3, *adv.* ὤς. — 1 tot tegenspreken geschikt: spitsvondig AR. Nub. 1173; *subst.* Ἄ-οί (*sc.* λόγος) PROTAG. 5 D. — 2 ἡ ἀ-ῆ, *nam.* τέχνη, dispuuteerkunst PL. Phaedr. 261 d, Rep. 454 a.
 ἀντί-λογος, tegenstrijdig EUR. Hel. 1142.
 ἀντι-λοιδορέω, ook *med.*, terugschelden, smalen PLUT., LUC., N. T. 1 Petr. 2, 23.
 ἀντι-λύπεω, met leed beantwoorden PLUT.
 ἀντι-λύπησις, ἡ, kwaad terug doen ARISTOT., Ltr.
 ἀντί-λύρος, (de lier) beantwoordend, harmonieerend SOPH. Tr. 643.
 ἀντί-λύτρον, τό, losgeld N. T. 1 Tim. 2, 6.
 ἀντι-λυτρόω, eveneens loskopen ARISTOT.
 ἀντι-μαρτύρέω, LUC. -μαρτύρομαι, daartegen getuigen, verzekeren EPICUR. 88 Us. (ook *pass.*), PLUT. Alc. 21, LUC.
 ἀντι-μαρτύρησις, ἡ, getuigenis à décharge PLUT.
 ἀντι-μάχησις, ἡ, het weerstaan D. H.
 ἀντι-μάχομαι, strijden tegen THUC. 4, 68, 33, PLUT.
 ἀντι-μεθίστημι, — 1 veranderen AR. Th. 362. — 2 *pass. refl.* overloopen LUC.
 ἀντι-μεπραϊεύομαι, antwoorden door een ongepaste houding PLUT.
 ἀντι-μέλλω, ook talmen THUC. 3, 12, 10.
 ἀντι-μέφομαι, op zijne beurt berispen HDT. 2, 133.
 ἀντι-μεσοῦρανέω, in tegengestelde hemelstreek het toppunt bereiken PLUT.
 ἀντι-μεταβάλλω, ook veranderen HIPPOCR.
 ἀντι-μεταλαμβάνω, verruilen PLUT.
 ἀντι-μετάληψις, ἡ, — 1 het aannemen van het tegenovergestelde PLUT. — 2 wisseling PLUT. — 3 vergelding PLUT.
 ἀντι-μεταλλεύω, tegenmijnen leggen POL.
 ἀντι-μεταρρέω, eveneens wegvloeien PLUT.
 ἀντι-μετάστασις, ἡ, verandering D. H.
 ἀντι-μετάταξις, ἡ, verwisseling D. H.
 ἀντι-μετάτάσσω, ook van stelling veranderen D. H.
 ἀντι-μέττειμι, mededingen PLUT.
 ἀντι-μετρέω, — 1 daartegenover af-, toemeten, τιμῆ LUC. — 2 vergelden N. T. Luc. 6, 38.
 ἀντι-μέτωπος, 2, *milit.* front tegen front opgesteld XEN. Hell. 4, 3, 19, Ag. 2, 12.
 ἀντι-μηχανάομαι, maatregelen, list daartegen be-

ramen HDT. 8, 52, THUC. 7, 53, 27, EUR. Ba. 291, XEN. Hell. 5, 3, 16.
 ἀντι-μίμησις, ἡ, door de tegenpartij beproefde navolging THUC. 7, 67, 22.
 ἀντι-μίμος, 2, — 1 nabootsend ARISTOT. — 2 nagevolgd AR. Th. 17.
 ἀντι-μίσθω, wederkeerig haten AR. Lys. 817.
 ἀντι-μισθία, ἡ, loon, vergelding N. T., Rom. 1, 27.
 ἀντι-μισθός, als loon AESCH. Supp. 270.
 ἀντι-μνηστεύομαι, mededinger zijn DIOD.
 ἀντι-μοιρία, ἡ, gelijk aandeel DEM. 36, 8.
 ἀντι-μόλιπος, 2, — 1 tegen iets, τινος, inzegend AESCH. Ag. 17. — 2 tegen in klinkend EUR. Med. 1176.
 ἀντι-μορος, λήθος, als pendant INSCR.
 ἀντι-μορφος, 2 *adv.* ὡς, nagebootst Ltr.
 ἀντι-μυκάομαι, tegemoet brullen D. H.
 ἀντι-μυκτηρίζω, terugkomen bij CIC. Fam. 25, 19, 4.
 ἀντι-ναυπηγέω, daartegen schepen bouwen, vloot uitrusten THUC. 8, 62, 2.
 ἀντι-νήχομαι, tegen iets in zwemmen PLUT.
 ἀντι-νίκα, op zijn beurt winnen AESCH. Ch. 499.
 ἀντι-νομία, ἡ, tegenspraak in de wet PLUT.; -ικός, daarop slaande PLUT.
 ἀντι-νομοθετέω, met wetgeving daartegenin gaan PLUT.
 ἀντι-νοος, 2, van tegengestelde denkwijze; -νοέω, -zijn HIPPOCR.
 ἀντι-ξοέω (*z. volg.*), zich verzetten PIND. O. 13, 34.
 ἀντι-ξοός (ξέω; *eig. vakkuitdrukking*: tegen den draad van het hout in geschaafd): — 1 tegenstrevend: vijandig HDT. 1, 174; 4, 129, ARISTOT., AP. RH. — 2 aan iemand gewaagd, bij hem passend HDT. 6, 7, *vgl.* AP. RH. 2, 79.
 ἀντι-ξύω, op zijn beurt schuren SOPHR. 94.
 ἀντίον (ἀντίος), τό, weversspool AR. Th. 822.
 ἀντίον, *adv.*, z. ἀντίος.
 ἀντιόομαι, — 1 tegemoettrekken HDT. 5, 100. — 2 weerstand bieden τιμῆ HDT. 8, 100, AESCH. Supp. 389; τινα HDT. 9, 7.
 ἀντίος, — 1 tegenover, tegemoet, τιμῆ en τινος, *gew. met ww. van rust en beweging* Z 54, B 185, HDT. 7, 141. — 2 *hetz. met de bet. vijandig* tegenover N 146, *vgl.* PIND. O. 8, 41; οἱ ἀ-οι, de tegenpartij. — 3 tegenovergesteld HDT. 5, 18; ἐκ τῆς ἀντίτης, van den tegenovergestelden kant HDT. 8, 6. — 4 ten antwoord, ἀ-α AESCH. Pers. 694. — **Adverbiaal** ἀντίον en ἀντία: — 1 tegenover, zonder vijandelijke bedoeling *sinds* I 218, ξ 79 *alg.* — 2 tegenover, in tegenwoordigheid van HDT. 1, 133. — 3 tegemoet PIND. N. 1, 24. — 4 tegen, *in vijandigen zin* X 253; ook v. woorden, A 230. — **Constr.** τινος HOM., *later sinds* PIND. ook τιμῆ.
 (: ἀντί; *eig.* „en face” staande, tegenoverstaande).
 ἀντιο-στατέω, zich verzetten SOPH. Ph. 640.
 ἀντι-πάθειᾶ (*z. volg.*), ἡ, — 1 het met een vorig afwisselend, nieuw gevoel PL. Ax. 370 a. — 2 afkeer, antipathie V.-SOCR., PLUT.
 ἀντι-παθής, 2, — 1 een tegengestelde uitwerking veroorzakend PLUT. — 2 wederkeerig ondervindend LUC.
 ἀντι-παίζω, tegen elkaar spelen PL. Eryx. 395 b.
 ἀντι-παις, αἰδος, (δ), — 1 gelijk een kind AESCH. Eum. 38. — 2 (ἀντι tegenover = niet meer . . .)
 ¶ volwassen EUR. Andr. 326, POL., Ltr.
 ἀντι-παίω, — 1 terugslaan ARISTOT. — 2 weerstaan POL.
 ἀντι-παλος, — 1 tegenstander PIND., HDT. 7, 236, AESCH. Pr. 527. — 2 *vand.* aan iemand gewaagd, tegen

iemd opgewassen: gelijk, ἀλλῶν KRITIAS 1, 4 D, κίνδυνος THUC. 4, 73, 16. — 3 in evenwicht blijvend; v. e. slag: onbeslist LYS. 2, 38, THUC. 7, 34, 2, PLUT. — **Constr.** τινι; soms τινος, EUR.

(ἀντί + πᾶλλω, πᾶλη vgl. AESCH. Sept. 417, de gewone verklaring; vgl. ἰσο-παλῆς HDT. 1, 82; wrsch. echter een andere vocaalphase naast ἀμφίπολος, z. d., : πέλω; -πᾶλος dan < ig. q^ull-o-).

ἀντι-παρ-βάλλω, — 1 tegen iets houden, vergelijken PL. Ap. 41 b. — 2 tegenoverstellen, v. gedetailleerde beschouwingen PL. Hipp. Min. 369 c. — 3 zijnerzijds bijdragen XEN. Lac. 5, 3.

ἀντι-παρ-βολή, ἡ, vergelijking ARISTOT.

ἀντι-παρ-αγγελία, ἡ, mededinging naar een ambt PLUT.

ἀντι-παρ-αγγέλλω, eig. ook van zijn kant een verkiezingsprogram aankondigen: mededingen naar een ambt PLUT.

ἀντι-παρ-άγω, — 1 tegen den vijand uit- en oprukken XEN. Cyr. 1, 6, 43, POL. — 2 tegen den vijand manoeuvreren POL.

ἀντι-παρ-αγωγή, ἡ, — 1 de opmarsch POL., PLUT. — 2 het gevoel houden met den vijand POL. — 3 overdr. verkiezingscampagne tegen iemd PAP.

ἀντι-παρά-θεσις, ἡ, vergelijking D. H.

ἀντι-παρ-άθew, snel oprukken tegen XEN. An. 4, 8, 17.

ἀντι-παρ-αινέω, daartegenover vermanen DIO.

ἀντι-παρ-ακαλέω, op zijn beurt opwekken THUC. 6, 86, 19, PL. Gorg. 526 e, XEN.

ἀντι-παρά-κειμαι, tegenover liggen POL.

ἀντι-παρ-ακελεύομαι, = -καλέω.

ἀντι-παρά-κλησις, ἡ, wederzijdsche opwekking POL.

ἀντι-παρ-αλύπέω, ter vergelding, op zijn beurt krenken THUC. 4, 80, 27.

ἀντι-παρ-απέμπω, uitzenden tegen PLUT.

ἀντι-παρ-απέω, in slaglinie komen opzeilen THUC. 2, 83, 5.

ἀντι-παρ-απορεύομαι, ook oprukken POL.

ἀντι-παρ-ασκευάζομαι, zich eveneens toerusten THUC. 1, 80, 33, DEM. 10, 29.

ἀντι-παρ-ασκευή, ἡ, uitgeruste macht der tegenstanders THUC. 1, 141, 10.

ἀντι-παρ-αστρατοπεδεύω, tegenover iemd een kamp opslaan D. H.

ἀντι-παρ-ατάσσω, att. -ττω, zich tegenover den vijand in slagorde stellen, intrans. POL.; gew. med. of pass. refl. THUC. 1, 48, 1, XEN., POL.; τὰξις, ἡ, tegenstand D. H.

ἀντι-παρ-ατίεινω, — 1 tegenover iets uitbreiden DIO. — 2 overdr. tegen elkaar strekken: vergelijken PL. Phaedr. 257 c.

ἀντι-παρ-ατίθημι, vergelijken PL. Ap. 40 d.

ἀντι-πάρ-εμι, aan den overkant langs de rivier oprukken XEN. An. 4, 3, 17, *eld.*

ἀντι-παρ-εξ-άγω, — 1 met de vijandelijke gevechtsformatie steeds voeling houden DEM. 18, 39. — 2 oprukken tegen ARR. — 3 oprukken langs PLUT. — 4 zich meten met PLUT.

ἀντι-παρ-εξ-αγωγή, ἡ, het oprukken PLUT.

ἀντι-παρ-εξ-εμι, zijnerzijds ontwijken PLUT.

ἀντι-παρ-εξ-ετάζω, vergelijken D. H.

ἀντι-παρ-έρχομαι, aan den overkant voorbijgaan N. T. Luc. 10, 31.

ἀντι-παρ-έρχω, — 1 teruggeven. — 2 vergoeden, vervangen THUC. 6, 21, 32, XEN. — 3 weer veroorzaken ATT., LUC.

ἀντι-παρ-ηγορέω, van zijn kant troosten PLUT.

ἀντι-παρ-ήκω, daartegen zich uitstrekken ARISTOT., PLUT.

ἀντι-παρρησιάζομαι, vrijmoedig antwoorden PLUT.

ἀντι-πάσχω, — 1 als straf of belooning: daartegenover ondergaan; m. adv. behandeld worden (PYTHAGOR.) p. 271, 11 D. SOPH. Ph. 584. — 2 tegengesteld reageeren, anders zijn dan, τινι THEOPHR., PLUT.

ἀντι-παταγέω, tegen elkaar op lawaaien THUC. 3, 22, 1.

ἀντι-πέμπω, — 1 in ruil zenden: als antwoord HDT. 3, 68. — 2 als belooning SOPH. Tr. 542. — 3 zenden in plaats van, τινος THUC. 8, 54, 26. — 4 tegemoet zenden THUC., vgl. HDT. 2, 114. — 5 terugzenden PLUT.

ἀντι-πενθής, 2, met rouw antwoordend, evenzeer rouwend AESCH. Eum. 782, 812.

ἀντι-πέραιος, 2, τὰ ἀ-α, de tegenoverliggende kust B 635.

ἀντι-πέραν, z. πέρα(ς) en πέραν, daarnaast ἀντι-πέρας, Ltr.

ἀντι-πέρα, POL., N. T. Luc. 8, 26; aan den tegenoverliggenden kant, τινος, van iets.

ἀντι-πέρηθεν, van den tegenoverliggenden kant AP. RH.

ἀντι-περι-άγω, naar de tegenovergestelde zijde laten omtrekken POL.

ἀντι-περι-ηχέω, rondom klinken PLUT.

ἀντι-περι-ίστημι, — 1 rondom iemd, τινι, opstellen, pass. opgesteld worden POL. — 2 met εἶσω, van alle kanten terugdringen ARISTOT. — 3 pass. refl. zich veranderen (LONGIN).

ἀντι-περι-λαμβάνω, ook omarmen XEN. Symp. 9, 4.

ἀντι-περι-σπασμα, τό, en μός, ἡ, het den vijand van zijn doel afleiden, tot versnippering van krachten dwingen POL., DIOD.

ἀντι-περι-σπάω, den vijand van zijn plan afleiden door een eigen aanval elders POL., DIOD.

ἀντι-περι-στασις, ἡ, — 1 (z. -ίστημι), het samendringen ARISTOT. — 2 (lucht)-druk, weerstand PLUT.

ἀντι-περι-στροφή, ἡ, omdraaiing PLUT.

ἀντι-περι-χωρέω, aan den anderen kant omzingelen PLUT.

ἀντι-περι-ψύχω, op zijn beurt rondom afkoelen PLUT.

ἀντι-περι-ώθew, omstuwen PLUT.

ἀντι-περι-ώσις, ἡ, het vrij baan maken PLUT.

ἀντι-πετρος, als een rots van natuursteen SOPH. O. C. 192; hard THEOCR. Syr. 2.

ἀντι-πηξ, ηγος, ἡ, een gevlochten (z. Ion v. 37, 1393) kist of korf EUR. Ion 19, 40, 1391.

ἀντι-πίμπρημι, als wraak in brand steken HDT. 5, 102.

ἀντι-πίπτω, — 1 eig. tegemoet vallen ARISTOT. — 2 zich verzetten, in strijd zijn POL., N. T. Act. 7, 51. — 3 tegenvallen, tegenloopen POL.

ἀντι-πλαστος, 2, gelijk gevormd SOPH.

ἀντι-πλευρος, 2, zij aan zij, naast SOPH.

ἀντι-πλέω, in zee steken THUC. 1, 50, 27.

ἀντι-πλήξ, ηγος, van voren gebeukt SOPH. Ant. 592.

ἀντι-πληρώω, — 1 weer aanvullen XEN. Cyr. 2, 2, 26. — 2 ook van zijn kant de mannen in de schepen laten gaan THUC. 7, 69, 31.

ἀντι-πλήσσω, daartegen slaan ARISTOT.

ἀντι-πλοια, ἡ, vaart tegen stroom en wind; overdr. tegenstand POL.

ἀντι-πνέω, tegenwaaien PIND. fr. 51, PLUT.; *overdr. v. h. lot.* ongunstig zijn POL.
ἀντι-πνοος, 2, *contr.* -πνοος, met tegenwind AESCH. Ag. 146, Pr. 1087.
ἀντι-ποθέω, eveneens verlangen naar XEN. Mem. 2, 6, 28.
ἀντι-ποιέω, — 1 terugdoen, vergelden PL. Gorg. 520 e, XEN. — *Med.* (*aor. pass.* LUC. Dial. Mort 29, 2): — 2 (*ἀντί* in ruil voor), aanspraak op iets maken, voor zich zelf beslag leggen op, τινος ATT.: THUC. 4, 122, 6, PL. Prot. 336 c. — 3 *met τινι* *erbij*: iemid iets betwisten, met iemid wedijveren XEN. An. 2, 1, 11. — 4 zich verzetten POL.
ἀντι-ποινον, τό, vergelding AESCH. Pers. 476, Eum. 268, SOPH. Ph. 316.
ἀντι-πολεμέω, — 1 als tegenstander oorlog voeren THUC. 3, 39, PL. Critias 112 e. — 2 tegen iemid, τινι, oorlog beginnen XEN. Cyr. 7, 2, 24.
ἀντι-πολέμιος, 2, HDT. 4, 134, THUC. 3, 90 = **ἀντι-πόλεμος**, 2, vijandig HDT. 8, 68, 2.
ἀντι-πολι-ορκέω, ook belegeren THUC. 7, 28, 33.
ἀντι-πολιτεία, ἡ, — 1 ander politiek inzicht POL. — 2 andere, tegengestelde staatspattij Ltr.
ἀντι-πολιτεύομαι, iemands politieke tegenstander zijn DIN. 1, 97, PLUT., CIC.
ἀντι-πορεύομαι, ook opbreken XEN. Hell. 7, 3, 5.
ἀντι-πορθέω, uit wraakzucht verwoesten EUR. Tr. 359.
ἀντι-πορθμος, 2, aan de overzijde van de zee-enge gelegen AESCH. EUR. Ion 1585, LYCOPHR.
ἀντι-πορος, 2, — 1 = *voorg.*, AESCH. Pers. 67, EUR. Med. 210. — 2 *alg.* tegenoverliggend XEN. An. 4, 2, 18.
ἀντι-πους, ποδος, met tegen elkander gekeerde voeten PL. Tim. 63 a; οἱ ἄ-εξ, tegenvoeters PLUT., CIC.
ἀντι-πραξις, ἡ, — 1 tegenwerken POL. — 2 gewapend verzet POL., PLUT.
ἀντι-πράσσω, *att.* ττω, *ion.* πρήσσω, tegenwerken HDT. 1, 92, PL. Rep. 440 b.
ἀντι-πρεσβεύομαι, eveneens gezanten zenden THUC. 6, 75, 10; *act.* POL.
ἀντι-προ-βάλλομαι, in de plaats van een ander voorstellen PL. Leg. 755 d.
ἀντι-προ-βολή, ἡ, candidaat voorstellen PL. Leg. 755 e, 756 a.
ἀντι-προικα, *adv.*, als voor niet XEN. Ag. 1, 18.
ἀντι-προ-καλέομαι, een tegenvoorstel doen DEM. 37, 43.
ἀντι-προσ-αγορεύω, op zijn beurt begroeten PLUT.
ἀντι-πρόσ-αίδομαι, daartegenover ophoopen, γῆν XEN. Oec. 17, 13.
ἀντι-πρόσ-εἰμι, tegen iemid oprukken THUC. 6, 66, 10, XEN. Cyr. 3, 3, 24.
ἀντι-προσ-ελαύνω, = *voorg.*, DIO.
ἀντι-προσ-ερεῖν, *aor.* -ερεθήη, XEN. Mem. 3, 13, 1, zijn groet werd beantwoord.
ἀντι-προσ-καλέομαι, op zijn beurt voor het gerecht dagen DEM.
ἀντι-προσ-κυνέω, eveneens aanbidden, smeeken PLUT.
ἀντι-προσ-φέρω, daartegenover aandragen XEN. Symp. 5, 9.
ἀντι-πρόσ-ωπος, 2, — 1 met het gezicht naar elkaar toegekeerd XEN. Hell. 6, 5, 28. — 2 tegenovergesteld PLUT.
ἀντι-προ-τείνω, — 1 daartegenover uitstrekken XEN. Hell. 4, 1, 31. — 2 voorstellen D. H.
ἀντι-προ-τίθημι, tegen voorstellen DIO.

ἀντι-πρώρος (πρόρα), 2, — 1 met den voorsteven naar elkaar toegekeerd HDT. 8, 11, THUC. 7, 36, 29; slagvaardig ib. 8, 53. — 2 *alg.* naar elkaar toegekeerd, βέλη EUR. El. 846. — 3 met het gezicht naar voren: voor ons openliggend SOPH. Tr. 223; aan de voorzijde (EUR.) Rhos. 136.
ἀντι-πύγος (πύγη), 2, met toegekeerd achterste ARISTOT.
ἀντι-πύλος (πύλη), 2, met tegenover elkaar liggende deuren HDT. 2, 148.
ἀντι-πυθάνομαι, daartegenover vragen XEN. Hell. 3, 4, 10.
ἀντι-πυργος, als een toren EUR. Ba. 1097.
ἀντι-πυργώω, tegen iets opbouwen, πάλιν AESCH. Eum. 691.
ἀντι-πυρσεύω, met een vuursignaal antwoorden POL.
ἀντι-ρρέπω, het evenwicht houden AESCH. Ag. 574.
ἀντι-ρρησις, ἡ, — 1 bezwaar tegen een aanklacht PAP. — 2 bezwaar tegen een belastingbiljet PAP. — 3 verzet, strijd POL.
ἀντι-ρρητέον, *z.* -λέγω, PL. Polit. 297 b.
ἀντι-ρροια, ἡ, het terugstroomen THEOPHR.
ἀντι-ρροπία, ἡ, evenwicht HIPPOCR.
ἀντι-ρροπος (ρέπω), 2, *adv.* ως, — 1 aan den tegenovergestelden kant tot de horizontale lijn neigend: in evenwicht. — 2 *vand.* even zwaar, gelijk, τινι *en* τινος SOPH. El. 120. — 3 evenveel waard, τινος *en* πρὸς τι PL., XEN. Hell. 5, 1, 33.
ἀντι-σέβρομαι, op zijn beurt vereeren PLUT.
ἀντι-σεμνύομαι, met trots beantwoorden ARISTOT.
ἀντι-σηκόω, — 1 opwegen tegen, τινι AESCH. Pers. 437. — 2 (afwegen, *d. i.* *de beide schalen*): gelijk maken EUR. Hec. 57, LUC.
ἀντι-σήκωσις, ἡ, het scheppen van een evenwichtstoestand: vergelding HDT. 4, 50.
ἀντι-σιωπάω, ook zwijgen AR. Lys. 528.
ἀντι-σκευάζομαι, huist anders inrichten XEN. Ag. 8, 6.
ἀντι-σκώπτω, terug spotten DIO.
ἀντι-σοφίζομαι, list met list beantwoorden ARISTOT.
ἀντι-σοφιστής, οὐ, ὁ, die slechts met sophismen weerlegt LUC.
ἀντι-ισώω, gelijk maken, -stellen THUC. 3, 11, 13.
ἀντι-σπάσις, ἡ, afleiden, terugtrekken HIPPOCR.
ἀντι-σπασμα, τό, afleiding POL.
ἀντι-σπασμός, ὁ, wellustige spanning, trekking AR. Lys. 967.
ἀντι-σπαστος, 2, krampachtig gespannen SOPH. Tr. 770; *in de metriek*: de versvoet antispast — — —.
ἀντι-σπάω, — 1 naar de andere zijde trekken: terughouden AESCH. Pr. 337. — 2 naar verschillende richtingen trekken POL. — 3 *med.* naar zich toe trekken POL. — 4 *act.* zich vastklampen aan, τινος AP. RH.
ἀντι-σπεύδω, tegenstreven ANTIPH. 1, 7.
ἀντι-σπουδάζω, = *voorg.*, DIO CASS.
ἀντι-σταθμος, 2, — 1 tegen iets opwegend PL. Soph. 229 c, DIOD. — 2 als waardige vervanging SOPH. El. 571.
ἀντι-στασιάζω, — 1 οἱ ἀντιστασιάζοντες, de tegenpartij XEN. Cyr. 7, 4, 3. — 2 wedijveren, τινι XEN. An. 4, 1, 27.
ἀντι-στασιαστής, ὁ, tegenpartijman DIO CASS.
ἀντι-στασις, ἡ, — 1 tegenpartij PL. Rep. 560 a. — 2 tegenstand PLUT. Aemil. 36.
ἀντι-στασιώτης, ου, ὁ, iemand van de tegenpartij HDT. 1, 92, XEN. Hell. 7, 1, 31.

ἀντι-στατέω, zich verzetten HDT. 3, 52, PL. Gorg. 513 c.
 ἀντι-στάτης, ου, ὁ, tegenstander AESCH. Sept. 520, PLUT. 1084 b.
 ἀντι-στήριγμα, τό, steun, stut HIPPOCR.
 ἀντι-στηρίξω, tegenwerken, actief reageeren DEMOCR. 9 D.
 ἀντι-στοιχέω, in eene rij tegenover elkander staan XEN. An. 5, 4, 12.
 ἀντι-στοιχία, ἡ, — 1 het tegenover elkaar staan ARISTOT. — 2 tegenstelling PLUT.
 ἀντι-στοιχος, 2, — 1 paarsgewijze ARISTOT. — 2 gelijkvormig, gelijk van lijn EUR. Andr. 745.
 ἀντι-στρατεύομαι, tegen iem. te velde trekken XEN. Cyr. 8, 8, 26, N. T. Rom. 7, 23.
 ἀντι-στρατηγέω, — 1 vijand zijn D. H. — 2 propraetor zijn PLUT.
 ἀντι-στράτηγος, ὁ, — 1 veldheer der vijanden THUC. 7, 86, 25, PLUT. — 2 propraetor POL., PLUT.
 ἀντι-στρατοπεδεία, ἡ, het tegen over den vijand kampeeren POL.; = -πέδευσις, ἡ, DIO CASS.
 ἀντι-στρατοπεδέω, bij Ltr. med., tegenover den vijand kampeeren of: in het veld staan HDT. 1, 76, THUC. 1, 30, 23, XEN.
 ἀντι-στρεπτος, τα ἄ-α, naar alle kanten draaibare machines DIO.
 ἀντι-στρέφω, — 1 in de tegenovergestelde positie of toestand door draaien brengen; pass. ook: tegenover elkaar staan POL. — 2 intr. omdraaien, zich elders heen wenden XEN. Ag. 1, 16, — 3 overdr. een verhouding of een term omdraaien; pass. omdraaien, bijv. positief: negatief, subject: praedicaat.
 ἀντι-στροφος, 2, adv. ως, — 1 naar de tegenovergestelde zijde gekeerd AESCH. Supp. 882(?) — 2 van twee: eig. met het gelaat naar elkaar toegekeerd; overdr. bij elkaar passend, overeenkomend met, een tegenhanger van, τινος PL. Rep. 522 a, Gorg. 464 b. — 3 de gelijke van PL. Leg. 953 c.
 ἀντιστροφος, -φή, ἡ (sc. φῶδῆ), de tegenstrophe in het koor (naar de wendingen en figuren van het koor genoemd).
 ἀντι-σύγκλητος, ἡ, sc. βουλή, tegensenaat PLUT. Sulla 8, Mar. 35.
 ἀντι-σύμβολον, τό, tegenkwitantie PAP.; -έω, presenteeren.
 ἀντι-συλλογιζομαι, een tegenredeneering, sluitrede opbouwen ARISTOT.; -σμός, ὁ subst. daarbij.
 ἀντι-συμποσιάζω, τόν Πλάτωνα, met P. in een „Symposion” concurreeren LUC.
 ἀντι-συμφωνέω, zingend antwoorden PLUT.
 ἀντι-σφαιρίζω, tegen iem. balspelen XEN. Lac. 9, 5.
 ἀντι-σφάττω, daartegenin dooden DIO. CASS.
 ἀντι-σφράγισμα, τό, gezegeld exemplaar INSCR.
 ἀντι-σχηματίζω (subst. -σμός ὁ), bepaalde stijlfiguren daartegenin gebruiken D. H.
 ἀντι-σχυρίζομαι, — 1 med. daartegenover vaststellen THUC. 3, 44, 34. — 2 pass. zich tegen iets schrap zetten POL; een tegenwicht vormen PLUT.
 ἀντι-ταγμα, τό, vijandelijk leger PLUT.
 ἀντι-τακτικός, afwerend tegen PLUT.
 ἀντι-ταμίās, ὁ, proquaestor DIO CASS.
 ἀντι-ταξις, ἡ, — 1 opstelling van een leger THUC. 5, 8, 18. — 2 tegenstand PLUT.
 ἀντι-τάσις, ἡ, tegenstand PL. Leg. 781 c.
 ἀντι-τάσσω, act. -ττω, — act. 1 tegenoverstellen, opstellen tegen HDT. 5, 110, AESCH. Sept. 395. — 2 overdr. νόμιον AESCHIN. 3, 16. — med. 3 van

zich zelf tegenoverstellen THUC. 2, 87, 28. — pass. refl. (aor. med. of pass.) 4 zich tegenoverstellen HDT. 9, 19, PL. — 5 > zich verzetten POL., N. T. bijv. Jac. 4, 6.
 ἀντι-τείνω, — 1 tegenin spannen: sterk aantrekken, τᾶς ἡνίας PLUT. — 2 intr. tegenstreven, zich verzetten PIND. N. 4, 37, HDT. 8, 3, ATT. — 3 zich uitstrekken tegenover, τιμὴ PLUT.
 ἀντι-τείχισμα, τό, tegenbolwerk THUC. 2, 77, 30.
 ἀντι-τέμνω, geneesmiddelen tegen iets afsnijden, bereiden EUR. Alc. 972.
 ἀντι-τεχνάομαι, tegenlist gebruiken HDT. 5, 70, PLUT.; = -άζω, D. H.
 ἀντι-τέχνησις, ἡ, — 1 tegenlist THUC. 7, 70, 10. — 2 industrieele concurrentie D. H.
 ἀντι-τεχνος, 2, concurrent AR. Ran. 816, PL. Phaed. 60 d, Ltr.
 ἀντι-τίθημι, — 1 daartegen opzetten: compenseren. — 2 iets geven in ruil voor iets, τινος XEN. Mem. 3, 14, 1, EUR. Hipp. 620. — 3 tegenover elkaar stellen = vergelijken HDT. 8, 60, 1, THUC. 2, 85, 29, EUR. Iph. T. 358, PL. Gorg. 461 e.
 ἀντι-τίμαω, — 1 eveneens eeren XEN. Oec. 9, 11. — 2 med. een tegeneisch tot vaststelling van de schadeloosstelling of straf indienen PL. Ap. 36 b, DEM. 24, 138.
 ἀντι-τίμωρέομαι, aor. med., zich op iemand, τινα, wreken THUC. 3, 82, 22, EUR. Iph. T. 357, XEN.
 ἀντι-τίνω, — 1 tegen iets betalen: voor iets boeten THEOGN. 740 (ῖ), SOPH. Ai. 1087. — 2 med. zich iets, τι, voor iets, τινος, laten betalen: zich wreken AESCH. Ag. 1263; ook τινά τινος EUR. Med. 261.
 ἀντι-τοιχος, vol treffend TIMOTH. Pers. 12.
 ἀντι-τομάω, daartegen wagen THUC. 2, 89, 11.
 ἀντι-τολμος, 2, vermetel AESCH. Eum. 553.
 ἀντι-τομος (ἀντιτέμνω), als tegenmiddel dienend HYMN. Cer. 221. PIND. P. 4, 221.
 ἀντι-τονος, 2, — 1 in tegengestelde richting gespannen: tegenwerkend PL. Tim. 62 c. — 2 τα ἄ α, in tegengestelde richting werkende pezen PLUT. Marc. 15.
 ἀντι-τοξέω, tegenin schieten XEN. An. 3, 3, 15.
 ἀντι-τορέω, — 1 door-boren (door), τινος E 337. — 2 doordringen, in, τι K 267, HYMN. Merc. 178.
 ἀν-τίτος (haploglogie uit ἀντι-τίτος), 2, — 1 terugbetaald: vergolden, έργα (eig. de booze daden thans terugbetaald, vgl. παλίν-τιτος) Ω 213, ρ 51, 60.
 ἀντι-τρέφω, uit dank opvoeden XEN. Cyr. 8, 3, 38.
 ἀντι-τυγχάνω, — 1 op iets stooten, in iets vallen PIND. N. 7, 42, POL. — 2 krijgen, επικουρίας THUC. 6, 87, 12 (?).
 ἀντι-τύπ-έω, („terugstootend zijn”): terug-afstooten HIPPOCR., PL. Crat. 420 d, ARISTOT., Ltr.
 ἀντι-τύπ-ια, ἡ, — 1 hardheid PLUT. — 2 hardheid van een stootenden stijl D. H.
 ἀντι-τύπος (τύπτω), 2 — 1 terugslaand, v. h. aambeeld dat de hamer „doet opspringen”, ἀήρ ANAXIMEN. A 15 D., (HDT.) 1, 67, SOPH. Ant. 134. — 2 (terug-)stootend, v. geluid en stijl D. H., and. — 3 terugslaande: tegenstand biedend PL. Crat. 426 d. — 4 > hardnekkig PL. Theaet. 156 a. — 5 overdr. als vijanden tegenover elkaar staande en slaagrakende AESCH. Sept. 521, μάχη XEN. Ag. 6, 2 (teg. verkenningsovervechten), τιμὴ POL. — 6 (beeld uit het muntwezen:) met het voorbeeld overeenkomend; τὸ ἄ-ον, afdruk, kopie N. T. Hebr. 9, 24.

ἀντι-τύπτω, terugslaan AR. Nub. 1424, PL. Crit. 51 a.
 ἀντι-φαίνω, licht weerkaatsen THEOPHR.
 ἀντι-φάσις, ἡ, tegenspraak ARISTOT.
 ἀντι-φερίζω, — 1 zich met iemd. τιμι, meten Φ 357, in iets, τι Φ 488. — 2 *overdr.*: *hetz. ei δὲ χρῆ καὶ πᾶρ σοφὸν ἀντιφερίζαι* PIND. P. 9, 50; *vgl.* HES. O. 210, AR. Eq. 813.
 ἀντι-φερνος, als huwelijksgift AESCH. Ag. 406.
 ἀντι-φέρω, — 1 daartegen inbrengen, -uitspelen (PL.) Eryx. 395 b. — 2 *pass. refl.* (daartegen-
 instormen:) het opnemen tegen, zich meten, μένος, in iets Φ 482, tegenstand bieden E 701 A 589.
 ἀντι-φεύγω, in iemands plaats in ballingschap gaan EUR. El. 1091.
 ἀντι-φημι, tegenspreken PL. Gorg. 501 c.
 ἀντι-φθέγγομαι, *f.* ζομαι, — 1 antwoorden PIND. O. 6, 61. — 2 weerklinken EUR. Hipp. 1216. — 3 tegenspreken LUC.
 ἀντι-φθογγος, antwoordend PIND. fr. 125.
 ἀντι-φιλέω, op zijn beurt weer liefhebben PL. Lys. 212 d, XEN. Mem. 2, 6, 28.
 ἀντι-φιλησις, *en* -λία, ἡ, wederliefde ARISTOT.
 ἀντι-φιλο-δοξέω, uit eerzucht tegen iemd op-
 werken POL.
 ἀντι-φιλο-ν(ε)ικέω, uit afgunst tegenwerken POL., DIOD.
 ἀντι-φιλο-τίμειομαι, tegen elkaar, tegen den ander uit eerzucht opwerken PLUT.
 ἀντι-φλέγω, doen toeblinken PIND. O. 3. 19.
 ἀντι-φρονος, 2, — 1 in ruil, als straf, voor den moord SOPH. El. 248. — 2 daartegenin doodend SOPH. Ph. 1156. — 3 wederkeerig, de een tegen den ander, doodend AESCH. Sept. 893. Eum. 981.
 ἀντι-φορτίζομαι, retourvracht innemen XEN. Vect. 3, 2, DEM. 35, 25.
 ἀντι-φραγμα, τό, tegenversterking PLUT.
 ἀντι-φραξις, ἡ, — 1 versperring ARISTOT. — 2 het als versperring aanbrengen, plaatsen (Pythag.), PLUT.
 ἀντι-φράσσω, *att.* ττω, — 1 versperren PL. Tim. 66 e. — 2 bedekken PLUT.
 ἀντι-φρίσσω, borstels opzetten ARISTOT.
 ἀντι-φυλάκη, ἡ, het tegen elkaar of: als tegen-
 maatregel op zijn hoede zijn THUC. 2, 84, 2.
 ἀντι-φύλαξ, vijandelijke schildwacht LUC.
 ἀντι-φυλάσσω, *att.* ττω, — 1 op zijn beurt acht slaan op, τινα PL. Leg. 705 e. — 2 *med.* zich daar-
 tegenover in acht nemen voor, τινα XEN. An. 2, 5, 3.
 ἀντι-φυτεύω, op zijn beurt voortbrengen (PHOCYL.)
 ἀντι-φωνέω, — 1 antwoorden AESCH. Eum. 303. — 2 tegenin spreken SOPH. Ph. 1065. — 3 tegenin doen klinken, τι (ANACR.) 23, 9.
 ἀντι-φώνησις, ἡ, antwoord PAP.
 ἀντι-φωνος, 2, — 1 tegenin klinkend, niet harmonieerend PL. Leg. 812 d, Ltr. — 2 tegen klinkend, begeleidend EUR. Supp. 800.
 ἀντι-φωτισμός, δ, het terugkaatsen van het licht PLUT. Nic. 41.
 ἀντι-χαίρω, met vreugde beantwoorden SOPH. Ant. 149.
 ἀντι-χαλεπαίνω, er boos tegen in zijn Ltr.
 ἀντι-χαρίζομαι, zich dankbaar toonen HDT. 7, 114.
 ἀντι-χασμάομαι, aangapen ARISTOT.
 ἀντι-χειρ, εἶρος, δ, duim, *als tegenover de vier andere vingers staande*, PLUT.
 ἀντι-χειρο-τονέω, tegen iets stemmen; besluiten; kiezen THUC. 6, 24, AR. Eocl. 423.
 ἀντι-χθων, ονος, ἡ, — 1 de tegenaarde, *een door de*

Pythagoreërs aangenomen wereldlichaam, (PYTHAGOR) 4 D., ARISTOT. — 2 οἱ ἀ-ες, tegenvoeters PLUT.
 ἀντι-χορδος, 2, tegengesteld PLUT.
 ἀντι-χοροηγ-έω, ἀ-γος zijn ANDOC. 4, 42, DEM. 21, 62, PLUT.
 ἀντι-χορηγος, δ, die in wedstrijd met een ander een koor uitrust ANDOC. 4, 20.
 ἀντι-χρη, *impers.*, slechts 20. ἀντέχρησε, toe-
 reichend zijn, τιμι HDT. 7, 127. 187.
 ἀντι-χρησις, ἡ, gebruik in plaats van betaling PAP.
 ἀντι-χρίστος, δ, antichrist N. T. Joh. 2, 18.
 ἀντι-φάλλω, voor accompagnement van iets, τιμι, bespelen, τι AR. Av. 218.
 ἀντι-ψαλμος, harmonieerend EUR. Iph. T. 172.
 ἀντι-ψηγος, tegenstemmend PL. Alc. II, 150 b.
 ἀντι-ψῦχος, voor het leven in ruil LUC.
 ἀντλέω (*vgl.* ἄνλος); — 1 scheppen HDT. 6, 119, PL. Tim. 79 a. — 2 uitscheppen, *het kielwater* ALCAE. 119 ALD., THEOGN. 673. — 3 *overdr.* ledigen, *den beker van leed* AESCH. Pr. 375, Ch. 748 (*lat. exanclare*). — 4 *alg.* zwaar werk verrichten: onder-
 nemen PIND. P. 3, 61.
 ἀντλη-μα, τό, het scheppen PLUT., N. T. Joh. 4, 11.
 ἀντλητικός, bevoelbaar PAP.
 ἀντλητός, kunstmatig bevoelbaar PAP.
 ἀντλ-ία, ἡ, — 1 het water, dat „uitgeschept moet worden” onder in het ruim van het schip AR. Eq. 4, 33. — 2 modder, bezinksel. — 3 het onderste ruim bij het grondsof SOPH. Ph. 482.
 ἀντλος, δ, — 1 kielwater μ 411, ALCAE. 30, 6 ALD., TR.:AESCH. Sept. 796. — 2 zee-water, zee PIND. O. 9, 53.
 (*ion.* < *σαμ-θλο-; met *psilose* > ἄν-, i. p. v. ἄν-; *σ*- blijft uit -λο- i. p. v. het gewone -θλο-, *vgl.* *σχέλιος*: γενέθλη. W. *sem*- putten (waarvan hier *s_m-*), *z. lat. sentina* kielwater, *lit. semiū* ik schep uit, put).
 ἀντ-οικο-δομέω, — 1 een bres weer dichtten. — 2 weer opbouwen; tegen iets bouwen POL.; -ία, ἡ, het dichtten POL.
 ἀντ-οικος, 2, tegenoverwonend PLUT.
 ἀντ-οικτείρω, τινα, iemands verhaal met medel-
 jden beantwoorden EUR. Ion 312.
 ἀντ-οικτιζώ, = *voorg.*, THUC. 3, 40, 9.
 ἀντ-οίομαι, daartegenover meenen PL. Theaet. 178 c.
 ἀν-τολή, ἡ, = ἀνα-τ., plaats van opkomst μ 4, AESCH. Pr. 457.
 ἀντ-ομαι (ἀντα, ἀντι), aan den „voorkant” van iets zijn: — 1 ontmoeten (*toevallig*) Θ 412. — 2 op iets stooten, stuiten, τιμι Λ 237. — 3 ontmoeten (*opzettelijk*): tegemoet gaan, τιμι O 698. — 4 aanvatten, φορμίγγος PIND. P. 2, 70. — 5 τινα, tot iemd gaan: hem smeeken EMPED. 4, 4 D., TR., AR.; τι, om iets smeeken SOPH. O. C. 243.
 ἀντ-όμνυμι, — 1 tegen iets of iemd (*als aanklager*) zweren ANTIPH., ISAE, 9, 2. — 2 op zijn beurt zweren XEN. Hell. 3, 4, 6.
 ἀντ-ονομάζω, — 1 daartegenin: anders noemen THUC. 6, 5. — 2 in antonamasien (*z. volg.*) spreken AR. Th. 55.
 ἀντ-ονομασία, ἡ, *z. voorg.*, het geven van een andere benaming; *bij rhetoren vaak*: hoogdravende omschrijving.
 ἀντ-ορύσσω, een tegenmijn graven HDT. 4, 200.
 ἀντ-ορχέομαι, reageren met dansen ARISTOT.
 ἀντ-οφείλω, voor iets schuldig zijn THUC. 2, 40, 27.
 ἀντ-ορθαλέω, — 1 in het aangezicht zien N. T. Act. 6, 10. — 2 iemds blik weerstaan; *vand.* weerspannig zijn POL. — 3 den kop van het schip in den wind brengen N. T. Act. 27. 15.

ἀν-τρέπω, *dicht.*, = ἀνα-τ.
 ἀντρο-ειδής, 2, als een hol PLUT.
 ἀντρο-θε, *adv.*, uit de grof PIND P. 4, 102.
 ἀντρον, τό, hol, grof, v 103, EMPED. 120 D., PIND. O. 5, 17, HDT. 4, 9, ATT.: SOPH. O. R. 477, PL. (*wrsch. ἀν-τρον, vgl. ἄροτρον, bij de W. van ἀνμος; de hollen zijn als luchtigaten beschouwd, vgl. lat. spiracula Ditis (Verg.) en spiramenta flammam exhalantia (Ovid.).*)
 ἀντρούδης, vol hollen XEN. An. 4, 3, 11.
 ἀντυξ, ὕγος, ἦ, — 1 de van voren uitwelvende, op zij naar achteren omlaag loopende rand van den wagenbak Φ 38. — 2 *alg.* schildrand, *met metaal of leer* (Z 118) *overtrokken.* — 3 *alg.* (*wit* 1) wagenbak EUR. Ph. 1193; wagen Ltr. — 4 de kam aan de lier EUR. Hipp. 1135.
 (*msch. uit ἀντι-τυξ: τεύχω, z. s.v. ἀντιος en wellicht κατά-τυξ K 258. Maar γ, niet κ, χ? Vgl. s.v. ἀμυξ*).
 ἀν-υπό-, HDT. 6, 86, 2; 3, 133, z. ἀνθ-υπο-.
 ἀντ-ωδός, 2, tegenzingend AR. Th. 1059.
 ἀντ-ωθέω, terugstooten THEOPHR.
 ἀντ-ωμοσ/ία, ἦ, — 1 *eig.* tegenbeëdiging; formule, waardoor de aanklager zich onder eede stelt, dat hij met de aanklacht geen bijbedoelingen heeft; *alg.* aanklacht PL. Ap. 19 b, AR. Vesp. 544. — 2 verweer van den beschuldigde benevens eed, dat de in dit verweer vermelde zaken naar zijn beste weten waarheid zijn ANTIPH., ISAE. 3, 6.
 ἀντ-ωνέομαι, — 1 in plaats van, in ruil voor iets koopen XEN. Oec. 20, 26. — 2 tegenbieden ANDOC. 1, 134; opbieden LYS. 22, 9, DEM. 18, 239.
 ἀντ-ωνυμία, ἦ, voornaamwoord PLUT.
 ἀντ-ωπός, 2, — 1 aan de voorzijde van de oogen EUR. Iph. A. 584. — 2 *alg.* van de voorzijde, voorste LUC.; -ώπιος, *hetz.*, AP. RH.
 ἀντ-ωσις, ἦ, het terugstooten ARISTOT.
 ἀντ-ωφελέω, τινα, als dank of op zijn beurt helpen XEN. Mem. 2, 10, 3.
 ἀν-ύβριστος, 2, — 1 niet beschimpt PHOCYL., PLUT. — 2 zonder beschimping, beleediging, schuld ANACR. 43, 3 ALD., DEMOCR. 73 D., PLUT.
 ἀν-υγραίνω, — 1 weer vochtig maken LUC. — 2 water bijmengen, slap maken PLUT.
 ἀν-υδρεύομαι, uitscheppen COM.
 ἀν-ύδρευτος, niet bevochtigd THEOPHR.
 ἀν-υδρ-ία, ἦ, gebrek aan water THUC. 3, 88, 28, PL., XEN.
 ἀν-υδρος, 2, zonder of arm aan water, dor HDT. 2, 149, EUR. Tr. 1085 (zonder plengoffer) *alg.* tot N. T. Mt. 12, 43; ἦ ἄ., woestijn HDT. 3, 4.
 ἀν-ύλος, 2, zonder boomen THEOPHR.
 ἀν-υμέναιος, zonder bruiloftszang, ongehuwd SOPH. El. 962, EUR. Herc. 834.
 ἀνύμι = ἀνώ, THEOCR. 7, 10, vgl. ε 243.
 ἀν-υμνέω, luid huldigen LUC.
 ἀ-νύμφευτος, 2, — 1 ongehuwd SOPH. El. 165. — 2 uit een ongelukkig huwelijk SOPH. Ant. 980.
 ἀ-νυμφος, 2, — 1 zonder bruid of brudegom EUR. Hipp. 547. — 2 ongehuwd SOPH. El. 1183, EUR. — 3 ongelukkige bruid SOPH. El. 493, EUR.
 ἀνυό-δρομος, snel loopend SAPHO 62 ALD.
 ἀν-ύπαρκτος (ὑπάρχω), 2, niet werkelijk meer bestaand PLUT., PAP.
 ἀν-υπέβλητος, — 1 niet te overtreffen ANTIPH. — 2 onbegrensd DEM. 2, 18. — 3 onoverwinnelijk XEN. Cyr. 8, 7, 15, ISOCR. 4, 71.
 ἀν-υπέβητος, niet (te overtreffen door) te vergelijken met, τινα, DEMOCR. 275 D.

ἀν-ύπερ-θέτωσ, *adv.*, zonder uitstel PAP.
 ἀν-υπ-εύθυνος, 2, — 1 *v. personen.* niet verplicht rekenschap af te leggen AR. Vesp. 587, PL. Leg. 875 b, *v. h. fatum* EPICUR. 133 Us. — 2 *v. dingen.* onberispelijk Ltr.
 ἀν-υπ-ήκοος, niet gehoorzaamend PL. Tim. 73 a.
 ἀν-υπό-γράφος, zonder onderteekening PAP.
 ἀν-υπο/δησ/ία, ἦ, het barrevoets gaan PL. Leg. 633 c, XEN. Lac. 2, 3.
 ἀν-υπο/δητ-έω, barrevoets gaan LUC.
 ἀν-υπό-δητος, 2, barrevoets AR. Nub. 103, PL. Phaedr. 229 a, XEN. Mem. 1, 6, 2.
 ἀν-υπό-δικος, niet aan een proces, straf blootgesteld PLUT., INSCR.
 ἀν-υπό-θετος, 2, *adv.* ως, — 1 zonder voorwaarde als „basis”: onvoorwaardelijk, absoluut PL. Rep. 511 b. — 2 zonder grondslag PLUT.
 ἀν-ύπ-οιστος, on(ver)dragelijk D. H.
 ἀν-υπό-κρίτος, niet huichelend N. T. Jac. 3, 17; ongeveinsd Rom. 12, 9.
 ἀν-υπό-λογος, zonder korting PAP.
 ἀν-υπο-μόνητος, 2, onverdragelijk Ltr.
 ἀν-υπο-νόητος, 2, — 1 niet te verdenken. — 2 ongedacht POL. — 3 niet vermoedend POL.
 ἀν-ύπ-οπτος, 2, *adv.* ως, — 1 niet verdacht THUC. 1, 146, 17, XEN. Cyr. 5, 3, 11. — 2 zonder argwaan THUC. 3, 43, 9.
 ἀν-υπό-πατος, zonder fundeering INSCR.
 ἀν-υπό-πατός, 2, — 1 niet op te houden; onweersstaanbaar PL. Leg. 686 b, PLUT. Caes. 16. — 2 zonder zekere grondslagen POL.
 ἀν-υπό-τακτος, 2, — 1 niet onderworpen N. T. Hebr. 2, 8. — 2 ἄ. διήγησις, verward POL.
 ἀνύσι-εργός, 2, het werk voltooiend, vlijtig THEOCR. 28, 14.
 ἀνύσι-μος, 2, *adv.* ως, voltooiend: batend, meewerkend PL. Rep. 518 d, XEN., Ltr.
 ἀνύ-σις, ἦ, voltooiing β 347, δ 544.
 ἀνυστι-κόσ, 3, bespoedigend: succesvol ARISTOT., POL.
 ἀνυσ-τός, 2, doenlijk, bereikbaar PARM. 4, 7, D., (EUR. Heracl. 961; ὄς ἄ -δν, zooveel mogelijk XEN. An. 1, 8, 11, PLUT.
 ἀνύτω, *att.* = ἀνώ, AESCH. Ag. 1159, THUC. 2, 75, PL.
 ἀν-υφαίνω, opnieuw weven PL. Phaedr. 87 d.
 ἀνώ, *att.* ἀνύτω, z. ἀνώμι, en ἄνω HDT. *daarnaast att. ἄ., f. ὕ(σ)ω, — Trans.:* 1 voltooiën, ἦνυτο ἔργον ε 243; *med.* Π 373; HDT. 1, 91; 9, 66 (οὐδὲν ἦνυε had geen succes); verschaffen SOPH. Ph. 1145. — 2 afleggen, *een weg* δ 357; θάλαμον, bereiken SOPH. Ant. 805; binnendragen, τάλαντα AR. Pl. 196 (*med.*) — 3 afmaken, verteren ω 71. — 4 krijgen, in het bezit komen van THEOCR. 5, 144. — 5 eindigen, *v. tijd*, νύξ ἔνεται K 251, HDT. 7, 20. — *Intrans.:* 6 het einde naderen, opschieten; *att. imp.* ἔνυτε, maak voort, of ἀνώσας *m. imp.* AR. Nub. 181. — 7 het doel naderen: succes hebben, οὐκ ἀνώ φθονέουσα Δ 56. — 8 z. 2, *met praep. of met acc. den tocht volbrengen*, aankomen TR.: SOPH. Ant. 805. — 9 klaarkomen met iets, *Part.* AESCH. Ch. 858.
 (< *ig. sp. nū- = o. ind. sanōti* hij wint, *lat. sinister* aan den „goeden” kant, *zoodat in het Attisch de ἄ. oorspr. is; ἀνψ-ω > ἄνω K 251, γ 496 ἔ. Σ 473, PIND. O 8, 8, HDT. 4, 189 *eld.*, AR. Vesp. 369, PL.; *cret. ἀναμαι < ig. sp. nō-.*)
 ἄνω (< ἀνψω, z. ἀνώ) volbrengen, ἔδον γ 496, ἔνεται νύξ K 251; *met ἔ-Σ 473; ook* HDT. 1, 189; 7, 20; 8, 71.*

ΑΝΩ (ἄ) (ἀνά, *adv.*, *aeol.* ὄνω, *comp.* ἀνωτέρω, *superl.* ἀνωτάτω; οἱ ἀνωτάτω, de hoogstaanden HDT. 7, 23. — 1 naar boven, λαὸν δ. ὠθεῖσκε λ 596, ἄνω κάτω ἑδός HERACL. 60 D., PIND. O. 12, 6, ATT.: PL. Phaedr. 246 d. — 2 naar het Noorden Ω 544, HDT. 1, 72. — 3 naar het (hooger gelegen) binnenland, stroomopwaarts HDT. 4, 18. — 4 omhoog, boven(op) XEN. Hell. 3, 5, 13; *zoowel van den Olympus ten opzichte van de aarde, als van de menschen* (οἱ ἄνω SOPH. Ant. 1068: 1072) *ten opzichte van de dooden; spec.* in den hemel N. T. Joh. 8, 23. — 5 in het binnenland. — 6 *v. tijd*: hoogerop = vroeger PL. Leg. 878 a; *boven, in boeken en dgl.* PL. Gorg. 508 e. — 7 *v. geluid*: hooger. — 8 *in de causaliteit*: hoogerop gelegen, dichterbij de oorzaak, verder van het resultaat verwijderd. — *Vaak met zijn tegenstelling κάτω verbonden*: omhoog en omlaag; (z. b. 1); *met τίθημι enz.*: alles onderste boven keeren, *vgl.* PL. Theaet. 153 d, 195 c. *enz.* — 9 *als praep.*: boven, τινας CALL., D. H.

ἀνωγα, z. ἀνώγα.

ἀνώ-γεων, ω, τό, XEN. An. 5, 4, 29 ook -γαίον, — 1 bovenverdieping, *die omdat zij droog was ook voor de winterprovisie gebruikt werd* XEN. — 2 eetzaal N. T. Mc. 14, 15 (ook ἀνά-γαίον), *steeds op de bovenverdieping*, z. VARRO Ling. Lat. 5, 162.

ἀνώγα, HOM. *perf.* ἀνωγα, *plqpf.* ἠνώγεα (ι 44, κ 263, ρ 55 *met ea steeds in arsi*), *impf.* ἀνωχθῆ, *zoo ook perf.* HDT. 3, 81; 7, 104, PARM. 6, 2 D., AESCH. Eum. 902, SOPH. El. 1458 *eld.*; *inf.* ἀνωγην INSCR. *cypr.* Daarnaast heeft HOM. een *praes. gevormd* ἀνώγα, *impf.* ἀνωγον. — toespreken; aanspreken *twc*; *m. inf.* slechts κ 531, υ 139; bevelen.

(ἀνα + W. ag- zeggen, z. o. ind. ἀνα hij zeide, gr. ἦ zeide, lat. aio (< *ag-īd) ad-ag-īo, -ium; ἀνωγα dan *perf.* met o-phase en lange vokaal).

ἀν-ώδης, 2, reukeloos PL. Tim. 50 c.

ἀν-ώδος, 2, niet zingend ARISTOT.

ἀν-ώδυν-τη, ἡ, pijnloosheid, PROTAG. 9 D.

ἀν-ώδυνος, 2, *adv.* ως, zonder pijn SOPH. Ph. 884; pijnstillend PLUT.

ἀν-ώθεν, ἀνωθα *dor.* (Tab. Heracl.), — 1 van boven af, *in alle verbindingen.* — 2 uit den hemel; *spec.* N. T. uit den Hemel, van of door God Joh. 19, 11. — 3 uit het binnenland. — 4 *v. tijd*: vroeger; *o. t.* PL. Tim. 18 d. — 5 van het begin af DEM., N. T. Luc. 1, 3. — 6 opnieuw, ἀ. γεννηθῆναι, Joh. 3, 3, *v. d. wedergeboorte.* — 7 *in het kasboek*: van vroeger nog te boeken PAP.

ἀν-ώθέω, — 1 omhoog stooten, -duwen Ltr. — 2 een schip de zee opstooten: in zee duwen ο 553. — 3 terug drijven: *med.* van zich . . ., HDT. 7, 139; 8, 109. — 4 in de armen drijven van THUC. 8, 93.

ἀν-ώστῆ (δτω), *adv.*, onverwacht δ 92.

ἀν-ώιστος, (δτω), 2, onverwacht Φ 39.

ἀν-ώλεθρος (δλεθρος), 2, — 1 onvergankelijk ANAXIMEN. 15 D., PL. Phaed. 106 c, *eld.*, Ltr. — 2 onschadelijk Ltr.

ἀν-ωμαλής, 2, ongelijk; stootend ARISTOT.

ἀν-ωμαλία, ἡ, — 1 ongelijkheid PL. Rep. 547 a. — 2 oneffenheid POL. — 3 onregelmatigheid, wisselvalligheid EPICUR. 113 Us., POL.

ἀν-ωμαλός, — 1 niet gelijk: oneffen PL. Leg. 625 d. — 2 ongelijksoortig v.-socr., PL. Men. 238 e.

(*v. δμαλός, ω in den naad der samenstelling, vgl. bijv. ἀν-ώνυμος*).

ἀν-ωμαλό-της, ἡ, ongelijkheid PL. Tim. 57 c.

ἀν-ωμοστί, *adv.*, zonder te zweren HDT. 2, 118.

ἀν-ώμοτος (δμνυμι, ω *in de samenstelling*), — 1 onbeëdigd ANTIPH. 5, 12. — 2 niet bezworen, εἰρήνη DEM. 19, 104. — 3 niet gezworen hebbend EUR. Hipp. 612.

ἀν-ωνόμαστος, 2, onuitsprekelijk AR. Av. 1715, EUR. Hec. 714.

ἀν-ώνυμος (δνομα), 2, — 1 zonder naam ϑ 552, HDT. 4, 45; niet door een woord aan te duiden (*naast ἀ-νόητος*) PARM. 8, 17 D. — 2 roemloos PIND. O. 1, 84. — 3 zonder erfgenaam ISOCR. 19, 35. — 4 zonder naam > verachtelijk, *v. e. slaaf* HEROND. 6, 14.

ἀνωρ-τη, ἡ, ongunstige tijd HDT. 8, 113.

ἀν-ωρος, 2, ontijdig: onrijp HDT. 2, 79.

ἀν-ώροφος (δροφή), ongedekt LYCOPHR. 350.

ἀνώ-πατος (ἀνω), hoogste HDT. 2, 125, Ltr.

ἀνω-τερ-ικός, meer landinwaarts N. T. Act. 19, 1.

ἀνώ-τερος, 3, — 1 hoogerop ARISTOT., POL., N. T. Luc. 14, 10. — 2 vroeger Hebr. 10, 8. — *Adv.* -τέρω,

HDT. 8, 130: ἀ. Σάμου, boven S.; AESCH. Pr. 312, οἱ ἀ-ω πρόγονοι PL. Crat. 396 c., XEN. An. 4, 3, 25.

ἀν-ωφελής, 2, — 1 nuttelos AESCH. Pr. 312, PL., N. T. — 2 schadelijk XENOPHAN. 3, 1 D. PL., Prot. 334 a, N. T. Tit. 3, 9.

ἀν-ωφέλιτος, 2, — 1 niet vruchtbaar gemaakt (*vgl. ook ὀφέλλω*) XEN. Cyr. 1, 6, 11. — 2 nuttelos, vergeefs AESCH. Ch. 752 SOPH. El. 1144,

ἀνω-φερής, 2, — 1 opstijgend ARISTOT. — 2 steil Ltr.

ἀν-ώχυρος, 2, — 1 niet bevestigd XEN. Ag. 6, 6. — 2 open, niet begroeid HIPPOCR.

ἄ-ξεινος, = ἄξενος, z. *vols.*, HES. O. 715, PIND. P. 4, 203, EUR.

ἄ-ξενος, 2, — 1 ongastvrij PL. Soph. 217 e, LUC. — 2 *v. landen, enz.*: ongastvrij, onherbergzaam SOPH. Ph. 217, EUR., THEOCR.

ἄ-ξεστος, 2, ongepolijst SOPH. O. C. 19.

ἄξια (ἄξιος), *ion.* -η, ἡ, — 1 waarde, prijs HDT. 4, 196, ATT.: XEN. Mem. 1, 6, 11, PAP. — 2 ἀ. δίκη, verdiende straf HDT. 4, 201; 7, 39, PL. — 3 verdiend loon: belooning PL. Ap. 36 b. — 4 waardigheid, eer PL. Leg. 744 b, LUC.

ἄξι-άγαστος, bewonderenswaardig XEN. Lac. 10, 2.

ἄξι-άκωστος, hoorenswaardig XEN. Symp. 4, 43.

ἄξι-ακρόατος, = *voorg.*, XEN. Symp. 4, 43, Lac. 4, 2.

ἄξι-απήγητος (ἀφήγεομαι), 2, *ion.*, waard verteld te worden HDT. 1, 16, 177.

ἄξιάω = ἄξιάω, INSCR. *aeol.*

ἄξι-έπιανος, lofwaardig XEN. Hell. 4, 4, 6, DEM.

ἄξι-έραστος, beminnenswaardig XEN., Symp. 8, 14, LUC. Dial. Mort. 9, 2.

ἄξινή, — 1 strijdbijl N 612, O 711, *slechts door de Trojanen gebruikt.* — 2 houweel SOPH. Ant. 1109.

— 3 bijl XEN. An. 1, 5, 12.

(*: lat. ascia bijl, beitel, got. agizi, d. Axt; W. ak-: ag- scherp; voor suffix vgl. ἐξίος*).

ἄξιο-βιωτος, 2, *met οὐκ*: het is zóó het leven niet waard, een onwaardig leven XEN. Hell. 4, 4, 6.

ἄξιο-εργος, het werk waard, er voor geschikt XEN. Oec. 7, 34.

ἄξιο-ζήλωτος, benijdenswaardig PLUT. Flamin. 20.

ἄξιο-θαύμαστος, bewonderenswaardig XEN. Mem. 1, 4, 4.

ἄξιο-θέατος, *ion.* θεη-, *and.* θηη-, — 1 bezienswaardig HDT. 1, 14, XEN. Hell. 4, 5, 6. — 2 de overweging waard XEN. Oec. 3, 4; = -θεος,

ALCIPHR.

ἄξιο-θρηνος, beklagenswaardig EUR. Alc. 904.

ἄξιο-θριάμβευτος, een triomf waard SUTON.
ἄξιο-κοινωνήτος, die verdient als lid te worden aangenomen PL. Rep. 371 e.
ἄξιο-κίτητος, het verwerven waard XEN. Cyr. 5, 2, 10.
ἄξιο-λογ-έω, de vermelding waard achten D. H.
ἄξιο-λόγος, 2, — 1 de vermelding waard PL. Tim. 60 b. — 2 de overweging waard THUC. 1, 1, 4, *eld.* — 3 *eeretitel van hooge beampten* PAP.
ἄξιο-μακάριστος, 2, waardig gelukkig genoemd te worden XEN. Ap. 34.
ἄξιο-μάχος (ἄξιος), 2, tegen iemand, τιμ. opwend HDT. 3, 19, *eld.*, THUC. 4, 57, 25, Ltr.
ἄξιο-μισήσας, DIO. CASS. en -μισήτος, haat verdienend PLUT.
ἄξιο-μίσος, 2, = *voorg.*, AESCH. Eum. 366.
ἄξιο-μνημόνευτος, 2, vermeldens-, gedenkwaardig PL. Symp. 178 a, Ltr.
ἄξιο-νίκος, 2, — 1 de overwinning waard XEN. Cyr. 1, 5, 10. — 2 *alg.* waard(ig) HDT. 7, 187; 9, 26.
ἄξιο-πενθήσας, een rouwklacht waard EUR. Hipp. 1465.
ἄξιο-πιστός, 2, *adv.* ως, geloofwaardig PL. Alc. I, 123 a; -ία, ἡ, DIOD.
ἄξιο-πρεπής, 2, *adv.* ὡς, bij zijn waardigheid passend XEN. Symp. 8, 40.
ἄξιο-όρατος, 2, bezienswaardig LUC.
ἄξιος, 3, *adv.* ως, — 1 tegen iets opwegend, τινος, λέβης βοός & Ψ 885. — 2 iets verdienend, aanspraak op iets hebbend, ἀμοιβής α 318. — 3 iets waard, τινος PIND. I. 3, 3, ATT.: PL. Phaedr. 231 e; *vaak* δ. λόγου, *vgl.* PL. Gorg. 510 c. — 4 *abs.* waardig, behoorlijk, voldoende, *sinds* Z 46 (ἄπεινα), ο 429 (ὄνος) *alg.*, z. PL. Rep. 465 e. — 5 *abs.*: v. *geldprijzen* prijswaardig, goedkoop AR. Eq. 645. — 6 *iemd* waard, voor of bij hem passend AR. Nub. 474, Av. 548, *eld.*
 (v. ἄγω z. d. V b; *msch.* uit *ἀγ-τι-ος, *vgl.* πλουτιος > -σιος of uit *ἀγ(ᾗ)σι-ῖ (Locat. v. e. s-stam) > ἄξι-ος; z. *lat.* *exagium* gewicht, *agmina* „quo inseritur scapus trutiniae” PAUL.; *eig.* hebbend het op-(omhoogbe-)wegen van iets, *τινος*. *Vgl. nld.* *wegen* *ω* *be-wegen*).
ἄξιο-σκεπτός, het beschouwen waard XEN. Hell. 6, 1, 4.
ἄξιο-σπούδατος, inspanning waard XEN. Lac. 10, 3.
ἄξιο-στράτηγος, 2, waard veldheer te zijn XEN. An. 3, 1, 24, DIO CASS.
ἄξιο-τέκμαρτος, 2, aangewezen om er conclusies op te bouwen XEN. Mem. 4, 4, 10.
ἄξιο-φίλητος, beminnenswaardig XEN. Oec. 10, 3.
ἄξιο-χρεως, ω, *ion.* -χρεος, — 1 (z. χρέως) *eig.* (een zaak of voorwerp) dagelijksch gebruik en behoefte waard; *vand.* bij de aangelegenheid passend XEN. Cyr. 7, 5, 71. — 2 *abs.* bruikbaar, flink, behoorlijk HDT. 5, 111, *enz.* — 3 *verzw.* geschikt, betrouwbaar, *ook* v. *getuigen* PL. Ap. 20 e, v. *borgen* ib. 38 a. — 4 voldoende, in staat HDT. 1, 156; 4, 126 ATT.: THUC. 5, 13, 27; v. *dingen*. de moeite waard, ἀ-όν ἐστι, *of:* behoorlijk PL. Phaed. 119 d, XEN. An. 2, 3, 25. — 5 behoorlijk groot THUC. 1, 10, 8. — 6 = ἄξιος, τινος HDT. 5, 65, DEM. 8, 49, Ltr.
ἄξιο-φύλιος (ἄξιος), — **Act.:** 1 waard (maken,) achten, τι(νά) τινος, *iemd* iets PIND. N. 10, 39, HDT. 3, 145, ATT., N. T. 2 Thess. 1, 11. — 2 *abs.* voor waardig, verdienstelijk houden, τινα TR.: AESCH. Ag. 903. — 3 > eeren, τινα, met iets, τιμ. EUR. Or. 1210. — 4 *met zakelijke object:* een handeling (de moeite)

waard vinden, aangewezen achten PIND. N. 10, 39, ATT.: XEN. An. 5, 5, 9. — 5 *verzw.* > willen, wenschen, *ook* m. *inf.* ATT.: PL. Ap. 19 d, *alg.* tot N. T. Act. 15, 38. — 6 *logisch:* aannemelijk achten: gelooven HDT. 6, 87. — 7 aannemelijk maken: beweren ARISTOT. — **Med.:** 8 = *act.* 5, AESCH. Ag. 370. — 9 *met* οὐ, niet met eigen waardigheid overeenkomstig achten HDT. 1, 199; 7, 16. — **Pass. refl.:** 10 zich zelf waard achten, m. *inf.* HDT. 7, 16 *begin.*
ἄ-ξιφος, zonder zwaard LYCOPHR. 50.
ἄξιο-μα, τό, — 1 waardigheid, aanzien PL. Prot. 337 d, Symp. 220 e, EUR. Ion 62, PAP.; v. *dingen* waarde THUC. 5, 8. — 2 verlangen, eisch v. d. aanklager; v. h. *orakel* SOPH. O. C. 1451; eisch, ver-eichte ARISTOT. — 3 verzoek PLUT., PAP. — 4 axioma, een zonder eigenlijk bewijs toch algemeen aanvaarde grondstelling, postulaat ARISTOT.
ἄξιοματ-ικός, 3, — 1 = ἐν ἀξιώματι ὄν (THUC. 1, 130, 29), in aanzien staande > aanzienlijk, geëerd POL. — 2 een ambt bekledend PLUT. — 3 verzoek-(schrift, λόγος) PLUT. — 4 axiomatisch Ltr.
ἄξιο-σις, ἡ, — 1 waardering, waard achten HDT. 6, 130. — 2 aanzien THUC. 2, 65, 19. — 3 verzoek THUC. 1, 37, 27. — 4 *mening* THUC. 3, 9, 14. — 5 (*vgl. d. Meinung*) beteekenis, ὀνόματος, THUC. 3, 82, 2.
ἄ-ξόανος, zonder houten godenbeeld LUC.
ἄξον-ήλατος, door het voortdrijven van een as, σύριγγες, gefluit AESCH. Supp. 181.
ἄ-ξυγ-κρότητος, 2, — 1 (niet vastgehamerd,) niet gedriid, v. *manschappen* THUC. 8, 95, 21. — 2 v. *stijl:* niet gedrongen D. H.
ἄ-ξύλ-τη, ἡ, armoede aan hout HES.
ἄ-ξύλος, — 1 (*ἄ. cop.*) houtrijk, ὕλη Λ 155. — 2 (*ἄ. priv.*) arm aan hout HDT. 4, 61, 185, XEN.
ἄ-ξύμ- of **-ξύμ-**, z. ἄ-συμ- of -συμ-
ἄξων, ονος, ὁ, — 1 wagenas, v. *metaal* of hout E 723, 838. — 2 *vand.* de vielen. — 3 de twee draaibare stangen van het gebit in den bek v. h. paard XEN. Eq. 10, 9, 10. — 4 spil waar de *deur* op draait PARM. 1, 6 D.; *te Athene:* de houten om een as draaibare wettafels DEM. 23, 28, PLUT.
 (o. *ind.* *aksas*- as, *lat.* *axis*, *d.* *Achse*, *nld.* *as*; *verw.* met *lat.* *axilla* oksel, *ala* (< *a(k)slā) vleugel, *d.* *Achsel*; *beide:* ἄγω (in de rondte) bewegen, draaien).
ἄ-ογκος, 2, niet omvangrijk HIPPOCR.
ἄ-οδμος, 2, reukeloos HIPPOCR.
ἄοζ-έω, dienaar zijn AESCH.
ἄοζος, schildknaap, dienaar AESCH. Ag. 231.
 (< *sm̄ + sod-jo-: ὀδός, „die samen den tocht maakt,” *vgl. lat.* *sod-ālis*).
ἄ-οζος, zonder takken THEOPHR.
ἄοιδή (ἀείδω), ἡ, — 1 het zingen B 595, § 429. — 2 gezang α 328, XENOPHAN. 6, 4 D. — 3 *lied* α 351. — 4 inhoud van een lied, stof voor een lied γ 204, ω 200 — Z. φδῆ.
ἄοιδ-ιάω, zingen ε 61, x 227.
ἄοιδ-ιμος, 2, bezongen: — 1 beroemd PIND. P. 8, 59. — 2 stof voor een lied leverend: berucht Z 358.
ἄοιδός (ἀείδω), ὁ, — 1 zanger: profheet Ω 721, HES. HERACL. 104 D., HDT. 1, 24, PIND. N. 2, 1; P. 1, 93 dichter; EUR. Herc. 110, THEOCR. 18, 56; ἡ ἄ., dichteres HES. O. 208, SOPH. O. R. 36, EUR. — 2 *als adj.* γ 267; *leeren zich zelf hun kunst:* αὐτο-διδάκτος γ 347. — 3 belezend, met tooverzangen SOPH. Tr. 1001. — 4 *adj.* zangerig. EUR. Hel. 1109 *superl.*, CALL., THEOCR. 12, 7.

ἀ-οικητος, 2, — 1 onbewoond, onbewoonbaar HDT. 2, 34, PL. Leg. 778 b, Ltr. — 2 zonder huis, dakloos DEM., LUC.

ἀ-οικος, 2, — 1 zonder huis(gezin) HES. O. 602, PL. Phaedr. 240 a. — 2 *vand.* arm PL. Symp. 203 a. — 3 in ballingschap SOPH. Tr. 300. — 4 *v. d'ingen.*: onherbergzaam SOPH. Ph. 534.

ἀ-οιν-έω, geen wijn drinken HIPPOCR.

ἀ-οινος, 2, — 1 *v. pers.*: geen wijn drinkend XEN. Cyr. 6, 2, 26. — 2 geen wijn voortbrengend PL. Phil. 61 c. — 3 waarbij, -voor geen wijn gebruikt wordt, *plengoffers* AESCH. Eum. 107, SOPH. O. C. 100.

ἀ-οικν-ία, ἡ, doortastendheid PLUT.

ἀ-οικνος, 2, *adv.*, ως, zonder angst, -aarzeling HES. O. 495, SOPH. Ai. 563, THUC. 1, 70, XEN. Cyr. 1, 42 (*adv.*), EPICUR.

ἀολλής (z. ἀλής; W *amel-* samendringen, z. s. v. εἰλ(λ)ω; ἀ. < ἀφολ-νης), *eig.* opeengedrongen: — 1 in dichte drommen E 498, λ 228, *eld.* — 2 *verzw.* allen samen Ψ 12; SOPH. Ph. 1469, ook *van twee* Tr. 513.

ἀολλ-ίζω, samendringen: verzamelen Z 270, *pass.* refl. T 54.

ἀ-οπλος, Ltr. ἀν-οπ., — 1 ongewapend PL. Prot. 321 c. — 2 lichtgewapend HDT. 9, 62 (*and.* ἀν-οπ., z. α.).

ἀ-οπτος, wat niet werkelijk gezien (doch slechts in de verbeelding) wordt ANTIPH. 4 D.

ἀορ, ορος, τό, *ā* in arsi bij 3-lettergr. vormen om het metrum, ρ 222 ἀορας, z. waard ϑ 403, HES. Th. 283, CALL.

(< ἀφορ, bij W. *αμερ-* optillen, zwevend houden (z. ἀσιρω) = ἀφορ-ς vore bij W. *αμελ + k-* (ἐλκω) trekken. De „drager” heet ἀορ τῆρ γ 609. Daarnaast met prothet. s-: *germ.* s-*αμερ-*, in d. Schwert, nld. zwaard, vgl. ook lit. *sveřti* opheffen).

ἀ-ορᾶσ/ια, ἡ, duisternis LXX.

ἀ-οράτος, 2, *adv.* ως, — 1 onzichtbaar V-SOCR., PL. Phaed. 85 e, N. T. Hebr. 11, 27. — 2 onmerkbaar, onbemerkt PLUT. — 3 (nog niet) aanschouwd POL. — 4 *act.* niet kunnende zien Ltr.

ἀ-ορηγησ/ια, ἡ, gelatenheid ARISTOT.

ἀ-ορηγτος, 2, niet driftig ARISTOT., (N. T.), MARC. AUR.

ἀ-οριστ-έω, onbepaald zijn ARISTOT.

ἀ-οριστ-ια, ἡ, onbepaaldheid ARISTOT.

ἀ-οριστος, — 1 onbepaald PL. Leg. 643 d. — 2 onbepaalbaar AESCHIN. 3, 99. — 3 niet als particulier land afgepaald: gewijd, γῆ ἱερὰ καὶ ἀ. THUC. 1, 139, 7. — 4 *v. tijd.*: zonder bepaalde termijnen DEM. 4, 36. — 5 oneindig, eindeloos V-SOCR.

ἀ-ορνος, 2, zonder vogels PLUT., Ltr.

ἀορτή (z. ἀέρω), ἡ, — 1 aorta, de groote slagader, die uit de linker hartkamer komt ARISTOT. — 2 ἀορταί, de beide einden der luchtpijp, die in de long uitloopen, elders βρόγχια, HIPPOCR.

ἀορτήρ (z. ἀορ), ἦρος, ὄ, draagband, waaraan iets „hangt”: — 1 van een ransel v 438. — 2 van een zwaard λ 609; *plur.* de beide uiteinden, die met gevest of scheid. „verbinden” Λ 31.

ἀορτο, hing Γ 272, z. ἀέρω.

ἀορτρα (z. ἀορτή), τά, longlapjes HIPPOCR.

ἀ-όρηγος, zonder ballen: gesneden DIO CASS.

ἀ-οσμος, 2, — 1 reukeloos ARISTOT. — 2 slecht ruikend THEOPHR.; vgl. *ἄνοσμος*.

ἀοσσ-έω (z. *volg.*), helpen MOSCH. 4, 110.

ἀ-οσσητήρ, ἦρος, ὄ, „volgeling”: makker, helper O 254, δ 165.

(z. *voorg.*; dit < *ig.* *σημ + σοq**- *εἶδ*, v. een subst. -*σοq**io = *lat.* *socius: sequor*; vgl. *ἀοχος*. Z. *ἐπομαι*).

ἀ-ουτος = ἀν-ούτατος, ongewond Σ 536, (HES.).

ἀ-οχλησ/ια, ἡ, rustige toestand van het lichaam EPICUR. 127 Us.

ἀ-όχλητος, 2, *adv.* ως, en ἀοχλος, ongestoord HIPPOCR., D. H., LUC. Par. 11.

ἀπ-αγγελία, ἡ, — 1 verhaal; het vertellen THUC. 3, 67, 33, PL. Rep. 394 c. — 2 rapport DEM. 19, 5.

ἀπ-αγγέλλω, — 1 berichten, aankondigen en — 2 rapporteeren I 626, PIND. P. 6, 18, HDT. 3, 36, ATT.: XEN. An. 6, 3, 22, N. T. M. 8, 33. — 3 verkondigen N. T. Mt. 12, 18.

ἀπ-αγε, *imp.* van ἀπάγω, — 1 met σεαντόν, AR. Ran. 853 en — 2 zonder σ. pak je weg AR. Eq. 1151. — 3 *m. part.* houd op met . . . EUR. Ph. 1733.

ἀ-πάγῃς (πήγγυμι), 2, — 1 niet stijf HDT. 7, 61. — 2 niet bevriesbaar PLUT.

ἀπ-αγίνεω, *ion.*, = ἀπάγω, HDT. 1, 1.

ἀπ-αγλαίζω, van glans berooven TIMOTH. Pers. 20.

ἀπ-αγόρευμα, τό, verbod PLUT.

ἀπ-αγόρευσις, ἡ, — 1 verbod PLUT. — 2 uitputting PLUT., LUC.

ἀπ-αγορευτικός, 3, verbiedend PLUT.

ἀπ-αγορεύω (z. ἀγορεύω), — 1 verbieden, τιμὴ μὴ ποιεῖν τι HDT. 3, 124, ATT.: PL. Prot. 334 c. — 2 afraden HDT. 9, 66, ATT., PLUT. — 3 (uitafwijzend) adviseeren, *oorspr.* τιμὴ, neen zeggen, weigeren, ἀ-εἰν καὶ μὴ βοῶθειν PL. Rep. 368 c. — 4 den moed opgeven, τῷ κατὰ θάλατταν πολέμῳ PL. Menex. 245 b, XEN. Cyn. 1, 16. — 5 *abs.* moe, afgemat zijn XEN. An. 5, 8, 3; v. *d'ingen.* onbruikbaar worden XEN. Cyn. 6, 2, 33.

ἀπ-αγρίωω, — 1 doen-, *pass.* verwilderen SOPH. Ph. 225, PL. Polit. 274 b. — 2 *pass.* verbitterd worden PLUT.

ἀπ-αγρίωσις, ἡ, verwildering THEOPHR.

ἀπ-αγχνονίζω, van den strik losmaken LUC.

ἀπ-άγχω, — 1 worgen τ 230, THUC. 4, 48, 19; *med.* refl. zich ophangen HERACL. 121 D., HDT. 7, 232, stikken AR. Nub. 988. — 2 (knellen >) kwellen AR. Vesp. 686.

ἀπ-άγω, — 1 wegvoren, -brengen O 706 tot N. T. Luc. 13 15; *spec.* HDT. 1, 164; 6, 45, ATT., τὴν στρατίαν *enz.*: laten afmarcheeren. — 2 *spec. jurid.*: een op heeterdaad betrapte naar de gevangenis wegvoren; *vand.* aanklagen ORAT.: LYS. 12, 25, PL. Ap. 32 b, Gorg. 486 a; τὴν ἐπὶ θανάτῳ *nl.* ὀδόν. DEM., N. T. Mc. 15, 16 — 3 van den goeden weg afbrengen, verleiden PL. Phaedr. 265 b, N. T. Mt. 7, 13, 1 Cor 12, 2. — 4 weg = naar een nieuwe vorm afleiden: ὄρα ἐς δὲ δὲ τὰς κορυφὰς ἀπηγγμένα, spits toeloopt HDT. 2, 28. — 5 *med.* voor zich wegvoren, een vrouw huwen HDT. 1, 196, XEN. — 6 (ἀπό = zooals-, waar het behoort) afdragen van verschuldigde gelden AR. Vesp. 707. — 7 een beschuldigde voortbrengen N. T. Mc. 14, 53. — 8 ἀπηγγμένος, v. *akkerland.*: vol-opbrengend, vol-dragen PAP. — 9 terugvoeren π 370, οἰκάδε Σ 226, HDT. 9, 117, ATT. — 10 meenemen, -brengen uit huis σ 278. — 11 *intr.* wegrekken, vertrekken XEN. Cyr. 7, 2, 5, z. ἀπ-αγε.

ἀπ-αγωγή, ἡ, — 1 het wegvoren XEN. An. 7, 6, 5; *spec.* naar de gevangenis ORAT. — 2 *vand.* een korte vorm van proces en aanklacht LYS. 13, 85, 86. — 3 het afdragen, betalen v. schatting HDT. 2, 182. — 4 waarschijnlijkheidsbewijs ARISTOT.

ἀπ-άδω, — 1 *v. muziek.*: niet harmonieeren; detoneeren PL. Leg. 802 e; zich tegenspreken PL. — 2

overdr. verschillen, afwijken PL. Leg. 662 b. — 3 afdwalen PL. Hipp. mai. 292 c.

ἀπ-αίρω, *med.* zich verwijderen van, τινος Φ 563.

ἀπ-αθανατίζω, vergoden PL. Charm. 156 d.; *subst.* -ιαις, ἦ, DIO CASS. εν -ισμός, ὁ, PAP.

ἀπάθειά, ἦ, — 1 het afgestompt, gevoelloos zijn PL. Def. 413 a. — 2 het vrij zijn van alle hartstocht en begeerte, *bij de Stoici*, PLUT.

ἀπάθης (πάθος), 2, *adv.* ὡς, zonder πάθος: — 1 zonder leed PIND. P. 4, 297, τινος HDT. 1, 32; τὰ ἀ-ἦ wat niet inderdaad als πάθος gevoeld wordt ANTIPH. 4 D. — 2 ongedeerd HDT. 9, 79. — 3 *verzw.* niet gewend aan HDT. 6, 12 (*vgl. lat. impatiens*). — 4 ongevoelig, niet vatbaar voor iets, τινος, *indraken eni.*, PL. Phil. 33 d, PLUT. — 5 zonder passie: gelaten, PLUT. v. d. *Stoici*.

ἀπαιδαγωγῆτος, zonder leiding ARISTOT.; = -άγωγος.

ἀπαιδευσία, ἦ, — 1 gebrek aan ontwikkeling THALES 73 a 3 D, PL. Prot. 347 c, Gorg. 527 e. — 2 gebrek aan tucht en zelfbeheersching, ὀργῆς THUC. 3, 42, 14.

ἀπαιδευτος, 2, *adv.* ὡς, — 1 *abs.* niet ontwikkeld, onbeschaafd PL. Gorg. 510 b *eld.* — 2 in iets, τινος, niet op de hoogte, onervaren ATT. — 3 dwaas: nutteloos N. T. 2 Tim. 4, 23.

ἀπαιδ-ία, *ion.* η, ἦ, kinderloosheid HDT. 6, 139, SOPH. O.R. 1024, EUR.

ἀπαιθριάω, — 1 weer doen ophelderen AR. Av. 1502. — 2 aan de open lucht blootstellen, afkoelen HIPOCR.

ἀπ-αίνυμαι, (A 582, O 595 wegnemen, τί τινος van ἀπο-αίν.) N 262, ρ 322, μ 419, ξ 309.

ἀπ-αιολάω (αίολος), bedriegen EUR. Ion 549.

ἀπ-αιολή, ἦ, bedrog AESCH. fr. 185, AR. Nub. 1150.

ἀπ-αιόλημα, τό, bedrog AR. Nub. 729; *als persoon*, bedrieger AESCH. Ch. 1002.

ἀπ-αίρω, *ion.* -αίρω, — 1 ophalen (*het anker*) en wegvaren, τὰς νῆας HDT. 8, 57. — 2 optillen en wegnemen TR.: EUR. Or. 1608, τράπεζαν, weg-ruimen PLUT. — 3 (= *tollere*) ontnemen; *pass.* ἀπό τινος N. T. Mt. 9, 15, *eld.* — 4 *intr.* oppakken: vertrekken, opbreken; in zee steken HDT. 8, 57, 60, ATT.: THUC. 8, 100, 15, XEN. An. 7, 6, 33, MEN. Sam. 291. — 5 *intr.* τι *overdr.* voor iets in zee gaan: iets ondernemen DEM. 19, 163. — 6 τι = evadere, ontkomen aan EUR. Iph. T. 967.

ἀ-παις, -παιδος, — 1 kinderloos TR.: AESCH. Pers. 580. — 2 zonder zoon HDT. 1, 109; 5, 48. — 3 zonder erfgenaam SOPH. Tr. 911.

ἀπ-αίσιος, 2, ongeluk voorspellend Ltr.

ἀπ-αῖσσω, wegspringen Φ 234, EMPED. 100, 6 D.

ἀπ-αισχύνομαι, uit schaamte nalaten PL. Gorg. 494 c.

ἀπ-αίτω, — 1 terugvragen, -eischen HDT. 1, 3 tot N. T. Luc. 6, 30. — 2 opeischen, *waarop men recht heeft* (ἀπο-) HERACL. (P) 128 D., XEN. An. 2, 5, 38, SOPH. Ph. 362. — 3 ambtelijk, volgens de wet invorderen: *geld, verantwoording* ATT., τινά τι PL. Rep. 599 b. — 4 (op)eischen N. T. Luc. 12, 20, ἀπό τινος.

ἀπαιτήσιμον, τό, kohier, lijst van belastingplichtigen PAP.

ἀπ-αίτησις, ἦ, — 1 terugvordering HDT. 5, 85, DEM. — 2 invordering v. belasting en tol PAP.

ἀπ-αιτητής, ὁ, ontvanger der belastingen PAP.

ἀπ-αιτίζω, terugvorderen β 78, CALL.

ἀ-παίων en **ἀ-παίωνιστος**, zonder dankgezag: luguber SOPH., EUR.

ἀπ-αιωρέομαι, afhangen, τινος, van HES. Sc. 234, ARISTOT.

ἀπ-αιώρημα, τό, het afhingende HIPOCR.

ἀπ-αιοντίζω, wegslingeren ARISTOT.

ἀπ-αιριβόω, zorgvuldig uitwerken, *redevoeringen* enz. PL. Phil. 59 d, ISOOCR. 4, 11.

ἀ-πάλαιστος, 2, „niet gelegd” (*bij het worstelen*): onoverwinnelijk PIND. N. 4, 94.

ἀ-πάλαιστρος, 2, buiten de palaestra, turnschool, omgaande; ongeoeffend, „niet in vorm” CIC. Orat. 68.

ἀ-πάλαμνος (*z. volg.*), E 597, PIND. O. 2, 63.; SIMON. *bij* PL. Prot. 346 c, — 1 „onhandig”: hulpeloos, radeloos E 597. — 2 werkeloos SIMON. — 3 (*vgl. ἀ-μήχανος*) „waartegen geen hand iets vermag”: zondig, afschuwelijk φρῆνας PIND. O. 2, 63, EUR. Cycl. 598; schandelijk THEOGN. 281. — 4 onmogelijk THEOGN. 481, ANTIPH. 85 D.

ἀ-πάλαμος, — „onhandig”: hulpeloos HES. O. 20. βίος v. *Tantalus* PIND. O. 1, 61.

(*z. voorg.*; *hangt met παλάμη, lat. palma hand samen. Daarnaast *παλαμνά, z. παλαμναῖος: in verband met de „participia” op ig. -meno- naast -mo-).*

ἀπ-αλάομαι, afdwalen HES. Sc. 409.

ἀπ-αλγέω, — 1 geen smart meer over iets gevoelen THUC. 2, 61, 3; afstompen N. T. Eph. 4, 19. — 2 moedeloos zijn POL.

ἀπ-αλείρω, uitvegen, uitwisschen, v. *schrift* DEM., PLUT., PAP.

ἀπ-αλέξω, afhouden: — 1 de een van den ander Ω 371. — 2 een vijand van iemand anders X 348, PIND. O. 8, 85, τινι AESCH. Supp. 1053, THEOCR. — 3 iemand van een vijand, van leed = behoeden tegen ρ 364. — 4 *med.* zich verdedigen tegen iets, προς τι SOPH. Ai. 166.

ἀπ-αληθεύω, waarheid spreken XEN. Oec. 3, 12.

ἀπ-άλθομαι, *intr.* geheel genezen Θ 405, 419.

ἀπαλιᾶς (*vgl. νεώνιζος*), ὁ, het jonge dier, v. *bokjes* PYTHAG. 9 (p. 31, 5) D.

ἀπ-αλλάγη, ἦ, — 1 bevrijding, redding HDT. 2, 139, AESCH. Ag. 1, 20, PL. Gorg. 478 c. — 2 scheiding PL. Phaed. 64 c: τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. — 3 echtscheiding PLUT. — 4 een schuld delgen, afdoen DEM. 33, 3; vergelijk PAP. — 5 (*vgl. ἀπ-αλλάττομαι*) het heengaan: aftocht, terugtocht HDT. 7, 207.

ἀπ-αλλακτικός, bevrijdend D. H.

ἀπ-αλλαξείω, wenschen verlost te worden van, τινος THUC. 1, 95, 21.

ἀπ-άλλαξις, ἦ, terugtocht HDT. 9, 13.

ἀπ-αλλάσσω, *att. τρω.* — **Act.:** 1 *eig.* van elkander losmaken: loslaten, *uit de hand* EUR. Hec. 1222; *omgekeerd: de hand van iets* EUR. Iph. T. 994. — 2 losmaken, verwijderen, *twee partijen* XEN. An. 3, 2, 28; λόγων, beëindigen EUR. Med. 790; *een schuldeischer* bevredigen, voldoen DEM. 33, 9; *oorlog, twist* bijleggen PL. Leg. 628b; *een zaak* laten schieten DEM.; het er over eens worden PL. Lys. 220 b. — 3 *vand.* bevrijden N. AESCH. Pr. 773, THUC., van iets, (ἐκ) τινος; *pass.* vaak sinds HDT. — 4 verwijderen > *praegn.* verdrijven THUC. 1, 129, 11, *and. ook: een vrouw = van haar scheiden* PAP. — **Intr.** 5 zich losmaken, zich verwijderen, weggaan DIOGEN. 4 D., HDT. 1, 16. — 6 heengaan, βίου, sterven EUR. Hel. 302. — 7 *met adv. of adj.* er af komen, het er . . . afbrengen, ἀθῶος PL. Soph. 254 d, Rep. 491 d; afloopen HDT. 5, 63. — **Pass.:** — 8 *voor zwiiver pass. bet. z. sub 1:* bevrijd worden, bevredigd worden enz.

— 9 *pass. refl.* zich verwijderen, weggaan HDT. 1, 17, ATT.: PL. Gorg. 457 d, N. T. — 10 *spec.* sterven THUC. 2, 42, 120. — 11 achterblijven, achterstaan HDT. 2, 144. — 12 (zich los maken >), opschieten, voortmaken PL. Gorg. 491 c. — 13 van iets afstappen, in *gedachte of schrijven*, met iets ophouden PL. Gorg. 485 d. — 14 een vergelijk, compromis, tot stand brengen PAP.

ἀπ-αλλοτριόω, vervreemden PL. Tim. 65 a, POL. ἀπ-αλλοτριώσις, ἡ, het in vreemde handen overgaan ARISTOT.

ἀπ-αλοάω, HOM. -αλοάω, — 1 afslaan: verbrijzelen Δ 522. — 2 uitdorschen DEM. 42, 5.

ἀπαλό-θριξ, zachtharig EUR. Ba. 1186.

ἀπαλός — 1 zacht, v. h. vel Γ 371, Σ 123. — 2 *overdr.* jong, frisch, ἤτορ Δ 115, *adv.* γελάσαι ξ 465. — 3 frisch, versch HDT. 2, 92, *and.* — 4 jong PL. Symp. 195 c. — 5 verweekelijkt PL. Phaedr. 239 c.

(in bet. dicht bij ἀμαλός en ἀταλός, ook in accent. Bet. z. ἀπαλύνω: zacht, week. Msch. zooals ἀμαλός: W. mel- fijn wrijven, malen, (z. s.v. ἀμαλδύνω), zoo á.: W. pel- in πάλη fijn meel, παυπάλη).

ἀπαλό-σαρκος, met mollig vleesch HIPPOCR.

ἀπαλό-της, ητος, ἡ, zachtheid, weekheid HIPPOCR., PL. Symp. 195 d, XEN. Mem. 2, 1, 22.

ἀπαλο-τρεφής, 2, mollig door mesting Φ 363.

ἀπαλό-χρος, *contr.* -χρους, 2, *gen* ook -χρος HES. O. 519, THEOGN. 1341, *en acc. plur.* -χρους HYMN. Ven. 14, met donzig vel.

ἀπαλό-νω, — 1 week, zacht maken HIPPOCR., XEN. Eq. 5, 5. — 2 zacht, rustig maken, κύμα (ANACR.) 44, 4. — 3 verweekelijken: slap maken XEN. Lac. 2, 1.

ἀπαλυσ/μός, ό, verweekelijking HIPPOCR.

ἀπ-ἀμάω, afsnijden Σ 34 (-ἀμ-), in *tnesi* φ 301, SOPH. Ph. 749.

ἀπ-αμβλίσκω, miskraam hebben PLUT.

ἀπ-αμβλύνω, — 1 verzwakken PIND. P. 1, 82. — 2 zijn scherpte: energie ontnemen HDT. 3, 134, AESCH. Pr. 866, Sept. 715, PL. Rep. 442 d.

ἀπ-αμείβομαι, *m. aor. pass.*, antwoorden, τινα Α 84, XEN. An. 2, 5, 15.

ἀπ-αμειρομαι (ἀμείρω), beroofd worden HES. O. 576, Th. 801 (z. ἀπο-μ.), AP. RH. (*ook act.* 3, 186 τινά τι).

ἀπ-α-μελέω, geheel veronachtzamen HDT. 3, 129, 132, SOPH. Ph. 652.

ἀπ-αμέρομαι, voor zich afplukken NIC.

ἀπ-αμ-παιην, met slaag weg jagen INSCR. Gortyn.

ἀπ-αμπλακείν, missen SOPH. Tr. 1139.

ἀπ-αμύνω, — 1 afweren; afhouden, τινα I 597, HDT. 7, 120. — 2 voor, van zich afhouden, τινα = zich verdedigen tegen Ω 369, HDT. 5, 86.

ἀπ-αμφιάζω PLUT. 406 d en ἀπ-αμφι-έννυμι MEN., PLUT., ontkleeden, onthullen.

ἀπ-αναγκάζω, dwingen HIPPOCR.

ἀπ-αναίνομαι, bepaald weigeren H 185, PIND. N 5, 33, AESCH. Bum. 972.

ἀπ-αναίσιμώω, verbruiken HIPPOCR.

ἀπ-αναίσχυντέω, zijn onbeschaamdheid afronden (τι met iets) PL. Ap. 31 b, ontkennen DEM. 29, 20.

ἀπ-ανάλισκω, geheel verbruiken; v. menschen: vernietigen (*aor.* -ανάλ. *en* -ανηλ., THUC. 2, 13, 30 ω 7, 30, 1), Ltr.

ἀπ-ανάλωσις, ἡ, het opgebruiken DIOD.

ἀπ-ανα-χώρησις, ἡ, terugtocht DIOD.

ἀ-παν-δόνευτος, zonder herberg DEMOCR. 230 D.

ἀπ-ανδρόω, *pass.* man worden EUR. Ion 53.

ἀπ-άνευθε(ν) (ἄνευ zonder), — 1 afgezonderd. — Als *praep.* met *gen.*: 2 *praegn.* ver weg (van) Α 48 *enz.* zonder XENOPHAN. 25 D. — 3 afzonderlijk x 524. — 4 buiten medeweten van Α 549.

ἀπ-ανθέω, — 1 uitbloeien PL. Symp. 196 a, THEOPHR. — 2 *overdr.* zijn kracht verliezen, Ltr.

ἀπ-ανθίζω, *overdr.* een bloem- (doorn-) lezing houden, afoogsten, ματαίαν γλώσσαν AESCH. Ag. 1662.

ἀπ-ανθρακίζω, op kolen braden AR. Ran. 506, Ltr.

ἀπ-ανθρακώω, tr. geheel verkolen LUC.

ἀπ-ανθρωπέομαι, menschenschuw zijn HIPPOCR.

ἀπ-ανθρωπία, ἡ, — 1 inhuumaanheid, ruwheid HIPPOCR. — 2 menschenvrese, -haat LUC.

ἀπ-άνθρωπος, 2, — 1 ver van menschen: eenzaam AESCH. Pr. 20, LUC. — 2 onmenselijk ATT. — 3 menschen hatend LUC. Tim. 35.

ἀπ-αν-ίστημι, — 1 laten opbreken HDT. 6, 133. — 2 noodzaken op te breken THUC. 2, 70, 2. — *pass. refl.* 3 opbreken HDT. 9, 86, THUC. 1, 61, 30. — 4 gaan verhuizen THUC. 1, 2, 25.

ἀ-πάνουργος, 2, zonder list PLUT.

ἀπανταχῆ, *adv.*, overal LUC.

ἀπανταχόθεν, overal vandaan LUC.

ἀπανταχόθι, *adv.*, overal LUC. Prom. 12.

ἀπανταχοῦ, overal EUR. Iph. T. 517, MEN. Epitr. 16.

ἀπ-αντάω, f. ἴσσομαι, — 1 ontmoeten (*toevallig*) τι, Ltr. τινα, THUC. 4, 77, 8, TR., PL. Symp. 174 e, N. T. Mc. 14, 13. — 2 ontmoeten, samenkomen, ἐς τωυτό HDT. 6, 84. — 3 tegemoet gaan HDT. 8, 9. — 4 (*vrijandelijk*) met iem. een ontmoeting hebben LYS. 2, 24; *ook* voor het gerecht PL. Leg. 936 e. — 5 *met zakelijk object*: zich aan het werk zetten, iets aanpakken, πρὸς ἐπί τι PL. Theaet. 144 b. — 6 antwoorden Ltr. — 7 ontmoeten, overkomen; v. gebeurtenissen: zich toedragen; bij POL. *ook pass.* — 8 *praegn.* goed afloopen, gelukken POL., Ltr.

ἀπάντη, *adv.*, (*gew.* η *geschreven*) overal heen of langs, κύκλω H 183, δ 278.

ἀπ-άντημα, τό, ontmoeting EUR. Or. 514.

ἀπ-άντησις, ἡ, — 1 het tegemoet gaan Ltr. — 2 bejegening Ltr. — 3 toedracht POL. — 4 antwoord PLUT.

ἀπ-αντιάζω, ontmoeten τι, ARCHYT. 1 v. 14 D.

ἀπ-αντικρόω, *adv.*, juist tegenover XEN. Hell. 6, 4, 4, DEM. 3, 36.

ἀπ-αντίον, *adv.*, juist tegenover HDT. 7, 34.

ἀπ-αντλέω, — 1 afscheppen PLUT. — 2 iets afnemen AESCH. Pr. 84; wegnemen EUR. Alc. 354. — 3 uitputten PL. Rep. 407 d.

ἀπ-άντλησις, ἡ, het ledigen ARISTOT., PLUT.

ἀπ-άντομαι, ontmoeten (EUR.) Rhos. 901.

ἀπ-ανύω, (*den tocht*) geheel volbrengen η 326.

ἀπαξ, *adv.*, — 1 éénmaal μ 22 *alg.*; slechts éénmaal (ω εἰ) ZENON I D. — 2 in éénς μ 350. — 3 *verzw.*: na ἐπει, nu eenmaal (= ut semel) PL. Crat. 403 b: ἐπειδὴν ἔ. ἀποθάνη. — 4 eens (en) voor altijd, tot N. T. Hebr. 6, 4.

(*msch.* < *ig.* ση + plk-s: πλέω; á. uit *á-παλλε) = *lat. simplex, umbr. tu-plak (met a, vgl. di-plaf)* „furcam”; *and.* = *d. ein-fach (eerst laat)*, *ndl. vak: πῆγνυμι, πάγν.* Beide wortels door de oude *techniek van vlechten en van „Fachwerk” bij woningbouw*).

ἀπαξ-ἀπάς, meestal *pl.*, allen te zamen AR. Pl. 111, *and.*

ἀπαξ-απλώω, over 't algemeen LUC. Peregr. 3.

ἀπ-άξιος, 2, onwaardig PL. Leg. 645 c.

ἀπ-αξίωω, — 1 beneden zijn waardigheid achten, dedignari THUC. 1, 5, 22, EUR. — 2 onwaardig

achten, τινά τινος ARISTOT.: *med.* AESCH. EUM. 368.
ἀπ-αξίωσις, ἡ, verachting, POL.
ἀπ-ἄρορος, 2, *dor.* = ἀπήρορος, PIND. P. 8, 86 (W. *amer.* verbinden, *vgl.* lat. *se-ivungo*), zich afscheidend.
ἀπαπαί, ook ἀπ(π)απ(π)αῖ *enz.*, *interj.* v. *vreugde en smart* AR. Vesp. 309 ∞ SOPH. Ph. 746.
ἀ-παπτος, 2, zonder stamvader; οὐκ ἄ., van iets afkomstig AESCH. Ag. 311.
ἀ-παρά-βᾶτος, 2, — 1 niet te overtreden, onschendbaar PLUT. — 2 niet voorbijgaand: onveranderlijk PLUT. — 3 niet op een ander overgaand N. T.: Hebr. 7, 24.
ἀ-παρά-βλαστος, zonder bijscheuten THEOPHR.
ἀ-παρά-βλητος, niet vast te stellen THEOPHR.
ἀ-παρ-αγγέλω, *adv.*, onbevulen POL.
ἀ-παρά-γᾶτος, 2, onbegrensd POL.
ἀ-παρ-αίτητος, 2, *adv.* ὡς, — 1 onverbiddelijk LYS. 2, 75, PL. Leg. 907 b, THUC., LYCURG. 2; *v. h. fatum* EPICUR. 134 Us. — 2 niet „voorbij” te bidden: onafwendbaar DIN. 1, 23, POL. — 3 niet excuseerbaar: onherstelbaar POL.
ἀ-παρ-ακάλυπτος, 2, *adv.* ὡς, — 1 openlijk PL. Rep. 538 c. — 2 onverholen Euthyd. 294 d. — 3 onbedekt PLUT.
ἀ-παρά-κλητος, 2, niet opgeroepen: vrijwillig THUC. 2, 98, 20.
ἀ-παρ-άλλακτος, 2, *adv.* ὡς, — 1 onveranderd, onveranderlijk PLUT. — 2 niet afwijkend: gelijk, τινι DIOD.
ἀ-παρ/αλλάξ/ια, ἡ, gelijkheid PLUT.
ἀ-παρ-αλόγιστος, niet te bedriegen AESOP.
ἀ-παρ-αμύθητος, 2, *adv.* ὡς, — 1 niet van zijn doel af te praten: onverbiddelijk PL. Epin. 980 d. — 2 niet te vermanen: stijfhoofdige, doldriftige PL. Leg. 731 d. — 3 niet toe te spreken: ontroostbaar, niet te lenigen PLUT.
ἀ-παρά-μύθος (ἀ-π. *metrisch*), 2, niet te overreden AESCH. Pr. 185, EUR. Iph. A. 620.
ἀ-παρ/ασκευασία, ἡ, gebrekkige voorbereiding HIPPOCR.
ἀ-παρ-ασκευάστος, 2, onvoorbereid XEN. An. 1, 1, 6 (?), N. T. 2 Cor. 9, 4.
ἀ-παρά-σκευος (παρρα-σκευή), 2, *adv.* ὡς, — 1 niet voorbereid, uitgerust ANTIPH. 3 D., THUC. 3, 13, 25, LYS. 2, 33, DEM. — 2 zonder vertoon: een voudig Ltr.
ἀπ-αράσσω, *att.* ττω, — 1 afrukken, afslaan Ξ 497, HDT. 8, 90, THUC. 7, 63, 14, SOPH. Tr. 1015.
ἀ-παρά-στατος, niet verschenen PAP.
ἀ-παρ-ατήρητος, zonder veiligheidsmaatregelen POL. 14, 1, 12.
ἀ-παρά-τιλος, 2, wien de haren niet uitgetrokken zijn AR. Lys. 279, LUC.
ἀ-παρά-τρεπτος, onafwendbaar PLUT.
ἀ-παρ-αφυλάκτως, *adv.*, onvoorzichtige AESOP.
ἀ-παρά-χῦτος, 2, onvermengd PLUT.
ἀ-παρ-αχώρητος, 2, — 1 niet wijkend. — 2 niet vermijdend POL. — 3 niet toegevend PLUT. 10 a.
ἀπ-αργμα, τό, primitieve AR. Pax 1056.
ἀπ-αργυρισμός, ὁ, aflossing, *v. e. schuld* PAP.
ἀ-παρ-εγ-χείρητος, onaantastbaar: voortreffelijk (PL.) LOC. 95 a.
ἀ-παρ-εμπίδιστος, ongestoord EPIC. Ench. 1, 1.
ἀ-παρ-εν-όχλητος, 2, ongestoord PLUT.
ἀπ-ἄρεσκα, — 1 mishagen, τινι THUC. 1, 38, 20, τινι PL. Theat. 202 d. — 2 *med.* (*z. ἀραρίσκω*), *eig.* zijn eigen zaak weer geheel in orde maken: iemand voldoende geven T 183.
ἀ-παρ-ηγόρητος, 2, voor troost, voor rede onvatbaar PLUT.

ἀ-παρθέρευτος, 2, onbetamelijk voor een maagd EUR. Iph. A. 993, Ph. 1739.
ἀ-παρθένης, ἡ, — 1 geen maagd meer THEOCR. 2, 41. — 2 παρθένης ἄ., ongelukkig meisje EUR. Hec. 612.
ἀπ-αρθρώ, in leden deelen HIPPOCR.
ἀπ-αριθμέω, — 1 opsommen, optellen MEN. Epit. 164. — 2 afbetalen XEN. Cyr. 3, 1, 34.
ἀπ-αριθμησις, ἡ, optelling THUC. 5, 20, 26.
ἀπαρίνη, ἡ, kleefkruid THEOPHR.
ἀπαρίνης ὀ, kleefkruidsap NIC.
ἀπ-αρκέω, — 1 voldoende zijn AESCH. Pers. 474, SOPH. O. C. 1769, HEROND. 3, 6. — 2 voldoende vinden: tevreden zijn AESCH. Ag. 379.
ἀπ-αρκτιάς, ου, ὁ, Noordenwind ARISTOT., *vgl.* LYCOPHR. 27.
ἀπ-αρνεομαι, *dep. pass.*, — 1 ontkennen, loochenen HDT. 6, 69, SOPH. Ant. 443. — 2 weigeren ATT.: PL. Phaedr. 256 a. — 3 verloochenen, τινι N. T. Mt. 26, 34; ἐαυτόν Mt. 16, 24; *pass.* Luc. 12, 9.
ἀπ-αρνος, 2, — 1 ontkennend HDT. 3, 99, SOPH. Ant. 435. — 2 weigerend AESCH. Supp. 1040.
ἀπ-αρνεύω, = ἀπανδρώ, THEOPHR.
ἀ-παρρησίαστος, 2, — 1 niet vrijmoedig CIC., LUC. — 2 zonder vrijheid van woord POL. 23, 12.
ἀπ-αρτάω, — 1 bevestigen van iets af: ophangen EUR. Andr. 412; *pass.* afhangen van XEN. Eq. 10, 9. — 2 *overdr.* afhankelijk maken van iets, ἐκ τινος LUC.; *pass.* van iets, iemand afhangen, afhankelijk zijn; Ltr. τινι, aan iets gebonden zijn PLUT. — 3 „losbinden” (*lat. seivungo*) scheiden, verwijderen; τὸν λόγον τῆς γραφῆς, van het punt van aanklacht afdwalen DEM. 18, 58. — 4 *intr.* zich verwijderen THUC. 6, 21, 7.
ἀπ-αρτί (*z. ἄρτι*), *adv.*, — 1 juist, nauwkeurig HDT. 2, 158. — 2 juist, volkomen AR. Plut. 388. — 3 N. T. *beter* ἀπ’ ἄρτι, van nu af aan Joh. 13, 9.
ἀπ-αρτία, ἡ, — 1 publieke verkooping HIPPOCR. — 2 bagage LXX.
ἀπ-αρτίζω, — 1 gereed maken POL.; *pass. en intr.* gereed komen, rijp worden ARISTOT., HIPPOCR. — 2 *intr.* passen, πρόσ τι ARISTOT. — 3 vervullen; vol maken (N. T.).
ἀπ/αρτι-λογ-τη, ἡ, volle som HDT. 7, 29 ANTIPH., 99 D.
ἀπ-άρτιον, τό, προγράφειν, liquidatie aankondigen PLUT. Cic. 27.
ἀπ-άρτισις, ἡ, ARISTOT., *en ἀπ-αρτισμός, ὁ, N. T., voltooiing N. T. Luc. 14, 28.
ἀπ-αρτίως, *adv.* = ἀπαρτί, HIPPOCR.
ἀπ-ἄρτύω, = *volg.*, ook *med.* PLUT.
ἀπ-ἄρτύω, — 1 afscheppen HDT. 4, 2, HIPPOCR., AR. Eq. 921, COM. — 2 ontnemen, vernietigen EMPED. 138 D. — 3 verminderen PLUT.
ἀπ-αρχαίδομαι, *intr.*, verouderen D. H.
ἀπ-αρχή (*z. volg.*), ἡ, — 1 proef, *eerstelingen van den nieuwen oogst enz.* HDT. 1, 92, 3, 71, SOPH. Tr. 183, THUC. 3, 58, 6, AR. Ran. 1241, PL. Leg. 806 d, TR., N. T. Rom. 11, 16. — 2 geestelijke eerstelingen(n) PL. Prot. 343 a, PLUT.; προσφθεγμάτων EUR. Ion 402; ook *v. d. eerste bekeerde christenen* Rom. 16, 5. — *Ltr.* PAP.: 3 Jodenbelasting. — 4 successierechten. — 5 nationaliteitsbewijs.
ἀπ-ἀροχοι, — 1 een begin maken: iets als begin den goden offeren, *spec.* τριχας, *de haren op het voorhoofd* γ 446 ∞ ξ 422. — 2 *vand.* een offer beginnen AR. Ach. 237. — 3 *de eerstelingen offeren* HDT. 3, 24; 4, 61, ATT. — 4 *vand.* als een proefje, als het beste uitkiezen PL. Leg. 767 c. — 5 beginnen LUC.*

ἀπ-άρχω, — 1 ver weg heerschen PIND. N. 4, 46. — 2 wegvoeren (?) ΒΑCCH. 11, 6.

ἀ-πᾶς, ἀ-πᾶσα, ἀ-πᾶν (< *ση + πᾶς; een *derg.* uitdrukking v. lateren oorsprong σύμ-πᾶς, z. σύν); door πᾶν ATT. ook ᾶ in ᾶπᾶν; versterkt πᾶς; — 1 *sing.* geheel en al. — 2 *pl.* alle(n) te zamen X 241 (ὄμα πάντες Ω 253) tot N. T. Luc. 3, 21.

ἀπ-ασκαρίζω (σκαρῶ), wegspringen COM.

ἀπ-ασπάζομαι, van elkaar afscheid nemen N. T. Act. 21, 6.

ἀπ-ασπείρω, stuiptrekken EUR. Ion. 1207.

ἀ-παστ-ία, ἡ, het vasten AR. Nub. 621.

ἀ-παστος (πατέουαι), 2, niet geproefd hebbende: nuchter T 346, ζ 250.

ἀπ-αρχολ-έω, *pass.* bezig zijn LUC.

ἀπατάω (z. bij ἀπάτη), — 1 misleiden. — 2 bedriegen I 344, GORG. 23 D. ATT.; τινά τι THUC. 5, 9, 18. — 3 listig berooven van τιος SOPH. Ai. 807. — 4 verleiden N. T. I Tim. 2, 14.

ἀπ-ἀτερθέ(ν) (: ἄτερ = ἀπένευθε: ἀνευ), afgezonderd Σ 217, PIND. O. 7, 74, *m. d. gen.* ver van E 445.

ἀπατεύω = ἀ-άω XENOPHAN 1. 11, 3 D.

ἀπατεύω, ὄνος, ὁ, bedrieger Democr. 63 D. PL. Rep. 451 a.

ἀπάτη, ἡ, — 1 bedrog, μετ κακή B 114. *alg. tot N. T.* Mt. 13, 22. — 2 list v 294. — 3 verijdeling, bedriegelijk ontrooven SOPH. Ant. 630. — 4 zinsbegoocheling, v. kunstgenot POL.; tijdverdrijf (vgl. *lat. noctes fallere?*). — 5 genot, verleiding N. T. 2 Petr. 2, 13.

(bij HOM. reeds ἀπατηλός, -τήλιος, vermoedelijk *dus* ᾶ. niet eerst uit ἀπατάω gevormd; *apat-ā oorspr. schade, leed (> bedrog, vgl. *lat. fraus* leed (straf) > bedrog): *lat. pāt-ion, passus* < *pat-to-s; ᾶ. vaak in bet. dicht bij gr. ἄτη (z. d.). — *Msch. beter ἀπατ-άω: πάτος, aanvankelijk:* iemnd het pad, spoor doen verliezen, misleiden; *eerst daaruit ἀπάτη. Over „pad-vinders“ in ouden tijd vgl. lat. ponti-fices en sprookjes als van Klein Duimpje).*

ἀπατή-λιος, 2, bedriegelijk, slechts ξ 127 enz.

ἀπατη-λός, 3, = *voorg.*, A 526, PARM., 8, 52 D. PL. Gorg. 465 b.

ἀπάτησις, ἡ, misleiding LXX.

ἀπατητι-κός, 3, = *voorg.*, PL. Soph. 240 d, XEN. Hipp. 5, 5.

ἀπ-α-τιμάζω, AESCH. Eum. 95, -μάω N 113, smadelijk behandelen.

ἀπ-ατιμίζω, *tr. intr.* uitdampen ARISTOT.

*Απατούρια, ὠν, τό, feest der fratriën in Athene en in Ionië (HDT. 1, 147), *aanvankelijk gevierd door de ἀπάτορες* (< *ση-patōr), „die één stamvader hebben.“ (Vandaar de ion. ’, niet’, en de algemeene, *rythmische verlenging van o tot ὄ = ou*). Het feest duurde 3 dagen in Oct./Nov. Vgl. XEN. Hell. 1, 7, 8.

ἀ-πάτωρ, ὀρος, — 1 vaderloos, τιος SOPH. O. C. 1383, EUR. Herc. 114 tot N. T. Hebr. 7, 3. — 2 van een onbekenden vader PLUT., PAP.

ἀπ-αυαίνω, doen verdorren ARISTOT.

ἀπ-αυγάζομαι, afstralen CALL.

ἀπ-αυγάσμα, τό, afschijnsel N. T. Hebr. 1, 3.

ἀπ-αυδάω, — 1 verbieden, μετ μή *c. inf.* — 2 het opgeven. Beide TR.: SOPH. O. R. 236, COM., vgl. AR. Ran. 369. — 3 verstommen LUC.

ἀπ-αυθᾶδίζομαι, verwaand, brutaal zijn PL. Ap. 37 a.

ἀπ-αυθημερίζω, nog denzelfden dag terugkeeren XEN. An. 5, 2, 1.

ἀ-παυστί, *adv.*, onophoudelijk DIO CASS.

ἀ-παυστος, 2, — 1 *act.* niet te stillen, δίψα THUC. 2, 49, 4. — 2 *intr.*: wat geen einde heeft PARM. 8, 27 D., voortdurend, eeuwig AESCH. Supp. 574, PL. Tim. 36 e. — 3 niet ophoudend met, aflatend van EUR. Supp. 82.

ἀπ-αυτο-ματιζώ, vrijwillig doen PLUT. 717 b.

ἀπ-αυτο-μολέω, overloopen THUC. 7, 75, 19.

ἀπ-αυχεν-ίζω, den nek afsnijden DIOD.

ἀπ-αφ-αναίνω, geheel droogen THEOPHR.

ἀπαφρίσκω, *f.* ἀπαφήσω, Ltr.; HOM. *aor.* ἤπαφον, bedriegen, voor den gek houden λ 217; *med.* = *act.*, ψ 216.

(*redupl. uit den W. van ἄπρω, stam ion. ἀφ-, vgl. ἀφή, HOM. ἀφᾶω Z 32: ἀπ-αφ-ίσκω; z. ἄπρω. Voor bet. z. het (verw.) sorb. jebac bedriegen enz., lat., tango bedriegen PL. Epid. 705, eld.*)

ἀπ-εγγλωτίζομαι, zonder tong zijn LUC.

ἀ-πέδιλος, 2, ongeschoeid AESCH. Pr. 135; -ωτος, CALL.

ἀ-πεδος, niet geaccidenteerd: effen HDT. 1, 110, *eld.*, THUC. 7, 78.

(*vgl. latere vorm δμώπεδος; < *ση pedo-: één vlak hebbend, z. πέδον.*)

ἀπ-εθίζω, ontwennen AESCHIN. 1, 34, PLUT.

ἀ-πειθ/αρχ-ία, ἡ, ongehoorzaamheid aan het gezag ANTIPI. 72 D.

ἀ-πειθειᾶ, ἡ, ongehoorzaamheid XEN. Mem. 3, 5, 5.

ἀ-πειθ-έω, — 1 ongehoorzaam, onvolgzaam zijn AESCH. Ag. 1049, PL. Phaedr. 271 b. — 2 > hun woord (*verw. lat. fides*) breken, τιτι PL. Leg. 949 d.

ἀ-πειθής, 2, *adv.* ὡς, — 1 ongehoorzaam; onbuigzaam THUC. 2, 84, 5 *alg. tot N. T.* Rom. 1, 30. — 2 niet overtuigend THEOGN. 1235.

ἀπ-εικάζω, — 1 gelijk maken; nabootsen, v. vorm en taalgeheiden PL. Crat. 419 c, d. — 2 gelijk stellen: vergelijken PL. Symp. 221 c, DEM. — 3 *pass. refl.* zich vergelijken PL. Rep. 563 a. — 4 gissen HDT. 9, 32.

ἀπ-εικασία, ἡ, afbeelding PL. Leg. 668 a.

ἀπ-εικασμα, τό, afbeelding PL. Crat. 402 d.

ἀπ-εικότως, *adv.* niet passend, met onrecht THUC. 1, 73, 14.

ἀπ-ειλέω, *elisch inf.* ἀπο-Ἔλην, — 1 van zijn standpunt afdringen: in het nauw drijven HDT. 1, 24; 2, 141. — 2 *vand.* afdringen > dreigen, τιτι ἀπειλάς N 220, μῦθον A 338, SOL. 73 a 3 D., HDT. 3, 77, ATT.: AR. Pl. 88, XEN. An. 5, 5, 22. — 3 *verzw.* met trots beweren φ 383; beloven Ψ 863. — 4 met μή, verbieden N. T. Mt. 4, 17.

ἀπειλη (z. ἀπ-ειλέω), ἡ, — 1 bedreiging I 244, GORG. 27 D., ATT.: SOPH. Ant. 753, PL. Prot. 325 d, N. T. Eph. 6, 9. — 2 grootspraak Ξ 479.

ἀπειλη-μα, τό, bedreiging SOPH. O. C. 660.

ἀπειλητήρ, ἦρος, ὁ, bluffer H 96.

ἀπειλητι-κός, 3, dreigend HDT. 8, 112.

ἀπειλητι-κός, 3, dreigend PL. Phaedr. 268 c.

ἀπ-ειμι (εἶμι), — 1 weg zijn, niet aanwezig zijn sinds τ 169 *alg. tot N. T.* 2 Cor. 13, 2. — 2 *in tijd:* veraf zijn β 285. — 3 afliegen, verwijderd zijn sinds K 351 *alg.* — 4 *praegn.* wegblijven Y 7.

ἀπ-ειμι (εἶμι), — 1 weggaan, vaak van een niet-onmiddellijk (*dus = zullen*) weggaan ρ 593 tot N. T. Act. 17, 10. — 2 teruggaan HDT. 6, 97, PL. Prot. 318a.

ἀπ-είπον, HOM. ἔ(F)ειπον (z. ἀπ-αγορεύω; *bovendien:*) — 1 uitspreken H 416, *eld.* — 2 afzweren μῆεν τιτι T 35. — 3 *med.*: hetz. N. T. 2 Cor. 4, 2. — 4 afwijzen, weigeren A 515, HDT. 1, 205. — 5 verstooten HDT. 1, 59. — 6 afzien van HDT. 5, 56; 7, 14. — 7 verbieden; ontkennen, den moed opgeven, z. ἀπ-αγορεύω.

ἀπειράκις, *adv.*, oneindig maal ARISTOT.
 ἀπειραντος, 2, onbegrensd PIND. P. 9, 35.
 ἀπειραστος, 2, onervaren N. T. Jac. 1, 13.
 ἀπειράτος, *ep. ion.* -ητος, 2, (ἀπειράτος, PIND. O. 6, 54), — 1 *pass.* onbeproofd P, 41, HDT. 7, 9, 3, DEM., LUC. — 2 niet bezocht, eenzaam PIND. — 3 *act.* onervaren, die geen proef genomen heeft M 304, φ 170, PIND. N. 1, 24, LUC. τινος.
 ἀπειρωγ, *ion.* -έρωγ, HOM. ἀπόεργω, *aor.* 2 ἀπόεργαθε, twee van elkaar houden: — 1 scheiden A 325. — 2 weg-, afhouden γ 296 *alg.*; τί τινος AESCH. Sept. 471, *maar ook omgekeerd* τινά τινος HDT. 2, 124, THUC. 2, 39, 21. — 3 *vand.* een plaats links of rechts laten liggen HDT. 7, 43. — 4 beletten ATT.: PL. Tim. 22 e.; verbieden DEMOCR. 259 D. — 5 opsluiten HDT. 1, 154. — 6 verwijderen Ω 238, φ 221. — 7 *pass. refl.* van iemand afblijven PL. Leg. 879 d.
 ἀπειρείσιος, *z.* ἀπερείσιος.
 ἀπειρία (I. ἀπειρος), *ή*, eindeloosheid PL. Phil. 16 c. ARISTOT.
 ἀπειρία (II. ἀπειρος), *ή*, — 1 onervarenheid en — 2 onwetendheid. Z. THUC. 2, 87, 13, PL. Gorg. 518 d, Rep. 487 b.
 ἀπειριτος (> περι-ίτος, om-gaanbaar, *v.d. Oceaan*) 2, waar men niet omheen kan loopen, onmetelijk x 195, HES. Th. 109.
 ἀπειρόγαμος (II. ἀπειρος), ongehuwd COM.
 ἀπειρόδαμρος, eindeloos weenend AESCH. Supp. 68.
 ἀπειρόδρακος, niet bedauwd EUR. El. 735.
 ἀπειρόκακος, 2, — 1 onbekend met het ongeluk EUR. Alc. 927. — 2 onbekend met het kwaad, onschuldig THUC. 5, 105, 34.
 ἀπειροκαλεύομαι, laag bij den grond zijn AESCHIN.
 ἀπειροκάλλια, *ή*, — 1 ordinarheid PL. Rep. 403 c. — 2 *pl.* gemeenheden XEN. Cyr. 1, 2, 3. — 3 overlading D. H., *and.* PLUT. Galb. 11.
 ἀπειροκαλος, 2, die het schoone zelf niet ervaren heeft: — 1 alledaagsch, smakeloos > gemeen PL. Leg. 775 b. XEN. Mem. 3, 10, 5, DEM. — 2 *verzw.* met beperkten blik PL. Phaedr. 244 c.
 ἀπειρολεχής, ongehuwd AR. Th. 119.
 ἀπειρομάχας, die geen gevecht heeft doorge-
 maakt PIND. N. 4, 30.
 ἀπειρόπλους, niet bevaren LUC.
 ἀπειροπόλεμος, zonder oorlogservaring D. H.
 I. ἀπειρος (*z.* πείραξ), on-eindig, eindeloos *z.* AESCH. Ag. 1382: net, waar geen einde aan is φ Pr. 1072 ἀπέραντον δίκτυον; V.-SOCR.: ANAXIMAN. 1, 9, 10 *enz.*, ANAXIMEN, 1 D., PIND. fr. 130, HDT. 5, 9, ATT.: PL. Phaedr. 267 b, (N.T.).
 II. ἀπειρος (πείρα), 2, *adv.* ως, zonder proef, -ervaring: onbekend met, τινος HERACL. 1., EMPED. 112, 3 D., PIND. I. 7, 70, HDT. 8, 1 φ 2, 111, ATT.: PL. Symp. 221 e, N. T. Hebr. 5, 13.
 ἀπειροσύνη, *ή*, onkunde EUR. Med. 1094.
 I. ἀπειρων, on-eindig, eindeloos H 446, EMPED. 28, 1 D. PIND. P. 2, 64, AESCH.
 (*z.* πείραξ oude *r/n* *stam*; *ā.* zooals κτήμα: ἀκτήμων HOM.).
 II. ἀπειρων, onervaren SOPH. O. R. 1089.
 (*morphol.* „onjuist”, naar I gevormd, *v* πείρα).
 ἀπ-έκ, τινος, buiten HYMN. Ap. 110.
 ἀπ-εκδέχομαι, verwachten N. T. Hebr. 9, 28.
 ἀπ-εκδύομαι, — 1 *overdr.* uittrekken, afleggen N. T. Col. 3, 9. — 2 ontwapenen N. T. Col. 2, 15.
 ἀπ-εκδύσις, *ή*, het afleggen N. T. Col. 2, 11.
 ἀπ-εκλήθομαι, vergeten, verliezen ω 394.
 ἀπέλαστος, 2, ongenaakbaar PLUT,

ἀπ-ελώνω (*daarnaast* ἀπ-ελάω of ἀπ-ελάμι, *dor.* bij XEN. Cyr. 8, 3, 32, AR. Lys. 1001? *vgl.* bijv. INSCR. argol. ποτελατω), — 1 wegdrijven, -jagen ATT.: PL. Ap. 37 d tot N. T. Act. 18, 16. — 2 voor een ambt doen vallen (*vgl.* repulsa) PL. Rep. 564 d. — 3 afwijzen, *iemd met een verzoek* HDT. 5, 94. — *intr.* 4 aftrekken HDT. 7, 208. — 5 terugrijden. — 6 *pass. refl.* = aftrekken.
 ἀπ-ελεγμός (ἐλέγχω), *ός*, weerlegging N. T. Act. 19, 27.
 ἀπ-ελέγχω, overtuigen ANTIPH. 5, 21.
 ἀπέλεθρος (*z.* πέλεθρον; < *ση-π. één ploeglengte lang), *ntr.* een geweldig stuk, -eind Λ 354; ontzaglijk E 245, *enz.*
 ἀπελευθεριός, van een libertinus PLUT.
 ἀπελευθερισμός, *ός*, vrijlating INSCR.
 ἀπ-ελεύθερος, *ός*, *fem.* -α, — 1 vrijgelaten slaaf LYS. 7, 10, PL. Leg. 930 d. — 2 *Christ.* van zonden bevrijd N. T. 1 Cor. 7, 22.
 ἀπελευθερόω, vrijlaten PL. Leg. 855 b, PLUT., LUC.
 ἀπελευθέρω-σις, *ή*, vrijlating DEM., PLUT.
 ἀπελλάζω, *lacon.* = ἐκκλησιάζω, PLUT.
 (ἀπελλά [*z.* *η-pel-ai: ἐν + *lat.* pello, *vgl.* *lat.* populus?] volksvergadering in Sparta).
 ἀπ-ελπίζω, — 1 wanhopen POL. — 2 van iemand iets hopen N. T. Luc. 6, 35?
 ἀπ-ελπισμός, *ός*, wanhoop POL.
 ἀπ-εμέω, uitspuwen, opgeven E 437, AESCH. Ag. 1599(?). LUC. Cont. 7.
 ἀπ-εμπολάω, — 1 verkoopen, τινος, voor iets EUR. Cycl. 257, XEN. — 2 verraden EUR. Tr. 973.
 ἀπ-εμφερής, 2, ongelijk THEOPHR.
 ἀπ-έναντι, *adv.*, — 1 tegenoverstaand POL., τινός. — 2 coram N. T. Mt. 27, 61. — 3 tegen N. T. Act. 17, 7.
 ἀπ-εναντίον, *adv.*, = *voorg.*, HDT., 7, 55.
 ἀπ-εναντίως, *adv.*, = *voorg.*, LUC. Nigr. 36.
 ἀπ-εναρίζω, van de ἐναρα, wapenen, berooven M 195, *in tmesis* of *adv.*
 ἀπ-ενεώω, doen verstommen LXX.
 ἀπ-ενέπω, = -εννέπω, EUR. Iph. A. 552.
 ἀ-πενθήσις, vrij van leed BACCH. fr. 11, 2, AESCH. Pr. 956.
 ἀ-πένθητος, 2, = *voorg.*, AESCH. Eum. 912.
 ἀπ-ενιαυτέω, een jaar weg zijn PL. Leg. 868 c; *spec.* in ballingschap; τησις, *ή*, *ib.* e.
 ἀπ-ενιαυτίζω, — 1 = -τέω, XEN. Mem. 1, 3, 13. — 2 nog een jaar leven DIO CASS.
 ἀπ-εννέπω, verbieden AESCH. Eum. 956, SOPH. O. C. 209, EUR.
 ἀπ-έοικα, ongelijk zijn: — 1 onwaarschijnlijk zijn. — 2 onbegrijpelijk zijn Ltr.
 ἀ-πέπαντος, onrijp THEOPHR.
 ἀ-πεπλος, 2, onbekleed PIND. N. 1, 50, *z.* φαρών EUR. Ph. 328.
 ἀ-πεπτέω, niet verteren PLUT., LUC.
 ἀ-πεπτος (πέσσω), 2, *adv.* ως, niet smeugemaakt: — 1 niet verteerd HIPPOCR. — 2 niet gerijpt Ltr. — 3 onverteerbaar ARISTOT.
 ἀ-περ, *vgl.* ὄσπερ, zooals AESCH. Eum. 660, XEN. Hell. 6, 1, 5.
 ἀ-περαντολογία, *ή*, eindeloos gezwets LUC.
 ἀ-πέραντος (περαίνω), 2, — 1 onbegrensd ANAXIMAN. 14 D., PIND. N. 8, 37, ATT.: AR. Nub. 392, EUR. Med. 212, PL., N. T. 1 Tim. 1, 4. — 2 onvoltooid DEM., POL. — 3 eindeloos, vruchteloos THUC. 4, 36, 33. — 4 > zonder einde, uitgang: δίκτυον AESCH. Pr. 153, 1078.
 ἀπ-εράσις, *ή*, — 1 het uitspuwen PLUT. — 2 het afleiden van overvloedig vocht THEOPHR.

ἀ-πέρωτος, 2, — 1 ondoordringbaar AESCH. Supp. 1050. — 2 niet te doorwaden Ltr.
 ἀ-περάτωτος (πέρας), 2, onbegrensd PLUT.
 ἀ-εράω, — 1 overvloedig vocht afleiden THEOPHR. — 2 uitspuwen AESCH. Ag. 1599(?)
 (gr. *eras-: o. ind. rása- m. vocht, lit. rasà dauw, vgl. lat. rōs dauw).
 ἀ-εργάζομαι, dep. med., — 1 afwerken, voltooiën XEN. Med. 1, 4, 4. — 2 bewerken, m. praedic. acc.: maken tot PHILOL. 11 D., PL. Gorg. 460 b, eld. — 3 τινά τι, iemd iets (aan)doen PL. Charm. 173 b. — 4 wegwerken, een schuld PAP.
 ἀ-εργαθεῖν, z. ἀπειργω.
 ἀ-εργασία, ἡ, — 1 het bewerken, vormen, scheppen, τῶν εἰκόνων PL. Prot. 312 d. — 2 verwekken PL. Alc. II 140 b, Gorg. 462 c en e.
 ἀ-εργαστικός, 3, — 1 bewerkend PL. Rep. 527 b, EPICUR. 148 Us. — 2 ἡ σκευῶν ἀπεργαστική, nl. τέχνη, de kunst om gereedschap te vervaardigen PL. Epin. 375 b.
 ἀ-εργος, verouderd, uitgediend INSCR.
 ἀ-ερίδω, volbrengen HDT. 4, 62.
 ἀ-περ-εἰ, = ὄσπερ εἰ, zooals SOPH. El. 189.
 ἀ-περίδω, — 1 stutten, vast doen rusten PLUT. — 2 med. iets van zich zelf, ἐλπίδας enz. op iets (τινι of praep.) doen rusten PLUT., — 3 tegen iets, op iemd doen neerkomen POL., Ltr. — 4 pass. refl. zich zelf op iets doen steunen, τινι PL. Symp. 190 a.
 ἀ-περείσιος, 2, „waar men niet door heen kan komen”: eindeloos groot, -lang, -veel A 13, τ 529.
 (evenals ἀπειρείσιος uit à pr. + περετος; *περετος: πέλω, vgl. ἔμπετος en dgl.; εἰ (= ε) in 2de of 3de lettergr. verlegd naar den eisch v. h. vers).
 ἀ-έρεισις, ἡ, het steunen, vastdrukken PL. Crat. 427 a, PLUT.
 ἀ-ερεύομαι, uitstroomen AP. RH.
 ἀ-ερηῶω, pass. van iets, τινος, beroofd worden PL. Polit. 274 b, PLUT.
 ἀ-ερητύω, afhouden AP. RH.
 ἀ-περιήγητος, onbeschrijfbaar PL. Leg. 770 b.
 ἀ-περικάθατος, niet geheel gereinigd LXX.
 ἀ-περιάλλητος, „onoverzetsbaar” AR. Ran. 839.
 ἀ-περίληπτος, 2, — 1 onbep. — 2 niet in eens te bevatten EPICUR., PLUT.
 ἀ-περιμερίμωος, adv., „niet met zorgen omkleed” AR. Nub. 136.
 ἀ-περινοήτως, adv., onvoorzien POL.
 ἀ-περίοδος, zonder perioden D. H.
 ἀ-περίοπτος, onbemerkt THUC. 1, 41.
 ἀ-περίοριστος, onbepaald, onbep. II. ὕψους 16, 1.
 ἀ-περίσκεπτος, 2, adv. ως, onbezonnen THUC. 6, 65, 12.
 ἀ-περίσπαστος, 2, niet door andere bezigheden verhinderd POL., PLUT., N. T. I Cor. 7, 35.
 ἀ-περίστατος, — 1 ongevaarlijk POL. — 2 alleen staand EPICUR. 4, 1, 159.
 ἀ-περιτήτος, (onbesneden =) overdr. verstokt N. T. Act. 7, 51.
 ἀ-περιτροπος, zijn περιτροπή, beurt, niet krijgend; ὄφ: onverschillig SOPH. El. 183.
 ἀ-περίττος, zonder overdaad Ltr.
 ἀ-περιφερής, niet rond THEOPHR.
 ἀ-πέρωω, f. -ησω, weggaan EUR. Herc. 260, com.; ἀπερρε, pak u weg AR. Nub. 783.
 ἀ-περυγγάνω, uitbraken Ltr.
 ἀ-περυθρίαω, het blozen verleen: schaamteloos weigeren AR. Nub. 1216, Ltr.
 ἀ-περύωω, — 1 afwerpen HDT. 1, 32, τί τινι. — 2

tegenhouden Δ 512. — 3 med. zich van het lijf houden NIC. — 4 pass. refl. zich inhouden: zwijgen SOPH. O. C. 169.
 ἀπ-ερούσιβωω, met meeldauw bedekken Ltr.
 ἀπ-έρχομαι, f. -ελευσομαι tot N. T., att. ἀπ-εμι, weggaan, eig. en overdr., — 1 weggaan, vertrekken; alg. σινδς Ω 766 — 2 spec. overloopen XEN. An. 1, 9, 23; aftreden POL. — 3 weggaan, naar huis terugkeeren PL. Symp. 193 c. — 4 zich verbreiden N. T. Mt. 4, 24.
 ἀπ-ερωεύς (έρωή vaart), ὁ, die tegenhoudt, ἐμῶν μενέων Θ 361.
 ἀπ-ερωέω (έρωή rust), rusten van, πολέμου II 723.
 ἀπ-έρωτος (of ἀπέρωτος volg. oude traditie?) 2, liefdeloos AESCH. Ch. 600.
 ἀπ-εσθίω, afbijten AR. Av. 26, DEM., Ltr.
 ἀπ-εσσούα, XEN. Hell. 1, 1, 23: lacon. „heeft zich uit de voeten gemaakt”.
 (Vgl. HESYCH. ἀπεσούη (bedorven) ἀπεσώθη, Λάκωνες; σοσῦται διώκεται, σοῦται διώκεται, σώζεται (van σόςφος: σῶω)?). Naast ἔσσενα: ἔχενα, zoo ἔσσην: ἔρρηγ; ou = de oe-klank van dor. v.).
 ἀπ-εστώ (εἰμι), ἡ, afwezigheid HDT. 9, 85.
 ἀπ-ευδίασμός, ὁ, het helder maken Ltr.
 ἀ-πευθής, 2, — 1 niet uitvorschaar γ 88. — 2 zonder iets te hebben uitvorscht, gehoord γ 184.
 ἀπ-ευθύνω, — 1 weer recht maken POL. 2, 33. — 2 (weer) in orde brengen, de chronologie D. H. — 3 overdr. richten; sturen PL. Critias 109 c, Rep. 282 e, AESCH. Ag. 1667, SOPH. — 4 beteugelen, boeien SOPH. Ai. 72.
 ἀ-πυκος, 2, zonder harshout THEOPHR.
 ἀπ-ευκταῖος, 2, = volg., PL. Ax. 369 b.
 ἀπ-ευκτος, 2, af te bidden: verwenscht AESCH. Ag. 638, PL. Leg. 628 c, LUC.
 ἀπ-ευνάζω, doen inslapen; overdr. tot rust brengen, κακῶν SOPH. Tr. 1242.
 ἀπ-εύχετος, 2, = -ευκτος, AESCH. Ch. 155.
 ἀπ-εύχομαι, — 1 afbiden: bidden dat niet AR. Th. 714, EUR. Hipp. 891, PL., DEM. (met μὴ c. opt. of c. inf.). — 2 afzweren, verloochenen AESCH. Eum. 608.
 ἀπ-ευωνίζω, goedkoop maken LUC. Nigr. 23.
 ἀπ-εφθός (έψω), 2, — 1 gekookt, ὕδωρ com. — 2 uitgesmolten: gereinigd, louter, v. γουδ THEOBN. 1106, HDT. 1, 50; 2, 44, THUC. 2, 13, 3.
 ἀπ-εχθαίρω, — 1 hevige haten Γ 415. — 2 iets gehaat, onaangenaam maken δ 105.
 ἀπ-εχθάνομαι, f. -εχθήσομαι, aor. -ηχθήμην, — 1 zich gehaat maken, τινι Γ 454, PL. Ap. 24 a, THUC., and.; πρόσ τινα EUR. Med. 290, PLUT. Galba 18. — 2 act. gaan haten π 114 (ω 96).
 ἀπ-έχθειά (: -εχθής), ἡ, haat, vijandschap AESCH. Pr. 121, PL. Ap. 22 e, and.
 ἀπ-έχθημα, τό, het gehate EUR. Tr. 425.
 ἀπ-εχθής, 2, adv. ὧς, — 1 gehaat SOPH. Ant. 50. — 2 vijandig H. D.
 ἀπ-έχθομαι, = -εχθάνομαι, THEOCR. 7, 45.
 ἀπ-έχω, I. „a-f-hebben”: — 1 ontvangen hebben van iemd, geld enz. (vgl. ἀπ-οχή kwitantie), antwoord AESCHIN. 2, 50, PAP., N. T. Mt. 6, 2; „zij hebben hun loon weg”. — 2 intr. afliggen, verwijderd zijn ANAXIMAN. 17 D. HDT. 6, 119, ATT.: XEN. An. 4, 3, 5, N. T. Luc. 15, 20.
 II. afhouden: — 3 v. houden van τινος Z 96, HDT. 8, 22, τινι υ 263, AESCH. Ag. 1125. — 4 overdr. afhouden van, beletten PL. Leg. 912 e (pass.). — pass. refl. 5 zich ver houden, onthouden van, τινος Θ 35, EMPED. 140 D., HDT. 7, 125, PL. Phaen. 83 b, pass. bij ATT., vaak N. T.; Act. 15, 29. — 6 iemd

met rust laten HDT. 7, 13. — 7 sparen τ 489.
ἀπεψία, ἡ, onverteerbaarheid ARISTOT., Ltr.
ἀπέψω, *ion.* = ἀφ-έψω.
ἀπηγορεύομαι, zich verdedigen ARISTOT.
ἀπηγορέω, τό, verdediging PL. Leg. 765 b.
ἀπηδάλω, 2, zonder stuurriem ARISTOT.
ἀπηθέω, uitzeven AR. Ran. 943.
ἀπηκτος, niet vast, niet compact ARISTOT.
ἀπηλεγέως (: ἀλέγω), *adv.*, zonder zich te bekommeren: onomwonden α 373, I 309, HYMN. Merc. 362, AP. RH.
ἀπηλιαστής, οὔ, ὁ, vijand van de processen der Ἡλιαία AR. AV. 110.
ἀπηλιώτης (*oude samenstelling*, vgl. Κράτ-ιπτος *en dgl.*; ἀπ-ήλιος, van den zonkant komend), ου, ὁ oostenwind HDT. 4, 22, *eld.*, EUR. Cycl. 19, ARISTOT.
ἀπιήμαντος, — *pass.* 1 ongedeerd τ 282 PIND. O. 8i. f. — 2 het noodige niet dervend AESCH. Ag. 377. — *act.* 3 niet derend AESCH. Supp. 575.
ἀπιήμβροτον z. ἀφ-αμαρτάνω.
ἀπιημονία *en* ἀπιημοσύνη, ἡ, ongedeerdheid, gezondheid CALL., THEOGN. 758.
ἀπιήμων, 2, — 1 ongedeerd v 39, PIND. N. 1, 54, HDT. 1, 42, AESCH. Ag. 554. — 2 *act.* onschadelijk AESCH. Supp. 186. — 3 *posit.* gunstig, heilzaam, οὔρος ε 268.
ἀπιήνη, ἡ, — 1 vrachtwagen Ω 324, reiswagen AESCH. Ag. 906, SOPH. O. R. 753. — 2 span EUR. Ph. 328. — 3 *overdr.* schip EUR. Med. 1123.
*(msch ion. woord < *spn + pñn- : pñnos ὄφρασμα HESYCH., lat. pannus lap goed; ἀ. dan huidfkar vgl. ὑπερτερεῖν ἀραρνία ζ 69?)*
ἀπιήνης, — 1 onvriendelijk A 340, PL. Phaedr. 257 b. — 2 terugtootend AR. Nub. 974(?).
*(z. προσ-ηνης; < -ἄνης, in samenstelling οὐ τὸ *ἄνος „gunst, vriendelijkheid”; vgl. got. ansts [i-stam] gunst)*
ἀπιήρος (πιήρος), 2, niet verminkt HDT. 1, 32.
ἀπιήρημένως, *adv.*, — 1 afhankelijk van: samenhangend met, τινι PLUT. 105e. — 2 zonder samenhang MARC. AUR. 4, 45.
ἀπιήσθημένος, ontkleed LUC. Lexiph. 5.
ἀπιήχεια, weerklinken ARISTOT.
ἀπιήχημα, τό, naklank (PL.) AX. 366 c.
ἀπιήχης, 2, wanklank gevend LUC. Vit. auct. 10.
ἀπιήωρος (: ἀλώρω), in de hoogte hangend μ 435.
ἀπιέλλω, *lac.*, wegzenden THUC. 5, 77 i. f.
ἀπιεστος, niet condenseerbaar ARISTOT.
ἀπιθάνος (: πείθω) — 1 niet overtuigend PL. Phaedr. 265 b. — 2 > ongelooflijk Leg. 663. — 3 *pass.* niet makkelijk overtuigd: ongeloovig PL. Parm. 133 b.
ἀπιθανότης, ητος, ἡ, onwaarschijnlijkheid AESCHIN. 2, 64.
ἀπιθέω, ongehoorzaam zijn: niet luisteren naar, τινι Γ 120, PIND. P. 4, 36, SOPH. Ph. 1447; τυος HYMN. Cer. 448.
ἀπιιμάω, wannen, σῖτον THEOPHR.
ἀπιιμάτος, 2, niet samenpersbaar ARISTOT.
ἀπιλλω, buitensluiten LYS. 10, 17 uit SOLON.
ἀπιυύσσω (πιυύτός), — 1 onverstandig zijn, handelen ζ 258. — 2 bewusteloos zijn O 10.
ἀπιον (*z. volg.*) τό, — 1 peer PL. Leg. 845 b, Theocr. 7, 120. — 2 (*lat. apium*), selderie THEOPHR.
I. ἀπιος, ἡ, pereboom THEOPHR.; ook peer COM., PLUT.
*(< *apiso = lat. pirus < *pisos)*
II. ἀπιος (: ἄπιος), *adj.*, ver af A 270, SOPH. O. C. 1685,

III. ἀπιος (ἄ) Ἀπία = Peloponnesus AESCH. Ag. 256, *eld.*; SOPH. O. C. 1303.
*(wrsch. „Waterland”: Mess-ἄπι *en* vgl. o.i.nd. ἄπας pl. water)*
ἀπιπόω, uitspersen HDT. 2, 94.
ἀπιπόω, gelijk maken HDT. 4, 196, Ltr.
ἀπιστέω, — 1 niet gelooven, τι v 339, EMPED. 5, 1 D. wantrouwen, HDT. 3, 122, ATT., τινι THUC. 2, 101, 14, SOPH. Ph. 1350, N. T. Luc. 24, 11. — 2 *religious* ongeloovig zijn N. T. Mc. 16, 16. — 3 niet gehoorzamen HDT. 6, 108, ATT.: SOPH. Ant. 219. — 4 niet toevertrouwen EUR. Heracl. 1024.
ἀπιστητικός, geneigd te wantrouwen MARC. AUR. 1, 6.
ἀπιστία, ἡ, — 1 trouweloosheid οὐ onbetrouwbaarheid PL. Gorg. 493 c, XEN. An. 2, 5, 21, ISOCR. 17, 48. — 2 ongelooft, wantrouwen HES. O. 372, HERACL. 86 D., HDT. 1, 24, ATT.: AESCH. Ag. 268. — 3 twijfel PL. Phaedr. 107 b (*subjectief*). — 4 twijfelachtigheid HDT. 1, 193, PL. Phaedr. 86 e (*objectief*). — 5 ongelooft *religious* N. T. Mt. 13, 58.
ἀπιστος, 2, *adv.* ως, — *pass.* 1 niet te gelooven: ongelooflijk PIND. N. 9, 33, PL. Phaedr. 245 c. — 2 *v. pers.* niet te gelooven: onbetrouwbaar, verdacht HDT. 8, 22, PL., DEM. 1, 5. — 3 trouweloos Γ 106, SOPH. Ph. 867. — *act.* — 4 niet geloovend: wantrouwend ξ 150. — 5 niet gehoorzaam AESCH. Sept. 842. — 6 ongeloovig N. T. Mt. 17, 17.
ἀπιστοσύνη, ἡ, trouweloosheid EUR. Med. 423.
ἀπισχναίνω, COM., ARISTOT., PLUT., *en*:
ἀπισχνόω, HIPPOCR., doen vermageren.
ἀπισχυρίζομαι, zich sterk tegen iets kanten THUC. 1, 140, 7, PLUT. Otho 16.
ἀπισχῶ, weghouden λ 95.
ἀπιτητέον, men moet weggaan LUC. Lexiph. 2.
ἀπιχθυσ, die geen visch eet AR. fr. 480.
ἀπλάχημα, τό, misslag (*z. ἀππλ*).
ἀπλάνης, 2, niet dwalend: bestendig v.-socr., PL.; Polit. 288 a; vast, v. sterren Tim. 40 b; niet dwalend: juist EPICUR. 128 Us.
ἀπλαστοία, ἡ, ongekunsteldheid PL. Def. 412 e.
ἀπλαστος (πλάσσω), 2, *adv.* ως, — 1 (*vgl. lat. fingere*) onverbloemd: oprecht. — 2 eenvoudig: rechtuit, open PL. Ep. 319 b. — 3 ongevormd: vormeloos (?) HES. Th. 151, Op. 148. — 4 niet kneedbaar ARISTOT.
ἀπλάτης, 2, zonder breedte LUC., ATISTOT.
ἀπλάτος (*z. πέλαος*), 2, *ion.* ἄπλητος, ongenaakbaar HES. Th. 153, PIND. P. 1, 21, AESCH. Pr. 371.
ἀπλετος, oneindig, geweldig EMPED., 17 D. HDT. 1, 14, PIND. I. 3, 29, SOPH. Tr. 892, PL., XEN. An. 4, 4, 11, Ltr.
(vgl. ἀπέλεθος : πέλωμαι = ronddraaien, zijn uitgangspunt bereiken; ἀ. = eindeloos)
ἀπλευστος, 2, onbevaarbaar XEN. Cyr. 5, 1, 16.
ἀπλη, ἡς, ἡ, Laconische schoen DEM. 54, 34.
ἀπληγίς, ἡ, eenvoudig kleed (*eenmaal, niet dubbel, met overslag „geslagen”*) SOPH.
ἀπληκτος, 2, niet geslagen, geen slag noodig hebbend PL. Phaedr. 253 d, EUR., Ltr.
ἀπλήξ, ἡγος, = *voorg.*, LUC.
ἀπλήρωτος, 2, onverzadelijk LUC.
ἀπληστία, ἡ, onverzadelijkheid PL. Gorg. 493 b.
ἀπληστος (πμπλησι), 2, — 1 onverzadelijk THEOGN. 109, HDT. 1, 212. — 2 oneindig AESCH. Ag. 102, SOPH.
ἀπλόθριξ, met glad haar ARISTOT.
ἀπλοῖα, ἡ, ongunstig(e) tijd of weer voor de zeevaart HDT. 2, 119, AESCH. Ag. 189, THUC. 2, 85, 13.

ἀπλο-ῖζομαι, open, eerlijk zijn XEN. Mem. 4, 2, 18. **ἀπλο-τικός**, 3, *adv.* ὤς, eenvoudig LUC. **ἀπλοῖς**, ἴδος, χλαῖνα, enkel kleed Ω 230, ω 271; *teg.* διπλαξ (z. d.). **ἀπλο-κίων**, de echte Cynicus PLUT. Brut. 34. **ἄ-πλοος**, 2, *contr.* ἄπλους, — 1 niet bevaarbaar DEM. 18, 241. — 2 niet zeevaardig THU c. 7, 34, 34. **ἀπλόος**, ἦ, ὄον, *contr.* ἀπλοῦς, ἦ, ὄον, „eenvoudig”, niet-dubbel, -dubbelzinnig, -dubbeltonig; *comp.* οὐσ-τερος, -τατος: — 1 enkelvoudig, eenmaal PL., XEN. Cyr. 4, 5, 41. — 2 *overdr.* éénvoudig > eenvoudig. — 3 openhartig, eerlijk; διήγησις PL. Rep. 392 d tot N. T. Mt. 10, 16. — 4 niet samengesteld Phaedr. 270 d. — 5 v. h. oog: gezond, goed N. T. Mt. 6, 22. — **A dv.** ἀπλώς, z. b. en verder: — 1 geheel en al PL. Prot. 351 d. — 2 bepaald PL. Phaedr. 257 b. — 3 kort en goed. — 4 in het algemeen ATT. — 5 zonder bijgedachten N. T. Jac. 1, 5. (*sym- één + W. pel- „vrouwen”, d. fallen; = lat. sim-plus). **ἀπλό-της**, ητος, ἦ, — 1 eenvoud: braafheid AESCHIN. 3, 229. — 2 oprechtheid PL. Rep. 404 e, N. T. Eph. 6, 5. **ἄ-πλουτος**, 2, zonder waarde PLUT. **ἀπλόω**, uitstrekken, plat maken, -leggen BATRACHOM. 74, BARR. 4, 5. **ἄ-πλύσιās** (πλύων), ου, ὁ, σπόγγος, spons van vuilgrijze kleur ARISTOT., THEOPHR. **ἄ-πλύτος**, 2, — 1 ongewasschen AR. Vesp. 1035. — 2 vuil Ltr. **ἄ-πλωτος**, 2, onbevaren ARISTOT. **ἄ-πνευματος**, 2, zonder wind ARISTOT. **ἄ-πνευστί**, *adv.*, — 1 zonder adem te halen: in één adem COM., PL. Symp. 185 d. — 2 ademloos, dood PLUT. **ἄ-πνευστος**, 2, — 1 niet meer ademend ε 456, THEOCR. 25, 271. — 2 zonder wind THEOPHR. **ἄπνοια**, ἦ, windstilte THEOPHR. **ἄ-πνοος**, 2, *contr.* ἄπνοος, — 1 niet voor de ademhaling dienend ARISTOT. — 2 zonder ventilatie: bedompt THEOPHR., PLUT. **ΑΠΟ** (ἀπό) (o. ind. apa weg, lat, ab, umbr. a p-, got. af, nld. af), geeft in het algemeen het **punt van uitgang**, waarbij ἀπό met ἐπί, ἐξ met ἐν in plaats-aanduiding op één hoogte staan. Bijvorm: ἀπαί EMPED. 29, 1 D. **I. Adv.** Bij HOM. nog in veel verbindingen, waarin het niet meer geheel zelfstandig is, maar evenmin uitsluitend bij het verbum, in tmesi geplaatst, moet worden getrokken: bijv. E 81, HDT. 8, 89. **II. Praep.**, slechts met den genitivus (< ouderen ablativus). Alg. van HOM. tot N. T., in levend gebruik, — 1 bij beweging van een punt uit II 447. — 2 bij (be)handeling van een bepaald punt uit, ἀπ' ἔππου κέρνασθαι, te paard strijden. — 3 bij iedere handeling, die scheidende ten gevolge heeft: ἀπ' ἐμεῖο κόρη τάμοι E 204. — 4 vand.: ook bij rust: ver van B 292; buiten bereik van, ἀπό θυμοῦ εἶναι, uit het hart zijn A 562. — 5 > (positief) tegen, in strijd met: ἀπό δόξης tegen verwachting K 324. — **Duidt aan:** 6 het punt van uitgang, niet voor beweging of handeling, maar voor beschrijving of bepaling, bijv. voor afstands bepaling; — 7 beweging uit een punt in het verleden: voortkomen uit, van; daarna als verhouding ook in rust geconstateerd: in de omringende natuur, bijv. geluid afkomstig van iets hooren, water uit een bron drinken II 226; — 8 in de menselijke samenleving: afstamming, οἱ ἀπό τιος; — 9 niet

alleen lichamelijke oorsprong, ook: καλεῖσθαι ἀπό τιος, naar iemand heeten; — 10 uitgangspunt als oorzaak, hetzij in iets persoonlijks gezien, hetzij als niet levend gedacht: tengevolge van. — 11 Bij HOM. (bijv. ἀπό βίοιο πέφηνεν Ω 605) en Ltr. vaak in N. T. en Κοινή verzwakt en levenloos gezien als middel, waarbij dan tevens een gen. partit. in het spel is door ἀπό versterkt, bijv. γεμίσαι τὴν κοιλίαν ἀπό τῶν κερατίων, met peulvruchten vullen N. T. Luc. 15, 16. — 12 van plaatselijke zien overgebracht in tijdsverhouding: (vgl. de ontwikkeling van ἀπό, ter aanduiding van de oorzaak): n a, ἀπό δελτου, van den maaltijd opstaande, na Θ 54; ἀφ' ἑσπέρας, sedert den avond, d.w.z. sedert het avond worden: in den loop van den nacht; ἀφ' οὐ, sedert, als conj. — **In verbale composita:** a) weg(gaan), af(marcheeren); b) afhouden; c) > voltooiing, bijv. zooals nld. af(maken). — **Constr.** slechts c. gen., z. b.; in het Arcadisch (G. D. 1222, 4) ook c. dat.

ἀπο-αίνυμαι, wegnemen, z. ἀπ-αίν.

ἀπο-αιρέομαι, z. ἀφαιρέομαι. A 230, 275.

ἀπο-αρώω, afscheppen EUPHOR.

ἀπο-βάθρα, ἦ, valreep: scheepsladder; enterbrug HDT. 9, 98, THUC. 4, 12 2, LUC.

ἀπο-βαῖνω, — 1 afstijgen, ἐξ ἱππῶν Γ 265. — 2 weggaan, νηός v 281; vand. landen A 428, ATT., and. tot N. T. Joh. 21, 9. — 3 zich ontwikkelen tot, εἰς PL. Rep. 425 c. — 4 v. gebeurtenissen: afloopen, geschieden HDT. 1, 32, EUR. Men. 1419, N. T. Phil. 1, 19. — 5 *ca.* ἀποβαίνοντα, uitkomsten, gevolgen. — 6 *causat.* -έβησα (vgl. HOM.), aan land zetten HDT. 6, 107.

ἀπο-βάλλω, bij HOM. slechts in tmesi, B 183, — 1 afwerpen, afleggen, kleeven of wapenen HYMN. Merc. 388, HDT. 3, 40, KRITIAS 44 D., AR. Vesp. 23 enz. — 2 verwerpen, verstooten PL. Rep. 475 a. — 3 wegwerpen: verkwisten XEN. Oec. 20, 28. — 4 verwijzen PL. Leg. 630 d. — 5 laten schieten PL. Lys. 222 b. — 6 vaak: verliezen, beroofd worden van HDT. 1, 60, ATT.: PL. Crit. 44 e.

ἀπο-βάπτω, onderdampelen HDT. 4, 70, ATT. **ἀπό-βάσις**, ἦ, — 1 het uitstijgen: de landing THUC. 1, 108, 1; 3, 99, 12. — 2 aftocht PLUT. — 3 afloop PLUT.

ἀπο-βᾶτης, ου, ὁ, kunstrijder, die den jockeysprong (van het paard en weer op het paard) doet PLUT. Phoc. 20, D. H. Ant. 7, 73.

ἀπο-βηματοῖτις, uit zijn positie stooten PLUT.

ἀπο-βήσσα, uithoesten HIPPOCR.

ἀπο-βιάζομαι, — 1 forceeren, met geweld optreden XEN. Cyr. 1, 3, 19. — 2 met geweld wegdringen POL.

ἀπο-βιβάζω, f. att. ὤ, — 1 doen uitstijgen: aan land zetten, ook med., HDT. 8, 76, ATT.: XEN. Hell. 1, 2, 4, PLUT. — 2 overzetten PL. Gorg. 511 e.

ἀπο-βίωσις, ἦ, het sterven PLUT.

ἀπο-βλάπτω, — 1 beschadigen PIND. N. 7, 58, PL. Leg. 795 d. — 2 pass. τιος, van iemand beroofd worden SOPH. Ai. 941.

ἀπο-βλαστάνω, uit iets, τιος, ontspruiten SOPH. O. C. 533, PLUT.

ἀπο-βλάστηα, τό, nakomeling PL. Symp. 208 b. **ἀπο-βλάστησις**, ἦ, het afstammen HIPPOCR.

ἀπό-βλεπτος, bewonderenswaard EUR. Hec. 355.

ἀπο-βλέπω, eig. uit de vorige houding nu naar iets bepaalds kijken: — 1 zijn oog gespannen, vol verwachting op iets richten PL. Phaedr. 237 d. — 2 *overdr.* in het oog vatten, (mee)beschouwen: rekening houden met THUC. 3, 58, 1, PL. Prot. 320 b, *passim*; N. T. Hebr. 11, 26. — 3 een voorbeeld

- nemen aan; bewonderen PL. Lys. 210 d, EUR. Iph. A. 1378, AR. — **Constr.** εἷς, πρὸς τι(να).
- ἀπόβλητος**, 2, verwerpelĳ Γ 65, (PL.), LUC., N. T. 1 Tim. 4, 4.
- ἀποβλίτω**, aor. -έβλισα, (eig. de honig wegnemen); stelen AR. Av. 498.
- ἀποβλώζω**, f. σω, uitspuwen I 491.
- ἀποβλώσκω**, weggaan AP. RH.
- ἀποβόλευς**, ὁ, wegwerper PL. Leg. 944 b.
- ἀποβολή**, ἡ, — 1 het wegwerpen PL. Leg. 943 b, N. T. Rom. 11, 5. — 2 verlies PL. Phaedr. 246 d, PLUT., N. T. Act. 27, 22.
- ἀποβολιμαῖος**, wegwerper AR. Pax 678.
- ἀποβουκολέω**, — 1 eig. vee laten afdwalen en daardoor verliezen; vand. door zorgeloosheid verloren laten gaan, verspelen XEN. Cyr. 1, 4, 13. — 2 verleiden LUC. — 3 ἐαυτόν, zich wat laten gaan, wat toegeven LUC.
- ἀποβράττω**, (kokend) uitwerpen HIPPOCR.
- ἀπόβρεγμα**, τό, het afgietsel PLUT.
- ἀποβρέχω**, met een bleekmiddel drenken THEOPHR.
- ἀποβρίζω**, aor. -ἔξα, uitslapen μ 7, CALL.
- ἀποβρώκω**, afbijten COM.
- ἀποβώμιος** (vgl. lat. profanus), goddeloos EUR. Cycl. 365.
- ἀπόβυαιος**, 2, τὸ ἄ-ον, touw om het schip aan het land vast te binden POL.
- ἀπογαλακτισμός**, ὁ, het spenen HIPPOCR.
- ἀπόγειος**, 2, — 1 van het land komend ARISTOT., THEOPHR. — 2 ver van de aarde af PLUT. — 3 τὰ ἄ-εια, = ἀπόγεια, LUC.
- ἀπογειόω**, als met een daklijst voorzien XEN. Mem. 1, 4, 6; pass. ver uitsteken ARISTOT.
- ἀπογειώμα**, τό, afdak ARISTOT.
- ἀπογεννάω**, uit iets verwekken HIPPOCR., EPICUR. 93 Us.
- ἀπογίννημα**, τό, het geborene (PL.) Tim. Locr. 97 e; -ησις, ἡ, de ontwikkeling, het zich vormen EPICUR. 105 Us.
- ἀπογεύομαι**, van iets, τινος, proeven PL. Rep. 354 b, POL., LUC.
- ἀπογεφύρω**, be-, indijken HDT. 2, 99.
- ἀπογηράσκω**, verouderen THEOGR. 821, ALEX-ANDR., THEOPHR.
- ἀπογίγνομαι**, ion. en Ltr. γίνομαι, — 1 zich verwijderen THUC. 2, 98, 18, PL. Tim. 82 b. — 2 (decedere), sterven HDT. 2, 85, THUC. 2, 34, 29, ANTIPII. 86 D. — 3 van iets afkomen ἀμαρτίας N. T. 1 Petr. 2, 24. — 4 weg zijn, niet aanwezig zijn HDT. 9, 69, PL. Soph. 247 a; ergens van af gaan (ω bijkomen) ZENON 2 D.
- ἀπογινώσκω**, ion. en Ltr. γινώσκω, eig. door inzicht of besluit ergens van af komen: — 1 vrij spreken, τινος, iem d LYS. 1, 34, DEM. 40, 39. — 2 verwerpen, een vonnis of aanklacht DEM. — 3 verwerpen, een spelling PLUT. — 4 van iets afzien, τινος XEN. An. 1, 7, 19, of met μή c. inf., DEM.; Ltr. ook τι(να) = iets, iem d opgeven. — 5 praegn. aan iets wanhopen, τινος LYS. 2, 47.
- ἀποογκέω**, uitpuilen HIPPOCR.
- ἀποογκόω**, doen opzwellen THEOPHR.
- ἀπογλυκόμεαι**, de staar krijgen PLUT. Timol. 37.
- ἀπογλυκαίνω**, verzoeten DIOD.
- ἀπογλωττίζω**, de spraak ontnemen LUC.
- ἀπόγνοιά**, ἡ, wanhopen, τινος THUC. 3, 85, 23.
- ἀπογνωσιμαχέω**, een meening bestrijden HIPPOCR.
- ἀπόγνωσις**, ἡ, het wanhopen, opgeven PLUT., D. H., LUC.
- ἀπό-γομος**, ὁ, exportlading PAP.
- ἀπό-γονος**, 2, — 1 afstammend HDT. 6, 86, 4; subst. afstammeling HDT. 7, 134, SOPH. O. C. 534. — 2 kleinzoon Ltr. — 3 afkomstig; subst. τὸ ἄ-ον het gevolg LUC.
- ἀπο-γραφή**, ἡ, eig. zoowel afschrift als het uit de verklaringen bijgehouden register: — 1 register, lijst, beschrijving PL. Leg. 745 d. — 2 spec. censuslijsten N. T. Luc. 2, 2; Act. 5, 37. — 3 militielijsten POL. — 4 verklaring van den burger; opgave voor de verschillende belastingen (personeel, inkomsten, vermogen) PAP. — 5 ontzegging in rechten: eisch tot verbeurdverklaring LYS. 13, 66.
- ἀπό-γραφον**, τό, afschrift CIC. Att. 12, 52, 3.
- ἀπο-γράφω**, — 1 af-, overschrijven PL. Charm. 155 e; med. ἀπογράφεσθαι τι, een afschrift van iets nemen PLUT. — 2 opschrijven, opteekenen HDT. 7, 100, ATT.; voor zich opteekenen of laten opteekenen HDT. 2, 145, enz. — 3 inschrijven, laten inschrijven, als soldaat, in de phratrien XEN. Hell. 2, 4, 8, N. T. z. ben. — 4 opgeven LYS. 17, 4, XEN. Hell. 3, 1, 22, iem d of iets, inventaris, in financieele aangelegenheid, voor belasting; ook med., z. ἀπογραφῆ PAP., N. T. Luc. 2, 1, vgl. Hebr. 12, 23. — 5 spec.: med. τινα, op de rol plaatsen: aanklagen ANTIPII. 6, 37; pass. ἄ-σθαι δίχην of γραφήν LYS. 7, 2.
- ἀπο-γυϊώω** (: γυϊον buiging, knie), „ontknieën”: verlammen Z 265, (PL.).
- ἀπο-γυμνάζω**, oefenen: inspannen AESCH. Sept. 441.
- ἀπο-γυμνός**, ontblooten, τινος, v. wapenen K 301, v. kleeren HES. O. 730; pass. zich ontblooten XEN. Mem. 3, 4, 1.
- ἀπο-γύμνωσις**, ἡ, ontblooting PLUT.
- ἀπο-γυναίωσις**, ἡ, vertroeteling PLUT.
- ἀπο-γωνιόδομαι**, hoekig worden THEOPHR.
- ἀπο-δαίωμα**, — 1 een deel van iets, τινος, iets, τι afstaan P 231, Ω 595, PL. N. T. 10, 86, THEOCR. 17, 50. — 2 afdeelen, een gedeelte afzonderen HDT. 2, 103.
- ἀπο-δάκνω**, afbijten XEN. Symp. 5, 7. LUC.
- ἀπο-δακρῶω**, — 1 beneenen PL. Phaedr. 116 d. — 2 zijn tranen laten loopen AR. Vesp. 983. — 3 v. boomen: uitzweeten, τι PLUT. — 4 causat. doen weenen ARISTOT., LUC.
- ἀπο-δαρθάνω**, uitslapen PLUT.
- ἀπό-δαρμα**, τό, gevilde huid HDT. 4, 64.
- ἀπο-δάσμιος**, gescheiden HDT. 1, 146.
- ἀπο-δασμός**, ὁ, — 1 afdeeling THUC. 1, 12, 2. — 2 afstand van een deel H. D.
- ἀπο-δεής**, 2, — 1 niet geheel vol PLUT. — 2 niet volledig bemand PLUT.
- ἀπο-δεικνύμι**, ion. fut. -δέξω enz., — **Act.:** 1 toonen HDT. 3, 122, ATT.: PL. tot N. T., vaak met dubb. acc., bijv. N. T. 1 Cor. 4, 9. — 2 vand. iem d toonen als: maken, benoemen tot HDT. 3, 130, XEN. Mem. 1, 6, 3, PL., PAP. — 3 een geldaanwijzing, assignatie doen: als onderpand opgeven HDT. 2, 136. — 4 toewijzen uit een geheel: wij den HDT. 5, 89, XEN. An. 5, 8, 7. — 5 op grond van (andere) feiten b e w i j z e n HDT. 2, 133, PL. Gorg. 466 e, PAP., N. T. Act. 25, 25. — **Med.:** 5 van zich zelf toonen: γνώμην, uiten HDT. 1, 24, ATT.; alg. ontwikkelen, aantoonen, dat . . . ATT.: PL. Theaet. 180 d. — 6 zelf toonen: scheppen, bewerken, verrichten, ἀρετάς PIND. N. 6, 47, HDT. 1, 16, AESCH. Pr. 1087, PL. Alc. I 119 e.
- ἀπο-δεικτικός**, 3, — 1 bewijskrachtig ARISTOT. — 2 het causaalverband aanwijzend, v. d. pragmatistische historiographie POL. 2, 37.
- ἀπό-δεικτος**, 2, bewijsbaar ARISTOT.
- ἀπο-δειλιάσις**, ἡ, versaaagdheid POL., PLUT.

ἀπο-δειλιάω, — 1 versagen PL. Prot. 326 c, PLUT. Galba 25. — 2 zich laf gedragen ATT.: XEN. Mem. 3, 12, 2, Ltr.

ἀπό-δειξις, *ion.* -δειξις, ἡ, — 1 het zichtbaar maken Eur. Hipp. 196. — 2 het toonen: mededeeling van resultaten, publicatie HDT. 1, 1 THUC. 1, 97, PL. — 3 bewijs HDT. 2, 148, THUC. 2, 13, PL. Phaed. 73 a. — 4 het aantoonen, uiteenzetting HDT. 8, 101, ATT.: PL. Rep. 358 b. — 5 het strikt logische bewijs DEMOCR. 10 b D., ATT.: PL. Phaedr. 245 b, ARISTOT., N. T. 1 Cor. 2, 4.

ἀπο-δειρο-τομέω, onthalzen Σ 336, λ 35, LUC.

ἀπο-δείρω, *ion.* = -δέρω, HDT. 4, 64, AR. Vesp. 1286.

ἀπο-δεκατεύω, -όω, de tienden invorderen, *τι of τινα*, van iemd N. T. Mt. 23, 23, Hebr. 7, 5.

ἀπο-δέχομαι, *ion.* = -δέχομαι, HDT. 4, 97.

ἀπο-δεκτήρ, = *volg.*, XEN. Cyr. 8, 1, 9, ARISTOT.

ἀπο-δέκτης, ὁ, ontvanger DEM. 24, 162, AESCHIN. 3, 25, ARISTOT.

ἀπό-δεκτος, aangenaam (*lat. acceptus*) N. T. 1 Tim. 2, 3.

ἀπο-δενδρόομαι, — 1 als boom groeien THEOPHR. — 2 in een boom veranderen *intr.* LUC.

ἀπό-δειξις, ἡ, *z.* -δειξις.

ἀπό-δερμα, τό, afgetrokken vel HDT. 4, 64.

ἀπο-δέρω, *z.* -δείρω, — 1 het vel afstroopen HDT. 4, 64, XEN. An. 3, 5, 9. — 2 schillen AR. Lys. 739. — 3 *obsceen:* AR. Vesp. 1286.

ἀπό-δεις, ἡ, het afbinden ARISTOT.

ἀπό-δεσμός, ὁ, — 1 borstband LUC. — 2 bundeltje PLUT.

ἀπο-δέχομαι, *ion.* -δέξ., — 1 aannemen A 95, HDT. 4, 97. — 2 in ontvangst nemen PL. Symp. 194 d, *and.* — 3 *praeagn.* gunstig opnemen THUC. 6, 29, 6, PL. Phaedr. 92 e; prijzen N. T. Act. 24, 3. — 4 > gelooven HDT. 6, 43, PL. Theaet. 206 a. — 5 opnemen, *goed of slecht (z. 3)* PL. Leg. 634 c. POL. — 6 *vernemen*, in zich opnemen PL. Crat. 430 d. — 7 *opnemen*, ontvangen, bij zich toelaten DEMOCR. 74 D., POL., N. T. Act. 18, 27; *met adv. ἀγρίως* LYS. 24, 7, δυσχερῶς PL. Euthyphr. 6 a. — 8 terugkrijgen HDT. 4, 33.

ἀπο-δέω, — 1 nog missen, *τινος*, nog van een grens of getal verwijderd zijn THUC. 2, 13, 28. — 2 achterstaan bij, *τινος* PLUT., Ltr. — 3 = 1 *met τοῦ c. inf.*: τοσοῦτον ἂ. τοῦ δεδομένου (PL.) AX. 372 a.

ἀπο-δέω, 1 vastbinden PL. Symp. 190 e. — 2 afbinden ARISTOT., PLUT.

ἀπο-δηλόω, — 1 toonen AESCH., POL. — 2 aantoonen PLUT.

ἀπο-δημ-έω, — 1 op reis-, in het buitenland zijn MEN. Her. 45. — 2 op reis, naar het buitenland gaan HDT. 1, 29 *eld.*, PL. Phaedr. 230 c, AR. Ran. 48 *tot* N. T. (*slechts* op reis gaan). LUC. 15, 13. — 3 in den vreemde, in ballingschap leven PIND. P. 10, 37.

ἀπο-δημη-τής, οὗ, ὁ, die veel buitenslands is THUC. 1, 70, 11.

ἀπο-δημ-ία, *ion.* -λη, ἡ, verblijf buiten het vaderland; afwezigheid HDT. 6, 130, ANDOC. 4, 30, PL. Ap. 41 a.

ἀπό-δημος, 2, in het buitenland, op reis PIND. P. 4, 5, MEN. Georg. 6, PLUT., N. T. Mc. 13, 34.

ἀπο-δ-ία, ἡ, gebrekkige voeten ARISTOT.

ἀπο-διαιτάω, iemd, *τινος*, als scheidsrechter vrij spreken DEM. 40, 17, ISAE.

ἀπο-δια-τρίβω, verbeuzelen AESCHIN. 2, 14, DIO.

ἀπο-ιδιράσσω (*o. ind. drāti* hij holt; δρᾶπέτης: *o. ind. carusat, drāpayati*), *ion.* ἡσσω, — 1 weg-

loopen (ἔκ) *τινος* π 65, ρ 516, PL. Phaed. 62 b. — 2 ontloopen, *τινα*, (*spec. van slaven en soldaten*) ATT., *bijv.* XEN. An. 5, 6, 34, PL. Men. 97 d, Crit. 53 d. — 3 *vand.* mijden HDT. 2, 182, AR. Pax 234, Soph. Ai. 167 ὄμα.

ἀπο-δίδωμι, af-geven, *meestal* datgene waartoe men verplicht is: — Act. 1 teruggeven A 198, κτήματα Γ 285, HDT. 1, 13, ATT.: SOPH. Ph. 924. — 2 vergoeden, terugbetalen, θρέπτρα τοκεῦσι Δ 478. — 3 *vand.* weer goed maken, λώβην Γ 387. — 4 het verschuldigde geven PIND. P. 4, 67, ATT.: PL. Phaedr. 231 b. — 5 > betalen AR. Nub. 1279, 1286, ATT.; *ook overdr.* boeten, ondervinden PL. Phaedr. 237 c. — 6 *verzw.* geven, ὄνομα PL. Theaet. 186 d, *and.* — 7 uitgeven, bekend maken, νόμους XEN. Lac. 85. — 8 uit handen geven: de beslissing overlaten aan, εἰς τὴν βουλήν LYS. 22, 2. — 9 uiteenzetten, mededeelen ARISTOT., POL., Ltr. — Med. 10 uit handen geven, πολλοῦ τὰς ἐλπίδας PL. Phaed. 98 a. — *vand.* 11 verkoopen, *m. gen. pretii* HDT. 1, 70, *vgl.* AR. Ach. 817, PL., N. T. Act. 5, 8. — 12 afstaan, offeren N. T. Hebr. 12, 16.

ἀπο-δι-ίστημι, uit- of van elkaar afzetten: scheiden; *pass. refl.* zich afzonderen PLUT.

ἀπο-δικάζω, vrij spreken ANTIPH. 6, 47, KRITIAS 71 D. ARISTOT.

ἀπο-δικεῖν, wegwerpen AESCH. Ag. 1410, EUR. Herc. 1205.

ἀπο-δικέω, zich verdedigen in een proces, *bij* XEN. Hell. 1, 7, 21.

ἀπο-δίνω (afdraaien:) uitdorschen HDT. 2, 14, TAB. HERACL. I 102 (*inf. ἀ-ην*).

ἀπο-δίομαι, *i metr.*, vervolgen E 763.

ἀπο-διο-πομπέομαι (Διός, πομπή), — 1 door een zoenoffer tegen kwaad beschermen, *τι* PL. Crat. 396 e. — 2 als kwaad verfoemen PLUT.

ἀπο-διο-πόμπησις, ἡ, zoenoffer PL. Leg. 854 b.

ἀπο-δι-ορίζω, afscheiden ARISTOT., N. T. Jud. 19.

ἀπο-διώκω, wegiagen THUC. 6, 102, 8, AR. Nub. 1296.

ἀπο-δοκεῖ, het schijnt niet goed, vindt geen instemming, *m. μὴ c. inf.* HDT. 1, 152, XEN. An. 2, 3, 9.

ἀπο-δοκιμάζω, -άω HDT. 1, 199, — 1 afkeuren als soldaat XEN. Cyr. 6, 2, 36. — 2 *spec.* als candidaat of als benoemde voor een ambt of voor een college niet toelaten ORAT.: LYS. 13, 10. — 3 verwerpen SOL. 73 a 3 D., HDT. 6, 130, ATT.: XEN. Mem. 1, 2, 4, *tot* N. T., *zoowel van personen* Mc. 8, 31, *als van dingen* Mc. 12, 10.

ἀπό-δοσις, ἡ, — 1 het teruggeven PL. Rep. 332 b. — 2 het terugbetalen PL. Ep. 363 d. — 3 herstel PL. Phil. 32 a. — 4 het geven PL. Leg. 807 d. — 5 uiteenzetting ARISTOT. — 6 het weergeven, mededeelen *v. e. meening* ATT., D. H. — 7 reukenschap geven van, verklaren EPICUR. 94 Us.

ἀπο-δοτήρ, ὁ, teruggever EPICUR. 79 a.

ἀπο-δοχείον, τό, — 1 logement LXX. — 2 (-κιον) bergplaats PAP.

ἀπο-δοχή, ἡ, — 1 het terugkrijgen THUC. 4, 81, 22. — 2 waardeering, goedkeuring N. T. 1 Tim. 1, 15.

ἀπό-δοχμός, op zij buigen ι 372.

ἀπό-δρασις, ἡ, het wegloupen DEM. 21, 166, PLUT.

ἀπο-δρέω, — 1 afplukken HES. O. 611. — 2 genieten, *ook med.* PIND. P. 9, 110, O. 1, 13.

ἀπό-δρησις, *z.* ἀσις, ἡ, vlucht HDT. 4, 140.

ἀπο-δρύπτω, *ep.* δρύφω, — 1 afschaven, -scheuren Ψ 187, THEOCR. 25, 267. — 2 *pass.* vermageren ALCPHR.

ἀπο-δύνω, uittrekken, βοεῖην χ 364.

ἀπ-οδύρομαι, — 1 beklagen AESCH. Pr., 637, SOPH., PL. Rep. 606 a, LUC. — 2 uitweenen MEN.
 ἀπό-δύσις, ἡ, het ontkleeden PLUT.
 ἀπο-δυσ-πέτεω, teurgesteld van iets afzien ARISTOT., PLUT., LUC.; -ησις, ἡ, Ltr.
 ἀπο-δύτήριον, τό, de uitkleedkamer in het badhuis PL. Lys. 206 e, Euthyd. 272 e.
 ἀπο-δύω, — 1 uitdoen, τινα τι, Σ 83, HDT. 5, 92, 7, AR. Eccl. 668, PL. Charm. 154 e (τινος τι), Ltr. — 2 er af doen, weg laten PL. Rep. 612 a. — Pass. refl.: 3 zich ontkleeden, (zich) uittrekken, τι ε 343, LYS. 10, 10, AR. Th. 656 (τινος?), PL., XEN. An. 4, 3, 17, Ltr. ook τινος. Spec. voor de sportfeesten of het spel zich ontkleeden, zich klaar maken, vgl. PL. Menex. 236 c. — 4 vand. zich aangorden; πρόσ τι: mededingen PLUT.
 ἀπο-δωρέομαι, weggeven KRITIAS 6 D.
 ἀπο-είκω (Feikō), wijken van, τινος, verlaten Γ 406.
 ἀπο-εργαθεῖν, -έργω, -είργω, z. ἀπ-είργω.
 ἀπό-ερσε (-Ferse, W. uer-, z. ἀπῆρσά uit W. urā-), wegrukken Z 348, Φ 283.
 ἀπο-ζάω, — 1 van iets leven THUC. 1, 2, 21. — 2 slechts even het leven er bij houden LUC.
 ἀπό-ζεμα, τό, afkooksel, drank HIPPOCR.
 ἀπο-ζευγέω, = volg., HIPPOCR.
 ἀπο-ζεύγνυμι, — 1 eig. uitspannen, paarden. — 2 vand. ergens heenkomen voor nachtkwartier, ἀπέζυγνυ πόδα, ± heb ik mijn voeten gewend AESCH. Ch. 676. — 3 ontbinden van het huwelijksjuk enz.; scheiden EUR. El. 284.
 ἀπο-ζέω, — 1 afkoken HIPPOCR. — 2 uitgisten, uitrazen COM.
 ἀπο-ζυγή, ἡ, scheiding PAP.
 ἀπ-όζω, — 1 naar iets, τινος, ruiken IBYC., PLUT. — 2 als geur uit iets, τινος, opstijgen HDT. 3, 113.
 ἀπο-ζω-γραφέω, afbeelden PL. Tim. 71 c.
 ἀπο-θαρρέω, moed vatten XEN. Oec. 16, 6.
 ἀπο-θανυμάζω, ion. -θω(υ)-, zich zeer verwonderen over, τι ζ 49, HDT. 8, 65, AESCH. Ag. 318, SOPH., XEN. Oec. 2, 17, Ltr.
 ἄποθεν, z. ἄπωθεν.
 ἀπό-θεος, 2, goddeloos SOPH.
 ἀπο-θεός, vergoden COM., POL., PLUT.
 ἀπο-θεράπεια, ἡ, vereering ARISTOT.
 ἀπο-θεραπεύω, — 1 verplegen D. H. — 2 heelen PLUT.
 ἀπό-θεσις, — 1 het weg-, opbergen PL. Leg. 844 d, Ep. 361 b. — 2 (ont)kleedkamer LUC. Hipp. 5. — 3 het weg-, te vondeling leggen ARISTOT., Ltr. — 4 het afleggen, van zonde en aardsch omhulsel N. T. 2 Petr. 1, 14.
 ἀπο-θεσπίζω, een orakel geven PLUT.
 ἀπό-θεστος (θέσσασθα), 2, „verwenscht”: versmaad ρ 296.
 ἀπο-θεταί, αι, afgrond bij Sparta, waarin mismaakte kinderen werden geworpen na de geboorte PLUT. Lyc. 16.
 ἀπό-θετος, 2, — 1 opgeborgen DEM., PLUT. Caes. 35. — 2 (vgl. lat. arcānus) verborgen, geheim PL. Phaedr. 252 b PLUT. Crass. 16. — 3 weggegooid als onbruikbaar LUC.
 ἀπο-θέω, wegloopen HDT. 8, 56, XEN. Cyr. 7, 5, 40.
 ἀπο-θεωρέω, beschouwen POL., PLUT.
 ἀπο-θέωσις, ἡ, vergoding PAP., CIC. Att. 1, 13, 16.
 ἀπο-θήκη, ἡ, — 1 wat men weggelegd heeft: depositio: overdr. ἀ-την ποιῆσθαι, een tegoed aan daden, diensten HDT. 8, 109. — 2 bewaarplaats: zolder N. T. Mt. 3, 12.

ἀπο-θηρίω, tr. verwilderen POL., PLUT. 995 d.
 ἀπο-θηρίωσις, ἡ, — 1 verwildering PLUT. — 2 hartstocht DIOD.
 ἀπο-θησαυρίζω, als schat, voorraad verzamelen LUC.; als fundament verzamelen N. T. 1 Tim. 6, 19.
 ἀπο-θινόομαι, verzanden POL. 1, 75.
 ἀπο-θλίβω, — 1 uitpersen (ANACR). 31, 22, DIOD. — 2 verdringen, -drijven LUC.
 ἀπό-θλιμωσις, ὁ, onderdrukking LXX.
 ἀπο-θλίψις, ἡ, het verdrijven LUC.
 ἀπο-θνήσκω, later ἤσκω, dor. ἄσκω, — 1 sterven μ 393, sinds HOM. alg. tot N. T. Mt. 9, 24, vaak te vertalen met: gedood worden, ὑπό τινος. — 2 v. dingen: afsterven, vergaan N. T. Joh. 12, 24; νόμω, Gal. 2, 19, vgl. Rom. 6, 2.
 ἀπο-θρασύνομαι, brutaal zijn DEM., PLUT.
 ἀπο-θραύω, — 1 afbreken, verbrijzelen AESCH. Pers. 410. — 2 overdr. pass. τινος, iets verbrijzeld zien, verliezen AR. Nub. 997.
 ἀπο-θρηγέω, beweenen, beklagen PLUT.
 ἀπο-θριάζω, eig. uit de vijgebladeren (als zakje gebruikt) loswikkelen, ontblooten (ἀπέψωλημένοι AR. Ach. 161) het membrum virile ib. 158.
 ἀπο-θρίζω (eig., „ontharen”, < *θριχ-ζω, vgl. EUR. Ien., v. θριξ (AESCH. Ag. 536, ἔθρισεν eerst naar het comp. gevormd); z. HESYCH. ἀπέθριξεν ἀπέκειρεν met gutturaal nog. Type lat. decollare), afsnijden EUR. Or. 128, τριχας Hel. 1188 (vgl. 1224 κόμας).
 ἀπό-θριξ, zonder (lang) haar CALL.
 ἀπο-θρύπτω, stuk wrijven; verwekelijken PL. Rep. 495 e.
 ἀπο-θρώσκω, f. -θοροῦμαι, — 1 van iets af-springen π 748, HDT. 1, 80. — 2 wegkringelen, v. d. rook α 58. — 3 omlaag langs een helling dansende, ketsen (de blokken) HES. Sc. 375.
 ἀπο-θύμιδσις, ἡ, het uitdampen PLUT.
 ἀπο-θύμιος, 2, bij SEMON. 3, ver van, buiten het hart: niet geliefd; onaangenaam Ξ 261, HES., SEMON. 7, 35, HDT. 7, 168.
 ἀπο-θυννίζω, tot de tonijnen rekenen, d. i. als dom verwerpen LUC.
 ἀπο-θύω, volgens belofte offeren XEN. An. 3, 2, 12, COM.
 ἀπ-οιδέω, -ησις, ἡ, (het) slinken HIPPOCR.
 ἀ-ποίητος, 2, — 1 ongedaan PIND. O. 2, 18, COM. — 2 onmogelijk PLUT. — 3 niet kunstig gemaakt D. H.
 ἀπ-οικιέω, — 1 verre wonen THUC. 3, 55, 1, SOPH. O. R. 998, XEN. — 2 ἀπ-οικιέω, kolonist zijn: een kolonie stichten PIND. P. 4, 257, PL. Euthyd. 271 c.
 ἀπ-οικι-ία, ion. -ίη, ἡ, kolonie PIND. O. 1, 24, HDT. 4, 147.
 ἀπ-οικίζω, — 1 elders heen brengen om te wonen μ 135, SOPH. O. C. 1390, EUR., XEN. Oec. 7, 34. — 2 spec. v. kolonisten, τινα PL. Euthyd. 302 c, and. — 3 een land koloniseeren HDT. 1, 94, THUC. 1, 24, 16.
 ἀπ-οικίς, ἴδος, ἡ, fem. v. ἀποικος, b. v. πόλις, kolonie, ook abs. HDT. 7, 167, PLUT.
 ἀπ-οικισμός, ὁ, kolonisatie XENOPHAN., ARISTOT.
 ἀπ-οικο-δομέω, toemetselen, verwerpen THUC. 1, 134, 22, DEM., LYCURG., PLUT. Caes. 49.
 ἀπ-οικο-νομέω, door juist beleid (het kwade) uit den weg ruimen EPICT. 4, 1, 44.
 ἀπ-οικος, 2, van huis weg: — 1 ὁ ἀπ., kolonist HDT. 7, 73, ATT.: PL. Leg. 637 b. — 2 uit het land verdreven SOPH. O. R. 1518.
 ἀπ-οικτιζομαι, zich beklagen HDT. 1, 114.
 ἀπ-οιμώζω, bejammeren AESCH. Ag. 329, ANTIPH. 5, 41, AR. Eccl. 392.
 ἀ-ποινάω (ἀποινα), — 1 een bloedgeld van den

moordenaar eischen DEM. 23, 28. — 2 zich een bloedgeld door iemd laten betalen, τινα (EUR.) RHES. 177, τινος *ib.* 466.

ἀποινό-διος, wrekdend EUR. Herc. 889.

ἀ-ποινω, *steeds pl. eig.* wat terugbetaald wordt: — 1 schadevergoeding I 120, *eld.* — 2 losgeld, bloedgeld A 13, HDT. 6, 79, PL. Rep. 393 c. — 3 boete HDT. 9, 120. — 4 vergelding AESCH. Pers. 808. — 5 loon = belooning PIND. I. 3, 7.

(< *ἀπό-ποινα, *vgl.* Π 398 ἀπετίνω ποιῆν; *z. s.v. ποιῆν*).

ἀ-ποιος, 2, zonder qualiteit DEMOCR., PLUT.

ἀπ-οίχομαι, — 1 weggegaan zijn α 135. — 2 weg zijn, niet deelnemen aan, τινος A 408. — 3 *euph.* gestorven zijn PIND. P. 3, 3. — 4 weggaan HDT. 9, 58, Ltr.

ἀπο-καθαίρω, — 1 afwassen: reinigen van, τινος ATT.: XEN. Cyr. 1, 3, 5. — 2 *overdr.* reinigen, louteren Ltr. — 3 afstrijken, *vuil, schillen* ARISTOT. — 4 rein houden, *een taal van dialektsproen* LUC.

ἀπο-κάθαρμα, τό, — 1 het verwijderde vuil ARISTOT. — 2 het als zoenoffer gebruikte, dat zelf de bevlekking in zich heeft opgenomen Ltr.

ἀπο-κάθαρσις, ἡ, — 1 het reinigen PLUT. — 2 uitwerping, afscheiding van de gal THUC. 2, 49, 27.

ἀπο-κάτ(θ)ῆμαι, alleen zitten HDT. 4, 66.

ἀπο-καθίζω, alleen gaan zitten Ltr.

ἀπο-καθ-ιστάνω, = ἀποκαθ-ιστημι N. T. Act. 1, 16.

ἀπο-καθ-ιστημι, — 1 weer in zijn oude (behoorlijke) toestand brengen (PL.) Loer. 100 c, DEM. 18, 90, POL. (*die perf. act. -έστακα gebruikt*), MARC. AUR. 1, 13; genezen een blinde N. T. Mc. 8, 25. — 2 ook *v. personen*: terugplaatsen, -brengen, *v. gijzelaars*: teruggeven POL. 3, 98. — 3 *intr. refl.* weer tot rust komen HIPPOCR., PLUT.

ἀπο-καίνυμαι, overtreffen, τινά τινη θ 127.

ἀπο-καίριος, 2, ongelegen SOPH. Ph. 155.

ἀπο-καίω, *z. ἀποκιάω.*

ἀπο-καλέω, — 1 terugroepen XEN. Cyr. 1, 4, 25. — 2 terzijde roepen XEN. An. 7, 3, 35. — 3 een naam toeroepen, geven, *meest als scheldnaam enz.* HDT. 9, 20, SOPH. Ai. 727, PL. Gorg. 512 c, *maar ook als eerenam* PLUT.

ἀπο-καλύπτω, — 1 ontblooten PL. Prot. 352 a, *and.* — 2 openleggen, openbaren PL. Prot. 352 b; *vooral N. T. van alle bovenaarische kennis en inzicht*, Mt. 10, 26, *enz.* — 3 het land weer droogleggen, *v. d. terugtrekkenden Nijl* PAP. — 4 *med.* iets van het eigen lichaam ontblooten PLUT. — 5 *med. refl.* zich ontblooten = zijn bedoeling duidelijk maken DIOD.

ἀπο-κάλυψις, ἡ, openbaring N. T. Apoc. 1, 1 *enz.*, PLUT.

ἀπο-κάννω, *f. -καμοῦμαι*, — 1 (te) moe worden *m. part.* door iets te doen PL. Men. 81 d = het opgeven; *m. inf. pl. Crit. 45 b ὄσσει, wanneer de handeling nog geheel in de toekomst ligt.* — 2 *vand, τ.* zich met iets te moe maken = voor iets terugdeinzen XEN. Hell. 7, 7, 19. — 3 *abs.* moedeloos worden SOPH. O. C. 1776.

ἀπο-κάμπτω, doen afbuigen XEN. Eq. 7, 14.

ἀπο-καπύω, χ 466, *z. καπύω.*

ἀπο-καρᾶ-δοκία, ἡ, gespannen uitzien, verwachting N. T. Rom. 8, 19.

ἀπο-καρπώω, als vertakkingen laten ontstaan, φλέβας HIPPOCR.

ἀπο-καρτερέω, *eig.* zich door onthouding: zich door honger dooden HIPPOCR., CIC., PLUT.

ἀπο-καρφο-λογέω, afpluizen HIPPOCR.

ἀπο-κατ-αλλάσσω, geheel verzoenen N. T. Eph. 2, 16.

ἀπο-κατά-στάσις, ἡ, — 1 terugkeer (*naar vroegere standplaats*) PL. Ax. 370 b. — 2 terugkeer PLUT. — 3 herstel in politiek opzicht, teruggave POL. — 4 herstel tot volmaaktheid N. T. Act. 3, 24.

ἀπο-κατ-ορθώω, weer ophelpen ARISTOT.

ἀπο-καυλέω, stengel verliezen THEOPHR.

ἀπο-καυλίζω, — 1 stengel afbreken HIPPOCR. — 2 afhouwen EUR. Supp. 717. — 3 geheel verbreken THUC. 2, 76, 27.

ἀπο-καύλισις, ἡ, het doorbreken LUC.

ἀπό-καυλος, 2, zonder stengel THEOPHR.

ἀπο-κάω, — 1 uitbranden, *chirurgisch* XEN. Mem. 1, 2, 54, DEM. — 2 doen be-, afvriezen XEN. An. 4, 5, 3; *pass. ib.* 7, 4, 3.

ἀπό-κειμαι, weg- of uit den weg gelegd zijn, *als perf. pass. bij ἀποτίθημι dienst doende*: — 1 opgeborgen zijn, bewaard worden XEN. An. 2, 3, 13, DEM., N. T. Luc. 19, 20. — 2 opgespaard zijn, *τιν:* iemd wachten XEN. An. 7, 7, 46, PL. Leg. 952 d, N. T. Hebr. 9, 27. — 3 *spec. v. h. fatum, v. de toekomst, zoo reeds* PIND. N. 11, 46 *προμαθείας δ'ἀπόκεινται βόαι μετ'ε βιβέ:* nog verborgen zijn (*z. ἀπο-τίθημι*) tot N. T. 2 Tim. 4, 8. — 4 (*Christ.*) *van de(n) hemelsche(n) schat en belofte:* bewaard zijn, wachten *τιν* (z. 2), N. T. Col. 1, 5.

ἀπο-κείρω, — 1 afsnijden K 456; *med.* zich het haar a. Ψ 141; zich laten scheren of knippen AR. Nub. 836. — 2 aïmaaien, dooden, *v. e. doodsdäemon* AESCH. Pers. 921, EUR. — 3 berooven EUR. Hec. 910 *imes.*

ἀπο-κεντέω, -ησις, doorsteken LXX.

ἀπο-κερδαίνω, winst, voordeel van iets, τινος, hebben EUR. Cycl. 432, LUC. D. Mort. 4, 1.

ἀπο-κεραλίζω, onthoofden N. T. Mt. 14, 26; -ισμός, ὁ, PLUT.

ἀπο-κηδεύω, uit de rouw gaan HDT. 9, 31.

ἀπο-κηδέω, nalatig zijn Ψ 413.

ἀπο-κηδής, nalatig HIPPOCR.

ἀπο-κήρυγμα, τό; -ξις, ἡ, openlijke afkondiging, *v. verkoop of onterving*, HIPPOCR., PLUT., LUC.

ἀπο-κηρύσσω, *att. ττω*, — 1 openlijk bekend laten maken; *met μή*, verbieden XEN. Hell. 5, 2, 27. — 2 *τινα*, openlijk onterven PL. Leg. 929 c, LUC. Abdic 1. — 3 openlijk verkoopen HDT. 1, 194.

ἀπο-κιδάρω, de κιδάρτι afnemen LXX.

ἀπο-κιδνημι, verstrooien AP. RH.

ἀπο-κινδυνεύσις, ἡ, waagstuk THUC. 7, 67, 7.

ἀπο-κινδυνεύω, — 1 een proef nemen AR. Ran. 1408, LYS. 4, 17, XEN. Mem. 4, 2, 5. — 2 alles op het spel zetten, in gevaar brengen THUC. 7, 81, 31, PLUT; *ook pass.* THUC.

ἀπό-κινέω, — 1 verwijderen: wegdringen χ 107. — 2 optillen Δ 636.

ἀπό-κίνος (*z. sc. κινέω*), ὁ, — 1 het ontsnappen AR. Eq. 20. — 2 een dans COM.

ἀπο-κισσώω, — 1 in klimop veranderen THEOPHR. — 2 van klimop ontdoen EPIGR.

(ἀπο-κίχω?), ἀπέκλιξεν, AR. Ach. 869: *blijk.* zij smeten; *volgens* HESYCH. *s.v.* zij bliezen weg, omlaag.

ἀπο-κλάω, doen hooren AESCH. Ag. 156.

ἀπο-κλάζω, *f. ζω, dor.* THEOCR. 15, 77. = -κλήω.

ἀπο-κλαίω, *z. -κλάω.*

ἀπό-κλασμα, τό, fragment HIPPOCR.

I. ἀπο-κλάω, verbreken PLUT.

II. ἀπο-κλάω, *naast -κλαίω*, — 1 in weeklachten uitbarsten, τι SOPH. Ph. 695. — 2 beweenen HDT. 2, 121, 3; 3, 14 (*and. lez. ἐνα-κλ.*), PL. Phaed. 117 c. — 3 *med. bij eigen leed* SOPH. O. R. 1467, AR. Vesp. 564. — 4 met weenen ophouden LUC.

ἀπο-κλείω = -κλήω, N. T. LUC. 13, 25.
 ἀπο-κλέπτω, wegstelen HYMN. Merc. 522.
 ἀπό-κληρος, dor. κληρ., 2, zonder deel, aan iets, τινος EMPED. 147, 2 D., PIND. P. 5, 54.
 ἀπο-κληρώω, — 1 door het lot uitkiezen HDT. 3, 25. — 2 door het lot verkiezen, colleges aanvullen LYS. 22, 16, PL., DEM. — 3 door het lot toeedeelen, pass. LUC. — 4 van het loten uitsluiten ARISTOT.
 ἀπο-κληρώσις, ἡ, verkiezing PLUT.
 ἀπό-κλησις, ἡ, het afsluiten: versperring THUC. 4, 85, 2; 7 60, 14.
 ἀπό-κλητος, οἱ ἄ-οι, de hoogste raad der Aetoliërs POL. 20, 1, 10, LIV. 35, 24.
 ἀπο-κλήω, — 1 afsluiten, versperren HDT. 2, 133, PL. Phaedr. 251 d. — 2 uitsluiten, afhouden van, τιος HDT. 1, 37, AR. Vesp. 601, PL. Rep. 473 d; praegn. schaakmat zetten PL. Rep. 487 c. — 3 belemmeren HDT. 4, 7. — 4 afsnijden HDT. 3, 55. — 5 in de engte drijven THUC. 6, 64, 4. — 6 een mogelijkheid pareeren: voorbehoud maken DEM. 28, 17. — 7 pass. refl. zich tegen iets, τιος, afsluiten, zich onthouden DEM.
 ἀπο-κλίνω, — 1 „afbuigen”: een afwijkende, onwikkende verklaring van iets geven τ 556. — 2 terugbrengen, -doen keeren HYMN. Ven. 168. — 3 er af doen tuimelen DEM., Ltr. — 4 intr. of pass. van de juiste weg afbuigen: ten onder gaan SOPH. O. R. 1192. — 5 neigen, liggen naar, βῆν. het O. HDT. 4, 22, POL. — 6 weg-, ten ondergang neigen, ἀ-ομένης μεσαμβρότης Z. W. HDT. 3, 114. — 7 overdr. neigen, neiging hebben tot PL. Leg. 847 a.
 ἀπό-κλίσις, ἡ, — 1 afwijking PLUT. 611 a; daling v. d. zon Aemil. 17. — 2 neiging omlaag PLUT. 970 d. — 3 stampen v. e. schip PLUT. Pomp. 47. — 4 golven v. e. menigte PLUT. Pyrrh. 33.
 ἀπο-κλίτος, ondergaand PLUT.
 ἀπο-κλύζω, wegspoelen AR. Ran. 1340, PL. Phaedr. 243 d.
 ἀπο-κναίω, -κνάω PL. Phil. 26 b, afwrijven: kwelen PL. Rep. 406 b, XEN. Hell. 6, 2, 1, DEM., Ltr.
 ἀπο-κνήω, — 1 voor iets, τι, terugdeinzen THUC. 3, 30, 27. — 2 abs. aarzelen PL. Phaedr. 84 c, THUC. 3, 20, 2.
 ἀπο-κνησις, ἡ, angstig talmen THUC. 1, 99.
 ἀπό-κνησμα (κνήθω), τό, i.p.v. -ισμα, „raspse!”, AR. Pax 790.
 ἀπο-κνίζω; -σις, ἡ, afbreken THEOPHR.
 ἀπο-κνισμα, τό, z. -κνησμα, AR. Pax 79.
 ἀπο-κοιμάομαι, dep. pass., — 1 buitenshuis slapen PL. Leg. 762 c, COM. — 2 even onder zeil gaan AR. Vesp. 213, XEN. Cyr. 2, 4, 22, POL. — 3 ter ruste gaan HDT. 8, 76.
 ἀπο-κοιτέω, 's nachts zijn post verlaten en gaan slapen (DEM.) 18, 37.
 ἀπό-κοιτος, 2, — 1 buitenshuis slapend AESCHIN. 2, 127, PAP. — 2 ver af slapend LUC. D. Deor. 10, 2. — 3 buiten het hoofdgedeelte liggend, ζρουρα PAP.
 ἀπο-κολοκύντωσις, ἡ, ver(pom)poening DIO CASS. (z. SENECA).
 ἀπο-κολούω, verminken CALL.
 ἀπο-κολπώω, zeeboezem vormen ARISTOT.
 ἀπο-κομμάβω, (snel genoeg) wegzwemmen THUC. 4, 25, 16.
 ἀπο-κομάω, het haar verliezen LUC.
 ἀπο-κομιδή, ἡ, — 1 het wegvaren POL. — 2 terugtocht THUC. 1, 137, 27.
 ἀπο-κομιζώ, — 1 wegvooien, -brengen XEN. Cyr. 7, 3, 12, POL. — 2 terugvooien AP. RH. — 3 pass. refl. terugkeeren HDT. 5, 27, THUC. 4, 100, 19.

ἀπό-κομμα, τό, afgeslagen stuk THEOCR. 10, 7, LUC.
 ἀπο-κοπή, ἡ, — 1 het afhouden AESCH. Supp. 841. — 2 schulddeiging PL. Rep. 566 a, ARISTOT. A. II, 6, 1.
 ἀπο-κόπτω, — 1 afhouden, -slaan Λ 261, ANAXAG. 8 D. ATT. tot N. T. Mc. 9, 43; ook = doorslaan γ 449; spec. ontmanen N. T. Gal. 5, 12. — 2 kappen, v. kabels κ 127, N. T. Act. 27, 32. — 3 losslaan, de strengen kappend II 474. — 4 afbreken, brug PLUT. — 5 van iets omlaag slaan, afslaan XEN. An. 3, 4, 39. — 6 refl. = lat. plangor, rouwen EUR. Tr. 627. — 7 pass. m. acc. partis, ἀ-ομαι τὴν χεῖρα PLUT.; ook overdr. afsnijden, benemen.
 ἀπο-κορσόομαι, zijn eigen haren afsnijden AESCH.
 ἀπο-κορυφώω, — 1 aanpunten POL.; pass. spits toeelopen THEOPHR. — 2 in hoofdpunten samenvattend antwoorden HDT. 5, 73.
 ἀπο-κοσμέω, wegruimen η 232.
 ἀπο-κοτταβίζω, κότταβος spelen XEN. Hell. 2, 3, 56.
 ἀπο-κουφίζω, iemd van, bij iets, τιος, verlichten EUR. Or. 1341, PLUT.
 ἀπο-κράδίζω, afschudden NIC. Alex. 319.
 ἀπο-κραιπαλάω, roes uitslapen COM., PLUT.
 ἀπο-κρατέω, — 1 in kracht overtreffen, τινα HDT. 4, 50. — 2 zich onthouden PLUT.
 ἀπο-κρέμαμαι, aan iets hangen LUC.
 ἀπο-κρεμάννυμι, laten hangen Ψ 879.
 ἀπό-κρημνος, 2, steil HDT. 1, 111, THUC. 4, 31, 20.
 ἀπο-κριδόν, afgezonderd AP. RH.
 ἀπό-κρίμα, τό, antwoord N. T. 2 Cor. 1, 9, PAP.
 ἀπο-κρίνω, — 1 afzonderen, scheiden EMPED. 9, 4 D., HDT. 8, 7. PL. Polit. 303 d; gew. pass. (refl.) zich afzonderen, -onderscheiden HDT. 1, 60, THUC. 1, 3, 3, PL. Rep. 564 c. — 2 afscheiden, v. vochten enz. ARISTOT. — 3 uitkiezen HDT. 6, 130, SOPH. O. R. 640. — 4 pass. van elders weg zich verbyzonderen in een bepaalde richting, overgaan in: πάντα ἐς τοῦτο (de pest) ἀπεκρίθη THUC. 2, 49, 19. — 5 vand. neigen tot LUC. — 6 pass. uit elkaar gaan THUC. 4, 72, 31. — 7 af-oordeelen: in rechten ontzeggen, τινα τιος ARISTOT.; pass. PL. Leg. 961 b. — 8 > af-, onwaardig keuren PL. Leg. 751 d. — Pass. 9 refl. zich verantwoorden EUPOL. fr. 219, AR. Ach. 632. — 10 antwoorden; aor. med. ATT., doch Κοινή en N. T. overwegend aor. pass.; (HDT. slechts 5, 49; 8, 101, elders ὑπο-κρ.). — 11 spec. N. T. beginnen of voortgaan te spreken, βῆν. Mt. 26, 63.
 ἀπό-κρίσις, ἡ, — 1 (af)scheiding v.-SOGR.: ANAXAG. 4 D., PL. Def. 415 d. — 2 afscheiden, v. vochten enz. ARISTOT. — 3 antwoord HDT. 1, 49(?), PL. Prot. 312 d, N. T. Luc. 2, 47.
 ἀπό-κροτος, 2, eig. terugslaand, resonanceerd: hard, v. d. grond THUC. 7, 27, 17, XEN. Eq. 7, 15, v. d. hoef PLUT.
 ἀπο-κρουνίζω, opwellen PLUT.
 ἀπό-κρουστος, terugstuitend, -springend NIC.
 ἀπο-κρούω, — 1 wegstooten: afweren, ook med. HDT. 4, 200, THUC. 4, 107, 1, XEN. Hell. 5, 3, 22. — 2 afstooten, stukstooten AR. Ach. 459. — 3 afgooien, v. soldaten, ruiters XEN. Hipp. 3, 14.
 ἀπο-κρύπτω, — 1 verbergen, τι(νά) τινα Λ 718; τινά τι HDT. 7, 28, ATT., N. T. 1 Cor. 2, 7. — 2 verduisteren HDT. 7, 226 pass., AESCH. Pr. 24. — 3 verborgen houden: verloochenen, γαστέρα ρ 286. — 4 uit het gezicht verliezen, γῆν, v. varenden PL. Prot. 338 a; abs. uit het gezicht verdwijnen THUC. 5, 65, 12, LUC. — 5 med. van zich zelf, τινά τι, PL. Leg. 702 b.

ἀπο-κρύφη, ἡ, schuilplaats LXX.
 ἀπό-κρυφος, 2, verborgen EUR. Herc. 1070, N. T. Col. 2, 3; *adv.* ἀ-ον τινος, buiten weten van XEN. Mem. 3, 5, 14.
 ἀπο-κτείνω, N. T. Mt. 10, 20-κτένω, — 1 dooden, doen dooden, *sinds* © 342 *alg.*; N. T. *ook pass.* Apoc. 9, 18 sterven. — 2 doen afsterven N. T. Eph. 2, 16.
 ἀπό-κτησις, ἡ, schenkingsoorkonde PAP.
 ἀπο-κτιννύμι = -κτείνω, PL. Polit. 298 b.
 ἀπο-κυαμεύω, met boonenstemming kiezen INSCR.
 ἀπο-κύνω, baren, werpen PLUT., LUC.
 ἀπό-κύνσις, ἡ, het baren, werpen PLUT.
 ἀπο-κυλίω, wegwentelen N. T. Mt. 28, 2.
 ἀπο-κυματίζω, (*de warmte*) in golven doen opstijgen PLUT.
 ἀπο-κύπτω, bukken AR. Lys. 1003.
 ἀπο-κυρτώω, krommen HIPPOCR.
 ἀπο-κωκῶω, bejammeren AESCH. Ag. 1544.
 ἀπο-κώλωσις, ἡ, verzet XEN. Eq. 3, 11.
 ἀπο-κωλύω, — 1 afhouden van, τινος XEN. of *inf.* EUR. Med. 1411, *μή c. inf.* XEN. An. 6, 2, 24. — 2 verhinderen ANAXAG. 4 D., HDT. 1, 66. — 3 verbieden PL. Polit. 299 e.
 ἀπο-λαγχάναω, — 1 door het lot iets krijgen BACCH. 4, 20, HDT. 4, 114, ATT.: EUR. Herc. 331 — 2 door het lot uitvallen LYS. 4, 3. — 3 een niet trekken, een niet krijgen EUR. Ion. 609.
 ἀπο-λάζυμαι, — λαμβάνω, EUR. Hel. 911.
 ἀπο-λακτίζω, — 1 met de hielen achteruitslaan LUC. — 2 ττ, iets wegschoppen: versmaden AESCH. Pr. 651, PLUT. — 3 afschudden AESCH. Eum. 141.
 ἀπο-λακτισμός, ὁ, βίωω, (*door zelfmoord*) prijsgeven AESCH. Supp. 937.
 ἀπο-λαλέω, — 1 voortbabbelen LUC. — 2 vrijuit spreken N. T. Act. 18, 25.
 ἀπο-λαμβάνω, *bij* HDT. *f.* -λάμψω 3, 146; 9, 38; *aor.* -ελαμφάμην, 9, 38; *pf.* -έλαμμαι, 9, 51; *aor. p.* -λαμφθείς 8, 11, — 1 krijgen, *spec.* waarop men recht heeft HDT. 8, 137, *vgl.* PL. Rep. 332 b tot N. T. Luc. 16, 25. — 2 terugkrijgen, -ontvangen HDT. 1, 61; PL., AR. Nub. 1140 tot N. T. Luc. 6, 34. — 3 *overdr.* (ontvangen >) vernemen PL. Rep. 614 a, Leg. 964 a. — 4 van iets afnemen, *een deel* THUC. 6, 87, 7, PL. Leg. 956 d, XEN. Hell. 5, 1, 21. — 5 iemd afzonderen: ter zijde nemen HDT. 1, 209. — 6 gewelddadig afzonderen: afsnijden HDT. 9, 38, THUC. 1, 134, 22, PL. Phaed. 58 c. — 7 insluiten THUC. 4, 102, 23; *vgl.* HDT. 5, 101. — 8 *overdr.* in het nauw brengen PL. Gorg. 522 a.
 ἀπο-λαμπρόνομαι, naam maken HDT. 1, 41.
 ἀπο-λάμπω, — 1 *ook med.* afstralen (van, τινος) X 319 ∞ E 183, HES. Th. 583, EPICUR. 109 Us. — 2 *tr.* doen stralen LUC.
 ἀπο-λάπτω, aflikken; *overdr.* voordeel hebben AR. Nub. 811.
 ἀπό-λαυσις, ἡ, — 1 het genieten, genot THUC. 2, 38, 17, PL., XEN. Mem. 2, 1, 33, N. T. 1 Tim. 1, 17. — 2 vergelding EUR. Hel. 77. — 3 voordeel N. T. Hebr. 11, 25.
 ἀπο-λαυσμα, τό, genot PLUT.
 ἀπο-λαυστικός, 3, *adv.* ως, — 1 op het genot, genieten betrekking hebbende, georiënteerd ARISTOT. — 2 genietbaar, smakelijk POL.
 ἀπο-λαυστός, 2, genietbaar PLUT.
 ἀπο-λαύω, — 1 van iets voordeel hebben, τινος THUC., PL. Gorg. 492 b; *de emotie zelf in den acc.*, AR. Nub. 1231. — 2 van iets genieten HDT. 6, 86, ATT.: THUC. 1, 70, 25.

(*sommige afl. wijzen op layes, naast lay-, z. b. en lat. Laverna (? of etruskisch?) W. lau- in o.ind. lóta- n. buit, lat. lū-crum winst, naast Laver-na godin der dieven, got. laun = n.d. loon.*)
 ἀπο-λαίνω, afpollijsten PLUT.
 ἀπο-λέγω, I. *f.* -λέξω, — 1 uitlezen, uithalen AR. Lys. 576. — 2 uitkiezen HDT. 3, 14, THUC. 4, 70, 27. — II. *f.* έρώω, *enz.* z. -αγορεύω; *bij* Ltr.: — 1 weigeren. — 2 zich onttrekken πόνον PLUT. Otho 6.
 ἀπο-λείβω, — 1 uitgieten HES. Th. 793. — 2 *pass.* adruppelen, τινος η 107, HES. Sc. 268.
 ἀπο-λείπω, — Act. *tr.*: 1 verlaten, *gew. m. d. bet.*: alleen, onverzorgd, voorgoed M 169 en *sindsdien alg.* tot N. T. Tim. 4, 13. — 2 *spec.* het leven verlaten PIND. P. 3, 101, SOPH. Ph. 1158, XEN. — 3 overlaten ι 292; *vand.* ongebruikt laten THUC. 8, 22, 12, PL. Symp. 210 a, DEM. — 4 achterlaten tot N. T. — 5 achter zich laten, *in den wedstrijd* XEN. Cyr. 8, 3, 25; = overtreffen ISOCR. 4, 50. — 6 weglaten PL. Rep. 509 c; nog laten ontbreken HDT. 1, 60; 7, 117. — 7 *vand. uitdr. als:* μικρόν ἀπέλιπον + *inf.* ze waren bijna . . . , *vgl.* HDT. 7, 9, 1, THUC. 7, 70, 16. — 8 *ook v. afstand:* > verwijderd zijn XEN. An. 6, 3, 11. — 9 z. 4: in den steek laten, *met pers. subject* HDT. 8, 5; *met zakelijk subject:* te kort schieten, gaan ontbreken η 117, XEN. An. 4, 5, 14(?) — *intr.*: 10 weggaan HDT. 2, 14, THUC. 5, 4, 9, PL. Gorg. 497 c, Phaed. 78 b. — 11 achterblijven bij, τινος, minder zijn dan PLUT. Caes. 15. — 12 te kort schieten PL. Lach. 199 a, PAP., *ook geestelijk:* den moed opgeven (PL.) Ax. 364 b. — 13 ophouden PL. Leg. 732 b. — *Pass. refl.*: 14 achterblijven bij, τινος, XEN. Cyr. 3, 1, 42. — 15 af, verwijderd blijven van, HDT. 2, 106 *i. f.*, ATT.; *ook geestelijk,* niet doorgronden LYS. 1, 15, *and.* — 16 zich verwijderen PL. Symp. 192 d. — 17 *euphem.* beroofd worden SOPH. El. 1169.
 ἀπο-λειψις, ἡ, — 1 het verlaten THUC. 4, 126, 21. — 2 het weggaan: deserteeren XEN. Hell. 4, 1, 28. — 3 echtscheiding DEM. 30, 15. — *intr.*: 4 het achterblijven THUC. 4, 126, 21. — 5 het (weggaan) afnemen, ∞ γένεσις EMPED. 17, 3 D., *v. d. maan* ARISTOT.
 ἀπό-λεκτος, 2, uitgelezen THUC. 6, 68, 5, XEN. An. 2, 3, 15.
 ἀ-πολέμητος, niet in den oorlog betrokken POL.
 ἀπό-λεμμα, τό, schil DIO CASS.
 ἀ-πόλεμος, 2, *adv.* ως, zonder oorlog: — 1 vreedzaam, εὐνομῶα, PIND. P. 5, 66, EUR., PL. Rep. 456 a, PLUT. — 2 zonder oorlogservaring XEN. Cyr. 7, 4, 11. — 3 niet te beoorlogden AESCH. Ag. 769, *eld.* — 4 (niet te voeren) πόλεμος: rampzalig AESCH. Pr. 904, EUR.
 ἀπο-λεπιδόμοιαι, schubben verliezen HIPPOCR.
 ἀπο-λεπτύνω, — 1 spits maken ARISTOT. — 2 verzwakken PL. Tim. 83 b.
 ἀπο-λέπω, — 1 afschillen AR. Av. 673. — 2 afsnijden Φ 455. — 3 villen: ranselen EUR. Cycl. 237.
 ἀπο-λευκαίνω, stoffig wit maken PLUT.
 ἀπο-λήγω, — 1 ophouden met iets, τινος H 263, PL. Rep. 490 b. — 2 *abs.* ophouden: afsterven Z 149, EMPED. 17, 30 D. — 3 uitloopen op Ltr.
 ἀπό-ληξις, ἡ, slot HIPPOCR.
 ἀπο-ληρέω, — 1 zich verpraten DEM. 19, 182. — 2 iemd „afpraten”, het van hem winnen POL.
 ἀπό-ληψις, ἡ, — 1 *milit.* het afsnijden THUC. 7, 54, 31. — 2 verstopping HIPPOCR.
 ἀπ-ολιβάζω, er tusschen uit knijpen AR. Av. 1467, COM.

(HESYCH. *δλιβάσαι δλιθῶσιν*, *verw. met d. schleifen*, *ndl. slijpen*, *waarmaast sluipen*; *gr. „glijden”*, *∞ germ. „glad”*).

ἀπο-λιγαίνω, — 1 schreeuwen AR. Ach. 968 (*z. λιγύς*) *Of als rijmwoord op κραδαίνω [z. d.] een ἀπο-λιγαίνω „een beetje van snoept”?* — 2 schel klinken PLUT.

ἀπο-λιθῶ, versteenen ARISTOT., THEOPHR.

ἀπο-λιμπάνω, = -λείπω, PLUT. Them. 10, LUC.

ἀ-πολις, ι, ἰδος, ἰον. ιος, — 1 zonder stad of land HDT. 8, 61, SOPH. Ph. 1018. — 2 verbannen PL. Leg. 928 c, ANTIPH., LYS. 20, 35, XEN. *vgl.* SOPH. Ant. 370. — 3 geen stad, πόλις ἀ. AESCH Eum. 457. — 4 die den naam „stad” niet verdient PL. Leg. 766 d.

ἀπο-ολισθάνω, — 1 uitglijden THUC. 7, 65, 28. — 2 afvallen AR. Lys. 678. — 3 vervallen LUC.

ἀπο-λιταργίζω(?), zich wegpakken AR. Nub. 1253, *vgl.* Pax 562.

ἀ-πολίτευτος, 2, — 1 zonder politiek instinct ARISTOT. — 2 zonder politieke carrière PLUT. — 3 niet politiek PLUT. — 4 onpopulair D. H.

ἀ-πολιτικός, 2, = *voorg.*, CIC. Att. 8, 16.

ἀπο-λιχημάομαι (-λείχω), aflijken Φ 123.

ἀπ-όλλυμι, — Act.: 1 dooden E 758, HDT. 9, 48. — 2 in het verderf storten, ongelukkig maken HDT. 1, 34 tot N. T. Mc. 1, 24. — 3 vernietigen, verwoesten E 649; vernietigen, verteren, doen verdwijnen βίστον β 49, Έλεον Ω 44. — 4 verliezen, *ook buiten eigen schuld* πατέρα β 46, HDT. 8, 60 *alg. tot N. T. Mt.* 10, 92. — Pass.: 5 sneuvelen, sterven E 312, HDT. 1, 38. — 6 te gronde gaan *alg. tot N. T. bijv.* 1 Cor. 1, 18. — 7 (*v. niet-menschen*): afsterven η 117 *κάρπος tot N. T. bijv.* Jac. 1, 11 *schoonheid*. — 8 verdwijnen, verzinken λ 586 *tot N. T. Luc.* 21, 16 *haren*. — 9 verloren raken, *v. dieren* N. T. Mt. 10, 6.

ἀπο-λογέομαι, *aor. med.* (ἀπελογήθην ANTIPH., N. T. Luc. 21, 14), — 1 zich verdedigen, als verdediging uitspreken HDT. 6, 136, ATT.: ANDOC. 1, 33, PL. Phaedr. 69 d: Ap. 24 b *tot N. T. Act.* 24, 10; διαβολάς tegen. THUC. 8, 109, later *τινι* PLUT. Them. 23. — 2 de verdediging op zich nemen HDT. 7, 161. — 3 verdedigen πράξεις AESCHIN. 1, 92. — 4 δίκην θανάτου zich verzetten tegen THUC. 8, 68. — 5 *absol.* zijn gedrag rechtvaardigen MEN. Sam. 119.

ἀπο-λόγη-μα, τό, — 1 verdediging. — 2 excuus PL. Crat. 436 c.

ἀπο-λογ-ία, ή, verdediging THUC. 3, 61, 26, PL. Phaedr. 63 d.

ἀπο-λογίζομαι, — 1 berekenen XEN. Hell. 6, 13, AESCHIN. 3, 25; in rekening brengen PLUT. Nic. 15. — 2 nagaan PL. Soph. 261 c. — 3 optellen COM., DEM.; meetellen bij εἶς τι PL. Phil. 25 a. — 4 afrekenen PAP.

ἀπο-λογισμός, δ, — 1 rekening LUC. — 2 rechtvaardiging AESCH. 3, 247. — 3 verslag, uiteenzetting POL. — 4 afrekening PAP.

ἀπό-λογος, δ, — 1 uitvoerig verhaal (*z. OD. IX vlg.*) PL. Rep. 614 a. — 2 dierfabel QUINT. 5, 11, GELL. 2, 29.

ἀπο-λοιδορέω, *τινα*, uitschelden POL.

ἀπ-ολολύω, bejammeren AESCH. Sept. 825.

ἀπο-λοπιζώ, afschubben COM.

ἀπό-λουσις, ή, het afwisschen PL. Crat. 405 b.

ἀπο-λούω, — 1 *act.*: *in tmesi* τινά τι Σ 345, AR., PL. Crat. 405 b, N. T. Act. 22, 16. — 2 *med.* van zich iets afwasschen ζ 219, Ltr.: *abs.* N. T. 1 Cor. 6, 11.

ἀπ-ολοφύρομαι, bejammeren τι ANTIPH. 54 D.,

XEN. Hell. 1, 1, 27, *τινα* ANDOC. 2, 16; *abs.* THUC. 2, 46, 14.

ἀπο-λοχημάομαι, dik, vol worden THEOPHR.

ἀπο-λύμαινομαι, zich reinigen A 313 *vgl.*

ἀπο-λύμαντήρ, δ, „reiner”, bordenlik, „Schoonop”, *naam voor een bedelaar* ρ 220, 377.

ἀπο-λυσίδιον, τό, bon voor een uitgifte PAP.

ἀ-πολυπράγμων, niet indiscreet MARC. AUR.

ἀπο-λύσιμος, 2, — 1 vrij te spreken ANTIPH. 4 δ, 9. — 2 vrij van (dienst)-plicht, uitgediend PAP.

ἀπό-λύσις, ή, — 1 het losmaken, bevrijden PL. Crat. 405 c. — 2 vrijspraak HDT. 6, 136. — 3 vrijlating POL.; *ook van mil. dienst*: paspoorteering PAP. — 4 *intr.* het weggaan POL. — 5 het afnemen, *v. d. ziekte* HIPPOCR.

ἀπο-λύτικώς, ἔχειν, iemd graag willen vrijspreken XEN. Hell. 5, 4, 25.

ἀπό-λύτος, onafhankelijk PLUT., LUC.

ἀπο-λυτρώ, voor losgeld (τύπος) vrijlaten PL. Leg. 919 a, DEM. 12, 3, MEN. Mis. 21.

ἀπο-λύτρωσις, ή, — 1 het loskopen PLUT. — 2 verlossing N. T. Rom. 3, 24.

ἀπο-λύω, — Act. 1 losmaken φ 46, *alg.* — 2 vrij laten (*tegen losgeld*) A 95 = PL. Rep. 390; *uit de gevangenis* N. T. Mt. 27, 15. — 3 vrijspreken HDT. 2, 174, DEMOCR. 262 D., THUC. 6, 29, 5; (*pass. refl.*) zich rechtvaardigen HDT. 8, 59, ATT. — 4 bevrijden, *v. d. last des levens* SOPH. Ant. 1268, PL. Phaedr. 67 a, *eld.* — 5 verlossen, *v. een zwangere*; *overdr.* PL. Theat. 184 b. — 6 ont slaan, *v. d. eed*; soldaten hun paspoort geven XEN. Hell. 6, 5, 21. — 7; laten weggaan AR. Ach. 1155; (laten weggaan) een vrouw: van haar scheiden N. T. Mt. 1, 19; 5, 31 *vgl.*; een man: verlaten Mc. 10, 12. — 8 een schuldenaar los laten N. T. Mt. 18, 27, Luc. 6, 37. — 9 een verzoek inwilligen, *τινα* N. T. Mt. 15, 23. — 10 iemd iets verstrekken, betalen (*vgl. lat. solvere*: λύω) PAP. — Med. 11 van zich zelf los maken, κρήδεμνον ε 349. — 12 bevrijden PL. Menex. 245 a. — 13 loskopen X 50. — 14 inwendig los maken: ontzenuwen, διαβολάς PL. Ap. 37 b, Phaedr. 267 d. — Pass. *refl.* 15 loskomen, *van elkaar (strijdend)* THUC. 1, 49, 17. — 16 weggaan POL., N. T. Act. 23, 25.

ἀπο-λωβάω, — 1 beschimpen PHOCYL. — 2 *pass.* zich te schande maken SOPH. Ai. 217.

ἀπο-λωπιζώ, van kleeren berooven SOPH.

ἀπο-λωτιζώ, — 1 bloemen afbreken EUR. Supp. 449. — 2 uittrekken EUR. Iph. A. 792.

ἀπο-λωφρέω, *ion.* = -άω, stillen HIPPOCR., *dorst* AP. RH. 4, 1418.

ἀπο-μαγδαλία (ἀπο-μάσσω), ή, een stuk brood, waaraan men aan tafel de handen afveegde AR. Eq. 414 *vgl.*, *vgl.* 819, PLUT.

ἀπό-μαγμα, τό, — 1 veeglap HIPPOCR. — 2 reiniging SOPH. — 3 afdruk, *v. d. zegelring* THEOPHR.

ἀπο-μαδάω, uitvallen, *haar* ARISTOT.

ἀπο-μαίνομαι, uitrazen LUC. Dial. Deor. 12, 1.

ἀπο-μάκτης, δ, reiniger SOPH.

ἀπο-μαλ(θ)αικίζομαι, = -μαλθακόομαι, te slap zijn Ltr.

ἀπο-μανθάνω, af-, verleeren PL. Phaedr. 96 c, Prot. 342 d, XEN. Cyr. 4, 3, 14.

ἀπο-μαντεύομαι, *dep. med.*, als uit hooger wijsheid vermoeden PL. Lys. 216 d, *eld.*

ἀπό-μαξις, ή, het afwisschen PLUT.

ἀπο-μαραίνω, doen verderdoren, -uitdrogen. — Pass.: 1 verdwijnen PL. Rep. 328 d. — 2 wegwijnen Theat. 177 b. — 3 sterven XEN. Ap. 7.

ἀπο-μάρανσις, ἡ, het vergaan THEOPHR.
 ἀπο-μαρτυρέω, betuigen POL., PLUT.
 ἀπο-μαρτύρομαι, getuigen PL. Soph. 237 a.
 ἀπο-μάσσω, *att.* ττω, — 1 afstrijken: afvegen DEM. 18, 259, Ltr.; *med.* of *pass.* zijn handen afvegen AR. Eq. 819; zich het stof afvegen N. T. Luc. 10, 11. — 2 *v. e. maat.* afstrijken met een strijkhout LUC. Navig. 25; *v. d. κενεάν* (sc. *χοινα*) nutteloos werk doen THEOCR. 15, 95, LUC. — 3 afdrukken, een voorbeeld, *afdruk* PL. Tim. 50 e; *med.* zich iets inprenten PLUT.
 ἀπο-μαστιγώω, afranselen HDT. 8, 109.
 ἀπο-ματαίζω, zich onfatsoenlijk gedragen HDT. 2, 162 *euphem.*: een wind laten.
 ἀπο-μάχομαι, — 1 van een hooger punt af vechten met, *τινι* XEN. Cyr. 5, 2, 2, Ltr. — 2 > iemd, *τινα*, afwerpen XEN. Hell. 6, 5, 34. — 3 weigeren HDT. 1, 9; 7, 136, XEN. An. 5, 10, 6. — 4 *overdr.* bestrijden πάδει PLUT. Caes. 17.
 ἀπό-μαχος, non-combattant XEN. An. 3, 4, 32.
 ἀπο-μειλίσσομαι, weer kalmeeren D. H.
 ἀπο-μεθήνημι, (*den geest*) geven AP. RH.
 ἀπο-μείρομαι, afdeelen: — 1 uitdeelen HES. O. 578. — 2 afscheiden van, *τινος* HES. Th. 801 (*ἀπ-αμ. z. d.*)
 ἀπο-μελαινώ, zwart maken THEOPHR.
 ἀπο-μέμφομαι, erg berispen PLUT.
 ἀπο-μερίζω, — 1 afzonderen PL. Polit. 304 a. — 2 uitkiezen PL. Leg. 855 b. — 3 troepen detachee-ren POL.
 ἀπο-μερηρίζω, de zorgen afleggen; uitslapen AR. Vesp. 5, DIO CASS.
 ἀπο-μετρούω, geheel vullen PL. Phaedr. 255 c.
 ἀπο-μετρέω, — 1 afmeten LUC.; *ook med.* XEN. — 2 af- = toemeten, verdeelen XEN. Oec. 10, 10.
 ἀπο-μηκύνω, — 1 rekken PL. Prot. 336 c. — 2 *pass.* zich uitstrekken LUC.
 ἀπο-μηνίω, voort wrokken B 772, I 426, π 378.
 ἀπο-μηρύομαι, ophalen, -trekken Ltr.
 ἀπο-μίέομαι, — 1 nabootsen PL. Tim. 44 d. — 2 door (klank)nabootsing uitdrukken PL. Crat. 427 a. — 3 navolgen XEN. Mem. 3, 10, 3.
 ἀπο-μίμημα, τό *en -σις, ἡ*, nabootsing DIOD., HIPPOCR., PLUT.
 ἀπο-μινύσσομαι, — 1 iemd gedenken op grond van iets, *τινι* Ω 428. — 2 *τινι τι* = vergelden HES. Th. 503, THUC. 1, 137, 15.
 ἀπό-μισθος, 2, buiten soldij: uitgediend XEN. Hell. 6, 2, 9, DEM. 4, 46, PLUT.
 ἀπο-μισθώω, — 1 verpachten, verhuren THUC. 3, 68, 28. — 2 aanbesteden DEM. 4, 3, 58. — 3 *overdr.* verhuren PL. Rep. 475 d.
 ἀπο-μνημόνευμα, τό, memoire(s) XEN. *titel*, PLUT.
 ἀπο-μνημόνευσις, ἡ, vermelding Ltr.
 ἀπο-μνημονεύω, — 1 zich herinneren: weer in het geheugen terug roepen, *τι* PL. Phaed. 103 a; *vand.* HDT. 5, 65: ἄ. θέσαι ἕνομα, als herinnering een naam geven. — 2 zich herinneren en opzeggen: vertellen PL. Theag. 121 d. — 3 zich herinneren = in de herinnering meedragen, *τι* PL. Hipp. mai. 285 e; *met τινι v. d. persoon:* dankbaar aan, voor, ten opzichte van XEN. Mem. 1, 2, 31, AESCHIN. 3, 208.
 ἀπο-μνησικακέω, *τινι*, iemd het geleden onrecht nahouden HDT. 3, 49.
 ἀπ-όμνυμι, PIND. N. 7, 70 -ομνύω, — 1 feit of bedoeling onder eede ontkennen x 345, PIND. *met μή e. inf.*, *vgl.* HDT. 2, 179, SOPH. Ph. 1289, AR. Eq.

424. — 2 *τινα*, verlooohenen ANDOC. 1, 127. — 3 zweren THUC. 5, 50, 21. — 4 (= *εἰurare*) ἀρχήν, ambt neerleggen PLUT.
 ἀπό-μοιρα, ἡ, belasting op moestuinen *enz.* PAP.
 ἀπο-μόνοω, — 1 uitsluiten, *τινά τινα* THUC. 3, 28, 24. — 2 afscheiden (*chemisch*) PL. Tim. 60 d,
 ἀπ-ομόργνυμι, — 1 afvegen, *αἷμα* E 798 *enz.*, *ook med.* ρ 304. — 2 door wegvegen reinigen, *χεῖρε* Σ 414, *ook med.* σ 200. — 3 *overdr.* uitwisschen, verdrijven AR. Vesp. 560, Ltr.
 ἀπό-μορφος, vreemd van vorm SOPH.; -όω, veranderen THEOPHR.
 ἀπό-μουσος, 2, *adv.*, — 1 zonder kunst AESCH. Ag. 801. — 2 zonder kennis EUR. Med. 1089.
 ἀπο-μυθέομαι, afraden I 109, COM.
 ἀπο-μυκτίλω, „voor P. S. laten staan”: de deur wijzen LUC. Dial. Mer. 7, 3.
 ἀπό-μυξις, ἡ, het uitsnuiten PLUT.
 ἀπο-μύσσω, *att.* ττω, — 1 *med.* (zijn neus) snuiten AR. Eq. 910, XEN. — 2 *act.* iemd uitsnuiten: be-rooven, bedriegen MEN. (*vgl. emuncto... Simone* HOR. A. P. 238). — 3 *act.* uitsnuiten, verstandig maken PL. Rep. 343 a (*lat. emunctis naribus*).
 ἀπο-μωλύω, zeer vermoeien HIPPOCR.
 ἀπο-ναίω, — 1 *act. tr.* terugzenden II 86. — 2 ver-plaatsen AP. RH. 4, 1492. — 3 *med.* verhuizen o 254. — 4 *m. aor. pass.* verplaatst worden, *τινος*, ver van EUR. Med. 166, Iph. T. 175.
 ἀπο-ναρικήω, traag zijn HIPPOCR., PLUT.
 ἀπο-ναρικός, ἡ, verstijving PLUT.
 ἀπο-ναρκώω, geheel doen verstijven HIPPOCR.; *pass.* aïstopmen PL. Rep. 503 d.
 ἀπο-ναρκώσις, ἡ, verstijving HIPPOCR., Ltr.
 ἀπο-νεκρόομαι, afsterven LUC., DIOD.
 ἀπο-νέμω, — 1 toedeelen: zijn deel geven PL. Leg. 757 c, N. T. 1 Petr. 3, 7, Ltr. — 2 mededeelen, melden PIND. I, 2, 47. — 3 afdeelen, afzonderen PL. Polit. 276 d. — 4 uitzonderen PL. — 5 *med.* zich een deel van iets geven, van iets profiteeren, *τινος* PL. Rep. 574 a, ττ AR. Av. 1289.
 ἀπο-νενοημένωσις, *adv.*, — 1 wanhopig, hopeloos XEN. Hell. 7, 2, 8, LUC. — 2 lusteloos HIPPOCR.
 ἀπο-νέομαι (*ἄ metrisch*), — 1 terugkeeren O 305, *eld.* — 2 teruggaan o 308.
 ἀπο-νεοττεύω, niet meer nestelen ARISTOT.
 ἀπο-νεύρωσις, ἡ, pees HIPPOCR.
 ἀπο-νεύω, — 1 op zij afbuigen POL. — 2 *overdr.* van neiging, richting veranderen PL. Theaet. 165 a, Ltr. — 3 *intr.* het hoofd laten hangen THEOPHR.
 ἀπο-νέω, „af-hoopen”: aftillen EUR. Ion. 875, fr.
 ἀ-πόννητι, *adv.*, zonder moeite HDT. 3, 146, Ltr.
 ἀ-πόννητος, 2, — 1 zonder moeite HDT. 2, 14. — 2 zonder smart SOPH. El. 1065.
 ἀπο-νήχομαι, zwemmend ontkomen Ltr.
 ἀ-πον-ία, ἡ, — 1 indolentie, afkeer van het werk XEN. Cyr. 2, 2, 25, ARISTOT. — 2 werkeloosheid PLUT. — 3 pijnloze toestand PLUT. 1047 e.
 ἀπο-νίξω, Ltr., N. T. -νίπτω, — 1 iets af-, weg-wasschen ω 189 HERACL. 5 D., — 2 door afwasschen reinigen τ 317, AR. Vesp. 608, PL. Symp. 175 a. — *med.*: 3 iets van zich af-, wegwasschen = zich van iets reinigen K 572. — 4 zich iets = een lichaamsdeel reinigen χ 478 *tot* N. T. Mt. 27, 24; *abs.* zijn handen wasschen AR. Av. 1163.
 ἀπο-νίκωω, overwinnen ARISTOT.
 ἀπό-νιμμα, τό, waschwater PLUT. Sull. 36.
 ἀπ-ονίναμαι, van iets, *τινος*, nut, vreugde hebben Δ 763 ω λ 324, HDT. 1, 168, SOPH. El. 211.
 ἀπό-νιπτρον, τό, waschwater AR. Ach. 616.

ἀπο-νίσ(σ)ομαι, weggaan THEOGN. 528, AP. RH.
ἀπο-νιτρούω, met loozout afwrijven MED.
ἀπο-νοέομαι, *dep. med. en pass.*, — 1 aan zich zelf
gaan wanhopen XEN. Hell. 7, 5, 12, Ltr. — 2 *m.*
inf. aan de vervezenlijking van een eigen daad wan-
hopen XEN. Hell. 6, 4, 23. — 3 *perf.* als desperado:
met den moed der wanhoop bezield zijn THUC. 7,
81, 32, ISOCR. 8, 83, MEN. Perik. 185, LUC.
ἀπο-νόητος, wanhopig THEOPHR.
ἀπό-νοιά, ἡ, — 1 wanhoop THUC. 1, 82, 4. —
2 moed der wanhoop Ltr. — 3 waanzin > waan-
zinnige slechtheid DEM. 25, 32, Ltr.
ἀπο-νομή, ἡ, toedeelen HIPPOCR.
ἀ-πονος, 2, adv. ως, — 1 zonder arbeidslust: traag
PL. Rep. 335 d. — 2 zonder moeite PIND. O. 10,
22 (2, 68 —έστερος) HDT. 9, 2. — 3 zonder
smart of pijn AESCH. Pers. 861.
ἀπο-νοσέω, uitzieken: herstellen HIPPOCR.
ἀπο-νοστέω, — 1 terugkeeren A 60, *enz.*, *altijd*
met ἄψ, PIND. N. 6, 57, HDT. 1, 42, THUC. 7, 87, 1,
XEN. — 2 weggaan EUR. Iph. T. 731.
ἀπο-νόσφι(ν), — 1 *adv.* ver weg A 555, O 548. —
2 *praep. c. gen.* ver van O 529, AP. RH.
ἀπο-νοσφίζω, — 1 scheiden HYMN. Cer. 158. —
2 berooven SOPH. Ph. 979, HYMN. Merc. 562. — 3
verre houden, *τινά*, uit den weg gaan SOPH. O. R.
480.
ἀπο-νου-θετέω, afraden POL. 15, 6.
ἀπο-νουκτερεύω, 's nachts weg zijn PLUT.
ἀπο-νύμφης, ὁ, vrouwenhater POL.
ἀπο-νυστάζω, over iets inslapen PLUT.
ἀπ-ονυχιζώ, — 1 de nagels afsnijden, *meest med.*,
HIPPOCR., THEOPHR. — 2 met de nagels uitkrabben
AR. Eq. 709, *vgl.* 708.
ἀπο-νωτιζώ, maken dat iemand den rug toekeert:
op de vlucht slaan, *tr.* EUR. Ba. 763.
ἀπό-ξενος, 2, — 1 onherbergzaam SOPH. O. R.
195. — 2 verbannen, *τινός*, uit AESCH. Ag. 1282.
— 3 niet gastvrij opgenomen AESCH. Eum. 844.
ἀπο-ξενόω, — 1 uit het vaderland verdrijven COM.,
PLUT.; *pass.* in ballingschap gaan leven SOPH. El.
777, EUR., PL. Leg. 708 b, Ltr. — 2 vervreemden
LUC.
ἀπο-ξένωσις, ἡ, in den vreemde zijn PLUT.
ἀπο-ξέω, — 1 glad afsnijden E 81. — 2 afschaven
LUC.
ἀπο-ξηραίνω, uitdrogen HDT. 2, 99; *τάς νοῦς* THUC.
7, 12, 28; *pass.* uitdrogen HDT. 1, 75; 7, 109.
ἀπο-ξύλλίζω, de harde bladen wegnemen ARISTOT.
ἀπ-οξύωνω, — 1 *verm.* de scherpe kanten, punten,
knoesten er af slaan ζ 269, ι 326. — 2 puntig
maken Ltr. — 3 schel maken, *v. geluid* PLUT.
ἀπο-ξύρεώ, afscheren HDT. 5, 35, AR. Th. 1043,
LUC.
ἀπο-ξύρομαι, zich laten afscheren PLUT. Otho 2.
ἀπό-ξύρος, 2, steil LUC. Prom. 1.
ἀπ-οξύς, 2, εος, puntig HIPPOCR.
ἀπο-ξυστρόω, stomp maken POL.
ἀπο-ξύω, — 1 glad maken: afschaven ζ 269 (*vgl.*
μ 172), ι 326 (*z. ἀπ-οξύωνω*). — 2 afstroopen I
446. — 3 afstrijken Ltr.
ἀπο-πάλησις, ἡ, verrekking HIPPOCR.
ἀπο-πάλλω, — 1 wegslingeren LUC. — 2 *pass.*
terugspringen ARISTOT., PLUT.
ἀπο-παλμός, ὁ, terugkaatsing EPICUR.
ἀπό-παλις, ἡ, het af- of naar buiten stooten
EPICUR. 108 Us.
ἀπο-παπταίνω, omkijken E 101.
ἀπο-παρθευόμαι, huwen HIPPOCR.

ἀπο-πάσχω, zich een van de reëelen afwijkende
indruk of voorstelling vormen STOIC.
ἀπο-πάτέω, — 1 „afgaan”: gaan wateren AR.
Eccl. 354; *in obscenen zin* ib. 351. — 2 afgaan,
geלוסד worden HIPPOCR.
ἀπό-πάτος, ὁ, ook ἡ, — 1 stoelgang HIPPOCR., Ltr.
— 2 „Abtritt”, „retirade” AR. Ach. 81.
ἀπο-παύω, — 1 doen ophouden Σ 267, *τινά (ἀπό)*
τινός, alg. — 2 tegenhouden T 119. — *med.*: 3
ophouden met, *τινός α* 340. — 4 zich onthouden
van A 442.
ἀπό-πειρά, ἡ, proef HDT. 8, 9, THUC. 7, 21, 9, Ltr.
ἀπο-πειράω, — 1 *act.* de sterkte onderzoeken, *in*
de hoop op een overrompeling, τινός THUC. 2, 93, 22,
eld. — 2 *med. m. aor. pass.* op de proef stellen HDT. 1,
46; 6, 48. — 3 het met iets beproeven, *ναυμαχίας*,
THUC. 4, 24, 23, *eld.*
ἀπο-πελεκάω, afhouden AR. Av. 1156.
ἀπο-πελιόω, grauw maken HIPPOCR.
ἀπο-πεμπτόω, het vijfde deel geven LXX.
ἀπο-πέμπω, — 1 wegzenden Φ 452, HDT. 1, 33,
alg. — 2 afzenden: toezenden ρ 76, PIND. O. 8, 50,
HDT. 1, 46, PL. — 3 laten gaan ε 113. — 4 *vand.*
spec. vrijlaten HDT. 7, 146. — 5 uitgeleide doen x
73. — *Med.* = *act.* 6 van zich zenden. — 7 *specl.* een
vrouw wegzenden, zich van haar scheiden HDT. 6,
63. — 8 trachten af te wenden EUR. Hec. 72.
ἀπό-πεμφις, ἡ, — 1 verwijdering, ontslag HDT. 7,
148. — 2 echtscheiding DEM. 59, 59.
ἀπο-πενθέω, betrouwen PLUT. Coriol. 39.
ἀπο-περάω, overzetten PLUT. Mar. 35.
ἀπο-πέρδω, een wind laten AR. Ran. 10.
ἀπο-περκόομαι, donker worden SOPH.
ἀπο-πέτομαι, wegvliegen AR. Av. 1369, Ltr.
ἀπο-περασμένως, adv., duidelijk DEM. 59, 67.
ἀπο-πήγνυμι, — 1 doen bevrozen AR. Ran. 126.
— 2 *pass.* bevrozen XEN. An. 5, 8, 15, *eld.*
ἀπο-πήδάω, — 1 wegspringen PL., XEN. An. 3, 4,
27. — 2 *overdr.* v. h. onderwerp PL. Theat. 164 c.
— 3 in den steek laten XEN. Mem. 1, 2, 16.
ἀπο-πήδησις, ἡ, het afspringen PLUT.
ἀπο-πιέζω, *f. εσω*, uitpersen HIPPOCR.
ἀπο-πίεσις, ἡ, samenpersing THEOPHR.
ἀπο-πίμπλημι, — 1 geheel vullen PL. Crat. 413 b.
— 2 voltallig maken HDT. 7, 29. — 3 vervullen: in
vervulling doen gaan HDT. 8, 96. — 4 een be-
geerte, hartstochten verzadigen HDT. 2, 129.
ἀπο-πίνω, van iets drinken HDT. 4, 70, KRITIAS
33 D.
ἀπο-πίπτω, — 1 neer-, afvallen E 351, HDT. 3,
139 *tot* N. T. Act. 9, 18. — 2 omlaaggliden XEN.
Hell. 1, 6, 24. — 3 afspringen POL. — 4 teleur-
gesteld worden, missen, *τινός (vgl. lat. deici)* POL.
ἀπο-πιστεύω, geheel vertrouwen POL.
ἀπο-πλάζομαι, — 1 uit den koers geslagen worden
δ 573. — 2 afdwalen van iets ο 382. — 3 afge-
slagen worden N 578. — 4 > terugkaatsen N 592.
ἀπο-πλάνάω, doen afdwalen AESCHIN. 3, 367,
Ltr.; verleiden N. T. Mc. 13, 22; vervreemden I
Tim. 6, 10; *pass.* afdwalen ISOCR. 7, 77, LUC.
ἀπο-πλάνησις, ἡ, het afdwalen PL. Polit. 263 c.
ἀπό-πλασις, ἡ, vorm, gestalte EPICUR.
ἀπο-πλάσσομαι, afbeelden PLUT.
ἀπο-πλείω, = *-πλέω*, wegvaren I 418.
ἀπο-πλέω, *p. perf. pass.* gescheiden (vrouw) PAP.
ἀπο-πλέω, wegvaren PIND. N. 7, 36, HDT. 1, 1 *tot*
N. T. Act. 20, 15; *overdr.* AR. Ran. 1480.
ἀπο-πληκτικός, apoplectisch HIPPOCR.
ἀπό-πληκτος, — 1 door een beroerte getroffen

HDT. 1, 167. — 2 verlamd AR. Vesp. 948. — 3 verdoofd: overdonderd SOPH. Ph. 731. — 4 niet in staat te denken: zinneloos HDT. 2, 173, SOPH. Ph. 731, DEM., MEN. Epit. 344, Perik. 246.

ἀποπληξία, ἡ, beroerte HIPPOCR.; -ἡ DEMOCR. 32 D.

ἀπόπληξις, ἡ, = *voorg.*, HIPPOCR., PLUT.

ἀποπληρόω, — 1 geheel vullen PLUT. — 2 vervullen, *wensch*, *enz.* PL. Prot. 329 c. — 3 bevredigen PL. Polit. 286 a.

ἀποπλήρωσις, ἡ, — 1 vervulling. — 2 bevrediging PLUT.

ἀποπληρώτης, ου, ὁ, vervuller PL. Rep. 620 c.

ἀποπλήσσω, *att.* ττω, — 1 afhouden x 440. — 2 *med.* terugkaatsen, *geluid*, *enz.* ARISTOT. — 3 *pass.* achteroverslaan: in zwijm vallen SOPH. Ant. 1189.

ἀποπλίττομαι, *f.* ξομαι, met groote stappen wegiljen AR. Ach. 217.

ἀπόπλους, *contr.* πλους, ὁ, — 1 afvaart HDT. 8, 79, POL. — 2 terugvaart XEN. An. 5, 6, 20.

ἀπόπλυμα, τό, vuil waschwater DIOD.

ἀποπλύνω, afspoelen ζ 95 *tot* LUC. *en* N. T. Luc. 5, 2.

ἀποπλώω, = -πλέω, ξ 339, HDT. 5, 156.

ἀποπνείω, = -πνέω, Ζ 182, *enz.*

ἀποπνέω, — 1 uitademen, uitblazen, den laatsten adem uitblazen N 654, PIND. I. 6, 34. — 2 uitspreken PIND. P. 4, 11. — 3 *spec.* (θυμόν) ἀ. = sterven Δ 524. — 4 van een plaats afwaaien HDT. 2, 27. — 5 ἀ. τνος, naar iets ruiken, PLUT.

ἀποπνίγω, — 1 wurgen HDT. 3, 150, PL. Gorg. 471 c; verstikken N. T. Mt. 13, 7; *pass.* gewurgd worden, stikken DEMOCR. 172 D., AR. Nub. 1504, PL. — 2 *pass.* verdrinken DEM. 32, 6, N. T. Luc. 8, 33. — *pass.*: 3 *overdr.* zich ergeren DEM. 19, 199. — 4 zich angstig maken LUC.

ἀποπνοή, ἡ, het uitademen THEOPHR.

ἀπόπνοιά, ἡ, = *voorg.*, THEOPHR.

ἀποπνοίαι, afschaffen, verwerpen Ltr.

ἀποπολεμέω, op iets vechten PL. Phaedr. 260 b.

ἀπόπολις, ver van het vaderland AESCH. Ag. 1410.

ἀποπομπή, ἡ, — 1 verdrijving LUC. — 2 afwending van slechte voortteekens ISOCR. 5, 117.

ἀποπονέω, met moeite volbrengen AR. Th. 245.

ἀποπορεύομαι, *dep. pass.*, wegrukken, *spec. naar huis* XEN. Hell. 4, 8, 35, POL.

ἀπόπραμα, το, onderpacht PAP.

ἀποπραῦνω(ῶ), verzachten PLUT. Sert. 25.

ἀποπρεσβεία, ἡ, verslag van een gezantschap, *van.* -πρεσβεύω, verslag geven van een gezantschap PL. Leg. 941 a, POL., PLUT.

ἀποπριάσθαι, afkopen AR. Ran. 1227.

ἀποπρίω, afzagen HDT. 4, 65, Ltr.

ἀποπρό, — 1 *adv.* ver weg p 669. — 2 *praep. c. gen.* verwijderd van H 334.

ἀποπροηγμένα, *teg. προηγμένα* (z. d.), SEXT.

ἀποπροαιρέω, vooraan afnemen ρ 457.

ἀποπροβάλλω, ver wegwerpen AP. RH.

ἀπόπροθε(ν), *adv.* — 1 uit de verte P 66. — 2 in de verte K 209.

ἀπόπροθι, *adv.*, ver weg Ψ 832, HES. O. 2.

ἀποπροθρόσσω, nog juist wegspringen AP. RH.

ἀποπροίημι, — 1 wegzenden ξ 26. — 2 afschieten χ 82. — 3 laten vallen χ 327.

ἀπόπροσθεν, *adv.*, = -προθεν, PL. Epin. 987 a.

ἀποπροσωπίζομαι, zijn gezicht wasschen COM.

ἀποπροτέ(α)μνω, afsnijden θ 475.

ἀποπτερυγίζομαι, wegfladderen THEOPHR.

ἀπόπτισμα, τό, afval ARISTOT.

ἀποπτοέομαι, schuw worden POL.

ἀποπτοίεω, verjagen, *cit. bij* PLUT. 1129 e.

ἀπόπτολις, ἰδος, = -πολις, SOPH. O. R. 1000.

ἀποπτος, 2, — 1 van verre gezien: ver af, τνος

SOPH. O. R. 762, El. 1489. PL. Ax. 369 a. — 2

onbemerkt Ltr. — 3 afzienbaar: zichtbaar ARISTOT.

ἀπόπτυστος, 2, „uitgespuwd” of „waarbij men

om af te weren op den grond spuw”: verfoeielijk

AESCH. Eum. 191, SOPH., AR. Eq. 1285.

ἀποπτύω, — 1 uitspuwen, -spoelen Ψ 781, ζ 95,

EMPED. 115, 10 D., XEN. Mem. 1, 2, 54. — 2 ver-

afschuwjen HES. O. 726, TR.: AESCH. Eum. 303,

AR. Pax 528. — 3 wegzagen AESCH. Ag. 980.

ἀπόπτωμα, τό, ongeval POL.

ἀποπύδαρίζω(?), dansen AR. Eq. 697.

ἀποπύητικός, licht etterend HIPPOCR.

ἀποπύισκω, doen etteren HIPPOCR.

ἀποπυνθάνομαι, uitvorschen HDT. 3, 154.

ἀποπυρίας, op kolen geroosterd COM.

ἀποπυρίζω, op kolen roosteren EPICH. 82, 1 A.

ἀποπύρώω, verbranden ARISTOT.

ἀποπυτίζω, — 1 uitspuwen ARISTOT. — 2 op-

borrelen AR. Lys. 205.

ἀποπρέγω, uitstrekken HIPPOCR.

ἀπόπρευτος, onbegaanbaar PLUT. Mar. 29.

ἀπορεύω, ἀ-πορος zijn (z. d.): — 1 zonder door-

tocht, -uitweg: in verlegenheid, twijfel zijn, niet

goed weten, hoe HDT. 1, 75, THUC. 2, 102, 5

alg. tot N. T. Luc. 24, 4; *ook med.* HDT. 2, 121,

3, XEN. An. 3, 5, 8. — *Constr. m. inf.*, *afh.*

vraag, τ, περί τνος, *enz.* — 2 *vand.* een vraag,

ἀπόρημα, opwerpen Ltr. — 3 zonder middelen,

„onbemiddeld” zijn: gebrek hebben (aan, τνος),

DEMOCR. 293 D., THUC., PL. Symp. 203 e, SOPH.

Ph. 898. — 4 Ltr. in zorgen zijn over iets, ἐν τιν

N. T. Gal. 4, 20.

ἀπόρημα, τό, — 1 twijfel POL. — 2 vraagstuk PL.

Phil. 36 e; = -ησις, ἡ, THEOPHR., ARISTOT.

ἀπορητικός, 3, twijfelend PLUT.

ἀπόρητος, — 1 niet verwoest M 11, HDT. 6, 28,

AESCH. Pers. 347, EUR. — 2 niet verwoestbaar,

onoverwinbaar LYS. 33, 7, DIN.

ἀποροθῶ, *overdr.* leiden SOPH. Ant. 636, PL. Leg.

757 e.

ἀποροία, ἡ, ἀ-πορος zijn: — 1 verlegenheid >

radeloosheid HDT. 1, 24, PL. *and. tot* N. T. Luc. 21,

25. — 2 > moeielijkheid LYS. 19, 1. — 3 twijfel

PL. Prot. 324 d. — 4 wetenschappelijke kwestie PL.

Epin. 974 c. — 5 gebrek: tekort AR. Ran. 806,

PL. Rep. 405 b.

ἀπορόνυμαι, heensnellen E 105, HES. Th. 9, AP. RH.

ἀπορος, 2, *adv.* ως, z onder πόρος: — 1 *eig.* niet

over te trekken, v. *zee*, *rivier* of *weg* XEN. An. 2, 4,

4, PL. — 2 *overdr.* zonder middel om er zich

door te slaan; in verlegenheid, in twijfel, *vgl.* SOPH.

Ant. 360 (σο παντοπόρος), THUC., AR.; *bijz. met*

εἰμί c. inf. ik zie geen kans XEN. An. 5, 6, 20. —

3 zonder middel; v. h. *object*: moeielijk HERACL.

18 D., HDT. 9, 49; τὰ ἀπορα, bezwaren HDT. 8, 53.

— *versterkt*: 4 heftig HDT. 6, 44; onmogelijk PIND.

O. 10, 40. — 5 v. *personen*: onhandelbaar, onge-

naakbaar HDT. 9, 49, THUC., PL. Lys. 223 b; >

niet te bevechten PL. Ap. 18 d. — 6 zonder mid-

delen: onbemiddeld LYS. 13, 11, PL. Symp. 204 b,

Rep. 552 a, PAP. — 7 arm, v. *land*: onvruchtbaar

PAP.

ἀπορούω, — 1 afspringen E 20. — 2 wegspringen

Φ 251.

ἀπορραθῦμέω, uit lichtzinnigheid nalaten PL. Rep. 449 c, XEN. Mem. 3, 7, 9.
ἀπορραίνω, — 1 wagsprenkelen HDT. 2, 93, ARISTOT. — 2 bespatten (*om te hinderen, in het badhuis*) EPICT. Ench. 4.
ἀπορραίω, — 1 losscheuren: ontrukken, τινά τι α 404, EMPED. 128, 10 D. — 2 berooven, τινά τινος HES. Th. 393.
ἀπορραντήριον, τό, wijwatervat EUR. Ion 435.
ἀπορράπτω, toenaaijen HDT. 1, 123, PLUT.; *overdr.* στόμα, snoeren AESCHIN. 2, 21.
ἀπορραψιδέω, declameeren XEN. Cyr. 3, 3, 54.
ἀπορρέω, — 1 uitstroomen AESCH. Ag. 1294, PL. — 2 uitvallen, v. bladeren, haren PL. Phaedr. 246 d. — 3 uiteenvallen, uiteen-, weggaan, v. personen POL. — 4 > vervreemd worden PLUT. — 5 *overdr.* zich oplossen, verdwijnen SOPH. Ai. 523.
ἀπορρήγνυμι, — 1 af-, losrukken Z 507, ι 481. — 2 scheiden HDT. 8, 19. — 3 gewelddadig afbreken, πνεῦμα βίου AESCH. Pers. 507. — 4 *pass.* (af-)breken, *intr.* v. d. stem ARISTOT. — 5 *perf. pass.* gebroken; *perditus*: verlopen LUC. Pseudol. 17.
ἀπόρρημα, τό, verbod PL. Polit. 296 a.
ἀπόρρησις, ἡ, — 1 het verbieden PL. Soph. 258 c, DEM. — 2 het opgeven, het afleggen PL. Rep. 357 a, vgl. Phaed. 99 D. — 3 ἀ. παιδός, onterving ISAE. 2, 29.
ἀπόρρητος, 2, „afgezegd”: — 1 verboden SOPH. Ant. 44, PL., XEN., vgl., HDT. 9, 45. — 2 niet uitgesproken, vgl. HDT. 9, 45, PL. Rep. 460 c. — 3 *vand.* geheim PL. Phaed. 62 b, POL. — 4 niet uit te spreken, *infindus*: afgrijselijk LYS., PL. Leg. 854 e, DEM., Ltr.
ἀπορριγέω, pf. ἀπέρριγα, huiveren: terugdeinzen, schromen β 52.
ἀπορριζώω, afvriezen ARISTOT.
ἀπορριζώω, wortel schieten HIPPOCR.
ἀπορριπίζω, wegwaaïen ARISTOT.
ἀπορριπτέω, XEN. Hell. 5, 4, 42, PLUT.; *anders* πτω, — 1 afwerpen, vgl. X 406. — 2 opgeven, laten varen I 517, π 282. — 3 er uitgooien, woorden HDT. 8, 92. — 4 weggooien: verachten HDT. 1, 32, AESCH. Eum. 215, SOPH. El. 1018. — 5 *intr.* refl. zich afgooien N. T. Act. 27, 43.
ἀπορροή, ἡ, — 1 het wegvloeien EUR. Hel. 1587, v. d. schoonheid PL. Phaedr. 251 b. — 2 het uitvloeien „emanatie” EMPED. 89 D., PL. Men. 76 d.
ἀπορροιά, ἡ, = *voorg.*, XEN. Hell. 5, 2, 5, ARISTOT.
ἀπορροιβδέω, doen ruischen, - weerklinken, v. vogelwoorteekens SOPH. Ant. 1021.
ἀπόρροος, 2, *contr.* ους, afstroomend COM.
ἀπορρορέω, afslurpen XEN. Cyr. 1, 3, 10.
ἀπορρύπτομαι, med., afwassen Ltr.
ἀπόρρυτος, 2, — 1 wegvloeiend HES. O. 594. — 2 waar iets uitvloeit PL. Tim. 43 a; - afvloeit = aflopend XEN. Eq. 4, 3.
ἀπορρώξ (δῆγνυμι), ὄγος, — 1 afgebroken: steil v 98, XEN. An. 6, 2, 3; ook *subst.* steilte, rots POL.; — *Subst.*: 2 afgebroken stuk, tak; *vand.* vertakking, zijrivier B 755, K 514. — 3 stuk, proefje ι 359. — 4 loot, twijg: telg, AR. Lys. 811.
ἀπορρανήζω, — 1 tot wees maken AESCH. Ch. 249. — 2 scheiden N. T. 1 Thess. 2, 17.
ἀπόρρυρος, zonder purperstrepen PLUT.
ἀπορχομαι, verdansen HDT. 6, 129.
ἄπος (: lat. vapor, lit. k-vēpti blazen ??), τό, hijgen: vermoienis EUR. Ph. 851.
ἀποσαλεύω, — 1 in open zee voor anker liggen THUC. 1, 137, 16, DEM. 50, 22, PLUT. — 2

buitengaats blijven = van iets afblijven PLUT.
ἀποσαρκόομαι, vleesch aanzetten ARISTOT.
ἀποσάτω, — 1 afladen. — 2 volstoppen COM.
ἀποσαφέω, verklaren PL. Prot. 348 b.
ἀποσαρηγίζω, = *voorg.*, LUC.
ἀποσβέννυμι, — 1 uitblusschen PL. Critias 120 a. — 2 dooven, doen verdwijnen PL. Rep. 556 a. — *pass. intr.* 3 uitgaan, uitdooven HERACL. 30 D., vgl. Synp. 218 b. — 4 *overdr.* verdwijnen, ten onder gaan, uitdooven (*intr.*) PARM. 8, 21 D., XEN., PL. Symp. 218 b, Ltr. — 5 *spec. v. d. moedermelk*, wegblijven ARISTOT.
ἀπόσβεσις, ἡ, het uitdooven ARISTOT.
ἀποσείω, — 1 afschudden THEOPHR. — 2 *med.* van zich afschudden, afwerpen EPIMEN. 2 D., den ruster HDT. 9, 22. — 3 *med.*: *overdr.* > zich bevrijden, kwijt raken PL. Gorg. 484 a, AR. Ran. 346.
ἀποσεμνύω, — 1 verheffen, grootsch voorstellen PL. Theat. 168 d. — 2 *med.* van zich zelf- AR. Ran. 703.
ἀποσεύομαι, wegsnellen Δ 527, Z 390.
ἀποσημαίνω, — 1 (door een teeken) aanwijzen, aantonen, HDT. 5, 20, THUC. 4, 27, 7, PL. Euthyd. 276 b *abs.* aanwijzingen geven als leider v. e. koor. — 2 *med.* uit een teekenend feit opmaken HDT. 9, 71. — 3 verzegelen > verbeurd verklaren XEN. Hell. 2, 3, 21.
ἀποσήπω, doen verrotten; *pass. intr.* bevroezen XEN. An. 4, 5, 12; 5, 8, 15, LUC.
ἀποσίμω, — 1 naar binnengebogen, stomp maken, v. d. neus LUC. — 2 de schepen een naar binnen ingebogen, gemakkelijk omvattende, opstelling geven THUC. 4, 25, 19, XEN. Hell. 5, 4, 50.
ἀποσίτω, vasten LUC. Asin. 33.
ἀποσίτια, ἡ, gebrek aan eetlust HIPPOCR.
ἀποσίτικός, eetlust bedervend HIPPOCR.
ἀπόσιτος, 2, — 1 nuchter LUC. — 2 zonder eetlust MED.
ἀποσιωπάω, verstommen ISOCR. 12, 215, MED.
ἀποσιώπησις, ἡ, — 1 het verstommen PLUT. — 2 *rhetor.* een gewichtig woord veelbeteekenend weglaten GRAMM.
ἀποσκάπτω, — 1 afgraven PL. Leg. 760 e. — 2 door een gracht versperren XEN. An. 2, 4, 4.
ἀποσκαδάννυμι, HOM. en THUC. 6, 98, 4-σκιδνημι, — 1 verstrooien γ 385. — 2 uiteen laten gaan T 309, and. — 3 *med.* van zich verwijderen PL. Ax. 365 e. — 4 *pass.* zich verstrooien Ψ 4, XEN. An. 4, 4, 9.
ἀποσκέλλομαι, intr. aor. -έσκλην, verdorren, omkomen AR. Vesp. 160, MEN. Her. 30.
ἀποσκευάζω, — 1 afnemen LYCURG. 32, 128. — 2 *med.* oppakken en uit den weg zetten Ltr. — 3 zich van iets afmaken Ltr.
ἀποσκευή, ἡ, — 1 bagage Ltr. — 2 personeel PAP.
ἀπόσκημμα, τό, steun AESCH.
ἀπόσκηνος, afzonderlijk wonend XEN. Cyr. 8, 7, 14.
ἀποσκηνόω (of νέω), — 1 veraf zijn tenten opslaan XEN. An. 3, 4, 35. — 2 ver af houden COM. — 3 opbreken LXX.
ἀποσκήπτω, — 1 *tr.* met kracht op iets laten vallen HDT. 7, 10, 5; *overdr.* D. H. — 2 *intr.* op iets neerkomen PLUT.; *overdr.* EUR. Hipp. 438. — 3 op iets εις φλαῦρον uitloopen HDT. 1, 120, SIC. — 4 op een bepaald deel zijn kracht concentreren, v. ziekte MED. Daarbij -ψις, ἡ, HIPPOCR.
ἀποσκιάζω, schaduw werpen PL. Rep. 532 c.
ἀποσκίασμα, τό, verduistering N. T. Jac. 1, 17.

ἀπο-σκιασμός, ὁ, schaduwstreep PLUT.
 ἀπο-σκήδναμαι, *z.* σκεδάννυμαι.
 ἀπο-σκήπτω, *z.* -σκήπτω, PIND. O. 6, 101.
 ἀπο-σιριτάω, wegspringen D. H., LUC.
 ἀπο-σιληρόνω, verharden THEOPHR.
 ἀπο-σινίφρω, verduisteren EMPED. 42, 2 D.
 ἀπο-σκολύπτω, besnijden, verminken ARCHIL. SOPH.
 ἀπο-σκοπέω, — 1 van verre bekijken PL. Rep. 433 e. — 2 gespannen kijken: rekening er mee houden, τὶ SOPH. O. R. 746, EUR. Supp. 236, PL. Rep. 409 c, Ltr.
 ἀπό-σκοπος zonder bepaald (wetenschappelijk) doel EMPED. 62, 3.
 ἀπο-σκορακίζω, iemd naar den duivel (ἐξ κόρακας) wenschen PLUT.
 ἀπο-σκοτίζω, de schaduw wegnemen door uit het licht te gaan PLUT.
 ἀπο-σκοτόω, verduisteren PLUT.
 ἀπο-σκυδαίνω, erg boos zijn Ω 65.
 ἀπο-σκυθίζω, *op Scythische manier* kaal scheren EUR. Tr. 1026.
 ἀπο-σκυλεύω, rooven THEOCR. 24, 5.
 ἀπο-σκύλλω, de huid aftrekken NIC.
 ἀπο-σκώπτω, (be)spotten PL. Theaet. 174 a, LUC.
 ἀπο-σμήχω, afwisschen LUC. Tim. 54.
 ἀπο-σμικρόνω, verkleinen LUC.
 ἀπο-σμιχόμεαι, verteerd worden LUC.
 ἀπο-σπέρω, — 1 wegzagen AR. Eq. 60, XEN. Eq. 5, 6 *en 7 (med.)* — 2 iets verjagen, afweren PLUT.; — 3 iemd bang maken POL. — 4 *intr.* er van door gaan AR. Av. 1032, 1258, LUC.
 ἀπο-σπαράσσω, afscheuren EUR. Ba. 1127.
 ἀπό-σπασμα, τό, afgescheurd stuk, lapje PL. Phaed. 113 b, PLUT.; -άτιον, τό, CIC.
 ἀπο-σπάω, — 1 afrukken, wegsleuren: afnemen, verwijderen PIND. P. 9, 33, AESCH. Supp. 909, HDT. 1, 17, ATT. *tot n. t.* Mt. 26, 51 uit de scheede. — 2 scheiden, losmaken van THUC. 7, 80, 27, PL. Rep. 491 b, XEN., TR. *tot n. t.* Luc. 22, 41. *Vaak ook refl. pass.* zich scheiden, afzonderen; *geestelijke* buiten zich zelf geraken DEMOCR. 32 D.; *act.* meenemen μαθητάς N. T. Act. 20, 30. — 3 *overdr.* afleiden, losmaken SOPH. O. R. 1432.
 ἀπο-σπείρω, uitzaaien LUC.
 ἀπο-σπένδω, — 1 uitgieten, plengen γ 394, PL. Phaed. 117 b, — 2 met het plengoffer gereed zijn ANTIPI. 1, 20.
 ἀπο-σπεύδω, — 1 tegenwerken THUC. 6, 29, 13. — 2 afraden HDT. 6, 109.
 ἀπο-σπινθηρίζω, vonken ARISTOT.
 ἀπο-σπογγίζω, afsponsen ANTIPI. 5, 45.
 ἀπο-σποδέω (: σποδέω, kloppen, stampen; *vgl. tri-pudum, σ+ποδ-: πούς(?)*), afstooten, *de teen-nagels* AR. Av. 8.
 ἀπο-σπᾶδά, ζ 143, ἀπο-σπᾶδόν, O 556, *adv.*, in-, uit de verte.
 ἀπο-στάζω, — 1 doen afdruppelen AESCH. Supp. 579. — 2 *intr.* afdruppelen SOPH. Ant. 959, LUC. — 3 wegbloeien, te kort schieten HEROND. 8, 82.
 ἀπό-σταξις, ἡ, — 1 het afdruppelen THEOPHR. — 2 ἀπό βινών, neusbloeding HIPPOCR.
 ἀπο-σπασία, ἡ, afval N. T. Act. 21, 24.
 ἀπο-στάσιον, τό, — 1 echtscheiding N. T. Mt. 19, 7. — 2 ἀ-ου δίκη, aanklacht tegen een vrijgelatene, dat hij zijn plichten jegens zijn voormaligen heer verzuimd heeft DEM. 35, 48, ARISTOT. — 3 acte van afstand van bezit PAP. — 4 verklaring van ambtsneerlegging PAP.
 ἀπό-στάσις, ἡ, — 1 afstand, tusschenruimte

v.-SOER., PL. Phaed. 111 b, XEN. Mem. 4, 7, 5, POL. — 2 afval HDT. 7, 4. — 3 afstand, verlies, βίω EUR. Hipp. 277, κνημάτων DEM. 19, 146.
 ἀπο-στατέω, — 1 op een afstand staan, τινοσ AESCH. Ag. 1104. — 2 ongelijk zijn SOPH. O. R. 743. — 3 afvallen AR. Av. 313, PL. Parm. 144 b., XEN. — 4 afwezig zijn (*vgl. „ontstentenis”*) XEN. Oec. 8, 15.
 ἀπο-στάτηρ, PLUT. Lye. 6 *en της, ου, ὁ*, de afvallige POL.
 ἀπο-στατικός, *adv.* ὤς, oproerig PLUT.
 ἀπο-σταυρόω, verschansen THUC. 4, 69, 36, XEN. Hell. 7, 4, 32.
 ἀπο-σταυρίδω, tot rozijnen maken THEOPHR.
 ἀπο-σταχυίδω, aren zetten HIPPOCR.
 ἀπο-στεγάζω, — 1 ontsluiten EMPED. 100, 14 D. — 2 het dak er af nemen N. T. Mc. 2, 4. — 3 afsluiten ARISTOT. — 4 overdekken THEOPHR.
 ἀπο-στεγάσμα, τό, schutdak THEOPHR.
 ἀπο-στεγνώω, toestoppen HIPPOCR.
 ἀπο-στέγω, — 1 afdekken, beschutten ARISTOT. — 2 afsluiten, vasthouden PL. Leg. 844 b. — 3 afweren AESCH. Sept. 234, POL.
 ἀπο-στεινώω, vernauwen THEOCR. 22, 101.
 ἀπο-στείχω, weggaan A 522, HDT. 9, 56, AESCH. Supp. 769, SOPH. El. 799, AP. RH.
 ἀπο-στέλλω, — 1 wegzenden, verbannen SOPH. El. 71. — 2 afzenden, *met opdracht enz.* HDT. 3, 26; 5, 32; ATT. *tot n. t.*, *spec. v. d. apostelen* Mt. 10, 5. — 3 > zenden THUC. 1, 45, 30. — 4 laten gaan XEN. An. 2, 1, 5, uitgeleide doen. — 5 terugdringen THUC. 3, 89, 24. — 6 uittrekken, *kleeding-stuk* AR. Lys. 1084. — 7 *pass. refl.* weggaan SOPH. O. R. 115, EUR., Ph. 319.
 ἀπο-στενόω, nauw maken THEOPHR.
 ἀπο-στεργω, — 1 versmadden, TERPANDROS 4, 3 ALD., AESCH. Ag. 499. — 2 ophouden lief te hebben THEOCR. 14, 50.
 ἀπο-στερέω, hard maken ARISTOT.
 ἀπο-στερέω, — 1 berooven, τινά τινοσ HDT. 7, 155, AESCH. Pr. 681, PL. Prot. 353 e, *and.*, *tot n. t.* 1 Cor. 6, 8; 7, 5. — 2 ontnemen, τινά τι AESCH. Supp. 1064, SOPH., PL. Gorg. 520 c, *and.*; *zelden* τινός τι PLUT. — 3 onthouden, weigeren PL. Charm. 172 c, XEN., DEM., ARISTOT. A. II. 52. — 4 *impers.* het ontbreekt, τινά EUR. Hel. 577. — *Constr. pass.* τινοσ of τι, van iets beroofd worden.
 ἀπο-στερήσις, ἡ, berooving THUC. 7, 70, 34, PL. Leg. 936 d, ANTIPI. 104 D.
 ἀπο-στερήτης, ου, ὁ roover PL. Rep. 344 b.
 ἀπο-στερητικός, bedriegelijk AR. Nub. 728.
 ἀπο-στερητρὶς, bedriegelijk AR. Nub. 730.
 ἀπο-στερίζω, afvoeren, purgeeren HIPPOCR.
 ἀπο-στερισκω, berooven SOPH. O. C. 376.
 ἀπο-στερόμαι, = -εστέρημαι, *z.* ἀνο-στερέω, ATT.
 ἀπο-στεφανώω, ontkransen LUC.
 ἀπό-στημα, τό, — 1 afstand ANAXIMAN. 19 D., ARISTOT., Ltr. — 2 gewzel HIPPOCR.
 ἀπο-στήριγμα, τό, concentratie op één punt MED.
 ἀπο-στηρίζω, — 1 *pass.* op iets steunen, op iets inwerken ARISTOT. — 2 zich op één plaats concentreeren HIPPOCR.
 ἀπο-στήριξις, ἡ, = -στήριγμα, HIPPOCR.
 ἀπο-στίλβω, glimmen van, τινοσ γ 408, Ltr.
 ἀπο-στυγγίζω, met de στυγγίς het lichaam afschrappen AR. Eq. 580, XEN. Oec. 11, 18.
 ἀπο-στολεύω, ὁ, afzender; officier van uitrusting voor de vloot DEM. 18, 107.
 ἀπο-στολή, ἡ, — 1 afzending PLUT. — 2 uit-

- zenden der vloot THUC. 8, 8, 9. — 3 vertrek POL. — 4 *spec.* uitzenden der apostelen N. T. Act. 1, 24.
- ἀπο·στόλιον, τό**, officieel reisgeld PAP.
- ἀπό·στολος, — 1** *adj.* „weggezonden” in de geregelde vaart: πλοῖον ἀ-ὄν vrachtschip (PL.) Ep. 346 a. — 2 *subst.* bode, afgezant HDT. 1, 21. — 3 *spec.* Apostel N. T. Mt. 10, 2. — 4 vloot LYS. 19, 21, DEM. — 5 vlootexpeditie Ltr. — 6 geleibrief, cognossement PAP.
- ἀπο·στοματίζω, — 1** voorzeggen en laten herhalen PL. Euthyd. 277a.; *abs.* ib. 276 c. — 2 antwoorden, *v. h. orakel* PLUT. — 3 de woorden van iemands mond lezen, om hem daarop te vangen(?) N. T. Luc. 11, 53.
- ἀπο·στομώω, — 1** afstompen D. H., LUC. — 2 verstoppen POL.
- ἀπο·στόμωσις, ἡ**, het opengaan, -zijn ARISTOT.
- ἀπό·στοργος, 2**, liefdeloos PLUT.
- ἀπο·στραγαλλίζω**, worgen DIOD.
- ἀπο·στρατεύομαι**, gepasporteerd worden APP.
- ἀπο·στράτηγος, ὁ, — 1** generaal buiten dienst PLUT. — 2 ἀ-ὄν ποιεῖν, op non-activiteit stellen DEM. 23, 149.
- ἀπο·στρατο·πεδεύομαι**, op een afstand kampeeren XEN. An. 7, 7, 1; *vgl.* 3, 4, 34.
- ἀπο·στρέφω, — Act.:** 1 afwenden, *uit de gevolgdte richting* X 197 tot N. T. 2 Tim. 4, 4; den steven doen wenden γ 162, XEN. Cyr. 6, 2, 13. — 2 *overdr.* afwenden, *als teeken van afkeer*, λόγοι ἀπεστραμμένοι HDT. 7, 160. — 3 te-rug (naar den rug) wenden: naar achteren buigen χ 173; boeien SOPH. O. R. 1154, AR. Lys. 455. — 4 terugdoen keeren, -vallen K 355, λ 597. — 5 terugbuigen, draaien, *Pass.* HDT. 1, 166; *overdr.* verdraaien, een andere wending geven PL. Soph. 239 d. — 6 *intr.* omkeeren; terugkeeren XEN. Hell. 3, 4, 12, Ltr., N. T. Act. 3, 26. — **Med.:** 7 *eig.* iem. van zich zelf afwenden, -weren > zich van iem. τινα, afwenden XEN., AR. Pax 683, SOPH. O. C. 1272, EUR., POL., N. T. *m. or.* *pass.* Mt. 5, 42, 2 Tim. 1, 15 (*vgl. lat. aversari c. acc.*). — **Pass. refl.:** 8 zich afwenden XEN. Cyr. 5, 5, 6; τινος van iem. afvallen Hell. 4, 8, 4. — 9 omkeeren SOPH. O. R. 431. — 10 *spec.:* om te vluchten XEN. Cyr. 6, 2, 17, PL. Rep. 405 c ontvluchten POL. — 11 terug (naar huis) keeren.
- ἀπο·στροφή, ἡ, — 1** *act.* afwenden XEN. Eq. 9, 6. — 2 zich afwenden: om te vluchten PLUT. — 3 ergens heen: een toevlucht(soord) HDT. 8, 109, het ontkomen AESCH. Pr. 769, SOPH. O. C. 1473, XEN. — 4 *vand.* hulp HDT. 2, 13.
- ἀπό·στροφος, 2**, afgewend SOPH. Ai. 69.
- ἀπο·στυγέω, — 1** verafschuwen τινα HDT. 2, 47; 6, 129, SOPH. O. C. 692, N. T. Rom. 12, 9, Ltr. τινος.
- ἀπο·στυφελίζω**, wegstooten Σ 158.
- ἀπο·στυφω**, samentrekken THEOPHR.
- ἀπο·συκάζω, eig.** vóór het plukken door een kneep onderzoeken, AR. Av. 1699; *overdr. van de Sycophan tien* AR. Eq. 259.
- ἀπο·συλάω, — 1** *eig.* van de dooden iets rooven: *vgl.* PIND. P. 4, 110. — 2 berooven, τινά τινος SOPH. O. C. 1330, XEN. An. 1, 4, 8, *and.;* *pass.* ἀ-ῶμαι τι AESCH. Pr. 171.
- ἀπο·συν·άγωγος**, uit de synagoge gestooten N. T. Joh. 9, 22.
- ἀπο·συν·ίστημι, — 1** volmacht geven. — 2 aanbevelen PAP.
- ἀπο·συρίζω**, fluiten HYMN. Merc. 280, LUC.
- ἀπό·συρμα, τό, — 1** het afgeschaafde HIPPOCR. — 2 metaalslak ARISTOT.
- ἀπο·σύρω**, ergens afhalen, -trekken: — 1 slechten THUC. 7, 43, 13. — 2 openhalen, -rijten THEOCR. 22, 105, POL.
- ἀπο·συσ·σῖτέω**, niet mede eten PL. Leg. 762 c.
- ἀπο·σφάζω**, slachten: moorden HDT. 4, 63, THUC. 7, 86, 23.
- ἀπο·σφαιρίζω**, terugkaatsen ARISTOT.
- ἀπο·σφακελλίζω**, aan koudvuur (van koude) bezwijken HDT. 4, 28, PLUT.; -σις, ἡ, *subst.*, HIPPOCR.
- ἀπο·σφάλλω, — 1** doen afdwalen γ 320. — 2 *overdr.* τινα πόνον, teleurstellen, doen falen E 567. — 3 doen afglijden, *pass.* DEM., PLUT. — 4 *vand.* *pass.* niet verkrijgen (*z. 2*), het doel missen φρενῶν SOL. 23 ALD., HDT. 6, 5, AESCH. Pr. 472, Pers. 392, PL. Leg. 950 b, XEN., POL.
- ἀπο·σφάττω, att. = -σφάζω**, PL. Euthyd. 4 c, XEN. Cyr. 7, 3, 6, DEM.
- ἀπο·σφενδονάω**, wegslingeren Ltr.
- ἀπο·σφίγγω, — 1** insnoeren HIPPOCR. — 2 *overdr.:* *part. perf., v. stijl in woord- en beeldende kunst:* gedrongen, kernachtig Ltr.
- ἀπο·σφραγίζω, ook med.,** verzegelen EUR. Or. 1108, PLUT.; -ισμα, τό, afdruk PLIN.
- ἀπο·σφάζω**, φλέβα, aderlaten HIPPOCR.
- ἀπο·σχαλίδωμα, τό**, paal, vork voor het jachtnet XEN. Cyn. 10, 7.
- ἀπο·σχεδιάζω**, improviseeren ARISTOT.; *vaak:* vluchtig bewerken ARISTOT., Ltr.
- ἀπό·σχεσις, ἡ**, onthouding PLUT.
- ἀπο·σχιδες, αἱ**, vertakkingen HIPPOCR.
- ἀπο·σχίζω, — 1** (af)scheiden HDT. 1, 58; 6, 9. — 2 afsnijden, coupeeren AR. Nub. 1408. — 3 *refl.* *pass.* zich scheiden, weggaan, τινος HDT. 1, 143, PL. Leg. 728 b. — 4 zich vertakken HDT. 2, 17.
- ἀπό·σχισμα, τό**, afgescheiden deel MARC. AUR.
- ἀπο·σχοινίζω**, door een gespannen touw afzonderen; *overdr.* uitsluiten DEM. 25, 28, PLUR.
- ἀπο·σχολάζω**, ontspanning zoeken ARISTOT.
- ἀπο·σχολόομαι**, bezig, bezet zijn LUC.
- ἀπο·σφώζω, — 1** van iets, τινος, redden SOPH. Ph. 1379, PL. Leg. 692 c, MEN. Epitr. 568. — 2 behouden terug brengen XEN. An. 2, 3, 18; *pass.* terugkeeren HDT. 7, 229. — 3 *intr.* zich handhaven (PL.) Ep. 336 b.
- ἀπο·ταγηνίζω**, in een pan braden COM.
- ἀπο·τάδην (τείνω), adv.,** uitgebreid LUC.
- ἀπό·τακτος, — 1** gerantsoeneerd, vastgesteld HDT. 2, 69, KRITIAS 6, 27 D., PAP. — 2 met opsluiting gestraft, *v. schooljongens* HEROND. 3, 69.
- ἀπο·τάμνω, = -τέμνω, ©** 87, HDT. 1, 72.
- ἀπο·τανύω, ion. = -τείνω**, HIPPOCR.
- ἀπό·τάσις, ἡ, — 1** uitstrekking, ποδῶν PLUT. — 2 uitzetting, φωνῆς ARISTOT.
- ἀπο·τάσσω, att. ττω, — 1** *v. soldaten:* detachceeren XEN. Hell. 5, 2, 30, POL., PAP. — 2 iem. iets aan-, toewijzen PL. Theaet. 153 e. — 3 met tusschenruimte opstellen POL. — 4 *med.* afscheid nemen, τινα N. T. Mc. 6, 46, *ook v. dingen* Luc. 14, 33, Act. 18, 18.
- ἀπό·ταυρος**, niet besprongen ARISTOT.
- ἀπο·ταυρόω**, *pass.* verwilderd kijken; *eig.* stier worden EUR. Med. 188.
- ἀπο·τάφρευσις, ἡ**, omwalling D. H.
- ἀπο·ταφρεύω**, verschansen XEN. An. 6, 5, 1, Ltr.
- ἀπο·τείνω, eig.** van een punt uit(st)rekken: — 1 lang maken; *overdr. v. woorden, beschouwingen* PL. Prot. 336 c, Gorg. 466 a; *v. klanken:* aanhouden PLUT. — 2 *abs.* gerecht, lang zijn: doorklinken PL. Prot. 329 a. — 3 doorgaan, volharderen PL. Gorg.

458 c, PLUT. — 4 afzetten, v. e. terrein; vand. omschrijven LUC. — 5 *pass. refl.* zich zeer inspannen DIOD., LUC.

ἀπο-τειχίζω, — 1 door een muur afsluiten, - versperren HDT. 6, 36, AR. AV. 1576; versperren XEN. An. 2, 4, 7. — 2 blokkeeren D. H. — 3 (een muur) bouwen, τεῖχος THUC. 1, 64, 31. — 4 ontmantelen (v. e. *burcht*) EPIC. 4, 1, 88.

ἀπο-τείχισις, ἡ, afsluiting THUC. 1, 65.

ἀπο-τείχισμα, τό, verschansing THUC. 6, 99, XEN. Hell. 1, 3, 6; -σμός, ὁ, PLUT.

ἀπο-τεκμαίρομαι, uit iets opmaken AP. RH.

ἀπο-τέλειοι, οἱ, overheden POL.

ἀπο-τέλεσμα, τό, — 1 volmaking, ideaal PLUT. — 2 voltooiing; gevolg POL. — 3 invloed der constellatie PLUT. Rom. 12.

ἀπο-τελεστικός, — 1 voltooiend PL. Def. 412 c. — 2 verwekkend EPICUR. 101 Us.

ἀπο-τελευτάω, uitloopen PL. Prot. 353 e.

ἀπο-τελεύτησις, ἡ, — 1 einde HIPPOCR. — 2 afsluiting; resultaat PL. Soph. 264 a.

ἀπο-τελέω, — 1 voltooiën; afronden HDT. 5, 92, 7, PL. Symp. 186 a tot N. T. Jac. 1, 15. — 2 met *praedicaat*. *bijvoeging*: iemd maken tot PL. Leg. 718 b, ook *pass.* — 3 *verzw.* verrichten, doen PL. Leg. 815 c, tot N. T. Luc. 13, 32. — 4 *overdr.* vervullen, bevredigen PL. Gorg. 503 d. — 5 af-betalen, voldoen, vervullen HDT. 4, 180, PL. Leg. 823 d, XEN.

ἀπο-τέμνω, — 1 afsnijden © 87, HDT. 1, 72, ATT., ook *med.* THUC.; *Pass.* ἀ-ομαι τὴν κεφαλὴν, onthoofd worden XEN. An. 2, 6, 1. — 2 afsnijden: afdeelen, scheiden EPIC. 2 D., HDT. 1, 72, PL. Leg. 653 c. — 3 afsnijden: *milit.* van hun basis XEN. Hell. 6, 2, 5. — 4 *gev. med.* voor zich een bepaald stuk afsnijden: bepalen (*vgl.* τέμενος), met grenzen vaststellen HDT. 4, 3. — 5 *vand.* iemd iets wijden LUC. Sacrif. 10.

ἀπό-τευγμα, τό, mislukking CIC., Ltr.

ἀπό-τευξις, ἡ, mislukking (PL.) Ax. 368 c.

ἀπο-τήκω, versmelten PL. Tim. 65 d, THEOPHR.; *pass.* afsmelten HDT. 1, 50.

ἀπο-τηλοῦ, *adv.*, in de verte τ 117.

ἀ-ποτί-βατος, 2, ongenaakbaar SOPH. Tr. 1030.

ἀπο-τίθημι, — 1 wegleggen, -bergen II 254; afleggen, *kleeren* N. T. Act. 7, 58. — 2 te vondeling leggen PL. Theaet. 161 a. — 3 *med.* van zich wegleggen, -bergen Σ 409, ATT. — 4 neerleggen Γ 89; ook *overdr.* fouten afleggen, *enz.* EUR. Iph. A. 558 tot N. T. Rom. 13, 12. — 5 *overdr.* neerleggen, bijleggen, v. *twist*, oorlog, wapenen PIND. O. 10, 40, POL. — 6 wegzetten: uitstellen PL. Gorg. 449 b.

ἀπο-τίκτω, — 1 eieren leggen, kuit schieten ARISTOT. — 2 *overdr.* veroorzaken PL. Theaet. 150 c.

ἀπο-τίλλω, uitplukken HDT. 1, 123, AR. Lys. 578, LUC.

ἀπό-τίλημα, τό, vlok, veer THEOPHR.

ἀπο-τίμάω, — 1 niet eeren, gering schatten HYMN. Merc. 35, CALL. — 2 *med.* in eigen zaak taxeerën: zich laten betalen HDT. 5, 77. — 3 *med.* als pand aannemen DEM. 30, 4; 49, 11.

ἀπο-τίμημα, τό, getaxeerd onderpand DEM. 30, 7.

ἀπο-τίμησις, ἡ, taxering: — 1 > hypotheek DEM. 31, 10. — 2 census PLUT. Crass. 13.

ἀπό-τίμος, 2, — 1 ongeëerd HDT. 2, 167, SOPH. O. R. 216. — 2 getaxeerd, verpand DEM. (?)

ἀπο-τίνάσσω, *att.* ττω, afschudden EUR. Ba. 253, N. T. Luc. 9, 5.

ἀπο-τίνουμαι, — 1 zich eene boete laten betalen II 398. — 2 iemand voor iets doen boeten τινά τινος β 73, HDT. 6, 65, 101.

ἀπο-τίνω (τ *eld.*, ι *att.*), — 1 *act.* als verschuldigd betalen, τιμὴν τινι Γ 286 tot N. T. Philem. 19, PAP. — *vand.* 2 vergoeden A 128. — 3 als boete voldoen, boeten = gestraft worden X 271, PL. Ap. 36 b. — 4 terugbetalen: ὑπερβασίην v 193 = boeten voor. — en 5 terugbetalen, εὐεργεσίας χ 235 = vergelden, — *med.* (de oorspr. bet. van de W. was: afwegen, taxeerën van bloedgeld, boete, betaling, z. τίω = hoog-schatten): — 6 zich laten betalen, ποιῆν ἐτάρων ψ 312. — *vand.* 7 met dat. τινι βίας (acc.) doen boeten voor γ 216. — 8 (*eenzijdig*) τινος βίας > straffen λ 118. — 9 *daaruit*: iem d straffen, τινα v 386 en met *vereniging der beide constructies* τινά τι, EUR. Heracl. 852.

ἀπο-τιμήγω, — 1 afsnijden κ 440, HES., AP. RH. — 2 hakken II 390. — 3 *milit.* afsnijden = scheiden X 456. — 4 *overdr.* scheiden PARM. 2, 2, D.

ἀ-ποτμος, ongelukkig α 219, AESCH. Pers. 280.

ἀπό-τοκος, 2, verwekt HIPPOCR.

ἀπο-τολμάω, wagen, ook *m. inf.*; *part. perf. pass.* gewaagd: waaghalzig, brutaal PL. Rep. 503 b, sinds THUC. 7, 67, 17 tot N. T. Rom. 10, 20.

ἀπο-τομάς, ἄδος, afgesneden: steil DIOD.; *als subst.* ἡ, afgebroken tak. TIMOTH. Pers. 28.

ἀπο-τομή, ἡ, — 1 het afsnijden XEN. Hell. 2, 2, 22, LUC. — 2 afgesneden gedeelte, segment v. SOCR. (grooter dan de helft), (PL.) Loer. 97 d, PLUT. — 3 het snijden, snijpunt van wegen POL.

ἀπο-τομία, ἡ, steilheid; strengheid DIOD., N. T. Rom. 11, 22.

ἀπό-τομος, 2, *adv.* ως, — 1 afgesneden, steil HDT. 1, 84, XEN., PL. Critias 118 a. — 2 > onbeklim-, ongenaakbaar: onverbiddelijk z. SOPH. O. R. 877 (*vgl.* αἰπός). — 3 afgesneden = kort POL. — 4 = op zich zelf beschouwd, „absoluut” DEM., ISOCR. — 5 streng N. T. Tit. 1, 13.

ἀπο-τοξεύω, — 1 pijlen afschieten LUC. — 2 raken Ltr. — 3 *overdr.* afschieten PL. Theaet. 180 a.

ἀπο-τορνεύω, afwerken PL. Phaedr. 234e.

ἀ-ποτος, 2, — 1 ondrinkbaar HDT. 4, 81, PLUT. — 2 niet drinkend, gedronken hebbend HDT. 4, 192, PL. Phaedr. 259 c, SOPH.

ἀπο-τροχόνω, verharden THEOPHR., D. H.

ἀπο-τρεπτικός, afwendend LUC.

ἀπο-τρέπω, — 1 afwenden: terug dringen, -drijven Λ 758, EMPED. 4, 1 D., *μανίην*, HDT. 5, 17, ATT. τι(νά) τινος; ook *med.* PLUT. — 2 afbrengen: afschrikken M 249, Υ 109, τινά τινος XEN., PL. Ap. 31 d. — 3 terugwenden PIND. N. 4, 69. — *Pass. refl.*: 4 zich afwenden: omkeeren M 329. — 5 terugkeeren K 200. — 6 zich afkeeren (*lat. aversari*): verafschuwen, versmaden AESCH. Sept. 1060, EUR. tot N. T. 2 Tim. 3, 5. — 7 zich laten afleiden, verzuimen DEM. 23, *incl.* — 8 = vermijden EUR. Or. 410.

ἀπο-τρέχω, — 1 van iets wegloopen HDT. 4, 203, PL. Theaet. 171 d, XEN. An. 7, 6, 5. — 2 hard loopen AR. Nub. 1005.

ἀπό-τρεψις, ἡ, afschuw HIPPOCR.

ἀπο-τρίβη, ἡ, het afslipjen DEM., PLUT.

ἀπο-τρίβω, — 1 openschuren ρ 232. — 2 afwrijven: roskammen XEN. Eq. 6, 2. — 3 wegnemen THEOC. 24, 131. — 4 *med.* van zich wegnemen DEM. 1, 11, Ltr. — 5 van zich afschuiven AESCHIN. 1, 120.

ἀπο-τρόπαιος, 2, — 1 die over het afwenden van rampen beschikt: afwerend AR. Av. 61, PL. Leg. 854 b, XEN. Hell. 3, 3, 4, Ltr. — 2 wat men tracht af te wenden: afschuwelijk, onheilspellend Ltr.

ἀπο-τροπή, ἡ, — 1 het afwenden AESCH. Pers. 217, PL. Prot. 354 b, — 2 van iets afhouden,

-schrikken PL. Prot. 324 b. — 3 afraden THUC. 3, 45, 2. — 4 vermijden THUC. 3, 82, 7.

ἀπό-τροπος, 2, — 1 afwendend AESCH. Ch. 42, PL., EUR. — 2 zich afzonderend ξ 372. — 3 pass. dat men tracht af te wenden AESCH. Ch. 155, SOPH. O. R. 1314, AR.

ἀπο-τροφή, ἡ, leeftocht D. H., LUC.

ἀπό-τροφος, 3, — 1 buitenshuis-, ver weg grootgebracht HDT. 2, 63. — 2 vervreemd PLUT.

ἀπο-τρῦχώ en -τρύχω, PLUT. en -τρῶ, afslijten, vermoeien: — 1 exploiteeren, bebouwen SOPH. Ant. 338. — 2 verslijten, verteren SOPH. Tr. 124.

ἀπο-τρώγω, — 1 afknabbelen LUC. — 2 langzaam voortvrenen, met den ploeg THEOCR. 10, 6. — 3 beknibbelen MEN., BABR. 46, 6.

ἀπο-τρωπάω, — 1 terugdrijven Υ 119. — 2 verbieden π 405. — pass. refl. 3 zich afwenden van φ 112. — 4 > aarzelen Σ 585.

ἀπο-τυγχάω, — 1 zijn doel missen PL. Leg. 744 a, XEN., Ltr. — 2 verliezen XEN. Cyr. 1, 6, 45. — 3 ongelukkig zijn Ltr. — Van ἀπο-τεύχω: τὰ ἀπο-τετευγμένα, niet verwezenlijkt LUC. Alex. 28, DION PRUS.

ἀπο-τύλω, doen verharden COM.

ἀπο-τυμπαρίζω, — 1 „af-trommelen”: afranselen DEM. 9, 61. — 2 doodranselen LYS. 13, 50, PLUT. Galb. 8.

ἀποτυπόομαι, afdrukken PL. Theaet. 191 d; act. LUC. Alex. 21.

ἀπο-τύπτομαι, zich niet langer slaan (uit rouw, vgl. lat. plangor) HDT. 2, 40.

ἀπο-τύπωμα, τό, afdruk PL. Theaet. 194 b.

ἀπο-τύπωσις, τό, het afbeelden THEOPHR.

ἀπο-τυφλόω, — 1 verblinden. — 2 alg. afstompen PLUT. — 3 verstoppelen PLUT.

ἀπο-τύχης, niet verkrijgend PL. Sis. 391 d.

ἀπο-τυχή-ία, ἡ, mislukking DEMOCR. 275 D. POL.

ἀπ-ουλόω, laten inschrompelen PLUT.

ἀπ-ουρ-ᾱγέω, de achterhoede vormen, in den rug dekken POL.

ἀπο-υρᾱ-, Vormen: part. ἀπο-υ(=φ)ράς en ind. ἀπ-ήφραῖν, ᾱς, ᾱ met η αυγμ. [and. schrijven ἔφραῖν of ἠφραῖν]; ion. juv. daarby ἀπο-υρήσουσι (X 489: onzeker), jonger ἀπυρατο δ 646. ontnemen, τί τινα A 356, P 236.

(Naast elkaar W. uer+ᾱ- en uᾱ- zooals κάμνω, κάματος, κμητός, vgl. de s-aor. ἔφερ-σα Z 348, Φ 283. Verw. zijn W. uer- z. s.v. αἰῶν en W. uer-u- trekken, z. ἐρύω; beteekenis hier weg-trekken, ontnemen).

ἀπ-ουρέω, uitpissen LUC.

ἀπ-ουρος, ion. vorm, weg van de grenzen van SOPH. O. R. 194.

ἀπ-ουρώ, tegenwind hebben POL.

ἄ-πους, ἄπου, -ποδος, — 1 zonder voet PL. Phaedr. 264 c. — 2 slecht ter been, lam SOPH. Ph. 632, XEN., LUC. — 3 subst. een zwaluw, die slechts vliegt ARISTOT.

ἀπ-ουσία, ἡ, — 1 afwezigheid, het ontbreken AESCH. Ag. 915, THUC. 1, 70, 12, PL. tot N. T. Phil. 2, 12. — 2 verlies DIOD. — 3 uitstorting v. h. zaad PLUT.

ἀπο-φαίνω, — 1 toonen door het omhullende weg te nemen, onthullen, sinds HDT. 4, 81 alg. — 2 verkondigen, openbaren, toonen, v. geestelijken inhoud, sinds HDT.; vaak med. PL. Gorg. 406 c. — 3 met dubb. acc. iem. of zich zelf als iets laten zien, zich uitgeven voor PL. Prot. 349 a. — 4 iem. d. (be)toonen, geven als; iem. d. maken tot

sinds PIND. N. 6, 29, PL., LUC. Somn. 8. — 5 aantoonen, bewijzen PL. Gorg. 483 d. — 6 spec. als post in het kasboek aantoonen, declareeren XEN. Oec. 7, 13, DEM. — 7 aangeven, aanwijzen als schuldig AR. Ran. 845, DIN. 1, 3. — Med.: 8 z. b. 2; vaak met γνώμην enz. HDT. 8, 49, ATT. — 9 finant. rekenschap afleggen, λογισμὸν XEN. Hell. 4, 2, 21. — 10 jurid. vonnis vellen PL. Rep. 580 b. — 11 > aannemelijk maken, overtuigen PL. Phaed. 97 e. — 12 zichtbaar maken, zelf presteeren PL. Symp. 209 e, καλὰ ἔργα Prot. 337 e.

I. ἀπό-φάσις (φημί), ἡ, — 1 ontkenning. — 2 weigering. Vgl. PL. Soph. 263 e, Crat. 426 d.

II. ἀπό-φάσις (φαίω), ἡ, — 1 aangifte, aanwijzing, spec. bij den Areopagus ORAT.: DIN. 1, 1. — 2 verمعnsstaat ORAT. — 3 uitspraak, oordeel POL.; ook v. d. rechter PAP.

ἀπο-φάσκω, ontkennen SOPH. O. R. 485.

ἀπο-φᾶτικός, 3, ontkenend ARISTOT.

ἀπο-φέρβομαι, afweiden EUR. Med. 827.

ἀπο-φέρω, — 1 wegbrengen sinds HDT. 7, 152; naar huis E 257, ATT.; naar de gevangenis N. T. Mc. 15, 1. — 2 wegnemen > dooden HDT. 4, 103; 6, 27. — 3 uit de koers slaan, meesleuren Σ 255. — 4 van een zending terugbrengen, rapporteeren, berichten K 337, HDT. 1, 66. — 5 brengen aan iem. d. PIND. P. 5, 59, PL. Theaet. 148 e. — 6 het verschuldigde brengen, afdragen: betalen HDT. 4, 35, ATT., Ltr., N. T. Cor. 16, 3; het geleende teruggeven DEM. — 7 spec. afleggen, rekenschap, verantwoording, v. gelden. — 8 opgeven, namen enz. LYS. 16, 7. — 9 indienen, een aanklacht DEM. 18, 54. — Med.: 10 met zich meenemen HDT. 7, 152, z. 1, THUC. 4, 97, 30. — 11 voor zich meenemen: winnen Ltr. — Intr.: 12 snel verdwijnen, zich wegpakken AR. Pax 1221: ἀπόφερε.

ἀπο-φεύγω, — 1 ontvluchten: ontkomen, τινα PIND. P. 9, 55, HDT. 6, 104, ATT., N. T. 2 Petr. 2, 18. — 2 spec. vrijgesproken worden, τι HDT. 6, 82, ATT., bijv. PL. Ap. 38 d.

ἀπο-φευκτικός, geschikt voor een vrijspraak XEN. Ap. 8.

ἀπό-φευξις, ἡ, — 1 het ontkomen AR. Vesp. 558. — 2 vrijspraak ANTIPH. 5, 66.

ἀπό-φημι, — 1 vrij uitspreken H 362. — 2 overbrengen, ἀγγεῖλναι I 422. — 3 ontkennen, vaak ook met μή, PL. Prot. 360 d, SOPH. O. C. 317.

ἀπό-φθαρμα, τό, afrijvingsmiddel MED.

ἀπο-φθέγγομαι, ronduit zeggen N. T. Act. 26, 25, LUC.

ἀπό-φθεγκτος, sprakeloos EUR. Iph. T. 951.

ἀπό-φθεγμα, τό, spreuk, gezegde XEN. Hell. 2, 3, 56; spec. orakelspreuk.

ἀπο-φθείρω, — 1 vernietigen AESCH. Ch. 256. — 2 miskraam hebben MED. — 3 pass. te gronde gaan, verdwijnen AR. Eq. 892, EUR. — 4 > weggaan Ltr.

ἀπο-φθινύθω, — 1 omkomen E 643. — 2 verliezen, θυμὸν II 540.

ἀπο-φθίνω (i. e. d., i. att.), — 1 te gronde richten: verliezen AESCH. Ag. 1454. — 2 intr. te gronde gaan MUSAEUS 5 D., AESCH. Ag. 858. — 3 pass. te gronde gaan T 322, PIND. fr. 139, 4.

ἀπο-φθορά, ἡ, — 1 verderf AESCH. Eum. 187. — 2 misgeboorte HIPPOCR.

ἀπο-φιλοτιμία, ἡ, gebrek aan eerezucht THEOPHR.

ἀπο-φλαυρίζω, verkleinen, verachten PIND. P. 3, 12, HDT. 1, 86.

ἀπο-φλεγμίνω, den toorn afleggen PLUT.

ἀπο-φλόζω (of -φλόζω), ὄβριον ontbolsteren ARCHIL. 37 ALD.

ἀπο-φλύζω, laten uitrazen AP. RH.

ἀπο-φουτάω, van iemd, een leeraar, als leerling enz., weggaan PL. Gorg 489 d; naar een ander PLUT.

ἀπό-φονος, 2, uit moord voortgekomen EUR. Or. 163, 192.

ἀπο-φορά, ἡ, — 1 het wegnemen, verwijderen ARISTOT. — 2 het afdragen, betalen van het verschuldigde; spec. gedeelte van het dagloon, door verhuurde slaven aan hun eigenaar betaald ANDOC. 1, 38, AESCHIN. 1, 79. — 3 schatting HDT. 2, 109, Ltr. — 4 (dag- of maand-) taak v. slaven MEN. Epitr. 163. — 5 het zich van een bep. punt verwijderen of uit gaan EPICUR. 100 Us.

ἀπο-φορτίζομαι, lading lossen N. T. Act. 21, 3.

ἀπο-φράγνυμι (z. -φράσσω), ook -φράγγν., — 1 verschansen, afsluiten THUC. 7, 74, 14. — 2 med. van zich zelf afweren SOPH. Ant. 241 = zich afsluiten tegen.

ἀπό-φραξις, ἡ, versperring XEN. An. 4, 2, 25.

ἀπο-φράς (φράζω), ἄδος, ἡ, — 1 dies ne-fastus PLUT., LUC. — 2 vervloekt, infandus COM., PLUT.

ἀπο-φράσσω, *alt.* -ττω, = -φραγγνυμι, ARCHYT. 1 D., PL. Tim. 91 c.

ἀπο-φυάς, ἄδος, ἡ, uitspruitsel ARISTOT.

ἀπο-φυγγάνω, vrijgesproken worden DEM. 23, 74.

ἀπο-φυγή, ἡ, — 1 ontvluchten, bevrijding PL. Phaed. 107 c. — 2 toevlucht THUC. 8, 106, 11.

ἀπο-φυσάω, wegblazen AR. Vesp. 330, Ltr.

ἀπό-φυσία, ἡ, uitwas THEOPHR., POL.

ἀπο-φυτεία, ἡ, het stekken THEOPHR.

ἀπο-φυτεύω, stekken, verplanten THEOPHR.

ἀπο-φρύω, eene spruit krijgen; *pass. intr.* als eene spruit uitgroeien THEOPHR.

ἀποφώλιος (vgl. HESYCH. ἀποφεινᾶπατῆσαι; dus bij ἀπαφίσκω, z. d. Vgl. ἀμαρτωλός met verw. bet., bij ἀμαρτεῖν. *Suff.* -ωλος, -ωρος; *subst.* -ωλη, -ωρη), bedriegelijk: teleurstellend φ 177, ξ 212.

ἀπο-χάζομαι, terugwijken λ 95.

ἀπο-χαλάω, laten varen AR. Nub. 762, PLUT.

ἀπο-χαλίνω, aftoemen XEN. Eq. 11, 7, PLUT.

ἀπο-χαλκεύω, van brons smeden XEN. Cyn. 10, 3.

ἀπο-χαρακώω, verschansen PLUT., D. H.

ἀπο-χάραξις, ἡ, — 1 insnijding DEMOCR. 155 D.

2 kloof, spleet PLUT.

ἀπο-χειμάζει, de storm luwt ARISTOT.

ἀπο-χειρο-βίωτος, 2, van handenarbeid levend HDT. 3, 42, XEN. Cyr. 8, 3, 37 (*and.* -βίωτος).

ἀπό-χειρος, 2, voor de vuist weg POL.

ἀπο-χειρο-τονέω, — 1 door handenstemming verwerpen of afschaffen, vgl. AR. Pax 667, DIN. 3, 16, DEM.; ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς afstand doen PLUT.

NIG. 8. — 2 vrijspreken DEM. 21, 214.

ἀπο-χετεύω, door een kanaal afleiden; *overdr.* afleiden PL. Rep. 485 d, PLUT.

ἀπο-χέω, — 1 *in tmesi*: uitgieten, weggooiën χ 20. — 2 *med.* uit zich storten EUR. Ion 148 (-χευ-). — 3 *pass.* uitstroomen POL. — 4 opschieten THEOPHR.

ἀπ-οχή, ἡ, — 1 matigheid PLUT. — 2 quantantie PAP.; -ος, als quantantie geldend PAP.

ἀπο-χηρώω, berooven AR. Pax 1013.

ἀπο-χραίνω, — 1 kleuren schakeeren PL. Leg. 769 a. — 2 *pass.* van kleur veranderen PL. Rep. 586 b.

ἀπο-χράομαι, *aor. med.* — 1 tot zijn voordeel gebruiken, τινι THUC. 7, 42, 33. — 2 misbruiken DEM., PLUT. — 3 geheel-, opgebruiken PLUT. — 4 > dooden AR. (vgl. δια-χράομαι).

ἀπο-χράω, *gew. slechts 3 sing. ἀπό-χρη* (: *later*

χρη), — 1 voldoende zijn, τινι, EPICH. 114 A. ἀποχρέω, vgl. HDT. 3, 138, AESCH. Ag. 1574, AR. Pl. 484, *eld.* — 2 *pass.* tevreden gesteld worden, tevreden zijn HDT. 1, 37; 8, 14 = *eig. identisch met voorg. in ion. vorm. ἀποχρέομαι* (: χρέωμαι).

ἀπο-χρέμπτομαι, schrapen, ophoesten; -τικός, HIPPOCR.

ἀπο-χρήματος, door verlies van vermogen AESCH. Ch. 275 (?).

ἀπό-χρησις, ἡ, — 1 het opgebruiken PLUT., N. T. Col. 2, 22. — 2 behoefte D. H.

ἀπο-χρώντως (ἀποχράω), *adv.*, toereikend PL. Rep. 429 a, ISOCR. 3, 27.

ἀπό-χρωσις, ἡ, schakeering, verdeling van licht, schaduw en kleur PLUT.

ἀπο-χυλλίζω, het sap uitpersen ARISTOT.

ἀπ-οχύρω, bevestigen Ltr.

ἀπό-χύσις, ἡ, het omhoog schieten THEOPHR.

ἀπο-χωλεύω, verminken XEN. Hell. 7, 2, 9.

ἀπο-χωλόομαι, kreupel worden THUC. 7 27, 17.

ἀπο-χώννυμι, afdammen XEN. Hell. 2, 2, 4, Ltr.

ἀπο-χωρέω, — 1 weggaan, aftrekken ATT. tot N. T. Mt. 7, 23. — 2 heengaan naar- PL. Theag. 121 a. — 3 uiteengaan. — 4 ter zijde gaan XEN.

Cyr. 1, 6, 36. — 5 terugtrekken THUC. 2, 79, 28. — 6 v. excrementen: zich ontlasten XEN. Mem. 1, 4

6. — 7 v. plaatsen: ver weg gelegen zijn van POL.

ἀπο-χώρημα, τό, stoelgang HIPPOCR.

ἀπο-χώρησις, ἡ, — 1 *alg.* weggaan. — 2 terugtocht HDT. 8, 21, THUC. 5, 73, 27, XEN. — 3 het leegen PL. Tim. 81 a. — 4 (zich verwijderen naar) het urinoir ARISTOT., Ltr.

ἀπο-χωρίζω, — 1 afzonderen PL. Soph. 226 d. — 2 *pass. intr.* scheiden van N. T. Act. 15, 39. — 3 uiteenwijken N. T. Apoc. 6, 14.

ἀπό-χωσις, ἡ, afdamming PLUT.

ἀπο-ψάω, — 1 afwisschen AR. Lys. 1035, EUR. — 2 *med.* zich afwisschen, -wasschen, χεῖρας, enz. AR. Eq. 910, XEN. — 3 *act.* wegmasseeren HEROND. 4, 17.

ἀπο-ψεύδομαι, *aor. pass.*, zich vergissen: teleurgesteld worden in, τινος PLUT.

ἀπό-ψηκτος, afgesloten SOPH. Ichn. 364.

ἀπο-ψηφίζομαι, — 1 van iemd afstemmen: iemd, τινος, vrijspreken PL. Ap. 34 b, LYS. 6, 37. — 2 iets, τι, afstemmen: νόμον PL. Leg. 800 d > verwerpen XEN. An. 1, 4, 15; ook met *ly* XEN., *and.* — 3 tegen iemd, τινος, stemmen DEM. — 4 τινά τινος vervallen verklaren PLUT.

ἀπο-ψηφισις, ἡ, verwerping ANTIPIH. 5, 9.

ἀπο-ψιλώω, — 1 kaal maken AR. Th. 538. — 2 berooven HDT. 3, 32, AESCH. Ch. 695.

ἀπ-οψις, ἡ, — 1 vergezicht HDT. 1, 204, Ltr. — 2 belvedere, uitzicht PLUT. — 3 het geziene: panorama PLUT.

ἀπο-ψοφέω, — 1 een geluid maken THEOPHR. — 2 een wind laten HIPPOCR.

ἀπο-ψύχω, — 1 weg-, uitblazen, βίον SOPH. Ai. 1031. — 2 *abs.* sterven THUC. 1, 134, 24. — 3 in zwijm vallen φ 348. — 4 krankzinnig worden N. T. Luc. 21, 26. — 5 *med.* zich iets, τι, (afblazen) afkoelen, *zweet* enz. φ 561. — 6 *overdr.* koel, onverschillig worden ARISTOT. — 7 *impers.* ἀ-ει, het wordt koel PL. Phaedr. 242 a.

ἀπο-ψωλέω, — 1 eikel ontblooten AR. Lys. 1136. — 2 geil maken AR. Ach. 161.

ἀππαπαι, papperlepap! AR. Vesp. 235.

ἀπ-πασάμενος (< ἀνα-π.), teruggekregen hebbend CORIN. 2 D = 5 ALD., 78.

ἀπράγειω, werkeloos zijn; niets kunnen doen v. socR., POL. 28, 11.

ἀπραγμαύτετος, „onhandelbaar”: onneembaar, ongenaakbaar POL., Ltr.

ἀπράμο/σύνη, ἡ, — 1 niet bezig zijn, zich niet manifesteren THUC. 1, 32. — 2 luiheid AR., XEN. Mem. 3, 11, 16. — 3 otium, non-activiteit LUC. — 4 rustig, vreedzaam, bestaan DEM. 21, 141.

ἀπράγιω, adv. ως, — 1 zonder-, buiten „zaken” PL. Rep. 620 c (naast ἰδιώτης). — 2 zonder-, buiten „staatszaken”, ambteloos DEM., POL. — 3 zonder πράγμα, -onderneming, -moeielijkheid: vredelievend, v. staat en staatsburger AR. Av. 44, THUC. 6, 18, 29. — 4 rustig XEN. Mem. 2, 1, 33.

ἀπράγ-πολις, ἡ, vgl. Samssouci Suet. Aug. 98.

ἀπράντ-έω, — 1 onverrichter zake terugkeeren XEN. Cyr. 1, 6, 6. — 2 niets uitvoeren ARISTOT.

ἀπράκτος, 2, ion. -η-, adv. ως, — 1 act. niets bereikend, onverrichterzake E 221, THUC. 1, 24, 2, XEN. — 2 ook v. dingen: vruchteloos, βοήθεια POL. — 3 pass. (= 2) onhandelbaar: vruchteloos B 121. — 4 noodeloos, ὀδύνα β 79, PIND. I. 7, 8. — 5 onbehandeld XEN. Mem. 2, 1, 2. — 6 v. pers.: met rust gelaten SOPH. Ant. 1035. — 7 waarop niet gewerkt wordt: ἡμέρα, dies nefastus PLUT., LUC.

ἀπράξι/α, ἡ, — 1 het niet (meer) bezig zijn PL. Soph. 262 c. — 2 gebrek aan energie AESCHIN. 1, 88. — 3 luiheid Ltr. — 4 vacantie van de recht-bank PLUT.

ἀπράσι/α, ἡ, het niet kunnen verkoopen: te weinig vraag COM., DEM. 34, 8.

ἀπράτος, 2, — 1 nog niet verkocht LYS. 7, 6. — 2 niet te verkoopen: niet gezocht DEM. 34, 9, PAP.

ἀπράπε/α, ἡ, het niet passend, ongepast zijn PL. Phaedr. 274 b, Rep. 465 c.

ἀπρετής, 2, adv. ὡς, niet passend: ongepast, onvoegzaam, leelijk, schandelijk PL. Rep. 398 e, THUC. 3, 67, 18.

ἀπριατην (πρίασθαι), adv., zonder koop prijs, om niet A 99, ξ 317.

ἀπριάτος, 2, niet gekocht PIND. fr. 169.

ἀπριγδα, adv. = ἀπριξ, AESCH. Pers. 1057.

ἀπριγδό-πληκτα, hevige slaande AESCH. Ch. 425.

ἀπριξ (ἄ. copul. + πρίξω, bijvoorn v. πρίαω, als een zaag, zoodat de tanden in elkaar passen, bijten), vastbijtend, -grijpend SOPH. Ai. 310, PL. Theaet. 155 e, THEOCR. 15, 68, Ltr.

ἀπροαιρεσι-α, ἡ, onbedachtzaamheid MED.

ἀπροαίρετος, 2, onopzettelijk ARISTOT.

ἀπροβούλευτος, 2, adv. ως, — 1 niet van te voren overlegd: onopzettelijk PL. Leg. 866 e; act. CEBES 8, 1. — 2 zonder προ-βούλευμα van den raad DEM., D. H.

ἀπροβουλι-α, ἡ, onopzettelijk handelen PL. Leg. 867 b.

ἀπροβούλωσ, adv., zonder opzet AESCH. Ch. 619.

ἀπροθέτως, adv., onwillekeurig POL.

ἀπροθύμος, 2, adv. ως, niet bereidwillig HDT. 7, 220, THUC. 4, 86, 32, PL. Leg. 665 e, XEN.

ἀπροικος, 2, zonder huwelijks gift ORAT.: LYS. 19, 15.

ἀπρομήθειᾶ, ἡ, onbedachtzaamheid PL. Lach. 197 b.

ἀπρομήθητος, 2, onvoorzien AESCH. Supp. 357.

ἀπρονόητος, 2, adv. ως — 1 act. onbedachtzaam, dolzinnig XEN. Hell. 5, 3, 7, Ltr. — 2 pass. niet te voren onderzocht Ltr.

ἀπρόξενος, 2, zonder gastvriend AESCH. Supp. 239.

ἀπροσιμιαστος, 2, zonder voorrede Ltr.

ἀπρόοπτος, 2, adv. ως, onvoorzien AESCH. Pr. 1074, PLUT.

ἀπρόπτωτος, 2, adv. ως, niet te snel met zijn oordeel klaar EPICR., PLUT.; -σία, ἡ, die eigenschap.

ἀπρόρητος, 2, niet te voorspellen PL. Leg. 968 e.

ἀπρόσβᾶτος, 2, ontoegankelijk Ltr.

ἀπρόσδεής, niemand, niets verder noodig hebbend: zich zelfgenoeg PLUT., LUC. Hist. Conscr. 86.

ἀπρόσδέητος, 2, = voorg., POL. 22, 6.

ἀπρόσδεικτος, 2, niet aan te wijzen: (te) hoog AESCH. Supp. 794.

ἀπρόσδίνυτος, de stemming brekend, niet passend Ltr., CIC.

ἀπρόσδόκητος, 2, adv. ως, — 1 onverwacht AESCH. Pr. 680, SOPH., THUC. 2, 5, 23; ἐξ ἀπροσδοκίτου, onverwachts HDT. 1, 191, PL. Charm. 153 b. — 2 niets kwaads verwachtend THUC. 2, 93, 10; adv. DEM.

ἀπρόσδοκία, ἡ, het niet verwachten (PL.) Def. 412 d.

ἀπρόσῆγορος, — 1 ongenaakbaar, onvriendelijk SOPH. O. C. 1277. — 2 niet begroetend, norsch PLUT.; ἄ-ια, ἡ, gebrek aan conversatie ARISTOT.

ἀπρόσικτος, onbereikbaar PIND. N. 11, 48.

ἀπρόσιτος, 2, adv. ως, ontoegankelijk Ltr., N. T. 1 Tim. 6, 16.

ἀπρόσιεπτος, 2, adv. ως, — 1 onvoorzien XEN. Lac. 13, 7. — 2 onbedachtzaam DEM.

ἀπρόσιλητος, 2, γνώσις, δίκη, aanklacht, waarbij de aangeklaagde niet ter zijner verdediging is opgeroepen DEM. 21, 92.

ἀπρόσικος, 2, — 1 geen aanstoot gevend N. T. 1 Cor. 10, 32. — 2 > rein, συνείδησις, geweten Act. 24, 16.

ἀπρόσκοπος, 2, niet vooruitziend AESCH. Eum. 105.

ἀπρόσλόγως, adv., ontijdig POL.

ἀπρόσμάχος, 2, onoverwinnelijk SOPH. Tr. 1098, PLUT.

ἀπρόσμικτος (ἀνδ. -μικτ.), geen verkeer hebbend, τινι, met iemd HDT. 1, 65.

ἀπρόσδος, -δευτος, 2, ontoegankelijk COM.

ἀπρόσοιστος, 2, adv. ως, — 1 onweerstaanbaar AESCH. Pers. 91. — 2 adv. zonder omgang ISOCR. 9, 49.

ἀπρόσμίλος, zonder omgang SOPH. O. C. 1236.

ἀπρόσόρατος, 2, niet aan te zien: verschrikkelijk PIND. O. 21, 74.

ἀπροσπέλαστος, 2, ongenaakbaar PLUT.

ἀπρόσπταιστος, 2, ongedeerd HIPPOCR.

ἀπροστασι/ου, δίκη, aanklacht tegen een μέτοκος, die geen patroon (προστάτης) gekozen had DEM. 35, 48.

ἀπρόστομος, 2, niet gepunt COM.

ἀπρόσφορος, ongenaakbaar EUR. Iph. A. 287.

ἀπροσφώνητος, 2, — 1 niet aangesproken CIC. — 2 onverbiddelijk PLUT.

ἀπροσωπολήπτως, adv. zonder aanzien des persoons N. T. 1 Petr. 1, 17.

ἀπρόσσωπος, 2, zonder gezicht, dat de aandacht trekt PL. Charm. 154 d.

ἀπροτίμαστος (μαίωμαι), 2, niet aangeraakt: rein T 263.

ἀπροφάσιστος, 2, adv. ως, geen uitvluchten zoekend: gaarne THUC. 1, 49, 4, ATT., EUR. Ba. 1002.

ἀπρόφρατος, — 1 onuitspreekbaar AP. RH. — 2 onbetwistbaar AP. RH.

ἀπροφύλακτος, onverhoedsch THUC. 4, 55, 21.

ἀπταισι/α, ἡ, het zonder hikkelen doorspreken PL. Leg. 669 e.

ἄπταιστος, 2, *adv.* ὡς, — 1 zonder struikelen, -neerstorten XEN. Eq. 1, 6. — 2 vast, veilig PL. Theaet. 144 b.

ἄπτερώς (< σπ + πτ-) *adv.* als met vleugels: vlieg HES. (z. Berl. Klass. Texte V fr. 3, 46), PARM. 1, 17 D, AP. RH. 4, 1763 (vgl. Glotta 2, 28; 14, 228).

ἄπτερος, 2, — 1 zonder vleugels, μῦθος ρ 57 *enz.*, v. h. woord, dat geen vleugels krijgt, maar onuitgesproken blijft AESCH. Eum. 250, PL. Phaedr. 256. ἄπτερος — zonder veeren (van pijlen) — 2 *vand.* nog zonder vleugels, zwak; *overdr.* dwaas, ongerijmd, φάτις AESCH. Ag. 276.

ἄπτερομαι, fladderen, vliegen ARAT. 1009 M.

ἄπτην, ἦνος, — 1 nog niet vliegend I 323. — 2 zonder veeren PL. Polit. 276 a.

ἄπτικός, — 1 met fijnen tastzin ARISTOT. — 2 tot den tastzin behoorend, *vb.*

ἄπτο-επιής (= *ἄ-φεπτα Φέπτα sprekend, *infanda vociferans*), kijfziek © 209.

ἄπτόλεμος, 2, laf I 35, EUR. Med. 641.

ἄπτυστος, 2, niet uitgespuwd HIPPOCR.

ἄπτω, — **Act.:** 1 vastmaken φ 408, PL. Crat. 417 e τὸ ἄ-εἰν καὶ τὸ δεῖν ταῦτόν ἐστι, AESCH. Eum. 307, EUR. — 2 aansteken EMPED. 84, 3 D., PIND. I, 3, 61, HDT. 1, 19, AESCH. Ag. 295, THUC. *and.* tot n. t. Luc. 8, 16. — **Med.:** 3 voor zich vastmaken λ 278, *and.* — **Pass. refl.:** 4 z. II 9, met iets in contact komen: aanraken A 512, τινος, *passim*, HDT. 8, 37, PIND. N. 8, 14, ATT. tot n. t. 2 Cor. 6, 17, *spec. v. d. geneeskragtige aanraking* Mt. 8, 3, *enz.* — 5 raken © 67; vat hebben op PL. Symp. 196 b; gelijken op HERACL. 26 D. — 6 aanpakken, aangrijpen, τινος HDT. 1, 19, SOPH. O. C. 95, 5, PL. zich meester maken van, τῶν λόγων PL. Phaedr. 86 d. — 7 ook *vijandelijk*: AESCH. Ag. 1608, *and.* — 8 iets aanpakken, beginnen THUC. 5, 61, 37. — 9 *spec.* aanpakken, met woorden HDT. 5, 92, 3 (vgl. καθάπτουμαι). — 10 bereiken PIND. (*m. dat.*) P. 10, 28, PL. Phaedr. 65 b, *eld.*; v. een *wensch*: genieten XEN. Mem. 1, 3, 8. — **Pass.** 11 *spec.* in vuur, in brand raken τ 379, HDT. 1, 19, ATT.: THUC. 4, 133, 18, AR. Pl. 301.

(*verm.* met lat. *aptus* verwant [ENN. *nox stellis ... apta, caelum stellis aptum*]. W. *gr.* ἄφ- vgl. HOM. ἄφῶ, att. ἐπ-αφή; in ἄπτω is de aspiratie naar voren gedrongen alsof niet ἄφ- maar ἄφ- de wortel was. W. ἄφ(h)- aanraken, aansteken, deel aan iets krijgen, vgl. *aῶ* ε 430, lat. *apiscor*).

ἄπτώς (πίπτω), ὄτος, ὄ, ἦ, niet vallend, niet wankelend PIND. O. 9, 92, PL. Rep. 534 c; = -τος, Ltr.

ἄπυ-λιμπάνω = ἀπολείπω, SAPPHO 96, 6 ALD.

ἄπύλωτος, 2, — 1 niet (met poorten) afgesloten XEN. Hell. 5, 4, 20. — 2 *overdr.* v. e. mond AR. Ran. 838.

ἄπυργος, 2, niet versterkt EUR.

ἄπύργωτος, 2, zonder bolwerk λ 264.

ἄπύρετος, 2, zonder koorts COM., LUC.

ἄπύρηγος, 2, zonder pit ARISTOT., Ltr.

ἄπύρος, 2, zonder vuur: — 1 nog onbekend met het vuur: nieuw I 122. — 2 niet op het vuur gereed gemaakt, v. spijs en offer PIND. O. 7, 48. — 3 niet in het vuur gelouterd: natuur-(goud) HDT. 3, 97, EUR. — 4 *spec.* ἐπὶ ἄ-α, Kainsoffer, dat niet branden wil AESCH. Ag. 70. — 5 niet in het vuur gehard, v. e. *dierenangel* AESCH. Pr. 880.

ἄπύρωτος, 1, niet gegoten, maar uit de hand bewerkt, geciseleerd Ψ 270.

ἄπυστος (πυνθάνομαι), — 1 van wien men niets

hoort α 242, PARM. 8, 21 D. — 2 niet te verstaan SOPH. O. C. 489. — 3 *act.* die niets verneemt δ 675. ἄπύω, *dor.* = ἦπύω, PIND. P. 10, 4, AESCH. Pr. 593. (EUR.) Rhcs. 776, AR. Eq. 1023.

ἄπφύς, *kinderverwoord* = papa THEOCR. 15, 13.

ἄπ-φδός, 2, — 1 onwelluidend EUR. Cycl. 490, LUC. — 2 *overdr.* smakeloos, vieux jeu LUC.

ἄπφθεν (z. ἀπύ en πόρρωθεν), *adv.*, daarnaast

ἄποθεν, — 1 uit de verte SOPH. Ant. 1206, EUR. — 2 ver weg τινος THUC. 3, 111, AR. Pl. 674, EUR.

ἄπ-φθέω, — 1 wegstooten Φ 537; wegiagen PARM. 8, 21 D. — 2 doen afdrijven ι 81. — 3 verdrijven A 97, HDT. 5, 69. — 4 *med.* van zich wegstooten Ω 508 tot n. t. Act. 7, 27. — 5 *med.* afwerpen HDT. 1, 95. — 6 terugjagen, -dringen © 206, II 251. — 7 versmaden, afwijzen HDT. 1, 199 tot n. t. Act. 7, 39.

ἄπ-ώλειᾶ, ἦ, — 1 verlies DEMAD. — 2 ondergang POL., N. T. Act. 8, 20. — 3 verkwisten N. T. Mc. 14, 4.

ἄπ-ώμοτος, 2, — 1 *act.* onder eede ontkennend SOPH. Ant. 394. — 2 *pass.* onder eede (als waar-schijnlijk of mogelijk), ontkend ARGHIL. 74 ALD., SOPH. Ant. 388, PL. Leg. 814 a.

ἄπ-ωσις, ἦ, het wegdrijven THUC. 7, 34, 4.

ἄπ-ωστός, 3, — 1 verdreven HDT. 6, 5, SOPH. Ai. 1019. — 2 te verdrijven HDT. 1, 71.

ἄπωτάτω, *superl.*, zeer verre, *en:*

ἄπώτερος (ἄπο), *adv.* -τέρω, *superl.* ἄπώ-τατος, *adv.* -τάτω, verder, zeer verre SOPH. O. R. 137, PL. Phaedr. 254 c; *superl.* DEM.

ἄΠΑ(ἄ-) ἄρα heeft (z. *ben.*) *aanwankelijk slechts de functie van te verbinden; dit verband kan zeer veelzijdig zijn in logische bet. en gevoelswaarde.*

Krachtens zijn oorsprong is het enclitisch en staat dus nooit op de eerste plaats. Sinds HOM. tot n. t. in *levend gebruik. Het „voegt” aanwankelijk nadrukkelijk samen:*

1. *oorzaak en gevolg: dus, immers, natuurlijk.*
2. *voorwaarde en gevolg: dan ...; natuurlijk.*
3. *temporeele en locale bij- en hoofdzin: toen ... (toen) dan ...; waar ... (daar) dan ...*
4. *het voorafgaande met het volgende:*

a. *in samenvatting v. h. voorafgaande, ὅς ἄρ' ἔφρ: dus, dan, nu.*
b. *in bijvoeging van iets nieuws (gewoonlijk met δέ of τε): nu, voorts.*
c. *in een vraagzin als tweede lid; de nadrukkelijke samenvoeging wijst er dan op, dat de vraag juist tegen het voorafgaande indruischt: ... nu, toch, in 's Hemelsnaam! (In n. t. *vand.* > lat. *num* ontwikkeld). Zoo soms om afkeuring uit te drukken Σ 188.*

Voor vokalen ἄρ' en vandaar ook voor cons.; ἐὰ *encl.* na woorden van één lettergr.; zelfs ὄ' vijf. A 149. Daarnaast met andere vokaalfase cypr. ἐρ.

(*Idg. r > gr. ἄρ(a), lit. iř* ook, *en. Idg. or in lit. ař, vraagwoord, vgl. s.v. ἄρα. Bij ἀρα εἰσνω*).

ἄρα (uit ἦ [z. d.] + ἄρα, „heusch, dus”; *kan dus wegens den aard van zijn beide deelen in bevest. zin en in vraagzin voorkomen*): — 1 in *directe vraagzinnen, gew. aan het begin van den zin wegens het nadrukkelijke ἦ: vraagwoord = lat. -nē; sinds* PIND.

— 2 met het afwerende μή = lat. *num*, verwacht het ontkennend-, met het feitelijke οὐ in een twijfelende vraag = lat. *nōnne*, verwacht het geruststellend, bevestigend antwoord. — 3 HDT. 7, 17 en N. T. Luc. 18, 8, alleen = lat. *num*. — 4 bij dichters, sinds PIND. = ἄρα.

ἄρα, ἦ, *ep.* en *ion.* ἀρή — 1 gebed, wensch I 566,

PIND. I. 5, 43, HDT. 6, 63. — 2 *in malam partem*: vloek, verwensching SOPH. EL. 111, PL. CRITIAS 119 e.

(< ἀρῆα, vgl. arc. κατ-αρῆος, vervloekt. Vgl. o. ind. ἀργατὶ hij prijst, HESYCH. ἀρῆει ἀνυλέγει, lat ὄρο, russ. oru ik schreeuw).

ἀραβέω, ratelen, letteren Δ 504, THEOCR. 22, 126. (*klanknabootsend, vgl. ἀραβός* rommelen in de maagstreek. d. rappeln enz.).

ἀραβος (z. voorg.), ὄ, ὀδόντων, tandengeklapper, v. vrees K 375.

ἀραγδην (ἀράσσω), ratelend LUC.

ἀρα-γε (ἀρα-γε), dus, derhalve N. T. Mt. 7, 20.

ἀραγ-μα, τό, geratel, gerinkel EUR. CYCL. 205.

ἀραγμός (ἀράσσω), ὄ, — 1 geraas, gerinkel AESCH. SEPT. 249, (EUR.) RHES. 569. — 2 dreunend slaan SOPH. O. C. 1609.

ἀραδος, ὄ, — 1 rommelen in de ingewanden HIPPOCR. — 2 hartklopping NIC. TH. 775.

ἀραι-όδους, οντος, met uiteenstaande tanden ARISTOT.

ἀραιός, — 1 dun, tener Σ 411, E 425. — 2 smal κ 90. — 3 licht HES. O. 809. — 4 (dun) > ijl ANAXIMEN. 1, ANAXAG. 12 D., dun gezaaid, geplant XEN. LAC. 11, 6.

(uit HOM. blijkt ε-; de overlevering erkent ook ε.; dit wijst op W. suer-, misschien: ohd. swēro uitterende ziekte, o. b. chvorū „ziek“).

ἀραιός, 3 (2 SOPH. ANT. 867), — 1 vervloekend: bij vervloekingen aangeroepen AESCH. AG. 237, SOPH. — 2 vloekbrengend AESCH. AG. 1565, EUR. MED. 608. — 3 vervloekt TR.: AESCH. AG. 1398, SOPH. ANT. 867, O. R. 644.

ἀραιο-σαρκος, met week vleesch HIPPOCR.

ἀραιό-της, ητος, ἦ, dun-, slapheid PLUT.

ἀραιώ, dun-, slap maken ARISTOT., LTR.

ἀραιώ-μα, τό, leemte, opening PLUT., LTR.

ἀραιώ-σις, ἦ, verdunning v.-SOCR., ARISTOT., PLUT.

ἀρακος, ὄ, peulvrucht, die als onkruid onder de linzen groeit COM., THEOPHR.; -ιον, τό prulletje PAP. (: lat. arinca een soort spelt, dit gall. woord).

ἀράομαι (ἀρή), att. ἄ., — 1 bidden, smeeken, τινη A 35. — 2 aanroepen om te komen β 135. — 3 wenschen Δ 143. — 4 toewenschen, τινη. — 5 kwaad wenschen SOPH. O. R. 251. — 6 beloven Ψ 144.

ἀραρισκω. Vormen: act. aor. ἤραρον, ἤραα (intr. δ 777); pass. intr. aor. ἤρθην (z. II 211), perf. ἄρηρα: part. aor. ἀρμενος, vast verbonden Σ 600; — 1 samenvoegen Ψ 712. — 2 passend maken: naar den zin A 136. — 3 voorzien van α 280. — 4 verkwikken, θυμὸν ἐδωδῆ ε 95. — Intr.: samengevoegd zijn, passen: 5 aaneengesloten zijn O 618; stevig zijn EMPED. 96, 4 D. — 6 samengevoegd: bevestigd = voorzien zijn van, met τινη ε 361, M 56, A 31; overdr. abs. flink, onverschrokken zijn (perf.). — 7 passen, ἐν παλάμῃσι Σ 600, σ 378. — 8 aanleunen β 342. — 9 overdr. passen, aanstaan > behagen (vgl. ἀρέσκω) δ 777.

(W. ar-, met redupl., samenvoegen; arm. arnem ik maak, lat. artus u-stam, armus, ndl. arm, enz.).

ἀρᾶρότως, adv. part. perf. van voorg., vast, flink PL. PHAEDR. 240 D, AESCH. SUPP. 945.

ἀράσσω, att. ττω, — 1 slaan ε 426, PIND. P. 4, 226. — 2 in rouw: στέφρα AESCH. PERS. 1054. — 3 uitslaan SOPH. O. R. 1276. — 4 kloppen, bonzen, πύλας EUR. IPH. T. 1308.

(αρα: ῥα = κ-αμα-: κ-μη; dan: ῥάσσω, vgl. ε 248 ο ο 454; W. ῥαχ- in ἔραχια, branding =

russ. razū slag. Vgl. HESYCH. προσ-αρασώμενον προσρησώμενον).

ἀράπτός, 3, ion. ἀρητός, — 1 vervloekt: afschuwelijk P 37, SOPH. ANT. 972. — 2 afgebeden: eerbiedwaardig SAPHO 28, 3 ALD. (z. Arētē vrouw v. Alcinous bij HOM.).

ἀ-ράφος, zonder naad: uit één stuk N. T. Jud. 19, 23.

ἀράχιδινα, ἦ, = ἀρακος, THEOPHR.

ἀράχνη, ἦ, — 1 spinweb en. — 2 spin HERACL. 67 a D., HES. O. 777, AESCH. AG. 1516, fr.; nom. -ης, HES. OP. 777, EUR. SUPP. 886, nom. -ος, LTR. (< *araks-nā: lat. arānea < *araksnea; vgl. ἄρκυς net).

ἀραχνή-εις, dun als een spinweb NIC. TH. 733.

ἀράχνη-ιον, τό, — 1 spin ARISTOT. — 2 spinweb β 280, ARISTOT., LTR.

ἀραχνιώω, als met een spinweb omgeven ARISTOT. pass. met webben bedekt worden ARISTOT.; zich als een spinweb uitstrekken HIPPOCR.

ἀραχνη-ώδης en -ν-ώδης, 2, als een spinweb HIPPOCR., ARISTOT.

ἀρβηλος, ὄ, schoenmakersmes NIC. TH. 423.

ἀρβύλη en -λις bij THEOCR. 7, 26: — 1 (kap)laars AESCH. AG. 944, THEOCR. — 2 bok v. d. wagen EUR. Hipp. 1189: standplaats van den wagenmenger, met steunpunt voor zijn schoenen (?).

ἀργ-αίνω, wit zijn EUR.

ἀργαλέος, 3, — 1 smartelijk, pijnlijk ἔλακος A 812, κάματος enz. — 2 drukkend, moeielijk, ook v. pers. A 589 en dieren λ 291, EMPED. 115, 8 D.

(< *ἀλγ-αλέος, met dissimilatie van λ-λ: ἄλγος).

ἀργᾶς, dor. = ἀργήεις, wit PIND. O. 13, 69.

ἀργεῖ-φόντης, ου, ὄ, die door zijn stralen pest verwerkt en verbleidt (?) B 103.

(< *ἀργεοι-φοντης: Locat. in glans [z. ἀργενός] doodend, z. θείνω en φόνος; van Hermes gezegd? Misschien de oude verklaring „Argus dooder” toch juist. Oorspr. bijnaam van Apollo, z. A 43 vlg.?).

ἀργέλοφοι, οἶ, de pooten van afgetrokken schapevellen; fabrikaat van- AR. Vesp. 672, met toespeling op ἀργός.

ἀργεμα, τό, -ον, τό, en -μός, ὄ, witte vlek op den oogappel HIPPOCR. (= λεύκιμα).

ἀργεννός (< ἀργεο-νος vgl. φαεννός; z. volg.), 3, aeol., wit Γ 141, 198, EUR. Iph. A. 574.

ἀργεστής, ου, ὄ, bijzn. v. Νότος A 306, HES. TH. 379 en AKUSIL. 30 D. v. Ζέφυρος, die helder weer meebrengen. Subst. bij ARISTOT., LTR.

(z. voorg., „wit, heldermaker”, vgl. κηδεστής: κῆδος).

ἀργέτα en ἀργέτι, Φ 127, A 818, naast -ῆτα Θ 133, EMPED. 6, 2 D. SOPH. Tr. 675, -ῆτι E 128, AESCH. Eum. 45; helder wit, strand.

(bij ἀργ- „helder wit”, een t-stam, met dubbele vokaalfase ἀργ-εῖτη-; fem. ἀργεῖτις bij NONN.).

ἀργέω (z. ἀργός), — 1 niets doen EUR. Ph. 625. — 2 lui zijn PL. Rep. 561 d. — 3 v. d. akker: braak liggen XEN. Cyr. 1, 6, 11. — 4 overdr. ongebruikt blijven LTR. — 5 rusten N. T. 2 Petr. 2, 3.

ἀργή-εις (uit ἀργητ- [z. ἀργέτα] is een *ἀργη afgeleid), εσσα, εν, helder wit LUC.

ἀργῆς, οὔ, ὄ, soort slang HIPPOCR. (en PLUT. Dem. 4?).

ἀρηγηστής, wit blinkend BACCH. 5, 67, AESCH. SEPT. 60, Eum. 181.

(bij ἀρηγῆ-ι zoals ἀρηγηστής naast ἀργεῖ-ι).

ἀργία (ἀργός), ἦ, — 1 traagheid DEMOCR. 212 D., PL. Symp. 191 b, EUR. Med. 296. — 2 werkeloosheid door onwil, waartegen een wet bestond DEM.

57, 32.

ἀργι-κέραυνος, Ζεός, met hel schitterenden bliksem T 121, PIND. O. 8, 3.

(ἀργι- is de regelm. woordvorm in composita naast ἀργός uit *ἀργ-ρός z. d.).

ἀργίλος, ὄ, witte pottenbakkersaarde THEOPHR. (: ἀργητ- ἀργός; daaruit lat. argilla, Argiletum).

ἀργιλώδης, 2, leemachtig HDT. 2, 12, THEOPHR.

ἀργινόεις, εσσα, εν, wit, op witte rotsen B 647, HYMN. 18. 12, PIND. P. 4, 8.

(ἀργι-νο- z. s.v. ἀργικέραυνος).

ἀργι-όδους, met witte tanden I 539.

ἀργι-πος, πόδος, — 1 met snel bewegende (: witte) pooten Ω 211. — 2 met witte pooten SOPH. Ai. 237.

ἀργίς, de „werkeloze” = nacht ORPHEUS 22 D.

ἀργίμα (ἄργω), τό, eerstelingen ξ 446.

ἀργολ-ίζω, het met de Argivers houden XEN. Hell. 4, 8, 34.

ἀργο-ποιός, 2, traag makend PLUT.

ἀργός, — 1 flikkerend, snel bewegend, v. honden, z. v 145 ω 292. — 2 wit blinkend o 161.

(< *ἀργο- met dissimilatie = o.ind. ῥῥά-rossig, flikkerend. Regelm. in composita -i- ipv. -ro- ἀργι- = o.ind. ῥῥι- snel. Voor bet. — verwantschap van licht en snelheid z. lat. coruscus).

ἀργός (ἀ- priv. + ἔργον, z. d.), 2, — 1 zonder werk: werkeloos, zonder taak; τῖνος, vrij van v.-Socr., PL.

Leg. 835 d tot n. t. Mt. 20, 3. — 2 abs. die het „boerenwerk” laat liggen HDT. 5, 6. — 3 alg.

traag = onverschillig PL. Rep. 421 d. tot n. t. 2 Petr. 1, 8. — 4 v. dingen: langzaam, niet in staat THUC. 7, 67, 1. — 5 geen deel hebbend, τῖνος PL.

Leg. 855 b. — pass.: 6 niet bewerkt, braakliggend PL. — 7 ongedaan, onbeproofd THEOGN. 584, SOPH.

O. R. 287, EUR., PL. Euthyd. 272 a.

ἀργυρ-άγγη, ἡ, geld-angina, als iemand, omgekocht om niet te spreken, keelontsteking voorwendt PLUT. Dem. 25.

ἀργυρ-ἄμβιβικός, 3, adv. ὤς, ἡ ἀ- ἡ, bedrijf van den wisselaar; adv. als w. LUC. Conscr. Hist. 10.

ἀργυρ-ἄμβιβός, ὄ, geldwisselaar PL. Polit. 289 c, THEOCR. 12, 37.

ἀργυρ-ἀσιπιδες, οἱ, „Zilver schilden”, een corps onder Alexander den Gr. POL. 5, 79.

ἀργυρείος, 2, ἔργα, μεταλλά, ion. ook subst. ἀ-α XEN. Mem. 2, 5, 2 zilvermijnen; bank-, geldzaken, DEM. 23, 146; — εος HDT. 7, 112.

ἀργυρέος, α, ον, contr. ἀ-οῦς, ἄ, οῦν, — 1 zilveren δ 615 tot n. t. 2 Tim. 2, 20. — 2 met zilver ingelegd A 219. — 3 verzilverd HDT. 9, 82.

ἀργυρ-εῶω, zilver delven DIOD.

ἀργυρ-ήλατος, van zilver gedreven EUR. Ion 1181.

ἀργυρίδιον, τό, dem. v. ἀργύριον, AR. AV. 1622; verachtelijk ISOCR. 13, 4.

ἀργυρ-ίζομαι, geld afpersen DIN. 1, 40.

ἀργυρ-ικός, in geld bestaande PLUT.

ἀργυρ-ιον, τό, — 1: zilvermunt: geld HDT. 8, 5, ATT. tot n. t. Luc. 9, 3. — 2 pl. geldsommen AR. AV. 600. — 3 zilvermijnen XEN. (?). — 4 zilver n. t. Act. 3, 6. — 5 een bep. munt, zilverling n. t. Mt. 26, 15.

ἀργυρίς, ἰδος, ἡ, zilveren beker PIND. O. 9, 90.

ἀργυρίτης, ου, ὄ, ἀγών, wedstrijd om geld, v. professionals PLUT.

ἀργυρίτις, ἰδος, ἡ, zilverhoudende aarde, zilvermijn XEN. Vect. 1, 5.

ἀργυρο-γνώμων, ονος, ὄ, ἡ, zilverkeurder (PL.) Virt. 378 e.

ἀργυρο-δίνης, ου, zilverkolkend Φ 8.

ἀργυρο-είδης, zilverachtig, zilverkleurig EUR. Ion. 95, LUC.

ἀργυρο-ήλος, 2, met zilveren nagels B 45.

ἀργυρο-κοπέιον, τό, munt ORAT., POL.

ἀργυρο-κότος, ὄ, — 1 munter COM., PLUT. — 2 zilversmid n. t. Act. 19, 24.

ἀργυρο-λογ-έω, geld invorderen van iemand, τινα THUC. 2. 69, 27, XEN. Hell. 1, 1, 8.

ἀργυρο-λογία, ἡ, invordering XEN. Ib.

ἀργυρο-λόγος, geld invorderend THUC. 3, 19, 22, AR. Eq. 1071.

ἀργυρο-πεζᾶ, ἡ, zilvervoetig A 538, PIND. P. 9, 9. (< πεδ-ιά, z. lat. pēs en pēdēs).

ἀργυρο-πους, -πουν, -ποδος, met zilveren pooten XEN. An. 4, 4, 21, DEM. 24, 129.

ἀργυρο-πίξος, met zilveren voet πηγαί STESICH. 4 A1D.

ἀργυρο-ρρύτᾶς, ου, met zilveren stroom EUR. Herc. 386.

ἀργύρος, ὄ, — 1 het blanke, glanzende metaal: zilver B 857, HDT. 9, 41, alg. tot n. t. Mt. 10, 9. — 2 geld Ltr. — 3 ἀ. χυτός, kwik THEOPHR.

(ἀργυ-ρος, vgl. ἀργυ-ρος; idg. arǵu-, z. lat. arguo naast idg. ῥῥ-ro- in ἀργός, z. d.).

ἀργυρο-στερής, 2, zilver roovend AESCH. Ch. 1002.

ἀργυρο-τοίχος, 2, met zilveren wand AESCH. Ag. 1539.

ἀργυρο-τοξος, ὄ, ἡ, met zilveren boog, v. Apollo A 37, B 766.

ἀργυρο-φάλαρος, met zilveren versierselen op het tuig POL. 31, 3.

ἀργυρώω, verzilveren PIND. N. 10, 43.

ἀργυρώδης, zilverhoudend XEN. Vect. 4, 3.

ἀργύρω-μα, τό, zilveren vaatwerk COM., POL.

ἀργυρ-ώνητος, 2, — 1 voor geld gekocht AESCH. Ag. 949. — 2 bijz. v. slaven HDT. 4, 72, ATT.

ἀργυφρος (z. volg.), zilverwit Σ 50, ε 230, HES., EMPED. 100, 11 D.

ἀργυφρος (z. ἀργυρος), = voorg., Ω 621.

ἀρδαλία, ἡ, vuil COM.

(v. ἄρδα, modder: ἀρδω).

ἀρδαλώω (z. voorg.) bespatten HIPPOCR., COM.

ἀρδ-εία, ἡ, irrigatie PAP.

ἀρδ-εῶω, bevochtigen AESCH. Pr. 852, Ltr.

ἀρδ-ην (z. ἀρῶ), — 1 optillend SOPH. Ant. 430. — 2 meesleurend AESCH. Pr. 1051. — 3 hoog SOPH. Ai. 1279. — 4 van zijn standplaats weg: geheel en al PL.

Leg. 716 b, DEM. 19, 141. — 5 tot den laatsten man LUC.

ἀρδεις, ἡ, — 1 pijlspits HDT. 4, 81. — 2 prikkel AESCH. Pr. 880.

(: o.i.er. aird punt).

ἀρδ-μός, ὄ, wed, drenkplaats Σ 521.

ἀρδω, — 1 bevochtigen PIND. O. 5, 12, HDT. 1, 193, AESCH. Pers. 487, AR. Nub. 282; bevoelien HDT. 2, 13. — 2 drenken HDT. 5, 12, ook v.

„dorstige kelen” AR. Eq. 96. — 3 onderhouden PIND. I. 5, 64.

(heeft ā; wrsch. < ig. aurd-; met āq < *aφαρδ lett. werd it opwellen).

ἀρειάω, bedreigen HIPPON. fr. 65.

ἀρειή (z. ἀρή), ἡ, dreiging P 431, Y 109.

ἀρει-μανής, 2, en -μάνιος, 2, in oorlogsrazernij (PLUT.).

ἀρήϊος, -ήιος, Ltr. -ειος, — 1 van Ares afstammend: hem heilig HDT. 8, 52. — 2 oorlogszuchtig Δ 98, PIND. — 3 bij den oorlog behoorend, oorlogs- Z 348, HDT. — 4 (Campus) Martius PLUT.

ἀρητή-φατος (z. φόνος), ATT. ἀρετ-, — 1 in den

strijd gedood T 31, vgl. ἀρηκτάμενος X 72. — 2 krijgshaftig AESCH. Eum. 913, EUR.

ἀρείων, steviger, flinker; dapperder K 237, PIND. N. 8, 5, AESCH. Ag. 81; niet proza of N. T. (ἀρε-ίων, z. ἀρε-τή, ἀρε-σκω).

ἀ-ρεϊκος, 2, ongedaan T 150.

ἀρεο-παγίτης, ου, ό, Areopagiet, ATT. tot N. T. Act. 17, 34.

ἀρσκειά, ή, behaagzucht THEOPHR.

ἀρσκεισμα, τό, vleierij PLUT. Dem. 11.

ἀρσκόντως, adv., voldoende PL. Rep. 504 b, EUR.

ἀρσκος, 3, behaagziek ARISTOT., THEOPHR.

ἀρσσω, f. ἀρσσω, pf. pass. ἤρσμαι, —1 (passend,) heel maken, weer goed maken I 120. — 2 bevredigen, τινα THUC. 1, 128, 6, PL. — 3 behagen, intr. τιμ. HDT. 1, 89, PL. Theat. 157 d tot N. T. Rom. 8, 8. — 4 τὰ ἀρσκοντα, leerstellingen > „placita” PLUT. — **Med.**: 5 zelf iets weer goed maken Δ 362. — 6 iemd tevreden stellen Φ 402. — 7 verzadigen HES. Sc. 255. — **Pass.** 8 behagen scheppen in, τιμ. HDT. 9, 66, THUC. 2, 68, 30. (ἀρε-σκω, z. ἀρε-τή ἀραρίσκω).

ἀρεσ-τός, 3, welgevallig HDT. 1, 119, ATT.: SOPH. Ant. 500 tot N. T. Joh. 8, 29.

ἀρετάω (ἀρετή), gedijen Φ 329, τ 114.

ἀρετή, ή, — 1 deugdelijkheid, ποδών T 411. — 2 flinkheid: a. kracht Θ 642; v. dieren HDT. 3, 88, PL. Rep. 335 b; b. dapperheid HDT. 7, 181, ATT.; > verdienste THUC. 3, 58, 25. — 3 geestkracht μ 211. — 4 deugd ξ 402. — 5 voorspoed (< gezondheid, kracht) v 45. — 6 vánd. waardigheid I 498. — 7 vruchtbaarheid HDT. 4, 198, THUC. 1, 2, PAP. — 8 plur. dappere daden HDT. 1, 176. — 9 > heerlijke werken, wonderen (= virtutes) N. T. 1 Petr. 2, 9. (ἀρε-τή bij ἀραρίσκω. Vgl. nld. deugd, deugdelijk: ἀρετῆ μοι εἶ nld. het doet mij deugd).

ἀρή, ή, Godentoorn: onheil E 485. (HES. ἄρος ἀκούσιον βλάβος, v. Ἄρης (ἄ) en ἀρεΐη; oorspr. haten, benadeelen, vgl. o.ind. iras-ydti hij toorn).

ἀρήγω, —1 helpen, τιμ. B 363, HDT. 7, 236, PIND., AESCH. Pr. 267, XEN. — 2 afweren, τί τιμ. AESCH. Sept. 119, EUR. — 3 impers. het helpt AESCH. Eum. 571. (W. refj- zijn aandacht op iets richten = refj-richten, s. ὀρέγω, o.n. rōkja voor iets zorgen, nld. in roeke-loos).

ἀρηγών, όνος, ό, ή, helpster Δ 7.

ἀρηι-θρος, vlug in den strijd Θ 298.

ἀρηι-κτάμενος, 3, in den strijd gedood X 72 (ἄ metr.)

ἀρήιος, 2 en 3, z. bij ἀρειος.

ἀρηι-φάτος, 2, z. ἀρείφ., HOM., HERACL. 24 D.

ἀρηι-φίλος, 2 en 3, Ares dierbaar: heldhaftig T 21.

ἀρηιμεναί, inf. bij ἀράομαι, χ 322.

ἀρηιμενος, geschaad, gekweld Σ 436, ζ 2 (λ 136 is laai). (ἄ; z. s.v. ἀρή; ἄ bij part perf. uit redupl. + ἄ. Oude aeol. vorm bijkens η. GRAMM. = βεβλαμμένος).

ἀρήν, ἀρνός, schaaap, lam (zoowel ml. als vr.) δ 85, Δ 102, AR. Vesp. 572, PL. Phaedr. 241 d tot N. T. Luc. 10, 3. (Gort. φαρν, vgl. πολύ-ρρην uit -φρν. O.ind. urā schaaap, n-stam, ook arm. gañ lam).

ἀρηξίς, ή, hulp AESCH. Pr. 546.

Ἄρης, acc. Ἄρηα, gen. Ἄρηος en Ἄρεος, de personificatie van de oorlogsschade: — 1 Ares, de Oorlogsgod sinds E 31. — 2 oorlogswoede, strijd B 440, P 210 (ἄ in arsi, ἄ in thesi, vgl. E 31), GORG. 6 D.

(ἀρη-ς, ē stam, daarnaast ἀρεΐη z. s.v. ἀρή).

ἀρη-τήρ, ἥρος, ό, bidder, priester A 11.

ἀρητήρ-ιον, τό, bidplaats PLUT. Thes. 35.

ἀρθμ-έω, — 1 intr. verbonden, in vrede zijn H 302. — 2 tr. verbinden AP. RH.

ἀρθμ-ιος, 3, verbonden, bevriend π 427; eendrachtig EMPED. 17, 23 D., HDT. 7, 101; vgl. 6, 83 „eendracht”.

ἀρθμος (ἀρ-θμος, z. ἀρ-θρον), ό, harmonie, vriendschap HYMN. Merc. 524, AESCH. Pr. 191.

ἀρθρ-ικός, ledematen betreffend MED.

ἀρθρῖτ-ικός, 3, jichtig COM., CIC.

ἀρθρο-κήδης, gewrichten pijnigend LUC.

ἀρ-θρον, τό, — 1 lid HDT. 3, 129, alg; τῶν φρενῶν EPICH. 13 D. — 2 geslachtsdeelen HDT. 4, 2. — 3 gearticuleerde klanken ARISTOT. — 4 „lidwoord” GRAMM. (ἀρ-, z. ἀραρίσκω, + suff. -θρον, bijν. λύ-θρος, vgl. ἄρθμος en v. W. stā-στάθμος).

ἀρθρ-όω, φωνή, articuleren XEN. Mem. 1, 4, 12.

ἀρθρ-ώδης, 2, met (sterke) leden XEN., Cyn. 4, 1, ARISTOT.

ἀρι-, „zeer”, als praefix HOM., PIND., HDT. 8, 65, TR. (= o.ind. ari- zeer, wrsch. bij ἀραρίσκω; daarnaast ἐρι- vgl. s.v. ἀρα).

ἀρία, ή, soort eik THEOPHR.

ἀ-ρίγής, geen koude lijdend HIPPOCR.

ἀρι-γνώς, ώτος, PIND. N. 5, 12 en γνωτος, 2. — 1 zeer bekend: makkelijk te herkennen N 72. — 2 beroemd PIND. — 3 al te bekend ρ 375.

ἀρι-δάκρυος, 2, en -δακρῦς, v, υος, zeer rijk in tranen AESCH. Pers. 948, EUR., ARISTOT.

ἀρι-δεικτος, 2, zeer aangewezen (digitō monstratus): doorluchtig λ 540, m. gen. Φ 382, EMPED. 20, 1 D.

ἀρι-δηλος, zeer duidelijk SIMON., HDT. 8, 65, AP., RH.

ἀρι-ζηλος, — 1 zeer schijnend, stralend αὐγή N 244, PIND. — 2 zeer duidelijk μ 453. (< διῆ- lo-, W. deizē- schijnen, waaruit δηλος z. δέατο).

ἀρι-ζηλος en -ζήλωτος, 2, zeer benijd HES. O. 6, THEOCR. 17, 57, CALL., AR. Eq. 1329.

ἀριθμ-έω, — 1 tellen δ 411, PIND., HDT. 6, 111, ATT. tot N. T. Apoc. 7, 9. — 2 optellen π 235. — 3 uittellen, betalen XEN., DEM. 49, 29. — 4 aftellen, verdeelen x 204. — 5 meetellen, rekenen, iemd tot een groep met ἐν of εἰς DEM., Ltr. — 6 med. bij zich zelf (op)tellen PL. Phaedr. 270 d.

ἀριθμη-μα, τό, getal AESCH. Eum. 753.

ἀριθμη-σις, ή, verrekening PAP.

ἀριθμη-τής, οὔ, ό, rekenaar PL. de lust. 373 b.

ἀριθμητι-ικός, 3, adv. ὧς, — 1 in rekenkunst ervaren PL. Gorg. 453 e. — 2 ή ἀ-η τέχνη V.-SOCR., PL. Gorg. 451 a. — 3 τὸ ἀ-όν, verrekenkosten PAP.

ἀριθμητός, 3, „te tellen”: weinig THEOCR., Ltr.

ἀριθμ-ιος, v. muntten, die niet meer het volle gewicht hadden, maar nog in omloop waren PAP.

ἀριθμός, ό, — 1 getal δ 451, V.-SOCR., alg. tot N. T. Act. 4, 4. — 2 telling HDT. 8, 7. — 3 > revue XEN. An. 1, 2, 9. — 4 (totaal)som THUC. 2, 7, ISOCR. — 5 slechts getal, cijfer, „nummer” SOPH. O. C. 382, EUR. Ba. 209. — 6 een „nul”, onbe-nulligheid AR. Nub. 1203. — 7 cijfer PAP. (ἀρι- W. arēi- met suffix -θμος, z. ἑνθμός, vgl. oier. rīm getal, ohd. rīm rij, getal = nld. rīj. Niet bij ἀραρίσκω, z. ἀρ-θμός).

ἀρι-πρέτης, 2, adv. έως, — 1 zeer uitblinkend, ἄστρον enz. O 309. — 2 uitmuntend, schoon Ψ 453, Φ 276.

ἀρίς, ίδος, ή, trekdrilboor HIPPOCR., CALL.

ἀρι-σημος *dor.* -σᾶμος, 2, zeer duidelijk Hymn. Merc., 12, THEOCR. 25, 158.

ἀρισθ-άρματα, 2, overwinnend in den wagenren PIND. P. 5, 30.

ἀριστ-αρχ-έω, het best regeeren ARISTOT.

ἀριστάω, — 1 ontbijten XEN. AN. 4, 6, 21, AR. Eq. 815 tot N. T. Joh. 21, 12. — 2 middageten N. T. Luc. 11, 37.

ἀριστεία (: ἀριστεύω), ἡ, heldendaad ILIAS in boektitels, SOPH. AI. 443, PL. Leg. 942 d.

ἀριστείων, *ion.* ook ἥιον, τό, prijs der dapperheid HDT. 8, 11, TR., PL. Symp. 220 d.

ἀριστερά, ἡ, *nl.* χεῖρ, linkerhand HDT. 2, 30 tot N. T. Mt. 6, 3.

ἀριστερός, 3, — 1 linksch H 238, *alg.* tot N. T. — 2 (met andere orienteering?) onheilsPELLEND M 240, v 240. — 3 > verkeerd SOPH. AI. 183. — 4 boos, slecht (N. T.), DIDACHE 12, 1.

(: ἀριστος = lat. magisteros = magis, dus dubbele comparatief. De Grieken, zich ook naar het Z. orienteerend, hadden links als goed, z. εὐώνυμος. Vgl. het teneedele synon. lat. sinister. Voor bet. z. av. vairyastara- links ω o. ind. variyas- beter).

ἀριστός, ὁ, — 1 de beste, sterkste, dapperste Γ 44, O 489. — 2 *pl.* voornaamsten, adel ζ 34. — 3 aanvoerder H 159.

ἀριστ-έω, — 1 de dapperste, sterkste: de held van den dag zijn Z 460. — 2 zich onderscheiden Z 208, βουλῆ Δ 627 = PIND. N. 11, 14; in iets, τι O. 10, 64. — 3 het beste zijn: ὄδωρ O. 3, 42. — 4 > iets winnen, bevechten SOPH. AI. 435.

ἀριστητής, ὁ, die bijzonder vaak maaltijden gebruikt HIPPOCR.

ἀριστο-ίζω, op een ontbijt onthalen AR. Av. 659; *med.* ontbijten HIPPOCR.

ἀριστινίδην (vgl. -ινδα, -ινδην bij spelnamen), „om de beste”, naar verdienste den beste telkens kiezend PL. Leg. 855 c, ISOCR. 4, 146, ARISTOT. A. II. 1, 1, Ltr.

ἀριστό-βούλος, het beste radend PLUT. Them. 22.

ἀριστο-γόνος, 2, met de beste kinderen PIND. P. 11, 3.

ἀριστό-δειπνον, Gabelfrühstück, déjeuner à la fourchette MEN.

ἀριστοκρατέομαι, *pass.*, aristocratischen regeeringsvorm hebben PL. Rep. 338 d.

ἀριστοκρατία, ἡ, regeering der „besten”, aristocratie PL. Rep. 445 d, ARISTOT.

ἀριστοκρατικός, 3, *adv.* ὤς, aristocratisch PL. Rep. 587 d, ARISTOT., CIC.

ἀριστό-μαντις, goed voorspellend SOPH. Ph. 1338.

ἀριστό-μάχος, 2, dapper strijdend PIND. P. 10, 3.

ἀριστον, τό, ontbijt π 2, HDT. 1, 63, *alg.* tot N. T. Luc. 11, 38.

(< *αιερι [loc.] + d-tó in de vroege gegeten, vgl. ἥρι, ἥριος; *αιεiri = got. air vroeg; d-to kortste vorm van het ppp. bij W. ed- eten).

ἀριστο-ποιέω, een ontbijt klaarmaken XEN. Cyr. 3, 2, 11; *med.* ontbijten XEN. AN. 4, 3, 9, DEM.

ἀριστο-πόνος, 2, vaardig PIND. O. 7, 50.

ἀριστος, — 1 stevigste, flinkste, dapperste A 244; best PIND., HDT. 1, 193, ATT. Niet meer PAP. of N. T. — 2 edel van ras- familie. — 3 edel, in ethischen zin. — 4 voorspoedig. — 5 v. dingen: sterk(st). — 6 > best, voordeelig(st). — *Alg.*

(voor ἀρ- s- z. ἀρ-τή, ἀρι-, ἀρραίσκω; vgl. ἀρ-σιων, ἀριστερός).

ἀριστο-τέχνης, in kunst uitmuntend, artistiek PIND. fr. 57.

ἀριστο-τόμεια, γυνή, voortreffelijke kinderen barend THEOCR. 24, 72.

ἀριστό-τοκος, 2, uit voortreffelijke ouders geboren (EUR.) Rhés. 909.

ἀριστό-χειρ, εἶρος, ἄγων wedstrijd, om den prijs der dapperheid SOPH. AI. 935.

ἀρι-σφαλής, 2, zeer glibberig ρ 196.

ἀρι-φραδής, 2, — 1 makkelijk te bespeuren: zeer kenbaar, duidelijk Ψ 240, 326. — 2 zeer verlicht THEOCR. 24, 39. — 3 scherpzinnig SOPH. Ant. 348.

ἄριχος, INSCR. Elis: Φάριχος, ὁ, ram INSCR.

(: φαρήν lam; -ιχος in diernamen, vgl. ὄρταλις, ὄρτάλιχος, jong van een dier).

ἄρκειος, van den beer THEOPHR.

ἄρκεσί-γυιος, 2, ledematen sterkend COM.

ἄρκε-σις, ἡ, hulp, bijstand SOPH. O. C. 73.

ἄρκευθος, ἡ, jeneverbes MUSAEUS 2 D., THEOCR. 1, 133, PLUT.

(*russ.* raketa „wilg”).

ἄρκέω, *f.* ἔσω, *pf.* *pass.* ἤρκεσμαι, — 1 afweren τί τινα Z 16, N 440. — 2 *vand.* verdedigen, helpen, τινα O 529; > dienen SOPH. AI. 590. — 3 voldoende sterk zijn N 371; vgl. PL. Theaet. 174 a; *m. acc.* ἔργα, volvoeren SOPH. AI. 439. — 4 > voldoende, toereikend zijn; duren HDT. 1, 31. — 5 genoeg zijn, τινα *alg.* ATT.: PL. Gorg. 498 a, AESCH. Pr. 621, tot N. T. 2 Cor. 12, 9. — 6 *pass.* genoeg hebben PL. Ax. 369 e tot EPICUR. 130 Us. N. T. 3, Joh. 10: zich tevreden stellen.

(*arm.* argelum ik weer af, verdedig, lat. arceo. Bet. afweren).

ἄρκ-ιος, 3, — 1 voldoende sterk = zeker O 502. — 2 helpend, reddend B 393. — 3 voldoende K 304, HES. O. 370.

ἄρκος, τό, afweer(middel) ALCAE. 54 ALD.

ἄρκος, ὁ, ἡ, beer Ltr., N. T. Apoc. 13, 2.

ἄρκούντως, *adv.*, voldoende AESCH. Ch. 892, THUC. 1, 22, 17, POL.

ἄρκεύω, tot ἄρκος (4) bestemmen LYS.

ἄρκτη, ἡ, berehuid COM.

ἄρκτη-ικός (z. *volg.*), 3, noordelijk HERACL. 120 D., POL.

ἄρκετος, ἡ, — 1 beer λ 611. — 2 sterrebeeld de groote Beer Σ 487 vgl., ε 273, v.-SOGR., vgl. HDT. 5, 10. — 3 *vand.* Noorden HDT. 2, 8, ook *pl.*, vgl. septentriones, PL. Critias 118 b. — 4 eerejonkvrouw, dienaars van Artemis AR. Lys. 645.

(: o. ind. ṛkṣa-, lat. ursus, *m. ier.* art beer).

ἄρκτη-ούρος, ὁ, — 1 „berewachter”, Arcturus in het sterrebeeld Boötes HES. O. 566, ANAXAG. 20 D. — 2 zijn herfstopkomst in de eerste helft v. September: *vand.* herfst SOPH. O. R. 1137.

ἄρκτηώς, 3, noordelijk LUC.

ἄρκτης, ἡ, — 1 net, jachtnet HDT. 7, 85, AESCH. Ag. 1117, PL. — 2 *overdr.* strik, gevaar EUR. Med. 1278.

(: ἄρκενθος, W. ar+k-, zooals in ἀρκέω, z. ἀρραίσκω).

ἄρκτη-στασία, ἡ, het plaatsn van het jachtnet XEN. Cyn. 6, 6 of -σιον, τό.

ἄρκτη-στάτων, τό, net, valstrik AESCH. Ag. 1375, EUM. 112; vgl. als *adj.* EUR. Or. 1421.

ἄρκτη-ωρός, ὁ, netwachter XEN. Cyn. 6, 11.

ἄρμα, τό, — 1 strijdwagen op 2 wielen B 384, vaak *pl.* Δ 366, *alg.* tot N. T. Apoc. 9, 9. — 2 reiswagen Ω 440, γ 478 tot N. T. Act. 8, 28. — 3 span paarden PL. Leg. 834 b. — 4 renwagen AR. Nub. 69, PL. Phaedr. 246. — 5 *spec.* vgl. PLUT. Quaest. Symp. 5, 5.

(W. ar- samenvoegen, -timmeren; vgl. κολλητά ἄ-τα Δ 366; *i. p. v.* *ἄρμα door invloed van ἵππος of door ἄμαξα, z. ἀρμός).

ἀραιή, ἡ, rantsoen, mondvoorraad HES. O. 560, THEOCR. 16, 35.

(W. ar- gereed maken, of verkwikken. z. ε 95; suff. -αλιος vgl. φῦτ-αλ-ιη; z. ἀρμα en ἀρός??).

ἀραιάξια, ἡ, — 1 overdekte Perzische reiswagen HDT. 7, 41, XEN. AR. Ach. 70 — 2 lastwagen XEN.

ἀραιά-εις, 3, — 1 van den wagen ANAXIMAN. 21 D., EUR. Iph. A. 230, XEN. — 2 νόμος, een lied voor de wagenrennen PLUT. — 3 een klaaglied EUR. Or. 1384, vgl. 1392.

ἀραιά-εὺα, rijden EUR. Or. 994.

ἀραιά-ηλασία, ἡ, de kunst om den wagen te besturen XEN. Cyr. 6, 1, 27.

ἀραιά-ηλατ-έω, wagenmennen HDT. 5, 9, XEN.

ἀραιά-ηλάτης (ἐλάτω), dor. τᾶς, ου, δ, — 1 wagenmenner PIND. P. 5, 114, XEN. — 2 wagenstrijder SOPH. El. 700.

ἀραιά-ηλάτος, 2, op het wiel rondgedraaid, v. Ixion EUR. Herc. 1297.

ἀραιά-ίζομαι, rijden LYCOPHR. 1319.

ἀραιά-τόεις, van den wagen KRITIAS 2 D.

ἀραιά-τοκῦπος, ratelend AESCH. Sept. 204.

ἀραιά-τηγός, 2, wagenmaker Δ 485, THEOCR. 25, 247.

ἀραιά-τροφέω, renpaarden houden XEN. Ages. 9, 6; -ία, ἡ XEN. Hieron 11, 5.

ἀραιά-τροχία, ἡ, = volg., LUC.

ἀραιά-τροχίη, ἡ, karrespoor Ψ 505.

ἀραιά-τό, — 1 tuigage, zeil HES. O. 806, POL., THEOCR. 22. 13 — 2 alg. werktuig HIPPOCR.

(W. ar- samenvoegen, vgl. lat. armamenta).

ἀραιά-μενος (z. ἀραιάσκω), — 1 passend in, ἐν Σ 600. — 2 passend, geschikt: welgevallig PIND. N. 3, 58. — 3 gunstig HES. O. 617, 786.

ἀραιά-μένος, part. perf. pass. van αἶρω, opgeheven, ongeldig INSCR.

ἀραιά-μογή (ἀραιόζω), ἡ, — 1 samenvoeging COM., POL., LUC. — 2 overeenstemming Ltr.

ἀραιά-δος, 3, — 1 goed sluitend THEOGN. 422. — 2 welgevallig PIND. N. 1, 21, SOL. 14, 6 ALD., DEMOCR. 187 D.

ἀραιόζω, f. σω; HOM., PIND., HDT., Κοινή tot N. T.; att. -σσω naast -ττω — 1 voegen ε 247. — 2 2 passend maken Γ 333. — 3 samenvoegen: timmeren EUR. Cycl. 469; med. ε 162. — 4 verbinden: doorvlechten PIND. I. 6, 39. — 5 vastzetten, πόδας, op den grond EUR. Or. 23. — 6 vaststellen, regelen: ordenen, στρατόν PIND. N. 8, 11, v.-socr.: EMPED. 107, 1 D., XEN.; stemmen PL. Rep. 349 e, AR. Eq. 989. — 7 verbinden, twee menschen: verloven PIND. P. 9, 13, HDT. 9, 108, daarvoor med. N. T. 1 Cor. 11, 2; med. zich met iemand verloven HDT. 5, 32; pass. 3, 137. — Intr. 8 passen, v. kleeren XEN., PL. Hipp. mai. 294 a. — 9 passen, goed staan: betamen ATT.: AR., PL. Gorg. 503 e.

(ἀραιόδ-ιος uit ἀραιόδος ontstaan. Naast ἀραιά-μογή t-voorn, z. s.v. ἀραιή, zooals ἔπιπος: ἐπιπότα naast lat. *equot- in equitis, vgl. ἐρε- roeien ε 98-ε-της roeier, vandaar ἐρέτω; zoo hier ἀραιόσω, -ττω. Vandaar weer ἀραιότης, zooals ἀραιότης. Doch ἀραιόδ- misschien formatie naar het verwante διχθά-διος, vgl. στά-διον en dgl.? Ten slotte: ἀραιάσκω).

ἀραιός, adv., zoo even AESCH. Pr. 615, THEOCR. 4, 51; -ώ, PIND. fr. 10.

ἀραιόν-ια, ἡ, — 1 samenvoeging v. planken: zwaluwstaart ε 248. — 2 overeenkomst, afspraak X 255. — 3 werelderde, fatum, als wil v. Zeus AESCH. Pr. 551. — 4 harmonie: samenhang

EMPED. 27, 3 D., v. een organisme PL. Rep. 591 d. — 5 harmonie: v. klanken PIND., PL. Phaed. 85 e, Rep. 400 d.

(v. *ἀραιών: ἀρός = Δόλων: δόλος).

ἀραιόν-ιός, — 1 van de harmonie, spec. de muzikale, op de hoogte v.-socr., PL. Phaed. 268e. — 2 ἡ ἀ-ἡ, muziektheorie ARISTOT.

ἀραιός, δ, — 1 opening, waar de steenen zijn samengevoegd SOPH. Ant. 1216. EUR. Iph. T. 263 (?). — 2 sluiting EUR. Med. 1315, Hipp. 809. — 3 gewricht XEN. Cyn. 5, 29, N. T. Hebr. 4, 12.

(: ἀραιάσκω, door tautosyllab. ρ).

ἀραιόσ-μα, τό, verbinding EUR. Hel. 411.

ἀραιόσσω, ττω, z. ἀραιόζω.

ἀραιόσ/τής (z. ἀραιόζω), οὔ, δ, bestuurder: gouverneur, garnizoenscommandant THUC. 8, 5, 2, XEN. An. 5, 5, 19.

ἀραιόσ/τωρ, ορος, = voorg., AESCH. Eum. 456.

ἀραιά-κίς, ίδος, ἡ, schapevel PL. Symp. 220 b, AR. Nub. 730, COM.

ἀραιός, (ἀρήν), adj., van een lam SOPH. Ai. 309, XEN. An. 4, 5, 31.

ἀραιός, δ, mannelijk (nl. schaap) z 527; ram α 25.

(: ἀρσην mannelijk, vgl. z 527; daarvoor -εως afl. *ἀρ(σ)νεύς, zooals δαιτυ-μον-εύς: -μών. Het adj. was dus ἀρ(σ)νη(ρ)-ος, vgl. lesb. ἀρνηαδων en att. (INSCR.) ἀρνεως = ἀ. < ἀρνηος; met ei is latere schrijfwijze. Z. ἀρην en νάρος).

ἀραιόμαι, f. -ησομαι, aor. med., later (att.) pass., — 1 weigeren te geven φ 345, te doen Ξ 212, α 249; abs. zeggen van neen δ 43, tot N. T. Hebr. 11, 24. — 2 loochenen, ontkennen HDT. 1, 24, AESCH. Pr. 266 tot N. T. LUC. 8, 45.

(afl. v. ἀρνος, vgl. ἔξ-αρνος; ar-no-: ar-μο- in ἀρά verwensching, vgl. HES. ἀρούε· ἀντιλέγει. Bet. oorspr. „met nadruk zeggen, roepen”, nl. van niet, vandaar ἔξ-αρνος = ἀ. < ἀρνηος; met μή).

ἀραιό-τήρ (z. ἀραιός), ἦρος, δ, eig. „bokkesprongen makend”: duikelaar, kunstenaar II 742, μ 413.

ἀραιήσι-μος, 3, te loochenen SOPH. Phil. 74.

ἀραιήσις, ἡ, ontkening AESCH. Eum. 588, PL., DEM., (N. T.).

ἀραιόν (ἀρήν), τό, — 1 bokje LYS. 32, 21. — 2 lam, offerlam N. T. Apoc. 5, 6. — 3 schaapsvel LUC.

ἀραιό-γλωσσον, τό, schapentong LUC.

ἀραιύμαι, aor. ἤράμην, and. ἤρομην, — 1 verwerven α 390, SAPPHO 100 ALD. — 2 winnen I 124. — 3 trachten te verwerven A 159. — 4 trachten te behouden α 5. — 5 (z. αἶρω), dragen, op zich nemen δ 107, Υ 247.

(z. αἶρω II; vgl. spec. arm. arnum ik neem, en msch. eng. earn verdienen, ohd. arnōn verkrijgen).

ἀραιόν, τό, adderkruid, arum THEOPHR.

ἀραιός, τό, hulp AESCH. Supp. 885.

(W. ar-, z. ἀραιέω).

ἀραιό-σις, ἡ, — 1 ploeg-, bouwland I 580. — 2 het ploegen ARISTOT.

ἀραιό-τήρ, ἦρος, δ, — 1 ploeger, landman Σ 542, HDT. 1, 125. — 2 ploeg(os) HES. O. 405, PLUT. — 3 verwekker, vader EUR. Tr. 135.

ἀραιό-τάς, ου, δ, = ἀροτήρ, PIND. I. 1, 48.

ἀραιό-τος, δ, — 1 het ploegen ι 122. — 2 ἐπι καὶ δων γνησίων ἀρότως, verwekken; vgl. PL. Crat. 406 b, MEN. Perik. 436: formule uit het att. huwelijksrecht. — 3 zaaiveld, overdr. AESCH. Supp. 636. — 4 zaaïsel: jong gewas SOPH. O. R. 270, EUR. — 5 de tijd van ploegen: het natuurjaar SOPH. Tr. 69. Accent wisselt volgens GRAMM.

ἀροτρεύς, ὁ, ploeger THEOCR. 25, 1, ARAT.
 ἀροτρεύω, -ιάω, ploegen THEOPHR. tot N. T. 1
 Cor. 9, 10.
 ἀρο-τρον (ἀρόω, vgl. arātrum), cret. ἀρατρον, τό,
 ploeg K 353 alg. tot N. T. Luc. 9, 62.
 ἀρουρά, ἡ, — 1 ploeg-, bouwland Z 195, EMPED.
 111, 4 D. — 2 grond, bodem α 407. — 3 aarde
 © 486. — 4 moederaarde: schoot AESCH. Sept.
 754, SOPH. O. R. 1257, PL. — 5 een bep. maat:
 100 Egyptische voeten in het vierkant HDT. 2,
 168 vgl. 2, 141, PAP. (= 2756 M²).
 (: ἀρόω. ἀ. < ἀρο-φ(α)ρ-ο = ἀλε-φρ-ον: ἀλει(=η)-
 φαρ, z. ἀλέω).
 ἀρουραῖος, 3, land-, veld-, μῦς HDT. 2, 141, AR.
 Ran. 840, DEM.
 ἀρόω, f. ὄσω, perf. pass. ἀρήρομαι, aor. ἠρόθην, —
 1 ploegen; overdr. bebouwen ι 108, PIND.; niet
 meer KOINE en N. T. — 2 zaaien PL. Phaedr. 276 b.
 — 3 bevruchten ω verwekken SOPH. O. R. 1497.
 (lat. arō, o.i.e.r. airim ik ploeg, got. arjan
 ploegen, enz.).
 ἀρπάγή (z. ἀρπάζω), ἡ, — 1 het rooven N. T. Hebr.
 10, 34, Luc. 11, 39; hebzucht. — 2 het geroofdē,
 buit HDT., AESCH. Sept. 351 ω 1014, and.
 ἀρπάγή (etym. = voorg.), ἡ, harpoen EUR. Cycl. 33.
 ἀρπάγιμος, geroofd CALL.
 ἀρπάγιον, τό, soort klepsydra ARISTOT.
 ἀρπαγμα, τό, roof AESCHIN. 3, 222.
 ἀρπαγμός, ὁ, het rooven PLUT., N. T. Phil. 2, 6.
 ἀρπάζω, f. HOM. ξω, aor. ξα, maar ook reeds -σα ο
 250, later slechts als dentaalstam gebruikt, — 1
 wegrukken, rooven O 174; stelen AR. Eq. 428. — 2
 schaken Γ 444. — 3 losrukken II 814. — 4 mee-
 sleuren K 48. — 5 snel grijpen (vgl. rapio) M 445,
 HDT. 9, 107, alg., XEN. An. 5, 9, 8 ἔπλα, overdr.
 SOPH. Ai 2. — 6 praegn. plunderen THUC. 1, 5, 17,
 XEN., DEM. — 7 overdr. ontleenen, overnemen een
 mythologische voorstelling HDT. 2, 156
 (< syp-, korte phase bij syp; rep- in lat.
 rapio; rep- in gr. ῥεπ- ἐρεπτομαι. z. d. Gutturaal-
 verlenging ἀρπαγ-: ἄρπη, vgl. ἀλλαγ-: ἄλλο- s.v.
 ἀλλάσσω).
 ἀρπακ-τήρ, ἦρος, ὁ, roover Ω 262.
 ἀρπακ/τι-κώς, adv., roofgierig LUC.
 ἀρπακ-τός, 3, geroofd HES. O. 684.
 ἀρπαλέος, — 1 liefelijk en aantrekkelijk, κέρδος θ
 164. — 2 smakelijk ζ 250.
 (door ἀρπάξω ἀ. iρν. ἀ. ? Uit *ἀλπ-αλέος ont-
 staan, vgl. MIMN. I. 4 ἠβης ἄνθεα ἀρπαλέα, met
 dissimilatie van λ-λ: vgl. ἀπιστος, ἔπαλπος liefelijk.
 Bij γέλωμαι, lat. voluptas).
 ἀρπαλίζω (z. etym. voorg.), f. σω, — 1 induldere,
 toegeven aan, κορυτοῖσιν AESCH. Sept. 243. — 2
 trans. ποινάς liefelijk, aannemelijk achten, toe-
 geven aan de begeerte naar straf? AESCH. Eum. 983.
 ἀρπαξ, γος, (δ, ἡ,) — 1 roofgierig XEN. Mem. 3, 1, 6,
 N. T. Mt. 7, 15; roover AR. Nub. 351, N. T. Luc.
 18, 11. — 2 als subst. ἡ ἀρπ., roof HES. O. 356.
 ἀρπάξ/ανδρος, mannen wegroovend AESCH. Sept.
 776.
 ἀρπασμα, τό, = γμα, PL. Leg. 906 d. PLUT.
 ἀρπασμός, ὁ, = ἀρπαγμός, PLUT.
 ἀρπασος, ὁ, soort roofvogel CALL.
 ἀρπασ/τι-κός, 3, roofzuchtig ARISTOT.
 ἀρπαστιον, τό, vanghal EPICR. 2, 5, 19.
 ἀρπεδόνη, ἡ, — 1 strik, snoer HDT. 3, 47. —
 2 lasso, vangkoord XEN. Cyr. 1, 6, 28.
 (W. ar- vastmaken, vgl. o.ind. causat. arpayati
 hij maakt vast. ἀ door ἀρπάξω enz.).

ἄρπη, ἡ, — 1 sikkel HES. Th. 179, ATT. — 2 een
 roofvogel met „sikkel”klauwen T 350, „valk”,
 vgl. laat-lat. falco, valk: falx sikkel.
 (< *sypā: lat. sarpo snoei, eech. srp sikkel;
 msch. ehter oorspr. hethitisch woord).
 ἄρπυιαι, αἱ, Harpyien, personificatie van den
 stormwind, „Wegrukker” II 150.
 (z. ἀρπ-άζω; formeel fem. v. *ἀρπ-εύς, vgl. αἰθυῖα;
 vgl. α 241 ἀν-ἠρέφαντο van denzelfden W. rep-).
 ἀρράβδωτος, 2, ongestreept ARISTOT.
 ἀρραβών (Sem. leeuw.), ὄνος, ὁ, — 1 handgeld,
 godspenning ISAE. 8, 23, ARISTOT. — 2 pand N. T.
 2 Cor. 1, 22. — 3 opgeld PAP. — 4 voorschot INSCR.
 ἀρρατος (ā of ā?) = σκληρός, naast φιλόπονος,
 PL. Crat. 407 d, Rep. 536 b.
 ἄρρεκτος, 2. ἄρεκτος.
 ἀρρενικόν, τό, z. ἄρσ., THEOPHR.
 ἀρρεν-ικός, 3, adv. ὤς, mannelijk Ltr.
 ἀρρενο-γενής, 2, van het mannelijk geslacht
 AESCH. Supp. 818.
 ἀρρενο-γόνος, 2, mannelijke kinderen voort-
 brengend ARISTOT., THEOPHR.
 ἀρρενό-θηλος, εος, 2, uit man en vrouw bestaand:
 tweeslachtig PLUT.
 ἀρρενο-πληθής, 2, ἐσμός, dichte drom van
 mannen AESCH. Supp. 29.
 ἀρρεν-ὄω, pass. zich mannelijk gedragen EUR. Ba.
 688 (?), LUC.
 ἀρρενωπ-ία, ἡ, mannelijk uitzicht, manhaftig-
 heid PL. Symp. 192 a.
 ἀρρεν-ωτός, 2, van een mannelijk voorkomen PL.
 Leg. 802 e, ARISTOT.
 ἄρρηκτος, 2, adv. ὤς, — 1 onverbreekbaar N 37,
 AESCH. Pr. 6, Supp. 190. — 2 onverwoestbaar x
 4. — 3 onvermoedbaar B 490. — 4 ondoordring-
 baar HDT. 2, 68, PIND. I. 6, 68.
 ἄρρηγ, HOM. oudtijds ἄρρηγ, ion. ἔρρηγ, — 1 man-
 nelijk v 81, alg. tot N. T. Rom. 1, 27. — 2 overdr.
 sterk, geweldig SOPH. Ph. 1455.
 (: o.ind. r̥sa-bha- stier (< idg. r̥sny-), waarnaast
 met v- v̥r̥san- hengst, stier).
 ἄρρηνης (?) 2, wild THEOCR. 25, 83.
 ἄρρητος, 2, — 1 onuitgesproken ξ 466, PL. Symp.
 189 b. — 2 niet uit te spreken = geheim HDT. 5,
 83, ATT., N. T. 2 Cor. 12, 4. — 3 = heilig XEN.
 Hell. 6, 3. — 4 = afschuwelijk SOPH. El. 203. —
 5 spec. mathem. irrationeel PL. Hipp. mai. 303 b.
 ἀρρη-φορ-έω, den peplos van Athene Polias
 in den optocht dragen AR. Lys. 642.
 (verm. < ἀρρητ-φορ- „geheime heilige dingen
 dragend”, ἀρρητ- < ἀ-φρητ-, vgl. ἀ-δημ-τ-,
 ἀ-κμη-τ-, z. ἀρρητος).
 ἀρρη-φορ-ία, ἡ, subst. v. voorg., LYS. 21. 5.
 ἄρρηγος, 2, zonder koude ARISTOT.
 ἄρρηζος, 3, zonder wortel ARISTOT., PLUT.
 ἄρρηζωτος, 2, niet (in)geworteld THEOPHR.
 ἄρρηξ, ἴνος, zonder fijne neus XEN. Cyn. 3, 2. 3.
 ἄρρηξος, naast ἀρσ-διον., mandje van vlechtwerk
 AR. Av. 1309.
 (lit. v̥r̥szas fuik, of: arm. uri wilg(etak), rijshout
 < orso-; r̥e < rs; -r̥xos, vgl. δερτάλιχος e. dgl.).
 ἀρρουθμ-έω, zonder rhythmus zijn, geen maatge-
 voel hebben PL. Leg. 802 e.
 ἀρρουθμ-ία, ἡ, gebrek aan maat, aan evenredig-
 heid PL. Rep. 401 a.
 ἄρρῦθμιστος = volg., ARISTOT.
 ἄρρῦθμος, 2, adv. ὤς, — 1 zonder rythme: even-
 redigheid PL. Rep. 400 d. — 2 v. e. lichaam; zonder
 bezonken evenwicht XEN. Mem. 3, 10, 11. — 3

vand. zich verzettend, vijandelijk EUR. Hipp. 529.
ἄρρυπτος, ongewassen NIC.
ἄρρυπσιαστος, niet weggesleurd AESCH. Supp. 610.
ἄρρωδέω en **-ίη**, ἤ, *ion.* = ὄρρ., HDT. 1, 9 enz.
ἄρρωξ, ὠγος, ongebroken SOPH. Ant. 251.
ἄρρωστ-έω, ziek zijn HERACL. 58 D., XEN. Mem. 3, 11, 10.
ἄρρώστη-μα, τό, ziekelijkheid DEM. 26, 26; *bij de Stoici*: de zwakheid en vatbaarheid van den niet-philosoof CIC., PLUT.
ἄρρωστ-ία, ἤ, — 1 ziekelijkheid, kwaal ISOCR. — 2 gebrek aan kracht PL. Rep. 359 b. — 3 gevoel van zwakheid EPICUR. 139 Us. — 4 slapheid, onwilligheid THUC. 3, 15, 34.
ἄρρωστος, 2, *adv.* ὡς, — 1 ziekelijk XEN. Oec. 4, 2. — 2 ziek n. t. 1 Cor. 11, 30. — 3 onwillig THUC. 8, 83 21.
ἄρσεν-ικόν, τό, arsenicum ARISTOT.
ἄρσην, ἄρσεν-, z. ἄρρην, ἄρρεν-
ἄρσι-πους, οδος, de voeten heffend HYMN. Ven. 211.
ἄρσις (ἀρῶ), ἤ, — 1 het opheffen, -tillen ARISTOT. — 2 in muziek en taal; het opheffen, omhoog gaan v. d. stem (*bij het muzikale Griekse accent, dat in de eerste plaats met toonhoogte rekende*). — 3 vand.; ook verkeerdelijk overgebracht op den ictus, die meer kerachverschil aangaf; arsis ὄ thesis. — 4 opheffing = wegnemen > negatie ARISTOT.
ἄρτάβη (Perz. woord), ἤ, *Perz. maat*, 54, 5 L. HDT. 1, 192; *Aegypt. maat, oudtijds* 36 L., later verschillend PAP.
ἄρταμ-έω, slachten EUR. Alc. 494.
ἄρτάμος, ὅ, — 1 slachter, slager XEN. Cyr. 2, 2, 4. — 2 moordenaar SOPH., LYCOPHR. 236.
*(hetzelfde woord als ἄρτεμς, naast Ἄρταμς in dor. dial. Voor A. als doodsgodin z. 428 slachteres. Ouder msch. Artemis als godin der geboorte ἀρτο- (ἀραρίσκω)*ταμ-ι als verklaring van de snijdende geboorteweëen? Zoo ἀρτεμής (z. d.) van het kind, dat goed, welgeschapen ter wereld kwam. Of zoöals μάγειρος: μάσσω kneder, ἄ. < *ἀρτο+ταμος bij ἄρτος brood, vgl. ταμῆ).*
ἄρτάνη (ἀρτάω), ἤ, strik, strop AESCH. Ag. 875, SOPH. O. R. 1266.
ἄρτάω, — 1 ophangen EUR. Hipp. 779, THUC. 2, 76, 22, XEN. — 2 pass. ahangen van, ἐκ, berusten op HDT. 1, 125; 3, 19, PL. Theat. 156 a, XEN. Hell. 6, 1, 8. *Voor* HDT. z. ἀρτέω.
(v. ἀρ-τό-: ἀραρίσκω).
ἄρτεμής (z. s.v. ἄρταμος), 2, ongedeed, gezond E 515, H 308, v 43, vgl. PL. Crat. 406 b, ook over Artemis.
ἄρτέμων, ονος, ὅ, bramzeil N. T. Act. 27, 40. (: ἀρτέω, vgl. ἡγεμών: ἡγέομαι).
ἄρτ-επί-βουλος, ὅ, Broodbelager, *komische naam van een muís* BATH.
ἄρτέω, *med.* zich gereed-, of iets voor zich gereed-maken HDT. 5, 120; 7, 143; 8, 97.
(z. ἀρτάω en vgl. voor bet. HOM. ἀρτίω, ἀρτίνω).
ἄρτη-μα, τό, — 1 „hangsel“: oorring HDT. 2, 69. — 2 ophangende gewicht PLUT.
ἄρτηρ-ία (: W. ar- verbinden, ἀραρίσκω), ἤ, *nl.* ἄρτη, — 1 slagader ANAXAG. 10 D., HIPPOCR. — 2 luchtpijp SOPH. Tr. 1054, PL. Tim. 70 d, PLUT., LUC.
ἄρτηριακός, uit aderen bestaand PLUT.
ἄρτησις, ἤ, (aan)kleeding HDT. 1, 195 (z. ἄρτισις).
ἄρτι, — 1 zoo even, (zoo) juist PL. Theat. *begin* ἄ. ἤ πάλαι tot N. T. Mt. 3, 18. — 2 > nu juist PIND. P. 4, 158, PL. Lys. 215 c. — 3 *Ltr.* nu tot N. T. Mt. 3, 15. — 4 ἄ. μὲν ..., ἄ. δὲ, nu eens, dan eens LUC.

(*loc. v. oude t-stam ἀρ-τ- bij ἀραρίσκω: in samenvoeging. Een io-afl. v. dezen t-stam is HOM. ἀρτ-ιος (samengevoegd,) overdr. gepast. Vgl. lit. arti dicht bij*).
ἄρτι-άζω, even of oneven spelen AR. Pl. 816, PL. Lys. 206 e.
ἄρτι-άκις, *adv.*, met een even getal vermenigvuldigd PL. Parm. 143 e, 144 a, PLUT.
ἄρτιασμός, ὅ, het even of oneven spelen ARISTOT.
ἄρτι-βλαστής, juist uitlopend THEOPHR.
ἄρτι-γένειος, pas de baard krijgend LUC.
ἄρτι-γενής, juist geboren, ontstaan NIC. Al. 357.
ἄρτι-γέννητος, juist geboren LUC., N. T. 1 Petr. 2, 2.
ἄρτι-δάκρυς, geneigd tot weenen EUR. Med. 903, LUC.
ἄρτι-δροπος, pas geplukt AESCH. Sept. 333 (?).
ἄρτι-έπεια, *fem. bij volg.*, HES. Th. 29.
ἄρτι-επής (*een bezitcompositum, ἀρ-τι- bij ἀραρίσκω, „het samenvoegen“*), 2, handig in het spreken X 281, PIND. O. 6, 61.
ἄρτ-ίζομαι, gereed maken THEOCR. 13, 43.
ἄρτι-ζυγία, ἤ, jong huwelijk AESCH. Pers. 542.
ἄρτι-ζωος, 2, kort levend HIPPOCR.
ἄρτι-θανής, pas gestorven EUR. Alc. 600.
ἄρτι-καυστος, pas gebrand THEOPHR.
ἄρτι-κόλλος, 2, — 1 nauwsluitend SOPH. Tr. 768. — 2 *alg.* nauwkeurig AESCH. Ch. 580. — 3 *v. tijd*: juist van pas AESCH. Sept. 373.
ἄρτι-κροτέομαι, vereenigd worden MEN., ARISTOT.
ἄρτι-μέθής, pas ervaren EUR. Hec. 687.
ἄρτι-μελής, recht van leden PL. Rep. 536 b.
ἄρτιο-πέρισσος, even oneven, *bijv.* 6 = 2 × 3, 10 = 2 × 5 PHILOL. 5 D (-τρος), PLUT.
ἄρτιος, 3, *adv.* ὡς, — 1 passend E 92, φ 240. — 2 gepast, billijk PIND. O. 6, 94. — 4 bereid HDT. 9, 27. — 5 harmonisch, volmaakt EUR. Tr. 417, Christ. N. T. 2 Tim. 3, 17. — 6 *v. getallen*: even, teg. περιττός EPICH. 2 D., PL. Prot. 356 e. *Adv.*
ἄρτίως = ἄρτι, SOPH. O. R. 78, PL. Rep. 440 e, XEN.
(afl. v. ἀρ-τι: ἀραρίσκω).
ἄρτιό-της, ητος, ἤ, welgemaaktheid (van lichaam) EPICR. 1, 22, 12.
ἄρτι-πᾶγής, juist vastgemaakt THEOCR.
ἄρτι-πλουτος, pas verworven EUR. Supp. 742.
ἄρτι-πος, = *volg.*, I 505, φ 319.
ἄρτι-πους, οδος, met stevige beenen HDT. 3, 130, SOPH. Tr. 58, PL. Leg. 795 d, PLUT.
ἄρτίσις, ἤ, (aan)kleeding HDT. 1, 196, *and.* ἄρτησις.
ἄρτι-στομος, 2, vaardig sprekend PLUT.; -έω, gearticuleerd spreken ARABO p. 978.
ἄρτι-τελής, 2, pas ingewijd PL. Phaedr. 251 a.
ἄρτι-τροφής, pas gezoegd AESCH. Sept. 350.
ἄρτι-φανής, juist verschenen EUR. Pha. 19 v. t.
ἄρτι-φυής, even, *v. getal* HIPPOCR.
ἄρτι-φρων, ονος, met verstandige gedachten, gezindheid ω 261, PL. Rep. 536 b (*vgl.* EUR. Tr. 417).
ἄρτι-χειρ, ος, met flinke handen PL. Leg. 795 d.
ἄρτι-χριστος, pas opgesmeerd SOPH. Tr. 687.
ἄρτο-θήκη, ἤ, broodbak SOPH. fr. 253.
ἄρτο-κόπος, ὅ, ἤ, brood-bakker HDT. 9, 82, *fem.* 1, 51; PL. Gorg. 518 b, XEN. An. 4, 4, 21.
(i.p.v. -ποπος, z. πέσσω. W. req; metathese van πορῶ > q'ορο- zoöals gr. σκοπέω: < lat. specio. Volksstijl met κόπην. Bij HDT. nog -πόπος).*
ἄρτό-κρεας, een pastei PERSIUS 6, 50.
ἄρτοποιία, ἤ, broodbakkerij XEN. Mem. 2, 7, 6.

ἀρτοποιός, ὁ, bakker XEN. Cyr. 5, 5, 39.
ἀρτο-πόπος, ὁ, broodbakker; z. -κόπος.
ἀρτο-πωλία, ἡ, broodverkoop COM.; -πώλιον, τό, bakkerswinkel AR. Ran. 112.
ἀρτο-πωλις, ἴδος, ἡ, broodverkoopster ANACR. 54, 4 ALD., AR. Ran. 848, Vesp. 238.
ἄρτος, ὁ, — **1** brood ρ 343, σ 120 (in het begin v. hexam., dus voor F neutraal), XENOPHAN. 1, 9 D., HDT. 5, 92, 7, PL. Gorg. 518 b tot N. T. Mt. 4, 3. — **2** (evenals σῖτος) voedsel alg. N. T. Luc. 15, 17. (bij W. μῆρ-, z. ἄρδω, die koken en braden bet., aanv. op water, z. o ind. vār water, lit. vérdū ik kook (tr.), versmē bron, lett. wersme gloed. Zie HESYCH. γάρσανα φρόγανα (: φρόγω, roosteren), waar γ = ρ is, vgl. voor formatie λείψανον : λείπω; juist dezelfde verhouding bij ndl. brood, dat met thrac. βρώτος gerstebier en lat. dēfrutum most. ferreo samenhangt. Vgl. de ἄρτος ζυμίτης bij den ook Thracischen Seuthes XEN. An. 7, 3, 2).
ἄρτο-σίτ-ῆ, ὁ, brood eten XEN. Cyr. 6, 2, 28, LUC.
ἄρτο-σίτ-ια, ἡ, het brood eten HIPPOCR.
ἄρτο-φᾶγ-ῆ, ὁ, brood eten HDT. 2, 77, MED.
ἄρτο-φάγος, ὁ, Brood(vr)eter BATR. 210; als adj. HEGAT. 10 D.
ἄρτυ-μα, τό, — **1** het bereiden van eten: smakelijk maken TR. — **2** spec. specerijen BATR. 41. — **3** overdr. smakelijk maken, πόνωv PLUT.
ἄρτύνας, ὁ, -νος PLUT., magistraat te Argos, „Richter” THUC. 5, 47, 33.
ἄρτύων, z. ἄρτύω.
ἄρτύσις, ἡ, — **1** toebereiding, v. h. eten PLUT. — **2** menging, v. metalen PLUT.
ἄρτύω naast ἄρτύων, — **1** aanvoegen, -passen Σ 379; med. vastmaken met, τινι δ 782. — **2** aaneensluiten M 43, A 216. — **3** alg. gereed maken δ 771; med. K 302. — **4** > beramen, θάνατον v 242. — **5** kruiden N. T. Mc. 9, 50.
ἀρύβαλλος, ὁ, schepkan, ook voor douches gebruikt, STESICH. 11, AR. Eq. 1094. (v. ἀρύω schep + βαλ- z. βάλλω, βαλανεῖον, o. ind. jala- n water).
ἀρύσσα, uitscheppen HDT. 6, 119. (: ἀρύω = ἀρύσσω : ἀρύω).
ἀρυσ-τήρ, ἦρος, ὁ, scheplepel SEMON. 22 ALD., HDT. 2, 168.
ἀρυσ-τίς, ἡ, scheplepel SOPH.; dem. -ίχος, AR. Vesp. 855.
ἀρύτ-αινα, ἡ, schenkan AR. Eq. 1091, Ltr.
ἀρύτω (vgl. ἀρύτω) att. = volg.; = ἀρύτημι, ALCAE. fr. 100 ALD.
ἀρύω, — **1** water scheppen, ook med. HES. O. 550 (ἀρυσ-σάμενος), AR. Nub. 272 (ἀρυτ-), PL. Phaedr. 253 a, XEN., AP. RH. — **2** zich verwerven Ltr. (oude samenstelling uit υρ- (water, z. s.v. ἄρτος) + us- : αῦ(α) = lat. haurio).
ἀρχ-ἄγγελος, ὁ, aartsengel N. T. 1 Th. 4, 16.
ἀρχ-ἄγέτας, ου, ὁ, PLUT. Lyc. 6, naam der Lacedaemonische koningen.
ἀρχα-ῖζω, ouderwetsch zijn PLUT.
ἀρχα-ικός, 3, ouderwetsch AR. Nub. 821, PLUT.
ἀρχαῖο-γονος, 2. — **1** uit een oud geslacht SOPH. Ant. 981. — **2** oorspronkelijk ARISTOT.
ἀρχαιο-λογ-ῆ, ὁ, — **1** oude gebeurtenissen ophalen THUC. 7, 69, 11. — **2** ouderwetsch schrijven LUC.
ἀρχαιο-λογία, ἡ, verhalen uit het verleden PL. Hipp. mai. 285 d, PLUT.
ἀρχαιο-μελη-σιδωνο-φρυνη-ήρατα, μέλη, beter ἀρχαῖα μελι-σιδ., oude bekoorlijke Phrynichos honig-arietta's uit Sidons veste AR. Vesp. 220.

ἀρχαιο-πινής, met het stof der eeuwen D. H.
ἀρχαῖο-πλουτος, ὁ, van oudsher rijk AESCH. Ag. 1043, SOPH. El. 1393, LYS. 19, 49.
ἀρχαιο-πρεπής, door ouderdom uitmunten AESCH. Pr. 407, PL. Soph. 229 e.
ἀρχαῖος (ἀρχή), 3, adv. ως, — **1** oud, uit oude tijden of uit ouden tijd PIND. O. 13, 17, EUR. Cycl. 435. — **2** oud: in ouden tijd aanwezig, oorspronkelijk HDT. 1, 105 tot N. T. Apoc. 12, 9. — **3** vroeger HDT. 7, 160 enz. tot PAP.; adv. τὸ ἀρχαῖον (τὸρχ.), oudtijds, van oudsher HDT. 1, 173. — **4** (qualit.) ouderwetsch AESCH. Pr. 317. — **5** > dwaas, gek AR. Nub. 1469. — **6** spec. τὸ ἀ-ον, het „begin”, kapitaal (leg. rente = τόκος of vlaamsch „kroost”) AR. Nub. 1156, DEM. 1, 15.
ἀρχαῖο-της, ἡ, ouderwetschheid PL. Leg. 657 b.
ἀρχαιο-τροπ-ία, ἡ, ouderwetsche leefwijze PLUT. Phoc. 3.
ἀρχαιο-τροπος, ouderwetsch THUC. 1, 71, 5.
ἀρχαῖρεσία, ion. -η, ἡ, — **1** kiesvergadering HDT. 6, 58. — **2** verkiezing PL. Leg. 752 c, XEN. Mem. 3, 4, 1. — **3** = comitia POL.
ἀρχαῖρεσι-άζω, — **1** comitia houden POL. — **2** zich aan ambitus, verkiezingskuiperijen, schuldig maken PLUT.
ἀρχαῖρεσιον, τό, = ἀ-ῖα, ἡ, POL., PLUT.
ἀρχαῖσμός, ὁ, ouderwetsche stijl GRAMM.
ἀρχέ-γονος, 2, stam-vader COM., DIOD.
ἀρχε-δικῆς, het oudste recht bezittend PIND. P. 4, 110.
ἀρχεῖον, τό, HDT. -ήιον, — **1** raad HDT. 4, 62, XEN. Cyr. 1, 2, 3 LYS. 9, 9 DEM. — **2** ambtsgebouw PAP.; spec. hoofdkwartier, principia PLUT. Galba 12. — **3** overheid, magistraten PLUT., D. H., PAP. (zoals ὠδεῖον : αἰδός, v. ἀρχός, of v. *ἀρχεύς, z. ἀρχήιον HDT.).
ἀρχέ-κῆκος, 2, onheilstichtend E 63.
ἀρχέ-λαος, ὁ, vgl. E. N. HDT. 5, 63, att. -λεως AESCH. Sept. 297; -λᾶς, AR. Eq. 164: aanvoerder, hertog.
ἀρχέ-πλουτος, ὁ, grondlegger van den rijkdom SOPH. El. 72.
ἀρχέ-πολις, stadbeheerschend PIND. 9, 54.
ἀρχεσι-μολπος, gezang beginnend STESICH.
ἀρχέστατος, oudste AESCH.
ἀρχέ-τᾶς, ου, ὁ, vorsten- EUR. Heracl. 753; subst. El. 1149.
ἀρχέ-τύπος, ook τὸ ἀ-ον: origineel; voorbeeld ARISTOT., LUC., CIC.
ἀρχ-εῦω, aanvoeren, τινι E 200.
ἀρχ-έφορος, ὁ, politiedienaar PAP.
ἀρχέ-χαρος, 2, koor leidend EUR. Tr. 151.
ΑΡΧΗ(ή) (z. ἀρχω), ἡ, — **1** begin § 81, PIND. P. 10, 10, HDT. 8, 84, att. tot N. T. Mc. 1, 1; ook beginner N. T. Col. 1, 18. — **2** beginsel, oorzaak principe sinds v.-soocr.: ANAXIMAN. 9, EMPED. 17 D., tot N. T. Apoc. 3, 14; ook coner. element ARISTOT. — **3** beginpunt, begin PIND. N. 1, 8, HDT. 4, 60, EUR. Hipp. 762; coner. punt v. e. doek of kleed N. T. Act. 10, 11; 11, 5. — **4** het beginnen: voor- of aan het hoofd gaan Γ 100 (> onder-neming, lat. inceptum). — **5** vand. het voorgaan, hoofd zijn van, τινος; leiden, regeren PIND. O. 13, 61, HDT. 1, 6. — **6** regeering PL. Ap. 37 c, Gorg. 471 c alg. — **7** eereambt PAP. — **8** magistraat, overheid PAP. N. T. Luc. 20, 20. — **9** heerschappij, imperium, rijk (PYTHAG.) 11 D., XEN. An. 1, 9, 13. — **Constr.** ἀπ of ἐξ ἀρχῆς, κατ' ἀρχάς, (τήν)

ἀρχήν, van, in den beginne; ἐξ ἀρχῆς ook: krachten zijn oorsprong, van huis uit PL. Gorg. 492 b; > onvoorwaardelijk, per se, a priori PL. Epin. 973 d. — (τήν) ἀρχήν οὐ (zelfs) niet een begin = heelemaal niet HDT. 3, 39; 7, 26; PL. Gorg. 478 c; soms zonder negatie: PL. Lys. 215 b.

ἀρχη-γενής, veroorzakend AESCH. Ag. 1628.

ἀρχηγεία, τά, sportfeesten voor Apollon ἀρχηγέτης INSCR.

ἀρχηγετώ, — 1 heerschen HDT. 2, 123. — 2 beginnen SOPH. El. 83.

ἀρχηγέτης, dor. -ἀγέτας, ου, ὁ, — 1 stamvader PIND. O. 7, 77, PL. Lys. 255 d, XEN. Hell. 7, 3, 8, Ltr. — 2 aanvoerder: vorst AESCH. Supp. 251, SOPH. O. R. 751. — 3 de tien oude koningen-heroën van Attica DEM. 43, 66. — 4 veroorzaker EUR. El. 891.

ἀρχηγέτις, ιδος, ἡ, fem. bij voorg., — 1 oorzaak LYCOPHR. 1350. — 2 hoofdstad POL. 5, 58, 4.

ἀρχηγός, ὁ, — 1 aanvoerder HERACL. 81 D. (overdr.), AESCH. Ag. 259, (THUC.) 1, 132, 3, THEOCR. — 2 stichter PL. Tim. 21 c. — 3 eerste, oudste oorzaak PL. SOPH. 243 d; vgl. v. Christus N. T. Act. 3, 15. — 4 oorzaak, veroorzaker ISOCR. 4, 61. — 5 voorlooper, aankondiger EUR. Hipp. 881. — 6 adj. koninklijk EUR. Tr. 196.

ἀρχη-θεν, dor. -ἀθεν, adv., van den beginne af: van oudsher PIND. O. 9, 55, HDT. 1, 131, POL.

ἀρχηῖον, ion. = ἀρχεῖον.

ἀρχηίς (*fem. v. ἀρχεῖος), ἡ, opperpriesteres INSCR.

ἀρχι-γεωργός, president v. d. boerenbond PAP.

ἀρχι-γραμματεὺς, ὁ, griffier POL.

ἀρχι-δικαστής, ὁ, opperrechter PAP.

ἀρχι-ἰδιον (ἀρχή), τό, — 1 ambtje AR. Av. 1111. — 2 ambtenaartje DEM. 18, 261.

ἀρχι-ιερατικός, van den hoogepriester N. T. Act. 4, 6.

ἀρχι-ιερεύς, ὁ, — 1 hoogepriester PL. Leg. 947 a, N. T. Mt. 26, 62, PAP. — 2 Christus als verzoener N. T. Hebr. 2, 17. — 3 minister v. eeredienst PAP. — 4 pontifex maximus PLUT. Num. 9.

ἀρχι-ἱερέως, ω, of -ἱρεύς, ὁ, hoogepriester HDT. 3, 27.

ἀρχι-ἱερωσύνη, ἡ, hoogepriesterschap PLUT.

ἀρχι-ἑταῖρος, eerste der vrienden LXX.

ἀρχι-ἑωρ-ἔω, zijn-DEM. 21, 115; -ἱα, ἡ, het zijn- LYS. 21, 5: -ἑώρος, voorzitter der feestafgevaardigden ANDOC. 4, 29, ARISTOT.

ἀρχι-κεραυνος, bliksem beheerscher CLEANTH.

ἀρχι-κλωψ, ὁ, rooverhoofdman PLUT.

ἀρχι-κός (ἀρχός), 3, — 1 voor heerscher geschikt PL. Phaedr. 248 d, XEN. Mem. 1, 1, 7. — 2 van heerschers AESCH. Ch. 260, van beamtten THUC. 2, 80, 1, EUR. — 3 heerschzuchtig ISOCR. 4, 67.

ἀρχι-κυβερνήτης, ὁ, eerste stuurman PLUT.

ἀρχι-κυνηγός, ὁ, opperjagermeester PAP.

ἀρχι-μάγειρος, ὁ, opperkok PLUT.

ἀρχι-μάχιμος, ὁ, commissaris v. politie PAP.

ἀρχι-μῖμος, ὁ, eerste mimenspeler PLUT.

ἀρχι-οινοχόος, ὁ, opperschenker PLUT.

ἀρχι-πειρατής, ὁ, kaperkapitein PLUT.

ἀρχι-πλόων, ὁ, nomadenhoofdman LUC.

ἀρχι-ποιμῆν, ὁ, opperherd N. T. 1 Petr. 5, 4.

ἀρχι-πρεσβευτής, ὁ, voorzitter der legatie DIOD.

ἀρχι-συνάγωγος, ὁ, overste der synagoge N. T. Mc. 5, 22.

ἀρχι-τεκτον-ἔω, bouwmeester zijn PLUT.

ἀρχι-τεκτον-ἡμα, τό, inval LUC.

ἀρχι-τεκτον-ικός, ὁ, — 1 bouwkundige PL. Polit. 261 e, ARISTOT. — 2 ἡ ἀ-ἡ, bouwkunst ARISTOT. —

3 fundamenteele kunst of wetenschap ARISTOT.

ἀρχι-τέκτων, ονος, ὁ, — 1 bouwmeester HDT. 8, 15, PL. Gorg. 455 b, XEN. Mem. 4, 2, 10, N. T. 1 Cor. 3, 10, PAP. — 2 bedrijfsleider, chef PL. Polit. 259 e. — 3 aanstichter EUR. Cycl. 477, DEM.

ἀρχι-τελώνης, ὁ, controleur der belastingen N. T. Luc. 19, 2.

ἀρχι-τρι-κλίνος, ὁ, opperhofmeester N. T. Joh. 2, 8.

ἀρχι-υπασιπιστής, οῦ, ὁ, aanvoerder der ὑπασιπιστάι, lijfwacht PLUT. Eum. 1.

ἀρχι-φύλος, ὁ, gildemeester LXX.

ἀρχι-φώρ, ὁ, rooverhoofdman DIOD.

ἀρχο-εἰδής, 2, elementair-ARISTOT., PLUT.

I. ἀρχός (ἄρχω), ὁ, — 1 aanvoerder B 234, PIND. P. 1, 7, AESCH. Ag. 124, and. — 2 kapitein B 493.

II. ἀρχός (= voorg., z. ἄρχω: kop > monding, vgl. lat. caput fontis, vgl. στόμα(χος)), ὁ, anaalopening ARISTOT.

ἀρχω, ἴ. ζω — 1 het hoofd zijn, aan de spits-, voor-aangaan A 495, ε 237 met gen. (part.?) — 2 de eerste zijn: beginnen met gen. part. O 95, δαυτός (oudtijds: „aan het hoofd van de tafel zitten”), μάχης enz.; later (HDT. 1, 2, ATT.) de eerste zijn in vergelijking met anderen: beginnen. — 3 uit aan het hoofd gaan > leiden, commandeeren B 494, ook met dat. (< locat.) B 805. — 4 alg. heerschen over, τινος HDT. 4, 1, enz.; later tot N. T. Mc. 10, 42 med.; ἀρχὴν ἄ., een commando bekleeden, een ambt hebben. Pass. persoonlijk bijv. XEN. An. er 1, 9, 4; 7, 7, 29. — Med. 5 beginnen; door het medium teekent het begin zich af tegen handeling van de zelfden persoon; een aanvang maken, beginnen te: sinds HOM. ζ 101 τινος enz., alg. tot N. T.: Mt. 11, 7 c. inf., Act. 8, 35 c. gen. Bij HOM. ψ 199 ook ἐκ τινος, na HOM. ἀπό τινος, vooral ATT. Constr.: part. en inf. naast elkaar B 378 ω H 324, Koine en N. T. bij voorkeur inf. (z. b.) enz.; het Att. maakt soms verschil, zoodat ἀ-μυι met part. grooter kracht heeft dan met inf., vgl. XEN. Cyt. 8, 8, 2 ω Mem. 3, 5, 22, waarmee overeenstemt dat ἀ-μυι met inf. in N. T. haast een omschrijving van het ww. is (vgl. lat. coepi) Mc. 6, 34.

(< idg. rǵh- regelmatig wisselend in zeer ouden tijd met geaccentueerd idg. reǵ- regeeren, lat. rēx, ouder vóorganger, hoofd. Dezelfde verhouding in πέγραμος (idg. ǵ): nld. burg, berg (idg. ǵh), nld. ik (idg. ǵ): o.ind. āham (idg. ǵh), door accent verschillend. Vgl. idg. ὄρχαμος, voorganger en ἔρχομαι (z. i 448 vlg.) naast d. (hervor-)ragen, sl. rogü hoorn (voor bet. vgl. gr. κέρας = o.ind. síras- hoofd). Het Semit. steunt vorm en bet. (hoofd). Hebr. rōš hoofd, de ἀρχι-ισεύς heet 2 Kon. 25, 18 kōhēn hārōš's hoogepriester, rēšit begin enz.).

ἀρχων, οντος, ὁ, — 1 (vóorganger:) HDT. 9, 59; — 2 heerscher AESCH. Pers. 74 tot N. T. Act. 4, 26. v. Christus Apoc. 1, 5. — 3 v. daemonen; N. T. Mt. 9, 34. — 4 de hoogste magistraat te Athene ATT.; ook elders PAP., N. T. bij Joden en Heidenen.

ἀρχ-ώνης, ὁ, syndicaatsvoorzitter ANDOC. 1, 183, PAP.

ἀρωγή (ἀρήγω), ἡ, afweren: hulp Δ 408, τινι AESCH. Pers. 414, SOPH. Ph. 856.

ἀρωγός (ἀρήγω), — 1 helper, helpend τινι Θ 205, PIND. O. 2, 49, AESCH. Pr. 997, SOPH. O. R. 206; TR. ook τινος; HEROND. 3, 29. — 2 spec.: voor het gerecht bijstaand Σ 502, AESCH. Eum. 289. — 3 bevorderlijk, gezond PL. Prot. 334. b.

I. ἀρω-μα (ἀρώω), τό, ploegland AR. Pax 1158.

II. ἄρωμα (: ἄρον?) **τό**, welriekend kruid XEN. AN. 1, 5, 1, THEOPHR. *tot* N. T. Mc. 16, 1.
ἄρωματ-ικός, 3, specerijachtig PLUT.
ἄρωματο-φόρος, 2, welriekende kruiden voortbrengend ARISTOT., PLUT., LUC.
ἄρωραῖος = **ἀρουραῖος**, *megar.* AR. Ach. 762.
ἄρώσι-μος, 2, te beploegen SOPH. Ant. 569.
ἄς, PIND. O. 10, 51, EPICH. 35, 15, AR. Lys. 173; ἄς SAPPHO (?), THEOCR. 29, 20 (> *ἄΦος, vgl. ἦος: att. ἔως), — 1 zoolang als. — 2 totdat.
ἄ-σακτος, 2, niet vast gestampt XEN. Oec. 19. 11.
ἄ-σαλαμίνιος, 2, die bij Salamis niet meegevochten heeft AR. Ran. 204.
ἄ-σάλευτος, 2, *adv.* ὤς, — 1 zonder hooge deining PLUT. — 2 *overdr.* ongeschokt, ongestoord PL. AX. 370 d, EUR. Ba. 391, POL.
ἄ-σάλης, 2, ongeschokt, ongestoord AESCH.
ἄσάμινθος, ἦ, — 1 badkuip δ 48, 128, SOPH. — 2 een soort beker COM.
(υόδρ-ᾱ-grieksch suff. -ινθος in Κόρινθος, corresp. met Klein-Aziat. -ινθ-ᾱ. msch.: W. sem- water putten, maar dan wegens ο uit niet-gr. taal, z. ἄντλος).
ἄ-σαντος, onverbiddelijk AESCH. Ch. 422.
ἄ-σαρκ-έω, niet vleezig zijn HIPPOCR.
ἄ-σαρκ-ία, ἦ, magerheid ARISTOT.
ἄ-σαρκος, 2, — 1 zonder vleesch: mager XEN. Cyn. 4, 1, ARISTOT. — 2 zeer vleezig LYCOPHR. 154.
ἄ(σ)σᾶ-ρός, vol afkeer, verdriet SAPPHO 64 ALD.
ἄ-σάρωτος, ongeveegd; met een mozaïekvloer, die door nagebootste resten v. h. diner deze illusie wekt PLIN. N. H. 36, § 184.
ἄ-σάφεια, ἦ, duisterheid onduidelijkheid EMPED. 122, 4 D., PL. Rep. 478 c, PLUT.
ἄ-σάφης, 2, *adv.* ὤς, — 1 onduidelijk PL. Rep. 392 d, THUC. 3, 22, 32. — 2 duister SOPH. O. R. 439, PL. Prot. 316 a. — 3 zonder licht XEN. Mem. 4, 3, 4.
ἄσᾶω, (ἄση, z. d. eerst postverbaal uit ἄσᾶω) — 1 oververzadigen THEON. 593, 657; *pass.* SAPPHO 23, 7 ALD., THEON. 989, HIPPOCR. — 2 bedroeven, somber stemmen *pass.* ALCAE. 91, 2ALD (ἄσᾶμενοι), HDT. 3, 41, THEOCR. 25, 240.
*(zie ἄω; = lat. satiare, afl. van den i-stam satis. Uit *satiā ion. *ἄσσα, waarbij de σ van het begin gemaakt heeft, dat de σσ spoediger dan gewoonlijk σ werd; σσ nog in ἄ(σ)σᾶός).*
ἄ-σβεστος, — 1 onblusbaar II 123 (-τη). — 2 ontembaar, onbedwingbaar A 599, AESCH. Pr. 531. — 3 onvergankelijk η 333.
ἄσβολ-άω, met roet zwart maken PLUT.
ἄσβολος, ὄ, roet HIPPOC., AR. Th. 245.
*(uit idg. aiḡ*o- in arm. acuā kool, ndl. asch, vgl. got. azgo asch; lo in navolging van het synonieme en oude (reeds HOM.) ἀθ-άλος roet?).*
ἄ-σέβεια, ἦ, — 1 goddeloosheid PL. Prot. 323 e *tot* N. T. 2 Tim. 2, 16. — 2 goddelooze daad N. T. Rom. 11, 26.
ἄ-σεβέω, — 1 goddeloos zijn, zondigen HDT. 2, 139, ATT.: PL. Leg. 901 a, EUR. Ba. 490 *tot* N. T. Jud. 15. — 2 beleedigen AESCH. Eum. 270.
ἄ-σεβη-μα, τό, goddelooze daad THUC. 6, 27, 18, LYS. 6, 13, ANDOC.
ἄ-σεβής 2, *adv.* ὤς, zonder ontzag: goddeloos PIND. fr. 132, AESCH. Ag. 1493, *tot* N. T. Rom. 5, 6.
ἄ-σεβη-σις, ἦ, goddeloos handelen PLUT.
ἄ-σείρωτος, 2, zonder in strengen loopende bijpaarden, slechts met jukpaarden EUR. Ion 1150.
ἄ-σειστος, *adv.* met onwankelbare zekerheid EPICUR. 86 Us.

ἄ-σελγ-αῖνω, **ἄ-σελγ-έω** DEM. 21, 19: uitgelaten, rumoerig zijn PL. Symp. 190 c, ANDOC., DEM.
ἄ-σέλγεια, ἦ, uitgelatenheid, losbandigheid PL. Rep. 424 e *tot* N. T. Mc. 7, 22.
ἄ-σελγής, *adv.* ὤς, — 1 vet, gezwollen AR. Pl. 560. — 2 mateloos, buitensporig LYS. 24, 15, COM.: MEN. Perik. 193, DEM.
(msch. gezwollen vgl. bet. v. lat. tumidus; ἄ. < ση- + W. tselg- zwellen, z. lit. tulžau zwol; dus: samen-, op-gezwollen).
ἄ-σελγό-κερως, 2, met buitensporig groote horens COM.
ἄ-σελγο-μᾶνέω, zeer buitensporig zijn LUC.
ἄ-σέληνος, 2, zonder maan (ANACR.) 31, 12, THUC. 3, 22, 31.
ἄ-σεμνος, 2, onfatsoenlijk ARISTOT., PLUT.
ἄ-σεπτ-έω, zondigen SOPH. Ant. 1350.
ἄ-σεπτος, goddeloos SOPH. O. R. 891, EUR.
ἄση (z. ἄσᾶω), ἦ, — 1 oververzadiging: walging SAPPHO 1, 3, EUR. Med. 245. — 2 verdrietigheid HDT. 1, 136, PL. Tim. 71 c.
ἄ-σήμαντος, 2, — 1 zonder kenteeken PL. Phaedr. 250 c. — 2 zonder toezicht (*eig. zonder signaal*) K 485. — 3 *act.* niets betekenend Ltr.
ἄ-σημος (σημα), 2, *adv.* ὤς, — 1 zonder teeken, -emblem, EUR. Ph. 1112, PAP. — 2 zonder stempel: ongemunt HDT. 9, 41, THUC. 2, 13, 30, PAP. — 3 zonder signalement PAP. — 4 (*vgl. οσ lat. insignis*) onbekend, niet beroemd EUR. Ion 8, N. T. Act. 21, 39; spoorloos XEN. Cyn. 3. 4. — 5 onduidelijk, duister HDT. 1, 86, AESCH. Pr. 662, SOPH. Ant. 252. — 6 niets betekenend ARISTOT.; GRAMM. *bijv.* voegwoord *enz.*
ἄ-σήμων, = **ἄσημος**, SOPH. O. C. 1668.
ἄ-σηπτος, onverteerd HIPPOCR.
ἄσηρός, 2, tegenzin wekkend HIPPOCR. (z. ἄσᾶρός).
ἄ-σθῆνεια, *ion.* -είη, ἦ, — 1 krachteloosheid zwakheid ARCHIT. 1 D., PL. Phaed. 109 e, N. T. 1 Cor. 15, 43. — 2 gebrek HDT. 2, 47, THUC. 3, 16, 35. — 3 lichaamszwakte PL. Gorg. 477 b. — 4 > ziekte ATT. *tot* N. T. Mt. 8, 17. — 5 onzelfstandigheid van oordeel N. T. Rom. 6, 19. — 6 finantieel zwakte PAP.
ἄ-σθεν-έω, — 1 krachteloos zijn HIPPOCR., EUR. Or. 228. — 2 ziek zijn THUC. 7, 47, 29 *tot* N. T. Mt. 10, 8; ook geestelijk, Rom. 14, 2.
ἄ-σθενη-μα, zwakte N. T. Rom. 25, 1.
ἄ-σθενής, 2, *adv.* ὤς, — 1 zwak v.-socr., PIND. P. 1, 55, HDT. 4, 95, ὄδωρ licht, met kleiner soortelijk gewicht 3, 23, ATT.: AESCH. Pr. 514 *alg.* *tot* N. T. Mt. 26, 41 ἡ σάρξ ἄ. ἐστ. — 2 onbetekenend HDT. 1, 120, XEN. — 3 arm HDT. 2, 88, PL., *tot* PAP., N. T. 1 Cor. 4, 10. — 4 ziekelijk, ziek N. T. Mt. 25, 43.
ἄ-σθεν-ικός, 3, zwak ARISTOT., MEN. Phasm. 47, LUC.
ἄσθενό-ρριζος, met zwakke wortel THEOPHR.
ἄσθεν-όω, verzwakken XEN. Cyr. 1, 5, 3.
ἄ-σθέν-ωσις, ἦ, zwakte HIPPOCR.
ἄσθμα, τό, hijgen O 10, PIND. N. 10, 74, AESCH. Pers. 484.
(vgl. bij ἰ-ἔναι ἰ-θμα E 778 en ἰ-σθμός (ook keel); ἄ. bij W. an-, ademen [z. ἀνεμός] msch. door invloed v. ἰσθμός, vgl. HESYCH. ἰσθμῶν en ἰσθμῶν ἄσθμῶν).
ἄσθμαίνω (ἄσθμα), — 1 hijgen K 376, PIND. N. 3, 47, TIMOTH. Pers. 93, AESCH. Eum. 651. — 2 reutelen, v. stervenden Φ 182.
ἄσιᾶ-νός, 3, Aziatisch THUC. 1, 6, 15, N. T. Act. 20, 4.

ἀσι-άρχης, ὁ, voorzitter v. d. landdag v. Kl.-Azië te Ephesus N. T. Act. 19, 31.

ἀσιάς, ἄδος, ἡ, — 1 Aziatisch AESCH. Pr. 735; ἀ. sc. χώρα. Azië EUR. Tr. 748. — 2 soort either AR. Th. 120, EUR. Cycl. 443.

ἀσιᾶτο-γενής, uit Azië AESCH. Pers. 12.

ἀ-σιγή-ια, ἡ, praatzucht PLUT.

ἀ-σίδηρος, zonder zwaard EUR. Ba. 736.

ἀ-σικχος, 2, — 1 niet kieskeurig PLUT. — 2 niet tegenstaande PLUT.

ἀσιλλᾶ, ἡ, over den nek op beide schouders rustend juk SIMON., ALCIPHR. 1, 1.

ἀσιλλο-φόρος, ὁ, lastdrager PAP.

ἀ-σινής (σίνουμαι), 2, adv. ὡς, — 1 ongeschonden μ. 137, HDT. 2, 114, AESCH. Ch. 1018. — 2 niet schadend HDT. 1, 105, AESCH. Ag. 1341, Sept. 826.

ἀσις, ἡ, slib Φ 321, NIC. Th. 176.

(< ση-τι-, W. sem- putten, o.ind. satīna-water, lat. sentīna vuil kielwater, beide ook < idg. smti-).

ἀ-σιτ-έα, vasten PL. Symp. 220 a, EUR.

ἀ-σιτ-ία, ion. -η, ἡ, het vasten HDT. 3, 52, EUR. Supp. 1105, N. T. Act. 27, 21.

ἀ-σιτος, 2, zonder eten δ 788, PL. Phaedr. 259 c, SOPH. Ai. 324 tot N. T. Act. 27, 33.

ἀσκάλαρος, ὁ, soort hagedis: gekko LUC.; = -βώτης, AR. Nub. 170, vgl. 173.

ἀσκάλαρος, ὁ, soort uil ARISTOT.

ἀ-σκάλος (σκάλλω), 2, niet gewied THEOCR. 10, 14.

ἀσκαλώπας, ὁ, snip ARISTOT.

ἀσκάνητης ου, ὁ, brits AR. Nub. 633, CALL.

ἀ-σκαρδαμυκτί, adv. zonder met de oogen te knippen XEN. Cyr. 1, 4, 28, LUC.; -τής, ὁ nom. ag., HIPPOCR.; -τος, adj., AR. Eq. 292.

ἀ-σκαρίζω (σκαίρω), springen COM.

ἀ-σκαρίς (ἀσκαρίζω), ἴδος, ἡ, — 1 kleine worm, made HIPPOCR. — 2 larve ARISTOT.

I. ἀ-σκαλής (σκέλος), 2, zonder beenen PL. Tim. 34 a.

II. ἀ-σκαλης — (ἀ. intens. + σκέλλω droog > hard maken) 1 versmachtend: uitgeput κ 463. — 2 onverbiddelijk α 68; adv. T 68. — 3 (ἀ priv.) zonder droogen: onophoudelijk, κλαίειν δ 543.

ἀ-σκέπαρνος, 2, onbewerkt SOPH. O. C. 101.

ἀ-σκεπος, 2, onbedekt LUC.

ἀ-σκεπτος, 2, adv. ὡς, — 1 ondoordacht PL. Theat. 184 a, XEN. Mem. 4, 2, 19. — 2 onbedachtzaam PL. Charm. 158 c. — 3 niet op iets lettend PL. Gorg. 501 c.

ἀσκέρα, ἡ, met bont gevoerde schoen HIPPON. 25 ALD, LYCOPHR. 855, HEROND. 2, 32. — Demin.: -ίσκον, τό HIPPON. 24 ALD.

ἀ-σκευής, zonder werktuigen HDT. 3, 131.

ἀ-σκευος, 2, — 1 zonder uitrusting SOPH. O. C. 1029. — 2 τινος, zonder SOPH. El. 36.

ἀσκέω, f. ἴσω — 1 een stof be werken Γ 388. — 2 de naad, de plooi er in leggen α 439. — 3 met kunst bewerken: caelare (: caedo ook snijden) Ψ 743, K 438, HDT. 2, 130; 3, 1. — 4 alg. zich met iets bezig houden, -op iets toeleggen PIND. N. 11, 8, λόγους DEMOCR. 53 a D. — 5 beoefenen, uitoefenen > zich oefenen in HDT. 3, 72, ATT. alg. bijv. PL. Gorg. 527 e, tot N. T. Act. 24, 16. — 6 zich oefenen, spec. in sport PL. Theag. 128 e; later: in onthouding, zelfverloochening. — 7 vereeren PIND. P. 3, 108.

(met ἀσός samenhangend? beide *sk-: W. sek-snijden, lat. sec-tus, o.b. séko ik snijd. Voor bet. vgl. snijder = kleermaker en voor bet. huid, vgl. van dezen wortel oier. seche huid, o.n. sigg huid; ἀσκέω vereeren heeft dus een zeer

concreet uitgangspunt, vgl. lat. colo. — Voor a z. ἀρχω, ἀσπίς, enz.).

ἀ-σκηθής, zonder schade: ongedeerd K 212, EPI-CHARM., SOL., AP. RH.

(: got. skapjan, nld. schaden).

ἀσκη-μα, τό, oefening XEN. Cyr. 7, 5, 59.

ἀ-σκηνος, 2, zonder tent PLUT.

ἀσκη-σις, ἡ, — 1 oefening DEMOCR. 242 D., PL. Prot. 323 d. — 2 training THUC. 2, 39, 26. — 3 bezigheid LUC. Vic. auct. 7. — 4 philosophische secte LUC. Tox. 27. — 5 askese Ltr.

ἀσκη-τής, οὐ, ὁ, — 1 athleet PL. Rep. 404 a. — 2 asceet Ltr.

ἀσκητι-κός, 3, werkzaam PL. Leg. 806 a, MARC. AUR. 1, 7.

ἀσκη-τός, 3, — 1 kunstig vervaardigd ψ 189. — 2 versierd THEOCR. 24, 138. — 3 door oefening te verkrijgen PL. Men. 70 a.

ἀσκ-ιδιον, τό, dem. v. ἀσκός, AR. Eccl. 307.

ἀσκ-ιον, τό, = voorg., COM.

ἀ-σκιος, onbeschaduwd POL., PLUT.

ἀσκήτης, ου, ὁ, waterzucht EPICUR.

ἀσκο-δέτης, ὁ, band om den wijnzak NIC. Th. 928.

ἀσκο-πήρα, ἡ, reiszak, COM.

I. ἀ-σκοπος (σκοπέω), 2, — 1 eig. zonder doel PARM. 1, 35 D. — 2 onvoorzichtig Ω 157; niet op iets, τινος, lettend AESCH. Ag. 461. — 3 pass. niet voorzien, -doorzien AESCH. Ch. 816. — 4 niet gezien SOPH. O. C. 1681. — 5 niet af te zien SOPH. Tr. 246.

II. ἀ-σκοπος (σκοπέος), niet doeltreffend LUC.

ἀσκο-πύτινη, ἡ, leeren veldflesch COM.

ἀσκός, ὁ, — 1 afgetrokken huid κ 19, HDT. 7, 26, AR. Nub. 442. — 2 leeren wijnzak ε 265, EPICH. 10 D., HDT. 3, 9, ATT. tot N. T. Mt. 9, 17.

(z. ἀσκέω en vgl. lat. corium, scorium huid, leer, n.pers. mašk wijnzak).

ἀσκολι-άζω, cret. inf. ἀ-αδδην, op het „zakkenfeest”, Askolia, de zakkendans uitvoeren (op gevloede zakken met één been) AR. Pl. 1129, PL. Symp. 190 a, INSCR.; overdr. ARISTOT.

ἀσχω-μα, τό, leeren kussentje bij den dol, waarop de riemen rusten AR. Ran. 364.

ἄσμα (ἄσω), τό, lied HERACL. 15 D., PL. Prot. 343 c, enz.

ἄσματο-κάμπτης, ου, ὁ, lied-verdraaijer, spotnaam v. tragicci AR. Nub. 333.

ἀσμεν-έα, gaarne hebben DIN. 1, 34.

ἀσμεν-ίζω, graag hebben; ook med. Ltr.

ἀσμενισ-τός, aangenaam CIC.

ἀσμενος, tot zijn vreugde, met blijdschap Ξ 108, alg. tot N. T. Act. 21, 17 adv.

(W. suālad- van fardāno, (F)ῆδομαι, part. aor. < fād-μενος, vgl. Y 350 met π 21; daarnaar: 63 > PL. Rep. 329 c. Of: < *ns-menos: νέμουι, z. d.).

ἀ-σόλοικος, 2, — 1 onder taal-, spreekfout PLUT. — 2 nog onbedorven COM.

ἀ-σοφος, 2, — 1 onwijs PIND. O. 3, 44, tot N. T. Eph. 5, 15; dwaas THEOGN. 370, EUR. El. 1302.

ἀσπάζομαι, — 1 verwelkomen K 542, PIND. I. 2, 25, HDT. 1, 122, AESCH. Ag. 524, SOPH., PL. Symp. 213 b, tot N. T. Mt. 10, 12. — 2 groeten, salueeren PL., met de riemen PLUT. — 3 kussen, bij aankomst of vertrek XEN. Hell. 4, 1, 3; afscheid nemen N. T. Act. 20, 1. — 4 liefhebben PL. Ap. 29 d, Symp. 209 b. — 5 najagen, volgen XEN. Cyn. 3, 7.

(ursch. ἀν(α)-σπάζομαι ik trek omhoog, naar mij toe, z. σπάω; in PAP. ἀσπασμένος τὴν μάχισαν).

ἀσπάθητος, 2, niet gewezen SOPH.
 ἀσπαίρω (σπαίρω), — 1 spartelen, stuiptrekken K 521, τ 231, HDT. 1, 111, TR. — 2 tegenspartelen HDT. 8, 5. — 3 kramphachtig samentrekken N 443.
 ἀσπάλῃθος, ὁ, ἥ, een doornachtige brem (*de schors werd verwerkt tot parfüm*) THEOGR. 1193, PL. Rep. 616 a, THEOCR. 4, 57; 24, 87.
 (W. *sp(h)el*- splijten, v. d. schors ontdoen, z. σπάλαξ; *suff.* z. κάλαθος mandje: *kalid* hut).
 ἀσπάλαξ (σπάλαξ), ακος, ὁ, mol Ltr.
 ἀσπαλιευ-τής, ου, ὁ, visscher PL. Soph. 218 e.
 (v. ἄσπαλος; W. *s-qual*:- lat. *squālus* groote visch, *ndl.* *wal(visch)*).
 ἀσπαλιευτι-κός, 3, ἡ ἀ-ῆ, de visscherij PL. Soph. 219 d.
 ἀσπεραγ-ία, ἡ, aspergeplant THEOPHR.
 ἀσπάρραγος (σπαργάω zwellen), ὁ, att. ἀσφάρ., asperge THEOPHR., PLUT. caes. 17.
 ἀσπαρ-ίζω, spartelen ARISTOT.
 ἄσπαρτος, 2, ongezaaid τ 109; onbezaaid τ 123.
 ἀσπᾶσιος, 3, 2 ψ 233, *adv.* ὤς, — 1 welkom K 35. — 2 lief, tot dankbaarheid stemmend ε 394, 397. — 3 verheugd, blij Φ 607. — *Adv.* ὤς, tot zijn vreugde κ 131, ν 33, AESCH. Ag. 1555, THEOCR. (*vgl.* *θανυμάσιος*:- *-άζω*).
 ἄσπασμα, τό, — 1 liefkoozing EUR. Hec. 829. — 2 het geliefde PLUT.
 ἀσπασμός, ὁ, — 1 liefde THEOGR. 860, PL. Leg. 919 e. — 2 begroeting PAP., N. T. Luc. 1, 29. — 3 groot N. T. 1 Cor. 16, 21.
 ἀσπαστι-κός, 3, vriendelijk POL.
 ἀσπαστός, 3, *adv.* ὤς, — 1 welkom, dankbare gevoelens wekkend v 35, HDT. 1, 62, PL. Phil. 32 c. — 2 *adv.* ὤς, verheugd, gaarne HDT. 4, 201.
 ἀσπαστός, ἡ, begroeting CALL.
 ἄσπειστος, 2, — 1 onverzoenlijk DEM. 25, 52. — 2 zonder verdrag: zonder pardon PLUT.
 ἄσπέρμει, zonder zaaikoren te leveren PAP.
 ἄσπερμος, 2, zonder nakomelingen Υ 303, LUC.
 ἄσπερχές, *adv.*, vurig, hevig Σ 556, α 20.
 (< *σπ* + *σπέριω*).
 ἄσπετος, 2, — 1 onuitsprekelijk Λ 704, SOPH. Tr. 961, EUR. — 2 ontzaglijk groot, veel Θ 558, EMPED. 23, 10 D.; *adv.* -ov, P 332.
 (:W. *seq*^h-, z. *ἐννέπω*).
 ἀσπίδ-απο-βλής, deserteur A.R. Vesp. 592.
 ἀσπίδης, ruim Λ 754 (*gew.* *δια σπιδεός z. d.*). (*vgl.* AESCH. fr. 378 *σπίδιον* vlakke).
 ἀσπίδη-στροφος, schild zwaaiend AESCH. Ag. 825.
 ἀσπίδη-φόρος, 2, schilddragend AESCH. Sept. 19, EUR. Ba. 781.
 ἀσπίδ-ιον, τό, klein schild COM.
 ἀσπίδι-ώτης, ου, ὁ, schilddrager π 167, THEOCR. 14, 67, Ltr.
 ἀσπίδ-δουπος, 2, met dreunend schild PIND. I. 1, 23.
 ἀσπίδο-πηγίον, τό, werkplaats van een schildenmaker DEM. 36, 4.
 ἀσπίδοῦχος, schilddrager EUR. Supp. 1144.
 ἀσπίδο-φέρμων, zich door het schild = den oorlog voedend EUR. Ph. 796.
 ἄσπιλος, 2, zonder vlek: zonder zonde N. T. 1 Petr. 1, 19.
 I. ἀσίς, ἰδος, ἡ, — 1 het Myceensche schild B 389. — 2 het latere ronde schild E 453, PIND., HDT. 1, 194, AESCH. Sept. 100 — 3 *overdr.* bescherming AESCH. Ag. 1437. — 4 schilddragers HDT. 5, 30, TR., THUC., XEN. — 5 gevecht EUR. Ph. 1293. — 6 *spec* *παρ* ἀσπίδος, van links AESCH. Sept. 624;

ἐξ ἄ-δος, *hetz.*; ἐπ' ἄ-δα, παρ' ἄ-δα, linksom XEN. An. 4. 3, 26, *eld.*

(z. *ἀσπίδης*. *Teg.* *σάκος* is a. *spec.* *het* „den man omgevende, ἀμφι-βροτος,” oudere schild, in het midden samengesnoerd als een vioolkast; ἄ < *σπ*-σπιδ- één (groot vlak) (vormend)?).

II. ἀσίς, ἡ, *adder* HDT. 4, 191, tot N. T., Rom. 3, 13.

(*wrsch.* W. *Aspi-d*- spits zijn; steken > bijten, *ndl.* *braad-spit*, *vgl.* *lat.* *spica*, *spina*).

ἀσπιστήρ, ἦρος, ὁ, schilddrager SOPH. Ai. 565, EUR. Heracl. 277.

ἀσπιστήρης, οὔ, ὁ, = *voorg.*, Δ 90, EUR.

ἀσπίσ/τωρ, ορος, ὁ, *voorg.*, AESCH. Ag. 402.

ἄσπλαγχνος, laf SOPH. Ai. 472.

ἄσπονδος, 2, — 1 zonder verdrag of wapenstilstand THUC. 3, 113, 14. — 2 zonder bondgenootschap = neutraal THUC. 1, 37, 5. — 3 zonder verdrag = onverzoenlijk AESCH. Ag. 1235, EUR., DEM. 18, 232, N. T. Rom. 1, 31.

ἄσπορος, 2, onbezaaid DEM. 19, 123, Ltr. PAP. ἄσπυδάστος, — 1 niet na te jagen EUR. Iph. T. 201. — 2 niet nagejaagd D. H.

ἄσπυδί, *adv.*, zonder inspanning X 304.

ἄσπυδος, 2, die zich niet inspant COM.

ἄσπρις, ἡ, soort eik THEOPHR.

(: *ndl.* *esp.*).

ἄσπᾶριον, τό, de romeinsche as PLUT. Cam. 13, N. T. Luc. 12, 6.

(< *lat.* *assarius*, naar *denarius*).

ἄσπον (< *ἀγγ-ιον: ἀγγι), dichtbij A 335, HDT. 3, 52, SOPH. Ant. 1215 tot N. T. Act. 27, 13. — *Comp.* ἄσποστέρας, ρ 572, τ 506.

ἄσσω, *att.* = ἄισσω.

ἄσθάμητος, 2, — 1 onvast, bewegelijk, v. sterren XEN. Mem. 4, 7, 5. — 2 onbestendig AR. Av. 169, PL. Lys. 214 c, EUR. — 3 onberekenbaar, imponderabel DEM. 19, 136.

ἀσθᾶκός, ὁ, een kreeft COM., ARISTOT.

(= *δοσᾶκός* uit **οστῆ-κο*:- *δοστέον*).

ἄσταντί, *adv.*, SOPH. O. C. 1251, 1646, PL. Phaed. 117 c *bij het volg.*

ἄσταντος (στάζω), 2, niet druppelend, maar vloeierend EUR. Iph. T. 1242.

ἄστάλακτος, 2, zonder regen PLUT.

ἄσθᾶλής (στέλλω), ους, niet bekleed CALL.

ἄσθάνδης (< *pers.*), ὁ, renbode PLUT.

ἄσταςιαστος, 2, — 1 niet oproerig LYS. 2, 55, PL. Rep. 459 e. — 2 voor oproer gespaard THUC. 1, 2, 5.

ἄστατ-έω, onvast zijn N. T. 1 Cor. 4, 11.

ἄσῆτος, 2, — 1 onbestendig v.-socr., EPICUR. 133 Us.; COM., POL. — 2 ongewogen NIC. Th. 602.

ἄσῆφίς (z. σῆφω), ἰδος, ἡ, rozijn HDT. 2, 40, XEN. An. 4, 4, 9, PL.

ἄσῆχυς (z. σῆχυς), υος, ὁ, korenaar B 148, HDT. 5, 92, 6, Ltr.

ἄσῆγαστος, 2, — 1 zonder dak THUC. 7, 87, 11. — 2 zonder dek ANTIPH. 5, 22.

ἄσῆζομαι, niet-provinciaal, welgemanierd zijn PLUT.; -ειδόμεαι, DIO CASS.

ἄσῆιο-λογ-ία, ἡ, urbaniteit (*in ongunstige bet.*) MARC. AUR. 1, 7.

ἄσῆιος, 3, *vgl.* *urbanus* en XEN. Cyr. 2, 2, 12: — 1 vriendelijk PL. Phaed. 116 d. — 2 geestig, leuk PL. Phaedr. 242 e. — 3 spottend PL. Rep. 452 d. — 4 lachwekkend: belachelijk PL. Rep. 349. — 5 sierlijk, verzorgd, tot N. T. Hebr. 11, 23. — 6 welgevallig N. T. Act. 7, 20.

ἄσῆπιος, 2, onbetreden SOPH. Ph. 2.

ἄ-στεκτος, 2, niet bedekkend AESCH.
 ἄ-στελεχής, 2, zonder stam THEOPHR.
 ἄ-στεμφής, — 1 vaststaande, eig. vastgeheid Γ 219, AP. RH., THEOCR. 13, 37. — 2 overdr. onwrikbaar B 344, EMPED. 123, 2 D.
 (W. stembh- vast instampen, z. στέμφυλον, σαφυλή en o.ind. stambha- zuil; ση- > ἀ-intens. vóor volg. -φ-).
 ἄ-στενακτί, adv., PL. AX. 364, bij:
 ἄ-στένακτος, 2, adv. ως, zonder zuchten PL. AX. 370 d, SOPH. Tr. 1074.
 ἄ-στεπτος, niet bekoord EUR. Heracl. 440.
 ἄ-στεργ-ἄνωρ, manhatend AESCH. Pr. 898.
 ἄ-στεργής, 2, vijandelijk SOPH. O. R. 229.
 ἄ-στερ-ἰός, ου, ὄ, „gesterd”; naam v. een reiger en een haai ARISTOT.
 ἄ-στερ-ίζω, in een ster veranderen PLUT.
 ἄ-στερ-ἰσός, ὄ, — 1 sterretje CALL. — 2 een plant. — 3 kritisch teeken in uitgaven GRAMM.
 ἄ-στερο-δίνητος, door sterren aangevoerd PLUT.
 ἄ-στερο-ειδής, — 1 stervormig PLUT. — 2 vol sterren AR. Th. 1066 (cit.), EUR.
 ἄ-στερόεις, 3, — 1 rijk aan sterren Δ 44, ORPH. 13 D. — 2 met sterren, rosetten versierd, θώρηξ II 134, AP. RH.
 ἄ-στεροπή, ἦ, bliksem Λ 184.
 (zeer oud comp., bet. met ster-ooen? ἄστερ-στ-, z. αἰθ-ων enz.; daarnaast στεροπή: ndl. ster. Kortere fase *astp- in ἀστράπη, ἀστράπτω).
 ἄ-στεροπη-τής, οὔ, ὄ, met den bliksem A 580, SOPH. Ph. 1198.
 ἄ-στερ-οπος, met ster-ooen Ὀλυμπος (hemel-gewelf) ALCAE. 78, 1 ALD.
 ἄ-στερ-ωπός, 2, v. d. maan met een sterrenge-laat AESCH., EUR. Hipp. 851; v. d. nacht EUR. Ion 1078.
 ἄ-στέφανος, 2, zonder krans: ongelukkig EUR. Andr. 1021.
 ἄ-στεφανώτος, = voorg., PL. Rep. 613 c, DEM.
 ἄσθη (ἀστός), ἦ, burgeres HDT. 1, 173, AR. Th. 541.
 ἄσθηθι < ἀν(ά)-σθηθι, sta op HEROND. 8, 1.
 ἄσθηρ, έρος, ὄ, — 1 ster Λ 62, alg. tot n. T. Mt. 2, 2. — 2 hemellichaam: zon. vgl. HERACL. 99 D AR. — 3 een luchtverschijnsel Δ 75, PLUT. — 4 overdr. schoone vrouw HEROND. 1, 32. — 5 zuster ARISTOT.
 (*astēr-, z. ἄστρον: lat. stēlla, ndl. ster).
 ἄ-σθηρικός, zwak n. T. 2 Petr. 2, 14.
 ἄ-στίβής, 2, onbetreden AESCH. Sept. 859, SOPH. Ai. 657, XEN. Mem. 3, 8, 10.
 ἄστ-ικός, 3, — 1 van de stad AESCH. Eum. 997; ὄ ἄ., stedeling DEM. 55, 11. — 2 van burgers LYS. 17, 3: δίκαι. — 3 fijn, beschaafd MEN. Her. fr. 10.
 ἄ-στικός (στίω), — 1 niet getatouerd HDT. 5, 6. — 2 niet door een hypotheekzuil gemerkt LUC.
 ἄστ-ίτης, (naar πολίτης), ὄ, burger SOPH.
 ἄ-στολος, 2, — 1 ontkleed SOPH. — 2 zonder gordel, χιτών PLUT.
 ἄ-στομος, 2, — 1 zonder mond, sprakeloos SOPH. — 2 met zwakken bek XEN. Cyn. 3, 3. — 3 „hard in den bek”, v. paarden AESCH., SOPH. El. 724. — 4 niet te harden, v. vzeer PLUT. Lys. 17.
 ἄ-στονος, 2, — 1 zonder klagen AESCH. Sept. 858 (gev. l. ναύστολος). — 2 klachten verdrijvend (ANACR.) 54, 6.
 ἀστό-ξενος, eereburger AESCH. Supp. 356.
 ἄ-στοργ-ία, ἦ, gebrek aan liefde COM.
 ἄ-στοργος, 2, liefdeloos EMPED. (?) 27 D., AESCHIN. 2, 116, THEOCR. 17, 43, MARC. AUR., n. T. Rom. 1, 31,

ἀστός, ὄ, stedeling, burger, sinds Λ 242; later meestal: Athener, of in PAP.: Alexandrijn. — HDT. 1, 173, GORG. 6 D., ATT., PL. Ap. 30 a.
 (< *ἀστρ-ος bij ἄστυ).
 ἄ-στοχ-έω, zijn doel missen, τινος POL., PLUT., n. T. 1. Tim. 1; 6.
 ἄ-στόχη-μα, τό, dwaling PLUT.
 ἄ-στοχ-ία, ἦ, dwaling POL., PLUT.
 ἄ-στοχος, 2, adv. ως, het doel, de waarheid niet treffend PL. Tim. 19 e, POL.
 ἄστραβ-εύω, op een muilnier rijden COM.
 ἄστράβη, ἦ, zwaar houten zadel LYS. 24, 11, DEM. 21, 133, LUC.
 (ἀστρα- < *ostr-, z. ἀστράγαλος + βαίω: een geraamte van hout op de knoken van het lastdier?).
 ἄστραβ-ηλάτης, ὄ, muilrijver LUC.
 ἄστραβδα, zonder zich om te draaien = onafgebroken (of: ἀστράπτω?) HEROND. 3, 64.
 (: στρεβ-λός gedraaid, z. volg).
 ἄ-στράβης (z. voorg.), 2, — 1 onwrikbaar PIND. O. 2. 90. — 2 zonder draai: recht PL. Tim. 73 b, PLUT. 3 e. — 3 niet te buigen PLUT.
 ἄστραβ-ίζω, als lastdier (z. ἀστράβη) dienen AESCH. Supp. 285.
 ἄστραγάλη, ἦ = ἀστράγαλος ANACR. 34 ALD., HEROND. 3, 7.
 ἄστραγαλ-ίζω, dobbelen PL. Lys. 206 e.
 ἄστραγάλισις, ἦ, het dobbelen ARISTOT.
 ἄστράγ-ἄλος, ὄ, — 1 halswervel Ε 466. — 2 enkel, koot als bikkel gebruikt Ψ 88, ANACR. 54, 2. — 3 dobbelsteen PL. Lys. 206 e, AR. Vesp. 295.
 (bij ἄστ-ων, ἄστρο-ων; zeer oude stam *ostr-g-, naast *ostr-k in ἄστροκον en ostr-k-z. ἀστακός; bet. „beentje”, „kootje”).
 ἄστραγαλω-τή, ἦ, sc. μάστιξ, een zware zweep met wervels aan het koord geregen PLUT.
 ἄστραπαίος, met bliksem ARISTOT., Ltr.
 ἄστράπη (z. ἀστεροπή), ἦ, — 1 bliksem ANAXIMAN. 9 D., HDT. 3, 86; 4, 94; AESCH. Sept. 430, tot n. T. Mt. 24, 27. — 2 schittering SOPH.
 ἄστραπη-φορ-έω, bliksem dragen AR. Pax 722.
 ἄστραπη-φόρος, bliksem dragend EUR. Ba. 3.
 ἄστράπτω, — 1 bliksemen B 353, alg. tot n. T. Luc. 24, 4. — 2 tr. doen stralen AESCH. Pr. 356, Ltr.
 ἄ-στρατεία, ἦ, — 1 vrijstelling van dienst AR. Pax 526. — 2 desertie LYS. XV. PL. Leg. 878 d, AR. Eq. 443.
 ἄ-στράτευτος, 2, die niet gediend heeft LYS. 9, 15, AR. Vesp. 1117, DEM.
 ἄ-στρατηγησί/α, ἦ, slechte leiding D. H.
 ἄ-στρατηγητος, 2, — 1 die geen veldheer geweest is PL. Alc. II. 142 a. — 2 onbedreven in het aanvoeren ARISTOT., CIC.
 ἄ-στρεπτος, 2, — 1 onbuigzaam THEOPHR., LYCOPHR. 813. — 2 zonder omkijken THEOCR. 24, 94.
 ἄστρις, ἦ, = ἀστράγαλος, CALL., COM.
 ἄστρο-βλη/ια, ἦς, zonnesteek THEOPHR.
 ἄστρο-βλητος, 2, of βλής, — 1 met zonnesteek. — 2 verdord ARISTOT., THEOPHR.
 ἄστρο-βολέομαι, verzengd zijn THEOPHR.
 ἄστρο-γείτων, bij de sterren AESCH. Pr. 721.
 ἄστρο-δίφης, sterrenduiker, -wichelaar HEROND. 3, 54.
 ἄστρο-λογ-έω, astroloog zijn vgl. HERACL. 38 D., COM., POL.
 ἄστρο-λογ-ία, ἦ, astrologie v.-SOCR., XEN. Mem. 4, 74, ARISTOT., POL.
 ἄστρο-λόγος, ὄ, astronoom HERACL. 104 D., XEN. Mem. 4, 2, 10,

ἀστρομαντεία, ἡ, sterrenwielarij DIOD.
 ἄστρον (z. ἀστήρ), τό, — 1 ster © 555, μ 312, alg.
 tot n. T. Luc. 21, 25. — 2 sterrebeeld, in teg. v.
 ἀστήρ, alg.
 ἀστρονομ-έω, sterren bestudeeren AR. Nub. 194,
 PL. Theaet. 173 e (uit PIND.), Rep. 530 c.
 ἀστρονομ-ία, ἡ, sterrekunde HES. 1 D., PL.
 Symp. 188 b.
 ἀστρονομ-ικός, sterrekundig PL. Prot. 315 c.
 ἀστρονόμος, ὁ, sterrekundige, astronoom PL.
 Hipp. Min. 368 a.
 ἄστροφος, 2, — 1 onafgewend AESCH. Ch. 99. —
 2 zonder draaien PL. Polit. 282 d.
 ἀστρωπός, stralend EUR. Herc. 406.
 ἀστρωσία, ἡ, zonder deken liggen PL. Leg. 633 c.
 ἄστροτος, 2, zonder deken PL. Prot. 321 c.
 ἄστου, εὐς (att. -εως, analogisch naar πόλις bijz. EUR.
 Or. 761), τό, „de stad” voor ATT. Athene, in PAP.
 Alexandrie. Sinds HOM., die P 144 ἀ. stad en πόλις
 vesting onderscheidt; alg.; niet n. T.
 (< ἄσ-τω-, vgl. cret. φασιος = ἀσείος, arc.
 φασιου-ορω = o.ind. vāstu n. verblijf(plaats) enz.,
 vāsati hij woont, is, lat. Vesta (?), nld. wezen).
 ἄστου-ἀνάξ, stadbeheerschend, θεός AESCH. Supp.
 1019.
 ἄστου-βώτης, juister -ήτης, door de stad om-
 roepend Ω 701.
 ἄστου-γειτον-έομαι, dichtbij bewonen AESCH.
 Supp. 286.
 ἄστου-γειτον-ικός, met de bureu PLUT.
 ἄστου-γείτων, naburig HDT. 1, 30, AESCH. Ag. 309,
 EUR., THUC. 1, 15, 7, PLUT.
 ἄστου-δε, adv., naar de stad Σ 255.
 ἄστου-δρομ-έω, bestormen AESCH. Sept. 221.
 ἄστου-νίκος, overwinnde AESCH. Eum. 915.
 ἄστου-νομ-ία, ἡ, commissariaat van politie ARISTOT.;
 -ικός, PL. Rep. 425 a. behoorend bij-; -ιον, τό,
 PL. Leg. 918 a, vergaderzaal van den: ἄ-νόμος,
 — 1 een bep. magistraat te Athene voor de (bouw-
 politie PL. Leg. 759—764 passim, ARISTOT. A. II.
 50: 10 in getal; PAP. — 2 Ltr. = aedilis. — 3 oud-
 tijds alg. de stad besturend AESCH. Ag. 88., SOPH.
 Ant. 355. — 4 de stad betreffend PIND. N. 9, 31.
 ἄστυ-ρον, τό, stadje CALL.
 ἄστυτος, 2, onvruchtbaar COM.
 ἄστυ-τριψ, in de stad levend KRITIAS 72 D., Ltr.
 ἄστυφέλικτος, 2, ongeschokt XEN. Lac. 15, 7.
 ἄστυ-γνώμων, onbarmhartig DEM. 21, 100.
 ἄστυ-γύμναστος, ongeoeffende LUC.
 ἄστυ-κατα-θέτως, adv., niet instemend PLUT.
 ἄστυ-κλωστος, onvereenigbaar CIC.
 ἄστυ-κόμιστος, niet binnengebracht XEN. Cyr.
 1, 5, 10.
 ἄστυ-κράτος, 2, ongemengd PLUT.
 ἄστυ-κριτος, 2, — 1 niet te vergelijken PLUT. —
 2 niet te vereenigen PLUT.
 ἄστυ-κρότητος, z. ἄ-ξυγκρ.
 ἄστυ-χῦτος, 2, onvermengd PLUT.
 ἄστυ-χώρητος, niet toegestaan DIOD.
 ἄστυ-οφάντητος, niet door sycophanten aange-
 klaagd of belasterd AESCHIN., LUC. Hist. Conscr. 59.
 ἄστυλαίος, van het asyl PLUT. Rom. 9.
 ἄστυλος, 2, = ἄσυλος, EUR. Hel. 449.
 ἄστυλ-ία, ἡ, onschendbaarheid, v. mensch en plaats
 AESCH. Supp. 610, Ltr.
 ἄστυ-λόγιστος, 2, adv. ως, — 1 zonder syllogis-
 men: onlogisch LUC. — 2 niet in staat te berekenen
 PLUT.
 ἄστυλον, τό, vrijplaats POL., D. H.

ἄστυλος, 2, — 1 niet te berooven, -te rooven
 PARM. 8, 48 D., PL. Leg. 866 d, EUR. Med. 728:
 onschendbaar. — 2 vrij van, niet verleid door
 EUR. Hel. 61.
 ἄστυλωτος, ontbloot CALL.
 ἄστυ-βάτος, 2, adv. ως, niet tot een overeenkomst
 kunnende of willende komen THUC. 3, 46, 15,
 POL., PLUT.
 ἄστυ-βλητος, 2, — 1 niet te vergelijken ARISTOT.,
 EPICUR. 83 Us., PLUT. — 2 niet te raden SOPH.
 Tr. 694; niet te berekenen ARISTOT.
 ἄστυ-βρολος, 2, — 1 zonder bijdrage AESCHIN. 1,
 75, COM., LUC.; vand. nutteloos. — 2 waartoe geen
 bijdrage gegeven wordt com. — 3 zonder omgang,
 eenzaam, βίος PLUT. 957 a.
 ἄστυ-μαχος, niet bijstaand EUR. Ant. 32 v. A.
 ἄστυ-μετρία, ἡ, gebrek aan symmetrie v.-SOCR.,
 PL. Gorg. 525 a.
 ἄστυ-μετρος, 2, — 1 zonder evenredigheid PLUT.
 — 2 niet bij elkaar passend v.-SOCR., PL. Tim.
 87 d, XEN. — 3 onmetelijk PL. Leg. 918 b.
 ἄστυ-μικτος, onvermengbaar D. H.
 ἄστυ-πᾶγής, niet compact LUC. Gymn. 24.
 ἄστυ-πᾶθής, 2, — 1 zonder deelneming PLUT. —
 2 niet overeenstemmend PLUT.
 ἄστυ-πέραντος, niet consequent ARISTOT.
 ἄστυ-πλεκτος, onverbonden THEOPHR.
 ἄστυ-πτωτος, niet ingevallen HIPPOCR.
 ἄστυ-φορος, 2, niet dienstig HES. O. 782, v.-
 SOCR., PL. Crat. 417 d, THUC. 1, 32, 21, EUR. Tr. 491.
 ἄστυ-φύλος, 2, — 1 vreemd PLUT. — 2 niet bij
 elkaar hoorend PLUT., LUC. Conscr. Hist. 12.
 ἄστυ-φύροτος, 2, onvermengd PLUT.
 ἄστυ-φῦτος, niet samengegroeid MED.
 ἄστυ-φρων-ία, ἡ, wanklank, oneenigheid PL. Leg.
 861 a, PLUT.
 ἄστυ-φρωνος, 2, — 1 niet dezelfde taal sprekend
 PL. Polit. 262 d. — 2 niet overeenstemmend PL.
 Gorg. 482 c, PLUT., N. T. Act. 28, 25; adv. ως, PL.
 Leg. 860 c.
 ἄστυ-ψηφος, niet toestemmend PLUT.
 ἄσύναντος, niet sluitend λόγοι EPICUR. Enchir. 4.
 ἄσύν-άλλακτος, onverzoenlijk D. H. PLUT.
 ἄσύν-απτος, onvereenigbaar ARISTOT.
 ἄσύν-άρμοστος, = voorg., PLUT.
 ἄσύν-άρτητος, niet samenhoorend D. H.
 ἄσύν-δετος, niet verbonden XEN. Cyn. 5, 30.
 ἄσύν-δηλος, 2, = ἄδηλος, PLUT. Lyc. 28.
 ἄσύν-ειδήτως, adv., buiten medeweten, τιμ PLUT.
 ἄσύν-εσ/ία, ἡ, gebrek aan inzicht DEMOCR. 183 D.,
 (ἀ-ζυν.), THUC. 6, 36, 2, EUR. Ph. 1727, XEN.
 ἄσύν-ετ-έω, aeol. ἀσύνετημι (<συν-σετ.) bij ALCAE.
 30, 1 ALD., niet kennen HIPPOCR.
 ἄσύν-ετος, 2, — 1 zonder inzicht HERACL. 34 D.,
 HDT. 3, 81, THUC. 2, 34, 9, EUR., N. T. Mt. 15, 16.
 — 2 onbegrijpelijk EUR. Ph. 1731. — 3 goddeloos
 N. T. Rom. 10, 19.
 ἄσύν-ήθειά, ἡ, — 1 ongewendheid ARISTOT.,
 THEOPHR. — 2 onbekendheid POL.
 ἄσύν-ήθης, 2, ongewend: onbekend τιμος, met iets
 EMPED. 118 D., ARISTOT., POL., PLUT.
 ἄσύν-ήμων, = ἀσύνετος, AESCH. Ag. 1060.
 ἄσύν-θετος, 2, — 1 niet samengesteld PL.,
 ARISTOT. — 2 met wien geen overeenkomst mogelijk
 is: onbetrouwbaar DEM. 19, 136. — 3 > mein-
 eedig N. T. Rom. 1, 31.
 ἄσύν-νοος, contr. νοος, onbezonnen PL. Soph. 267 d.
 ἄσύν-οπτος, onkenbaar AESCH. 2, 146.
 ἄσύν-τακτος, 2, adv. ως, — 1 ongeordend THUC.

6, 72, 30, XEN. Hell. 7, 1, 5. — 2 onvoorbereid PLUT. — 3 zonder onderlinge verhouding, symmetrie XEN. Cyn. 3, 3.

ἀσυντέλεστος, 2, onvolkomen PLUT.

ἀσύντωνος, zonder inspanning XEN. Cyr. 4, 2, 31.

ἀσῦρής (σῦρω), onrein POL.

ἀσυσκεύαστος, niet geordend, niet op zijn plaats gezet XEN. Oec. 8, 13.

ἀσύστατος, 2, — 1 niet compact PL. Tim. 61 a, PLUT. — 2 onsamenvattend AR. Nub. 1367; niet te vereenigen COM. — 3 niet bij te leggen, niet te lenigen AESCH. Ag. 1467.

ἀσύστροφος, niet ineengedraaid MED.

ἀσύφηλος, zich nergens om bekommerend Ω 767; adv. I 647.

(ἀ-priv. + *σφηλός: σφός; v is een aeol. symptoom, vgl. ἀλλήδης enz.; ook de GRAMM. houden ā. voor aeolisch. σ < τ, dus = σσ, vgl. G. D. 4706 ἐπισσοφος).

ἀσφάδατος, zonder stuip trekking AESCH. Ag. 1293, SOPH. Ai. 833.

ἀσφακτος, 2, niet geslacht EUR. Ion. 228.

ἀσφάλαιξ, ὁ, mol BABR. 108, 13 = ἀπάλαξ z. d.

ἀσφάλαια, ἡ, — 1 vastheid, zoodat van vallen en uitglijden geen sprake is SOPH. O. R. 51. — 2 veiligheid HDT. 3, 7, AESCH. Supp. 496. — 3 vrijgeleide PL. Crit. 45 c, XEN. — 4 zeker, onwankelbaar bewijs XEN. Mem. 4, 6, 15. — 5 acte PAP.

ἀσφάλῃς (σφάλω), 2, adv. ως, — 1 niet wankelend, stevig O 683, ζ 42, PIND. N. 6, 3, κτήματα onvergankelijk DEMOCR. 77 D., PL. Symp. 178 b tot N. T. Hebr. 6, 19. — 2 onbeweeglijk P 436. — 3 niet struikelend: zeker, doelbewust N 141, θ 171. — 4 veilig (= veiligheid verschaffend) HDT. 1, 86, AESCH. Pers. 349, TR., PL. Gorg. 520 d, and. tot N. T. Phil. 3, 1. — 5 > betrouwbaar, waarop men zich kan verlaten N. T. Act. 25, 26.

ἀσφαλίζω, — 1 afsluiten ook med. POL., N. T. Mt. 27, 64. — 2 sluiten, vastklemmen τόδας N. T. Act. 16, 24.

ἀσφαλτος, ἡ, asphalt v.-SOCR., HDT. 1, 179, XEN. An. 2, 4, 12, Ltr.

(ἀ pr. + σφάλω. De Gr. haalden het ā. uit Sicilië; het wordt als bindmiddel voor muren gebruikt, om „vallen” te voorkomen).

ἀσφαλτ-ώτης, vol asphalt HDT. 1, 179, XEN., Ltr.

ἀσφαραγός, ruischen THEOCR. 17, 94.

I. ἀσφάραγος (bij de W. v. φάρυξ en σφάραγος-βρόγχος HESYCH.), ὁ luchtpijp X 328.

II. ἀσφάραγος, ὁ, att. = ἀσπάρ., COM.

ἄσφρα, ἄσφρι, aeol. = σφέ, σφί ALCAE. 16 en 125 ALD.

ἀσφροδελ-ίνος, van asphodelusstengels LUC.

ἀσφροδελος, ὁ, asphodelus HES. O. 41, THEOPHR. 26, 4, THEOCR. 7, 68.

(ἀ intensivum + W. v. σφεδανός, heftig bewegend, σφοδρός enz.; morphol. vgl. σκόπ-ελος: σκοπέω).

ἀσφροδελός, vol asphodelus λ 539, ω 13.

ἀσφράγιτος, ongezegeld PAP.

ἄσφυκτος, 2, — 1 zonder polsslag PLUT. — 2 geen opstijgen veroorzakend PLUT.

ἀσχαδής, niet in te toemen AESCH.

ἀσχαλάω, en ἀσχάλλω β 193, HDT., TR., XEN. Eq. 10, 6, DEM. — 1 uit zijn humeur-, ongeduldig zijn B 297, enz. — 2 buiten zich zelf zijn X 412. — 3 angstig zijn AESCH. Pr. 764, EUR. — 4 bedroefd zijn HDT. 3, 152, τινά EUR. Or. 785.

(v. *ἀσχαλος, W. v. ἔχω, eig. die zich niet inhouden kan; ā.: ἀσχάλλω = παμφανάω: παμφανίω).

ἀσχέδωρος, ὁ, wild zwijn AESCH.

(levendige bijnaam: ἀν-σχε + δωρος < δωρο: die de lans zelfs weerstaat of < ἀσχε(το) + δωρος met onweerstaanbare handen, z. Δ 109: jachttaboe?).

ἀσχετος, 2, adv. ως, — 1 onweerstaanbaar β 85. — 2 ondragelijk II 549. — 3 ongebonden, vrij PL. Crat. 415 d.

ἀσχημάτιστος, 2, adv., ongevormd PL. Phaedr. 247 c, PLUT.

ἀσχημον-έω, zich onhandig, onhebbelijk gedragen PL. Rep. 606 d, ORAT., EUR. Hec. 407 tot N. T. I Cor. 13, 5.

ἀσχημο-σύνη, ἡ, — 1 vormeloosheid ARISTOT. — 2 onhebbelijkheid, iets compromitterend; onhandigheid, mal figuur, leelijkheid PL. Symp. 196 a, Theaet. 174 c, N. T. Rom. 1, 27. — 3 onbetamelijkheid N. T. Apoc. 16, 15.

ἀσχημων (σχήμα), 2, adv. ως, — 1 vormeloos HIPPOCR. — 2 wat (iemand) geen „houding” geeft: misstaat; leelijk of onbehoorlijk is PL. Crit. 53, c (vgl. σχήμα ib. d), Rep. 486 d, EUR. Hel. 299, N. T. I Cor. 12, 22, 13. — 3 v. personen onwelvoegelijk, ongepast HDT. 7, 160.

ἀσχιδής, 2, ongespleten ARISTOT.

ἀσχιστος, 2, = voorg., PL. Tim. 36 d, ARISTOT.

ἀσχιολ-έω, — 1 bezig houden, ophouden LUC. — 2 bezig zijn ARISTOT., Ltr., PAP.

ἀσχιόλη-μα, τό, werkkring PAP.

ἀσχιολ-ία, ἡ, bezigheid, verhinderend PIND. I, 1, 2, PL. Phaed. 66, b, d, XEN., PAP. (> werkkring).

ἀσχιολος, 2, adv. — 1 zonder vrijen tijd: bezig PIND. P. 8, 29. — 2 belet-, geen vrijen tijd hebbend voor PL. Leg. 831 c, ARISTOT. — 3 zich geen vrijen tijd gunnend = zich voortdurend wijgend aan HDT. 4, 77.

I. ἀσώδης (ἄσις), 2, walging hebbend PLUT.

II. ἀσώδης (ἄσις), 2, vol slijb AESCH. Supp. 31.

ἀσώματος, onlichamelijk ORPH. 13 D., CIC., PLUT.

ἄσωστος, 2, niet te redden PLUT.

ἄσωτ-εῦμαι, liederlijk zijn ARISTOT.

ἄσωτ-ία, ἡ, liederlijkheid PL. Rep. 560 e, ARISTOT., N. T. Eph. 5, 18.

ἄσωτος, 2, adv. ως, — 1 niet meer te redden, vgl. lat. perditus; verloopen, liederlijk; verdorven SOPH. Ai. 190, PL. Leg. 743 b, MEN., EPICUR. 131 Us., N. T. Luc. 15, 13. — 2 niet-reddend, -heilzaam AESCH. Ag. 1597.

ἀτακτ-έω, — 1 tuchteloos zijn, spec. v. soldaten XEN. Cyr. 7, 2, 6, enz. — 2 niet opkomen, als soldaat LY8. 14, 18, XEN. Oec. 7, 31, Ltr. — 3 plichtvergeten zijn N. T. 2 Th. 3, 7.

ἄτακτος, 2, adv. ως, — 1 ordeloos, tuchteloos HDT. 9, 63, ATT.: THUC. 8, 10, 30, KRITIAS 25, 1 D. — 2 onbeheerscht PL. Leg. 660 b, N. T. 1 Th. 5, 14.

ἀταλαίπωρος, 2, adv. ως, zonder zich in te spannen: onverschillig, weinig streng THUC. 1, 20, 20, PLUT.

ἀτάλαντος, 2 (eig. bezitsadjectief; < σπῆ + τάλαντον, „één-, gelijk gewicht hebbend”), — 1 gelijk, opwegend tegen, τινι M 463, γ 110, EMPED. 17, 19 D. — 2 in evenwicht gehouden ARAT. 22.

ἀταλά-φρων (uit ἀταλά φρονέω Σ 567. Of oorspr. ἀ-ταλάφρων, later als ἀταλά-(> ο-) φρων opgevat?), met kinderlijken geest, -gedachten Z 400.

ἀτάλλω (z. ἀταλός), — 1 huppelen, jong en uitgelaten zijn N 27. — 2 jong, onbevangen zijn HES. O. 131. — 3 tr. voeden, doen groeien PIND. fr. 214, SOPH. Ai. 559.

ἀταλός, jong, kinderlijk Σ 567, λ 39, HES., PIND. N. 7, 91 (> volgzzaam), EUR. El. 699.

(ἀτα- : tā- = ἀγα-μαι : γὰρ/θέω. Bij lesb. τάλις meisje, oorspr. jong wezen).

ἀταλῦμος, ὄ, soort pruimenboom NIC. Al. 108.

ἀ-ταμειυτός, 2, *adv.* ὡς, verkwistend PLUT.; *adv.* kwistig PL. Leg. 867 a.

ἀ-ταξία, *ion.* -ῆ, ἡ, — 1 tuchteloosheid HDT. 6, 11, THUC. 2, 92, 24, DEMOCR. 14, 7 D., PL. Gorg. 504a, XEN. Hell. 3, 19. — 2 wanorde PL. Crit. 53 d.

ἀτάομαι, diep rampzalig zijn SOPH. Ai. 269, EUR. Supp. 182.

ἀ-ταπεινωτός, 2, niet vernederd PLUT.

ἀτάρ. Geeft een tegenstelling weer, wanneer (I) het toegevoegde in inhoud tegenover het reeds vermelde zich afteekent als iets anders of (II) eenvoudig iets nieuws er bij komt; I. daarentegen, maar, doch E 483, PIND., PARM. 8, 58 D., HDT. 3, 29, PL. Prot. 335 e; ook afbrekend; maar... zooals lat. at. z. PL. Euthyd. 304 a. — II. zwakke tegenstelling en verder

⊙ 62 tot ATT.: PL. Phaedr. 227 b; ook in vraagzinnen; PL. Prot. 339 c; > EN PL. Phaed. 60 d: καὶ ἄλλοι... , ἀ. καὶ 'E. Staat op de eerste plaats v. h. zinsdeel, ook Z 429, waar de voc. buiten de constructie staat. — Soms in nazin na ἐπει, vgl. lat. at: maar dan, toen tenminste, > dān, toēn M 144.

(naast ἀτ-ἀρ; ἀ. uit ἀτ- [lat. at, got aþran maar] + ἀρ(α)).

ἀ-ταρακτ-έω, rustig zijn, zielevrede bezitten EPICUR. 80 Us.

ἀ-ταρακτο/ποιος/ῆ, ἡ, kalmte HIPPOCR.

ἀ-τάρακτος, 2, — 1 zonder ontroering, ontsteltenis PL. Tim. 47 c, XEN. Cyr. 2, 1, 31. — 2 niet schichtig, rustig makend XEN. Eq. 7, 10.

ἀ-ταραξία, ἡ, gelijkmoedigheid HIPPOCR., EPICUR.

ἀ-τάραχος, 2, = **ἀτάρακτος**, ARISTOT.; -ως *adv.* EPICUR. 53 Us.

ἀ-ταραχ/ώδης, 2, kalm ARISTOT.

ἀ-τάρβακτος, onverschrokken PIND. P. 4, 84.

ἀ-ταρβής, 2 (-ητος Γ 63, Emped. 44 D. AESCH., SOPH. Ai. 197), onverschrokken N 299, PIND. P. 5, 51, SOPH. Tr. 23.

ἀ-ταρπιτός Σ 565, **ἀταρπος** P 743, PARM. 4, 6 D, ἡ, voetpad HOM., (ANACR.) 53, 12.

(vgl. ook ἀτρα. Bij trapέω trappen, betreden, russ. тропá, pad; -ιτος naar ἀμαξιτός).

ἀταρτηρός, — 1 krenkend A 223, β 243, HES. Th. 610. — 2 schadend THEOCR. 22, 28.

(van ταρτ-ā, d. i. W. tera- [z. ἀτέραμος]: tar- : trā- = καμα- : καμ-, κμā-, trā in got. þrōþjan gynnáðzeiv, lit. trōþyti schaden. Vgl. HESCH. ἀταρτᾶται βλάπτει).

ἀτασθάλ-ία, ἡ, overmoed Δ 409, α 7, HES., ARISTOT., LUC.

ἀτασθάλλω, onbezonnen zijn σ 57.

(vgl. ἀτάλλω : ἀτάλος, z. volg.).

ἀτάσθαλος, wild, onbezonnen X 418, χ 314, BACCH. 7, 24, HDT. 3, 80, THEOCR.

(ā pr. + τασθαλ-; vgl. BACCH. 5, 26 θυσ-πατ-παλος, παιπάλη, πασ-πάλη, πάλη meel, lat. puls, zoo τασθαλ- : (σ)θαλ- : θάλλω. Bet. wat niet goed of (met ā. intens.) te goed, te zeer uitloopt, opgroeit?).

ἀ-ταύρωτος, maagdelijk AESCH. Ag. 244, AR. Lys. 217.

ἀ-ταφ-ία, ἡ, het niet begraven zijn Ltr.

ἀ-ταφος, 2, onbegraven HDT. 9, 27, THUC. 2, 50, 28, SOPH. O. C. 1732, EUR. Ph. 1634.

ἄτε, acc. pl. n. van ὄσ τε; *sinds* PIND., ATT., — 1 als, evenals PIND. O. 1, 2, HDT. 1, 200. — 2 als, bij appositie en participiumconstructies de objectieve grond aangevend HDT. 1, 123, AESCH. Sept. 140, PL. Phaedr. 229 e.

ἀ-τεγκτός (τέγγω), 2, niet week te maken, onverbiddelijk AESCH., SOPH. O. R. 336, EUR., AR. Th. 1047.

ἀ-τεμής, onverzwakt, sterk, πέλεκυς Γ 60, E 292, EMPED. 143 D.; *overdr.* φωνή N 45 („onverslijtbaar”), PIND. O. 2, 36, PL. Crat. 395 b(?), THEOCR.

(< ἀτέρ-φ-ης, HESYCH. τέρον· ἀσθενές; W. terslijten, afnemen, z. τέρω, lat. tero, enz.).

ἀ-τείχιστος, 2, — 1 onversterkt THUC. 1, 2, 23, XEN. — 2 niet ingesloten THUC. 1, 64, 20.

ἀ-τέμαρτος, 2, *adv.* ὡς, — 1 onbegrijpelijk PIND. P. 10, 63, HDT. 5, 92, 3. — 2 niet vooraf te bepalen PIND., AESCH. Pers. 910. — 3 niet in zijn ware gedaante, waarde te bepalen THUC. 4, 63, 26, PL. Leg. 638 a, XEN. — 4 onberekenbaar AR. Av. 170.

ἀ-τεχν-ία, ἡ, kinderloosheid ARISTOT.

ἀ-τεχνος, 2, kinderloos HES. O. 602, AESCH. Sept. 828, TR. tot N. T. Luc. 20, 28.

ἀ-τέλειᾶ, *ion.* ετη, ἡ, — 1 onvolkomenheid THEOPHR. — 2 vrijdom van staatslasten HDT. 1, 54, ATT.; PAP. — 3 vrijstelling van wacht enz. XEN. An. 3, 3, 18, vgl. AESCH. Eum. 363.

ἀ-τέλεστος, 2, — 1 onvoltooid σ 345. — 2 niet in vervulling gegaan β 273; vergeefs. — 3 einde-loos π 111, PARM. 8, 4 D. (v. tijd). — 4 niet ingewijd PL. Phaed. 69 c, EUR. Ba. 40.

ἀ-τελεύτητος, 2, — 1 onvervuld A 527. — 2 oneindig PARM. 8, 32 D (v. plaats), PLUT. — 3 met wien men niet tot een resultaat komt SOPH. O. R. 336.

ἀ-τέλευτος, 2, oneindig AESCH. Ag. 1451.

ἀ-τελής, 2, zonder τέλος: — 1 zonder einde PL. Phil. 24 b. — 2 zonder vervulling ρ 546, SOPH. Ph. 782, XEN. — 3 zonder voltooiing PL. Prot. 314 c; onvoltooid THUC. — 4 > vruchteloos PIND. N. 3, 42, DEMOCR. 81 D., PL. — 5 vrij van betaling: van belasting HDT. 1, 192, XEN. Vect. 4, 15, ORAT. — 6 zonder onkosten: eenvoudig COM. — 7 zonder inwijding HYMN. Cer. 481.

ἀ-τέμβω, — 1 berooven, τινος Ψ 445, v 294. — 2 bedriegen β 90.

(W. dēbh- beschadigen, o.ind. dabh-nōti beschadigd, dambhā- m. bedrog. Men verwacht gr. *ἀτέμω; in woorden met 2 aspir. heeft echter voorafg. nasaal reeds vroeg de tweede aspir. ge-deaspireerd: idg. dhembh > gr. t[h]embh > τέμβ-; vgl. W. bhudh- bodem in nld. bodem, πνθυμῆω πνδαῖς. Hetzelfde in στέμβω vertreed σ στεμψ-).

ἀ-τενής, 2, — 1 zeer gespannen HES. Th. 661, PIND. N. 7, 88, AESCH. Ag. 71. — 2 standvastig, niet loslatend, ingespannen EPICH. 4 D, SOPH. Ant. 826, AR. Vesp. 730, Ltr. — *Adv.* ἔς: 3 geheel PIND. P. 2, 77. — 4 zoo juist, v. tijd EUR.

(ἦ: ἐν of σῆ + *τένος n. spanning = lat. in + tentus of con + tentius).

ἀ-τεν-ίζω, gespannen, kritisch naar iets kijken POL., LUC., N. T. Act. 1, 10; med. SIMON.

ἄτερ, — 1 afgescheiden van, τινος A 493, HES. — 2 zonder, buiten weten van O 292, E 473, DEMOCR. 223 D. tot N. T. Luc. 22, 6.

(aol. met teruggetrokken accent < *σῆτερ = nld. zonder, ohd. suntar voor zich afzonderlijk; vgl. lat. sine?).

ἀ-τέραμος, 2, — 1 onsljikbaar. — 2 hard ψ 167, AESCH. Pr. 190, HIPPOCR., ARISTOT., POL.

(z. ἀταρτηρός; W. tera- afslijten door iets heen-dringen = o.ind. tari-, vgl. lat. tero enz.; -μνος: -μερος der participia).

ἀ-τερᾶμων, 2, *att.* = voorg., AR. Ach. 181, PL. Leg. 880 e, Ltr.

ἀπερθε(ν) (ἀπερ, *adv.*, afgezonderd PIND. P. 5, 96; *m. gen.* zonder PIND. O. 9, 78, AESCH. Supp. 781, SOPH.

ἀ-τέρμων, 2, — 1 zonder uitgang, uitweg AESCH. Eum. 634. — 2 niet eindigend EUR. Hec. 926.

ἀτερος, *dor. AR. Ach.* 813, *vgl. boeot., att. ἀτερος als crasis < δ ἀτερος, [z. ἔτερος], < *sm-tero-*), de (een of) ander, een van beide. Z. ἔτερος.

ἀ-τερπής, 2, — 1 zonder vreugde, treurig T 354, EMPED. 121, 1 D. — 2 *m. d. gen.*, zich over iets niet verheugend AESCH. Supp. 685.

ἀ-τερπ-(ε)λή, ἡ, onbehagelijkheid DEMOCR. 4 en 174 D.

ἀ-τερος, 2, = ἀτερπής., Z 285.

ἀ-τερψ/ια, ἡ, onbehagelijkheid DEMOCR. 188 D. LUC.

ἀ-τευχής, ongewapend EUR. Andr. 1119.

ἀ-τεχν-ια, ἡ, kunsteloosheid PL. Phaed. 90 d, PLUT., LUC.

ἀ-τεχνος, 2, — 1 kunsteloos, eenvoudig ARISTOT., CIC. — 2 zonder- buiten de kunst (om): kunsteloos, onbeholpen PL. Phaedr. 260 e *enz.*, PLUT.; *adv. XEN. Mem.* 3, 11, 7. — 3 zonder beroep PAP.

ἀτεχνός, eenvoudig weg, zonder overdrijving: werkelijk, geheel en al PL. Prot. 352 b, *eld.* ἀτέω, „op het hoofd geslagen”: verbijsterd zijn Y 332, HDT. 7, 223.

(: ἄτη; hier de vorm **fātōs teg. *a fātā in ἄτη*).

ἀτη, ἡ, — 1 onmacht, bezwijming II 805. — 2 verbijstering, verblindend T 88, waanzin AESCH. Pr. 912, woede AP. RH. 4, 235; *als persoon* I 450, EMPED. 121, 4 D. — 3 zonder van verblindend I 115, HES.; moord AESCH. Ch. 402. — 4 bedrog μ 372. — 5 schade, onheil PIND. HDT. 1, 32, AESCH. Sept. 315, *eld.*, SOPH. O. R. 1205. — 6 ziekte, lijden (*vaak als straf*) TR., INSCR. *Gortyn*.

(HESYCH. ἀφανῶσαι βλάπτεσθαι, PIND. P. 2, 28 *ἀνάτα*, *dus < a fā-tā naast fā-τη* ARCHIL. 73 ALD? AESCH. Zoals W. g³em- naast g³ā- gaan (βαίω, ἔβην), zoo *yen-* naast *yā-* slaan, wonden; *vgl. ndl. word en lett. wāts wond; ā. < (<) wu-tā.* *Bet. slag* (op het hoofd): verbijstering, ongeluk).

ἀ-τηκτος, 2, — 1 onsmeltbaar PL. Phaed. 106 a, ARISTOT. — 2 niet te verzachten PL. Leg. 853 a. ἀ-τημελής, *adv. ὡς*, zorgeloos EUR. Ant. 12 v. A., PLUT.

ἀ-τημέλητος, 2, *adv. ὡς*, — 1 verwaarloosd: vergeten AESCH. Ag. 891, XEN. Cyr. 8, 1, 14. 15.

ἀτηρής, (ἀτη), schadelijk HIPPOCR.

ἀτηρός, (ἀτη) schadelijk THEOGN. 433, DEMOCR. 279 D., AESCH. Pr. 746, SOPH., EUR., AR. Vesp. 1299, PL. Crat. 395 c.

ἀ-τίετος, 2, — 1 ongeëerd AESCH. Eum. 385. — 2 niet eerend, τινος EUR. Ion 701.

ἀ-τίζω, — 1 zich niet bekommeren, *part.* Y 166, τινα AESCH. Sept. 441. — 2 niet eeren AP. RH. (*vgl. τίω. < *ā-tu-ιω van een oude t-ast. = o.ind. cit-*).

ἀ-τιθάσεντος, 2, ontembaar PLUT.

ἀ-τιθῆμι, een post schrappen PAP.

ἀ-τιμ-αγέλης, ου, de kudde verlatend, verlatend; -έω, -verlaten SOPH., THEOCR. 9, 5; 25, 132, Ltr.

ἀ-τιμ-άζω (ἀτιμάω π 317, *met impf. fut. aor. φ 99, I 62, π 274*), — 1 verachten, beleedigen A 11, I 62, PIND. fr. 123, HDT. 1, 61. — 2 iemand iets, τινος, niet waard achten SOPH. Ant. 22. — 3 versmaden, ook c. *impf.* PL. Lach. 182 c.

ἀ-τίμασ/τήρ, ὁ, onteerder AESCH. Sept. 637.

ἀ-τίμητος, 2, — 1 veracht I 648, II 59 (*ouder: op wiens hoofd geen bloedgeld, τιμή, = waarde staat:*

waarde-loos). — 2 niet-getaxeerd, zonder prijs-opgave ISAE. 3, 35. — 3 niet geëerd: -beloofd XEN. Hier. 9, 10. — 4 δίκη, zonder strafbepaling door de rechters: met vaste straf AESCHIN. 3, 213.

ἀ-τιμ-ια, *ion. -τη* (HOM. *ἰ metr.*), ἡ, — 1 verachting, smaad v 142, PIND. O. 4, 21, HDT. 3, 3, *alg. tot* N. T. 2 Cor. 6, 8. — 2 schande van eigen daden N. T. Rom. 1, 26. — 3 *spec.* verlies van burgerrechten PL. Leg. 721 b.

ἀ-τιμο-πενθήs, over de hem onthouden eer treurend AESCH. Eum. 793.

ἀ-τίμος, 2, — 1 niet geëerd: veracht A 171 *alg. tot* N. T. Mt. 13, 57. — 2 zonder prijs = schadevergoeding π 431, AESCH. Ag. 354. — 3 zonder straf AESCH. Ag. 1443, PL. Leg. 855 a; zonder wraak AESCH. Ag. 1279. — 4 *spec.* zonder burgerreer: beroofd van burgerrechten HDT. 1, 173, ATT. — 5 ἀ. τινος, *alg.* beroofd van THUC. 3, 58, 13; = niet geëerd, begiftigd met AESCH. Sept. 1024.

ἀ-τιμ-όω, — 1 beschimpen AESCH. Ag. 1068, EUR. Hel. 455. — 2 de burgerreer, -rechten ontnemen ORAT.: LYS. 10, 22.

ἀ-τιμώρητος, 2, — 1 (τιμωρέω τινι:) niet geholpen THUC. 3, 57, 21. — 2 (τιμωρόμαι τι(να):) niet gestraft HDT. 2, 100, PL. Leg. 959 e, τινος voor iets 730 a, THUC. 6, 6. 25.

ἀ-τίμω-σις, ἡ, beschimping AESCH. Ag. 701.

ἀ-τίσ/ια, ἡ, ἡ, insolvent zijn CIC.

ἀ-τισις, ἡ, = ἀτιμωσις, AESCH.

ἀτιτάλλω, = ἀτάλλω *met redupl.*; *vgl. ὀνύνημι e. dgl.*: grootbrengen E 271, PIND. N. 3, 58, THEOCR.

ἀ-τίτης, ου, ὁ, — 1 ongewroken AESCH. Eum. 256. — 2 tot geen wraak in staat (?) AESCH. Ag. 72.

ἀ-τίτος, 2 — 1 ongewroken N 414. — 2 (τ) onbetaald E 484.

ἀ-τίω, niet eeren THEOGN. 621.

ἀτλα-γενής, Atlas' dochter HES. O. 383.

ἀ-τλητ-έω, het niet kunnen dragen SOPH. O. R. 515

ἀ-τλητος, 2, — 1 onverdragelijk I 3, PIND. O. 6, 38, HDT. 5, 56, SOPH. Ai. 223. — 2 niet te wagen AESCH. Ag. 408.

ἀτμενος, z. ἀτμήν.

ἀτμή (ἀτμός), ἡ, gloed HES. Th. 862.

ἀτμήν, ἡνος CALL. Act. 1, 1, 19 en ἀτμενος, ὁ CALL. fr. 538 Schr., slaaf.

ἀ-τμητος, 2, — 1 ongesneden, ongesnoeid PLUT. — 2 onverwoest THUC. 1, 82, 34. — 3 nog niet aangesneden, -geëthuceerd, v. *mijnen* XEN. Vect. 4, 27. — 4 *vgl. ἀ-τομος*; ondeelbaar PL. Phaedr. 277 b.

ἀτμ-ιάω (ἀτμή), dampen HIPPOCR.

ἀτμιδ-όω (ἀτμίδ), *pass.* verdampen ARISTOT.

ἀτμιδ-ώδης, 2, dampig ARISTOT., THEOPHR.

ἀτμ-ίζω, dampen, geuren XEN. An. 4, 5, 15, COM., ARISTOT.

ἀτμίδ, ἶδος, ἡ = ἀτμός, ANAXIMAN. 11 en 25 D., HDT. 4, 75 PL. Tim. 87 e, N. T. Jac. 4, 14.

ἀτμιδ/τός, in damp oplosbaar ARISTOT.

ἀτμός, ὁ, damp, stoom ANAXIMAN. 11 D., AESCH. Ag. 1311, Eum. 140, COM.

(*wrsch. ā. < ἀφειτος: ἀ(φ)ημι, vgl. HES. ἀετιμόν' το πνεύμα*).

ἀ-τοιχος, 2, zonder muur EUR. Ion 1133.

ἀ-τοκος, 2, — 1 niet barend: onvruchtbaar HDT. 5, 41, PL. Theaet. 140 c, EUR. — 2 zonder τόκος, -rente PL. Leg. 921 c.

ἀ-τόλμητος, vermetel PIND. I. 7, 12, AESCH. Ag. 375.

ἀ-τολμ-ια, ἡ, bangheid THUC. 2, 89, 15, XEN. Hell. 5, 3, 22, PLUT.

ἀ-τολμος, 2, *adv.* *ως*, — 1 bang AESCH. Ch. 630, THUC. 8, 96, 20, DEM., PLUT. 7 b. — 2 niet van zich kunnende verkrijgen AESCH. Pr. 14.

ἀ-τομος, 2, zonder *τομή*: — 1 niet afgesneden, -gemaaid SOPH. Tr. 200. — 2 niet meer snijdbaar, -deelbaar PL. Soph. 229 d; *bij* LEUC. 1 en DEMOCR. 9 D., EPICUR. 102 Us. *als term.*: atoom (*zooewel ἡ ἄλς τὸ ἀ-ον*); *bij* ARISTOT. „in-dividu”. — 3 *v. tijd.*: ondeelbaar (oogenblik) N. T. 1 Cor. 15, 52.

ἀ-τον-έω, slap zijn ARISTOT.

ἀ-τονος, 2, *adv.* *ως*, — 1 ontspannen: slap THEOPHR., PLUT. — 2 zonder accent GRAMM.

ἀ-τόξευτος, voor een pijl onbereikbaar PLUT.

ἀ-τόπατος, 2, niet te raden AESCH.

ἀ-τοπ-ία (*ἀ-τοπος*), — 1 het opvallend karakter THUC. 3, 82, 1, PL. Phaedr. 251 d, PLUT. — 2 het zonderlinge, bijzondere PL. Symp. 215 a. — 3 ongerijmdheid POL.

ἀ-τοπος, — 1 ongewoon, zonderling THUC. 2, 49, 23; 3, 38, 14. EUR. Ion 690, *tot* N. T. Act. 28, 6. — 2 > ongerijmd, dwaas, gek DEMOCR. 155 D., PL. Phaedr. 229 c, *eld.* — 3 verkeerd N. T. Luc. 23, 41. (: *τόπος*; W. *teq*^u- zich uitstrekken, gaan *ο* bevatten, *vgl.* *χωρέω*: *χώρα*. *Germ.*: *ags. bicgan* aannemen, krijgen. *Bet. dus* onaannemelijk, onbegrijpelijk: waar geen plaats voor is).

ἀτος (< *ἀ* pr. + *σά-το-*: *ndl. zat, z. ἄω*), 2, onverzadelijk E 388. *z. ἀ-ατος*.

ἀ-τραγ-ώδητος, 2, niet overdreven LUC.

ἀ-τραγ-ώδης, 2, niet tragisch ARISTOT.

ἀτρατος, *δ*, — 1 spool *bij* het spinnen HDT. 5, 12, PL. Rep. 617 c, Polit. 282 c. — 2 pijl, *z. lat. torquere pila enz.* SOPH. Tr. 714, (EUR.) Rhes. 312, THUC. 4, 40, 2 (*lacon.*)
(: W. *t(ψ)erek*-, *z. ἀ-τροσής*, draaien = *lat. torqueo* met *o*-phase, *vgl. o.-ind. tarku-* spinrokken. Ook *lat. colus* spinrokken: W. *q^uel-* draaien).

ἀτρακτυλῖς (*z. ἀτρακτος*), *ἴδος*, *ἡ*, een plant, waarvan men spinrokken maakte ARISTOT., THEOCR. 4, 52 (*-ἄλλας*) soort distel.

ἀτράπ-ιζω, gaan, begaan COM.

ἀ-τράπιτός, *ἡ*, = *volg.*, v 195.

ἀ-τράπιδος (*z. ἀταρπιτός*), *ἡ*, voetpad PIND. fr. 107, EMPED. 24, 2 D., HDT. 7, 175, PL. Phaedr. 66 b, AR. Nub. 76, ATT.

ἀ-τραυμάτιστος, 2, = *ἀτρωτος*, LUC.

ἀ-τρέμειά, *ἡ*, volledige waarheid PIND. O. 10, 13, fr. 213, HDT. 6, 1.

ἀ-τρεκέω, nauwkeurig zijn EUR.

ἀ-τρεκής, *adv.* *ως*, — 1 zonder draaien, -omwegen: rechtuit, eerlijk α 179, PIND. O. 3, 12. — 2 nauwkeurig π 245, HDT. 3, 98. — 3 zeker, betrouwbaar PIND. N. 3, 41, DEMOCR. 9 D.
(: W. *t(ψ)ereq-* draaien, *z. ἀτρακτος*, *lat. torqueo*).

ἀ-τρέμα(ς), zonder trillen: vast, rustig O 318, τ 212, HDT. 8, 16. PL. Gorg. 503 d, EUR. Or. 258.
(*ἀ* pr. + *τρέμω*; -*ας* *bij* vele *adv.*).

ἀ-τρεμαῖος, 3, = *ἀτρεμής*, EUR. Ph. 177.

ἀ-τρεμ(ε)ί, *adv.* = *ἀτρέμα*, AR. Nub. 261.

ἀ-τρεμέ-της, -*ητος*, = *ἀτρεμία*, HIPPOCR.

ἀ-τρεμεί, rustig blijven HES. O. 539, HDT. 7, 8, 1, Ltr.

ἀ-τρεμής, 2, *adv.* *ως*, rustig vast FARM. 1, 29 D. PL. Phaedr. 250 c, XEN. Ag. 6, 7, EUR.

ἀ-τρεμ-ία, *ἡ*, rust PIND. N. 11, 12, XEN. Cyr. 6, 3, 13.

ἀ-τρεμ-ιζω, zich rustig houden THEOGN. 303, HDT. 1, 185, ANTIPH.

ἀ-τρεπτος, 2, onveranderd: onbewogen, onverschillig PLUT., LUC.

ἀ-τρεστος, 2, niet sidderend AESCH. Ag. 1402, SOPH. O. R. 586, EUR., PL. Crat. 395 b.

ἀ-τρητος, 2, — 1 zonder opening PL. Polit. 279 e, ARISTOT. — 2 zonder helen ARISTOT.

ἀ-τριακτος, onoverwinnelijk AESCH. Ch. 339.

ἀ-τριβαστος, = *volg.*, niet gedresseerd XEN. Hipp. 8, 3.

ἀ-τριβής, 2, niet gesleten: — 1 onbeschadigd XEN. Cyr. 8, 7, 22. — 2 onbegaan(baar) XEN. An. 4, 2, 8, *vgl.* THUC. 4, 8, 8,

ἀ-τριπτος, 2, niet (af)gewreven: — 1 niet gehard φ 151. — 2 niet betreden THEOCR. 13, 64. — 3 niet gedorscht (*vroeger met den voet*) XEN. Oec. 18, 5. — 4 niet gekneed (*met handen en voeten*) ARISTOT. — 5 niet geoefend PLUT. — *Vgl. voor 1 en 5 lat. callidus.*

ἀ-τριψ/ια, *ἡ*, ongeoeffendheid CIC.

ἀ-τρομος, 2, niet sidderend II 163, E 126.

ἀ-τροπ-ία, *ἡ*, *ion.* *ἴη* niet plooibaar zijn THEOGN. 218, AP. RH. 4, 387.

ἀ-τροπος, 2, — 1 aan geen verandering onderworpen THEOCR. 3, 49. — 2 ongepast PIND. N. 7, 103.

ἀ-τροφ-έω, door gebrek aan voedsel wegwijnen, *v. plant en dier* ARISTOT., Ltr.

ἀ-τροφος, -*ῆς* THEOPHR., 2, — 1 slecht gevoed XEN. Mem. 3, 3, 4. — 2 onvoedzaam THEOPHR.

ἀ-τρούγετος, onverwoestbaar (*vgl. ἀκάματος v. d. zee*, BACCH. 5, 25), *of*; niet af te oogsten, niet droog te leggen A 316; *vand. ook van de lucht-zee* P 425.
(*δια-τρούγος* ω 342, doorlopend pluk-, oogstbaar. W. *ter-* *z. lat. terere*, afmatten; dorschen en drogen. Daarnaast *τρούω*, *τρούω*, *τρούγ-*; dezelfde wisseling ook in *τραγῶδια* (waarbij men zich het gelaat met wijnmoer bestreek) en *τραχ-* in *τραραχ-* (*dh-r-gh-*) in *o.n.* dregg wijnmoer, *o.p.r.* dragios hetz. *Vgl.* HESYCH. *τρούει*· *ἐξηραίνω* *e. a.* Indien *τρούω* < *ig. dhruǵh-*, *dan* = *ndl. droog*; *vgl. met ig. gh* *τρέξ*, G. *τρούχ-ός* wijnmoer).

ἀ-τρούμων, niet opgeteerd AESCH. Sept. 875.

ἀ-τρούπητος, niet doorboord PLUT.

ἀ-τρούτος, 2, — 1 onvermoeid PIND. P. 4, 178, HDT. 9, 52 (> hevig), AESCH. Eum. 403, SOPH. Ai. 788. — 2 niet op te teren: eindeloos lang THEOCR. 15, 7, PLUT. Caes. 17. — 3 niet bezig ARISTOT.

ἀ-τρούτων, dochter van den Onvermoeibaren Zeus, *zoöals* Διώνη, dochter v. *Διῦων, E 370, B 157.
(*ἀ-τρούτος*, *subst. -των*; *fem. -των-η* mechanisch).

ἀ-τρούφερος, 2, niet weelderig COM.

ἀ-τρούφητος, 2, niet verkwistend PLUT.

ἀ-τρωτος, 2, — 1 ongewond AESCH. Ch. 532, SOPH. — 2 onkwetsbaar PIND. I. 3, 18. — 3 = onomkoopbaar PL. Symp. 219 e.

ἄττα, vaderspel I 607, π 31.
(*kindervoord*, *vgl. lat. atta*, *got. atta*).

ἄτταγᾶς, *ᾶ*, *δ*, hazelhoen AR. Vesp. 257 *en spec.* Av. 249; ook -*γῆν*, ARISTOT.

(*naar zijn geschreeuw genoemd*; *onomatop.*)

ἄτταν-ίτης, *δ*, soort „panne-koek” HIPPON.

ἄτταται, uitroep van smart SOPH. Ph. 743; *van vreugde* AR. Ach. 1190.

ἄττελαβος, *ion.* -*λεβος*, *δ*, sprinkhaan HDT. 4, 172, ARISTOT.

ἄττελεβ-όφθαλμος, 2, met sprinkhanen-, *d. i.* uitpuilende oogen com.

ἀττηγός (= στραττηγός; ἀττα?), δ, jongeraam INSCR. **ἀττική**, „kustland” HDT., ATT. als E. N. (*< Ἀττική met vroegere assimilatie van κ door de volg. κ, daarnaast Ἀτταία : Ἀττή).*)
ἀττική-ρῶς, adv., op zijn Attisch COM.
ἀττικίζω, — 1 Attisch spreken COM. — 2 het met de Atheners houden THUC. 3, 62, 8, XEN., DEM.
ἀττικισίς, ἡ, grootsteedsch doen LUC.
ἀττικισμός, δ, Athensch gezind zijn THUC. 8, 38, 6.
ἀττικιστί, adv., Attisch DEM., COM.
ἀττικίων, ωνος, δ, Athenertje AR. Pax 214.
ἀττικουργής, „made in Attica” COM.
ἀττικωνικός, 3, voor ἀττικός, naar λακωνικός, AR. Pax 215 (?).
ἄττω, att. = ἄσσω, PL. Theaet. 144 a, and.
ἀτύξω, f. ξω, — 1 verbijsteren THEOCR. 1. 56. — *Meest pass.*: 2 ontsteld worden, -zijn O 90. — 3 verschrikt vluchten, -hollen Z 38, λ 606; vgl. PIND. O. 8, 39, BACCH. 12, 116, SOPH. El. 149, EUR.
(< *ατυγ-ιω: η: ἐν + W. tuğ- in o.ind. tuñjati „hij slaat” enz. Semas. vgl. ἐκπλήττω).*)*
ἄ-τυμβος, 2, zonder grafheuvel LUC.
ἄ-τύπτως, niet gevormd, -ontwikkeld PLUT.
ἄ-τύραννευτος, 2, niet door tyrannen beheerscht THUC. 1, 18, 32.
ἄ-τύφ-ια, ἡ, bescheidenheid COM., PLUT.
ἄ-τύφος, 2, adv. ως, bescheiden PL. Phaedr. 230 a, PLUT.
ἄ-τύχ-έω, — 1 abs. ongelukkig zijn DEMOCR. 180 D., XEN. Mem. 3, 9, 8. — 2 spec.; -in iets = iets niet bereiken HDT. 9, 111, THUC. 1, 32, 16, AR. Nub. 427, XEN.
ἄ-τύχη-μα, τό, ongeluk; teleurstelling ATT.
ἄ-τύχης, 2, ongelukkig PL. Leg. 905 a: verblind.
ἄ-τυχ-ία, ἡ, — 1 ongeluk PL. Ap. 25 a. — 2 nederlaag AESCHIN. 3, 55. — 3 teleurstelling, mislukking (τ. τυγχάνω) PL. Crat. 420 c. — 4 booze daad POL.
αὐ, — 1 weer A 540, alg. — 2 op mijn enz. beurt: daarentegen, aan den anderen kant Δ 240, 417. — *Niet* N. T.
*(vgl. lat. au-t, au-t-em, d. auch = gr. *aδ + γε; een deiktisch pronomen, z. av. ava(-) daarentegen, aan den anderen kant en d. aar dainds).*
αὐάδης = ἀήδης, SAPPHO 33, 5 ALD.
αὐάνω (αἰός), — 1 drogen (tr.) ι 321, HERACL. 126 D., HDT. 2, 92; pass. AESCH. Ch. 260. — 2 doen versmachten SOPH. El. 819.
αὐ-ἀλέος, droog HES. O. 588, CALL., THEOCR. 14, 4.
αὐαντή, ἡ, νόσος, verkwijning HIPPOCR.
αὐασμός, δ, droogheid HIPPOCR.
αὐάτα, ἡ, aeol. = ἄτη, PIND. P. 2, 28; 3, 24.
αὐγάζω, — 1 bestralen EUR. Hec. 637; pass. Ba. 596. — 2 duidelijk zien SOPH. Ph. 217, EUR. Hel. 1317; ook med. herkennen Ψ 458, kijken HES. O. 478; bewust zien N. T. 2 Cor. 4, 4. — 3 een stralenden glans hebben LXX.
αὐγασμός, δ, verlichting V.-SOCR., PLUT.
αὐγή, ἡ, — 1 straal, v. *bliksem en vuur* N 244, ζ 305, v. d. zon X 134. — 2 (zon)licht, sinds X 134 alg.: v.-SOCR., PL. Phaedr. 268 a, AR. Th. 500. — 3 licht = morgenschemering N. T. Act. 20, 11. — 4 oog, z. πεδ-αυγάζων, „naoogend” PIND. N. 10, 61, bij PIND. P. 9, 62, (EUR.) Rhes. 737.
*(W. au + g- [naast au + s- in lat. aurōra] stralen, schijnen, vgl. luk-avyés dageraad. Vgl. sl jugū Zuiden, msch. (j)utro morgen, indien < *aug-tro-, en germ. augan, nld. oog, dat een*

kruising van ig. aug- (> germ. auk) en oq-' (germ. ag-) oog is).
αὐγή-εις, helderziend NIC. Th. 34.
αὐγο-ειδής, 2, schitterend PLUT.
αὐδάζομαι, f. -αξ-, uitroepen HDT. 5, 51.
αὐδάω (αὐδῆ), — 1 schreeuwen E 786. — 2 spreken, zeggen P 420, ook τι, PIND. 7, 5, 42, HDT. 1, 85, ook med. = act. PIND., SOPH. Ai. 772. — 3 = bevelen SOPH. O. C. 864. — 4 plechtig verkondigen SOPH. O. R. 392.
αὐδή, ἡ, — 1 geluid φ 411. — 2 stem A 249, PIND., AESCH Pers. 575. — 3 gerucht SOPH. O. C. 240. *(W. aued-, vgl. o.ind. vādati hij spreekt, vgl. ἀείδω; kortste phase ud- in ὀδέω ik loof; aud- ook in arm. art-aut veld-zanger = leeuwerik).*
αὐδή-εις, εσσα, εν, — 1 met menselijke taal begiftigd T 407, x 136, ζ 125. — 2 luid klinkend PIND. fr. 194, BACCH. 14, 44.
αὐδω, ἡ, = αὐδῆ, stem SAPPHO 1, 6 ALD.
αὐδέρω, — 1 omhoogtrekken M 261. — 2 spec.: den kop v. h. offerdier omhoog, achterover trekken, om de keel door te snijden A 459, PIND. O. 13, 81. — 3 terug-, naar zich toe trekken Θ 325. *(aeol. uit ἀν(α)-φερόω, via ἀφ- = att. ἀναρρῶν, vgl. 2de dag der Apatouria Ἀνάρρῶσις).*
αὐθ-άδειά, -δία AESCH. Pr. 436, SOPH. O. R. 549, Ant. 1028, ἡ; — 1 „zelfingenomenheid”. — 2 aanmatiging, trots, laatdunkendheid TR.: AESCH. Pr. 79, PL. Rep. 590 a.
αὐθ-άδης, 2, adv. ὡς, — 1 zich zelf bevallend, vgl. PL. Leg. 950 b. — 2 eigenzinnig, koppig HDT. 6, 92, N. T. 2 Petr. 2, 10. — 3 trotsch GORG. 6 D., AESCH. Pr. 907. — 4 wreed AESCH. Pr. 64. — 5 onbeschaamd N. T. Tit. 1, 7. *(*< *αὐθ-αδῆς: ἀνδάνω, ion. αὐτόδης).*)*
αὐθ-αδ-ίζομαι, koppig zijn PL. Ap. 34 b.
αὐθ-αδ-ικός, 3, overmoedig AR. Lys. 1116.
αὐθ/αδ-ισ/μα, τό, aanmatiging AESCH. Pr. 964.
αὐθ-αδό-στομος, 2, vol pedante, met zich zelf ingenomen taal AR. Ran. 837.
αὐθ-αιμος, bloedverwant SOPH. O. C. 1078.
αὐθ-αίμων, 2, broeder SOPH. Tr. 1041.
αὐθ-αίρετος, 2, — 1 zelf gekozen THUC. 1, 78, 2, XEN. Hell. 6, 2, 24, N. T. 2 Cor. 8, 3, DEM. — 2 zelf op den hals gehaald THUC. 1, 144, 14, SOPH. O. R. 1231. — *Adv.* ως, onafhankelijk, souverain PAP.
αὐθ-έκαστος, — 1 ieder op zich zelf, zonder bijmengsels, eerlijk ARISTOT. — 2 zonder consideraties, streng MEN. Sam. 205, PLUT.
αὐθ-εντ-έω, beheerschen, τυνός N. T. 1 Tim. 2, 12.
αὐθ-έντης, ου, δ, — 1 met eigen hand voltrekkend AESCH. Ag. 1573. — 2 spec. v. moord: zelf (subject) moordenaar, zelf moordend (en wel: a. een bloedverwant doodend; b. zelf-moordenaar; c. moordenaar) HDT. 1, 117, (SOPH. O. R. 107), THUC. 3, 58, 12, ORAT.; *bijv. δ. φόνος* moord door een bloedverwant AESCH. Eum. 212, vgl. Ag. 1572. — 3 beheerscher, heer en meester EUR. Supp. 442, Κοινή, N.-gr. („Heer”) — 4 veroorzaker, bewerker, maker POL., Ltr.
(W. sen- voltooiën, sñnu- in ἀνώ, z. a. Een analytische (oudere?) vorm in αὐθ-έντης. SOPH. O. R. 107. De Griek hoorde er later αὐθ-έντης in, als αὐθ-θέντης: θείνω. Voor ἐν-: ἀνώ vgl. HESYCH. συν-έντης συν-εργός).
αὐθ-εντ-ία, ἡ, macht der overheid PAP.; hemelsche macht, hemelrijk Ltr.
αὐθ-εντ-ικός, adv. ὡς, — 1 de eerste oorzaak

betreffende PAP. — 2 uit de eerste hand, authentiek OIC.

αὐθημερίνος, 2, van één dag com.

αὐθήμερον, — 1 op een en denzelfden dag (ge-
maakt = geïmproviseerd) AESCHIN. 3, 208. —
2 dienzelfden dag, -tijd nog HDT. 2, 122 (αὐτ.),
dadelijk AESCH. Pers. 456, THUC. 2, 22, 22.

αὐθι (volgens GRAMM. is HOM. αὐτι, „op d(i)e plaats
zelf”. Zelfst. en ouder naast αὐτῶ-θι, met het locat.
suff. θι, z. αὐ; vgl. αὐτις (en αὐτίκα): αὐτε =
δστις; δστε. Z. αὐθις, — 1 eig. aldaar; > ter
genoemder plaatse zelf A 492, PARM. 8, 30 D.,
enz. — 2 v. tijd: juist toen = niet later > dadelijk
E 296, σ 339, HES. O. 35, PIND. O. 8, 39. —
3 Ltr. = αὐθις, weer LYCOPHR. 732.

αὐθι-γενής, 2, — 1 ter plaatse zelf geboren, ont-
staan: inlandsch HDT. 2, 149, *eld.*, LUC. — 2 in-
voor de eigen familie (EUR.) RhES. 895. — 3 aan-
geboren PLUT.

αὐθις (met hier vastgeworden adverb. -ς, vgl. αὐ-θι,
ion. αὐ-τι, z. αὐ. Uit „daarginds” [teg. de centrale
eigen-belangstelling] > daarentegen; in tijd [teg.
„heden”] weer eens, later weer, ion. dor. αὐτις,
(suff. τι; ion. msch. < θι, doch zie αὐτίκα). Daar-
naast HOM. en dor. αὐτε: — 1 aan den anderen kant,
daartegenover, daarentegen A 404, PIND. O. 2, 99,
HDT. 1, 60. — 2 op zijn, uw, mijn enz. beurt,
E 58, *eld.*: vaak in uitgewerkte tegenstelling, teg. wat
eerst komt of wat de eerste doet: ἔλλοτε μὲν...
ἔλλοτε δ' αὐτε E 472. — 3 een anderen keer,
later eens A 140, — 4 weer > opnieuw A 578
PARM. 3, 2 D. — Ook ATT.: niet meer Κοινη en N. T.

αὐθ-ὀμ-αιμος, bloedeigen broeder SOPH. O. C. 335.

αὐθ-ομο-λογέομαι, aor. med., als van zelf spre-
kend overgenomen LUC. Hermot. 59.

αὐτιάχος, zonder geschreeuw N 41.
(< ἄ pr. + φίλαχος: φίλαχῆ; αὐ < α, f, f is
aeolisch, vgl. αὐτά).

αὐλαία, ἡ, — 1 gordijn, v. h. tooneel POL., Ltr. —
2 tapijt MEN., PLUT.

αὐλαξ, ἄκος, PIND. ἡ, z. ἄλοξ, vore.

αὐλειος, 2 en 3 (ion. woord; verkorting uit -λήμιος),
van buiten, door het poortgebouw, naar de αὐλή
leidend, Θύρη, οὐδός σ 239, α 104, PIND. N. 11,
19, HDT. 6, 69.

αὐλ-έω, — 1 op de fluit spelen PL. Prot. 327 a. —
2 alg. blazen XEN. An. 7, 3, 32; med. voor zich
laten blazen PL., XEN. Cyr. 4, 5, 7. — 3 pass. van
fluitspel werkklinken EUR. Iph. T. 367.

αὐ-λή, ἡ, — 1 = „ligplaats” voor het vee Δ 433.
— 2 hof, binnenplaats, vóór of om de boerderij σ 266
ο 5. — 3 omheining v. d. hof E 138. — 4 „hof-
stede”, boerderij δ 74. — 5 alg. woning; spec. der
vorsten = hof AESCH. Pr. 122, POL., N. T. Mt. 26, 3.
(: ἰάω, W. au-).

αὐλη-μα, τό, fluitmuziek PL. Symp. 216 c.

αὐληρα, τά, teugel EPIOH.
(= α, φ, λ, ρ, α, lat. lorum, z. εἶλ).

αὐλη-σις, ἡ, fluitspel PL. Prot. 327 c.

αὐλη-τήρ, δ, = volg., HES. Sc. 283, THEOGN. 533, AR.
αὐλη-τής, οὐ, δ, fluitspeler THUC. 5, 70, 25, PL.
Prot. 323 a tot n. t. Mt. 9, 23.

αὐλητι-κός, 3, adv. ὡς, ἡ ἄ-ἡ, fluitspel PL. Ap. 27 b.

αὐλη-τρῆς, ἰδος, ἡ, fluitspeelster PL. Prot. 347 d,
MEN. Perik. 150 (?).

αὐλῖδ-ιον, τό, kampplaats, „ring” THEOPHR.

αὐλ-ίζομαι, aor. pass., soms med., — 1 in de αὐλή
overnachten, v. vee μ 265. — 2 kampeeren THUC.
7, 29, 29, XEN. An. 4, 1, 11 and. tot n. t. Mt.

21, 17. — 3 gaan slapen HDT. 3, 110, ANTIPH.
68 D.; nestelen ARISTOT.

αὐλ-ικός, 3, tot het hof behoorend Ltr.

αὐλ-ιον, τό, — 1 boerderijte HYMN. Merc. 103. —
2 grot SOPH. Ph. 19, AR. Lys. 721, Theocr. 7, 153.
— 3 afgezette ruimte, kooi XEN. Hell. 3, 2, 4,
THEOCR. 25, 87.

αὐλῖς, ἰδος, ἡ, — 1 rustplaats χ 470, EUR. — 2
bivak I 232. — 3 stal, ligplaats HYMN. Merc. 71,
THEOCR. 25, 18.

αὐλ-ῖσκος, δ, — 1 pijpje MED., POL. — 2 fluitje SOPH.

αὐλο-ποιική, ἡ, de fluitenmakerskunst PL. Euthyd.
189 c.

αὐλο-ποιός, δ, fluitenmaker PL. Rep. 601 d.

αὐλός, δ, — 1 pijp-, buis (v. d. lanspunt) P 297,
ANAXIMAN. 21, EMPED. 100, 10 D., — 2 kokertje
v. d. veiligheidsspel τ 227. — 3 straal, v. bloed
χ 18. — 4 spec. (muz.) (fluit), clarinet E 495; twee
soorten ARCHYT. 1 D HDT. 1, 17; ART. tot n. t.
1 Cor. 14, 7.

(oorspr. bet. pijp > kanaal, vgl. arm ut weg,
o. pr. aulis, fluit, sl. ulica straat).

ἄ-ῦλος, onstoffelijk PLUT.

αὐλο-τρήτης, δ, fluitenmaker ARISTOT.

αὐλώδη, op een kanaal gelijkend ANAXIMAN. 11 D.

αὐλ-ωδ-ία, ἡ, fluitspel (met gezang) PL. Leg. 700 d.

αὐλῶν (ἀύλος), ὄνος, δ, — 1 kanaal, zeeëngte
HDT. 2, 127, AESCH. Pr. 731, SOPH., PL. Tim.
79 a, XEN. — 2 dal, ingesloten vlakke HYMN. Merc.
95, HDT. 7, 128, ATT.

αὐλῶν-ῖσκος, δ, dem. v. voorg., THEOPHR.

αὐλ-ωπίās, ου, δ, een visch ARISTOT.

αὐλ-ωπίς, ἰδος, ἡ, τρυφάλεια, die αὐλοί, d. i. de
van voren open rijken der beugels (φάλοι) tot oogen
heeft, v. d. helm E 182, *eld.*

αὐξάνω, ἰ. ἦσω, enz.; daarnaast pr. αὐξω PIND.
P. 4, 3, HERACL. 115 D., AESCH. Supp. 337, SOPH.
Ant. 191, vaak PL., N. T. Col. 2, 19. Etymol. z. αὐξω
— 1 doen groeien, -gedijen PL. Rep. 468 d, doen
zwellen οὐρον ὕμνων PIND. P. 4, 3.; pass. groeien,
groot worden PL. Phaedr. 246 e, N. T. Mt. 13,
32. — 2 vermeerder; pass. vermeederen (intr.)
HDT., PIND., ATT. tot n. t. — 3 grooter, rijker maken:
huldigen SOPH. O. R. 1093, EUR. — 4 intr.
groeien ARISTOT., N. T. Mt. 6, 28.

αὐξή, ἡ, groei, toename PL. Rep. 521 e.

αὐξη-κμα, τό, aanwas HIPPOCR.

αὐξη-σίη, Godin van den groei HDT. 5, 82.

αὐξη-σις, ἡ, — 1 groei, toename v.-SOCR., PL.
Phaed. 71 b, THUC. 1, 69, 12. — 2 machtsver-
meerdering N. T. Col. 2, 19.

αὐξι-μος, 2, groei bevorderend XEN. Cyn. 7, 3.

αὐξίς, ἡ, = αὐξησις, PL. Phil. 42 a.

αὐξίς, ἰδος, ἡ, tonijnwisch ARISTOT., NIC. Al. 469.

αὐξω, z. αὐξάνω.
(naast ἀφέω, ig. W. αὐξω-, s-stam bij weg-, lat.
vegetus; ἄ. daarbij kortste phase. Vgl. o. ind. causat.
vakš-ayati hij doet groeien, d. wachsen).

I. αὐο-νή (αὐός), ἡ, — 1 droogheid AESCH. Eum.
332. — 2 dorst HEROND. 7, 2.

II. αὐο-νή (αὐώ), ἡ, geschreeuw SIMON.

αῦος, 3, att. αῦος, — 1 droog, dor σ 309, v. φυχή
HERACL. 118 D., HDT. 2, 92, AR. Eq. 534, PL. —
2 dof, v. geluid M 160. — 3 arm LUC. — 4 oud
AR. Lys. 385. — 5 ellendig, δέει van angst MEN.
Epitr. 480, Perik. 163.

(< *σαῦος = lit. saūsas droog).

ἄ-υπ-ια, ἡ, slapeloosheid PL. Leg. 807 e.

ἄ-υπνος, 2, zonder slaap: — 1 v. pers. ι 404. —

2 v. tijd, νόξ I 325, EUR. Iph. A. 4; vgl. SÓPH. Ph. 848. — 3 *overdr.* nooit rustend SOPH. O. C. 685.

αὔρα, *ion.* η, ή, — 1 koelte, koeltje ε 469, PIND., HDT. 2, 19, ATT. — 2 wind XEN. Hell. 6, 2, 17, EUR. — 3 luchtstroom, geur AR. Ran. 314.

(W. με- waaien; staat: ἀερό- = αἴξω : ἀέξω, z. ἀἴρ. Vgl. lat. aura).

αὐρί-βάταις, ὁ, snel loopend AESCH.

(< ἀρυί- snel: o.ind. ἄρυν- snel; de epen- these van υ is door de volgende i begunstigd).

αὔριον *adv.*, morgen(vroeg) α 272, ATT. tot N. T. Mt. 6, 30.

(bij ἔως z. d.; < *αὔσ+ρ-ιω-, ntr. als *adv.*, z. volg. Een derg. ro-stam aus-ro- vgl. lit. ausrà morgenstond. Voor de afl. vgl. laat-lat. matutinum sc. tempus > fr. matin).

αὔριος, van morgen EUR. Hipp. 1116.

αὔσιος, vergeefs εἰς IBC. 26 ALD. (z. αὐτως 6).

αὔστ-αλέος (: αὔος, z. d.), 3, — 1 dor, onverzorgd > vuil τ 327 (4-silbig te lezen). — 2 droog, dorstig CALL., THEOCR. 14, 4.

αὔστηρ-ία, ή, = ἀ-ότης, THEOPHR., Ltr.

αὔστ-ηρός, 3, *adv.* dor, droog: — 1 hard, v. h. water PL. Phil. 61 c. — 2 *overdr.* hard PL. Rep. 398 a, — 3 eenvoudig λέξις THRASYM. 1 D, POL., PLUT. 711 c. — 4 hard, streng. N. T. Luc. 19, 21.

(: αὔος en αὐσιαλέος, vgl. διστηρός: διαλέος).

αὔστηρό-της, ητος, ή, — 1 het sec, niet zoet zijn, v. wijη XEN. An. 5, 4, 29, PL. Theaet. 178 c. — 2 strengheid PL. Leg. 666 b.

αὐτ-άγγελος, 2, zelf (uit autopsie) meldend THUC. 3, 33, 32, SOPH. Ph. 568.

αὐτ-άγρετος (ἀγρέω), zelf gekozen π 143.

αὐτ-άδελφος, 2, (van) eigen broeder of zuster AESCH. Sept. 718, SOPH. Ant. 1 ∞ 503.

αὐτ-ανδρος, met man en al Ltr.

αὐτ-ανέψιος, ὁ, (van) kind van eigen broer of zuster, neef AESCH. Supp. 933, EUR., PL. Euthyd. 275 b.

αὐτάρ (αὐτε + ἄρα), „aan den anderen kant immers, -natuurlijk”: — 1 maar aan den anderen kant, maar natuurlijk A 488, v.-SOCR. — 2 en zooals te begrijpen, en dus, en nu B 465. — 3 na ei staat ἀ. in den hoofdzin (maar) dan toch Γ 290. Bij HOM. en HES. *passim*: z. ἀτάρ.

αὐτ-άρκεια, ή, „zelf-genoeg”-zaamheid: — 1 onafhankelijkheid DEMOCR. 246 D., PL. Phil. 67 a, ARISTOT. — 2 voldoende resultaat N. T. 2 Cor. 9, 8. — 3 tevredenheid N. T. 1 Tim. 6, 6; met weinig tevreden zijn EPICUR. 130 Us.

αὐτ-άρκης, *adv.* ὡς, *adv.* in staat zelf zich te verdedigen, zich zelf voldoende: — 1 onafhankelijk van anderen DEMOCR. 176 D, HDT. 1, 32, THUC. 2, 41, 2, PL. — 2 tevreden XEN. Mem. 1, 2, 14, N. T. Phil. 4, 11.

αὐτ-αρχ-έω; -ία, ή, zelf heerschen PIND. P. 4. 37, DIO.

αὐτε, *adv.*, z. αὐθις.

αὐτ-έκ-μαγμα, τό, evenbeeld AR. Th. 514.

αὐτ-εξ-ούσιος, eigen-machtig DIOD., PAP.

αὐτ-επ-άγγελτος, 2, zich zelf aanbiedend HDT. 7, 29, THUC. 4, 120, 8, ORAT., EUR. Herc. 706.

αὐτ-επι-τάκτης, zelf bevelend PL. Polit. 260 e.

αὐτ-επι-τακτική, ή, autocratie PL. Polit. 260 e.; *adj.* 267 a.

αὐτ-επ-ώνυμος, gelijknamig EUR. Ph. 769.

αὐτ-ερέτης, ου, zelfroeiend THUC. 1, 10, 33.

αὐτ-έω (z. volg.), — 1 schreeuwen Φ 582, AESCH. Sept. 384, EUR. Kret. A 27 v. A. — 2 roepen, τινα Α 258. — 3 galmen M 160.

αὐτή (z. ἄω), ή, — 1 geschreeuw B 97. — 2

krijgsgeschreeuw M 377. — 3 klank, σύριγγος Parm. 1, 6 D.

αὐτ-ήκοος, oor-getuige THUC. 1, 134, 29, PL. Leg. 658 c.

αὐτ-ήμαρ, *adv.*, op denzelfden dag A 81.

αὐτ-ημερόν, **αὐτι-γενής**, *ion.* = αὐθις.

αὐτίκα — 1 *eig.* daar ter plaatse zelf. — 2 v. tijd: dadelijk daarna ε 205, PIND. O. 7, 64, HDT. 1, 11. — 3 dadelijk hierna: zoo dadelijk, straks PL. Symp. 175 b. — 4 al dadelijk als voorbeeld = bijvoorbeeld AR. Pl. 130, PL. Prot. 359 e.

(αὐτι- z. αὐθι + κα, z. ἡρι-κα, πηρι-κα enz.; ∞ κε(v), κα?).

αὐτις, *ep.*, *ion.* en *dor.*, ook MEN. Epitr. 362, z. αὐθις.

αὐτίτης, ου, ὁ, — 1 afgezonderd levend ARISTOT. — 2 οἶνος, onvermengd com.

αὐτμή (: ἀτμός = αἴξω : ἀ(φ)έξω, z. ἀτμός), ή, — 1 het blazen λ 400. — 2 adem K 89. — 3 geur E 174. — 4 rook τ 9. — 5 gloed Φ 366.

αὐτμήν, ἔνος, ὁ, — 1 adem Ψ 765. — 2 blazen γ 289, z. *voorg.*

αὐτο-άγαθον, het absolute goed ARISTOT.

αὐτο-άνθρωπος, ὁ, — 1 de mensch op zich zelf beschouwd ARISTOT. — 2 een mensch in levenden lijve LUC. Philops. 18.

αὐτο-βοεῖ, *adv.*, met het eerste krijgsgeschreeuw, > dadelijk THUC. 2, 81, 2.

αὐτό-βουλος, eigenmachtig AESCH. Sept. 1052.

αὐτο-βορέας, ου, ὁ, Boreas zelf LUC.

αὐτο-γενής, van hetzelfde geslacht AESCH. Supp. 8.

αὐτο-γέννητος, 2, met het eigen kind SOPH. Ant 864.

αὐτο-γνώμων-έω, op eigen verantwoordelijkheid en instigatie handelen XEN. Hell. 7, 3, 6.

αὐτο-γνώμων, 2, *adv.* ως, — 1 volgens eigen oordeel ARISTOT., D. H. — 2 eigenmachtig Ltr.

αὐτό-γνωτος, eigenzinnig SOPH. Ant. 875.

αὐτο-γραμμή, ή, de lijn op zich zelf beschouwd ARISTOT.

αὐτό-γράφος, 2, eigenhandig PLUT.; τὸ ἀ-ον, het origineel PLUT.

αὐτό-γυον, ἄροτρον, ploeg, waarbij γύης, kromhout, dissel en boom uit hetzelfde stuk hout zijn HES. O. 433, AP. RH.

αὐτο-δαής, zelf geleerd SOPH. Ai 700.

αὐτο-δάικτος, door elkaar vermoord AESCH. Sept. 735.

αὐτ-οδάξ, *adv.*, verbeter AR. Pax 607.

αὐτό-δεκα, juist tien THUC. 5, 20, 22.

αὐτό-δηλος, van zelf duidelijk AESCH. Sept. 846.

αὐτο-δίδακτος, door zich zelf onderwezen γ 347, AESCH. Ag. 991, LUC., D. H. Arch. 5, 12.

αὐτό-δικος, 2, volgens eigen wetten recht sprekend THUC. 5, 18, 26.

αὐτόδιον (uit αὐτοδ-ιος, ntr., zooals αὔριον z. d. Derg. ntr. als αὐτό(δ) nog in ἄλλωδ-ις, ἔμωδ-ις, ἔλλωδ-απὸς Γ 48. Daaruit ontwikkelt zich -διος in νοσφι-διος, μινυθᾶ-διος. Of < -δι(φ)ον dag ∞ εὐ-δία, lat. di-dium?).

αὐτό-δοξᾶ, ης, ή, de meening op zich zelf beschouwd ARISTOT.

αὐτό-δορος (δόρα), met vel en al PLUT.

αὐτο-έντης, ου, ὁ, z. αὐθέντης, SOPH.

αὐτο-ετεί, in hetzelfde jaar THEOCR. 28, 13.

αὐτο-ετής, van hetzelfde jaar ARISTOT., THEOPHR.; als *adv.* αὐτοετές, γ 322.

αὐτο-θάνατος, 2, zelfmoordend PLUT.

αὐτό-θεν, — 1 van de plaats zelf Υ 120, *gew.* m. nadere bepaling ἐξ ἔδρης Τ 77, PIND., HDT.

8, 64, THUC. 1, 11, 10, ATT. — 2 *v. tijd*; ter stond Υ 120 (?), HDT. 8, 64 (?), XEN. Mem. 2, 8, 3, Ltr. — 3 van zelf PL. Soph. 220 b. — 4 recht op den man af, zonder omslag PL. Symp. 213 a.

αὐτόθηκτος, zelf gescherpt AESCH.

αὐτόθι, *adv.*, *ion. dor.*, ter plaatse zelf, daar = αὐτοῦ, Γ 428, PIND. N. 9, 32, HDT., ATT.: PL. Prot. 314 b.

αὐτοκάβδαλος, — 1 geïmproviseerd, *v. h. lichte genre*. — 2 lichtvaardig ARISTOT. — 3 σκάφος een licht schip LYCOPHR. 745, vgl. LUC. Lexiph. 10.

αὐτόκακος, slecht voor of op zichzelf, duivelsch COM.

αὐτοκασιγνήτος, η, eigen broer B 706; -zuster κ 137, EUR. Ph. 136.

αὐτοκατάκριτος, 2, door zich zelf veroordeeld N. T. Tit. 3, 11.

αὐτόκελευστος, 2, op eigen bevel, van zelf XEN. An. 3, 4, 5; = -ευτος, D. H.

αὐτοκελής, = *voorg.*, HDT. 9, 5.

αὐτοκίνησις, η, zelfbeweging ARISTOT.

αὐτοκίνητος, door zich zelf bewogen PLUT.

αὐτόκλαδος, met takken en al LUC. V. H. 1, 40.

αὐτόκλητος, uit eigen beweging AESCH. Eum. 170, SOPH., PL. Ep. 331 b.

αὐτόκομος, 2, — 1 van zelf met haar AR. Ran. 822. — 2 met loof en al LUC. V. H. 1, 40.

αὐτοκράντος, eigenmachtig AESCH.

αὐτοκράτειά, η, onbepaalde heerschappij PL.; -ης, onbepert heerschend, νοῦς ANAXAG. 12 D. PL. Tim. 91 b, EUR. Andr. 483, Ltr.

αὐτοκρατορικός, *adv.* ὡς, den ἀ-ωρ betreffend D. H., PLUT.

αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ, zelf macht hebbend: — 1 met onbepaalde macht THUC. 4, 63, 35, PL. Leg. 875 b. — 2 met onbepaalde volmacht LYS. 13, 9, ATT. — 3 waar ieder zijn eigen wil volgt THUC. 4, 126, 8. — 4 = dictator PLUT. — 5 de keizer Ltr.

αὐτοκρητής, van zelf gemengd NIC. Al. 163.

αὐτόκτιτος, van zelf ontstaan AESCH. Pr. 301.

αὐτοκτονέω, elkaar dooden SOPH. Ant. 56.

αὐτοκτόνος, — 1 zichzelf, elkaar doodend AESCH. Sept. 681, 805, Ag. 1635. — 2 met eigen hand doodend AESCH. Ag. 1635; *adv.* Sept. 734.

αὐτόκωλος, slechts been SEMON. 7, 76.

αὐτόκωπος, met gevest AESCH. Ch. 162.

αὐτολήκθυθος, ὁ, — 1 een „echte” „reuzen”-λήκθυθος DEM. 54, 15. — 2 iemand die met bombast, met de stroopkwast werkt ANTIPHAN. 16, LUC. Lexiph. 10, PLUT.

αὐτολιθίων, geheel van steen DION. PRUS.

αὐτολυρίζων, echt citerspeld LUC. D. Mer. 14, 4.

αὐτομαθής, autodidact; -ειᾶ, η, PLUT.

αὐτομάρτυς, zelf getuige AESCH. Ag. 988.

αὐτοματ-ία, η, toeval, geluk PLUT.

αὐτοματ-ίζω, uit eigen beweging handelen, -komen XEN. Cyr. 4, 5, 21, D. H., PLUT.

αὐτόματος (-μα-το- < μα-: μένος, μέμονα, z. d.), — 1 eig. door eigen gedachte, wil geleid B 408 enz. — 2 van zelf Σ 376, DEMOCR. 182 D., > automatisch. — 3 *vand.* zonder naspreekbare oorzaak; toevallig HDT. 2, 14; 8, 37. — *Alg. dan:* PIND. P. 4, 60, ATT. tot N. T. Act. 12, 10, Mc. 4, 28.

αὐτομήτωρ, ορος, η, de moeder zelf SEMON. 7, 12.

αὐτομολέω, — 1 overlooper, deserteur zijn HDT. 1, 127, THUC. 4, 41, 16. — 2 > wegloopen AR. Eq. 26, DIOD.

αὐτομολ-ία, η, overloopen THUC. 8, 40, 18.

αὐτόμολος (: μολεῖν, z. βλάσσω), overlooper HDT. 6, 79, THUC. 4, 118, 19.

αὐτόμορφος, van zelf vormend EUR.

αὐτονομ-έομαι, onafhankelijk zijn THUC. 1, 144, 25, DEM.; -ία, η, zelfstandigheid THUC. 3, 46, 24, XEN., ISOCR. 4, 115.

αὐτόνομος, 2, — 1 onafhankelijk HDT. 8, 140, 1, DEM. — 2 zelfstandig SOPH. Ant. 821: volgens eigen beschikking.

αὐτονούχι, van nacht nog Θ 197, AP. RH.

αὐτοξύλος, van hetzelfde stuk hout SOPH. Ph. 35.

αὐτοπάθειᾶ, η, eigen ervaring POL.

αὐτοπαθῶς, uit eigen ervaring Ltr.

αὐτόπαις, eigen kind SOPH. Tr. 826.

αὐτοπήμων, γόος, om eigen leed AESCH. Sept. 916.

αὐτοποδητί, op eigen voeten LUC., DIO. CASS.

αὐτοποιητικός, het ding zelf, niet zijn beeld, wekkend PL. Soph. 266 a.

αὐτοποιός, van zelf gegroeid SOPH. O. C. 698.

αὐτόποκος, wollig: ongeschoren COM.

αὐτόπολις, onafhankelijk THUC. 5, 79, 19.

αὐτοπολίτης, ου, ὁ, burger van een onafhankelijke staat XEN. Hell. 5, 2, 14.

αὐτόπους, te voet reizend LUC.

αὐτοπραΐ-ία, η, — 1 zelfstandigheid PL. Def. 411 e. — 2 vrijheid CHRYSIPP. PLUT. 1043 b.

αὐτόπρεμος, 2 met wortel en al AESCH. Eum. 401 (cf. AR. Ran. 902), SOPH. Ant. 714.

αὐτοπρεπής, dandyachtig HYMN. Merc. 86.

αὐτοπροαιρετος, vrijwillig ARISTOT.

αὐτοπρόσωπος, in eigen persoon LUC., PAP.

αὐτόπτης, ου, ὁ, ooggetuige HDT. 3, 115, DEM. 22, 22, N. T. Luc. 1, 2.

αὐτοπύριτης, -πύρος, „oorlogsbrood”, half-bruinbrood COM., LUC.

αὐτοπώλος, ου, ὁ, die eigen voortbrengselen zelf verkoopt PL. Soph. 321 d; -ικός, Soph. 224 e.

αὐτορέγμων, zelf bewerkt AESCH.

αὐτόρριζος, 2, — 1 van zelf geworteld (EUR.) Rhes. 288. — 2 met den wortel Ltr.

αὐτόρυτος, van zelf stroomend PIND. P. 12, 17.

ΑΥΤΟΣ (ὁ). Gebruik: I. zelf. — 1 *sinds* HOM.: H 332 *alg. en overal tot N. T.* — N. B. τρίτος αὐτός, zelf derde = hij met 2 anderen — *vand.* 2 zelfs Z 451. — 3 juist, nauwkeurig N 615. — 4 geheel volledig: αὐτῆ σὺν φόρμιγγι = met... en al I 194. — 5 uit eigen beweging P 254. — 6 eigenmachtig A 356. — 7 > alléén Θ 99. — 8 *bij* HOM. nog (zonder toevoeging van lidwoord) = dezelfde M 225; αὐτοῦ enz. zonder toevoeging van een gen. of pron. pass. = later ἐμαυτοῦ enz.: αὐτῶν... ἀπωλόμεθ' ἀφραδῆσιν = door onze eigen dwaasheid κ 27 — Al deze beteekenissen volgen vanzelf uit de verschillende mogelijke tegenstellingen, waar tegenover de nadruk van zelf zich staande houdt. — Onder bijvoeging van lidwoord en pron. personalia handhaven zich deze mogelijkheden in klassiek Grieksch en daarna; **δus**: II. dezelfde. Bij HOM. d. zonder lidwoord, met lidwoord in jonge epische deelen, Z 391, η 55 en verder door de heele literatuur tot N. T. Ook in praedicatief gebruik ὁ αὐτός, niet αὐτός. — III. pron. van 3e pers. zonder nadruk, hem, haar, hen, haar enz., in latere gedeelten van het epos: A 218 (?), E 92, HES., PIND. (*bijv.* P. 1, 19), HDT., ATT., N. T. (Het Ig. kent een oudendemonstr. kern αμα: αυ, vgl. av. ava- die daarginds naast ava conj. daarentegen, z. bij av̄, sl. ovū deze. Deze aanwijzing is evenals οἶτος = δ+υ-το-, αἶτα = ā+υ-τᾶ (: ὁ; a, ion. η) met το- vormen versterkt, vgl. lat. is-tum, is-tam enz. Naast de reeds

bestaande pronomina voor bij mij, bij u, bij hem = daar als aanwijzing, kon αὐτός slechts: I. de nadruk der aanwijzing versterken: werkelijk A, B, C zelf. II. juist door dit gebruik een deel van zijn aanwijzende kracht verliezen tegenover de andere demonstrativa en zoo komen tot de functie: hem, haar, zonder nadruk (dus nooit in den Nom., die of niet uitgedrukt of nadrukkelijk was): = de toestand van het Attisch).

αὐτός (ᾤ?), = *crasis* v. ὁ αὐτός, dezelfde.

αὐτόσε, *adv.*, daarheen HDT. 3, 124, THUC. 4. 18, PL. Phaed. 68 b.

αὐτο-σίδηρος, geheel van ijzer EUR. Hel. 356.

αὐτό-σίτος, met eten bij zich COM.

αὐτό-σκηνος, alléén etend XEN. Cyr. 8, 1, 14.

αὐτό-σπορος, van zelf vruchtbaar AESCH.

αὐτό-σῦτος, van zelf komend AESCH. Eum. 170.

αὐτο-σάδιη, ἡ, strijd, waarin beide op juist dezelfde plek staan; van man tegen man N 325.

αὐτό-στολος, zelf scheep gaand SOPH. P. 496.

αὐτό-στονος, over eigen leed zuchtend AESCH. Sept. 916.

αὐτο-σφαγής, door eigen bloed gedood SOPH. Ai. 841, EUR. Ph. 1316.

αὐτο-σχεδά, *adv.* = αὐτοσχεδόν, II 319.

αὐτο-σχεδι-άζω, — 1 onvoorbereid handelen THUC. 1, 138, 18, XEN. — 2 onvoorbereid-, voor de vuist spreken ATT.: PL. Phaed. 236 d. — 3 zonder voorbereiding- = slecht, ondoordacht, ontafvol spreken of handelen PL. Ap. 20 c, XEN. Mem. 3, 5, 21, AESCHIN. 3, 158.

αὐτο-σχεδιασ/μα, τό, improvisatie ATT.; = -ασ/μος, ALCIDAM.

αὐτο-σχεδιασ/τής, ὁ, kwakzalver XEN. Lac. 13. 5.

αὐτο-σχεδι-ος (z. *voig.*), 3, *adv.* ὡς. — 1 van vlak bij, in het handgemeen O 510, M 192 (waarbij *msch.* ὑσμίνη en πλεγγήν in gedachten kan worden aangevuld). — 2 van vlak bij: in tijd; zonder voorbereiding HYMN. Merc. 55, Ltr.

αὐτο-σχεδόν (αὐτός + ἔχειν *intr.*), *adv.*, — 1 van nabij: man tegen man O 386, χ 293. — 2 dichtbij AP. RH.

αὐτο-τελής, *adv.* ὡς, het τέλος (van zich) zelf hebbend: — 1 in zich zelf volledig, afgerond ARISTOT., POL., DIOD. — 2 onafhankelijk PLUT. — 3 finantieel onafhankelijk DIOD., LUC. — 4 met volmacht POL. — 5 *spec.* slechts aan zich zelf, niet aan anderen „schatting” betalend THUC. 5, 18, 26.

αὐτό-τοκος, met de vrucht AESCH. Ag. 137.

αὐτο-τράπεζος, aan de zelfde tafel zittend EMPED. 147 D.

αὐτο-τραγικός, echt tragisch DEM. 18, 242.

αὐτοῦ, *adv.*, — 1 op die plaats zelf: op dezelfde plaats: daar, hier A 428, HYMN. Ap. 196, HDT. 7. 9, ATT. tot n. t. Mt. 26, 36 („hier”). — 2 v. tijd; terstond Φ 114 (?).

αὐτοσυργ-έω, zelf werken ARISTOT., Ltr.

αὐτοσυργ-ία, ἡ, — 1 zelfwerkzaamheid Ltr. — 2 eigen oefening POL. — 3 *praegn.* (in slechten zin) moord (op een bloedverwant) AESCH. Eum. 336.

αὐτοσυργ-ική, ἡ, het scheppen van het ding zelf PL. Soph. 266 d.; -ικός, zelfwerkzaam MARC. AUR.

αὐτοσυργός (αὐτός + ἔσγον), 2, — 1 die zelf werkt: *subst.* arbeider, handwerksman PL. Soph. 223 d, THUC. 1, 141, 3; *adj.* SOPH. Ant. 52, XEN. Oec. 5, 4. — 2 *overdr.* autodidact XEN. Symp. 1, 5; met eigen ervaring Ltr. — 3 zonder deskundige hulp-, *d. i.* slecht gemaakt D. H.

αὐτο-φόνος, 2, *adv.* ὡς, zich zelf, zijn verwanten doodend AESCH. Supp. 65.

αὐτο-φόντης, ου, met eigen hand doodend EUR. Med. 1269.

αὐτό-φορβος, zich zelf verterend AESCH.

αὐτό-φορτος, — 1 zelf den last dragend AESCH. Ch. 675. — 2 met lading en al PLUT.

αὐτο-φύης, *adv.* ὡς, — 1 van zelf, van nature ontstaan HES. Th. 813, EUR. Peirith. 2, 1 D.; natuurlijk THUC. 1, 93, 4, PL. Prot. 321 b, POL. — 2 van nature aangeboren KRITIAS 19, 1 D., PL., Gorg. 513 b.

αὐτό-φῦτος, 2, *voorg.*, PIND. P. 3, 47.

αὐτό-φωνος, met zijn eigen stem: door den god zelf gesproken LUC.

αὐτό-φωρος, 2, met „den-dief-zelf”: — 1 op heeterdaad betrapt THUC. 6, 38, 16, TR. tot n. t. Joh. 8, 4; *gew.* ἐπ’ ἄ-ω op heeterdaad HDT. 6, 72, LYS. 7, 42, EUR., AR. Pl. 455, ORAT. — 2 ἄ-α ἀμπλακήματα door hem (Oedipus) zelf opgespoorde, ontdekte zonden SOPH. Ant. 51.

αὐτό-χειρ, ειρος, eigenhandig: — 1 met eigen hand volbrengend, handelend, heerschend AESCH. Supp. 592, SOPH. Ant. 306, PL. — 2 *praegn.* > moordenaar SOPH. O. R. 231, 266, PL. Rep. 615 c, MEN. Sam. 216, n. t. Act. 27, 19. — 3 met eigen hand volbracht SOPH. Ant. 172, EUR.

αὐτο-χειρί, *adv.*, met eigen hand EUR. Or. 1040, LYCURG. 122.

αὐτο-χειρ-ία, ἡ, moord, zelfmoord PL. Leg. 872 b; αὐτοχειρία, *ion.* η als *adv.*, met eigen hand DEMOCR. 250 D. HDT. 1, 140; 3, 13, DEM.

αὐτό-χθονος, met zijn land AESCH. Ag. 536.

αὐτό-χθων, 2, — 1 met-, in het land geboren: inboorling HDT. 1, 171, EUR. Ion 29. — 2 ingeboren, aangeboren LYS. 2. 43.

αὐτο-χορήγητος, 2, van zelf aangericht, gééns-ceneerd PL. Ax. 371 d.

αὐτο-χόωνος, 2, uit één en dezelfde vorm, in éénsgesgoten Ψ 826.

(bij χᾶνο-: χέω = ξέωνον: ξέω; *contr.* -χῶνος en met *diectasis* voor het vers gerekt gesproken = -χῶνος, *vgl.* χῶανος Σ 470 smeltkroes).

αὐτό-χρομα, *adv.*, inderdaad, heelemaal SOPH. Ichn. 38 D., AR. Eq. 78, LUC.

αὐτό-χρους, met eigen-, één kleur PLUT.

αὐτο-ψ/ία, ἡ, zien met eigen oogen LUC.

αὐτως, — 1 juist, *vgl.* αὐτός zelf, ὡς αὐτως Γ 339; ρ 309. — 2 juist zooals vroeger > heelemaal Z 400, Ψ 268. — 3 juist zῶό, zῶό E 255, Σ 198. — 4 zῶό, zonder meer, zῶό maar Ψ 621, A 133, ξ 151. — 5 in den blinde: > zonder reden B 342, A 388. — 6 vergeefs Σ 584. (Mogelijk is deze bet. ouder en staat zij inderdaad met de oudste bet. van αὐτός: αυ- daarginds, weg- (*msch.* ο lat. au-fero, enz.) in verband. Daarvoor pleit de *ajf.* reeds bij IBYCUS αὔσιος = τᾶσιος, vergeefs, *z. alb.* hut vergeefs). Ook ATT., *spec.* TR.

(v. αὐτός met teruggetrokken accent *vgl.* δμως toch: δμός).

αὐχ-αλέος, pochend XENOPHAN. 3, 5 D.

αὐχεν-ίζω, onthalzend SOPH. Ai. 298.

αὐχέν-ιος, van den hals γ 450, COM.

αὐχέω, — 1 met zelfvertrouwen zeggen, verkondigen AESCH. Pr. 338, EUR. Heracl. 832. — 2 pochen, pralen HDT. 2, 160, EUR. Alc. 95 tot n. t. Jac. 3, 5. — 3 wanen AESCH. Prom. 683, Ag. 506.

(: εὔχομαι *z. d.*; W. *μεθ*^h- met ^a en ^e prothese. *Vgl.* bet. v. εὔχομαι en εὔχετάω).

αὐχμημα, τό, — 1 roem, glorie PIND. P. 1, 92, SOPH. O. C. 713. — 2 pochen, trots THUC. 7, 66, 14, PL. AX. 365 a.

αὐχῆν, ἐνος, ὄ, — 1 nek E 147, ι 372, HDT. — 2 *overdr.* landengte HDT. 6, 37, XEN. An. 6, 2, 3, POL. — 3 zeeëngte AESCH. Pers. 72. — 4 dal HDT. 4, 89; 7, 223.

(*onz.*; *msch.* nek als drager van het juk of van het hoofd. Bij W. *uegh-*: lat. *veho*, z. ὄχος, *αυχ-ην*, met dezelfde prothese als bij *αυχέω*: W. *ueg^h-*).

αὐχησις, ἡ, pocherij THUC. 6, 16, 13.

αὐχμᾶω, = *volg.*, LUC.

αὐχμῆω, droog, dor > vuil zijn ω 250, AR. Nub. 920, PL. Phaedr. 251 d, LUC., PLUT. 187 d.

αὐχμηῆεις, 3, = αὐχμηρός, HYMN. 18, 6.

αὐχμηροκόμης, met droog haar com.

αὐχμηρός, 3, — 1 dor, uitterend νόσος EMPED. 121, 3, dor PL. Leg. 671 b, EUR. — 2 *v. d. huid*: onverzorgd, vervuuld PL. Symp. 203 c. — 3 verwilderd N. T. 2 Petr. 1, 19.

αὐχμός, ὄ, — 1 droogte, droge tijd EMPED. 111, 6 D., HDT. 1, 13, AR. Nub. 1120. — 2 dorheid, onvruchtbaarheid PL. Men. 70 c. — 3 vervuiling PL. Rep. 614 d. — 4 armoede AR. Pl. 839.

(*naast saus-* z. *aōs* droog ook *saugh-* droog, dor, mager, *vgl. msch.* o.i.nd. *süksma-* mager, fijn, evenals *ā*. < **sau|ūgh(ē)s-mo-*).

αὐχμώδης, — 1 droog HDT. 1, 142. — 2 verwilderd EUR. Or. 223.

αὐω, vuur halen ε 490.

(< **aus-ō*, z. lat. *haurio* <*(h)aus-io, o.n. ausa scheppen).

αὐω, *impf.* αὐε, *aor.* αὐσε. — 1 roepen Γ 81; στεναγμὸν EUR Supp. 800. — 2 iemd roepen Λ 461.

(z. *αὐτή*; klanknabootsend, met het element *iū* αὐ-*io*, z. lat. *iūbillum* < ig. *iū + dha-to-m* vreugdekreet).

ἀφ-άβρωμα, τό, een vrouwenkleed PLUT. 259 a.

ἀφ-αγιστεύω, door bepaalde riten een ζῆγος, bezoedeling vermijden SOPH. Ant. 247 (*zoo Jebb*), *vgl. v.* 256: ζῆγος φεῖλοντος.

ἀφ-αγιζομαι, zich reinigen EUR. Alc. 1146.

ἀφ-ᾶδ-ία, ἡ, verdriet, vijandschap com.

ἀφ-αίρεισις, ἡ, — 1 het wegnemen PL. Phil. 19 e, PLUT. — 2 abstractie ARISTOT.

ἀφ-αίρέω, — 1 wegnemen ι 313, ξ 455, *alg. tot* N. T. Hebr. 10, 4. — 2 afhouden N. T. Mt. 26, 51. — 3 *med.* voor zich wegnemen, τί τινος χ 219, *vaak* τινά τι A 182, HDT. 1, 89, ATT. (*beide constr.*). — 4 iets verwijderen THUC. 4, 134, 35, SOPH. Ph. 1303, POL. — 5 εἰς ἐλευθερίαν τινα, iemd vrijmaken PL. Leg. 914 e, ORAT., PLUT. Caes. 14.

ἀφάκη, ἡ, molsla THEOPHR.

ἀφ-ἄλλομαι, wegspringen AESCH. Pers. 305, AR. Nub. 147, PLUT.

ἀ-φᾶλος, 2, zonder helmkam K 258.

ἀφ-αμαρτάνω, — 1 missen, niet raken, τινος © 119. — 2 missen, verliezen E 411.

ἀφ-αμαρτο-επής, het juiste woord niet treffend: vol dwaze woorden Γ 215 (*vgl.* N 824, λ 511).

ἀφ-ανδάνω, mishagen π 387, HDT. 2, 129, SOPH. Ant. 501.

ἀφάνειᾶ, ἡ, — 1 onbekend zijn PIND. I. 3, 49. — 2 onzichtbaar worden: ondergang AESCH. Ag. 384. — 3 onaanzienlijkheid THUC. 2, 37, 2.

ἀ-φάνης (φάνω), *adv.* ὤς, zich niet vertoonend: — 1 onzichtbaar, donker PIND. fr. 207, *v. d. Tartarus*. — 2 onzichtbaar, verborgen HERACL. 54 D., HDT. 6, 76, AESCH. Sept. 860, SOPH. O. C.

1556 tot N. T. Hebr. 4, 13. — 3 onzeker THUC. 1, 42, 25. — 4 geheim ANTIPH. 5, 59. — 5 heimelijk, onbemerkt THUC. 1, 68, 20, XEN. An. 4, 2, 4. — 6 niet meer gezien: verdwenen XEN. An. 1, 4, 7, PAP.

ἀφ-αν-ίζω, — 1 onzichtbaar maken PL. Phil. 42 a. — 2 *spec.* begraven HDT. 3, 126, XEN. Mem. 1, 2, 53. — 3 verduisteren XEN. Oec. 14, 2. — 4 verborgen PL. Crat. 418 b. — 5 *praegn.* doen verdwijnen: dooden, verdelgen PL. Symp. 190 c. — 6 verteren ATT. tot N. T. Mt. 6, 19. — 7 *spec.* πρόσσωπον vertrekken, versomberen N. T. Mt. 6, 16.

ἀφάνισις, ἡ, — 1 het verdwijnen HDT. 4, 15. — 2 vernietiging AR. Nub. 764, PL.

ἀφ-ανισμός, ὄ, verduistering Ltr.

ἀφ-ανιστής, ὄ, verwoester PLUT.

ἀφ-αντασιώτος, zonder fantasie PLUT.

ἀφάνταστος, 2, = *voorg.*, PLUT.

ἀφ-αντος, 2, onzichtbaar, verborgen, spoorloos Z 60, PIND. O. 1, 47, v.-socr., SOPH. O.R. 560, Ph. 297, N. T. Luc. 24, 31.

ἀφ-άπτω, — 1 knopen HDT. 4, 98. — 2 op hangen HDT. 2, 121, 4, THEOCR. 21, 52.

ἀφαρ, *adv.*, — 1 terstond § 409, PIND. N. 1, 40, EMPED. 25, 6 D., AESCH. Pers. 469. — 2 > zonder aarzelen A 418. — 3 (*vgl.* αὐτίκα), al dadelijk N 814.

(: *ἀφω*, oude *ryn-stam*).

ἀφαρεύς, ὄ, achtervin ARISTOT.

ἀφάρκη, ἡ, *altijd* groene boom THEOPHR.

ἀφ-αρκίτος, z. ἀφρακτος.

ἀφ-αρπάζω, — 1 afrukken N 189. — 2 wegnemen SOPH. Tr. 548, AR. Pl. 677, XEN. Hell. 5, 4, 17.

ἀφάρτερος (ἀφαρ), sneller Ψ 311.

ἀφάρσια, ἡ, sprakeloosheid EUR., AR. Th. 904, PL. Phil. 21 d.

ἀφάσσω, betasten HDT. 3, 69, AP. RH.

(: *ἄπτω* [z. d. ἀφ-ακ-, *vgl.* s.v. ἀλλάττω] = *δοναῖ*: *δονέω*, enz.).

ἀφ-ᾶτος, 2, — 1 niet besproken HES. O. 3. — 2 onuitsprekelijk: buitengewoon HDT. 7, 190, SOPH. O. R. 1314.

ἀφ-αναίνω, — 1 drogen THEOPHR. — 2 *pass.* versmachten AR. Eccl. 146.

ἀφασρός, zwak, krachteloos H 235, υ 110, PIND. P. 4, 272, XENOPHAN. 9 D., SOPH. O. C. 1018, ARISTOT.

(*onz.*; uit *ἀφ-ανσ-ρο-*: *αἶος*, *dus*: uitgedroogd, vermagerd? Voor *-σρ-*, z. *αἶστρον*).

ἀφ-αῦω (z. αὐός), braden (*eig.* roosteren) AR. Eq. 394.

ἀφάω (ἀφή), betasten Z 322, HDT. 3, 69.

ἀφ-εγγής, εος, — 1 zonder licht SOPH. O. C. 1549, EUR. — 2 onduidelijk, vaag AESCH. Pr. 115. — 3 somber, onheilbrengend SOPH. OC. 1481.

ἀφ-εδρών, ὠνος, ὄ, darm (*and.* beerput) N. T. Mt. 15, 17.

ἀφειδ-έω, — 1 niet sparen THUC. 2, 43, 3, SOPH. El. 980, LYS. 2, 25, Ltr. — 2 niet spaarzaam zijn: kwistig, roekeloos omgaan met, τινος, SOPH. Ant. 414 (P?); z. ἀφειδής.

ἀφειδής, *adv.* ὤς, zonder sparen: — 1 zonder iemd te sparen, > meedoogenloos, τινος HDT. 9, 39, DEMOCR. 159 D., XEN. An. 1, 9, 13, — 2 zonder iemd, iets, spaarzaam te gebruiken AESCH. Ag. 195, THUC. 4, 26, 8 = zonder zich te ontzien. — 3 *vand.* onvoorwaardelijk, met toewijding DEM. 18, 88. — 4 zonder ontzag voor = niet lettend op AP. RH. 4, 1252. — 5 rijkelijk HDT. 1, 163.

ἀφειδ-ία, ἡ, — 1 vrijgevigheid PL. Def. 412d, PLUT. — 2 meedoogenloosheid N. T. Col. 2, 28.

ἀφ-ελεῖᾶ (z. *volg.*), ἡ, eenvoud POL., PLUT.

ἀφελής (z. φελλεύς), *adv.* ὤς, — 1 *eig.* zonder

steenen: effen AR. Eq. 527. — 2 zonder gebreken SOL. — 3 zonder relief, -versiering, niet opgelegd: eenvoudig PLUT. Lyc. 21, LUC.

ἀφ-ελκώ, (*van een wond*) het vel-; alg. de bast afhalen ARISTOT., THEOPHR.

ἀφ-έλκω, — 1 wegsleepen, -rukken HDT. 3, 48, THUC. 2, 93, 10, PL. Prot. 319 c, EUR., XEN. — 2 onttrekken, opslurpen AESCH. Eum. 184. — 3 med. (*een foudraal*) aftrekken AR. Ach. 1120.

ἀφ-ελδότης, ἡ, eenvoud n. t. Act. 2, 46.

ἀφ-ερος, ἀφρος PIND. fr. 219, τό, groote voorraad, rijkdom A 171, HES. O. 24, bij HES. O. 24, CALL.). (*msch. aeol. * < sm-g*hen-, vgl. o.ind. ghana-dikke massa = φόνος II 162, εὐ-θενής, overvloedig, lit. ganā genoeg*).

ἀφ-ερκτος, uitgesloten AESCH. Ch. 446.

ἀφ-ερμηνεύω, — 1 vertolken PL. Soph. 246e. — 2 uitvoerig weergeven PL. Leg. 660 b.

ἀφ-ερπυλλώ, in tijd veranderen THEOPHR.

ἀφ-έρπω, heengaan SOPH. Tr. 815.

ἀφ-ερος, onverdragelijk AESCH. Ag. 395.

ἀφ-εστ-μος, ἡμέρα, = dies nefastus ARISTOT. A. II. 43, 3.

ἀφ-εσις, ἡ, — 1 weglaten gaan, vrijlaten DEM. 18, 77, POL. tot n. t. Luc. 4, 18. — 2 afschieten, v. geschut POL. 27, 9. — 3 ontspanning, vand. genezing HIPPOCR. — 4 spec. wegzenden v. e. vrouw: echtscheiding PLUT. — 5 kwijtschelden; *overdr.* vergeven, v. e. schuld PL. Leg. 869 d, DEM.; n. t. vaak v. d. vergewij der zonden: Mt. 26, 28. — 6 afstand, beschikbaarstelling, v. land PAP. — 7 techn. schutsluis PAP. — 8 bijenzwerm ARISTOT. (*z. lat. exāmen: āgo*).

ἀφ-εσμός (ἡμι), ὁ, bijenzwerm ARISTOT.

ἀφ-εστῆς (: ἡμι of W. sed- zitten?), οὐ, ὁ, voorzitter v. d. raad te Cnidus PLUT. QU. Gr. 4; = ἀ-τήρ, G. D. 3505.

ἀφ-ετης, οὐ, ὁ, — 1 kanonnier POL. — 2 chef („starter“?) der epheben te Athene INSCR.

ἀφ-ετος, 2, — 1 losgelaten: vrij AESCH. Pr. 666; *overdr.* wijdloopig LUC. Dom. 7. — 2 spec. van de heilige kudde, die vrij rondzwierven PL. Prot. 320 a, Critias 119 d. — 3 *overdr. v. menschen*; in heiligen dienst EUR. Ion 822. — 4 heilig PLUT.

ἀφ-ευκτος, onvermijdelijk Ltr.

ἀφ-εύρεμα, τό, tekort, en ἀφ-ευρίσκω, een tekort constateeren PAP.

ἀφ-εύω, — 1 zengen AESCH., AR. Eccl. 13, Th. 216. — 2 braden AR. Pax 1144 (?).

ἀφ-εψις, ἡ, het afkoken THEOPHR.

ἀφ-έψω, ion. ἀπ-έψω, koken HDT. 1, 188; 2, 94, AR. Eq. 1321.

ἀφή (ἀπτω), ἡ, — 1 verbinding, samenhang n. t. Eph. 4, 16, PLUT. — 2 het aanraken: tastzin PL. Rep. 523 e. — 3 het in de snaren grijpen PLUT. — 4 het (licht) aansteken HDT. 7, 215.

ἀφ-ηγέομαι, — 1 zich aan de spits bevinden: afmarcheeren PL. Leg. 760 d, XEN. Hell. 5, 1, 8. — 2 den weg wijzen: voorschrijven PL. Leg. 845 e. — 3 vertellen HDT. 1, 24, EUR. Supp. 186.

ἀπ-ήγημα, τό, ion., verhaal HDT. 2, 3.

ἀφ-ήγησις, ion. ἀπ-ήγγ. ἡ, verhaal HDT. 2, 70, LUC.

ἀφ-ήδύω, — 1 verzoeten LUC. Amor. 3. — 2 verzachten PLUT.

ἀφ-ηθέω, doorzeven THEOPHR.

ἀφ-ήκω, komen ANTIPII. 15 D. PL. Rep. 530 e.

ἀφ-ήλιξ, ικος ion. ἀπ-ήλιξ, — 1 oud HYMN. Cer. 140, HDT. 3, 14 (*comp. -ικέστερος*), LUC. — 2 minderjarig (*tot 14 jaar*) PAP.

ἀφ-ημαι, afgezonderd zitten O 106.

ἀφ-ημερεύω, overdag weg zijn DEM. 18, 37.

ἀφ-ήμερος, overdag afwezig PAP.

ἀφ-ηνιάζω, — 1 de teugels in den bek nemen, op hol slaan LUC. D. Deor. 25. — 2 *overdr.* ongehoorzaam zijn, τινοσ LYG.

ἀφ-ησυχάζω, rustig worden HIPPOCR.

ἀφ-ήτωρ (ἀφ-ήμι), ὁ, boogschutter I 404.

ἀφ-ηθαρσία, ἡ, — 1 onbedorvenheid n. t. Eph. 6, 24. — 2 onvergankelijkheid PLUT., n. t. 1 Cor. 15, 42.

ἀφ-ηθαρτος, 2, — 1 onbedorven n. t. 1 Petr. 3, 4, PLUT. — 2 onvergankelijk v.-socer., n. t. Rom. 1, 23, PLUT.

ἀφ-ηθαικτος, 2, — 1 sprakeloos AESCH. Eum. 245, — 2 stil SOPH. O. C. 155. — 3 onuitsprekelijk PL. Soph. 238 c.

ἀφ-ηθίτος, 2, — 1 niet te vernietigen ι 133, πῦρ AESCH. Ch. 1037, γῆ SOPH. Ant. 339. — 2 onvergankelijk I 413; B 46 *adv.* -ov, PIND. P. 4, 291, KRITIAS 15, 17 D., AESCH. Eum. 724.

ἀφ-ηθογγοσ, 2, — 1 zonder geluid HYMN. Cer. 198, HDT. 1, 116, AESCH. Pers. 602, SOPH. Ai. 311, EUR. — 2 ἀ-α γράμματα, medeklinkers PL. Crat. 424 c.

ἀφ-ηθόνητος, 2, — 1 niet benijd PIND. O. 11, 7, AESCH. Ag. 939. — 2 niet benijdend PIND. O. 13, 25.

ἀφ-ηθον-ία, ἡ, — 1 het gaarne van eigen bezit mededeelen, gaarne gunnen PL. Prot. 327 b. — 2 overvloed PIND. N. 3, 9, EMPED. 78 D., PL. Ap. 23 c, XEN. An. 7, 1, 33.

ἀφ-ηθονος, 2, adv. ωσ, zonder nijd: — 1 niet afgunstig HYMN. 29, 16, PIND. O. 6, 7, PL. — 2 mild PIND. O. 2, 104. — 3 λευκόν, rijkelijk opbrengend PL. Soph. 222 a. — 4 rijkelijk: ontzaglijk veel of groot PIND., HDT. 2, 6, AESCH. Ag. 305, enz. — 5 *pass.* niet benijd AESCH. Ag. 471.

ἀφ-ηθορ-ία, ἡ, onbedorvenheid n. t. Tit. 2, 7.

ἀφ-ηδρόω, bij training zweeten ARISTOT.

ἀφ-ηδρύμα, τό, copie, nabootsing PLUT.

ἀφ-ηδρῦσις, ἡ, inwijding van een beeld (copie), tempel PLUT.

ἀφ-ηδρύω, verplaatsen EUR. Hel. 273.

ἀφ-ηδρωσις, ἡ, het zich in het zweet turnen ARISTOT.

ἀφ-ηερός, — 1 weer heiligen, reinigen med. AESCH. Eum. 451. — 2 (in)wijden PLUT.

ἀφ-ηέρωσις, ἡ, (in)wijing PLUT.

ΑΦ-ΙΗΜΙ (-ι), *met dubb. augm. impf.*: ἡφίει THUC. 2, 49, 24; XEN., ἡφιε n. t. Mc. 1, 34. — **Act.**: 1 wegzenden, weg laten gaan A 25, alg. — 2 *praegn.* weggagen B 263; verstooten HDT. 5, 39, n. t. 1 Cor. 7, 11. — 3 *verzw.* laten gaan Y 464; vrijlaten PL. Rep. 591 a tot PAP., n. t. — 4 v. dingen: wegwerpen, afschieten (*met een doel*), vgl. ἀφ-ήτωρ, Φ 590, alg.: HDT. 8, 52, SOPH. Ant. 1085. — 5 weggooien = laten schieten, uit handen geven, ὅπλα PL. Leg. 944 c. — 6 laten vallen M 221, η 126. — 7 kwijt raken, verliezen, μένος N 444, δῖον A 642. — 8 laten zakken, ἰστόν A 434. — 9 *overdr.* laten varen, *καίρον* ATT.; buiten beschouwing laten SOPH. El. 1288. — 10 laten varen: vergeven, *straf* ATT.; *schuld als zonde* n. t. Mt. 9, 6. — 11 kwijt schelden, *schulden* Mt. 6, 12; 18, 27. — 12 *verzw.* verlaten, achterlaten, overlaten n. t. Mt. 4, 11 en 20. — 13 laten varen: opgeven HDT. 8, 49, n. t. Apoc. 2, 4. — 14 *alg.* toelaten, laten, *ook met acc. c. inf.* Mt. 8, 22. — 15 *act. intr.* (vacūv), uitzeilen HDT. 7, 193, THUC. 7, 19, 8. — **Med.**: 16 van iets loslaten, *zijn eigen armen* ψ 240. — **Pass.**: 17 zich van iets scheiden SOPH. O. R. 1521. — 18 van

iets, τινος, zich losmaken = iets opgeven THUC. 2, 60, 6.

ἀφ-ικάνω, (aan)komen Z 388, ξ 159.

ἀφ-ικνεύομαι, *ιον. ἀπ-ικ-, f.-ίξομαι, aor. -ίκομην, pf. -ίγαμι*, THEOCR. 11, 42 (en 15, 149?) 2 S. *Imp. Aor.* ἀφ-ικνε-σο, *dus met -σο opnieuw versterkt.* — 1 a a n k o m e n, *sinds* K 281 *enz. alg.*, HDT., ATT., N. T. Rom. 16, 9. — 2 geraken, terechtkomen, in vriendschappelijke of vijandelijke verhouding, *διὰ μάχης τινι* HDT. 1, 169, *εις λόγους* 2, 28., *εις δόλγον & met inf.* bijna . . . THUC. 4, 129, 13. — 3 terugkomen x 420, HDT. 5, 42. — 4 treffen, *ἄλγος & τινα* Σ 395.

ἀφ-ικτωρ, ορος, ὄ, — 1 smeekeeling AESCH. Supp. 241. — 2 God der smeekeelingen AESCH. Supp. 1.

ἀφ-ιλ'ἀγάθος, vijand van het goede N. T. 2 Tim. 3, 3.

ἀφ-ιλ'άνθρωπος, zonder menschenliefde PLUT. ἀφ-ιλ'άρκωρος, niet geldgierig N. T. Hebr. 13, 5.

ἀφ-ιλ'άσχυροι, kalmeeren PL. Leg. 873 a.

ἀφ-ιλητος, niet bemind SOPH. O. C. 1702.

ἀφ-ιλ-ία, ἡ, geen vrienden hebben Ltr.

ἀφ-ιλ'δόξος, niet eerzuchtig CIC.

ἀφ-ιλ'όκαλος, de schoonheid niet liefhebbend PLUT.; -ία, ἡ, com.

ἀφ-ιλ'όλογος, 2, ongeletterd PLUT.

ἀφ-ιλ'όν(ε)ικος, *adv. ως*, zonder eer- of twistzucht POL., LUC.

ἀφ-ιλο/πλουτ-ία, ἡ, geld versmaden PLUT.

ἀφ-ιλος, 2, — 1 zonder vrienden AESCH. Ch. 295, SOPH. Ph. 228, EUR., PL. Leg. 730 c. — 2 niet welgevallig SOPH. O. C. 1237. — 3 vijandig AESCH. Sept. 522, PL. Rep. 580 a.

ἀφ-ιλο/σοφ-ία, ἡ, afkeer van de wijsbegeerte PL. Def. 415 e.

ἀφ-ιλό-σοφος, onphilosophisch PL. Soph. 259 c, POL.; = φητος, D. H.

ἀφ-ιλό-στοργος, niet liefhebbend PLUT.

ἀφ-ιλό-τιμος, *adv. ως*, zonder eerzucht, -eergevoel ISAE. 7, 35, ARISTOT., Ltr.; -ία, ἡ, ARISTOT.

ἀφ-ιλο/χρηματ-ία, ἡ, = πλουτία, PLUT.

ἀφ-ιξις, ἡ, — 1 aankomst HDT. 1, 69, ATT.: Lys., PL. — 2 terugkomst PL. Leg. 868 a. — 3 vertrek DEM., N. T. Act. 20, 29.

ἀφ-ιππάζομαι, wegrijden PLUT. Aemil. 19, LUC.

ἀφ-ιππέω, terugrijden XEN. An. 1, 5, 12.

ἀφ-ιππ(ε)ία, ἡ slecht paardrijden XEN. Hipp. 8, 13.

ἀφ-ιππος, 2, — 1 onbedreven in het rijden PL. Prot. 350 a. — 2 voor ruiterij ongeschikt XEN. Hell. 3, 4, 12, PLUT.

ἀφ-ιπταμαι, wegvliegen EUR. Iph. A. 1608, LUC.

ΑΦ-ΙΣΤΗΜΙ(-Υ.), Act.: afzonderlijk-, weg doen staan: — 1 verwijderen, een beantebite dwingen a f t e t r e d e n, afzetten XEN. Hell. 7, 1, 45. — 2 verwijderen: vervreemden, *τινά τινος* PL. Epin. 975 a. — 3 afvallig maken, v. *individuen en van staten* HDT. 8, 19, LYS. 3, 22 tot N. T. Act. 5, 37. — 4 scheiden PL. Polit. 282 b. — 5 gescheiden opstellen XEN. Hell. 7, 5, 23. — 6 act. *intr.* zich terugtrekken HDT. 9, 23. — 7 afweren THUC. 1, 93, 15. — 8 af-wegen, z. *ιστημι*, XEN. Symp. 2, 20; *med.* voor zich laten afwegen, -betalen N 745, DEM. 49, 52. — *Intr. refl.:* 9 zich verwijderen, *nl.* zich op een afstand opstellen Ψ 517; > weggaan, *vaak* N. T.: Luc. 2, 37. — 10 terugdeinzen enz. Γ 33. — 11 spec. *afvallen*, (*ἀπό*) τινος HDT. 2, 162; > overloopen THUC. 1, 101, 24, POL. tot N. T. Luc. 8, 13. — 12 aflaten van iem of iets, afzien

van SOPH. El. 776, PL. Leg. 698 e, DEM., POL., N. T. Act. 5, 38. — 13 zich onttrekken aan, τινος LYS. 3, 22, ISOCR. 4, 38, *vgl.* XEN. An. 2, 5, 7. ἀφλαστον, τό, knop als uitlooper der boorden van de galei O 717, HDT. 6, 114, Ltr.

(naast θλάω *ion. dor. φλάω*, *aor. p. ἐφλάσθην* verbrijzelen. *Het &, soms met een kop versierd, was heilig en beschermde het schip voor verbrijzeling, & > lat. aplustre*).

ἀφ-φλέγμαντος, 2, — 1 niet ontstoken ARISTOT. — 2 ontsteking tegengaande THEOPHR.

ἀφ-φλεκτος, 2, — 1 onverbrand EUR. Hel. 1334. — 2 niet op vuur klaargemaakt AP. RH.

ἀφλοισμός (*vgl.* πολύφλοισθος; **sm.* + : W. *bhel*-opzwellen), ὄ, schuim O 607.

ἀφνειός (: ἀφνεος; < *ἀφνεσ-ιο-), 2, rijk α 165, 232, HES., THEOCR. 24, 106.

ἀφνεός, = *voorg.*, PIND. N. 7, 11, THEOGR. 188, AESCH. Peirs. 3, SOPH. El. 457.

ἀφνήμων, 2, = ἀφνειός, ANTIMACHUS.

ἀφνω, *adv.*, plotseling AESCH., THUC. 2, 90, 23; 4, 104, EUR. Med. 1205, N. T. Act. 2, 2.

(: ἀφαρ, *vgl.* ἐξαίφνης *naast* ἐξαπίνης *onverwacht; ἐξαίφνης* < *ἐκ+σαιοπ-νης: *αἴψα* met den bekende overgang *πον > φν.* Z. bij *αἴψης*: *lat. saepio. Semas. is dus *ἐκ-σαιοπ-νης* met *lat. ex-templo* dadelijk te vergelijken. ἀφαρ: ἀφνω wijzen op een ouden *rjn* *stam:* *saps: r|n-*, die in zijn eenvoudigsten vorm in *ἐκ-σαιοπ-νης* wordt aangeliefen. Of *sapi-* ~ *saip-*. *Vgl. s.v. κραυπάλη* en *ἀκραιφνης* en *ἐτάρος* *naast* *ἐταῖρα* (< *αρ-ῖα*), waardoor weer *ἐταῖρος* ontstond?).

ἀφρόρητος, zonder vrees SOPH. O. R. 886.

ἀφροβ-ία, ἡ, onverschrokkenheid PL. Leg. 649 a.

ἀφροβος, 2, — 1 zonder vrees PIND. I. 4, 40, PL. Lach. 197 b, N. T. Luc. 1, 74. — 2 niet te vreezen AESCH. Pr. 901, SOPH. Ai. 366.

ἀφροβό-σπλαγχνος, 2, met onverschrokken gemoed AR. Ran. 496.

ἀφ-οδεύω, zijn behoefte doen Ltr.

ἀφ-οδος, ἡ, — 1 aftocht XEN. An. 6, 2, 13. — 2 terugtocht XEN. — 3 „retrade” AR. Eccl. 1059.

ἀφ-οιβαντος, ongereinigd AESCH. Eum. 237.

ἀφ-ομοίω, — 1 nabootsen, weergeven PL. Crat. 424 d, XEN. Eq. 9, 9, PLUT. — 2 vergelijken PL. Rep. 517 b. — 3 gelijk maken N. T. Hebr. 7, 3.

ἀφ-ομοίωμα, τό, afbeelding PL. Rep. 395 b.

ἀφ-ομοίωσις, ἡ, het afbeelden PLUT.

ἀφ-οπλιζώ, — 1 ontwapenen LUC. D. Deor. 19, 1. — 2 *med.* zijn wapenen afleggen Ψ 26.

ἀφ-οράω, — 1 van verre zien HDT. 4, 22. — 2 naar iets zien THUC. 7, 78, 1, DEM., N. T. Hebr. 12, 2. — 3 overzien N. T. Phil. 2, 23. — 4 zijn gelaat afwenden XEN. Cyr. 7, 1, 36.

ἀφ-όρητος, 2, — 1 onverdragelijk HDT. 4, 28, THUC. 4, 126, 2. — 2 niet gedragen LUC.

ἀφ-ορ-ία, ἡ, onvruchtbaarheid PL. Rep. 546 a.

ἀφ-ορίζω, — 1 met palen, ὄποι, afzetten PL. Critias 110 d; *praegn.* veroveren ISOCR. 5, 120; *ook med.* voor zich een studieterrein afbakenen PL. Soph. 231 e; *spec. van de met hypotheek bezwaarde stukken grond* DEM. 49, 61. — 2 > „beperken”, verkleinen EUR. Alc. 31. — 3 over de grens zetten: verjagen EUR. Hec. 940 (*tmesis*), N. T. Luc. 6, 22. — 4 paal en perk stellen: eindigen ISOCR. 15, 58 *med.*, POL. — 5 afzonderen PL. Symp. 205 c, *ook med.*, *alg. tot* N. T. Mt. 13, 49. — 6 *vand.* uit(ver)-kiezen N. T. Gal. 1, 15. — 7 *ook med.*: omschrijven, definiëren PL. Charm. 173 e.

ἀφορισμός, ὁ, — 1 bepaling THEOPHR. — 2 aphorisme HIPPOCR.

ἀφορμάω, opbreken, -trekken: — 1 *tr.* ondernemen, πείρων SOPH. Ai. 290. — 2 wegtrekken THUC. 4, 78, 5, EUR. Tr. 939, XEN., POL. — 3 *meest pass. intr.:* B 794, δ 748, SAPPHO 28, 7 ALD., PIND., THUC. 7, 74, 11, AR., POL. — 4 losbarsten, *v. onweer* SOPH. O. C. 1470.

ἀφορμή, ἡ, — 1 uitgangspunt: operatiebasis THUC. 1, 90, 4. — 2 causaal uitgangspunt: aanleiding ISOCR. 4, 61, DEM. 1, 23, Ltr. — 3 finantieel uitgangspunt: bedrijfskapitaal XEN. Mem. 2, 7, 11, DEM. 36, 44: πίστις ἀ. μεγίστη πρὸς χρηματισμόν, crediet is het beste kapitaal voor een fin. onderneming. — 4 gelegenheid n. t. 2 Cor. 5, 12, EPIOT. 4, 1, 51. — 5 *vand.* steun, hulpmiddelen EUR., Med. 342. — 6 *Stoisch:* afkeer, afkeerig maken PLUT.

ἀφορμίζω, zonder eitherbegeleiding AESCH. Eum. 332.

ἀφορμίζομαι, laten uitvaren EUR. Iph. T. 18.

ἀφορμος, ontvluchtend SOPH. O. C. 234.

ἀφορολόγητος, vrij van schatting Ltr.

ἀφορος, 2, — 1 onvruchtbaar HDT. 2, 156, XEN. Oec. 20, 3, PLUT. — 2 onvruchtbaar makend Eum. 784.

ἀφοσιώω, — 1 weer gewijd, rein maken, πόλιν, door offers na schuld PL. Leg. 873 b, Euthyphr. 4 c, AESCH. 3, 120. — 2 *med.* zich en het zijne reinigen PL. Leg. 874 a, DEM., Ltr. — 3 *vand.* iets zondigs schuwen PL. Phil. 12 b, PLUT. — 4 eigen bezit heiligen = wijden HDT. 1, 199. — 5 *vand.* een verplichting tegenover de godheid nakomen: vervullen HDT. 4, 154, 203. — 6 > slechts uiterlijk ceremonieel vervullen PL. Leg. 752 d, ISAE. 7, 38.

ἀφοσιώσις, ἡ, — 1 reiniging = boeten, *ritueel en uiterlijk:* PLUT. Eum. 12: absolutie. — 2 ijdele betuiging, τιμῆς PLUT.

ἀφραδ-έω, onbezonnen zijn I 32, η 294.

ἀφραδής (φράζω), *adv.* ὤς, — 1 onbezonnen I 436. β 282. — 2 zonder bewustzijn λ 476.

ἀφραδίη, ἡ, — 1 onbezonnenheid K 122. (AR.) Pax 1064, bij DEM. 19, 255. — 2 onbekendheid B 368.

ἀφράδμων, onbezonnen HYMN. Cer. 256.

ἀφραίω (ἀφρών), — 1 dwaas zijn H 109, PLUT. — 2 gek zijn v 360.

ἀφρακτος (φράσσω), — 1 onbevestigd AESCH. Ch. 186, THUC. 1, 6, 30. — 2 zonder bescherming, φίλων SOPH. Ai. 910 (*and.* -φρακ.). — 3 weerloos EUR. Hipp. 657. — 4 onvoorzichtig AR. Th. 581.

ἀφράσμων, *adv.*, onbedachtzaam, onbezonnen AESCH. Ag. 290, 1401. EUR. Alc. 675.

ἀφραστος, 2, *adv.*, — 1 onbemerkt HYMN. Merc. 80. — 2 onzichtbaar HYMN. Merc. 353, SOPH. Tr. 1057. — 3 onbegrijpelijk AESCH. Supp. 92, SOPH. Tr. 694. — 4 onverwacht SOPH. El. 1263, Ltr. — 5 onuitsprekelijk: geheim HDT. 5, 92, 4, AESCH. Pers. 165. — 6 onverstandig NIC. Th. 776.

ἀφρέω (ἀφρός), schuimen A 282.

ἀφρήτωρ, ορος, zonder φρήτηρ, stambroeder I 63.

ἀφρ-ίζω, schuimen SOPH. El. 719, COM., N. T. Mc. 9, 18.

ἀφρο-γενής, uit schuim geboren HES. Th. 196.

ἀφροδισι-άζω, liefdesgenot smaken, *act. v. mannen* DEMOCR. 127 D., PL. Rep. 426 a, XEN.; *med. v. vrouwen* XEN. Hieron 34.

ἀφροδισιος, 3 *dn* 2. — 1 de zinnelijke liefde betreffend SOPH., PL. Symp. 183 b. — *spec.* 2 τα ἀ-α, zinnelijke liefde v.-SOCR., PL. Prof. 353 c, *eld.* —

3 τα ἀ-α, feest v. Aphrodite XEN. Hell. 5, 44. — 4 τὸ ἀ-ov, publiek huis PAP.

Ἀφροδίτη, ἡ, — 1 Aphrodite, *godin der liefde* E 370, *alg.* — 2 schoonheid AESCH. Ag. 402, EUR. Ph. 397, LUC. Scyth. 11.
(*verm. Klein-aziat. naam: Hethitisch?*)

ἀφρον-έω, dwaas zijn O 104.

ἀφροντις, ιδος, zorgeloos EUR., PLUT.

ἀφροντιστ-έω, zorgeloos zijn, zich niet bekommeren PL. Leg. 885 a, XEN. Symp. 8, 33.

ἀφρόντιστος, adv. ὡς, — 1 ongedacht AESCH. Ag. 1377, SOPH. Tr. 366. — 2 onbekommerd XEN. Cyr. 1, 6, 42, PLUT. — 3 waanzinnig, krankzinnig SOPH. Ai. 355, THEOCR. 10, 20.

ἀφρός, ὁ, — 1 schuim, *v. water* E 599; *v. d. leeuw* Y 168, *alg.* tot n. t. Luc. 9, 39 *v. epileptici.* — 2 kuit, *v. visschen* ARISTOT.
(*< *μφρός = o.ind. abhrá. n. wolk, lat. imber.*)

ἀφροσύνη (ἀφρών), ἡ, — 1 onverstand H 110, DEMOCR. 254 D. PL. Prot. 332 e tot n. t. 2 Cor. 11, 1. — 2 dolheid XEN. Cyr. 4, 2, 41, N. T. Mc. 7, 22. — 3 onbezonnen daad π 278.

ἀφρούρητος, 2, — 1 onbewaakt PL. Leg. 760 a. — 2 zonder bezetting POL., PLUT.

ἀφρουρος, 2, — 1 onbewaakt PL. Phaedr. 256 c; zonder lijfwacht PLUT. — 2 vrij van actieven dienst en wachtdienst ARISTOT.

ἀφρώδης, 2, schuimachtig PL. Tim. 60 b, EUR. Or. 220.

ἀφρων (φρήν), ονος, 2, *adv.* ὡς, — 1 onverstandig, ondoordacht Δ 104, ψ 12; *alg.* tot n. t. Rom. 2, 20. — 2 dwaas PIND. P. 8, 74, N. T. Luc. 11, 40. — 3 zonder verstand: dolzinnig ω 761.

ἀφ-υβρίζω, — 1 uitrazen COM. — 2 zijn overmoed botvieren PLUT.

ἀφύδιον, τό, *dem.* v. ἀφύη. COM.

ἀφ-υδραίνω, afwasschen EUR. Ion. 97. (P)

ἀφύη (?), ἡ, ansjovis COM., LUC. Pisc. 48.

ἀφυής, 2, *adv.* ὤς, — 1 zonder normalen bouw: leelijk XEN. Cyr. 2, 3, 7. — 2 zonder aanleg, gaven DEMOCR. 85 D., PL. Phaedr. 96 c, Symp. 218 a.

ἀφυία, ἡ, ongeschiktheid PLUT., LUC.

ἀφυκτος, 2, *adv.* ὡς, — 1 niet te ontvlieden PIND. I. 7, 65, HDT. 9, 116, AESCH. Pr. 903, SOPH. Ph. 105. — 2 *overdr.* ἄ-ov, lastige, strikvrraag PL. Theaet. 165 b. — 3 > onoverwinnelijk AESCHIN. 3, 17. — 4 *act.* niet ontvluchtend AR. Nub. 1047.

ἀφ-υλακτέω, uitblaffen LUC. Amor. 17.

ἀφυλακτ-έω, niet op zijn hoede zijn: veronachtzamen XEN. An. 7, 8, 20, POL.; *pass.* onbewaakt zijn POL.

ἀφύλακτος, 2, *adv.* ὡς, — 1 onbewaakt HDT. 3, 70, ATT.: THUC. 2, 13, 14. — 2 zich niet hoedend: zorgeloos HDT. 9, 116, THUC. 7, 29, 32, XEN. — 3 zonder zorgen: rustig AESCH. Ag. 337.

ἀφυλαξία, ἡ, — 1 zorgeloosheid bij de wacht XEN. Oec. 4, 10. — 2 onvoorzichtigheid ANTIPI. 3 δ, 7.

ἀφυλλος, 2, — 1 zonder bladeren B 425, AESCH. Eum. 785, PLUT. — 2 zonder den olijftak der smeekelingen EUR. Or. 383.

ἀφύλλωτος, 2, zonder bladeren SOPH.

ἀφ-υπνίζω, wekken (EUR.) Rhes. 25, COM.

ἀφ-υπνώω, inslapen N. T. Luc. 8, 23.

ἀφυρητος, 2, ongekneet HIPPOCR.

ἀφροσγετός, ὁ, slib A 495.
(*: ἀφύσσω? msch. aeol. vorm met σγ = ξ, zooals zd = ζ, geschr. σδ z. SAPPHO ὕσδος = ὄζος, tak. Deze vorm als een compromis tusschen ἀφροσγετός, en *ἀφρο-στός? Voor de uitg. z. het synon. σαρφετός: sorbeo en πάρετος.*)

ἀ-φύσητος, niet opgeblazen HIPPOCR.
 ἀ-φυσιο-λόγητος, niet physiologisch te verklaren PLUT.
 ἀφύσσω, *f.* ξω, *aor.* ἤφυσα, — 1 (uit)scheppen A 598, HES. O. 611. — 2 doorboren (= *lat.* *haurire*) N 508. — 3 *med.* voor zich scheppen II 230, *ep.* EUR. Med. 838, LUC. — 4 met volle armen oprapen en strooien η 286.
 (< ἀφ-ύσ- : αὔσ-, *z.* αὔω, putten = *lat.* *haurio*, *vgl.* de *σ*-stam in HESYCH. ἀφ-υσμός· ἀπάντησις, *z.* ook ἐξαφύοντες ξ 95. Daarnaar -so *praes.* ἀφύσσω *en* daarnaar weer *f.* ξω *enz.*).
 ἀφ-υστερέω, — 1 te laat komen POL. — 2 τινί τι, iem. iets onthouden N. T. Jac. 4, 3.
 ἀ-φύτευτος, niet beplant XEN. Oec. 20, 22.
 ἀφύω, wit, bleek worden HIPPOCR.
 ἀφωύδης, (ἀφύη), witachtig HIPPOCR.
 ἀ-φώνητος, sprakeloos PIND. P. 4, 237, SOPH. O. C. 1283.
 ἀ-φρων-ία, ἡ, sprakeloosheid PL. Symp. 198 c. LUC.
 ἀ-φρωνος, 2, *adv.* ως, — 1 sprakeloos PIND. P. 9, 98, HDT. 1, 85, AESCH. Pers. 819, TOT N. T. 2 Petr. 2, 16. — 2 γράμμα, „stomme letter”, consonant PL. Crat. 393 d, ARISTOT.
 ἀχαίνης, ὁ, soort hert ARISTOT.
 Ἀχαιοί, οἱ, Achaïer *en* (bij uitbreiding) Griek(sch) sinds Γ 167; *f.* Ἀχαιῖς, γαῖα A 254; *subst.* het land der Achaïers Γ 75 of Grieksche vrouw I 395, *minachtend* vrouw B 235.
 ἀ-χάλινος, 2, — 1 ongetemd EUR. Herc. 383, PLUT. — 2 *overdr.* onbeheerscht PL. Leg. 701 c, EUR. Ba. 386.
 ἀ-χάλκνευτος, 2, niet gesmeed AESCH. Ch. 493, KRITIAS 20 D.
 ἀ-χαλκος, 2, zonder (metalen) schild SOPH. O. R. 190.
 ἀχάνη, ἡ, — 1 kist PLUT. — 2 een maat = 45 medimnen AR. Ach. 108 *vgl.*
 ἀ-χάνης (χαίνω), — 1 zonder (ἀ *pr.*) den mond te openen, *vaak v. verbazing* THEOPHR., LUC. — 2 met (ἀ *cop.*) geopende mond ARISTOT., PLUT. — 3 *vand.* wijd gapend (*vgl.* *chaos*) χάσμα ἀ-ές PARM. 1, 18 D., eindeloos ARISTOT.
 ἀ-χάρακτος, zonder brandmerk.
 ἀ-χαράκωτος, niet versterkt POL., PLUT. Mar. 20.
 ἀ-χάρις, ιτος, — 1 onaangenaam v 392, HDT. 1, 41, PL. Phaedr. 265 d. — 2 ondankebaar AESCH. Ag. 1545, EUR. Andr. 491.
 ἀ-χαριστ-έω, — 1 ondankebaar zijn XEN. Mem. 2, 2, 4. — 2 onwelwillend zijn PL. Symp. 186 c. — 3 *pass.* onvriendelijk behandeld worden POL.
 ἀ-χαριστ-ία, ἡ, — 1 niet bekoorlijk zijn PL. Rep. 411 e. — 2 ondankebaarheid XEN. Cyr. 1, 2, 7, DEM. EPICH. 57; *adv.* ongaarne XEN. Cyr. 7, 4, 14. — 2 ondankebaar HDT. 1, 90, XEN. Hell. 5, 2, 37 tot N. T. LUC. 6, 35. — 3 zonder dank, *pass.* XEN. An. 7, 7, 23.
 ἀ-χάριτος, slechtis HDT. 7, 156 *in superl.*: onaangenaam.
 ἀχαρνος, ook -ās, een zeevisch COM.
 ἀχάτης, ου, ὁ, agaat THEOPHR.
 ἀ-χάιμαντος, 2, zonder storm BACCH. fr. 30, 1, THEOPHR.; = ἀ-ατος, AESCH. Supp. 136.
 ἀ-χειρ, ρος, zonder handen PLUT.
 ἀ-χειρής, zonder handen BACCH. 9, 11 (?), BATR. 300.
 ἀ-χειρ-ία, ἡ, onhandigheid HIPPOCR.
 ἀ-χειρο-ποίητος, 2, niet met handen gemaakt: geestelijk N. T. Col. 2, 11, Mc. 14, 58.
 ἀ-χειρωτος, 2, — 1 onbedwongen THUC. 6, 10,

23, DIOD. — 2 niet door menschenhanden geplant SOPH. O. C. 696.
 ἀχελῶς, ὁ rivier EUR. Ba. 625.
 ἀχερδος (*z.* ἀχερωίς *en* ἀχράς), ἡ, — 1 hagedoorn ξ 10, THEOCR. 24, 88. — 2 witte perboom SOPH. O. C. 1596.
 ἀχερωίς, ἰδος, ἡ, witte populier N 389, II 482. (*msch.* ἀχερ- : Ἀχαρῶναι, Ἀχέρων, *lit.* *azeras* vijver + *ωίς*: *lit.* *ἄσις* beuk).
 ἀχέτας, PIND. fr. 139, AR. Av. 1095, EUR. El. 151, *z.* ἡχέτης.
 ἀχέυων (ἀχος), *en* ἀχέων, οντος, treurend I 612, ξ 40 ω I 567.
 ἀχέω = ἡχέω, HYMN. Cer. 497 (*andere vocaal-phase*).
 ἀχῆν, ἦνος, behoeftig THEOCR. 16, 33. (*dor.*; W. *αἰῖη*-: ἰχανῶ begeeren).
 ἀχην-ία, ἡ, gemis AESCH. Ag. 419, AR.
 ἀχθεινός, *adv.* ὧς, lastig; smartelijk; *adv.* ongaarne XEN. Mem. 4, 8, 1, EUR. Hipp. 94. (: ἄχθος, *vgl.* φαινός).
 ἀχθ-ηδών, ονος, ἡ, — 1 last AESCH. Pr. 26. — 2 bezwaarlijk zijn: tegenzin LUC. — 3 smart THUC. 2, 37, 6, PL. Crat. 419 c. (*naar μεληθ-δών en dgl.*).
 ἀχθ-ηρός, lastig COM. (*naar λυπη-ρός en dgl.*).
 ἀχθομαι (*z.* ἀχθος), *f.* ἀχθέσομαι, *aor.* ἡχθέσθην, — 1 met iets beladen zijn o 457, XENOPHAN. 1, 10 D. — 2 door iets gedrukt worden: iets zwaar opnemen A 274, N 352, HDT. 2, 103, ATT. *alg.*: AESCH. Pr. 390, PL. Symp. 173 c.
 ἀχθος, τό — 1 lading, last γ 247, HDT. 1, 80. — 2 > *overdr.* last Σ 104. — 3 bezwaar PL. Phaedr. 252 c. — 4 verdriet PIND. N. 6, 57, SOPH. Ai. 951. (: W. *ag-* vervoeren *vgl.* μόχθος : μόγος, μογέω).
 ἀχθο-φορέω, lasten, moeielijk dragen Ltr., POL., PLUT. Mar. 13.
 ἀχθο-φόρος, lastdier HDT. 7, 187.
 ἀχιλλεῖος, — 1 ἡ, *voortreffelijk* soort gerst HIPPOCR. — 2 τὸ ἀ-ον, mooi gerstebrood AR. Eq. 819.
 ἀ-χίτων, zonder χιτών XEN. Mem. 1, 6, 2, PLUT.
 ἀ-χλαιν-ία, ἡ, geen overkleed hebben EUR. Hel. 1281.
 ἀ-χλοος, niet groen wordend EUR. Hel. 1327.
 ἀχλυ/σεις, duister HDT. 5, 77.
 ἀχλός, υος, ἡ, — 1 nevel: duisternis E 127, POL. — 2 nacht van den dood II 344. — 3 nevel voor de oogen γ 321, PL. Alc. II 150 d, Ltr. tot N. T. Act. 13, 11. (: *o.pr.* *aglo* regen; *misschien* een *ἄχλος < **sm-ghu-*: χέω *vgl.* II 344, *onder invloed v.* *δμιχλη?*).
 ἀχλύω, donker worden u 406, ξ 304.
 ἀχλυ-ώδης, 2, blind HIPPOCR., ARISTOT.
 ἀχνάσθημι = ἀχθυμαι, ALCAE. 131 ALD.
 ἀχνη, ἡ, — 1 kaf E 499. — 2 schuim, *v. d. zee* Δ 426; *v. d. wijn* EUR. Or. 115. — 3 dauw SOPH. O. C. 681. — 4 rook AESCH. — 5 vlok, pluksel HIPPOCR. — 6 gruis, stof PLUT. (: **ak(e)s-nā*: *lat.* *acus*, *st.* *akes-*, *kaf*, *o.lat.* *agna* *aar*, *got.* *ahs* *aar*, *ahana* *kaf*).
 ἀχνύμαι (ἀχος), bedroefd zijn; gegriefd zijn A 103, T 57, SOPH. Ant. 627.
 ἀ-χολ-ία, ἡ, zachtmoedigheid PLUT. 608 d.
 ἀ-χολος, 2, — 1 zonder gal ARISTOT. — 2 den toorn bedwingend δ 221.
 ἀ-χολος, zonder ontspanning: onrustig ALCAE. 87 ALD. (*aeol.*; : χαλάω).

ἄχρῳμαί (ἄχρῳς), bedroefd zijn σ 256.
 ἄ-χρῳδῳς, zonder snaren ARISTOT.
 ἄ-χρῳρευτῳς, 2, — 1 niet door reidansen gevierd: somber SOPH. El 1069, EUR. — 2 niet meedansend PL. Leg. 654 a.
 ἄ-χρῳρ/ηγησ/ια, ἡ, gebrek aan de noodige middelen POL.; = -ηγια, ἡ, POL.
 ἄ-χρῳρ-ἡγητῳς, zonder middelen ARISTOT.
 ἄ-χρῳρος, 2, — 1 zonder reidansen: treurig SOPH. O. C. 1222, EUR. — 2 een afkeer van dansen toonend AESCH. Supp. 635.
 ἄ-χρῳρταστῳς, onverzadigd COM.
 ἄχρῳς, τό, — 1 smart, kommer verdriet N 581, PIND. P. 3, 50, HDT. 2, 131, AESCH. Ag. 1101, XEN. Cyr. 6, 1, 32, Ltr. — 2 leed, nood Y 298. (: got. *agis* vrees, *o.ier.* -*āgur* ik vrees).
 ἄ-χρῳῆς, onbevlekt NIC. Th. 846.
 ἄ-χρῳαντῳς, 2, vlekkeloos PL. Alc. I 113 e, EUR. Iph. A. 1574; = ἄχρῳάντῳς, CALL.
 ἄχρῳάς, ἄδος, ἡ, wilde pereboom; peer AR. Eccl. 355, ARISTOT., THEOPHR.
 (z. *ἀχερωίς en ἀχεροδός*).
 ἄχρῳαδο-πῳλῳς, ὁ, perenkoopman COM.
 ἄ-χρῳρειο-γῳλως, zonder reden lachend COM.
 ἄ-χρῳρειῳς, *ion.* ἀχρῳῆτος, — 1 onbruikbaar, nutteloos BACCH. 9, 50 HDT. 1, 191, AESCH. Pr. 363, THUC. 2, 40, 14, XEN. *tot* N. T. Mt. 25, 30. — 2 dwaas HES. O. 297. — Adv. ἄ-ov: 3 onnoodig verlegen B 269. — 4 zonder noodzaak: gemaakt, ἐγῳλάσσειν σ 163.
 ἄ-χρῳρειῳω, onbruikbaar maken POL.
 ἄ-χρῳρηματ-ια, ἡ, geldgebrek THUC. 1, 11, 8.
 ἄ-χρῳρηματίστῳς, ἡμέρα, waarop geen publieke zaken worden gedaan PLUT.
 ἄ-χρῳρήμῳτῳς, 2, zonder geld HDT. 1, 89, AESCH. Pers. 167, COM., ARISTOT.
 ἄ-χρῳρημοσύνη, ἡ, armoede ρ 502, THEOGN. 156, SOPH.
 ἄ-χρῳήμιον, arm EUR. Med. 461.
 ἄ-χρῳρήμιον, onbruikbaar THEOPHR.
 ἄ-χρῳρηστ-ια, ἡ, — 1 onbruikbaarheid PL. Rep. 489 b. — 2 het niet gebruikt worden PL. Rep. 333 d.
 ἄ-χρῳστῳς, 2, — 1 onbruikbaar, nutteloos HDT. 1, 166, PL. Lys. 204 b. — 2 niet gebruikt: niet verwezenlijkt EUR. Iph. T. 121 (?). — 3 (*teg.* χρῳστῳς) ἄ. slechtgezind HDT. 8, 142. — 4 slecht HDT. 9, 111. — 5 niet gebruikt LUC. Lexiph. 9. — 6 niet gebruikend EUR. Tr. 672 (?)
 ἄχρῳι, *bij* HOM. *en later* XEN. *tot* N. T. *voor* voc. ἄχρῳς. — Adv.: 1 geheel en al (*vgl.* *lat.* *usque*) Π 324. — Praep.: 2 m. gen. *tot* aan, *v.* *tijd* σ 270, DEM., PLUT., N. T. LUC. 1, 20. — 3 *v.* *plaats* PLUT., N. T. Act. 11, 5. *Vaak als adv. met praep.* ἄχρῳι εἰς = *usque ad* XEN. An. 5, 4, 4. — Conj.: 4 ἄ. οῶ = ἄ. τούτου ὁ, *tot* aan dat punt, dat (ὁ = *lat.* *quod*) > *totdat* HDT. 1, 117, PLUT., LUC., N. T. Act. 7, 18. — 5 *hetz.* *zonder* οῶ, XEN. An. 2, 3, 2, LUC. N. T. LUC. 21, 24. — 6 *zoo lang* als XEN. Cyr. 5, 4, 16, Ltr.
 (< **ηχρῳι*, als *korte phase bij μέχρῳι*, z.d.).
 ἄ-χρῳοίε, bleek zijn HIPPOCR.
 ἄ-χρῳους = *ion.* ἄ-χρῳοιῳς HIPPOCR.; zonder kleur = bleek ARISTOT.
 ἄ-χρῳῳς, — 1 zonder goud: arm PL. Leg. 679 b. — 2 zonder gouden sieraden PLUT.
 ἄ-χρῳωμάτίστῳς, ongeverfd ARISTOT., THEOPHR.
 ἄ-χρῳωματοῳς, kleurloos PL. Phaedr. 247 c.
 ἄ-χρῳως, ὠν, kleurloos PL. Charm. 168 d.

ἄ-χρῳοστῳς, — 1 ongeverfd PLUT. — 2 niet besmet, aangeraakt EUR. Hel. 831.
 ἄ-χρῳύλοῳς, zonder sap of smaak THEOPHR.
 ἄ-χρῳύμοῳς, = *voorg.*, ARISTOT.
 ἄχρῳρ-ικόν, τό, verplichte levering van kaf PAP.
 ἄχρῳρ-ινοῳς, van kaf, φλόξ PLUT.
 ἄχρῳριῳς = ἄχρῳρος, TAB. HERACL. 1, 139.
 ἄχρῳρμ-ιη, ἡ, hoop kaf E 502.
 ἄχρῳρμ-ιοῳς, van kaf Arat Phaen. 1098.
 ἄχρῳρ-μόῳς, ὁ, hoop kaf AR. Vesp. 1310 (?)
 ἄχρῳρο-δῳκη, ἡ, kafbak XEN. Oec. 18, 7.
 ἄχρῳρον, τό, kaf HDT. 4, 72, XEN., AR. Ach. 508 (zemelen) *tot* N. T. Mt. 3, 12.
 (< **snghu-*: **songh-* in *arm.* *ung* stroosnipper, *ohd.* *sanga* handvol aren).
 ἄχρῳρόῳς, ὁ, hoop kaf COM.
 ἄχρῳρ-ῳω, μῳζα ἡ-ωμῳνη, zemelenbrood COM.
 ἄχρῳρω-σις, ἡ, het kaf bijmengen ARISTOT.
 ἄ-χρῳρίστῳς, — 1 niet gescheiden PL. Rep. 524 b. — 2 onscheidbaar EPICUR. 132 Us., LUC. — 3 niet geplaatst XEN. Lac. 9, 5.
 ἄψ, *adv.*, — 1 weg, achterover, te-rug Z 467, M 420. — 2 terug, weerom Θ 499. — 3 wederom, weder I 120; *met* πῳλῳν Σ 280.
 (= *lat.* *abs*: ergens (weer) vandaan > terug).
 ἄ-ψάλακτῳς, 2, — 1 onaangeroerd SOPH. — 2 niet gemolesteerd AR. Lys. 275, *vgl.* 84.
 ἄ-ψαυστί, *adv.* *bij* *volg.*, PLUT.
 ἄ-ψαυστῳς, — 1 niet aan te roeren THUC. 4, 97, 26. — 2 onaangeroerd HDT. 8, 41. — 3 niet aanrakend SOPH. O. R. 969, AP. RH.
 ἄ-ψεγῳς, niet berispt SOPH. El. 407.
 ἄ-ψῳέκτῳς, onberispelijk THEOGN. 799.
 ἄ-ψῳεύδειῳ, ἡ, waarheidsliefde PL. Rep. 485 c.
 ἄ-ψῳευδ-ῳω, — 1 niet liegen SOPH. Tr. 469, XEN. Cyr. 5, 2, 8. — 2 zich niet vergissen PL. Theact. 199 b.
 ἄ-ψῳευδῳς, niet leugenachtig: betrouwbaar HES. Th. 233, HDT. 2, 49, PIND. P. 1, 86, EUR. PL. Theact. 160 d, N. T. Tit. 1, 2.
 ἄ-ψῳευδ-ια, ἡ, waarachtigheid CORIN. 2, 70 D.
 ἄ-ψῳευστ-ῳω, niet liegen POL.
 ἄ-ψῳευστῳς, = ἄψῳευδῳς, PLUT.
 ἄ-ψῳηκτῳς, — 1 niet gelooid AR. Lys. 657. — 2 ongekamd AP. RH.
 ἄ-ψῳηλάφῳητῳς, onbeproefd POL.
 ἄ-ψῳηφιστῳς, niet gestemd hebbend AR. Vesp. 752.
 ἄ-ψῳηροφῳρήτῳς, die zijn stem nog niet gegeven heeft POL.
 ἄψῳι-κῳρδῳς, hartroerend MARC. AUR.
 ἄψῳι-κῳροῳς, blasé, vol tegenzin: wispelturig PL. Ax. 369 a, ARISTOT., PLUT. 7 b; -ια, ἡ Ltr.
 ἄψῳι-μαχ-ῳω, schermutselen POL., Ltr.
 ἄψῳι-μαχ-ια, ἡ, — 1 schermutseling PLUT. D. H. — 2 slag POL. — 3 strijd AESCHIN. 2, 176.
 ἄψῳι-μαχοῳς, schermutselend: uitdagend Ltr.
 ἄψῳινθῳιον, τό, absint, alsom XEN. An. 1, 5, 1, COM., THEOPHR., N. T. Apoc. 8, 11 (-ος).
 (*wegens* -*ivθ-* *verm.* *vóθr-* *gr.* *woord*, *vgl.* *ἀσῳμινθῳς*).
 ἀψίς, *ion.* ἀψίς, ἰδος, ἡ, verbinding: — 1 maas van een net E 487. — 2 wielvelg; *vand.* velgstuk (het vierde deel v. d. velg) HES. O. 426 (*acc.* ἀψῳιν), HDT. 4, 72, EUR. Ion 88. — 3 *ouderjids*: de omhoog in bundel „samengeknoopte” daksparren van de hut: gewelf DIO. CASS.; *overdr.* hemelgewelf ANAXIMAN. 21 D., PL. Phaedr. 247 b. — 4 *overdr.* verbinding, wending AR. Th. 53.
 (: ἄπτῳω, *gr.* W. ἄψ-, naast ἄψῳος).

ἄψις (< ἄπ-τις), **εως, ἦ**, — 1 aanraking PL. Parm. 149. — 2 beroerte, aandoening HIPPOCR., MARC. AUR. 1, 9.

ἄψ-όρρος, — 1 zich achteruit bewegend Φ 456. *meest* ἄ-ον, *adv.* H 413. — 2 weer ι 282. — 3 ἀψόρρος, terugstroomend, ebbend Σ 399, υ 65.

(: ὄρρος = *ohd. ars, ndl. aars, vgl. ndl. aarzelen, z. ook ovdá staart. Dus = παλίν-ορρος (in ἄ. -εγ- door voorafg. σ) Γ 33, EMPED. fr. 35, 1 en = παλιμ-πυγηδόν. Zie ook ἀρρ. : ὄρρωδέω aarzelen, vreezen. Ἀπόρροος later vervormd naar βαθύρροος).*

ἄψος, (ἄπτω), **τό**, gewricht δ 794; *overdr.* AP. RH. **ἄ-ψοφρητί**, *adv.*, zonder gedruech PL. Theaet. 144 b, DEM. 25, *inf.* pr. ἄμεναι, *vormen v. fut.* ἄσω, *aor.* ἄσα, *ook med.*

ἄ-ψοφρητος, zonder gedruech SOPH. Ai. 321.

ἄ-ψοφος, = *voorg.*, SOPH. Tr. 967, EUR.

ἄ-ψυκτος, 2, niet af te koelen PL. Phaed. 106 a.

ἄ-ψυχ-αγύγτης, niet hartverrukkend POL.

ἄ-ψυχ-έω, levenloos zijn HIPPOCR.

ἄ-ψυχ-ία, ἦ, — 1 bewusteloosheid HIPPOCR. — 2 vreesachtigheid AESCH. Sept. 259, EUR. Alc. 642.

ἄ-ψυχος, 2, — 1 ontzield EUR. Tr. 623. — 2 niet beziel PL. Soph. 227 a, Phaedr. 245 e, PLUT. — 3 moedeloos AESCH. Sept. 192.

ἄω, *inf. pr.* ἄμεναι, *vormen v. fut.* ἄσω, *aor.* ἄσα, *ook med.* — 1 verzadigen, τινος E 289 (τινι Α 818). — 2 zich verzadigen Α 574. — 3 *pass.* zich verzadigen Ω 717.

(W. *sā-* in *inf.* ἄμεναι, ἄσω *inf. fut.*; *lit. sōtis* verzadiging; *sā-* in ἄστος *z. d.*, *lat. sātis, sātur*, *got. saþs* verzadigd, *ndl. zat*).

ἄ-ώδης, reukeloos PLUT.

ἄ-ωρί, *adv.* van ἄωρος, ontijdig; νόκτωρ, bij nacht en ontijde AR. Eccl. 741, THEOCR. 11, 40, LUC.

ἄ-ωρ-ία, ἦ, ongeschikte tijd AR. Ach. 23.

ἄ-ώριος, op een ongelegen tijd THEOPHR.

ἄ-ωρό-λειος, op vergevorderden leeftijd nog glad van gezicht COM.

ἄ-ωρό-νυκτος, middernachtelijk AESCH. Ch. 34.

I. ἄ-ωρος (ώρα), — 1 ontijdig, te vroeg HDT. 2, 79. — 2 ontijdig AESCH. Pers. 496, EUM. 9 56, EUR.

Hec. 425, PLUT. (> niet passend). — 3 te laat, niet passend D. H. — 4 (*vgl. ώρατος*) de bloei voorbij: leelijk PL. Rep. 574 c, XEN. Mem. 1, 3, 14.

II. ἄ-ωρος, πόδες, (vogelpooten) „zonder kuiten”: mager μ 89.

(*vgl. ion. ὄρη* G. D. 5497 onderscheiden van πῶλον schenkelbeen; = *lat. sūra; W. sōur-*).

III. ἄωρος, slaap SAPHO 106 ALD.

(*vgl. HESYCH. ἄ(f)ωρος ἄντρος, W. ἀμδ- z. ἀωπέω; o. ind. vāyati* hij put zich uit, *ags. wōrig* = *eng. weary* vermoeid).

ἄ-ώς, ἄ-ώιος, dor. bijv. BACCH. 5, 40, fr. 4, 15 = ἦ-ώς.

ἄ-ώτων (*z. III. ἄωρος*), slapen K 159.

ἄ-ώτων, τό, — 1 fijnste wol α 443. — **vand. 2** wolven slinger N 599. — **3** vlok vlas I 661. — **4** bloesem AESCH. Supp. 665. — *overdr.*: **5** vaak bij PIND.: het sterkste O. 1, 15. — *en* **6** bloesem > het schoonste, beste O. 3, 4, *eld.*

(*o-phase* bij W. ἀμδ- waaien, blazen. *Bet. vlok*, > bloesem).

ἄ-ωτος (ὄς), τό, zonder ooren: doof PLUT 963 b.

B.

B (*uit sem. bêt*), **β, βῆτα, τό**, *indecl.*, tweede letter van het Gr. alphabet PL. Theaet. 203, Crat. 393 e. *Als cijfer* β' = 2 en β, = 2000.

βἄ, koning! AESCH. Supp. 892, 901.

βαβαί (*klanknabootsend woord, vgl. lat. babulus* zwtser, *eng. baby*), *uitroep v. verwondering*; wel, well, wel, komaan; wel ja! vaak bij PL.: Phaed. 84 d, Phaedr. 236 e; AR. Av. 272, EUR. Cycl. 156, τινος PL. Phil. 23 b.

βαβαιάξ, papperlepap! AR. Ach. 64, *vgl. Vesp.* 235.

βαβάκτης δ, danser COM.

(HESYCH. βαβάξαι ὀρχήσασθαι; < bmb-: βέμβιξ to).

βάβαξ, = *voorg.*, ARCHIL. 32 ALD., LYCOPHR.

βαβύκα, ἦ, *lacon.*, brug ARISTOT. bij PLUT. Lyc. 6.

βάγ-μα (βάζω), **τό**, klank AESCH. Pers. 635.

βαγώας (pers.) = εὐνοῦχος, DIOD., PLUT.

βάδην (βαίνω), *adv.*, — 1 stapvoets N 516, HDT. 9, 57. — 2 „gewone pas” XEN. Cyr. 3, 3, 62, *teg. θάπτον ἦ β.* „versnelde pas”, δρόμω „looppas”, *vgl. XEN. Hell.* 5, 4, 53. — **3** > langzamerhand AR. Ach. 535. — 4 te voet AESCH. Pers. 19.

βαδίζω (: βάδην), *f. att. βαδιοῦμαι*, — 1 te voet gaan HYMN. Merc. 210, XEN., PL. Prot. 310 e. — 2 een weg afleggen, een reis volbrengen, τι XEN. Mem. 2, 1, 12, PLUT. — 3 *v. ruiters* XEN. An. 6, 1, 19. — 4 *v. zeelui* XEN. Oec. 16, 7. — 5 *v. zaken*: voortgaan DEM.

βάδισις, ἦ, gang AR. Pl. 334, XEN., ARISTOT.

βάδισ/μα, τό, gang XEN. Ap. 27, DEM.

βαδιοματ-ίας, δ, tippelaar COM.

βαδιομός, δ, gang PL. Charm. 160 c.

βαδιοτής, δ, voetganger EUR. Med. 1182.

βαδιοτι-μός, goed ter been AR. Ran. 128.

βάδος, δ, gang, βάδον βαδίζειν AR. Av. 42.

βάζω, f. βάξω, zeggen, uitspreken, *meest met slechte bijbetekenissen* Δ 355, σ 332, AESCH. Sept. 483, *vgl. PIND.* fr. 157.

(*z. ἄ-βακτής; een woorddeel uit de kindertaal ba-*, doch *z. βάσκανος, vgl. HESYCH. βάσκειν λέγειν uit *bāx-σκα of ∞ φάσκα?*).

βαθμῖς (*z. volg.*), **ἴδος, ἦ**, — 1 trede, drempel, *vgl. οὐδός* PIND. P. 5, 7, *overdr.* begin. — 2 voetstuk PIND. N. 5, 1. — 3 gewrichtholte HIPPOCR.

βαθμο-ειδής, trapsgewijze op elkaar volgend DEMOCR. 155 D.

βαθμός οὐ, δ, — 1 drempel SOPH., PLUT. — 2 *overdr.* rang N. T. 1 Tit. 3, 13.

(: *βā-* = σταθμός: *σά-*; *βαίνω*).

βάθος, τό, — 1 diepte v.-soocr., HDT. 1, 186, AESCH. Pr. 1029, PL. tot N. T. Mt. 13, 5. — 2 diepte van een troepenopstelling XEN. Hell. 3, 4, 13. — 3 hoogte N. T. Luc. 5, 4. — 4 *overdr.* diepte, omvang, *v. ellende, eng. AESCH. Pers.* 465, N. T. 2 Cor. 8, 2. — 5 *v. rijkdom* SOPH. Ai. 130 (?) — 6 *overdr.* diepte πόσιος van het drinken THEOCR. 14, 29.

(*kortste phase met a < η: βένθος diepte, vgl. πάθος: πένθος*).

βάθρακος, δ, = βάτραχος, HDT., *volg. GRAMM.*, ook n.gr.

βάθραξ, ἦ, grondslag AESCH. Supp. 860.

βάθρον, τό, — 1 grondslag, basis PIND. O. 13;

6 (*overdr.*), HDT. 2, 176, AESCH. Pers. 812, SOPH. Ai. 860, EUR. Tr. 47, PL. Phaedr. 24 5b. — 2 *alg.* grond SOPH. Ai. 135. — 3 trap, trede, v. e. *troon* enz. HDT. 1, 183, SOPH. Ant. 854. — 4 *pl.* ladder HDT. 7, 23. — 5 bankje PL. Prot. 317 d, DEM. 18, 158.

(βα-θρον met βᾱ- < g*η-: βᾱνω).

βαθυ-αγκής, met diepe dalen THEOPHR.

βαθύ-βουλος, van diep inzicht AESCH. Pers. 142.

βαθύ-γαιος, 2, HDT. 4, 23, βαθύ-γαιος CALL., βαθύγειος THEOPHR., met diepe aardlagen: vruchtbaar.

βαθυ-γνώμων, met diep inzicht BABR. 127, 5.

βαθυ-δείλος, scherp afgetekend BACCH. 1, 139.

βαθύ-δενδρος, met dichte boomen PLUT.

βαθυ-διηΐεις, εσσα, εν, Φ 15, 603 en;

βαθυ-δίηεις, ου, met diepe kolken Υ 73, x 511, HES. O. 171.

βαθύ-δοξος, zeer beroemd PIND. P. 1, 66.

βαθυ-ζωνος, laag-, niet vlak onder de borst gegord I 594, PIND. O. 3, 35, AESCH. Pers. 155, SOPH. Ichn. 237 D.

βαθύ-θριξ, met dicht haar HYMN. Ap. 412.

βαθυ-κήτης, met diepe holen THEOGN. 175, LUC.

βαθύ-κολπος, 2, — 1 met diep over den gordel hangende plooiën Σ 122, Ω 215, PIND. P. 1, 12, AESCH. Sept. 864 (> *uit het diepst v. d. borst*). — 2 met diepe plooiën: dalen, golvingen PIND. P. 9, 161.

βαθύ-κομος, met dicht loof COM.

βαθύ-κρημνος, met diepe steilte PIND. N. 9, 40, I. 3, 74 (*v. oovers*).

βαθύ-λειμος, I 151, 293; -λείμων, PIND. P. 10, 15, met hoog begroeide weiden, waar men „diep” *inzicht*.

βαθυ-λήιος, met hoog gewas Σ 550.

βαθύ-μαλλος, dikwollig PIND. P. 4, 161.

βαθυ-μητα, *aeol.*, diepzinnig PIND. N. 3, 53.

βαθύνω, — 1 diep maken: uitgraven Υ 421, THEOPHR., N. T. Luc. 6, 48. — 2 uithollen (ANACR.) 3, 6. — 3 dieper maken, in de diepte opstellen XEN. Cyr. 8, 5, 15.

βαθύ-ξύλος, met dicht hout BACCH. 12, 169, EUR. Ba. 1138.

βαθύ-πεδος, met diepe vlakke PIND. N. 3, 18.

βαθυ-πλήξ, diep wondend NIC.

βαθυ-πλόκαμος, met dikke vlechten BACCH. 9, 8, MOSCH. 2, 10.

βαθύ-πλουτος, zeer rijk BACCH. 3, 82, AESCH. Supp. 554, EUR., COM.

βαθυ-πόλεμος, strijdlustig PIND. P. 2, 1.

βαθυ-πώγων, met zwaren baard PLUT., LUC.

βαθυ-ρρείτης, ου, diep (stroomend) Φ 195, HES. Th. 265.

βαθύ-ρριζος, diep geworteld SOPH. Tr. 1195, AP. RH.; -ια, ή, THEOPHR.

βαθύ-ρροος, *contr.* -ρρους, met diepen stroom H 422, SOPH. Tr. 559.

βαθύς (z. βάθος), *adv.* έως, naast f. εἶα, HOM. ook έην, έης II 766, *comp.* βαθίων TYRT. 2, 6 (?), *superl.* βάθειστος Θ 14, — 1 *verticaal*: diep, εγχεα Υ 490; v. *gewas*, λήμων B 147, PIND. P. 3, 76, HDT. 8, 23, ATT., N. T. Joh. 4, 11. — 2 hoog, vgl. B 147 v. *gewas*: λειμών, HDT. 5, 92, 6, AESCH. Pr. 652, XEN. Hell. 3, 2, 17, EUR. Hipp. 1139. — 3 diep = dik; γῆ, met dikke laag teelaarde K 353, EUR. Andr. 637, PLUT. — 4 > *horizontaal*: diep landwaarts in = uitgestrekt Δ 415, ρ 316 ἔλη, B 506 κόλπος, = *vand.* 5 dicht, dik, sterk:

Φ 7 ἀήρ, Δ 306 λαίλαψ. — 6 *overdr.* v. *tijd* diep = laat of vroeg, naar gelang v. h. standpunt v. d. spreker: ἄρθρου βαθέως, in den vroegeen morgen AR. Vesp. 216, PL. Crit. 43 a, N. T. Luc. 24, 1. — 7 *overdr.* diep, v. *slaap* N. T. Act. 20, 9. — 8 verborgen, geheim N. T. Apoc. 2, 24. — 9 ernstig, bezonken HDT. 4, 95, PL. Leg. 930 a. — 10 diep, diepzinnig, φροντικός AESCH. Supp. 407. — 11 rijk PIND. O. 1, 3, 62, XEN. Oec. 11, 10.

βαθυ-σκαφής, diep gegraven SOPH. El. 435.

βαθύ-σιος, met diepen schaduw HYMN. Merc. 229, PL., THEOCR. 4, 19.

βάθυς/μα, τό, uitgraving THEOPHR.

βαθύ-σπορος, met hoog gewas EUR. Ph. 669.

βαθύ-στερνος, — 1 met machtige borst PIND. I 3, 12. — 2 machtig, uitgestrekt, χθών PIND. N. 9, 25.

βαθύ-σχοινος, met dicht riet Δ 333.

βαθύ-της, ητος, ή, diepte LUC.

βαθύ-υπνος, in diepen slaap NIC. Th. 394.

βαθύ-φρων, diepzinnig PIND. N. 7, 1.

βαθυ-χάιος (vgl. HESYCH. χάιος-ἀγαθός), van ouden adel AESCH. Supp. 859.

βαθυ-χαιτης, ου, met lang haar HES. Th. 977.

βαθυ-χαιτηεις, met lang haar AESCH.

βαθύ-χθων, vruchtbaar AESCH. Sept. 306.

BAINΩ(ι), f. βήσομαι, aor. ἔβην, dor. enz. ἔβᾱν pf. βέβηκα, naast βέβᾱμεν βεβᾱώς, enz., s-aor. met *bindvocaal* (zgn. „aor. *miatus*”) βήσετο, enz.; *causat.* vormen βήσω, ἔβησα doen gaan.

Intr.: — 1 gaan, zich in beweging zetten α 441, Δ 443, vaak met *aanvullenden* inf. ἵμεναι, θέειν enz. *alg.*: HDT., ATT.; niet meer N. T. — 2 met andere *toevoeging* zoolvel heengaan = weggaan en ergens heen gaan, sinds HOM. *alg.* — 3 *praegn.* den voet plaatsen: gaan staan; de beenen plaatsen: gaan staan, gaan zitten, bij HOM. met ἀμφί en περί, ε 130, 371, P 4, v 14, vgl. PL. Tim. 62 a. — 4 *vand.* *spec.* coïre; bespringen HDT. 1, 192 (*pass.*), PL. Phaedr. 250 e. — 5 *euphem.* weggaan: sterven SOPH. O. R. 832. — 6 *verzw.* gaan, zich bewegen, *spec. perf.* > in een toestand zijn HDT. 7, 164, SOPH. El. 979 (vgl. het gaat mij goed; fr. aller).

Trans.: — 7 *causat.* doen gaan, -stappen (> -vallen) II 810, E 164, PIND. O. 6, 24, HDT. 1, 80, *eld.*, EUR. Med. 209. — 8 (z. 4) iets bestijgen Γ 262, E 837 (*eig. oude acc. v. richting*). — 9 = scandeeren ARISTOT.

(W. g*em- naast g*a-, vgl. o.ind. (laat) gámati hij gaat, lat. venio (< ig. g*η-ιδ), umbr. benust „venerit”, got. giman = ntl. komen; naast o.ind. jigāti hij gaat, dor. ἔβᾱν, lett. gāju, ik ging; idg. g*η- in o.ind. gatá = βatós = lat. -ventus).

βαῖον (< Aeg.; kopt. bari), τό, — 1 palmtak N. T. Joh. 12, 13. — 2 palm, maat = 6 el PAP.

βαῖο-φυρ-ία (z. voorg.), *priesterambt* PAP.

βαῖός, klein, weinig PIND. P. 9, 77, Pae. 2, 74 D., DEMOCR. 119 D. HIPPOCR., AESCH. Pers. 447, SOPH. Ph. 845, AR. Ach. 2, PHILODEM.; βαῖόν, -ά, *adv.*, TR.: SOPH. Ai. 90.

(daarnaast HOM. ἡβαῖός, vgl. gr. ἡΐθεος: lat. viduus. *Msch.* < *g*ais os: lit. gaiszi verdwijnen, vgl. d. verschwindend wenig).

βαῖτη (thrac.: vgl. got. vaída χιτών), ή, lijfrok HDT. 4, 64, HEROND. 7, 129, THEOCR. 5, 15.

βαῖών (z. βαιός), een *minderwaardige visch* EPICH. 64 K.

βάκηλος, δ, een priester van Cybele, Gallus com. LUC. Eun. 8.

βακ-ίζω, Bacis spelen AR. Pax 1072.
βακκάρ-ιος, bereid van βάκκαρις HIPPOCR. (*o. ind. bakulū, een bep. geneeskundige plant*), een plant met aromatische wortels AESCH., AR.
βακταμφοῦσα, barbaarsch woord uit βακτηρία en κρούω, AR. Av. 1629.
βακτηρία, ή, (: lat. baculum, eng. peg pin), ook -ιον, τό, MEN. Sam. 232; stok THUC. 8, 84, 7, XEN. Hell. 6, 2, 19, AR. Ach. 448, ARISTOT. A. II. 63, 2.
βάκτρευ-μα, τό, steun EUR. Ph. 1539.
βάκτρον (z. βακτηρία), τό, stok; scepter AESCH. Ag. 202.
βακτρο-προσ-αίτης, δ, staf-bedelaar LUC.
βακχάω, razen AESCH. Sept. 498.
βακχεία, ή, — 1 Bacchusfeest EUR. Ba. 218. — 2 geestvervoering PL. Symp. 218 b, PLUT.
βακχειον, τό, — 1 Bacchustempel AR. Lys. 1. — 2 Bacchusfeest AR. Ran. 357. — 3 dronkenschap EUR. Ph. 21.
βάκχειος, 2, Bacchisch, Bacchantisch HDT. 4, 79, SOPH. O. R. 1105, PL. Leg. 815 c, XEN. Symp. 9, 3.
βάκχευ-μα, τό, Bacchusfeest EUR. Ba. 40, Ltr.
Βακχεύς, δ, Bacchus SOPH. Ant. 1122, EUR. Ba. 145.
βακχεύσι-μος, razend EUR. Ba. 298, PLUT.
βακχευ-σις, ή, Bacchische geestdrift of razernij EUR. Ba. 357.
Βακχεύω, — 1 het Bacchusfeest vieren HDT. 4, 79. — 2 in Bacchische geestdrift handelen, spreken AESCH., SOPH. Ant. 136, PL. Ion. 534 a, Ltr. — 3 tr. in Bacchische geestdrift brengen EUR. Or. 411, PLUT. 580 c.
Βάκχη, ή, Bacchante AESCH. Eum. 25, SOPH. Ant. 1122, EUR. Ba. *passim*, Hec. 121 geinspireerde, PL. Phaed. 69 e.
βακχι-αζω, razen EUR. Ba. 931.
βακχι-ιός, PLUT., LUC., en **βάκχ-ιος**, — 1 Bacchisch SOPH. Tr. 220, AR. Ecl. 14. — 2 δ, = Bacchus SOPH. Ant. 154, EUR. Cycl. 9.
βακχιώω, razend maken SOPH.
βακχίς, ή, bacchante SOPH. Ant. 1129.
βακχιώτης, δ, Bacchant SOPH. O. C. 678.
Βάκχος (thrac.), δ, — 1 Bacchus, *alg.*: SOPH. O. R. 211. — 2 *metonym.* wijn EUR. Iph. A. 1061. — 3 Bacchant HERACL. 14 D., PL. Phaed. 69 c, Phaedr. 253 a. — 4 > tak XENOPHAN. 17 D.
βάλανγος, δ, een rivierisch ARISTOT.
βαλαν-άγρα (ἀγρῶν), ή, — 1 haak, waarmee men de pen uit de sluitbalk haalt HDT. 3, 155, XEN. Hell. 5, 2, 29. — 2 slot, sluiting POL., PLUT.
βαλανείον (z. volg.), τό, — 1 badhuis AR. Pl. 535, PL. Rep. 495 e, PAP. — 2 badwater PLUT.
βαλανεύς, δ, badknecht PL. Rep. 344 d, AR. Av. 491, AR.
 (: *o. ind. galana- n. langzaam weggruppelen, naast jala- n. water, d. Quelle, vgl. βάλλω*).
βαλανευτι-ικός, het baden betreffend PL. Soph. 227 a.
βαλανεύω, badknecht zijn AR. Lys. 337.
βαλανη-ρά, τά, eikelachtige vruchten THEOPHR.
βαλανη-φάρος, eikels etend HDT. 1, 66.
βαλανη-φόρος, dadels dragend HDT. 1, 193.
βαλαν-ίζω, τινα, iem een zeeppil geven, — inzetten HIPPOCR.
βαλαν-ιόν, τό, badhuisbelasting PAP.
βαλάνιον, τό, — 1 pil, zeeppil HIPPOCR. — 2 eikeldrank COM.
βαλάνις, ίδος, ή, pil HIPPOCR.
βάλανος, ή, — 1 eikel x 242, *alg.* — 2 dadel HDT.

1, 193, XEN. An. 1, 5, 10, THEOPHR. — 3 = glans penis, „eikel” ARISTOT. — 4 pil, capsule HIPPOCR. — 5 *techn.* pin, door den sluitbalk, *μολός, gaande en in de deurpost bevestigd* THUC. 2, 4, 22, AR. Vesp. 200. — 6 eikelvormig voorwerp, bij de rechtspraak met een letter voorzien ARISTOT. A. II. 63, 2, z. a. (*arm. kafin eikel, lat. glans, o. b. želodī hetz. W. g*elē-, vgl. in andere bet. ook o. ind. gula-, glans penis*).
βαλανώω, z. voorg. 5: sluiten AR. Av. 1159, Ecl. 361.
βαλαντ-ίδιον, τό, beursje com.
βαλάντ-ιον, τό, beurs, z. **βαλάντιον**.
βαλαντιο-τομ-έω, zakkenroller zijn PL. Rep. 575 b.
βαλαντιο-τόμος, δ, zakkenroller AR. Ran. 772, PL. Rep. 552 d.
βαλνωατός, met sluitpin afgesloten PARM. 1, 16 D.
βαλβιδ-ώδης, met verhoogingen aan beide zijden HIPPOCR.
βαλβίς, ίδος, ή, — 1 drempel EUR. Herc. 867. — 2 streep, later touw, van waar de renners starten ANTIPH. 69 D., AR. Eq. 1159, Ach. 483. — 3 *vand.* begin AR. Vesp. 548. — 4 einde (< eindstreep): *deze was identisch met de beginstreep* EUR. Med. 1245. — 5 *alg.* ophooging HIPPOCR. — 6 *vand.* muurtin SOPH. Ant. 131.
 (*βαλ-βί- met ign. gebroken redupl.: βάλλω, naast βόλβιτον „uitwerpselen”. Bet. „in een streep neergeworven lijn van aarde”, vgl. synonym. ὄσ-πλη(γ)ῆ: o. ind. ud- „omhoog” + πλήττω*).
βάλει, och dat ALCOM. 94 ALD. z. βούλομαι.
βαλ-ήν, δ, koning AESCH. Pers. 657, SOPH. (*phryg., ook παλήν INSCR.: βέλτερος?*).
βαλιός (oud gerundivium bij βάλλω, eig. „bespat”, vgl. Δ 536), gevlekt, bont II 149, T 400, EUR. vaak: Iph. A. 222.
βαλλάντιον, τό, buidel, beurs PL. Symp. 190 e, AR. Av. 157, XEN. Symp. 4, 2, N. T. Luc. 10, 4. (*indien niet ontleend, bij W. bel-, opzwellen, z. βόλβος; suffix onduidelijk*).
βαλλισ/μός, δ, het dansen COM.
ΒΑΛΛΩ(ά), f. βαλῶ (AR. Vesp. 222, 1491 f. βαλλήσω), *aor.* έβαλον, *pf.* βέβληκα, *pf. pass.* βέβλημαι, *hom.* βεβόλημαι, *aor. hom.* έβλήμην en *later* έβλήθηθην, **Act.: 1** werpen, = van zich afwerpen: omlaag, omhoog, naar voren, op zij, *sinds* *hom.* β 80, *alg.* tot N. T. Mc. 4, 26. — 2 *spec. v. projectielen:* werpen, slingeren, afschieten E 346, > *abs.* Γ 82; ook *vriendschappelijk:* toewerpen, τινί τι N. T. Mt. 15, 26. — 3 *vand.* iemd werpen = **treffen**, raken Γ 378, ook vaak in het *pass.*, *overdr.* άχει βεβολημένος I 9. — 4 *verz.* treffen, even raken: bespatten Δ 536, — en 5 de zintuigen treffen K 535. — 6 haastig plaatsen, — brengen, — richten: *resp.* E 547 en α 201 (ένι θυμῷ), δ 359, π 179 (έτέρωσε διματα); *vooral v. kleedingsstukken:* omwerpen, omdoen Σ 204, ξ 341. — 7 *met den nadruk op het natuurlijk vallen van weggeworpen voorwerpen:* laten vallen, — zakken: δ 114, Θ 306 en λ 424. — **Med.:** 8 voor zich werpen, έπι κλήρους έβάλοντο ξ 209. — 9 zich iets omwerpen, omdoen Γ 334. — 10 > *refl. pass.* elkaar werpen, treffen M 289. — 11 bij zich . . . : *eig.* βάλλεσθαι ές γαστέρα, zwanger worden HDT. 3, 28; *overdr.* έν(ι) θυμῷ E 50, έν(ι μετὰ φρεσὶ Α 297, I 435: overwegen, ter harte nemen; vgl. HDT. 7, 51; 8, 68 ές θυμόν; 2, 160; 3, 71 έπ’ έσωτόν, op zich nemen. — **Intr. act.:** 12 vallen, v. rivier Δ 722. — 13 snellen; βάλλ’ ές κόρακας, loop naar den duivel AR. Vesp. 835, Nuh.

133. — 14 zich werpen; draaien, zwenken Ψ 462.
— 15 losbreken n. t. Act. 27, 14.

(W. g*el-; β. < *g*el-iō naast g*el-iō in arc. δέλλω G. D. 1222, 49, HESYCH. ζέλλειν·βάλλειν. Vgl. o. ind. galati hij valt, druppelt, jala- n. water, oñd. quellan opwellen, d. Quelle).

βάλσαμον (sem.), τό, — 1 balsemstruik, — en 2 zijn hars THEOPHR.

βάλος, ὁ, drempel AESCH. Ch. 571; z. βηλ.

βαμβαίνω, eig. voortdurend gaan (staan):—1 wankelen, trillen K 375. — 2 Ltr. stamelen, stotteren (vgl. βαβαί) BION 4 (of 5), 9.

(β. : βαίνω = παμφαίνω : φαίνω).

βαμβακίζω (z. voorg.), klappertanden HIPPON.

βαμβάλυξ, = voorg., ARISTOT.

βάμμα (βάπτω), τό, — 1 verf pl. Leg. 956 a. — 2 bouillon NIC. Th. 622. — 3 v. d. roode kleur v. striemen AR. Ach. 112.

βανὰ = γυνή (z. d.), vrouw CORIN. 15 ALD.

βανασι-ία, ιων. η, ἡ, — 1 ambacht, handwerk HDT. 2, 165. — 2 handwerk, geestdoodende bezigheid PL. Rep. 590 c, ARISTOT.

βανασι-ικός; β-ῆ, sc. τέχνη, ἡ, ambacht XEN. Oec. 4, 2.

βάνυσος, (ὁ), een handwerk thuis uitoefenend: handwerksman SOPH. Ai. 1121, PL. Symp. 203 a, ARISTOT., PLUT., vaak met bijbet.: geestdoodend.

(onz.; msch. werd het handwerk thuis teg. den strijd der mannen buiten gevoeld als iets vervuifds; oorspr. τέχνη *βανῶ-εσοῖ vol of voor vrouwen: boeot. βανῶ = γυνή bij CORIN. 15 ALD. Voor samen-trekking vgl. PIND. P. 2, 10 αἰγλάττα).

βαναουσουργ-ία, ἡ, handwerk PLUT. Marc. 14, LUC.

βάξις (βάζω), ἡ, — 1 het gesprokene woord EMPED. 112, 11, SOPH. Ai. 494. — 2 gerucht AESCH. Ag. 10, SOPH. — 3 orakel AESCH. Pr. 663, SOPH. Tr. 87.

βαπτίζω, dor. [metathese, invloed v. διπτάζω?] βιπτάζω, z. βάπτω, — 1 onderdompelen EMPED. 100, 11 D., in den grond boren POL. — 2 nat maken, „doopen“; pass. zich bedrinken PL. Symp. 176 b.

— 3 overdr. verstikken PL. Euthyd. 277 d; met schulden PLUT. — 4 handen wasschen n. t. Luc. 11, 38. — 5 doopen n. t. Mc. 1, 4.

βάπτισμα, τό, doop n. t. Mt. 3, 7.

βαπτισμός, ὁ, doop n. t. Mc. 7, 4.

βαπτιστής, οὐ, ὁ, dooper n. t. Mt. 3, 1.

βαπτός, 3, — 1 geverfd, bont AR. Pl. 530, Ltr. — 2 om uit te scheppen EUR. Hipp. 123.

βάπ-τρια, ἡ, verfster COM.

βάπτω, f. βάψω, aor. pass. ἐβάφην, dor. βιπτάζω (EPICH. 175, SOPHR. 114), aeol. inf. βιπτῆν, — 1 indompelen, ι 392, om het ijzer te harden SOPH. Ai. 95, PLUT., n. t. Joh. 13, 26. — 2 verven HDT. 7, 67, AESCH. Ch. 1011, PL. Rep. 429 d, n. t. Apoc. 19, 13. — 3 spoelen, wasschen AR. Eccl. 216. — 4 de emmer onderdompelen: scheppen EUR. Hec. 610. — 5 intr. zinken EUR. Or. 707.

(st. βαφ- < g*abh-: o. ind. gambha- n. diepte, gabhira- diep, o. n. kaf diepte, kafa onder water zwemmen, duiken, kuessa doen stikken).

βάρᾶθρον, τό, HOM. βερεθρον, arc. ζερεθρον: open mond, gaping: kloof, a f g o n d © 14, μ 94, HDT. 7, 133, AR. Eq. 1362, PL. Gorg. 516 d.

(W. g*er- in βορά, βιβρώσκω, lat vorare ent).

βάραθρος, ὁ, in het βάραθρον te werpen misda- giger LUC. Pseud. 17, vgl. δαεθρος hiervoor.

βαραθρο-ώδης, vol afgronden PLUT. Lyc. 16.

βαρβαρο-ίζω, — 1 een vreemde taal spreken HDT. 2,

57. — 2 gebroken Grieksch spreken, zich slecht uit-

drukken PL. Theaet. 175 d. — 3 Perzisch gezind zijn XEN. Hell. 5, 2, 35.

βαρβαρο-ικός, adv. ὤς, — 1 vreemd talig, on-Grieksch XEN. Hell. 5, 4, 1; τὸ β-όν, het barbaren- dom THUC. 1, 6, 18; 7, 29, 9; of het Perzische leger XEN. Hell. 3, 2, 19. — 2 ruw, onbeschaafd PLUT., LUC. D. Mort. 27, 3.

βαρβαρισμός, ὁ, taalfout(en) ARISTOT., LUC.

βαρβαριστί, adv., in vreemde taal AR., PLUT.

βάρβᾶρος, — 1 vreemd (eling), buitenlandsch PIND. I. 5, 24, HERACL. 107 D., HDT. 1, 58, AESCH. Ag. 919 enz., PL. Prot. 341 c, Phaed. 78 a tot n. t. 1 Cor. 14, 11. — 2 v. vreemde taal: onbegrijpelijk AESCH. Pers. 634, AR. Av. 199. — 3 ruw, onbeschaafd AR. Nub. 492, DEM. 26, 17.

(sumer. bar vreemd door de Babyloniërs over- genomen als barbaru de vreemdeling, > gr. β.).

βαρβαρο-φωνος, een „vreemde“ taal sprekend B 867, (HDT.) 8, 20.

βαρβαρο-ομαι, verwilderen SOPH. Ant. 1002, EUR.

Or. 485.

βαρβιτι-ίζω, op de barbaris spelen com.

βάρβιτον (ursch. uit Kl. Azjē), τό en -τος, ἡ,

aeol. βάρμος SAPPHO bij ATHENAEUS 636 c, snaar- instrument op een lier gelijkend (ANACR.) 23, 3, EUR. Cycl. 40, AR. Th. 137, THEOCR. 16, 45.

βαρβιτι-ωδός, ὁ, bij de lier zingend LUC. Lexiph. 14.

βάρδιστος, 3 superl. bij βραδύς, Ψ 310, § 329,

THEOCR. 15, 104.

βαρδύτερος, z. βραδύς, THEOCR. 29, 30.

βαρέω, βορῆται = βαρεῖται SAPPHO 98, 17 ALD. —

1 bezwaren; (pass. bet. βεβαρηώς γ 139, τ 122);

PL. Symp. 203 b, THEOCR., Ltr., n. t. Luc. 9, 32

(door slaap). — 2 v. geestelijke verdrukking n. t.

2 Cor. 1, 8. — 3 finantiëel bezwaren n. t. 1 Tim.

5, 16; iemds rekening PAP.

βαρις (Aegypt. HDT. 2, 96, kopt. bari: lat. barica >

nāl. bark), ιος en ιδος, ἡ, — 1 een Aegyptisch

vaartuig HDT. 2, 41. 60. 96, AESCH. Pers. 554, EUR.

Iph. A. 297. — 2 een groote toren LXX.

βάρος (z. βαρός), τό, — 1 zwaarte, gewicht v.-SOCR.,

PL. Phaed. 117 a, XEN., POL. — 2 volte, overvloed

SOPH. Ai. 130, EUR., PLUT. — 3 sterkte POL., Ltr.

— 4 „gewicht“: aanzien n. t. 1, Thess. 2, 6. —

5 last, zorgen AESCH. Pers. 945, SOPH., XEN. Mem.

2, 7, 1, VAAK n. t.: Mt. 20, 12.

ΒΑΡΥ-αἴης, sterk geurend NIC.; -άλγητος, met

zware pijn SOPH. Ai. 199; -αχής, zwaar weer-

galmend BACCH. 15, 18, SOPH. O. C. 1561, AR. Av.

1750, Nub. 278; -βρεμέτης, zwaar donderend

SOPH. Ant. 1116; -βρομος, sterk klinkend BACCH.

16, 76, EUR. Ba. 156, AR. Nub. 284; -βρώς, zeer

kwellend SOPH. Ph. 695; -γδουπος, zwaar dreunend

PIND. O. 8, 44; -γούνατος, traag THEOCR. 18, 10 =

-γουνος, CALL.; -δαιμονέω, bezeten, ongelukkig

zijn AR. Eq. 568; -ία, ἡ, razernij ANTIPH., LYS. 4, 9;

-δαίμων, ongelukkig EUR. Alc. 865, AR. Eccl. 1102;

-δικος, zwaar wrekend AESCH. Ch. 935; -δότεира,

zwaar leed brengend AESCH. Sept. 975; -δοπος,

zwaar dreunend AESCHIN. 2, 116; -εγκέρα-

-λος, domkop PLUT.; -ήκος, hardhoorig HIPPOCR.;

-θυμος, — 1 terneergeslagen. — 2 toornig EUR.

Med. 176, CALL.; -κομπος, luid brieschend PIND.

P. 5, 57; -κοτος, zeer vertoord AESCH. Hec. 5.

780; -κτυπος, zwaar donderend HYMN. Cer. 3, HES.

O. 79, PIND. P. 2, 55; -λύπος, zeer bedroefd PLUT.;

-μάνιος, met zwaren wrok THEOCR. 15, 138;

-μηνις = voorg., AESCH. Ag. 1482.

βαρῦθα, zwaar zijn II 519.

βαρυνέω, toornig zijn THEOCR. 2, 3 (?).
βαρύνω, — 1 zwaar maken, bezwaren, *κάρη πηλήρη* Θ 308, ε 321. — 2 zwaar, loom, krachteloos maken, *γυῖα enz.* T 165, PL. Phaed. 117 e. — 3 *overdr.* bezwaren, drukken, pijn doen PIND. P. 1, 84, N. 7, 43, AESCH. Ag. 189; 836: *πήμασιν*. — 4 knellen, plagen, hinderen EUR. Iph. T. 1228. — **pass.:** 5 zich bezwaard voelen, wankelmoedig worden THUC. 8, 1, 15. — 6 > bezwaren maken, weigeren (*vgl. lat. gravari*) PLUT., N. T. Act. 3, 14 (?). — 7 niet meer verdragen, ontevreden zijn PLUT. — 8 toornig zijn CALL.
βαρύ-νωτος, met zwaren rug EMPED. 76, 1 D.
βαρύ-όμος, met bedwelmenden geur NIC. Th. 51.
βαρυ-πενθής, met zware stem PIND. P. 6, 24.
βαρύ-οσμος, naar riekend ARISTOT.
βαρυ-πάλλωμος, zwaar *χόλος* PIND. P. 11, 23.
βαρυ-πενθ-ία, *ή*, zware rouw PLUT.
βαρυ-πενθής, in zwaren rouw BACCH. 13, 72.
βαρυ-πесής, zwaar vallend AESCH. Eum. 369.
βαρύ-πνοος, zwaar geurend NIC. Th. 76.
βαρύ-ποτος, onder een zwaar lot SOPH. Ph. 1096, EUR. Ph. 1345, PLUT.
ΒΑΡΥΣ(ύ), *adv.* *έως, bij* HOM. *βαρέα εν βαρύ als adv.* — **zwaar, sinds** hom. *alg.*; *en wel:* — 1 zwaar, *v. gewicht* V-SOCR., HDT. 4, 150, PL. Phil. 14 d. — 2 zwaar bewapend PL. Leg. 833 b. — 3 zwaar drukkend, *χέρσ Α 89, 219; overdr.* hinderlijk PL. Theat. 210 c. — 4 > pijnlijk, *έρις*, „folgeschwer” E 417; *m. φέρειν* PL. Crit. 43 c. — 5 boos, rampzalig, *κλώθεις η 197; AESCH. Ag. 1660; > ongezond* XEN. Mem. 3, 6, 12. — 6 zwaar drukkend: sterk PIND. I. 3, 69. — 7 *overdr.* sterk, *v. geur enz.* HDT. 2, 94; 6, 119. — 8 zwaar = met moeite-, moeheid verbonden, > moeilijk PIND. N. 10, 20 tot N. T. — 9 bezwaard SOPH. O. R. 17. — 10 zwaar = gewichtig, > rijk, aanzienlijk POL., Ltr. — 11 wild N. T. Act. 20, 29. — 12 *overdr.* zwaar; *v. geluid:* diep, zonder klemtoon PL. Crat. 399 b. Sypm. 187 b; GRAMM. *βαρεῖα, sc. προσωδία* = accentus „gravis”.
*(W. g^{er}-; kortste phase g^{rr}-u- of g^{er}-u-, in o.ind. g^{uru}-; zwaar, gewichtig, g-β., got. kaürus zwaar, vgl. lat. dial. brütus; o-phase in o.ind. comp. gár-tyán zwaarder. Uit fem. g^{ery}-i ontwikkelt zich wegens het dentale karakter van lat. r niet *garvis, maar garavis, gravis).*
βαρυ-σίδηρος, 2, zwaar van ijzer PLUT. Aemil. 18.
βαρύ-σκήπτω, met zwaren knots CALL.
βαρύ-σταθμός, 2, zwaar wegend AR. Ran. 1397, ARISTOT., PLUT.
βαρύ-στονος, 2, *adv.* *ως*, zwaar, diep zuchtend SOPH. O. R. 1233, DEM. 18, 262; *adv.*, AESCH. Eum. 794.
βαρυ-σύμ-φορος, 2, in zwaar leed HDT. 1, 45.
βαρυ-σφάραγος, zwaar donderend PIND. N. 7, 24.
βαρυ-σφραβής, zeer verbijsterend AESCH.
βαρύ-της, ητος, ή, — 1 zwaarte: diepgang, logheid THUC. 7, 62, 33, POL. — 2 diepte van toon PL. Prot. 316 a. — 3 *overdr.* lastigheid, *v. pers.* ISOCR. 12, 31. — 4 trots PLUT. — 5 hardheid DEM. 17, 35.
βαρύ-τίμος, 2, — 1 hooggeëerd AESCH. Supp. 25. — 2 kostbaar N. T. Mt. 26, 7.
βαρύ-τλάτος, zwaar te dragen BACCH. 13, 4 (?).
βαρύ-τονος, 2, met zware spanning: — 1 sterk gespannen, *σθήςος* XEN. Cyn. 5, 30. — 2 zwaar klinkend ARISTOT. — 3 diep klinkend (*nl. op de laatste lettergreep*) GRAMM.

βαρύ-φθογγος, met zwaar geluid HYMN. Ven. 159, PIND. I. 5, 34.
βαρυ-φροσύνη, ή, — 1 zwaarmoedigheid PLUT. 710 e. — 2 verontwaardiging PLUT. Cor. 21.
βαρύ-φρων, zwaarmoedig THEOCR. 25, 110, AP. RH.
βαρύ-φωνος, 2, met zware stem MEN., ARISTOT.; -έω, ARISTOT.; -ία, *ή*, HIPPOCR., COM., ARISTOT. **βαρυ-ψύχος**, zwaarmoedig SOCR. Ai. 319.
βαρυ-ώδης, onaangenaam riekend NIC. Th. 895.
βασαν-αστραγγέλα, ή, knokkelkweller, *v. d. podagra* LUC. Trag. 190.
βασαν-ίζω (βάσανος), — 1 op den toetssteen houden en keuren PL. Gorg. 486 d. — 2 *vand.* beproeven: onderzoeken, verhooren HDT. 2, 151, PL. Gorg. 487 a, Rep. 413 e. — 3 *spec.* op de pijnbank (*vgl. lat. quaerere de servis*) ANTIPH. 1, 8, LYS. 4, 14, THUC. 8, 92, 17, AR. Ran. 616. — *vand. spec.* 4 kwellen, folteren PLUT., (N. T.). — 5 *alg.* kwellen, pijn doen, *v. ziekte* N. T. Mt. 8, 6. — 6 *verzu.* in het nauw brengen N. T. Mt. 14, 24.
βασανισμός, *δ*, marteling COM., N. T. Apoc. 9, 5; ook folterpijn *ib.* 14, 11.
βασανιστήριον, τό, folterplaats COM.
βασανιστής, ού, δ, — 1 onderzoeker (*door foltering*) ANTIPH. 5, 32. — 2 cipier N. T. Mt. 18, 34.
βασανισ-τρια, ή, keurmeesteres AR. Ran. 826.
βάσανος, ή, — 1 toetssteen voor het goud THEOGN. 1105, PIND. P. 10, 67. — *vand.* 2 onderzoek PIND. N. 8, 20, PL. Gorg. 487 e. — 3 gerechtelijk onderzoek op de pijnbank: foltering HDT. 8, 110. — 4 foltering-, pijn hebben N. T. Luc. 16, 23. — 5 *alg.* pijn, smart N. T. Mc. 4, 24. — 6 beslissende proef SOPH. O. R. 491, O. C. 839.
(wrsch. semit. < bāšan, vgl. BACCH. fr. 14: Λυδία . . λίθος μανύει χρυσόν).
βασιλεά, ή, koningin PIND. N. 1, 39.
βασιλεῖα, ή, — 1 koningin 8 770, *alg.* HDT. 1, 11, AESCH. Ag. 84, ATT., *doch* N. T. β-ισσα, — 2 prinses ζ 115. — 3 *van een godin* HYMN. 11, 2, PIND. 14, 2, AR. Pax 974.
βασιλεία, ion. -τή, ή, — 1 koninklijke waardigheid HDT. 1, 11, THUC. 1, 16, 13, PL. Rep. 445 d tot N. T. Luc. 19, 12. — 2 koninkrijk *spec.* N. T. Mt. 4, 8; τοῦ θεοῦ Mt. 6, 33. — 3 troonsbestijging PAP.
βασιλειδion, τό, koninkje PLUT.
βασιλειον, ion. -ηιον, τό, — 1 *gev. in plur.* τὰ β-α, paleis HDT. 1, 30, PL. Critias 115 c, XEN., AR. Ach. 80, Ltr.; ook: hoofdkwartier. — 2 koninklijke schatkist HDT. 2, 149. — 3 diadeem PLUT.
βασίλειος, 2 (3, AESCH. Pers. 589), koninklijk π 401, SAPPHO, ALCAE. 96, 20 ALD., HDT. 1, 14, AESCH. Pers. 8, SOPH. Ant. 382, N. T. 1 Petr. 2, 9.
βάσιλεύς, δ, comp. *en superl.* -εύτερος, -εύτατος, I 160 *enz.* — 1 koning, *sinds* HOM. v 390 *alg.* tot N. T. Mt. 17, 25; *dikwijls met subst. verbonden;* *άνήρ Γ 170, άννάξ υ 194; πόλεμος πάντων βασιλεύς HERACL. 53 D.* — 2 edelman, voornaam, *lat. regulus* S 556, α 384. — 3 tyran PIND. O. 1, 24, P. 1, 60. — 4 *zonder bijvoeging:* de Perzische koning, meestal zonder lidwoord HDT., ATT. — 5 *spec.:* *έρχων β.*, in Athene = rex sacrorum ATT.; de Romeinsche keizer Ltr. — 6 *v. goden:* HES. Th. 886, AR. Nub. 2. — 7 *v. d. Messiaanschen koning* N. T. Mt. 27, 11; *v. d. koning der duivelen* Apoc. 9, 11. — 8 de eerste, voornaamste, *ολωνών* AESCH. Ag. 113. — 9 *verzu.* = φρατρίαχοι, in Elis G. D. 1152, 3.
(niet dg., msch. evenals phryg. βαλ(λ)ήν koning uit sem. māšal regeeren, phoen. heerscher. Wrsch.

hebben de Gr. hun naam *ἔρηξ = *rēx* laten wijken voor β., den titel der „Myceensche" koningen).

Βασιλεύω, — 1 koning zijn van, τινος; heerschen, sinds HOM. λ 285 alg. tot N. T.; m. dat. (< locat.) η 59. — 2 in Athene: ἄρχων Βασιλεύς zijn, vgl. bij de Rom. rex sacrorum. — 3 heerschen, v. geestelijke machten, zonde enz. N. T. Rom. 5, 14. — 4 royalist zijn PLUT. Sull. 12. — 5 royalist zijn, als een koning leven PLUT. 101 e. — 6 beschikken over τινος THEOCR. 21, 60.

Βασιληίς, ἴδος, koninklijk Z 193, HES. Th. 462, EUR. Hipp. 1281.

Βασιλ-ίζω, van de partij v. d. koning zijn PLUT.

Βασιλ-ιώος, 3, adv. ὤς, — 1 koninklijk = v. d. koning AESCH. Pr. 869, alg. tot PAP., N. T. Act. 12, 20. — 2 β-ή (τέχνη), de kunst als wettig koning te heerschen PL. Polit. 291 e, XEN. Mem. 4, 2, 11. — 3 subst. hoveling PLUT. — 4 waard koning te zijn XEN. An. 1, 9, 1. — 5 waard van een koning te zijn, koninklijk (lat. regalis) ISOCR. 2, 29, PLUT. — 6 op het koningschap slaande, ἐγκλημα = crimen maiestatis POL. — 7 spec. ἡ β-ή στοά, een zuilen-gang in Athene PL. Charm. 153 a en — 8 Ltr. = basilica, basiliek, als prototype van de chr. kerk, aanw. rechtsgebouw en markthal, zooals te Pompeï. — 9 β. πῆχυς, = 0, 525 M. PAP.

Βασιλινῶν, ἡ, koningin MEN.; vgl. AR. Av. 1678.

Βασιλ-ίς, ἴδος, ἡ, — 1 koningin SOPH. Ant. 941 (?), EUR. Hec. 552. — 2 adj. koninklijk, γυνή PL. Leg. 694 d, EUR. Med. 1003. — 3 sc. οἰκία, paleis DIOD.

Βασιλ-ισκος, ὁ, — 1 onderkoning POL., N. T. Joh. 4, 46. — 2 soort vogel: winterkoning PLUT.

Βασιλ-ισσά, ἡ, — 1 koningin XEN. Oec. 9, 15, ARISTOT., POL., THEOCR. 15, 24 N. T. Mt. 12, 42. — 2 vrouw v. d. ἀρχων Βασιλεύς te Athene.

Βασιλ-ιστής, ὁ, lid v. een militaire vereeniging: camelot du roi PAP.

Βάσι-μος (βάσις), 2, — 1 begaanbaar, toegankelijk XEN., DEM. 25, 76. — 2 vast, betrouwbaar PLUT.

Βάσις (βαίνω), ἡ, — 1 gang SOPH. Ai. 8. — 2 overdr. gang, allure AESCH. Ch. 452. — 3 danspas PIND. P. 1, 2. — 4 vand. 4 maat, rythme PL. Leg. 670 d. — 5 fundament, basis DEMOCR. 155 D., PL. Phaed. 112 b. — 6 voet N. T. Act. 3, 7. — 7 overdr. vastheid PL. Crat. 437 a.

Βασκαίνω, — 1 belasteren, τινα DEM. 18, 189. — 2 betooveren, beheksen, *uit*, „bespreken", ARISTOT., THEOCR. 6, 39, N. T. Gal. 3, 1. — 3 benijden, τινη DEM., LUC.; τινα (N. T.).

(z. lat. fascinum betoovering, vgl. o.b. bajati betooveren; W. bhā- v. φημί; gr. βασκ- uit een noord. taal, waarin bh > b werd en dus = echt gr. φάσκω < bhā-skō).

Βασκάν-ια, ἡ, — 1 belasting DEM. 18, 252, CALL. — 2 betoovering PL. Phaed. 95 b, ARISTOT. — 3 nijd (N. T.), MARC. AUR. 1, 11.

Βασκάν-ιον, τό, amulet COM.

Βάσκάνος (z. Βασκαίνω), — 1 belasterend AR. Eq. 103, PL. AX. 369 a, DEM. 18, 108. — 2 beheksend PLUT.; als scheldwoord MEN. Perik. 279.

Βασκιάς, ὁ, soort eend AR. Av. 885, ARISTOT.

Βάσκει, imp. v. *iterat.* bij βαίνω, (βᾶ- < g^hη-): ga, met ἔθι verbonden B 8, AESCH. Pers. 662; pl. AR. Th. 783.

Βασσάρα (thrac.), ἡ, kleed van vossevelen, zooals de Thracische Bacchanten dragen; Bacchante AESCH., LYOPHR 771.

Βασσαρ-έω, = βαρχεύω, (ANACR.) 61, 6.

Βασσάριον, τό, dem. van Βασσάρα, Lybische vos HDT. 4, 192.

Βάσταγ-μα, τό, — 1 last EUR. Supp. 767, PLUT. — 2 macht POL.

Βαστάζω, f. σω, later als gutturaalstam levend: -ἀχθην, z. Βάσταγμα. — 1 doen gaan, verplaatsen λ 594. — 2 dragen > torschen; zwakker: in de hand houden SOPH. Ph. 657; dragen: v. leed, het kruis N. T. Luc. 14, 27; zwangerschap Luc. 21, 27; > meedragen, hebben Gal. 6, 17; ook overdr. in den geest AESCH. Pr. 888, POL. — 3 spec. iets groots, moeielijks in de hand nemen > betasten φ 405, AESCH. Ag. 35. — 4 optillen, omhoog tillen, oprapen PIND. P. 4, 296, N. T. Joh. 10, 31. — 5 > beschermen Act. 21, 35. — 6 verheffen, verhoogten, hoog houden PIND. N. 8, 3. — 7 wegdragen, wegnemen POL., N. T. Mt. 3, 11, Joh. 20, 15.

(β. eig. *βατος-*maken* = gestare, d. w. z. gestus maken, βατος < *βαδ-*tos*. βαδ- in βαδ-ίζω, vgl. βάδην en βιβάζω doen gaan, < -βαδ-ιω, z. βιβάζω. Vgl. HESYCH. βάστραχος τὸν τραχίλους, Βοιωτοί (nek: „dragen"); βάστακος τὸν πλουσίους καὶ εὐγε-νεῖς (oorspr. draagkrachtig?), msch. βατά ὑποδή-ματα. Ἰταλιῶται ἐν βασιζα . . . ἔρχον Λυδιστί (HIPPON.).

Βάταλος (: βατέω), ὁ, wellusteling; spotnaam v. DEM., z. AESCHIN. 1, 126, DEM. 18, 180.

Βατάνη (z. πατ.), ἡ ἐν Βατάνιον, τό, schoteltje COM.

Βατ-έω, — 1 bespringen THEOCR. 1, 87. — 2 in Delphi = πατέω, PLUT. Qu. Gr. 9.

Βα-τήρ, ἦρος, ὁ, — 1 drempel COM. — 2 stok NIC.

Βατ-ία, ἡ, doornstruik PIND. O. 6, 54.

Βατιάκη (pers.), ἡ, soort drinkvat COM., ARISTOT.

Βατιδο-σκόπος, roggelijker AR. Pax 810.

Βάτ-ιον, τό, kleine braamstruik AR. Plut. 1011(?)

Βατίς (I βάτος), ἴδος, ἡ, — 1 rog AR. Vesp. 510, COM. — 2 een vogel ARISTOT.

Βατο-δρόπος, doornstruiken uitroeïend HYMN. Merc. 190.

I. Βάτος (: lat. bac(e)a?, ἡ, braam(struik) ω 230, BION 1, 21, THEOPHR., N. T. Mc. 12, 26.

II. Βάτος (sem.), ὁ, een maat: 36,5 L. N. T. Luc. 16, 6.

III. Βάτος (z. βατίς), ὁ, rog ARISTOT.

Βᾶτός, begaanbaar, doorwaadbaar SOPH., XEN. An. 4, 6, 17, POL.

Βατράχ-εἰος, kikvorsch-(kleur) = groen bij AR. Eq. 523.

Βατράχ-ιον, τό, ramunculus HIPPOCR.

Βατράχ-ις, ἴδος, ἡ, groen kleed AR. Eq. 1406; -ίς, ἴδος, kikkertje NIC. Th. 417.

Βατραχο-μυο-μαχία ἡ, Kikvorschen- en -muizenstrijd, laat ep. gedicht.

Βάτράχος, ὁ, — 1 kikvorsch HDT. 4, 131, PL. Phaed. 109 b tot N. T. Apoc. 16, 13. — 2 soort zeevisch ARISTOT.

(ion. βρόταχος, HDT. volg. GRAMM. βάθρακος, e. a. -αχος, uitg. v. diernamen. βροτ- < g^hrot-: laat-lat. bruscus pad, d. Krote).

Βατταρίζω (onomatop. z. volg.), stotteren HIPPON., LUC. Iup. Tr. 27.

Βαττα-λογ-έω, kletsen, zwetsen N. T. Mt. 6, 7.

Βαυβάω, — 1 in slaap vallen EUR. — 2 beslapen HEROND., Ltr.

(„beslapen", vgl. βαυβών = ἔλισθος, AR. Lys. 109, HEROND. 6, 80 verm. naar scheldnaam hond, zooals lupa voor meretrix; βαυβώ = hond: lat. baubor blaffen, onomatop. vgl. βαύζω).

Βαυβαλίζω (onomatop.), in slaap zingen COM., z. Βαυκ.

Βαύζω (onomatop.: „baubau"), f. ξω, — 1 blaffen,

janken SOPHR., THEOCR. 6, 10, LUC. — 2 schimpen
mompelen AESCH. Ag. 449. AR. Th. 173. — 3
bejammeren AESCH. Pers. 13.

βαυκαλάω, in slaap zingen LUC. Lexiph. 11.

βαυκαλή-μα, τό, slaap-, wiegelied COM., AR.

βαυκ-ίδες, αἱ, makkelijke damesschoenen Ltr.,
HEROND. 7, 58.

βαυκ-ίζομαι, verwijfd zijn COM.

βαυκο-παν-ούργος, ὁ, gentleman-schurk ARISTOT.

βαυκός, 3, verwijfd, gemaakt COM.

βαφ-εῖον, τό, ververij SOPH.

βάφ-εὺς, ὁ, verver PL. Rep. 429 d, PLUT.

βάφ-ή, (βάπτω) ἡ, het indompelen: — 1 vand. het
verven HDT. 3, 22 AESCH. Pers. 317, PL. Rep. 430 a.

— 2 verf LUC. — 3 in water dompeling, om te harden
AESCH. Ag. 612, SOPH. Ai. 651, PLUT. — 4 staling:
kracht, v. d. wijn PLUT. — 5 coner. het geverfde
kleed AESCH. Ag. 238; de (met het bloed der
hydra) vergiftigde pijl EUR. Herc. 1190.

βαφ-ικός, 3, voor het verven LUC. Alex. 12; ἡ β-ἡ,
sc. τέχνη, de verfkunst PLUT. 223 b.

βάψις, ἡ, het onderdompelen ANTIPH. 40 D.

βδάλλω (: βδέλλα), melken PL. Theat. 174 d;
pass. m. acc. v. d. melk ARISTOT.

βδέλλα, ης, ἡ, bloedzuiger HDT. 2, 68, (-λη),
THEOCR. 2, 54.

(zoals lit. delῆ) bloedzuiger: W. dhē-zuigen: θῆλυς,
zoo β.: W. g^{el}-verslinden; opslurpen; βδ- in derg.
stammen uit contaminatie, bijv. βλε-τυς bloed-
zuiger, δέλε-αῖς lokaas = aeol. βλήρ, vgl. de
afw. sseling π-: π-).

βδελλο-λάρυγξ, γος, ὁ, met een keel als een
bloedzuiger COM.

βδέλυγ-μα, τό, gruwel N. T. Luc. 16, 15.

βδελυγ-ία, ἡ, afschuw HIPPOCR., XEN. Mem.
3, 11, 13, COM.

βδελυκ-τός, afschuwelijk N. T. Tit. 1, 16.

βδελυκ-τρόπος (<-το-τροπ.), afschuwelijk AESCH.
Eum. 52.

βδελῦ-εῖομαι, walgelijk zijn DEM. 17, 11.

βδελῦ-ρα, ἡ, — 1 walgelijkheid THEOPHR. Char.
11. — 2 schaamteloosheid ANDOC. 1, 122. —
3 onkuisheid AESCHIN. 1, 26. — 4 walging
HIPPOCR.

βδελῦ-ρός (z. volg.), 3, — 1 walgelijk AR. Nub. 446,
PL. Rep. 338 d. — 2 schaamteloos AESCHIN. 1, 44,
DEM., THEOPHR.

βδελύσσομαι, att. -ττ-, aor. pass., walging hebben
van τι, spec. v. vies ruikende dingen AR. Vesp.
792 eld., PL. Rep. 605 e, Ltr., N. T. Rom. 2, 22.

(W. pezd-, klanknabootsend, een wind laten,
lat. pēdo (< *peido), kl.russ. bzditj, gr. β(ζ)δέω,
βδέω-μα wind. βδε-λυ- zoals θη-λυ-; κ vormt vaak
nom. ag.: *βδέλυκ-ίζομαι, vgl. o.ind. kāru- zanger:
gr. dor. κάρῦ-κ-).

βδέω (z. voorg.), f. έσω, een wind laten AR. Pl. 693.

βδελυ-χρός (vgl. πενι-χρός), walgelijk EPICH. 34, 2.

βδόλος, ὁ, stank van een wind COM.

βδύλλω, = βδέω; overdr. vreezen (vgl. ἀρωδέω),
AR. Eq. 224, Lys. 354.

βέβαιος, 2. — 1 stevig op zijn voeten staande, ὄχημα
PL. Phaed. 85 d. — 2 stevig, niet breekbaar,
κρύσταλλος THUC. 3, 23, 26. — 3 vast; overdr.
onkreukbaar, eerewoord, vriendschap AESCH. Pr.
297, PL. Menex. 244 a. — 4 goed gefundeerd,
sterk, gezond DEMOCR. 176 D., PL. Phaed. 90 c. —
5 betrouwbaar THUC. 5, 43, 3, PL. tot N. T. 2 Cor.
1, 6. — 6 vast en zeker, waar HDT. 7, 50. — 7
duurzaam, v. h. plechtanker N. T. Hebr. 6, 19.

(-io- afl. v. βεβῶ-ός, -vía; verm. βεβανῖα >
βεβα(φ)ῖα, waarnaast βέβαιος kwam, zoals εἰταῖρος
naar εἰταῖρ ἰ. p. v. ep. εἰταρος. Het Att. heeft ook
εἰτανία door εἰτώσα vervangen).

βεβαιό-της, ἡ, — 1 vastheid PL. Phaed. 277 d.
— 2 betrouwbaarheid, eerlijke bedoeling THUC.
4, 66; 31.

βεβαιόω, — 1 bevestigen THUC. 6, 10, 22, sterken
N. T. 2 Cor. 1, 21. — 2 bekrachtigen LYS. 6, 29,
THUC. 1, 23, 30, N. T. Mc. 16, 20. — 3 overdr.
bevestigen, versterken, δόξαν PL. Crit. 53 b. —
4 bewijzen, ook med. PL. Soph. 250 c. — 5 voor
de toekomst vastleggen: beloven, borg staan ORAT.,
PAP. — 6 verwerklijken XEN. An. 7, 6, 17.

βεβαιώ-σις, — 1 bevestiging THUC. 1, 140, 15. —
2 bekrachtiging PLUT., N. T. Phil. 1. 7. — 3 krachtige
verzekering of belofte PL. Polit. 309 c, PAP. —
4 waarborg, garandeeren POL.

βεβαιω-τής, οὔ, ὁ; -τήρ, INSCR. delph., — 1
zeggeman V.-SOCR., POL. — 2 borg POL., PAP.

βεβαιωτι-κός, — 1 bevestigend EPICIT. — 2 τὸ
β-όν, borggeld PAP.

βέβηλος, dor. βέβᾶλος. — 1 algemeen toegankelijk
> ongewijd HDT. 9, 65, AESCH. Supp. 509, SOPH.
O. C. 10, THUC. 4, 97, 24, N. T. 1 Tim. 4, 7. —
2 v. pers. oningewijd, onheilig ORPH. 7D., PL. Symp.
218 b, TR., COM., HEROND. 4, 47, N. T. 1 Tim. 1, 9.

(λό- formatie met pass. bet. bij het zelfst. βέβηκα,
vgl. βηλός).

βεβηλώω, ontwijden N. T. Mt. 12, 5.

βεβουλεμένος, adv., met overleg DEM. 21, 41.

βεβρωθήω, = βιβρωσκω, eten Δ 35.

βελ(ι)ομαι, f. X 431, O 194, II 852, z. βίωω.

βεικε-σέληνος (vgl. volg. en HDT. 2, 2, 15 + schol.
AP. RH. 4, 263), stokoud, uit de „wittebroodsweken
der maan" AR. Nub. 398. Vgl. πρωτο-σέληνος en
προ-σέληνος AR. fr. 549.

βεικός (πρηγ.), τό, brood HDT. 2, 2.

βέλεμον, τό, werptuig, speer of pijl, steeds pl.:
O 484; sing. AESCH. Ag. 1496, EUR.

(vgl. βέλος; wrsch. nieuwe nom. van βέλεμνα =
eig. plur. v. τὸ *βέλεμα projectiel).

βελόνη, ἡ, — 1 pijlspits; naald COM., BATR. 130,
AESCHIN. 3, 166, N. T. Luc. 18, 25. — 2 een zee-
visch ARISTOT.

(: βέλος, vgl. ἀκόνη, περόνη, σφενδόνη).

βελονο-πωλής, ὁ, naaldenverkooper AR. Pl. 175,
KRITIAS 70 D.

βελονίς, ἰδος, ἡ, = voortg., COM.

βέλος, τό, — 1 werptuig, alg. ρ 464; speer
of pijl © 513 eld., PIND. P. 5, 33, HDT. 9, 18,
AESCH. Ag. 366, SOPH. Ph. 1300, tot N. T. Eph.
6, 16, vgl. XEN. An. 5, 2, 14. — 2 vand. > wapen:
z. wa a r d SOPH. Ai. 658, AR. Ach. 345; boog HDT.
9, 18. — 3 bliksem PIND. O. 10, 80, HDT. 4, 79. —
4 straal, v. d. zon, v. h. goud PIND fr. 223. — 5 steek,
pijn, barensweën Δ 269, THEOCR. 27, 28. — 6 overdr.
pijl, v. d. dood, v. aandoeningen, v. opwellingen, v.
woorden AESCH. Pr. 652, PL. Symp. 219 b.

(: βάλλω, daardoor β. i. p. v. *δέλος, vgl. δ'βελός,
naast δ'δελός. Vgl. v. W. g^{el}- nog de andere
bet. in nld. kwellen, lit. gēlti (?) steken).

βελό-στᾶσις, ἡ, artilleriestelling POL.

βело-σφενδόνη, ἡ, brandpijl PLUT. Sull. 18.

βελουλέωω, schotwonden verzorgen PLUT.

βέλτατος = βέλτιστος, AESCH. Eum. 487.

βέλτερος = βέλτιον, O 511, HES. O. 365, AESCH.
Supp. 1070.

βελτιόω, verbeteren ARISTOT.

βέλτιστος (z. volg.), 3, dor. βέντ., adv. βέλτιστα, best, zoowel ethisch als practisch: voordeeligst ATT., MEN. Epitr. 7 (niet N. T.). *Specce.* τό β-ον o. a. het „gemeene best”, staatsbelang; οί β-οι, de „optimates”, ATT.: (XEN.) Rep. Ath. 1, 5; vaak zacht ironisch PL. Symp. 177 b.

βελτίων, ονος, beter zoowel ethisch als practisch: verkieslijker (vgl. lat. potior) ATT., alg. N. T. 2 Tim. 1, 18.

(W. bel-kracht, z. o. ind. bala- n. kracht lat. dē-bilis, nld. pal, o. b. bolijf grooter. Men verwacht: βέλτερος en *βελ-ίωv; daarvan β. kruising).

βευβικ-ιάω, = volg., AR. AV. 1465.

βευβικ-ίζω, tr. als een tol draaien AR. Vesp. 1517.

βέμβιξ, ίκος, ή, driiftol AR. Vesp. 1539, CALL. Epigr. 1, 9.

(o. ind. bimba- m. schijf, bol. lett. bamba hetz., lit bamba navel).

βευβράς, άδος, ή, sardine COM.

βευβρο-αφή, ή, = voorg., COM.

βενδίδειον, τό, tempel van Bendis XEN. Hell. 2, 4, 11; τὰ β-α, feest van Bendis PL. Rep. 354 b.

βένθος, τό, — 1 bodem, diepte A 358, δ 780, PIND. O. 7, 57, EMPED. 35, 3 D. — 2 diepte, dichtheid ρ 316.

(z. βαθός, -ος. W. bhendh-. Men verwacht: *πένθος, doch z. πένθος. De regelm. opeenvolg. π-θ- < bh-dh- nog in synonym. πνθμήν ~ πνθαξ, z. d.; vgl. fundus bodem, pro-fundus diep. Oorspr. bet. msch. bodem < gevlochten matten, dus identisch met W. bhendh- in nld. binden? vgl. daarvoor εν βένθειον ύλης, oorspr. „vlechtwerk”?, vgl. πείσμα).

βέομαι, z. βιόω.

βερβέριον, τό, armoedig kleed ANACR. 54, 1 ALD. (msch.: βερρόν δασύ HESYCH., lat. burra grove wollen stof).

βέρεθρον, τό, ion. = βάραθ., z. d.

βεῦθος (: o. s. cot wollen kleed?), τό, doorzichtig onderkleed SAPPHO; = βεῦθος, CALL., PARTHENIUS 29, 6 Mart.

βήγ-μα, τό, het opgehoeste: sputum HIPPOCR.

βηλά (: βαίνω), τά, = πέδιλα, PANYASSIS.

βηλός, ό, drempel A 591, Ψ 202, EMPED. 84, 6 D., AESCH. Ch. 571 (βᾶ.).

(: βαίνω, vgl. ep. οὔδος: όδός).

βῆ-μα, τό, — 1 voetstap AESCH. Ch. 799, SOPH. El. 163, XEN. — 2 voetspoor HYMN. Merc. 222. — 3 verhooging, „opstap”: spreekgestoelte PL. Ion 535 e, ORAT. DEM. 18, 66, N. T. Act. 12, 21. — 4 rechterstoel, tribunaal AR. Eccl. 677, N. T. Mt. 27, 19. — 5 als maat: een pas PAP. = 10 παλαισταί, N. T. Act. 7, 5.

βηματ-ίζω, afpassen POL.

βήξ (onomatop.?), βηχός, ή, att. ό, hoest THUC. 2, 49, 26, ARISTOT.

βηρύλλος (sem.), ό εν ή, beryl, (zeegroene steen) N. T. Apoc. 21, 20.

βήσσα, ή, dor. βάσσα, inzinking, dal, kloof Γ 34, HES. O. 510, PIND. O. 3, 23, SOPH. Ai. 198.

(< *g*adh-ia: o. ind. gādha- n. inzinking, ondiepte, gāhana- diep).

βησσή-εις, 3, vol begroeide kloven HES. O. 389.

βήσσω (z. βήξ), att. ττω, f. ζω, hoesten HDT. 6, 107 AR. Eccl. 56, XEN. Cyr. 2, 2, 1, HEROND. 3, 70.

βητ-άρμων, ονος, ό, danser δ 250, 383.

(βητ- : βητ-, ~ *βητής, „stapper” + άρμός of άρμων- [ā. ion.]: άρμων-ίη, wat op de Grieksche „verbinding” v. dans en muziek wijst).

βία, ή, ion. βίη, — 1 groote lichaamskracht O 165,

MULLER, Grieksch Woordenboek.

ζ 197. PIND. N. 9, 14; spec. βίη Έτεοκλετη εν dgl. Δ 386 of m. gen. de krachtige Eteokles εν dgl. — 2 levenskracht γ 219. — 3 veerkracht Γ 45. — 4 macht Ψ 578. — 5 krachtsuiting AESCH. Supp. 97; ook v. d. wind II 213, enz. — 6 praegn. geweldpleging; meestal βία enz., met geweld M 341, HDT. 1, 89, ATT. tot PAP. — 7 overweldiging, verkrachting. Spec. βία τινος δ 646, AESCH. Sept. 746, EUR., THUC. 1, 43, 7, PL. Rep. 566; vaak m. praep. προς, υπό, μετά (N. T. Act. 5, 26) enz. — 8 force majeure PAP.

(< *g*ia: o. ind. jyā, jiyā overmacht naast jayā- overwinning, lit. i-gyā, bereiken).

βιάζω (: βία, z. βιάω), f. άσω, — 1 act. overweldigen μ 297, COM.; spec. een schuld dekken PAP. — Meestal med. 2 overweldigen, geweld aandoen, τινα Δ 467, ψ 9 pass., ATT., alg. tot N. T.; spec. verkrachten PL. Leg. 874 c, pass. PIND. N. 9, 14; trotseeren A 558; spec. iemd iets onthouden Φ 451. — 3 dwingen AESCH. Sept. 1042, PL. Prot. 337 d; overdr. met klem betoegen PL. Soph. 241 d. — 4 forceeren, τὰ σφάγια HDT. 9, 41; νόμος, verkrachten THUC. 8, 53, 32. — 5 milit. forceeren THUC. 7, 70, 2, XEN. — 6 gewelddadig dooden PL. Phaed. 61 d. — 7 intr. gewelddadig binnendringen, εἰσω enz. THUC. 7, 83, 7, POL., N. T. Luc. 16, 16. — 8 tr. met geweld wegvoeren XEN. Cyr. 4, 5, 56.

βιαιο-θανατ-έω, door geweld sterven PLUT.

βιαιο-κλωψ, met geweld stelend LYCOPHR. 548.

βιαιο-μαχ-έω, met geweld vechten POL.

βίασιος, 3 (soms 2), adv. ως, — 1 gewelddadig β 236, PIND. N. 7, 67, AESCH. Pr. 737, PL. Gorg. 505 d. — 2 heftig ARISTOT., N. T. Act. 2, 2. — 3 afgedwongen, niet vrijwillig, niet natuurlijk PL. Rep. 603 c.

βιαιο-της, ητος, ή, gewelddadigheid ORAT.

βιασ/μός, ό, — 1 gewelddadigheid COM., PLUT. — 2 verkrachting D. H.

βιασ/τής, ό, geweldenaar N. T. Mt. 11, 12.

βιαστι-κός, dwingend PL. Leg. 921 e.

βια-τάς, οὔ, ό, dor., geweldenaar PIND. P 1, 10.

βιάω, HOM. βεβίηκε K 145, med. βιάουμι PARM. 1, 34 D., βιήσεται εν aor. έβιήσατο, bedwingen PIND. N. 8, 34, AESCH. Ag. 385; HDT. 3, 80, Pass. 1, 19, z. βιάω.

βιβάζω, f. att. ᾶ, — 1 doen gaan SOPH. O. C. 381. — 2 doen bespringen ARISTOT. — 3 bespringen PLUT. (< -βαδ-ίω, z. βαστάζω).

βιβάς, άσα, άν, als v. βίβημι, stappen nemend H 213, N 371.

βιβάσθων, = voorg., N 809, π 534 (uit -βαδ-θω).

βιβάω, stappen HYMN. Merc. 225 βιβᾶ, HYMN. Ap. 133 έβίβασκε, PIND. O. 14, 16 βιβᾶν.

βιβλαρ-ίδιον, τό, boekje N. T. Apoc. 10, 2.

βιβλι-ακός, thuis in boeken PLUT.

βιβλιδ-άριον, τό, dem. van βιβλίον, COM.

βιβλίδιον, τό, = voorg., DEM., Ltr., PAP. (verzoekschrift).

βιβλί-ινος, 3, οἶνος, wijn van de Bibliensche bergen(?) HES. O. 589, EUR. Ion 1195, THEOCR. 14, 15.

βιβλιο-γράφος, boeken schrijvend LUC.

βιβλιο-θήκη, ή, boekkerij COM., POL., PAP.

βιβλιο-κάπηλος, ό, boekverkooper LUC.

βιβλιο-μαχ-έω, papierenoorlog tegen iemd voeren PAP.

βιβλί-ιον, τό, dem. v. βιβλος: — 1 boek PL. Phaedr. 243 c tot N. T.: v. h. Oude Test. enz.: Hebr. 9, 19. — 2 brief HDT. 1, 123-125 tot N. T. Mt. 19, 7: 11

β. ἀποστασίου, scheidingsbrief. — 3 acte, verdrag PAP. — 4 aanklacht PAP.

βιβλιοπώλης, ου, ὁ, boekverkooper COM.

βίβλος, ἡ, — 1 bast van de papyrusplant HDT. 2, 38, PL. Polit. 288 e; z. βύβλος. — 2 uit de reepen van het merg vervaardigd papier; geschrift HDT. 2, 100, AESCH. Supp. 947, PL. Phaedr. 98 b, PAP. — 3 brief PAP.

βιβρώσκω (z. βορά), zelden f. βρώσομαι, aor. ἔβρων HYMN. Ap. 127, CALL.; vaak pf. βέβρωκα, enz., eten, verteren X 94, γ 403, AESCH. Ag. 1097, SOPH. Ant. 1022 (oud part. perf. βεβρώς), N. T. Joh. 6, 13.

βίκος, (uit Kl.-Azizē) ὁ, — 1 kruik HDT. 1, 194, XEN. An. 1, 9, 25, LUC. — 2 een maat PAP.

βινέω, beslapen AR. Av. 560, COM.; ook med., AR. Eq. 1242.

(v. βιά, vgl. o.ind. jināti, hij overweldigt; vgl. κινέω).

βινη-ίαύ, desiderat. bij voorg., AR. Lys. 715, LUC.

βιο-δότης, ου, ὁ, verzorger PL. Leg. 921 a.

βιό-δωρος, 2, leven schenkend PIND. Pae. 4, 26 D., SOPH. Ph. 1162, EUR. Hipp. 750.

βιο-θάλλμιον, bloeiend HYMN. Ven. 189.

βιο-θράμμων, leven voedend AR. Nub. 570.

βιοται (τ, ι), z. ΒΙΩ-.

βιο-μήχανος, zich voedsel verschaffend ANTIPH. 41 D., ARISTOT.; -ία, ἡ, ANTIPH.

βίος, ὁ, — 1 leven o 491, alg. tot N. T. 1 Petr. 4, 3. — 2 levensduur, het leven als tijdsruimte HDT. 1, 23 PL. Phaedr. 242 a, Ltr. — 3 levenswijze PL. Leg. 733 d, vgl. Ap. 38 a. — 4 levensonderhoud > vermogen HES. O. 31, HDT. 1, 30, AR. Vesp. 706, THUC. 1, 5, 17, and. tot N. T. Mc. 12, 44. — 5 het leven = de wereld, de menschen ARISTOT., Ltr.

— 6 leven = levensbeschrijving PLUT.

(W. g*εἰδ̄- : g*ιῖδ̄- > βίος, g*ιῖδ̄- > ἔβιω-ν; g*ε̄- < ζη- naast g*ιῖδ̄- > ion. ζῶω, vgl. βῆν. av. jyā-tu- leven < g*ιῖδ̄-tu-; korte phase g*ε̄- gewoonlijk met η versterkt: ig. g*ε̄-υ-ο- levend in o.ind. jivd- levend lat. vivus, osc. bivus „vivi“, lit. gyvas levend).

βίος, ὁ, hoog A 49, ζ 270 (vgl. de woordspeling bij EUR. Ph. 1161 (ο βίος leven), en HERACL. 48 D. τῷ τόξῳ ὄνομα βίος, ἔργον δὲ θάνατος.

(< *g*ιῖο-, vgl. o.ind. jyā, later jyā boogpees).

βιο-στερής, beroofd van levensonderhoud SOPH. O. C. 747.

βιοτ-εία, ἡ, leefwijze XEN. Oec. 6, 10.

βιοτ-εύω, leven PIND. N. 4, 6, THUC. 1, 130, 31, PL. Phaedr. 252 d.

βιο-τή (vgl. ± lit. gynaῖδ̄ leven), ἡ, — 1 leven δ 565, PIND. P. 4, 282, HDT. 7, 47, DEMOCR. 200 D., AESCH. Pers. 853. — 2 levenswijze XEN. Cyr. 7, 2, 27. — 3 levensonderhoud PIND., SOPH. Ph. 1160, AR. Vesp. 1452.

βιό-της, ητος, ἡ, = βιότης, HYMN. 7, 10.

βιότη-ιον, τό, inkomentje AR. Pl. 1165.

βιο-τός (z. βίος), ὁ, — 1 leven H 104, PIND. O. 8, 87, EMPED. 15, 2 D., AESCH. Pers. 360. — 2 levensonderhoud > vermogen E 544, AESCH., SOPH. El. 393. — 3 > goederen o 446.

ΒΙΩ-, — 1 ἐβιώσαμην, in het leven houden θ 468. — 2 sinds HOM. act. βιώσομαι, ἐβίω, βεβίωκα naast pr. βιοῦμαι (HDT.), leven, naast pass. vormen met pass. bet. βῆν. βεβίωται enz.; O 511, HDT. 2, 177 (med.); 9, 10; ATT.; tot N. T. act. vorm βιώσασα 1 Petr. 4, 2. — Z. βέωμαι, βίωμα.

βιώσι-μος, 2, vol βιώσις = levensmogelijkheid;

β-ον ἐστι, men kan leven HDT. 1, 45; 3, 109, SOPH. Ant. 566, EUR.

βίω-σις, ἡ, leven N. T. Act. 26, 4.

βιώσομαι, opleven ARISTOT.

βιωτι-κός, 2, — 1 het aardsche leven betreffend POL., N. T. Luc. 21, 34. — 2 het levensonderhoud, vermogen betreffend N. T. 1 Cor. 6, 3; = βιομήχανος, ARISTOT.

βιω-τός, 3, „leefbaar“; met neg. niet uit te houden SOPH. O. C. 1690, AR. Pl. 197, PL. Ap. 38 a, XEN.

βιάβ-ερός, adv. ὦς, schadelijk HES. O. 365, DEMOCR. 237 D.; PL. Phaedr. 243 c, tot N. T. 1 Tim. 6, 9.

βιάβη, ἡ, — 1 schade slechts ATT.: AESCH. Pr. 763 enz., PL. Phaedr. 238 e; (N. T.). — 2 v. pers. („act.“) onheil AESCH. Ag. 1234, SOPH. El. 301.

(< *μλαβη < ig. mlq* - naast mlq* - in o.ind. marcayati hij beschadigt, o.lat. mol(c)ta boete, o.b. u-mlūciti temmen).

βιάβρομαι, in de war raken > strompelen, struikelen T 82, v 34, (ANACR.) 31, 26.

βιάβρος, τό, schade HDT. 1, 9, ANTIPH. 5, 91, EUR. Ion. 998, AR. Ran. 1151; spec. v. h. vermogen PL. Leg. 843 d.

βλαδύς, zwak HIPPOCR.

(naast βλαδαρός < *mlā- , z. ἀμαλδύνα = mlā- met ander resultaat van ig. l; vgl. o.b. mlādū teer).

βλαισός, krom naar buiten gebogen, v. voet en been, XEN. Eq. 1, 3, ARISTOT.; ook v. insectenpooten.

(< *mlaiso- naast *mlaisko- in o.ind. mlēcchā- onduidelijk-, onverstaanbaar sprekend, cymr. bloesg stamelen; -so-, -sko- typisch voor adj., die gebreken auiduiden. Bet. oorspr. „struikelend“, over beemen of woorden?).

βλαισιώ, naar buiten uitstaan ARISTOT.

βλαισιω-σις, ἡ, βλαισός zijn ARISTOT.

βλαχ-εία, ἡ, — 1 domheid PL. Euthyd. 287 e. — 2 slaphed, luiheid XEN. Cyr. 2, 2, 25.

βλαχ-εύω, — 1 slap zijn XEN. An. 2, 3, 11; 5, 8, 15. — 2 iets door slaphed verspelen LUC. Ep. Sat. 26.

βλαχ-ιμός, 3, slap, dom PL. Rep. 432 d, AR. Av. 1323, XEN. Oec. 8, 17.

βλαχ-ώδης, = voorg., XEN. Eq. 9, 1.

βλαμ/μα, τό, schade CIC.

βλαῖς, ἀνός, slap, traag in denken en doen HERACL. 87 D., PL. Gorg. 488 a, XEN. Mem. 3, 13, 4, POL.

(< μλάκ- : μαλακο- = (ā-)κματ- : καματο-, z. μαλακός).

βλάπτω (z. βλάβη), aor. pass. ἐβλάβην naast ἐβλάφθην (f. -φομαι pass. bet. THUC. 1, 81, 10; 6, 64, 26). — 1 hinderen, tegenhouden, ἵππους τινι P 571, pass. Z 39, maar ook van τινα κελεύθου α 195, THEOGN. 705. — 2 onbruikbaar maken O 489. — 3 spec. geestelijk: verwarren, verbijs-teren, verblinden O 724, I 507. — 4 > misleiden X 15. — 5 beschadigen (< in zijn functionneeren tegenhouden), βεβλαμμένον ἦτορ II 660 gedood(?).

— 6 > veronachtzamen PIND. P. 9, 94. — 7 schaden, benadelen AESCH. Eum. 661, PL. Prot. 314 b, THUC. 1, 141, 18, Ltr., N. T. Mc. 16, 18.

βλαστάνω, f. βλαστήσω, aor. ἐβλαστον, pf. ἐβλάστηκα en βεβλα-, — 1 uitloopen v. planten EMPED. 21, 10 D., AR. Nub. 1124, XEN., ATT. tot N. T. Mt. 13, 26. — 2 geboren worden EMPED. 21, 10 D., PIND. N. 8, 7, ook overdr. AESCH. Sept. 594. — 3 ontbloeien, opstijgen PIND. O. 7, 69. — 4 tr. laten opschieten N. T. Jac. 5, 18.

(βλαστο- < *mlasto bij W. mel-ō-; z. ook μέλος, lid en lied?; korte phase mlō = mlā + σ-, vgl. γέλω-ς : γέλασ-το i.p.v. *γέλασ-το met (γ)α- < ε, vgl. γαλήνη

naast *σελήνη*: *σέλας*. Vgl. *mlō*- in *βλωθρός* uitlopend: *βλώ-σκα*, *ἐμολον*, vgl. *τιρώσκα*: *ἐτορον*, z. *βλώσκα*).

βλαστ-έω, — 1 = **βλαστάνω**, AESCH. Ch. 589 (?). — 2 doen ontspruiten Ltr.

βλάστη, *ή*, — 1 uitspruitsel, kiem SOPH. Ant. 827, PL. Leg. 765 e. — 2 geboorte SOPH. Tr. 382, PLUT.

βλάστη-μα, *τό*, — 1 uitspruitsel eur. Ba. 177, THEOPHR. — 2 spruit, kind AESCH. Sept. 533, EUR. — 3 jong, v. *διερεν* EUR. Cycl. 206.

βλάστη-μος, *ὁ*, — 1 = *voorg.*, AESCH. Supp. 317. — 2 wasdom AESCH. Sept. 12.

βλάστη-σις, *ή*, het uitloopen THEOPHR.

βλαστι-κός, uitlopend THEOPHR.

βλαστο-λογ-έω; *-ία*, *ή*, ontbladeren THEOPHR.

βλαστο-τός, *ὁ*, — 1 spruit, loot HDT. 6, 37, ARISTOT., PLUT. — 2 zoon SOPH., AR. RH. — 3 het kiemen, uitloopen DIOD.

βλαστο-φη-έω, — 1 lasteren, *spec.* godslasteren PL. Rep. 381 e, DEM., ISOCR. 12, 65, Ltr., N. T. Mt. 9, 3. — 2 ook tegen menschen DEM. 18, 10; 51, 3, N. T. Rom. 3, 8; met *εἰς*, *περὶ* of *κατὰ*, *οὐκ* *τινα*. — 2 kwaad van de goden afsmaken PL. Alc. II 149 e (?).

βλαστο-φη-ία, *ή*, — 1 lasterlijke taal DEMOCR. 177 D., EUR. Ion. 1189, PL., DEM., N. T. Mt. 12, 31. — 2 godslasterend N. T. Mt. 26, 65.

βλαστο-φημος, — 1 lasterend DEM., LUC., N. T. Act. 6, 11. — 2 *subst.* lasteraar N. T. 1 Tim. 1, 13.

(*μλασ* + *φήμη*; W. *mel-*: *arm.* met fout, zonde, *gr.* *μέλας* vergeefsch *m ier.* *mell* zonde, *lit.* *mēlas* zonde).

βλαύτη, *ή*, lage schoen PL. Symp. 174 a, HEROND. 7, 58 (ττ').

βλαυ-ιον, *τό*, schoentje AR. Eq. 889.

βλάβις, *ή*, beschadiging PL. Leg. 832 c.

βλαψί-φρων, in het hoofd gekrenkt AESCH. Sept. 725.

βλεμαίνω, voor krachtensch spelen: snoeven, *alleen* met *σθένει* Θ 337.

(W. *g*lem-* vastklemmen, ineendrukken, *lat.* *glomus* < *glemos* klomp, kluwen, *ndl.* *klemmen*, *lit.* *glem-szi* samenpersen, *naast* *g*el-* in *o.ind.* *gūlma*-gezwel, troep soldaten; β *zoals* *μενεαίνο* van een *subst.* op *-es-* **βλεμεσ-ων*: *-αίνο* < *-η-ζο*. Voor den *s-stam* z. *ἀ-βλεμήσ* *κρατελοος*).

βλέμ-μα, *τό*, blik EUR. Herc. 306, AR. Pl. 1022, DEM.

βλέννα (z. *volg.*), *ή*, snot HIPPOCR., PRODIGUS 4 D. **βλέννος**, *ὁ*, — 1 slijk ARISTOT. — 2 een visch (naar 1 genoemd).

(W. *mel-* fijn wrijven, *hier* *verlengd* **mlend-n-*, vgl. *o.ind.* *manḍa*-slijm (< *ig.* *mīnd* o), *n.ier.* *blind* speeksel v. een doode).

βλενός, *adj.* met volle neus: traag SOPHR. 4 Ahr. **βλέπος**, *τό*, blik, oogopslag AR. Nub. 1176.

βλέπω, — 1 (schijnen, stralen), vgl. *λεόσω*; > — 2 kijken vaak met *bijvoeging*: *φόβον*, angst uit de oogen laten stralen AESCH. Sept. 498, EUR. *enz.* — 3 zien, ziende zijn AR. Pl. 15, XEN. — 4 naar iets zien, kijken, met *richtingsbepaling*, *εἰς* *τι*, *ἔνω* *enz.* AR. Av. 175, PL. Phaedr. 249 d. — 5 uitzien op, liggen naar, *οἰκία* XEN. Mem. 3, 8, 9. — 6 *overdr.* op iets letten N. T. Act. 27, 12, PL. Symp. 181 b, 208 c, zich naar iets richten, *zelfs* met *inf.* AR. Ach. 376. — 7 *tr.* iets, iemd zien. *τι(να)* DEMOCR. 237 D., AESCH. Pers. 261, ATT., N. T. Mt. 7, 3. — 8 op iets letten > zich hoeden voor, *μή* N. T. Mt. 24, 4, *ἀπό* *τινος* Mc. 8, 15.

(*βλέφ-αρον*, *dor.* *γλέφαρον*, W. *g*lebh-* uit *g*elebh-*; *g*el-*, *naast* *gel-* schijnen, z. *γελάω*. Vgl. *o.ind.* *gālbhate* is moedig, vastberaden, *eig.* flink kijken; vgl. AR. Nub. 1176, Pl. 328).

βλεφάρ-ις, *ιδος*, *ή*, wimper AR. Eccl. 402, XEN. Mem. 1, 4, 6.

βλέφᾶρον (*moderniseering* v. *ntr.* **βλέφαρ*;: *βλέπω*, *τό*, — 1 ooglid K 26, AESCH. Ag. 15, PL. — 2 oog SOPH. Ant. 1302, EUR.

βλέψις, *ή*, het zien, beschouwen EPICUR. 130 Us. **βλη-μα**, *τό*, — 1 worp EUR. Supp. 330. — 2 schot HDT. 3, 35.

βληστρ-ίζω, heen en weer werpen: onrustig maken XENOPHAN. 8, 2, D., HIPPOCR.; *-ισμός*, *ὁ*, *id.*

βλη-τός, *geworpen*, *geraakt*, *alg.*: v. *een beroerte* HIPPOCR.; *-τέος*, N. T. Luc. 5, 38.

βλη-τρον (: *βάλλω* z.d.; „steken”) *τό*, spijker O 678.

βληχάζω, *blaten* COM.

βληχάομαι, — 1 *blaten* AR. Pax 535, COM., Ltr. — 2 *schreien* AR. Vesp. 570 (?).

βληχή, *ή*, — 1 *geblaat* u 266. — 2 *kindergeschreeuw* AESCH. Sept. 348, EUR. Cycl. 48.

(met *ε*, vgl. *ndl.* *blaten* (*ā* < *ε*), *o.b.* *blējati*. *Onomatop.*; *anders* *lat.* *bālāre*).

βληχρός — 1 *zacht* (werkend, loopend *enz.*) ALCAE. 22 ALD. PIND. *fr.* 130. — 2 *zwak* HIPPOCR., PLUT. Pericl. 36.

(z. *ἀβλ.*; uit ALCAE en PIND. *η* *blijkt* *ε*, *dis* *niet* *rechtstreeks*: *βλάξ* *μελεχ-*: *μληχ* — [vgl. *κῆμα-τος*: *κημη-τός*] > *βληχ.*, *att.* *μολόχη* *naast* *μαλόχη*, z. d.).

βληχρος (*subst.* *bij* *voorg.*), *ή*, *laat bloeiende* plant THEOPHR.; z. *volg.* (?).

βλήχων, *ωνος*, *ή*, en **βληχῶ**, *att.* = *βληχ.*, — 1 *polei* (*als*, „*zacht*” *purgeermiddel*?) COM. — 2 *schaamdeel* AR. Lys. 89 (z. Kretschmer, Glotta 12, 105).

βληχων-ιάς, *ου*, van *polei* AR. Pax 712.

βλιμάζω, *bevoelen*, AR. Av. 530, Lys. 1164, COM. LUC.

(*alb.* *gl'ist* *vinger*; < *βλισ-μ-*?).

βλίτο-μάμμᾶς, *ου*, *ὁ*, „*die βλίτων* eet” (*μαμμάω* = *εσθίω*) *moeders* *pappot*, *latfak* AR. Nub. 1001.

(< *βλι-* < *μελι* [vgl. *βλίττω*] *suiker*, *dis* *moeders* *zoete* *jongen* [?] + *μάμμα*).

βλίτων, *τό*, *melde* HIPPOCR., Ltr.

(< *mlī-to-*; W. *me-lēi-*, vgl. *ohd.* *molta* (< *idg.* *mīlā*), *ndl.* *melde*; vgl. *o.ind.* *mīlāyati* *hij* *verleert*).

βλίττω, *f.* *ίω*, — 1 (*honiig*) *uitsnijden* PL. Rep. 564 e, ARISTOT. — 2 *overdr.* *berooven* AR. Eq. 794.

(< **mlit-ω*: *μέλιττα*, *μέλιτ-* in *μέλι*).

βλιχ(αν)ώδης (: *γλιχραία*), — 1 *kleverig* COM., EUPOL. — 2 *droog*, *dor* COM.

βλοσυρός, — 1 *dreigend*, *schrikwekkend* O 608, H 212, HES. Sc. 147, AESCH. Eum. 167, TIMOTH. Pers. 94, PL. Theat. 149 a. — 2 *donker*, *dicht* Ltr.

(< **g*litu-*: *lat.* *voltus*; in β. *aeol.* *ontwikkeling* *van* *idg.* *l*; β. < *g*litu-ro* = *lat.* *voltur* *gier*: met *dreigenden* *blik*, vgl. A 36).

βλοσυρό-φρων, met *schrikkelijke* *gedachten* AESCH. Supp. 833.

βλοσυρ-ώπις, *ιδος*, *ή*, met *dreigend* *gelaat* A 36.

βλύττω, *naast* **βλύζω** *overloopen*, *vol* *zijn* PL. Rep. 564 e.

(*g*l-* *bij* *βάλλω*; vgl. *κλύζω*, *φλύζω*).

βλωθ-ρός, — 1 *uitlopend* ω 234. — 2 *uitschietend*, *hoog* II 483.

(z. *bij* *βλαστάνω*; W. *melō*+*dh-*, *waarvan* *mī* *in* *o.ind.* *mardhan-* *kop*, *top*, *ags.* *molda* *hetz.*).

βλώσκα, *slechts* *NIO.*, *μολούμαι*, *ἐμολον*, *HOM.* *μέμβλωκα* z. *μολεῖν*, *gaan* (vgl. *s.v.* *βλαστάνω* en *βλωθ-ρός*).

βο-άγριον (: *ἀγρέω*), *τό*, *eig.* *ossenbuit* = *de* *huid* *van* *een* *os*, *tot* *schild* *verwerkt* M 22.

βόᾶξ, *ἄκος*, *ὁ*, *soort* *visch* COM.

βό-αυλος, *ὁ*, *koestal* THEOCR. 25, 108.

βοάω, *f.* ἤσομαι *aor.* ἐβόησα; (*ion. f.* βώσομαι, *aor.* ἔβωσα, reeds M 337, *vgl.* HDT., BATR. 76, *aor. p.* ἐβώσθη). — **1** luid roepen, schreeuwen I 12, *alg. tot* N. T. Mc. 15, 34. — **2** klinken, galmen P 265. — **3** iemds. roepen, iemds naam uitroepen HDT. 1, 146 *tot* N. T. Luc. 18, 38 τινι. — **4** toeroepen, bevelen SOPH. O. R. 1287. — **5** iets uitroepen, laten wegklinken, μέλος SOPH. Ai. 976. — **6** > bekend maken, *pass.* HDT. 3, 39. — **7** πῦρ „vuur”, *d. i.* om vuur roepen MEN. Sam. 208.

(< *g*oṃā- : *o. ind.* gáwate klinkt, *jō-gu-* schreeuwen, *wrsch.* ook *γός*).

βοειή, ἡ, δορά, — **1** runderhuid Λ 843. — **2** leeren schild P 492. — **3** riem HYMN. Ap. 487.

βοεικός, van ossen THUC. 4, 128, 17, XEN. An. 7, 5, 2. **βόειος**, *ion. en dicht.* βόεος, 3, — **1** van een rund, -koe ξ 24. PIND. P. 4, 234, HDT. 2, 168, EUR. — **2** van leer X 397. — **3** „koeiig”; groot, lomp, AR. Ran. 924.

βοεύς, ὁ, leeren riem o 291.

βοή (*z.* βοάω), ἡ, luid roepen: — **1** geschreeuw ι 401, *alg.* — **2** *spec.* krijgsgeschreeuw Λ 500, (vooral βοήν ἀγαθός B 408). — **3** gejammer Z 465. — **4** aanroepen, gebed TR.: AESCH. Sept. 269, *tot* N. T. Jac. 5, 4. — **5** klank, *v. fluit enz.* Σ 495, PIND. O. 3, 8. — **6** geschreeuw, *praegn., teg.* daden: ἀπὸ βοῆς ἐνεκεν, voor de leus THUC. 8, 92, 27, XEN. Hell. 2, 4, 31. — **7** hulp AESCH. Ag. 1349, SOPH. Hell. 2, 4, 31.

βοηδρομ-έω, te hulp snellen EUR. Or. 1356, PLUT., LUC.

βοηδρομ-ια, τά, feest in Athene, *ter eere van „Apollo den Helper”, in naam voor Theseus* PLUT.

βοηδρομ-ιών, ὥνος, ὁ, = Sept./Oct., derde maand van het Attische jaar.

βοηδρόμ(ι)ος, 2, te hulp snellend EUR. Or. 1290.

βοήθ-αρχος, ὁ, aanvoerder der hulptroepen POL.

βοήθ-εια, ἡ, — **1** te hulp snellen. — **2** hulp = hulptroepen THUC. 4, 8, 35, XEN. — **3** hulp, verdediging, bescherming, τινός tegen, τινι voor, van PL. Parm. 128 c, XEN. Mem. 2, 8, 6, N. T. Hebr. 4, 16. — **4** *v. dingen:* > voordeel PLUT. — **5** stutten *v. h. schip* (?) N. T. Act. 27, 17.

(*z.* βοη-θός; *als v.* *βοηθεύς; *wijst dus op -θεγ-ια : θέω?*).

βοηθ-έω, *ion.* βοθᾶ., — **1** te hulp snellen, gaan verdedigen, τινι HDT. 6, 23; 8, 1, AESCH. Supp. 613, THUC., XEN. *tot* N. T. Act. 21, 28. — **2** *vand.* helpen N. T. Mc. 9, 24. — **3** *spec.* voor het gerecht bijstaan ORAT. — *en 4 v. een dokter* PLUT. — **5** optrekken HDT. 1, 62.

βοήθη-μα, τό, — **1** hulp ARISTOT., POL. — **2** geneesmiddel HIPPOCR.

βοηθήσι-μος, te helpen THEOPHR.

βοηθητι-κός, — **1** hulpvaardig ARISTOT., PLUT. — **2** afwerend ARISTOT.

βοη-θός, 2, — **1** naar het krijgsgeschreeuw snellend N 477, P 481. — **2** helpend CALL., THEOCR. 22, 13.

(*βοή* krijgsgeschreeuw + *θός* : θέω; *vgl.* πλόος : πλέω; *βοηθεύω* > *βοηθέω* met *hypphaeresis*. Daaruit weer *βοηθός*).

βοηθός (*z.* *voorg.*), 2, — **1** helpend HDT. 6, 100, THUC. 1, 45, 30. — **2** helper, hulp PL. Phaedr. 275 e, XEN. — **3** bediende PAP. — **4** *titel v. magistraten:* Genadige PAP.

βοηλάσ[ι]η, ἡ, het runderen rooven Λ 672.

βοηλατ-έω, runderen rooven AR., LYCOPHR. 816.

βοηλάτης, ου, ὁ, — **1** ossendrijver PL. Polit. 261 d, LYS. 7, 19. — **2** een stier als prijs naar huis brengend PIND. O 13, 19. — **3** runderen voortjagend AESCH. Supp. 307.

βοηλατι-κή, ἡ, veeteelt, -verzorging PL. Euthyd. 13 b.

βόη-μα, τό, *dor.* βῶμα, — **1** geschreeuw AESCH. Ag. 920, AR. Nub. 967, DIO. — **2** toon, klank AR. Nub. 967.

βοη-νόμος, 2, = βουνόμος, THEOCR. 20, 41.

βόης, ητος, ὁ, schreeuwer LUC.

βοη-τής, ου, ὁ, schreeuwer HIPPOCR.

βοήτης, ιδος, ἡ, *dor.* βοῶτις, *fem. bij voorg.*, schreeuwend AESCH. Pers. 575.

βοη-τύς, υός, ἡ, geschreeuw α 369.

βοθρο-ειδής, als een kuil HIPPOCR.

βόθρος, ὁ, kuil P 58, ζ 92, PHERECYD. 6 D., XEN. An. 4, 5, 6.

(W. *bhodh-*: *lat.* fodio, *o b.* bodo ik hak, graaf; *gr. β-* *i.p.v. π-* is dan opvallend).

βόθῦνος (*z.* *voorg.*), ὁ, = βόθρος, XEN. Oec. 19, 3, THEOPHR.; *bij* ARISTOT. *naam v. een luchtverschijnsel.*

βοί, *z.* αἰβοί, AR. Pax 1066.

βοιδ-άριον, τό, *dem. v.* βους, AR. Av. 585.

βο-ίδιον, τό, = *voorg.*, AR. Ach. 1036, DEM.

βοιωτ-άρχης, βοιωτ-άρχης zijn THUC. 4, 91, 17, DEM. 59, 99, PLUT.

Βοιωτ-άρχης, ου, ὁ, hoofd van burgerlijk en militair bestuur in Thebe HDT. 9, 15, THUC. 4, 91, 17; -ία, ἡ, PLUT.

Βοιωτ-αρχος, = *voorg.*, XEN. Hell. 3, 4, 4.

βοιωτι-άζω, — **1** op zijn Boeotisch (uit)spreken, met Boeotisch accent- XEN. An. 3, 1, 26, COM. — **2** Thebaansch gezind zijn XEN. Hell. 5, 4, 34.

βοιωτι-ουργής, van Boeotisch maaksel XEN. Eq. 12, 3.

βολαίος, 3, snel zwemmend PLUT.

βολβ-άριον en -ίδιον, τό, inktvisch EPICH., HIPPOCR.

βολβ-ίνη, ἡ, witte ui THEOPHR., COM.

βόλβιτον, τό, HIPPOCR., *z.* βόλιτον.

βολβ-ίων, τό, *dem. van* βολβός, HIPPOCR.

βολβός, ὁ, ui AR. Nub. 188, COM., ARISTOT.

(*zgn.* gebroken *redupl.* *bel-b-*: *lat.* bulbus ui, bol, *lit.* bublé aardappel. W. *bel-* is duidelijk klanksymbolisch).

βολή (βόλλω), ἡ, — **1** het werpen ρ 283, AESCH. Sept. 430, *alg. tot* N. T. Luc. 22, 41: steenworps-aftand. — **2** *concr.* het neergeworpen: vlok, steen, *enz.* EUR. Ba. 662, PLUT.; *straal* SOPH. Ai. 877. — **3** het werpen van een oog-blik δ 150. — **4** het wegwerpen, verliezen THEOPHR.

βολ-ίζω, dieplood werpen N. T. Act. 27, 28.

βόλ-ινθος, ὁ, wilde os ARISTOT.

(-ινθος Kl. *aziat. suff.*; *bol-* *z.* βού-βαλος buffel?).

βολίς, ιδος, ἡ, — **1** projectiel PLUT. — **2** schietlood N. T. Hebr. 12, 20.

βολίτ-αινα (: βόλιτον?), ἡ, *een insect* ARISTOT.

βολίτ-ινος, 3, van drek AR. Ran. 295.

βόλιτον, τό *en -τος*, ὁ, uitwerpsel AR. Ach. 1026, Eq. 658.

(*z.* βολβ. *en* βαλβίς; : βάλλω. W. *g*el-* opwellen, (op)goien).

βόλλα, ᾶ, *aeol.* = βουλή, PLUT. 288 b.

βόλλομαι, *aeol.* = βούλ., THEOCR. 28, 15.

βόλομαι, *ep.* = βούλ., Λ 319, π 387.

βόλος (βόλλω), ὁ, — **1** het uitwerpen, *van het net* HDT. 1, 62, *vangst van één worp* THEOCR. 1, 40; *vangst* AESCH. Pers. 424; — **2** *vand.* *overdr.* EUR. Ba. 848, Rhes. 730. — **3** uitwerpen, het wisselen van tanden ARISTOT., PAP.

βομβάξ, βομβολο-β., papierlepap! AR. Th. 45; 48.

βομβ-αύλιος, ὁ, doedelzakspeler AR. Ach. 866.

βομβ-έω, — **1** bōnzen, dreunen N 530. — **2**

gonzen, ploffen § 190, u. 204. — 3 *parod. v. vlooiën* AR. Pl. 538. — 4 naklinken PL. Crit. 54 d.

βόμβος, ὁ, gerommel PL. Prot. 316 a.
(*onomatop. in versch. talen levend, bijv. o ind. bambhara- bij, lit. bambēti brommen.*)

βομβυξία (z. *voorg.*), **ων, τά**, — 1 hommels ARISTOT. — 2 pop der zijde-worm ARISTOT.

βομβυξιάς, ὁ, riet voor fluiten THEOPHR.

βομβυλιόζω, maagrommeling hebben ARISTOT.

βομβυλιός (z. βόμβος), **ὅ ἐν ἡ**, — 1 hommels AR. Vesp. 107, ISOCR., ARISTOT. — 2 kruik met nauwen Hals LUC.; — **ύλιος**, AP. RH.

βόμβυξ (< *pers.*, z. *m.pers. pambak*), **υκος, ὁ**, — 1 zijde-worm ARISTOT. — 2 (z. βόμβος), laagste toon op de fluit (PYTHAGOR.) 27 D., ARISTOT. — 3 fluit AESCH., PLUT. — 4 lucht pijp der vogels ARISTOT.

βόνασος (*verm. phryg., evenals κέρασος kers*), **ὁ**, wilde stier ARISTOT.

βορά, ἰον. -η, ἡ, eten, aas PIND., HDT. 1, 119, EMPED. 139, 2D., TR.: AESCH. Ag. 1220, AR. Eq. 416. (W. *g*er+ēō-* eten, verslinden; *o.ind. gṛnāti* verslindt, *arm. ker* eten, *lat. vorare*, *lit. gérti* drinken, *o.b. érti* inslikken. Z. *βιβρώσκω*.)

βορβορό-θύμος, borrel-driftig AR. Pax 753.

βορβορο-κοίτης, in modder liggend BATR. 230.

βορβορος, ὁ, modder, vuil water, mest HERACL. 13 D. AESCH. Eum. 697, AR. Ran. 145, PL. Phaed. 69 c, DEM., LUC., N. T. 2 Petr. 2, 22.
(*onomatop. eig. het opwellende of wegloopende v. uile water, gootsteen, bad, riool, vgl. HESYCH. β. ὄχετός δυσώδης, vgl. o.ind. barburá- water, nld. borrelen.*)

βορβορο-τάραξις, ὁ, in-troebel-water-visscher AR. Eq. 309.

βορβορόμαι, vuil worden ARISTOT.

βορβορυγμός (z. β-ρος), **ὁ**, maagrommeling LUC. (*vgl. βομβυλιόζω*.)

βορβορώδης, vulz. HIPPOCR., PL. Phaed. 111 e, COM.

βορέας, ου, ὁ, ἰον. -έης, att. bijv. AR. Ach. 922, naast βορρᾶς, ᾗ THUC. 6, 12, 29. — 1 de „wind uit het gebergte“, — den Balkan: N. wind O 171, *alg.* — 2 het Noorden v 110, *alg. tot n. t. Luc.* 13, 29 (Bopp.). (< **g*orei locat. in het gebergte: av. gāri-gebergte, alb. gurm, o.b. gora gebergte. Zijn vrouw antwoordt, verm. volksetymologisch, μετ' ὄρει+θῆια < ὄρει-ι locat. in het gebergte+woedend (doch verm. ouder Ω), vgl. ὄρει-βάρης.*)

βόρειος, 3, ook 2, ἰον. βορηίος, noordelijk HDT. 4, 37, SOPH. O. C. 1240.

βορέας, vraatzuchtig AR. Pax 38, LUC.

βορραίος, 3, = βόρειος, AESCH. Sept. 527.

βορρᾶς, ᾶ, ὁ, 2, βορέας.

βόρυς (*leenuw.*), **υος, ὁ**, gazel HDT. 4, 192.

βόσις (*βόσκω*), **ἡ**, voedsel T 268.

βοσκ-άς, ἄδος, ἡ, — 1 weidend NIC. Th. 782. — 2 soort eend ARISTOT.

βοσκή, ἡ, voedsel AESCH. Eum. 266, EUR.

βόσκη-μα, τό, — 1 (stuk) vee, kudde (*pl.*) DEMOCR. 171 D., AESCH., SOPH. Tr. 762, EUR., XEN. Hell. 4, 6, f. — 2 voedsel AESCH. Supp. 620, SOPH.

βόσκω, f. ἡ *enz.* — 1 weiden, βούς O 548; *alg. tot n. t. Joh.* 21, 15. — 2 voeden, *dier en mensch*: 124 ὦλ 365 *alg.*, *overdr.* in het leven houden EUR. Ph. 396. — **Pass.** 3 weiden *intr.*, grazen Y 223. *alg. tot n. t. Mt.* 8, 30. — 4 onderhouden worden EUR. Ph. 400. — 5 > tr. eten, τῖ AESCH. Ag. 118.
(W. *g*ō-*, *waarbij ook *g*ō-u-s > βοῦς, βῶς koe, lit. gaurā kudde, vgl. βοῦτι-ἀνεῖρα, ἐπι βώτωρ naast βοτήρ; β. = g*ō-sk-.*)

βοστρυχ-ηδόν, adv., met krullen LUC. Conscr. Hist. 19.

βοστρύχ-ιον, τό, poliepenarm ARISTOT.

βόστρυχος, ὁ, — 1 haarkrul AESCH. Ch. 168, AR. Nub. 536, LUC. — 2 *beeldspr.*: bliksem AESCH. Pr. 1044.
(< **g*ostru- = o.n. kvostr, gen. kvastar takkenbosch, bezem, nld. kwast; hetzelfde suff. τρυ- in βό-τρους; βοτήρ?*)

βο(σ)τρυχώδης, gekruld EUR. Ph. 1485.

βοτάμια, τά, weide THUC. 5, 53, 6.

βοτάνη (: βό-σκω), **ἡ**, — 1 weide N 493. — 2 voeder x 411, PIND. N. 6, 47, PL. Prot. 321 b. — 3 plant Ltr., N. T. Hebr. 6, 7. — 4 *overdr.* (on)kruid, v. menschen N. T. Mt. 13, 24.

βοταν-ίζω, onkruid uitwieden THEOPHR.

βοταν-ικός, 3, de kruiden betreffend PLUT.

βοτανολογ-ία, botaniseeren HIPPOCR.

βο-τήρ, ἦρος, ὁ, — 1 herder o 504, AESCH. Eum. 196, Sept. 24 v. d. vogelwichelaar. — 2 weidend, hoedend, κών SOPH. Ai. 297.

βοτηρ-ικός, 2, herders- PLUT.

βο-τόν, τό, — 1 weidend vee Σ 521, AESCH. Ag. 1169. — 2 v. vogels AR. Nub. 1427.

βοτρῦδόν, adv., trosgewijze B 89, THEOPHR., LUC.

βοτρυό-δωρος, druiven schenkend AR. Pax 520.

βοτρυο-στέφανος, met druiven bekranst PLUT.

βότρυς, υος, ὁ, druif Σ 562, AR. Eq. 1077, PL. Leg. 844 d.
(z. s.v. *βόστρυχος; druif als voedsel: βόσκω??*)

βοτρυ-ώδης, vol druiven EUR. Ba. 12.

βούβᾶλις (*leenuw.*), **ιός, ἡ**, gazel HDT. 4, 192, TR., ARISTOT.

βούβαλος, ὁ, buffel POL., Ltr.
(*βου βαλ., z. βόλ-ιθος. Msch. onomatop. bou-b voor zwaar geluid, vgl. lat. baubor, búbo. Oorspr. gazel, doch door βου-: lat. bou- (: βοῦς, bōs) > bu-balus (< Gr.) later met de germ. buffel geïdentificeerd.*)

βου-βότης, ου, runderen weidend: herder PIND. N. 4, 52, I. 5, 32.

βού-βοτος, door runderen beweid v 246.

βού-βρωστις (*βου- een natuurklank ter aanduiding v. groote afmetingen*), **ἡ**, geweldige eetlust: geeuw-honger, ellende O 532.

βουβών, ὄνος, ὁ, lies Δ 492, ARISTOT., LUC.
(*βου- z. voorg.; -βον < g*ōn [z. βουνός]: ἄ δὴν = lat. inguen < ig. *n-g*ēn; W. gey-: gū-: guwelen, vgl. idg. gov-in- in o ind. gavnti dual. lies.*)

βουβων-ιάω, last hebben van gezwollen liezen A. Vesp. 277; *m. acc. νεφρώ* Ar. Ran. 1280.

βου-γάιος (*βου- groot + γαίω*), **ὁ**, grootspreker N 824, σ 79.

βου-γενής, uit een rund geboren EMPED. 61, 2 D., CALL., PLUT.

βου-δόρος, runderen villend, afmattend HES. O. 504, TIMOTH. Pers. 28.

βου-θερής, koesterend SOPH. Tr. 188.

βου-θόρος, koeien bespringend AESCH. Supp. 301.

βου-θύσια, ἡ, runderoffer PIND. O. 5, 6.

βου-θύτ-έω, runderen slachten SOPH. O. C. 888, EUR., AR. Pl. 819, AESCHIN., POL.

βού-θύτος, met een runderoffer verbonden (> feestelijk) AESCH. Supp. 706, Ch. 261, AR. Av. 1232, SOPH., EUR.

βου-καίος, ὁ, koerherder THEOCR. 10, 1, NIC. Th. 5.
(*καί-: ποι μὴν = βου-κόλος: αἰ-πόλος??*)

βου-κάτια (: ἕκατον) = ἑκατόμυα, van 100 runderen EN. v. feest, -ιός v. maand te Delphi INSCR.

βού-κερας, αος, τό, ossehoorn, soort erwt THEOPHR.

βού-κερως, ω, met koehoorns HDT. 2, 41, AESCH. Pr. 588.

βου-κέφαλος, met ossenkop, met grooten kop AR., PLUT.

βου-κολ-έω, — 1 rundvee weiden: *alg.* weiden E 313, κ 85. — 2 > voeden, *mensch.* AR. Vesp. 10. — 3 > koesteren AESCH. Ag. 669. — 4 *praegn.* te zeer ontzien of om den tuin leiden AR. Eccl. 81, MEN. Sam. 251, PLUT. 13e.; *med.* AR. Pax. 153, EUR. Hipp. 151.

βου-κόλη-σις, ἡ, veevoederen PLUT.

βου-κολ-ία, ἡ, kudde HYMN. Merc. 498, HDT. 1, 114 (> stal) HES.

βου-κολι-άζω, *dor.* βουκολιάσδομαι herdiersliederen zingen THEOCR. 5, 44; *ook med.* 7, 36.

βου-κολιασ-τής, οὔ, ὁ zanger van een herdierslied THEOCR. 5, 68 (βωκ.).

βου-κολ-ικός, τὰ β-ά, herdierszangen, idyllen THEOCR. 1, 64.

βου-κόλ-ιον, τό, kudde HDT. 1, 126, THEOCR. 8, 39.

βου-κολ-ίς, γῆ, goed voor runderen D. H.

βου-κόλος, ὁ, — 1 (koe)herder O 587, HDT. 1, 110-114, PL. Leg. 735 b. — 2 *gezegd van de horzel bij Io* AESCH. Supp. 557. — 3 *een priesterstitel* PAP.

(z. *ai-pólos*; W. *g*el-* doen draaien, -verkeeren, laten weiden; *door de voorafg. labiaal ontwikkelde zich hier niet -pólos.* Vgl. *ἀμφι-πόλος*).

βῶκος, ὁ, *dor.*, herder THEOCR. 10, 38.

βού-κράνος, met een koeienkop EMPED. 61, 3 D.

βουλαῖος, raad-gevend ANTIPHON, PLUT.

βου-απτε-ροῦν, *door* PL. Crat. 417 e, *gevormd tot verklaring van* βλαβερόν.

βούλ-αρχος, ὁ, raadsman AESCH. Supp. 12.

βουλεία, ἡ, waardigheid van raadsheer AR. Th. 809, XEN. Hell. 2, 3, 38 (?).

βού-λευ-μα, τό, — 1 (raads)besluit, plan PIND. N. 5, 28, AESCH. Sept. 594, SOPH., PL. Crit. 49 d. — 2 raad(geving) SOPH. El. 967.

βουλευμάτ-ιον, τό, besluitje AR. Eq. 100.

βούλευ-σις, ἡ, — 1 beraadslaging ARISTOT. — 2 *in het att. recht*: aantsichten van moord met voorbedachten rade DEM. 25, 38. — 3 opzettelijke valsheid in geschrifte, *spec.* DEM. 25, 77, *van het niet schrappen v. een naam bij betaling v. d. schuld.*

βουλευτήρ-ιον, τό, — 1 raadhuys HDT. 7, 148, AESCH. Eum. 570, PL. Gorg. 452 e. — 2 raadsvergadering PAP., D. H. — 3 raadgever EUR. Andr. 446.

βουλευτήριος, aanradend AESCH. Sept. 575.

βουλευ-τής, οὔ, ὁ, — 1 raadsheer Z 114, HDT. 9, 5, PL. Ap. 25 a, *tot* PAP., N. T. Mc. 15, 43. — 2 raadgever, aanrichter ANTIPH. 4 γ, 4.

βουλευτι-κός, — 1 v. d. raadsheer, ὄρκος XEN. Mem. 1, 1, 18. — 2 τὸ β-ον, senatorenrangen *in het theater* AR. Av. 794. — 3 γένος, genre van het βουλεύεσθαι, -beraadslagen, -bespreken PL. Rep. 441 a, ARISTOT.

βουλευ-τίς, ἴδος, ἡ, *sem. bij* -τής, COM.

βουλεύω, *eig.* βουλεύς zijn: — Act.: 1 beraadslagen βουλάς K 147, HDT. 6, 57; zijn stem uitbrengen HDT. 9, 106. — 2 overdenken α 444. — 3 *praegn. v. h. resultaat*: besluiten, beramen K 311, E 464, HDT. 1, 11, PL., XEN. An. 2, 5, 16. — 4 verziinnen, bedenken ε 23. — 5 *vand.* van plan zijn ι 299, PIND. N. 9, 37, HDT. 1, 73. — 6 raden, βουλῆν I 75, LYS. 13, 20; *alg.* AESCH. Pr. 204. — 7 (*oudste bet.*, *thans* >) βουλεύτης zijn PL. Gorg. 473 e en XEN. Mem. 1, 1, 18 (*van de* 500) vgl. PL. Ap. 32 b. — Med.: 8 met zich zelf te rade gaan *alg.* tot N. T. Luc. 14, 31. — 9 besluiten B 114, HDT. 8, 49; *pass.* τὰ βεβουλευμένα, besluiten HDT. 4, 125.

(*als v. βουλεύς*, *in* INSCR. voorkomend: βουλή. Naast en door βαυλεύω?).

βουλή (z. βούλομαι, *dor.* βωλά, *lesb.* βόλλᾶ, — 1 (raads)besluit, wil A 5, N 524, HDT. 6, 101, *alg.* tot N. T. Luc. 23, 51. — 2 plan β 281, λ 437 (> listig plan), *alg.* tot N. T. 1 Cor. 4, 5. — 3 het te rade gaan: overleg, > schranderheid μ 211; overweging HDT. 7, 12. — 4 gemeenschappelijk overleg: beraadslaging K 147, ζ 61, HDT. 3, 78, PL. Phaedr. 237 c. — 5 raad(svergadering) B 53, γ 127, HDT. 9, 5; *in Athene*: raad der 500, ORAT., XEN., PL. Phaedr. 258 a, ARISTOT., — 6 raad(geving) Σ 313, PIND. N. 1, 27; > advies, stem, meening, *alg.* tot N. T. Act. 27, 42.

βουλή-εις, ἀνὴρ, schrander man SOL. 23, 1 ALD.

βούλη-μα, τό, bedoeling, wil PL. Leg. 769 d, tot N. T. Act. 27, 43.

βούλη-σις, ἡ, — 1 wil, bedoeling THUC. 1, 92, 24, EUR. Herc. 1305, (N. T.). — 2 betekenis PL. Crat. 421 e.

βουλη-τός, vrijwillig PL. Leg. 733 d.

βουλη-φόρος, 2, *adv.* ως, COM.; raad gevend A 144; *subst.* E 180.

βου-λίμια, ἡ, geeuwhonger COM., PLUT.

βου-λίμιώ, geeuwhonger hebben XEN. An. 4, 5, 7, AR. Pl. 873; -ίσις, ἡ, PLUT.

βού-λίμως (z. βού-βρωστικ), ὁ, *boeot.* ook πού-λ., ὁ, geeuwhonger COM., PLUT.

βουλ-ίος, schrander AESCH. Ch. 672.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ(ᾶ) (*dor.* βώλομαι, *hom. arc.* βόλομαι, *aeol.* βόλλομαι ALCAE. 35, 11, ALD. *thess.* βέλλομαι, *naast dor.* δήλομαι, *enz.*), *f.* βουλήσομαι, *aeol.* ἐή-βουλήθην, — **Gebruik**: Βούλομαι de wils-daad; liever willen, verkiezen — willen, *na overwegen van voor en tegen* — actief willen — een doel nastreven ∞ Εθέλω de wils-gezindheid, bereid, geneigd zijn — met een wensch meegaan van zichzelf — id van anderen — een gewoonte volgen. Vgl. *beide naast elkaar*: HDT. 1, 73; AR. Vesp. 271 ∞ 294 N. T. Mt. 1, 19, — 1 **liever willen** Γ 41 (vgl. προ-βέβουλα met *pr. bet.* A 113), H 21, HDT. 3, 124, SOPH. Ai. 1314. — 2 *praegn.* > verschaffen Θ 204. — 3 **gaarne willen** O 51, Ω 336; wenschen, *alg.* tot N. T. Act. 25, 22. — 4 **willen**, besluiten, beschikken A 67 met *inf.*, α 234, *alg.* tot N. T. Mt. 1, 19. — *Spec.* ἐστὶν ἐμοὶ βουλομένω, het is naar mijn zin: ὁ βουλόμενος, wie maar wil: de eerste de beste, een willekeurige HDT., ATT.; βουλόμενος = ἐκὼν HDT. 5, 86, ATT.

(W. *g*el-* identisch met de W. van βάλλω; *g*el-* > δελ-, *g*ol* > βολ-; βουλ-, βωλ- < *g*ol* + s-; deze s = σ *van fut.-aor.* De *wu.-vormen* van willen en zullen nemen vaak *fut. of optatief-elementen in zich op*, vgl. *lat. velim, got. wiljau ik wil, eig. opt.* — Vgl. βάλλω en vgl. *g*ol-* > *lat. volo* (?; beter W. *uel-*, „kiezen“). Z voor *bet. βάλε, ᾶ βάλε* = *utinam, sind* ALCM. 94 ALD. *TOT CALL* Daarnaast W. *g*hel-* in ἐθέλω, HESYCH. φαλίσει·θέλει).

βουλό-μᾶχος, strijdlustig AR. Pax 1293.

βού-λύσις, ἡ, = *volg.*, ARAT., CIC.

βου-λύτός, ὁ, het uitspannen van de trekossen = avondtijd HOM. β-ον·δε II 779; AR. Av. 1500, AP. RH., LUC., (z. HOR. Od. 3, 6, 41).

βου-μελία (βου- = groot, z. βού-βρωστικ), ἡ, *esch* THEOPHR.

βού-μύκος, ὁ, groot gedreun ARISTOT.

βουνιάς, ἄδος, ἡ, lange radijs THEOPHR.

βούνις, heuvlachtig AESCH. Supp. 117.

βουνο-ειδής, = *voorg.*, POL., PLUT.

βού-νομος, — 1 koeien weidend SOPH. El. 180, AR. Ran. 1383. — 2 grazend SOPH. O. R. 26.
βουνός, **ὁ**, heuvel HDT. 4, 199, COM., (N. T.).
 (< *g^uou-n-, vgl. s.v. βουβών; volg. HDT. 4, 199 Cyrenaëisch).
βουν-ώδης, heuvelachtig POL., PLUT.
βού-παις, groote jongen AR. Vesp. 1206, COM.
βου-πλήξ, **ἦγος**, den os slaande: prikkel Z 135, LUC.
βου-πομπός, met een optocht van runderen PIND. fr. 193.
βου-πόρος (πέτρα doorboor) **ὄβελός**, voor een geheele koe geschikt HDT. 2, 135, XEN. An. 7, 8, 14, EUR. Andr. 1134.
βού-πρηστις (πρήθω blaas aan), **ἰδος**, **ἦ**, — 1 giftige kever, die, door rundvee ingeslikt, opzwellung veroorzaakt HIPPOCR., NIC. Al. 346. — 2 soort groente THEOPHR.
βού-πρωρος, 2, — 1 met stierenkop, *Achelous* SOPH. Tr. 13. — 2 **ἐκατόμβη β.**, een offer van 100 schapen en een stier vooraan PLUT.
βούς, **ὁ**, **ἦ**, **βούς**, — 1 rund: m. os, stier B 402, f koe μ 379: vaak als trekdiër gebruikt H 333, N 703, alg. tot N. T. LUC. 14, 5. — 2 rundleer, spec. schild II 636, vgl. XEN. An. 5, 4, 12. — 3 *metonym.* PIND. P. 4, 142, AESCH. Ag. 1125, z. d. — *Spreekw.* β. ἐπὶ γλώσση AESCH. Ag. 36, vgl. THEOGN. 815.
 (z. βόσκω. W. g^uou-: o.ind. gāu- rund, arm. kou koe, lat. (< dial.) būs būvis, o.ierr. bō- koe, nld. koe, enz. Klankwettig was: nom. βούς, acc. βών, gen. βούς, daaruit: dor. βῶς, nom. sing. en acc. pl.).
βου-σκαφέω, sterk ondergraven LYCOPHR. 434.
βου-σός, runderen aandrijvend CALL.
βού-σταθμον, **τό**, koestalt EUR. Iph. A. 76.
βου-στασία, **ἦ**, — *voorg.*, LUC. Alex. 1.
βού-σᾶσις, **ἦ**, = *voorg.*, AESCH. Pr. 653.
βου-στροφηδόν, *adv.* zooals ploegossen: heen en terug; v. *schrijft*: en rechts- en linkslopend PAUSAN.
βου-σφαγ-έω, runderen slachten EUR. El. 627.
βού-της, **ου**, **ὁ**, — 1 herder AESCH. Pr. 569; als *adj.* Ag. 719. — 2 van runderen EUR. Hipp. 537.
βού-τομον, **τό**, een moerasplant AR. Av. 662, THEOCR. 13, 35.
βού-τύρον, **τό**, — 1 boter HIPPOCR. — 2 soort zalf PLUT.
 (z. τύρός; eig. koe-kaas, scythisch?).
βου-φάγος, runderen opetend LUC. Amor. 4.
βου-φον-έω, runderen slachten H 466.
βου-φόνια, **τά**, een feest met stieroffers AR. Nub. 935, HYPER.
βου-φόνος, — 1 runderen slachtend HYMN. Merc. 436. — 2 met geslachte runderen AESCH. Pr. 531.
βου-φορβ-έω, runderen weiden EUR. Alc. 8.
βου-φορβ-ία, **τά**, kudde EUR. Iph. T. 301.
βου-φορβός, 2, runderen weidend, ook *subst.* EUR. Iph. T. 237, PL. Polit. 268 a.
βού-χιλος, runderen voedend AESCH. Supp. 540.
βου-ώνης, **ου**, **ὁ**, magistraat, die de offerdieren aankocht DEM. 21, 171.
βου-ώπις (βοΨ- + ὄψ), **ἰδος**, **ἦ**, *eig.* met koekop, -koeoogen, Hera als zuster van Zeus „den Stier”, zelf de Moederaarde, vgl. de Io-sage. Later werden haar en Zeus koe en stier geofferd. (Vgl. γλαυκῶπις.) *Attribuut v. Hera* A 551; v. andere vrouwen Γ 144, PIND. P. 3, 91.
βουτ-έω (z. volg.), ploegen HES. O. 391.
βουώτης, **ου**, **ὁ**, — 1 die met een span ossen ploegt LYCOPHR. 218. — 2 „Ploeger” = Arcturus, sterrenbeeld, sinds ε 272.

(oudere vorm voor βου-τής; msch. uit dual. *βοϝω* = o.ind. dual. -gāuāu?).
βραβ-εία, **ἦ**, beslissing EUR. Ph. 450.
βραβ-είον, **τό**, kampprijs N. T. 1 Cor. 9, 24, Phil. 3, 14.
βραβ-εύς, **ὁ**, — 1 „strijd-rechter”: scheidsrechter SOPH. El. 690, PL. — 2 rechter EUR. Med. 274. — 3 aanvoerder AESCH. Pers. 302. — 4 *overdr.* oorzaak EUR. Hel. 703.
 (onz.; msch. < μη- + g^ueu-, μη- bij μάναμαι en msch. bij μάρις; W. g^ueu- gezwollen, rond > sterk zijn, macht hebben, evenals W. τευ + ā- z. βου-βών en πρεσβεύς enz., waar men naast -g^ueu-s, ook -g^u-ōn, fem. g^u-er-ia aantreft, vgl. ook πίων, πείρα. Bet. die macht heeft in den strijd?).
βραβευ-τής (vgl. πρεσβευτής), = *voorg.*, PL. Prot. 338 b, ARISTOT.
βραβεύω, **βραβεύς** zijn: — 1 spel-, scheidsrechter zijn PLUT. — 2 *alg.* beslissen DEM. 3, 27, PLUT. — 3 besturen, regelen ISOCR., Ltr. — 4 praesideren PLUT. Cat. Mi. 44.
βράβης, **ὁ**, = **βραβεύς**, DEM. 18, 289.
βράβυλον (: nld. kriek?) **τό**, pruim THEOCR. 7, 146; 12, 3.
βραγχ-αλέος, heesch HIPPOCR.
βραγχάω, en -χιάω, heesch zijn ARISTOT.
βραγχιο-ειδής, 2, kieuwachtig ARISTOT.
βράγχιον (: βρόγχος?), **τό**, kieuw ARISTOT., THEOCR. 11, 54, LUC.
βράγχος (z. βρόγχος), **ὁ**, heeschheid HIPPOCR., THUC. 2, 49, 24.
βράδος (z. βραδύς), **τό**, traagheid XEN. Eq. 11, 12.
βραδύ-γλωσσος, langzaam sprekend XX, LUC.
βραδύ-καρπος, laat dragend THEOPHR.
βραδύνω, *f.* ὑνῶ, — 1 *tr.* vertragen SOPH. El. 1501, N. T. 2 Petr. 3, 9. — 2 *intr.* talmen AESCH. Supp. 730, SOPH. Ph. 1400, EUR., AR. Vesp. 230, PL. Rep. 528 d, tot N. T. 1 Tim. 3, 15; med. AESCH. Sept. 623 (of pass.).
βραδυ-πλο-έω, langzaam varen N. T. Act. 27, 7.
βραδύ-πους, langzaam EUR. Hec. 66.
βραδύς, *compar.* ook βραδύων, HES. O 528; βάρδιστος, z. d. — 1 langzaam ψ 310; *alg.* tot N. T. Jac. 1, 19. — 2 traag v. geest PL. Phaedr. 239 a. — 3 v. d. tijd: traag > laat SOPH. Tr. 395, THUC. 7, 43, 10. (: lat. gurdus denkt raag, dom; β < g^uyd-u.).
βραδυ-τής, **ἦτος**, **ἦ**, — 1 traagheid Γ 411, PL. Gorg. 496 b, ATT. tot N. T. 2 Petr. 3, 9. — 2 domheid THEOPHR.
βράζω, att. βράσσω, z. d.
βράκανα (: ohd. moraha raap), **τά**, moesgroente COM., LUC. Lexiph. 2.
βράκος, **τό**, *aeol.* = **ράκος**, vrouwenkleed SAPPHO 61 ALD, THEOCR. 28, 11.
βρασ-μός (z. volg.), **ὁ**, schudding, γῆς ARISTOT.
βράσσω, att. **ττω**, *f.* ἄσω, — 1 borrelen: koken. *tr.* en *intr.*, AP. RH., NIC. — 2 schudden LUC. Eun. 12. — 3 wannen PL. Soph. 226 b.
 (< *bhradh-īō, zooals πλάσσω kneden < *pladh-īō, vgl. κορο-πλάθος naast πέλα-νος koek. β.: W. bher- + ē-, kortere phase bher-ō-, vgl. ferreo, frētum, nld. braden).
βράσσω, **ονος**, *comp.* bij βραχύς, K 226.
βρασ-τής (z. *voorg.*.) **ου**, **ὁ**, schuddend ARISTOT.
βραχείν, — 1 kraken, kletteren, dreunen E 838, Φ 387, eld. — 2 *tr.* breken, knappen, *pass.* βραεῖσα, (ANACR.) 31, 26, z. echter βρέγω.
 (onomatop., *verw.* met lat., frango, W. bhrēg(h)-breken, knappen, kraken).
βράχεια, **τά**, ondiepten HDT. 2, 102, THUC. 2, 99, 12, POL.; vgl. brevia VERG. Aen. 1, 111, TAC. Ann. 6, 33,

βραχιον-ιστήρ, ἥρος, ὄ, armband PLUT. Rom. 17.
βραχιών, ονος, ὄ, — 1 bovenarm π 323, EMPED.
57, 2D., PL. Tim. 75 a, TOT N. T. Luc. 6, 51. —
2 poot ARISTOT., Theor. 25, 149.

(bovenarm als „de kortere“: βραχύς, lat. brachium < Gr.; ἰ i.p.v. ἰ rhytmisch).

βραχύ-βιος, kortlevend PL. Rep. 546 a; -ότης, ἦτος, ἦ, subst. THEOPHR.

βραχυ-βλαβής, weinig schadend LUC. Trag. 323.
βραχυ-γνώμων, beperkt van verstand XEN. Hipp. 4, 18.

βραχύ-δρομος, kort van loop XEN. Cyn. 5, 21.
βραχυ-λογ-ία, ἦ, korthheid PL. Prot. 343 b.

βραχυ-λόγος, bondig PL. Gorg. 449 c.
βραχυ-μογής, kort lijdend HIPPOCR.

βραχύνω, kort maken, -spreken PLUT. Pericl. 4.
βραχυ-όνειρος, weinig droomend PL. Tim. 54 e.

βραχύ-πνοος, 2, kortademig HIPPOCR.
βραχύ-πορος, 2, — 1 met korten afstand PL. Rep. 546 a. — 2 met smalle doorgang PLUT. Mar. 15.

βραχυ-πότης, weinig drinkend HIPPOCR.
βραχύς, comp. βράσσων, K 226, zooals ἐλάσσων: ἐλαχύς. — 1 kort, niet lang, v. ruimte PIND. P. 9, 68, HDT. 5, 49, ATT. vgl. PL. Phaedr. 267 b, N. T. Act. 27, 28. — 2 kort, van tijd HDT. 5, 24; ἐν βραχεῖ, in korten tijd PL. Symp. 217 a, PL. Leg. 683 c. — 3 kort, spec. v. woorden en gedachten PL. — 4 klein, onbeteekenend PIND. O. 10, 93. — 5 weinig, in getal PL. Epin. 981 e, Tim. 47 c; πλὴν βραχέων, weinigen uitgezonderd.

(av. marəzu- kort, lat. brevis, got. ga-mairgjan verkorten, κολοβοῦν N. T. Mc. 13, 20; wrsch. m. mǝrǝhū-naast f. mǝrǝghu-ἰ (> daaruit lat. bre(h)vis).

βραχυ-σίδηρος, met kort ijzer PIND. N. 3, 45.
βραχυ-σκελής, met korte beenen ARISTOT.

βραχυ-στελεχής, met korten stam THEOPHR.
βραχύ-στομος, met nauwen mond PLUT. 47 e.

βραχύ-της, ἦτος, ἦ, — 1 korthheid THUC. 1, 138, 17. — 2 kortzichtigheid THUC. 3, 42, 14.

βραχυ-τομ-έω, kort afsnijden THEOPHR.; -ος, ἰβ.
βραχύ-τονος, van geringe spanning PLUT. Marc. 15.

βραχύ-τράχηλος, kort van hals PL. Phaedr. 253 e, ARISTOT.

βραχυ-χρόνιος, kort van duur PL. Tim. 15 c.
βρέγμα (βρέχω), τό, schedel ARISTOT., BATR. 228 HEROND. 4, 51; z. βρεχμός.

βρεκεκέξ, v. kikkers, AR. Ran. 209.
βρέμω en med., — 1 ruischen bruisen Δ 425, med. B 210, SOPH. Ant. 592. — 2 loeien Ξ 399.

(< mrem-, zgn. gebroken redupl. van een klankwoord: m-r vgl. o.ind. marmara- ruimerig, gr. μομῦθω rommelen, lat. murmur enz.; mr- in vele talen in dezen stam > br- of > fr-: lat. fremo, ohd. bremān rommelen).

βρένθειον, τό, zalfolie SAPHO 96, 20 ALD. COM.
βρένθος (z. volg.), ὄ, watervogel, die trotsch stapt ARISTOT.

βρονθύομαι, grootsch doen: trotsch zijn PL. Symp. 221 b, AR. PAX 26, Nub. 362; (β-υόομαι = ὀργίζεσθαι HIPPON.?).

(< g*rendh-: g*rendh- in lat. grandis?).
βρέξιος (βρέχω), ἦ, het natmaken XEN. Hipp. 5, 9.
βρέτας, εος, τό, houten godenbeeld AESCH. Eum. 80, EUR. Ph. 1250, AR. Eq. 31.

(β. is het eenige woord op -as zonder voorafg. liquida of nasaal; want οἶδας wrsch. < *soð-fas. Wrsch. i.p.v. *βρέτος < *mre-tos n., zooals o.ind. sró-tas n. stroom: *(σ-)ρέτ-ω. Vgl. o.ind. márti-vast lichaam, vaste vorm < idg. mǝ-ti-, márd-stompzinnig, die op W. mer-ā- wijzen. W. mer- in

μορφέ naast *μέρφος in HESYCH. ἀ-μερφος 'αἰσχρον. Wrsch. als o-stam hierbij βρότος geronnen bloed).

βρέφος, τό, — 1 ongeboren vrucht Ψ 266, N. T. Luc. 1, 41. — 2 jong kind PIND. P. 9, 62, AESCH. Ag. 1096, N. T. Luc. 2, 12. — 3 jong, v. e. dier HDT. 3, 153.

(< *g*rebh-: δελφ- z. ἀδελφός, vgl. sl. žrěbe veulen).

βρεφύλλιον, τό, dem. v. βρέφος, LUC. Fugit. 19.
βρεχμός (: mnd. bregen hersens, nld. brein), ὄ, schedel E 586. Z. βρέγμα.

βρέχω, f. ξω, aor. pass. ἐβράχην (ANACR.) 31, 26, doch z. βραχύνω, — 1 nat maken PIND. O. 10, 51, HDT. 3, 104, ATT. tot N. T. Luc. 7, 38. — 2 regenen, m. pers. subj. N. T. Mt. 5, 45 en impers. — 3 overstroomen, v. de Nijl PAP. — 4 zich bevochtigen, praegn. = zich bedrinken EUR. Fl. 326.

(< mregh-: mērg- in lett. mērga zachte regen. msch. ω lat. mergo, oorspr. onderdampelen, doen stikken, z. βρόχος?).

βρί, = βριθῦ, HES.
βριά-ρός (z. βριθῶ), ook βριερός, vgl. λιαρός ω λιερός, zwaar, stevig Δ 375 II 413.

βριώ, — 1 sterk maken HES. Th. 447. — 2 sterk zijn HES. O. 5.

βρίζω, f. ξω, zwaar, loom: slaperig zijn Δ 223; overdr. AESCH. Ag. 275-vgl. Eum. 280.

(wrsch. βρέτ-ζω: βρέτ- = πρίζω: πρί-μενος z. βρέτ-θω).

βρι-ήπτος, zwaar schreeuwend N 521.
βριθός, τό, zwaarte, last HIPPOCR., EUR. Tr. 1050, ATISTOT.

βριθ-οσύνη, ἦ, = voorg., E 839.
βριθῦς, 3, zwaar α 100, AESCH. Ag. 200.

βριθῶ, f. τω, pf. βέβριθα, — 1 zwaar beladen zijn Σ 561, met, τωος ι 219, HES., PIND. N. 3, 40, EUR. — 2 zwaar zijn op iets > iets drukken, zwaar maken; druk uitoefenen ζ 159; ook militair M 346. — 3 tr. bezwaren, belasten PIND. N. 8, 18, pass. TIMOTH. Pers. 108, AESCH. Sept. 154.

(g*r-ἰθῶ: g*rr- u- zwaar, vgl. de o.ind. comp. garī-yan- zwaarder; -θω = πῦθω: πύθω, pas etter).

βριμάομαι (z. volg.), toornig zijn AR. Eq. 855.
βρι-μή (z. βροθ-θω), ἦ, gewicht HYMN. 27, 10.

βριμόομαι (z. voorg.), woeden XEN. Cyr. 4, 5, 9.
βρισ-άρματος (βριθῶ), 2, den wagen belastend HES. Sc. 441, HYMN. 7, 1.

βρογγία, τά, — 1 de zijtakken van de luchtpijp ARISTOT. — 2 het kraakbeen in de strot MED.

(: got. ana-praggon vernauwen < brongh-; verw. met βρόχθος keel en slok z.d.; vgl. ook βρόγγια).

βρόγγος (z. voorg.), ὄ, — 1 keel, strot HIPPOCR. — 2 slok, teug EPICIT.

βρόδον = βρόδον, roos in βροδό-πάχος SAPHO 65, 18 ω 57 ALD., in βροδόδάκτυλος 98, 8 ALD.
βρομέω, = βρέμω, gonzen, brommen π 642, AP. RH., NIC.

βρόμ-τος, 3, — 1 klinkend, v. d. hier PIND. N. 9, 8. — 2 bijjn. v. Bacchus AESCH. Eum. 24, EUR., AR. Th. 991. — 3 van Bacchus, van den wijn AR. Nub. 310, EUR. Cycl. 123.

βρόμος (βρέμω), ὄ, — 1 geknetter Ξ 396, v. d. donder PIND. O. 2, 27. — 2 klank HYMN. Merc. 452.
βρόμος, ὄ, haver THEOPHR.

(< *mrom-: lat. frōns loof, nld. brem en braam?).

βρονταῖος, donderend ARISTOT.

βροντάω, donderen μ 415; ook v. e. stem AR. Vesp. 624.
βροντή (: βρέμω), ἦ, — 1 donder N 796, alg. tot N. T. Joh. 12, 29. — 2 schrik HDT. 7, 10, 5.

βροντη-μα, τό, donderen AESCH. Pr. 993.
βροντησι-κέραυτος, donder-bliksemend AR. Nub. 265.

βροντο-ποῖός, 2, donder makend LUC.
βρόταχος, **δ**, *ion.* = βάτραχος.
βρότ-εἰος, 2, EUR. 3, menschelijk EMPED. 2, 9 D., AESCH. Pr. 116, EUR. Ba. 543.
βρότεος, 3, = *voorg.*, τ 545, HES. O. 410, PIND. N. 3, 74, AESCH. Eum. 171.
βροτήσιος (*haplogie uit *βροτο-τητ-ιος*), 3, = *voorg.*, HES. O. 773, PIND. P. 5, 3, EUR. Ba. 4.
βροτό-εις, 3, met bloed bespat Z 480, HES.
βροτο-κτον-έω, menschen moorden AESCH. Eum. 421.
βροτο-κτόνος, θυσίαι β-οι, menschenoffers EUR. Iph. T. 384.
βροτο-λοιγός, menschen verdervend E 31, 9 115, AESCH. Supp. 665.
βροτός, — 1 sterfelijk E 604, PIND. P. 10, 28. — 2 *subst.* sterveling T 2, PIND. P. 3, 30, TR.: AESCH. Ag. 788.
 (< *μορτός uit *idg.* *mrtó-* = *o.ind.* *mrtá-* gestorven, *lat.* *mortuus*, *vgl. arm.* *mard* mensch en *HESYCH.* *μορτός* ἄνθρωπος, θνητός. *Vgl. μαρτίνω*).
βροτός (z. βρέτας), **δ**, geronnen bloed H 425.
βροτο-σκόπος, 2, op de menschen lettend AESCH. Eum. 499.
βροτο-στυγής, 2, bij de menschen verfoeid AESCH. Pr. 799.
βροτο-φθόρος, 2, menschen verdervend AESCH. Pr. 787, EUR.
βροτόω, met bloed bezoedelen λ 41.
βροτ-ωφελής, den mensch helpend BACCH. 12, 191.
βροτύκος, **δ**, soort sprinkhaan THEOPHR.
βρόχε(α²) = βροχέα *adv.* voor een oogenblik SAPHO 2, 7 ALD.
βροχή, (βρέχω) **ή**, — 1 regen N. T. Mt. 7, 25. — 2 overstroming v. d. Nijl PAP.
βροχθ-ίζω, slikken COM., ARISTOT.
βρόχθος, **δ**, — 1 keel THEOPHR., THEOCR. 3, 54. — 2 slok HIPPOCR.
 (met klanknabootsend element, z. ὄχθος. *Verder:* W. *g²regh-* [*g²er-* z. βορά], *vgl. βροχ-* slikken, *o.ier.* *brage* nek, *ndl.* *een stuk in zijn kraag*).
βροχμ-ώδης, als een vocht DEMOCR. 133 D.
βρόχος, **δ**, — 1 strop λ 278, AESCH., SOPH. Ant. 1222. — 2 net PL., AR. Av. 527, XEN. Cyn. 2, 4. — 3 strik, boei THEOGN. 1099 (—), N. T. 1. Cor. 7, 35.
 (< *idg.* *mroghos* = *o.ier.* *braig* ketting, *o.δ* *mreza* net; z. βρέχω).
βρούζω, van kracht overstroomen (z. βρώ), uitgelaaten zijn AESCH. Supp. 878, TIMOTH. Pers. fr. 4, SOPH.
βρούγ-μα, τό, beet NIC. Th. 483.
βρουγ-μός (βρούχω), **δ**, — 1 het bijten, beet NIC. Th. 716. — 2 het tandenknarsen N. T. Mt. 8, 12.
βρούζω (z. βρύν), drinken ARCHIL. 28 ALD.
βρούκω (z. βρούχω), stuk bijten SOPH. Tr. 987, AR. Av. 26, Pax 1315.
βρούλλω, = βρύν εἰπεῖν, AR. Eq. 1126.
βρύν εἰπεῖν, van kleine kinderen: om drinken roepen AR. Nub. 1382.
βρύνον (βρούω), τό, — 1 mos HIPPOCR., THEOPHR., THEOCR. 21, 7. — 2 katje, bloesem THEOPHR.
βρούω, met mos bedekken ARISTOT.
βρούσος, **δ**, een zeeëgel ARISTOT.
βρούτον, τό, soort bier ARCHIL., AESCH., THEOPHR. (*vgl. lat.* *defraütum* ingekookte most, *ndl.* *brouwen*).
βρουχάομαι, *aor. pass.*, — 1 brullen, v. e. gewonde II 486. — 2 loeien, v. d. golven P 264, ε 412; bij HOM. slechts *perf.* v. *aanhoudend geluid.* —

3 loeien, v. runderen SOPH. Aj. 322, THEOCR. 25, 137. — 4 v. e. *mensch* SOPH. O. R. 1265.
 (evenals *μηχάομαι*, *μυκάομαι* *onomatop.* *Basis mur* ∼ *mra-*: *lat.* *murmur* enz. *In het o.ind.* **mru-* van W. *brūmi* ik spreek. **mraḡh-* in *lit.* *bružiems* lawaai; HOM. *eerst perf.* βεβούχα, later βε).
βρούχη, **ή**, het tandenknarsen AP. RH.
βρούχη-δόν, *adv.*, huilend EP., AP. RH.
βρούχη-θμός, **δ**, gebrul MEN. Epitr. 472.
βρούχη-μα, τό, gehuil AESCH., PLUT. Mar. 20.
βρούχιος, — 1 diep TIMOTH. Pers. 96, AESCH. Pers. 397. — 2 diep of loeiend (*vgl. ib.* *παρα-μυκάται*), AESCH. Pr. 1082.
 (*vgl. ἀνα-βέβούχεν* P 54, *indien juist. Verder:* βρώω opwellen × βρέχω, *terwijl voor bet.* 2 βρούχάομαι van invloed is geweest).
βρούχω, tandenknarsen HIPPOCR., COM., N. T. Act. 7, 54.
 (*vgl. βρούκω*; W. *g²reu-*: *lit.* *gráuiju* ik knaag, *vgl. got.* *kriustan* tandenknarsen, z. N. T. Mt. 8, 12; *got.* *krusts* ∼ *gr.* *βρυγμός* in den *Gr. text*).
βρούω, z wellen, rijp-, vol worden, -zijn P 56, AESCH. Ag. 169, SOPH. O. C. 16, EUR., AR. Nub. 45, XEN. Cyn. 5, 12.
 (z. ἐμβρόνον *embryo*, *wrsch.* *g²ru-* naast *g²rebh-* in βρέφος, *vgl. ndl.* *kruid*; v. W. *g²er-* in *arm.* *korium* jong v. e. dier, *lat.* *virgo* < **g²er*+*g-on*?).
βρούωδης, vol-, als mos ARISTOT., THEOPHR.
βρούζω, eten HEROND. 7, 63; z. βιβρώσκω.
βρού-μα, τό, — 1 spijs HIPPOCR., THUC. 4, 26, 35, PL. Critias 115 b, N. T. 1 Cor. 3, 2. — 2 holte in een kies HIPPOCR.
βρουμάομαι (: βρέμω, *vgl. νομάω*: νέμω), balken AR. Vesp. 619.
βρού-μη, **ή**, spijs κ 177.
βρουμή-εις εν βρουμη-τής, **δ** ezel NIC. Al. 409.
βρουμο-λόγος, **δ**, vuile taal LUC. Pseudol. 24.
βρουμ-ώδης, stinkend PLUT. 792 b.
 (v. βρούωμος?; *naast o.ind.* *ghrāti-* hij ruikt *verwacht men *φρούμος*).
βρούσι-μος, eetbaar AESCH. Pr. 479, COM.
βρούσις, **ή**, — 1 het eten als *handeling* N. T. Rom. 14, 17. — 2 eten, spijs α 191, HES., DEMOCR. 235 D. PL. Rep. 619 c. — 3 het invreten: roest N. T. Mt. 6, 19.
βρου-τήρ, vernietigend AESCH. Eum. 803.
βρουτι-κός, — 1 stimuleerend CHRYS. — 2 gulzig ARISTOT.
βρουτός, τὸ β-όν, eten EUR. Supp. 1110, XEN. Mem. 4, 2, 31.
βρου-τύς, **ύος**, **ή**, eten, spijs σ 407.
βρούας (*vgl. lat.* *būbo*), **ου**, **δ**, nachtuil ARISTOT.
βρούβλ-ινος, 2, van βρούβλος φ 391, HDT. 2, 37.
βρούβλιον = βιβάλιον HEROND. 3, 90.
βρούβλος, (*naar phoen.* *stad G²bal*), **ή**, — 1 de Aegyptische papyrusplant, voor papier, touw, zeilen, ten deele als voedsel gebruikt HDT. 2, 92, AESCH. Supp. 761. — 2 > geschrift HDT. 2, 100.
βρούβλια-φόρος, **δ**, postbode te voet PAP.
βρούζην (βυνέω), opeengepakt THUC. 4, 8, 10.
βρούθ-άω, in de diepte zijn NIC. Th. 505.
βρούθ-ίζω, — 1 doen zinken ARISTOT., POL., N. T. Luc. 5, 7. — 2 *overdr.* doen storten N. T. 1 Tim. 6, 9.
βρούθ-ιος, — 1 in de diepte, diep LUC. — 2 diep, v. d. stem PLUT. — 3 grondig PLUT.
βρούθός, **δ**, diepte DEMOCR. 117 D., AESCH. Pr. 432, SOPH. Ai. 1083, AR. Ran. 247, N. T. 2 Cor. 11, 25, (W. *b(h)euod-* bodem, > diepte, z. *bij πνυθμήρ*, *vgl. βένθος*).
βυκάνη (z. *volg.*), **ή**, trompet, bucina POL.

Phaed.
723

βυκανη-τής, -νιστής, ό, trompetter POL.
βύκ-της, ου, blazend x 20.
 (onomatop., vgl. *bucina* en *voorg.*, lat. *bucca* mond, o.b. *buçati* loeien).
βύσσα, z. AR. Pax. 645, f. βύσω, pf. pass, βέβυσμαι.
 — 1 volstoppen, τινος δ 134, τινι HDT. 6, 125, AR. Ach. 463 τινι. — 2 verstoppen LUC. Katapl. 5.
 — 3 dichtstoppen (= stilzetten) v. d. *klepsudra* HEROND. 2, 42.
βύσσα, — 1 huid, > leer HDT. 4, 110, AR. Eq. 104. — 2 huid v. h. dier THEOCR. 25, 238. — 3 wijnzak LUC. Lexiph. 6. — 4 menschenhuid HEROND. 3, 80.
 (< *g*ers-: g*ers-* in HESYCH. *βεργρόν· δασύ, ohd. chursina, d. Kürschner* pelswerker).
βυρσ-αίετος, ό, „leer-adelaar” AR. Eq. 197.
βυρσ-εύς, ό, leerlooier N. T. Act. 9, 43.
βυρσ-ίνη, ή, leeren riem AR. Eq. 59.
βυρσο-δεψ-έω, leerlooier zijn AR. Pl. 167.
βυρσο-δέψης, ου, ό, leerlooier AR. Eq. 44, PL. Symp. 221 e; -τικός, bij-, van het looien THEOPHR.
βυρσο-πάγης, van leer gemaakt PLUT. Crass. 28.
βυρσο-παφλαγών, όνος, ό, „leer-Paphlagonier” AR. Eq. 47.
βυρσο-πώλης, ό, leerhandelaar AR. Eq. 136.
βυρσο-τενής, met leer overspannen EUR. Hel. 1347.
βυρσό-τονος, = voorg., EUR. Ba. 124.
βύσ-αύχηνη, den hals wegstoppend: het hoofd intrekend COM.
βύσ-μα, τό, prop HIPPOCR., AR.
βύσσα-ίνος, van βύσσοσ HDT. 2, 86, AESCH. Sept. 1039, EUR., N. T. Apoc. 19, 8.
βύσσο-δομεύω, „in de diepte bouwen”: broeden op, verzinnen δ 676, ι 316, HES. Sc. 30, LUC. Calumn. 24.
βύσσο-θεν, uit de diepte SOPH. Ant. 590.
βύσσος, ό, diepte Ω 80, HDT. 2, 28, ARISTOT.
 (> **βυθ-ιος, z. βυθός*).
βύσσοσ, ή, een plant met fijn geel vlas; later = katoen EMPED. 93 D., THEOCR. 2, 73, N. T. Luc. 16, 19.
 (uit sem.; tenslotte < *babyl. būsu* byssus).
βύσσο-φρων, sluw AESCH. Ch. 655.
βυθέω, ion. = βοηθέω, HDT. 8, 1, enz.
βυκολιάσσω, enz., dor. = βουκολιάζω.
βυβάλας-ιος, kluitig, vet PIND. P. 4, 228.
βυβάλαξ (z. βώλος), άκος, ή, — 1 aardkluit PIND. P. 4, 37, AP. RH. — 2 land THEOCR. 17, 80. *Vand.:*
βωλ-ιον, τό, dem., AR. Vesp. 203, ARISTOT.

βωλο-λοχ-έω, grondproducten keuren PAP.
βώλος, ή (ARISTOT. δ), — 1 aardkluit σ 374, SOPH. Ai. 1286, XEN., Ltr. — 2 stuk EUR. Or. 983.
 (vgl. *βάλα-νος; W. g*el+ē, verlengde o-phase*).
βωλώδης, kluitig THEOPHR.
βωμιαίος, = volg., SOPH.
βώμ-ιος, 3, EUR. ook 2, op het altaar zittend SOPH. Ant. 1301, EUR. Supp. 93.
βωμίς, ίδος, ή, trap, trede HDT. 2, 125.
βωμο-ειδής, altaarvormig PLUT. Them. 32.
βωμο-λόχευ-μα, τό, triviale geestigheid AR. Eq. 902.
βωμο-λοχεύομαι, voor clown spelen AR. Nub. 969, ISOCR. 7, 49.
βωμο-λοχ-ία, ή, platte aardigheden PL. Rep. 606 e, ARISTOT., PLUT.
βωμο-λοχ-ικός, als een clown LUC. Conscr. Hist. 17.
βωμο-λόχος, eig. die bij het landelijke altaar blijft omhangen, waar voor de boeren het gewone vereenigingspunt was, aangewezen „verboden staanplaats” voor kermiswagens, orgels en poppekasten. Vgl. lat. *compitum* en *Comptitalia* en *trivium* ω *triviale*. Ook op de lat. *compita* stonden steeds *sacella*. Vgl. AR. Ran. 358, ARISTOT. Eth. 2, 7. — 1 platgrappig, clownachtig AR. Eq. 1194, Nub. 910. — 2 *subst.* gespuis LUC. Merc. Cond. 24.
βωμός, — 1 onderstuk, basis η 100. — 2 onderstel © 441. — 3 basis > **altaar** A 448, XENOPHAN. 1, 11 D., PIND. O. 5, 5, HDT. 6, 97, *alg.* tot N. T. Act. 17, 23.
 (W. *g*em-* s. v. *βαίω*, voor bet. „trede” z. η 100, HDT. 2, 125; *verlengde o-phase*).
βωστρέω, roepen μ 124, AR. Pax 1146 *cit.*, THEOCR. 5, 64, PAP.
 (vgl. *έλαστρέω* Σ 543; *veronderstellen een *βοάζω* en **έλάζω*, waaruit **βοαστηρ, fem. -αστη-ια*. Vgl. lit. *ww.* op *-ter-ii, inf. -ter-éti* met bet. plotseling...)).
βώ-τάς, ου, ό, dor. = βούτης, THEOCR. 71, 86.
βωτι-άνειρα, ή, mannen voedend A 155, HYMN. Ven. 265, ALCM. 73 ALD.
 (vgl. *κνδι-άνειρα*, maar *βω-τι-* oude *ti-afl.*, vgl. *βόσκω, βοΰς, z. βώτωρ*).
βώτις, ίδος, ή, herderin THEOCR.
βώ-τωρ (vgl. s. v. *βόσκω*), **ορος, ό,** herder M 302, ξ 102.
βώσαι = βοήσαι, έβώσθην = έβοήθην enz., vgl. M 337, HDT. 8, 124.

Γ.

Γ, γ, γάμμα (< sem.: hebr. *gāmel, syr. gāmal*), τό, indecl. 3e letter: γ = 3, γ = 3000.
γα (*west-gr. en boeol.*) = γε, AR. Ach. 764, 775, 798.
γάγγαμον (msch.: γέντο), τό, net AESCH. Ag. 361.
γάγγραινα, ή, kankergezwel MED.; kanker N. T. 2 Tim. 2, 17.
 (γράω, γράνω; W. *gras-* voortvreten; *γαν- reduplic. als bij παμφαίω*).
γαγγραινόμαι, kanker hebben MED.
γάζα (< pers.), ή, (koninklijke) schat, geldsom Ltr., N. T. Act. 8, 27.
γάζο-φυλακ-έω, schatbewaarder zijn DIOD. 17, 74.
γάζο-φυλάκ-ιον, τό, schatkamer N. T. Mc. 12, 41.
γάζο-φύλαξ, ό, schatbewaarder PLUT. Demetr. 25.

γαία, ή, HOM., PIND., (HDT.) 7, 140 = γῆ, z. d. **γαϊή-οχος, 2, — 1** die de aarde „beweegt” = εινούσ- γαίος, N 43, PIND. O. 1, 25, AESCH. Sept. 310. — 2 *reeds* AESCH. *verbond γ. met έχειν*: landomvattend, -beschermend Supp. 816, SOPH. O. R. 160.
 (= lac. *γαια-φοχος* INSCR.; z. *αιγι-οχος*).
γαιο-νόμος, het land bewonend AESCH. Supp. 54.
γάιος, 2, — 1 zich in het land bevindend AESCH. Supp. 826. — 2 onder de aarde, *ib.* 156.
γαίσος, ό, werpspeer POL. 6, 39, 3.
 (*kelt. woord, z. gall. gaison, Gaesatae, o.ier. gae* speer: *ohd. gēr* speer, enz.).
γαίω (z. γῆθω), zich verblijden in, τινι A 405, EMPED. 27, 4 D.

γαίων, ὁ, aardheuvel TAB. HERACL. 1, 136.
γάλα, γάλακτος, τό, — 1 melk γλυκερόν δ 88, *alg. tot* N.T.: 1 Cor. 9, 7. — 2 melkweg PARM. 11, 2 D. — 3 v. h. eerste Christ. onderwijs N. T. 1 Cor. 3, 2. — 4 ὀρνίθιον γ., volle zaligheid, spreekw.; eig. eiwit AR. Vesp. 508, Av. 734.
 (vgl. γλάρος melk II 643. γλακτ- = lat. lact-naast ab. datte zure melk. De phonetische moeielijkheid g- d- (-) loopt parallel met die van γλυκός: lat. dulcis. Beide woorden oorspr. verwant: melk ο zoet, z. δ 88. W. dlak-enz., door assimilatie glak- (?), vgl. gr. δολιχός langnaast alb. gl'ate lang ο longus).
γαλα-θνήσος (z. θήσασθα), melk zuigend: jong δ 336, SIMON. 13, 8 ALD., HDT. 1, 183.
γάλακες (γάλαξ), αἶ, gladde mossel ARISTOT.
γαλάκτιον, τό, een beetje melk MARC. AUR.
γαλακτο-ειδής, als melk PLUT.
γαλακτο-πότης, melkdrinkend HDT. 1, 216, EUR. EL. 169; -τέω, -σία, ἦ, HIPPOCR.
γαλακτο-ῶδης, als melk COM., THEOPHR.
γαλάνηϊα, ἦ, = γαλήνη, EUR. Iph. A. 546.
γαλαξιάς, ου, ὁ, de melkweg V.-SOCR., DIOD., LUC. Ver. Hist. 1. 16.
γαλε-αγίων, = γαλιαγίων, ARISTOT.
γαλε-άγρα, ἦ, — 1 wezelklem THEOPHR. — 2 kooi PLUT. Phoc. 33, APP.
γαλέη, contr. γαλή, ἦ, wezel HDT. 4, 192, AR. Ach. 255, BATR. 9.
 (< o.ind. giri- muis, lat. glis reilmuis. Lat. galea < γαλέη, vgl. semas. κωνέη).
γαλεο-ειδής, εἰδής, als een wezel ARISTOT.
γαλεός (z. γαλέη), ὁ, soort haai ANAXIMAN. 30 D., ARISTOT.
γαλεώτης, ου, ὁ, — 1 soort bonte hagedis AR. Nub. 174, COM. — 2 zwaardvisch, ξιφιάς POL., LUC.
γαλή, z. γαλέη.
γαλήνη, ἦ, — 1 kalme, gladde zee x 94; ἐλάυνειν, de waterspiegel doorklieven η 319; *alg. tot* N. T. Mt. 8, 26. — 2 gemoedsrust SOPH. El. 899, PL. Leg. 791 a.
 (< *γαλασ-νᾶ: γαλά(σ)ω z. d., vgl. οσλήνη: σέλας).
γαλήνη, 2, = γαληνός, ARISTOT.
γαλήνη-ιάζω, rustig, stil zijn HIPPOCR.; -ιάω MOSCH. 1, 115.
γαλήνη-ίζω, — 1 rustig, opgeruimd maken HIPPOCR. — 2 intr. rustig zijn COM., PLUT.; — -ισμός, ὁ, vredig, rustig leven der Epicureers EPICUR. 83 Us.
γαλήνη-ιος, ὁ, = γαληνός, LUC. Hale. 2.
γαλήνός, 2, — 1 windstil EUR. Or. 279, LUC. — 2 overdr. rustig EUR. Hec. 1160, ARISTOT.
γαλι-αγίων, met te korten arm PLUT. 520 c.
γαλώως, ω, ἦ, att. γάλωας, schoonzuster Γ 122, X 473, SOPH. AI. 1312 conject.??
 (: lat. glōs schoonzuster, evenals in γάλα: lat. lac. waar de g door de volg. c eerder uitviel, sl. *zǫlǫnǫ; dit oudtijds stammen op ὠ-: fem. v-ǫ. Vgl. gr. μήτρος II 71 moedersbroeder, vand. μητρό-ιος τ 410 ο μητρική O 336, ο lat. patrō-nus, matrō-na).
γαμβρός (γαμέω), ὁ, — 1 bruidegom SAPHO 127-130 ALD., PIND. I. 5, 25, THEOCR. 15, 129; 18, 9. — 2 vand.: ook door de schoonouders gebruikt > schoonzoon Z 249, DEMOCR. 272 D., HDT. 2, 98. — 3 zwager, zustersman E 474, HDT. 1, 73. — 4 broeder van iemands man of vrouw: schoonbroeder SOPH. O. R. 70, EUR. — 5 schoonvader EUR. Andr. 641.
γαμε-τή, ἦ, gemalin, γυνή HES. O. 406, AESCH. Supp. 164, PL., XEN. Oec. 3, 10, (N. T.).
γαμέ-της, ου, ὁ, echtgenoot AESCH. Pr. 896, EUR., XEN. Cyr. 4, 6, 3.

γαμέω, f. ion. γαμέω, att. γαμῶ, aor. ἐγημα, pf. γεγάμηκα; f. med. γαμοῦμαι, aor. ἐγημάμην, pf. γεγάμημαι; eerst bij Ltr. γαμήσω, — 1 (deze bet. misschien niet oorspronkelijk, maar eerst peioratief uit 2 enz.?) = βινεῖν τινα, (α 36), LUC. Asin. 32. — 2 een vrouw huwen I 399, PIND. N. 4, 65, HDT. 5, 39, ATT. tot N. T. Mt. 5, 32; abs. δ 208 tot N. T.; ook med. τινα EPIMEN. 19 D. — 3 med. een man huwen, eig. pass. met instrumentalis-sociativus, τινα β 113, HDT. 4, 117, *alg. tot* N. T. Mc. 10, 12. — 4 uithuwelijken, τινά τινα I 394 (?). — pass. 5 v. d. vrouw: N. T. 1 Cor. 7, 39.
 (W. geme- drukken, in sex. zin = comprimere, later = vastgrijpen > verbinden; γαμ- > geme-. Vgl. umbr. gomia gravidas, *alg. γόμος* lading; > lat. gemo (vol zijn), zuchten; γέν-το, = λέξ-το, < γέμ-το hij greep. Lat. gemi-nī fratres uno coitu concepti, oud -no-participium. Lat. gener < *gemaro = γαμβρός < gemrō-: m > n door de dentale r en door lat. genus).
γαμήλευ-μα, τό, huwelijik AESCH. Ch. 625.
γαμήλ-ιος, 3, van-, voor het huwelijik COM., PLUT.; spec. ἡ γ-ία, sc. θυσία, huwelijksdiner aan de leden der phratia DEM. 57, 43.
γαμηλιών, ὄνος, ὁ, zevende maand van het Attische jaar: Jan./Febr. THEOPHR.
γαμ-ίζω, — 1 uithuwen, τινα, een vrouw N. T. 1 Cor. 7, 38; pass. Mt. 22, 30.
γαμ-ικός, adv. ὧς, — 1 het huwelijik betreffend, νόμοι PL. Leg. 721 a, N. T. Luc. 20, 34. — 2 τὰ γ-ά, bruiloft THUC. 2, 15, 28. — 3 huwelijks-aangelegenheden THUC. 6, 6, 17.
γαμίσκομαι, intr. trouwen ARISTOT.
γάμμα, τό, letter γ, PL. Crat. 427 b.
γά-μόρος, dor. = γη-μ., z. γεω-μ., HDT. 7, 155.
γάμος, ὁ, — 1 bijslap, in of buiten het huwelijik DEM. 18, 129. — 2 huwelijksfeest, -maal α 277, Σ 491, *alg. tot* N. T. Mt. 22, 2. — 3 huwelijik = echtvereeniging σ 272, HDT. 1, 35, N. T. (zelden) Hebr. 13, 4.
γαμφοθαί, = γαμφή LYCOPHR. 152, — 1 kaak N 200, II 489. — 2 snavel AR. Eq. 198, EUR. Ion 159.
 (: γόφος tand, houten nagel, o.ind. jambha-m. tand; W. gem-bh- z. d.).
γαμφός, gekromd AR. Nub. 337 met kromme klauwen, ARISTOT.
 (HES. καμρόν καμπύλον; uit γνάμπτω krommen, naast κάμπτω hetz., ontstond γ.; z. voorg.).
γαμφ-ώνυξ, met kromme klauwen II 428, HES., AESCH. Pr. 488, SOPH. O. R. 1199; = -ώνυχος COM., ARISTOT.
γανῶω (z. γάνυμαι), — 1 schitteren, prijken N 265, η 128, HYMN. Cer. 10. — 2 tr. eeren AESCH. Supp. 1019.
γάνος (z. γάνυμαι), τό, — 1 schittering, schoonheid AESCH. Ag. 579. — 2 heerlijkheid: verkwikking AESCH. Pers. 483, Ag. 1392, EUR. Ba. 261. — 3 > water LYCOPHR. 365.
γανῶω, — 1 glad maken, polijsten PLUT. — 2 stralend maken; pass. zich verheugen AR. Ach. 8, PL. Rep. 411 a.
γάνυμαι, f. γανύσεται, — 1 eig. stralen. — 2 zich verheugen, τινα Υ 405, AESCH. Eum. 970, PL. Phaedr. 234 d; EUR. Cycl. 504 τιως.
 (z. γηθέω; W. gāñau- z. γαῦρος, lat. gāvisus. Met n infix γα <v> v. μαι, ook γανν-ρός blij).
γαν-ώδης, welvarend, blij THEOPHR.
γάνω-μα, τό, glans PLUT. 48 d.
ΓΑΡ(ά) Nooit op de eerste plaats, omdat γε enclitisch is, maar dan ook gewoonlijk dadelijk achter het eerste

woord, omdat de nadruk van γε juist het twee gedachten verbindende woord opzoekt. Functie is dus: γέ + ἀρ = nadruk op voorafgaande woord (γε) + intonatie en verzekering, dat deze mededeeling of vraag in dit verband alleszins begrijpelijk is, vgl. bijv. XEN. An. 4, 8, 31 Reeds bij HOM. heeft γάρ zijn functie in verschillende richtingen ontwikkeld:

A: Verbindt twee mededeelingen van denzelfden spreker **causaal**: — 1 met γάρ in den tweeden zin: A 120 > want — 2 met γάρ in den eersten zin H 328: Ἀτρεΐδῃ . . . πολλοὶ γὰρ τεθνῶσι . . . τῷ σέ χρῆ, A., vélen, ge weet het, zijn gesneuveld! Daarom moet gij . . .

B: Verbindt twee mededeelingen v. denzelfden spreker **logisch**: — 1 met γάρ in den tweeden zin A 356: με . . . ἠτίμησεν ἔλων γὰρ ἔχει ἔγρας, γὰρ verklaart niet Agamemnon's handeling, maar Achilles' qualificatie ἠτίμησεν: immers, want, **namelijk**. — 2 met γάρ in voor- of tusschenzin Δ 286 (< **causaal**).

C: Verbindt twee mededeelingen v. denzelfden spreker + tegenstelling: ἀλλὰ (οὐ) γάρ. De tegenstelling kan op eigen woorden slaan O 739 οὐ γάρ: οὐ μὲν τι σχεδὸν ἔστι πόλις . . . , ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ, niet is een stad dichtbij . . . , intengedeel; in Tróje's vlakke (NB. plaatsing v. γάρ). Vgl. H 242, waar ἀλλ' οὐ γάρ niets van „want” heeft (veeleer maar daarom nog niet): het geeft teg. 235 zelfstandig een machtige afsluiting. — Bij HDT. is dit ten deele nog het gebruik: ἀλλὰ γάρ = versterkt ἀλλά, „maar helaas, maar heusch, werkelijk”, z. ook 7, 4 = sed enim (vgl. ἀλλά IV). Doch op sommige plaatsen heeft HDT. reeds „want” gevoeld, vgl. 7, 209: daar zou het oudere gebruik geweest zijn: ἀλλὰ γελοῖα γὰρ αὐτῷ ἔρ. π. Ἐνθευτεν κτλ.

D: Verbindt twee mededeelingen (ook vraag: antwoord; bewering: vraag) van verschillende personen: vgl. A 293—296, 3 × γάρ, waar γάρ slechts de kracht van ἤ, μή, οὐ (nog vergroot door ἐμοί γε, ἐγώγ' z. d.) οὐ in het verband pstuwt. Zie verder x 337 en ξ 115 (waar γάρ door het volg. ἔδδε μάλ' ἀφνειὸς weer naar Eumaeus' verhaal terugwijst).

E: Zoo beteekenen dan: εἰ γάρ, αἰ γάρ: als nu toch eens! > utinam; och mocht . . . !

F: Οὐ γάρ ἀλλά, (niet) οὐ γάρ, ἀλλά) sluit nadrukkelijk „andere” mogelijkheden uit en concentreert op hetgeen volgt: maar heusch, maar werkelijk; vgl. een verwant gebruik in ἄλλως τε καὶ > voornamelijk.

(< γέ ἄρ, vgl. PL. Krito 48 b: φαίη γ' ἄν τις οὐ ib. φαίη γὰρ ἄν, naast ἄρα < ἢ ἄρα, m. a. w. na het enclit. γε had ἄρα steeds nog minder klank dan na het sterk uitgesproken ἦ).

γαργαίρω, wemelen TIMOTH. Pers. 107, COM.

(z. HESYCH. γέργερα· πολλά, verw. m. ἀγείρω).

γαργαλ-ίζω, kittelen, jeuken: prikkelen PL. Phil. 47 a; pass. Phaedr. 251 c.

(onomatop. < γαλ-γαλ? vgl. nld. kielen (dial.), kietelen)

γαργαλ-ιμός, δ, jeuk, prikkeling (< niezen) PL. Phaedr. 253 e, Symp. 189 a, PLUT.

γάργᾶλος, δ, = voorg., AR. Th. 133, LUC.

γάργαρα (z. γαργαίρω), τὰ, menigte COM.

γαργαρ-εών, ὠνος, δ, huid HIPPOCR., ARISTOT.

(γαργαρίζω = nld. gorgel, HESYCH. γέργερος· βρόγχος, onomatop., vgl. lat. gurgulio = gorgel, lit. gargaliūju ik klok, slik; -εων vgl. λυμεών).

γάρος, ὄ, en γ-ον, τό, pekeli; vischsaus SOPH., Ltr. **γαστήρ**, ἡ, HOM. enz., γαστήρ, HOM. ook-τέρος enz., dat. pl. -τράσι, — 1 maag p 228, alg. — 2 honger ζ 133; vasten T 225. — 3 alg. onderlijf, buik N 372. — 4 v. d. vrouwe: schoot, buik Z 51 tot n. t. Luc. 1, 31. — 5 veelvraat γ-ες ἀργαί „luie buiken” EPIMEN. 1 D., n. t. Tit. 1, 12. — 6 (rol)pens, bloedworst c 118 (z. 44), AR. Nub. 409. — 7 welving TYRT. 8, 24 ALD.

(maag als eter: γασ(σ)ω, o. ind. grāsati hij verslindt, verteert, z. γράσις veevoeder, cypr. γρασ-θι eet! Dissimilatie in γ(ε)λαστός, vgl. δαι-τροός?).

γαστήρ (z. voorg.), ἡ, buik v. d. ketel Σ 348.

γαστρ-ιδιον, τό, buikje AR. Nub. 392.

γαστρ-ίζω, — 1 een maagstomp geven AR. Vesp. 1529. — 2 den buik vullen LUC. D. Mer. 10, 4; pass. gastreeren MEN. Perik. 98, LUC.

γαστρι-μαργ-ία, ἡ, vraatzucht HIPPOCR., PL. Phaedr. 238 a, LUC.

γαστρι-μαργος, vgl. σ 2, vraat(zuchtig) PIND. O., 53, PL. Eryx. 405 e.

γαστρ-ιον, τό, buikje COM.

γαστρ-ις, ιδος, ὄ, — 1 vraat AR. Av. 1604 (comisch! naar πατήρ: πατρὶς, „Buikland”?). — 2 dikbuikig COM.

γαστρο-ειδής, buikig, v. e. schip PLUT. Pericl. 26.

γαστρο-κνη-ία, ἡ, kuit v. h. been ARISTOT., LUC. Ver. Hist. 1, 22, 23.

γαστρο-ώδης, dikbuikig MED., AR. Pl. 560.

γαστρων, ὠνος, dikbuikig AR. Ran. 200.

γαυλ-ικός, χρήματα γ-ά, scheepslading XEN. An. 5, 8, 1.

γαῦλος, ὄ, — 1 melkemer ι 223, THEOCR. 5, 58. — 2 (put)emmer HDT. 6, 119. — 3 buikig schip: koopvaardijchip HDT. 3, 136; 6, 17, AR. Av. 598, ANTIPHAN. 224, 5 vgl. PESTUS 85 Linds. *garulus genus navigii paene rotundum*.

(W. γεμᾶ: hol σσ bol zijn, kortste fase gū = gr. γῦ-ρός en γῦ-λον z. d., zoals βῆτ-θω· βριαρός. Van geu.: av. gaua- hand, lit. gāuti in de hand krijgen; -lo afl. o. ind. gola- kogel, buikige kruik, o. n. kjöll vrachtschip [dit < geu-lo-]).

γαυρά(ᾶ?)κα = ἀλάζονα, acc. ALGAE. (z. γαῦ-ρος, suff. = δόλ-αξ).

γαυριᾶ-μα, τό, hoovaardij PLUT. Aemil. 27.

γαυρία (γαῦρος), — 1 uitgelaten, dartel zijn, v. paarden XEN. Eq. 10, 46 (med.), PLUT. — 2 overmoedig zijn, τινι DEM. 18, 244, med. THEOCR. 25, 133.

γαυρόματι, trotsch, overmoedig zijn EUR. Or. 1532, XEN., BATR. 363, PLUT.

γαῦρος, — 1 blijde PLUT. — 2 uitgelaten, trotsch, τινι, op iets ARCHIL. 60 ALD., EUR. Supp. 862. — 3 eerbiedwekkend DIO. CASS.

(z. γάννυμαι, γηθέω).

γαυρό-της, ητος, ἡ, vurigheid PLUT.

γαῦρο-μα, τό, trots, glorie EUR. Tr. 1250.

γαυσός, met o-beenen HIPPOCR.

(adj. op -ός geven een abnormaliteit aan, vgl. βλαισός, met x-beenen; γαν-, z. γαῦλος. Overdr. o. ier. gau verdraaiing, leugen).

γδουπέω, A 45, z. δουπ-.

γδοῦπος, z. ἐρι-γδοῦπος.

γέ, west-gr. en boeot. γά (= lat. g in neg-otivum, neg-äre, got. -k in mik = d. mich: (ἐ)μέγς. Daarnaast idg. ke [z. lat. hi-ce] en ghe). Is enclitisch (vgl. γάρ). Legt den nadruk op het onmiddellijk voorafgaande woord. Staat deze nadruk op zichzelf, dan = **wel zeer, inderdaad, of alleen door een verhooging en verlagning van de stem weer te geven. Doch meestal is deze meerdere nadruk het gevolg van vergelijkking,**

van tegenwerking, dus van een ander gegeven; dan = althans, tenminste, (dan) toch. Sinds HOM. alg. tot N. T.

γέγᾶ, z. γίγνομαι.

γεγάω, ik ben geboren PIND. O. 6, 49.

(analogisch praes. bij γεγα- perf. naar dor. ἔστα-κα: ἔστα- vgl. cypr. δακοι G. D. 60, 6: δέδακα). γέγηθα, pf. att., z. γηθέω.

γελωσάμενος, met taalgeluid begiftigd ALCM. 92 ALD.

γέγωνα. Eig. perf., part. γεγωνός; perf. γέγωνε, imp. γέγωνε als aor. opgevat veroorzaakte inf. „aor.“ γεγωνεῖν M 337, waar weer een impf. ἐγεγωνεον als van γεγωνέω het gevolg van was ρ 161, INSCR., — 1 te kennen geven: roepen, toeroepen (bij HOM. slechts ρ 161: zeggen, een laat vers), XEN. Cyn. 6, 24 (γεγωνείτω), ARISTOT., INSCR. (G. D. 5653 b, 13, Chios): -v. έω. — 2 zeggen AESCH. Pr. 193, SOPH. Ph. ook 238, EUR., PL. Hipp. mai. 292 d, (als perf. conj. γεγωνώ SOPH. O. C. 214, naast vormen v. γεγωνέω). — 3 bezingen PIND. P. 9, 3.

(W. genēō-leeren kennen, z. γιγνώσκω. De kortere vorm gen-nog in got. kannjan = doen kennen, ndl. kennen, lit. žėn-klas teeken. Op de verlengde phase gēn-wijzen: o.ind. jānāti hij kent, lit. žėn-klas (niet žėn-) en het perf. γέγονα m. praes. bet. ik doe kennen, doe weten. Het type is verder in het Gr. uitgestorven, maar in δαοχα: W. seǵh-v. žǵω B 218 (vgl. δαοχη) leeft iets derg. voort. Volkomen gelijk is alleen (F)ě(F)ǵoγe ξ 289).

γεγωνόσω, zeggen, vertellen AESCH. Pr. 627, THUC. 7, 76, 7, EUR. EL. 809.

γεγωνός, 2, luid AESCH. Sept. 443, COM.

γεγώς, ὤσα, att. = γεγωνός, z. γίγνομαι.

γέευνα (hebr.), ἦ, hel N. T. Mt. 23, 35.

γεη-πόνος, 2, het land bebouwend LUC.

γεη-ρός, 2, van aarde PL. Rep. 612 a.

(έ-)γεινάμην, γέννατο ALCM. 2, 3 ALD., onzeker, aor. bij W. gen-z. γίγνομαι, m. bet. v. lat. gigno, — 1 verwekken, v. d. vader E 800; of γ-μενω, ouders HDT. 1, 120, XEN. EUR. — 2 v. d. moeder: baren A 280; ἦ γ-αμένη, moeder HDT. 4, 10, AESCH. Eum. 736, ARISTOT.

γεισό-λογχος, overstekende rand, met dollen voor de riemen, die als met lansden vijand benadeelt, TIMOTH. Pers. 4.

γείσον of γείσσον, τό, — 1 overstekende dakrand: afdak Ltr. — 2 techn. kroonlijst, buiten den muur uitstekend EUR. Ph. 1180, eld. — 3 zoom, v. h. kleed AR.

(Carisch woord? of < *γετ-ιον?? Voor γετ-boerderij, z. s.v. γείτων. Het overstekende dak is het eenige zichtbare deel v. h. dak. Voor dak: huis z. lat. tectum).

γείσω-μα, τό, afdak ARISTOT.

γείτων-ία, ἦ, — 1 buurvrouw HIPPOCR. — 2 omgeving PAP.

(wrsch. oorspr. γείτ-νᾶ = πότ-νᾶ; later γείτν-ιᾶ). γείτων-ιάω, — 1 nabuur zijn AR. Eccl. 327. — 2 nabij-, overeenkomen LUC.; -ἰᾶ-σις, ἦ, buurt ARISTOT., PLUT., LUC. (2 bet.).

γείτων-εὔω, = voorg., XEN. Vect. 1, 9; = -ον-έω, AESCH. Pers. 311, PL. Polit. 271 a.

γείτόνη-μα, τό, naburigheid PL. Leg. 705 a.

γείτόνη-σις, ἦ, LUC., en:

γείτων-ία, ἦ, naburigheid PL. Leg. 843 c, ARISTOT. γείτων, ονος, ὅ, ἦ, buurmaat; adj. naburig, sinds HOM. δ 16, ι 48, PIND. N. 7, 87, ATT. tot N. T. Luc. 15, 6. PAP.

(< g^{eit}-on- bij W. g^{eiē}-leven, z. βίος; γ bij dezen

wortel ook in ὁ-γής goed levend: gezond. In g^{eit}-hieven e en i elkander op, zoodat noch ὁ- noch ook β-ontstond. Uitgangspunt is een oude t-stam: g^{eit}-, zooals δαι-τ-: δάομαι, δω-τ-: δίδωμι; bet. leven > boerderij. Vgl. de synon. W. dhū- (špū) in ndl. bouw: landbouw, mnl buur huis, schuur. Γείτων was nu de man, die een γετ- boerderij had, vgl. lat. caput: Capitōn, gr. δόλων, δρόμων, Θεμιστόν θεράπων (: θέραπ-), Χαρι-ών. De boer > boer in de buurt > buur. Zie ndl. boer als oostelýke, buur als westelýke nazaat van o.s. gi-būr enz. — Ig. g^{eit}-fem. in het lat. vernieuwd als *g^{eit}-ā > vīta?? — Ook lit. gyvatā leven en boerderij, van denzelfden wortel. Vgl. žy-γvs in de buurt).

γελαιίω (< γελασ-ιω), z. γελᾶω, σ 40, v 347, 390.

γελᾶνης (< γελασ-νης), lachend PIND. O. 5, 2.

γελᾶν-ώω, verblijden BACCH. 5, 80.

γελᾶσειώ, desid. bij γελᾶω, neiging hebben om te lachen PL. Phaedr. 64 b.

γελᾶσι-μος, 2, belachelijk COM., LUC.

γελᾶσ-μα, τό, lachen, overdr. der golven AESCH. Pr. 90, vgl. PAP. OXYR. III 425.

γελᾶσ-τής, οῦ, bespottter SOPH. O. R. 1422.

γελᾶσσι-κός, 3, lachziek LUC.

γελᾶσ-τός, 3, belachelijk θ 307.

γελᾶω, f. ἄσομαι, dor. αζῶ, ἐγέλασ(σ)α, γελᾶντι 3 pl. THEOCR. 1, 90. Vormen met lange 2de lettergr. σ 111, v 374 en 390, wegens v 347 niet γελῶω (vgl. ἴδρωσ: ἰδρωσ, bij γέλωσ) maar γελοῖω te lezen, z. HYMN. Ven. 49. — 1 stralen T 362. — 2 lachen sinds Φ 408, alg. tot N. T. Luc. 6, 21; γελᾶω, met samengeknepen lippen: meesmullen O101; τ(ν)α uitlachen THEOCR. 20, 1 (?) gew. ἐπί τινι. — 3 toelachen EUR. Iph. A. 912 (?)

(W. gel- glanzen: lachen, arm. catr lach, vgl. HESYCH. γελᾶν· λάμπειν; ḡela- ook in o.i.e.r. glan rein, schoon).

γέληγῃ, τά, snuisterijen, negotie COM., LUC.

(: γελῖς en HESYCH. γάλινθοι· ἐρέβινθοι = „snert-“ dingetjes, vgl. ἀράκια = PAP. OXYR. 1, 119 prulletjes).

γελγῖδ-όομαι, knollen krijgen THEOPHR.

γελγῖς, ἴδος en ἴθος, ἦ, knol van de knoflook THEOPHR.

(v. γελγ- < γελ-γλ-; W. gel- zwellen, z. o.b. zely, žely gezwel, z. ἄγλις).

γελοι-άζω, grappen maken PLUT. 231 c.

γελοῖώω, z. γελᾶω.

γελοῖος, γελοῖος, — 1 lachwekkend B 215, HDT. 8, 25 PL. Symp. 189 b, XEN. Cyr. 2, 3, 1. — 2 belachelijk; > treurig, armzalig (zoo PL. Prot. 340 d) of > raar, zonderling HDT. 7, 209. (z. γέλωσ en vgl. ὁμοῖος).

γέλωσ, ωτος, ὅ, — 1 gelach A 599, v 346, PIND. P. 8, 85, HDT. 3, 38, z. 2, ATT. tot N. T. Jac. 4, 9; ἐπὶ γέλωτι, om gelach te verwekken = voor de grap HDT. 9, 82. — 2 > voorwerp, mikpunt van gelach, -spot, met ποιεῖσθαι, γίγνομαι enz. HDT. 3, 29, SOPH. O. C. 902.

(vgl. ἔρωσ: ἔρα-μαι, ἴδρωσ, wrsch. oude δι-(verlengde phase δι-)stammen, type πειθῶ, vandaar acc. γέλω σ 350, dat. γέλω σ 100 (ouder γέλοι?); γέλωσ, -ωτος en γέλωσ (γέλω) moderniseerder naar -της, -τη- en o-stammen. Hetzelfde bij χρώσ, χρωτός, ouder *χρόω, χροός, χροός, z. χροῖη. — Bij γελᾶω).

γελωτο-ποι-έω, grappen maken PL. Symp. 189 a, XEN. Symp. 3, 11.

γελωτο-ποι-ία, ἦ, grappenmakerij XEN. Symp. 4, 50.

γελωτο-ποιός, 2, lachwekkend AESCH.; subst. grappenmaker PL. Rep. 620 c.

γεμίζω, vol maken: bevrachten, met, τινος AESCH. Ag. 443, THUC. 7, 53, 24, EUR., XEN., POL.; vullen, tot n. t. Mc. 15, 36.

γέμμα, τό ion. naam voor de letter gamma DEMOCR. 19 D.

γέμος, τό, last AESCH. Ag. 1221.

γέμω, — 1 vol, bevracht zijn PL. Critias 117 e tot n. t. Mt. 23, 27. — 2 overdr. vervuld zijn (ANACR.) 16, 24, AESCH., SOPH. O. R. 4 tot n. t.

(z. γαμέω, lat. gemo, ook umbr. gomia gravidas, o. b. žimo ik druk).

γενεά, ἄς, ion. γενεή, ἡ, — 1 geboorte, v. tijd B 707 en plaats Υ 390, HDT. 1, 35, alg. — 2 geboorte = afstamming Φ 187. — 3 coner. geslacht, familie Ζ 211, alg. — 4 v. dieren: ras E 265. — > 5 type Ξ 474 (?). — 6 coner. wat tegelijk geboren wordt: generatie A 250 tot n. t. Luc. 9, 41. — 7 v. planten: jaargewas Ζ 146. — 8 in tijd: menschenleven HDT. 2, 142; generatie, 33 jaar n. t. Mt. 1, 17; alg. tijd Luc. 1, 50. — 9 voor het individu: de eigen nakomelingschap O 141. — 10 stam, volk (lat. gens) AESCH. Pers. 912, eld.

(γενε- naar φνή = φύσις bij γένεσις).

γενεᾶ-λογ-έω, ion. -ετη-, τι(νά), een geslachtsregister (trachten te) maken van HDT. 2, 91 en 144, PL. Theaet. 155 d, LUC., n. t. Hebr. 7, 6.

γενεᾶ-λογ-ία, ἡ, geslachtsregister PL. Crat. 396 c, n. t. Tit. 3, 9.

γενέθλη, ἡ, — 1 geslacht, ras v 130, E 270, SOPH. El. 129. — 2 geboorteplaats, herkomst B 857.

γενέθλι-ος, 2, LYCOPHR. 3, — 1 bij de geboorte behorend AESCH. Eum. 7; spec. (ἡμέρα), geboorte-, verjaardag Ltr.; τὰ γ-α, verjaar(dags)feest PL. Symp. 203 c. — 2 van de geboorte, -de ouders dateerend AESCH. Ch. 912. — 3 bij het geslacht behorend AESCH. Sept. 639. — act. 4 verwekkend AESCH. Eum. 293.

γένε-θλον, τό, — 1 geboorte AESCH. Supp. 290. — 2 geslacht SOPH. O. R. 180. — 3 afstamming AESCH. Ag. 784.

γενει-άζω, een baard krijgen COM., THEOCR. 11, 9 (-ἄσσω).

γενει-ἄς, ἄδος, ἡ, — 1 baard(haren) II 176, AESCH. Pers. 316, EUR. — 2 kin EUR. Ph. 1381. — 3 wang EUR. Hec. 344.

γενειᾶ-σκω, = -άζω, PL. Symp. 181 d, XEN. γενειᾶ-της, met een baard THEOCR. 17, 33 LUC.

γενειᾶω, een baard krijgen of hebben σ 176, XEN., PL. Polit. 270 e, AR. Eccl. 445, PLUT.

γένειον (ἡ γένυς), τό, — 1 kin X 74, alg., z. AR. Av. 902. — 2 baard (vgl. PIND. O. 1, 70), HDT. 2, 36, AESCH. Sept. 666 enz.; manen LUC. Cyn. 14. — 3 kinnebak, kaak ARISTOT., NIC. Th. 53.

γενεσι-ος, 2, — 1 eig. de geboorte betreffend PLUT. — 2 τὰ γ-α, verjaarfest n. t. Mt. 14, 6. — 3 doodendag, Allerzielen HDT. 4, 26, ook in Athene.

γένεσις, ἡ, — 1 oorsprong, ontstaan, schepping, geboorte Ξ 201, v.-socr., HDT. 2, 146, PL. Crat. 398 c, SOPH. Tr. 380 tot n. t. Mt. 1, 18. — 2 afstamming n. t. Mt. 1, 1. — 3 geslacht: generatie PL. Polit. 310 d, Phaedr. 252 d. — 4 het geschapene, schepping PLUT. — 5 act. vervaardiging PL. Polit. 281 b.

γενετειρά, ἡ, moeder PIND. N. 7, 2.

γενε-τή, ἡ, geboorte Ω 535, σ 6, XENOPHAN. 8, 3 D., Ltr., n. t. Joh. 9, 1.

γενε-τήρ, ὁ, verwekker ARISTOT.

γενέ-της, οὐ, ἡ, — 1 verwekker, vader EUR. Or. 1010. — 2 stamvader AESCH. Supp. 77, EUR. — 3 zoon SOPH. O. R. 470, EUR.

γενετ-υλλίς, ἰδος, ἡ, de schutsgodin der geboorte AR. Nub. 52, Lys. 2.

γενέ-τωρ, ορος, ὁ, — 1 verwekker, vader CORIN. 5, 77 ALD., XENOPHAN. 30, 5 D., EUR. Or. 986, als „adj.” EUR. Ion 136. — 2 stamvader HDT. 8, 137.

γενής (: γένυς, lat. genuinus dēns kies), -ῆδος, ἡ, snede van de bijl SOPH. Ant. 249.

γένη-μα, τό, vrucht v. h. land PAP., n. t. Luc. 12, 18; -ματο-γραφ-έω, de oogst in beslag nemen PAP.

γεν-ικός, — 1 wat met de opbrengst v. h. land samenhangt PAP. — 2 tot het geslacht behorend: algemeen ARISTOT.

γενισμός, ὁ, indeeling in klassen, gilden PAP.

γέννᾶ (< γεν-γᾶ), ἡ, — 1 afstamming PIND. P. 4, 100, AESCH. Pr. 892. — 2 geslacht PIND. O. 7, 23, PARM. 8, 6, EMPED. 17, 27 D., AESCH. Pr. 164 eld. — 3 afstamming EUR. Hec. 190.

γεννᾶ-δᾶς (dor.) οὐ, ὁ, edel PL. Phaedr. 243 c, AR. Ran. 179.

γενναίο-πρεπῶς, adv. edel AR. Pax 988.

γενναίος, 3 (EUR. 2), adv. ως, — 1 aangeboren E 253. — 2 waar ras in zit (z. PL. Prot. 319 d): flink, kloek; adellijk PIND. P. 8, 44, AESCH. Ag. 1305 eld. — 3 edel, ook ethisch HDT. 1, 37 tot (n. t.) v. d. martelaren. — 4 v. dingen: flink, sterk XEN. Hell. 5, 4, 17. — 5 dapper Ltr.; spec. v. linietroepen PAP.

γενναίο-της, ητος, ἡ, — 1 edel karakter THUC. 3, 82, 21, EUR. Ph. 1680. — 2 vruchtbaarheid XEN. Cyr. 8, 3, 38, POL.

γεννάω, — 1 verwekken, meest v. d. vader SOPH. El. 1412, EUR. tot n. t. Mt. 1, 2. — 2 alg. maken, scheppen v.-socr., PL. Symp. 210 a, SOPH. Ai. 1077 tot n. t. Luc. 1, 13.

γεννή-εις, verwekkend EMPED. 29, 2 D.

γέννη-μα, τό, — 1 het voortgebrachte: nakomeling SOPH. O. R. 1167; gebreed n. t. Mt. 3, 7. — 2 werk PL. Soph. 266 b. — 3 vruchten POL., n. t. Mt. 26, 29. — 4 het voortbrengen PL. Soph. 266 d, AESCH. Pr. 850.

γέννη-σις, ἡ, het voortbrengen EMPED. 69 D., EUR., PL. Symp. 206 c, n. t. Mt. 26, 29.

γέννη-τειρά, ἡ, moeder PL. Crat. 410 c.

γέννη-τής, οὐ, ὁ, — 1 voortbrenger: vader SOPH. O. R. 1015 (ouders), PL. Crit. 51 e. — 2 in Athene leden van een γένος DEM. 57, 23.

γεννητι-ικός, potent MED., ARISTOT.

γεννη-τός, 3, — 1 verwekt, natuurlijk PL. Tim. 52 a. — 2 sterfelijk n. t. Mt. 11, 11.

γεννή-τωρ, ορος, ὁ, = γεννητής, AESCH. Supp. 206, EUR., PL. Symp. 209 a.

γενν-ικός, 3, adv. ὡς, edel AR. Eq. 457, PL. phaedr. 279 a, COM.: MEN. Georg. 42, LUC.

γένος, τό, — 1 coner. schepping: kind π 401, Ζ 180. — 2 familie Ζ 209. — 3 alg. > geslacht M 23, ATT. — 4 ook v. dieren v 242 tot n. t. Mt. 13, 47. — 5 generatie γ 245. — 6 abstr. het ontstaan, origo: afstamming N 354, E 544. Sinds HOM. alg. tot n. t.

(o. ind. jānas = lat. genus, z. γίγνομαι).

I. γένω, hij greep Θ 43.

(z. γαμέω en γέμω vgl. HESYCH. ὕγ-γεμος σὺλ-λαβή).

II. (ἐ)γένετο = ἐγένετο, HES. Th. 199, SAPPHO 13 ALD. PIND. P. 3, 87, THEOGN. 202, AR. Vesp. 1226, Ltr.

(< ἐγέντο: γίγνομαι? of syncope bij γένετο = γένετο).

γένυός, οὐς, ἡ, dat. pl. ep. γένυσσων A 416. — 1 kaak Ψ 688, PIND. P. 4, 225, AESCH. Sept. 122.

— 2 kin λ 320, EUR. Ph. 63, XEN. Cyn. 5, 10. — 3 snede v. d. bijl SOPH. El. 485.
 (W. *gen-* buigen, z. ook γόνν : o. ind. *hānu-* (over *h-* z. *éyó*) kaak, lat. *dentēs genu-īni* kaaktanden, kiezen, *gena* wang, got. *kinnum* (*nn < nu*) = ndl. kin; *langere vorm in γνάθος, γναθμός* kaak: lit. *zāndas* kaak).
γεούχος, ό, heereboer, leenman PAP.
γεραίος, comp. αίτερος SAPHO 100 ALD., αίτατος. Sinds HOM., — 1 oud > eerwaardig; A 35 en eld. bij HOM. als subst. — 2 oud PIND. N. 4, 89, TR. — 3 v. dingen AESCH. Ag. 710, EUR. Hec. 64.
 (γερα-ός, vgl. γερά-ός).
γεραιᾶ, ή, oude vrouw (ook Z 87, 270, 287, 296 te lezen); spec. in Athene: priesteressen v. Dionysus DEM. 59, 75.
 (γερα-ία: γεραός = *εταῖρα: εταρός).
γεραίρω, eeren (aamv. den oudste H 321, PIND. O. 5, 5 (βωμοός), HDT. 5, 67, EUR., AR. Th. 961, PL. Leg. 799 a.
 (< *γεραο-ιω: γεραός, vgl. μεγαίρω: μέγαρον?).
γεράν-δρον, τό, oude boom THEOPHR.
γεράνειον, τό, soort truffel THEOPHR.
γερανο-βοτ-ία, ή, kraanvogels houden PL. Polit. 264 c.
γέρᾶνος, ή, — 1 kraanvogel B 460, Γ 3 HES. O. 446, DEMOCR. 164 D. — 2 een dans LUC. Salt. 34 vgl. PLUT. Thes. 21.
 (W. *ger-* klanknabootsend, ook sem : arab. *girnaiq*. Vgl. HESYCH. γέρον· γέρανος, en cymr. *garan* kraanvogel, ndl. kraanvogel, lit. *garnys* ooievaar, z. lat. *grus*).
γεράος, = γεραίος, SOPH. O. C. 238.
γερά-ρός, 3, eerwaardig Γ 170, 211, XENOPHAN. 1, 9 D., AESCH. Ag. 722, EUR., Ltr.
γέρας, αος, τό, pl. γέρα, HDT. γερέος, — 1 geschenk voor de oudsten, — voor den ouderdom: eergeschenk (z. Δ 323), teg. het *buildeel der mede stryders* A 118, η 10. — 2 offergave Δ 49, — 3 doodengave II 457. — 4 voor-keur, voorrecht I 422. — 5 eereambt Υ 182. — 6 waardigheid HDT. 4, 143, PL. — 7 bevoegdheid THUC. 1, 13, 15.
 (z. γήρας en vgl. γεραίος: ἀγήρατος = ἀκέραιος: ἀκήρατος)
γεράσι-μύς, 2, — 1 eerwaardig EUR. Supp. 95. — 2 eervol Hymn. Merc. 122.
γερασ-φόρος, geëerd PIND. P. 2, 43.
(Γερήνιος, v. Nestor gezegd B 336, © 80, uit Gerenia; met: γέρον, de oude!)
γεροντ-αγω-έω, — 1 een grijsaard leiden SOPH. O. C. 348. — 2 een grijsaard verplegen AR. Eq. 1099, PLUT. Nic. 2.
γεροντ-ία, ή, = γερουσία, XEN. Lac. 10, 1.
γεροντ-ικός, een grijsaard betreffend PL. Leg. 761 c; τὸ γ-όν, een raad te Carthage POL.
γερόντιον, τό, oud mannetje HIPPOCR., AR. Eq. 42.
γεροντο-διδάσκαλος, ό, leeraar van oude menschen PL. Euthyd. 272 c.
γερουσία, ή, — 1 raad der ouden (EUR.) Rhes. 401; spec. der Spartanen DEM., van anderen POL. — 2 gezantschap (EUR.) Rhes. 936.
γερουσι-αστής, ού, ό, raadsheer POL.
γερούσιος, 3, van de γέροντες X 119, v 8.
γέρον, τό, — 1 ruitvormig schild, v. takken gevlochten HDT. 7, 61, XEN. An. 1, 8, 9, PLUT. — 2 kraampje van vlechtwerk DEM. 18, 169.
 (W. *gers-* draaien, vlechtten, HESYCH. γάροσσαν· γρόγαν, vgl. msch. germ. *karran = ndl. keeren).
γερο-φόρος (z. voorg.), ό, lichtgewapend soldaat PL. Lach. 191 c, XEN. An. 1, 8, 9.

γέρυος, ό, kikkerrit NIC. Th. 620.
γερῶα, ή, dor. = γερουσία, AR. Lys. 980.
γέρων ό, — 1 oude man, grijsaard A 26 alg. — 2 pl. de oudsten, senatoren Z 113, vgl. Γ 149. — 3 de adel B 404, η 189. — 4 als add.: oud EUR. Herc. 26. — Alg. tot n. t. Joh. 3, 4.
 (o. ind. *jaran-* zwak, oud, arm. *cer* grijsaard, z. γήρας).
γερωχία, ή, z. AR. Lys. 980 (χ of voor de h klank), vgl. γερωα.
γεῦ-μα, τό, — 1 proefje AR. Ach. 187, PL. — 2 eten of drinken HIPPOCR.
γεῦ-σις, ή, smaak DEMOCR. 11 D., ARISTOT. Eth. 3, 10.
γευσ-τήριον, τό, proefglas COM.
γευστι-ικός, van den smaak ARISTOT.
γεῦω, f. σω, — 1 laten proeven HDT. 7, 46, PL. Rep. 537 a, EUR. Cycl. 149. — Med. 2 (proeven) τυος, van iets genieten ρ 413 tot n. t. Joh. 2, 9 τι. — 3 met iets kennis maken, χειρῶν υ 181, tot n. t. Mt. 16, 28 θανάτου.
 (W. *geus-* o. ind. *jōsdyatē* hij heeft plezier in, lat *gustus*, got. *kiusan* = ndl. kiezen, ndl. kost).
γέφυρά, ή, — 1 waterkeering, verbinding (ἐσπόμενα) van horizontale en verticale balken E 89. — 2 als beeld: πολέμοιο γέφυρα, het keeren van de golven van den strijd Δ 371, © 378. — 3 brug (= 1 maar dwars door het water) HDT. 1, 186. — 4 (= 1) wal, dam, zeekering PIND. N. 6, 44, HDT. 7, 21, 25.
 (de dial. vormen, *boet* βεφῶρα, *cret.* δεφῶρα, wijzen op g*ebh- [of g*hebh-?]. De oudstevorm van brug was de zgn. *polsbrug*: een balk liggende op twee of meer in het water geplante vorken, in het lat. resp. *vibia* en *vāra* (fem.: *vārus* met uiteengespreide beenen); *vibia* < g*ebh-ia. Vgl. gal. *gabalus* kruispaal, nhd *Gabel*, naast o. ind. *gabhastidisselboom*; onderarm: o. n. *gafl* gevel = gr. κεφαλή. Met *m-insta* o. ind. *gambhan-* (= *gabhd-* vulva), ohd. *wamba* buik. De bet. spotten van o. n. *gabba* komt in het gr. (wrsch. toevallig) terug, z. HESYCH. s. v. γεφύριται· οἱ σκόπται. — I. < *γεφῶρ-ηία is dus fem. zooals εταῖρα, γεραῖα en lat. *vib-ia*. Zooals *acia* draad fem. is bij *acus* naald, zoo γ- bij *γεφῶ-ρος (vgl. ζεφῶρος) houten vork, z. o. ier. *gabul* fem. houten vork).
γεφῶρ-ίζω (z. voorg.), schimpen PLUT. Sull. 6, 13.
γεφῶρισ-τής, ού, ό, schimper PLUT.
γεφῶρο-ποιός, ό, „pontifex” PLUT.
γεφυρώω, — 1 overbruggen Φ 245, HDT. 7, 34, PL. Critias 115 e, POL. — 2 banen, doorgaanbaar-, overdr. mogelijk maken O 357., PIND. I. 7, 51, HDT. 2, 107.
γεφῶρω-τής, ού, ό, pontonnier PLUT.
γεω-γραφ-έω, de aarde beschrijven ARISTOT.; -ία, ή, landkaart PLUT.
γεω-δαισία, ή, landmeetkunde ARISTOT.
γεώδης, aardachtig PL. Phaed. 81 c, XEN.
γεώ-λοφος, ό, heuvel XEN. Cyr. 3, 3, 28; = τὸ γ-ον, THEOCR. 1, 13.
γεω-μετρ-έω (z. bij γεωργός), landmeten PL. Theat. 173 e, XEN. Symp. 6, 8.
γεω-μέτρης (< μετρήτης), ου, ό, landmeter PL. Gorg. 465 b, XEN. Mem. 4, 2, 10.
γεω-μετρ-ία, ion. τη, ή, — 1 landmeetkunst; alg. meetkunst HDT. 2, 109, v. socr., PL. Gorg. 508 a, XEN. — 2 weer opmeten en verkavelen v. het drooggeloopt land PAP.
γεω-μετρ-ικός, 3, — 1 van de γεώ-μετρος: τέχνη, v. socr., PL. Gorg. 450 d. — 2 vol van geometrie PL. Theat. 145 a.

γεω-μῖτης, met aarde vermengd PLUT.
 γεω-μόρος, dor. γᾶ-μόρος, ὁ, — 1 grootgrond-
 bezitter HDT. 7, 155, THUC. 8, 21, 8. — 2 boer
 PLUT. — 3 inwoner AESCH. Supp. 613.
 γεω-πέδον, τό, landgoed HDT. 7, 28.
 γεω-πεινης, weinig land bezittend HDT. 2, 6.
 γεωργ-έω, — 1 landbouwer, pachter zijn LYS. 7, 10,
 PL. Euth. 4 c, XEN. Oec. 14, 2, MEN. Georg. 35,
 PAP. — 2 tr. het land bebouwen AR. Eccl. 592, PL.
 N. T. Hebr. 5, 7. — 3 beoefenen PLUT.
 γεώργη-μα, τό, bouwland PL. Leg. 674 d.
 γεωργ-ία, ἡ, — 1 landbouw PRODICUS 5 D., THUC.
 1, 11, 18, PL. Symp. 186 e. — 2 boerenbedrijf en
 zijn functies PL. Leg. 806 d.
 γεωργ-ικός, 3, — 1 v. d. landbouw(er) AR. Pax
 552, PL. Phaedr. 248 e. — 2 landbouwkundige PL.
 Ap. 20 b. — 3 ἡ, γ-ἡ, sc. τέχνη, landbouwkunde
 PL. Phaedr. 276 b.
 γεώργ-ιον, τό, akkerland N. T. 1 Cor. 3, 9.
 γεωργός, ὁ, — 1 land bebouwend AR. Aco. 1036.
 — 2 landbouwer HDT. 4, 18, ATT. tot PAP., N. T.
 Jac. 5, 7; meest wijnboer, wijngaardenier Mt. 21, 33.
 (< γᾶ naast -γαῖα [vgl. Ἀθηνᾶ, < -γαῖα] + φοργ-,
 ion. η-(f)ο > εω; daarnaar γεωμετρ- enz).
 γεωρουχ-έω, mijnen graven HDT. 4, 200.
 γεωτρᾶγ-ία, ἡ, aarde eten HIPPOCR.
 γῆ, ἡ, — 1 aarde, reeds O 24, v.-SOCR. alg. tot N. T.
 — 2 als godin Γ 104, v.-SOCR. — 3 grond, akker,
 alg. tot N. T. Mc. 4, 1. — 4 deel der aarde: land, pl.
 landen AESCH. Ch. 3. — 5 gebied, rijk HDT. 6, 107,
 TR.: EUR. Tr. 868.
 (ep. γαῖα, > boot. γῆα CORIN. 5, 78 ALD., dor.
 γᾶ, cypr. ḡās gen., ion.-att. γῆ, pl. (INSCR.) γέαι, vgl.
 HDT. 4, 198. Basis is een oud woord van W. g*ei + ē-
 leven (z. γείτων), g*eiā: γέαι naast g*eiā > cypr.
 ḡā ursch. oorspr. *γᾶ, maar vermengd met namen
 der Moeder-aarde, aīa, vgl. μαῖα, μᾶ, δᾶ, beide bijv.
 in δᾶ-ματήρη Demeter, vgl. EUR. Ph. 685 vlg.).
 γῆ-γενέτης, ου, ὁ, = volg., EUR. Ph. 128.
 γῆ-γενής, — 1 in-, uit de aarde geboren, v. men-
 schen en planten; v. menschen: zoon der aarde,
 myth. Gigant, ACUSIL. 13 D., AESCH. Pr. 568, SOPH.
 Tr. 1058; hemelstormer AR. Nub. 854. — 2 spec.
 met de voorstelling van: overoud, αὐτό-χθων HDT. 8,
 55; geweldig AR. Ran. 825. — 3 > Christ. sterfelijk
 (N. T.). — 4 aardsch PL. Leg. 727 e. — 5 van
 aarde gemaakt LUC.
 γῆδιον, τό, dem. v. γῆ, — 1 landgoedje AR. Pax
 570, XEN. — 2 stuk bouwland PAP., LUC.
 γῆ-θεν, adv., uit de aarde AESCH. Eum. 904.
 γῆθ-έω, perf. (att.) γέγηθα, zich verheugen, (ἐπιτ)
 TIM. Z 212, τάδε I 77, PIND. N. 3, 33, TR.: SOPH.
 O. R. 368, AR., PL. Phaedr. 85 e, DEM.
 (dor. γᾶθ-έω, z. γάρμαθ, γαίω, W. gāu-, z. lat.
 gāvīsus, gaudeo. Beide < *gāuedh-ēd: lat. gau(i)deo,
 zoosals auideo < auideo: avidus. Z. lit. džianguis
 [< gaudž-] ik verheug mij).
 γῆθος, τό, vreugde LUC., PLUT. Ages. 29.
 γῆθ-οσύνη, ἡ, vreugde Φ 390, EMPED. 17, 24 D.
 γῆθ-όσυνος, 3, verheugd N 29, 82.
 γῆθ-υλλίς, dor. γᾶθ-, ἡ, knoflookknol EPICH., COM.
 (W. gāu-, z. γῆθ-έω, eig. glanzten).
 γῆ-ἴνος, 2, — 1 van aarde gemaakt XEN. An. 7, 8,
 14. — 2 vergelijkelijk PL. Phaedr. 246 c.
 γῆτης, samengeotr. γῆτης, ου, ὁ, landman SOPH.
 Tr. 32.
 γῆ-λοφος, ου, ὁ, heuvel PL. Critias 113 d, XEN.
 An. 1, 5, 8.
 γῆ-οχ-έω, ion., land bezitten HDT. 7, 190.

γῆ-πάτταλος, ὁ, „aardpin” = radijs LUC. Lexiph. 2.
 γῆ-πέδον, τό, tuin(grond) PL. Leg. 741 c, ARISTOT.
 γῆ-πετής, op de aarde gevallen EUR. Ph. 668 (γᾶ-π).
 γῆ-πον-έω, land bebouwen (EUR.) Rhés. 75.
 γῆ-πόνος, landbouwer EUR. Supp. 420 (γᾶ-π.)
 γῆ-ποτος, 2, door de aarde ingezogen AESCH. Ch. 97.
 γῆραιός, 3, oud HES. O. 378, HERACL. 88 D., HDT. 3,
 64; 6, 107; subst., PIND., AESCH. Supp. 606, EUR.,
 PL. Symp. 179 e.
 (γῆρας, vgl. γεραῖός).
 γῆραλέος, 3, = voorg., XENOPHAN. 1, 18 D., PIND.
 P. 4, 121 AESCH. Pers. 171.
 γῆρας, τό, gen. γῆραός, att. γῆρας, dat. γῆραι, (-αι
 en -αι) att. γῆρα, — 1 ouderdom E 86, alg. tot N. T.
 Luc. 1, 36 (γῆραι). — 2 wietrijik: teekenen van
 ouderdom I 446, AR. Pax 336. — 3 spec. de oude
 slangenhuid ARISTOT.
 (: γερα- = ἀγήρατος: ἀγήρατος, W. ḡer-. Vgl.
 o.ind. jāra- ouder wordend).
 γῆρά-σκω, later ook γῆράω, f. γῆράσσωμι (zelden
 -σω), dor. ἔγηρα (oorspr. met ᾶ zoosals οὐτᾶ; steeds op
 vers-einde, vgl. P 197:), part. γῆράς; ἔγηρασα HDT.,
 ATT., — 1 oud worden H 148, alg. tot N. T. Joh.
 21, 18; med. HES. — 2 rijp worden η 120. — 3 te
 oud-, bedorven worden N. T. Hebr. 8, 13. —
 4 causat. oud doen worden AESCH. Supp. 894.
 γῆρειον, τό, dons op bloeiende planten NIC. Al. 126.
 γῆρο-βοσκ-έω, in ouderdom verplegen EUR. Alc.
 663, AR. Ach. 678; -ία, ἡ, com.
 γῆρο-βοσκός, (ouders) op hun ouderdom dag verplegend
 SOPH. Ai. 570. EUR. Supp. 923, XEN. Oec. 7, 12.
 γῆρο-κομ-έω, oude lieden verplegen LUC. Tox. 22.
 γῆρο-κόμος, iemd in zijn ouderdom verplegend
 HES. Th. 605.
 γῆρο-τροφ-έω, = -βοσκέω, PL. Menex. 248 d,
 LYS. 13, 45, eld.; -ία, ἡ, ANTIPH. 66 D.
 γῆρο-τρόφος, 2, = -βόσκος, PIND., EUR., Alc.
 668, PL. Rep. 331 a, PLUT.
 γῆρύ-μα, τό, geluid AESCH. Eum. 569. PLUT.
 γῆρος, dor. γᾶρος, υος, ἡ, — 1 stem Δ 437, BACCH.
 5, 15, SOPH. Ich. 65. — 2 gezang SOPH. O. R. 187,
 EUR., PLUT. 397 c. — 3 taal AP. RH. 4, 731.
 γῆρύω (z. voorg.), dor. γᾶρ-, f. ὄσω, — 1 zingen
 PIND. P. 4, 94, AR. Pax 805. — 2 bezingen PIND.
 O. 1, 3. — Med.: 3 doen klinken AESCH. Pr. 78;
 HYMN. Merc. 426; zingen; v. dieren: loeien enz.
 THEOCR. 9, 7. — 4 bezingen HES. O. 260, EUR.
 (osset. zar gezang, lat. garrīre keuvelen, o ier.
 gair [
 γῆτειον (ion. = γῆθ-υλ-λίς?), τό, look AR. Eq. 677,
 COM., CALL. Aet. 1, 1, 25.
 γῆ-τόμος, de aarde splijtend AESCH.; -έω, AP. RH.
 γιγάντ-ειος, reusachtig LUC. Philops. 23.
 γιγαντ-ολέτωρ, ορος, Gigantenvernier LUC.
 Tim 4. — τεις, fem., LUC.
 γιγαντο-μαχ-ία, ἡ, Gigantenstrijd PL. Rep. 378 c.
 γιγαντο-φόνος, Gigantendoodend EUR. Herc.
 1193.
 γίγαρτον, τό, druivepit AR. Pax 634, THEOPHR.
 (W. ḡer-aw- [z. ook γέσσω] verbrijzelen, krachte-
 loos maken, z. lat. grānum korrel, pit, lit. žirnīs
 erwt, vgl. ook nāl. kern).
 γίγας, αντος, ὁ, Zoon van de Aarde (HES. Th.
 184 vgl.), Aardreus x 120, HES., vgl. AESCH. Ag. 692.
 (als βίβας: W. g*em- -ω g*ā-, zoo γ.: W. ḡen-
 De G. oorspr. personificatie van de groeikracht
 der aarde. Vgl. *γίγαινα: W. ḡen- = τιταίω: W. ten-
 spannen; msch. HESYCH. γίγεται: ἄνθεις; γιγαλία ἡ
 γῆ en γεννόν· ἀρχαίων. Een dgl. naam is Μίμας

berggeest: W. *men-* in lat. *mentum* en *mōns*, vgl. *msch. Μοῦσα* < **μουτι-ιά eig. bergnymf* [op den *Helikon* en den *Olympus* bij HOM.]).

γίγλυμος, ὁ, — 1 gewricht ARISTOT. — 2 geleiding van het pantser XEN. Eq. 12, 6.

(*γιν-γλυ*: HESYCH. *γλουτός*: *σφαίρωμα*; W. *gleubalvormig*, rond zijn v. d. gewrichten als balhoofd?).

ΓΙΓΝΟΜΑΙ(Ι) *f. γενήσομαι*, aor. *έγενόμην*, perf. *γέγονα*: *γεγένημαι*; Spec. *έγεντο* aor. (z. d.), *έγειντο* z. HES. Sc. 88 ο Th. 185. *Ion.* en *Koine*, N. T., *boeot.*, *thess.* *γίνομαι* < *γίνομομαι*. Naast *γέγονα korte vormen* (*met γά < γη*) *γέγᾶ-μεν*, — *ώς enz.* HOM., PIND. *γεγάκειν* O. 6, 49, *γεγάκασι* EMPED. 23, 10 D. *bij γεγά* (zoals *έστᾶκα*: *έστᾶ*).

I. — 1 geboren worden ζ 201 alg.; *ék dóyλης* δ 11 of met gen. (< *ouden ablat.*). — 2 van planten: ontstaan, opgroeien v 245. — 3 alg. ontstaan, tot stand komen, zich ontwikkelen, *άγορή* β 26, *όδμή* E 415; *vand.* tot een resultaat, — totaal komen van (een bep. som) PAP.; *γεινέσθω* (ει = ι) = *fiat*, op officieele stukken PAP.

II. — 4 in persoonsverhouding: γ. *τινι*, iemid ten deel vallen A 188; ook v. leed enz.: treffen, overkomen ε 299.

III. — 5 *verzw.*: m. *zakelijk subject*: *gebeuren* Γ 176; *praegn.* *gebeuren*, zoals het behoort (te *gebeuren*), zoals het gewoonlijk gaat of goed is, *spec. part.* *γινόμενος bijv.* *τούς γιγνομένους δασμούς* de gewone, verschuldigde schattingen. XEN. An. 1, 1, 8, vgl. 7, 6, 41 en Hell. 7, 4, 33; of werkelijk *gebeuren* of zijn Pl. Theaet. 175 b, XEN. Eq. 9, 7. — 6 m. *pers. subject*: ontstaan als > worden (tot) Σ 179. — 7 *vand.* zich gedragen als = *zijn*, in historische tijden, vooral in het Att.

IV. — 8 met richtingsbepaling: komen, geraken © 180 tot PAP.; met punt v. uitgang (z. 1): zich van iets verwijderen, *άπό δειπνου* HDT. 2, 78 en 6, 129.

(W. *genēō-* ter wereld brengen, vgl. *o.ind. jānati* hij verwekt, naast *jāyate* hij wordt geboren (*ā < ᾱ*), lat. *gigno*: *genunt*, z. *genui*, nld. *kunne* geslacht, *kind* enz.).

γινώσκω, aor. *έγνων*, *f. γνώσομαι*, perf. *έγνωκα*, p. -*σμαι*, aor. p. -*σθη*; dor., ion., N. T. *γινώσκα*, (z. *voorg.*).

I. — 1 *leeren kennen*: *bemerken sinds* Δ 357 *χωόμεντο* dat hij vertoornd was alg. tot N. T. Mt. 13, 11. — 2 te weten komen alg. tot N. T. 1 Thess. 3, 5. — 3 *begrijpen*, *inzien*. — 4 *ondervinden*. — 5 *praegn.* *herkennen* sinds E 815, *έσπιδι* aan zijn schild *ib.* 182. — 6 *vervaagd*: *kennen* β 159, ATT. *weten*, tot N. T. Luc. 16, 15.

II. — 7 (> *wilsuiting*: *handelving*), de noodzakelijkheid van iets inzien: *besluiten* (vgl. AESCH. Sept. 652), HDT. 1, 74, met A.C.I.; ook van den rechter enz. THUC. 3, 36, DEM. 33, 33.

III. — 8 (z. *voorg.*), een man of vrouw *bekennen* CALL., N. T. Luc. 1, 34 (v. d. man Mt. 1, 25).

(W. *genēō-* *leeren kennen*, *o.ind. jānati* hij kent, lat. (*g*)*nōsko*, got. *kunnan* *kennen*, nld. *kennen*, lit. *žināū* ik weet, o.b. *znajō* ik ken).

γίν(ν)ος (naast *ἵνος*, lat. *hinnus*; lw.), ὁ, klein muilwier ARISTOT., INSCR.

γλάγος (z. *γᾶλα*), τό, melk B 471, II 643, NIC. **γλάζω**, laten weerklinken PIND. fr. 97.

(vgl. *κλάζω*, *onomotop.*; W. *glag-*, vgl. *o.n. klaka* klinken).

γλάσσᾶ, ἡ = *γλώσσα*, HEROND. 3, 84. 93; 5, 8. 67 *eld.*

MULLER, *Grieksch Woordenboek.*

γλακτο-φάγος, zich met melk voedend N 6, HES. fr. 54.

γλαμύ-ρός (z. *volg.*), leepoogig HIPPOCR., SOPH. **γλάμων, ωνος**, = *voorg.*, AR. Eccl. 254, LYS. 14, 25.

(z. *γλήμη* oogvuil, dat naar *λήμη* oogvuil in bet. *gespecialiseerd is*. Vgl. lett. *glemas* slijm).

γλάνις (: gall. *Glana* riviernaam, eig. de „gladde“?), ἡ, soort visch ARISTOT.

γλάρις, ἰδος, ἡ, beitel, mes SOPH.

γλάσσᾶ, z. γλώσσα.

γλαυκ-ιάω, part. met vurige oogen Y 172, HES. Sc. 430.

γλαύκ-ἴνος, blauwachtig PLUT. 821 e.

γλαυκ-ἰσκος, ὁ, blauwachtige visch com.

γλαυκ-όμματος, met fonkeloogen Pl. Phaedr. 253 e. **γλαυκόμοι**, de staar krijgen HIPPOCR.

γλαυκός, — 1 eig. *blinkend*, *flikkerend*, v. d. zee II 34, (vgl. *γαλήνη*), v. *slangenogen* PIND. O. 8, 37, ἡός THEOCR. 16, 5. — 2 *zoals caeruleus* > blauw, *spec. v. d. blauwendende hemel* gezegd en van het *blauw-groen* *weerkaatsend water*, *κῦμα* AR. Th. 45, v. d. *vlier* EMPED. 93 D., EUR. Hel. 400. — 3 *vand.* *groenig*, *flikkerend*, v. *oogen* PIND. O. 8, 37, HDT. 4, 108, EUR. Heracl. 754. — 4 *groenachtig*, v. d. *olijf* BACCH. 7, 51, SOPH. O. C. 701.

(z. *γλαῦς* en HESYCH. *γλαυ-σόνλαμπρόν, θρασό, ἱταμόν* wat in bet. en consonanten met d. *klug*, (< germ. *klōga-* < ig. *glōko-*) *overeenkomt*, vgl. nld. *kloek*. Bet. *sierlijk*, *fijn*, *behendig*; *dapper*, *doortastend*. W. *gēlōw-*, *bij γελᾶω*, vgl. HESYCH. *γλαυοίτᾶ λαμπρόματα τῶν περικεφαλαίων*: *ohd. chleini* schitterend, *sierlijk*, *eng. clean* zuiver © nld. *klein* van een *evenwijdige* W. *gēlai-* [-: *gēlōi-*]).

γλαῦκος, ὁ, blauwachtige eetbare visch Ltr.

γλαυκό-της, ητος, ἡ, fonkeling ARISTOT.

γλαυκό-χρωσ, χροος, blauwig PIND. O. 3, 13.

γλαυκ-ώδης, uilachtig ARISTOT.

γλαύκω-μα, τό, staar, v. h. oog MED.

γλαυκ-ώπις, ἰδος, ἡ, ook, -*ώψ*, PIND. P. 4, 249, met *groenflikkerende oogen* A 206; *subst.* © 373 = Athene (PIND., SOPH. O. C. 706); v. d. maan EMPED. 42, 3 D.

(van Athene, de godin van den *flikkerenden bliksem*, vgl. de *Gorgokop* (: *γοργός*) als symbool van dien *bliksem*, dus „met den groen flikkerenden blik“. Maar het *dier*, dat de met zijn oogen in het donker flikkerende heet = *γλαῦς* de uil, is met Athene *geïdentificeerd*: de uil aan haar voet is zeker *aanvankelijk* op haar hoofd, v. d. w. z. zelf haar hoofd geweest. A 199 vgl. *heeft oudtijds het waarschuwend inslaan v. d. bliksem beteekend*. Zoals *Zeus de onweersgod is*, die „de wolken verzamelt“, is Athene voor de Grieken *de god die den bliksem slingert*, *παλλάς?* doch z. s.v. *παλλάξῆ*).

γλαῦξ (z. *voorg.*), **κός, ἡ**, — 1 *nachtuil* AR. Av. 301. — 2 een *Atheensche munt* met de uil van Athene AR. Av. 1106.

γλάφυ, τό, hol HES. O. 533.

γλαφύρ-ια, ἡ, gladheid, fijnheid PLUT. Pyrrh. 8. **γλαφύρός, adv. ὧς**. — 1 uitgehold: hol, gewelfd, v. *helen* Σ 402, vaak v. *schepen* B 454. — 2 *diep* *inzinkend* *tusschen* *hoogten*, *λιμήν* μ 305. — 3 *goed* *uitgehold*: *gepolijst*, *glad*, v. *stijlenz.* Ltr., *bijv.* PLUT. Cic. 5. — 4 *glad* = *slim* AR. Av. 1272, com. (*γλάφω*).

γλάφω, uithollen HES. Sc. 431.

(< *glbh-*; W. *gelebh-*, r. *zelobiti* uithollen. Vgl. *γλῆφω*).

γλεῦκος (z. *γλυκός*), τό, most LUC., N. T. Act. 2, 13.

γλέφρων, τό, dor. = *βλ.*, PIND. P. 4, 121.

γλήνη, ἡ, — 1 glanzende oogappel E 494, SOPH. O. R. 1277. — 2 glazen „oog” als *sieraad*, vgl. E 183, σ 298; vgl. HESYCH. γλαῖνοι τὰ λαμπρῶματα. — 3 beeldje in het oog: p op je; *minachtend* © 164. — 4 kom v. h. gewricht HIPPOCR.

(met *ε*, bij *γελῆν* stralen, z. *γελῶ*).

γλήνη-εἰδής, als een beenkom HIPPOCR.

γλήνος (z. *γλήνη*), **τό**, kleinoed O 192.

γλήων (z. *βλ.*), **ωνος, ἡ**, polei HYMN. Cer. 209.

γλίνος (z. *γλοιός*), **ὀ**, soort olm THEOPHR.

γλισχρο-αἰνομαι, kleverig worden HIPPOCR.

γλισχρο-αντιλογ-εξ-επί-τριπτος, (een *zaakje*) dat een mensch door peuterigheid dol maakt AR. Nub. 1004.

γλισχρασ/μα, τό, kleverigheid HIPPOCR.

γλισχρος, — 1 kleverig PL. Crat. 427 b, THEOPHR. — 2 glad ARISTOT. — 3 *overdr.* die niet loslaat: indringerig, opdringerig AR. Ach. 452, PL. Crat. 435 c. — 4 aan het geld hangend: krenterig PL. Rep. 553 c., XEN., DEM. — 5 aan kleine bijzonderheden hangend: peuterig, bekrompen, schamel, DEM. 23, 208, LUC. Fugit. 13.

(: *γλίχομαι*, < **γλιχο-ρος*?).

γλισχρο-της, ητος, ἡ, — 1 kleverigheid ARISTOT., PLUT. — 2 gierigheid ARISTOT. — 3 kleingeestigheid PLUT. 125 e.

γλισχρο-χολος, met gal vermengd HIPPOCR.

γλισχρων, ὀ, keukenpiet AR. Pax 193.

γλίχομαι, — 1 kleven aan, *τινος* PL. Phaed. 117 a. — 2 iets niet loslaten, streven naar HDT. 3, 72, vgl. PL. Phaed. 117 a (z. 1), ISOCR. 6, 109, DEM. — 3 niet van iets afzien: twisten over HDT. 2, 102.

(W. *glei+gh-*, vgl. lat. *gluten*, met *u* < *oi* [ei]; lijm, nld. kleven, o.b. *glēnū* slijm).

γλοιός, v. e. paard: kleefsch SOPH.

γλοιός, ὀ, — 1 gebruikte, vuile olie HDT. 3, 112. — 2 „smeerlap”, slimme rekkel AR. Nub. 449.

(W. *glei-* kleven, z. *γλίχομαι*).

γλοι-ώδης, kleverig HIPPOCR., PL. Crat. 427 b.

γλουτός, ὀ, bil E 66, HDT. 4, 9.

(W. *glou-* rond zijn HESYCH. γ.: *σφαίρωμα*, o. ind. *glāu-* bal, nld. *kloot*, vgl. *aardkloot*).

γλου-αἰνομαι, zoet worden XEN. Oec. 19, 19, THEOPHR.

γλου-ερός, zoet η 116, π 23, PIND. P. 4, 32, Ltr.

γλυκῦ-δρομος, met zachte vaart PAP. OXYR. III 425.

γλυκῦ-δωρος, met zoete gaven BACCH. 3, 3.

γλυκυ-θύμια, ἡ, — 1 zachte stemming PLUT.

Themist. 10. — 2 zwakheid PL. Leg. 635 c. — 3 goedigheid PLUT.

γλυκῦ-θύμος, 2, — 1 zachtzinnig Y 467. — 2 comfortabel LUC. Hermet. 16. — 3 zalig AR. Lys. 551.

γλυκῦ-κρος, met zacht vleesch SOPH. 54.

γλυκυ-μείλιχος, zoet vleidend HYMN. 5, 19.

γλυκῦ-μηλον, dor. -*μᾶλ.*, **τό**, zoete appel SAPPHO 116 ALD., CALL. als *postillon d' amour*; als *liefkozing* THEOCR. 11, 39.

γλυκῦ-πικρος, 2, bitterzoet SAPPHO 137 ALD.

γλυκός, 3. *comp.* -*των*, HOM., γλῦσσων XENOPHAN. 38, 2 D. *adv* *έως* — 1 *eig.* zoet A 589, *alg.* tot N. T. Jac. 3, 11. — 2 *overdr.* zoet, liefelijk A 610, *alg.* — 3 *ethisch* aantrekkelijk, goed SOPH. O. C. 106, AR. Ach. 462 („*lief*”, *spottend*). — 4 *ὀ γ.*, sc. *ὀίνος*, HIPPOCR., HEROND. 6, 77.

(z. s.v. *γάλα*; verw. m. lat. *dulcis*, z. *γλεῦκος*; W. *deleu-k-*).

γλυκυ-σίδη, ἡ, pioenroos HIPPOCR.

γλυκῦ-στρυφνος, zoet-bitter THEOPHR.

γλυκῦ-της, ητος, ἡ, zoetheid HDT. 4, 177, PL. Theaet. 159 d, (N. T.).

γλύκων, ὀ, dulcissime rerum AR. Eccl. 985.

γλύμ/μα, αυτος, τό, het ingesneden beeld v. e. zegelring MEN. Epitr. 171.

γλυπ-τός, geschikt om te graveeren THEOPHR.

γλύφ-άνος, ὀ, graveerstift HYMN. Merc. 41, THEOCR. 1, 28.

γλυφείον, τό, = *voorg.*, PLUT. Somn. 13.

γλύφῆ, ἡ, snijwerk, houtsnede PLUT. 985 b.

γλύφεις (γλύφω), **ἰδος, ἡ**, — 1 insnijding, keep Δ 122, φ 419, HDT. 8, 128. — 2 *alg.* > pijl EUR. Or. 274. — 3 triglyph AP. RH.

γλύφω, inkerven: uithollen, uitsnijden HDT. 7, 69, AR. Nub. 879.

(: lat. *glābo*, nld. *klieven*, W. *gleu-bh-*).

γλώξ (z. *volg.*), **ωχός, ἡ**, stekel aan de aar HES. Sc. 398.

γλώσσα, att. γλώττα, *ion.* γλάσσα HEROND. 3, 84; 93, INSCR., ἡ, — 1 tong A 249, *alg.* tot N. T. Mc. 7, 33; ἀπό γλώσσης, mondeling HDT. 1, 123; ook als *zetel v. d. smaak* PARM. 1, 36 D., N. T. Luc. 16, 24. — 2 tongval: taal als *geluid*, vgl. fr. *langue* HDT. 1, 57 tot N. T., *spec.* „tongen” 1 Cor. 14, 1 — 27. — 3 taal = het individueel gesproken woord AR. Vesp. 547. — 4 glosse, verouderd woord.

— 5 mondstuk AESCHIN. 3, 229.

(z. *voorg.* en *γλωχίς*; γ. < **γλωχ-ιά*. Verm. met versch. phasen *γλωσσο-ων γλάσσο-* in een wisselend paradigma. Verw. m. nld. *klagen*?).

γλωσσο-αλγ-ια, ἡ, gezwets EUR. Med. 525.

γλωσσο-αργ-ια (: ἀργός), ἡ, *overdr.* slot op den mond LUC. Lexiph. 9 (-*ττ-*); γλώσσαργος PIND. Parth. 2 fr. 2 D.

γλώσση-μα, τό, — 1 spits AESCH. — 2 glosseem MARC. AUR.

γλωσσίς, ἡ, mondstuk aan de fluit LUC. Harm. 1.

γλωσσο-ειδής, als een tong ARISTOT.

γλωσσό-κομ(εῖ)ον, τό, foedraal voor de mondstukken *διόν.* v. e. fluit PLUT. Galba 16; > beurs N. T. Joh. 12, 6.

γλωττο-στροφ-έω, handig spreken AR. Nub. 792.

γλωττίς, ἰδος, ἡ, soort vogel ARISTOT.

γλωττο-ποι-έω, fellare AR. Vesp. 1283.

γλωχίς (z. γλώσσα), **ἶνος, ἡ**, — 1 punt, pen Ω 274. — 2 pijlspits SOPH. Tr. 681.

γναθμός, ὀ, = *volg.*, N 671, EUR. Hipp. 1223.

γνάθος (z. γένος), ἡ, — 1 kaak PIND. N. 1, 42,

HDT. 2, 68, ATT. — 2 tanden, gebit AR. Vesp. 370,

EUR., XEN. Eq. 6, 8. — 3 snede AESCH. Pr. 64, EUR.

— 4 *overdr.* v. h. *vuur* AESCH. Pr. 368. — 5 „keel”: engte, doorgang *ib.* 726.

γναμπ-τός, 3, — 1 gebogen Σ 401, PIND. I. 1, 57.

— 2 buigzaam A 669; *overdr.* O 41.

γνάμπτω, — 1 buigen Ψ 731, AP. RH. — 2 *overdr.* buigen: er toe bewegen AESCH. Pr. 995.

(*κάμπτω* × W. *gembh-*, z. *ρόμφος*, lit. *gembé* pen, nagel. Daarnaast met *gn-*: d. *Knebel*, po. *gnębić* drukken).

γναφείον, enz., z. *κναφείον*.

γνήσιος, adv. *ως*, — 1 van (echte) geboorte: wettig A 102, EUR. Andr. 633, AR. Av. 1664, XEN., PAP., N. T. Tim. 1, 2. — 2 ingeboren PIND. O. 2, 12. — 3 echt, zuiver N. T. 2 Cor. 8, 8. — 4 *adv.* degelijik, goed πεπετασμένοι EPICUR. 130 Us.

(v. **γνήσις*: W. *genē-*, z. *γίνομαι*).

γνίφων,ωνος, ὀ, gierigaard LUC.

(: nld. *knippen* met *ig. b* en met *ig. bh* eng. *knife* mes).

γνόφαλλον = **κνέφαλλον**, kussen ALCAE. 90, 6. ALD.
γνόφος (z. δν.), **δ**, duisternis ARISTOT., LUC.
γνοφ-ώδης, donker EUR. Tr. 79, PLUT.
γνώξ (z. *bij γόνυ*), *adv.*, met gebogen knie E 68.
γνώ-μα, **τό**, — 1 kenteeken HDT. 7, 52; *spec.* kentand ARIST. — 2 kennis SOPH. Tr. 592. — 3 meening AESCH. Ag. 1352, EUR. Heracl. 407.
γνωματ-εύω, afmeten PL. Rep. 516 e.
γνώ-μη (vgl. *ἐπιστή-μη*), **ἡ**, — I: 1 inzicht als resultaat: meening gevoelen HDT. 2, 26 *vgl.*, 5, 3, *enz.*; *elliptisch* κατά γε τὴν ἐμὴν AR. Eccl. 153 of γ-ην ἐμὴν *ib.* Vesp. 983. — 2 > raad N. T. 1 Cor. 7, 25. — 3 besluit PIND., THUC. 6, 45; > principe, leidend inzicht HDT. 3, 4. — 4 zin, wil, wensch, XEN. An. 1, 7, 8; κατά γνώμην, naar den zin, *vgl.* XEN. *ib.* — 5 *zuiver verstandelijke*: (slot)oordeel, conclusie. — 6 *spec.* kennismaking of appreciatiē HDT. 6, 37. — 7 *concr.* spreuk SOPH. Ai. 1091, XEN. Cyn. 13, 3, ARISTOT. — II: 8 inzicht als vermogen: denkvermogen, verstand; *spec.* aandacht: προσέχειν τὴν γ-ην τινι, op iets letten. — 9 wil(skracht). — 10 besluitvaardigheid, tegenwoordigheid van geest. — III: 11 herkenningsteeken, kenteeken THEOGN. 60. — 12 kentand v. h. paard ARISTOT.
γνωμ-ἴδιον, **τό**, spreukje, gezegdetje AR. Eq. 100.
γνωμ-ικός, kennis verschaffend PHILOL. 11 D.
γνωμο-δοτ-έω, raadgeven PAP.
γνωμο-λογ-έω, in spreuken spreken Ltr.; -**ία**, **ἡ**, PL. Phaedr. 267 c.
γνωμον-ικός, schrande PL. Rep. 467 c, XEN.
γνωμο-σύνη, **ἡ**, inzicht SOL.
γνωμο-τυπ-ή, spreuken munten AR. Th. 55.
γνωμο-τυπ-ικός, *adj.* v. *voorg.*, AR. Eq. 1379.
γνωμο-τύπος, spreuken muntend AR. Ran. 877, ARISTOT.
γνώμ-ων, **ονος**, **δ**, — 1 kenner AESCH. Ag. 1130, THUC. 1, 138, 12. — 2 *techn.* zonnwijzer v.-soor., HDT. 2, 109, of alleen de stift daarvan Ltr. — 3 tand, *waaraan men den ouderdom van het paard kent* XEN. Eq. 3, 1 (z. γνώμη 12) ARISTOT. — 4 richtsnoer THEOGN. 543. — 5 winkelhaak ARISTOT. — 6 *overdr.* richtsnoer, principe PHILOL. 11 D. v. h. *getal*, LUC. — 7 *vand.* tarief PAP. — 8 algemeene maatregel van bestuur PAP.
γνωρ-ίζω, — 1 bekend maken AESCH. Pr. 487, PLUT., N. T. Luc. 2, 15. — 2 τινί τι, iemd wijzen op N. T. 1 Cor. 15, 1. — 3 leeren kennen SOPH. O. R. 538, EUR., PL. Phaedr. 262 b. — 4 kennen, weten LUC., N. T. Phil. 1, 22. — 5 erkennen PAP.
γνώρ-ιμος (vgl. *lat. ignōrāre*), — 1 bekend π 9; > kennis, bevriend PL. Symp. 172 a; DEM. *adv.* — 2 > Ltr. leerling. — 3 bekend > aanzienlijk, voornaam XEN. Hell. 2, 2, 5, DEM., PLUT. — 4 begrijpelijk PL. Rep. 558 c, POL.
γνώρισις, **ἡ**, — 1 leeren kennen PL. Soph. 219 c. — 2 kennismaking PL. Polit. *begin*.
γνώρισι/μα, **τό**, — 1 kenmerk XEN. Cyr. 2, 11, 3, Ltr. — 2 herkenningsteeken MEN. Epitr. 86, 114.
γνωρισ/τής, **δ**, rechter v. instructie ANTIPH. 5, 94.
γνωριστι-κός, vol inzicht PL. Def. 414 c.
γνωσι/μαχ-έω, eigen inzicht wijzigen HDT. 3, 25, AR. Av. 555, EUR. Heracl. 706.
γνώ-σις, **ἡ**, — 1 het inzien, inzicht HERACL. 56 D., THUC. 7, 44, 33, PL. Crat. 440 a, *met den nadruk op het verstandelijke* N. T. 1 Cor. 8, 1. — 2 Chr. *spec.*; het beleven van verborgen dingen N. T. 2 Cor. 6, 6. — 3 *vand. spec.* de *zgn.* Gnosis 1 Tim.

6, 20. — 4 rechterlijk vonnis PAP. — 5 rekening PAP. (*laot*).
γνωστ-εἶα, **ἡ**, bewijs PAP.
γνωστ-εύω, bewijzen, identificeeren PAP.
γνωσ-τήρ, **ἦρος**, **δ**, getuige XEN. Cyr. 6, 2, 39, PAP.
γνωσ-τής, **οὔ**, **δ**, — 1 = *voorg.*, PLUT. Flam. 4. — 2 kenner N. T. Act. 26, 3.
γνωστι-κός, 3, — 1 tot inzicht leidend, -behoorend PL. Polit. 259 c. — 2 ἡ γ-ῆ (τέχνη *teq.* πρακτικῆ, practijk), studie, denken PL. Polit. 260 a.
γνω(σ)-τός, 3, — 1 bekend H 401, ω 182, PIND. N. 10, 31, SOPH. O. R. 58 (-τός) *tot* N. T. Act. 2, 14 (-στός). — 2 bekend: bevriend AESCH. Ch. 702. — 3 kenbaar: begrijpelijk, begrepen SOPH. O. R. 361, PL. Theat. 262 e, N. T. Rom. 1, 19.
γνω-τός, — 1 verwant, ook *subst.* O 350: — *spec.* als 2 broeder en zuster P 35.
(o-phase bij γνή-σιος, κασι-γνητός, z. W. γενε-, γίγνομαι).
γνωτο-φόντις, **ἡ**, broedermoordenaarster LYCOPHR. 1318.
γοάω (z. γόος), Z 500 γόον < γόεον *met hyphaeresis*, γοήμεναι E 502; *att. f. med.* -ήσομαι *enz.*, — 1 weklagen E 413, AESCH. Pers. 1072. — 2 beklagen P 124, SOPH. O. R. 1249.
γόγγρος (z. γόγγρανα), **δ**, — 1 zeeaal COM., ARISTOT. — 2 uitwas aan de boomen THEOPHR.
γογγύζω, morren N. T. Joh. 7, 32.
(γν-, z. βοάω, γόος, o. ind. gāṅguyati hij schreeuwt).
γογγύλη (z. γ-ος), **ἡ**, knol AR. Pax 28, COM.
γογγύλλω, rond maken AR. Th. 56.
γογγύλος, 3, rond PL. Crat. 427 c.
(redupl. bij W. gū/ū- krommen, z. γύρος, vgl. στρογγύλος).
γόγγυσος, *adj.* morrend DIDACHE APOST. 3, 6.
γογγυσ/μός, **δ**, morren COM., N. T. Joh. 7, 12; -**της**, **δ**, hij die mort Jud. 15.
γοεδνός, 3, — 1 beklagenswaard AESCH. Supp. 72. — 2 klagend AESCH. Pers. 1039.
*(o. ast. v. *γο(φ)-εδων, vgl. Μακέδων: μακεδνός; z. volg.).*
γο-ερός, 3, — 1 beklagenswaard AESCH. Ag. 1176. — 2 klagend EUR. Hec. 84, LUC.
γοή, **ἡ**, weklacht HDT. 7, 191.
γόης (: γόος), **ητος**, **δ**, — 1 weklagende AESCH. Ch. 823 (?). — 2 *(v. h. zingen der formules, z. ἐπωδός; morphol. z. κέλης)*, toovenaar HDT. 2, 33, PL. Symp. 203 d, EUR. Hipp. 1038 (*met ἐπωδός*). — 3 vaak > bedrieger N. T. 2 Tim. 33.
γοητ-εἶα, **ἡ**, tooverij PL. Symp. 203 a.
γοήτευ-μα, **τό**, goocheltoer PL. Polit. 44 c.
γοητ-εύω, betooveren, hypnotiseeren PL. Gorg. 484 a, Phaed. 81 b, DEM. 19, 102.
γόμος (γέμω), **δ**, vracht HDT. 1, 194, DEM., PAP.
γομφ-ίος, **δ**, — 1 kies HDT. 9, 83, AR. Pax 34, XEN. — 2 baard v. e. sleutel AR. Th. 423.
γομφό-δετος, door nagels verbonden AESCH. Supp. 846.
γομορ-πάγης, 2, = *voorg.*, AR. Ran. 824.
γόμφος, **δ**, — 1 houten pin e 248, HES. O. 431, FARM. 1, 20 D. AESCH. Sept. 542, PL. — 2 dwarshout HDT. 2, 96. — 3 kies, tand TIMOTH. Pers. 80.
(W. gembh-, ook ḡ-, verlenging v. gem- grijpen, z. γαμέω en vgl. γαμφηλαί; vgl. bijv. o. ind. jāmbham. tand, nal. kam (z. o.n. kambr), lit. gembé pin, zañbas scherpe kant van een balk).
γομφώω, vastnagelen EMPED. 33 D., AESCH. Supp. 440; *overdr.* AR. Eq. 463.

γόμφω-μα, τό, — 1 = **γόμφος**, PLUT. — 2 brug v. h. schip PLUT. Marc. 15.

γομφωτι-κός, van het vastnagelen, verbinden PL. Polit. 280 d.

γονατ-ίζω, knielen COM.

γονάτ-ιον τό, — 1 kniestuk Ltr. — 2 = **βουβών**, z. d. (W. g^{ten}-), vgl. LUC. Asin. 10.

γονατ-όμαι, knoopen krijgen THEOPHR.

γονατ-ώδης, met knoopen THEOPHR.

γον-εύς, ὁ, — 1 pl. ouders HYMN. Cer. 240, HES., v.-SOCR., PIND. N. 9, 22, HDT. 4, 5, AR. Nub. 994, PL. Symp. 190 b tot N. T. Mt. 10, 21. — 2 vader v. e. dier HDT. 3, 109. — 3 voorvader HDT. 1, 91.

γον-εύω, vrucht dragen THEOPHR., PLUT. 980 c.

γονή (γίγνομαι), ἡ, — 1 het verwerkte: vrucht PL. Crat. 411 d; kinderen, nakomelingen Ω 539, AESCH. Ag. 1565, SOPH. Ant. 641, EUR. — 2 v. dieren en planten PL., AESCHIN. 3, 111. — 3 het verwerken: paring v.-SOCR., PIND. 1, 6, 7. — 4 het baren EUR. Ph. 355. — 5 geboorte, afkomst, vgl. SOPH. O. C. 1294 ∞ O. R. 1469, and. — 6 het verwerkende: zaad HES. O. 733, EMPED. 92 D., PIND. N. 7, 84, HDT. 3, 101, PL. Phaedr. 248 d.

γον-ιάς, onheilzanger (?), v. d. wind, die wolken aanvoert AESCH. Ch. 1067.

γον-ιός, van het zaad ARISTOT.

γόν-ιμος, 2, — 1 v. d. vrouw: vruchtbaar ARISTOT. — 2 v. d. man: in staat tot voortplanten, potent HIPPOCR. — 3 overdr. vruchtbaar, productief, τινος AR. Ran. 96. — 4 van-, voor de voortplanting EUR. El. 1209 (?) — 5 rijp, voldragen ARISTOT. — 6 > critisch, in de crisis, v. ziekteprocessen MED. — en 7 > echt (= γνήσιος) PL. Theat. 150 c.

γονο-είδης, 2, zaadvormig HIPPOCR.

γονο-είς, vruchtbaar NIC. Al. 101.

γόνος, ὁ, — 1 geboorte-: afkomst α 216. — 2 verwekking AESCH. Supp. 171, DEM. — 3 coner. kind: kroost E 635: Υ 409, HDT. 7, 2, AESCH. Supp. 312 enz. — 4 > geslacht HDT. 6, 135. — 5 zaad ARISTOT., HIPPOCR.

γόνυ, gen. (vgl. bij δόρυ) γονφατος > ion. γούνατος, dor. att. γόνατος, aeol. γονν-, τό, — 1 knie. Als zicthbaar punt van kracht beschouwd, z. γ. λύειν v 118 enz. en door smeekelingen omvat Φ 71; κάμπτεν γ. bij HOM. H 118 > gaan zitten, in N. T. knielen voor: aanbidden Rom. 11, 4. — 2 > schoot (W. gen- „buigen¹¹), θεῶν ἐν γούνασι (eig. van de offergaven Z 92 of van de loten, vgl. o. T. Spreuken 16, 33) α 267. — 3 op de knieën gaan zitten = overeind gaan zitten (omdat men juist de knie als steunvlak voelt) Ξ 437. — 4 knoop v. h. riet HDT. 3, 98, XEN. An. 4, 5, 26, vgl. kniegewricht, knobbel HDT. 3, 103.

(z. γονία hoek; W. gen-u-, ook in γένυς, z. d. Vgl. o.ind. jānu knie, lat. genu, got. kniu = näl. knie; γνύξ naar λάξ, δδαξ, πύξ).

γονυ-αλγής, pijnlijk in de knie HIPPOCR.

γονυ-καμπ-επί-κυρτος, door kniebuiging gekromd LUC. Tragop. 203.

γονυ-καυσ-άγρ-υπνα, door branding in de knie slaap ontnemend LUC. Tragop. 201.

γονύ-κροτος, met tegen elkaar slaande, zwakke knieën ARISTOT.

γονυ-πετ-έω, op de knieën vallen POL.; γ. τινη of τινα, smeeken N. T. Mt. 17, 14, ook uit verbied. Mc. 10, 17.

γονυ-πετής, te voet vallend TIMOTH. Pers. 189: EUR. Ph. 293.

γον-ώδης, 2, zaadvormig HIPPOCR.

γός, ὁ, geschreeuw: rouw misbaar, jammerklacht φ 228, meestal om een doode Σ 316, EMPED. 154 a D., PIND. P. 12, 21, AESCH. Pr. 33, EUR. (< γόφος, is een zustervorm van βοή, zoals lat. javeo en foveo, of τέλλω en πλώ; W. g^{em}-). In *g^{ou}-os heeft de 2e u dissimileerend gewerkt, wat bij *g^{ou}-a bij verschil van o en a niet het geval was).

γόργ-εἰος, van de Gorgo E 741, AESCH. Eum. 49.

γοργί-εἰος, 2, à la Gorgias XEN. Symp. 2, 26.

γοργο-λόφᾱ en -ᾱς, met de Gorgo op haar helm-bos AR. Eq. 1181: Ach. 567.

γοργόν-εἰος, = **γόργεἰος**, AESCH. Pr. 793, PLUT.

γοργό-νωτος, de Gorgo op den rug van het schild hebbend AR. Ach. 1124.

γοργόομαι, wild worden XEN. Eq. 10, 4.

γοργός, 3. — 1 wild, huiveringwekkend ANACR. 16, 12, AESCH. Sept. 537, EUR. Supp. 322, XEN. Cyr. 4, 4, 3. — 2 vurig, levendig XEN. Eq. 10, 17, LUC.

(o.i.e.r. garg(g) wild, o.b. groza huivering; W. greğ-).

γοργο-φόνος, Gorgo doodend EUR. Ion 1478.

γοργύρη, ἡ, onderaardsche gevangenis HDT. 3, 145.

(HESYCH. γεργυρά· αἰλή, δεσμοτήριον. Redupl. v. γυρός, rond, gewelfd. Of vgl. γεργυρά. Hieruit lat. carcer, vgl. socer: ἐκτόρος?).

γοργ-ώπις, = volg., SOPH. Ai. 450.

γοργ-ωπός, of -ώψ, 2, met wilden blik AESCH. Pr. 356, EUR. Herc 868: El. 1257.

γούν, uit γέ οὖν, bij HOM. γ' οὖν geschreven, meestal = versterkt γέ: ten minste met logische kracht uit het verband: > dit althans stellig; of bij restrictie: ten minste, . . . Vaak bij het geven van voorbeeld of gedeeltelijk bewijs, bij nadere specialiseering, THUC. 1, 2, 6. (Soms γέ . . οὖν gescheiden, EUR. Med. 504). Tenslotte (N. T.) > causaal = οὖν: dus, daarom.

γουν-άζομαι, iemands knieën omvatten, smeeken, τινα A 427, AP. RH.

γούνασσιμα, τό, voetval, bede LYCOPHR. 1243.

γουνόομαι, and. -άομαι, = γουνάζομαι, I 583.

γουνο-παχής, met dikke, stijve knieën HES. Sc. 266.

γουνός, ὁ, — 1 terreinplooi, geaccidentieerd terrein, waartegenop men bij voorkeur het bouwland brak, niet in het diepste deel van het dal: I 534, α 193. — 2 heuvel λ 323, PIND. I 3, 43, HES. Th. 54, HDT. 4, 99.

(< *γονφ-ός buiging: γόνυ, vgl. bijv. campus: κάμπτο).

γούρος, ὁ, soort gebak SOL.

γο-ώδης, klagend PL. Leg. 800 d, ARISTOT.

γοάσθι, imp. v. γρά(σ)-ω, eten INSCR. (cypr.).

γοάδιον (γραῦς), τό, oud vrouwtje AR. Pl. 536 (— — — ω), XEN. An. 6, 3, 22, DEM. 18, 260, MEN. Georg. 54.

γοαῖα, ἡ, — 1 oude vrouw α 438, SOPH. Tr. 870, EUR., AR. Th. 1024; ook als appositie (adj.) AESCH. Eum. 140, EUR. — 2 oud AESCH. Ag. 295, THEOCR. 7, 17; 15, 19.

(: γραῦς; γ. < γραῖ-ια > γραῖ-ια).

γορήτιος (: γορήτις), oud CALL.

γράμ-μα (γράφο), INSCR. γράσμα (argiv.), γραππατα (lesh?) BALBILLA, τό, — 1 de inkrassing; teeken; meestal letter (teeken) HDT. 4, 87, AESCH. Sept. 660; γ-τα lezen en schrijven DEMOCR. 179 D. — 2 > letter k l a n k DEMOCR. (A 33 D.), AESCH. Sept. 468. — 3 (vgl. litterae) inscriptie HDT. 1, 187, PL. Phaedr. 229 e. — 4 geschrift, boek PL. Phaedr. 275 e tot N. T. Joh. 5, 47; spec. kasboek DEM. 52, 5; inhoud der geschriften: wetenschap PL. Ap. 26 d. — 5 brief PL. — 6 (wets)bepaling PL. Gorg. 484 a;

contract PAP. — 7 andere teekens: muziek, wiskunde Ltr. — 8 schilderij PL. Rep. 472 d, EUR. Ion 1146, HEROND. 4, 73. — 9 een bep. gewicht („gram") PAP.

γραμματ-εἶα, ἡ, secretariaat PLUT.

γραμματ-εἶον, τό, — 1 schrijf-boek PL. Prot. 326 d. — 2 ieder schriftelijke document: ANTIPH. 5, 54, LYS. 4, 3, kasboek AR. Nub. 19, ISAE. 1, 25 DEM. 45, 33 (in een bank) testament DEM., 44, 37; register, burgerlijst ATT.

γραμματ-εὺς, ὁ, — 1 (staats)schrijver, secretaris ATT. *bijv.* ARISTOT. A. II. 54, 5. — 2 voorlezer AESCH., THUC. 7, 10, 21, PL. Phil. 39 a, N. T. Act. 19, 35, *vgl.* AR. Th. 432. — 3 schriftgeleerde N. T. Mt. 2, 4.

γραμματ-εὺω, secretaris zijn THUC. 4, 118, 31, XEN. Hell. 5, 4, 2, ANDOC. 1, 96.

γραμματ-ιδιον, τό, document(je) COM., DEM., PLUT. Artax. 22.

γραμματ-ίζω, *boeot.* -ιδδω, — 1 = -εὺω, INSCR. *boeot.* — 2 leeren lezen HEROND. 3, 24.

γραμματ-ικῆ, ἡ, — 1 de kunst van lezen en schrijven PL. Crat. 431e. — 2 alphabet PLUT. Arist. 1.

γραμματ-ικός, 2, *adv.* ὡς, — 1 die lezen en schrijven kan PL. Theaet. 198 e, *adv.* 207 b. — 2 onderwijzer, voor het eerste onderwijs PLUT. — 3 grammaticus: geleerde die de verklaring der (moetelijke) woorden geeft; *vand.* die de poëzie verklaart (*teg. den rhetor, die het proza bestudeert*). — 4 τὸ γ-ὄν, schrijffloer PAP.

γραμματισ/τής, οὗ, ὁ, — 1 secretaris HDT. 2, 28, INSCR. — 2 onderwijzer PL. Prot. 312 a, XEN. Symp. 4, 27.

γραμματο-κῶφων, ὁ, „actensuffelaar" DEM. 17, 209.

γραμματο-φόρος, -τη-φ. PAP., ὁ, brievenbesteller POL., LUC., PAP.

γραμματο-φυλακ-εἶον, τό, archief PLUT.

γραμμῆ, ἡ, — 1 lijn γρ οὐσία PYTHAGOR. 23 D., PL. Men. 82 e. — 2 lijn, streep, *bij het schrijven* PL. Prot. 326 d. — 3 stel van lijnen, figuur POL. — 4 eind- (en begin-) streep PIND. P. 9, 118. EUR. El. 956, AR. Ach. 483; διὰ γ-ῆς παλκεῖν, touwtrekken (*eld.* δι-ελευκστίνω) PL. Theaet. 181 a. — 5 midde- denstreep in een soort tric-trac-spel, *eig.* ἐπαῖ γ., ALCAE. 33 ALD (?), SOPHR., THEOCR. 6, 18: ἀπὸ γ-ῆς λήθον κινεῖν den daarop staanden steen verschuiven = de laatste troef uitspelen, alles wagen.

γραμμ-ικός, geometrisch PLUT.

γραμμο-ειδής, als een lijn ARISTOT.

γραμμ-ώδης, = *voorg.*, THEOPHR.

γραῶ-σόβης, oude vrouwen molesterend AR. Pax812.

γραπ-τύς (γράφω), ὅς, ὁ, schram ω 229.

γράφ(σ)ος (γράφ(σ)-ω eten, knabbelen), ὁ, — 1 bok. — 2 bokkestank (*vgl. lat. hircus*): zweetlucht ARISTOT., Ltr.

γραῦς, ἡ, HOM. γρηῦς = — τ 346, ω 389, *elders* γρηῦς = — υ τ 361 *enz.*; *gen.* γρη(F)-ός *att.* γραῶς *enz.* — 1 oude vrouw, *sinds* α191 *alg.* — 2 vel op de melk AR. Pl. 1206.

(*z. γέρον*; W. *geron*- droog, dor worden, uiteenvallen > oud, afgemat worden; *lat. grā-num heeft, wrsch. nā < f, doch vgl. o. ind. jarā-ya-oude, uitgetrokken slangenvel, vlies van het embryo = γῆρας, z. d. Wrsch. zoo γραῦς < grā(i)-u-.* *Bet. 2 is geen jonge beeldspraak vgl. HESYCH. γεργέριμος-τὸ τῆς ἐλλάας ἐν σὸν; γέ-βηθοὶ ἐξέβιν-θοὶ.*)

γραφ-εἶον, τό, — 1 teeken-, schrijfstift PLUT., PAP. — 2 bureau PAP. — 3 schrijffloer PAP.

γραφ-εὺς, *argiv.*, *el.* γροφ., ὁ, — 1 secretaris XEN. Hell. 4, 1, 39, PLUT. — 2 schilder EMPED. 23, 1D., PL. Rep. 377 e.

γραφῆ, ἡ, — 1 het schrijven PL. Euthyd. 279 e. — 2 schrift SOPH. Tr. 683. — 3 geschrift DEM., N. T. Mc. 12, 10 (*Heilige Schrift*); document ATT. — 4 brief THUC. 1, 129, 8. — 5 *spec.* schriftelijk aanklacht PL. Ap. 27 a (*teg. δίκην*). — 6 beschrijving HDT. 4, 36. — 7 schilderij, teekening HDT. 2, 73, AESCH. Ag. 241, EUR., PL. Symp. 193 a.

γραφ-ικός, *adv.* ὡς, — 1 van-, voor het schrijven THEOPHR., Ltr. — 2 in staat te teekenen PL. Theaet. 144 e; ἡ γ-ῆ (*sc. τέχνη*), teekenkunst PL. Gorg. 450 c, XEN.

γράφ-ις, ἰδος, ἡ, — 1 schrijfstift PL. Prot. 326 d. — 2 teekenstift AR., PLUT.

γράφω, *f.* ψω *enz.*, *oor.* π. ἐγράφην, — **Act.:** 1 schrammen P 599; *z.* ἐπι-γρ. — 2 inkragen Z 169. — **vand.** 3 schrijven PIND. O. 10, 3, HDT. 3, 40; 5, 58; ATT. *tot* N. T. Gal. 6, 11; *spec.* PAP. accountant bij de Rekenkamer zijn. — 4 iets schrijven, *in alle bet.* — 5 iemd opschrijven als, = benoemen *tot bijv. voorgd, erfgenaam* PL. Leg. 924 a. — 6 bepalen PIND. N. 6, 2. — 7 formuleeren > voorstellen, φήρισμα XEN. Hell. 1, 7, 37, πόλεμον DEM. — 8 schilderen, teekenen *vgl.* HDT. 4, 88, XENOPHAN. 15, 2 D., PL. Gorg. 453 c. — **Med.:** 9 voor zich iets laten opschrijven, opteekenen HDT. 2, 82; 4, 88. — 10 meerekenen als PL. Crat. 428 b, SOPH. O. R. 411; *ook act.* — 11 van zich zelf iets opgeven PL. Leg. 850 b. — 12 iemd, τινα, als beschuldigde opgeven: aanklagen AR. (*ook act.* Av. 1052), PL. Ap. 26 b.

(W. ḡ(h)erebh-: *ndl. graven, lett. grebju ik kerf, smijd ... in, vgl. HESYCH. γραβάρ' ... βόθρον (Maced.?) en voor de bet. z. γραπτός en ndl. graveeren (< fr. graver < germ. Daarnaast ndl. kerven).*)

γράω, knagen, afknabbelen CALL.

(< γράσω: *o. ind. grāsati* hij verslindt, *lat. grāmen (indien < *gras-men)* gras [*< veevoeder*], *o. ier. greim* mondvol).

γρα-ώδης, kindsch N. T. 1 Tim. 4, 7.

γρηγορέω (*uit ἐργήγορα; z. ἐγείρω*), waken N. T. Mt. 24, 43.

γρίπευς (*z. volg.*), ὁ, visscher THEOCR. 1, 39; 3, 26.

γρίφος, ὁ, — 1 net PLUT. 471 d. — 2 strikvraag; raadsel AR. Vesp. 20, Ltr.

(*msch. W. ghrēbh- in o. ind. grbh-nāti* hij grijpt, *eng. grab* vangen, *met klinkerontsporing > ei, gr. i*.)

γρίφ-ώδης, raadselachtig LUC. Iup. Tr. 28.

γρόσφος, ὁ, soort werpspiets POL., PLUT.

γρῦ (*lat. grunnio*), geknor AR. Pl. 17; οὐδὲ γ. geen kik zelfs DEM. 19, 39.

γρύζω (*z. voorg.*), ξομαι AR. Eq. 294 *enz.*, — 1 knorren. — 2 kikken, een mond open doen PL. Euthyd. 301 a, ISAE., AR. Lys. 656, HEROND. 3, 37, 85.

γρῦλλίζω, knorren AR. Ach. 746, ARISTOT.; -ισμός, ὁ, ARISTOT.

γρῦμέ(ι)α, ἡ, rommel, restje COM.

(*alb. grime* broodkruimel *lat. grāmea*, bijeen-gekrabde aarde, *ndl. kruim, wrsch. ook kroost, z. γρῦτα*.)

γρῦμο-πώλης, ου, ὁ, uitdrager LUC. Lexiph. 3.

γρῦνός, ὁ, fakkelt LYOPHR. 86.

γρῦπ-αίετος, ὁ, „grijp-adelaar" AR. Ran. 929.

γρῦπ-αλώπηξ, ὁ, „grijp-vos" HIPPOCR.

γρῦπός (: *ohd. chrumb* = *ndl. krom*), naar buiten gebogen, *spec. v. d. haviksneus* PL. Rep. 474 d, XEN. Cyr. 8, 4, 21.

γρῦπό-της, ητος, ἡ, kromming XEN. Cyr. 8, 4, 21, ARISTOT., PLUT.

γρῦπώω, krommen; *pass.* HIPPOCR.

γρῦτα (z. γρῦμέα) ἡ, snuisterijendoos SAPPHO 156?

γρῦψ, ὑπός, ὁ, grijpvoegel, gier HDT. 3, 116; 4, 13 *edd.*, AESCH. Pr. 804.

(*wrsch.* γρῦψ gier × γρῦπός).

γρῦα, = γρῦς, bouwland, z. *d.*

γρῦαῖα (z. γρῦς), ἡ, aan de kromme achtersteven verbonden kabel Ltr.

γρῦλλον, τό, — 1 welving, gewelfde voor- en achterplaat, v. h. *harnas* E 99. — 2 daling: dal HYMN. 25, 6, HES. Th. 499, PIND. P. 8, 61, Parth. 2, 37 D, AESCH. Supp. 550. — 3 koepelgraf PIND. N. 10, 56.

(γρῦα: γρῦ-, z. γρῦός, vgl. *lat.* *vola* [*< g*olā*] holle hand).

γρῦς, ου, ὁ, — 1 kromhout aan den ploeg HES. O. 433. — 2 bouwland AESCH. Pr. 369, SOPH. O. C. 58, EUR. Ba. 13; *overdr.* Ant. 569.

(z. γρῦός, z. *lat.* *buris* [*dial.*]).

γυι-αλκῆς, sterk van leden BACCH. 8, 38.

γυι-αρκῆς, (voldoende) sterk van leden PIND. P. 3, 6.

γυιο-βάρης, leden bezwarend AESCH. Ag. 63.

γυιο-βόρος, leden verterend HES. O. 66 (?)

γυιο-δῆμος (-ᾶς?), leden bedwingend PIND. I. 4, 59.

γυιο-δόνητος, in al zijn ledematen dooreen geschild SOPH.

γυιο-κόρος, leden verzadigend HES. O. 66 (?)

γυιον (z. γρῦός), τό, kromming: — 1 *pl.* ledematen T 385, EMPED. 2, 1 D. — 2 gewricht D 512. — 3 *spec.* knie, *bij uitbreiding* been II 341, PIND. P. 4, 253, AESCH. Pers. 913. — 4 *vand.* (moeder)schoot HYMN. Merc. 20; schaamdeel EMPED. 62, 8 D. — 5 *alg.* lichaam PIND. N. 7, 73.

γυιο-πέδη, ἡ, voetboei PIND. P. 2, 41, AESCH. Pr. 168.

γυιώω (γυίων), *eig.* ont-leden (vgl. *lat.* *populari* ontvolken *e. dgl.*) = ἀπο-γυιώω Z 265, — 1 verlammen O 402, HES. Th. 858. — 2 wonden NIC.

γυλι-αύχη, langhals AR. Pax 789.

γύλιος, (: *ohd.* *kiulla* bedelaarszak), ὁ, ransel AR. Ach. 1097, Pax 527, oom., KRITIAS 34 D.

γυμν-άζω, *lac.* -ᾶδδω AR. Lys. 82. — 1 *act.* oefenen, trainen PL. Leg. 720 e.; *spec.* hygienische lichaams-oefeningen doen EPICT. 1, 1, 29 en 30. — 2 *afmaten* AESCH. Pr. 586. — 3 oefenen, *ook voor andere doeleinden* XEN. An. 1, 2, 7 *tot n. t.* 1 Tim. 4, 7

πρὸς εὐσέβειαν. — 4 *pass.* zich oefenen HDT. 7, 208, THUC. 1, 6, 11, PL. — 5 > zich gewinnen N. T. 2 Petr. 2, 14.

γυμν-άς, ἄδος, ὁ, ἡ, — 1 *naakt* EUR. Tr. 448, LUC. — 2 *geoeffend* EUR. Hipp. 1134.

γυμνασ/ία, ἡ, oefening PL. Parm. 135 d, ISOCHR. N. T. 1 Tim. 4, 8.

γυμνασι-αρχ-έω, gymnasiarch zijn LYS. 21, 3, XEN. Vect. 4, 52, PLUT.; -ἀρχης = -ος, AESCHIN. 1, 12.

γυμνασι-αρχ-ία, ἡ, — 1 betrekking van gymnasiarch, *een titurgie* DEM. 20, 125, ISOCHR. 16, 35. — 2 *leiding* van een gymnasium PL. Ax. 367 a.

γυμνασι-αρχ-ικός, *bij volg.*, PLUT.

γυμνασι-αρχος, ὁ, gymnasiarch, — 1 *in Athene de leider der sportfeesten* ANDOC., DEM. 35, 38. — 2 *leider van een gymnasium* PL. Eryx. 399 a, PAP.

γυμνάσιον (γυμνάζω), τό, — 1 sport- en gymnastiekschool PL. Phaedr. 255 b. — 2 school PL. Gorg. 493 d. — 3 *oefening* PIND. fr. 129, HDT. 9, 33, PL. Lach. 182 a, PAP.

γυμνασι-ώδης, geschikt voor gymnastiek CIC.

γύμνασ/μα, τό, geoeffendheid PLUT., LUC.

γυμνασ/τής, ὁ, trainer PL. Leg. 916 a, XEN. Mem. 2, 1, 20.

γυμναστι-κός, *adv.* ὤς, — 1 in sport bedreven; sportman PL. Prot. 313 d; *adv.* AR. Vesp. 1212 sportief. — 2 ἡ γ-ῆ *sc.* τέχνη, sport, training PL. Symp. 186 e, *ook overdr.* *Vaak naast ιατρική.*

γυμνῆς, ἦτος, ὁ, lichtgewapend soldaat HDT. 9, 63, XEN. Hell. 4, 2, 14, EUR. Ph. 1147.

(naast γυμνή-της = πλάνης: -ήτης).

γυμνητ-εύω, — 1 *naakt zijn* N. T. 1 Cor. 4, 11. — 2 lichtgewapend soldaat zijn PLUT.

γυμνήτης, ου, ὁ, — 1 *naakt* LUC. Bacch. 3 — 2 = γυμνῆς, PL. Critias 119 b, XEN. An. 4, 1, 6.

γυμνητ-ία, ἡ, lichtgewapend voetvolk THUC. 7, 37, 21.

γυμνητ-ικός, van de γυμνήτες XEN. Cyr. 1, 2, 4, PLUT.

γυμνητ-ίς, *adi.*, van gymnosophisten PLUT.

γυμν-ικός, sport-, ἀγών (loop-, spring-, worstel-, boks-wedstrijd, speer- en discusworst) HDT. 9, 33, THUC. 3, 104, 33, PL.

γυμνό-καρπος, met vrucht zonder bast THEOPHR.

γυμνο-πάγης, in zijn naaktheid verstijvend (van koude) TIMOTH. Pers. 110.

γυμνο-παιδία, ἡ, feest te Sparta, waarbij naakte jongens krijgsdansen uitvoerden HDT. 6, 67, THUC. 5, 82, 5, PL. Leg. 633 c.

γυμνός, — 1 *naakt* X 510, HDT. 1, 10, *alg. tot n. t.* Mc. 14, 52. — 2 onbedekt, > niet meer in foedraal *enz.* λ 607, φ 417. — 3 > ongewapend P 711, HDT. 2, 141, ATT. — 4 zonder bovenkleed HES. O. 391, PL. Leg. 954 a, XEN. An. 1, 10, 3, N. T. Joh. 21, 7. — 5 schamel gekleed N. T. Mt. 25, 36. — 6 ongedekt, niet voldoende beschermd THUC. 3, 23, 22, XEN. — 7 ontdaan, beroofd van, τινος AESCH. Pers. 1036, PL. Gorg. 523 e; *abs.* alleen, op zich zelf N. T. 2 Cor. 5, 3.

(*Ig.* W. *nog**- berooven? *misschien in oud verband met nacht:* *lat.* *noct-*, *germ.* *nacht?* *O. ind.* *nagnā-* *naakt*, *lat.* *en germ.* *< *nog*-e-dhos* (vgl. *ἀγαθός e. dgl.*) > *lat.* *nudus*, *got.* *nagaþs*, *ndl.* *naakt*, *lit.* *nōg**- > *nōg**- *Het Gr.* *maakte er een -μ(ε)νος vorm van: nog*-mnós > γυμνός; γ- door dissimilatie).*

γυμνο-σοφισταί, wijzen in Indië, die naakt liepen PLUT. Alex. 64, LUC. Fugit. 7.

γυμνο-σπέρματος en -σπερμος, met blootliggend zaad THEOPHR.

γυμνό-της, ητος, ἡ, — 1 *naaktheid* N. T. Apoc. 3, 18. — 2 *behoefte* N. T. Rom. 8, 35.

γυμνόω, — 1 ontblooten, *pass. refl.* ζ 222; *alg.* — 2 *bloot geven* M 389, HES. Sc. 334. — 3 *bloot leggen* *maur* M 399, HDT. 3, 64. — 4 *losmaken* van HDT. 4, 61, PL. Gorg. 524 d.

γύμνω-σις, ἡ, ontblooting THUC. 5, 71, 4.

γυμνακ-αριον, τό, vrouwtje N. T. 2 Tim. 3, 6.

γυμνακ-είος (naar ἀνδρείος), *ion.* ἦτιος, 3, (2, EUR.), *adv.* ὤς, — 1 *van vrouwen* λ 437, PIND. O. 13, 89, HDT. 1, 91, ATT. — 2 *voor, tegen vrouwen* PL. Rep. 620 a. — 3 ἡ γ-ῆ-η, vrouwenvertrek HDT. 5, 20. — 4 τὸ γ-ον, vrouw N. T. 1 Petr. 3, 7. — 5 *overdr.* hoog, v. *toon* HDT. 1, 17.

γυμνακ-ιδς, ου, ὁ, verwijfd mensch LUC. Pisc. 31.

γυμνακ-ιζώ, — 1 als een vrouw spreken AR. Th. 268; -ίσις, ἡ, AR. Th. 863. — 2 *muliebricitas* LUC.

γυμνακικό-βουλος, van vrouwen AESCH. Ch. 626.

γυμνακικό-γῆρυτος, door vrouwenmond verkondigd AESCH. Ag. 487.

γυμνακικό-κλωψ, echtbreker LYCOPHR. 771.

γυμνακικοκρατ/ία, ἡ, vrouwenregering ARISTOT., POL., PLUT. (*ook -εία*).

γυναικόμαχης, dol op vrouwen LUC. Alex. 11.
 γυναικόμιμος, vrouwen nabootsend AESCH. Pr. 1005, EUR. Ant. II A 7 D.
 γυναικόμορφος, in vrouwengedaante EUR. Ba. 855.
 γυναικόνομοι, οι, de opzichters over de zeden der vrouwen COM., ARISTOT.
 γυναικοπληθής, vol vrouwen AESCH. Pers. 122, EUR. Alc. 952.
 γυναικόποινος, vrouwen wrekend AESCH. Ag. 226.
 γυναικοφίλης, vrouwenvriend THEOCR. 8, 60.
 γυναικόφρων, zacht EUR.
 γυναικοφύης, in vrouwengestalte EMPED. 61, 4D.
 γυναικόφωτος, met vrouwenstem AR. Th. 192.
 γυναικώδης, vrouwelijk POL., PLUT.
 γυναικών, (= -ωνίτις, XEN. Cyr. 5, 5, 1), vrouwenvertrek of afdeling LYS. 1, 9, PLUT., Ltr.
 γυναιμανής, dol op vrouwen Γ 39.
 γύναιον, τό, vrouwspersoon PL. Theaet. 171 e, AR. Th. 792.
 γύναιος, voor een vrouw λ 521, ο 247.
 γύνανδρος, 2, tweeslachtig SOPH.
 γυνή, γυναικος, ή, — 1 vrouw, zoowel huisvrouw Z 160, als alg.; ook v. slavinne I 477 tot N. T. Act. 5, 14; vaak met ander subst. verbonden. — 2 huisvrouw > meesteres Ξ 123; alg. tot N. T. Mt. 1, 20. — 3 v. dieren: wijfie.
 (boeot. βανᾶ, W. g^{en}-; g^{en}- > γυν-, g^{nā}- > βανᾶ-; -αικ- geeft de vrouw als bezit aan, got. aigan hebben, aigin vermogen = ndl. eigen. Niet bij γήνομαι. Vgl. o.ind. ganā vrouw, o.ier. ben, gen. mnā, got. qinō, eng. queen, o.b. žena).
 γύννις, ιδος, δ, verwijfd mensch AESCH., AR. Th. 136, THEOCR. 22, 69.
 (vleinaam met versterkte consonant: γυνή; evenals diminutiva vaak, met geringschattende bet.).
 γυπ-αίετος, δ, gier-adelaar ARISTOT.
 γυπ-άριον, τό, roofnest AR. Eq. 793.

γυπ-ιας, vol gieren AESCH. Supp. 796.
 γυπ-ινος, van een gier LUC.
 γύργαθος, δ, mand; fuik ARISTOT., LUC.
 (vgl. κάλαθος, κύαθος. W. ger- z. γέρον. Voor ὅ vgl. ἀγύρτης: ἀγείρω; γερ-γ- gebroken reduplicatie).
 γυρ-ίτη, ή, soort koek LUC. Tragop. 157.
 (: γυρός, cf. VARRO L. L. 5, 106).
 γυρ-ίνος (-γυρός), δ, donderpadje PL. Theat. 161 c; -ώδης, adj.: als . . ARISTOT.
 γυρός, rond τ 246 (vgl. δ 500), ANAXIMAN. 11 D. (W. γεμά- [of g^{εμά}-], z. s.v. γύης) hol, rond, krom zijn, kortste phase gū: gūo- [z. γύαλον, vgl. Γύαρος]; z. bijv. d. Keule. Hetzelfde bij βούα-: βούι- zwaar).
 γυρός, δ, kring POL., PLUT.; rond gat THEOPHR. (z. voorg., lat. gyrus, ital. giro).
 γυρόω, rond gat maken om te poten ARAT. Phaen. 9.
 γύψ, (gekromd, v. κλαυω of snavel, z. γυρός), ύπος, δ, gier Δ 237, γυπες ζώντες εμφυχοι τάφοι GORG. 5 a D., ARISTOT.
 γύψος (sem.), ή, — 1 krijt HDT. 7, 69, PL. Phaed. 110 c. — 2 gips THEOPHR.
 γυψόω, met krijt bestrijken HDT. 3, 24.
 γωλέος, δ, hol, nest van dieren NIC., ARISTOT. (: lit. gūlis slaapplaats, gūliu ik leg mij neer. Daarnaar γωλέος hol, nest).
 γωνία (: γόνυ), ή, — 1 hoek HDT. 1, 51, ATT., ook in de mathesis V.-SOCR., PL. Men. 84 e. — 2 winkelhaak PL. Phil. 51 d, PLUT.
 γωνι-αίος, 3, hoekig COM., D. H.
 γωνιασ/μός, δ, met den winkelhaak construeeren AR. Ran. 956.
 γων-ίδιον, τό, dem. v. γωνία, LUC., MARC. AUR.
 γωνι-ώδης, hoekvormig THUC. 8, 104, 21, PLUT.
 γωνο-ειδής, hoekvormig V.-SOCR.
 γωρῦτός (scyth.?), δ, koper voor den Skythischen boog, die uit drie deelen bestond φ 54, LYCOPHR. 458.

Δ.

Δ, δ, δέλτα (uit sem. dālet), τό, indecl., 4e letter; δ' = 4, δ = 4000.
 δᾶ, dor., Moeder-Aarde, Moederaarde, AESCH. Ag. 1072, EUR. Ph. 1296, AR. Lys. 193, THEOCR. 4, 7.
 (vgl. δᾶ-μάτηρ, Demeter. Woord uit de kindertaal, overal: dada! enz.).
 δα-, zeer-, HOM. = ζα, b.v. δαφοινός, δάσκιος. (< δᾶ > ζα = zda-; spec. waar het metrum ζ niet toeliet bijv. *ζᾶ-φινός of dissimilatie in het spel was (z)δᾶ σιος).
 ΔΑ- aor. II δέδαε, aor. med. δεδάσθαι (-έσθαι) π 316, aor. ἐδάην, perf. δεδάηκα, — 1 onderwijzen ζ 233. — 2 med. onderzoeken π 316. — 3 med. geleerd hebben van Δ 831. — 4 ἐδάην, leeren, te weten komen (fut. -ήσομαι, perf. -ηκα), Z 150, τ 325 τινος van iemd; Φ 487 τινος op de hoogte komen van iets.
 (z. διδάσκω, uit δι-δά-σκω secund. afgeleid?)
 δαγύς, ύδος, ή, tooverpop THEOCR. 2, 110.
 δαδ-ίον, τό, kleine fakkel LUC.
 δαδ-ίς, ή, het fakkelfeest LUC. Alex. 39.
 δαδοκοπ-έω, hars door insnijding winnen THEOPHR.
 δαδδομαι, harsachtig worden THEOPHR.
 δαδουργ-έω, = δαδοκοπέω, THEOPHR.
 δαδουργός, fakkelmaker THEOPHR.
 δαδουχ-έω, voorlichten EUR. Tr. 343, LUC.
 δαδούχος, 2, — 1 fakkeldrager, spec. priester van

de Eleusinische Demeter, XEN. Hell. 6, 3, 3. — 2 overdr. priester, τής σοφίας PLUT.
 δαδοφορ-έω, — 1 fakkeldragen LUC. Peregr. 36. — 2 hars voortbrengen THEOPHR.
 δαδ-ώδης, 2, harsachtig THEOPHR.
 δᾶδω-σις, ή, harsachtig worden THEOPHR.
 δαή-μων, kundig, ervaren, τινος φ 159, ἔν τινη Ψ 671, DEMOCR. 197 D., PL. Crat. 398 b (voor etym. v. δαίμων), XEN. Cyr. 1, 2, 12.
 (δαήναι, διδάσκαω, vgl. δαίμων voor suffix).
 δαήρ, έρος, δ, mansbroeder, z wager Γ 180.
 (< *δαιήρ, o.ind. δεινᾶr- zwager, arm. taigr, lat. l(a)evir, o.b. déverr; W. onzeker).
 δαι (: δᾶ), geeft in vragen verbazing, ongeduld, afkeuring aan: τί δαι, wat toch? wat nu? K 408, α 225, PL. Phaedr. 227 b, EUR. El. 244 (?), AR. Pl. 156.
 δαιδαλέ-οδμος, met kunstige geuren EMPED. 128, 5 D.
 δαιδᾶλεος, kunstig bewerkt Δ 135, HES., PIND. P. 4, 296, EUR. Hec. 470.
 (bij δαίδαλος, z.d., als -αλεος adj. ontstaan).
 δαιδᾶλλω, — 1 kunstig bewerken Σ 479, PIND. O. 5, 21, Parth. 2, 32 D. — 2 > verheerlijken PIND. N. 11, 18.
 (< δαιδαλ-ω, z. δαίδαλος).
 δαίδαλ-μα, τό, kunstwerk THEOCR. 1, 32, LUC.

δαιδᾶλος — 1 (kunstig) bewerkt, -besneden PIND. P. 5, 36, AESCH. Eum. 635. — 2 ntr. δ-ov, kunstwerk E 60; sieraden Σ 400. — 3 versiering E 179, HES. Th. 581.

(*δαι-redupl.*; W. *del-*: o.ind. *dālati* hij splijt, *lat. dōlare* met beitel of bijl bewerken, *dōlium* vat, *nll. tol*; vgl. *δελτός*, *cypr. δαλτός* [G. D. 60, 26]).

δαιδάλωω, = **δαιδᾶλλω**, PIND. O. 1, 108.

δαίζω, f. ξω. — 1 verdeelen, in stukken snijden ξ 434. — 2 verscheuren B 416. — 3 uitrukken Σ 27. — 4 doorboren H 247, PIND. P. 6, 33. — 5 dooden A 497, AESCH. Ag. 207. — 6 vernielen AESCH. Supp. 680. — 7 overdr. uiteenrukken, folteren, *pass. θυμός* I 8.

(-ίζω *afl.* van *δᾶ-φος naast δᾶ-τος in *δατοίμαι*, z. d.; ᾶ A 497 in *eerste voet* van *een vers*).

δαι-θύμος, ὁ, stuk land INSCR. (*Sicilië*).

δαί-κτάμενος, in den strijd gedood Φ 146.

δαίκ-τήρ, verscheurend AESCH. Sept. 916.

δαίκ-της, = *voorg.*, (ANACR.) 40, 10.

δαίκ-τωρ, verderfelijk AESCH. Supp. 798.

δαιμον-άω, bezeten, razend zijn AESCH. Sept. 1001, EUR., AR. Th. 1054(?) XEN., Ltr.

δαιμον-ίζομαι, — 1 bezeten zijn N. T. Mt. 15, 22, PLUT. — 2 als god beschouwd worden SOPH.

δαιμον-ικός, bezeten PLUT. 362 f.

δαιμόνιον, τό, — 1 manifestatie v. d. godheid: inwendige stem, stem van het onderbewuste, *bij Socrates*, z. PL. Ap. 31 d, 40 b, Theat. 151 a, Euthyd. 272 e, (τὸ δ. σημεῖον Rep. 496 c, XEN. Mem. 1, 1, 2; 1, 4, 2; uitspraak v. h. orakel Men. Epit. 491. — 2 gelukzaligheid PL. Epin. 902 d (?) — 3 (booze) geest N. T. Act. 17, 18. — 4 spook LUC.

δαιμόνιος, 3, (2 AESCH. Sept. 892), *adv. ως*, van een daemon: — 1 door een daemon bezeten: verblind, dom B 190, Z 486. — 2 verdwaasd: rampzalig A 561, ξ 443. — 3 door een godheid gezonden AESCH. Sept. 892. — 4 door een god bewoond, -beschermd PIND. P. 2, 2, HDT. 7, 18. — 5 wonder (baar)lijk HDT. 7, 48. — 6 *verz.* bijzonder: „geniaal” PL. Symp. 203 a, Gorg. 456 a. — 7 *verz.*, vooral *vocativus*: zonderling, raar, met *lichte critiek* PL. Gorg. 489 a.

δαιμονι-ώδης, daemonisch N. T. Jac. 3, 15.

δαιμονο-βλάβ-ειᾶ, ἡ, straf der goden POL.

I. δαι-μων, = **δαήμων**, ARCHIL. 3, 4 ALD. (? of II δαίμων, *msch. ἀλμωες te lezen*), z. PL. Crat. 398 b.

II. δαι-μων, ονος, ὁ, ἡ, — 1 de goddelijke macht, die het menschelijk lot regelt π 64, en geluk of ongeluk zendt φ 201 ω β 134, vgl. δαίμονος αἴσιμα [*z. etymol.*] λ 61; ἡθος ἀνθρώπων δ. HERACL. 119 D; δαίμονας ἐδάσσατο ALOM. 45 ALD. — 2 *spec.* doods-daemon © 166, PIND. P. 10, 10. — 3 v. *bep. goden* A 222, HDT. 1, 86. — 4 god PIND. O. 6, 46. — 5 halfgod HDT. 9, 76, *and.* — 6 ondergeschikte goden PL. Symp. 202 d (Ἐρωτος), vgl. Leg. 738 d, MEN. Epit. 543. — 7 daemon EMPED. 122 D., Ltr., N. T. Mt. 8, 31. — 8 geest, schim v. d. doode LUC. Luct. 24. — 9 *overdr.* > toeval, κατὰ δαίμονα τινα HDT. 1, 111.

(: *δαι-* verdeelen z. *volg.*, vgl. o.ind. *bhāgatoedeelen*: o.b. *bagū* God).

δαίνυμι, f. δαίσω; δαισιεύς EUR. Heracl. 914 *beter bij δαίω*, — 1 uitdeelen, δαίτω τινι I 70. — *spec.* 2 v. d. porties bij den maaltijd; γάμον τινι, een (bruilofts-)maaltijd geven δ 3, PIND. N. 1, 72, HDT. 1, 162. — *med.* 3 onder elkaar maaltijd houden, eten, v. d. gasten I 535, PIND. I. 5, 36, HDT. 1, 211. — 4 *overdr.* verteren PIND., SOPH. Tr. 771.

(W. *δαι-*: o.ind. *dayatē* hij verdeelt; *tenslotte* van *δα-* < *da-*: *διδωμι*, vgl. *δάνος*).

δαίομαι (z. *voorg.*), daarnaast **δατέομαι**, (v. *δατός = *lat. dātus*, waarbij als bij *πατέομαι* ω ἐπασσάμην *kwamen*): f. δάσι(σ)ομαι, aor. ἔδασ(σ)άμην enz., —

1 (ver)deelen α 112, ξ 434, I 138, ALOM. 45 ALD. HDT. 2, 4, DEMOCR. 279 D. — 2 (met elkaar) verscheuren, > opeten Ψ 21; *pass.* verscheurd worden, bloeden α 48. — 3 genieten van, κνίσση © 550. — 4 wijden HDT. 1, 216.

δαίρω, afranselen AR. Nub. 442.

(< **dy-ro*: δέρω).

δαί, dat. (locat.) ἡ, strijd N 286, HES., AESCH. Sept. 926.

(< *δαφι*, z. *δήφιός*).

δαίος, dor. = **δήτιος**, AR. Ran. 898.

δαίς (δαίω), ίδος, att. δᾶς, z. d.

δαίς (δαίνυμι), **δαίτιός**, ἡ, — 1 deel, portie Δ 48. — 2 voedsel A 5. — 3 maaltijd A 424, HDT. 1, 211, AESCH. Ag. 731.

δαιτ-αλ-εύς, ὁ, gast AESCH. Pr. 1024, AR.

δαί-τη, ἡ, gastmaal K 217; -θεν, van den maaltijd (x 216, THEOCR. 17, 28).

δαιτρ-εύω, — 1 voorsnijden ξ 433. — 2 verdeelen, *but* A 688.

δαι-τρόν, τό, toegedeelde maat Δ 262.

δαι-τρός (vgl. *ἰσ-τρός*), ὁ, voorsnijder α 141, PLUT.

δαιτρο-σύνη, ἡ, voorsnijden II 253.

δαιτυ-μῶν, ὄνος, ὁ, gast η 102, HDT. 1, 73, PL. Rep. 345 c.

δαι-τύς, ύος, ἡ, maaltijd X 496.

δαί-φρων, — 1 eig. met zijn gedachten bij den strijd, zoo altijd Ilias b.v. B 23. — 2 later Od. door verzen als A 482 (over Odusseus met *ποικιλομήτης*) als (δαί-ω δαήναι), ervaren, kunstig opgevat (γ 163), *eindelijk zelfs* van Anticlea gezegd (o 356), Alcmene PIND. P. 9, 84.

(z. *δαί* + φρήν).

δαίω Slechts pr. *ἰμψf.* (doch z. EUR. Heracl. 914), *conj.* δᾶηται ω δαίωσι = *praes* Y 316, Φ 375, *perf.* δέδηκα HOM. en EMPED 130, 2 D. *intr.* δεδαυμένος SEMON. 30. — 1 ontsteken I 211. — 2 *pass. intr.* branden Σ 227, SOPH. Tr. 765. — 3 *overdr.* vlammen ζ 132.

(z. *δαίς*, δᾶλός < **δαφ-ελός*, vgl. *lac. δαβελός* HESYCH.; dus W. *δαι-*: o.ind. *dunōti* hij brandt, o.ier. *dōim* ik brand).

δακέ-θύμος, hartbijtend SOPH. Ph. 705, (ANACR.) 35, 9.

δακ-ετόν (δάκνω, vgl. ἐρπετόν), τό, bijtend dier AR. AV. 1069.

δαν-άζομαι, bedroefd zijn AESCH. Pers. 571.

δάκνω, f. δᾶξομαι, aor. ἔδακον, — 1 bijten Σ 585, AESCH. Pr. 1009. — 2 steken P 572, PIND. fr. 123. — 3 *overdr.* pijn doen, grieven HDT. 7, 16, 1, ATT. — 4 prikkelen PL. Symp. 218 a. — 5 *beeldspr.* liefdeloos met elkaar omgaan N. T. Gal. 5, 15.

(o.ind. *dāsati* hij bijt, *got. tahjan* uiteenrukken).

δάκ-ος, τό, — 1 beet EUR. Hipp. 646; *overdr.* PIND. P. 2, 53. — 2 gevaarlijk dier NIC.; *overdr.* AESCH. Ag. 824.

δάκρυ, υος, τό = **δάκρυον**, I 570, THUC. 7, 75, 7, SOPH. El. 166, EUR., N. T. Mc. 9, 24.

(< *δρακ-(σ)ου-*? wat uit de „kijkers” vloeit, vgl. *δρακρυόσέω*, z. o. *lat. lacruma*, *corn. dagr*, *got. tagr*).

δάκρυ-μα, τό, — 1 het geweende: de tranen AESCH. Pers. 133, EUR., — 2 het beweende, bij HDT. 7, 169.

δακρυο-γόνος, tranen verwekkend AESCH. Supp. 681.

δακρούεις, 3, tranenrijk: — 1 *act.* Z 484, δ 801. — 2 *pass.* N 765.

δάκρυον, τό, — 1 traan II 11; *vaak* tranen = δάκρυ, AESCH. Ag. 270 tot N. T. Apoc. 7, 17. — 2 druppel *hars enz.* ARISTOT.
(*latere sing. bij δάκρυ(α)*, bij PIND. fr. 122, 3, *msch. δάκρυ* (< *δάκρυ(α)-α?).

δακρυοπετής, waarbij tranen vallen AESCH. Supp. 112.

δακρυπλώω, in tranen zwemmen τ 122.

δακρυρροέω, rijkelijk weenen SOPH. O. R. 1473, EUR. Ion 967.

δακρύρροός, tranen stortend EUR. Herc. 98.

δακρυσταγής, = *volg.*, TIMOTH. Pers. 110.

δακρυσιστακτος, met tranen bedroppeld AESCH. Pr. 398.

δακρύω, — 1 weenen α 336, *alg. tot* N. T. Joh. 11, 35. — 2 beweenen = met tranen vullen II 7, υ 204. — 3 beweenen, τι(να) AESCH., SOPH. O. R. 1486.

δακρυώδης, vol tranen LUC., THEOPHR.

δακτυλήθρα, ή, handschoen XEN. Cyr. 8, 8, 9.

δακτυλαίος, 3, een vinger breed HIPPOCR.

δακτυλίδιον, τό, vingertje AR. Lys. 416.

δακτυλιόγλυφία, ή, ringgraveerkunst PL. Alc. I 128 c.

δακτύλιος, ό, (zegel)ring HDT. 2, 38, PL. Rep. 359 e tot N. T. Luc. 15, 22.

δακτυλοδεικτέω, met den vinger aanwijzen, *verachtelijk* DEM. 25, 67.

δακτυλόδεικτος, digito monstratus: aanzienlijk AESCH. Ag. 1332.

δάκτυλος, ό, — 1 vinger HDT. 6, 63, PL. tot N. T. Mt. 23, 4. — 2 ποδός, teen XEN. An. 4, 5, 12, AR., EUR. — 3 vinger als maat ALCAE. 96 ALD. — 4 dadel ARISTOT. — 5 als *versvoet*: — — — AR. Nub. 651, *vgl.* PL. Rep. 400 b.
(: δάκνω; *voor afl. vgl. πύτλος en ἀήσυλος. δάκνω eig. grijpen, vgl. het verw. ndl. tang*).

δάλ-ερός, brandend heet EMPED.?

δάλιον, τό, fakkeltje AR. Pax 959.

δάλος (z. bij δαίω; < δαF-ερός), ό, fakkeltje N 320, HES., AESCH. Ch. 610, COM.

δάμαξω, z. δάμνημι.

δάμασιος, ό, temmer PIND. O. 13, 69.

δάμάλη (z. *volg.*), ή, kalf EUR. Ba. 739, THEOCR. 4, 12.

δάμάλης, ου, ό, — 1 bedwinger ANACR. — 2 jonge stier ARISTOT.
(< δαμα-λο-ω lat. dōmī-tus z. δάμνημι).

δάμαλίζω, = δαμάξω, PIND. P. 5, 121.

δάμαλις (z. δαμάλης), ή, jonge koe, kalf AESCH. Supp. 350, COM., LUC., N. T. Hebr. 9, 13.

δάμαρ, αρτος, ή, *vermoedelijk oorspr.* de jonge ploegos of koe, die getemd naast de oudere aan het juk werd vastgemaakt (*vgl. πρέσβυς*); *overdr.* lotgenoot, echtgenoot, *steeds met gen. er bij* Γ 122, PIND. N. 4, 57, TR.
(δάμνημι of δόμος + αρτ-: ἀραρίσκω, *oudet-stam*).

δαμασιμβροτος, 2, stervelingen bedwingend PIND. 9, 79, SIMON.

δαμασιφρων, de gedachten boeiend PIND. O. 13, 78.

δαμνάω, = δάμνημι, *jongere formatie*.

δάμνημι, ἐδάμασσα, ἐδάμασθη, ἐδάμνη, δέδμημαι, ἐδήμηθη; f. ook δαμάα. *Bij* HOM. reeds *vormen der comj. met contractie*: δαμνᾶ λ 221. — 1 temmen P 77; ook med. Ψ 655. — 2 bedwingen E 391, Z 159. — 3 overweldigen Φ 52. — 4 > dooden I 118, ι 59. — 5 vernielen Φ 401.
(o. ind. dami-tār = lat. domi-tor, lat. domāre, got. -tamjan = ndl. temmen).

δάμωματα, τά, dor. = τὰ δημοσιὰ ἄδόμενα, AR. Pax 798, *uit* STESICH.

δάνειζω, — 1 *act.* geld (uit)leenen PL. Leg. 742 c, XEN. Hell. 2, 4, 28, N. T. Luc. 6, 34. — 2 med. geld leenen, van παρά, ἀπό τιος PL. Rep. 465 c, XEN., N. T. Mt. 5, 42 (-νίζω).
(< *δανεισ-ίζω, z. τό δάνος).

δάνειον (z. δανείζω) τό, — 1 uitgeleend of geleend geld DEM. Supp. 12. — 2 voorschot in zaaigraan PAP., ARISTOT., N. T. Mt. 18, 27.

δάνεισμα, τό, = *voorg.*, THUC. 1, 121, 30, PL. Leg. 717 c.

δανεισμός, ό, — 1 het leenen EUR. El. 858, PL. Rep. 473 e. — 2 woeker PL. Leg. 921 e.

δανειστής, οὔ, ό, voorschietter, woekeraar DEM. 32, 12, PLUT., N. T. Luc. 7, 41 (-ιστ-).

δανειστικός, 3, — 1 tot leenen bereid PLUT. Agis. 13. — 2 *subst.* woekeraar LUC.

δάνος, τό, — 1 gave EUPHOR. — 2 uitgeleend geld CALL. (*vgl. mutuum dare*).
(z. δίδωμι; δ. < idg. da-nos; *vgl. W. mei-rullen, o. lat. moi-no-s n. > manus*).

δάνως, brandbaar: droeg o 322, AR. Pax 1134.
(< *δαFεο-νος, *vgl. φάνός, δάFεος z. volg., bij δαίω*).

δάος (z. *voorg.*), τό, brandend hout: fakkeltje δ 300.

δάπάνάω (z. *volg.*), — 1 onkosten maken THUC. 3, 46, 14. — 2 iets uitgeven, besteden, ook med. HDT. 2, 37, THUC., PL. Men. 94 c tot N. T. Mc. 5, 26. — 3 *praegn.* verkwisten; m. aor. *pass.* ISAE. — 4 uitputten THUC. 4, 3, 7.

δάπάνη, ή, — 1 uitgaven HES. O. 723, PIND. P. 1, 90, HDT. 1, 41; 5, 47; ATT., N. T. Luc. 14, 28. — 2 *praegn.* verkwisting DEMOCR. 229 D. AESCHIN. 3, 218.
(van δα-π-, waarvan δά < δα- bij δίδωμι behoort, maar zich vroeg daarnaast zelfstandig heeft gemaakt. *Vgl. δαυιλίς* vrijgevig van *δάπις, geven > deelen > voor zich verdeelen = eten, *vgl. δάπτω, lat. daps, o.n. tafn offerdier*).

δαπάνημα, τό, — 1 uitgaven XEN. Cyr. 8, 1, 3, COM. — 2 middel om de kosten te dekken POL.

δαπανηρός, adv. ὄς, — 1 verkwistend PL. Rep. 564 b, XEN. Mem. 2, 6, 2. — 2 kostbaar, duur XEN., DEM. 5, 5, COM.

δάπάνος, 2, verkwistend THUC. 5, 103, 3.

δάπεδον, τό, — 1 huis-, zaalvloer λ 420. — 2 vloer v. d. αἰλή δ 627. — 3 > bebouwde grond, (bouw)grond, terrein λ 577, PIND. N. 7, 83, HDT. 4, 200 ATT.
(δα- < δη-: δέω, δόμος, + πέδον).

δαπίδιον, τό, dem. *bij volg.*, COM.

δάπις (*vgl. ταπίς*), ιδος, ή, tapijt AR. Pl. 528, XEN. Cyr. 8, 8, 16.

δάπτω (z. δαπάνη), — 1 verscheuren II 159. — 2 openscheuren N 831. — 3 eten, verteren Ψ 183, EMPED. 136, 2 D., PIND. N. 8, 23, AESCH. Pr. 368.

δαρδάπτω, — 1 uiteenscheuren A 479. — 2 verspillen ξ 92.
(< *δαρ-δάρπτο: δρέπω, δόρπον).

δάρεικός, ό, een gouden munt der Perzen als gewicht 8.41 gr., ter waarde van ruim f. 14. - (naar Darius I genoemd) THUC. 8, 28, 8, XEN. An. 1, 1, 9, HEROND. 7, 102 (-ικος).

δάρειογενής, van Darius afstammend AESCH. Pers. 6.

δαρθάνω, slapen υ 143.
(naast ἔδαρθον < *δρ-θον: lat. dormio gevormd; att. ἔδαρθον).

δάρρος, 3, dor., = δηρός, z. d.; ook ATT.

δάς, δαδός, ἡ, z. δαῖς, — 1 fakkel α 428, AR. Pl. 1194, PLUT. — **2** dennehout THUC. 7, 53, 24, XEN. Cyr. 7, 5, 23. — **3** een boomziekte THEOPHR. **δάσκιος**, met dichte schaduw O 273, ε 470, PIND., BACCH. 10, 93, TR.: AESCH. Pers. 316.

δάσμευ-αις, ἡ, uitdeeling, distributie XEN. An. 7, 1, 37.

δασιμο-λογ-έω, schatting inzamelen DEM.; τινα, van iemand ISOCR.; -ια, ἡ, PLUT.

δασι-μός (δατέομαι) ὁ, — **1** verdeling A 166, HES. Th. 425. — **2** deel in de onkosten: schatting, belasting XEN. An. 1, 1, 8, Ltr. — **3** overdr. schatting, offer, Σφιγγός SOPH. O. R. 36, EUR.

δασιμο-φορ-έω, schatting betalen AESCH. Pers. 486, XEN. Cyr. 8, 6, 4 pass.

δασιμο-φόρος, schatting betalend HDT. 3, 97, XEN.

δάσος, τό, struikgewas („Dickicht”) MEN. Epitr. 25 Jensen.

δάσ-πλήτις, dreigend naderend: niet te ontkomen. ο 234, THEOCR. 2, 14.
(vgl. τεχσαι-πλητής, met dat. — Δ. uit *δασι- = δη-σι (Loc. ∞ Dat.) + πλητής — δεσ-πότης, z. d.: die het huis nadert).

δασύ-θριξ, dikharig THEOCR. 7, 15.

δασύ-κερκος, ruigstaartig THEOCR. 5, 112.

δασύ-μαλλος, dikwollig ι 425, EUR. Cycl. 360.

δάσυνω, — **1** dik: harig maken HIPPOCR., AR. Eccl. 66. — **2** bewolken THEOPHR.

δασύ-πους, οδος, met harige pooten COM., ARISTOT.

δασυ-πώγων, met dichten baard AR. Th. 33.

δάσος 3, adv. έως. — **1** dichtbegroeid: dicht, harig, δέρμα ξ 51, ῥώπες ξ 49, HDT. 4, 21, XEN. An. 4, 7, 6. — **2** alg. dik Ltr.
(< *δᾱsu- = lat. densus).

δασύ-στερνος, met harige borst HES. O. 514, SOPH. Tr. 557.

δασύ-της, ἡ, het behaard zijn ARISTOT.

δατέομαι, z. δαίομαι, aor. δατέασθαι HES. O. 767; inf. pr. δατῆσθαι INSCR. cret.

δατήρ-ιος, verdeelend AESCH. Sept. 711.

δατη-τής, ὁ, verdeeler AESCH. Sept. 945.

δαυῖος (?), ὁ, pastinak THEOPHR.

δαυλός, — **1** dicht begroeid AESCH., Ltr. — **2** overdr. dicht begroeid > omsluiend, ondoordringbaar AESCH. Supp. 92.
(< δα(σ)υ-λό-: δασύς).

δάφνη, ἡ, laurier (boom) ι 183, HES. Th. 30, PIND. P. 10, 40, HDT. 4, 15, SOPH. O. C. 17.
(daarnaast thess. δαφυα < δαφυ + σ-νᾶ: δαῖκος z. d., ook δαφυός. Blijkbaar v + guttur. ∞ φ. Msch. dus: o.ind. dáhati hij brandt, gr. τέφρα; W. dheg*h-, s-stam dheg*hos > δαφος naast dheg*hs-nā > δαφυα, waarnaar δάφνη. Uit deg*hes-o-ital. *lau-eso: laurus? Vermoedelijk oorspr. thracisch woord).

δαφνη-φόρος, een lauwer-tak dragend ANAGR. 11, 9, AESCH. Supp. 706, EUR. Ion 422, PLUT.

δάφνη-ϊος, van den laurier THEOPHR.

δαφνίς, ἡ, vrucht v. d. laurier THEOPHR.

δαφν-ώδης, — **1** met laurierboomen beplant EUR. Ion 76. — **2** laurierachtig THEOPHR.

δαφροινός (-εός Σ 533, HES. Sc. 159), 2, — **1** bloedrood Σ 538. — **2** hoogrood, rossig K 23, Λ 474.

δαφλεια, ἡ, — **1** overvloed POL. — **2** onbe-
krompenheid PLUT.

δαφιλής (z. δαπῆνη), 2, adv. ὤς. — **1** vrijgevig EPIGH. 3, 130, PLUT. — **2** rijkelijk HDT. 3, 130, XEN., Mem. 2, 7, 6 (> weelderig), CALL. — **3** ruim LYCOPH. 957.

δαφίλος, (z. voorg.), eindeloos EMPED. 39, 1 D.

ΔΕ(έ). De oorspr. bet. was: nadruk; juist deze nadruk tegenover μέν, μήν (HOM.) werd omgezet in tegenstelling, z. γέ, γούν enz. Identitsch is -δε in ὀδε enz. In vraagzinnen voelt men het als een zwak δή O 244, 247. Evenals δή steeds op de 2de plaats van zin of constructie. **Gebruik**: Deze nadruk kan: **A** in causaal verband worden omgezet in: — **1** want, immers, daar A 259. — **2** dus, zoodat A 10. — **B** als tegenstelling worden gevoeld, in den ruimsten zin. Dus: **3** tusschen twee gelijkgerichtige zinsdeelen: δέ of μέν δέ of μή δέ. — **4** tusschen twee ongelijkwaardige zinsdeelen: νόρζιν (relatief Z 146, tempo-reel A 58, hypotheetisch A 41), tegenover nazin met δέ. Men kan zich dit gebruik duidelijk maken door ὃς δή een oogenblik in plaats van δέ te lezen ὃς hier een naverking in te zien, zooals bij καὶ τότε δή, van een ouder algemeen taalgebruik, dat geen hoofd- en bijzin kent, maar slechts de coordinatie, vgl. onze eigen spreektaal.

(: δή, z. d. Vgl. κεν, κε, κα, κᾶ; μέν, μά, μᾶν; naast idg. dē = δή, ursch. ook idg. dhē [vgl. bij de gutt. idg. ke, ge, ghe] in δήν).

-δε, postpositie, de richting aangevend, bijv. οἰκόν-δε naar huis, Ἀθήνας-δε (< ἄ(ν)σ-δε). (= tochar. -gā, av. -da naar toe, ndl. te, naast idg. -do in o.lat. en-do, z. eng. to).

(*)δέατο, arc. conj. δεᾶτο: schijnen ζ 242.

(W. deīā-, kortste phase dī-, vgl. lat. diēs (< diēus), o.ind. didēti hij schijnt. straalt. Bij de-ook δέ(ν)ε-los zichtbaar, o-phase doi- in δοάσατο).

δέδασον en dgl. z. ΔΑ-.

δέδ(φ)ια, z. δεῖδω.

δέδ(φ)ισκομαι: — 1 = δεῖδισκομαι. — 2 = volg., HYMN. Merc. 163, AR. Lys. 564.

δεῖδισσομαι, att. δεδίττο-μαι, ep. δεῖδισσομαι, bang maken B 199, (σε als object), Σ 164. PL. Phaedr. 245 b, DEM., Ltr. — Δ-σκομαι, kan < -δφικσκομαι zijn.

(: δέ-δοικ-α, vgl. HESYCH. δεδείκελος· δειλόν; < -δφικ-ιομαι).

δέδοικα, δεδοίκα THEOCR. 15, 5, 8, z. δεῖδω.

δεδοχημένος (vgl. δοκέω), op de loer O 730.

δέελος (z. δέατο), goed zichtbaar K 466.

δέη-μα, τό, verzoek AR. Ach. 1059.

δέη-σις, ἡ, — **1** verzoek PL. Phaedr. 240 e. — **2** behoeftē PL. Eryx. 405 e, ARISTOT., N. T. Luc. 1, 13.

δεητι-κός, verzoekend ARISTOT., PLUT. Cor. 18.

ΔΕΙ(ι), lesb. -δερῆν(?) SAPPHO 2, 15 ALD., INSCR.

G.D.281, 20, z. HOM. δεύομαι; f. δεῖσει, aor.

ἐδέησε(v), — **1** (z. δεύω) er van af zijn of blijven,

ἐδέησεν. . . ἐκέσθαι, hij bleef er ver van af teraken:

het scheelde nog veel, dat hij . . . i 540; = missen —

2 missen, het gemis v oelen: noodig hebben, δεῖ

μοί τινος PL. Men. 79 c, με τινος AESCH. Pr. 86; de

gen. aanwankelĳk een gen. separat., ook bij **3** — **3**

ὄλλω, πολλοῦ + δεῖ c. inf. eig. het is er ver enz.

van af, het scheelt veel ATT.; z. δέω en δεῖν. — **4**

abs. het is een gemis: het (of'er) is noodig, met

A. c. I. sinds HOM. I 137 alg.; m. gen. sinds HDT.

1, 90 alg. — **5** het is onvermĳdelĳk HDT. 2, 161,

THUC. 5, 26, 1 tot N. T. Joh. 9, 4.

(W. deu- af zijn van > missen ∞ noodig

hebben, vgl. o.ind. darā- ver weg, dōsa-m. tekort,

fout).

δείγ-μα, τό, het getoonde: — **1** proef, voorbeeld

PL. Phaedr. 110 b, DEM., EUR., N. T. Jud. 7. — **2**

markt XEN. Hell. 5, 1, 31; bazar AR. Eq. 979. —

3 logisch: bewijs, proef op de som Ltr.

δειγματίζω, als voorbeeld geven n. t. Mt. 1, 18; -ισμός, ὁ, PAP.

δειδήμων, vreesachtig Γ 56.

(< *δεδεί-μων, z. δειδω).

δειδίσκομαι, perf. (eig. intensivum, praes.) δεῖ (lees δη-δέχεται, plupf. δεῖδεκτο enz., begroeten, verwelkomen σ 121 (bij AP. RH. = δεικνυμι).

(W. dek-, z. δέκομαι (bij δέχομαι), lat. decus enz., bet. eeren, huldigen > verwelkomen. Daarvan δεικανόμαι metr. voor HESYCH. δεκανάται ἀσπάζεται. De verlengde phase dek- van o.ind. dāsnōti hij huldigt in δεικνυμι (door δεικανόμαι of invloed v. δεικνυμι) i.p.v. δηκ- I 196. Het intensivum met oude lange redupl., zooals ook in het o.ind.: *δη-δέκ-σκομαι > δηδέσκομαι, wat (z. b.) ook door de verba op -ίσκω, die ook elders voortwoekeren, voor δ. plaats moest maken).

δειδίσσομαι, z. δεδίσσομαι.

δειδω. Vormen: z. den en δεισομαι, δέδφια > δε(ι)δία, enz., δεῖδιδι < δε-δφι- imp. THEOGN. 1179, -δφ- < ὑπο-(δ)δείσας enz., — 1 vreezen, bang zijn A 33, PIND., HDT. 3, 135, ATT. — 2 tr. vreezen, τινα Γ 37, HDT. 1, 86, ATT. — 3 schuwen, eerbied hebben, τινα ξ 389.

(W. dyci- [in verband met dōw twee], ter aanduiding van haat en vrees, vgl. Δφεινός INSCR. Vgl. o.ind. dvēsti hij haat (dyci-s-), lat. dīrus < d(yci)-ro-. Gr. hiervan εἰδισα enz.; perf. zoowel δε-δφοι-a > δεδφοα > ion. δειδω, als δεδφοι-κα, waarbij tenslotte evenals bij φέφοικα (z. φεφικτην, δεδίσσομαι) de κ met den stam samen werd gevoeld. Korte stam δφι- > δι- z. b.).

δειελιάω, het avondmaal gebruiken ρ 599.

δειελίνος, = volg., THEOCR. 13, 33.

δειελος (δειλη), — 1 van-, in den avond ρ 606, THEOCR. 25, 86. — 2 avond Φ 232.

δεικανάομαι (z. δεδίσκομαι), — 1 begroeten O 86, σ 111. — 2 act. = δεικνυμι, THEOCR. 24, 56.

δεικηλικ-της, ὁ, dor., tooneelspeler PLUT. Ages. 21.

δεικ-ηλον, τό, — 1 afbeelding HDT. 2, 171. — 2 beeld AP. RH.

δεικνυμι, f. δεξέω enz. In het Ion. klankwettig δεκ-, δεξ- (ει = εἰ voor dubbels medeklinker, d.w.z. in allerkortste uitspraak, > ε̄ Het n. t. schrijft ει. — 1 toonen, aanwijzen Γ 452, ook med.; alg. tot n. t. Mt. 4, 8.; m. praed. acc. maken tot HERACL. 53 D. — 2 aantoonen, bewijzen PL. Phaed. 66 d tot n. t. Jac. 2, 18. — 3 onderwijzen, duidelijk maken HES. O. 502, ATT. — 4 intr. wijzen, εἰς τινα HDT. 4, 150. — 5 spec. den schuldige aanwijzen: aanklagen AR. Eq. 278 (?) — 6 > impers. het blijkt AR. Ran. 1261, PL. Theaet. 200 e.

(W. deik-: o.ind. disā:i hij wijst aan, lat. d(e)icere: dicere, iā-dic- rechter: δίκη, d. zeigen, ntl. be-tichten).

δεικτι-νός, bewijzend: onvoorwaardelijk ARISTOT.

δειλ-αίνω, bevreesd zijn ARISTOT, Ltr.

δειλ-αιος (z. δειλός), ongelukkig EMPED. 145, 2 D., AESCH. Pr. 580, SOPH. Ant. 1241, LYS. 24, 23, ARISTOT., Ltr.

δειλ-ακρίων, υνος, ὁ, Lafheid in persoon, stumperd AR. PAX 193.

(< var subst. v. δειλακρία, vgl. AR. Ran. 200).

δειλ-ακρος, erg laf AR. Pl. 973.

δειλη, ἡ, avond, vaak namiddag + avond Φ 111, HDT. 9, 101, ATT.: dikwijls in πρῶτα en ὀψία onderscheiden, HDT. 8, 6, ATT., zooals bij ons voor- namiddag met ochtend: avond haast evenwijdig zijn, vgl. THUC. 3, 74, 35.

(Phrynichus las Φ 111 δειλήν; < *δεσ-ελος met metr. verleniging uit δέλος, later > ει = ε̄. Vgl. o.ind. dāsya(i) hij neemt af, verdwijnt. Oorspr. v. d. zon of v. d. dag gezegd).

δειλ-ια, ιον. ιη, ἡ, — 1 lafheid HDT. 1, 37, ATT., N. T. 2 Tim. 1, 7. — 2 spec. desertie, ἡ λιποτάξιον, vgl. LYS. 14, 5.

δειλιᾶ-σις, ἡ, versaaagdheid PLUT. Fab. 17.

δειλιάω, versagen n. t. Joh. 14, 27.

δειλ-ίνος, in den na(middag, in den avond THEOCR. 21, 39, PLUT., LUC.

δειλός, — 1 vreesachtig, laf HOM. slechts N 278, HDT. 3, 108, ATT.: PL. Phaedr. 239 a, n. t. Apoc. 21, 8. — 2 zwak van geloof n. t. Mt. 8, 26; meestal met ethische waardeering. — 3 beklagend: rampzalig, terreinswaard ρ 670 — 4 verachtend: armzalig, ellendig A 293. σ 389.

(< δφει-λο-, z. δειδω).

δειμα (δφει-μα), τό, — 1 schrik E 682, PIND., HDT. 6, 74, ATT.: SOPH. Ai. 1212. — 2 schrikbeeld, schrik aanjagend object AESCH. Pr. 691, Ch. 524, SOPH. Ph. 927.

δειμαίνω (δειμα), — 1 vreezen, intr. HYMN. Ap. 404, HDT. 3, 51, ATT. — 2 tr. HDT. 1, 159, ATT. — 3 bang maken AESCH. Pers. 600.

δειμ-ἄλεος, — 1 vreeselijk THEOGN. 1128, BATR. 289. — 2 vreesachtig MOSCH. 2, 20. ARISTOT.

δειματ-όω, verschrikken HDT. 6, 3, AR. Ran. 144; pass. vreezen AESCH. Ch. 845.

δει-μός, ὁ, schrik, personificatie Δ 440, HES. Th. 934.

δειν, in μικροῦ, ὀλιγοῦ δ. sinds IV v. Chr.: „bijna”

(< δεῖ als tusschenzin × δεόν als zgn. acc. absol.).

δεινα, ὁ, ἡ δεινα, τοῦ δεινός, οἱ δεινός DEM. 24, 189, — 1 deze of gene, de een of andere, dingens AR. Th. 620, 5; als uitroep τὸ δ., à propos AR. Av. 648. MEN. Perik. 145. — 2 de bewuste n. t. Mt. 26, 18.

(msch., z. ἐνη, uit τάδε ἕνα dit (of) dat > τὰ δεινα > τὰ δεινα ontstaan; daarnaar ὁ δεινα enz.).

δεινο-λογ-έομαι, — 1 misbaar maken HDT. 4, 68, PLUT. — 2 vreeselijk vinden HDT. 1, 44; -ία, ἡ, overdrijving POL.

δεινο-παθ-έω, zwaar dragen; τι = klagen over DEM. 40, 53, Ltr.

δεινο-ποιέω, overdrijven D. H.

δεινό-πους, grimmig vervolgend SOPH. O. R. 418.

δεινός, adv. ὤς, geducht: — 1 gevreesd; δ-ὄν ἐστι μὴ, het staat te vreezen dat HDT. 1, 84. — 2 vreeselijk B 321, alg. tot n. t. Luc. 11, 53 adv. — 3 geducht, geweldig (groot enz.) K 254 alg. tot LUC. bar. — 4 geëerbiedigd Σ 394, § 22. — 5 verzw. knap, krantig sinds HDT. 5, 23, dikwijls nog met slechten klank, m. inf. of acc. PL. Symp. 198 d. (> slim, quasi-geleerd, aanmatigend PL.). — 6 subst.

δεινόν, gevaar HDT. 7, 11. — 7 δεινόν ποιέσθαι, vreeselijk vinden HDT. 1, 13 enz.; merkwaardig vinden XEN. An. 6, 1, 11. — 8 δεινὸ ποιέειν, lawaai maken HDT. 3, 14.

(δφει-νός; δειδω).

δεινό-της, ητος, ἡ, — 1 vreeselijkheid: hardheid THUC. 3, 59, 23, PL. Phaed. 82 e. — 2 kranigheid, knapheid THUC. 3, 37, 25, PL. Theaet. 176 c, Ltr.

δεινώω, overdrijven THUC. 8, 74, 28, PLUT.

δειν-ωπός, met vreeselijken blik HES. Sc. 250.

δεινώ-σις, ἡ, — 1 verhevenheid PL. Phaedr. 272 a, ARISTOT., PLUT. — 2 verontwaardiging ARISTOT.

δειν-ώψ, = δεινωπός, SOPH. O. C. 84.

δειπν-έω, maaltijd houden T 304, ξ 111, gew. v. d. hoofdmaaltijd na 12 uur, ook v. ἔριστον gebruikt; tr. sinds HES. O. 442, XEN. — Alg. tot n. t. Luc. 17, 8.

δείπνητος, *δ*, etenstijd ρ 170.

(*δειπνητός*, **ἔστος*, eten: *ἔδω*, vgl. *ἄριστον*).

δειπνητήριον, *τό*, eetzaal PLUT. Luc. 41.

δειπνητικός, gastronomisch AR. Ach. 1016.

δειπνίζω, *τινα*, te eten vragen δ 535, λ 411, XEN. Cyr. 4, 5, 5.

δειπνολόχος *ος-ης*, opeen maalloerend HES. O. 704.

δείπνον, *τό*, — 1 hoofdmaaltijd, kort na 12 uur A 86, *σας vroeger* Θ 53, alg. ATT. en N. T. Luc. 14, 21 (tegen den avond). — 2 gastmaal N. T. Mt. 23, 6 — 3 eten, voedsel; ook voor dieren B 383, AESCH. Supp. 801, N. T. 1 Cor. 11, 21.

(W. *dai-* v. *δαίωμα*, *daís*, maaltijd, met de *p*-verlenging v. *δαπάνη*, lat *daps* eten? Msch. van den langen stamvorm: *dai-*, ion. **δηπνον* > *δείπνον*, z. o ind. *dāti* hij verdeelt, snijdt, maar dan moet het bij PIND. enz. een dial.-lw. zijn!).

δειπνοποιέομαι, eten THUC. 8, 101, 21, XEN. Cyr. 5, 2, 6.

δειπνοσοφιστής, *δ*, „diner-professor” Ltr.

δειπνοφόρος, — 1 eten opdragend, spec. PLUT. Thes. 23. — 2 eten weghalend ARISTOT.

δειραῖος, rotsachtig LYCOPHR. 994.

δειράς (z. *volg.*), *ἄδος*, *ἦ*, bergrug HYMN. Ap. 281, PIND. O. 8, 52, SOPH. Ant. 832 (hals).

δειρή, *ἦ*, hierbij *δειράς*, *cret. δηράς* heuvel. — 1 hals Γ 396, HES.; ATT z. *δέρη*. — 2 bergrug PIND. O. 3, 27.

(< *δερῆ* (*inscr.*), att. *δέρη*, aeol. *δερα*, HESYCH. *δηρή*; < *g*erwā*; + *ig. i*: o ind. *grivā* nek, o.b. *griva* manen. Daarnaast av. *grivā* hals, rug v. een berg, n.p. *grivā* heuvel, naast korteren vorm in o ind. *giri-* berg, lit. *giré* woord, o.b. *gora* berg).

δειροκύπελλον, langhalzige beker LUC. Lexiph. 7.

δειροτομέω, hals afsnijden Φ 89.

δείρω, = *δέρω*, HDT. 2, 39, AR., AV. 365.

δαισίνωρ, haar man vreezend AESCH. Ag. 154.

δαισιδαιμονία, *ἦ*, bijgeloof POL., N. T. Act. 25, 19, -*έω*, POL.

δαισιδαίμων, 2, — 1 godvruchtig XEN. Cyr. 3, 3, 58, ARISTOT. — 2 bijgeloovig THEOPHR., POL., N. T. Act. 17, 22.

δέκα, indecl., tien *sinds* I 122 tot N. T. alg.; *δουκαδέκων* gen. ALCAE. 133 ALD.

(o ind. *dāsa*, lat. *decem*. o ier. *deich n-*, got. *taihun*, d. *zehn*, lit. *dēstimt*).

δέκαβοιος, tien runderen waard PLUT. Thes. 25.

δεκαγονία, *ἦ*, voortplanting tot in het tiende geslacht LUC. Hermot. 77.

δεκαδάκτυλος, van tien vingers HIPPOCR.

δεκαδάρχη, *ἦ*, — 1 regering der tienmannen ISOCR. 4, 110, PLUT. — 2 werkploeg van 10 man PAP.

δεκαδάρχος, *δ*, — 1 aanvoerder van tien man XEN. Cyr. 8, 1, 14, PAP. — 2 de Romeinsche *decemviri* D. H.

δεκαδύς, toeten decuria behoorend XEN. Cyr. 2, 2, 30.

δεκάδωρος, van tien handbreedten HES. O. 426.

(z. *ἐκκαιδεκά-δ*. Δ 109).

δεκάζω, omkopen, spec. *rechtens* LYS. 29, 12, ISOCR. 8, 50, PLUT. Cat. M. 44; ook *pass.*

(vgl. lat. *decuriare*: *δεκαδίζω*).

δεκάκις, *adv.*, tienmaal, *sinds* I 379 alg.

δεκάκλινος, 2, voor tien aanligbedden XEN. Oec. 8, 13, ARISTOT.

δεκακῦμα, tienvoudig sterke vloed LUC.

δεκαμηναῖος, 3, = *volg.*, PLUT.

δεκάμηνος, van, vóór tien maanden HDT. 9, 3, XEN. Cyr. 7, 6, COM.

δεκαμναῖος, 3, = *volg.*, POL.

δεκάμυθος, tien minae zwaar AR. Pax 1224 (?).

δεκάμφορος, van tien amphoren EUR. Cyl. 388,

δεκανῦτα, *ἦ*, eskader van 10 schepen POL.

δεκανός, *δ*, bevelhebber PAP.; -*ικός*, PAP.

δεκάπάλαι, „tien lengten geleden” AR. Eq. 1153.

δεκάπηντε, indecl., vijftien HIPPOCR.

δεκάπηνυς, van tien el HDT. 9, 81 POL.

δεκάπλάσιος (z. *διπλ.*), tienvoudig PL. Rep. 615 b; (*spec.* Euthyd. 300 d), DEM., POL.

δεκάπλεθρος, van 10 pl. THUC. 6, 102, 33.

δεκάπλους, 3, tienvoudig DEM., DIN. 1, 60.

δεκάπολις, *ἦ*, bond v. 10 steden N. T. Mt. 4, 25.

δεκάπους, 10 voet AR. Eccl. 652.

δεκάρχης, aanvoerder van 10 man HDT. 7, 81.

δεκάρχια, *ἦ*, = *δεκαδ.*, XEN. Hell. 3, 4, 2.

δεκάς, *ἄδος*, *ἦ*, tental B 126, HDT. 7, 184, EUR.

δεκασμός, *δ*, omkooping D. H., PLUT.

δεκάσπορος, tienjarig EUR. Tr. 20.

δεκάσχημος, 10 vormen hebbend PLUT.

δεκατάσιος, op den 10den dag PL. Rep. 614 b.

δεκατάλαντος, van 10 talenten AESCHIN. 2, 99, Ltr.

δεκατεία, *ἦ*, *subst. bij δεκατέω* 2 PLUT. Ant. 39.

δεκατεκτήριον, *τό*, tolhuis XEN. Hell. 1, 1, 22.

δεκατέω, — 1 een tiende v. *d. buit* nemen voor de goden HDT. 1, 89, XEN. An. 5, 3, 9, Ltr. — 2 tienden als schatting innen, *τινα*, van iemd DEM. 22, 77. — 3 decimeeren D. H.

δεκάτη, *ἦ*, — 1 het tiende deel HDT. 4, 152, XEN. tot PAP., N. T. Hebr. 7, 2, als *tol* DEM. 20, 60. — 2 Feest van de naamgeving aan een kind op den 10den dag AR. Av. 922, DEM. — 3 de tiende dag van iedere decade der maand ATT.

δεκατηλόγος, ontvanger der tienden DEM. 23, 177.

δεκατημόριον, *τό*, 10de deel PL. Leg. 924 a.

δέκατος, — 1 10de *sinds* B 329 alg. tot N. T. — 2 als *ronde getal* Θ 404 (met *contaminatie*: tiende jaar × tien jaren z. d.), ξ 325.

(= lit. *desziῆtas*).

δεκατόω, vertienden N. T. Hebr. 7, 6.

δεκατρεῖς, = *τρεισκαίδεκα*, DEM., Ltr.

δεκατώνης, *δ*, pachter der tienden COM.

δεκάφύλος, van 10 stammen HDT. 5, 66.

δεκάχάλκον, *τό*, de Rom. denarius PLUT.

δεκαχί, tienvoudig DIO. CASS.

δεκάχιλος, tienduizend E 860, LUC.

δεκέμβολος, met 10 snebben AESCH.

δεκα(α)έτηρος, van 10 jaar PL. Leg. 772 b.

δεκα(α)έτης, *ου, δ*, *fem.* -*έτις*, — 1 10 jaar oud PL. Tim. 21 b, AR. Lys. 644. — 2 10 jaar duren PL. Leg. 784 b, THUC. 5, 26, 30, SOPH. Ph. 715, EUR.

δεκάηρης, (*schip*) met 10 rijen roeibanken POL. 16, 3, 3, PLUT. Ant. 65.

δέκομαι, ion. = *δέχομαι*.

δέκτης, *δ*, ontvanger: bedelaar δ 248.

δεκτικός, met capaciteit PL. Def. 415 a.

δεκτός, welkom LUC., N. T. Luc. 4, 24.

δέκτωρ, *δ*, die opvangt AESCH. Eum. 204; *i.* -*τριά*, *ἦ*, ARCHIL.? 15 ALD.

δεκώρυγος, van 10 vademen XEN. Cyn. 2, 5.

δελεάζω (z. *volg.*), — 1 als lokaas vastmaken HDT. 2, 70. — 2 met lokaas voorzien LUC. Pisc. 47. — 3 *overdr.* aanlokken ISOCR. — 4 bedriegen, verleiden XEN. Mem. 2, 1, 4, DEM., Ltr. N. T. Jac. 1, 4.

δέλεαρ, *ατος*, THEOCR. 21, 10 *δέλητα*, *τό*, — 1 lokaas XEN. Mem. 2, 1, 4. — 2 verleiding EUR. Andr. 264, PL. Soph. 222 e.

(daarnaast *δέλαρ* CALL. fr. 458; *pl. δέλευρα* vgl. *ἀλευρα*, *ma.u.* < *δελε+φαρ*, < *g*ele-*, verslinden, z. aeol. *βλήρ* = *δ*; vgl. lat. *gula*, o ier. *gelim* ik verslind, *ndl.* keel. De *u-st.* v. *δελεφ-αφ* z. *λαφ*, *inghiuvis* keel).

δελέασμα, τό, = *voorg.*, AR. Eq. 786, PLUT.
δελήτιον = *δελεάτιον*, SOPHR. 29.
δέλτα, τό, *indecl.*, (G. δέλτατος DEMOCR. 20 D.) —
 1 z. δ, PL. Crat. 403 a, XEN. Mem. 4, 2, 13. —
 2 Nijldelta HDT. 2, 13—18. — 3 vrouwelijk
 schaaamdeel AR. Lys. 151.
δέλτ-άριον, τό, schrijftafeltje POL.
δέλτ-ιον, τό, schrijftafeltje HDT. 7, 239.
δέλτο-γράφος, *overdr.* met trouw geheugen, φρῆν
 AESCH. Eum. 275.
δέλτῶμαι, opteekenen AESCH. Supp. 179.
δέλτος ἦ, — 1 schrijftafeltje HDT. 8, 135, TR.:
 AESCH. Pr. 789, AR. PAP. — 2 brief (PL.); testament
 LUC. Tim. 22.
 (cypr. δάλλω, z. δαυδάλλω; msch. echter hethi-
 tisch woord: < daltu plank, deurvleugel).
δελφαι-εἶος, εν -ίνος, van een varken com.
δελφάκ-ιον, τό, speenvarken AR. Th. 237.
δελφαι-δομαι, „verbiggen” AR. Ach. 786.
δέλφαξ, ἄκος, ἦ, — 1 varken HDT. 2, 70. — 2
 biggetje ARISTOT.
 (W. g*elbh- rond zijn, eig. v. h. drachtige
 moederdier; subst. = het jonge dier. O.ind. qárbha-
 baarmoeder: jong v. h. dier, gr. δολφός baar-
 moeder, lat. vulva (vulva) hetz., nld. kalf; vgl.
 nog ἀδελφός en βρέφος).
δελφῖν-ίζω, als een dolfijn duiken LUC.
 Lexiph. 5.
δελφῖνιον, τό, tempel van Apollo Δελφῖνιος met
 gerechtshof PLUT. Thes. 12, 18.
δελφῖν-ίς, met dolfijnvormige pooten LUC.
δελφῖν-ίσκος, ὅ, dolfijntje ARISTOT.
δελφῖνό-σημος, met het teeken v. e. dolfijn
 LYCOPHR. 658.
δελφῖνο-φόρος, — 1 dolfijnen dragend AESCH.,
 com. — 2 mast voor de δελφίς 2, z. d. THUC. 7,
 41, 30.
δέλφιξ, = δελφίνις? PLUT. Tib. Gr. 2.
δέλφίς, ἴνος, ὅ, — 1 dolfijn Φ 22, PIND. P. 4, 17,
 HDT. 1, 23. — 2 projectiel, aan een kraan opge-
 heschen en neergesmaakt op het vijandelijk schip:
 (naar de dolfijnsprongen), AR. Eq. 762, vgl. THUC.
 7, 41, 30.
 (: δέλφαξ zeevarken, vgl. ἐρμῖν-, ἐρημῖν, δσμῖν-).
δέλφους (z. δέλφαξ), ἦ, baarmoeder HIPPOCR.
δέμα, τό, band, strik POL.
δέμας (δέμων), τό, — 1 lichaamsbouw E 801,
 XENOPHAN. 14, 2 D., PIND. O. 1, 21, Pae. 6, 80,
 AESCH. Pr. 145. — 2 *verz.* > in de gestalte van,
 vgl. lat. *instar* Δ 596, SOPH.
δέμν-ιον, τά, onderstel van het bed Ω 644, δ 297,
 EUR. Alc. 183.
 (vgl. κρή-δεμνον; δ. eig. demin. v. δέμα. st.
 δε-μν- σο *τηρ.* Voor de bet. vgl. de zeelten Ψ 204).
δεμνιο-τήρης, — 1 het bed houdend AESCH. Ag.
 1449. — 2 het nest behoudend ἰβ. 53.
δέμων, ἔδειμα, δέδμημα, — 1 bouwen, opbouwen
 H 337, HDT. 1, 171, med. ζ 9, PL. Ax. 370 b. —
 2 aanleggen HDT. 2, 124.
 (vgl. δῆμος; vgl. nld. timmeren).
δέν, iets, teg. οὐδέν, ALCAE., DEMOCR. 156 D.
δενδῖλος, telkens kijken, kniproogen I 180.
 (δ.: *δενδι-λος = δαυδάλλω: δαι-δαλος; W. δεῖ-α-
 schijnen > kijken, vgl. semas. λεύσσω, z. δέατο).
δενδρεό-θρεπτος, boomen (op)kweekend EMPED.
 111, 8 D.
δένδρεον, ἰον. δένδρον, τό, boom N 437, PIND.
 O. 3, 23, EMPED. 21, 10 D., HDT. 1, 23, EUR.
 Ba. 563.
 (z. δένδρον en vgl. voor suff. ἀδελφ(ε)ός).

δενδρή-εις (naar δλή-εις), boomrijk α 51, ι 200,
 THEOCR. 25, 30.
δενδρ-ικός, van den boom THEOPHR.
δενδρ-ιον, τό, boompje THEOCR. 29, 12.
δενδρίτης, ου, ὅ, = *δενδρικός*, THEOPHR.
δενδρο-έθειρος, met boomen als manen, πτυχή
 TIMOTH. Pers. 116.
δενδρό-κομος, met loof van boomen AR. Nub.
 280, EUR. Hel. 1107.
δενδρο-κοπ-έω, — 1 boomen vellen XEN. Mem.
 2, 1, 13. — 2 verwoesten DEM. 18, 90.
δενδρο-λάχῃνα, τά, hoogopschietende groenten
 THEOPHR.
δένδρον, τό, boom ATT.: PL. Phaedr. 230 a,
 N. T. Mt. 3, 10.
 (δ. en δένδρεον, vgl. ἀδελφός, wijzen op een
u-stam δένδρον-, z. δενδρόφιον. — Δ. < δεμ-δρον-:
 δέμων en δρῶς, timmerhout. PL., bijv. Critias 111
 c, δένδρος(φ)ἄ, δένδρ(ε)φ(ων); daarbij later δένδρεσι
 THUC. 2, 75, 41; τὸ δένδρος uit δένδρε(φ)α HDT. 2,
 438, δένδρη EUR. Melan. S. 4. v. A.; δένδρ(ε)φ-ον >
 δ. is een o- *verlenging*, vgl. ἀροῦδρον vrucht,
 μελάνδρον ξ 12. Voor W. dem- vgl. lat. (d)māteriēs:
 *dmāter: gr. dor. *dmāthē).
δενδρο-πήμων, boomenschadend AESCH. Eum.
 938.
δένδρος, τό, z. δένδρον.
δενδρο-τομ-έω, — 1 boomen vellen THUC. 1, 108,
 19. — 2 verwoesten AR. Pax 747.
δενδρο-φόρος, hout voortbrengend PLUT. Sull. 12.
δενδρό-φύτος, met hout beplant PLUT.
δενδρόφιον, τό, boompje THEOPHR.
δένδρω-σις, ἦ, het groeien, v. e. boom THEOPHR.
δενδρώτις, fem., — 1 den boom betreffend AESCH.
 — 2 met boomen begroeid EUR. Herc. 790.
δενν-άζω, — 1 beschimpen THEOGN. 1211, SOPH.
 Ant. 759. — 2 schimpen, τι SOPH. Ai. 243.
δέννος, ὅ, beschimping ARCHIL. 66 ALD(?), HDT.
 9, 107, LYCOPHR. 777, HEROND. 7, 10.
 (< δετ-νος: d. tadel < ig. dot-??).
δέξαμενή, ἦ, — 1 regenbak HDT. 3, 9. — 2 v. d.
 aderen DEMOCR. 135 D. — 3 *philos.* materie, die
 elke vorm aannemt PL. Critias 117 a.
δεξιά, ἰον. ἰη, ἦ, nl. χεῖρ, — 1 rechterhand
 K 542, alg. — 2 handslag: belofte, verdrag B 341;
 δ. διδόναι καὶ λαβεῖν, een verdrag sluiten XEN. An.
 1, 6, 6, enz. — 3 rechterkant, ἐν δεξιῇ, -ἰᾳ HDT. 7,
 43, PL. Phaed. 89 a, enz.
 (vgl. o.ind. dākṣina- rechtsch, lit. deszinē dextra,
 vgl. δεξι-τεος, alle 3 afl. v. *daksi, loc. v. idg. dekōs
 n, z. δέκομαι en vgl. o.ind. dakṣāti hij is bruik-
 baar).
δεξι-μηλος, schapen aannemend EUR. Ph. 632.
δεξιό-γυιος, met flinke leden PIND. O. 9, 111.
δεξιο-λάβρος, ὅ, speerwerper N. T. Act. 23, 23.
δεξιόομαι, — 1 verwelkomen (be)groeten τινα
 HYMN. 6, 16, AR. Pl. 753, XEN. Cyr. 7, 3, 8, LUC.
 Tim. 43; *pass.* PL. Rep. 468 b. — 2 afscheid
 nemen PLUT. Them. 31 i.f.; met de hand huldigen
 en smeeken, τινα AESCH. Ag. 852.
δεξιός (= δεξιός), 3, *adv.* ὡς, — 1 rechtsch, *sinde*
 Δ 481, alg. tot n. T. Mt. 5, 30. — 2 gunstig: *de*
Griek orienteerde zich naar het Z., had dus het O.,
de richting van het leven, links, z. ἀριστερος;
daarnaast stond echter de waardebepaling der handen,
zoodat δ., ἐπὶ δεξιᾷ gunst i g was, M 239, N 821,
 AESCH. Pr. 489, EUR.; *de loop van de zon van links*
naar rechts kwam deze neiging versterken. — 3 flink,
 vaardig (z. δεξιός, oude bet. reeds) PIND. I. 4, 61,
 HDT. 1, 60, AR. Ran. 71, Eq. 96, THUC. 3, 82, 30.

δεξιόσειρος, ἵππος, het „strengenpaard”, *dat niet onder het juk loopt en den wagen bij de bocht naar links moet „omhalen”* SOPH. Ant. 140.

δεξιότης, ἦτος, ἡ, „rechtsch.”, „handig”-heid: flinkheid HDT. 8, 124, AR. Eq. 719, THUC. 3, 37, 14.

δεξιπύρος, vuur opnemend EUR. Supp. 64.

δέξις, ἡ, ontvangst EUR. Iph. A. 1182.

δεξιόστρατος, het leger ontvangend, ἀγορά ΒΑCCH. 14, 43.

δεξιτέρως, 3, — 1 rechtsch., rechter—H 108, PIND. P. 4, 96, COM. — 2 subst. rechterhand A 501.

(z. δέξιος; vgl. ἀριστερός, lat. sinister; dexter = d.).

δεξιῶμα, τό, — 1 vriendschappelijke ontvangst SOPH. O. C. 619, DIO CASS. — 2 het ontvangene: gast EUR.

δεξιωνυμος, met gelukvoorspellenden naam AESCH. Supp. 607.

δεξιῶσις, ἡ, — 1 verwelkoming PLUT. Alex. 9. — 2 prensare manus = dingen naar een ambt PLUT. Pomp. 67.

δέομαι (z. δεῖ), δεῖμαι HEROND. 5, 19, HOM. δέομαι, f. δεήσομαι, aor. ἐδέθηθην, — 1 eig. ver van iets blijven (vgl. 3), missen, τινος = gebrek hebben ζ 192. — 2 verstoken zijn Γ 294, X 492. — 3 te kort schieten, in iets, τινος P 142; achterblijven bij, τινος Ψ 484. — Na HOM.: — 4 noodig hebben, τινος HDT. 2, 173, ATT.; τινος. — 5 verlangen, verzoeken HDT. 1, 81; 2, 173, ATT.; (van) iemd. τινος; *het obj. omschreven of later τ, tot n. t. 2 Cor. 8, 4.* — 6 δεῖται, het is noodig PL. Men. 79 c, HEROND. 6, 41; *in het ntr. soms pers. τὰ δέομαι c. inf.*, XEN.

δέον, οντος, τό, part. v. δεῖ, — 1 het noodige THUC. 1, 22, 3. — 2 de noodige, juiste tijd, —maat enz. PL. Symp. 195 b, AR. Pax 272, EUR. — 3 het passende ATT. tot n. t. 1 Tim. 5, 13; εἰς δέον op (zijn) tijd. — 4 als acc. abs.: daar enz. het noodig was PL. Prot. 355 d.

δέος, τό, — 1 vrees Θ 77, alg. tot n. t. Hebr. 12, 28; δ. ἔστι μὴ, het is te vreezen, dat; vgl. οὐ μὴ + conj. of opt. er is geen angst, gevaar, kans, sprake van, dat. — 2 reden tot vrees, z. 1, reeds A 515.

(δῆξι-ος, z. δεῖδω).

δέπας, αος, τό, plur. δέπα, dat. δεπάσσειν, en δέπασσιν O 86, groote beker Λ 632, Σ 545, AESCH.

(: λέπας steen, λεπίστη schotel; > lat. lepista schotel, naar δειπνον, δαπάνη en door het demonstr. τοδ ?).

δέριον, τό, halsband EUR. Ion 1431, XEN. Cyn. 6, 1, MEN. Perik. 385, Epitr. 29 (J.).

δειράς, = δειράς, SOPH. Ph. 491(?), EUR.

δειράς (δέρω), ατος, τό, huid EUR. Ba. 835.

δειργ/μα, τό, blik AESCH. Pers. 82.

δέρη, ἡ, = δειρή, — 1 nek SAPPHO 96, 17 ALD. δέρα (*niet* -pp-), AESCH. Ag. 875, EUR. — 2 keel AESCH. Ag. 329, EUR. Or. 41.

δερευνής, met open oogen slapend NIC. Al. 67.

δέρομαι, aor. ἔδρακον, pf. ἐδέδορα, PIND. ἐδράκων N. 7, 3, ἐδέρχθην AESCH. Pr. 546, beide met act. bet.: — 1 zien, kijken = ε4; vó EMPED. 17, 21 D. — 2 uitstralen, in zijn oogen hebben: er uitzien, vgl. τ 446, Γ 342, PIND. N. 9, 41. — 3 > leven π 439. — 4 tr.: iets zien N 86, EMPED. 21, 1 D., SOPH. Ai. 420.

(o. ind. dadárša = δέδορα, o. ier. derc oog; W. derk- zien; vgl. δράκων en ὑπό δρακ) < idg. dr̥k-).

δέρμα, τό, (δέρω) — 1 huid I 543, alg. tot n. t. Hebr. 11, 37. — 2 leer Z 117. — 3 zak β 291.

δερμάτινος, van leer δ 782, φ 53 PL. Eryx. 400 e, N. T. Mt. 3, 4.

δερμάτιον, τό, huidje PL. Eryx. 400 e.

δερματοργικός, uit leer iets vervaardigend PL. Polit. 280 d.

δερματώδης, leerachtig ARISTOT.

δερμήστης (ἔδω), ὁ, pelsmot SOPH., LYS.

δερμόπτερος, met vleesvleugels ARISTOT.

δέρος, τό, huid ACUSILAUS 29 D., SOPH., EUR. Ph. 1120.

δερρίον, τό, dem. v. volg., schamele vacht ANACR. 54, 3 ALD. (coni.).

δέρρις, dichte bedekking van leer, op oorlogschepen en bij belegeringen THUC. 2, 75, 28.

(: δέρω; < *δέρουσ).

δέρτρον (: δέρω), netvlies om de ingewanden λ 579, HIPPOCR.

δέρω, ion. δείρω, att. δαίρω, f. δερῶ, enz., aor. p. ἐδάρη, — 1 villen A 459, AR. Lys. 158. — 2 slaan PL. Euthyd. 285 d, MEN., PLUT., N. T. Mt. 21, 35, εἰς πρόσωπον 2 Cor. 11, 20.

(o. ind. dhṛāti hij splijt, breekt, got. dis-tairan uiteenscheuren, eng. to tear).

δέσις, ἡ, — 1 het samenbinden PL. Crat. 418 d. — 2 knoop in de tragedie ARISTOT.

δέσ/μα, τό, alleen pl., — 1 boeien α 204. — 2 haarbanden, om de heele coiffure X 468.

δεσμευτικός, voor binden geschikt PL. Leg. 847 d.

δεσμεύω, — 1 samenbinden HES. O. 481, N. T. Mt. 23, 4. — 2 boeien PL. Leg. 808 d, EUR. Ba. 616, N. T. Luc. 8, 29.

δεσμεῶ, = voorg., N. T. Luc. 8, 29 (?).

δέσ/μη, ἡ, bundel DEM., Ltr., N. T. Mt. 13, 30, PAP.

δέσμιος, 2, — 1 geboeid SOPH. Ai. 299, EUR. — 2 boeiend AESCH. Eum. 306, 332.

δεσμις, ἡ, = δέσμη, HIPPOCR., THEOPHR.

δέσμιος, ὁ, pl. δεσμά βίβη. PL. Euth. 9 a; — al wat bindt: — 1 boei γ 189, alg. tot n. t. Act. 16, 26; Vand. δ-oi, gevangenis, gevangen zitten n. t. Col. 4, 18. — 2 kabel v 100. — 3 halster Z 507. — 4 knoop φ 443. — 5 deurriem φ 241. — 6 spijker Σ 379.

(: δέω; de σ is in dezen stam elders onbekend, vgl. dus θε-σμός: τίθημι; -σμος suff.).

δεσμοφύλαξ, ἄκος, ὁ, gevangenebewaarder LUC. Tox. 13, N. T. Act. 16, 23; -ία, ἡ, PAP.

δέσμω-μα, τό, boei AESCH. Pers. 745.

δεσμωντήρον, τό, gevangenis THUC. 6, 60, 20, PL. Phaed. 59 d, COM., PAP.

δεσμώτης, ου, ὁ, gevangen(e) HDT. 3, 143, THUC. 5, 35, 26, SOPH. Ai. 105, N. T. Act. 27, 1.

(: δεσμός, niet: *δεσμούω, vgl. πολλήτης).

δεσμώντις, ιδος, fem. bij voorg., SOPH. Ai. 234.

δεσπόζω (: δεσποτής), f. σω, — 1 onbeperkt heerschen, τινος, zelden τινα, HYMN. Cer. 365, HDT. 3, 142, AESCH. Pr. 208, DEMOCR. 214 D., PL. Phaed. 80 a, EUR. Herc. 28. — 2 beheerschen AESCH. Ch. 188. — 3 geestelijk bevatten AESCH. Ag. 543. — 4 zich meester maken van EUR. Alc. 486.

δέσποινα, ἡ, „beheerscheres des huizes” γ 403, η 53, PIND., AESCH. Pers. 353; vrouw des huizes, gemalin, koningin, godin, βίβη. SOPH. Ai. 38.

(vgl. πότινα; δ. < -ποτινα).

δεσπότης (vgl. πόσις), 2, bij den heerscher passend AESCH. Supp. 845.

δεσποσύνη, ἡ, onbeperkte heerschappij HDT. 7. 102.

(: δεσποτής z. ald. = ἑπικούνη: ἑπικότης < *ἑπικ-πότης).

δεσπόσυνος (z. voorg.), 2. — 1 den heer toebehoorend HYMN. Cer. 144, PIND. P. 4, 267, TIMOTH. Pers. 136, ATT.; τὰ δ-α, het eigendom van den

heer XEN. Oec. 14, 2. — 2 van den koning AESCH. Pers. 587.

δεσποτ-εία, **ή**, onbeperkt gezag PL. Parm. 133 e, ISOCR., DEM.

δεσπότερα, **ή**, heerscheres SOPH.

δεσποτ-έω, = **δεσπάζω**, AESCH. Eum. 527; *pass.* EUR., PL. Tim. 44 d.

δεσπότης, *dor.* -άς, ου, **δ**, *acc.* -τεα HDT. 1, 11, huisheer, heer en meester PIND. N, 1, 13, HDT. 1, 11, ATT., PAP., N. T. (= bezitter) 2 Tim. 2, 21; *van Christus* 2 Petr. 2, 1.

(< *δεμ-ποτης, = *gen.* v. δεμ- woning + *pot-* z. πόσις, *lat.* pot(i)- = *av.* dāng-pātiś heer en meester, *vgl.* o.ind. dam-pati- hetz., o.lit. dimstī-patiś. *Gelijk gevormd is* ἐπότης < *ἐπιπο-ποτης).

δεσποτ-ικός, **3**, *adv.* ώς, — 1 van den heer XEN. Cyr. 7, 5, 64, ARISTOT. — 2 despotisch PL. Rep. 344 c: heerschzuchtig. — 3 geschikt te heerschen XEN. Oec. 13, 5.

δεσπότης, **ή**, = **δέσποινα**, SOPH. El. 597, PL. Tim. 34 c.

δεσποτ-ίσκος, **δ**, *dem.* v. δεσπότης, EUR. Cycl. 267.

δετή (δέω), **ή**, bos pijnboomtakken: fakkel, *pl.* Α 554.

δευ-μα, τό, vleeschschotel met saus (δέω) PIND. O. 1, 51 (P).

δευομαι, *dacht.* = **δέομαι**, HOM.

δευρί, *att.* versterkt δεύρο, AR. Eccl. 1074, DEM. 18, 232, PLUT.

δευρο, *adv.*, — 1 hierheen *sinds* A 153, SAPPHO 154 ALD., *alg. tot* N. T. Mt. 19, 21. — *Van* HOM. *tot* N. T. *meest met ww. van gaan, gew. met imp., later met partit. gen.:* (tot op) dit punt van PL. Symp. 217 e. — 2 *v. tijd:* tot nu toe AESCH. Eum. 596, N. T. Rom. 1, 13. — *Plur.* δεύτε, *z. d.*

(*onz.* *Verm. bij* W. deu- z. δύω, δετ, δεύτερος, *bet.* daarginds > gescheiden > twee. — **δ**. < δηροδ = *acc. ntr.*, δεύρω Γ 240 *msch.* < δηροδ = *abl. sing.*, *vgl.* met kortste phase van denzelfden *stam* o.ind. dūrā- ver, verweg. *Bet. gindschen (nl. weg)* > hierheen en δεύρω, van ginds = hierheen, *z. vooral* TIMOTH. Pers. 165: δεύρο μ' ἐνθάδ' ἤξει = δεύρω).

δευσο-ποιός (: δέω), 2, vervend, *met duurzame kleuren;* *overdr.* duurzaam PL. Rep. 429 e, COM.

δευτάτος (*z.* δεύρο), 3, *superl. bij* δεύτερος, de laatste T 51, α 286.

δευτε, *adv.* als *plur. bij* δεύρο, *dat als imp. leefde:* (komt) hierheen! E 128, N 481, SAPPHO 90 ALD. *tot* N. T. Mt. 4, 19 (> kom aan).

δευτερ-αγωνιστής, οὔ, **δ**, de tweede rol spelend; *voor de rechtbank* DEM. 19, 10, LUC. Peregr. 36.

δευτερ-αίος, 3, — 1 op den tweeden dag HDT. 6, 106, XEN. Cyr. 5, 2, 1, POL., N. T. — 2 tweede > volgende HDT. 4, 113.

δευτερ-εία, α, tweede rang, -prijs HDT. 1, 32, PL. Menex. 240 e.

δευτερ-εύω, de tweede in rang zijn, tegenover iemd, τινι PLUT. Eum. 13, PAP.

δευτερ-ιάζω, = *voorg.*, AR. Eccl. 634.

δευ-τερος (*z.* δύω, δεύρο), 3, de verdere: — 1 (de) tweede, *van tijd- en rangorde* Ψ 265. — 2 *met gen. comparat.:* later dan Ψ 248, HDT. 1, 91. — 3 achterstaande bij, τινος, *in rang en qualiteit* HDT. 1, 23. — 4 *met αὐτός:* δ. α. zelf tweede = met nog een ander. **Adv.** τὸ δ-ον, ten tweeden male, weer II 402, HDT. 1, 79. — *Sinds* HOM. *alg. tot* N. T.

δευτερο-τόκος, 2, ten tweeden male barend ARISTOT.

δευτερουργός, ondergeschikt PL. Leg. 897 a.

δέω, — 1 bevochtigen N 655, EMPED. 21, 4 D., PL. Tim. 73 e, XEN. Oec. 10, 11, PLUT. — 2 vergieten SOPH. Ai. 376.

(< δευ-ιω : διαίω bevochtigen < *δεφαιω *en δι(ε)φρός* HES. O. 460 vochtig, *met* ι < ε νόορ f?).

δέω, *z.* δέω.

δέφω, kneden: opstroopen AR. Eq. 24 *med.*, COM. (*z.* δέφω, *oorspr. bet. wrsch.* slaan, stampen; W. deph-: *arm.* top'el slaan, *ohd.* zabalōn met de voeten trappelen, *serv.* dépati slaan).

δεχ-άμματος, 2, met 10 mazen PLUT. XEN. Cyr. 2, 5.

δεχ-ήμερος, van 10 dagen THUC. 5, 32, 2, PL.

δέχομαι, *ion.* δέχομαι, f. ξομαι, E 228 δεδέξομαι, — 1 nemen, **opnemen**, *een kind enz.* Z 483. — 2 *ontvangen* > onthalen ρ 110. — 3 **aannemen**, *in ontvangst* nemen, ττ Α 20, B 420. — 4 geestelijk aannemen: gelooven SOPH. Ai. 68. — 5 acceptceeren > goedkeuren PL. Phil. 11 a, N. T. Mt. 11, 14. — 6 *praegn.* bij voorkeur aannemen, liever willen PL. Gorg. 475 d. — 7 *v. leed* > dulden Σ 115, υ 271. — 8 vijandig ontvangen: afwachten E 228, M 147. — 9 > (af) wachten I 191; loeren. — *intr.* 10 opvangen > volgen T 290. — *Alg. tot* N. T.

(*oorspr.* is δεχ-; *χ* alleen in het ATT. is van het perf. en van vormen als δέχαται M 147 uitgegaan. *Oorspr. κ* nog in δορός balk, Ἀνδοκιδης, προσδοκάω Δέχομαι < *ig.* dek- ontvangen : > huldigen, eeren, o.ind. dāsñōti hij huldigt, vereert, of > zich voegen, passen: *lat.* decet het neemt > past mij (*teg. pudet eig.* het stoot terug), *causat.* doceo eig. ik doe aannemen, *iterat.* δοκέω ik neem voortdurend aan, vind, *δοκέι μοι* het accepteert bij mij > schijnt mij, o.b. desiti krijgen, vinden. *Hierbij ook* δεξιός en δέκα eig. het aannemen met beide handen?).

δέφω, f. -ήσω, — 1 kneden μ 48. — 2 gaar maken HDT. 4, 64 (*of ook daar:* kneden?).

(: δέφω + σ, *vgl.* *ohd.* zispē on iets stampen).

δέω, f. δήσω, pf. δέδεκα, pf. p. δέδεμαι, aor. p. ἐδέδην, *bij de Att. in alle praes. vormen samengetrokken*, — 1 boeien (vast) b in den K 443, *alg. tot* MEN. Perik. 155, N. T. Act. 12, 6, Mt. 13, 30. — 2 > belemmeren E 73. — 3 > afhouden van, τινος δ 380. — 4 zich iets aanbinden B 44, voor zich binden Σ 553.

(: o.ind. daman- n. band, *alb. det* [*< ig.* dō lo-] pees).

δέω, — 1 eig. „te kort schieten”, ver blijven van, *c. inf.* ι 540. — 2 *na* HOM.: te kort komen, missen: δυοῖν δέοντα εἰκοσι = 18. — 3 *spec.* δέω πολλοῦ, ὀλίγου, eig. ik ben van veel af = ik mis veel, kom veel te kort, *c. inf.* = om, ATT. = het scheelt veel, dat ik PL. Phaedr. 228 a, Lys. 204 e. — *Voor* ὀλιγοῦ δεῖν *z.* δεῖν.

(*z.* δετ, δέομαι).

δή. *Van* HOM. *tot* N. T. *gebruikt, waar een na druk van feitelijkke, zichtbare evidentie moet worden aangebracht:* in de gegeven omstandigheden: zooals ge ziet, werkelijk, inderdaad; dus, daarom; nu: nu eindelijk; toen: toen eindelijk, toen eerst recht, toen juist; dan: dan eerst, dan reeds, *vgl.* ἤδη = reeds-nu-eindelijk. *Met andere partikels volgt de vertaling uit het bovenstaande.* *Sinds* HOM. *alg. tot* N. T.

(*z.* δέ; : δή : δαί = νή : val *vgl.* κέ : κα).

δη-άλωτος, door den vijand gevangen genomen AESCH. Sept. 72.

δηγμα (δάκνω), τό, beet AESCH. Ag. 791, XEN. Mem. 1, 3, 12.

δηγμός, ὁ, — 1 pijn HIPPOCR. — 2 leed, beleediging PLUT.

δηθά, ἀδν., lang α 49, HES. Th. 623. (δφηνά, z. δφην en vgl. μίνυθα).

δηθεν, (δθθε EUR. El. 268) ἀδν. natuurlijk! ja, (wel) zeker! HDT. 1, 59; 8, 5; AESCH. Pr. 202, THUC. 1, 92, 21, PL., EUR., Lrt.

δηθύνα, aarzelen, talmen A 27.

δητάλωτος, z. δητάλ., EUR. Andr. 105.

I. δήτιος, verbrandend, vernielend II 301 enz., AESCH. Sept. 222.

(in het vers past steeds δάφιος, bij δαίω z.d., maar ook δάφιος wordt mogelijk, daar ALCM. 57 ALD. dit heeft).

II. δήτιος dor. en att. δάτιος AESCH. Pr. 423, SOPH. — 1 vjandig, Z 431, PIND. N. 8, 28, AESCH. — 2 ellendig, rampzalig AESCH. Ch. 429.

(: δάτ strijd; W. δάυ-, waarbij kortste phase in lat. in-du/itiae, duellum > bellum, tenslotte: δύω, duo).

δηιοτής, ἦτος, ἦ, — 1 vijandelijkheid ζ 203. — 2 strijd H 40, HES.

δηϊός; bij HDT. en de ATT. αλιγδ, bij HOM. als de o verlengd is δηϊός; ἐδήιον bij EP. en AP. RH. 3, 1374. — 1 dooden © 534. — 2 verscheuren II 158. — 3 verwoesten HDT. 5, 89, SOPH. O. C. 1319 ἄστυ πυρί. (In dit verbum zijn I en II δήτιος samengevloeid).

δήκοτε, ἰον. = δήποτε, HDT. 1, 116.

δήκου (= δήπου) ἰον. HEROND. 3, 90.

δηκτήριος, kwetsend EUR. Hec. 235.

δηκτικός, 3, bijtend, krenkend AR., LUC. Nigr. 37.

δηλαδή, ἀδν., zooals van zelf spreekt, stellig HDT. 6, 39, ATT., MEN. Epigr. 237.

δηλαυγώς, zeer duidelijk N. T. Mc. 8, 25.

δηλέομαι, — 1 beschadigen Ψ 428, A 156. — 2 verwonden χ 278. — 3 schenden Γ 107. — 4 dooden λ 401.

(W. δελ- : δελ- splijten, beschadigen, z. lett. délit verscheuren, folteren, z. δέλιος, δαίδαλος, Niet: lat. deleo!)

δήλημα, τό, schade μ 286, AESCH., SOPH. O. R. 1495.

δηλήμων, 2, verderfelijc Ω 33, HDT. 2, 74; subst. σ 85.

δήλησις, ἦ, beschadiging HDT. 1, 41, THEOPHR.

δηλητήριος, τὸ -ον, vergift PLUT.

δήλομαι, dor. = βούλομαι, THEOCR. 5, 27, PLUT. 219 d, INSCR.

δηλονότι, ἀδν., natuurlijk PL. Gorg. 516 a (wrsch. nog vaak als tusschenzin op te vatten: δῆλον ὅτι) XEN. Hell. 7, 1, 12.

δηλοποιέω, bekend maken PLUT. Pericl. 33.

δήλος (z. ἀρίζηλος) 3, (2, EUR. Med. 1197), — 1 zichtbaar v 333, vgl. K 466. — 2 openbaar THUC. 3, 64, 13 tot N. T. Mt. 26, 73 en — 3 > duidelijk HDT. 1, 117; 7, 212. Vaak in pers. constr.: het is duidelijk, dat hij = δ-ος ἐστι c. part. PL. Theat. 189 c, ATT. of m. ὅτι XEN. An. 5, 2, 26.

δηλώω, — 1 openbaar maken: verklaren, uitspreken HDT. 1, 11; τι THUC. 3, 37, 19; tot N. T. 1 Cor. 3, 13, PAP. — 2 duidelijk maken: uitleggen N. T. 2 Petr. 1, 14. — 3 toonen HDT., SOPH. Ant. 471, alg. — 4 aantoonen PL. Phaedr. 277 b, (N. T.). — 5 beteekenen N. T. Hebr. 12, 27. — **intr. 6** duidelijk zijn (< duidelijk maken) vgl. SOPH. Ant. 20; gew. impers. δηλοί, het is duidelijk HDT. 2, 117, PL. Gorg. 483 d.

δήλωμα, τό, bekend-making PL. Crat. 433 d, Leg. 792 a, PLUT.

δήλωσις, ἦ, uitspraak, uiteenzetting THUC. 4, 40, 5, PL. Polit. 287 a.

δημᾶγω-έω, — 1 het volk leiden ISOCR. — 2 in slechten zin: volksmenner zijn AR. Ran. 419. — 3 tr. alg. de gunst winnen van XEN. An. 7, 6, 4.

δημᾶγω-ία, ἦ, — 1 het volk leiden AR. Eq. 191. — 2 spec. trucs en ignobele middelen daarbij gebruiken ARISTOT., POL.

δημᾶγω-ικός, AR. Eq. 217, POL. = als:

δημᾶγωγός, ὁ, — 1 volksleider ISOCR. 8, 126, ARISTOT. — 2 volksmenner THUC. 4, 21, 11, XEN.; gew. in slechten zin: ATT., ARISTOT.

δημᾶρχ-έω, — 1 demarch zijn DEM. 57, 26. — 2 bij de Rom.: tribunus plebis zijn PLUT.

δημᾶρχ-ία, — 1 ambt van den demarch DEM. 57, 63. — 2 bij de Rom.: waardigheid van tribunus plebis PLUT.

δήμᾶρχος, ὁ, — 1 de eerste in een district (δῆμος) HDT. 3, 6, AR. Nub. 37. — 2 bij de Rom.: tribunus plebis PLUT.

δημᾶραστής, volksvriend PL. Alc. I 132 a.

δήμευ-σις, ἦ, verbeurdverklaring van goederen en verbanning PL. Prot. 325 c, DEM.

δήμεύω, — 1 de goederen van een burger verbeurd verklaren (en hem zelf verbannen) THUC. 5, 60, 26, XEN. Hell. 1, 7, 20. — 2 aan het volk geven EUR. Cycl. 119. — 3 bekend maken PL. Phil. 14 e.

δημᾶγορ-έω, — 1 tot het volk spreken AR., XEN. Mem. 3, 6, 1 tot N. T. Act. 12, 21. — 2 dik opgelegd, handig, lang spreken PL. Prot. 336 b, Leg. 817 c.

δημᾶγορ-ία, ἦ, — 1 tot het volk spreken PL. Phaedr. 261 d, Ap. 36 b. — 2 voor het volk optreden: op het volk inwerken, -misleiden PL. Theaet. 162 d, vgl. Gorg. 502 c (v. d. dichtkunst).

δημᾶγορ-ικός, 3, voor een meeting- (speech) geschikt PL. Gorg. 482 e, THRASYM. 1 D., XEN., Mem. 1, 2, 48, ARISTOT.

δημᾶγορος, ὁ, — 1 volksredenaar PL. Gorg. 520 b. — 2 als adj. AESCH. Supp. 623, EUR. Hec. 254: van een δημ.

δημᾶγᾶσις, ἦ, verbanning AESCH. Supp. 7.

δημᾶγᾶτος, verbannen AESCH. Supp. 614.

δημᾶίδιον, τό, dem. δῆμος, AR. Eq. 726.

δημᾶίω, het volk bedriegen, als quasi voorstander AR. Vesp. 699.

δημιο-εργός = -ουργός, ρ 383, HDT. 4, 194.

δημιο-πληθής, overvloedig als staatsbezit AESCH. Ag. 129.

δημιό-πράτος, wat openlijk verkocht wordt, verbeurdverklaarde goederen AR. Eq. 103.

δήμιο-ς, 2, — 1 het volk behoorend: staats eigendom v 264. — 2 het volk betreffend γ 82, β 32. — 3 τὸ δ-ον, de staat AESCH. Supp. 370. — 4 (att.) scherprechter AR. Eccl. 81, LYS. 13, 56, PL. Rep. 439 e.

δημιουργ-έω, eig. δημιουργός zijn: — 1 intr. werken PL. Leg. 846 e. — 2 tr. vervaardigen PL. Polit. 288 e.

δημιουργ-ία, ἦ, — 1 handwerk, kunst PL. Rep. 401 a. — 2 het maken PL. Tim. 41 c. — 3 het uitoefenen PL. Symp. 197 a. — 4 staatsambt ARISTOT.

δημιουργ-ικός, 3, ἀδν. ὤς, — 1 van een handwerk (sman) PL. Phaedr. 248 e. — 2 als een deskundige AR. Pax 429. — 3 van of voor de staatszaken ARISTOT.

δημιουργός, *ep.* -μύ-(F)εργος, — 1 die „δήμια“ maakt, dingen ten gebruike aan het heele volk, *teg. het eigen gezin*: handwerksman, heraut, ziener *enz.*, *bij* HOM. ρ 383, τ 135. — 2 *later* handwerksman, die een bepaalde τέχνη, beroep uitoefent, *zoo bijv. v. banketbakker* HDT. 7, 31, *schoenmaker* PL. Gorg. 447 b, *beeldhouwer* Rep. 529 e; *ook arts* Symp. 186 d. — 3 deskundige, vakman PL. Polit. 293 c, *teg. ιδιώτης* AESCHIN. 1, 97. — 4 vervaardiger, maker SOPH. Ai. 1035, PL. Gorg. 453 a. — 5 > schepper PL. Tim. 40 c, XEN. Mem. 1, 4, 7. — 6 > God N. T. Hebr. 11, 10. — 7 *spec.* de 3e stand (*van Theseus*) PLUT. Thes. 25. — 8 *bij de Doriërs*: magistraat THUC. 5, 47, DEM. 18, 157.

δημο-βόρος, het volk uitzuigend, op het volk terend(?) A 231, z. *δήμος* 1.

δημο-γέρων, oudste des volks, senator Γ 149, EUR. Andr. 300, ARISTOT.

δᾶμο-δόκος, ἄγορος, het volk in zich opnemend SIMON. 96, 10 ALD.

δημο-ειδής, 2, gemeen HIPPOCR.

δημό-θεν, vanwege het volk τ 197.

δημο-φροινία, ἡ, volksmaaktijd LUC. Dem. Enc. 16.

δημό-θροος, *contr.* -θροος, 2, — 1 in-, door het volk uitgescreuwd AESCH. Ag. 883. — 2 *vand.* het volk bekend AESCH. Ag. 938.

δημο-κηδής, voor het volk zorgend PLUT. Poplic. 10.

δημό-κοινός, ὁ, scherprechter ANTIPH. 1, 20, ISOCR. 15, 17.

δημο-κόλαξ-ακος, ὁ, volksvleier LUC.

δημο-κοπ-έω, δ-κόπος zijn PLUT.; -ικός, naar populariteit jagend PL. Phaedr. 248 e, M. AUR.

δημο-κόπος, die zich altijd met het volk bemoeit, het volk in het geveel wil komen; -ία, ἡ, D. H.

δημό-κράντος, door het volk voltrokken AESCH. Ag. 457.

δημο-κρατέομαι, democratisch geregeerd worden HDT. 6, 43, THUC. 5, 29, 17, AR. Ach. 642.

δημο-κρατ-ία, *ion.* ιή, ἡ, volks-regeering HDT. 6, 43, THUC. 6, 89 DEMOCR. 251 D., ARISTOT.

δημο-κρατ-ικός, 3, — 1 democratisch, νόμοι PL. Rep. 338 e, ARISTOT. — 2 democratisch gezind PL. Rep. 571 *beg.*

δημό-λευστος, door het volk gesteenigd (te worden) SOPH. Ant. 36.

δημο-λογ-ικός, voor volksredenaar geschikt PL. Soph. 268 b.

δημο-λογο-κλέων, volksbeprater Cleon AR. Vesp. 342(?)

δημόομαι, „populariseren“: — 1 voor het volk spelen en praten PIND. I. 7, 8. — 2 joviaal doen PL. Theaet. 161 e.

δημο-πίθηκος, ὁ, „volksaap“: naar het pijpen v. h. volk dansend AR. Ran. 1085.

δημο-ποίητος, genaturaliseerd: met het burgerrecht begiftigd DEM., PLUT. Sol. 24, LUC.

δημό-πράκτος, door het volk voltrokken AESCH. Supp. 942.

δημο-ρριφής, door het volk uitgestooten AESCH. Ag. 1616.

δήμος, *dor.* δᾶμος, ὁ, — 1 *eig.* het gemeenschappelijk land, dat in erfpacht verdeeld wordt en dan met gemeenschappelijke hulp ontgonnen: meent Z 158, *vgl. nog* A 704 δ. kas der gemeente; *indiv.* meentgenoot, man het volk M 213. — 2 *vand. alg.* land ω 12 *eld.* — 3 *ge-meente*: volksafdeeling > district HDT. 5, 60; *spec.* de demen van Attica HDT. 9, 7, PL. Euth. 2 b. Leg. 753 c, *waarvan er 175 bekend zijn*, — 4 *verr. volk als politieke een-*

heid alg. — 5 *spec.* het vrije volk in de democratie v. Athene en elders: > democratie HDT. 1, 170, THUC. 1, 107, 7, PL. Gorg. 481 e, Rep. 564 e. — 6 het lagere volk HDT. 1, 196; 5, 30; THUC. 5, 4, 3; de armen. — 7 volksmenigte N. T. Act. 12, 22. (W. *dāi*- verdeelen, *o.ind.* *dāti* hij snijdt af; verdeelt, *o.ierr.* *dām* troep, z. *δαίωμα*. *Vgl. bet. τέμενος*: *τέμνω*).

δημός, ὁ, vet A 818, Ψ 168, HES. Th. 538, AR. Vesp. 40.

(W. *dā*- vloeien, *o.ind.* *dānu* n. vochtigheid in druppels dauw, *vgl. alb.* *djam* vet).

δημοσθεν-ίζω, Demosthenes nabootsen PLUT. Cic. 24.

δημοσία, *adv.* — 1 in het openbaar; als staatsburger THUC., PL. Ap. 33 a, N. T. Act. 20, 20. — 2 officieel: op kosten v. d. staat HDT. 1, 30, THUC. 3, 58, 4. — 3 op staatsbevel PL. Phaed. 58.

δημοσι-εύω, — 1 „publicare“: verbeurd verklaren XEN. Hell. 1, 7, 10. — 2 zich in de politiek begeven PL. Ap. 32 a, AR. Ach. 1030. — 3 onder het volk verspreiden ARISTOT., Ltr.

δημόσιος (v. *δημότης*), van de δημόται: — 1 van-, voor de gemeenschap: van den staat HDT. 5, 29, THUC. 1, 80, 27. — 2 *subst.* ὁ δ., staatsdienaar HDT. 6, 121; *spec.* scherprechter, heul AESCHIN. 2, 36. — 3 aan den staat komend THUC. 2, 13, 14, *bij verbeurd verklaarde goederen enz.* — 4 op staatskosten PL. Leg. 865 a; van den staat uitgaande. — 5 voor den staat; *oudtijds*: voor de δημόται; *spec.* ὁ δ., de misdadiger, die als zondebok geofferd werd of staatsofferdieren AR. Eq. 1136. — **Tò δ-ον**: 6 de staat HDT. 1, 14, PL. *eld.* — 7 staatskas THUC. 6, 31, 15, PL., XEN. — 8 staatsgevangenis THUC. 5, 18, 19. — 9 staatsarchief DEM. 18, 142. — 10 staatsgebouw POL. — 11 publiek, openbaar PL. Phil. 31 c tot N. T. Act. 20, 20 (*δ-α publice*), PAP.

δημοσιώω, — 1 verbeurd verklaren THUC. 3, 68, 28. — 2 bekend maken PL. Soph. 232 d, PLUT., PAP.

δημοσιών-ιον, τό, de als tollen *enz.* verpachte staatsinkomsten PLUT. 820 c.

δημοσιώ-σις, ἡ, registratie PAP.

δημο-τελής, op staatskosten HDT. 6, 57; -τελέω, op staatskosten doen DEM. 21, 23.

δημότερος, burger- AP. RH.

δημο-τερπής, het volk vermakend PL. Leg. 321 a.

δημοτ-εύομαι, tot een deme behooren LYS. 22, 2, PL. Leg. 753 c.

δημό-της, ου, ὁ, — 1 tot het volk behoorend: man uit het volk TYRT. 3a5 ALD., HDT. 2, 172, SOPH. Ant. 690, AR., XEN.; *pl.* δ-αι, het volk EUR. Alc. 1057. — 2 tot hetzelfde volk behoorend, landgenoot PIND. N. 7, 65. — 3 burger van een deme SOPH. O. C. 78, AR. Nub. 210, PL. (*dor.* *δαμέτας*; *oorspr.* lid, deelhebber aan één meent, gemeente, *vgl. πολίτης, φιλέτης*).

δημοτ-ικός, 3, *adv.* ὡς, — 1 voor- of van het (lagere) volk, *vgl.* HDT. 2, 36 *over* δ-ὰ γράμματα ἐν Αἰγύπτῳ, XEN. Ath. 1, 4. — 2 democratisch gezind-, voor het volk bedoeld AR. Av. 1584, PL. Rep. 572 d, XEN. — 3 *alg.* human, *lat.* „civilis“ PL. Euthyd. 303 d. — 4 van een bepaalde deme DEM. 43, 71.

δημό-τις, ιδος, ἡ, — 1 lid van een deme AR. Lys. 333. — 2 landgenoot THEOCR. 28, 22. — 3 vrouw uit het volk POL.

δημοῦχος, — 1 het land bewonend SOPH. O. C. 458, 1087. — 2 -beheerschend *ib.* 1438.

δημοφάγος, = **δημοβόρος**, THEOGN. 1181.
δημοχαριστής, het volk ter wille zijnde EUR. Hec. 132.
δημώδης, 2, — 1 vulgair: gewoon PL. Phaed. 61 a. — 2 algemeen bekend PLUT.
δημωφελής, — 1 voor den staat nuttig DEMOCR. 282 D. — 2 tot nut van het algemeen PL. Phaedr. 227 d.
δῆν, — 1 lang(en tijd) Z 131; AESCH. Pers. 584. — 2 sedert lang(?) met οἶχομαι σ 313.
 (z. δφηρός, δφηθά; ALCM. δοάν. Vgl. arm. tevem ik duur, lat. dūdum reeds lang geleden, o.b. davē lang geleden: W. deua-).
δηναίος, — 1 lang levend E 407; onvergankelijk AP. RH., THEOCR. 16, 54. — 2 oud > uit ouden tijd AESCH. Pr. 794.
 (msch. < αιφο-: lat. aevum leeftijd).
δηναίότης, ητος, ἡ, lang leven DEMOCR. 201 D.
δηναρίον, τό, de Rom. denarius PLUT., N. T. Mt. 18, 28.
δῆνος, τό, — 1 alleen pl. (listige) plannen ψ 82, SEMON. 7, 78. — 2 goede gedachten Δ 361, HES. Th. 236.
 (HESYCH. δδανές· ἀπρονόητον; < *dansos = o.ind. dāmsas- n. handigheid, tooverkracht).
δηξι-θύμος, 2, het hart kwellend AESCH. Ag. 743.
δηξίς (δάκνω), ἡ, — 1 beet ARISTOT. — 2 overdr. steek, gekheid PLUT. Lyc. 14.
δηῶν, z. **δηιώω**.
δήποκα, dor. = **δήποτε**.
δήποτε, adv., eindelijk AESCH. Ag. 577, soms N. T. Joh. 5, 4.
δή-που, adv., dunkt me; zou ik zoo zeggen AESCH. Pr. 1064, SOPH. Ant. 381, PL. Prot. 309 c (vaak in 2 woorden geschreven MEN. Sam. 41), N. T. Hebr. 2, 16.
δήπου-θεν, adv. = **δήπου**, LYS. 6, 36, PL. Phil. 62 e, MEN. Perik. 261.
δηριώω, — 1 (wed)strijden PIND. N. 11, 26. — 2 als dep. δηριόομαι, f. ἀσομαι, strijden II 96. — 3 twisten M 421.
 (< *dēri-: W. v. δέρω. z. o.ind. dāri- verscheurend).
δηριομαι, f. τσομαι, aor. ἐδηριόαμην naast ἐδηρίνθην II 756, = voorg., φ 76, PIND. O. 13, 44, THEOCR. 22, 70. — Act. bij LYCOPHR. 1306, THEOCR. 25, 82.
δηρίς (z. δηριώω), **ιός, ἡ**, strijd P 158, HES. O. 14 AESCH. Ag. 942, bij DEM. 18, 289.
δηροβίσιος, dor. δαρ., lang levend AESCH. Sept. 524.
δηρός (z. δῆν), dor. δαρ., lang ε 206; adv. δ-όν, lang(en tijd) α 203, I 415, PIND. N. 9, 30, AESCH. Pr. 648.
δῆτα (: δῆ = εἶτα: εἰ), *partikel gebruikt om sterker dan met δῆ nadruk te leggen. In bevestig. zinnen (of met οὐ ontkennend): zeker, werkelijk AR. Eq. 726, Th. 687, PL. Phaed. 90 d, Prot. 310 c, MEN. Perik. 356; ook in wensch. en bevel. In vraagzinnen (= tandem, -nam): -toch, -wel, in 's Hemelsnaam (ongeduld, verwondering) HDT. 7, 147 i. f., SOPH., AR. Vesp. 463, PL. Theaet. 164 b.
δηῦτε, = δῆ αὖτε SAPPHO 1, 15 en 154 ALD., ANACR. 19 ALD. (οὐ δ' αὖτε: δὲ SAPPHO 137, 1), HIPPON. 72 ALD.
δῆω, bereiken, winnen > vinden I 418, ζ 291, λ 115, slechts als fut.
 (< des- in o.-ind. dāsati hij vervolgt, HESYCH. ἐδήεν· εἶδεν).
ΔΙΑ(ά), lesb. ζα, thess. διε, — **A: zonder casus: als adv.** — 1 in tweeën: uiteen, ook in meer dan twee groepen: stukken: διὰ δ' ἔτρεσαν*

P 279; B 655. — 2 uiteen, van de voortstuwende beweging, die uiteen ziet gaan, waar hij zelf m i d d e n door heen drijft: door E 99. — — **B met 2 casus als praep.** — **I M. GEN.: door.** De gen. als voortzetter van den ablat. legt dan tevens den nadruk op het punt van uitgang: vand. door iets heen, zoodat men er uit komt; na HOM. verliest διὰ c. acc. zijn plaatselijke bet. en komt deze geheel bij διὰ c. gen.; eenwoudig: door; — 1 doorheen er uit διὰ ἀσπίδος ἦλθε ἔγχος I 357. — 2 door v. beweging: διὰ νήσου ἰών μ 335, HDT., ATT. tot N. T. — 3 overdr. (= 1) ἔπρεπε . . διὰ πάντων, muntte boven allen uit M 104, vgl. διὰ πάντων μάλλιστα HDT. 1, 25 εἰ. — 4 > **tijd**: door iets heen = gedurende de διὰ βίου levenslang, δι' ἡμέρας den geheelen dag, διὰ χρόνου (bijn. EPICT. 3, 22, 66) een heelen tijd sinds HDT., 7, 210; 8, 12; ATT. tot N. T. en — 5 (door de oude bet. v. διὰ c. gen.) διὰ ἐτέων εἵκοσι, door 20 jaar heen en er uit > na 20 jaar HDT. 6, 118, alg. tot N. T. met ordinalia: διὰ τρίτου ἔτους, telkens na het 3e jaar = om de 3 jaar HDT. 2, 4, ATT. — 6 de weg waar langs men van bedoeling tot doel voortgaat, i.h.a. datgene, waar-door men tot dit doel komt, midden tusschen begin en einde der handeling in, staat met διὰ aangeduid ter opgave van middel of werktuig, bij personen bemiddeling, eerst na HOM. bij HDT. 7, 203 διὰ ἀγγέλων, vgl. 6, 4, alg. ATT. tot N. T. — **N.B.** διὰ μάχης enz. ἵναί τιιν, met iem. vechten HDT. 6, 9, ATT.; διὰ χειρῶν ἔχων τι, onder handen hebben; διὰ πολλοῦ? over-, op grooten afstand (vgl. 5 boven) διὰ πάντε σταδίων, op-om de 5 stadiën HDT., ATT. — **II M. ACC. door: 1 v. plaats door**, διὰ δώματα πομπύοντα A 600; alleen HOM. — 2 v. tijd, in den loop van, gedurende K 83, alleen HOM. — 3 door middel, bemiddeling van A 72, φ 520, alleen HOM. — 4 door, van oorzaak: tengevolge van of van reden: om wegens, sinds HOM. διὰ κάλλος λ 282, δι' ἀτασθαλίας (pl.) ψ 67, alg. PIND. N. 7, 21, HDT. 7, 1, ATT. tot N. T.
 De taalgeschiedenis laat in het algemeen een sterke verschuiving zien van den a.c.c. naar den gen. in de constructie van διὰ, zoodat tenslotte, reeds van PIND. af, bij den a.c.c. alleen het laatste gebruik overblijft, II 4; deze toestand blijft dan zoo tot het N. T. — De keuze tusschen a.c.c. en gen. in overdr. gebruik is hier in dezelfde richting verlopen als bij μετά: met οὐ door c. gen.; na οὐ ten gevolge van c. a.c.c.
 (: lat. dis-, got. twis- naar twee kanten, uiteen, ig. dvis-: δύω. Gr. δ. < δια-α, met de a van vele praepositiones: μετά, παρά enz.).
διαβαδιζω, — 1 doorloopen THUC. 6, 101, 6. — 2 heen en weer loopen LUC.
διάβαθρον, τό, soort schoen COM.
διάβαίνω, — 1 met de beenen van elkaar gaan staan M 458, AR. Eq. 77, XEN. Eq. 1, 14. — 2 oversteken δ 635, THUC. — 3 tr. oversteken M 50; intr. vordert. 7, 15, XEN. An. 4, 8, 2, tot N. T. Hebr. 11, 29.
διαβάλλω, — 1 iem. overzetten, doen oversteken HDT. 5, 34. — 2 intr. oversteken HDT. 5, 33, THUC. 2, 83, 8, EUR. Supp. 931. — 3 διά- = uiteenwerpen, scheiden met woorden: belasteren, verdacht maken HDT. 5, 96, PL. Ap. 19 b, Symp. 222 c, d, tot N. T. Luc. 16, 1. — 4 gehaat maken HDT. 5, 35, PL. Phaed. 67 e, THUC. 8, 83, 17; perf. pass. vijandig zijn PL. Leg. 957 b. — 5 belasteren > bedriegen HDT. 5, 50, AR. Th. 1204, vaak med.
διαβαπτίζομαι, iem. een scène maken DEM. 35, 41.

δια-βασανίζω, nauwkeurig onderzoeken PL.
διά-βασίς, **ή**, — 1 het oversteekende HDT. 1, 186, THUC. 2, 23, 16, ATT. — 2 brug THUC. 7, 74, 15; doorwaadbare plaats XEN. — 3 tusschen-ruimte D.H.
δια-βάσκω, flaneeren AR. AV. 436.
δια-βαστάζω, afwegen PLUT., LUC.
δια-βατήρια, **ίων**, **τά**, offer bij het „overtrekken” der grenzen; *alg.* voor het ondernemen van een veldtocht THUC. 5, 54, 18, XEN., Ltr.
δια-βεβαιόομαι — 1 verzekeren DEM., POL., N. T. 1 Tim. 1, 7. — 2 stevig maken, doorzetten BIAS 73 a.D.
δια-βήτης, **ου**, **δ**, — 1 passer AR. Nub. 178, PLUT. — 2 paslood PL. Phil. 56 b.
δια-βιάζομαι, *versterkt* **βιάζομαι**, EUR.
δια-βιβάζω, overzetten HDT. 1, 75, THUC. 4, 8, 21, PL., Ltr., ATT.
δια-βιβρώσκω, doorknagen PL. Tim. 83 a.
(δια-βιόω), zijn leven doorbrengen PL. Gorg. 473 e, 526 a, XEN. Mem. 2, 1, 23, *and.*
δια-βλαστέω, ontkiemen THEOPHR.
δια-βλέπω, — 1 doorborend, strak ergens heen kijken PL. Phaed. 86 d, ARISTOT., Ltr. — 2 zien, gezichtsvermogen hebben N. T. Mc. 8, 25. — 3 duidelijk zien *m. fin.* Mt. 7, 5, Luc. 6, 42.
δια-βοάω, — 1 door elkaar schreeuwen THUC. 8, 78, 8; om het hardst schreeuwen DEM. 26, 19, LUC. — 2 uitschreeuwen AESCH. Pers. 636. — 3 ruchtbaar maken PL. — 4 beroemd maken PLUT., LUC.
δια-βόησις, **ή**, het luid schreeuwen PLUT.
δια-βόητος, — 1 bekend. — 2 beroemd. — 3 berucht PLUT., LUC.
δια-βολή, **ή**, — 1 belasting, betichting HDT. 7, 10, 4, THUC. 1, 127, 3, PL. Ap. 18 d, 19 a, Ltr. — 2 slechte dunk THUC. 8, 91, 30, PL. Ap. 19 a.
διαι-βολ-ία, **ή**, belasting PIND. P. 2, 76, THEOGN. 324.
διά-βολος, **δ**, **ή**, — 1 belasteraar MEN.; *adj.* PIND., THUC. 6, 15, 5, AR. Eq. 45, N. T. Tit. 2, 3. — 2 duivel N. T. Mt. 4, 1.
δια-βορβορίζω, rommelen HIPPOCR.
δια-βόρος, 2, doorknagend SOPH. Ph. 7.
διά-βορος, 2, doorknaagd SOPH. Tr. 676.
δια-βου-κολέω, te grazen zetten, bepraten LUC.
δια-βουλεύομαι, overleggen, nagaan THUC. 2, 5, 26, PL. Polit. 304 e, LUC.
δια-βουλεύομαι, overleggen, nagaan THUC. 2, 5, 26, PL. Polit. 304 e, LUC.
δια-βούλιον, **τό**, — 1 beraadslaging. — 2 vergadering. — 3 besluit POL.
δια-βραβεύω, als prijs geven AESOP.
δια-βρεχής, doornat LUC. Trag. 304.
διά-βροχος, — 1 doornat EUR. Ba. 1051, HIPPOCR. — 2 lek THUC. 7, 12, 22. — 3 doortrokken, *overdr.* LUC. — 4 *spec.* dronken LUC.
δια-βύνέω, HDT. 4, 71 of **-βύνω** 2, 96, door een opening heen stooten, doorstooten.
δια-βύω, = *voorg.*, HIPPOCR.
δια-γαληνίζω, *intr.* ophelderden AR. Eq. 646.
δια-αγανακτέω, zeer verolgen zijn PLUT.
δι-αγγέλλω, — 1 bekend maken door een bode THUC. 7, 73, 4, XEN. An. 7, 1, 14, DEM. N. T. Luc. 9, 60. — 2 meedeelen, ver-, afkondigen PIND. N. 5, 3, PL. Prot. 317 a, N. T. Act. 21, 26. — 3 *med.* elkaar meedeelen XEN. An. 3, 4, 36.
δι-άγγελος, **δ**, — 1 onderhandelaar THUC. 7, 73, 33. — 2 ordonnans PLUT.
δια-γελάω, — 1 uitlachen EUR. Ba. 272, XEN. An. 2, 6, 26. — 2 ophelderden, THEOPHR., PLUT.
δια-γεύομαι, nauwkeurig proeven PLUT.

δια-γίγνομαι, — 1 *een bep. tijd* doorkomen, zich handhaven PL. Ap. 32 e, AESCHIN. 1, 24; *abs.* leven AR. Av. 45. — 2 doorbrengen, *την νόκτα* XEN. An. 1, 10, 19. — 3 voortgaan; *part.* = steeds THUC. 5, 16, 11, XEN. An. 1, 5, 6, PL. — 4 daartusschenin verlopen DEM. 27, 63, Ltr. — 5 *verzw.* verstrijken N. T. Mc. 16, 1 (-γιν-).
δια-γιγνώσκω, *ion.* -γιν-, — 1 uit elkaar kennen: onderscheiden H 424, HDT. 1, 134, AR. Pl. 91, PL. Symp. 186 e. — 2 uitspraak doen, beslissen, ττ AESCH. Eum. 709, THUC. 3, 53, 12, PL. tot N. T. Act. 23, 15. — 3 besluiten HDT. 6, 138, ATT. — 4 analyseeren PL. Leg. 668 c. — 5 doorlezen POL.
δι-αγκυλόομαι, *part. perf.* met den riem om de speer gewikkeld (en de 2 vingers door de lus gestoken) = „met gevuld magazijn” *tegenw.*, XEN. An. 4, 3, 28; 5, 2, 12.
δι-αγκωνισμός, **δ**, het leunen op de ellebogen PLUT.
δια-γλαίσσω, helder glanzen AP. RH.
δια-γλάφω, uithollen δ 438.
δια-γλύφω, uitsnijden DIOD.
δια-γνώμη, **ή**, besluit THUC. 1, 87, 28.
δια-γνώμων, 2, geschikt om te onderscheiden ANDOC.
δια-γνωρίζω, bekend maken N. T. Luc. 2, 17.
διά-γνωσις, **ή**, — 1 onderscheiding ARCHYT. 1 D., PL. Soph. 267 d; *med.* diagnose. — 2 beslissing PL. Leg. 936 a, THUC. 1, 50, 96, N. T. Act. 25, 21. — 3 taxatie PL. Leg. 865 b.
δια-γνώστης, **δ**, scheidsrechter ISOCR.
δια-γογγύζω, morsen N. T. Luc. 15, 2.
δι-αγορεύω, — 1 duidelijk en vrij uitspreken HDT. 7, 38. — 2 bepalen PL. Leg. 757 a. — 3 *κακῶς* τινα, kwaad van iemand spreken LUC.
διά-γραμμα, **τό**, — 1 schets PL. Rep. 529 e. — 2 mathematische figuur pl. Theat. 169 b, XEN. Mem. 4, 7, 3. — 3 schaal (*muz.*) PLUT. — 4 lijst DEM. 14, 21. — 4 edict, dagorder PLUT.
δια-γραμμίζω, triktrak spelen COM.
δια-γραφή, **ή**, — 1 het schetsmatig ontwerp(en) PL. Rep. 501 a, PLUT. — 2 indeeling ARISTOT. — 3 edict Ltr. — 4 (betaling door een) wissel POL., PAP. — 5 (giro)overschrijving v. geld PAP. — 6 tarief PAP.
δια-γράφω, — 1 een schets, ontwerp maken PL. Rep. 500 e. — 2 schetsen, beschrijven PL. (*met woorden*). — 3 „uitschrijven” (*conscribere*) = lichten (*mil.*) POL. — 4 verdeelen PLUT. — 5 doorschrappen > vernietigen AR. Lus. 676, PL. Ax. 366 c, EUR. — 6 *spec.* *δίκην*, een eisch afwijzen AR. Nub. 774, LYS. 17, 5. — 7 door assignaties of chèques (door tusschenkomst van een bank) betalen POL., PAP.
δια-γρηγορέω, ontwakten N. T. Luc. 9, 32.
δι-αγριάλω, *intr.* al te zeer verbitterd zijn PLUT. Galba 17, Brut. 20.
δι-αγρο-πνέω, den geheelen nacht slapeloos doorbrengen AR. Ran. 931, PLUT.
δι-άγχω, verstikken, worden LUC.
δι-άγω, — 1 over varen. — 2 aan de praat, aan het lijntje houden DEM. 18, 89, overzetten v 187, THUC. 4, 78, 29, XEN. An. 2, 4, 20. — 3 doorbrengen, *tr.* τὸν βίον AR. Nub. 463, PL. Phaedr. 256 b, ATT., N. T. Tit. 3, 3. — 4 *abs.* leven PL. Crit. 43 b, XEN. *met adv.* of plaatsbep. PL. Phaedr. 259 d. — 5 talmen THUC. 1, 90, 18. — 6 *met part.* = voortdurend . . . voortgaan met PL. Ap. 41 b, XEN. — 7 voltooiën met PL. Ap. 41 b, XEN. — 8 den tijd verdrijven LUC.
δι-αγωγή, **ή**, — 1 levenswijze PL. Rep. 558 a,

ARISTOT., *and.* — 2 tijdverdrijf ARISTOT. — 3 routine PL. Ep. 343 e. — 4 administratie DIO.

δια-αγωγήιον, τό, doorvoertol POL.

δια-αγωνιάω, in groote vrees zijn POL.

δια-αγωνίζομαι, — 1 (wed)strijden, τινι, met iemand PL. Gorg. 456 b, XEN. — 2 decertare, den strijd beslissen THUC. 5, 10, 21. — 3 (het) uitvechten LUC.

δια-αγώνιος, ἡ δ., diagonaal ARISTID.

δια-αγωνο/θετε-έω, de partij laten uitvechten POL.

δια-δάκνω, hekelen POL.; *med.* τινι, met iemand overhoop liggen PLUT.

δια-δατέομαι, verdeelen E 158, I 333 (-δασάσκετο), HES. Th. 606, PIND. O. 1, 52 *in tmesis*.

δια-δείκνυμι, — 1 duidelijk aantoonen HDT. 1, 31, PLUT. — 2 *impers.* διέδεξε, het was duidelijk HDT. 2, 134.

δια-δέκτωρ, geërfd EUR. Ion 478.

δια-δέξιος, 2, van zeer gunstige voorbeteekenis HDT. 7, 180.

διά-δεξις, ἡ, overerving HIPPOCR.

δια-δέρκομαι, doorheen zien E 344.

διά-δεσμος, ὁ, doorlopende band MED.

διά-δετος, 2, door iets heen vastgebonden AESCH. Sept. 122.

δια-δέχομαι, *ion.* -δέκ., — 1 overnemen, van een voorganger krijgen HDT. 8, 142, LYS. 13, 62, PL. Leg. 900 e, N. T. Act. 7, 45; van (*gr.* = voor) iemand, τινι DEM. 50, 38. — 2 (op)volgen, τινι PL. Leg. 758 b, XEN. An. 1, 5, 2 (τινι, met iets). — 3 = aflossen POL.

δια-δέω, — 1 vastbinden HDT. 2, 29, PL. Phaed. 82 e. — 2 *med.* zich iets vastbinden, opzetten, τί τινι, met iets PLUT., LUC. — 3 omwinden ARISTOT.

δια-δηλέομαι, verscheuren E 37, THEOCR., AP. TH.

διά-δηλος, 2, zeer duidelijk THUC. 4, 68, 10, PL. Rep. 474 b, XEN., ARISTOT.

δια-δηλώω, openbaren PLUT.

διά-δήμα, τό, — 1 diadeem. — 2 *spec.* bij de Perzen een blauwe band met wit doorwerkt XEN. Cyr. 8, 3, 13, N. T. Apoc. 12, 3. — 3 teeken van de koninklijke waardigheid PLUT. 753 d.

δια-διδράσκω, *ion.* -δρή., ontloopen, τινά HDT. 3, 135, THUC. 7, 58, 15, AR. Ach. 601.

δια-δίδομι, — 1 verdeelen PL. Leg. 819 c, XEN. An. 1, 10, 18, N. T. Luc. 11, 22. — 2 doorgeven, λαμπάδα PL. Rep. 828 a. — 3 verspreiden PL. Phaedr. 274 b. — 4 *overdr.* φήμην enz. XEN., POL.

δια-δικάζω, — 1 (vonnis)velen PL. Rep. 614 c, XEN. — *Med.* 2 een proces voeren. een uitspraak van den rechter verkrijgen PL. Symp. 175 e. — 3 zich laten berechten, een proces ondergaan PL. Phaed. 113 d.

δια-δικαιώω, staande houden THUC. 4, 106, 21.

δια-δικασία, ἡ, — 1 proces over de vraag, wie van twee personen voor een ambt meer in aanmerking komt, *vgl.* PL. Leg. 952 d. — 2 proces tegen den fiscus om aanspraken op verbeurdverklarde goederen te doen gelden LYS. 17, 1, DEM. 28, 17. — 3 uitspraak XEN. Cyr. 8, 1, 18.

δια-δικασμα, τό, punt in kwestie LYS. 17, 10.

δια-δικ-έω, een proces hebben PLUT.

δια-διφρεύω, menen EUR. Or. 990.

δια-δοκιμάζω, onderzoeken XEN. Oec. 19, 16.

δια-δοξάζω, oordeelen PL. Phil. 48 b.

δια-δορατίζομαι, τινι, met iemand strijden in het handgemeen POL.

διά-δοσις, ἡ, — 1 uitdeeling DEM., PAP. — 2 verdeeling POL. — 3 uitwisseling PLUT. μειδιαμάτων. — 4 aflevering PAP.

δια-δότης, ὁ, officier v. fourageering PAP.

δια-δοχή, ἡ, — 1 overnemen AESCH. Ag. 313, DEM. 50, 1, v. h. *commando*. — 2 opeenvolging, afwisseling EUR. Supp. 406. — 3 opvolging, v. vorsten, *generaties* enz. THUC. 2, 36, 8, POL. — 4 *mil.* aflossing XEN. Cyr. 1, 4, 17, PLUT.

διά-δοχος, 2, — 1 overnemend: opvolger THUC. 5, 82, 6, XEN. An. 7, 2, 5, N. T. Act. 24, 27. — 2 volgend op, τινος, τινι SOPH. Ph. 867, EUR. Andr. 803. — 3 voor een ander overnemend, dragend AESCH. Pr. 1027. — 4 plaatsvervanger PAP.

δια-δρασι-πολίται, belastingontduikers AR. Ran. 1014.

δια-δράσσομαι, grijpen, τινος POL.

δια-δροητεύω, wegloopen HDT. 4, 79.

δια-δρομή, ἡ, — 1 het uiteenloopen, zich verspreiden PLUT. — 2 het heen en weer loopen AESCH. Sept. 351. — 3 doorloop, doorgang XEN. Cyn. 10, 8. — 4 gracht, kanaal PLUT.

διά-δρομος, ἡ, — 1 doorgang LUC. — 2 *adi.* door elkander loopend AESCH. Sept. 191, *vgl.* EUR. Ba. 592. — 3 op een ander overgaand EUR. El. 1156.

δια-δύνω, = *volg.*, HIPPOCR.

δια-δύομαι, — 1 door iets dringen THUC. 4, 110, 10, XEN. — 2 door iets heen glippen: ontsnappen AR. Vesp. 212, PL. Lys. 216 c. — 3 uitvluchten zoeken DEM.

διά-δύσις, ἡ, — 1 het doordringen (PL.) — 2 uitvlucht, ontkomen aan de gevolgen van DEM. 24, 139, PLUT. Dem. 6.

δια-δύτικός, 3, doordringend THEOPHR.

δι-ἄδω, — 1 in het zingen wedijveren ARISTOT. — 2 tusschen (de dialogen) zingen ARISTOT. — 3 een wanklant geven HERACL. 10 D.

δια-δωρέομαι, uitdeelen XEN. Cyr. 3, 3, 6.

δια-ειδής, doorschijnend THEOCR. 16, 62.

δια-είδομαι, — 1 duidelijk toonen Θ 535. — 2 *intr.* zich duidelijk toonen N 277.

δι-αείδω, = *δι-ἄδω* 1, THEOCR. 5, 22.

δι-ἄεριος, door, in de lucht LUC. Salt. 42.

δι-ἄεριος, luchten PLUT.

Δια-Φειτῆμενος en διά-Φησις, borgtocht (gevend) INSCR. Leg. Gort. 9, 29.

δια-ζάω, zijn leven doorbrengen PL. Charm. 171 d, XEN., EUR. Iph. A. 923,

δια-ζευγμός, ὁ, scheiding POL.

δια-ζεύγνυμι, = *dis-iungo*: — 1 scheiden XEN. An. 4, 2, 10. — 2 *med.* *intr.* scheiden, v. *gehuwden* PL. Leg. 784 b.

διά-ζευξις, ἡ, scheiding PL. Phaed. 88 b, PLUT.

δια-ζηλο-τυπέομαι, ijverzuchtig zijn POL.

δια-ζητέω, — 1 doorzoeken PL. Polit. 258 b, COM. — 2 verzinnen AR. Th. 439.

διάζομαι, een weefgetouw opzetten COM. (*ναίστ ἄττομαι bij HERMIPPUS; ἄτ- bij ἄτ-in ἤτριον z. d. ἄτριον* THEOCR. 18, 33 en *ἐπ-ἤτριμος*).

δια-ζω-γραφέω, nauwkeurig schilderen PL. Tim. 45 c.

διά-ζωμα, τό, — 1 gordel, schort THUC. 1, 6, 12, LUC. — 2 middenrif ARISTOT. — 3 *vand.* landtong PLUT. — 4 band, streep PLUT. — 5 *spec.* kroonlijst, tusschen bovenste en onderste zuilenrij PLUT.

δια-ζωμεύω, tot pap koken HIPPOCR.

δια-ζώννυμι, — 1 uiteen, *d. i.* om het midden gorden THUC. 1, 6, 16. — 2 *med.* τι, zich iets omgorden LUC. — 3 *overdr.* omgeven PLUT. — 4 = 1 *praegn.* uiteensnoeren: scheiden XEN. Mem. 3, 4, 25, POL., PLUT.

δια-ζώω, *ion.* -ζάω, HDT. 3, 25.

δι-ἄημι, doorwaaien ε 478, HES. O. 514, 516.

δια-θάλω, verwarmen PLUT., ARISTOT.
δια-θεάομαι, nauwkeurig beschouwen PL. Crat. 424 d, Prot. 316 a, XEN. An. 3, 1, 19.
δια-θείω, doorzwavelen χ 494.
δια-θερμαινω, verwarmen PL. Phaedr. 253 e, DEM.
διά-θερμος, verhit HIPPOCR., ARISTOT.
διά-θεσις, ή, uiteenzetten, dis-, expositie: — 1 het ordelijk opstellen, ordenen PL. Tim. 27a, ARISTOT. — 2 schikking bij testament PL. Leg. 922 b. — 3 *rhetor.* dispositie, groepeerings PL. Paedr. 236 a. — 4 tentoonstelling, etalage ISOCR. 11, 14, PLUT. — 5 dispositie, algemeene toestand PL. Soph. 264 d, PLUT.; *van land* PAP. — 6 *spec. azet, v. waren* PAP.
δια-θεσμο-θετέω, bij de wet bepalen PL. Tim. 42 d.
δια-θετήρ, ήρος, ό, PL. Leg. 765 a, en:
δια-θέτης, ου, ό, hij die iets rangschikt HDT. 7, 6.
δια-θέω, — 1 uiteenloopen: zich verspreiden PL. Tim. 80 e, XEN. — 2 heen en weer loopen THUC. 8, 92, 20 PLUT. — 3 om het hardst loopen PL. Theaet. 148 c, Prot. 335 e, PLUT.
δια-θήκη, ή, — 1 inwendige orde: gesteldheid DEMOCR. 9 D. — 2 regeling: verbond AR. Av. 439, N. T. Luc. 1, 72, Act. 7, 8. — 3 testament DEMOCR. 1a, D. PL. Leg. 923e, PAP., N. T. Hebr. 9, 16.
δια-θηρέω, navorschen PL. Phil. 32 d.
δια-θηριώ, heelemaal wild maken PLUT.
δια-θιγγάνω, aanraken ARISTOT.; -θιγγή, ή, aanraking DEMOCR.
δια-θλίβω, verbrijzelen CALL.
δια-θολώ, donker-zwart maken PLUT.
δια-θορυβέω, — 1 door den door verwarren THUC. 5, 29, 26. — 2 rumoer maken PLUT.
δια-θραύω, verbrijzelen PL. Soph. 246 b, ARISTOT., THEOPHR.
δια-αθρέω, doorvorschen AR. Eq. 543.
δια-θροέω, een gerucht verspreiden THUC. 6, 46, 20, XEN. Hell. 1, 6, 4.
δια-θρυλέω, — 1 uitbazunen XEN. Mem. 1, 1, 2. — 2 dooffoeteren PL. Rep. 358 c, Lys. 205 b, LUC.
δια-θρύπτω, — 1 stuk breken Γ 363, XEN. Ag. 2, 14, Ltr. — 2 de kracht breken van: doen verslappen PL. Lys. 210 e, XEN. — 3 *vand.* verwijfd, geaffecteerd-; geposeerd maken THEOCR. 6, 16; 15, 99; *en* — 4 pedant maken, uit het evenwicht brengen AESCH. Pr. 891, *vgl.* PL. Lys. 210 e, XEN. Mem. 1, 2, 24.
δια-θρώσσω door iets te voorschijn springen EMPED. 84, 5 D.
διαί = διά, AESCH. Ag. 448, 1485.
(vgl. κατά-, ύπαί).
δια-αιθριάζει, het wordt geheel helder XEN. An. 4, 4, 10.
δι-αιθρος, geheel helder PLUT.
δι-αιθύσσω, doorheen ruischen PIND. O. 7, 95, BACCH. fr. 20, 3.
δι-αιμος, 2, bloedig, bloederig HIPPOCR., EUR. Hec. 656, POL., PLUT.
διαίνω, — 1 bevochtigen X 495, EMPED. 73, 1 D. COM. — 2 bewenen AESCH. Pers. 1038, SOPH. Euryp. fr. 5, 35 D.; *med.* weenen AESCH. Pers. 258, *(v. *δι-φων < *δευ-ών, z. δέωω).*
δια-αίρεσις, ή, — 1 verdeling HDT. 7, 144, XEN., POL., PAP. — 2 *spec.*: diribitio, verdeling der stemmen: beslissing AESCH. Eum. 749. — 3 in-deeling PL. Phaedr. 266 b. — 4 onderscheiding PL. Prot. 358 a. — 5 onderscheid PL. Soph. 267 b, N. T. 1 Cor. 12, 4.
δια-αιρετικός, 3, *adv.* *ως*, — 1 de eigenschap

hebbend te ontbinden, te analyseeren PLUT. — 2 gevoelig voor log. onderscheidingen PL. Soph. 223 c.
δι-αίρετος, — 1 gescheiden, afgezonderd SOPH. Tr. 163, XEN. — 2 deelbaar HERACL. 50 D., ARISTOT. — 3 te analyseeren THUC. 1, 84, 6.
ΔΙ-ΑΙΠΕΩ(έ), uit elkaar nemen, — 1 **scheiden**, splitsen (Υ 280 *tnes.*), HDT. 1, 94, 119; PL. Phaedr. 253 e; openen PL. Critias 115 d. — 2 uit elkaar halen, -rukken THUC. 2, 75, 32, XEN. An. 5, 2, 21. — 3 **ver-**, **uitdeelen** N. T. 1 Cor. 12, 11; *med.* HES. Th. 112. — 4 *overdr.* een taak *enz.* verdeelen THUC. 5, 75, 28. — 5 afzonderen PIND. O. 10, 57, PL. Phil. 23 e, *ook med.* — 6 **ontbinden** PL. Phaedr. 78 c. — 7 *vand.* analyseeren, onderzoeken PL. Phaedr. 107 b, *en*; — 8 definiëren HDT. 7, 16, 3; bepalen PL. Prot. 339 a. — 9 een grenslijn aangeven: beslist verklaren HDT. 7, 47, ATT. — 10 *spec.* vóór en tegen, vaststellen: beslechten AESCH. Eum. 472, HDT. 4, 23, PL. Polit. 305 c. — 11 **onderscheiden** PL. Phaedr. 273 e. — 12 > vaststellen PL. Rep. 523 a.
δι-αίρω, — 1 weg-, optillen, opheffen XEN. Eq. 10, 3; *pass. refl.* ARISTOT.; *med.* βουτηγίαν, zijn stok PLUT. Lys. 15. — 2 openen DEM. 19, 112; *part. perf. pass.* διηρημένος verheven LUC. Hist. Conscr. 45. — 3 oppakken: opbreken POL. 24, 5. — 4 oversteken POL. 1, 37, 1.
δι-αισθάνομαι, duidelijk waarnemen, opmerken PL. Phaedr. 250 a, ARISTOT.
δι-αίσσω, doorstormen HDT. 4, 134.
δι-αίστώ, verdeelen SOPH. Tr. 881.
δι(-)αιτά, ή, *eig.* ver-deeling: — 1 leefgewoonte, leefregel PIND. P. 1, 93, HDT. 1, 157; 2, 36; THUC. 2, 16, 6, PL. Rep. 406 b, τής ειωθίας δ-ης, *vgl.* 407 c. = 2 *vand.* leeftocht, levensonderhoud (*vgl. victus*) PIND. O. 2, 71, SOPH. O. C. 751 (: 1), XEN. — 3 verblijf(plaats) HDT. 1, 35 THUC. 1, 135, 11, PL. Symp. 196 a, AR. Av. 413 (: 1). — 4 = *διαίρεσις* 2: (scheiden) rechterlijke beslissing (*eerstnaar διατάομαι?*) PL. Leg. 766 d, DEM. *(vgl. αίσω εν αίρωμαι; δ. < δι-αιτιά met dissimulatie van z-z. Voor de bet. vgl. nld. scheidsrechter en vgl. διαγέω 10. En zooals lat. digerere, digestio, was δ. ook (msch oorspr. spijsvertering, later) de verdeling van het eten, door den medicus voorgeschreven, bij uitbreiding: dagverdeling, leefwijze, vgl. δ. τής ζώης HDT. 1, 157. De overgang > verblijf is volkomen gelijk aan die van gewoonte ω wonen, woning en gr. ήθος verblijfplaats en gewoonte, z. d.)*
διαιτάω (*z. voorg.*), — 1 eet- en dagverdeling, leefregel geven HIPPOCR., PLUT. — 2 *med.* een bepaalde manier van leven hebben THUC. 2, 39, 27, PL. Gorg. 449 e. — 3 zich ophouden: leven HDT. 1, 120, THUC., PL. Phaedr. 61 e, SOPH. O. C. 769. — 4 *act.* regeren PIND. O. 9, 66. — 5 voltooiën PIND. P. 9, 68. — 6 *med.* scheidsrechter zijn, als zoodanig vonnissen ISAE. 2, 29, DEM.; *act.* THEOCR. 12, 34, HEROND. 2, 86, 91.
διαίτη-μα, τό, — 1 leefwijze THUC. 1, 6, 34, XEN. — 2 levensmiddelen XEN. Mem. 1, 6, 5.
διαιτήσι-μος, scheidsrechtelijk ISAE.
διαιτη-τήριον, τό, woonkamer XEN. Oec. 9, 4.
διαιτη-τής, ού, ό, scheidsrechter HDT. 5, 95, PL. Prot. 337 e, PAP.
διαιτητι-κός, v. h. dieet HIPPOCR.
διαιών-ιος, eeuwig PL. Tim. 39 e.
δια-ιωρέομαι, zweven door PL. Tim. 78 e.

διακῆς, gloeiend THEOPHR.

διακαθαίρω, — 1 geheel reinigen PL. Rep. 399 e, N. T. 3, 17. — 2 *obs.* AR. Eccl. 847. — 3 snoeien THEOPHR.

διακαθαρίζω, = *voorg.*, N. T. Mt. 3, 12.

διακάθαρσις, ἡ, — 1 reiniging PL. Leg. 735 d. — 2 snoeien THEOPHR.

διακάθιζομαι, ieder op zijn plaats zetten PLUT.

διακάθιζμαι, gelegerd zijn PLUT.

διακαθίζω, ieder een afzonderlijke plaats aanwijzen XEN. Oec. 6, 6.

διακαίω, verschroeien HDT. 2, 26, ARISTOT.; *overdr.* kwetsen PLUT. Otho 6.

διακαλέω, *med.* toeroepen SOPH. Ichn. 167 D.

διακαλοκαγαθίζομαι, in rechtschapenheid wedijveren, τιμνι DIOGEN.

διακαλύπτω, ont-hullen DEM., PLUT.

διακάνάζω (*vgl.* καναχή), omlaag klateren EUR. Cycl. 158.

διακαρᾶ-δοκέω, ten einde toe afwachten COM., PLUT.

διακαρτερέω, het uithouden (POL. τ; *meestal met part. of inf.*) HDT. 7, 107, XEN.

διακατ-ελέγχομαι, volkomen weerleggen, τιμνι N. T. Act. 18, 28.

διακατέχω, — 1 bedwingen POL. — 2 handhaven, voeren, ἐργάζην POL. — 3 bewonen POL. — 4 gaande houden, rekken DIOD.

διακατοχή, -οχος, bezit(ter) PAP.

διακαυλίζω, een stengel krijgen: omhoog schieten THEOPHR.

διακαυνιάζω, met een καυνός, steentje, kop of munt spelen AR. Pax 1081.

διακάω, — 1 door-branden: verschroeien (HDT. 2, 26 z. -καίω), ARISTOT. — 2 ophitsen, doen ontvlammen PLUT., LUC.

διακαέζω, door-splijten o 322.

διάκειμαι, διακίηται SAPPHO 23, 9 ALD., *later gevoeld als perf. pass. bij δια-τίθημι*, — 1 zich in een bepaalde toestand bevinden HDT. 1, 105, THUC. 7, 77, 13, PL. Gorg. 504 e, Symp. 215 e, XEN. Hell. 6, 5, 1, EUR. — 2 zich in een bepaalde geestelijke toestand, stemming, bevinden PL. Phaedr. 249 d, XEN. An. 2, 5, 27. — 3 het staat vast, is besloten HES. Sc. 20.

διακείρω, — 1 stuk snijden, ruineeren AR. Vesp. 1313. — 2 *overdr.* verwijderen, ἔπος © 8.

διακεκριμένος, *adv.*, bijzonder ARISTOT.

διακέλευ(σ)μα, τό, aansporing PL. Leg. 805 c.

διακελεύομαι, aanmoedigen, τιμνι HDT. 1, 36, THUC., PL. Phaed. 61 a, XEN. An. 3, 4, 45, *enz.*

διακελευσμός, ὁ, het aansporen THUC. 7, 71, 9.

δια(-)κενῆς, *adv.*, te vergeefs THUC. 4, 126, 4, AR. Vesp. 929, EUR.

διάκενος, 2, — 1 geheel leeg PL. Tim. 61 a. — 2 τὸ διάκενον, leege tusschenruimte: onbewaakte plaats THUC. 4, 135, 6. — 3 dun, mager PLUT. — 4 vergeefs PL. Leg. 820 e, PLUT.

διακερματίζω (in klein geld) wisselen AR. Vesp. 789.

διακερτομέω, honen DIO. CASS.

διακηρύσσομαι, onderhandelen THUC. 4, 38, 35.

διακηρύσσω, verkondigen PLUT. Arat. 10.

διακινεῖν (z. κινεῖν), heen en weer bewegen HIPPOCR., AR.

διακινδύνεω, — 1 zich in gevaar begeven PL. Ap. 32 c, πρό τιος XEN. Cyr. 8, 3, 4. — 2 het tegen iem d opnemen THUC. 1, 142, 6: in een slag 8, 27, 1. — 3 gevaar-, kans loopen PL. Prot. 313 a, DEM. — 4 het wagen THUC. 7, 1, 22. — 5 *p.p.p.* gevaarlijk ISOCR. 11, 22.

διακινέω, — 1 heen en weer bewegen, *pass. refl.* HDT. 3, 108. — 2 door elkaar gooien THUC. 5, 25, 6. — 3 opruien PLUT. C. Gr. 10. — 4 (*vgl.* *excutere*) uitschudden: onderzoeken AR. Nub. 477.

διακίνημα, τό, uitbuigen der beenderen HIPPOCR.

διακίχηρι, aan verschillende uitleenen DEM. 27, 11.

διακλάω, — 1 stuk breken E 216. — 2 verzwakken AR. Th. 163 (*door verwijfde dansen*), LUC.

διακλείω, — 1 afsluiten POL. — 2 afsnijden, τινά τιος POL., D. H.

διακλέπτω, — 1 heimelijk verbergen HDT. 1, 38, PLUT. — 2 doen ontsnappen THUC. 7, 85, 7, PLUT. — 3 verduisteren DEM. 17, 12. — 4 ontzenuwen LYS. 28, 3.

διακληρώ, — 1 verloten AESCH. Supp. 978, PL. — 2 iem d, τινα, laten loten XEN. Cyr. 6, 3, 36. — 3 *med.* loten THUC. 8, 30, 33.

διακλίνω, — 1 ontwijken POL., PLUT. — 2 *intr.* weggaan POL.

διακλύζω, — 1 doorgolven EUR. Iph. T. 107. — 2 uitspoelen ARISTOT.

διακναίω, *eig.* stukschaven: — 1 verteren, vernielen AESCH. Ag. 65, EUR. Cycl. 487, AR. Nub. 120, Pax 251 (: -κνήθω, Eq. 771). — 2 *overdr.* verteren, afmatten AESCH. Pr. 94, AR.

διακνίζω, verscheuren ARISTOT.

διακολακεύομαι, in vleiery wedijveren ISOCR. 12, 159.

διακολλάω, aan elkaar lijmen LUC.

διακολυμβάω, doorzwemmen POL.

διακομίδῃ, ἡ, overzetten THUC. 3, 76, 2.

διακομίζω, — 1 overzetten THUC. 3, 75, 33, POL.; *med.* naar zich zelf toe THUC. 1, 89, 17. — 2 *pass.* oversteken, overgaan THUC., PL. Leg. 905 b. — 3 *intr.* zich verplaatsen; *m. acc.* afleggen HDT. 1, 31 (*of sc.* τὴν μητέρα: doen afleggen). — 4 *spec.* een zieke door de crisis halen HIPPOCR.

διάκομμα, τό, wond, kwetsuur HIPPOCR.

διακομπέω, pralen PIND. fr. 157.

διακον-έω, *ion.* διακ., als *compos.* behandeld N. T. Mt. 25, 44, *eld.* διακ.; *eig.* dienaar zijn: — 1 bedienen, τιμνι AR. Av. 1324, PL., EUR. tot N. T. Mt. 4, 11; ook μέθω τιμνι (ANACR.) 30, 6. — 2 dienen SOPH. Ichn. 144 D, *alg.* tot N. R. Mt. 10, 45. — 3 τ, ver-richten, zorgen voor PL. Leg. 955 d; τιμνι N. T. Act. 6, 2. — 4 helpen, ook *med.* HDT. 4, 154 tot N. T. Mt. 25, 44, τιμνι; *pass. refl.* zichzelf helpen, dienen SOPH. Ph. 287.

διακον-ία, ἡ, — 1 bediening XEN. Oec. 7, 41, PLUT., N. T. Luc. 10, 40. — 2 dienst THUC. 1, 133, 5; PL. tot N. T. 1. Tim. 1, 12. — 3 hulp N. T. Act. 6, 1. — 4 *concr.* bedienenden POL.

διακον-ικός, 3, *adv.* ὡς, v. d. dienaar; geschikt te dienen AR. Pl. 1170, PL. Gorg. 517 d.

διακονίω, — 1 zich in het stof wentelen HIPPOCR. — 2 zich met stof inwrijven, *techn.*: v. d. worstelaars na het zalfen PLUT.

διακονός, ὁ, ἡ, — 1 dienaar HDT. 4, 71, AESCH. Pr. 942, THUC., PL. Gorg. 517 b tot N. T. Mt. 20, 26. — 2 bode SOPH. Ph. 497. — 3 helper N. T. Eph. 6, 21. — 4 diaken N. T. Phil. 1, 1. — 5 *adj.* of als *appos.* EPICH. 154, (*comp.*), PL.

(*verw.* m. ἐγκονέω, z. AR. Av. 1324 ἀκονίτι, lat. cōnāri; z. κέντρον? Hierin ἐγ-: ἐν, naast ἀ- < ση- samen, tegelijk > krachtig; δ. dus < δι(α)-ακονος, waarbij met de compositie-verlenging διακ-, vgl.

ἐπήβολος β 319: HESYCH. ἀβολῆσαι, ἀπαντῆσαι ἐν δι-ηνεκῆς).

δι-ακοντίζομαι, met speren strijden XEN. Cyr. 1, 4, 4, THEOPHR.

δια-κοπή, ἡ, gapende wond PLUT.

διά-κοπρος, 2, sterk bemest THEOPHR.

δια-κόπτω, — 1 dóótslaan THUC. 2, 4, 27, XEN. — 2 doorbréken, gelederen XEN. An. 1, 8, 10, Ltr. — 3 scheiden PLUT. — 4 stuk slaan: wonden PLUT.; spec. διακέκομαι τὸ στόμα mijn tanden steken door mijn wang MEN. Sam. 334. — 5 intr. zich er door slaan, doorbreken XEN.

δια-κορῆς, verzadigd, τινος PL. Leg. 810 e, PLUT. (τιν).

δια-κορρογέω, door gerommel (vgl. Pax 991) verschrikken AR. Nub. 387.

διά-κορος, 2, = -κορῆς, HDT. 3, 117, XEN.

διακόσιοι, ἰων. διηκ., 3, tweehonderd I 383 tot n. t. alg. — Sing. m. ἵππος, enz. THUC. 1, 62, 15.

διακοσιοστός, de tweehonderdste d. h.

δια-κοσμέω, — 1 ordenen: ordelijk opstellen B 476; πάντα διεκόμησε νοῦς ANAYAG. 12 D. — 2 regelen, inrichten HDT. 1, 100, THUC. 1, 20, 14, PL. Phaed. 98 b. — 3 med. opruimen χ 457.

δια-κόσμησις, ἡ, — 1 inrichting, samenstel PL. Symp. 209 a. — 2 schepping v. d. wereld HERACL. 65 D.

διά-κοσμος, ὁ, — 1 inrichting, orde PARM. 8, 60, EMPED. 22 D., ARISTOT. — 2 slagorde THUC. 4, 93, 23, PLUT.

δια-κουφίζω, intr. verminderen.

δι-ακούω, — 1 ten einde toe aanhooren PL. Parm. 126 c, XEN. — 2 als leerling de colleges volgen van PLUT. — 3 als rechter verhooren n. t. Act. 23, 35.

δια-κραδαίνω, uit elkaar werpen TIM. Pers. 25.

δια-κράζω, τινι (om het hardst), schreeuwen AR. Av. 306, Eq. 1403.

δια-κρατέω, intr. zich staande houden PLUT.

δια-κρηνάω, dor. -κρᾶν., vermengen THEOCR. 7, 154.

δι-ακριβο-λογέομαι, zeer nauwkeurig uiteenzetten PL. Soph. 245 e.

δι-ακριβόω, — 1 nauwkeurig vervaardigen, bewerken SIMON., PL. Leg. 965 a. — 2 precies kennen XEN. Cyr. 2, 1, 27. — 3 med. nauwkeurig uiteenzetten PL. Theat. 184 d.

δια-κριδόν, adv., beslist M 103, HDT. 4, 53 (< bijzonder).

δια-κρίνω, — 1 scheiden δ 174, ANAXAG. 12 D., tot n. t.; ook v. strijdenden H 397; pass. uiteengaan Υ 141, HDT. 7, 219, ook in het gevecht σ 149, v. echtscheiding INSCR. Leg. Gort. 2, 46. — 2 vand.: pass. zich verzoenen Γ 98. — 3 schiffen, van elkaar afzonderen B 475, HDT. 3, 39; 7, 156; ATT. — 4 afbakenen PIND. O. 10, 46. — 5 onderscheiden: in het oog doen vallen θ 195. — 6 onderscheiden PL. Phaed. 72 c tot n. t. Act. 15, 9. — 7 beslissen, met daden: in gevecht geraken HDT. 7, 206; med. vechten n. t.; met zich vechten, twijfelen n. t. Mt. 21, 21; in wedstrijd PIND. P. 9, 115. — 8 beslissen, (be)oordeelen PIND. O. 8, 24, HDT. 7, 54, PL. Prot. 315 c tot n. t. 1 Cor. 14, 29.

δι-ακρίος, op de hoogten, in de bergen wonend vgl. ARISTOT. A. II, 13, 4, als EN. AR. Vesp. 1223.

διά-κρίσις, ἡ, — 1 scheiding EMPED. 58 D. PL. Tim. 64 e. — 2 tusschenruimte XEN. Cyn. 4, 1. — 3 onderscheiding PL., n. t. Hebr. 5, 14. — 4 beslissing door het gevecht POL. — 5 beslissing over,

beoordeeling PL. Leg. 765 a, XEN., Ltr. — 6 onderzoek PAP. — 7 twijfel n. t. Rom. 14, 1.

δια-κριτικός, v. h. onderscheiden PL. Crat. 388 b, adv. — ὡς schiffend soort bij soort DEMOCR. 164 D.

διά-κρίτος, 2, uitstekend THEOCR.

δια-κροτέω, — 1 doorbreken EUR. Cycl. 180 obsc., PLUT. — 2 ontleden PL. Crat. 421 c.

διά-κρουσις, ἡ, — 1 het afweren PLUT. — 2 uitstel DEM.

δια-κρούω, — 1 door iets heen hameren THEOPHR. — 2 overal kloppen, of er een barst in zit LUC. — 3 vand. overdr. onderzoeken PL. Theat. 179 d:

.. εἴτε σαθρὸν φθέγγεται. — 4 er tusschen in slaan: tegenhouden, τινά τινος DEM. 24, 132; — Med.: in eigen zaak iets uiteen slaan, of ook: bedoeling en verwezenlijking uiteen slaan, scheiden: 5 zich van iemd afmaken, iemd met een kluitje in het riet sturen HDT. 7, 168. — 6 iemd ontwijken door uitvluchten DEM., PLUT. — 7 ontsnappen aan PLUT. s — 8 van de hand wijzen, δέησις PLUT.

διακτορος, rijkdom gevend, epith. v. Hermes Ω 339, HES. O. 68.

(: κτήρας bezitting, rijkdom, vgl. Ω 397, waar Hermes' zoon v. Πολύκτωρ is, en θ 335, waar hij δάτωρ ἕων heet. δια- is niet duideljk. Msch. halve omzetting met volksetym. < *δαῖ-κτορος; δαῖ- : τὸ *δά-φος met verdeelen, vgl. δαῖζω < δᾶφο- : δάτω- in δατέομαι, z. voor δαῖζω ξ 434 διεμοιρᾶτο δαῖζων; δ. zou dan als verdeeler van rijkdom het oudere zijn naast δάτωρ ἕων).

δια-κυβερνάω, versterkt κυβερνάω, PL. Phil. 28 d, PLUT.

δια-κυβεύω, — 1 dobbelen PLUT. — 2 overdr. spelen om iets, iets wagen PLUT.

δια-κυκάω, doorenmengen DEM. 18, 111.

δια-κυλίνδω, uit elkaar rollen ARISTOT.

δια-κύπτω, door iets heen kijken HDT. 3, 145, AR. Ecl. 930.

δια-κωδωνίζω, onderzoeken DEM.

δια-κώλυμα, τό, hindernis PL. Tim. 76 d.

δια-κώλυσις, ἡ, verhindering PL. Rep. 469 e.

δια-κωλύτης, ὁ, die verhindert HDT. 6, 56, PL. Phaedr. 239 e.

δια-κωλύτικός, hinderlijk PL. Polit. 280 d. ARISTOT.

δια-κωλύω, verhinderen THUC., SOPH. O. C. 1771, PL. Ap. 31 c, τινος Euthyd. 304 c, n. t. Mt. 3, 14

δια-κωμωδέω, bespotten PL. Gorg. 462 e.

δι-ακωχή, = ἀν-ακωχή (: ἔχω), — 1 stilstand, vermindering THUC. 3, 87, 17. — 2 wapenstilstand DIO.

δια-λαγχάνω, — 1 in loten verdeelen, verloten HDT. 4, 68, PL., XEN. — 2 verscheuren AESCH. Sept. 816, EUR.

δια-λακέω, barsten AR. Nub. 410.

δια-λακτίζω, vertrappen THEOCR. 24, 25.

δια-λαλέω, — 1 (met) iemd (be)praten EUR. Cycl. 175, POL., n. t. Luc. 6, 11. — 2 (een gerucht) verspreiden n. t. Luc. 1, 65.

δια-λαμβάνω, uiteen nemen: — 1 scheiden, splitsen HDT. 1, 202; 3, 117; XEN., ISOCR. 4, 16. — 2 verdeelen PL. Polit. 147 e, XEN. Mem. 3, 10, 13. — 3 in tweeën deelen: onderbreken PL. Prot. 346 e, PROD.; afsnijden, omsingelen, POL. — 4 voor het oog verdeelen: bont versieren PL. Phaed. 110 b; afpalen, afzetten DEM. 18, 154. — 5 ieder zijn deel meenemen LYS. 12, 7, DEM. — 6 in het midden vast grijpen PLUT. — 7 pakken HDT. 1, 114, AR. Eq. 262, PL. Phaed. 81 c. — 8 met het verstand

aangrijpen, trachten te doorgronden PL. Tim. 26 d, EUR., POL. (> overwegen).

δια-λαμπρύνω, verheerlijken PLUT.

δια-λάμπω, — 1 doorbreken, v. h. *licht* AR. Pl. 744, PLUT. — 2 uitstralen ISOCR. — 3 zich onderscheiden PLUT. — 4 v. *geluid*: overstemmen ARISTOT.

διά-λαμψις, ή, opvatting ISOCR., G. D. 311, 27

δια-λανθάνω, geheel verborgen zijn THUC. 8, 74, 26; *τινα* PL. Euthyd. 278 a.

δι-αλήγης, — 1 smart aanbrengend AESCH. Ch. 68. — 2 smart hebbend PLUT.

δια-λέγω, — 1 uitlezen HDT. 8, 107. — 2 schiften PL. Leg. 735 b, DEM.; onderzoeken PAP. — 3 **διαλέγομαι**, *διαλέξομαι en διαλεχθήσομαι*, aor. *διελέχθην* (*διελεξάμην* HOM., *διελέγην* ARISTOT.), *pf. διείλεγμα*, uiteen-, naar twee kanten: een gesprek voeren, *A met B. Reeds* HOM. *τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θύμος* Λ 407 *eld.*: *de oude voorstelling v. d. mensch niet in ,maar met zich zelf sprekend* HDT. 3, 50, 51; ATT. *tot* (N. T.). — 4 redetwisten, „dialektisch” disputeeren PL. Ap. 33 a, *eld.* *zeer vaak*, *alg.* *tot* N. T. Mc. 9, 34. — 5 spreken HDT. 1, 142. — 6 in (huwelijks)-gemeenschap leven AR. Pl. 1082.

δια-λειμμα, τό, — 1 tusschenruimte PL. Tim. 59 c, PLUT. — 2 leemte, tusschentijd POL.

δια-λείπω, naartwee kanten ∞ er tusschen in + laten: 1 er tusschen (open) laten HDT. 7, 40; 41, v. *ruimte*. — 2 v. *tijd tusschen twee punten*: sinds een bepaald oogenblik laten verlopen HDT. 3, 157, PL. Phaed. 117 e. — 3 = met een bepaalde handeling, die men verrichtte, ophouden, *c. part.*, *meest neg.* = onophoudelijk XEN. Ap. 16 *tot* N. T. Luc. 7, 45; *euph.* sterven INSCR. — **Intr.** 4 er tusschen in gelaten worden: tusschen in liggen; τὸ διαλείπον, tusschenruimte XEN. An. 4, 8, 13; διαλείπόντων τριῶν ἐτῶν, na verloop van 3 jaar THUC. 1, 112, 21. — 5 *oorspr.* = 1 tusschen zich in laten, *met acc. afh.* *van διαλείπω die later als acc. v. ruimte opgevat aan δ. de bet. gaf van*: op een afstand gelegen zijn, *z.* XEN. An. 4, 7, 6 πίτυες διαλείπουσαι, op een zekeren afstand van elkaar.

δι-αλείφω, doorstrijken PLUT. Arat. 13.

δια-λείχω, uitlikken AR. Vesp. 904.

δια-λεκτικός, 3, *adv.* ὤς, — 1 geoefend in het disputeeren v.-socr., PL. Crat. 398 d. — 2 ή δ-ή, *sc. τέχνη*, dialectica PL. Phaedr. 276 e; (Ltr. logica).

διά-λεκτος, ή, — 1 gesprek PL. Symp. 203 a. — 2 (omgangs)taal PL. Theat. 146 b, DEM., ARISTOT. — 3 bepaalde taal PLUT., N. T. Act. 1, 29; 22, 2. — 4 strektaal, dialect PLUT.

διάλεξις, ή, — 1 wetenschappelijk gesprek PLUT. — 2 slagvaardigheid AR. Nub. 317. — 3 dialect DIO.

δια-λεπτο-λογέομαι, spitsvondig redeneeren AR. Nub. 1497.

δια-λεπτύνω, zeer dun maken HIPPOCR.

διά-λευκος, 2, met wit vermengd ARISTOT., PLUT.

διά-ληψις, ή, — 1 tusschenruimte ARISTOT. — 2 het verwijderd zijn: afstand POL. — 3 afstand, lengte DIO. — 4 opvatting POL. — 5 besluit POL.

δια-λιανασθη — *λειάνασθαι*, „vereffenen”, v. *rekeningen* INSCR. *boeot.* G. D. 488, 157.

διά-λιθος, met edelsteenen bezet MEN. Epitr. 169.

δια-λιμπάνω = **διαλείπω** 3, N. T. Act. 8, 24.

δι-αλλάγῃς, ή, — 1 omwisseling, verandering DIO. — 2 uitwisseling, (handels)verkeer EUR. Supp. 209. — 3 verzoening HDT. 1, 22, PL. Symp. 213 d, XEN., MEN. Epitr. 569. — 4 vredesverdrag, verbond AR. Av. 1532, PL.

δι-άλλαγμα, τό, — 1 ruiling EUR. — 2 onderscheid D. H.

δι-αλλακτήρ, ἥρος, ὅ, AESCH. Sept. 908, D. H., *en*: **δι-αλλακτήρ, οὔ, ὅ**, — 1 vredestichter THUC. 4, 60, 36, EUR. — 2 scheidsrechter DEM.; -ικός, verzoeningsgezind D. H.

δι-άλλαξις, ή, scheiding EMPED. 8, 3 D.

δι-άλλάσσω, — 1 (ver)ruilen PL. Rep. 371 d *ἀντί τινος*, EUR. Alc. 14. — 2 verwisselen EMPED. 35, 15 D.: *nieuwe . . . aanstellen* XEN. Hell. 1, 6, 4, PLUT. — 3 uitwisselen: verzoenen PL. Symp. 213 d, AR. Lys. 1391, EUR. — 4 *med.* onder elkaar uitwisselen PIND. O. 11, 21, HDT. 9, 47. — 5 *overdr.* zich verzoenen met elkaar, *τινι* PL. Prot. 346 b *tot* N. T. Mt. 5, 24. — **intr.** 6 verschillen, *τινι* HDT. 7, 70, THUC. 3, 10, 25, Ltr. =: — 7 *pass.* verschillen THUC. 3, 82, 26. — 8 *intr.* veranderen EMPED. 17, 12 D.

δι-άλλομαι, overspringen XEN. Eq. 8, 8, PLUT.

δια-λογή, ή, sorteering ARISTOT., PAP.

δια-λογίζομαι, — 1 uit-, afrekenen DEM., PAP. — 2 bespreken, overwegen DEMOCR. 112 D., PL. Phil. 58 d, MEN. Epitr. 36, 347, N. T. Mt. 16, 7. — 3 *spec.* filosofeeren XEN. Mem. 3, 5, 1. — 4 disputeeren N. T. Mc. 8, 16.

δια-λογισμός, ὅ, — 1 afrekening DEM., PAP. — 2 overweging PL. Ax. 367 a, N. T. Luc. 2, 35. — 3 onderhoud PLUT. — 4 twijfel N. T. Luc. 24, 38.

δι-άλογος, ὅ, — 1 gesprek PL. Prot. 335 d. — 2 afrekening PAP.

δια-λοιδορέομαι, aor. *pass.*, heftig uitschelden, *τινι* HDT. 2, 121, 4, DEM.

δια-λύαινομαι, — 1 smadelijk behandelen HDT. 9, 112 (*pass.*) — 2 *tes chande* maken AR. Ran. 59, ISOCR. — 3 bederven: vervalschen AR. Th. 348, PLUT.

δια-λύπέω, zeer bedroeven PLUT.

διά-λύσις, ή, — 1 het afbreken, γεφύρας THUC. 1, 137, 80. — 2 ontbinding, scheiding DEMOCR. 297 D., PL. Gorg. 524 b, Phaed. 88 b. — 3 uiteengaan, v. *vergadering* enz. HDT. 3, 104, PL. Leg. 758 d, PLUT. — 4 echtscheiding PLUT. — 5 delging = betaling, v. *schuld*, *dank* PL. — 6 opheffing v. d. oorlogstoestand THUC. 4, 19, 34, PLUT. — 7 verzoening, bijleggen (*vgl. lat. solvere en *pācare: fr. payer*), DEM., PAP.

δια-λύτης, ου, ὅ, hij, die ontbindt THUC. 3, 82, 11.

δια-λύτικός, geschikt om te ontbinden HIPPOCR., PL. Polit. 281 a.

δι-ά-λύτος, — 1 te ontbinden PL. Phaed. 80 b. — 2 verwoest PLUT.

δια-λύτρωσις, ή, uitwisseling, αἰχμαλώτων POL.

δια-λύω, in twee-, verschillende richtingen los maken: — 1 oplossen, *in zijn oorspronkelijke deelen* PL. Tim. 58 e, 68 d; *euphem.*: *pass.* sterven XEN. Cyr. 8, 7, 3; los maken (v. *banden*) > ontzenuwen, weerleggen: διαβολή THUC. 1, 131, 19, PL., ISOCR. — 2 scheiden HDT. 8, 11. — 3 vechten: scheiden: den strijd eindigen, bijleggen THUC. 4, 19, 6. — 4 > verzoenen DEM. 21, 122, PAP. *med.* de eigen zaak (= zich) verzoenen met, *πρός τινα* DEM., PAP. — 5 *ook*: de oorspronkelijke eenheid verbreken, vernietigen, PL. Rep. 609 c > opheffen, opzeggen, *vaak med.* HDT. 4, 154 *ξενίη*, THUC. 5, 1, 14, Ltr. — 6 *vand.* een schuldverhouding verbreken: een schuld enz. betalen HDT. 5, 30, DEM. — 7 een spanning opheffen, AR. Pax 85. — 8 in verschillende richtingen los maken, uiteen laten gaan THUC. 2,

- 12, 14, PL. Lys. 223 b, Ltr.; *pass.* uiteen-gaan HDT. 3, 73 THUC. 2, 12, 26, PL. Gorg. 524 b, N. T. Act. 5, 36.
- δι-αλιριτώ**, geheel met meel vullen AR. Nub. 669.
- δια-λωβάομαι**, vernielen, bederven POL., PLUT.
- δια-μαγύω**, mooi tooveren LUC. Amor. 41.
- δι-ἀμᾶθύνω**, vernietigen AESCH. Ag. 824.
- δια-μαλάσσω**, door en door weeken LUC.
- δια-μαντεύομαι**, — 1 door een orakel bepalen PL. Leg. 696 a. — 2 het orakel raadplegen D. H., PLUT. — 3 profeteeren (PL.) Sis. 398 b.
- δι-αμαρτύνω**, — 1 missen, niet bereiken, τινος THUC. 2, 78, 21, DEM. — 2 *overdr.* (v. h. *schieten*) niet raken, onjuist inzien, zich vergissen ten opzichte van, τινος PL. Phaedr. 257 d, MEN. Epitir. 307.
- δι-αμάρτημα**, τό, fout ARISTOT.
- δι-αμαρτία**, ἡ, — 1 niet krijgen LUC. — 2 zich vergissen THUC. 4, 89, 17.
- δια-μαρτύρω**, als getuige à charge of à décharge optreden, LYS. 23, 13, ISAE. 3, 35, DEM.
- δια-μαρτυρία**, ἡ, eig. tusscheningetuienis, *spec.* tengunste v. aanklager of beklaagde, dat de tegen de aanklacht gemaakte bezwaren of dat de aanklacht zelf in strijd met de wet waren (was), IASE. 3, 5, DEM. 44, 1.
- δια-μαρτύρομαι**, — 1 in eigen zaak iemd als getuige aan roepen, τινα DEM. — 2 getuigen, verzekeren PL. Phaedr. 100 e, N. T. Act. 20, 24. — 3 bezweren, smeeken XEN., POL., N. T. Luc. 16, 28.
- δια-μάσσομαι**, stuk bijten COM., ARISTOT.
- δια-μάσσω**, *att.* ττω, — 1 dóórknedden AR. Eq. 1105. — 2 *overdr.* λόγον AR. Av. 463.
- δια-μαστίζω**, geeselen PL. Gorg. 524 e.
- δια-μαστροπεύω**, koppelen versjacheren, ἡγεμονίαν PLUT. Caes. 14.
- δια-μάχη**, ἡ, kamp PL. Leg. 633 d, PLUT.
- δια-μάχομαι**, — 1 het uitvechten, τινι HDT. 4, 11, PL. Theaet. 178 e, AR. Pl. 448, XEN. An. 5, 6, 25. — 2 ergens voor vechten, zich inspannen, voor een *positief* doel PL. Prot. 325 c, *eld.*; voor een *negatief* doel: zich verzetten, weigeren THUC., 3, 40, 4, XEN. An. 5, 8, 23. — 3 *overdr.* (geestelijk) staande houden, beweren PL. Phaedr. 106 c. — 4 disputeeren N. T. Act. 23, 9.
- δι-ᾠμάω**, — 1 *eig.* doormaaïen, doorsnijden Γ 359. — 2 openrijten EUR. Ba. 709. — 3 openkrabben, v. d. grond enz. THUC. 4, 26, 25, POL.
- δι-αμβοάω**, luid roepen AESCH. Pers. 637.
- δια-μεθίζημι**, laten schieten EUR. Ba. 635.
- δι-αμείβω**, — 1 verwisselen, inruilen SOL., Parm. 8, 41 D. PL. Polit. 289 e; *med.* PL. Symp. 219 a. — 2 *overdr.* iets bereiken in plaats van of na iets anders PL. Tim. 57 c; *med.* van plaats veranderen EUR. Iph. T. 398. — 3 *vand.* doortrekken, langs reizen, τι AESCH. Supp. 543 en — 4 afleggen AESCH. Pr. 285. — 5 van gezindheid veranderen HDT. 9, 108. — 6 vergelden (< 1) DIO. CASS., Ltr.
- δια-μειδιάω**, toelachen PL. Tim. 21 c, PLUT. Otho 1.
- δια-μειρακιδέομαι**, vlegelachtig tegen iemd, τινι zijn PLUT.
- δια-μελαίνω**, — 1 geheel zwart maken PLUT. Flam. 4. — 2 geheel zwart zijn PLUT.
- δια-μελετάω**, beoefenen PL. Parm. 126 c.
- δια-μελίζομαι**, om strijd zingen PLUT.
- δια-μελίζω**, verscheuren PLUT., DIOD.; -ισμός, ὁ, vernieling PLUT.
- δια-μέλλω**, voortdurend talmen THUC. 5, 92, 28.
- δια-μέλλω**, altijd van plan zijn = steeds uitstellen THUC. 1, 71, 2, LUC.
- δια-μέμφομαι**, streng afkeuren THUC. 8, 89, 24, ISOOCR.
- δια-μένω**, — 1 voortdurend blijven: het uithouden, ἐν ἔξει PL. Prot. 344 b, XEN., TOL. N. T. Luc. 22, 28. — 2 *m. part.*: voortdurend . . . DEM. — 3 bestaan, in leven zijn XEN. Cyr. 8, 1, 8, PLUT. — 4 blijven, κωφός N. T. Luc. 1, 22.
- δια-μερίζω**, — 1 verdeelen PL. Phil. 15 e, N. T. Mc. 15, 24, LUC. 22, 17, *med.* Mt. 27, 35. — 2 *pass.* oneinig zijn N. T. Luc. 11, 17.
- δια-μερισμός**, ὁ, — 1 verdeling PL. Leg. 771 d. — 2 verdeeldheid N. T. Luc. 12, 51.
- δια-μετρέω**, — 1 afmeten Γ 315, HDT. 1, 66 *med.* DEM., POL. — 2 toemeten, verdeelen XEN. An. 7, 1, 40, DEM. 34, 39; *med.* het rantsoen ontvangen DEM.
- δια-μετροητός**, 2, afgemeten Γ 344.
- διά-μετρος**, ἡ, *nl.* γραμμή, — 1 *eig.* middellijn PL. Men. 85 b; diagonaal ARISTOT.; κατὰ διάμετρον POL. en ἐκ διαμέτρου LUC. diametraal tegenover-(-gesteld); κατὰ δ. κινεῖσθαι, van den gang van die viervoetige dieren, die steeds diametraal tegenover elkaar staande pooten bewegen ARISTOT. — 2 een meetkunstig werktuig AR. Ran. 801.
- διά-μετρον**, τό, soldij PLUT. Dem. 40.
- δια-μηρίζω**, verkrachten, beslapen AR. Av. 669, 706, 1254.
- δια-μηχανάομαι**, verzinnen, vervaardigen PL. Symp. 179 d, AR. Eq. 917.
- δια-μικρολογέομαι**, peuterig zijn PLUT.
- δι-αμιλλάομαι**, *aor. pass.*, wedijveren, τινι PL. Rep. 563 a.
- δια-μιμνήσκω**, *pf.* διαμνήμημι, steeds in gedachte hebben XEN. Mem. 1, 4, 13, D. H.
- δια-μινύρομαι**, kweelen AR. Th. 100.
- δια-μίσσω**, zeer haten ARISTOT., PLUT.
- δια-μίσθωσις**, ἡ, verpachting PAP.; = -τικόν, τό, PAP.
- δια-μιστούλλω**, in stukken snijden HDT., 1, 132.
- δι-αμμος**, 2, zeer zandig POL.
- δια-μνημονεύω**, — 1 in het geheugen terug roepen, τί τινι PL. Epin. 976 c. — 2 melding, gewag van iets, τι, maken ANTIPH. 5, 54, LYS. 23, 16, PL. Leg. 772 e, XEN., Ltr. — 3 gedachtig zijn HDT. 3, 3, PL. Symp. 180 c, XEN. Mem. 1, 3, 1.
- δια-μοιράω**, — 1 „verdeelen”: verscheuren EUR. Hipp. 1376, Hee. 1077. — 2 in porties verdeelen, *med.* ξ 434.
- δια-μονή**, ἡ, duurzaamheid THEOPHR., PLUT.
- δια-μονομαχέω**, een tweegevecht hebben PLUT.
- διά-μορφος**, in verschillende vorm EMPED. 21, 7 D.
- δια-μορφώω**, vormen PLUT.
- δι-αμ-πάξ** (πήγνυμι), door en door, geheel en al AESCH. Pr. 65, EUR. Ba. 993, XEN. Hell. 7, 4, 23.
- δι-αμ-περής** (παίρω), met *thesis* Λ 377 *eld.*, — 1 door en door borend ε 480, PL. Phaedr. 111 e, AESCH. Ch. 380, XEN.; c. *gen.* M 429, SOPH. Ph. 791. — 2 dóórløopend, niet onderbroken x 88, EMPED. 17, 6 D. — 3 > zonder uitzondering allen H 171. — 4 heelemaal, volkomen χ 190.
- δια-μυδάλεος**, vochtig AESCH. Pers. 539.
- δια-μυδάω**, door vocht bederven HIPPOCR.
- δια-μυθο-λογέω**, — 1 verspreiden, in omloop brengen AESCH. Pr. 889. — 2 een gesprek voeren PL. Phaedr. 70 b.
- δια-μυλλάω**, den neus optrekken AR. Vesp. 1315.
- δι-αμφίδιος** (ἀμφις), verschillend AESCH. Pr. 555.
- δι-αμφισβητέω**, — 1 het oneens zijn DEM. 18,

- 185, ARISTOT., Ltr. — 2 (be)twijfelen DEM., ARISTOT. — 3 strijden, τινι, om iets PLUT.
- δι-αμφισβήτησις, ἡ**, twijfel PLUT.
- δι-αναγιγνώσκω**, doorlezen ISOCR. 12, 201, POL.
- δι-αναγκάζω**, — 1 dwingen PL. Phil. 14 e. — 2 een lid zetten HIPPOCR.; — **-ασμός, ὁ**, HIPPOCR.
- δι-ανάλισκω**, geheel opmaken DIO.
- δι-ανάπαυσις, ἡ**, tusschenruimte ARISTOT.
- δι-αναπαύω**, — 1 een oogenblik doen rusten PL. Polit. 257 c, POL. — 2 *med.* pauzeeren HIPPOCR., PL. Symp. 191 c.
- δι-αναπηδάω**, wed. strijden met den jockeysprong XEN. Cyr. 1, 4, 4.
- δι-αναρκάω**, in winterslaap verstijfd zijn THEOPHR.
- δι-ανάστασις, ἡ**, opbreken HIPPOCR., POL.
- δι-αναυμαχέω**, een beslissenden zeeslag leveren HDT. 5, 86, THUC. 8, 79, 21, ISOCR.
- δι-ανάω**, doorstromen THEOPHR., PLUT.
- δι-άνδιχα, adv.**, in tweeën, *d. i.*: — 1 *overdr.* in tweestrijd A 189. — 2 in tweeën gedeeld: *d. w. z.* het ééne wel, het andere niet I 37. — 3 in twee stukken AP. RH. 2, 1109. — 4 > naar twee kanten EUR. Herc. 1029.
- δι-ἀνεκής, z. διηλεκής.**
- δι-ἀνέμησις, ἡ**, verdeling PLUT.
- δι-ἀνεμητικός, 3**, — 1 toedeelend PL. Tim. 55 a, ARISTOT. — 2 deelbaar PLUT.
- δι-ἀνεμόμαι**, doorwaaid worden LUC. Imag. 7.
- δι-ἀνέμω**, — 1 verdeelen HDT. 3, 39, PL. Gorg. 464 c, *and.* — 2 ver., uitdeelen PL. Polit. 301 d; *med.* HDT. 8, 123, PL. Gorg. 523 a. — 3 besturen PIND. P. 4, 261. — 4 verspreiden N. T. Act. 4, 17.
- δι-ἀνεύω**, — 1 toewenken COM., LUC., N. T. Luc. 1, 22. — 2 ontwijken POL.
- δι-ἀνέω**, — 1 doorzwemmen HDT. 8, 89. — 2 doorworstelen, πλήθος νόμων PL. Parm. 137 a, Phaedr. 264 a.
- δι-ἀνέμα, τό**, draad PL. Polit. 309 b.
- δι-ἀνηστεύω**, vasten HIPPOCR.
- δι-ἀνήχομαι**, — 1 = **διανέω**, ERINNA 2 ALD. *v. gehuid*, PLUT., LUC. — 2 ontkomen PLUT.
- δι-ἀνήθης**, — 1 met twee bloesems THEOPHR. — 2 vol bloesem NIC. Th. 534.
- δι-ἀνήθιζω**, — 1 met bloemen borduren PLUT. — 2 tooien LUC. Bis Acc. 16.
- δι-ἀνίζω**, afwasschen COM.
- δι-ἀνίσσονται**, doorgaan PIND. P. 12, 25, NIC.
- δι-ἀνίστημι**, — 1 oprichten D. H.; *ook overdr.* opbeuren D. H. — *pass. refl.*: 2 opstaan, -springen POL., LUC. — 3 opstaan en zich verwijderen, losmaken van THUC. 4, 128, 23.
- δι-ἀνιψις, ἡ**, het afwasschen HIPPOCR.
- δι-ἀνοέομαι**, *aor. pass., eig.* doordenken bij zich zelf: — 1 overleggen. — *vand.* 2 *result.* besluiten, van plan zijn HDT. 2, 121, 4, PL. Symp. 207 c, THUC., XEN. *en* — 3 concludereen: meenen, gelooven, overtuigd zijn PL. Prot. 312 a. — 4 > *praedic.* voor iets houden, *met acc. c. inf.*, *gen. absol.* POL. Rep. 327 *i. f.* — 5 gezind zijn PL. Rep. 343 b.
- δι-ἀνόημα, τό**, — 1 gedachte, meening PL. Symp. 210 d *tot* N. T. Luc. 11, 17. — 2 plan, besluit PL. Prot. 348 d.
- δι-ἀνόησις, ἡ**, — 1 denkvermogen PL. Polit. 306 e. — 2 gedachte, meening PL. Tim. 90 d.
- δι-ἀνοητικός**, — 1 van het denken, -denkvermogen PL. Tim. 89 a, ARISTOT. — 2 rijk aan gedachten ARISTOT.
- δι-ἀνοητός**, doordenkbaar ARISTOT.
- δι-ἀνοϊά (δι-ἀνοέομαι), ἡ**, — 1 het door-, nadenken > verstand PL. Phaedr. 79 a, N. T. Eph. 4, 1. — 2 het denken als functie: geest PL. Soph. 263 e. — 3 wijze van denken: gezindheid AESCH. Sept. 831, N. T. Luc. 1, 51, *als resultaat.* — 4 zuiver: gedachten PL. Phaedr. 63 c; Phaedr. 228 d: gedachtegang. — 5 met den wil gecombineerd: besluit, bedoeling; plan PL. Ap. 41 d. — 6 in een woord belichaamd: beteekenis, zin PL. Crat. 418 a, LYS. 10, 7, ARISTOT.
- δι-ἀνοίγω**, — 1 openen PL. Lys. 210 a, LUC., N. T. Mc. 7, 34. — 2 uitleggen N. T. Luc. 24, 32.
- δι-ἀνομήσις, ὁ**, verdeeler PLUT.
- δι-ἀνομή, ἡ**, — 1 verdeling PL. Tim. 73 c. — 2 besturing PLUT.
- δι-ἀνομοθέτω**, — 1 (wetten) geven: bepalen PL. Leg. 628 a, *ook med.* — 2 een wet doorzetten, perferre DIO.
- δι-ἀνοσέω**, ziek liggen HIPPOCR.
- δι-ἀνταίος**, — 1 diep doordringend AESCH. Sept. 895, EUR. — 2 doortastend, ingrijpend AESCH. Eum. 334.
- δι-ἀντικός, 3**, vochtig ARISTOT.
- δι-ἀντα, adv.** recht doorheen EMPED. 84, 9 D.
- δι-ἀντλέω, overdr.**, uithouden PIND. P. 4, 294, PL. Menex. 241 e, PLUT.
- δι-ἀνυκτερεύω**, den nacht doorbrengen XEN. Hell. 5, 4, 3, LUC., N. T. Luc. 6, 12.
- δι-ἀνυσμα, τό**, volbrachte reis POL.
- δι-ἀνύω, εν-ἀνύτω, f. ὄσω**, — 1 ten einde brengen ρ 517, SOPH. Ichn. 64 D *tot* N. T. Act. 21, 7. — 2 afleggen, ὄδον HYMN. 380, HES. O. 635, XEN., EUR. El. 825. — 3 doortrekken, τινι POL. — 4 *abs.* komen naar, bereiken EUR. Or. 1663, POL.
- δι-ἀξάινω**, krauwen, krabben AR. Lys. 578, *vgl.* Ach. 320.
- δι-ἀξίφιζομαι**, op de sabel vechten AR. Eq. 781.
- δι-ἀξίφισμός, ὁ**, het sabelvechten PLUT.
- δι-ἀξυσμα, τό**, het afgeknipte CHRYSIPP.
- δι-ἀξύω**, glad wrijven ARISTOT.
- δι-ἀπαγκρατιάζω**, tegen iemand meedingen in het παγκράτιον PLUT.
- δι-ἀπαιδ-αγωγέω**, — 1 (op)leiden, besturen PL. Tim. 89 d, PLUT. — 2 bezighouden, amuseeren PLUT. — 3 (den tijd) korten PLUT.
- δι-ἀπαιδεύομαι**, een volledige opleiding in iets, τινι, krijgen XEN. Cyr. 1, 2, 15.
- δι-ἀπαίζω**, — 1 doorspelen PL. Leg. 769 a. — 2 bespotten PLUT.
- δι-ἀπαλαίω**, — 1 worstelen AR. Eq. 573. — 2 vechten PLUT.
- δι-ἀπαλεύω**, in het verderf lokken? TIMOTH. Pers. 64.
- δι-ἀπάλη, ἡ**, worstelwedstrijd PLUT.
- δι-ἀπάλλω**, — 1 door elkaar schudden AESCH., ARISTOT. — 2 door het lot toedeelen AESCH. Sept. 731.
- δι-ἀπάλλω**, verbrijzelen EUR. Ph. 1159.
- δι-ἀπαν-νοχίζω**, den geheelen nacht wakend doorbrengen PLUT.
- δι-ἀπαπταίνω**, rondgluren PLUT. Fab. 11.
- δι-ἀπαρ-τριβή, ἡ**, getwist N. T. 1 Tim. 6, 5.
- δι-ἀπαρθενεύω**, verkrachten HDT. 4, 168, COM., PLUT.
- δι-ἀπασμα, τό**, poeder THEOPHR., LUC.
- δι-ἀπασσαλεύω, att. -παττ.**, vastspijkeren HDT. 7, *33 (kruisigen), AR. Eq. 371, PLUT. Artax. 17.
- δι-ἀπάσσω, att. -ττω, f. ἄσω**, — 1 tusschen iets

strooien, bestrooien HDT. 6, 125, COM. — 2 bespikkelen ARISTOT.
δι-απατάω, = **ἀπ.**, PL. Leg. 738 e, ARISTOT.
δια-πατέω, door iets heen trappen POL.
διά-παυμα, τό, verpoozing PL. Leg. 824 a.
δια-παύω, even doen rusten XEN. Hipp. 7, 18; *pass.* geheel ophouden PL. Tim. 78 e, XEN. Hell. 4, 4, 14.
δι-απειλέω, ook *med.*, hevig bedreigen HDT. 7, 15, AESCHIN. 1, 43, POL.
δια-πεινάω, om het hardst honger lijden AR. Ach. 751, *woordspel met διαπίνω*.
διά-πειρά, ἤ, proef PIND. O. 4, 16, HDT. 1, 47, DEM.
δια-πειράομαι, *aor. pass.*, — 1 op de proef stellen, *τινος*; beproeven HDT. 3, 14, THUC. 6, 91, 19; *act.* PLUT. — 2 het tegen iemd, THUC., opnemen HDT. 5, 109.
δια-πείρω, doorboren *in tmesi* EUR. Ph. 26, PLUT.
διά-πεισμα, τό, toegift bij een gebrekkige betaling PAP.
δια-πέμπω, — 1 rondzenden HDT. 6, 48, THUC. 8, 64, 22, XEN. — 2 toezenden AR. Pl. 398, THUC. 4, 123, 34, POL.; *med.* PLUT. — 3 onderhandelen POL., PLUT.
δια-πενθέω, doorrouwen *v. tijd* PLUT. Poplic. 23.
δια-περαίω, — 1 voltooien EUR. Andr. 333, PL. Gorg. 510 a; ook *med.* PL. Phaedr. 263 e. — 2 volledig vertellen PL. Phil. 52 b, EUR. Andr. 1056.
δια-περαιώω, — 1 overzetten PLUT.; *pass.* overvaren HDT. 2, 124, THUC. 8, 32, 1; *med.* PL. AX. 370 b. — 2 te voorschijn halen, trekken SOPH. Ai. 730.
δια-περάω, — 1 oversteken, doortrekken AR. Av. 1264, EUR. Iph. T. 395, ISOCR., N. T. M. 9, 1, Act. 21, 2. — 2 *overdr.* βίον, zijn leven doorbrengen XEN. Oec. 11, 7. — 3 doorstaan, EUR. Herc. 830. — 4 *tr.* overzetten LUC.
δια-πέρθω, *f. σω*, geheel verwoesten A 367, γ 130, THEOCR. 22, 217; *pass.* ο 384.
δια-περονάω, doorboren DIOD.
δι-απέρχομαι, deserteeren DEM.
δια-πεσσεύω, *att. -πεττ.*, bij het hazard (zijn kans) wagen LUC.
δια-πέσσω, *vgl. concoque*, verteren ARISTOT.
δια-πετάννυμι, uiteenspreiden AR. Lys. 732, ARISTOT.
δια-πετής, uitgespreid HIPPOCR.
δια-πέτομαι, *aor. -επτάμην* HOM. *eld.*, — 1 door ... heenvliegen O 83, α 320, AR. Av. 1217, EUR. Supp. 860. — 2 vervliegen PL. Phaed. 70 a.
δια-πεύθομαι, te weten komen AESCH. Ag. 807.
διά-πέψις; ἤ, vertering HIPPOCR.
δια-πήγγυμι, — 1 aaneenvoegen LUC. — 2 geheel laten bevriezen THEOPHR.
δια-πηδάω, — 1 overspringen, τι AR. Ach. 1178, XEN. 3, 7; *abs.* een sprong doen. — 2 *overdr.* ἀπὸ τοῦ δικαστηρίου DEM. 24, 80, *z. d.*
δια-πήδησις, ἤ, spatader HIPPOCR.
δια-πηνικίζω, bedriegelijk samenweven COM.
δια-πίανω, vet maken THEOCR. 16, 91.
δια-πίδύω, — 1 doen doorsijpelen ARISTOT. — 2 *intr.* doorsijpelen ARISTOT.
δια-πιέζω, samendrukken LUC. Lexiph. 11.
δια-πικραίνομαι, verbitterd zijn PLUT. 457 a.
δια-πίμπλημι, — 1 vullen met, *τινος* THUC. 7, 85, 8. — 2 verzadigen; *ppp.* beu van ANDOC. 1, 125
δια-πίνω, — 1 met iemd, *τινι*, om het hardst drinken; ook *med.* HDT. 5, 18, PL. Rep. 420 e, COM. — 2 tusschendoor drinken ARISTOT.
δια-πιτρέσκω, van de hand doen PLUT.

δια-πίπτω, — 1 uiteenvallen PL. Phaed. 80 c. — 2 zich verspreiden, *v. gerucht* PLUT. — 3 *overdr.* mislukken AESCHIN. 2, 39. — 4 er tusschendoor vallen, -glijpen: ontsnappen XEN. Hell. 3, 2, 3, POL. — 5 verstrijken, *v. tijd* ARISTOT. A, II. 35, 4. — 6 pech hebben AR. Eq. 695 (*vgl. d. durchfallen*). — 7 mislukken AESCHIN.
δια-πιστεύω, — 1 vertrouwen DEM., ARISTOT. — 2 toevertrouwen, *τινί τι* AESCHIN. 3, 8.
δι-απιστέω, wantrouwen ARISTOT., POL.
διά-πλασσω, ἔ, vorming EPICUR. *bij* PLUT.
δια-πλάσσω, *att. -ττιο*, *f. ἔσω*, — 1 vormen PLUT. — 2 bestrijken THEOPHR.
δια-πλατύνω, zeer dik maken XEN., Lac. 2, 6.
δια-πλέω, — 1 vlechten HYMN. Merc. 80, HDT. 4, 67, PL. Tim. 78 b. — 2 *overdr.* kunstig voegen, wenden PIND. P. 2, 82; 12, 8. — 3 *overdr.* afvlechten: voltooien HDT. 5, 92, 6, AR. Av. 754. PL. Leg. 806 a, met of zonder τὸν βίον. — 4 > uitbreiden PL. Tim. 36 e. — 5 losvlechten: oplossen, ontbinden PLUT.
διά-πλεος, heelemaal vol PLUT.
δια-πλέω, — 1 door-, overvaren THUC. 4, 24, 34, AR. Vesp. 122, LYS. 12, 17, N. T. Act. 27, 5. — 2 *overdr.* τὸν βίον, doorbrengen PL. Phaed. 85 a.
διά-πλεως, vol COM.
δια-πληκτίζομαι, — 1 met iemd een vechtpartij hebben LUC. — 2 schermutselen PLUT. — 3 plagen PLUT. — 4 flirten PLUT.; -ισμός, ὁ, plagerij PLUT.
δια-πλήσσω, *att. -ττω*, — 1 in stukken houwen γ 120. — 2 *overdr.* *pass.* geslagen, verstomd zijn EPICUR.
δια-πλίσσω, uit elkaar zetten: — 1 *pf. intrans.* opstaan HIPPOCR. — 2 *διαπεπλιγμένος*, met vaneenstaande beenen ARCHIL. 60, 1 ALD.
διά-πλοος, *contr. διάπλους*, ὁ, — 1 het door-, overvaren AESCH. Pers. 382, THUC. 3, 93, 28. — 2 doorvaart PL. Critias 118 e.
δια-πνέω, — 1 uiteen blazen, -waaien PL. Phaed. 90 c, *pass.* — 2 doorblazen, -waaien XEN. — 3 uitgeuren, uitwasemen THEOPHR. — 4 op adem komen: zich herstellen POL.
δια-πνοή, ἤ, — 1 het doorwaaien ARISTOT.; — 2 het uitademen, uitwasemen PLUT.
διά-πνοος, ὁ, het uitdampen HIPPOCR.
δι-αποθνήσκω, sterven POL.
δια-ποιέω, klaar maken D. H.
δια-ποικίλλω, — 1 bont versieren ISOCR., PLUT. Sert. 14. — 2 bont, *d. i.* uit verschillende deelen samenstellen PL. Leg. 863 a.
δια-ποικίλω, 2, — 1 bont, vermengd met, *τινι* HIPPOCR., ARISTOT. — 2 bont gekleed LUC.
δια-πολεμέω, — 1 den oorlog ten einde brengen HDT. 7, 158, THUC. 6, 37, 17, PL. Critias 108 e. — 2 met iemd onophoudelijk oorlog voeren XEN. An. 3, 3, 3; (een tijd) dóór-vechten PLUT.
δια-πολέμησις, ἤ, den oorlog eindigen: een vrede verkrijgen THUC. 7, 42, 5.
δια-πολι-ορκέω, voortdurend belegeren THUC. 3, 17, 28.
δια-πολιτεία, ἤ, *subst. bij het volg.*, PLUT.
δια-πολιτεύομαι, concurrent zijn voor een politieke carrière AESCHIN. 3, 19, 4; -ειά, politieke twist CIC.
δι-απόλλυμι, geheel te gronde richten THEOPHR.
δια-πομπεύω — 1 de rij langs toereiken KRITIAS 1 D. — 2 de optocht ten einde brengen LUC.
δια-πομπή, ἤ, gezantschap THUC. 6, 41, 32.
δια-πονέω, — 1 zich grondig inspannen PL. Leg.

- 846 d; ook *med.* — 2 *tr.* iets voltooiën, bewerken PL. Leg. 810 b, vaak *med.* PL. Euthyd. 306 d. — 3 besturen AESCH. Ag. 19. — 4 trainen XEN. Cyn. 410, Ltr. — 5 *τι*, zich oefenen in iets PL. Leg. 846 d. — 6 *aor. pass.* gebukt gaan onder n. t. Mc. 14, 4. — 7 *pass.* in angst zitten PAP.
- δια-πόνημα, τό**, — 1 ingespannen arbeid PL. Critias 118 c. — 2 oefening PL. Leg. 813 d.
- δια-πόνησις, ἡ**, voorbereiding PLUT.
- διά-πονός, 2**, *adv.* ως, gehard PLUT.
- δια-πόντιος, 2**, — 1 overzeesch AESCH. Ch. 352, THUC. 1, 141, 30, XEN., COM. — 2 over de zee heen, *bij verba.*, COM., THEOCR. 14, 55, PLUT.
- δια-πορεία, ἡ**, — 1 sterrenbaan PL. Epin. 892 c. — 2 (gedachte)gang PL. Critias 106 a.
- δια-πορεύω**, — 1 overzetten XEN. An. 2, 5, 18. — *Pass. refl.*: 2 δόρτρεkken, doorreizen THUC. 5, 52, 32, *τι*, *vgl.* PL. Symp. 221 b, *tot* n. t. Mc. 2, 23. — 3 voorbijgaan n. t. Luc. 18, 36. — 4 *overdr.* βίον PL. Phaed. 85 d. — 5 λόγῳ (*vgl.* δι-ηγείσθαι), vertellen POL.
- δι-α-πορέω**, — 1 in pijnlijke onzekerheid verkeeren PL. Leg. 777 c. — 2 *pass.* met *zakelijk subj.*: τὸ δ-οῦμενον, het punt van twijfel enz. PL. Soph. 250 e. — 3 *pass.* met *persoonlijk subj.*: twijfelen PL. Phaedr. 237 a, AESCHIN. — 4 *vand.* een onderzoek beginnen ARISTOT. — 5 gebrek hebben ARISTOT. — 6 een probleem oplossen ARISTOT.
- δι-α-πόρημα, τό**, — 1 angst HIPPOCR. — 2 oplossing van probleem ARISTOT.
- δι-α-πόρησις, ἡ**, twijfel POL.
- δι-α-πορητικός, 2**, twijfelachtig PLUT.
- δια-πορθέω**, geheel verwoesten B 691, AESCH. Pers. 714, SOPH. Ai. 896.
- δια-πορθμέω**, — 1 overzetten HDT. 4, 141. — 2 overtrekken HDT. 5, 52. — 3 overbrengen HDT. 9, 4, PL. Symp. 202 e.
- δι-απο-στέλλω**, naar verschillende kanten zenden DEM., POL.
- δια-πράγματεύομαι**, — 1 nauwkeurig onderzoeken PL. Phaed. 77 d. — 2 uitvoeren n. t. Luc. 19, 15.
- διά-πράξις, ἡ**, bemoeiing PL. Symp. 184 b.
- διά-πράσις, ἡ**, verkoop PLUT.
- δια-πράσσω**, *att.* ττω, *ion.* ἦσσω, — 1 voltooiën, afleggen, κέλευθον A 483; *met* πεδίτοιο B 785. — 2 voltooiën; *abs.* = klaar komen ξ 197. — 3 tot een (succesvol) einde brengen HDT. 9, 94, *med.* 1, 2; AR. Eq. 93, XEN. Mem. 2, 3, 13. — 4 doorzetten PL. Symp. 183 b. — 5 trachten te bewerken, gedaan krijgen PL. Gorg. 479 a. — 6 *durat.* onderhandelen HDT. 4, 24, XEN. An. 7, 4, 12. — 7 *alg.* te werk gaan PL. Prot. 319 c. — 8 *spec.* „af-maken” dooden AESCH. Ch. 1008, SOPH. Tr. 784, EUR.
- δια-πρηγής**, uit-blinkend: beroemd PIND. I. 4, 44, THUC. 6, 16, 28, EUR.
- δια-πρέπω**, uit-blinken: in het oog vallen HYMN. Merc. 351, PIND. O. 1, 2, EUR. Alc. 642.
- δια-πρεσβεύομαι**, wederzijds gezanten zenden XEN. Hell. 3, 2, 24, POL.; -εία, POL.
- δια-πρηστέω**, HDT. 4, 79 (*meestal gelezen δια-δρηστέω*) hoonen, spotten.
(: blazen z. *πορησῆρ, πίμπρημι*).
- δια-πρίω**, — 1 doorzagen HIPPOCR., PL. Symp. 193 a, AR. Eq. 768, EUR., COM. — 2 ὀδόντας, tandenknarsen LUC. Calumn. 24. — 3 *vand.*: *med.* verbitterd worden n. t. Act. 5, 33.
- δια-πρίωτός**, doorboord HIPPOCR.
- δια-πρό**, ook *διά πρό*, *eig.* er door naar voren, -en er weer uit, > — 1 door en door E 538, THEOCR.
- 22, 201, AP. RH. — 2 *als praep.* τινος Δ 138.
- δια-προ-στατεύω**, voorstellen POL.
- δια-πρόσιτος, 3**, — 1 (ver) doordringend HYMN. Ven. 19, PIND. N. 4, 51, SOPH. O. C. 1479, EUR. — 2 *als adv.* δ-ον, doordringend Θ 227. — 3 *locaal*: door iets heendringend, -zich uitstrekkend P 748.
(: *πρότι, πρότις*, [z. HYMN. Ven. 19]).
- δια-πταίω**, struikelen, stotteren LUC. Somn. 8.
- δια-πτερώ**, met een veer reinigen MED.
- δια-πτερούσομαι**, heen en weer fladderen PLUT.
- δια-πτοέω**, HOM. -πτοίεω, uit elkaar jagen σ 340, PL. Rep. 336 b, EUR. Ba. 304, POL., PLUT.
- δια-πτόησις, ἡ**, verbijstering: hartstocht PL. Leg. 783 c.
- δια-πτύσσω**, — 1 ontvouwen: onthullen PL. Leg. 858 e, SOPH. Ant. 709, EUR. — 2 ineenwikkelen ARISTOT.
- δια-πτύχη, ἡ**, het samengevouwene, γραμμάτων EUR. Iph. T. 793.
- δια-πτύω**, verafschuwen DEM. 18, 258.
- διά-πτωμα, τό**, val: fout COM., PLUT.
- διά-πτωσις, ἡ**, het vallen: dwalen PLUT.
- δια-πτύσκομαι**, etteren HIPPOCR.
- δια-πυκτεύω**, — 1 met iemand boksen, τινί XEN. Cyr. 7, 5, 53. — 2 *alg.* vechten LUC.
- δια-πύλιον, τό**, poortgeld ARISTOT., PAP.
- δια-πυνθάνομαι**, navragen, informeren PL. Symp. 172 a, XEN. Hell. 5, 4, 2, PLUT.
- διά-πύος, 2**, etterend HIPPOCR.
- δια-πύριάω**, verhitten HIPPOCR.
- διά-πύρος**, — 1 gloeiend PL. Tim. 88 a, EUR. Cycl. 631. — 2 *overdr.* gloeiend, hartstochtelijk PL. Rep. 615 e, v. *mensen* PLUT.; v. *karakter, daden* Ltr.
- δια-πύρώω**, — 1 verbranden EUR. Cycl. 694. — 2 *pass. overdr.* v. *haat* enz. PLUT.
- δια-πυρ-παλαμάω**, listig smeden HYMN. Merc. 357.
- δια-πυρσεύω**, — 1 met een fakkel verlichten PLUT. — 2 *med.* door fakkels teekens geven POL.
- δια-πύτιζω**, uitspuwen COM.
- δια-πωλέω**, in het klein verkoopen XEN., Hell. 4, 6, 6, PLUT.
- δια-πωρόομαι**, eelt krijgen HIPPOCR.
- δια-πατάομαι**, wegvliegen SOPH. O. R. 1310.
- δι-αράσσω**, doorslaan, doorbreken HES. Sc. 364, HDT. 3, 12.
- δι-αρθρόω**, — 1 als afzonderlijke ledematen met elkaar verbinden HIPPOCR., ARISTOT. — 2 vormen PL. Symp. 191 a, Phaedr. 253 d. — 3 gearticuleerd spreken of meedelen PL. Prot. 322 a *med.* — 4 analyseeren PL. Leg. 963 b, *med.*
- δι-άρθρωσις, ἡ**, — 1 ledematen vormen en verbinden HIPPOCR., ARISTOT., PLUT.; organisatie, ontwikkeling v. *d. mater* EPICUR. 89 Us. — 2 articulatie ARISTOT.; -ωτικός, duidelijk makend EPICUR.
- δι-αριθμέω**, — 1 optellen, natellen EUR., AR. Av. 1622, *med.* PL. Crat. 437 d. — 2 schiften AESCHIN. 3, 207. — *Med.* 3 *overdr.* beoordeelen, overwegen PL. Gorg. 501 a.
- δι-αρίθμησις, ἡ**, het overtellen PLUT.
- δι-αρκέω**, — 1 voldoende (krachtig) zijn: het uithouden, stand houden AESCH. Sept. 842, PL. Tim. 21 d, XEN. — 2 voldoende zijn PIND. N. 7, 48, XEN. Cyr. 6, 2, 26.
- δι-αρκής, adv.** ως, — 1 geheel THUC. 1, 15, 33, DEM., XEN., COM. — 2 aanhoudend PLUT., LUC.
- δι-αρμα (διαίρω)**, τό, — 1 overtocht POL. — 2 (het spreken) in een verheven stijl PLUT.
- δι-αρμόζω**, — 1 scheiden EUR. Or. 1451. — 2 schicken, in orde brengen POL., PLUT.

δι-αρπάγη, ἡ, plunderen HDT. 9, 42, POL.
δι-αρπάζω, — 1 verscheuren II 355, PL. Rep. 336 b. — 2 plunderen HDT. 9, 42, THUC. 8, 31, 25, XEN., DEM., N. T. Mc. 3, 27.
δι-αρράγη, ἡ, het doorbreken HIPPOCR.
δι-αρραίνομαι, — 1 uiteenspatten ARISTOT. — 2 wegstreamen SOPH. Tr. 14.
δι-αρραΐω, — 1 vernietigen, πάλιν Λ 713, AESCH. Pr. 236. — 2 verscheuren P 727.
διά-ρραμμα, τό, naad, zoom PLUT. 978 a.
δι-αρράπτω, toenaaien PLUT. 978 a.
δι-αρραχίζω, verscheuren COM.
δι-αρρέπω, heen en weer gaan HIPPOCR.
δι-αρρέω, — 1 doorstreamen HDT. 7, 108, ISOCR. 11, 14, POL., LUC. — 2 water doorlaten: lek zijn LUC. — 3 ontsnappen POL., LUC. — 4 uiteenvloeiën: verdwijnen, wegwijnen SOPH. Ai. 1267, AR. Vesp. 1156. — 5 vaneenwijken AR. Nub. 873.
δι-αρρήγνυμι, — 1 doorstooten SOPH. Ai. 834. — 2 doorbreken PL. Gorg. 484 a. — 3 doen uiteenbarsten AR. Av. 2, PL. Phaedr. 86 a. — 4 verscheuren N. T. Mt. 26, 65.
δι-αρρήδηγ, *adv.* „uitéengesproken”: duidelijk, met nadruk HYMN. Merc. 313, LYS. 1, 30, DEM.
διά-ρρησις, ἡ, uitdrukkelijke verklaring PL. Leg. 932 e.
διά-ρριμμα, τό, vlugge beweging, sprong in verschillende richtingen XEN. Cyn. 4, 4.
δι-αρρῖνέω, doorvlijen ARISTOT. A.Π. pg. 35, 8.
δι-αρρίπτω, HOM. slechts διαρρίπτασκεν τ 575; *naast -τω*, *att.* ook -τέω (AR., XEN.) *alleen in pr. en impf.*, — 1 uitelkaar gooien: verstrooien XEN. An. 5, 8, 6, AESCHIN. 1, 59, LUC. — 2 los laten hangen, -fladderen, κόμας POL. — 3 strooien AR. Vesp. 59, XEN. An. 7, 3, 22, PLUT. — 4 heen en weer gooien, -wenden AR. Th. 665(?); -zwaaien XEN. Cyn. 6, 23. — 5 verwerpen (PL.) Ep. 343 d.
διά-ρριψις, ἡ, uiteenwerpen XEN. An. 8, 7, PLUT.
δι-αρροή, ἡ, — 1 doorstreamen EUR. Hec. 567. — 2 getij DIO.
δι-αρροθέω, door geschreeuw doen postvatten AESCH. Sept. 192.
δι-αρροῖα, ἡ, buikloop THUC. 2, 49, 14, PL. Tim. 85 e.
δι-αρροιζέω, doorheensuizen SOPH. Tr. 568.
δι-αρρῦδαν, *дор., adv.*, wegvlietend AESCH. Ch. 67.
δι-αρρώξ, ὄγος, gebarsten EUR. Iph. T. 262; -ρωγή, ἡ, reet HIPPOCR.
δι-αρσις, ἡ, *eig.* opheffen; ἡ ἐκ δ-εως μάχη, strijd met getrokken zwaard POL.
δι-αρτάζω, uitvoeren AESCH.
δι-αρταμέω, geheel in stukken scheuren AESCH. Pr. 1023, COM.
δι-αρτάω, — 1 ophangen: in spanning brengen D. H. (*vgl.* *suspensus*). — 2 afsnijden PLUT. — 3 bedriegen MEN.
δι-άρχω, een ambt ten einde toe bekleeden LYS., Ltr.
δι-ασαίνω, kwispelen XEN. Cyn. 4, 3.
δι-ασαίρω, hoonend lachen PLUT.
δι-ασάλακωνίζω, = σα- (> δια?) λακωνίζω, een trotschen (: *Λακωνίζω?) gang aannemen AR. Vesp. 1169 (?)
δι-ασάλευω, — 1 doen stampen, -dreunen POL., LUC. — 2 in verwarring brengen LUC.
δι-ασαυλόομαι, zeer verwijfd zijn AR.
δι-ασαφέω, — 1 duidelijk verstaanbaar maken, verklaren PL. Prot. 348 b, EUR. Ph. 398. — 2 uit-

leggen N. T. Mt. 13, 36. — 3 meedeelen, rapporteeren PAP.
δι-ασαφηνέω, = *voorg.*, HIPPOCR.
δι-ασαφηνίζω, = *voorg.*, XEN. Mem. 6, 1, 11.
διά-σειστός, ongeschud AESCHIN. 1, 59, MEN.
δι-ασείω, — 1 door elkaar schudden PL. Tim. 87 e, POL., PLUT. — 2 verwarrēn HDT. 6, 109, POL. — 3 afpersen Ltr., N. T. 3, 14 („uitschudden”) PAP.; -σεισ-μός, δ, knevelarij PAP.
δι-ασεύομαι, door... heen snellen, -stormen B 450.
δι-ασημαίνω, — 1 duidelijk te kennen geven HDT. 5, 86, XEN. An. 2, 1, 13. — 2 *intr.* te voorschijn komen, blijken HIPPOCR. — 3 *med.* met (ken)teekens onderscheiden ARISTOT. — 4 de keur geven: goed-keuren DIOD.
διά-σημος, 2, — 1 duidelijk SOPH. Ph. 209. — 2 = *lat.* insignis: beroemd, luisterrijk PLUT.
δι-ασήπομαι, verrotten THEOPHR., LUC.
δι-ασίζω, uitfluiten ARISTOT.
δι-ασιλλαίνω, hoonen LUC.; -ώω DIO CASS.
δι-ασίτια, ἡ, openbare spijziging HIPPOCR.
δι-ασιωπάω, — 1 voortdurend zwijgen XEN. Mem. 3, 6, 4. — 2 verzwijgen EUR. Ion 1566, PLUT.
δι-ασκαίρω, doorhuppelen AP. RH.
δι-ασκαλεύω, uitgraven PLUT.
δι-ασκάλλω, = *voorg.*, PLUT.
δι-ασκανδιζίζω, „verkervelen”, à la Euripides, wiens moeder als groentevrouw σκάνδιξ kervel verkocht AR. Eq. 19, *vgl.* Ach. 478.
δι-ασκάπτω, geheel sloopen LYS. 13, 14.
δι-ασκαρῖφόομαι, opwoelen, rooien: verwoesten ISOCR. 7, 12.
δι-ασκεδάννυμι, HOM. -σκιδνημι, z. E 526, HES. Th. 875, HDT. 2, 25, — 1 verstrooien, uiteenjagen E 526, e 370, THUC. 1, 54, 20. — 2 uiteen laten gaan HDT. 1, 77. — 3 verspreiden: oplossen PL. Phaed. 70 a, 77 d. — 4 in stukken doen springen AR. Av. 1053. — 5 *vand.* vernietigen SOPH. Ant. 287.
δι-ασκεπάζω, afweren DIO CASS.
δι-ασκέπτομαι, z. διασκοπέω,
δι-ασκευάζω, — 1 klaar maken POL. — 2 een tent in orde brengen DIOD. — 3 aankleeden PLUT. — *pass. refl.* 4 zich klaar maken, uitrusten THUC. 4, 38, 10, XEN. Hell. 4, 2, 19. — 5 *spec.*: . . . voor een chicaneus pleidooi (XEN.) Ath. 3, 7. — 6 *med.* er doorbrengen: verkwesten DEM. 29, 3.
δι-ασκευή, ἡ, — 1 uitrusting POL. — 2 opsiering van den stijl POL. — 3 „pers”-klaar maken van een werk GRAMM.
δι-ασκευώρέω, inrichten, in elkaar zetten PL. Rep. 540 e *med.*
δι-ασκεψις, ἡ, bestudeeren PL. Leg. 697 c.
δι-ασκέω, — 1 versieren LUC. — 2 beoefenen Ltr.
δι-ασκηνέω, *oorspr. intr.*, -σκηνώ, *oorspr. tr.*: — 1 *tr.* iemd inkwartieren XEN. An. 4, 4, 8; 10. — 2 *intr.* de tenten opzoeken = van tafel opstaan XEN. Hell. 4, 8, 18, Cyr. 3, 1, 38.
δι-ασκηνίπτω (*verw. m.* σκῆνος, σκηνή) openbijten, pellen v. eieren NIC. Th. 193.
δι-ασκιδνημι, z. διασκεδάννυμι.
δι-ασκιρτάω, rondhuppelen PLUT.
δι-ασκοπέω, *f.* -σκέφομαι, — 1 nauwkeurig bekijken, onderzoeken THUC. 1, 52, 28, EUR. Cycl. 554, AR. Th. 687, PL. Theaet. 168 e, Gorg. 476 b, *med.* PL. Gorg. 513 d. — 2 om zich heen kijken XEN. Cyn. 9, 3.

- δια-σκοπιάομαι**, — 1 nauwkeurig opnemen K 388. — 2 onderscheiden P 252.
- δια-σκορπίζω**, — 1 uiteenwerpen, verstrooien POL., N. T. Mt. 26, 31, LUC. — 2 uitstrooien, uitzaaïen N. T. Mt. 25, 24 — 3 verkwisten N. T. Luc. 16, 1.
- δια-σκόπτω**, elkaar voor den gek houden XEN. Cyr. 8, 4, 23, PLUT.
- δια-σμάω**, uitspoelen HDT. 2, 37; = -σμήχω, AR. Nub. 1237, PLUT.
- δια-σμιλεύω**, (besnijden;) opsieren COM.
- δια-σοβέω**, — 1 uiteenjagen PLUT. — 2 *pass.*: *overdr.* over het paard getild worden PLUT.
- δια-σοφίζομαι**, wijsheidsroutine uitspreiden AR. Av. 1619, *vgl.* 1646.
- δια-σπαθάω**, verkwisten PLUT.
- δια-σπαράσσω**, *att.* -ττω, verscheuren AESCH. Pers. 195, EUR. Ba. 1220, PLUT.
- διά-σπᾶσις**, ἡ, uiteentrekken: — 1 verscheuren THEOPHR. — 2 scheidng PLUT.
- διά-σπασμα**, τό, opening PLUT.
- δια-σπάω**, uiteen-trekken: — 1 verstrooien HDT. 1, 59, XEN. An. 1, 5, 9. — 2 verscheuren HDT. 3, 13. — 3 op-, afbreken POL. — 4 *overdr.* opheffen XEN. Cyr. 8, 5, 12, DEM. 4, 48. — 5 scheiden PL. Rep. 462 a, *overdr.* Leg. 669 d. — 6 *pass.* uiteengaan, zich verstrooien, -oplossen THUC. 3, 104, 18, PL. Phaed. 84 b. — 7 *pass.* (= *lat.* distrahi) door bezigheden overmatig bezet zijn LUC.
- δια-σπείρω**, — 1 uitstrooien: verdeelen HDT. 3, 13. — 2 *praegn.* verkwisten SOPH. El. 1291; *meest pass.* zich verstrooien, uiteengaan SOPH. El. 748, XEN. An. 4, 8, 17, N. T. Act. 8, 1. — 3 *overdr.*: *pass.* zich verspreiden LYS. 11, 8, λόγος.
- δια-σπεύδω**, zich beijveren POL.
- δια-σπλέκω**, beslapen AR. Pl. 1082, *vgl.* Lys. 152.
- δια-σποδέω**, = *voorg.*, AR. Eccl. 939.
- δια-σπορά**, verstrooing PLUT., N. T. 1 Petr. 1, 1.
- δια-σπουδάζω**, — 1 zich beijveren, *ook med.* DEM. 23, 182. — 2 = ambire DIO CASS.
- δι-ἄσσω**, *z.* δι-ἄττω.
- δια-σταθμάομαι**, regelen EUR. Supp. 202.
- δια-στασιάζω**, — 1 tegen elkaar opruien ARISTOT., PLUT. — 2 in oneenigheid leven POL.
- διά-σῆσις**, ἡ, — 1 scheidng στοιχείων EMPED. 8 D., ὄρεων HDT. 7, 129. — 2 *techn.* verrekking MED. — 3 tweespalt: twist, vijandschap THUC. 6, 18, 17. — 4 > oproer ARISTOT. — 5 *techn.* degeneratie THEOPHR. — 6 afstand PL. Tim. 36 b.
- δια-στατικός**, — 1 oproerig PL. Loer. 100 e. — 2 spruiend PLUT.
- δια-σῆτός**, — 1 gescheiden PLUT. — 2 in tweedracht MEN.
- δια-σταυρόομαι**, palissadeeren THUC. 6, 97, 5; *act.* DIO.
- δια-στείβω**, (doorheen) gaan PIND. fr. 221.
- δια-στείχω**, doorgaan PIND. I. 3, 17, EUR. Andr. 1090, THEOCR.
- δια-στέλλω**, uiteenhalen: — 1 scheiden PL. Polit. 265 e; in afzonderlijke statistiek bewerken PAP. — 2 openen, open maken PLUT., LUC. — 3 onderscheiden PL. Euthyd. 295 e. — 4 *med.* analytisch vaststellen PL. Rep. 535 b. — 5 bevelen N. T. Mc. 7, 36; opdragen PAP.
- δι-ἄστερος**, 2, met sterren bezet LUC.
- διά-στημα**, τό, — 1 afstand PL. Tim. 36 a. — 2 tijdsruimte, -verloop POL., N. T. Act. 5, 7. — 3 *music.* interval PL. Phil. 17 c. — 4 verhouding
- ARCHYTAS 2 D.; — **ματ-ικός** op verhoudingen berustend ARCHYTAS 1 *i. f.* D.
- δια-στίζω**, interpungeeren ARISTOT.
- δια-στίβω**, glanzen AR. Pax 567, PLUT.
- δια-στοιβάζω**, tusschen iets stoppen HDT. 1, 179.
- δια-στοιχίζομαι**, volgens de rij: regelmatig verdeelen AESCH. Pr. 230.
- δια-στολή**, ἡ, — 1 uitrekken, uitzetten PLUT. — 2 scheidng, scheidend gedeelte PLUT. Cic. 1. — 3 onderscheid N. T. Rom. 3, 22. — 4 uiteenzetting POL. — 5 opdracht PAP.; -ικόν, τό, chèque PAP.
- δια-στομοίω**, openen ARISTOT.
- δια-στρατηγέω**, — 1 πόλεμον, als veldheer den oorlog voeren PLUT. — 2 door krijgslist bedriegen POL. — 3 zich met het veldheersambt bemoeien PLUT. — 4 de praetuur neerleggen DIO.
- δια-στρεβλόω**, folteren AESCHIN. 3, 224.
- διά-στρεμμα**, τό, verstuiking HIPPOCR.
- δια-στρέφω**, — 1 verdraaien: verrekken AR. Eq. 175, PL. Gorg. 524 c, Prot. 325 d, AR. Ach. 15 (de oogen verdraaien). — 2 verdraaien: veranderen, een draai geven AESCH. Supp. 1017, DEM., ARISTOT. — 3 verdraaien: krom maken N. T. Act. 13, 10. — 4 in verwarring brengen POL., LUC. — 5 avallig maken N. T. Luc. 23, 2.
- δια-στροβέω**, doorklieven, *bij* PLUT.
- δια-στροφή**, ἡ, verrekking HIPPOCR.
- διά-στροφος**, verdraaid: — 1 verwrongen, kreupel HDT. 1, 167, LUC. — 2 *v. h. oog*: gebroken SOPH. Tr. 794. — 3 wild rollend EUR. Ba. 1122. — 4 *overdr.* verkeerd: verward, ontwricht AESCH. Pr. 673.
- διά-στρωμα**, τό, kadaster PAP.
- δια-στρώννυμι**, met tapijten beleggen LUC.
- δια-στυλόω**, door zuilen steunen POL.
- δια-συγχέω**, *versterkt συγχέω*, PLUT.
- δια-σῶω**, — 1 uiteendrijven POL. — 2 bespotten DEM. 18, 180, *vgl.* AESCH. 1, 132, POL., Ltr.
- δια-σφαιρίζω**, rondwerpen EUR. Ba. 1136.
- δια-σφαλίζομαι**, sterk bevestigen POL.
- δια-σφάλλω**, 1 geheel vernietigen LUC. — 2 *pass.* geheel falen AESCHIN. 3, 91.
- δια-σφάζω**, ἄγος, ἡ, spleet HDT. 2, 158.
- διά-σφαξις**, ἡ, opening.
- δια-σφενδονάομαι**, uiteenspringen XEN. An. 4, 2, 3, PLUT.
- δια-σφρηκωμένος**, in wespengedaante AR. Vesp. 1072.
- δια-σφιγγω**, vastsnoeren GELL.
- δια-σχηματίζω**, — 1 vormen PL. Tim. 50 c. — 2 *med.* opsieren PL. Tim. 53 b.
- δια-σχιζω**, — 1 verscheuren II 316, ι 71, PL. Gorg. 469 d. — 2 splijten: scheiden PL. Phaed. 97 a; *pass.* XEN.
- δια-σῶζω**, — 1 behouden, (ongerept) bewaren HDT. 7, 49, 1, PL. Tim. 68 d, XEN. Hell. 7, 2, 17 πῶστιν; *med.* bij zich houden, voor zich behouden THUC. 5, 16, 7, XEN. Cyr. 8, 8, 15. — 2 ergens door redden N. T. 1 Petr. 3, 20; *pass.* (*refl.*) zich er door slaan, behouden aankomen THUC. 3, 108, 34, XEN. An. 5, 4, 5.
- δια-σωπάομαι**, verzwijgen PIND. O. 13, 91.
- δια-τάγή**, ἡ, bevel N. T. Rom. 13, 2, PAP.
- διά-ταγμα**, τό, bevel PAP., N. T. Hebr. 11, 23 PLUT.
- δια-τάκτωρ**, ὁ, hij die ordent ORPH. 13 D.
- δια-ταμιεύω**, administreeren PL. Leg. 805 e; *ook med.*
- διά-ταξις**, ἡ, — 1 opstelling HDT. 9, 26, DEM. 18,

248. — 2 rangschikking PL. Tim. 53 b. — 3 bevel POL., PAP. — 4 testament POL.
- δια-ταράσσω**, *att.* -ττω, — 1 in wanorde, verwarring brengen PL. Theag. 121 d, XEN. Mem. 4, 2, 40, POL., PLUT., N. T. Luc. 1, 29. — 2 defect raken POL.
- διά-τάσις**, ἡ, — 1 inspanning PL. Rep. 407 c. — 2 heftigheid ARISTOT., PLUT.
- δια-τάσσω**, *att.* -ττω, uiteen-, d. i. op verschillende punten vaststellen: — 1 opstellen v. troepen HDT. 6, 112, XEN. Cyr. 8, 5, 15, PL. Phaedr. 271 b ieder zijn eigen plaats geven; *pass. refl.* AR. Vesp. 360 (*aor. pass.*) — 2 aanwijzen, bevelen HDT. 8, 34, N. T. Mt. 11, 1, PAP. — 3 vaststellen, bepalen HES. O. 276, THEOGN., POL., N. T. Act. 20, 13 *med.*
- δια-ταφρέω**, door een gracht afsluiten POL., PLUT.
- δια-τεθρομμένως**, (*διαθρόπτω*), *adv.*, verwijfd, ontzenuwd PL. Leg. 922 c.
- δια-τείνω**, *Act.*: — 1 uitstrekken, *χειρας* XEN. Cyr. 1, 3, 4. — 2 *intr.* (*vgl. lat. pertinere, attinet*) zich uitstrekken over of tot iets ARISTOT., POL. *en* — 3 *overdr.* op iets, *πρός τι*, betrekking hebben POL. — 4 *intr.* = *lat. contendere*: gaan, trekken naar DIOGEN. 6 D. POL., Ltr. — **Pass-refl.**: 5 zich inspannen XEN. Mem. 3, 7, 9, *spec. ppp.* διατεταμμένος, ingespannen, met alle krachten PL. Rep. 501 c. — 6 = *lat. contendere*: trachten te bewijzen, staande houden, verzekeren ANTIPH. 5, 46, PL. Soph. 247 c. — 7 (= 2) uitgespannen liggen = slaan op PL. Soph. 253 d. — **Med.**: 8 uitspannen PL. Tim. 78 b. — 9 gespannen voor zich houden HDT. 9, 18.
- δια-τειχίζω**, — 1 door een muur afsluiten LYS. 2, 44, ISOCR., Ltr. — 2 scheiden XEN. Symp. 5, 6.
- δια-τείχισμα**, τό, — 1 tusschenmuur THUC. 3, 34, 15, POL. — 2 *overdr.* scheidsmuur LUC.
- δια-τεκμαίρομαι**, bepalen HES. O. 398.
- δια-τελέω**, — 1 voltooien, afronden XEN. Hell. 7, 3, 4, EUR. Heracl. 434. — 2 v. tijd: volledig maken: tot het eind toe doorbrengen PL. Ap. 31 a XEN. — 3 *alg. met part. of andere bepalingen*: blijven . . . , voortdurend HDT. 1, 32, THUC. 6, 89, 8, PL. Prot. 345 c, XEN. *tot* PAP., N. T. Act. 27, 33.
- δια-τελής**, 2, voortdurend SOPH. O. C. 1514, PL. Rep. 618 a.
- δια-τέμνω**, — 1 doorsnijden AESCH. Supp. 545. — 2 dóór-snijden PL. Symp. 190 d, Phaedr. 86 a. — 3 in partijen splitsen AESCHIN. 3, 207.
- δια-τενής**, betrekking hebbend op THEOPHR.
- δια-τετραίνω**, doorboren HDT. 3, 12, AR. Th. 18.
- δια-τήκω**, laten smelten AR. Nub. 149, LUC.; *pass.* smelten XEN. An. 4, 5, 6, ARISTOT.
- δια-τηρέω**, — 1 bewaren, τάξω DEM. 18, 37, AESCHIN. 3, 6, Ltr., N. T. Luc. 2, 51. — 2 in acht nemen PL. Leg. 836 c DEM., ARISTOT.
- δια-τίθημι**, — **Act.**: 1 uiteen-: ieder op zijn eigen plaats zetten HDT. 7, 39. — 2 *vand.* regelen THUC. 6, 15, 17, PL. Tim. 27 a, XEN. — 3 *spec.* de voordracht regelen: (*literair*) voordragen PL. Charm. 162. — 4 in een bepaalden toestand brengen HDT. 3, 155, LYS. 13, 11, PL. Rep. 605 d; *praegn.* geschikt maken voor EPICUR. 131 Us. — 5 in een bepaalde stemming brengen LYS., PL. Euthyd. 393 b, Symp. 207 a—e. — **Med.**: 6 verkoopen HDT. 1, 1, XEN. An. 7, 3, 10 POL. — 7 testamentair regelen PL. Leg. 922 e, ISAE., N. T. Hebr. 9, 16. — 8 een verdrag, contract sluiten AR. Av. 439 *tot* N. T. Hebr. 8, 10, 9. — 9 τίνι τι iemand iets ter beschikking stellen N. T. Luc. 22, 29.
- δια-τιμάω**, tot het einde eeren = eindigen te eeren AESCH. Sept. 1053 (1047).
- δια-τινάσσω**, heen en weer schudden EUR. Ba. 606.
- δια-τινθαλέος**, hevige schroeiend AR. Vesp. 329.
- δια-τιτραίνω**, -τιτρώω, doorboren THEOPHR., Ltr.
- δια-τιτρώσκω**, = *voorg.*, HIPPOCR.
- δια-τιμῶ**, doorwasemen HIPPOCR.
- δια-τιμήγω**, — 1 door-, aan stukken snijden μ 174. — 2 doorklieven η 276. — 3 uiteenjagen Φ 3. — *pass.* 4 vaneen splijten M 461. — 5 uiteengaan A 531, II 354.
- δι-ατιμίζω**, uitdampen ARISTOT., Ltr.
- δια-τομή**, ἡ, door-, afsnijding, tweespalt AESCH. Sept. 935.
- διά-τονος**, 2, ingespannen THEOPHR.
- δια-τοξέυσιμος**, raakbaar PLUT.
- δια-τοξέυομαι**, wedstrijd in het boogschieten houden XEN. Cyr. 1, 4, 4.
- δια-τόρος**, 2, doordringend, indringend AESCH. Pr. 76, PLUT. LUC. Gall. 1.
- διά-τορος**, 2, doorboord SOPH. O. R. 1034, LUC.
- δια-τραγωδέω**, pathetisch voordragen DEM. 18, 22.
- δια-τρεπτικός**, waarschuwend PLUT.
- δια-τρέπω**, — 1 afbrengen, v. een daad KRITIAS 22, 2 D.; *of*: van het goede afbrengen, bederven PL. Gorg. 486 a; *meest* pass. zich van iets laten afbrengen DEM. 25, 95. — 2 *vand.* zich schamen, verlegen zijn POL., PLUT.
- δια-τρέφω**, onderhouden XEN. Mem. 2, 7, 6, ISOCR.
- δια-τρέχω**, — 1 doorloopen, τ γ 177, THUC. 2, 25, 32, MEN. Épitr. 245 *verzw.* — 2 *overdr.* λόγον PL. Phaedr. 237 a, XEN. — 3 doordringen PLUT. — 4 heen en weer-, door elkaar loopen ANTIPH., AR. Pax 838, CALL., PLUT.
- δια-τρέω**, uiteenstuiven Λ 481, PLUT.
- διά-τρησις**, ἡ, opening HIPPOCR.
- δια-τρίβη**, ἡ, *eig.* tijd „slijten”: 1 oponthoud THUC. 3, 38, 28, XEN., MEN. Kol. 35, PLUT. — 2 zich ophouden op een plaats PL. Charm. 153 a, Euth. 2 a. — > tijdverdrif: 3 gesprek PL. Phaedr. 227 b. — 4 studie LYS. 16, 11, PL. Symp. 177 e. — 5 levenswijze PL. Ap. 33 e. — 6 amusement, tijdpassieering AESCHIN. 1, 175, PLUT.
- δια-τρίβω**, — 1 stuk wrijven, βίζαν Λ 847. — 2 verteren THEOGN. 921; vernielen HDT. 7, 120, AR. Ran. 462. — 3 (doorwrijving slijten): tegenhouden, aan de praat houden β 204, 404, υ 341. — 4 χρόνον *enz.*, tijd slijten, doorbrengen THUC. 1, 125, 17, *alg. tot* N. T. Act. 4, 3. — 5 *vand.* zijn tijd doorbrengen = vertoeven AR. Nub. 1002, PL. Ap. 29 c. — 6 *overdr.* zich met iets bezighouden, over iets praten PL. Phaed. 59 d. — 7 talmen, treuzelen PL. (Symp. 175 c).
- δια-τριπτικός**, ophoudend AR. Lys. 943.
- δια-τροπή**, ἡ, verlegenheid POL.
- διά-τροπος**, verschillend EUR. Iph. A. 559(?).
- δια-τροφή**, ἡ, levensmiddelen XEN. Vect. 4, 49, MEN., N. T. Tim. 6, 8.
- δια-τροχάζω**, draven XEN. Eq. 7, 11.
- δια-τρύγιος** (τρύγη), doorlopend plukbaar, v. wijnstokken ω 342.
- δια-τροῦάω**, doorboren ARISTOT., LUC.
- δια-τροφάω**, verweekt zijn PL. Leg. 695 c.
- δια-τρώγω**, doorknabbelen AR. Vesp. 164.
- δια-ττάω** (*z. σήθω*) = *ion. σάω* HDT. 1, 200, doorzeven EMPED. 5, 3D., PL. Crat. 402 c, Soph. 226 b, Ltr.
- δι-άττω**, *naast* -σσω, — 1 stormen door . . . SOPH. O. R. 208. — 2 dóórdringen SOPH. Tr. 1083. — 3 v. *geluid* AESCH. Pr. 133.
- δια-τύπω**, — 1 vaststellen LUC. — 2 *overdr.* zich voorstellen LUC.; -ωσις, ἡ, cohier v. d. belasting PAP.

δι-αυγάζω, schemeren, dag worden POL., N. T. 2 Petr. 1, 19.

δι-αυγής, 2, doorschijnend AP. RH., CALL. N. T. Apoc. 21, 21, LUC.

δι-αύλης, ου, ό, athleet voor den diaulos (z. d.) PIND. P. 10, 9.

δι-αυλο-δρομ-έω, de baan weer terugloopen ARISTOT.

δι-αυλο-δρομάς, ό, wedlooper in den διαυλος, PIND. P. 10, 9.

δί-αυλος, ό, — 1 de dubbele lengte van de renbaan PIND. O. 13, 37, PLUT. — 2 dubbele weg: heen- en terugreis AESCH. Ag. 344, EUR. Herc. 1102 — 3 doorgang EUR. Herc. 1102 — 4 doorgang EUR. EUR. Tr. 435 v. zeeëngte, z. αὐλος.

δι-αυλωνίζω, door kanalen gaan ARISTOT.

δι-αυχένιος, door den nek gaand PL. Tim. 74 a.

δια-φάδην (φαίνω) adv. openlijk, duidelijk SOLON bij ARISTOT. A. II. 12 i. f.

δια-φαίνω, — 1 laten doorschijnen, onthullen THEOCR. 18, 26, POL., PLUT. — 2 *intr. en pass.*, doorschijnen, zichtbaar worden: © 491 νεκρών, tusschen de lijken door, PIND. P. 3, 44 (act.), N. 3, 71 (pass.) — 3 aanbreken v. d. dag (vgl. lat. *dilucidum*) HDT. 7, 219, POL. — 4 zich openbaren THUC. 1, 18, 17.

δια-φάνειά, ή, doorschijnendheid PL. Phaed. 110 d.

δια-φάνης, 2, adv. ως, — 1 doorzichtig AR. Nub. 767, PL. Phaedr. 229 b; v. *kleeding* AR. Lys. 48, doorzichtig: gloeiend HDT. 4, 73. — 2 duidelijk SOPH. O. R. 754, PL. Epin. 990 d. — 3 in het oog vallend, beroemd PL. Tim. 25 b, adv. THUC. 2, 65, 15, XEN., An. 6, 1, 24.

δια-φαρμακεύω, met geneesmiddelen genezen PLUT. **διά-φάσις, ή**, silhouet op een transparant THEOPHR.; *overdr.* PLUT.

δια-φρασίζω, omlaaghalen PL. Leg. 804 b, PLUT.

διά-φρασις, ή, doorschijnen PLUT.

δια-φάσκω (vgl. φά(φ)ος), z. -φώσκω.

δια-φειγής, 2, glinsterend LUC.

δια-φερόντως, adv., — 1 verschillend, anders dan PL. Phaed. 85 b, Prot. 328 b. — 2 (uit-stekend, *boven anderen*): bijzonder, bij uitstek PL. Phaed. 59 a; *in goeden zin*: δ. αγαθος PL. Symp. 174 b, of *slechten*: δ. άδικόυμενοι THUC. 1, 38, 21.

ΔΙΑ-ΦΕΡΩ(έ), **Trans.:** 1 door, over iets heen **dragen**, overbrengen ναύς Ισθμόν THUC. 8, 8, 20, alg. tot N. T. Mc. 11, 16. — 2 dóór-dragen tot het einde toe: *van het nog ongeboeren kind* XEN. Mem. 2, 2, 5, EUR. Ion 15. — 3 verdragen SOPH. O. R. 321, EUR. — 4 tot het doel brengen HDT. 4, 138, ψήρον, het stemsteentje = stemmen THUC. 4, 74: 10 vgl. EUR. Or. 49; πόλεμον HDT. 1, 25. — 5 een tijd „doorbrennen”, αιώνα HDT. 3, 40, EUR.; *praegn.* rekken, πόλεμον HDT. 1, 74. — 6 *vand.* blijven SOPH. Ai. 511, (EUR.) Rhes. 982. — 7 **uiteen**, naar verschillende kanten **dragen**, -brengen XEN. Oec. 9, 8, EUR.; > rooven HEROND. 7, 90. — 8 verscheuren AESCH. Ch. 70, EUR. Ba. 754. — 9 verspreiden, *roem, berichten* PIND. P. 11, 60, N. T. Act. 13, 49. — **Intr.** 10 (het draagt uiteen =) het maakt verschil, het verschildt HDT. 1, 85, XEN. An. 3, 4, 33. — 11 *vand.* het maakt verschil > het is van belang THUC. 3, 42, 16; 18, EUR. Tr. 1248, N. T. Gal. 2, 6; *vaak* οὐδέν μοι διαφέρει, *ça m'est égal.* — 12 *pers.* verschillend zijn, *τινος* PIND. N. 7, 54, PL. Symp. 215 c, *and.* tot N. T. τὰ διαφέροντα, de punten van verschil, de dingen van belang (z. 11), Rom. 2, 18; < toebehooren PAP. — 13 zich tot zijn voordeel

onderscheiden > overtreffen PL. Ap. 29 b *alg.* tot N. T. Mt. 6, 26. — **Pass. refl.:** 14 uiteengaan: in meening verschillen; > met daden bevechten, τιμὴ Hymn. Merc. 255, HERACL. 72 D., HDT. 1, 173, AR. Lys. 1172, PL., XEN. An. 4, 5, 17.

δια-φεύγω, — 1 ontvluchten HDT. 3, 19, ATT. tot N. T. Act. 27, 42. — 2 ergens doorkomen THUC. 2, 49, 20. — 3 *geestelijk*: uitgaan, aan aandacht of geheugen ontsnappen PL. Parm. 135 d.

δια-φρευκτικός, makkelijk ontsnappend LUC. Tim. 29.

διά-φρευξις, ή, ontkomen THUC. 3, 23, 30.

δια-φρημίζω, bekend maken D. H., N. T. Mt. 9, 31.

δια-φθείρω, *perf.* -έφθορα *pass.* O 128, — 1 geheel verwoesten N 625, HDT. 1, 36, *alg.* — 2 vernietigen, doden, *pass.* te gronde gaan O 128 *perf.*, HDT. 9, 88: 1, 166, *alg.* tot N. T. 2 Cor. 4, 16; *spec.* afdrijven ISAE. 8, 36. — 3 bederven: verminken HDT. 1, 34; 38 (doof zijn), PL., XEN. An. 4, 5, 12. — 4 verderven: verdorven maken PL. Ap. 24 d, 25 a *enz.*, vgl. AESCH. Ag. 932 tot N. T. 1 Tim. 6, 5. — *Spec.* 5 een vrouw verleiden LYS. 13, 66. — 6 een rechter omkopen HDT. 5, 51, ATT. — 7 vervalschen ISOCR. 17, 28.

δια-φθορά, ή, — 1 vernietiging: vermoording *enz.* SOPH. O. R. 573, *alg.* tot N. T. Act. 2, 27. — 2 verderf, bederf AESCH. Pr. 643. — 3 verleiding XEN.; omkoopung ARISTOT.

δια-φθορούς, ό, verleider PL. Crit. 53 c.

δια-φρήμι, uiteen laten gaan XEN. Hell. 4, 4, 13.

δια-φιλονικέω, wedijveren ARISTOT.

δια-φιλο-τιμέομαι, = *voorg.*, PLUT.

δια-φλέγω, — 1 geheel verbranden PLUT. — 2 aanvuren PLUT.

δια-φριβάζω, in hevige woede brengen SOPH. Ai. 332.

δια-φροίνισσω, bloedig maken HIPPOCR.

δια-φροίτας, — 1 rondloopen HDT. 1, 60, AR. Av. 557, XEN. — 2 zich verstrooien PLUT. Fab. 8.

δια-φωρά, ή, — 1 onderscheid, verschil PL. Euthyd. 278 b. — 2 soort, species PL. Def. 414 d, ARISTOT. — 3 voortreffelijkheid PL. Tim. 23 a. — 4 meeningsverschil; > strijd HDT. 7, 9, 2, EUR. Med. 75, PL. Phaedr. 232 b.

δια-φωρέω, — 1 uitplunderen HDT. 1, 88, THUC. 6, 100, 23, PLUT. Galb. 4. — 2 verscheuren HDT. 7, 10, 8, EUR., AR. Av. 355. — 3 in twijfel zijn PLUT. — 4 (*in tmesi*) verbreiden τ 333.

δια-φώρησις, ή, verstrooien PLUT.

διά-φωρος, 2, adv. ως, — 1 verschillend HDT. 2, 83, ATT. tot N. T. — 2 zich gunstig onderscheidend: voortreffelijk PL. Leg. 947 b, POL., PLUT. — 3 zich ongunstig onderscheidend PL. Leg. 843 c. — 4 belangrijk > voordeelig, dienstig THUC. 4, 3, 7, PL. — 5 verschillend in meening of daad: oneensgezind > vijan(dig) HDT. 2, 30, LYS. 16, 11, PL., DEM. — **Subst. τὸ δ-όν:** 1 onderscheid. — 2 *finant.:* uitgaven, geld, *vaak* PAP.: verschotten; rente. — 3 voordeel. — 4 strijd.

δια-φωρό-της, ή, onderscheid PL. Theaet. 209 a.

διά-φραγμα, τό, — 1 scheidsmuur THUC. 1, 133 32, PL. — 2 middenrif MED.

δια-φραδέω, *adv.*, duidelijk HIPPOCR.

δια-φράζω, *aor.* διεπέφραδε, — 1 duidelijk meedeelen ζ 47. — 2 goed uiteenzetten Υ 340.

δια-φράσσω, versperren PLUT.; = -φράγνυμι, *vb.*

δια-φρέω, doorlaten THUC. 7, 32, 8, AR. Av. 193.

δια-φροντίζω, doordenken COM., ARISTOT.

δια-φρουρέω, een post handhaven, *overdr.* *pass.* βίος AESCH.

δια-φυγγάνω, ontvluchten HERACL. 86 D., THUC. 7, 4, 44, AESCHIN. 3, 10.
δια-φύγη, ή, mogelijkheid om te ontkomen PL. Prot. 321 a, PLUT.
δια-φύή, ή, — 1 verbinding: gewricht PL. Phaed. 98 c. — 2 naad, inkeeping XEN. An. 5, 4, 29, PLUT. — 3 spleet PLUT.
δια-φυλακτικός, bewarend PL. Def. 412 a, PLUT.
δια-φυλάσσω, *att.* -ττω, — 1 zorgvuldig bewaren (onthouden) HDT. 2, 121, 1; behoeden N. T. Luc. 4, 10. — 2 bij iets blijven, vasthouden aan PL. Polit. 261 e, DEM. 18, 78; ARISTOT., POL.
διά-φυξις, ή, ontvluchting PLUT.
δια-φύσάω, — 1 uiteenblazen PL. Phaed. 77 d, PLUT. — 2 doorwaaien LUC.
δια-φύσησις, ή, uitwaseming ARISTOT.
διά-φύσις, ή, — 1 ontkiemen THEOPHR. — 2 = **διαφυή**, HIPPOCR., ARISTOT.
δι-αφύσσω, *aor.* δι-ήφυσα, — 1 uitscheppen π 110. — 2 doorboren (*z. haurio*) τ 450.
δια-φρυτεύω, (ver)planten AR. THEOPHR.
δια-φύομαι, — 1 (door een spleetje) opgroeien: ontkiemen ARISTOT. — 2 *v. tijd*: er tusschen in komen-, verloopen HDT. 1, 61. — 3 uiteen groeien; zich verschillend ontwikkelen EMPED. 17, 5 D. — 4 door elkaar samengroeien; *overdr.* aan iets gehecht zijn, τινος PLUT.
δια-φωνέω, — 1 een wanklank geven PL. Gorg. 432 b, Phaed. 101 d; τινι, in tegenspraak zijn met PL. Polit. 292 b, ARISTOT. — 2 niet kloppen: een te kort geven. *v. geld* POL.
δια-φωνία, ή, wanklank PL. Leg. 689 a.
διά-φωνος, verschillend LUC. Cyn. 16.
δια-φώσκει, = *lat. dilucēscit*, het licht breekt door: wordt dag HDT. 3, 86, POL.
δια-φωτίζω, verlichten, beschijnen LUC. — 2 *overdr.* verhelderen PLUT.
δια-φάω, uiteenwijken XEN. An. 4, 8, 18; *med.*, XEN. Cyr. 7, 1, 31.
δια-χάλασις, ή, het nalaten HIPPOCR.
δια-χαλάω, — 1 ontspannen, *v. h. overgaan v. stap in draf* XEN. Eq. 7, 11. — 2 openen EUR. Iph. A. 13. — 3 *intr.* opengaan HIPPOCR.
δια-χαράσσω, ook -ττω, — 1 scheiden PLUT. — 2 *overdr.*: *pass.* verbitterd worden op, τινι SOPH. Ichn. 255.
δια-χάσκω, — 1 den mond open doen AR. Eq. 533 = open gaan PLUT. — 2 open springen, *v. vruchten* THEOPHR.
δια-χειμάζω, overwinteren THUC. 6, 72, 18.
δια-χειρίζω, — 1 onder handen hebben: besturen PL. Gorg. 526 b, LYS. 9, 12, ORAT., PLUT. — 2 *med.* vermoorden POL., N. T. Act. 5, 30.
δια-χειρίσις, ή, leiding THUC. 1, 97, 1.
δια-χειρισμός, ό, = *voorg.*, HIPPOCR.
δια-χειροτόνέω, — 1 door „hand-op-steken”, door stemmen kiezen PL. Leg. 755 d. — 2 *of*: stemmen over XEN. Hell. 1, 7, 34, DEM.; -τονία, ή, stemming *t.a.p.*, AESCHIN. 3, 39.
δια-χέω, — 1 uiteengieten, verspreiden HDT. 2, 150 *pass.* wegvloeien HERACL. 31 D. — 2 overgieten HDT. 6, 119. — 3 in groote stukken uiteen doen vallen H 316, ξ 427, *v. gedooide dieren*, *vgl.* THUC. 2, 75, 16; *pass.* uiteenvallen, in ontbinding overgaan HDT. 3, 16. — 4 *vand.* verbrijzelen AP. RH.; — en 5 *overdr.* verijdelen HDT. 8, 57. — 6 vloeibaar maken = smelten PL. Tim. 46 d, XEN. — 7 ontspannen, los-, blij maken PL. Symp. 206 d.

δια-χλευάζω, bespotten PL. Ax. 364 b, DEM., N. T. Act. 2, 13.
δια-χλαιώνω, verwarmen HIPPOCR.
δια-χλιδάω, verwend zijn; *part. pf.* -κεχλιδός, COM. *bij* PLUT.
δια-χλώ, een dam werpen HDT. 8, 97.
δια-χρόομαι, — 1 *m. dat.* zich van iets bedienen HDT. 1, 58, AR. Eccl. 609. — 2 met iets (onaan-genaams) kennis maken HDT. 3, 117 = lijden. — 3 *m. acc.* dooden HDT. 1, 24, ATT.: THUC. 3, 36, 18.
δια-χρίω, besmeren HIPPOCR., ARISTOT.
διά-χρῦσος, verguld DEM. 21, 22, POL.
δια-χῦλος, zeer sappig ARISTOT.
διά-χῦσις, ή, — 1 het uitgieten: verspreiden PL. Crat. 419 c, THEOPHR. — 2 verstrooiing, ontspanning PLUT.
δια-χῦτικός, smeltend *act.* PL. Tim. 60 b, THEOPHR.
διά-χωμα, τό, dwarsdam PAP.
δια-χωρέω, — 1 door iets gaan PL. Tim. 78 a. — 2 *κάτω διαχωρεῖ τινι*, iemand heeft *διά-φροια* PL. Phaedr. 267 b, XEN. An. 4, 8, 20. — 3 gelukken POL. — 4 *v. munten*: gangbaar zijn LUC.
δια-χώρησις, ή, afgaan HIPPOCR., ARISTOT.
δια-χωρητικός, gemakkelijk verteerbaar; *purgeerend* ATISTOT.
δια-χωρίζω, — 1 afscheiden AR. Th. 14. — 2 *pass.* weggaan van N. T. Luc. 9, 33. — 3 onderscheiden PL. Phil. 17 a.
δια-χώρισις, ή, afzondering ARISTOT.
δια-χώρισμα, τό, spleet, kloof LUC. V. H. 2, 43.
δια-ψαίρω, — 1 door-, langs iets strijken EUR., AR. Av. 1717. — 2 *intr.* geaaid worden NIC. Al. 127.
δια-ψάλλω, = *versterkt*, ψάλλω, COM.
δια-ψάω, aanraken PLUT.
δια-ψέγω, berispen PL. Leg. 639 a.
δια-ψέδω, — 1 bedriegen DEM. — 2 *pass.* bedrogen uitkomen: zich vergissen, τινος, in iets (PL.) Ep. 351 d, XEN. Mem. 4, 2, 27, DEM. — 3 *med.* liegen ANDOC. 1, 42.
δια-ψηφίζομαι, volgens de rij stemmen, be-sluiten LYS. 26, 1, PL. Leg. 937 a, DEM.
δια-ψήφισις, ή, stemming LYS. 12, 34, PL. Leg. 855 d, XEN. Hell. 1, 7, 14.
δια-ψηφισμός, ό, stemming ARISTOT. A. II. 13 i. f.
δια-ψιθυρίζω, fluisteren POL., LUC. Gall. 25.
διά-ψιλλος, onbeplant PAP.
διά-ψυγμα, τό, uitgedroogd land PAP.
δια-ψυκτικός, afkoelend HIPPOCR.
διά-ψυξις, ή, afkoeling PLUT. 967 f.
δια-ψύχω, — 1 luchten XEN. Cyr. 8, 2, 21, HIPPOCR. — 2 uitdrogen THUC. 7, 12, 24, ARISTOT. — 3 verzwakken PLUT. Lys. 23(?)
δί-βᾶμος, tweevoetig (EUR.) Rhes. 215.
δί-βᾶφος, tweemaal geverfd CIC.
δι-βολ-ία, ή, — 1 hellebaard ARISTOT., MEN. Kol. 30, PLUT. Mar. 25. — 2 dubbele mantel PLUT.
δί-βολος, met twee punten (EUR.) Rhes. 374.
δί-γληνος, met twee oogen THEOCR. Epigr. 6.
δί-γλωσσος, *att.* -ττος, — 1 tweetalig THUC. 4, 109, 25; 8, 85, 28. — 2 *subst.* tolk PLUT. Them. 6.
δι-γον-ία, ή, tweeling ARISTOT.
δί-γονος, = *gemini*: twee EUR. El. 1179.
διδαγ-μα, τό, onderwijs AR. Nub. 668, KRITIAS 15, 25 D., PL.
διδασκ-τήριον, τό, bewijs HIPPOCR.
διδασκτι-κός, geschikt om de leer te verspreiden N. T. 1 Tim. 3, 2.

- διδασκός**, — 1 meedeelbaar SOPH. O. R. 300. — 2 geleerd N. T. Joh. 6, 45.
- δι-δάκτυλος**, twee vingers lang THEOPHR.
- διδάξιος**, ἡ, het bijbrengen EUR. Hec. 601.
- διδασκαλ-εῖον**, τό, school THUC. 7, 29, 12, PL. Hipp. mai. 286 b.
- διδασκαλ-ία**, ἡ, — 1 leer(ing), onderwijs, PIND. P. 4, 102, THUC. 2, 42, 20 PL. Crat. 428 e. tot N. T. Rom. 12, 7. — 2 (inhoud v. d.) leer N. T. Mt. 15, 9. — 3 χοροῦ, instudeeren v. een koor PL. Gorg. 501 e. — 4 tooneelstuk PLUT. — 5 mededeeling betreffende het opvoeren van tooneelstukken ARISTOT. — 6 bureau voor inlichtingen PAP.
- διδασκαλ-ικός**, 3, adv. ὤς, — 1 voor (tr.) leeren geschikt PL. Gorg. 455 a. — 2 leerzaam XEN. Mem. 1, 2, 21. — 3 v. h. leeren, τέχνη PL. Soph. 229 e.
- διδασκάλ-ιον**, τό, — 1 kennis HDT. 5, 58. — 2 les XEN. Eq. 11, 5. — 3 leergeld PLUT. Alex. 7.
- διδάσκ-ἄλος**, ὁ, — 1 leermeester; ἡ, leermeesteres; HYMN. Merc. 566, HERACL. 57 D., EUR. Andr. 684, PL. Symp. 207 e, Prot. 325 d, εἰς δ-ων naar school. — 2 tooneelspeldichter en regisseur AR. Av. 912, PL. Euthyd. 276 b.
- διδάσκω**, f. διδάξω (aor. ἐδίδακxησα HES. O. 64, HYMN. Cer. 144), — 1 leeren, duidelijk maken, τινά τι θ 481, alg. tot PAP., N. T. Mt. 4, 23 (ook: τινι τι Apocal. 2, 14); pass. leeren, ervaren worden, τιος HDT. 811. — 2 instudeeren v. e. stuk > opvoeren PIND. 1, 23, AR. Ran. 1026, PL. Prot. 327 d. — med. 3 eigen kennis leeren PIND. O. 8, 59. — 4 eigen kinderen iets laten leeren PL. Prot. 325 b. (z. δέχομαι, lat. doceo, disco (<*di-dc-sco) naast διδάξει; gr. δακ- < dek-, waarbij bovendien het in bet. verw. δα-, δέδοον enz. meewerkte. In διδασχί naast perf. δέδιδαχα dezelfde soort χ als regelmatig in δέχομαι enz.)
- διδάχχῃ**, ἡ, leer HDT. 3, 134, ATT., PL. Phaedr. 275 a, N. T. Act. 2, 42.
- διδήμι** (z. δέω), impf. διδῆμι A 105, imp. διδέντων μ 54, pr. διδέασι XEN. An. 5, 8, 24, binden.
- δι-δραχμος**, 2, — 1 twee drachmen soldij hebbend THUC. 3, 17, 26. — 2 twee drachmen waard ARISTOT.; τό δ-ον, munt v. twee drachmen ARISTOT. A. II. 10, 2, N. T. Mt. 17, 24.
- διδυμᾶ-τόκος**, tweeling barend THEOCR. 1, 25.
- διδυμᾶων**, ἄνος, slechts dual. en pl., tweelingbroeders of -zusters II 672.
- διδυμος**, = διδυμος, PIND. O. 3, 35.
- διδυμο-γενής**, als tweeling geboren EUR. Hel. 206.
- διδύμος**, 3 (2 PIND. P. 4, 209f, PL. Critias 113 e), — 1 dubbel, tweevoudig τ 227, PIND. I. 3, 9, ATT. — 2 tweelingen P 641, PIND. I. 7, 17, HDT. 6, 52, MEN. Her. 23, ATT., PAP. (redupl. bij δύο, vgl. ἀμφίδυμος; msch. echter *δύμο- geboorte in Δυμᾶνες en *dau-mo- in ags. team nakomelingen).
- διδυμό-της**, ἡ, tweevoudigheid PL. Phil. 57 d.
- διδωμι**, — 1 geven, sinds A 123 alg. tot N. T. Mt. 9, 4. — 2 spec. schenken, wijden aan de goden. — 3 ook v. d. machtiger gezeegd: verleenen, inwilligen, genadiglijk (kwijt) schenken, alg. — 4 leed en dgl. geven A 96, Γ 322. — 5 overgeven E 397, alg. — 6 spec. zijn dochter aan een man geven, uithuwen, in matrimonium dare Z 192. — 7 betalen α 431. — 8 ingress. willen geven, aanbieden v 378. — 9 teruggeven N. T. Apoc. 20, 13 — 10 leggen N. T. Luc. 19, 23. — 11 intr. zich overgeven of toegeven EUR. Ph. 21.
- (W. dō-, o.ind. dadāmi ik geef, arm. tam ik geef, lat. dō, dāre, lit. dū-ti geven. Dial. cypr. opt. δῶφανοι, en δοφαναί = δούναι, vgl. lat. duim).
- δι-εγβολή**, betaling in geld PAP.
- δι-εγγυάω**, — 1 med. door borgtocht iemd, τινα, op vrije voeten stellen, τιος, voor een zekere som ISOOR. 17, 14 (ook act.), PLUT., PAP. — 2 als borgtocht geven: verpanden, τι D. H., PAP. — 3 pass. vrij gelaten worden, τινι, op verzoek van THUC. 3, 76, 17, DEM.
- δι-εγγύημα**, τό, — 1 borgtocht PAP. — 2 hypotheek PAP.
- δι-εγγύησις**, ἡ, borgstelling DEM. 27, 73.
- δι-εγείρω**, — 1 wekken COM., N. T. Luc. 8, 24. — 2 in levendige herinnering bewaren N. T. 2 Petr. 1, 13.
- δι-εδρία**, ἡ, strijd v. voortekens ARISTOT.
- δι-εδρός**, vijandig ARISTOT.
- δι-ειδής**, doorschijnend THEOPHR., LUC.
- δι-ειλέω**, ontrollen PLUT. 1039 e.
- δι-ειλημένως** (λαμβάνω), adv., afzonderlijk XEN. Oec. 11, 25.
- δι-εἰμι** (εἶμι), — 1 dō ó g a a n THUC. 4, 78, 20. — 2 > voorbijgaan AR. Ach. 845. — 3 doorlóópen, τι PL. Ax. 370 e, δρόμον. — 4 overdr. dóórlóópen: uiteenzetten PL. Gorg. 505 e. — 5 uiteengaan: zich verspreiden PLUT.
- δι-εἶπον**, inf. δι-εἰπεῖν, — 1 nauwkeurig-volledig zeggen K 425, δ 215. — 2 verklaren SOPH. O. R. 854, PL. Phaedr. 253 d.
- δι-εἶργω**, -εἶργω HOM., ἐργ. HDT., uiteenhouden, scheiden M 424, PIND. N, 6, 3, HDT. 1, 180, THUC. 3, 107, 4.
- δι-εἶρηκα**, enz. pf. bij διαγορεύω, duidelijk zeggen, bepalen PL. Leg. 813 a, DEM., and.
- δι-εἶρομαι**, ion., (na)vragen A 550.
- δι-εἶρω**, ion., = διερεύω, HDT. 7, 24.
- δι-εἶρω** (= lat. exserere), doorsteken XEN. Cyr. 8, 3, 10, AESCHIN. 3, 166, LUC.
- δι-εἰρωνό-ξενος**, vreemdelingen met mooien schijn bedriegend AR. Pax 623.
- δι-έκ**, -έξ, — 1 door . . . naar buiten O 124. — 2 door en door HYMN. Ap. 432.
- δι-εκ-βάλλω**, doortrekken POL., PLUT.
- δι-εκ-βολή**, ἡ, doorgang POL.
- δι-εκ-βόλιον**, τό, afrijvend middel HIPPOCR.
- δι-εκ-βόλομαι**, doorsluipen HIPPOCR., LUC.
- δι-έκ-δύσις**, ἡ, ontsnapping PLUT.
- δι-εκ-θῶ**, door iets heen uitloopen ARISTOT., PLUT.
- δι-εκ-παίω**, doorbreken COM., LUC.
- δι-εκ-περαίνω**, geheel ten einde brengen SOPH., XEN. Oec. 6, 1.
- δι-εκ-περάω**, — 1 geheel doorgaan HDT. 3, 4, AESCH. Pers. 485, EUR., PL. Tim. 73 a. — 2 voorbijgaan AR. Pl. 283.
- δι-εκ-πίπτω**, ontkomen PLUT. 51 a, LUC.
- δι-εκ-πλέω**, ion. -πλώω, — 1 doorzeilen HDT. 7, 101. — 2 met de schepen doorbreken HDT. 6, 15, THUC. 1, 50, 12, XEN.
- δι-έκ-πλοος**, contr. -πλοος, ὁ, — 1 de doorvaart en de plaats daartoe HDT. 4, 179, THUC. 2, 83, 16. — 2 het doorbreken van de vijandelijke scheeps-linie HDT. 6, 12, THUC. 1, 49, 20, XEN.
- δι-εκ-πνοή**, ἡ, uitdampen THEOPHR., PLUT.
- δι-έκ-προος**, uitstroomen HDT. 7, 129.
- δι-εκ-τείνω**, uitstrekken HIPPOCR.
- δι-έλασις**, ἡ, — 1 doorslaan PLUT. — 2 het defileren, van ruiterij XEN. Hipp. 3, 4.
- δι-ελώνω**, — 1 doordrijven M 120, N 160, HDT.

4, 72, EUR. — 2 doorrijden XEN. An. 1, 5, 12. — 3 doordringen EUR. Heracl. 788, XEN. An. 2, 3, 19.
δι-ελέγχω, — 1 geheel overtuigen PL. Gorg. 457 e, POL. — 2 zich richten tot LUC.
δι-ελίσσω, *att. ττω*, ontwikkelen PLUT.
δι-ελυσσίνδα, touwtrekken, *als spel* POLL.
δι-έλκυω, — 1 uiteentrekken PL. Rep. 440 a. — 2 doorheentrekken *tr. ar.* Pl. 1036, Th. 648. — 3 slepend houden POL., PLUT.
διεμαι, — 1 weggejaagd worden: voortsnelen M 304, Ψ 475, AESCH. Supp. 819 (*z. δίο*). — 2 vreezen schuwen AESCH. Pers. 701 (*codd. διομαι*) *m. inf.* (*z. δίνος, o.ind. dýate* hij vliegt, *vgl. δίο*).
δι-εμπίλω, met vilt bedekt LUC.
δι-εμπολάω, — 1 verkoopen SOPH. *fr.* 617, EUR. Ba. 512. — 2 > verraden SOPH. Ph. 579. — 3 verhandelen AR. Ach. 974.
δι-εμφαίνω, laten zien LUC. Alex. 3.
δι-εν-ειλέω, geheel inwikkelen LUC.
δι-ενιαυτίζω, een jaar doorleven HDT. 4, 7.
δι-ενος, 2, tweejarig THEOPHR.
δι-ενοχλέω, lastig vallen DEM. 12, 329,
δι-εντέρευμα, τό, „darmstude” AR. Nub. 166.
δι-εξ-άγω, — 1 ten einde voeren PAP. — 2 uitvoeren, exporteeren PAP. — 3 βίον, leiden > onderhouden POL. — 4 besturen POL. — 5 een twist ten einde brengen: bijleggen POL.
δι-εξ-αγωγή, ή, — 1 wijze van procedeeeren PAP. — 2 bijleggen van een twist POL.
δι-εξ-ατμίζω, verdampen HIPPOCR.
δι-εξ-άπτω, — 1 losbarsten ARISTOT. — 2 ontspannen THEOCR. 13, 23.
δι-εξ-είμι (είμι), — 1 door iets naar buiten gaan Z 393, HDT. 7, 131, XEN. Mem. 3, 9, 7. — 2 doorloopen: uitvoerig behandelen HDT. 1, 24, PL. Phaed. 84 c.
δι-εξ-ελάσις, ή, doorbreken PLUT. Sull. 18.
δι-εξ-ελαύνω, geheel doorheen-drijven of trekken HDT., PLUT.
δι-εξ-ελέγχω, weerleggen PLUT., LUC. Alex. 61.
δι-εξ-ελίσσω, loswikkelen HDT. 4, 67.
δι-εξ-εργάζομαι, volbrengen PL. Leg. 798 d.
δι-εξ-ερέομαι, vragen K 432.
δι-εξ-ερευνάω, uitvorschen; bespieden PIND. N. 3, 24; *med.* PL. Phil. 58 a.
δι-εξ-έρπω, door iets uitkruipen ARISTOT.
δι-εξ-έρχομαι, — **Tr.:** 1 door iets gaan tot het einde PL. Phaed. 109 e, DEM. 18, 179; afhandelen PL. Leg. 856 a. — 2 dulden, uithouden SOPH. Ph. 1419, PL. Rep. 409 a. — 3 doorgaan HDT. 1, 196, PL. Prot. 315 a. — 4 langs gaan EUR. Alc. 15; probeeren, *overdr.* THUC. 3, 45, 14. — 5 volledig doorloopen: behandelen, uitvoerig schetsen POL. Leg. 783 e, PLUT. — **Intr.:** 6 te voorschijn komen N. T. Act. 28, 3. — 7 verloopen, *v. tijd* DEM., PLUT.
δι-εξ-ηγέομαι, meedeelen XEN. Mem. 4, 2, 12.
δι-εξ-ίτημι, laten weggaan HDT. 4, 203.
δι-εξ-οδεύω, er uitgaan HIPPOCR.
δι-εξ-οδ-ικός, 3, — 1 tot den afgang behoorend ARISTOT. — 2 uitvoerig PLUT.
δι-εξ-οδος, ή, — 1 doorgang, uitweg HDT. 4, 140, THUC. 3, 98, 22, MEN. Ph. 21; kruispunt, N. T. Mt. 22, 9; *overdr.* uitslag, afloop HDT. 3, 156. — 2 baan, *v. hemellichamen* HDT. 2, 24, PL. Epin. 986 e, EUR. Andr. 1086. — 3 expeditie PL. Leg. 813 e; *overdr.* Phaedr. 247 a; *vgl.* HDT. 3, 156; 7, 234 manoeuvre. — 4 uitvlucht PL. Rep. 405 c. — 5 uitvoerig betoog PL. Prot. 326 a, 361 d.

δι-εξ-ουρέω, geheel uitwateren HIPPOCR.
δι-εξ-υφαίνω, geheel afweven PLUT. Rom. 2.
δι-εορτάζω, uitvieren THUC. 8, 9, 29.
δι-έπομαι, omgaan met EUR. El. 146.
δι-έπω, *eig.* uiteen hanteeren: — 1 uiteen doen gaan Ω 247. — 2 *vand.* zelf door iets, ti, heengaan B 207. — 3 behandelen, verrichten *πλεϊστον πολέμοιο* A 165, μ 16, XENOPHAN. 1, 21 D. — 4 besturen, beheerschen PIND. O. 6, 93, BACCH. 3, 21, HDT. 3, 53, AESCH. Pers. 106. — 5 vertegenwoordigen PAP.
δι-εράμα, τό, trechter PLUT. 1088 e; **δι-εράω**, doorzeven *ib.* 692 c.
δι-εργάζομαι, — 1 volbrengen POL. — 2 bewerken THEOPHR. — 3 vernietigen HDT. 7, 10, — 4 dooden HDT. 1, 213, SOPH. O. C. 1417, PL.
δι-ερείδω, — 1 ondersteunen PLUT. 529 c.; *med.* steunen AR. Eccl. 150; *pass.* EUR. Hec. 66. — 2 zich verzetten POL., PLUT. Philop. 17.
δι-ερέσθαι, *aor. inf., z. pr. διείρομαι*, ondervragen PL. Phil. 42 e.
δι-ερέσσω, — 1 doorroeien μ 444. — 2 heen en weer zwaaien EUR. Tr. 1258.
δι-ερευνάω, doorzoeken, *vooral med.* PL. Phaed. 78 a, POL., PLUT.
δι-ερευνητής, ό, spion XEN. Cyr. 6, 3, 2.
δι-ερίζομαι, twisten, *τιμι* PLUT.
δι-ερμηνεύσις, ή, interpretatie PL. Tim. 19 c.
δι-ερμηνεύω, — 1 uitleggen N. T. 1 Cor. 12, 30. — 2 vertalen N. T. Act. 9, 36; **-της, ό**, N. T. 1 Cor. 14, 28.
I. διερός, vochtig, *αἶθρῃ καὶ διερῇ ὄρῃ* HES. O. 460, ANAXAG. 4 D., AR. Nub. 337, AV. 213; weenend (?) THEOCR. 17, 80, AP. RH. (*< διεφερός : δαίνο*).
II. διερός, vlug (volgend) ι 43. (*< διερό- : δέμα*).
III. διερός, geducht ζ 201. (*< διεφερός : δέδφομα*).
δι-έρπω, doorgaan SOPH. Ant. 265, PLUT.
δι-ερριμμένως (ρίπτω), *adv.*, verstrooid POL.
δι-ερισίς, ή, het tusschensteken ARISTOT.
δι-ερδικω, verhinderen PLUT.
δι-ερώω, overtrekken, *τι* HDT. 7, 24.
δι-έρχομαι, — 1 door iets gaan, -loopen *enz.* *τι, τινος, later διά τινος* Γ 198, HDT., ATT. *tot* N. T. Luc. 19, 1, *overdr.* doordringen SOPH. Tr. 477. — 2 doorloopen, afleggen, *afstanden* XEN. An. 2, 4, 12; *overdr.* βίον PL. Gorg. 523 a. — 3 > dulden EUR. Herc. 1276. — 4 tot iem d komen N. T. Rom. 5, 12. — 5 uiteengaan, zich verspreiden THUC., SOPH. Ai. 999 *tot* N. T. Luc. 9, 6 : 5, 15 *overdr.* — 6 voorbijgaan, *v. tijd* HDT. 1, 8, ATT. — 7 *overdr.* met woorden of met gedachten doorloopen PIND. N. 4, 72, AESCH. Pr. 874, PL. Phaedr. 273 a, ARISTOT., PLUT.
δι-ερώ, j. bij διαγορεύω.
δι-ερωτάω, — 1 ondervragen PL. Ap. 22 b, XEN. 2 onderbreken DEM. 3, 22.
δι-εσθίω, doorbijten HDT. 3, 109, THEOPHR.
δι-εσις, ή, — 1 het doorlaten HIPPOCR., PLUT. — 2 *muzik.* kleine interval ARISTOT.; halve toon PHILOL. 6 D.
δι-εσκεμμένως, adv., voorzichtig XEN. Oec. 7, 18.
δι-εσπασμένως, adv., verstrooid HIPPOCR.
δι-ετής, tweejarig HDT. 2, 2, DEM., N. T. Mt. 2, 16.
δι-ετήσιος, 2, adv. *ως*, het geheele jaar door THUC. 2, 38, 13, D. H.
δι-ετία, ή, twee jaren N. T. Act. 24, 27.

διετιζω, — 1 *v. dieren*: overwinteren ARISTOT. — 2 *v. planten*: den winter overblijven THEOPHR. **διευθύνω**, — 1 terechtwijzen LUC. Prom. 19. — 2 sturen, leiden (N. T.). **διευκρινέω**, — 1 in goede orde opstellen XEN. Oec. 8, 6. — 2 juist scheiden LUC. — 3 juist beoordeelen POL.; *med.* PL. Parm. 135 b, DEM. **διευλαβέομαι**, — 1 zich zeer in acht nemen PL. Phaedr. 81 e, DEM., ARISTOT. — 2 vereeren PL. Leg. 879 e. **διευλύτέω**, een contract met wederzijdsch goedvinden verbreken PAP. **διευνάω**, tot rust brengen: eindigen EUR. Hipp. 1377. **διευρίπτίζω**, heen en weer stroomen ARISTOT. **διευρύνω**, verwijden HIPPOCR., ARISTOT. **διευσχημονέω**, correct zijn PLUT. **διευτονέω**, zijne kracht behouden THEOPHR., POL. **διευτυχέω**, gelukkig blijven COM., DEM. **διεωφθός**, gekookt, gaar HIPPOCR., ARISTOT. **διέχω**, — 1 scheiden, τὰ βέεθρα, *v. e. rivier* HDT. 9, 51. — 2 afweren, afhouden PLUT. Caes. 20. — **Intr.**: 3 doorheengaan E 100. — 4 *vand.* zich uitstrekken HDT. 4, 42. — 5 uiteengaan: open gaan staan. — 6 uit elkaar staan: verwijderd zijn THEOGN. 970, EMPED. 22, 6 D. THUC. 2, 81, 28, XEN. An. 1, 8, 17. — 7 *v. tijd* (*eig.* twee punten gescheiden houden?) er tusschen liggen SOPH. O. R. 717. **διέψω**, gaar koken HIPPOCR. **διζήμαι** (: ζήτέω, *z. d.*), — 1 zoeken o 90, THEOCR. 25, 37 (διζέαι 2 S. Pr.). — 2 zoeken = nastreven, trachten te krijgen (*vgl. quaestus*) α 261, π 391, HERACL. 22 D., HDT. 2, 147. — 3 trachten AESCH. Supp. 821. — 4 *na*-, uitvragen HDT. 3, 41. **διζήσις**, ἡ, onderzoek PARM. 4, 2 D., *vgl.* PL. Soph. 237 a, 258 d. **διζυξέ**, *pl.* tweespan, *adj.* E 195. **διζώ**, twijfelen II 713, HDT. 1, 65. (*δζίω*: δύο, *vgl. dubitare*: duo, *zweifeln*: zwei). **διηγέομαι**, verhalen HERACL. 1 D., THUC. 6, 54, 33, AR. AV. 198, PL. Symp. 172 c, N. T. Luc. 8, 39. **διήγημα**, τό, verhaal COM., POL. **διηγηματικός**, verhalend ARISTOT. **διήγησις**, ἡ, verhaal PL. Phaedr. 246 a, N. T. Luc. 1, 1. **διηθέω**, — 1 doorzeven *v.*-socr., PL. Soph. 226 b. — 2 uitspoelen HDT. 2, 86. — **intr.** 3 doorsijpelen HDT. 2, 93. **διήθησις**, ἡ, het doorleven EPIGUR. 101 Us. **διηκριβωμένως**, *adv.*, zeer nauwkeurig PL. Leg. 965 a, ARISTOT. **διήκω**, — 1 doordringen, τι = zich verspreiden in AESCH. Ag. 476, SOPH. O. C. 306. — 2 zich uitstrekken HDT. 6, 31. **διηλιώω**, doorzonnen THEOPHR. **διηλιφής**, gezalfd SOPH. **διήλυσις**, ἡ, uitgang AP. RH. **διημερέω**, den ganschen dag doorbrengen XEN. Cyr. 7, 5, 53, AESCHIN. 1, 53, PLUT. **διηνεκής**, — 1 doorlopend, lang: ongeschonden, ὠττα haas H 321 > PL. Rep. 468 a, ῥάβδοι M 297; duurzaam verbonden EMPED. 59, 3 D. — 2 van begin tot eind: volledig η 241. — 3 voortdurend PL. Leg. 839 a, N. T. Hebr. 7, 3; *adv.* AESCH. Ag. 319. (*uit Att. ηνεκής*: W. ἐνεκ- *v.* ἐνεγκέιν, *z. pod- ηνεκής*. *Att.* (*bij sommigen*) διὰν. *is kunstmatige recompositie uit δια-ενεκής; ἐνεκ- in intr. bet.*) **διήνεμος**, aan den wind blootgesteld: hoog SOPH. Tr. 327.

διήρης (W. *v. ἀραρίσκω* verbinden), τὸ δ-ες, bovenverdieping EUR. Ph. 90, PLUT. 77 e. **διηχέω**, — 1 het geluid doorlaten PLUT. Timol. 21. — 2 het gerucht verspreiden PLUT. **διηχής**, ὁ, het geluid doorlatend PLUT. **διθάλαστος**, aan twee zeeën gelegen N. T. Act. 27, 41. **διθηκτος**, tweesnijdend AESCH. Pr. 863. **διθρονος**, met twee tronen AESCH. Ag. 43. **διθυραμβικός**, dithyrambisch ARISTOT. **διθυραμβο-διδάσκαλος**, ἡ, dithyrambendichter AR. Pax 829. **διθύραμβος**, ὁ, *bijnaam van Bacchus* PIND. fr. 86, EUR. Ba. 526. *Als literair genre vermoedelijk uit den Bacchusdienst ontstaan, is het bij ARCHIL. 77 ALD. en AESCH. lied ter eere van Bacchus* PIND. O. 13, 19, PL. Leg. 700 b, *vgl.* HDT. 1, 23. *Later bekend en berucht om een zekere zwoele beeldspraak en muziek, (vormt met ἱαμβος, θοῖαμβος een groep; -αμβο- msch. < *ang'o- lid, deel: o.ind. ἀγα- lichaamsdeel, spec. voet. Msch. is [vgl. διποδία] ἱαμβος (: ἰά éen) één-pas, θοῖα-αμβος drie-pas (θρ- < τρ- in het Thracophryg., waar de Bacchusdienst vandaan kwam?) vgl. lat. tripudiaré, en dan δ. < δφι-θρ-αμβος, een verduubeling van-, een herhaalde driepas? Vgl. lat. triumphé in het Carm. Arv. < θοῖαμβε, bijnaam v. Bacchus?).* **διθύραμβ-ώδης**, adv. ὠς, dithyrambisch, hoogdravend PL. Crat. 409 c. **διθύρος**, 2, met twee deuren PLUT.; met twee kleppen ARISTOT., PLUT. **διθύρώω**, uitzweeten HIPPOCR. **διίημι**, — 1 (doorzenden:) doorstooten EUR. Ph. 1092. — 2 door laten gaan EMPED. 84, 11 D., XEN. An. 5, 4, 2, DEM. 18, 146; *overdr.* SOPH. O. C. 963, POL. — 3 uiteen laten gaan: ontbinden, ontslaan XEN. Hell. 3, 2, 29. — 4 oplossen, week maken AR. Pl. 720, ALEXIS 188, *med.* **διιμάζω**, vochtig maken THEOPHR. **διικνέομαι**, — 1 doorkomen, bereiken THEOPHR., AP. RH. — 2 raken, treffen THUC. 7, 79, 22. — 3 geheel verhalen I 61. **διιος**, van Zeus PL. Phaedr. 252 c. **I. διί-πετής** (*dat.* διίπει-), uit den hemel gevallen: door regen gevoed, ποταμός, (*van denzelfden W. pet-*) II 174, EMPED. 100, 9 D. (διει-), AP. RH. **II. διι-πετής**, den hemel doorvliedend HYMN. Ven. 4. **διιπόλεια**, *contr.* διπόλεια, τά, een oud feest van Zeus Polieus te Athene ANTIPH., AR. Pax 420. **διιπολιώδης**, ouderwetsch AR. Nub. 984 (*z. voorg.*) **διιπτεύω**, doorrijden DIOD., DIO. CASS. **διισθμιζέω**, over de landengte brengen POL. **διιστημι**, — 1 uiteen plaatsen: afzonderlijk opstellen THUC. 4, 74, 6. — 2 (onder)scheiden PL. Rep. 617 d, *med.* PL. Tim. 63 c. — 3 verdeeld maken: tweedracht verwekken HDT. 9, 2, THUC. 6, 77, 20, XEN. — **Pass. refl.**: aor. ἔστη, enz.: 4 uiteen-: opengaan, τὰ διεστεῶτα spleet HDT. 7, 129. — 5 uiteengaan = vijanden worden A 6. — 6 zich van elkaar verwijderen, *perf.* verwijderd-, ver van elkaar zijn; Φ 436, HERACL. 125 D. (zich ontbinden, -ontleden), THUC. 4, 61, 16, XEN. — 7 eerbiedig uiteenwijken N 29. — 8 weggaan N. T. Luc. 24, 51. **διισχναίνω**, geheel vermageren HIPPOCR. **διισχυρίζομαι**, — 1 strak volhouden, τι LYS. 13, 85, PL. Phaedr. 100 d, N. T. Act. 12, 15. — 2 zich op heroeppen, τινι ANTIPH. 5, 33, AESCHIN. 1, 176.

δι-ιτικός, 3, doordringbaar ARISTOT.
δι-φίλος, Zeus dierbaar A 74.
δικάζω, *cret.* δικάζαι *enz.* — 1 rechtspreken, uitspraak doen, beslissen Σ 506, PIND. O. 2, 65, HDT. 1, 97 (*f. δικάν*), AESCH. Eum. 601, ATT., LUC.; *pass.* berecht worden, *van pers. en zaken*, veroordeelen tot AESCH. Ag. 1412. — 2 bepalen HDT. 1, 84; 6, 139. — 3 *med.* voor zich zelf recht zoeken, procederen μ 440, ἀμφί λ 545, HDT. 1, 96, THUC. 1, 77, 4, XEN. Mem. 3, 5, 16, PL. *and.*
δικαιοδοσία, ἡ, — 1 rechtsbedeeling, rechtspraak POL., PLUT., PAP. — 2 een staatsverdrag over handelsverkeer POL.
δικαιοδότης, ου, ὁ, rechter POL., PAP.
δικαιοκρίσια, ἡ, rechtvaardig vonnis N. T. Rom. 2, 5.
δικαιολογέομαι, met iemand, τινι, een rechtszaak hebben LYS., AESCHIN. 2, 21, HYPER., POL.
δικαιολογία, ἡ, — 1 verdediging van zijn recht POL., PLUT. — 2 bewijsvoering ARISTOT.
δικαιολογίζομαι, = -λογέομαι, LUC.
δικαιοπολις, ὁ, ἡ, de gerechtigheid in de stad handhavend PIND. P. 8, 22.
δικαιοπράγέω, rechtvaardig handelen ARISTOT., PLUT.
δικαίος, 3 (2 EUR. Iph. T. 1202), *adv.* ὡς, aan de δίκη deelhebbend: — 1 *v. pers.*: rechtvaardig Λ 832, *alg. tot* N. T. 1 Tim. 1, 9. — 2 *teg.* God: gerecht N. T. Rom. 2, 13. — 3 *v. zaken, handelingen*: rechtvaardig, billijk σ 414, *alg. tot* N. T.: (ge)recht 2 Thess. 1, 6, PAP. — 4 > gebruikelijk ξ 90: overeenkomstig zeden en recht. — 5 eerlijk, vol toegemeten: juist HDT. 2, 149. — 6 bruikbaar XEN. Mem. 4, 4, 5, *eld. v. mensch, dier, ding.* — 7 δίκαιον ἐστί: het is billijk, sinds υ 294, *alg. tot* N. T. Vaak vervangen door de *persoonl. constr.*: δίκαιος εἰμι: het is recht dat ik = ik heb het recht of ik heb de plicht, te . . . HDT. 1, 32; 9, 60, ATT. — *Ntr.* δίκαια 1 billijke dingen: verdiende loon ATT. — 2 rechtsgronden, te billijken motieven LYS. 14, 22. — 3 *tweezijdig*: verplichtingen en rechten THUC. 1, 37, 11.
δικαιοσύνη, ἡ, — 1 rechtvaardigheid THEOGN. 147, PL. Phaedr. 82 b. *alg. tot* N. T. Act. 17, 31. — 2 rechtschapenheid N. T. Mt. 3, 15 *vgl.* 5, 6, Rom. 5, 21.
δικαιοτής, ητος, ἡ, rechtvaardigheid, billijkheid PL. Prot. 331 b, XEN. An. 2, 6, 26.
δικαίωω, *fut. med.* THUC. 3, 40, 19; *ion. contr. tot eu*; — 1 recht(vaar)dig maken, sanctie geven PIND. fr. 169 *bij* PL. Gorg. 484 b. — 2 een misdaad δίκαιον, overeenkomstig of deelhebbend aan de δίκη maken = weer goed maken, straffen HDT. 1, 100; 5, 92, 2, THUC. 3, 40, 19, PL. Leg. 934 a. — 3 (*vgl.* ἀξίωω billijk achten), recht(vaar)dig achten SOPH. Ph. 781. — 4 *verzw.* aangewezen vinden, wenschen, willen HDT. 6, 15, THUC. 4, 122, 13, SOPH. O. R. 6. — 5 rechtvaardigen N. T. Luc. 10, 29.
δικαίωμα, τό, — 1 rechtvaardige handeling ARISTOT. — 2 gerechtelijke bestraffing PL. Leg. 864 e. — 3 rechtsgrond, aanspraak THUC. 1, 41, 3, ISOCR. — 4 rechterlijk vonnis N. T. Rom. 1, 32. — 5 bevel van den rechter N. T., ook gebod van den Rechter Luc. 1, 6, Apoc. 15, 4. — 6 dood van rechtvaardiging (z. 1) Rom. 5, 18. — 7 bewijsmateriaal PAP.
δικαίωσις, ἡ, — 1 verdediging voor het gerecht LYS. — 2 veroordeeling, bestraffing door het

[gerecht THUC. 8, 66, 1, PLUT. — 3 gegronde verdediging, aanspraak LYS. 9, 8, THUC., PLUT. — 4 (*teg. ἀξίωσις* de gewone kleurlooze opvatting) de subjectief gekleurde rechtsopvatting van de daad THUC. 3, 82, 2 p. 217. — 5 rechtvaardiging N. T. Rom. 4, 25.
δικαιωτήριον, τό, strafplaats PL. Phaedr. 249 a.
δικαιωτής, ου, ὁ, rechter PLUT. Artax. 23.
δικάν-ικός, — 1 in processen ervaren PL. Gorg. 512 b. — 2 (*minachtend*) als een advocatenpleidooi, zelig PL. Ap. 32 a. — 3 van de processen, *meest* ἡ δ-ἡ *sc.* τέχνη PL. Gorg. 511 d; ῥημάτια, advocaten-, AR. Pax 534.
*(v. δικάν- < *δικᾶ-φον-?)*
δικ-κρήνος, 2, tweehoofdig BATR. 288 (?)
δικαρπέω, tweemaal bloeien THEOPHR.
δικάσιμος, 2, voor de rechtspraak PL. Leg. 958 b, COM., PAP.
δικᾶσ-πόλος, ὁ, rechter A 238.
(< -avo- oude acc. pl.)
δικαστηρίδιον, τό, *dem. v. volg.*, AR. Vesp. 803.
δικαστήριον, τό, — 1 rechtbank HDT. 6, 72, PL. Gorg. 486 b, AR. Eq. 1317, PAP. — 2 de rechters AR. Vesp. 624, PL.
δικαστής, ου, ὁ, — 1 rechter HDT. 3, 31, ATT. *tot* N. T. Act. 7, 27, PAP. — 2 αἵματος, wreker EUR. Herc. 1150.
δικαστικός (*later* -στ-ικός) 3, *adv.* ὡς, den rechter of het gerecht betreffend; ἡ δικαστική, *sc.* τέχνη, rechtsgeleerdheid PL. Gorg. 520 b; τὸ δ-όν, rechterloon ARISTOT.; *adv.*, op de manier van rechters LUC. Hermot. 47. — 2 νόμος, *lex iudiciaria* PLUT. C. Gracch. 5.
δικάστρις, ἡ, vrouwelijke rechter LUC. Pisc. 9.
δικεῖν, ἔδικον, werpen PIND. O. 10, 72, BACCH. 16, 63.
*(: δίσκος < *δικ-σμο, vgl. δίκων; bij δεικνῶμι lat. digitus, als mikken? Voor *δικ-ελά: δικελλα, vgl. μάκλλη HES. O. 470: μάκελλα)*
δικελλα, ἡ, schop AESCH., SOPH. Ant. 250, MEN. Georg. 65.
(vgl. μάκελλα Φ 259; misschien als korenschop: δικεῖν)
δικελλίτης, ου, ὁ, hij, die met een houweel werkt LUC. Tim. 8.
δικ-κέρως, ωτος, met twee horens HYMN. 18, 2, 37, ARISTOT.
δικ-κέραλος, 2, tweekoppig ARISTOT.
δίκη, ἡ, — 1 rechtspraak, *vgl.* δς δίκην ἰθύν-τατα εἴποι (*dicere*) Σ 508, (λ 570), *alg.* — 2 *privaat* proces HDT. 3, 31, ATT. (*teg. γραφή*), PAP. — 3 > vonnis λ 570, *alg. tot* N. T. Jud. 7. — 4 > straf(oplegging); δίκην ἔχειν, voldoening krijgen HDT., ATT. — 5 straf(betaling) *vooral* ἰν δίδονα καὶ λαβεῖν, *alg. tot* N. T. 2 Th. 1, 9. — > boete, δοῦναι, boete doen. — 6 *abstr.* (uit 1) recht, σὺν δίκῃ, *enz.* HDT. 1, 115; 7, 35, PAP. — 7 *personif.*: Δίκη HERACL. 23 D., AESCH., SOPH. O. R. 274 *tot* N. T. Act. 28, 4: straffende gerechtigheid. — 8 *verzw.* wat recht en billijk is > zeden, gewoonte (*vgl.* gewoonte-recht), usance σ 275, *enz.* (*alleen od.*); *vand.* δίκην τίνος, op de manier van, als . . . PIND. P. 2, 84, EMPED. 2, 4 D. ATT.: βίη. AESCH. Ag. 1050, χελιδόνος δίκη.
(: δεικνῶμι, vgl. lat. dicis causa; oorspr. het aanwijzen van den schuldige; vgl. verder lat. ius dicere recht wijzen, nld. gewijsde)
δίκην, *acc. als adv.*, z. Δίκη 8.
δικηφόρος, wraak aanbrenghend AESCH. Ag. 525.

δικίδιον, τό, *dem. v. δίκη of eig. v. *δικιον*, processe AR. Vesp. 511.
δι-κλίς, ίδος, ή, met twee deurvleugels M 455; *subst.*: dubbele deur THEOCR. 14, 42.
δικο-γραφο-ία, ή, pleidooien schrijven ISOCR. 15, 2.
δικο-γράφος, ό, schrijver van pleidooien HYPER.
δικο-δίρης, ό, proceszoeker LUC.
δικο-λόγος, ό, pleitbezorger PLUT.
δικο-λύμης, met processen benadeelend COM.
δι-κόνδύλος, met twee gewrichten ARISTOT.
δικο-ρραφ-έω, processen aanstoken AR. Nub. 1483.
δι-κόρυμβος, 2, met twee toppen LUC.
δι-κόρυφος, 2, = *voorg.*, EUR. Ba. 307; met twee schedels ARISTOT.
δι-κότυλος, — 1 2 κοτύλαι bevattend COM. — 2 met twee rijen zuigers ARISTOT.
δι-κραίος, in tweeën gespleten HIPPOCR.
δι-κραϊώ, in tweeën deelen, HIPPOCR.
δι-κράϊρος, met twee koppen, -hooge punten AP. RH.
δι-κράϊνος, met twee koppen-punten; PARM. 6, 5 D. *vand.* τὸ δίκρανον, vork LUC. Tim. 12.
δι-κράτης, twee machten vertegenwoordigend SOPH. Ai. 252; *vand.* δ. λόγχα Ant. 146.
δι-κροος, 3, *contr.* δίκρους, tweevoudig, dubbel HIPPOCR., AESCH., AR. Pax 637, PL. Tim. 78 b.
δι-κροτος, 2, (*eig.* met twee slagen): ἀμαξιτός, rijweg met dubbel spoor EUR. El. 775; *v. schepen*; met twee rijen (roeiers) EUR. Iph. T. 408, XEN. Hell. 2, 1, 28, POL.
δι-κρουνος, 2, met twee bronnen COM.
δικταμ(ν)ον, τό, ook **δικταμ(ν)ος, ή**, *bep.* plant op Creta, met wondengenezende kracht ARISTOT., THEOPHR.
δικτάτωρ, ωρος, ό, dictator, *bij de Rom.*; *vand.* -ωρεύω, -ωρία, POL., D. H., PLUT.
δικτυες, οί, een diersoort HDT. 4, 192.
δικτυννα, *bijn.* van Artemis als jachtgodin, vermoedelijk naar de Dikte op Creta HDT. 3, 59, AR. Ran. 1359, EUR. Iph. T. 127.
δικτυό-κλωστος, 2, als een net geweven: gevlochten SOPH. Ant. 346.
δικτυον, τό, — 1 visschersnet χ 386, HDT. 2, 95, AESCH. Ag. 358, SOPH., PL. Euthyd. 302 b. — 2 jachtnet HDT. 1, 123, AR. Av. 1083, XEN. Cyn. 2, 5, N. T. Mt. 4, 2.
 (: *δικεῖν* uitwerpen, *vgl.* βόλος : βάλλω).
δικτυωτός, met tralies POL.
δι-κωλος, uit twee leden, deelen bestaand LYCOPHR. GRAMM.
δι-κωπ-έω, twee riemen hanteren, met twee riemen roeien AR. Eccl. 1091.
δι-κωπ-ία, ή, boot met twee riemen LUC.
δι-κωπος, met twee riemen EUR. Alc. 252, POLYB.
δι-λογ-έω, tweemaal zeggen XEN. Hipp. 8, 2; -ία, ή, *vb.*
δι-λογος, 2, dubbelzinnig N. T. 1 Tim. 3, 8.
δι-λογχος, tweesnijdend AESCH. Ag. 643.
δι-λοφος, met twee toppen SOPH. Ant. 1126.
δι-λοχ-ία, ή, een dubbele λόχος POL.
δι-μάτωρ, ορος, ό, die twee moeders gehad heeft, Ερδμμος, COM.
δι-μερης, tweedeelig ARISTOT.
δι-μηνιατος, 2, tweemaandsch HIPPOCR.
δι-μίτρος, 1, met dubbele μίτρα PLUT.
δι-μνάος, van twee minae ARISTOT.
δι-μνάως, ων, ion. = *voorg.*, HDT. 5, 77.
δι-μοιρ-ία, ή, — 1 dubbele portie XEN. Lac. 15, 4. — 2 dubbele soldij XEN. Hell. 6, 1, 4, COM.
δι-μοιρίτης, ου, ό, — 1 dubbele soldij ontvangend

LUC. — 2 bevelhebber van een half cohort LUC., MEN. Kol. 28, PAP.
δι-μοιρος, — 1 twee deelen hebbend: twee (derde) deel (*nl. v. h. kwade*) bevattend (*naast een derde deel v. h. goede, z. schol.*) AESCH. Supp. 1071; τὸ δ-ov, helft PL. Ax. 366 c, *spec.* halve drachme; half pond PLUT. — 2 tusschen twee verdeeld AESCH. Sept. 849.
δι-μυξος, 2, met twee pitten, λύχνος COM.
δινα, ή, = δίνη EPICUR. 113 Us.
δίνευ-μα, τό, draaiende beweging in een kring: — 1 dans AR. Th. 122. — 2 volte XEN. Eq. 3, 11.
δίνεω, = *volg.*, *gew. intr.* (*behalve* Σ 543 msch *tr.*) Δ 541, EUR. Ph. 792, — 1 ronddraaien: dansen, z. b. — 2 rondlopen, heen en weer draaien Ω 12, τ 67.
δίνεω, tr.; *pass.-intr.* π 63 *bij* PIND. (δινάζω) fr. 101, — 1 iets laten ronddraaien t 388, AESCH. Sept. 462, PL. Euthyd. 294 e. — 2 één keer laten wenden Σ 543.
 (*δίνω*, z. δίνω).
δίνη, ή, — 1 draaikolk Φ 11, ζ 116, HES. Th. 791, HDT. 2, 111, AESCH. Eum. 559, EUR. Tr. 210. — 2 wervelwind AESCH. Pr. 1052. — 3 *alg.* draaiing EMPED. 35, 4 D., PL. Phaedr. 99 b, Rep. 620 e.
δινή-εις, vol draaikolken B 877, EUR. Cycl. 46.
δίνος, ό, — 1 draaiing, omwenteling DEMOCR. 167 D., AR. Nub. 380. — 2 duizeligheid HIPPOCR. — 3 een rondgedraaide beker AR. Vesp. 619.
 (*di kortste phase v. *deia-*, *vgl. o.ind. diyati vliegt, lett. dit dansen, lit. dainá* (dans)lied).
δίνω, (SAPPHO 1, 11 ALD. δίνωντες, draaien > dorschen HES. O. 598, CALL.
 (= *lesb. *δίνω*, waarnaast δίνωντες (*and. δινεώντες* z. b.)).
δίνω-ώδης, vol draaikolken PLUT.
δίνωτός, rond gedraaid Γ 391, N 407, PARM. 1, 7 D.
διξός, άντος, ό, Siciliatische koperen munt, 2 χαλκοί waard ARISTOT.
δι-ξοος, in tweeën gespleten THEOPHR.
διξός, 3, ion. = *disσός*, dubbel HDT. 2, 76.
 (< *διχθός : διχθα).
διό, adv. = *διό*, waarom: en daarom HERACL. 2 D. HDT. 7, 6; 7, 8, 1, ATT. *bijn.* PL. Phaedr. 258 e tot N. T. Mt. 27, 8.
διό-βλητος, door Zeus geworpen DEMOCR. 152 D.
διό-βολος, door Zeus geworpen SOPH. O. C. 1464, EUR. Alc. 128.
διο-γενέτωρ, voortbrenger van Zeus EUR. Ba. 122.
διο-γενής, van goddelijk geslacht; (*later:*) van Zeus afstammend, *titel van vorsten en heroën* A 337; AESCH. Sept. 127; Zeus' dochter = SOPH. Ai. 91, EUR. Med. 1258.
 (*διος + γένος*).
δι-ογκόμοι, pass. opzwellen; -ωσις, ή, PLUT. 771 b.
διό-γονος, 2, = *διογενής*, EUR. Hipp. 560.
δι-οδία, ή, het doortrekken ARISTOT.
δι-οδεύω, doortrekken POL., PLUT., N. T. Luc. 8, 1.
δι-οδοι-πορέω, = *voorg.*, HDT. 8, 129.
δι-οδος, ή, — 1 opening EMPED. 100, 5 D; pas HDT. 7, 201, THUC. 2, 4, 2. — 2 loop, εστρών AESCH. Pr. 1050. — 3 stoelgang HIPPOCR.
δι-οδύρομαι, zeer bejammeren DEM.
δι-οζος, 2, met twee takken THEOPHR.
διόθεν, adv., van of door Zeus O 489, Ω 194, HES. O. 765, PIND. N. 4, 61, AESCH. Pr. 1089.
δι-οίγνυμι (οίγω), openen SOPH. O. R. 1287, PL. Symp. 221 d, AR. Eccl. 852.
δι-οίδα, precies-, door en door kennen, -weten SOPH. O. C. 295, AR. Nub. 168, PL. Phaedr. 262 a, onderscheiden EUR.

δι-οιδέω, geheel opzwellen LUC. Necyom. 18.
δι-οικέω, — 1 afzonderlijk bewonen PL. Tim. 19 e; *med.* XEN. Hell. 5, 2, 5. — 2 huis en hof besturen; *bij uitbreiding* den staat besturen PL. Men. 91 a, Phaedr. 246 c, *πάντα τὸν κόσμον διοικεῖ*; ATT. — 3 *alg.* regelen, inrichten HERACL. 72 D. ATT., AESCHIN. 1, 4. — 4 vaststellen PL. Leg. 709 e. — 5 iemd behandelen *m. adv.*; *abs.* be- of verzorgen *dem.* 24, 202. — 6 *med.* eigen zaken regelen; *praegn.* tot eigen voordeel of met ongeoorloofde middelen DEM. 18, 178: 8, 13.
δι-οίκησις, *ή*, — 1 bestuur PL. Charm. 172 d, Prot. 319 d, DEM. *tot* (N. T.), PAP. — 2 provincie, dioecese Ltr.
δι-οικητής, οὔ, *ὁ*, gouverneur, *spec.* keizerlijk procurator, minister v. financiën MEN. Perik. 90, PAP., PLUT.
δι-οικίζω, — 1 afzonderlijk doen wonen: verstrooien XEN. Hell. 5, 2, 7, DEM., ARISTOT. — 2 *alg.* verstrooien PL. Symp. 193 a. — 3 *med.* verhuizen LYS. 32, 14.
δι-οίκισις, *ή*, verhuizing LYS. 32, 14.
δι-οικισμός, *ὁ*, verstrooien, diaspora D. H., PLUT.
δι-οικοδομέω, — 1 tusschen iets bouwen, scheiden PL. Tim. 69 e. — 2 versperren THUC. 8, 90, 11.
δι-οικονομέω, = *οικονομέω*, ARISTOT.
δι-οινόμεαι, zich met wijn verzadigen PL. Leg. 775 c.
δι-οίξις, *ή*, opening THEOPHR.
δι-οϊστεύω, door iets schieten τ 578, μ 102.
δι-οιχνέω, — 1 doorbrengen AESCH. Eum. 315. — 2 rondwandelen HYMN. 18, 10.
δι-οίχομαι, — 1 weggegaan zijn SOPH. Ai. 973; *euphem.* = sterven AR. Th. 609; verloren zijn EUR. — 2 *v. tijd*: verstreken zijn HDT. 4, 136; *λόγος* SOPH. O. C. 574, *δίκη* beeindigd zijn EUR. Supp. 530. — 3 uiteengaan: zich oplossen PL. Phaedr. 87 e.
διό-κτύπος, 2, door Zeus geslagen AESCH. Supp. 155(?)
δι-οκαχή, *ή*, stilstand, afnemen THUC. 3, 87, 17.
δι-ολισθαίνω, — 1 ontglippen HIPPOCR., AR. Nub. 434, PL. Lys. 216 c. — 2 glijden door... LUC.
δι-όλλυμι, — 1 geheel te gronde richten EMPED. 139, 1 D., SOPH. O. R. 442, EUR., PL. Rep. 609 c. — 2 doen vergeten SOPH. O. R. 318. — 3 *pass.* *met med. vormen*: te gronde gaan β 64, THUC. 3, 40, 29, SOPH. O. R. 225, EUR.
δι-όλου, *adv.*, geheel en al ATT.
δι-ολοφύρομαι, = *δλοφύρομαι*, POL.
δι-ομαλίζω, zich altijd gelijk blijven PLUT.
δι-ομαλύνω, geheel gelijk maken PLUT.
δι-ομβρος, verregend ARISTOT.
διομει-αλαζών, *ὄνος*, *ὁ*, een windzak uit Διόμεια AR. Ach. 605, Ran. 651.
δι-όμνυμι, zweren SOPH. Tr. 255, LYCURG. 127; *med.* LYS. 3, 1, SOPH. Ai. 1233, PL. Ap. 27 c.
δι-ομο-λογέω, — 1 beloven XEN. Ag. 3, 5, LUC. — 2 *med.* over een kwestie of probleem het eens worden PL. *vaak*: Phaedr. 237 c, Gorg. 500 e, XEN. Hell. 4, 2, 13; *pass.* PL. Euthyd. 282 c.
δι-ομο/λόγησις, *ή*, overeenkomst POL.
δι-ομο/λογία, *ή*, = *voorg.*, ISAE., ARISTOT.
δι-ονομάζω, benoemen PL. Polit. 263 d; *praegn.* *pass.* beroemd worden ISOCR. 20, 19, ARISTOT.
διονύσι-άζω, zich als een Bacchant gedragen of kleeden LUC.
διονύσι-ακός, 3, tot Dionysus of zijn feest behoorend THUC. 8, 93, 20.
δι-όπαι, *αἱ*, soort qorringen COM.

δι-όπερ, *coni.* = δι ὅπερ, — 1 waarom juist (*relat.*); > en daarom HDT., DEMOCR. 176 D., THUC. 4, 71, 9, DEM., COM., MEN. Epitr. 483, *tot* N. T. 1 Cor. 8, 13. — 2 slechts daarom, (om)-dat XEN. Mem. 4, 8, 7.
διο-πέτης, uit den hemel gevallen EUR. Iph. T. 977, COM., PLUT. D. H., N. T. Act. 19, 35.
δι-όπος (δι-έπω), bestuurder AESCH. Pers. 44, (EUR.) Rhes. 741.
δι-οπτεύω, — 1 verspieden K 451. — 2 scherp kijken naar SOPH. Ai. 307.
δι-οπτήρ, ἦρος, *ὁ*, — 1 verspieder K 562. — 2 *διοπτῆρες καὶ διάγγελοι*, de Rom. optiones en tessari PLUT. Galba 24.
δι-όπτης, ου, *ὁ*, — 1 „doorziener“ AR. Ach. 435. — 2 verspieder (EUR.) Rhes. 234, DIO.
δι-όπτρα, *ή*, en δι-όπτρον, τό, *eig.* alles „waar men door ziet“, *spec.* spiegel ALCAE. 104 ALD.; optisch instrument, *spec.:* voor meting en waterpassing van hoogten POL.
διο-ρατικός, scherp van gezicht LUC.
δι-οράω, — 1 door iets heen iets bespeuren XEN. An. 5, 2, 30. — 2 doorzien, precies onderscheiden PL. Rep. 519 a, ISOCR.
διο-οργίζομαι, driftig worden POL.
διο-όργυιος, van 2 vadem (= 1, 85 M.) HDT. 4, 195.
διο-ορθέω, = *volg.*, EUR. Supp. 417.
διο-ορθόω, — 1 recht maken HIPPOCR. — 2 juister maken, schooner meedeelen PIND. O. 7, 21. — 3 weer in orde brengen ISOCR. 9, 47, POL. *ook med.* — 4 bijleggen, *v. twist* EUR. Hel. 1159. — 5 betalen, *schulden* POL., PAP. — 6 een text verbeteren, —verbeterd uitgeven ARISTOT., PLUT.
διο-όρθωμα, τό, verbetering ARISTOT., N. T. Act. 24, 3, PAP.
διο-όρθωσις, *ή*, — 1 het rechtmaken HIPPOCR. — 2 herstellen, weer opbouwen ARISTOT., N. T. Hebr. 9, 10. — 3 juiste, doelmatige inrichting PL. Leg. 642 a.
διο-ορθωτής, οὔ, *ὁ*, verbeteraar, vernieuwer, *v. een staatsregeling of v. een text* PLUT.
διο-ορθωτικός, verbeterend ARISTOT.
διο-ορίζω, — 1 af-, begrenzen HDT. 4, 42 (-ορ.), — 2 *overdr.* door een grenslijn, criterium onderscheiden PL. Crat. 391 d, *vaak med.* — 3 *positief*: bepalen AESCH. Pr. 440, SOPH. O. R. 723, PL. Charm. 163 e. — 4 door-, over de grens zetten EUR. Hel. 394 (vgl. Ion 46), ISOCR. — 5 verbannen PL. Leg. 873 e.
διο-όρισις, *ή*, onderscheiding PL. Leg. 777 b.
διο-ορισμός, *ὁ*, — 1 onderscheiding, bepaling PL. Tim. 38 c, ARISTOT.
διο-ορισμός, *ὁ*, verzekering bij eede POL.
διο-ορύναι, doorrijen AESCH. Supp. 552.
διο-ορώ, tot wei maken HIPPOCR.; *pass.* tot wei worden ARISTOT.
διο-ορύγμα, τό, gracht THUC. 4, 109, 19.
διο-ορύσσα, *att.* -ττω, — 1 doorgraven THUC. 2, 3, 32, AR. Pl. 565, XEN., DEM., N. T. Mt. 6, 19. — 2 ondergraven, —mijnen DEM. 9, 28. — 3 doorwoelen: onderzoeken PLUT.
διο-ορχέομαι, met iemand, τι, in het dansen wed-ijveren AR. Vesp. 1499.
διος, *stralend*, heerlijk *ἀιθῆρ* EMPED. 109, 2, *vaak in δια* (< δι-ε-: -ιά) *θεάων* α 14 en *γυναίκων*. *Ook v. dieren.* Ψ 346 en *v. lucht* II 365, *zee* A 141 *enz.* Later PIND. I. 7, 22. *Bij* AESCH. Pr. 619 *eld.* Διος = van Zeus, *msch.* ook SOPH. Ai. 752 van Athene (Ph. 344 *naar* HOM.).

(< δι-ιο-: Δι-ός, vgl. o.ind. divyá hemelsch, lat. *divus* hemelsch, goddelijk. Msch. moet men uitgaan van de oorspr. bet. ook van Ζεύς: stralend (hemelgewelf), dan ± splendidus, maar I 538 δῖον γένος = 536 Λῶς κόρη).

διός-δοτος, 2, door Zeus verleend PIND. P. 8, 96, AESCH. Sept. 948.

διο-σημεία, hemelteeken of Zeusteeken: atmosferisch verschijnsel AR. Ach. 171 (-μεία), PLUT. 419 e.

διοσκούρειον, τό, tempel der Dioseuren THUC. 4, 110, 1, DEM.

δι-όστεος, 2, met twee beenderen ARISTOT.

δι-ότι, *coni.*, — 1 = δι δ, τι, in afh. vraag, waarom HDT. 3, 14, THUC. 1, 77, 3, PL. Phaed. 100 c; τὸ διότι, het waarom PL. Crat. 392 d, ARISTOT. — 2 = διὰ τοῦτο ὅτι, daarom dat, omdat HDT. 1, 44, THUC. 1, 52, 30, PL. Prot. 327 e, tot N. T. Luc. 2, 7. — 3 > want N. T. Luc. 1, 13. — 4 aansluitend: en daarom N. T. Rom. 1, 21. — 5 = ὅτι, HDT. 2, 50, PL., Ltr.

διο-τρεφής, door Zeus gevoed B 196, HES. Th. 82.

διο-υρέω, -ομαι, op het wateren werken HIPPOCR.

διο-οχτεύω, met kanalen verdeelen PL. Tim. 77 c.

δι-οχλέω, lastig vallen LYS. 6, 6, PLUT.

διο-οχυρός, versterkt οχυρός, POL.

δι-οφίς, ή, — 1 inzien PLUT. — 2 aanschouwen PL. Tim. 40 d.

δι-οπαις, — 1 twee kinderen hebbend AESCH. Supp. 318. — 2 van twee kinderen AESCH. Ch. 335.

δι-πάλαιστος, twee palm lang XEN. Cyn. 2, 4, POL.

δι-παλτος, met twee aanvalswapenen: dubbel SOPH. Ai. 408 (vgl. AESCH. Sept. 985), EUR. Iph. T. 323.

δι-πηχυαίος, = volg., THEOPHR.

δι-πηχυς, van twee el (0,46 M.), HDT. 2, 78, PL. Phaed. 96 e.

δι-πλάζω, — 1 verdubbelen EUR. Supp. 781, ANDOC. 4, 11, COM. — 2 *intr.* verdubbeld zijn SOPH. Ai. 268.

δι-πλαξέ, άκος, — 1 uit twee lagen bestaand Ψ 253. — 2 *subst.* ή διπλαξέ, dubbele mantel Γ 126, AESCH. Pers. 277.

(: πλάξέ vlak, vgl. lat. *du-plex umbr. tu-plak* dubbel, vgl. *ndl. vlak*).

δι-πλασιάζω, — 1 verdubbelen PRODICUS 7 D., PL. Leg. 920 a, XEN. Ag. 5, 1, DEM., PLUT. — 2 het dubbele inbrengen LYS. 32, 25.

δι-πλασιασμός, ό, verdubbeling ANTIPH. 75 D., (PL.) Sis. 388 e, PLUT.

δι/πλασιο-λογ-ία, ή, tweemaal zeggen PL. Phaedr. 267 c.

δι-πλασιό-πλευρος, 2, eens zoo lang als breed ARISTOT.

δι-πλάσιος, 3, *ion.* διπλήσιος, *adv.* ως, dubbel, dubbel zoo groot, zoo veel, zoo ver of zoo lang HDT. 4, 68, THUC. 2, 76, 15, met volg. *genit.* of ή nog eens zooveel enz. als HDT. 6, 57; 7, 23, THUC. 1, 10, 21, PL. Charm. 168 c.

(< πλάτ-: *ion.* πλάτ- naast δι-παλτος: got. *ain-falbs* eenvoudig; W. *pel+a-* vrouwen, vgl. δι-πλοος en z. πλέω).

δι-πλάσιώω, verdubbelen THUC. 1, 69, 13.

δι-πλεθρος, twee plethra (31 M.) lang, -breed XEN. An. 4, 3, 1, POL., LUC.

δι-πληή, ή, (*eig. jem. van διπλοῦς*), een critisch teeken (>) in de school van Aristarchus.

δι-πληή, *adv.*, — 1 dubbel = van beide kanten SOPH. Ant. 725(?) — 2 tweemaal EUR. Ion 760. — 3 met ή, tweemaal zooveel als PL. Rep. 330 c.

δι-πλήσιος, 3, *ion.* = διπλάσιος.

δι-πλόη, ή, — 1 plaats waar het ijzer „dubbel” omgebogen is (*in scheermes, zwaard enz.*) PL. Soph. 267 e, PLUT. — 2 *vand.* zwakke plaats, fout PLUT. — 3 dubbelzinnigheid PLUT. 407 c, 441 d.

δι-πλοίζω, verdubbelen AESCH. Ag. 835.

δι-πλοῖς, ἴδος, ή, holte tusschen twee beenderen HIPPOCR.

δι-πλόος, οὖς, όη, ή, όον, οὖν, — 1 tweevoudig, dubbel, *en wel*: een tweevoud van het origineel *in het Att.*; K 134, τ 226, PIND., HDT. 3, 42, ATT. tot N. T. 1 Tim. 5, 17. — 2 dubbel = met twee verdiepingen LYS. 1, 9. — 3 ombuigend, dubbel vallend EUR. El. 492. — 4 dubbeltonig: onbetrouwbaar (EUR.) Rhes. 395, PL., XEN. Hell. 4, 1, 32. — 5 = twee AESCH. Pr. 950, SOPH. Ant. 1233.

(bij DICHT. ook Emped. 17, 1 D. -πλόος; W. *pel-: ple-* vrouwen, z. δι-πλάσιος. Vgl. lat. *duplus*).

δι-πλώω, — 1 verdubbelen XEN. Hell. 6, 5, 19, N. T. Apoc. 1, 86, — 2 *pass.* schaarde krijgen (*van staal*) PLUT.

δι-πλω-μα, τό, — 1 het verdubbelde ARISTOT. — 2 *spec.* „toegeslagen brief”, pas PLUT. Galb. 8. — 3 volmacht, diploma PAP.

δι-πλω-σις, ή, samenstelling van woorden ARISTOT.

δι-ποδος, twee voet lang XEN. Oec. 19, 3.

δι-ποδι-α, ή, — 1 het tweevoetig zijn ARISTOT. — 2 dipodie, een paar iamben, trocheën of anapaesten METR. — 3 een zekere Laconische dans COM.

δι-ποδι-άξω, *f. άξω enz.*, de διποδία dansen AR. Lys. 1243.

δι-πολος = διπλόος, AESCH.

(W. *pel-*, z. -πλόος).

δι-πορος, met twee wegen EUR. Tr. 1097.

δι-πόταμος, aan twee rivieren EUR. Supp. 621.

δι-πους, ό, ή, δίπουν, τό, -ποδος, — 1 tweevoetig HDT. 4, 192, AESCH. Ag. 1258, PL. Polit. 276 c, COM. — 2 twee voet lang PL. Men. 83 d.

δι-πρόσωπος, dubbelzinnig LUC. Iup. Tr. 43.

δι-πτερος, tweevleugelig ARISTOT.

δι-πτύξ, ύχος, dubbel, z. volg.

δι-πτύχος (πτύξ) *en -ής*, ARISTOT. — 1 met twee vouwingen: dubbel gevouwen v 224, HDT. 7, 239 δέλτιον. — 2 *gew.* δ-α ποιεῖν, twee lagen maken, *nl. v. vet*, waar de beenderen enz. tusschen worden gelegd A 461. — 3 twee EUR. Ph. 1351, LYCOPHR., EUR. Melan. D. 7 v. A.

δι-πύλος, met twee deuren SOPH. Ph. 952, POL., PLUT.

δι-πυρίτης, άρτος, beschuit HIPPOCR.

δι-πύρος, — 1 dubbel, λαμπάδες AR. Ran. 1361. — 2 = *voorg.*, COM.

δι-ρρῦμία, ή, dubbele dissel AESCH.

δι-ρρῦμος, met twee disselboomen AESCH. Pers. 47.

δίσ, *adv.*, tweemaal t 491, *alg. tot* N. T. Mc. 14, 30.

(< δ *fis*: δῶω = lat. *bis*, got. *tvis-*, vgl. *ndl. twist*).

δισ-θάνής, tweemaal stervend μ 22.

δισκ-εύω, = volg., EUR. Ion 1268.

δισκ-έω, — 1 den discus werpen § 188. — 2 *alg.* werpen PIND. I. 2, 35.

δισκη-μα, τό, was als de discus geworpen wordt SOPH., EUR. Tr. 1121.

δισκηπτρος, twee scepters houdend AESCH. Ag. 43.

δισκο-βόλος, ό, de discuswerper LUC. Philops. 18.

δισκο-ειδής, schijfvormig PLUT. 891 c.

δισκ-όραξ, άκος, een dubbele raaf LUC.

δίσκος, ό, werpschijf, discus § 186, PIND. I. 1, 25.

(< *δισκ-σκη-; δισκῆν, vgl. πέσκος: πέκειν).

δίσκουρα (οὔρον), **τά**, discussworp (afstand) Ψ 523, *vgl.* 431.
δίσκο-φόρος, den discus dragend LUC. Philops. 18.
δισ-μύριοι, 3, twintigduizend HDT. 1, 32, PL. Ion 535 d; *bij collectiva in den sing.* δισμυρία ἵππος LUC.
δισσ-ἄρχαι, οἱ, vorstenpaar SOPH. Ai. 390.
δισσαχῆ, *adv.*; op twee plaatsen ARISTOT.
δισσαχοῦ, = *voorg.*, THEOPHR.
δισσός, *att.* διττός, 3, *adv.* ὤς, — 1 dubbel HES., V-SOCR. PL. Gorg. 517 a *tot* (N. T.) — 2 = twee PIND. N. 1, 44, AESCH. Pr. 957, SOPH. Ph. 264, XEN. — 3 *adv.* voor de tweede keer EUR. Ph. 1337. — 4 in duplo opgemaakt PAP. (< *διχ-ιος : δίχα *vgl.* διξός).
δισταγμός, ὁ, twijfel, onzekerheid PLUT.
διστάζω, twijfelen PL. Soph. 235 a, ARISTOT. (< *δι-στο-* : ἔστην, *vgl.* o. *ind.* *div-sitha* twijfelachtig, *ndl.* *twist*).
δι-στάσιος (*vgl.* ἴστημι wegen), dubbel van gewicht of waarde PL. Hipparch. 231 d.
δι-στασις, ἡ, verdeeldheid DEM. 57, 62.
δι-στίχος, met dubbele rijen (of verzen) PLUT.
δι-στοιχος, met dubbele rij ARISTOT.
δι-στολος, > (dubbel), twee SOPH. O. C. 1055.
δι-στομος, — 1 met twee uitgangen SOPH. Ph. 16. — 2 v. e. *kruisweg* SOPH. O. C. 900, POL. — 3 > tweesnijdend EUR. Hel. 983, N. T. Hebr. 4, 12.
δισ-ύπατος, ὁ, die tweemaal consul geweest is PLUT. 777 b.
δι-σχιδής, in tweeën gespleten ARISTOT.
δισ-χιλίοι, 2000 AR., PL. Critias 118 a, N. T. Mc. 5, 13, *and.*; *bij collectiva in sing.*; δ-α ἵππος HDT. 7, 158, XEN. Cyr. 4, 6, 2 (?).
δι-τάλαντος, twee talenten zwaar of waard HDT. 1, 50, DEM. 27, 64.
δι-τονον, τό, groote terts PLUT.
διττός, *att.* = δισσός.
δι-υγραίνω, doornat maken HIPPOCR.
δι-ὑγρος, — 1 doornat HIPPOCR. — 2 *overdr.* ver-zadigd AESCH. Sept. 985.
δι-ύδρος, door water gezwollen HIPPOCR.
δι-υλάζω, *ppp.* door de materie verspreid: imman-ent PL. Tim. 69 a.
δι-υλίζω, doorzeven: helder maken, PLUT., N. T. Mt. 23, 24.
δι-υπνίζω, ontwakken LUC. Oeyp. 108.
δι-υφανίω, doorweven LUC. V. H. 1, 15.
δι-φάσιος, 3, *ion.*, — 1 dubbel HDT. 2, 36. — 2 *pl.* twee HDT. 1, 18, POL. (*vgl.* πρόσ-φατος Ω 757, HESYCH. *δίφατον* *διφάσιον*, *eig.* tweemaal geslagen; W. *g*hen- z. *θεινώ*).
διφάω — 1 zoeken II 747, CALL. — 2 onderzoeken HES. O. 374. (*afl.* v. *διφά; W. *di+bh-*, *msch.* *bij* *διφως*. *Niet: eng. to dive. Bet. ronddraaien, doorzoeken?* *vgl.* *lat.* *turbare* ∼ *fr.* *trouver*).
διφθέρα, *ion.* η, ἡ, — 1 toebereide huid: leer THUC. 2, 75, 23, PL. Crit. 53 d, XEN. — *vand.* 2 perkament HDT. 5, 58, DIOD., PLUT. — 3 kleeven van huden AR. Nub. 72, Vesp. 444, PL. Crit. 53 d, MEN. Epit. 111. — 4 tenten v. vellen (*vgl.* *sub pellibus*) XEN. An. 1, 5, 10. — 5 leeren zakken: „patroontassen” XEN. An. 5, 2, 12. (: *δέρω* bewerken, looien; HESYCH. *διφάρα*; z. *δέρω*. *Uit* *ig.* **debh^s-erā?* *i* *versterkt* *door* *volks-etymol.* *invloed* *van* *δια-φθείρω* *of* *vgl.* *s.v.* *λικριφίς*).
διφθερίδης, in leeren pak LUC. Tim. 8.
διφθερίνος, leeren XEN. An. 2, 4, 28.
διφθερο-πώλης, ὁ, leerhandelaar COM.

δι-φθογγος, ἡ, tweeklank GRAMM.
δι-φόρος, tweemaal dragend AR. Eccl. 708, THEOPHR.
δίφραξ, ἡ, = *δίφρος*, THEOCR. 14, 41; — *άς*, *άδος*, ἡ HOM. Epigr. 15, 8.
διφρ-εία, ἡ, het rijden XEN. Cyr. 6, 1, 27.
διφρευτής, ὁ, wagenmenner SOPH. Ai. 857.
διφρ-εῶν, — 1 rijden EUR. Andr. 108. — 2 berijden, bevaren AR. Th. 1067 (< EUR. Supp. 991).
διφρο-ηλασ/ία, ἡ, het wagenmennen PIND. O. 3, 38.
διφρο-ηλατ-εῶν, — 1 wagenmennen (EUR.) Rhes. 781. — 2 berijden SOPH. Ai. 845.
διφρο-ηλάτης, *dor.* ἄς, ὁ, wagenmenner PIND. P. 9, 81, AESCH. Eum. 156, SOPH. El. 753, EUR., LUC.
διφρο-ίσκος, ὁ, wagentje AR. Nub. 31.
δι-φροντις, onzeker AESCH. Ch. 196.
διφρο-πηγία, ἡ, wagenmaken THEOPHR.
δίφρος, — 1 wagenbak Λ 748, PIND. P. 2, 10, PL. Critias 119 b. — 2 > (strijd)wagen (met paarden) K 305, reiswagen γ 324, PIND., AESCH. Pers. 194, PL., XEN. Cyr. 6, 4, 9. — 3 stoel Γ 424, PL. Rep. 320 c. (< **δι-+bhr-*: *φέρω*, twee-dragend; of met twee „dragers” hengsels of grepen).
διφρουργία, ἡ, wagenmaken THEOPHR.
διφρο-φορέω, in een (draag)stoel dragen HDT. 3, 146, AR. Av. 1552.
διφρο-φόρος, 2, den stoel dragend PLUT.; *spec.* z. AR. Eccl. 734: (*sacr.*) bij de Panathenaeen achter de *κανηφόρος* aanlopend.
δι-φϋής, — 1 tweeslachtig HDT. 4, 9, SOPH. Tr. 1095, PL. Crat. 408 d. — 2 dubbel ARISTOT.
δι-φϋία, ἡ, gesplitst zijn ARISTOT.
δι-φϋιοι, beide AESCH. Ag. 1469.
δι-φωνος, tweetalig DIOD.
δίχᾶ, — *Adv.*: — 1 in tweeën o 412, PIND., HDT. 4, 180, THUC., PL. Symp. 190 d, XEN. An. 16, 2, 11, MEN. Perik. 358. — 2 afgezonderd SOPH. O. C. 602. — 3 afzonderlijk: verschillend AESCH. Ag. 324, *vgl.* *δίχα* . . *ἦνδανε* *βουλή* Σ 510, HDT. 6, 109. — *Praep. m. gen.*: — 4 (af)gescheiden van > zonder AESCH. Ag. 757, SOPH. Ai. 750; — 3 be-halve AESCH. Pr. 162. (*-χα* = o. *ind.* *-ha* in *visvā-ha* telkens).
διχάδε, naar twee kanten PL. Symp. 215 b.
διχάζω, — 1 verdeelen PL. Polit. 264 d. — 2 op gespannen voet brengen N. T. Mt. 10, 35.
διχασ/τής, οὔ, ὁ, verdeeler ARISTOT.
διχῆ, *adv.*, — 1 in tweeën AESCH. Supp. 544, PL. Crat. 396 a. — 2 dubbel PL. Rep. 445, DEM. 1, 18.
δι-χηλος, 3, met gespleten hoeven HDT. 2, 71, EUR. Ba. 740, ARISTOT., LUC. Lixiph. 6 (Ltr. *dor.* *ā*).
διχ-ήρης, in tweeën dekend EUR. Ion 1156.
διχθά, in tweeën α 23; *overdr.* II 435. (*z.* *δίχα*. *Voor* *-θα* *vgl.* *μίνυθα*).
διχθά-διος, (*vgl.* *μινυθᾶ-διος*) — 1 tweeërlei I 411. — 2 in tweeën E 21.
διχό-βουλος, van een andere meening PIND. O. 8, 86.
διχο-γνωμον-εῶν, weifelen XEN. Mem. 2, 6, 21.
διχο-γνωμων, weifelend PLUT. 2, 11 c.
διχόθεν, *adv.*, van twee kanten AESCH. Pers. 76, THUC. 2, 44, 22, AR. Pax 477.
δι-χοίνικος, 2, twee *χοίνικες* bevattend AR. Nub. 640.
διχομηγ-ία, ἡ, volle maan, in het midden der Gr. maanden PLUT. Dio 23.

διχόμενης, — 1 maand in tweeën verdeelend PIND. O. 3, 19. — 2 = Idus D. H.

διχόμενος, 2, van de volle maan HYMN. 31, 11, PLUT.

διχόμευθος, valsch EUR. Or. 890.

διχόμενοι, ἡ, verschil van meening PL. Alc. I, 126 c, PLUT. 2, 70 c.

διχορροδον, τό, tweesnavig instrument COM.

διχορράγης, gebarsten EUR. Herc. 1008.

διχορρόπως, adv., naar beide kanten hellend: onzeker AESCH. Ag. 349.

διχοστασία, ἡ, — 1 twijfel THEOGN. — 2 oneenigheid SOL. 4, 37, HDT. 5, 75, N. T. Gal. 5, 20.

διχοστατέω, twist hebben AESCH. Ag. 323, EUR. Med. 15, PL. Rep. 465 b.

διχοστομος, 2, tweesnijdend SOPH.

διχοτομέω, — 1 in twee stukken verdeelen PL. Polit. 302 e, ANTIPH. 13 D., ARISTOT., POL. — 2 stuksnijdend ARISTOT., N. T. Mt. 24, 51. — 3 gehalveerd zijn PLUT.

διχοτομία, ἡ, halveeren ARISTOT., PLUT.

διχοτομος, halve (maan) ARISTOT., PLUT.

διχοῦ, adv. = δίχα, HDT. 4, 120.

διχοφορέω, = volg., PLUT.

διχοφρονέω, het oneens zijn PLUT. 763 e.

διχοφροσύνη, ἡ, oneenigheid PLUT.

διχοφρων, vijandig AESCH. Sept. 899.

δίχροια, ἡ, tweekleurig zijn ARISTOT.

δίχρονος (metr.), aneeps PLUT., D. H.

δίχρους, -χρους, tweekleurig ARISTOT.

δίχρωμος, 2, = voorg., LUC. Prom. 4.

δίχως, adv., tweemaal AESCH. Ch. 915.

δίψα, δίψη AESCH. Ch. 756, ἡ, dorst Δ 642, PIND. P. 9, 104 (overdr.), AESCH. Pers. 484, PL. alg.

(: *διψέρα?* doch z.d. Of van een ntr. *δίπος: W. van δαίμαι z.d. Vgl. δόξα: δοκέω. *δίπος klein, fijn gemalen stof, z. δίμιος van meel en stof, δίψα stoffigheid > droogheid > dorst, vgl. nog Ἄργος πολυδίπριον Δ 171. Z. bij παυταλόεις iets derg. of [vgl. διψήν] verw. met ψάω, ψήν).

διψάλεος, — 1 dorstig BATR. 9. — 2 droog LUC.

διψάς (: δίψα), άδος, ἡ, adner NIC.

διψάω, — 1 dorsten, naar iets, τινος PIND. N. 3, 6, PL. Gorg. 494, N. T. — 2 begeeren PL. Rep. 562 e tot N. T. Mt. 5, 6.

(HOM. διψάων λ 584, ALCAE. 39, 2 δίψαισι, 3 sing., att. samentr. tot η, niet tot ā: inf. διψήν enz.).

διψηρός, en -ρης, dorstig COM., ARISTOT.

διψησις, ἡ, het dorsten COM.

διψιος, 3, (2 NIC.), droog, dor AESCH. Ag. 495, SOPH. Ant. 246, 429, EUR.

δίψος, τό, dorst THUC. 4, 35, 30, PL. Phil 31 e, XEN., N. T. 2 Cor. 11, 27.

δίψυχος, 2, twijfelend N. T. Jac. 4, 8.

I. *δίω, bang zijn E 566, I 433.

(< δῦω, z. δέδοικα, δέιδω).

II. **δίω**, (z. δέμαι), conj. δέμαι, opt. δέιωτο, — 1 voortvliegen, vluchten X 251. — Med.: 2 vervolgen AESCH. Eum. 358, Supp. 819 (doch z. δέμαι), vgl. ρ 317. — 3 > wegdrijven H 197, M 276.

διωβελία, ἡ, de betaling van twee obolen aan de Atheensche burgers XEN. Hell. 1, 7, 2, ARISTOT. A. II. 28, 3 en διωβολία eld.

διώβολον, τό, munt van 2 obolen COM.

διώγμια, τό, — 1 vervolging AESCH. Eum. 138, EUR. Andr. 992, POL. — 2 overdr. najagen, πλοῦτου PL. Polit. 310 b. — 3 coner. wild XEN. Cyr. 1, 4, 21.

διώγμός, ὁ, — 1 jacht XEN. Cyr. 1, 4, 21. — 2 vervolging AESCH. Supp. 148, EUR. Herc. 898, PLUT., N. T. Act. 8, 1.

διώδυνος, zeer smartelijk SOPH. Tr. 777.

διώθειν, — 1 uiteen-, losrukken, κρημνόν Φ 244; med. doorbreken HDT. 9, 102, XEN. — 2 wegstooten, afslaan AESCH., EUR. Andr. 869; med. PL. Theat. 163 c. — 3 overdr. med. van zich afstooten: afslaan, versmaden HDT. 4, 102; 9, 88, THUC. 4, 108. 32.

διώθεισμός, ὁ, wegstooten PLUT. Cam. 29.

διωκαθέν, aor. 2 bij διώκω, AR. Nub. 1482, PL. Gorg. 483 a.

διώκω, HOM. alleen pr., impf. voortdrijven, -jagen: — I. Trans.: 1 v. eigen bezit, ἔππους Θ 439, βέλος, PIND. I. 8, 35, φόρυγγα N. 5, 24, ἄρμα HDT. 7, 140; pass. voortgestuwd worden v 162.

— 2 v. vreemden: wegdrijven, -jagen σ 409, HDT. 1, 68, med. σ 8. — 3 v. vijanden: wegstooten, vervolgen E 672, HDT. 9, 11, alg. tot N. T. Mt. 23, 34.

— 4 gerechtelijk vervolgen HDT. 6, 104, PL. Euthyd. 3e tot N. T. Mt. 5, 11 (tegen de Christenen).

Const. τινά τινας. — 5 iets najagen, overdr. nastreven P 75 alg. tot N. T. Rom. 9, 30. — 6 praegn. inhalen X 199. — 7 volgen, aanhangen XEN.

Mem. 2, 8, 6, PL. Theat. 168 a. — 8 overdr. geestelijk volgen, nagaan tot in de consequenties PL. Soph. 251 a (?), XEN. Mem. 2, 1, 34. — II. Intr.: 9 voortjagen, -snellen P 344, μ 182, XEN. An. 7, 2, 20, N. T. Phil. 3, 14; achronaloopen Luc. 17, 23.

(zoals *φιωνή: φέμαι*, zoo *διωκ-: δέμαι*. Msch. = ἀνώγω uit ἀνογα, zoo *κ- uit perf. met o-phase* (vgl. ἔρωγα) *δε-δίω-κα. Doch z. ζήλος).

διωλύσις, (: δα-ολύζω) — 1 ver klinkend PL. Theat. 162 a. — 2 vand. ver, groot, μήκη PL. Leg. 890 e.

διωμοσία, ἡ, eed ter bevestiging van de door aanklager en beschuldigde afgelegde verklaringen ANTIPH. 5, 88, LYS., DEM.

διώμοτος, door een eed verplicht SOPH. Ph. 593.

διώνομος, 2, — 1 met twee namen EUR. Ph. 683. — 2 (διά) ver bekend PLUT. Timol. 30.

διώξειππος, paarden aandrijvend PIND. P. 9, 4, BACCH. 8, 44.

διώξις, ἡ, — 1 vervolging THUC. 3, 97, 17. — 2 najagen, nastreven PL. Symp. 192 e, PLUT. — 3 gerechtelijke vervolging, aanklacht DEM., PLUT.

διωρισμένως, adv. bepaald(e)lijk ARISTOT.

διωρύγη, ἡ, doorgraving: gracht Dem. 7, 40(?) PLUT.

διώρυγος, van twee vadem (= 1,85 M.) XEN. Cyr. 2, 5.

διώρυξ, ὕχος, ἡ, gracht, kanaal HDT. 1, 75, THUC. 1, 109, 18, PL. Critias 115 d; -υγος, POL.

διωρύχη, ἡ, = διωρυγή, DEM. 7, 40.

διώσις, ἡ, het afwenden ARISTOT.

διώτος, met twee hengsels PL. Hipp. mai. 288 d.

διωχίς, twee kunnende dragen COM.

διμησις, ἡ, het temmen P 476.

διμητεία, bedwingster E 259, fem. v.:

διμητήρ, ὁ, bedwinger HYMN. 21, 5.

διμωή (: δμῶς), ἡ, slavin Σ 28, door krijgsgevangenschap; > (dienst)maagd ζ 99. Later AESCH. Ag. 908, SOPH., XEN. Cyr. 5, 1, 6.

διμωίς, ἡ, slavin AESCH. Ch. 719.

δμῶς, ὠός, ὁ, slaaf, knecht α 398, KRITIAS 6, 13 D., SOPH. Ant. 578, EUR.

(: ig. domo*-. [bij δέμο] huis(gezin), vgl. o.ind. dāmana- bij het gezin behoorend; vriend v. d. huize, arm. tanu-ter [*< tamoy-*] „familias-dominus,” lat. domus als v-stam. Eerst veel hooger

op met δάμνημι verwant. Δμῶς bij HES. O. 430, 470, νέωυ masc. naast δμῶν, dial. [cret.] μνῶα slavenbevolking).

δυναλιζω, f. ξω, schudden: onstuimig (Δ 472) of haastig (ξ 512) beetpakken.

(: δονέω z. d. Msch. v. δυναλο met een dgl. π- verlenging als in δυναλλίζω, δόπαλον: W. γερ- z. θαπῖς en κνώων verscheurend: κνώδ-αλον hetz.: κνήν en lit. κἄνδου ik bijt. Guttur. stam vgl. ἐγγυαλλίζω, ὀπαλλίζω).

δυναφ-ερός, — 1 donker, νόξ v 269, PIND., THEOGN. 672, AESCH. EUM. 379, SOPH. — 2 donker > diep helder; overdr. somber, κἄδος PIND. P. 4, 112.

δυναφ-εἰς, vol duisternis EMPED. 21, 5 D.

δυναφός, ὁ, duisternis SIMON. 13 11 ALD., AESCH. Ch. 52.

(verschillende woorden hier naast elkaar: νέφος, ζῆφος (< διοφός?), ψέφας duisternis, nacht. Hieruit door kruising ὀ. (later > γν.) en naast ψέφας: κνέφας).

δυναφ-ώδης, donker HIPPOCR.

δοάσσατο, schijnen N 458, conj. Ψ 339.

(: δάατο, z.d.; o. msch. onder invloed v. δοκέω).

δόγ-μα, τό, — 1 meening PL. Soph. 265 c. — 2 praegn. principe, leerstelling POL. PLUT. — 3 Chr. dogme (N. T.) — 4 besluit PL. Leg. 644 d, XEN. An. 3, 3, 5, DEM. 18, 154.

δογματο-ποι-έω, besluit nemen POL.

δοτήν, ἦνος, ὁ, zwarte puist AR. Vesp. 1172 (ngr. καλογέρος „monnik” wegens zwarte pijj).

(msch.: nd. quader vuil, vocht, slijm; met ig. ē ndl. kwaad(bloedig); W. g*edh-. Men verwacht β-ην. Voor -ἦν vgl. ἀδήν, σπλήν e. a.).

δοιδυκο-ποιός, ὁ, vervaardiger van stampers (voor vitzels) PLUT. Piloc. 4.

δοιδυκο-φρέβᾶ, ἡ, zij, die het stampen niet verdraagt, v. podagra LUC. Trag. 201.

δοιδυξ, ὕκος, ὁ, stamper AR. Eq. 984.

(wrsc. doi- redupl.; -δῦ κ; W. du- beschadigen, pijnigen, vgl. δῶν ongeluk, o.ind. dū-na- gekweld, o n. tyna vernietigen).

δοιή (z. vgl.), ἡ, twijfel I 230.

δοιός, meest dual. Γ 236 of pl. E 206: twee, gew. van een tweetal, dat bij elkaar behoort; adv. δοιά β 46. Vgl. HES. O. 432, EMPED. 17, 3 D., PIND. P. 4, 172.

(Van du- twee δυει- (z. δελδω) en δυοι-, z. o.ind. dvayá- dubbel, lit. dveji twee).

δοκ-άζω, op iets letten, loeren SOPHR., SOPH. Euryp. fr. 91, 23 D.

δοκεύω, op de loer liggen: beloeren τινα N 545, Π 313, Θ 340, PIND. O. 10, 30, EUR. Ba. 984, THEOCR. 21, 42.

(z. δοκέω en δέκομαι. Als van *δοκέως. Vgl. δεδοκημένος en προσδοκῶν en van W. legh- λοξέω).

ΔΟΚΕΩ (έ), Vormen: δόξω, ἔδοξα, δέδοκται.

Vormen op -ήσω AESCH. Pr. 386; hyper-dorisch -αἰέσις THEOCR. 1, 150?); ar. ἔδδοκσα (x 415, PIND. P. 6, 40, AR. Ran. 1485, EUR.); perf. -ηκα (AESCH. EUM. 309), perf. p. -ημαι (PIND. N. 5, 19, HDT. 7, 16, AR.), aor. p. -ηθην (EUR.); δοκεῖται = δοκοῖται THUC. 5, 79, 4. — Inhoud: 1 aannemen: meenen: gelooven, sinds s 382, alg. tot N. T. LUC. 24, 37. — 2 zich verbeelden H 192, HDT. 7, 18, AESCH. Ch. 527, AR., PL. Theat. 158 c, LUC. — 3 aannemen: goed vinden, besluiten (later gew. met dativus verbonden door kruising met δοκέ μοι) μοι δοκῶ κατακείσασθαι PL. Phaedr.

230 e, N. T. Mt. 3, 9. — Impers. 4 (1) het schijnt

I 103, Z 338, alg. tot N. T. — 5 het schijnt goed, (: 3) τιμι > men, hij enz. besluit; μοι, ik besluit PIND. N. 5, 19, alg. tot N. T. LUC. 1, 3. — Pers. 6 schijnen: den indruk maken (> blijken PL. Phaed. 113 d, (z. b.) ε 342, alg. tot N. T. LUC. 10, 36. — NB. δοκεῖν ἐμοί, ὡς ἐμοί δοκεῖν (uit δοκέω, vgl. δεῖν), naar mij voorkomt.

(z. bij δέχομαι. Oorspr. bet. aannemen. Bet. schijnen: oudtijds gelijkwaardig δοκῶ en δοκέω μοι ὁ θυμός (x 415 δόκησε σφίοι θυμός ὡς ἔμεν) of kort δοκέ μοι (eig. wat denkt U [het hart enz.?] > wat dunkt U?) vgl. v 93 δόκησε δέ of κατὰ θυμόν (pers.): eerst daaruit schijnen ook in 1e en 2de pers. enz., reeds HOM. ε 342).

δοκή, ἡ, meening, waan AESCH. Ag. 421.

δοκη-μα, τό, — 1 schijn EUR. Tr. 411. — 2 droom-verschijning, verbeelding EUR. Herc. 111.

δοκησι-δέξις, die zich zelf voor handig, kranig houdt COM.

δοκησι-νοος, eigenwijs COM.

δόκη-σις, ἡ, — 1 praegn. (slechts) meening: ongegronde meening HDT. 7, 185; vage meening SOPH. O. R. 681; meening Tr. 426. — 2 schijn THUC. 2, 35, 25. — 3 goede naam LUC.

δοκησι-σοφος, wijsneus AR. Pax 44, ANTIPH. 105 D.

δοκιμ-άζω, — 1 onderzoeken THUC. 6, 53, 21, ISOCR., vgl. PL. Leg. 765 c tot N. T. I Cor. 11, 28. — 2 proeven, οἶνους ARISTOT. — 3 spec. keuren, in Athene: voor de ruiterij LYS. 14, 22, of alg. voor een ambt LYS. 15, 6, PL. Leg. 579 c, of voor stemgerechtigde burgers LYS. 32, 9, DEM., vgl. AR. Vesp. 578; keuren, v. metalen N. T. I Cor. 3, 13. — 4 praegn. goedkeuren, spec. zoals in 3, PL. Leg. 765 c: οὗς ἔν . . ἤφρος ἡ τῶν δοκιμαζόντων δοκιμάση. — 5 alg. goedkeuren N. T. Rom. 1, 28.

δοκιμασ/ια, ἡ, — 1 onderzoek, tot N. T. Hebr. 3, 9. — 2 spec. keuring: voor de ruiterij XEN. Hipp. 3, 9. voor een ambt LYS. 15, 2, DEM.; voor stemgerechtigde burgers DEM. 57, 12.

δοκιμασ/της, οὔ, POL, ook -τήρ, ὁ, keurmeester, lid v. een keuringscommissie LYS. 26, 16, PL. Leg. 802 b.

δοκι-μείον, τό, proefsteen; criterium PL. Tim. 65 c.

δοκι-μή, ἡ, — 1 Christ. beproeving N. T. 2 Cor. 8, 2. — 2 beproefd, gelouterd zijn N. T. Rom. 5, 4.

δοκ-ιμος, 2, adv. ὡς, — 1 aanneembaar: v. menschen betrouwbaar HERACL. 28 D., wat als goede munt in betaling moet worden aangenomen DEM. 35, 24 v. metaal, LUC. — 2 aannemelijk, aangenomen: beproefd XEN. Cyr. 1, 6, 7, N. T. Rom. 16, 10. — 3 voortreffelijk PIND. N. 3, 11, AESCH. Pers. 86, EUR. — 4 aanzienlijk HDT. 1, 65, vgl. ἐδδοκιμος PL. Ap. 29 d.

(: W. dok-, vgl. δέχομαι, δοκέω = λόγιμος: λέγω).

δοκιμῶ (δοκιμῶμι) SAPPHO 47, 60 ALD., BALBILLA 2, 11), — 1 aannemen, gelooven PARM. 1, 32 D. — 2 onderzoeken THEOCR. 29, 19.

δοκ-ιον, τό, dem. v. δοκέω, ARISTOT.

δοκίς, ἶδος, ἡ, — 1 dem. v. δοκέω, HIPPOCR. — 2 stokje XEN. Cyn. 9, 15.

δοκός, ἡ, balk P 744, THUC. 2, 76, AR. Nub. 1496, LUC., N. T. Mt. 7, 3.

(δέκομαι opvangen: dragen).

δόκος, ὁ, — 1 meening XENOPHAN. 34, 4 D., CALL. — 2 afwachting ARCHIL. 67 a, 3 ALD.

δοκῶ, οὖς, ἡ, meening EUR. El. 747.

δολ-ερός, 3, adv. ὡς, — 1 listig HDT. 2, 151, ATT.: SOPH. El. 124, AR. Av. 451. — 2 bedriegelijk, valsch HDT. 7, 35(?), PLUT.

δολιό-μητις, listig AESCH. Supp. 750.

δολιό-πους, listig sluipend SOPH. EL. 1392.
δολί-ος, 3, (2 EUR. Alc. 34), listig ι 282, HES. Th. 160, PIND. P. 2, 82, AESCH. Pr. 570 tot N. T. 2 Cor. 11, 13.
δολιό-φρων, met listig gemoed AESCH. Ch. 947, EUR.
δολιώω, listig praten N. T. Rom. 3, 13.
δολιχ-αυλος, met lange pijp ι 156.
δολιχ-αύχην, langhalzig BACCH. 15, 6, EUR. Iph. A. 793.
δολιχ-εγχής, met lange speer Φ 155.
δολιχ-ήρετρος, 2, met lange riemen δ 499, ϑ 191 PIND. O. 8, 20.
δο(υ)λιχό-δειρος, 2, langhalzig O 692.
δολιχο-δρομ-έω, den δόλιχος loopen AESCHIN. 3, 91; -ος, -loopend PL. Prot. 335 e, XEN. Symp. 2, 17
δολιχός, 3, — 1 lang Δ 533, AESCH. Pr. 284 (niet Kōne, N. T.). — 2 lang, v. tijd λ 172 PL. Prot. 329 a.
 (W. delā+gh-: korte phase: o.ind. dīrghā-met īr < ig. ī of ī < l̥- (≈ gr. dol(i)χός), msch. lat. in-dulgere, lit. ilgās lang = o.b. dūgū. Andere vorm dezer phase: el- bij *δέλαχος n. met assimilatie *δέλεχος in ἐνδελεχής voortdurend, een woord als ἐγ-κρατής. Volle phase: o.ind. drāghīyān langer. Voor de vocalen vgl. snijden τέμ-νω, τέμνε-νος: τέμα-χος, naast τμη-μα).
δόλιχος, δ, — 1 (bij het subst. gewijzigd accent), de lange (ren)baan, van 20 stadiēn enkelvoudige lengte, 7-maal doorloopen (140 stadiēn ± 25 K.M.), PL. Leg. 833 b, XEN. An. 4, 8, 27. — 2 (langwerpig) peulvrucht THEOPHR.
δολιχ-όσκιος, met lange schacht (schaduw) Γ 346, AP. RE., and.
 (: οσκ- = δέση roode beuk, lans, door volks-etym. met σκιά schaduw bleef οκ bewaard (i.p.v. > ε): o.n. askr esch, speer, ndl. esch. Evenzoo μελή esch > esschenhouten lans).
δολιχό-φρων, ονος, ver doordenkend EMPED. 11, 1 D.
δολό-εις, listig η 245, EUR. Iph. A. 1527.
δομο-μάχανος, met listige middelen THEOCR. 30, 26.
δολό-μητις, ιος, δ, vol listige plannen α 300, AESCH. Pers. 93; -μητα, voc. A 540.
δολό-μῦθος, met listige woorden SOPH. Tr. 840.
δολο-πλοκ-ία, ή, listen „vlechten”, -smeden THEOGN. 226, HIPPOCR.
δολο-πλόκος, listen smedend SAPPHO 1, 2.
δολο-ποιός, 2, listig SOPH. Tr. 832.
δόλος, δ, — 1 berekening: list ι 406, alg. tot N. T. Joh. 1, 48 > bedrog, bedriegelijke aard. — 2 listig, ingenieus instrument ϑ 276. 494. — 3 listige handeling ν 293. — 4 lokaas (invloed v. δέλεαρ?) μ 252.
 (W. del- berekenen > tellen > vertellen, praegn.: listige berekening, vgl. berekenend. Vgl. lat. dolus, o.n. tāl bedrog, verleiding, ndl. tellen, tal, taal).
δολο-φρον-έω, vermoorden DEM. 19, 164, POL.
δολο-φρόνος, op listige wijze vermoordend AESCH. Ag. 1129.
δολο-φράδής, op list zinnend HYMN. Merc. 282, PIND. N. 8, 33.
δολο-φρονέων, ουσα, ον, listen in den zin hebbend Γ 405, HES. Th. 550, ARCHIL. 93.
δολο-φροσύνη, ή, list T 97.
δολώω, — 1 bedriegen: verleiden HES. Th. 49,4 PIND. P. 1, 92, SOPH. Ph. 1288, XEN., EUR. — 2 vervalschen SOPH. Ph. 129, N. T. 2 Cor. 4, 2.

δολω-μα, τό, list AESCH. Ch. 1003.
I. δόλων (δόλος), ωνος, δ, dolk PLUT. T. Gr. 10.
II. δόλων, ωνος, δ, klein voorzeil POL.
 (: δέλος, n. Zell).
δολ-ώπις, ή, verleidelijk SOPH. Tr. 1050.
δόλωσις, ή, bedriegen XEN. Cyr. 1, 6, 28.
δό-μα, τό, geschenk PL. Def. 415 b, PLUT., N. T. Mt. 7, 11.
δόμον-δε, adv., naar huis Π 446, α 83.
δομ-έω, bouwen AR.; med. LYCOPHR.
δόμος, δ, bou w: — 1 „bouw(sel)”: woning, huis B 513, HES., PIND. O. 9, 44 HDT. 1, 179; 2, 127, 11 (z. d.) — 2 > familie, gezin AESCH. Pers. 579. — 3 > stad, vaderland Π 445. — 4 tent, hut Ω 673. — 5 ook v. dieren: stal M 301; bijencellen M 169. — 6 ook vertrek THEOCR. 17, 17. — 7 Godenhuis (= tempel vgl. AESCH. Ag. 579) Z 89; ook v. Hades' rijk Γ 322. — 8 laag steenen v. d. pyramide HDT. 2, 127.
 (: δέμο. Vgl. o.ind. dáma- m. huis, lat. domus [o. en u st.], o.b. domū).
δομο-σφάλης, het huis ten val brengend AESCH. Ag. 1533.
δονακ-εύς, δ, rietbosch Σ 576.
δονακ/όεις, vol riet EUR. Hel. 208.
δονακο-τρόφος, 2, riet voortbrengend THEOGN. 785, EUR. Iph. A. 179.
δονακό-χλοος, groen van riet EUR. Iph. A. 179 (acc. χλοα).
δόναξ, δ, — 1 riet, pl. rietbosch K 467. — 2 rietpijp HYMN. Merc. 47. — 3 als pijlschacht Δ 584. — 4 als rietfluit PIND. P. 12, 25, AESCH. Pr. 574, THEOCR. 20, 29. — 5 kam v. d. lier AR. Ran. 233.
 (: δονέω, het wuivende riet; suff. vgl. φύλαξ and.; THEOCR. 20, 29 δόναξ, hyperdorisch naar het type κόρη: dor. κόρα want THEOCR. Ep. 2, 3 heeft evenals PIND. δνοαξ. Vgl. lett. dōñi riet).
δονέω, — 1 voortjagen, opjagen M 157, χ 300. — 2 doen trillen, doen schudden v. boomen en struiken P 55 en bladeren BACCH. 5, 67, v. d. lucht AR. Av. 1183, vgl. HDT. 4, 2. — 3 overdr. έρος με δονεί SAPPHO 137, 1 ALD., AR. Eccl. 954, μέριμνα BACCH. 1, 179. — 4 een land in beroering, „op-schudding” brengen HDT. 7, 1.
 (msch. samen met δόναξ verw. met δασός, lat. densus; δόναξ bij THEOCR. 20, 29 dan < *δονο-αξ; δονέω dan van het nog niet uitgebreide: den(-s). Oorspr. bet. dicht-, dik opeen drijven? vgl. HDT 4, 2?).
δόνη-μα, τό, het schudden LUC.
δόξᾱ, ή, — 1 meaning, ook over de toekomst: verwachting; K 324, λ 344, PIND. P. 1, 36, HDT. 1, 79 παρά δόξαν . . . ή ως αυτός κατεδόκει, tegen verwachting (en anders) dan hij zelf verwacht had, vgl. 8, 4, ATT. — 2 praegn. meaning, als (vage) voorstelling (teg. επιστήμη enz. kennis, overtuiging), εκ . . . μνήμης και δόξης λαβούσης τὸ ηρεμείν PL. Phaed. 96 b; ἀντί δόξης ἀλήθειαν . . . κτᾶσθαι Symp. 218 e, enz. — 3 dwangvoorstelling HDT. 7, 203, AESCH. Ch. 1051; droombeeld AESCH. Ag. 421, (EUR.) Rhes. 780. — 4 schijn XEN. Cyr. 6, 3, 30. — 5 meaning over anderen PIND. O. 6, 82. — 6 meaning v. anderen over ons DEM., praegn. goede meaning, > aanzien, roem, eer PIND. N. 9, 34, HDT. 5, 91, AESCH. Eum. 373 alg. tot N. T. Joh. 7, 18 (eer), δόξα τῷ θεῷ, eere zij God Luc. 2, 14. — 7 glans, pracht N. T. Mt. 6, 29. — 8 lichtglans, schijnfel N. T. Act. 22, 11.
 (: δοκέω, δέομαι; -σα vgl. δίαψα, msch. < τ-ῖα).
δοξάζω, — 1 meenen AESCH. Ag. 673, SOPH., EUR.,

PL. Gorg. 461 b; *vaak*: vaag en onbewezen PL. Rep. 476 d, XEN. Mem. 3, 9, 6. — 2 voor iets houden, *pass.* gehouden worden, *vgl.* XENOPHAN. 35 D. THUC. 3, 45, 35, PL., PLUT. — 3 (zich) voorstellen PL. Theaet. 202 b, N. T. Hebr. 5, 5. — 4 prijzen N. T. Mt. 5, 16. — 5 eer, zaligheid geven, > laten sterven N. T. Joh. 7, 39.

δοξάριον, τό, ijdele roem ISOCR., LUC.
δόξασμα, τό, waan EUR. Melan. D. 42 D., PL. Theaet. 158 e.

δοξαστής, οὔ, ὁ, die een vage voorstelling heeft PL. Theaet. 208 e; -ικός, slechts voor een vage voorstelling vatbaar PL. act. Theaet. 207 e, *pass.* Soph. 233 e.

δόξιος, ἡ, meening DEMOCR. 7 D.
δόξιοκαλ-ία, ἡ, schoonheidswaan PL. Phil. 49 d.
δοξοκοπι-έω, eerezuchtig zijn, POL., PLUT., II. Ὑψους 23, 1.

δοξομαν-ία, ἡ, razende eerezucht PLUT.
δοξομιμητής, οὔ, ὁ, *z.* δ-ιμή = ἡ μετὰ δόξης μίμησις, navolging op grond van vage voorstelling PL. Soph. 267 e.

δοξόμαι, een bep. naam, roep hebben HDT. 8, 124.
δοξοπαιδευτικός, een schijnopleiding gevend PL. Soph. 223 b.

δοξοποι-έω, inbeelden POL.
δοξοσοφ-ία, ἡ, waanwijsheid PL. Soph. 231 b.
δοξόσοφος, 2, waanwijs PL. Phaedr. 275 b.
δοξοφαγ-ία, ἡ, eerezucht POL.

δορά (δέρω), ἡ, huid HDT. 7, 70, EUR. Cycl. 329, PL. Symp. 221 e.
δοράτιον, τό, *dem. v.* δόρου, HDT. 1, 34, THUC. 4, 34, 11, XEN. An. 6, 4, 23.

δορατισμός, ὁ, lansgevecht PLUT. Pyrrh. 7.
δο(υ)ρατο-γλύφος, uit hout gesneden LYCOPHR.
δορατο-πάχης, zoo dik als een speer XEN. Cyn. 10, 3.
δορο-εύς, ὁ, worp in het dobbelspel COM.

δορι-άλωτος, δορυ- SOPH. Ai. 211, kriegsgevangenen HDT. 8, 74, XEN. Hell. 5, 25, EUR. Tr. 518.
δορι-γαμβρός, met wapengeweld gehuwd AESCH. Ag. 686.

δορι-διμάτος, 2, door de speer bedwongen AESCH. Ch. 347(?)
δορι-θήρατος, als jachtbuit v. d. speer EUR. Hec. 103.
δορι-κάνης, met de speer gedood AESCH. Supp. 987.
δορι-κμής, door de speer gedood AESCH. Ch. 365.

δορικός, 3, van pels HIPPOCR.
δορι-κτητος, 2, δορυ- I 243, *z.* II 57: met de speer veroverd EUR. Andr. 155, LYCOPHR. 933, Ltr.

δορι-κτυπος, 2, dreunend van speren PIND. N. 3, 60
δορι-ληπτος, met de speer veroverd SOPH. Ai. 146.
δορι-λύμαντος, door den oorlog vernield AESCH.
δορι-μανής, strijdlustig EUR. Supp. 495.
δορι-μαρτος, = *voorg.*, AESCH. Sept. 687.

δορι-μηστωρ, v. d. oorlogsgod: met de speer be-ramend EUR. Andr. 1016.
δορι-πάγης, uit balken samengesteld AESCH. Supp. 743.

δορι-παλτος, 2, de lans zwaaiend AESCH. Ag. 116.
δορι-πετής, in den slag gevallen EUR. Andr. 653.
δορι-πονος, onder den oorlog gebukt AESCH. Sept. 169, EUR. El. 497 act.

δορίς (: δέρω), **ίδος, ἡ**, offermes COM.
δορι-σθένης, 2, geweldig met de speer HYMN. 7, 3, AESCH. Ch. 159.

δορι-τινάκτος, trillend door het gieren van de lansen AESCH. Sept. 155.
δορικάδ-ειος, van een gems POL.
δορκαλός, ίδος, ἡ, — 1 antiloopt, gems CALL. Epigr.

33. — 2 bikkels (*v. d. antiloopt gemaakt*) HEROND. 3, 19.
δορκάς, άδος, ἡ, — 1 gems, gazelle HDT. 7, 69, XEN. Cyr. 1, 4, 7, EUR. Ba 699. — 2 bikkel (*vgl.* δορκαλός) HEROND. 3, 63.

(*volkstetym. naar δέδορα om de helder(ziend)e oogzen (de ὁ. bekend om haar δξυδερκία); < *iork-z. ζόρκας HDT. 4, 192, CALL., NIC. Th. 42 vgl. corn. yorch reebok; HESYCH. ἰορκες τῶν δορκαδῶν ζῶων is (uit een kelt. taal?) ontleend.*)

δόρκη, ἡ, EUR. Herc. 376 = δορκας.
δόρξ, ἡ, = *voorg.*, CALL. LUC. Amor. 16.
δορός (δέρω), ὁ, leeren zak β 354.

δορπ-έω, het avondeten gebruiken Ψ 11.
δορπ-ηστός, ὁ, tijd v. avondeten, avond AR. Vesp. 103, XEN. An. 1, 10, 17.
(= *δειπν ηστός met W. ed. eten samengesteld.*)

δορπ-ιη, ἡ, eerste dag der Apaturien, met een avond- maaltijd gevierd HDT. 2, 48.
δόρπον, τό, — 1 avondeten T 208, *eld.* — 2 alg. maaltijd HYMN. Ap. 511, AR. Eq. 52.

(*W. dereg², vgl. διαρδάπτω, δρέπω; = alb. darke avondeten.*)

δόρυ, Vormen ion. δορυ-, *att.* δορ-; *dor.* δωρ- (PIND. δορυ-); *van de neutra op -μα (vgl. ook γόνυ: γο(υ)-νατ-), de verlengde stam δο(υ)ρατ; (EUR.) Rhcs. 274 δόρη, HEROND. 8, 31 δορέα, τό*, — 1 boomstam ζ 167. — 2 timmerhout, balk M 36, ι 498, meestal v. h. schip ANACR. 54, 7. — 3 schip AESCH. Ag. 1618, SOPH. Ph. 721, EUR. — 4 het houten paard θ 507. — 5 gew. lansschacht; > **lans**, meestal twee bij elkaar N 241, alg. PIND., HDT., ATT. *Vand.* ἐπι δόρου, rechtsom, *teg.* ἐπ' ἀσπίδα, linksom. — 6 collect. leger AESCH. Eum. 773, SOPH. Ant. 674, EUR. — 7 *overdr.* > strijd, slag SOPH. Ant. 670.

(*eig. hout, vgl. o.ind. dāru- stuk hout, lit. darva dennehout; gr. δόρυ-: doru-; daaruit de dial. vormen: ion. δορυ-, dor. δωρ-. Daarvan ook Δωριεύς, Dorier. Verw. met δρύς.*)

δορυ-δρέπανον, τό, lans met sikkelvormigen haak om schepen te enteren PL. Lach. 183 d, POL.
δορύ-κράνος (δορι-κρ.) λόγχη, 2, van boven met een speerpunt voorzien AESCH. Pers. 148.

δορύ-ξενος, ὁ, ἡ, — 1 in den oorlog verworven (gast)vriend AESCH. Ag. 880; *adj.* Ch. 914, PLUT. — 2 bondgenoot SOPH. El. 46, EUR. Med. 687.
δορυ-ξοῦς, ὁ, lanspolijster, -schaver PLUT. Pelop. 12; = -ξος, AR. Pax 1260.

δορυ-σσήητος = *volg.*, SOPH. Ai. 1188.
(*z. volg. en vgl. δορυφόρος: φορέω: φόρητος.*)
δορυ-σσοός, speerzwaaiend HES. Sc. 54, THEOGN. 987, EUR. Heracl. 774, THEOCR.; = -σοός, AESCH. Sept. 125; -σσοῦς, SOPH. O. C. 1315.

(*: σσειω; -σσοός < *tuois-o-s.*)
δορυ-φόνος, met de speer dooend COM.
δορυ-φορ-έω, δορυφόρος zijn: — 1 τινα, iemd als lijfwacht begeleiden, stipare HDT. 3, 127, THUC. 1, 130, 1, PL. Rep. 575 b; τινη XEN. Cyr. 7, 5, 84, POL. — 2 *overdr. pass.* PL. Rep. 573 a, ISOCR. 10, 37: εὐνοία τῶν πολιτῶν, DEM. 17, 12, PLUT. Caes. 14.

δορυ-φόρη-μα, τό, — 1 lijfwacht PLUT. — 2 *op het tooneel*: gevolg, stomme personen PLUT., LUC.
δορυ-φορ-ία, ἡ, — 1 het escorteeren, escorte XEN. Cyr. 2, 2, 10. — 2 trawant, satelliet, *v. sterren* PLUT.
δόρυ-φορικόν, τό, lijfwacht LUC., DIO.; -τικός, *adj.* PL. Tim. 70 b.

δορυ-φόρος, 2, — 1 lansdragend AESCH. Ch. 769. — 2 *subst.* lansdrager HDT. 1, 59. — 3 *spec. pl.* lijfwacht HDT. 7, 146, AR. Eq. 448, XEN. Cyr. 8,

5, 3, EUR., PLUT. Galb. 13 v. d. *Rom. praetorianen*.
 — 4 altijd vergezellend, *overdr.* PL. Rep. 587 c.
δοσι-δικος, zich aan de justitie overgevend, *voor de behartiging zijner belangen* HDT. 6, 42.
δόσις, *ή*, — 1 het geven THUC. 1, 137, 18, PL. Phaedr. 244 a. — 2 gave, *sinds* K 213, ζ 208, PIND. 1, 1, 45, HDT. 1, 90, SOPH. O. R. 1518, N. T. Jac. 1, 17. — 3 uitgave N. T. Phil. 4, 15. — 4 afbetaling in deelen PAP. — 5 legaat ISAE., ORAT. — 6 toewijding, *veerering* του καλού EPIC. 2, 27, 30.
δό-τειρα, *ή*, geeftster HES. O. 356, PIND. fr. 109.
δο-τήρ, *ήρος*, *δ*, gever T 44, AESCH. Pr. 612.
δοτι-κός, 3, gaarne gevend ARISTOT.
δουλ-αγωγ-έω, als slaaf wegvoeren DIOD.
δουλ-απατ-ία, *ή*, slavenverleiding ARISTOT.
δουλάριον, τό, slavinnetje AR. Th. 537, LUC.
δουλ-εία, *ιον*. *ήτη*, *ή*, — 1 slavernij HDT. 6, 12, AESCH. Ag. 360, SOPH., PL. Symp. 184 c, *alg. tot* N. T. Gal. 5, 1. — 2 *staatkundig*: onderwerping THUC. 1, 8, 9. — 3 servitium, de slaven *bij* THUC. 5, 23, 12, ARISTOT.
δούλ-ειος, *ιον*. *ήος*, slaafsche, van een slaaf ω 252, PIND. fr. 223, HDT. 3, 14, PL. Leg. 770 e.
δούλ-ευ-μα, τό, — 1 dienst EUR. Or. 221, — 2 slaaf SOPH. Ant. 756, EUR.
δουλ-εύω, — 1 slaaf zijn, *τινι*, dienen AESCH. Pr. 927, PL. Phaedr. 79 e. — 2 onderworpen zijn, *ήδονή* PL. Phaedr. 238 e. — 3 dienstig, bruikbaar zijn ARISTOT. — 4 *med.* overweldigen PL. Menex. 239 d.
δούλη, *ή*, slavine I 409, δ 12, *alg. tot* N. T. Act. 2, 18.
δουλ-ία, *ή*, = *δουλεία*, PIND. P. 1, 75.
δουλ-ικός, 3, *adv.* *ώς*, slaafsche PL. Theat. 175 e, XEN. Oec. 10, 10 *adv.* DEM., PLUT.
δούλιος, 3 (2 AESCH. Ag. 104), — 1 van slavernij, *ήμαρ* Z 463, ξ 340. — 2 van-, voor een slaaf HDT. 7, 8, 3, AESCH., SOPH. Ai. 499.
δουλο-κρατέομαι, door slaven beheerscht worden DIO.
δουλο-πόνηρος, slechts als een slaaf COM.
δουλο-πρέπειδ, *ή*, slaafsche denk- of handelwijze PL. Alc. I. 135 c.
δουλο-πρετής, 2, *adv.* *ώς*, een slaaf passend: slaafsche HDT. 1, 126, PL. Gorg. 485 c, XEN.
δούλος, *δ*, — 1 huis, *z. ben.* — 2 slaaf, *niet bij* HOM. *en* HES., *eerst ion.*: HDT. 6, 44, HERACL. 53 D., ATT. *tot* N. T., *als adj.* PL. Rep. 577 d. — 3 onderdaan van Oostersche despoten, *ook adj.* HDT. 7, 7, XEN. An. 1, 7, 3, N. T. Mt. 18, 23.
(oorspr. bet. was huis, vgl. HIPPOCR. 67 ALD (?) en ATHEN. 6, 267 d, waar εὑδουλος = εὐοικος staat. Het woord komt uit een klein-Aziat. (indog.?) taal, waaruit msch. ook babyl. dultu dienst ontleend is. Voor slaaf: huis, vgl. οἰκέτης: οἶκος, οἰκέως en οἰκίς, "slavin": σηκός, familia: famulus. Msch. W. dōu- omheinen, in ndl. tuim, d. Zaun, kelt. dūno-versterkte plaats = eng. town).
δουλο-σύνη, *ή*, slavernij χ 423, PIND. P. 12, 15, HDT. 1, 164, ATT.
δουλοσύνος, 2, dienstbaar EUR. Hec. 448.
δουλώω, slaaf maken: — 1 onderwerpen HDT. 1, 94, AESCH. Sept. 254, THUC., XEN., N. T. Act. 7, 6, *ook med.* PL. — 2 *overdr.* onderworpen, afhankelijk maken THUC. 2, 61, 29, N. T. 1 Cor. 9, 19.
δούλω-σις, *ή*, onderwerping THUC. 1, 141, 24, PL. Leg. 791 d, PLUT.
δουπ-έω, *pf.* *δέδουπα* Ψ 679, bonzen, donderen E 42, Λ 45 (γδ.), EUR. Alc. 104, XEN. An. 1, 8, 18.
δούπων, bonzen, dreunen M 289, v. d. zee ε 401, SOPH. Ai. 634, EUR., THEOCR. 25, 69.

(γδουπ-, klanknabootsend, vgl. κτύπ-ος onder invloed v. τύπω).

δουράτ-εος, houten φ 493, 512.
δούρ-ειος, houten PL. Theat. 184 d, EUR. Tr. 14.
δουρ-ηνεκής, *als adv.* zoo ver een speer draagt K 357.

(W. *ἐνεκ-* dragen > *intr.* dragen, reiken *z. δι-ηνεκής*).

δουρ-, *z. δορ.*
δουρι-κλειτός, door de speer beroemd E 55; = -κλυτός, AESCH. Pers. 85, HOM.
δουρι-κτητός, met de speer verwerven I 343.
δούρ-ιος houten AR. Av. 1128.
δουρί-πληκτος, met de speer geslagen AESCH. Sept. 278.

δουρο-δόκη, *ή*, speerstander α 128.
δοχή, *ή*, — 1 ontvangst: gastmaal PLUT., N. T. Luc. 5, 29. — 2 kanaal, vaten, *in het lichaam* PL. Tim. 72 c, EUR. El. 828.

δοχημή (*z. δοχημός*), een lengtemaat: de grootste spanning tusschen duimtop en pinktop AR. Eq. 318.
δόχμ-ιος, dwars, rechts en links Ψ 116, EUR. Alc. 1000.

δοχμό-λοφος, met zijwaarts golvenden helmbos AESCH. Sept. 114.

δοχμός, dwars, van ter zijde M 148, THEOCR. 22, 120. (= *o. ind. jikhmd-* dwars, scheef, W. *degh.*).

δοχμώω, buigen HES. Sc. 389, HYMN. Merc. 146.
δοχός, 3, opnemend, *τινος* THEOPHR.

δράγ-δην (δράσσομαι), grijpend PLUT.
δραγ-μα, τό, — 1 handvol Σ 552, XEN. Hell. 7, 2, 8, THEOCR. 10, 44. — 2 (nog niet gemaaid) koren, veldvruchten LUC., Ltr.

δραγμ-εύω, schoven binden Σ 555.

δραγ-μίσ, *ίδος*, *ή*, wat men tusschen de vingers nemen kan: plukje HIPPOCR.

δραγ-μός, *δ*, het grijpen EUR. Cycl. 170.
δραίνω — 1 willen doen K 96, — 2 kracht hebben HEROND. 1, 15.

(: *δράω*; *αfl.* < *ig. drān-ō*, *als v. *δρων*, zooals *ἀφραίνω*. Doch vgl. *s. v. φαίνω*. Vgl. *ὀλιγο-δρανέων*).

δράκαινα, *ή*, *fem.* v. δράκων, HYMN. Ap. 300, AESCH. Eum. 128, EUR. Ba. 1358; = -νις, COM.

δράκ-αυλος, *ή*, bij de aardslang wonend SOPH.

δράκωνθ-όμιλος, 2, met slangen samenwonend AESCH. Supp. 267.

δρακόντειος, 2, van slangen EUR. Ph. 1315.

δρακοντιās, πυρός, tarwe THEOPHR.

δρακόντ-ιον, τό, — 1 *dem.* v. δράκων, HIPPOCR. — 2 *msch.* kinderziekte, dauwworm PLUT. 733 b. — 3 soort plant HIPPOCR.

δρακοντό-μαλλος, 2, met slangenhaar AESCH. Pr. 799.

δρακοντό-μορφος, in slangengedaante LYCOPHR.

δρακοντ-ώδης, *als*, met slangen EUR. Or. 256, PLUT.

δράκων, οντος, *δ*, — 1 slang Λ 26, PIND., Tr. *bijn.* AESCH. Sept. 290 *tot* N. T. *mythol.* als draak, v. d. *duivel*, Apoc. 12, 3. — 2 soort zeevisch EPICHRAM., ARISTOT. — 3 arm- of halsband, *in den vorm v. e. slang* LUC. — 4 veldteken LUC.

(: *δέρομαι*, *z. υπό-δρα[κ-]*).

δρά-μα, τό, — 1 handeling, gebeurtenis AESCH. Ag. 533. — 2 verhandeling, bewuste daad PL. Theat. 150 a. — 3 drama PL. Symp. 222 d, AR.

Ran. 1021, *meestal v. h. treurspel.* — *Vand.* 4 > melo-drama PL. Ap. 35 b.

δραματ-ικός, vol handeling ARISTOT.

δραματο-ποιός, *δ*, dramaturg PLUT.

δράμημα, τό, het loopen HDT. 8, 98, AESCH. Pers. 247, SOPH. O. R. 193.

δράξ, ἄκος, τό, handvol BATR. 237, LXX, PAP.

δραπέτευμα, τό, het wegloopen COM.

δραπετ-εῖω, wegloopen PL. Symp. 216 b, XEN.

δραπέτης, ου, ὁ, — 1 weggeloopt slaaf, vluchteling PIND. fr. 134, AR. Ach. 1181, XEN. — 2 *adv.* of *appos.* voortvluchtig PL. Men. 97 e, SOPH. Ai. 1285, EUR. O. 1498.

(: ἔδραν, met π versterkt, z. δειπνον, δίψα, enz. Niet: W. πετ- vliegen!).

δραπ-έτις, ἰδος, ἦ, = *voorg.*, CRATIN.

δραπετ-ἰσικός, ὁ, *dem.* v. δραπέτης, LUC.

δρασειῶ, *desid.* v. δράω, begeeren te doen SOPH.

Ai. 585, EUR., AR. Pax 62.

δρασι-μος, wat te doen is AESCH. Sept. 554.

δρα-σις, ἦ, uitwerking LUC. Trag. 275.

δρασκάζω, deserteeren SOL. bij LYS. 10, 17.

δρασμός, ἰον. δρασμός, ὁ, vlucht HDT. 8, 4, AESCH. Pers. 360.

δράσσομαι, att. ττομαι, vatten, grijpen N 393, HDT. 3, 13, SOPH. Ant. 235, EUR., PL. Lys. 209 e, N. T. 1 Cor. 3, 19.

(W. d(h)ergh- vatten: av. darazayēti hij bindt vast, arm. trcak bundel, lit. dirzas [bind]riem).

δραστήριος, — 1 krachtig werkzaam > ondernemend THUC. 2, 63, 16; 4, 81, 16; *inmalam partem*: driest, overmoedig EUR. Or. 1554. — 2 v. *dingen*: vol uitwerking AESCH. Sept. 1041.

δραστής, ὁ, arbeider PIND. P. 4, 287.

δραστη-κός, 3, = δραστήριος, PL. Leg. 815 a.

δρατός (δέρω), gevild: afgetrokken Ψ 169.

δραχμή (δράσσομαι), arc. δαρχμᾶ, cret. δαρχνᾶ, ἦ, handvol > munt (*tegenwoordig nominaal gelijk v. waarde met den Franschen franc*) als gewicht 4,36 gram, later 3,41 gram HDT. 7, 144, AR. Vesp. 691 (δαρχμ.?), MEN. Epitir. 118, N. T. Luc. 15, 8.

δραχμῆ-αἰος, 3, van een drachme, aan gewicht of waarde PL. Crat. 384 b, ARISTOT.

δράω, f. ἔσω, δέδραμαι, ἐδράσθην. — 1 doen, verrichten o 317, ATT.; τινά τι, iemd iets SOPH. Ph. 315. — 2 *intr.* handelen, meest met *adv.* AESCH. Eum 868.

(W. dera-: lit. darau ik doe, darbas werk).

δρεπ-άνη, ἦ, = δρέπανον, Σ 551, HES. Sc. 292.

δρεπανη-φόρος, 2, sikkeldragend; ἄρμα δρ., zeiswagen XEN. An. 1, 7, 10, POL.

δρεπανίς, ἰδος, ἦ, muurwaluw ARISTOT.

δρεπανο-ειδής, sikkelvormig THUC. 6, 4, 16.

δρέπ-ανον (δρέπω), τό, — 1 sikkel σ 368, HES. Th. 162, HDT. 1, 125, ATT. tot N. T. Apoc. 14, 14. — 2 krom zwaard HDT. 5, 112.

δρεπανουργός, ὁ, sikkelsmid AR. Pax 548, COM.

δρέπω, dem. δρέπωμαι, PIND. aor. ἔδραπον, — 1 afplukken μ 357, HYMN. Cer. 425. HDT. 3, 110, PL. Rep. 401 c, EUR. — 2 oogsten, opeischen > vergieten AESCH. Sept. 718. — 3 *overdr.* (van) iets genieten PIND. N. 2, 9, PL. Ion 534 b, THEOCR.

(*wrsch.* W. dereg^g-, z. δόρπον. Verlenging van δέρω).

δρησμός, ὁ, ἰον. = δρασμός, HDT. 8, 4.

δρησμοσύνη (δράω), ἦ, offerdienst HYMN. Cer. 476.

δρησ-τεῖρα, ἦ, dienaar x 349.

δρησ-τήρ, ἦρος, ὁ, dienaar π 248.

δρηστοσύνη, ἦ handigheid o 321.

δριμύ-λος, een beetje scherp MOSCH.

δριμύς, 3, adv. ως, — 1 scherp, stekend, v. *πιπν* Α 270, μάχη O 696, HES.; (ver)bitter(d), μενός

ω 319; prikkelend, stekend, κάπνος AR. Vesp. 146.

— 2 prikkend, bitter, v. *smakt* THEOPHR. — 3 scherp, stekend, v. d. *blik* AR. Ran. 562; streng, onverbiddelijk AESCH. Ag. 1501. — 4 fel, bitter, v. *toorn* PL. Leg. 808 d. — 5 doordringend: slim EUR. Cycl. 104.

(: lat. tristis, nld. driest; lat. tr. < dr, vgl. taedet: taetro-).

δριμύ-της, ἦτος, ἦ, — 1 scherpte THEOPHR., POL., Ltr. — 2 scherpzinnigheid PL. Rep. 535 b. — 3 heftigheid PL. Polit. 311 a.

δριος, τό, pl. δρία, kreupelhout ξ 353, HES. O. 530, SOPH. Tr. 1012, EUR.

(: δρύς; < dru-ia-?).

δριφός = διφρός, SOPH. Tr. 38.

δριότη, ἦ, kuip AESCH. Ag. 1540, LYCOPHR. 1108, NIC. Al. 462.

(: δρύς? vgl. HESYCH. δροόνισχυρόν).

δρομ-αἰος, 3 (z. EUR.), *adv.* ως, snel(loopend) SOPH. Tr. 927, EUR., AR. Ran. 478, XEN.

δρομ-άς, ἄδος, — 1 snel rondlopend SOPH. Ph. 679 EUR. Hel. 1301. — 2 heen en weer trekkend, loopend ARISTOT., PLUT. — 3 > opgewonden EUR. Tr. 42.

δρομ-εύς, ὁ, looper PL., EUR. El. 824.

δρομ-ικός, adv. ὡς, snel loopend PL. Theat. 148 c; τὰ δρομικά, wedloop XEN. Hell. 7, 4, 29.

δρομο-κρήϋξ, ὁ, koerier AESCHIN. 2, 130.

δρόμος (δραμεῖν), ὁ, — 1 snel loopen: wedloop Ψ 358; ook v. paarden: ren Ψ 300: AESCH. Pr. 591, ATT. — 2 looppas, δρόμω XEN. An. 1, 8, 18. — 3 loop, v. d. sterren PL. Ax. 370 b, (N. T.). — 4 levensloop N. T. Act. 13, 25. — 5 renbaan δ 605, SOPH. El. 703. — 6 > galerij, porticus PL. Phaedr. 227 b, PAP. — 7 *overdr.* ἔξω δρόμου, uit den koers AESCH. Pr. 883, PL. Crat. 414 b.

δροπός, afgeplukt SOPH. Euryp. 13 D.

δρου-ερός, 3, bedauwd, week EUR. Hipp. 208, AR. Nub. 338, THEOPHR.

δρουσίζω, pass. bedauwd zijn AR. Ran. 1312.

δρουσο-βόλος, bedauwend THEOPHR., PLUT.

δρουσός-εις, bedauwd SAPPHO 70,8 ALD., EUR. Tr. 833.

δρουσο-πάχνη, ἦ, ijzel, rijp ARISTOT.

δρούσος, ἦ, — 1 dauw HDT. 2, 68. AESCH. Ag. 336, SOPH. — 2 *overdr.* v. wijn PIND. O. 7, 2, bloed AESCH. Ag. 1390; vgl. AR. Eq. 1285. — 3 zeewater AESCH. Eum. 904, EUR. Hypsip. β 3 v. A. — 4 *overdr.* het weeke, het fijnste van iets PIND. P. 5, 99; v. jonge kinderen CALL. Hec. Col. 11, 5; v. jonge dieren AESCH. Ag. 141; v. nesthaar AR. Nub. 978.

(*eenig verband met lat. rös, lit. rasà dauw, o.b. rosa dauw, vgl. o.ind. rása- m. sap blijft wrsch., maar δ en σ zijn niet verklaard*).

δρουσώω, bedauwen (ANACR.) 53, 31.

δρουσώδης, vochtig v. *tramen* SOPH. Ai. 1208; vochtig PLUT.

δρουάς, ἄδος, en δρούᾶξ, ἄκος, — 1 slechts in den plur., = δρούχος 1, PLUT. — 2 ἦ δρουάς, boomnif PLUT. Caes. 9.

δρού-ἴνος, eiken φ 43, EUR. Ba. 1103.

δρουίτης, ὁ, soort cypres THEOPHR.

δρου-κολάπτης, ὁ, specht AR. Av. 480.

δρυμός(δρύς), ὁ, de ὤ naar δρύς; bij HOM. nog ὤ, pl. ook δρυμά, kreupelhout Α 118, SOPH. O. R. 1399, EUR., Ltr.

(vgl. o.ind. drumá boom, sl drümü kreupelhout).

δρυμ-ώδης, vol kreupelhout DIOD., PLUT.

δρυσο-γόνος, eiken voortbrengend AR. Th. 114.

δρυσο-κολάπτης, ὁ, specht ARISTOT.

δρυσο-κόπος, ὁ, = *voorg.*, ARISTOT.

δρου-πάγης, van eikenhout gebouwd SOPH.
δρου-τομ-ία, ἡ, geveld hout PL. Leg. 678 a.
δρου-τομ-ικὴ, ἡ, het houthakken PN. Polit. 288 d.
δρῦ-οχος, ὅ, — 1 kielstutten § 574. — 2 grondslag PL. Tim. 81 b, AR. Th. 52, POL., AP. RH. — 3 τὰ δ-α, kreupelhout EUR. El. 1164.
δρούψ, πος, ὅ, een vogel AR. Av. 304.
δρῦ-πετῆς, van den boom gevallen, rijp AR. Lys. 564, fr. 141, COM.
δρυπίς, ἴδος, ἡ, soort doorn THEOPHR.
δρῦπτω, — 1 afscheuren, openscheuren II 324; med. β 153, spec. als witing van rouw EUR. Hec. 655, XEN. Cyr. 3, 1, 13. — 2 afschaven, -schuren E 426. — 3 teisteren, plagen HEROND. 8, 2.
(verw. met δρέπω; lett. drupt verkrumelen; HOM. -δρούφω P 187, Ω 21, heeft secundair φ.)
δρῦς, ὕδος, ἡ, — 1 eik M 132, ξ 328, PIND. N. 10, 61, HDT. 7, 218, PL. Phaedr. 275 b. — 2 alg. boom, z. de composita. Spreekw. οὐ γὰρ ἀπὸ δρῦδος ἔσσι παλαιφάτου, τ 163 met toespeling op oude verklaringswijzen van de geboorte van een mensch, in mythen neergelegd, vgl. PL. t. a. p. Zoo is ook X 126 te verklaren, waar ἀπὸ δρῦδος . . . ἀπὸ πέτρης een typisch voorbeeld voor onschuldige conversatie geeft, vgl. HES. Th. 35.
(verw. m. δόρυ; W. dery- waaruit naast dru- in o.ind. dru- ook drey in got. triu = eng. tree en drou- o. a. lit. dravē boomnest).
δρῦ-τόμος, 2, hout hakkend A 86, Ψ 315.
δρῦ-φρακτον, τό, δ-ος ὅ, AR. Eq. 675, houten omheining, als afzetting van vergaderingen, AR. Vesp. 380, 386, XEN. Hell. 2, 3, 55.
*(\leftarrow *φρακτον : φράσσω met φ-ρ dissimilatie).*
δρῦ-φρακτώ, omheinen POL.
δρωπακίζω, de haren met een pikpleister (δρῶπαξ; δρέπω) uittrekken LUC. Demon. 50.
δυσάδ-ικός, van het getal „twee” PLUT. 1025 c.
δυσάκις, adv., tweemaal COM.
δυσάς, ἄδος, ἡ, het getal 2, v.-socr., PL. Phaed. 101 c.
δυσάω, ongelukkig maken v 195.
δύγον = ζύγον, INSCR. cret. Leg. Gort. en argiv. vgl. PL. Crat. 418 d.
δύη, ἡ, kwelling; leed, ongeluk ξ 215, AESCH. Pr. 172 v. Prom.'s kwellingen, SOPH. Ant. 1311.
(δύφ-ā = du-: o.ind. dū-na- gebrand, gekweld, z. δαίω).
δυσή-παθος, ongelukkig HYMN. Merc. 486.
δυσμή, τό = δυσμή, ἡ, PIND. P. I. 3, 80.
δυσικός, ὅ, dualis GRAMM.
δύ-ιος (δύη), ongelukkig AESCH. Supp. 829.
δύναμαι, f. δυνήσομαι, aor. ἔδυνήθη, ouder ἔδυνασ-θην ψ 465, ε 319, PIND. O. 1, 56, HDT. 2, 19, SOPH. O. R. 1212, ἔδυνήσάμην Ξ 33 eld. Ook met augm. ἡ. THUC. 1, 3, 26, XEN. Hell. 2, 2, 9. — 1 machtig zijn; οἱ δυνάμενοι, de machtigen = aanzienlijken XEN. An. 7, 6, 37, vgl. α 276 μέγα δ. — 2 in staat zijn, kunnen, sinds HOM. A 393, α 78 alg. tot N. T. Mt. 6, 24. — 3 van zich kunnen verkrijgen v 331, THUC. 1, 30, 6, and. — 4 = valere, waard zijn, v. geld XEN. An. 1, 5, 6, uitmaken PL. — 5 betee-kenen HDT. 2, 6, THUC. 6, 36, PL. Prot. 324 a.
(zoals πέρωμι : περῶ- zoo δύνάμαι : δυνά- < ig. dus = ig. dū- sterk, vgl. lat. dūrus tuin, gall. -dānum sterkte, stad, eng. town, ned. tuin. Van dū-: du-eno- = lat. Duenos, bene, bonus).
δυναμ-ικός, vol uitwerking THEOPHR., POL.
δύνᾱ-μις (δύναμαι), ἡ, — 1 lichaamskracht v 237, PL. Theat. 185 e, N. T. Act. 1, 8. — 2 macht, vermogen β 62, HDT., ATT., N. T. Mt. 25,

15; ook geest(kracht) 1 Cor. 5, 4. — 3 persoonl. invloed THUC. 7, 21, 19 XEN. — 4 troepen macht PL., XEN. An. 1, 3, 12. — 5 macht v. d. staat. — 6 waarde, v. geld THUC. 6, 46, 12. — 7 betekenis, v. woorden PL. Crat. 394 b, N. T. 1 Cor. 14, 11. — spec. 8 potentialiteit ARISTOT. — 9 wisk. (tweede enz.) macht PL. Theat. 148 b. — 10 krachtsuiting: wonder N. T. 2, Thess. 2, 9, vaak pl. Mt. 7, 22.

δυναμόω, sterken N. T. Col. 1, 11.
δύνᾱ-σις, ἡ, — 1 macht PIND. P. 5, 117, SOPH. Ant. 604, EUR. — 2 kracht PIND. P. 4, 238.

δυναστ-εία, ἡ, — 1 staatsmacht, door een groep personen uitgeoefend THUC. 3, 62, 13, PL. Gorg. 492 b. — 2 de hoogste overheid POL. — 3 heerschappij SOPH. O. R. 593, DEM. 18, 270.

δυναστευ-τικός, aristocratisch ARISTOT.
δυναστεύω, — 1 δυναστής zijn: heerschen HDT. 9, 2, PL. Rep. 498 e. — 2 overdr. overheerschen, πάθος PL. Polit. 273 c. — 3 pass. in de 2e macht verheven worden(?) PL. Rep. 546 b.
(evenals δ-εία naar βασιλεύω : -ελα gevormd).

δυνασ-της ου, ὅ, — 1 vermogend: machtig HDT. 2, 32, SOPH. Ant. 608. — 2 heerscher AESCH. Pers. 674, DEMOCR. 251 D., ook v. regentenfamilie's PL. Gorg. 525 d.

δυναστ-ικός, 3, machthebbend ARISTOT.
δυνασ-τωρ, heerscher EUR. Iph. A 280; v. God N. T. Tim. 6, 15.

δυνατ-έω, — 1 sterk zijn N. T. 2 Cor. 13. 3. — 2 in staat zijn, 2 Cor. 9 8.

δυνᾱ-τός, 3, adv. ὤς, — pass.: 1 wat gedaan kan worden; mogelijk PIND. P. 9, 51, HDT. 7, 11, ATT., N. T. — act.: 2 abs. sterk, machtig HDT. 1, 53, ATT., N. T., LUC. 1, 49. — 3 sterk genoeg, in staat PIND. N. 2, 14, HDT., ATT., N. T. Hebr. 11, 19.

δύνω, = δύρομαι, P 202, HDT. 4, 181, AESCH. Supp. 255, XEN. An. 2, 2, 3, N. T. Mc. 1, 32.

δύο, hom. ook δύο, gen. dat. δυοῖν. Dat. δυοῖσι HDT. 1, 32, δυοῖς δέος cret. Leg. Gort. 7, 47, Ltr. en N. T. δυσι; twee, sinds HOM. ε 388, alg. tot N. T. *(o.ind. dūva, lat. duo [oud -ō], o.i.e.r. dāu, got. tva ntr., o.b. d(i)va).*

δυσογόν, > ζύγον, z. PL. Crat. 418 d.
δυσο-καί-δεκα, twaalf B 557.

δυσο-καί-δέκα-μηνος, 2, = δωδεκάμηνος, SOPH. Tr. 648.

δυσο-καί-δέκατος, twaalfde HIPPOCR.

δυσο-ποιός, twee voortbrengend ARISTOT.

δύρομαι, = ὀδύρομαι, AESCH. Pr. 271, SOPH. ΔΥΣ (o.ind. dus-, got. tuz-), teg. εἶ: slecht, ongelukkig, tot zijn ongeluk; bij woorden met slechte of negatieve betekenis versterkt δυσ- de betekenis. — Sinds HOM. alg. tot N. T.

δυσ-αγκόμιστος, 2, = δυσ-ανακ., onherstelbaar AESCH. Eum. 262.

δυσ-ἀγκρίτος, 2, = δυσ-ανακ., moeilijk te beslissen AESCH. Supp. 126.

δύσ-αγνος, onkuisch AESCH. Supp. 750, LUC.
δυσ-αγρέω, in het vangen ongelukkig zijn PLUT.

δύσ-αγνώος, moeilijk te leiden D. H., LUC.
δύσ-άγων, met zwaren strijd PLUT.

δύσ-ἀδελφος, met ongelukkige broeders AESCH. Sept. 870.

δύσ-ἄρης, ongunstig waaiend E 865.
δύσ-ἄθλιος, diep rampzalig SOPH. O. C. 328.

δύσ-αισθήης, vol rouw AESCH. Pers. 281.
δύσ-αίθριος, somber EUR. Heracl. 857.

δύσ-αίωνος, ongelukkig SOPH. O. C. 150, EUR.

δυσ-αλγής, smartelijk AESCH. Ag. 1165.
δυσ-άλγητος, ontoegankelijk voor smart SOPH. O. R. 12, COM.
δυσ-αλθής, moeilijk te genezen, doodelijk HIPPOCR., PL. Ax. 367 b.
δυσ-άλωτος, 2, — 1 moeilijk in te nemen, te overweldigen AESCH. Pr. 166 κακῶν door het ongeluk, SOPH. O. C. 1722, PL. Lys. 206 a. — 2 moeilijk te begrijpen PL. Tim. 51 b.
δυσ-άμερ-ία, η, ongeluk AESCH. bij AR. Ran. 1287, SOPH., PLUT.
δυσ-άμμορος, zeer ongelukkig T 315.
δυσ-ανάκλητος, — 1 moeilijk terug te houden PLUT. — 2 moeilijk tot iets op te roepen, aan te zetten PLUT.
δυσ-ανάκρᾶτος, 2, moeilijk te vermengen: te vereenigen PLUT.
δυσ-ανάπειστος, moeilijk te overtuigen PL. Parm. 135 a.
δυσ-ανάπνευστος, onaangenaam om in te ademen ARISTOT.
δυσ-ανάσφαλτος, zich moeilijk weer herstellend HIPPOCR.
δυσ-ανάσχετ-έω, onverdragelijk vinden, τι THUC. 7, 71, 13, PLUT.
δυσ-άνεκτος, onverdragelijk XEN. Mem. 2, 2, 8.
δυσ-άνεμος, dor., met zware winden SOPH. Ant. 592.
δυσ-άνιος, terneergeslagen HIPPOCR.; pessimist ARISTOT., MEN. fr. 259 a.
δυσ-ανιών, bedroevend PLUT. 106 d.
δυσ-άνοδος, moeilijk te beklimmen CEB. TAB.
δυσ-άνομβος, ongelukkig EMPED. 124 1 D.
δυσ-άντητος, 2, — 1 waartegen men niet op kan PLUT. — 2 onaangenaam LUC. Tim. 5.
δυσ-αντι-ορήτως, adv., moeilijk tegen te spreken POL.
δυσ-άνωρ, γάμος, ongelukkig AESCH. Supp. 1064.
δυσ-απάλλακτος, waarvan men moeilijk afkomen kan SOPH. Tr. 959 PL. Theat. 195 c; -τ-ία, η, (ook /ξία) PL. Phil. 46 c, hardnekkige indringerigheid.
δυσ-από-δεικτος, moeilijk te bewijzen PL. Rep. 487 e.
δυσ-από-κρίτος, 2, moeilijk te beantwoorden LUC.
δυσ-από-πτωτος, moeilijk afvallend THEOPHR.
δυσ-αποπάστως, adv., moeilijk af te trekken PL. Ax. 365 b.
δυσ-από-τρεπτος, moeilijk af te brengen XEN. Mem. 4, 1, 4, PLUT
δυσ-από-τριπτος, moeilijk af te wrijven PLUT.
δυσ-αρεστ-έω, ontstemd zijn, over τινι, ook med. HIPPOCR., ARISTOT., POL.
δυσ-αρέστη-σις, η, ontstemming PL. Ax. 366 d, POL.
δυσ-άρεστος, 2, adv. ως, moeilijk te voldoen: — 1 wraakzuchtig AESCH. Eum. 928. — 2 ontstemd XEN. Mem. 3, 13, 3. — 3 ontevreden AR. Eccl. 180, EUR., Ltr.
δυσ-αριστο-τόκεια, η, ongelukkige moeder van een held Σ 54, (PL.).
δυσ-αρκτος, moeilijk te beheerschen AESCH. Ch. 1024, PLUT.
δυσ-αυλ-ία, η, slechte ligging AESCH. Ag. 555.
δυσ-αυλος, waar men slecht overnachten kan SOPH. Ant. 356.
δυσ-αυξής, langzaam groeiend ARISTOT.
δυσ-αχής, 2, rampspoedig AESCH. Eum. 145.
δυσ-αχής, 2, dor. = **δυσχηής**.
δυσ-βάστακτος, moeilijk te dragen N. T. Luc. 11, 46, PLUT.
δυσ-βάτος, ondoordringbaar PIND. N. 7, 97, PL. Rep. 432 c, XEN. Cyr. 2, 4, 27.

δυσ-βάυκτος, zeer jammerend AESCH. Pers. 574.
δυσ-βουλ-ία, η, — 1 slechte raad, verraad. AESCH. Ag. 1609, — 2 onberadenheid SOPH. Ant. 95, AR. Nub. 587.
δυσ-βρωτος, niet te eten PLUT.
δυσ-γάμος, ongelukkig (in het huwelijk) EUR. Hel. 687.
δυσ-γάργᾳλις, kittelloorig XEN. Eq. 3, 10.
δυσ-γένειᾳ, η, — 1 lage geboorte SOPH. O. R. 1079, PL. Rep. 618 d, EUR. — 2 alledaagsche opvatting EUR. Herc. 663, PLUT. 1 b, COM.
δυσ-γενής, — 1 laag van geboorte EUR., AR. Ran. 1219. — 2 laag, alledaagsch EUR. El. 363.
δυσ-γνοιᾳ, η, twijfel EUR. Herc. 1107.
δυσ-γνωσ/ία, η, moeite om te herkennen EUR. El. 767.
δυσ-γνωστος, moeilijk te begrijpen PL. Alc. II 147 c, POL.
δυσ-γοήτευτος, moeilijk te misleiden PL. Rep. 413 e.
δυσ-δαιμον-ία, ongeluk ANDOC., EUR. Iph. T. 1120.
δυσ-δαίμων, ongelukkig EMPED. 9, 4 D., AESCH. Pr. 603, SOPH. O. R. 1302, PL. Leg. 905 c.
δυσ-δάκρυτος, zeer beweend AESCH. Ag. 442.
δυσ-δάμαρ, ongelukkig door zijne vrouw AESCH. Ag. 1319.
δυσ-δηρις, moeilijk te bevechten NIC. Th. 738.
δυσ-διά-βατος, moeilijk te passeeren POL., DIOD.
δυσ-διά-θετος, — 1 moeilijk te regelen PLUT. Caes. 11. — 2 moeilijk uit te huwelijken MEN.
δυσ-δι-αίρετος, moeilijk te deelen THEOPHR.
δυσ-δι-αίτητος, moeilijk te beslissen PLUT.
δυσ-διά-χυτος, — 1 moeilijk op te lossen POL. — 2 moeilijk te verzoenen ARISTOT.
δυσ-διά-πνευστος, moeilijk door te blazen THEOPHR.
δυσ-δί-οδος, moeilijk te passeeren. POL.
δυσ-δι-ερέωνητος, moeilijk na te vorschen PL. Rep. 432 c.
δυσ-εδρος, 2, — 1 als een onheil bij iemand zittend AESCH. Ag. 746. — 2 niet passend D. H.
δυσ-ειδής, leelijk HDT. 6, 61, PL. Soph. 228 a.
δυσ-είματος, slecht gekleed EUR. El. 1107; -έω, PLUT.
δυσ-είσ-βολος, ontoegankelijk THUC. 3, 101, 33 (-εσ), EUR.
δυσ-έκ-θῦτα, σημεῖα, slechte voortekens die door geen herhaling van het offer kunnen afgewend worden PLUT. Grass. 18.
δυσ-εκ-λύτως, adv., moeilijk op te lossen AESCH. Pr. 60.
δυσ-έκ-νιπτος, moeilijk uit te wasschen PL. Rep. 378 d.
δυσ-εκ-πέρᾳτος, moeilijk te doorloopen, -te lijden EUR. Hipp. 678.
δυσ-έκ-φρευκτος, moeilijk ontvluchten TIMOTH. Pers. 130, POL.
δυσ-ελένα, η, ongeluks-Helena EUR. Or. 1387.
δυσ-ελκής, met moeilijk genezende wonden HIPPOCR.
δυσ-ελπις, wanhopig AESCH. Ch. 412, XEN. Hell. 5, 4, 31, ARISTOT.
δυσ-έλπιστος, 2, — 1 adv. ως, = **δύσελπις**, (PL.), PLUT., POL. — 2 onverwacht XEN. Cyr. 6, 1, 47.
δυσ-έμ-βατος, 2, waar men moeilijk indringen kan THUC. 4, 10, 27.
δυσ-έμ-βλητος, moeilijk in 't gewricht te brengen HIPPOCR.
δυσ-έμ-βολος, 2, — 1 waar men moeilijk indringen kan XEN. Hell. 6, 5, 24, ARISTOT. — 2 = *voorg.*, HIPPOCR.

δυσεντερ-ία, *ion.* ἰη, ἦ, buikloop buikpijn HDT. 8, 115, PL. Theaet. 142 b; = -ιον, τό, N. T. Act. 28, 81.

δυσ-έν-τευκτος, onvriendelijk THEOPHR. POL., PLUT.

δυσ-εξ-άγωγος, moeilijk te verwijderen ARISTOT.

δυσ-εξ-απάτητος, moeilijk te misleiden PL. Rep. 413 c, XEN. Ag. 11, 12, PLUT.

δυσ-εξ-απτος, moeilijk van de banden te bevrijden PLUT.

δυσ-εξ-είλητος, moeilijk mee te deelen Cic. Att. 5, 10, 3.

δυσ-εξ-έλεγκτος, moeilijk te weerleggen PL. Phaed. 85 c.

δυσ-εξ-έλικτος, moeilijk te verklaren PLUT.

δυσ-εξ-ερεύνητος, moeilijk te bevinden ARISTOT.

δυσ-εξ-εύρετος, = *voorg.*, ARISTOT.

δυσ-εξ-ήνυστος, moeilijk te ontknoopen EUR. Hipp. 1237.

δυσ-εξ-ίτηλος, onvergankelijk PLUT. 696 d.

δυσ-έξιτος *en* -έξ-οδος, waar men moeilijk uit kan komen ARISTOT., DIOD.

δυσ-επι-βούλευτος, moeilijk te belagen XEN. Ag. 6, 7, XEN. Hipp. 4, 11, PLUT.

δυσ-επι-κούρητος, moeilijk te helpen ALCIDAM.

δυσ-επί-μικτος, moeilijk om mee om te gaan PLUT.

δυσ-επί-τευκτος, moeilijk te bereiken DIOD.

δυσ-επι-χείρητος, moeilijk om te ondernemen ARISTOT., PLUT.

δυσ-εργ-ία, ἦ, moeilijkheid PLUT.

δύσ-εργος, 2, *adv.* ὡς, — 1 in de praktijk moeilijk POL. — 2 traag PLUT.

δύσ-ερισ, ἰδος, — 1 twistziek PL. Leg. 863 b, IOSCR. — 2 strijd verwekkend PLUT.

δυσ-έριστος, vijandig SOPH. El. 1385.

δυσ-ερμήνευτος, 2, moeilijk te verklaren N. T. Hebr. 5, 11.

δύσ-ερωσ, — 1 hartstochtelijk binnennend THUC. 6, 13, 15, LYS. 4, 8, XEN., LUC. — 2 ongelukkig in zijn liefde EUR. Hipp. 193, PLUT. — 3 voor liefde ongevoelig THEOCR. 6, 7.

δυσ-ερωτ-ιάω, hevige liefde hebben PLUT.

δυσ-ευνάτωρ, slechte echtgenoot AESCH. Sept. 293.

δυσ-εύρετος, moeilijk te vinden AESCH. Pr. 816, EUR., XEN. Mem. 3, 14, 7.

δυσ-έφυκτος, moeilijk te bereiken POL.

δύσ-ζηλος, — 1 lichtgeraakt η 307. — 2 zeer ijver-zuchtig PLUT. — 3 met moeite EMPED. 114, 3 D.

δυσ-ζήτητος, moeilijk op te zoeken XEN. Cyn. 8, 1.

δυσ-ήκεστος, moeilijk te genezen HIPPOCR.

δυσ-ήκο-ία, ἦ, — 1 hardhoorigheid PLUT. 794 d. — 2 ongehoorzaamheid PLUT. 1073 b.

δυσ-ήκοος, geen gehoor gevend PLUT.

δυσ-ηλεγής (ἄλγος, ἀλέγω), zeer smartelijk Y 154, HES. O. 506, THEOEN.

δυσ-ήλιος, weinig zón hebbend: donker AESCH. Eum. 396, EUR., PLUT.

δυσ-ημερ-έω, ongelukkig zijn COM., D. H.

δυσ-ημερ-ία, ἦ, ongeluksdag PLUT.

δυσ-ημέρωτος, moeilijk te temmen PLUT.

δύσ-ηρις, twistziek PIND. O. 6, 19.

I. δύσ-ηχής (: ἤχη, ἦχος), leelijk klinkend EMPED. 100, 19 (*ook* 136, 1 D?), PLUT.

II. δύσ-ηχής (ἄχος), met bitter leed B 686.

δυσ-θαλ-ία = **δυστυχία**, SOPHR. 75.

δυσ-θαλπής, slecht verwarmend: guur P 549.

δυσ-θανατ-έω, moeilijk sterven HDT. 9, 72, PL. Rep. 406 b, PLUT. Otho 2.

δυσ-θάνατος, een smartelijken dood brengend HIPPOCR., EUR. Ion 1050.

δυσ-θέατος, 2, — 1 niet te aanschouwen: verschrikkelijk AESCH. Pr. 69, SOPH. Ai. 1004. — 2 moeilijk te zien: onduidelijk PLUT.

δυσ-θενέω, krachteloos zijn HIPPOCR.

δύσ-θεος, 2, — 1 goddeloos AESCH. Ag. 1590. — 2 bij de goden gehaat SOPH. El. 289, COM.

δυσ-θεράπευτος, moeilijk te verplegen, te genezen HIPPOCR., SOPH. Ai. 609.

δυσ-θεται-έω, *pass.* in een slechte stemming zijn XEN. Cyr. 2, 2, 5, POL.

δύσ-θетος, moeilijk te zetten HIPPOCR.

δυσ-θήρευτος, moeilijk te vatten PL. Soph. 218 d.

δυσ-θησαύριστος, moeilijk te bewaren PL. Critias 115 b, ARISTOT.

δυσ-θνήσκων, moeilijk stervend EUR. El. 843 (*and.* -θνητῶν).

δυσ-θρήνητος, hevig klagend SOPH. Ant. 1211, EUR.

δύσ-θροος, slecht, *d. i.* onheilspellend klinkend PIND. P. 4, 63, AESCH. Pers. 635.

δυσ-θυμάινω, mismoedig zijn HYMN. Cer. 362.

δυσ-θυμ-έω, = *voorg.*, HDT. 8, 100, PLUT.; *med.* EUR. Mem. 91, DEMOCR. 286 D.

δυσ-θυμ-ία, ἦ, mismoedigheid HIPPOCR., SOPH., EUR. Supp. 696, PL. Tim. 87 a.

δυσ-θυμ-ικός, toberig ARISTOT.

δύσ-θυμος, *adv.* ὡς, mismoedig, treurig SOPH. El. 550, EUR., PL. Phaed. 85 b.

δυσ-ίατος, ongeneeslijk AESCH. Ag. 1103, EUR., PL. Leg. 916 a.

δυσ-ιδρωσ, moeilijk zweetend THEOPHR.

δυσ-ιερ-έω, ongelukkige voortekens krijgen bij het offeren PLUT.

δυσ-ίμερος, onaangenaam AP. RH.

δύσ-ιππος, ongeschikt voor ruitery XEN. Hell. 3, 4, 12, PLUT.

δύσις (δύομαι), ἦ, — 1 het ondergaan, *v. hemel-lichamen* AESCH. Pr. 458, PL. Polit. 269 a, COM. — 2 het westen THUC. 2, 96, 5, POL.

δυσ-κάθαρτος, moeilijk te reinigen SOPH. Ant. 1284, AR. Pax 1250, PLUT.

δυσ-κάθεικτος, moeilijk te remmen, -tegen te houden XEN. Mem. 4, 1, 3, PLUT., LUC.

δυσ-καμπής, moeilijk te buigen PLUT.

δύσ-καπνος, — 1 rookerig AESCH. Ag. 774. — 2 rook veroorzakend THEOPHR.

δυσ-καρτέρητος, onverdragelijk PLUT.

δυσ-κάτακτος, moeilijk te breken THEOPHR.

δυσ-καταμάθητος, *adv.* ὡς, moeilijk te begrijpen PLUT., IOSCR.

δυσ-κατανόητος, moeilijk in te zien PLUT.

δυσ-κατά-παυστος, moeilijk tot rust te brengen AESCH. Ch. 470, EUR. Med. 109, DEM., PLUT.

δυσ-κατά-πληκτος, moeilijk te verschrikken POL.

δυσ-κατά-ποτος, onaangenaam om te drinken ARISTOT.

δυσ-κατά-πράκτος, moeilijk uit te voeren XEN. Cyr. 8, 7, 12.

δυσ-κατά-σβεστος, moeilijk te stillen PLUT.

δυσ-κατά-στάτος, moeilijk in orde te brengen XEN. Cyr. 5, 3, 43.

δυσ-καταφρόνητος, niet te verachten XEN. Cyr. 8, 1, 42.

δυσ-κατέργαστος, 2, — 1 moeilijk te verkrijgen XEN. Mem. 4, 2, 7. — 2 moeilijk te verteren THEOPHR.

δυσ-κείαδος, — 1 rumoerig II 357. — 2 slechte berichten bazuinend, ζήλος HES. O. 196. — 3 met onheilspellend geluid AESCH. Sept. 867, EUR.

δυσ-κηδής, zeer bezorgd ε 466.

δύσ-κηλος, ongeneeslijk AESCH. Eum. 825.
δύσ-κίνητος, *adv.* ως, — 1 moeilijk, langzaam (zich) bewegend PL. Rep. 503 d. — 2 standvastig PLUT.
δύσ-κλειής, 2, *adv.* ως, roemloos I 22, AESCH. Pers. 444, SOPH. Ant. 50, EUR., XEN. Cyr. 3, 3. 53, PLUT.
δύσ-κλειᾶ, ἡ, — 1 schande THUC. 3, 58, 31, PL., EUR. — 2 onberoemdheid DEM. — 3 ongelukstijdning SOPH. Ai. 143.
δύσ-κλήδονιστος, 2, van slechte voorbeteckenis LUC. Amor. 39.
δύσ-κληρ-έω, bij de loting voor een ambt uitvallen PL. Leg. 690 c.
δύσ-κοινώνητος, moeilijk om mee om te gaan: menschenschuw PL. Rep. 486 b.
δύσ-κοιτ-έω, slecht liggen HIPPOCR.
δύσ-κολ-αίνω, ontevreden zijn, *τινι* AR. Nub. 36, LYS. 1, 11, PL. Theaet. 155 a, XEN.
δύσ-κολ-ία, ἡ, ontevredenheid, knorrigheid AR. Vesp. 106, DEM. Tim. 87 a.
δύσ-κόλλητος, moeilijk te vereenigen LUC.
δύσ-κολό-καμπτος, met moeilijke buigingen, -modulaties AR. Nub. 971.
δύσ-κολό-κοιτος, met onrustigen slaap AR. Nub. 420.
δύσ-κολος, (*z.* εὐ-κολος), 2, *adv.* ως, lastig: — 1 *v. pers.*: knorrig, ontevreden AR. Vesp. 942, PL. Phaedr. 241 c, MEN. Georg. 78. — 2 *v. dingen*: moeilijk PL. Phaedr. 246 b *tot* N. T. Mt. 19, 23.
δύσ-κόμιστος, 2, moeilijk te (ver)dragen SOPH. Ant. 1346, EUR. Herc. 1422.
δύσ-κράσι/α, ἡ, — 1 slechte menging, -verhouding, *v. h. bloed* PLUT. — 2 slecht klimaat PLUT.
δύσ-κρίνης, moeilijk te onderscheiden PLUT.
δύσ-κρίτος, *adv.* ως, — 1 moeilijk te onderscheiden AESCH. Pr. 458. — 2 moeilijk te beoordeelen AESCH. Ag. 981, SOPH. Tr. 949 > -te beslissen. — 3 moeilijk beslissend AR. Ran. 1433.
δύσ-κρύμαντος, met zware deining AESCH. Ag. 653.
δύσ-κωφος, doof HIPPOCR., ARISTOT.
δύσ-λεκτος, moeilijk om te zeggen AESCH. Pers. 702.
δύσ-λόγιστος, onbegrijpelijk SOPH. Ai. 40.
δύσ-λοφος, *adv.* ως, — 1 zwaar op den nek: zwaar om te dragen THEOGN. 848, BACCH. 12, 46, AESCH. Pr. 931, EUR. — 2 moeilijk in den nek: weerspanning THEOGN. 1024, EUR. Tr. 303.
δύσ-λύτος, *adv.* ως, — 1 moeilijk los te maken AESCH. Pr. 19, EUR. Andr. 121. — 2 moeilijk op te lossen XEN. Oec. 8, 13.
δύσ-μάθ-έω, miskennen AESCH. Ch. 225.
δύσ-μάθῆς, *adv.* ως, — 1 moeilijk leerend PL. Lach. 189 a. — 2 moeilijk te begrijpen AESCH. Ag. 1255, EUR.
δύσ-μαθ-ία, ἡ, traagheid *v.* begrip PL. Charm. 159e
δύσ-μάτωρ, van een ongelukkige moeder AESCH. Supp. 67.
δύσ-μαχ-έω, zich vergeefs kanten tegen, *τινι* SOPH. Ant. 1106, Tr. 492, PLUT.
δύσ-μάχητος, moeilijk te bevechten BACCH. fr. 37 A 2.
δύσ-μαχος, — 1 moeilijk te bestrijden AESCH. Pr. 921, PL. Leg. 863 b, EUR. — 2 moeilijk AESCH. Ag. 1561.
δύσ-μελίκτος, moeilijk te verzachten PLUT.
δύσ-μεναιίνω, vijandig zijn EUR. Med. 874, DEM. 18, 217.
δύσ-μείνεια, ἡ, vijandigheid SOPH. El. 619, EUR., PL. Prot. 316 d.
δύσ-μενέων, kwaadgezind β 72.
δύσ-μενής, *adv.* ως, slecht gezind: vijandig: *subst.*

vijand K 100: T 62, PIND. P. 8, 10, HDT. 3, 82, AESCH. Sept. 234, SOPH. O. R. 546, PL. Prot. 317 b.
δύσ-μενίη, ἡ, verbittering DEMOCR. 191 D.
δύσ-μετά-βλητος, moeilijk te veranderen HIPPOCR., PLUT.; = -θετος.
δύσ-μετα-χειριστος, moeilijk te behandelen HDT. 7, 236 > -aan te vallen PL. Leg. 808 d, XEN.
δύσ-μή (δύομαι), ἡ, *slechts pl.*, zonsondergang: westen HDT. 2, 31, AESCH. Pers. 232, SOPH., N. T. Mt. 8, 11.
δύσ-μήτηρ, slechte (moeder) ψ 97.
δύσ-μηχαν-έω, niet in staat zijn om AESCH. Ag. 1360.
δύσ-μικτος, *adv.* ως, — 1 moeilijk te verbinden PL. Tim. 35 a, PLUT. — 2 moeilijk te genaken PLUT.
δύσ-μνημόνευτος, — 1 moeilijk in het geheugen te houden ARISTOT., EPICUR. 84 Us. — 2 moeilijk in het geheugen houdend PL. Tim. 74 e.
δύσ-μοιρος = **δύσμορος**, SOPH. O. C. 327.
δύσ-μορος, *adv.* ως, een ongelukkig lot hebbend X 60, AESCH. Sept. 837, SOPH. Ant. 919.
δύσ-μορφ-ίη, ἡ, leelijkheid HDT. 6, 61.
δύσ-μορφος, misvormd: leelijk EUR. Hel. 1204, COM.
δύσ-νικτος, moeilijk uit te wisschen SOPH. Tr. 683.
δύσ-νο-έω, vijandig gezind zijn PLUT.
δύσ-νόητος, moeilijk te begrijpen N. T. 2 Petr. 3, 16, LUC.
δύσ-νοιά, ἡ, vijandelijke gezindheid SOPH. El. 654, EUR. Herc. 973, PL. Theaet. 151 d, PLUT.
δύσ-νομ-ία, ἡ, het hebben van slechte wetten HES. Th. 230, SOL. *bij* DEM. 19, 255.
δύσ-νοος, *contr.* -νοος, slecht gezind THUC. 2, 60, 12, SOPH. Ant. 212, EUR.
δύσ-νοστος, met ongelukkigen terugkeer EUR. Tr. 75(?)
δύσ-νου-θήτης, moeilijk te vermanen MEN. Georg. 78.
δύσ-νυμφος, ongelukkig verloofd, gehuwd EUR. Tr. 144.
δύσ-ξήραντος, moeilijk te droogen THEOPHR.
δύσ-ξύμ-βολος, moeilijk om mee om te gaan PL. Rep. 486 b, (in handelszaken) XEN. Mem. 2, 6, 3.
δύσ-ξύνητος, 2, moeilijk te begrijpen EUR. Ph. 1506, XEN. Mem. 4, 7, 3.
δύσ-ξύνητος, moeilijk samen te stellen, te vereenigen PLUT.
δύσ-ογκος, zeer lastig PLUT. Aemil. 12.
δύσ-οδ-έω, slecht marcheeren; -ία, ἡ PLUT.
δύσ-οδμος, *ιον.* = **δύσοσμος**, HDT. 3, 112.
δύσ-οδο-παίπαλος, 2, ontoegankelijk, rotsachtig AESCH. Eum. 387.
δύσ-οδος, moeilijk te begaan THUC. 1, 107, 2.
δύσ-οίζω, jammeren bang zijn AESCH. Ag. 1317, *ook med.* (EUR.) Rhes. 805.
δύσ-οίκητος, onbewoonbaar XEN. Cyr. 8, 6, 21.
δύσ-οιμος, onbegaanbaar, *overdr.* AESCH. Ch. 945.
δύσ-οιστος, onverdragelijk AESCH. Pr. 690, SOPH. Ph. 507.
δύσ-οιώνιστος, van ongelukkige voorbeteckenis LUC.
δύσ-ομβρος, met gure regenvlagen SOPH. Ant. 359.
δύσ-όμιλος, moeilijk om mee om te gaan AESCH. Ag. 746, PLUT. Demetr. 42.
δύσ-όμματος, blind AESCH. Eum. 389.
δύσ-όμοιος, ongelijk COM.
δύσ-όνειρος, met zware droomen PLUT. 15 b.
δύσ-οπτος, moeilijk te zien HIPPOCR. POL.

δυσ-όρατος, = *voorg.*, XEN. Cyr. 1, 6, 40.
δυσ-οργησι/α, *ή*, hevige toorn HIPPOCR.
δυσ-όργητος, driftig BABR. 11, 12, D. H.
δύσ-οργος, driftig SOPH. Ai. 1017.
δύσ-ορμος, — 1 ongeschikt om te landen AESCH. Pers. 448; > *alg.* ontoegankelijk XEN. Cyn. 10, 7. — 2 *δ.* πνοιαί, de reede of ankerplaats onveilig makend AESCH. Ag. 194.
δύσ-ορνις, van ongunstige voorbeteekenis, onheilspellend AESCH. Sept. 838, EUR., PLUT.
δυσ-όρφναιος, zeer donker EUR. Ph. 325.
δυσ-οσμ-ία, *ή*, stank SOPH. Ph. 876, AR.
δύσ-οσμος, de geur belemmerend XEN. Cyn. 5, 3.
δυσ-ουρ-ία, *ή*, moeilijk wateren HIPPOCR., PLUT.
δυσ-ούριστος (ούρος), door een noodlottigen wind aangevoerd SOPH. O. R. 1315.
δυσ-πάθής, — 1 ongeduldig in het leed PLUT. — 2 ongevoelig voor het leed PLUT., LUC.; -ειά, *ή*, zwaar lijden PLUT.; -έω: 1 zwaar lijden MOSCH. 4, 84, NIC. — 2 ongeduldig zijn bij pijn PLUT.
δυσ-παίπαλος, — 1 gezwollen (vlokkig?) BACCH. 5. 26. — 2 rotsachtig NIC.
δυσ-πάλαιστος, — 1 moeilijk te bekampen AESCH. Ch. 692, EUR. Alc. 888, XEN. — 2 moeilijk te doorstaan AESCH. Supp. 468.
δυσ-πάλαμος, — 1 = hulpeloos AESCH. Supp. 868. — 2 moeilijk te weerstaan AESCH. Eum. 846.
δυσ-πάλης, moeilijk PIND. P. 4, 273, AESCH. Eum. 559.
δυσ-παρά-βλητος, onvergelijkbaar PLUT. Anton. 27.
δυσ-παρα-βοήθητος, moeilijk te helpen POL.
δυσ-παρα-βουλος, moeilijk terug te brengen van iets AESCH. Supp. 106.
δυσ-παρα-γράφος, moeilijk te bepalen POL.
δυσ-παρα-δέκτως, *adv.*, ongeloovig POL.
δυσ-παρα-θελκτος, moeilijk te verzachten AESCH. Supp. 386.
δυσ-παράιτητος, onverzoenlijk AESCH. Pr. 34.
δυσ-παράκαλούθητος, moeilijk geestelijk te volgen COM., D. H.
δυσ-παραμύθητος, moeilijk te troosten PL. Tim. 69 d, PLUT.
δυσ-παρα-πειστος, moeilijk van iets af te brengen ARISTOT.
δυσ-πάρ-ευνος, ongelukkig gehuwd SOPH. Tr. 791.
δυσ-παρηγόρητος, 2, *adv.* ως, moeilijk te troosten CIC., PLUT.
δυσ-παρήγορος, = *voorg.*, AESCH. Eum. 384.
δύσ-παρις, ongeluks-Paris I 39, ALCM. 73 ALD. LUC.
δυσ-πάρ-ιτος, moeilijk langs te trekken XEN. An. 4, 1, 25.
δυσ-πειθής, *adv.* = ως, — 1 moeilijk te overreden PL. Phaedr. 271 d. — 2 ongehoorzaam PL. Leg. 880 e, XEN. Mem. 4, 1, 3, PLUT.
δυσ-πειρ-ία, *ή*, moeilijke proef HIPPOCR.
δύσ-πειστος, *adv.* ως, = *δυσπειθής*, XEN. Hipp. 1, 23, ISOCR. 7, 48, ARISTOT.
δυσ-πέλαστος, ongenaakbaar SOPH.
δύσ-πεμπτος, moeilijk weg te zenden AESCH. Ag. 1190.
δυσ-πέμφελος, boos gezwollen, πόντος II 748, ναυτιλή HES. O. 618, 722.
(vgl. πομφόλυξ, lit. παῖπτι zich opblazen).
δυσ-πενθής, droef treurend PIND. P. 12, 10.
δύσ-πεπτος, — 1 moeilijk verteerbaar PL. Tim. 83 a, COM. — 2 onrijp NIC.
δυσ-πέρατος, slechts met moeite ten einde te brengen, αίων EUR. Med. 646.
δυσ-περι-ληπτος, moeilijk te omvatten ARISTOT., PLUT. Galba 27.

δυσ-πετής (πίπτω), *adv.* ως, moeilijk HDT. 3, 107, AESCH. Pr. 752, SOPH. Ai. 1046.
δυσ-πήμαντος, zwaar lijdend AESCH. Eum. 481.
δυσ-πίνής, zeer vuil SOPH. O. C. 1597, AR. Ach. 426.
δυσ-πιστως, *adv.*, wantrouwend PL. Eryx. 405 b.
δύσ-πλάνος, ongelukkig rondwalend AESCH. Pr. 608.
δύσ-πλύτος, onwaschbaar HIPPOCR.
δυσ-πνόητος, moeilijk ademend HIPPOCR.
δύσ-πνο/ιᾶ, *ή*, aamborstigheid XEN. Cyn. 9, 20.
δύσ-πνοος, *contr.* -πνοους, — 1 zwaar hijgend SOPH. Ant. 224, 588. — 2 moeilijk in te ademen THEOPHR.
δυσ-πολέμητος, moeilijk te beoorlogen AESCH. Supp. 647, ISOCR. 4, 108, DEM.
δυσ-πόλεμος, ongelukkig in den oorlog AESCH. Pers. 1013.
δυσ-πολι-όρητος, moeilijk te belegeren, -in te nemen XEN. Hell. 4, 8, 5, POL.
δυσ-πονής, moeitevol ε 493.
δυσ-πόνητος, *voorg.*, AESCH. Pers. 515, SOPH. O. C. 1614.
δύσ-πονος, moeilijk SOPH. Ant. 1276.
δυσ-πόρευτος, ontoegankelijk XEN. An. 1, 5, 7.
δυσ-πορ/ία, *ή*, moeilijke doortocht XEN. An. 4, 3, 7.
δυσ-πρόριστος, moeilijk te verschaffen EPICUR. 130 Us., Ltr.
δύσ-πορος, moeilijk te passeeren PL. Crat. 420 e, XEN. An. 6, 5, 12.
δύσ-ποτμος, 2, *adv.* ως, ongelukkig AESCH. Pr. 119, SOPH. O. R. 1068, EUR., AR. Ach. 419.
δύσ-ποτος, onaangenaam om te drinken AESCH. Eum. 266.
δυσ-πράγ-έω, ongelukkig zijn AESCH. Ag. 790, PLUT. Ant. 63.
δυσ-πράγ-ία, *ή*, ongeluk ANTIPH. 2 *δ.* 9.
δυσπραξ-ία, *ή*, = *voorg.*, AESCH. Pr. 966, SOPH. O. C. 1399, EUR., ANDOC. 2, 5.
δυσ-πρεπής, ongepast EUR. Hel. 300.
δυσ-πρόσ-βᾶτος, 2, met moeite toegankelijk THUC. 4, 192, 12.
δυσ-πρόσ-δεκτος, — 1 onaangenaam PLUT. 39 d. — 2 *act.* nauwelijks toelatend MARC. AUR. 1, 5.
δυσ-πρόσ-ίτος, met moeite toegankelijk EUR. Iph. A. 345.
δυσ-πρόσ-μάχος, 2, moeilijk te bestrijden PLUT.
δυσ-πρόσ-οδος, ontoegankelijk THUC. 5, 65, 27, XEN.
δυσ-πρόσ-οιστος, onvriendelijk SOPH. O. C. 1277.
δυσ-πρόσ-οπτος, onheilspellend SOPH. El. 460, PLUT.
δυσ-προσ-όρμιστος, ongunstig om te landen POL.
δυσ-προσ-πέλαστος, moeilijk te naderen PLUT.
δυσ-πρόσωπος, met boos gezicht PLUT. Mar. 15.
δυσ-ράγής, moeilijk te verscheuren LUC. Anach. 24.
δύσ-ρίγος, zeer kouwelijk HDT. 5, 10, AR., ARISTOT.
δύσ-ροια, *ή*, geestelijke tegenspoed EPICUR. 2, 17, 18.
δυσ-σέβειᾶ, *ή*, goddeloosheid AESCH. Ch. 704, SOPH. Ant. 301.
δυσ-σεβέω, goddeloos handelen AESCH. Eum. 910, SOPH.
δυσ-σεβής, goddeloos AESCH. Ag. 219, SOPH. Ant. 514.
δυσ-σεβία, *ή*, goddeloosheid AESCH. Eum. 533.
δύσ-σηπτος, moeilijk verrottend PLUT.
δύσ-σοος, moeilijk te redden: ongelukkig THEOCR. 3, 24; 4, 45.
δύσ-τακτος, moeilijk te schikken PL. Leg. 781 a.
δυσ-τάλας, hoogst ongelukkig SOPH. O. R. 1236.
δυσ-ταμίευτος, moeilijk te besturen ARISTOT.
δυσ-τάτεω, onbestendig zijn PLUT. 993 e.

δυσ-τέμαρτος, moeielijk te doorgronden AESCH. Pr. 497, SOPH. O. R. 109, EUR.
δυσ-τεκνος, ongelukkig door kinderen SOPH. O. R. 1248.
δυσ-τηκής, bedroevend AESCH. Ch. 277.
δυσ-τηκτος, moeielijk te smelten PLUT.
δυσ-στηνος, ongelukkig Z 127, PIND. P. 4, 268, AESCH. Ag. 652, SOPH. (*vaak*): Ant. 1225, AR. Ran. 1332, DEM., Ltr.; *adv. superl.* δ-τάτως EUR. Supp. 967.
 (: W. *stā* v. *ἴσθημι*, vgl. o.-ind. *sthā-na* n. toestand; dor. -*stāv*.)
δυσ-τλητος, moeielijk te dulden EMPED. 116 D., AESCH. Ag. 1571, EUR.
δυσ-τοκ-έω, — 1 moeielijk ter wereld brengen PL. Theat. 149 d, ARISTOT. — 2 tot ongeluk ter wereld brengen AR. Ran. 1423, LUC.
δυσ-τοκος, tot ongeluk geboren EUR.
δυσ-στομ-έω, kwaad van iemand spreken SOPH. O. C. 986.
δύ-στονος, jammervol AESCH. Sept. 984.
δυσ-τόπαστος, moeielijk te raden EUR. Supp. 138, PLUT.
δυσ-στόχαστος, moeielijk te treffen PLUT. Ant. 28.
δυσ-τράπεζος, afschuwelijk eten vororberend EUR. Herc. 385.
δυσ-τράπελος(τρέπω), *adv.* ως, — 1 moeielijk te draaien, -te veranderen HIPPOCR. — 2 > eigenzinnig SOPH. Ai. 914. — 3 tactloos, onhandig XEN. Oec. 8, 15.
δυσ-τροπος, stuursch DEMOCR. 100 D., EUR. Hipp. 161, DEM., *and*.
δυσ-τυχ-έω, ongelukkig zijn AESCH. Pr. 345, EUR., AR. Ran. 1449, PL. Phaedr. 233 b.
δυσ-τύχη-μα, τό, ongeluk, mislukking LYS. 13, 48, PL. Crat. 395 b.
δυσ-τυχής, *adv.* ως, ongelukkig TR.: AESCH. Sept. 339, PL. Rep. 578 c.
δυσ-τυχία, ή, mislukking, ongeluk THUC. 7, 86, 6, PL. Ap. 25 a.
δυσ-υπν-έω, slecht slapen PL. Leg. 790 d.
δυσ-φάνταστος, moeielijk een beeld van iets opnemend PLUT.
δυσ-φάτος, nefandus, onheilspellend AESCH. Ag. 1152.
δυσ-φεικτος, moeielijk te vermijden MEN. Georg. 12.
δυσ-φημ-έω, lasteren, goddelooze woorden spreken AESCH. Ag. 1078, SOPH. El. 905, PLUT., N. T. 1 Cor. 4, 13.
δυσ-φημ-ία, ή, — 1 klacht SOPH. Ph. 10, PLUT. — 2 smaadrede, godslastering D. H., N. T. 2 Cor. 6, 8, PLUT. — 3 schande SOPH.
δυσ-φημος, — 1 van slechte voorbeteekenis HES. O. 735, EUR. Andr. 1144, PLUT. — 2 van een slechten naam PIND. N. 8, 62, THEOGN. 307. — 3 smalend PLUT.
δυσ-φιλής, gehaat AESCH. Ag. 1232, SOPH.
δυσ-φορ-έω, — 1 ontevreden-, uit zijn humeur zijn HDT. 5, 19, AESCH. Sept. 780, EUR., AR. Th. 73, XEN., Ltr. — 2 onwel zijn PLUT.
δυσ-φότητος, moeielijk te verdragen EUR. Cycl. 344(?).
δυσ-φορ-ία, ή, onpasselijkheid HIPPOCR.
δυσ-φόρμιγξ, treurig EUR. Iph. T. 225.
δυσ-φορος, *adv.* ως, — 1 zwaar om te dragen XEN. Mem. 3, 10, 13. — 2 *overdr.* ondragelijk PIND. N. 1, 55, AESCH. Sept. 657, SOPH., XEN. — 3 (: φέρω-θα), traag v. beweging PL. Tim. 74 e, XEN. Eq. 1, 12. — 4 > *overdr.* verward, vertroebeld SOPH. Ai. 51; *act.* met verbeteren woede SOPH. O. R. 783.

δυσ-φραστος, onverklaarbaar PL. Tim. 50 c.
δυσ-φρον-έω, mismoedig zijn HES. Th. 102(?).
δυσ-φροσύνη en **δυσ-φρόνη** (PIND. O. 2, 57), ή, zorg HES. Th. 528, SIMON.
δυσ-φρων, *adv.* ως, — 1 treurig AESCH. Ag. 547, EUR. — 2 waanzinnig AESCH. Sept. 874, SOPH. O. C. 202. — 3 slechtgezind: vijandig AESCH. Ag. 608.
δυσ-φύής, langzaam groeiend THEOPHR.
δυσ-φύλακτος, — 1 moeielijk te bewaken of te bewaren COM., PLUT. — 2 moeielijk te verhoeden EUR. Ph. 924, POL.
δυσ-φώρατος, moeielijk te betrappen PLUT. 51 d.
δυσ-χάριστος, ondankbaar AESCH.
δυσ-χείμερος, — 1 guur B 750, HDT. 4, 28, AESCH. Pr. 15, EUR. — 2 slecht den winter verdragend ARISTOT.
δυσ-χείρωμα, τό, hetgeen moeielijk te overwinnen is SOPH. Ant. 127.
δυσ-χείρωτος, moeielijk te overwinnen HDT. 7, 9, 2, DEM., PLUT.
δυσ-χεραίνόντως, *adv.*, knorrig ARISTOT.
δυσ-χεραίνω, (*als van* *δυσ-χέρων, z. δυσ-χέρης) — 1 uit zijn humeur, ontevreden zijn, *abs. of τι (bijv. PL. Theat. 195 c, DEM.), XEN. Hell. 7, 4, 2 tot PLUT.* — 2 wrevel, haat koesteren tegen, τι PLUT. Poplic. 1. — 3 chicaneren, een slechte voorstelling van iets geven PL. Gorg. 450 e. — 4 v. zaken: onaangenaam zijn SOPH. O. C. 1282.
δυσ-χεραντικός, humeurig, geprikkeld MARC. AUR. 1, 8.
δυσ-χέρασμα, τό, nurksche opmerking PL. Phil. 44d.
δυσ-χέρεια, ή, — 1 moeielijkheid PL. Rep. 502 d, PLUT. — 2 last, onaangenaamheid PL. Polit. 286 b. — 3 v. pers. nurkscheid („onhandelbaarheid”) PL. Phil. 44 c, THEOPHR.
δυσ-χέρης, *adv.* ως, moeielijk te behandelen: — 1 v. dingen: moeielijk LYS. 24, 6, PL. PL. Leg. 780 c. λόγος PL. Prot. 333 d, XEN. — 2 > onaangenaam AESCH. Pr. 802, SOPH. Ant. 254 > pijnlijk DEM., POL. — 3 v. menschen: knorrig, lastig PL. Rep. 475 c; > onaangenaam DEM., PLUT.
δυσ-σχιδής, moeielijk te splijten THEOPHR.
δύσ-χιμος (: χεῖμα), — 1 stormachtig AESCH. Pers. 567, EUR. Ba. 15. — 2 *overdr.* huiveringwekkend AESCH. Sept. 503.
δυσ-χλαιν-ία, ή, slechte kleding EUR. Herc. 240.
δυσ-χορήγητος, kostbaar voor de opvoering PL.
δύσ-χορτος, onvruchtbaar EUR. Iph. T. 219.
δυσ-χρηστ-έω, — 1 v. dingen: moeielijk zijn POL. — 2 v. pers.: in moeielijkheden zitten, ook med. POL., DIOD.
δυσ-χρήστη-μα, τό, moeielijkheid CIC.
δυσ-χρηστ-ία, ή, *voorg.*, POL., PLUT.
δύσ-χρηστος, 2, *adv.* ως, moeielijk, niet te gebruiken XEN. Cyr. 3, 3, 26, DEM., POL.
δύσ-χρωσ, slecht van kleur HIPPOCR.
δύσ-χϋμος, met slechten smaak ARISTOT.
δυσ-χωρ-ία, ή, ongunstig terrein PL. Menex. 245 e, XEN. Cyr. 1, 6, 35.
δυσ-ώδης, stinkend HDT. 2, 94, THUC. 2, 49, 24.
δυσ-ωδ-ία, ή, stank ARISTOT.
δυσ-ώλεθρος, taai THEOPHR.
δυσ-ων-έω, -νέομαι, slecht bieden ARISTOT.
δυσ-ώνυμος, — 1 in den oudsten tijd taboe: waarvan men den naam niet uitspreekt: met boozen naam Z 255. — 2 > vloekwaardig, μοῖρα M 116. — 3 ongelukkig SOPH. Ai. 914 (*met toespeling op αἰαῖ*).

δωσ-ωπέω, — 1 een onaangenaam uiterlijk vertoonen: een boozen indruk maken PLUT., LUC. — 2 > *tr.* τινα, iemd beschaamd, verlegen, bang maken PLUT. — 3 *τι*, ook *med.* bang voor iets schijnen, schuw zijn, τι(να) PL. Phaedr. 242 c, XEN. Mem. 2, 1, 4, PLUT.

δωσ-ωπέα, ἡ, valsche schaatme PLUT.

δωσωρ-έω, moeilijke wacht hebben K 183.

δύ-της, ὁ, duiker HDT. 8, 9.

δύτι-κός, geschikt om te duiken ARISTOT.

δύω, oude dualisvorm, bij HOM. (zich regelend naar het metrum ω δύο) en sommige Lyrici, = δύο, twee alg. (< *duō*, z. o.ind. (ved.) *duwā(u)*).

δύω HOM., **δύω** ATT. *intr.* ἔδυν μετ δόσομαι, δέδουκα; *tr.* δύσα, ἔδουσα, δέδουκα, ἐδούθη. Daarnaast *intr.* de *zgn.* *mixtus* (eig. oude stam op -σσ-) (ἐ)δύσσοτο Ψ 739, δύσοντο), HIPPOCR. ἐδούθη. Vgl. **δύω**.

Act.: 1 slechts in samenstellingen, m. ἀνα-, ἀπο-, ἐν-, ἐξ *enz.* — Reeds bij HOM. slechts *pass-refl.* δύομαι, ἔδυν *enz.*, *part.* δύων Φ 232: verdwijnen in, achter, τι(να). — 2 (weg)duiken O 219, A 63; ondergaan, χτέλωσ β 388, HDT. 4, 181; δόμος AESCH. Ag. 1011. — 3 zich mengen onder, μνηστήρας ρ 276. — 4 zich begeven in, πόλιν η 18, γαίαν > sterven Z 19. — 5 *vand. v. kleeren:* aantrekken, χιτῶνας Ψ 379; *overdr.* ἀλκήν I 231. — 6 *overdr.* iemd binnegaan: bevangen P 210, E 811.

(: o.ind. *upā-du-* (kleeren) aantrekken. *došā f.* avond, ten slotte bij de W. van δέτελος, W. *deu-*, δέ(ν)-ομαι, z. d.: ondergaan, weggaan ω te kort schieten).

δύω-δεκα, *wrsch.* = ouder δώδεκα, twaalf B 637, PIND. N. 4, 28, HDT. 1, 16, THEOCR. 25, 129.

δύω-δεκά-βοιος, twaalf runderen waard Ψ 703.

δύω-δεκά-δρομος, twaalf banen loopend PIND. O. 2, 55.

δύω-δεκά-μήνος, van twaalf maanden HES. O. 752.

δύω-δεκά-πολις, twaalf-stedenbond HDT. 7, 95.

δύω-δεκαταίος, op den twaalfden dag HES. O. 751.

δύω-δεκα-τειχής, met twaalf steden TIMOTH. Pers. 247.

δύω-δέκατος, = δωδέκατος, A 493.

δύω-και-εικοσί-μετρος, 22 maten houdend Ψ 264.

δύω-και-εικοσί-πηχυς, 22 el lang O 678.

δῶ, τό, huis A 426, HES. Th. 933: *indecl.* χρῶσα δ, PARM. 1, 25 P.

(< *duōn*, waaruit δῶμα ontstaan is; steeds op het einde van een vers, meest na ἔμον, ἡμέτερον, dus msch. ook dissimilatie in oude vaste verbinding a 392. (De *nomn.* is jonger).

δῶ-δεκα (< δῶ-δ.), *indecl.*, twaalf, sinds Z 248, *alg.* tot n. t. Mt. 9, 20.

δῶ-δεκά-γναμπος, waar de renner twaalf maal omheen buigt PIND. O. 3, 33.

δῶ-δεκά-γωνον, τό, twaalfhoek PLUT.

δῶ-δεκάδ-αρχος, ὁ, aanvoerder van twaalf man XEN. Cyr. 3, 3, 11, *eld.*

δῶ-δεκά-δραχμος, van twaalf drachmen DEM. **δῶ-δεκα-ετής**, = δωδεκέτης, PLUT. 363 a.

δῶ-δεκάκις, twaalf maal AR. Pl. 852.

δῶ-δεκά-κλίνος, met twaalf divans COM.

δῶ-δεκά-κρουνος, met twaalf bronnen COM.

δῶ-δεκά-λίνος, twaalf-dradig XEN. Cyn. 2, 6.

δῶ-δεκά-μήνος, van twaalf maanden PIND. N. 11, 10.

δῶ-δεκα-μήχανος, met twaalf kunsten voorzien AR. Ran. 1327, *com.*

δῶ-δεκά-πάλαι, voor zeer langen tijd AR. Eq. 1154, *vgl.* δεκάπαλαι.

δῶ-δεκά-πηχυς, υ, van twaalf el COM.

δῶ-δεκά-πους, met de voet op twaalf (uur), v. d. *zonnewijzer* MEN.

δῶ-δεκάς, twaalfal PL. Leg. 756 b.

δῶ-δεκά-σημος, met twaalf teekens ARISTOT.

δῶ-δεκά-σαλμος, met twaalf dollen PLUT.

δῶ-δεκά-σχυτος, uit twaalf stukken leer bestaande PL. Phaedr. 110 b.

δῶ-δεκα-στάσιος, twaalf maal zoo zwaar PL.

δῶ-δεκαταίος, op den twaalfden dag PL. Rep. 614 b.

δῶ-δεκατη-μόριον, τό, 12de deel PLUT.

δῶ-δέκατος, twaalfde, sinds A 425 tot n. t.

δῶ-δεκα-φόρος, twaalf maal dragend LUC.

δῶ-δεκά-φύλον, twaalf stammen n. t. Act. 2, 6, 7.

δῶ-δεκ-έτης, twaalfjarig PLUT.

δῶμα, τό, — 1 woning Z 313, PIND. N. 9, 3, HDT. 1, 85, AESCH. — 2 godenwoning, tempel AESCH. Eum. 242, SOPH. — 3 vertrek; *spec.* mannenzaal Z 316, CALL. — 4 vrouwenvertrek σ 314. — 5 *spec.* plat dak κ 554, PAP., (N. Gr.); *overdr.* huis = geslacht (AESCH. Ag. 1469), SOPH. O. R. 1226.

(: *démo*; *vgl.* βωμός bij W. *g*em-*. z. δῶ).

δωμάτ-ιον, τό, slaapkamer LYS. 1, 17, AR. Lys. 160, PL. Rep. 390 c.

δωματ-ίτις, huiselijk AESCH. Ag. 968.

δωματ-όω, *med.* woning bouwen AESCH. Supp. 958.

δῶναξ, ὁ, dor. = δόναξ, z. d. THEOCR. 20, 29(?)

δωρεά (*vgl.* δῶρον), *ion.* -εή, ἡ, — 1 gift HDT. 2, 140, AESCH. Pr. 338, TR., LYS., PL. Soph. 219 d tot n. t. Joh. 4, 10, v. d. *genade* Rom. 5, 15. PAP. — 2 leen in land PAP.

δωρεᾶν, *acc. v. voorg.*, als *adv.*: — 1 ten geschenke, zonder betaling, z. HDT. 5, 23, ANDOC. 1, 4, HEROND. 2, 19, POL., n. t. Mt. 10, 8. — 2 zonder reden n. t. Joh. 15, 25.

δωρ-έω, schenken, *act.* HES. O. 81, PIND. O. 6, 78, HDT. 8, 85, PL. τί τινα; *vaker med.* K 557, PIND., HDT. 1, 54, AESCH. Pr. 251, PL., n. t. Mc. 15, 45.

Ook τίνα τινι HDT. 3, 130, PL., EUR.

δῶρη-μα, τό, gift HDT. 7, 38, AESCH. Pr. 626, AR. Nub. 305, XEN. tot n. t. Jac. 1, 17.

δωρηματ-ικός, gaarne gevend D. h.

δωρητι-κός, = *voorg.*, PL. Soph. 223 c.

δωρη-τός, — 1 door geschenken te verzoenen I 526. — 2 geschonken SOPH. O. R. 384.

δωρι-άζω, Dorisch spreken (ANAOCR.) 10, 6.

δωρι-ικός, = *δωριός*, THUC. 2, 54, 9.

δωρι-ίζω, = *δωριάζω*, THEOCR. 15, 93.

δωρι-ικός, Dorisch HDT. 8, 43, AESCH. Pers. 183, THUC. 3, 95, 3, SOPH.

δωριστί, *adv.*, op Dorische wijze, *spec.* mannelijk PL. Lach. 188 a; *muzik.* Rep. 399 a.

δωριτής, *sc.* ἀγών, wedstrijd met prijzen PLUT.

δωρο-δοκ-έω, geschenken aannemen = zich laten omkopen HDT. 6, 82, τι, als geschenk 6, 72, *vand. pass.* ORAT.: LYS. 21, 22; AR. Vesp. 669, *med.* POL.

δωρο-δόκη-μα, τό, omgekocht worden DEM. 18, 31, *com.*

δωρο-δοκηστί, *adv.*, door omkooprij, *kom. woord* AR. Eq. 990.

δωρο-δοκ-ία, ἡ, omkooprij LYS. 21, 2, AESCHIN.

δωρο-δόκος (δέκομαι), geschenken aannemend: omkoopbaar PL. Rep. 390 d, AR. Eq. 403.

I. δῶρον, τό, — 1 gift P 225, *alg.* tot n. t. Mt. 2, 11. — 2 gastgeschenk δ 589; wijgeschenk Z 293.

(: *didōmi*; *vgl.* o. b. *darū*).

II. δῶρον, τό, handpalm.

(in *ἐκαπιδεκάδωρος* Δ 109 en HESYCH. *δῶρον-παλαιστής*, μέτρον naast *δάρον-σπιθαμήν*. *Ἀρακάδες*.

Vgl. o.ier. dorn (< durno- vuist), lett. dure vuist).
δωροξενία, ἡ, (aanklacht) tegen een ξένος van omkoopning der rechters LYS., HYPOCR.
δωροφάτω, geschenken brengen DEM.
δωροφάτος, begeerig naar geschenken HES. O. 221, POL.
δωροφορέω, geschenken brengen PL. Phaedr. 266 c, AR. Vesp. 675, POL.; -**ικός**, PL. Soph. 222 d.
δωροφόρος, = *voorg.*, PIND. P. 5, 86.
δωρούττομαι, *дор.*, schenken THEOCR. 7, 43.
δώς, ἡ, gift HES. O. 356.

(vgl. lat. dōs, *stam*: ti- vgl. δαῖτην, hier δω-τ-).
δωσίδικος, *z.* δοσιδικός, HDT. 6, 42.
δω-τήρ, ἤρος, ὁ geveer § 325, HES. Th. 46.
δω-τής, ου, ὁ, geveer HES. O. 355.
δωτίν-άζω, giften inzamelen HDT. 2, 180.
δωτίνη, ἡ, gift, geschenk I 155, HDT. 1, 61, THEOCR.; -**ην**, *adv. acc.*, als geschenk: zonder betaling HDT. 1, 69.
 (vgl. δωτίνη en lat. dōti-, dōs).
δω-τωρ, ορος, ὁ, geveer § 335, HYMN. 28, 8, THEOGN. 134, LUC.

E.

E, ε, ε̄ ψιλόν (*uit sem. hē*), τό, *indecl.*, 5e letter, PL. noemt haar εἰ, Crat. 402 e; als cijfer ε' = 5, ε = 5000.
ε̄, gew. ε̄ ξ, *uitroep van smart* AESCH. Ag. 1114, SOPH. O. C. 149 (*gew.* ε̄ ἡ geschreven).
ε̄, (< σφέ; > *acc.* (pamphyl. Fhe) *z.* οὐ.
ε̄α, *uitroep van rijnlijke verbazing* AESCH. Pr. 687, SOPH. O. C. 1478, PL. Prot. 314 d.
ε̄αν, ε̄αν. Steeds met den *zgn. conjunctivus generalis* (*z.* ἔν § 11) *Voornamelijk Attica en omgeving. Gebruik*: voor het geval dat eventueel: **1** *indien, sinds* AESCH. *alg.* tot N. T. — **2** (*om te zien, te probeeren, wachtende*) **of misschien**: πειράσομαι ἔαν δύνωμαι . . ἐκλύσαι πόνω, AESCH. Pr. 326, *alg.* — **3** > **of in afhankelijke vragen** σκοπέει δὴ, ἔαν σοι ξυυδοκῆ, PL. Phaedr. 100 c. — **4** *Ltr.* = ἔν, *bijv.* δεσ ἔαν quicumque N. T. Mt. 5, 19, PAP., *z.* ἔν *Inleiding.* (*uit ei + ἄν ontstaat ε̄αν, uit ai + ἄν ἄν(?)*, *kruising van deze is (het slechts Attische) ε̄αν.* In INSCR. (klein-Az.) ε̄αν).
ε̄ανός, buigzaam of glanzend E 734, Σ 352, 613. (?) ; *msch.* bij ε̄αρ. W. *yes*- glanzten, *uit oude r/n-stam*: *φασα*: *φασαν-*, *zoals* lat. femur *gen. feminis* dij; ἄν < αν- of = αν-vo).
ε̄ανός, ἡ, kleed I 385, II 9, F 419 > sluier? (< *φασανός: W. *yes*- kleeden, *z.* (F) ἐννυμι *z.* lat. vēlum < *yes-lo-?).
I. ε̄αρ, *дор.* Fῆρ ALCM., SAPHO 121 ALD., PIND., *en* ATT. *ook* ἦρ, *gen.* ε̄αρος, ἦρος, τό, — **1** *lente* Z 148, HES. (ε̄α-), PIND. P. 4, 64, (HDT. 6, 53), HDT. 7, 162, THUC. 3, 116, 14 (ε̄αρ): 4, 2, 10 (ἦρος), XEN. Hell. 4, 8, 7 (ε̄αρ). — **2** *overdr.* ε̄αρ ὄραν, *er stralend uitzien* THEOCR. 13, 45.
 (< *φασα *uit yesr*, vgl. lat. vē lente, *o.n.* *vār* lente, *lit.* vasarā zomer; W. *yes*- schijnen, *aanbreken*, vgl. *o.ind.* vasar- ochtend).
II. ε̄αρ *naast* ε̄αρ, τό, bloed CALL., NIC. Al. 87. (*o.ind.* ἀσρκ bloed, *lat.* aser *en* lett. asins *hetz.*: *oude r/n-stam* asr/n-; *gr.* oorspr. *ἦρα).
ε̄αρ-δροπος (*als τ*) *in* de lente geplukt PIND. fr. 75, 8.
ε̄αρ-ίζω, de lente doorbrengen XEN. An. 3, 5, 15.
ε̄αρ-ινός, 3, *ep.* ε̄αρινός, *lente*- B 89, 471, HES. O. 678, HEGAT. 5 D., XEN. Cyr. 8, 6, 22, DEM., (N. T.); ἦρινός, AR. AV. 683, XEN. Hell. 3, 2, 10.
ε̄αυτοῦ, *enz.* — **1** *gen. enz. sing. v. pron. refl.* **van hem** (= *zich*) **zelf** HDT., ATT. — **2** *in pl.* = ἀλλήλων (*vgl. d. sich*) THUC. 4, 25, 34. — **3** (*zoals in laat-Lat. en Litauisch*) *ook* voor *zomer. refl. 1 en 2e pers.* ANTIPH. 5, 60, ISOCR. 2, 38, *meest in den plur.* (*wrsch. moet men van den dat. sing. uitgaan*: ε̄φο(υ)αυτῶ > att. ε̄αντῶ, *ion.* ε̄ωντῶ, vgl. ὁ ἀνήρ

> att. ἀνήρ, *ion.* ὀνήρ; ἀντῶ < φοι-αυτῶ. *Daarnaar de andere casus* -οῦ, -ῆς, -οῦ; -όν-, -ήν-, -ό-, *pl. (later) ε̄αντων; -τοῖς, -τοῖς, -τοῖς, -τούς, -τάς, -τά).*
ε̄αφθη, laten zakken; *pass.* omlaag glijden N 543, E 419.
 (< ε̄σαφ-θη, a < η; W. serag* (: q*)-, *z.* *lit.* *senku* ik zak, *daal*, vgl. *ndl.* *zinken*).
ε̄άω, *impf.* ε̄άων, *f.* ε̄άσω, *ep.* *ook* ε̄ιάω, **laten**: — **1** laten liggen Y 311, PARM. 8, 17 D., SOPH. Ant. 29; Θ 317 = aan zijn lot overlaten, *v. een vriend* HDT. 6, 55; *v. een vijand*: ongedeerd laten Y 456. — **2** laten staan A 426. — **3** laten begaan A 42. — **4** laten varen = ophouden met, χόλον I 260, HDT. 6, 23. — **5** weglaten ξ 444. — **6** (toe)laten (*z.* 3), PIND. O. 7, 61, HDT. 6, 108, ATT. tot N. T. Act. 14, 16, met A.c.I.
 (< sei-fā-ιω, vgl. HESYCH. ἔβασον· ἔασον [β = f]; vgl. o. lat. desivare = desinere (sei-ūā-); *gr.* ε̄. < sei-fāιω met dissimil. > σε-f-. Bij W. sei- v. sino laten, sērus laat).
ε̄άων, *gen. pl.*, van goede dingen, *z.* ε̄ός.
ε̄βδομ-ἀγέτης, ου, ὁ, *bijnaam v. Apollo*, vgl. *ook* ἀρ-ηγέτης v. Apollo; *hem was de 7e dag v. d. maand heilig* AESCH. Sept. 800, vgl. HDT. 6, 57.
ε̄βδομαῖος, op den zevenden dag THUC. 2, 49, 10, XEN. Hell. 5, 3, 19.
ε̄βδομάς, ἄδος, ἡ, *eig.* zevental, *vand.* week, EMPED. 153 a D., *zevenjaarsperiode* ARISTOT., PLUT.
ε̄βδόματος, de zevende H 248.
ε̄βδόμη, ἡ, *sc.* ἡμέρα, de zevende dag in de maand HDT. 6, 57.
ε̄βδομήκοντα, *indecl.*, zeventig PL. Men. 91 e tot N. T. Luc. 10, 1, INSCR. (TAB. HERACL. I 23) ε̄βδεμηκ.
ε̄βδομηκοντ-ἄνις, 70 maal N. R. Mt. 18, 22.
ε̄βδομηκοντούτης, ὁ, *fem.* -ούτις, ἰδος, ἡ, van zeventig jaren LUC. Alex. 34.
ε̄βδομηκοστός, 3, de zeventigste HIPPOCR.
ε̄βδομος, INSCR. Epidaur. ε̄βδεμαῖον G.D. 2561 D 6, 2, de zevende sinds T 117, *alg.* tot N. T. Apoc. 21, 20.
 (*uit korte vorm* *sebdmos = o.b. sedmū, *langere vorm*: o.ind. septamā- = lat. septimus).
ε̄βένη, ἡ, = ἔβενος, THEOPHR.
ε̄βενος (*uit het Egypt.*), ἡ, *ebbenhout*; *ook* de boom HDT. 3, 97, ARISTOT.
ε̄βραϊστί, *adv.*, in het Hebreuwsch N. T. Joh. 5, 2.
ε̄γ-γαίος, = ἔγγαιος, AESCH. Pers. 922, XEN.
ε̄γ-γαληνίζω, βίω rustig genieten van EPICUR.
ε̄γ-γαστρι-μάχαιρά, ἡ, „Maagvernielaar” HIPPON. 77, 2 ALD.

ἔγ-γαστρί-μυθος, ὁ, buikspreker PLUT. 414 e, LUC. Lexiph. 20.
 ἔγ-γείνομαι, in iets voortbrengen T 26.
 ἔγ-γειος, — 1 zich in de aarde bevindend PL. Rep. 546 a. — 2 in land bestaande, κτήσις DEM., POL.; in land belegd DEM. 34, 23.
 ἔγ-γειό-τοκος, in de aarde voortgebracht THEOPHR.
 ἔγ-γειό-φυλλος, met de bladeren op de aarde THEOPHR.
 ἔγ-γελαστής, ὁ, spotter EUR. Hipp. 1000.
 ἔγ-γελάω, uitlachen: bespotten, τινι SOPH. El. 277, κατά τινος O. C. 1339, COM.
 ἔγ-γενέτης, ὁ, inboorling EUR. Andr. 128.
 ἔγ-γενής, — 1 inheemsch HDT. 2, 47, AESCH. Sept. 582, SOPH., COM. — 2, „in het geslacht”: aangeboren PIND. N. 10, 51, SOPH. El. 1328. — 3 verwant SOPH. O. R. 1168.
 ἔγ-γεύομαι, even proeven POL.
 ἔγ-γηράμα, τό, bezigheid voor den ouderdom PLUT. Cato. 24 CIC.
 ἔγ-γηράσκω, bij iets ouder worden THUC. 6, 18, 25, POL.
 ἔγ-γίγνομαι, — 1 in iets ontstaan, geschieden: *perf.* leven Z 493, HDT. 2, 92, PL. Gorg. 526 a. — 2 tusschen komen: intusschen verlopen HDT. 1, 190, THUC. 1, 113, 5, PL. Symp. 184 a, Phaed. 86 e, ATT. — 3 ἐγγίγνεται *met volg. inf.*, het is mogelijk, valt te beurt aan, τινι HDT. 5, 3, PL. Phaed. 66 c. — 4 het staat vrij HDT. 1, 132.
 ἔγγ-ίζω, — 1 doen naderen, τί τινι POL. — 2 naderen POL., N. T. Luc. 7, 12.
 ἔγ-γλύσσω (γλυκύς), zoetachtig zijn HDT. 2, 92.
 ἔγ-γλύφω, insnijden HDT. 2, 4.
 ἔγ-γλωττο-γάστρω, met de tong (*niet met handenarbeid*) de maag vullend AR. Av. 1695.
 ἔγ-γλωττο-τύπέω, (*phrases*) op de tong slaan = stempelen AR. Eq. 782.
 ἔγ-γονος (*wrsch.* < ἔκ-γονος) — 1 afstammeling DEM., ARISTOT. — 2 kleinzoon D. H.
 ἔγ-γραμματος, schriftelijk (PL.) Def. 414 d.
 ἔγ-γραφή, ἡ, het inschrijven: — 1 τῶν θεσμοθετῶν ἐν τῶν πράκτορων, *door dezen in de lijst der tot een boete veroordeelde burgers* DEM. 25, 28, ARISTOT. — 2 in de lijst der burgers DEM. 29, 5.
 ἔγ-γραφος, opgeschreven ARISTOT., Ltr., PAP.
 ἔγ-γράφω, — 1 ingraveeren of op iets schilderen HDT. 2, 102; 1, 203, PL. Rep. 591 b. — 2 inprenten, ingriffen, overdr. AESCH. P. 789, XEN. 3, 3, 32, PLUT. — 3 in- opschrijven SOPH. Tr. 157, EUR. — 4 *spec.* in lijsten inschrijven: *van-, alsburgers* ISAE. 2, 15, *in versch. klassen, als debiteur a. d. staat* PL. Leg. 784 d, *als bekleaude* AESCHIN. 2, 148, PAP.
 ἔγ-γυαλίζω, *f.* ἔξω, — 1 in de hand geven, overhandigen, verleenen, σκῆπτρον I 98, HES. Th. 485, PIND. I. 7, 43. — 2 aan de hand doen ψ 140.
 (: γύαλον, *lat.* vola handpalm; *ἔ.* dus in de hand geven, *d.* einhändigen).
 ἔγ-γυάω, (*vgl.* voorg., *en vgl.* γυη- in ἀμφιγυήσις) *impf.* gew. ἐνεγύων, soms ἡγγύων, *enz.* — 1 zijn kind in handen geven = verloven aan, τινι HDT. 6, 130, EUR. Iph. A. 703; *med.* in handen nemen: zich verloven HDT. 6, 130, DEM., PLUT. — 2 *med.* van zich (als pand) in handen geven, voor τινα (*vgl.* lat. praestare alqm), = voor iemd instaan, borg zijn θ 351, PIND. O. 10, 16, μηδέν αὐτοῦς . . πεισέσθαι XEN. An. 7, 4, 13, τινα PL. Phaed. 115 d, DEM.
 ἔγγυή (*ajf.* v. ἔγγυάω), ἡ, — 1 borgtocht θ 351, *ἔ.*, πάρα δ' ἄτα CHILON 1 D., AESCH. Eum. 898, PL.

Charm. 165 a, Phaed. 115 d. — 2 verloving PL. Leg. 774 e, DEM., 33, 11 LUC.
 ἔγγυή-σις, ἡ, verloving ISAE.
 ἔγγυη-τής, οὗ, ὁ, borg LYS. 13, 24, PL., XEN. Hell. 1, 7, 35, DEM., PAP.
 ἔγγυητός, verloofd DEM. 59, 60.
 ἔγγύ-θεν, *adv.*, — 1 van dichtbij E 72. — 2 dichtbij ζ 279, AESCH. Ch. 852, SOPH. O. R. 1259. — 3 *v. tijd*: nabij aanstaande Σ 133. — 4 nabijkomend: gelijkend, verwant η 205. — **Constr.** τινος Δ 723, τινι P 554.
 ἔγγυ-θήκη, ἡ, bergplaats LUC. Lexiph. 2.
 ἔγγύ-θι, *adv.*, — 1 nabij, τινος Z 317. — 2 *v. tijd*: aanstaande X 300.
 ἔγ-γυμνάζω, *pass. refl.* zich op iemand, ἐν τινι, oefenen PL. Phaedr. 228 e.
 ἔγγυος, — 1 borgtocht gevend XEN. Vect. 4, 20, ARISTOT., N. T. Hebr. 7, 22. — 2 onder borgtocht LYS. 32, 15.
 ἔγγύς, *Comp.* υτέρως, ὑτερον *superl.* υτρώτω, ὑτάτω, HIPPOCR. -των, -ιστα, ὑτάτος *adj.* slechts THUC. 8, 96, 5, **dichtbij, nabij c. gen.** — 1 *v. plaats* Γ 344, τινος I 153, PIND. N. 7, 64, HDT. 1, 88(?), THUC. 1, 69, 18, PL. Prot. 356 b, N. T. Luc. 19, 11. — 2 *v. tijd* X 453, PL., XEN., N. T. Mt. 26, 18. — 3 *v. getal, bijna*, om en bij THUC. 6, 5, 32, LYS., PL. Men. 91 e, XEN. An. 5, 7, 9. — 4 nabijkomend, gelijkend PL. Gorg. 520 a, Phaed. 65 a. — 5 verwant (*vgl.* *propinquus*) AESCH. Supp. 388, AR. Av. 1665, PL. Ap. 30 a.
 („in de buurt”, *vgl.* γείτων, „buur”; γ- < g^h-regelmatig vóór v).
 ἔγ-γώνιος, rechthoekig THUC. 1, 93, 12.
 ἔγειρω, *f.* ἐγερῶ, *pf.* ἐγήγερκα *enz.*, *intr. perf.* ἐγρ-ήγορ-α ben wakker HOM. 3 *pl.* -θᾶσι, *imp.* -θε (*vermoedelijk door imp. uitg.* -θι *die dagelijks gebruikt werd*), *aor.* ἡγρόμην, — 1 **wekken** K 146, *alg.* tot N. T. Mc. 1, 31. — 2 *spec.* N. T. doen opstaan *v. zittenden, liggenden, zieken*, uit de dooden Mt. 10, 8; *pass. refl.* opstaan uit den dood Mc. 6, 14; *act.-intr.* opstaan Mt. 9, 5. — 3 op-, verwekken, πόλεμον, *enz.* O 594, *alg.*; λύραν PIND. N. 10, 21 tot N. L. Luc. 1, 69 κέρας σωτηρίας. — 4 wakker houden o 8. — 5 *pass. refl.* ontwakken H 434; *perf.* wakker zijn K 419.
 (< *ἔγεγῶ: o. ind. jagárti hij waakt, *lat.* exper-g(r)-i-scor ontwaak; z. ἐγρήσω).
 ἔγεντο = ἐγένετο, HES. Th. 199, PIND. P. 3, 87, SAPPHO 13 ALD., THEOGN. 436, THEOCR. 1, 88.
 (*msch.* oorspr. -ev- < η; *anders met syncope metri causa*).
 ἐγέροσι-μος, 2, waaruit men weer ontwaakt, ὕπνος THEOCR. 24, 7.
 ἔγερ-σις, ἡ, — 1 het wekken, EMPED. 123, 1 D., HIPPOCR.; *uit den dood* N. T. Mt. 27, 53. — 2 opwekking, aansporing PL. Tim. 70 e. ARISTOT.
 ἔγερ-τι, *adv.*, — 1 opwekkend SOPH. Ant 413. — 2 wakker HERACL. 63 D., (EUR.) Rhes. 524.
 ἔγεροτι-κός, opwekkend PL. Rep. 523 e, PLUT.
 ἔγ-καθ-αρμόζω, inpassen AR. Lys. 681.
 ἔγ-καθ-ετός, ergens in op den uitkijk gezet PL. Ax. 368 e, HYPER., POL., N. T. Luc. 20, 20.
 ἔγ-καθ-εύδω, op of bij iets slapen ANACR. 35, 1, AR. Lys. 614, ARISTOT., PLUT.
 ἔγ-καθ-ηβᾶω, zijn jeugd doorbrengen EUR. Hipp. 1096.
 ἔγ-καθ-ημαι, in, op iets zitten: in hinderlaag liggen AR. Ach. 343, XEN. Eq. 1, 11, AESCHIN., POL.

ἐγ-καθιδρύω, in op iets opstellen EUR. Iph. T. 978, *pass.* ARISTOT.
 ἐγ-καθίζω, — 1 in-, op iets plaatsen PL. Rep. 553 c. — 2 *pass. refl. m. aor.* -ἐξομην, HDT. 5, 26 (κατ-), THUC. 3, 1, 23, AR. Ran. 1523; *act. intr.* PIND. P. 4, 153; in (gaan) zitten.
 ἐγ-καθίημι, — 1 in iemd iets doen afdalen PIND. fr. 82, AR., Lys. 308. — 2 naar iets zenden POL.
 ἐγ-καθίστημι, — 1 in iets plaatsen EUR. Iph. T. 982; leggen, *v. bezetting* ISOCR., PLUT. — 2 aan het hoofd plaatsen THUC. 1, 4, 7. — 3 *pass. refl.* ingesteld worden, *perf.* -zijn THUC. 1, 122, 1; 5, 70, 26.
 ἐγ-καθ'οράω, — 1 in iets zien PLUT. Demetr. 38. — 2 bemerkten PL. Epin. 990 e, PLUT.
 ἐγ-καθορμίζομαι, de haven binnenlopen THUC. 4, 18.
 ἐγ-καθ'υβρίζω, zwelgen in EUR. Tr. 997.
 ἐγκαίνια, τά, vernieuwingsfeest, *ter herinnering aan de reiniging van den tempel, in II v. C. ingesteld* N. T. Joh. 10, 22.
 ἐγκαινίζω, — 1 nieuw maken: openen, ὄδον N. T. Hebr. 10, 20. — 2 plechtig inwijden N. T. Hebr. 9, 18.
 ἐγκαιρία, ἡ, het op het juiste oogenblik komen PL. Polit. 305 d.
 ἐγκαιρος, te rechter tijd PL. Polit. 282 e.
 ἐγκάϊω, *z. att.* ἐγκάω.
 ἐγκάκω, — 1 zich laf gedragen POL.; τὶ iets nalaten POL. — 2 moe worden N. T. 2 Thess. 3, 13.
 ἐγκαλέω, iemd iets toeroepen > klacht of schuld voor de voeten gooien, — 1 een geldschuld: aanmanen XEN. An. 7, 7, 33, ISOCR. 21, 14, DEM., PAP. — 2 een schuld in daden: verwijten THUC. 5, 46, 34, SOPH., PL. Prot. 346 a, Ap. 26 e, XEN. An. 7, 5, 7. — 3 voor het gerecht: aanklagen van iets PL. Ap. 27 e, ISOCR., DEM., POL., N. T. Act. 19, 38, PAP. — 4 *alg.* klagen, ook τινι, over iets ARISTOT. — *Constructie:* τί τινι, ook τινά τινος.
 ἐγκαλλωπίζομαι, trotsch zijn PLUT. Ant. 36.
 ἐγκαλλώπισμα, τό, pracht THUC. 2, 62, 22.
 ἐγκαλυμμός, ὁ, bedekking AR. Av. 1496.
 ἐγκαλύπτω, — 1 inhullen, ἐν κωδικοῖς PL. Prot. 315 d; *pass. refl. aor. med.* AR. Nub. 735, XEN. An. 4, 5, 19, PL. — 2 *spec. v. schaamte* > zich schamen PL. Phaedr. 243 b, AESCHIN. 2, 111.
 ἐγκάμπτω, inbuigen XEN. Eq. 1, 8.
 ἐγκανάζω, ingieten AR. Eq. 105, EUR. Cycl. 152.
 ἐγκαναχάομαι, op iets blazen THEOCR. 9, 27.
 ἐγκάπτω, gulzig inslikken AR. Pax 7, EUR. Cycl. 629.
 ἐγκάρδιον, τό, kernhout THEOPHR.
 ἐγκάρδιος, aan het hart liggend DEMOCR. 262 D.
 ἐγκαρσός, τό, hersenen LYCOPHR.
 ἐγκαρπος, HIPPOCR. -ιος, vruchtdragend SOPH. O. R. 25, PL. Phaedr. 276 b.
 ἐγκάρσιος, — 1 dwars, schuin HDT. 1, 80, THUC. 2, 76, 24, ARISTOT. — 2 niet rechtstreeksch: indirect, ἀπόδειξις PLUT.
 ἐγκαρτερέω, — 1 volharden, in iets, τινι PLUT. — 2 iets, τι, uithouden EUR. Andr. 262. — 3 aan iets, τι, vasthouden THUC. 2, 61, 29, XEN.; ook met μή c. *inf.* PLUT.
 ἐγκάς (*z. volg.*), inwendig HIPPOCR.
 ἐγκατα, τά, ingewanden Λ 438, ι 293, dat. ἔγκασι. (*z. voorg.* ἐγ-κη-: ἔγκας *vgl.* ἄγκας; ἔ. zoaals ὄνομα-τα. Bij νεφρών buik?).
 ἐγ-καταβαίνω, in iets afdalen PIND. N. 1, 38.
 ἐγ-καταβυσσόω, diep indringen PLUT.
 ἐγ-καταγυράσκω, — 1 zijn ouderdom met iets,

τινι, doorbrengen PLUT. — 2 = inveterascere DIN. 2, 3.
 ἐγ-καταδέω, aan iets boeien PL. Phaed. 84 a.
 ἐγ-καταδύνω, doordringen HIPPOCR.
 ἐγ-καταζεύγνυμι, met iets verbinden SOPH. Ai. 736.
 ἐγ-κατάκειμαι, op of in iets liggen THEOGR. 1191, AR. Pl. 742.
 ἐγ-κατακλιθῆναι, insluiten HIPPOCR.
 ἐγ-κατακλίνω, in iets neerleggen AR. Pl. 621, *pass.* zich in of op iets (τινι) neerleggen AR. Av. 122, HYPER., PLUT.
 ἐγ-κατακοιμάομαι, in iets slapen HDT. 8, 134.
 ἐγ-κατακρούω, vast slaan AR. Ran. 330.
 ἐγ-καταλαμβάνω, — 1 insluiten THUC. 4, 116, 28. — 2 afsnijden THUC. 5, 3, 12. — 3 in iets aantreffen AESCHIN. 2, 15. — 4 *overdr.* binden, ὄρκους THUC. 4, 19, 8.
 ἐγ-κατάλεγω, — 1 mee oplezen, verzamelen THUC. 1, 93, 32. — 2 meetellen LUC., DIO.
 ἐγ-κατάλείπω, — 1 in iets achter laten HES. O. 378, ANTIPIH., THUC. 3, 51, 37, PL. Phaed. 91 c, LUC. > nalaten N. T. Rom. 9, 29. — 2 in den steek laten PL. Symp. 179 a, LYCOURG. 2 en 148, N. T. Mt. 26, 46. — 3 > verraden AESCHIN. 3, 170; prijsgeven N. T. Act. 2, 27. — 4 *pass. intr.* achterblijven HDT. 8, 59.
 ἐγ-καταλείφω, inwrijven HIPPOCR.
 ἐγ-κατάληψις, ἡ, opgesloten en afgesneden zijn THUC. 5, 72, 6.
 ἐγ-καταλιμπάνω, = -λείπω, ARISTOT.
 ἐγ-καταλογίζομαι, tot iets rekenen ISAE. 11, 45.
 ἐγ-καταμύω, blijven in THEOPHR.
 ἐγ-καταμυ(ε)γνύμι, bijmengen, toevoegen HIPPOCR., ISOCR. 15, 10, LUC.
 ἐγ-καταπήγνυμι, — 1 vast instooten λ 98. — 2 in iets laten steken PLUT.
 ἐγ-καταπίπτω, op iets neervallen AP. RH.
 ἐγ-καταπλέκω, invoegen XEN. Cyn. 9, 12, PLUT.
 ἐγ-καταράπτω, innaaien XEN. Cyn. 6, 1.
 ἐγ-κατασκήπτω, — 1 op iets slingeren AESCH. Pers. 514, SOPH. Tr. 1087. — 2 *intr.* op iets neervallen THUC. 2, 47, 24.
 ἐγ-κατασπείρω, uitstrooien PLUT.
 ἐγ-καταστοιχείω, inprenten PLUT. Lyc. 13.
 ἐγ-κατατέμνω, iets in iets anders doorsnijden PL. Rep. 565 d.
 ἐγ-κατατίθημι, *med.*, — 1 voor zich iets ergens in, τινι, leggen, -verbergen Ξ 219. — 2 *overdr.* opnemen, θυμῷ ψ 223, HES. O. 27, THEOCR. 17, 14. — 3 *vand.* τελαμῶνα. . τέγγη, in zijn kunstvaardigheid opnemen = in staat zijn te maken λ 614.
 ἐγ-κατατομή, ἡ, keizerssneede HIPPOCR.
 ἐγ-καταχώννυμι, ergens in vol gooien D. H.
 ἐγ-κατειλέω, ARISTOT.; -ἰλλω HIPPOCR. in iets inwikkelen.
 ἐγ-κατιλλώπτω, bespotten AESCH. Eum. 113.
 ἐγ-κατοικέω, in iets wonen HDT. 4, 204, EUR. *vgl.* PL. Gorg. 486 c, POL., N. T. 2 Petr. 2, 8.
 ἐγ-κατοικοδομέω, — 1 op iets bouwen THUC. 3, 18, 16. — 2 in een gebouw opbergen AESCH. 1, 182, PLUT.; *overdr.* ARISTOT.
 ἐγ-κατορύσσω, ergens in begraven D. H.
 ἐγ-κατῶω, in de zool innaaien COM.
 ἐγ-καυλέω, in den stengel schieten THEOPHR.
 ἐγ-καυμα, τό, — 1 het ingebrande: brandmerk PL. Tim. 26 c. — 2 een schilderij door het procédé der enkaustiek PLUT.

ἔγ-καυσις, ἦ, ontsteking PLUT. 127 b.
 ἔγ-καυστήs, οὐ, ὁ, vervaardiger van ἔγκαύματα PLUT.
 ἔγ-καφος, ὁ, slok COM.
 ἔγ-καυχόμαι, zich beroemen N. T. 2 Thess. 1, 4.
 ἔγ-καφι-κίδαλος, 2, uien opetend LUC. Lexiph. 10.
 ἔγ-κάω, naast -καίω, — 1 in iets verhitten EUR. Cycl. 393. — 2 spec. inbranden, v. waskleuren Ltr. — 3 aansteken PLUT. Alex. 24. — 4 verwarmen LUC. V. H. 2, 11.
 ἔγ-κειμαι, — 1 in iets, τιμ, liggen X 513, HES. Th. 145, XEN. An. 4, 5, 26. — 2 als pass. gevoeld: ingezet zijn PL. Crat. 402 e van letter (teekens). — 3 zich in iets bevinden, v. toestanden, μόχθοις EUR. Ion 181. — Overdr. op iemdzich gezet hebben: 4 gesteld zijn DEM. 18, 199; verliefd zijn THEOCR. 3, 33. — 5 iemdzich rust laten HDT. 7, 158, THUC. 4, 22, 24. — 6 > op de hielen zitten, aandringen op THUC. 2, 79, 29, AR. Eccl. 956, PLUT.
 ἔγ-κείρω, kaal scheren EUR. El. 108 (?).
 ἔγ-κέλευσμα, τό, bevel XEN. Cyn. 6, 24.
 ἔγ-κέλυτος, 2, opgewekt, aangestoot XEN. An. 1, 3, 13.
 ἔγ-κλεύω, aansporen AESCH. Pr. 72; τιμ XEN. Cyn. 9, 7; med. D. H., PLUT. (το πολεμικόν, het signaal tot den aanval doen hooren).
 ἔγ-κέλλω, op iets stooten HIPPOCR.
 ἔγ-κεντρίζω, enten THEOPHR., N. T. Rom. 11, 24.
 ἔγ-κεντρίς, ἦ, — 1 angel AR. Vesp. 427. — 2 ijzeren punt, prikkel XEN. Cyn. 6, 1. — 3 spoor COM.
 ἔγ-κεντροs, met stekel voorzien ARISTOT.
 ἔγ-κεράννυμι, — 1 in iets mengen © 189, PL. Euthyd. 299 d. — 2 bijvoegen PL. Crat. 472 c, med. Polit. 268 a. — 3 (= vgl. lat. turbare) opruien, aanstichten HDT. 5, 124; 7, 145.
 ἔγ-κερτομέω, beschimpen EUR. Iph. A 1006.
 ἔγ-κέφαλος, 2, zich in het hoofd bevindend; subst.: — 1 hersens Γ 300, HDT. 2, 86, AR. Nub. 1276, PL. Phaed. 96 b. — 2 eetbare knop v. d. dadelpalm XEN. An. 2, 3, 16.
 ἔγ-κηρύσσω, aanbesteden, verpachten PAP.
 ἔγ-κίθαρίζω, bij iets op de citer spelen HYMN. Ap. 201, HYMN. Merc. 17 (?).
 ἔγ-κινέω, opwekken, aansporen COM.
 ἔγ-κίρημι, mengen PIND. N. 9, 50.
 ἔγ-κισσεύομαι, zich als klimop om iets slingeren HIPPOCR.
 ἔγ-κλάω, z. ἐνι-κλάω.
 ἔγ-κλήω, ion. ἔγ-κλήϊω, Koine en N. T. -κλείω, — 1 opsluiten, τινα SOPH. Tr. 579. — 2 dichtsluiten HDT. 4, 78, PL. Prot. 314 d; overdr. SOPH. Ant. 505. — 3 med. bij zich opsluiten: verbergen LUC. — 4 pass. refl. zich opsluiten XEN. Hell. 6, 5, 9.
 ἔγ-κλήμα, τό, — 1 beschuldiging SOPH. Tr. 361, THUC. 1, 126, 19, PL., XEN. Oec. 11, 3, PAP. — 2 spec. aanklacht LYS. 16, 10, DEM. 18, 251, N. T. Act. 25, 16, PAP.
 ἔγ-κλήματ-ικός, behoorend, geneigd tot beschuldigen ARISTOT.
 ἔγ-κλήρος, 2, — 1 in het bezit van een erfdeel: gegoed EUR. Hipp. 1011. — 2 verzw. zijn deel hebbend van SOPH. Ant. 814. — 3 in het erfdeel begrepen, daartoe behoorend EUR. Herc. 468.
 ἔγ-κλήτος, beschuldigd ARISTOT., PLUT.
 ἔγ-κλιδόν, omlaag gericht HYMN. HOM. 23, 3, AP. RH. 1, 790; 3, 1007.
 ἔγ-κλίμα, τό, helling POL.
 ἔγ-κλίνω, — 1 tr. inbuigen: van de gewone, tot nu toe gevolgd richting afbuigen POL. Rep. 436 e,

XEN. Cyn. 5, 30. — 2 op iemdzich neer laten komen Z 78. — 3 omlaag doen neigen; pass. te gronde gaan PLUT. — 4 toedraaien EUR. Hec. 739. — pass. refl.: 5 zich neigen, overhellen ARISTOT. — 6 wijken XEN. Hell. 2, 4, 34; τιμ D. H.
 ἔγ-κλίσις, ἦ, — 1 neiging PL., PLUT. — 2 abs. richting ARISTOT. — 3 enclisis, v. h. accent.
 ἔγ-κλονέομαι, druk bewegen HIPPOCR.
 ἔγ-κλυδάζομαι, golven HIPPOCR.
 ἔγ-κλυδαστικός, van binnen golvend HIPPOCR.
 ἔγ-κοιλίαν, een gat in iets maken HDT. 3, 73, THEOPHR.
 ἔγ-κοιλία (κοιλία), τά, — 1 ingewanden DIOD. — 2 ribben, v. h. schip THEOPHR.
 ἔγ-κοίλος, diep liggend HIPPOCR., PL. Phaed. 111 c, ARISTOT.
 ἔγ-κοιμάομαι, aor. pass., — 1 in iets slapen LYCOPHR. — 2 spec. voor het verkrijgen van bovennatuurlijke ingevingen PLUT.
 ἔγ-κοισυρόομαι, de geïncarneerde Koisura (een chique dame) vertoonen AR. Nub. 48.
 ἔγ-κολάπτω, ingraveeren HDT. 1, 93, PLUT.
 ἔγ-κοληβάζω, inslikken AR. Eq. 263.
 ἔγ-κολπίās, ου, ὁ, wind in een baai ARISTOT.
 ἔγ-κολπίζομαι, in zijn boezemplooiën bergen PLUT.
 ἔγ-κολπόομαι, een baai vormen ARISTOT.
 ἔγ-κομβόομαι (κόμβος band), voor goed aanvaarden N. T. 1 Petr. 5, 5.
 ἔγ-κονέω (z. διάκονος), — 1 ijverig in de weer zijn, ijlen Ω 648, AESCH. Pr. 962, SOPH. Ai. 988, AR. Pl. 255, EUR. — 2 tr. spoedig voltooiën AESCH. Pr. 962.
 ἔγ-κονητί, met inspanning zand N. 3, 36.
 ἔγ-κονήομαι, med. zich in pind en stof wentelen Symp. 3, 8, LUC.
 ἔγ-κοπή, verhindering N. T. 1 Cor. 9, 12.
 ἔγ-κοπεύς, ὁ, beitel LUC.
 ἔγ-κόπτω, — 1 inslaan THEOPHR. — 2 striemen HEROND. 5, 30. — 3 verhinderen HIPPOCR., POL., N. T. Gal. 5, 7.
 ἔγ-κορδύλεω, inwikkelen AR. Nub. 10.
 ἔγ-κοσμέω, in orde schikken © 218.
 ἔγ-κοτέω, toornig worden AESCH. Ch. 41.
 ἔγ-κοτος, verbitterd AESCH. Ch. 392; ἐ-ον ἔχω τιμ, een wrok hebben tegen HDT. 3, 59.
 ἔγ-κράζω, uitschreeuwen THUC. 8, 84, 8, AR. Pl. 428.
 ἔγ-κράσι-χολος, ὁ (met gal vermengd), soort ansjovis ARISTOT.
 ἔγ-κράτειā, ἦ, ἔγ-κρατής zijn: in zijn macht hebben, zich in zijn macht hebben, τινος tegenover, ἡδονῶν PL. Rep. 430 e, XEN. Ag. 5, 4, ISOCR. 1, 21, N. T. Gal. 5, 23.
 ἔγ-κρατεύομαι, zelfbeheersching hebben, τινος, tegenover ARISTOT., N. T. 1 Cor. 7, 9.
 ἔγ-κράτης, adv. ὡς, eig. ἐν κράτει ὄν, — 1 kracht hebbend, χεῖρ XEN. Eq. 1, 8, Cyn. 10, 10. — 2 sterk AESCH. Pr. 55, XEN. Hell. 7, 1, 23. — 3 macht hebbend over, τινος HDT. 8, 49, THUC., SOPH. O. R. 941. — 4 „in het bezit” zijnde van SOPH. Ph. 75, PL. — 5 spec.: ... zich zelf: vol zelfbeheersching PL. Phaed. 256 b, ἐαυτῶν. — 6 τινος, tegenover iets: zich onthoudend van XEN. Mem. 1, 2, 1, N. T. Tit. 1, 8.
 ἔγκριδο-πώλης, ὁ, koekverkooper COM.
 ἔγ-κρικίω, als met een ring omgeven HIPPOCR.
 ἔγ-κρίνω, — 1 schiftend bij iets opnemen PL. Rep. 486 d, XEN. Hell. 4, 1, 40, N. T. 2 Cor. 10, 12. — 2 opnemen als: houden voor EUR. Herc. 183. — 3 abs. op-, aannemen: goedkeuren POL. — 4 pass. zich mengen, -begeven AP. RH.

ἔγκρις, ἶδος, ἦ, soort koek HESICH 2 ALD., COM.
ἔγκρισις, ἦ, — 1 toelating na onderzoek, *spec. tot een wedren* LUC. — 2 verbinding ALCIPHR.
ἔγκριτος, 2, proefhoudend PL. Leg. 966 d.
ἔγκροτος, — 1 tr. op iets slaan EUR. Iph. T. 1368.
 — 2 (op één rythme) stampen THEOCR. 18, 7.
ἔγκροῦται, inslaan AR. Vesp. 130, THEOPHR.
ἔγκρούτω, verbergen ε 488, AR. Av. 841, ARISTOT.; verbergen > mee kneden, bijvoegen, N. T. Mt. 13, 33.
ἔγκρυφι-άζω, in het geheim konkelen AR. Eq. 822.
ἔγκρυφιάς, ου, δ, onder heete asch gebakken brood HIPPOCR., COM.
ἔγκτάομαι, in een land onroerende goederen verwerven HDT. 5, 23, XEN. Vect. 2, 6, DEM.
ἔγκτημα, τό, het bezit van onroerende goederen in een vreemd land ANDOC., DEM. 7, 42; — **-σις, ἦ,** 1 het recht daartoe, *naast ἐπι-γάμια*, XEN. Hell. 5, 2, 19, DEM. 18, 19, INSCR., PAP. — 2 bezit v. onroerende goederen DEM., PAP.
ἔγκτιζω, in iets stichten HDT. 5, 23, PLUT.
ἔγκυέω, zwanger zijn ARISTOT.
ἔγκυήσις, ἦ, bevrucht worden THEOPHR.
ἔγκυιάομαι, in mengen AR. Ach. 939.
ἔγκυιλέω, — 1 inwikkelen HIPPOCR. — 2 „in de luren leggen” AR. Vesp. 699.
ἔγκύκλιος, (hypostase uit ἔγκυκλω, in een kring staande of zich bewegende): — 1 rond EUR. Iph. T. 429, AESCHIN. 1, 10, PLUT. — 2 v. recht of verplichting: allen langs gaande, d.i. op de beurt of gemeenschappelijk DEM. 25, 74. — 3 > geregeld terug keerdend, gewoon ISOCR. 3, 22, ARISTOT., D. H. — 4 vand. *spec. ἐ. παιδεία*, de normale kennis, de vaste onderwijsvakken ARISTOT. Eth. Nic. 1, 5, 6, PLUT., (vgl. encyclopaedie). — 5 τὸ ἐ-ov, tol PAP.
ἔγκυκλον, τό, kostbare (ronde) mantel, sortie AR. Lys. 113.
ἔγκυκλόω, — 1 in een kring laten rondgaan EUR. Iph. T. 76. — 2 in een kring nemen: omsingelen, omringen AR. Vesp. 395, EUR. Ba. 292.
ἔγκυκλίνδῃσις, ἦ, in iets wentelen PLUT. Otho 2.
ἔγκυκλίνδω, f. ἴσω, in iets wentelen, -wikkelen COM., THEOPHR., LUC.
ἔγκύμων, — 1 zwanger, drachtig XEN. Cyn. 7, 2; bevrucht, γῆ PL. Epin. 979 a. — 2 v. h. *paard v. Troje: ταυχέων* EUR. Tr. 11. — 3 geestelijk bevrucht, vervuld PL. Symp. 209 b; **-ονέω,** bevruchten; τὸ ἐ-ούμενον, lichaamsvrucht D. H. Vand. -ησις, ἦ, bevruchting ARISTOT.
ἔγκυσις, zwanger; drachtig HDT. 1, 5, ARISTOT., N. T. Luc. 2, 5.
ἔγκύπτω, — 1 abs. voorover, in elkaar bukken THUC. 4, 4, 20, AR. Nub. 191, PL. Phaedr. 254 d. — 2 bukkend naar iets kijken HDT. 7, 152, PL. Rep. 359 d.
ἔγκυρέω, toevallig op iets, τι, stooten HERACL. 17 D.
ἔγκύρτιον, τό, slokdarm PL. Tim. 78.
ἔγκύρω, f. -κύρωω, HDT. -ήσω, — 1 stuiten op, terecht komen in, φάλαγγι N 145, HES. O. 216, ARCHIL. 70, HDT. 2, 82 τι, (naar 7, 208 τινος), SOPH. El. 863. — 2 bereiken, iets goeds PIND. P. 1, 100; 4, 282.
ἔγκυτί = ἐν χροῶ, THUC. 2, 84, 22, tot in de huid ARCHIL. 39 ALD.
ἔγκυμιάζω, f. meest -άσομαι (beh. PL. Gorg. 518 d), huldigen, betoasten HDT. 5, 5, PL. Symp. 181 a, ISOCR. 4, 159, AESCHIN. 3, 241.

ἔγκυμαστικός, als lofrede (= τὸ ἐ-όν PLUT.), POL.
ἔγκύμιον, τό, lofrede PL. Prot. 326 a, Lys. 205 d, HYPER., ARISTOT.
I. ἔγκύμιος (κύμη), in het dorp HES. O. 344.
II. ἔγκύμιος (κύμος), in een opgewonden (Bachus)cortège passend: ὕμνος, feestmarschlied, voor den overwinnaar in de lichaamsspelen PIND. P. 10, 53, μέλος N. 1, 7.
ἔγκέω, ingraveeren, insnijden EUR.
ἔγρε-κύδοιμος, krijgsummer wekkend, Pallas HES. Th. 925.
ἔγρε-μάχῃς, den slag wekkend SOPH. O. C. 1054; -η, *jem.* HYMN. Cer. 424.
ἔγρηγορών, wakend v. 6.
 (*and. -έων; z. ἐγρήγορα bij ἐγείρω*).
ἔγρηγορ-ικός, wakend ARISTOT.
ἔγρηγορ-σις, ἦ, — 1 wakker, bij de hand zijn HIPPOCR. — 2 waken ARISTOT.
ἔγρηγορτί, adv., wakker K 182.
ἔγρήσσω, waken Λ 551.
 (: ἐγείρω; grē- in av. -grā- waken, lat. *exper-giscor* < **ex-pro+grē-iscor*).
ἔγρω, welken EUR. Phaeth. kol. 2, 29 v. A. CALL. fr. Hecale.
ἔγχαλάω, ontspannen PLUT.
ἔγχαλινόω, — 1 optoemen, XEN. An. 7, 2, 21, Babr. 76, 14, LUC. — 2 beteugelen PLUT. Lys. 21. — 3 dichtsnoeren HDT. 3, 14.
ἔγχαλκος, met geld op zak COM.
ἔγχαραγμα, τό, bedding POL. 12, 20, 4.
ἔγχαράσσω, ingraveeren, snijden (v. muniten) TIMOTH. Pers. 3, PLUT. Pericl. 21.
ἔγχάσσω, — 1 aangapen LUC. Icarom. 13. — 2 uitlachen AR. Vesp. 721, 1007, LUC.
ἔγχεζω, pf. κέχοδα, het in de broek doen AR. Ran. 479; τινα, uit vrees voor iemand AR. Vesp. 627.
ἔγχει-βρόμος, met de lans donderend PIND. O. 7, 43.
ἔγχειῆ (ἔγχος), ἦ, lans Γ 345.
ἔγχει-κέρανος, met de bliksemlans (gewapend) PIND. O. 13, 77.
ἔγχειρέω, in de hand nemen: — 1 het ondernemen, ook c. inf. THUC. 4, 4, 16, SOPH. El. 1026, AR. Pl. 717. — 2 de hand aan iets, τι, slaan: beginnen XEN. Hell. 3, 2, 20. — 3 aanpakken: aanvallen, τι, THUC. 4, 121, 28, XEN. Hell. 4, 5, 16. — 4 een probleem, ziektegeval PLUT. — 5 intr. zich richten naar PLUT. Cic. 21.
ἔγχειρημα, τό, onderneming SOPH. O. R. 540, POL.
ἔγχειρησις, ἦ, het ondernemen THUC. 6, 83, 32.
ἔγχειρητής, δ, ondernemer AR. Av. 257.
ἔγχειρητικός, ondernemend XEN. Hell. 4, 8, 22.
ἔγχειρία, ἦ, behandeling HIPPOCR.
ἔγχειρίδιος, — 1 in de hand (gehouden) AESCH. Supp. 22. — 2 τὸ ἐ-ov, dolk HDT. 7, 61, THUC. 6, 58, 24, PL. Gorg. 469 d, XEN. — 3 handboek(je) ARIAN.
ἔγχειρίζω, — 1 in handen geven: toevertrouwen HDT. 5, 72, XEN. An. 3, 2, 8, PL., DEM., PAP., Ltr. — 2 med. in handen nemen: ondernemen THUC. 5, 108, 18.
ἔγχειρί-θετος, overhandigd HDT. 5, 106.
ἔγχείω, ep. = ἔγχεω, ι 10.
ἔγγελειον, τό, aaltje COM.
ἔγγελεων, ὄνος, δ, palingvijver ARISTOT.
ἔγγελύδιον, τό, aaltje COM.
ἔγγελο-τρόφος, paling kweekend ARISTOT.
ἔγγελος, vos, att. εως, ἦ, (LUC. δ), aal Φ 203, HDT. 2, 72, AR. Ach. 889, (boeot. 880: ἔγγέλιας, acc. pl.; ι < ε *vódr voc.*).

(verw. m. ἔχις, vgl. lat. *anguis en anguilla* slangetje > aal, lat. *anguis* slang, lit. *angis* slang; -*gelus* msch. door volksetymol. met *χέλς*, schildpad, met als vergelijkingspunt de kop van beide).
ἔγγελωπος, met palingoogen LUC. V. H. 1, 35.
ἔγχεσι-μωρος, uitblinkend-, groot met zijn lans, = δουρι-κλειτός, B 692, H 134.

(vgl. *ἔλακός*-, *ἰο-μωρος*; W. *mēō*-, waarvan -*ro* part. bet. „cla-rus“; *mēro-* in slav. namen: *Vladimērū*, *mēr-jo-* in germ. ohd. *māri* beroemd, namen als *Walde-mar* (: slav. z.b.), ndl. *mare*, vermaard, o.ier. *mōr* groot).

ἔγγεσπαλος, lanszwaaiend B 131.

ἔγγεσφορος, lansdragend PIND. N. 3, 61.

ἔγχεω, aor. ἔχευα, — 1 inschenken, ingieten γ 40, XENOPHAN. 5, 2 D., AR. Pax 1102, XEN., DEM., LUC. — 2 v. droge dingen: instorten, ingieten β 354.

— 3 med. (voor) zich inschenken τ 387, ANTIPH. 1, 19, AR. Vesp. 617, XEN.

ἔγχιω, overmoedig behandelen AESCH. Supp. 914.

ἔγχιωρος, geelachtig groen THEOPHR.

ἔγχιώας, licht-, jong groen zijn NIC.; -**οος**, NIC.

ἔγχιους, met fijn dons bedekt NIC. Th. 762.

ἔγχιουρέω, er bij dansen PLUT. 332 b.

ἔγχιος, τό, — 1 lans, als stoot- en werpwapen Γ 338, PIND. P. 6, 34. — 2 jachtspriet PIND. P. 9, 28. — 3 zwaard SOPH. Ant. 1236. — 4 pijl, πτερωτός EUR. Herc. 1098. — 5 φροντίδος ἔ., ᾗ τις ἀλέξεται, wapen SOPH. O. R. 170.

(msch.: *ἔχις*, slang, met nasaalinfic; W. *eg*(^h)-steken, bijten).

ἔγχουσα, ἡ, = ἄγχουσα, XEN. Oec. 10, 2.

ἔγχραύω, tegen . . . slaan HDT. 6, 75.

ἔγκρημένος, HDT. 7, 145, z. ἔγκραν-νυμι.

ἔγκρεμα, τό, het spuwen op PLUT.

ἔγκρήζω, intr. bij iets noodig zijn LUC. Conscr. Hist. 22.

ἔγκριπτω, — 1 krachtig tegen-, op iets drukken; *pass. refl.* = intr. Ψ 338: er vlak langs strijken (*act. tr. slechts* Ψ 334) N 146. — 2 druk uitoefenen: doen naderen HDT. 2, 60; *pass. intr.* naderen HDT. 2, 93. — 3 *act. intr.* naderen SOPH. El. 898, NIC.

ἔγκρισις, ἡ, inwrijving HIPPOCR.

ἔγκρισμα, τό, zalf HIPPOCR.

ἔγκριστος, ingewreven ARISTOT., THEOPHR.

ἔγκριώ, — 1 inwrijven N. T. Apoc. 3, 18. — 2 v. d. beet v. giftige dieren PL. Phaedr. 251 d. — 3 overdr. vergiftigen, ἔπη LYCOPHR.

ἔγκριονίζω, — 1 den tijd met iets doorbrengen POL., DIOD. — 2 bij iets talmen THUC. 3, 27, 14. — 3 achterlijk zijn ARISTOT. — 4 inwortelen aor. *pass.* PL. Gorg. 480 a.

ἔγκριώννυμι, als met een verfstof drinken ARISTOT.

ἔγκριλίω, tot sap uitpersen THEOPHR.

ἔγκριλος, 2, sappig COM.

ἔγκριμος, sappig PL. Tim. 75 d, ARISTOT.

ἔγκριμωμα, τό, en ἔγκριμωσις, ἡ, verdeling van vochten door het lichaam ARISTOT.

ἔγκριτλώω, dooden plengoffers brengen HEROND. 5, 84.

ἔγκριτρίζω, z. *voorg. en volg.*; *vand.* dooden, „in de doos stoppen, kisten“ AR. Vesp. 289.

ἔγκριστρία, ἡ, vrouw, die het offerbloed bij een begravenis in een pot opvangt PL. Min. 315 c.

ἔγκριμα, τό, puin om te dempen POL.

ἔγκριώννυμι, dempen POL., DIOD.

ἔγκριέω, — 1 eig. ruimte geven aan: toestaan HDT. 2, 135, XEN. Eq. 12, 13, DEM. — 2 *impers.*

het is mogelijk, -geoorloofd LYS. 24, 15, PL. Prot. 344 d; ook: er is voldoende tijd PL. Phaed. 116 e, XEN. Hell. 2, 2, 21.

ἔγχιώριος (3 PIND. O. 5, 11, HDT. 6, 35), — 1 inheemsch, nationaal PIND., HDT., THUC. 2, 74, 33, SOPH. El. 67, PAP. — 2 *subst.* inwoner SOPH. O. C. 871, EUR.

ἔγχιωρος, = *voorg.*, SOPH. O. C. 125.

ἔγχιωσις, dempen ARISTOT., POL.

ἔγώ, ep. ook ἔγών, dor. ἔγώνη, boeot. ἰών; *gen.* ἔμεο > ἔμου, ion. ἔμευ, (ep. ἔμειο *metr.* naar voorbeeld v. -οιο), encl. μου, μευ, dat. ἐμοῖ encl. μοι, EPICH. ἐμῖν, acc. ἐμέ encl. με,) ik sinds A 76, alg. tot n. t. Mt. 10, 16.

(: o.ind. *ahām*, arm. *es*, lat. *ego*, got. *ik*, ndl. *ik*, o.lit. *esz*, sl. (*j*)azū).

ἔγωγε, versterkte vorm van ἔγώ, ik voor mij AESCH. Ag. 31, *gen.* SOPH. Ant. 70, THUC. 3, 37, 33; *versterkt.* ἔγών-γα ALCM. 9 ALD, ἰών(ν)γα (boeot.) CORIN. 15 ALD., AR. Ach. 898,

(vgl. ἐμέ-γε PL. Soph. 239 a οὐ d. *nich.*).

ἔδ-ἄνος, eetbaar AESCH. Ag. 1407.

ἔδανός, geurig Ξ 172, HYMN. Ven. 63 (of ἔανός). (< *γ-εδ-* bij W. *αἰε-* waaien, vgl. ndl. *wasem*: *ued.* z. *ἀ(ε)τύος*).

ἔδαφ-ίζω, — 1 plaveien ARISTOT., POL., LUC. — 2 met den grond gelijk maken N. T. Luc. 19, 44.

ἔδαφος, τό, bodem ε 249, THUC. 3, 68, 21, XEN., DEM., AESCHIN. 3, 134, PAP., N. T. Act. 22, 7.

(W. *sed.* zitten, gevestigd zijn, z. ἔζω; *eig. o-stam* vgl. *κρόταφος* naast *κρόταλον*. *s-stam ntr.* naar ἔδος. ἔ door aspiratdissimil. *teg. φ*).

ἔδατρος, ὁ, voorproever (*Perzisch ambt*) PHYLARCH.

ἔδε-θλον, τό, tempel ANTIM. fr. 28, AP. RH.

(-θλον = lat. -(u)lum; W. *sed.* z. ἔδαφος).

ἔδεσ-μα, τό, gerecht PL. Rep. 559 b, COM.

ἔδεσ-τής, εω, ὁ, eter HDT. 3, 99, EUR. Kret. 20 v. A., COM.

ἔδεσ-τός, — 1 opgegeten SOPH. Ant. 206. — 2 eetbaar, *subst.* eetwaar PL. Tim. 72 e.

ἔδη-τύς, ύος, ἡ, eten α 150, ζ 250.

ἔδνάομαι, iemd, τινα, van een huwelijksgift voorzien EUR. Hel. 933 (?).

ἔδνον, daarnaast ἔ(F)ἔδνον, meest *pl. cret.* ἔδνον,

τό, — 1 koopprijs van den man voor de vrouw, later als geschenken aan de bruid in *zwang* gebleven ζ 159, β 196 (οἱ δὲ = μνηστῆρες),

PIND. O. 9, 10, AESCH. Pr. 559, EUR., THEOCR. 27, 32, PAP. — 2 geschenk, geldsom voor den bruidegom PIND. P. 3, 94, vgl. O. 9, 10.

(W. *ued(h)-* voeren, domum ducere; o. ind. *vadhū* bruid, *ags.* *weotuma* koopprijs, z. *eng. wedding* lit. *vedū* ik voer, *vādās* bruidegom. Vgl. *ἄδλος*).

ἔδνόω (z. *voorg.*), — 1 verloven THEOCR. 22, 147. — 2 ἔδν. *med.* koopprijs ontvangen = iemd, τινα,

uithuwen β 53, PIND. Pae. 4, 4 D.

ἔδνω-τής, ὁ, huwelijksmakelaar, later bruidsvader N 382.

ἔδος, τό — 1 zetel, zitplaats A 534. — 2 zetel, woonplaats E 360, PIND. N. 6, 3, AESCH. Pr. 411, EUR. — 3 *spec.* (vgl. ἔδεθλον) godenwoning:

tempel SOPH. O. R. 887. — 4 *vand.* godenbeeld XEN. Hell. 1, 4, 12, ISOCR. 15, 12. — 5 fundament HES. Th. 117. — 6 het zitten: tijd, gelegenheid om te zitten A 648.

(= o.ind. *sādas*-n. (zit)plaats, W. *sed.*-: lat. *sedeo* enz., z. ἔζω).

ἔδ-ρα, (ἔζω), ἡ, — 1 zetel, zitplaats, sinds B 99, alg. — 2 zit(vleesch) HDT. 2, 87, AR. Theson. 133. — 3

stand(plaats) HDT. 7, 37, AR. Nub. 1507; plaats PL. Tim. 72 c. — 4 het zitten, v. *smeekelingen* SOPH. O. R. 2. — 5 blijven zitten: talmen HDT. 9, 41, BACCH. fr. 15, 1, THUC. 5, 7, 31, SOPH. Ai. 811. — 6 *spec.* inzinking, holte HIPPOCR.

ἔδραϊος, — 1 zittend, aan een bepaalde plaats gebonden PL. Rep. 407 b, XEN. Lac. 1, 3, τέχνα. — 2 vast, onbewegelijk PL. Tim. 59 d, EUR. Andr. 266, N. T. 1 Cor. 15, 58.

ἔδραϊω-μα, τό, grondslag N. T. 1 Tim. 3, 15.

ἔδρανον, τό, — 1 zetel, verblijfplaats AESCH. Pers. 4, SOPH. O. C. 176. — 2 blijven zitten: talmen SOPH. Ai. 194.

ἔδρασμα, τό, stat EUR.

ἔδριάω, zitten THEOCR. 17, 19, AR. RH.; *med.* Λ 646, HES. Th. 388.

ἔδρο-στρόφος, v. d. *worstelaar*: bewegelijk draaiend met zijn achterste THEOCR. 24, 110, *vgl.* THEOPHR. Char. 10, 27: παλαιῶν πυκνά τὴν ἔδραν στέφειν κτλ.

ἔδω, f. ἔδομαι, *perf.* ἔδηδώς *part.*, ἔδήδοται χ 56, — 1 eten N 322, (ANACR.) 14, 25, EMPED. 137, 6 D., PIND. fr. 168. EUR. Cyl. 245. — 2 opvreten K 569. — 3 verteren, κτήματα β 140. (o. *ind.* *dāmi* ik eet, *arm.* *utem* (u < ā, [z. ἔδωδῆ]) ik eet, *lat.* *edo.*, *got.* *itan* = *ndl.* *eten*, *lit.* *ēdami* ik eet).

ἔδωδῆ (ἔδω *vgl.* ἀγωγῆ), ἡ, — 1 eten ζ 76, PL. Phaedr. 238 a. — 2 voeding P 225. — 3 voer Θ 504. — 4 lokaas THEOCR. 21, 43.

ἔδωδιμος, eetbaar HDT. 2, 92, THUC. 7, 39, 27, ATT.

ἔδωδός, gulzig, hongerig HIPPOCR.

ἔδωλιον, τό, — 1 zitplaats der roeiers HDT. 1, 24, SOPH. Ai. 1277, EUR. — 2 zetel, verblijfplaats AESCH. Ch. 71, SOPH. El. 1393, EUR. Ant. IV, 67 v. A. (o- *phase* bij *lat.* *sedē-s*, *sedē-re*).

ἔδωνα (ἔδωνα), *enz.*, *ep.* = ἔδω, HOM.

ἔεικοσά-βοις, twintig koeien waard α 431, χ 57.

ἔεικοσι, *ep.* *en ion.* = εἰκοσι, I 123.

ἔεικοσ-ορος, met twintig riemen ι 322.

ἔεικοστός, 20ste β 175.

ἔεις, voor εἷς, HES. Th. 145.

ἔλδομαι, = ἔλδομαι, II 494.

ἔέλπομαι, = ἔλπομαι, K 105.

ἔέργνυμι, = εἶργω, x 238.

ἔέργω, = εἶργω, B 617, *enz.*

ἔέρση, = ἔρση, v 245.

ἔζόμεν, ging zitten α 437, x 378, PIND. I. 5, 56, SOPH. O. R. 32.
(< ἔ-σδ-όμην, *aor.* v. W. *sed-* zitten, zetten; ζ = zd. ἔ ἰρν. ἔ naar de andere vormen met *τ*. Juist zoo W. *seq**- ἔπομαι, *aor.* ἔ-σπ-όμην > ἔσπ).

ἔζομαι, z. ἔζω.

ἔηος, *gen.* v. ἔός, z.d.

ἔθ-άς, ἄδος, ὅ, ἡ, *gewoon*, τυός, aan HIPPOCR., THUC. 2, 44, 19, DEM., PLUT.

ἔθειρά, ἡ, — 1 manen enstaart v. paarden Θ 42. *overdr.* ἀοιδῶν ANTIGEN. 1, 4 ALD. — 2 als helm-bos II 795. — 3 hoofdhaar, v. menschen PIND. I. 4, 9, AESCH. Pers. 1062, EUR., THEOCR. 25, 244 v. e. *leeuw*. — 4 veeren, gevederte BACCH. 5, 29.
(< *ἔθειρά* < *ἔθερο-ία*; W. *μῆ*- waaien, *verlengd* *μῆ-th-* in *ohd.* *wadal* staart; *f.*: **ἔθων* = *πίερα* (o. *ind.* *pīvarī*): *πίων*. *Bet.* *het uitwaaiende*).

ἔθειρ-άζω, haar hebben THEOCR. 1, 33.

ἔθειρω, in oogenfchouw nemen (?) Φ 347.
(W. *g*her-*; ἔ. < **ἔθερο-ίω* naast *ἀθο-έω*).

ἔθελ-εχθρος, vijandig gezind DEM., COM. 39, 36.

ἔθελη-μός, vrijwillig HES. O. 118, AP. RH.

ἔθελή-μων, = *voorg.*, PL. Crat. 406 a.

ἔθελο-δουλ-εἶα, ἡ, vrijwillige slavernij PL. Symp. 184 c. LUC.

ἔθελό-δουλος, *adv.* ως, zich vrijwillig onderwerpend PL. Rep. 562 d, PLUT. Arat. 25.

ἔθελο-θηρησκεία, ἡ, zeltgekozen godsdienst N. T. Col. 2, 23.

ἔθελο-κακ-έω, met opzet slecht zijn of laf HDT. 1, 127; 9, 67, POL.

ἔθελοντη-δόν, *adv.*, vrijwillig THUC. 8, 98, 17.

ἔθελον-τήν, *adv.*, = *voorg.*, HDT. 6, 25, XEN. Mem. 2, 1, 3.

ἔθελον-τήρ, ἦρος, vrijwilliger β 292.

ἔθελον-τής, οὔ, = *voorg.*, HDT. 5, 104, THUC. 1, 60, 16. PL. Menex. 245 a.

ἔθελοντί, *adv.*, vrijwillig THUC. 8, 2, 8.

ἔθελο-πον-ία, ἡ, arbeidzaamheid XEN. Oec. 21, 6 (?).

ἔθελό-πονος, 2, arbeidzaam XEN. Cyr. 2, 1, 9.

ἔθελό-πορνος, losbandig ANACR. 54, 5 ALD.

ἔθελο-πρό-ξενος, ὁ, vrijwillig de belangen van anderen behartigend THUC. 3, 70, 24.

ἔθελουργός, gewillig XEN. Eq. 10, 17.

ἔθελούσιος (*vgl.* ἐκούσιος), 2, soms 3, *adv.* ως, vrijwillig XEN. Hell. 4, 8, 10 *eld.*

ἔθελυμνός, ineengedrongen EMPED.
(*vgl.* *προ-θέλυμνος* K 15; ε *zoals* (ἐ)θέλω).

ἔθέλω, f. -λήσω, *aor.* ἤθέλωσα *daarnaast vormen zonder ἔ-*, θέλω *enz.* **willen**: — 1 begeeren K 227. — 2 zich verstouten, *met neg.* B 247. — 3 van plan zijn HDT. 1, 109. — 4 Bij PIND., LYR., HDT., ATT., N. T. (θέλω) **alg. tot Ngr. meestal: bereid zijn, vaak part.** Σ 434, γ 272, HDT. 7, 191. — 5 *verzw.* > *gewoon* zijn HDT. 1, 74, THUC. 2, 89, i. f., XEN. Mem. 3, 12, 8.
(*etym.* *en bet. z.* βούλομαι).

ἔθ-ίζω, gewinnen; *pass.* zich wennen THUC. 1, 77, 4, PL. Gorg. 510 d, XEN. Hell. 6, 1, 15, N. T. Luc. 2, 17.
(z. ἔθος. *Augmenttijden* εἰ < ἔ-*φθ*).

ἔθ-ικός, *gewoon* PLUT.; = -ίμος, PAP.

ἔθις/μα, τό, *gewoonte* PL. Leg. 793 d, XEN.

ἔθις/μός, ὁ, = *voorg.*, het gewinnen (ps. ?) DEM. p. 219, 7, ARISTOT.

ἔθν-άρχης, ὁ, stadhouder N. T. 2 Cor. 11, 32.

ἔθν-ικός, — 1 aan het volk eigen POL. — 2 heidensch N. T. Mt. 5, 47.

ἔθνος, — 1 schare, > volk N 495. — 2 kudde B 87 EMPED. 26, 4 D. — 3 menigte, νεκρῶν x 526; college PAP. — 4 onderworpen volkeren PAP., DIO. — 5 *plur.* (*Hebraïsme*) heidenen N. T. Mt. 10, 18, (*naast* ἔθνος τῶν Ἰουδαίων Act. 10, 22: het uitverkoren volk). — *Sinds* HOM. *alg.*
(*ἔθνος*: ἔθος, ἦθος z.d.).

ἔθος (z. ἦθος), τό, *gewoonte*; *zeden pl.*: PARM. 1, 34, AESCH. Ag. 728, SOPH. Ph. 894, PL. Phaed. 82 b.

ἔθω, beschadigen I 540, II 260.
(< *ἔθω*; o. *ind.* *avadhit* hij vernielde, doodde, o. *ier.* *ar'coat* (< -*kom* *vedhet*) hij beschadigt. *vgl.* *gr.* ὠθέω *en* HESYCH. ἔθει· φθειρεῖς, . . . ὠθεῖ).

EI. Gebruik. Men *vgl.* het overzicht bij ἄν. Proclitisch.

A: in zelfstandige zinnen: *bij wenschen, oudtijds nog demonstratief:* zός, εἰ τινά . . βάλουσιθα *eig.* zός mocht gij treffen, O 571 (*vgl.* *lat.* „sic” of „*ita me di amenet*”, *ut, z.* TER. Phorm. 165, *waar en* *si(c)* *en* *uti(nam)* *op* *zich* *zelf* *later* *als* *inleiding* *van* *wenschzin* *mogelijk* *zijn* *geweest*).

B: in zelfstandige > ondergeschikte zinnen. Later volgt een nieuwe hoofdzin, waardoor de eerste zin ondergeschikt gevoeld wordt: εἰ γὰρ Ἀθρήνη δολη κάρτος . . . , τῷ κεν ἐθέλωμι . . . P 561: εἰ γὰρ > *utinam* > als dát eens zoo was, dán. Daaruit:

C: in ondergeschikte zinnen: **voorwaardelijk:** indien; **als;** εἰ καὶ indien ook al: hoezeer ook, ofschoon.

I. voorwaarde en gevolg vallen in het bereik der werkelijkheid zonder meer, zgn. **realis: indicativus** in beide zinsdeelen.

II. voorwaarde en gevolg houden zich niet met de onmiddellijke werkelijkheid bezig, maar met een verhouding van handelingswijze, die minder scherp bepaald zijn, omdatze (a) herhaaldelijk voorkomen, (b) dientengevolge algemeen zijn, of (c) eerst in de toekomst vallen: de zgn. **generalis** of **iterativus:** d. w. z. bij hoofdzin met hoofdtijd εἰ met [of zonder bij HOM.] κέ, ἔν + **Coni.**, met histor. tijd εἰ alleen + **Optat.**

III. voorwaarde en gevolg worden beide nadrukkelijk als mogelijk aangeduid, de zgn. **potentialis:** hoofdzin **Optat.** + κέ, ἔν, bij z'n ook **Optat.** (als door attractie later; aanwankelijk echte **Optat.**, vand. ook soms + κέ, ἔν I 445, B 597).

IV. voorwaarde en gevolg worden beide nadrukkelijk als met de werkelijkheid in strijd aangeduid en door den hoorder gevoeld, zgn. **irrealis:** in beide zinsdeelen **Indic.**, in den hoofdzin met κέ, ἔν (vgl. s. v. ἔν).

D: in ondergeschikte zinnen **tastend, vragend:** of (vgl. lat. *sī* > fr. *si*, in het Latijn reeds bij *exspecto*, *experior* e. ägl.): uit **C** ontwikkeld, in HOM. slechts zelden: A 93 zeg het mij, zoo ge me redden zult > of enz., λ 494, χ 381 alg.

(naast al in Aeol., N.W.-gr. en Elisch; Locat. sing. van idg. e- daarginds, identisch met het *augment* ε-; het *augm.* heeft tijdelyke bet. ontwikkeld: toen. εἰ modale: in die omstandigheden, **zoo**. Daaruit is zijn gebruik te verklaren als: indien. Vgl. lat. *sī* indien: sic zoo (= *istō*: *istōc*) en nld. zoo (= indien): *zoo*, oorspr. gelijkwaardig bijv.: doet ge dit *zoo*, dán ωο zoo ge dit doet, dán . . . Voor het formeel vgl. nog *εἰ in dat geval, *zoo*: εἴτα = *erst*: *ἔπειτα* en de oude formule *εἰ ποτ' ἔην γε* (A 762 zelfs met het oude *εἶν* = o.ind. *asam* ik was) Γ 180 eig. *zoo* was hij eens! = *ὄς ἔον* A 762 z.b. Sinds HOM. alg. tot N.T.).

εία, *wrsch.* ook in HOM. εἰ ἄγε (ouder εἴα γε?), T 108, εἴα I 262 (later ook εἰ ἄγετε X 381, vgl. δεῦτε naast δεῦρο): **komaan**, vooruit! PIND. fr. 194, AESCH. Ag. 1650, SOPH. Ichn. 87 (εία), vgl. AR. Pl. 760, Pax 517, PL. Soph. 239 b. Vgl. εἶεν.

(alg. interjectie, gevoelsgeluid, vgl. lat. *eia*, nld. *heia* enz.).

είαμενή, ἡ, laag land Δ 483, O 631.

(msch. < εἰσῆ-μενή of met εἰ < ε metrisch: *éaa* laten zakken. Formeel dan oude aeol. vorm van *εἰ(α)μι).

εἰάνος, ἡ, ep. = *ἔάνος*, II 9.

εἶαρ, enz., ep. = *ἔαρ*, enz.

εἶάω, ep. = *ἔάω*, z. a.

εἶβηνος (?), paard ALCM. 1, 59 ALD. (ENP).

εἶβω, doen druppelen II 11 (enz. steeds op einde v. h. vers), HES. Th. 910, vgl. ALCM. 101, 2 ALD., SOPH. Ant. 527.

(< W. *seig**- in nld. *zeiken* (ei < ig. oi) naast *seig*(*)- in nld. *zigen*, doen druppelen, o.b. *sicati* pissen. De * kan bij HOM. niet blijken, daar alleen

δάκρνον *voorafgaat*, later was het een *kunstwoord*).
ΕΙΔ-, I. (F)είδωμαι, — 1 zichtbaar worden, ἄστρα Θ 559. — 2 (toe)schijnen te zijn enz., κάλλιστον ι 11. — 3 gelijken op, τιμ B 791. — II εἶ(F)ιδον, na HOM. εἶδον, inf. (F)ἰδεῖν enz. Sinds HOM., ALCAE. 3, 6 D (ἔϊδε), alg. tot N. T. (z. ὄραω). (< Fειδ- vgl. (F)οἶδα, lat. *video*, *vidē* (< *ueidai* of *uoidai*, cf. *vinum* < *uoino-*), got. *un-veis* onwetend, nld. *wijs*).

εἰδάλιμος, schoon van gestalte ω 279.

(vgl. HESYCH. *εἰδάλλεται φαίνεται en ἰθάλλομαι*).

εἶδαρ, ατος, τό, — 1 eten ι 84, THEOCR. 15, 115. — 2 voer E 369. — 3 lokaas μ 252.

(< *ἔδφαρ*: *ἔδω*, vgl. *ἀλε-υ* (ω φ)αρ o.ind. -*advan-*etend).

εἰδέα, ἡ, = *ιδέα*, HIPPOCR., AR. Th. 437 (?), N. T. Mt. 28, 3.

εἰδ-εχθής, — 1 terugstootend COM., POL. — 2 stinkend HIPPOCR.

εἶδησις, ἡ, het weten v.-SOCR. p. 464, 22 D.

εἶδητικός, abstract ARISTOT.

εἰδικός, wat het vormend beginsel betreft (PYTHAGOR.) 15 D., PLUT. 876 e.

εἶδον, z. ΕΙΔ. Alex. 1.

εἶδοποιέω, afbeelden PLUT. Alex. 1.

εἶδοποιός, een soort uitmakend: specifiek ARISTOT.

εἶδος, τό, — 1 gezicht: uiterlijk; *praegn.* schoon gezicht (vgl. lat. *forma* schoone vorm) Γ 124, alg.

— 2 uiterlijk: gestalte, totaalindruk voor het gezicht HOM. altijd v. menschen (beh. ρ 308 v. *Argus*, den hond) alg. bijv. PL. Symp. 210 b: τὸ ἐπ' εἶδει κάλλος zinnelijke schoonheid, tot N. T. Luc. 3, 22.

— 3 vorm, teg. de *vormlooze*, te vormen stof ARISTOT.

— 4 overdr. gezichtsbeeld voor het geestesoog: denk-, beeld*, voorstelling. — 5 begrip. — 6 idee, bij PL. spec. als voorstelling van de formule, die de veelzijdige werkelijkheid aan algemeene normen bindt Phaed. 103 e. — 7 (z. 3) een algemeene uiterlijke vorm: soort EMPED. 98, 5 alg. tot PAP.; onderdeel van γένος geslacht ARISTOT. — 8 verzw. soort, aard, karakter, vósoo THUC. 2, 50, 24; genre, v. muziek AR. Pl. 3.

(Fεἶδος z. ΕΙΔ- eig. het gezichtsbeeld, dat men van iemd ontvangt, in de eerste plaats natuurlijk van het gelaat. Vgl. o.ind. *vedas-n* kennis).

εἶδωλ-εἶον, τό, afgodstempel n. t. I Cor. 8, 10.

εἶδωλό-θῦρον, τό, het aan de afgoden geofferde N. T. I Cor. 8, 1.

εἶδωλόατραία, ἡ, afgodendienarij n. t. Gal. 5, 20.

εἶδωλο-λάτρης, ου, ὁ, afgodendienaar N. T. I Cor. 5, 10.

εἶδωλον, τό, — 1 drogbeeld E 449. — 2 schim λ 476, AESCH. Ag. 839. — 3 (stand)beeld HDT. 1, 51 afgodsbeeld N. T. Act. 7, 41. — 4 beeld, dat de voorstelling wekt, v.-SOCR.: DEMOCR. 10 a D.

(Fεἶδωλον: W. *ueid*+ε-, z. *Fειδῆσω* η 327, HDT. 7, 234, 2, vgl. *ἀμαρτω-λός*: *ἀμαρτή-σομαι*).

εἶδωλοποιέω, afbeelden PL. Rep. 605 c.

εἶδωλοποιεία, ἡ, het vormen van beelden: verschijsning PL. Tim. 46 a.

εἶδωλοποιικός, in een beeld voorstellend PL. Soph. 260 d, ἡ ἐ-κή.

εἶδωλοποιός, afbeeldend PL. Soph. 239 d.

εἶδωλουργικός, beelden vormend PL. Soph. 266 d.

εἶεν, komaan AESCH. Ch. 657, AR. Pax 663, PL. (verw. m. εἴα vgl. *ἔπειτα* : -*τεν*).

εἶθαρ, adv., terstond THEOCR. 25, 213, AP. RH. (: *ιδύς*. Voor suff. vgl. *ἄραω*).

εἶθε, o, als maar; o, mocht toch β 33, AESCH. Sept. 566, XEN. 4, 1, 38.

(z. *εἰ+θε* = *o.ind.* -*ha*).

εἰκ-άζω, — 1 een beeld (gelijkend) maken; afbeelden HDT. 2, 182, XEN. Oec. 10, 1. — 2 gelijk maken AR. Ach. 783, PL. Crat. 439 a. — 3 vergelijken HDT. 4, 31, PL. Symp. 216 c, THUC. 4, 36, 12. — 4 *and.* naspeuren: gissen, vermoeden HDT. 1, 34, THUC. 6, 92, 19, AESCH., SOPH. Ant. 1244, LYS. 6, 20. (als v. **εἰκάς* bij *εἰκός*, z. *ἔοικα*).

εἰκαθεῖν (*εἰκω*), wijken SOPH. Ant. 1096.

εἰκαῖος (z. *εἰκῆ*), — 1 v. *pers.*: zonder plan: onberaden POL. — 2 v. *dingen*: ondoordacht SOPH. — 3 > vergeefsch LUC. Iup. Conf. 6.

εἰκάς, ἄδος, ἦ, — 1 het getal twintig; twintigtal. — 2 de twintigste dag in de maand HES. O. 820, AR. Nub. 17; PL. Leg. 849 b (τρίτη ἔ-τ, den 23sten), een vacantiédag HEROND. 3, 53. — 3 *spec.* z. EUR. Ion 1076.

εἰκασία, ἦ, — 1 afbeelding XEN. Mem. 3, 10, 1. — 2 vergelijkng PLUT. — 3 gissing PL. Rep. 511 e.

εἰκασμα, τό, beeld AESCH. Sept. 523, PLUT.

εἰκασμός, ὁ, gissing PLUT., LUC.

εἰκαστής, οὐ, ὁ, die raadt THUC. 1, 138, 13.

εἰκαστι-κός, ὁ, — 1 uitbeeldend, nabootsend PL. Soph. 266 d. — 2 waarschijnlijk LUC.

εἰκαστός, te vergelijken SOPH. Tr. 699.

εἰκάτι, dor. = *εἰκοσι*, THEOCR. 5, 86.

εἰκελ-όνειρος, een droom gelijk AR. Av. 687.

εἰκ-ελος, gelijkend op, *τινι*; *adv.* -ον, gelijk N 339; λ 207, HES. Sc. 451, HDT. 8, 3 (3, 81 *ἔκλος*?), PLUT.

(z. *εἰκ-ελος*, z. *ἔοικα*).

εἰκέναι, εἶκε, εἰκώς, z. ἔοικα.

εἰκῆ — 1 zonder plan of reden: zoo maar XENOPHAN. 2, 13 D., AESCH. Pr. 450, Supp. 202, *ἐ. καὶ ἀλογίστως ποιεῖν* LYS. 7, 12, *vgl.* SOPH. O. R. 979, PL. Phaed. 97 b, Prot. 326 d, N. T. Mt. 5, 22. — 2 vergeefs, zonder succes ATT., N. T. 4 Cor. 15, 2. (gew. *εἰκῆ* *geschreven*. *Instrum.* op *ā* v. *φειω* met de *bet.* van *εἰκάζω*, gissen, raden > op goed geluk af, zonder voorafgaande zekerheid > zoo maar).

εἰκο-βολ-ἔω (z. *voorg.*), op goed geluk raden AR. fr. 689, EUR.

εἰκον-ίζω, vormen nabootsen PLUT.

εἰκον-ικός, nabootsend PLUT.

εἰκόν-ιον, τό, *dem.* v. *εἰκόν*, PLUT.

εἰκόνισμα, τό, afbeelding HEROND. 4, 38.

εἰκονισμός, ὁ, het afbeelden PLUT. 54 b.

εἰκονο-γράφος, ὁ, portretschilderer ARISTOT.

εἰκονο-λογ-ία, ἦ, beeldspraak PL. Phaedr. 267 c.

εἰκονο-ποιός, ὁ, beeldenmaker ARISTOT.

εἰκός, ὄτος, τό, — 1 *logisch*: gelijkend, wat waar lijkt, -schijnt = waarschijnlijk THUC. 1, 121, 1, PL. Phaed. 92 b v. e. *waarschijnlijkheidsbegrip*. — 2 > natuurlijk (het waarschijnlijke in abstracto = het natuurlijke) THUC. 4, 17, 10: *μάλιστα . . ἐκ τοῦ εἰκός*. — 3 *ethisch* wat er op lijkt (*vgl.* „dat lijkt nergens naar“) *nl.* op norm (of ideaal): behoorlijk, billijk, gepast, aangewezen AESCH.; *εἰκότα ποιεῖν*, billijk XEN. Hell. 2, 3, 34, PL. — **Comp.** *εἰκότερον* ANTIPH. 2 β, 3.

(*φεικός*: *φέφοικα*, *vgl.* *φειδός*: (*φ*)*οἶδα*:), *ion.* *οἰκός* naast *οἶκα*. *Vgl.* *ἔοικα*).

εἰκοσά-εδρος, met twintig vlakken PLUT. 719 d

εἰκοσα-ετής, twintigjarig HDT. 1, 136, PLUT.

εἰκοσα-ετής, fem. = *voorg.*, PL. Rep. 460 e.

εἰκοσά-κις, twintigmaal I 379, *alg.*

εἰκοσά-πηχυς, van twintig el LUC.

εἰκοσα-πλάσιος, twintigvoudig PLUT.

εἰκοσάς, ἄδος, ἦ, = *εἰκάς*, LUC.

εἰκοσά-φυλλος, met twintig bladeren THEOPHR. **εἰκοσι(ν)** *indecl.*, twintig Z 217 *alg.* tot N. T. Luc. 14, 31.

(< *ἔφικοσι*, z. HOM. *εἰκοσι*. Zeer oude *dissimilatie* uit (*d*)*μ*+*dkμητ* *dualis* twee tientallen (z. *δέκα*) > *φίκαι dor.*, *φῆκα* TAB. HERACL.; *ion.* -*κοσι* naar 30 -*κοντα* enz., waar o. regelmatig was, av. *visati*, lat. *viginti*).

εἰκοσι-επτά, zevententwintig HIPPOCR. DIOD.

εἰκοσιν-ἦριτα, twintigvoudig X 349.

(*η* < *ä* op den naad der samenstellende deelen *ἄρι-τό*: *ἄρι-θμό-* getal).

εἰκοσι-οκτώ, achtentwintig DIOD.

εἰκοσι-πέντε, vijfentwintig DEM.

εἰκοσί-πηχυς, van twintig el HDT. 3, 60.

εἰκοσταίος, op den 20sten dag ANTIPH. 1, 20.

εἰκοστο-λόγος, ὁ, tolpachter AR. Ran. 363.

εἰκοσ-τός, twingste ε 34 *alg.*

εἰκοστ-ώνης, ὁ, inner der *vicesima* (5%) *manu-missionis* (te Rome en elders) EPICT. 4, 1, 33.

εἰκοσ-ώρυγος, van twintig vademen XEN. Cyn. 2, 5.

εἰκότ-ως, adv. v. *εἰκός*, — 1 zooals men kan vermoeden: begrijpelijk, natuurlijk THUC. 3, 53, 34, PL. Gorg. 463 d, ISOCR. 4, 15. — 2 behoorlijk, juist, terecht LYS. 25, 6, PL. Phaedr. 232 c, Phaed. 63 e.

I. εἰκω, f. ζω enz. — **Intr.:** 1 *wijken*, zich buigen voor, *τινι* P 230 PIND., DEMOCR. 47 D., HDT. 2, 80; *τινος* *wijken* weg van = laten varen SOPH. Ant. 718. — 2 plaats maken, *uit eerbied* β 14. — 3 > onderdoen, achterstaan, *μοί* *φείζε* *πόδεσσι*, voor mij onderdeed met zijn voeten ξ 221. — 4 *concr.* meegeven, v. h. *vleesch* teg. *het harde harnas* X 321. — 5 *overdr.* toegeven, gehoor geven aan (*vgl.* *μενο*-(*φ*)*εικής*), K 122, HDT. 7, 18, THUC. 1, 38, 23, N. T. Gal. 2, 5. — 6 *het onderspit delven* tegenover AESCH. P. 320, SOPH., THUC. 1, 84, 26, PL. — 7 *impers.* er is gelegenheid Σ 520. — **Trans.:** 8 *ἦν* *ἔκρω*, vieren Υ 337.

(*μεικ-*, z. *o.ind.* *vinakti* hij scheidt, lat. *vices* beurten naast *μειγ-* in gr. *ὀ(φ)ίγνημι* z.d., *ndl.* *wijken*).

***εἰκό** z. *εἰκόν*.

εἰκόν, naast vormen als v. *subst.* **εἰκό* bij HDT., vermoedelijk door invloed der *comparatie*, *gen.* *εἰκοῦς* EUR. Hel. 77, *acc.* *εἰκό* AESCH. Sept. 559, *εἰκοῦς* PL. AR. Nub. 559, *όνος, ἦ*, — „*gelijkenis*“:

1 afbeelding HDT. 1, 31, PL. Soph. 264 c; signalement PAP. — 2 beeld op de munt N. T. Mt. 22, 20. — 3 schilderij PLUT. — 4 *plastisch* beeld PL. Phaedr. 235 d. — 5 *evenbeeld*, *Christus* *ἐ. του θεοῦ* N. T. 1 Cor. 11, 7. — 6 voorstelling, beeld PL. Tim. 92 b. — 7 vergelijking, beeld(spraak) PL. Gorg. 493 d, Symp. 214 a. — 8 *adv.* *εἰκόνα*, bij wijze van PL. Crat. 400 c.

(W. *φεικ-*, z. *ἔοικα*).

εἰκώς, z. ἔοικα.

εἰλαδόν, bij scharen HDT. 1, 172.

εἰλαπιν-άζω, smullen β 57, PIND. P. 10, 40.

εἰλαπινας-τής, ὁ, dischgenoot P 577.

εἰλαπίνη, ἦ, feestmaal α 226, EUR. Med. 193.

(*mel-* wenschen. *mel + p-* in *φέλομαι*, lat. *volup-tās*; **υλρ-ινά* > **ἐφλαπίνᾶ*, aeol. *ἐλλαπινά* GRAMM., *ion.* *εἰλ.*).

εἶλαρ, τό, muur, beschutting H 338.

(*eig.* waterkeering, dam < *φελ-φαρ*: II *εἰλ-* z. d. < *φελ-φέω*, *vgl.* HESYCH. *βήλημα* (β als *φ*): *φράγμα ἐν ποταμῷ*; *eig.* het opstuwen *vgl.* *ε. κήματος* s 25).

εἰλάρχης, ου, ὁ, escadrons-commandant POL., PLUT. Timol. 38.

εἰλάτ-ινος (ἐλάτη), voor dennenhout E 289.

εἰλέος, ὁ, v. l. voor ἔλ. hol THEOCR. 15, 9.

εἰλέω (φειλέω), z. εἰλ(ω).

εἰλη, ἡ, zonnewarmte AR. Vesp. 772, LUC., z. η 123.

(< ἔ-φειλά, HESYCH. ((γ = φ) γέλαν ἀνγήνη ἥλιος; W. uel naast (s)-αμειλ-, z. ἡέλιος).

εἰλη (z. ἔλη), ἡ, troep HDT. 1, 73; 202.

εἰλη-θερ-έω, in de zon (zich) verwarmen COM., LUC.

εἰλη-μα, τό, kronkel in de darm MED.

εἰλη-σις, ἡ, zonnebad: hitte PL. Rep. 380 e, ARISTOT.

εἰλιγμός, ὁ, z. ἐλιγμός, kronkeling, HDT. 2, 148.

εἰλικρινεῖα, -νία, ἡ, — 1 zuiverheid THEOPHR. — 2 reinheid v. zeden N. T. 1 Cor. 5, 8.

εἰλικρινέω, zuiveren ARISTOT.

εἰλικρινής, in het zonlicht gekeurd; scherp bekeken > waar geen vlek op gevonden is: —

1 zuiver rein PL. Symp. 211 e, καὶ καθαρόν. —

2 zonneklaar duidelijk XEN. Mem. 2, 2, 3. —

3 overdr. zuiver, rein, δίανοια PL. Phaed. 66 a, EPICUR. 143 Us. — 4 ethisch N. T. Phil. 1, 10.

(εἰλι- locat. bij ἐφειλ-, vgl. εἰλη. Vgl. HESYCH. ἐλά-θερός· ἥλιο-θαλπές naast ἐλαι-θερὸς ὕδωρ).

εἰλι-πους, ὄδος, met in het midden „samengedrongen” achterpooten (= X-beenen bij de menschen), wat koeien meer hebben dan paarden, Z 424, HES. Th. 983, EMPED. 60 D., THEOCR. 25, 131.

(< ntr. φειλος: II εἰλ(ω). Naast ntr. op -os in composita -i vormen, z. κῆρι-ἀντιρα).

εἰλισσω, dicht en ion., = ἐλίσσω.

εἰλι-τενής, een plant, cynodon dactylon, met voortkruipende sterke wortel THEOCR. 13, 42.

(vgl. σχοινο-τενής en z. εἰλίπους ± kronkelspannend).

εἰλλω, z. εἰλω.

εἰλό-πέδον (z. εἰλη), τό, zonnige plaats, droogplaats η 123.

εἰλῦ-μα, τό, omhulsel ζ 179, ANACR. 54, 4 ALD.

εἰλύος, ὁ, schuilhoek XEN. Cyn. 5, 16, AP., RH., NIC.: = εἰλυθμός, ὁ, NIC. Th. 283.

εἰλυφάζω (z. volg.), voortwentelen, φλόγα Υ 492; intr. HES. Sc. 275.

εἰλυφάω (z. volg.), = voorg., tr. A 156.

εἰλω (z. volg.), f. ὕσω, aor. p. ἐλύσθη THEOCR., —

1 wentelen; pass. voortkruipen SOPH. Ph. 291, THEOCR. 25, 246 (?) zich krommen. — 2 inwikke-

len: bedekken Φ 319, AP. RH., NIC.

I. EILA(Ω), wentelen, rollen: — 1 draaien; pass. refl. zich draaiend bewegen HDT. 2, 76; AR. Nub. 761, PL. Crat. 409 a, Tim. 40 b. — 2 wikkelen, strengelen THEOCR. 1, 31, MOSCH. 4, 104, z. HDT. 8, 12.

(εἰλ-έω < φειλ-, att. ἔλλω < φειλ-, εἰλω < (φ)ἔλνω, msch. att. εἰλλω (AR. Nub. 761, Ran. 1066) < ἔ-φειλω. W. uel+u- in o.ind. vηρότι hij wikkelt in, bedekt, beschermt (= φειλ-νν), arm. gelum ik draai, lat. volvo, got. walujan wentelen; vgl. uel- in o.ind. valati hij wendt zich, d. welle, o.b. valiti rollen, wentelen. In εἰλῦμα, εἰλυφάω mogelijk ἔ-φειλ-). Voor φ z. HESYCH. (γ = φ) γέλουτρον· ἐλυτρον), perf. εἰλῦμαι [< φέφλυμαι].

II. EIA(Ω), aor. ἔλω, perf. p. ἔελμαι, aor. p. ἐέλην; ἐέλειον Σ 447 is een kruising van φέλλω

× εἰλέω; — dringen: — 1 opdringen A 409, λ 573; pass. Φ 8. — 2 samendringen χ 460; in-

zamelen PIND. O. 10, 43. — 3 pass. in elkaar duiken II 403; ook v. dier, dat ineen duikt vóór den

sprong Υ 168. — 4 opsluiten A 413, μ 210. —

5 tegenhouden, νῆα κεραυφῶν· ἔλασας ἐκάασσε ε 132 (misschien I εἰλ. draaien, „deed het schip tollen”)

PIND. P. 4, 233.

(ursch. met I oorspr. identisch εἰλω < φειλ-φ-ω, εἰλέω < φειλ-έω, εἰλλω < ἔ-φειλ-ιω. Msch. φέλλω < φειλῶ Ψ 122. Vgl. εἰλαρ, οἴλαμος s.v. Elders lit. valiti samendringen, opstapelen, russ. valomiti in menigte, pod-vali kelder. Z. gr. (φ)ἄλις).

εἰλωος, ὠτος, ὁ, heloot, lijfeigene, in Sparta HDT. 6, 81, ATT.: THUC. 1, 101, 22.

(< ἔ-φειλω-τ: φάλω- in ἐλίσομαι).

εἰλωτ-εία, ἡ, lijfeigenschap PL. Leg. 776 e.

εἰλωτ-εῶω, heloot zijn ISOCR. 4, 131.

εἰλωτ-ίζω, tot heloot maken COM.

εἰλωτ-ικός, adi. bij εἰλωος, PLUT.

εἶμα — 1 kledingstuk Σ 538, ζ 214, PIND. P. 4, 232, HDT. 1, 155, AESCH. Ag. 1383. — 2 kleed, tijp Aesch. Ag. 921.

(φείμα, z. φείμαι: ἐννῦμι).

εἶμαρμένη, ἡ, het „toegedeelde” (sc. μοῖρα) lot: noodlot, fatum, v.-SOCR., PL. Phaed. 115 a, Gorg. 512 e, DEM.

εἶμαρται, z. μείρομαι.

EIMI(I) aol. ἐμί, dor. ἡμί. Vormen. Regelm. in klass. Gr.: impf. ἦ, fut. ἔσομαι (ἔσται), [ἐγένουμην],

Homer. ἔσσι, εἴμεν, ἔσαι; conj. ἔω, imp. naast ἔσθι med. ἔσσο, part. ἐ(σ)ών, impf. ἦα (ἔα, ἔον) ἦσθα (ἐἦσθα), ἦεν (ἔεν, jonger ἦν (ἐἦν)), fut. ἔσομαι, Dial.: locr. impf. 3 S. ἦς, heracl.

part. pl. ἔντες (vgl. lat. -sens) dor. fem. ἔασσα (< es-nt-ia), Gebruik: I. Zgn. verbum substantivum: — 1 er zijn, aanwezig zijn A 70, αἰέν ἐόντες A 290. — 2 bestaan, leven Z 131. — 3 ergens zijn: zich bevinden II 515. — 4 met gen. v. punt v. uitgang: a levend: afstammen van Φ 109; b niet levend: zijn, gemaakt zijn van een bep. stof

A 24 (overgang a > b αἰματος ἀγαθοῦ δ 611). — 5 gebeuren H 34. — 6 praegn. > het is mogelijk, geoorloofd Ψ 157, ook met A. c. I. reeds bij HOM. τ 591. — 7 ἔστι μοι, ik heb = est mihi K 170, alg. — II. Zgn. copula, in verbinding met een praedicaat, zoowel substantief als adjectief (adverbium). — Sinds HOM. alg. tot N. T. in beide betekenissen.

Spec.: 1 εἶναι vaak pleonastisch (aanwankelend in uitdrukkingen als: „om kort te gaan”) ἐκὼν εἶναι HDT. 7, 221; τὸ ὄν εἶναι. — 2 vormen van εἶμι met part. act. verbonden: τετληότες εἴμεν E 873, HDT. vaak met part. aor. act. 2, 8; 3, 27. — part. ὄν: 3 τὸ ἔόν of ὄν, het zijnde, de realiteit, gew. het werkelijk zijnde, d. w. z. wat als ondergrond der verschijnselen onveranderlijk is v.-SOCR.: PARM. 4, 7 D., PL. Phaed. 65 c, Phaedr. 247 d. — 4 τὰ ὄντα, aardse goederen, bona PL. Gorg. 511 a, Vaak τῶ ὄντι, in werkelijkheid PL. Prot. 328 d. eid.

(< *ἔσ-μῑ, W. es-, vgl. o.ind. ásmi ik ben, ásti hij is (= ἔσται), arm. em ik ben, alb. jam, o.ier. am, got. im, lit. esmi, o.b. jesmī).

EIMI(I) Vormen: klass. coni. ἔω, opt. ἔοιμι, imp. ἔθι, impf. ἦα, inf. ἔναι, part. ἔων. Hom. ἔσθα 2 sing., inf. ἔμεναι. Over f. εἶσομαι Φ 335, o 213 (compos. o 504, aor. εἰσάμην M 118 eid.) z. s.v. Gebruik: — 1 gaan of komen, vgl. οἰκადε: ἔσσον A 179: A 335, alg. PIND., HDT., ATT. (niet meer PAP., N. T.: als fut. door ἐλεύσομαι vervangen).

— 2 vaak (zoals nld. ik ga morgen) > fut. ik zal gaan, reeds in sporen bij HOM., regelm. ATT., vgl.

AESCH. Pr. 325. — 3 *verzw.*: in διά φιλίας ἔναι τινι *e. dgl.*, met iemand in vriendschap leven, *z. διά* 16. — 4 vliegen, *v. vogels* B 87. — 5 varen β 332. — 6 *v. levenlooze dingen* Γ 61, πέλεκυς *alg.* — *Spec.* 7 vaak met part. fut. verbonden, P 147, HDT. 1, 85, om het doel aan te geven.

(W. *ei-* in *o.ind.* ἔτι hij gaat, *lat. eo, ire* (< *ei+s-i locat), *got. iddja ik ging, lit. eimi ik ga, sl. iti gaan*).

είν, *z. έν.*

είνά-(F)ετες, *adv.*, negen jaar lang Σ 400.

είνάκις, *adv.*, negenmaal ξ 230.

είνακόσιοι, *ion.*, 900 HDT. 2, 13.

είν-άλιος, in de zee δ 443, ο 479, PIND. P. 4, 204, EMPED. 72 D. SOPH. Ant. 346, THEOCR. 21, 39.

(< *έν-ααλ*, *z. έλς en vgl. lat. insula*).

είνά-νυχες, een tijd van negen nachten I 470.

(*vgl. νόχυος; ntr. v. εἰνανύχης, vgl. εἰνά-στες en lat. biduum*).

είνάς, άδος, ή, negental HES. O. 810.

είνάτερες, αι, schoonzuster = vrouw van den broeder van den eigen man Z 378, EPIGR.

(naast *ένάτηρ; τηρ* van andere verwantschapsnamen afkomstig; *ε.* < *jenot = jūt-* in *o.ind. yāta*, schoonzuster, *phryg. iavatepa, lat. janitricēs, lett. jentere, sl. jetry*).

είνατος, = *ένατος*, B 295.

είνεκα en εἶνεκεν, *z. ένεκα*.

είνι, *ep.* = *έν*, HOM.

είν-όδιος, op den weg zich bevindend II 260, EUR. Ion 1048 THEOCR. 25, 4, ARAT. Phaen. 131 μάχαίρα, AESCH. Pr. 478 *έν*.

(< *έν-οοδ*, *vgl. εἰνάλιος*).

είνοσι-φυλλος (*z. ένοσί-χθων*), zijn blaren schuddend B 632, λ 316.

είνούμι, *z. έννούμι*.

είος, = *έως*, HOM. *z. ήος*.

είπ-πε, — 1 indien tenminste Ω 667, HDT. 8, 60, ATT. *bijv.* PL. Prof. 319 a, PHAED. 61 b. — 2 indien . . . , dan tenminste zeker SOPH. O. R. 1118, PL. PHAED. 59 a. *Soms = lat. siquidem*, indien nu eenmaal inderdaad > daar nu eenmaal. — 3 indien ook al, zelfs indien; ofschoon α 167, O 117, υ 49.

είπον, ALCAE. FEIPIH. SAPPHO 149, 1 en 4 ALD: τ'είπη, HEROND. 3, 26 *είπα, cret. Φεπαί*. — 1 ik zéide, sprak, *sinds I 26 alg. tot N. T.* — 2 noemen, zijn naam uitspreken α 302. — 3 opnoemen ω 337. — 4 > bevelen ο 76. — 5 aanspreken M 210.

(*: Φεπ- in Φέπος z. d.; aor. met redupl. < ε-φε-φπ-ον zoals έπσφρον, volkomen = o.ind. aor. ábōcam < *a-va-vcam = *avaucam. Dissimilatie tegen de labiale φ en π liet si, niet εν ontstaan*).

είραφ/ιώτης (: *είρος wool? vgl. κρότ-αφος*), ου, ό, *bijnaam van Bacchus* HYMN. 33, 2; 20.

είραθειν, *aor.*, *z. είρωω*, SOPH. El. 1271, EUR. Ph. 1175.

είργ-μός, ό, gevangenis PL. PHAED. 82 e, DEM.; -φύλαξ, ό, cipier XEN. Hell. 5, 4, 8.

είργνύμι, = *volg.*, ANDOC. 4, 27.

είρω. Dial.: *cypr. κατ-εφοργον* zij sloten in. HOM. *spec.* *ε(φ)εργνυ* α 238, *ε(φ)εργαθεν* E 147. *Bet. weren*, gescheiden houden: — 1 van buiten: ο psluiten, omsluiten ξ 73, HDT. 3, 136, AR. Ach. 330, PL. SOPH. 220 b. — 2 uit-, buitensluiten, scheiden N 706. — 3 afweren, ver houden Ψ 72, μ 219, PARM. 6, 3 D., AESCH. Pers. 89, PL. PHAEDR. 239 b, XEN. An. 6, 4, 16. *Pass.-refl.* zich onthouden PL. SOPH. 252 c. — 4 *techn.* op-, aaneensluiten E 89; drukken, dringen II 395.

(*εργω* HOM. *ion.* < *φεργ-*; *έεργω*, *att. είρωω*)

MULLER, *Grieksch Woordenboek.*

< *έφεργω*. *Vgl. o.ind. vrajá-m.* ingesloten ruimte: park, gevangenis, *lat. urgeo, o.ier. fraig muur, got. wrikan, διώκειν*, zich wreken op, *lit. vargas* nood; W. *kereg-*).

είρερος, ό, slavernij θ 529.

(< *σερφ-ερο-: *lat. servus? z. II είρω? Vgl. έλεύθ-ερος*).

είρεσία, — 1 het roeien κ 78, HDT. 1, 203, THUC. 7, 14, 17, SOPH. Ai. 249. — 2 roeigezang PLUT., LUC.

— 3 roeiende beweging, πτερών LUC. — 4 op en neergaan EUR. Tr. 570.

(*v. έρε-της* roeier, *ei-metrisch*).

είρεσιώνη (είρος), ή, een met wol omwonden olijf- of lauriertak (*vgl. onze Palmraasch*) op de Πυκνέψια en Θαργήλια rondgedragen AR. Vesp. 399; *als lied* HOM. Epigr. XV met dezen titel (en denzelfden inhoud als onze liedjes op St. Maarten, St. Martinus).

είρη of είρά, ή, vergaderplaats Σ 531, HES. Th. 804 *είρών ές*.

(*indien είρά, < φερ-ιά, indien είρη, < φερφ-ά z. I είρω en είρήν*).

είρηκα, -ημαι, *z. είρω en (F)EP*.

είρήν, ένος, ό, bij de Lacedaemoniërs een jonge man na zijn twintigste jaar PLUT.; *vgl. ίρήν*.

(*bij voorg. en είρη? als stemgerechtigd burger? Afleiding onduidelijk*).

είρηναίος, *adv.* ως, — 1 vreedzaam: rustig HDT. in 68. — 2 vredelievend THUC. 1, 29, 33. — 3 2, vredestijd HDT. 6, 57.

είρη-εύω, — 1 in vrede leven PL., Theaet. 180 a, N. T. 2 Cor. 13, 11, n. t. — 2 tot rust brengen: *pacare* POL.

είρήνη, ή, — 1 vrede B 797, PIND. P. 9, 23, HERACL. 67 D., HDT. 1, 87, AESCH. Pers. 769, THUC. 1, 124, 2, PL. Symp. 195 c, N. T. Mt. 10, 34.

— 2 *overdr.* rust, vredeigheid PL. Rep. 329 c, Symp. 189 b.

(*in een nieuwe lacon. INSCR. I. G. VI, 1509 φειράνα < *φερφ-άνα, met gebroken reduplic; bij W. φερ- z. I είρω. Vgl. o.russ. vervě* gemeenschap en *είρη < φερφα? Dat in ouden tijd de landsvrede met de plechtige bijeenkomst, vergadering v. d. stam samenviel, is bekend. Vgl. russ. mir* gemeenschap en vrede).

είρη-ικός, *adv.* ως, vreedzaam PL., XEN. Oec. 1, 17, N. T. Jac. 3, 17.

είρηνο-δίκαί, ών, οι, de Fetales D. H.

είρηνο-ποιός, ό, — 1 vreedsonderhandelaar XEN. Hell. 6, 3, 4. — 2 de Rom. Fetalis PLUT. — 3 = *είρηνικός*, N. T. Mt. 5, 9; *ποιέω*, N. T. Col. 1, 20.

είρηνο-φύλαξ, ακος, ό, — 1 vredebewaarder XEN. Vect. 5, 1, AESCHIN. 3, 159. — 2 de Rom. fetalis PLUT. Num. 12.

είρίνεος, 2, *ion.*, wollen HDT. 1, 195, PYTHAGOR. 4, 1 D.

είριον, τό, *ion.*, wol M 434, HDT. 3, 47, THEOCR. 5, 50.

είρκτή (είργω) *ion.* έρκτή, ή, gevangenis THUC. 1, 131, 20, EUR. Ba. 497, PL., XEN.

είρμός, ό, verbinding, reeks CIC., ARISTOT., Περὶ Ἰψφους 22, 1, PLUT.

είρο-κόμος (κομέω), wol bewerkend Γ 387.

είρομαι, (έρέω) *vgl. att. f. έρήσομαι, aor. ήρόμην*. HOM. *είρήσομαι* vragen, τίνα A 553; τίνα, naar iemand Z 239.

είρο-πόκος (πέκω), wollig E 137, HES. O. 234, THEOCR. 8, 9.

είρος, (*z. έριον*), τό, wol δ 135.

είρώ, *z. έρύω*.

I. είρω, *f. έρέω, att. έρῶ, perf. είρηκα, είρημαι, aor. v. έρήθην, ion. είρέθην* HDT. 6, 15, *eld.*, — 1 zeggen κ 292, PL. Crat. 398 d. — 2 berichten A 419.

(*< φερ-ιω; W. yer+ē, zoo in perf. φερονκα (niet > *εϋρονκα, vgl. s.v. εἶρον, maar) > εἶρηκα; W. yer- vgl. behalve φείρω lat. verbum, got. waird, ndl. woord, o.b. rota eed. Zie o.ind. vratā- n. bevel, wet, = lea: léyow.*)

II. είρω, perf. ξερμαι, —1 aaneenrijgen σ 296; aan elkaar vlechten PIND. N. 7, 77. — **2** in een lijst redigeeren PAP.

(*< σερ-ιω; W. ser- aaneenrijgen, verbinden, o.ind. sarat- draad, lat. sero, series rij, o.i.e.r. srerh rij, o.n. sörue halsketting, lit. séris draad.*)

είρων, ωνος, δ, zich voor den domme houdend > vol veinzerij, bedriegelijk COM., ARISTOT.

(*< φερφ-ων of φερφ-ων, v. I είρω, εἰρήνη; είρ. = die, zegt (maar niet meent), praegn., zooals μέλλω > talmen. Zoo v. W. yer- russ. vratī opsnijden.*)

είρων-εια, ή, — **1** geveinsde onwetendheid PL. Rep. 337 a, THEOPHR., PLUT. (> ironie). — **2** voorwendsel DEM. 4, 7.

είρων-εἶσομαι, onwetendheid, onmacht veinzen PL. Gorg. 489 e, Ap. 37 e.

είρων-ικός, adv. ὤς, zich als dom aanstellend PL. Soph. 208 a.

είρωτάς, ion. = έρωτάς, ε 97, HDT. 7, 151.

ΕΙΣ (proclit.) — Adverbium (> praepositie) van richting, dus met acc., „naar in iets, naar binnen”. Klankwettig: εις slechts vóór vocalen (zoo ook bij Hom.), ές vóór consonanten. Later: bij HOM. ές vóór consonanten (en ook vocalen), bij PIND. meestal (ieg. 11 x εις, 8 x εν c. acc.), HDT. steeds, THUC. steeds. **I. Adv. Gew. in nauw verband met later volgend ww., A 309. — II. Praep. c. acc. v. plaats naar binnen iets, naar plaatselijk A 336 alg. tot N. T. — **2 v. tijd tot aan, ές ήλιον καταδύντα** A 601. — **3 v. tijd tot aan een (eind)-punt, εις ένικατόν (z. d.) Φ 444 > voor, gedurende een tijd. — 4 overdr. v. doel tot, voor, εις πόλεμον E 737, alg. bij Ltr.; N. T. eenvoudig praedicaatief εινοι εις πατέρα, (tot) een vader 2 Cor. 6, 18. — 5 bij telwoorden: tot aan, εις εκατόν tegen de 100 = omstreeks, om en bij XEN. An. 4, 8, 15. — 6 ook distributief eig. een groter geheel in (tientallen) indeelend, > bij. . . tegelijk, ές δεκάδας B 216, alg. — 7 (den blik, den wil richtend op) = met betrekking tot, ten opzichte van (vgl. K 239, πρώτος εις εύφυλιαν AESCH. Pers. 336, εις τά πολεμικά καταφρονεσθαι XEN. Hell. 7, 4, 30. Spec. ές τὸ πᾶν, in alle opzichten; ές δ met het oog waarop, naar aanleiding waarvan HDT. 2, 116. Adverbiaal bijv. εις τὸ βαρβαρικόν op barbaarsche wijze, als barbaren LUC. D. Mort. 27, 3, vgl. Pisc. 12. — 8 εις-αὐθις later nog eens; εις-αεὶ voor altijd.****

(*< ενς, d. v. z. εν + s, s naar de tegenstelling έξ: εν, vgl. lat. ab: abs enz. Voor cons. ενς > εν, voor voc. > εις (ει = ε) of ενς gebleven (cret., argiv.). In Cret. nog volgens de oorspr. verdeling εν en ενς naast elkaar.*)

εις, μιᾶ, έν, dor. ής, cret. ενς; gen. ένός, μιᾶς, ένός, — 1 één B 204, alg. — **2** één en dezelfde Γ 238 alg.: εις of καθ' έν, in één(s), samen. — **3** door bijvoeging v. e. negatie of van een ander woord nadert het > τις, een, iemand, οὐδὲ εις = οὐ τις, οὐδεις niemand, εις τις de een of ander SOPH. O. R. 118.

(*< σεμ-ς, fem. σεμ-ια; σεμ-, vgl. lat. semel, simplex. got. simlē één keer. Ig. sm-in o.ind. sa-, gr. á-, á-, vgl. άπαξ; sm- bijv. arm. mi één.*)

είσα-αγγελεύς, ή, hij, die aandient, a. h. Perzische hof HDT. 3, 84 (έσ-), PLUT., PAP.

είσαγγελια, ή, — **1** aankondiging POL. — **2** te

Athene een staatsrechtelijke aanklacht, naast γραφή LYS. 16, 12, PL. Rep. 565 c, DEM. 18, 249, HYPER.

είσαγγέλλω, — 1 aandienen HDT. 3, 118, PL. Prot. 314 e, EUR. — **2** melden THUC. 1, 116, 9. — **3** staatsrechtelijk aanklagen LYS. 10, 1, THUC. 1, 131, 13, PL., DEM., and., PAP.

είσαγγελλίσις, ή, aankondiging PL. Def. 414 c.

είσαγγελλτικός, de aanklacht betreffend DEM. 24, 63, HYPER.

είσαγεῖρω, — 1 ergens (heen) verzamelen, in tmesi A 142. — **2** pass. refl. zich verzamelen ξ 248. — **3** (= lat. se colligere) tot bezinning komen O 240.

είσα-άγω, — 1 binnenvoeren, -leiden Z 252, alg. tot N. T. — **2** spec. (de vrouw) in de woning van den man HDT. act. 5, 40, med. 5, 39. — **3** introducereen, vaak med.; met έκατόν, zich voordoen HDT. 3, 70, and. — **4** invoeren, v. waren, gebruiken e. dgl. HDT. 2, 49. — **5** (= lat. inducere) ten tooneele brengen, opvoeren PL. Ap. 35 b. — **6** spec. een rechtszaak, een beschuldigde voor de rechters brengen AESCH. Eum. 580; wegens iets, τινος PL. Ap. 26 a, DEM., PAP.

είσα-αγωγεύς, δ, — 1 inleider PL. Leg. 765 a. — **2** voorzitter v. d. rechtbank, die rechtsingang verleent DEM., PL. Leg. 765 af PAP.

είσα-αγωγή, ή, — **1** invoer PL. Leg. 847 d. — **2** het aanbrengen van een aanklacht bij het gerecht PL. Leg. 871 c. — **3** inleiding PLUT.

είσα-αγωγήμος, 2, — 1 wat ingevoerd mag worden ARISTOT. — **2** ingevoerd, vreemd PL. Leg. 847 c, EUR., ARISTOT. — **3** van een proces: dat voor het gerecht gebracht kan worden LYS. 23, 5, DIN.

είσα-αθρέω, ontwaren Γ 450, THEOCR. 25, 215.

είσα-αίρω, binnendragen AR. Ran. 518.

είσα-ακοντίζω, — 1 speer werpen naar HDT. 1, 43, THUC. 2, 79, 29, ATT. — **2** overdr. werpen EUR. Hel. 1588.

είσα-ακούω, — 1 luisteren naar © 97, THUC. 4, 34, 14, SOPH. Ai. 789. — **2** gehoorzamen, τιμι HDT. 1, 214, THUC. 5, 22, 22, N. T. 1 Cor. 14, 21. — **3** verhooren N. T. Mt. 6, 7.

είσα-αλείρω, insmeren HIPPOCR.

είσα-άλλομαι, binnenspringen M 466, PIND. O. 8, 38, HDT. 2, 66, SOPH. Ant. 1346, XEN.

είσα-αμείβω, ingaan AESCH. Sept. 558.

είσα-αναβαίνω, bestijgen Z 74, SOPH. O. R. 876, TIMOTH. Pers. fr. 8.

είσα-αναγκάζω, tot iets dwingen AESCH. Pr. 290, PL. Tim. 49 a.

είσα-ανάγω, wegvoeren naar θ 529.

είσα-άνειμι, lang iets opstijgen H 423, HES.

είσα-ανυράω, slechts aor. opzien, naar II 232, Ω 307.

είσα-άντα, ε 217, elders έσ-, adv., in het gezicht P 334.

είσα-άντιν, tegenover BACCH. 5, 110.

είσα-άπαξ, adv., éénmaal HDT. 6, 125, AESCH. Pr. 750, PL.

είσα-αράσσω, op iets terugwerpen HDT. 4, 128; 5, 116.

είσα-αράττω, binnensleepen LYS. 1, 27.

είσα-αρτίζω, inpassen HIPPOCR.

είσα-αρούμαι, inscheppen HIPPOCR.

είσα-άττω, binnenstormen AESCH. Ag. 1181 AR. Nub. 543.

είσα-αὐθις, adv., — 1 in 't vervolg PL. Prot. 357 b. — **2** een andere keer eens, straks PL. Prot. 347 b.

είσα-αύριον, morgen AR. Eq. 661.

είσα-αὐτίκα, = αὐτίκα, AR. Pax 367.

είσα-αὐτίς, ion., dor. = εις αὐθις.

είσα-αράσσω, in iets voelen HIPPOCR.

είσαφ'ήμι, binnenlaten XEN. Cyr. 4, 5, 14.
είσαφ'ικάνω, = *volg.*, χ 99, HES. Sc. 45, THEOCR. 22, 29.
είσαφ'ικνέομαι, naar, in of bij iemand, iets, komen μ 40, 84; ν 404, naar iemand gaan HDT. 1, 1, PL. Men. 92 b.
είσαβαίνω, — 1 ingaan K 573. — 2 *spec.* scheep gaan ι 103, HDT. 3, 41, THUC. 1, 143, 15. — 3 *overdr.* iemand aangrijpen, οἶκτος τινα SOPH. Tr. 298. — 4 *causat. m. aor.* ἔβησα: doen binnegaan A 310, imesis EUR. Ba. 466.
είσβάλλω, — 1 in iets werpen AESCH. Pr. 1075, THUC. 2, 48, 6; aan boord brengen, *med.* HDT. 6, 95. — 2 snel brengen (*oorspr. v. h.* geworpen projectiel) v. troepen HDT. 1, 17, THUC. 5, 71, 14. — 3 *vand. intr.* invallen, een inval doen HDT. 5, 76, THUC. 1, 109, 7. — 4 *intr.* uitstromen, uitmonden HDT. 1, 179. — 5 *verzw.*: *intr.* komen HDT. 6, 16.
είσβάσις, ἡ, — 1 het binnegaan EUR. Iph. T. 101. — 2 het bestijgen THUC. 7, 30, 21.
είσβάτος, toegankelijk THUC. 2, 41, 14.
είσβιάζομαι, indringen AR. Av. 32, DEM., PLUT.
είσβιβάζω, — 1 inschepen HDT. 6, 95, THUC., XEN. An. 5, 3, 1, ATT. — 2 (een wagen) doen bestijgen HDT. 1, 60.
είσβλέπω, het oog vestigen op, bekijken HDT. 7, 147; 8, 77, XEN. Cyn. 10, 12, EUR., THEOCR. 6, 35.
είσβολή, ἡ, — 1 in- of aanval HDT. 6, 92, EUR. — 2 toegang, pas HDT. 7, 172 *vgl.*, XEN. An. 1, 2, 21. — 3 monding, v. e. rivier HDT. 7, 182. — 4 aanvang, inleiding AR. Ran. 1104, EUR.
είσγράφομαι, — 1 *med.* zijn naam laten inschrijven, -opnemen THUC. 1, 31, 34. — 2 *med.* voor zich iets opschrijven SOPH. Tr. 1167.
είσδανεῖζω, op iets als onderpand geld leenen PL. Rep. 555 a.
είσδέρομαι, kijken naar τ 476, EUR. Andr. 615.
είσδέχομαι, — 1 toe-, binnenlaten HDT. 1, 144, MELISSUS 7D., THUC. 4, 111, 28, SOPH. O. R. 238. — 2 aannemen PL. Crat. 421 d, N. T. 2 Cor. 6, 17.
είσδίδωμι, iemds naam opgeven PAP.
είσδοχή, ἡ, ontvangst EUR. El. 396.
είσδρομή, ἡ, aanloop THUC. 2, 25, EUR.
είσδύω, *ep. en ion.* = *είσδύομαι*, z. d.
είσδύομαι, — 1 binnen gaan, -dringen, gaan naar Ψ 622, HDT. 2, 121, 2, XEN. An. 4, 5, 14. — 2 bevangen HDT. 6, 138. — 3 (in iets anders binnegaan), verhuizen HDT. 2, 123.
είσδύσις, ἡ, ingang PLUT.
είσγγίζω, elkaar naderen POL.
είσ-εμι (εἶμι), — 1 binnegaan, -komen σ 184, *alg. tot N. T.* Act. 3, 3. — 2 *overdr.* opkomen bij; v. *gedachte*, τινα HDT. 1, 86, τινα 3, 42. — 3 bevangen, v. *gemoedsaandoening* HDT. 3, 14. — *spec.* 4 (= „*invire*” *magistratum*) aanvaarden HDT. 6, 59, DEM.; ἔς σπονδάς, sluiten THUC. 5, 30, 15. — 5 optreden, THUC., DEM. — 6 als beschuldigde verschijnen PL. Ap. 17 c.
είσ-ελάσις, ἡ, het indringen PLUT. Artax. 7.
είσ-ελαύνω, — 1 in- of binnendrijven O 385, κ 83. — 2 binnenroeien ν 113. — 3 *intr.* binnerrijden XEN. An. 1, 2, 26.
είσ-έλκω, binnertrekken AR. Ach. 379, COM.
είσ-έπειτα, *adv.*, voor 't vervolg ATT.
είσ-επιδημέω, als vreemdeling ergens aankomen PL. Leg. 952 d.
είσ-εργυνῶμι, insluiten HDT. 2, 86.
είσ-εραπύζω, binnenkruipen PLUT.
είσ-έρρω, terecht komen AR. Eq. 4.

είσ-ερώω, naar binnen trekken μ 317.
είσ-έρχομαι, *zelfde bet. als εἰσ-εμι*: — 1 binnegaan ρ 275, EMPED. 100, 12 D. — 2 bevangen ο 407, storen B 321, HDT. 6, 125. — 3 bezielen P 157. — 4 optreden ATT. — 5 als beschuldigde verschijnen PL. Ap. 29 c. — 6 bij iemand opkomen, *gedachte* AESCH. Pr. 1002. — *Alg. tot N. T.* Mt. 23, 14.
είσ-έτι, *adv.*, nog altijd THEOCR. 27, 17, LUC.
είσ-έχω, *intr.* — 1 zich uitstrekken HDT. 2, 11. — 2 vallen in HDT. 1, 193, v. *rivieren*. — 3 uitloopen in, op, v. *vertrekken* HDT. 3, 78. — 4 naar binnen schijnen, v. d. *zon* HDT. 8, 137.
έιση, z. έισος.
είσ-ηγέομαι, — 1 invoeren HDT. 2, 49. — 2 voorstellen THUC. 3, 20, 35, PL. Symp. 176 e. — 3 voordragen, uiteenzetten PL. Symp. 189 d, > vertellen.
είσ-ήγημα, τό, voorstel AESCHIN., ISOCR.
είσ-ήγησις, ἡ, voorstel THUC. 5, 30, 36.
είσ-ηγητής, οὔ, ό, voorsteller THUC. 8, 48, 14.
είσ-ηθέω, inspuiten HDT. 2, 87.
είσ-ήκω, — 1 binnenkomen AR. Vesp. 606. — 2 bereiken AESCH. Ag. 1181.
είσ-θέω, binnenlopen AR. Av. 1169.
είσ-θρόσκω, naar binnen springen M 462, AESCH. Sept. 454.
είσ-ιδρώω, in iets bouwen HDT. 4, 62.
είσ-τεμαί, zich naar iets spoeden χ 470.
είσ-ίζομαι, zich in iets leggen N 285.
είσ-ιμι, — 1 binnenlaten HDT. 3, 158; *med.* bij zich . . . XEN. Hell. 1, 3, 19. — 2 *intr.* uitstromen HDT. 7, 109.
είσ-ιθμη (εἰς-εμι), ἡ, ingang ζ 264.
είσ-ικνέομαι, indringen HDT. 3, 108; 5, 81 (*wonden overdr.*) AESCH. Supp. 556.
είσ-ιτήριος, τὰ εἰς-α, offer bij den aanvang van een vergadering DEM. 19, 190.
είσ-κατ'οράω, aanschouwen ANACR. 1, 6.
είσ-καλέω, — 1 binnenroepen, -noodigen AR. Vesp. 937, XEN. Cyr. 8, 3, 1; *med.* bij zich . . . POL., N. T. Act. 10, 23. — 2 dagvaardden PAP.
είσ-καταβαίνω, in iets afdalen ω 222; *vgl.* *orakel bij* HDT. 5, 92, 5.
είσ-κατατίθημι, binnen iets plaatsen HES. Th. 890.
είσ-κειμαι, — 1 in iets gelegd zijn HDT. 2, 73. — 2 binnen liggen THUC. 6, 32, 8.
είσ-κέλλω, *intr.* in iets landen AR. Th. 887.
είσ-κηρύττω, door een heraut binnenroepen SOPH. El. 690, AR. Ach. 135.
είσ-κομιδή, ἡ, invoer THUC. 7, 4, 17.
είσ-κομίζω, — 1 naar binnen dragen, -leiden HES. O. 606, AESCH. Ag. 951, THUC. 5, 10, 27, SOPH. O. R. 1429; *med.* THUC. — 2 *pass. refl.* zich verplaatsen: binnegaan THUC. 2, 100, 22.
είσ-κρίσις, ἡ, het opnemen PLUT., PAP.
είσ-κρούω, instooten COM.
είσ-κτάομαι, zich verwerven EUR.
είσ-κυκλέω, *eig.* door het ἐκκύκλημα (z. d.) naar binnen rollen AR. Th. 265; *overdr.* Vesp. 1475.
είσ-κυλίνδω, inwikkelen AR. Th. 651.
είσχω, — 1 gelijk maken δ 247; *pass.* gelijken, gelijk zijn THEOCR. 25, 140. — 2 gelijk achten, -stellen, τινά τινα Π 41. — 3 vergelijken Γ 197. — 4 (z. 2) achten, vermoeden Φ 332, λ 363 [THEOCR. 25, 200.
 (< *γε-γικ-σχω* : *γέ-φοικ-α*).
είσ-κωμάζω, binnenstuiven LYCURG. 1355 LUC.
είσ-λεύσσω, aanzien SOPH. Ai. 260.
είσ-μαίομαι, *aor. (dor.)* -εμάξατο, — 1 aangrijpen,

v. *ontroering* P 564. — 2 van binnen woelen HIPPOCR., THEOCR. 17, 37.
εἰσ-μετρέω, inleveren PAP.
εἰσ-νέω, inzwellen THUC. 4, 26, 11.
εἰσ-νόω, inzien: bemerkten λ 601, 572.
εἰσ-οδος, ἡ, — 1 ingang: voorhof x 90, PIND. P. 6, 50, HDT. 1, 9, ATT., N. T. Hebr. 10, 19. — 2 toegang, recht van binnentreden PIND. P. 5, 116, HDT. 3, 118, XEN. Hell. 4, 4, 7, PL. Crit. 45 e τῆς δίκης (het vóórkomen van een zaak, vgl. *ndl.* „rechtsingang”), N. T. Hebr. 10, 19. — 3 inkomen, inkomsten POL.
εἰσ-οικειώω, tot vriend maken XEN. Hell. 5, 2, 25, PLUT.
εἰσ-οίκησις, ἡ, vestiging SOPH. Ph. 534.
εἰσ-οικίζω, — 1 ergens vestigen POL.; *pass.* zich ergens neerzetten HDT. 7, 171. — 2 *overdr.* binnensluipen, παρανομία PL. Rep. 424 d.
εἰσ-οικο-δομέω, in iets metselen THUC. 2, 75, 25.
εἰσ-οιχνέω, binnengaan ζ 157, AESCH. Pr. 122.
εἰσ-ό-κε(ν), dor. εἰσόκα, — 1 tot dat, met *coni.* Γ 409, EMPED. 26, 7 D. — 2 zoolang als, met *coni.* I 609.
εἰσομαι fut., aor. εἰσαίμην, er op losgaan Λ 358, O 415.
 (vgl. Λ 367, < *εἰσομαι*; bij (*φ*)*τεμαί*: o. ind. véti hij gaat er op los, *msch. lat. via* (< **ueiā*).
εἰσ-όπιν, adv., voor het vervolg AESCH. Supp. 617.
εἰσ-όπισω, = *voorg.*, HYMN. Ven. 104, SOPH. Ph. 1105.
εἰσ-οπτος, zichtbaar HDT. 2, 138.
εἰσ-οπτριζομαι, zich in den spiegel bekijken PLUT.
εἰσ-οπτρον, τό, spiegel PIND. N. 7, 14, PLUT.
εἰσ-οράω, ook *med.*, — 1 aankijken γ 246; in-kijken (*in licht*) Ξ 345. — 2 aanschouwen E 212. — 3 beschouwen H 52. — 4 bemerkten, ontwaren α 118. — 5 *praegn.* met eerbied aanzien: bewonderen, vereeren M 312, v 166. — 6 *overdr.* letten op, beschouwen, bestudeeren HDT. 4, 68, SOPH. El. 611.
εἰσ-ορμάομαι, naar binnen dringen SOPH. Tr. 929.
εἰσ-ορμίζομαι, in de haven binnenloopen XEN. Vect. 3, 1, PLUT.
ἔϊσος (ἔ*Ἰ*σος), slechts *fem.* ἔ*(F)*ισή, z. ἴσος, ἴσος: *ge-lijik, spec.*: — 1 evenwichtig, recht op het water lig-gend, v. een schip A 306; ook van het schild: πάντοσε ἔ., naar alle kanten in evenwicht: d.w.z. zonder bepaald zwaarteo verwichit daar één zijde Γ 347. — 2 gelijk, billijk verdeeld, δαίς (: δαίομαι) A 468. — 3 *overdr.* (= 1) wel geëquilibréerd, bezonken, φρένες, vgl. *mens aequus, animus a-us*, ξ 178.
εἰσ-οψις, ἡ, aanblik EUR. El. 1085.
εἰσ-παίω, binnenstormen SOPH. O. R. 1252.
εἰσ-πέμπω, naar binnen laten gaan THUC. 4, 16, 14, SOPH. O. R. 705 (er op afsturen), EUR., PL. Euthyd. 305 b.
εἰσ-περάω, oversteken HES. O. 655.
εἰσ-πετάννυμι, verspreiden ARISTOT.
εἰσ-πέτομαι, — 1 binnenvliegen Φ 494, AR. 1173. — 2 zich snel verspreiden HDT. 9, 100 (*aor.* ἐπτάμην).
εἰσ-πηδάω, binnenspringen XEN. An. 1, 5, 8, DEM., MEN. Sam. 219, N. T. Act. 16, 29.
εἰσ-πίπτω, — 1 invallen THUC. 3, 98, 25. — 2 *overdr.* in iets terecht komen, toevallig ergens in komen PL. Lys. 222 d, XEN. Cyn. 3, 5, EUR. Ion. 700. — 3 vijandelijk invallen HDT. 8, 56, THUC. 2, 25, 34, SOPH.
εἰσ-πιτνεῖν, = *voorg.*, EUR. Tr. 751.

εἰσ-(πί)φρημι, *f.* -φρήσω, AR. Vesp. 892, ANTIPH. 90 D., fut. *med.* -φρήσομαι DEM. 8, 15, (*dít oude ww.*, dat met φέρω verwant is door de Grieken als **πρήμι*: *παρήμι gevoeld*, z. AR. Vesp. 147, 156, 162, EUR. Alc. 1056, Ph. 264), toelaten; *med.* bij zich toelaten, z. εἰσ-φρέω.
εἰσ-πλέω, binnenvaren HDT. 6, 33, THUC. 1, 24, 14, SOPH. O. R. 423, XEN.
εἰσ-πλοῦς, ὁ, invaart HDT. 6, 33, THUC., PL.
εἰσ-πνέω, — 1 inademen ARISTOT. — 2 aanwaaien AR. Ran. 314.
εἰσ-πνηλος, en εἰσπνήλας, CALL., ὁ, (*laconisch*), de vriend van een knaap, THEOCR. 12, 13; vgl. Ἰσπνυλος.
εἰσ-πνοή, ἡ, inademing PLUT.
εἰσ-πνοος, 2, inademend HIPPOCR.
εἰσ-ποιέω, — 1 iemd werven, zich laten opgeven DEM. 20, 19, PLUT. — 2 een kind „invoegen”, adopteeren, in een ander geslacht PL. Leg. 878 a, DEM., PLUT. ook *med.*, ook v. d. *rechters*: een adoptie bekrachtigen ORAT.
εἰσ-ποίησις, ἡ, adoptie ISAE. 7, 20, PLUT.
εἰσ-ποίητος, geadoptéerd ISAE. 3, 46, DEM.
εἰσ-πορεύω, binnenvoeren EUR. El. 1285; *pass. refl.* binnenukken XEN. Cyr. 2, 3, 21; opgaan naar, binnenvoeren N. T. Mc. 1, 21; *overdr.* Mc. 4, 19.
εἰσ-πράξις, ἡ, invordering THUC. 5, 53, 15.
εἰσ-πράσσω, att. -ττω, — 1 invorderen PL. Leg. 949 d, ISOCR. 5, 146, DEM., PAP. — 2 *med.* voor zich ... EUR. Iph. T. 559.
εἰσ-ρέω, instroomen, indringen EUR. Iph. T. 260, PL. Phaed. 112 c, Phaedr. 262 b.
εἰσ-ροῦς, ὁ, en -ροή, ἡ, het instroomen ARISTOT., Ltr.
εἰσ-τελέω, in een klasse opnemen, daarbij tellen PL. Polit. 290 e.
εἰσ-τίθημι, in-, op iets leggen HDT. 1, 164; 9, 25, ook *med.*; THUC. 4, 100, 11, XEN., EUR.
εἰσ-τόξέω, schieten op HDT. 9, 49.
εἰσ-τρέπω, naar binnen keeren ARISTOT.
εἰσ-τρέχω, binnenstormen THUC. 4, 67, 23, THEOCR. 13, 23, LYCOPHR., N. T. Act. 12, 14.
εἰσ-φρέω, — 1 in-, binnenvoeren η 6, EUR. Ba. 367, XEN., N. T. Luc. 5, 19; *overdr.* εἰς ἀκοάς Act. 17, 20. — 2 *pass.* in iets geraken THUC. 3, 98, 31. — 3 invoeren, gebruiken e. *dgl.* HDT. 2, 23, EUR. Ba. 650, PL. Leg. 797 b. — 4 *spec.*: geld bijdragen, *vrijwillig of als belasting* PL. Symp. 117 c, XEN., DEM. — 5 een meening, plan voordragen, voorstellen HDT. 3, 80, THUC. 5, 38, 10, XEN., DEM. — 6 ἀγγελίας, brengen, geven HDT. 3, 77; rapporteeren PL. Leg. 772 c. — 7 *med.* in zich meeslepen, ποταμὸς πεικῶς Λ 495.
εἰσ-φθείρω, *pass.* tot zijn ongeluk ergens in komen MEN. Perik. 276, snel naar binnen zich wegpakken Sam. 229.
εἰσ-φλάσις, ἡ, kneuzing HIPPOCR.
εἰσ-φλάω, inwendig kneuzen HIPPOCR.; (z. σ 96).
εἰσ-φοιτάω, dikwijls bezoeken AR. Eq. 1033, EUR. Andr. 945.
εἰσ-φορά, ἡ, — 1 het inbrengen: oogsten XEN. Oec. 7, 40. — 2 bijdrage PL., XEN. Hell. 6, 2, PAP. — 3 belasting THUC. 3, 19, 21, LYS. 7, 31.
εἰσ-φορέω, dragen naar ζ 91, τ 32, HDT. 3, 11, THUC., XEN. An. 4, 6, 1.
εἰσ-φρέω, z. εἰσ-πίφρημι EUR. Tr. 652 (?)
εἰσ-χειρίζω, toevertrouwen SOPH. O. R. 384.
εἰσ-χέω, ingieten EUR. Cycl. 389; *pass.* instroomen M 470, HDT. 9, 70.

είσω, ἔσω, adv.; — **1** naar binnen, als *adv. naast een acc. in het zinsverband*: τινος slechts η 435, ϑ 290, HDT., ATT. — **2** binnen, τινος HYMN. Merc. 6, HDT. 7, 208, AESCH. Ag. 1052 (ἔσω φρονῶν bij zijn verstand Ch. 921), THUC., SOPH., XEN. An. 1, 2, 21; 3, 3, 7, PL. Phaedr. 247 e, Rep. 407 d.

είσω-θεν, HIPPOCR., en **ἔσωθεν**, van binnen uit HDT. 8, 37, TR.: AESCH. Pers. 11.

είσω-ωπος, in het gezicht O 653.

εἶτα, ion. εἶταν tot N. T., *adv.*, — **1** daarop, hierna, vervolgens, slechts TR., THUC. 1, 35, 17, PL. Prot. 311 a, tot N. T. Mc. 4, 17. — **2** in vragen van verwondering of verontwaardiging; nu .! wat zou dat? AR. Nub. 259, PL. Prot. 309 a: εἶτα τί τοῦτο; (z. εἰ+τα, τε, vgl. lesb. πότα: ion. πότε).

εἴτε, εἴτε . . . εἴτε, hetzij . . . hetzij, hetzij . . . of, of . . . of (*sive . . . sive*), sinds M 239, alg. tot N. T. Rom. 12, 6. — in dubbele afhank. vraag γ 90, THUC. 3, 111, 10; ε. alleen in tweede lid is zeldzaam SOPH. Tr. 236.

είωθα, gewoon zijn Θ 408, HDT. 3, 15 (ἔωθ.), THUC. 1, 132, 16, SOPH. Ph. 939, PL. Ap. 17 c. (< σε-σφωθ-α, perf.: W. σφηθ- in ἦθος, z. d.).

είωθότως, adv., op de gewone wijze SOPH. El. 1456, PL. Symp. 218 a.

EK. Dial. εἰς voor cons., εἴξ voor voc. **Met gen.** (arc.-cypr. met dat-loc.). — **I. Adv. uit, naar buiten** A 436, e. dgl., waar de grens leg. imesis van praeverbium + uw moeilijk te trekken is. —

II. Praep. (proclit.) **1 v. beweging; uit, naar buiten** A 269, alg. ook *partitiief*; ἐκ πάντων μάλιστα Δ 96. — **2 v. rust**; buiten, ἐκ βελέων A 163; ἐκ κλιπῶν π 288. — **Uitgangspunt: 3 vroegere toestand**, ἐξ ὕπνου ο 44 (z. 1), — **4 > stof**: ἐξ ὕδατος κρύσταλλος, water uit ijs X 152. — **5 persoon als oorzaak**: κήδεα ἐφῆπτο ἐκ Διός B 33. — **6 spec.**: ter opgave van de ouders, waaruit het kind geboren is E 113. — **7 oorzaak, μήνιος** ἐξ γ 135. — **8 steunpunt**: ἐκ πασσαλόφει κρέμασεν, aan een pin ϑ 67. — **9 vand. overdr.**: overeenkomstig, naar ἐκ γενεῆς ὀνομάζων K 68; *verzw. duidt het de manier aan* ATT., ἐξ ὅλης τῆς καρδίας van ganscher harte N. T. Mc. 12, 30. — **10 van tijd**: sinds E 86, Θ 295 alg. — **11 verzw. ἐκ τρίτου** voor de derde keer N. T. Mt. 26, 44. — **In al deze bet. a.lg. tot N. T.** — **In composita**: — **1 uit-, weg-**. — **2 oorsprong**. — **3 uit de afwikkeling te voorschijn, zoodat men er niet in blijft (steken)**: volledig of met succes. — **4 vand.**; *versterking van het simplex*.

(: ἐξ, z. ἐν: ἐνς = εἰς. Vgl. lat. ex. ē, gall ex, o ier. ess. msch. lit. isz uit, buiten Vgl. ἔσχατος, dat op ἐξ < ig. egh-s wijst. Msch.: ἔχειν, dus < (e)gh+s, z. uitdrukkingen als lat. pendere ex arbore en vooral ἔχεσθαι τινος).

ἐκά-εργος, „die naar wensch (ook het moeilijkste) verricht of tref” = machtig, geducht A 479, PIND. P. 9, 28.

(< *φεκα-εργος*, vgl. INSCR. Boeotië *φεκαβολοι*; *φεκα* (: *φέκων*, ook in *ἐνεκα*, z. d.) < *ig. ueka* = o ind. *vási-*, vgl. HESYCH. *σφρακα-οὐκ ἀροσιῶς* (φ = ψ). Vgl. *φεκη-βόλος* enz.).

ἐκά-θεν (Ἐκάθεν), *adv.*, — **1** van verre E 456, PIND. O. 10, 7, AESCH. Supp. 421. — **2** = **ἐκάς**, ρ 25.

ἐκάς, — **1 ver weg, v. rust** Υ 422; τινος E 791, PIND., HDT. 8, 144, THUC. 1, 69, 17, EUR. — **2 ver weg, v. beweging** N 592. — **3 lang geleden** PIND.

P. 2, 54. — *Comp.* **ἐκαστέρω η** 321, HDT. 9, 2; *superl.* -τάτω K 113, HDT. 9, 14.

(*σφε-κας*, vgl. HESYCH. *βεκὰς ἀμαράν* (β = ψ), E. N. *Φηκαδάμος, σφε-* vgl. *οἶ* < *σφεο* van hem (zelf), lat. *suo-* [*< seuo-*]; -κας z. *ἀνδρα-κας*, man voor man, < *κῆς*: lat. *censeo en census?* εἰ *dus eig.* „X voor zich, per se > alleen > (van de anderen afgezonderd”).

ἐκασταχό-θεν, adv., van alle kanten THUC. 7, 20, 30, XEN. Hell. 3, 4, 3.

ἐκασταχό-θι, aan alle kanten PLUT. Lys. 19.

ἐκασταχό-σε, adv., overal heen THUC. 4, 55, 15, XEN., PL. Critias 116 a.

ἐκασταχοῦ, adv. overal THUC. 3, 82, PL. Phaedr. 257 e. **ἐκάστο-θι**, bij elke afdeling γ 1.

ἐκαστος, ieder voor zich afzonderlijk, meest *sing.*, ook als *appositie bij subject in plur.* K 215, H 175 (vgl. lat. *pro se quisque + plur.*). *Plur.* Γ 1, ι 220, het meest bij *neutra* (> alles), ταῦτα ἐκαστα A 550, PIND., HDT., ATT., N. T. — *Staat in praedicatieve plaatsing, indien het lidwoord gebruikt wordt; meestal staat het zonder lidwoord.* — **N.B.** ὡς ἐκαστος (sc. ποιεῖ ε. dgl. wordt gewoonlijk aangevuld), ieder voor zich HDT. 1, 29 eld.

(z. *ἐκας* < *σφε-κας*, (ieder) voor zich; -τος, typisch voor *verdeling stelwoorden*: *πρῶτος, τρίτος, δέκατος* enz.).

ἐκάστοτε, adv., — **1** telkens PARM. 16, 1 D., HDT. 1, 90, THUC., AR. Nub. 1280. PL. Gorg. 467 c, N. T. 2 Petr. 1, 15. — **2 vaak**: ter omschrijving v. h. *algemeene quicumque* enz. PL. Soph. 221 a.

ἐκατερ-άκις, adv., beide keeren XEN. Cyr. 4, 6, 4. **ἐκάτερθε(ν)** (Ἐράτερθεν), *adv.*, van-, aan beide kanten α 335, Λ 27.

ἐκάτερος, 3, ieder van twee PIND. I. 7, 28, HDT. 6, 100, ATT.: THUC. 2, 22, 29.

(*uit ἐκα-στος, als superl. gevold, nieuwe comp.*). **ἐκατέρω-θεν, adv.**, van beide kanten THUC. 2, 75, 15, XEN., PL. Phaed. 112 e.

ἐκατέρω-θι, adv., aan beide kanten PIND. O. 2, 76.

ἐκατέρως, adv., op beide wijzen PL. Leg. 895 e.

ἐκατέρωσε, adv., naar beide kanten heen PL. Gorg. 523 c.

ἐκατη-βελέτης (z. *volg.*), **ου, ὁ, = volg.**, A 75, HYMN. Ap. 157, HES. Sc. 100.

ἐκατη-βόλος, naar eigen wil en goedvinden trefend: scherpschutter A 370, HES., PIND. P. 8, 61 (ἐκατᾶ-β.), TIMOTH. Pers. 249.

(vgl. *ἐκά εργος; φεκατ-ᾶ [instrum.?] < φεκητ-: φεκοντ-, of v. een subst. *φεκατᾶ = o.ind. vasi-tā* goddelijke wilsuiting, vgl. *ἐκη βόλος en ἐκητι*).

ἐκατήσιον, τό, beeld van Hecate PLUT. 194 e.

ἐκάτι, dor. (TR.) = **ἐκητι**, wegens, door.

ἐκατόγ-γυιος, met 100 armen PIND. fr. 122.

ἐκατογ-κάρᾶνος, met honderd hoofden, -koppen AESCH. Pr. 353.

ἐκατογ-κεράλας, ου, ὁ, met honderd koppen PIND. O. 46, AR. Nub. 336; = -ος, AR. Ran. 473, EUR. Herc. 883.

ἐκατόγ-κράνος, = voorg., PIND. P. 8, 16.

ἐκατόγ-χειρ, honderdhand PIND. Pae. VIII 31 D., PLUT.

ἐκατόγ-χειρος, honderdhand A 302.

ἐκατό-ζυγος, met 100 roeibanken Υ 247.

εκατομ-βαιών, ὥνος, ὁ, eerste maand in het Att. jaar = *Julii/Aug.*, met groote offers = *hekatomben* ANTIPH., ARISTOT., PLUT. Thes. 12.

εκατόμη-βη, ἡ, eig. (offer van) honderd runderen,

later ook kleiner offer Z 93, A 315, PIND. P. 10, 33, HDT. 4, 179, COM.

(*< -σῆμ-ᾶ: βοῦς, z. d.*).

εκατόμ-βοιος, 100 runderen waard B 449, Z 236, Φ 79.

εκατόμ-πεδος (vg. lat. pēs), van 100 voet Ψ 164, PIND. I. 5, 22, THUC. 3, 68, 27 (-ποδος).

εκατόμ-πολις, met 100 steden B 649.

εκατόμ-πους, veelvoetig SOPH. O. C. 718.

εκατόμ-πολιέθρος, met 100 steden EUR. Kret. B 4 v. A.

εκατόμ-πύλος, met 100 poorten I 383.

εκατομ-φρόνια, τά, nl. *ισρά*, offer voor honderd gedooide vijanden PLUT. 159 e.

(*< (s)ēm één+ig. kmtom, met dissimilatie (μ) . μ. *kmtom nog in Βουκάτια = εκατόμ-βαία en in o.ind. satām, lat. centum, got. hund honderd, lit. szifitas. Oorspr. *dkm-tóm: δέκα „tievoudigheid”, κατ' ἐξόχην = 10 nl. × 10, een uitdrukking als lat. tres partes nl. van de 4 = 3/4*).

εκατόν, honderd B 510, alg. tot n. t. Luc. 15, 4.

εκατοντα-ετηρίς (-κοντ(α) naar alle 10-tallen: τριακοντα enz.), ιδος, ἦ, e e u w PL. Rep. 615 a.

εκατοντα-ετής, 100jarig PIND. P. 4, 282.

εκατοντα-κάρᾶνος, 100hoofdig PIND. I, 16.

εκατοντα-τάλαντος, 100 talenten waard AR. Eq. 443.

εκατοντα-πλάσιον 100voud XEN. Oec. 2, 3.

εκατοντα-άρχης, ὁ, — 1 aanvoerder van 100 man AESCH., HDT. 7, 81. — 2 centurio D. H., N. T. Mt. 8, 13; -αρχος, XEN. Cyr. 5, 3, 41, LUC. Conscr. Hist. 26, PAP.; -ία, ἦ, DIO.

εκατοντάς, ἄδος, ἦ, honderdtal HDT. 7, 185, THEOCR.

εκατοντά-χους, honderdvoudige oogst gevend THEOPHR.

εκατοντ-όργυιος, van 100 vadem PIND. fr. 282, AR. Av. 1131 (-ορόγ).

εκατοντούτης, ου, honderdjarig LUC. Marc. 14.

εκάτος = εκατηβόλος, A 385, H 83; fem. ἐ-η, AESCH. Supp. 676 v. Artemis.

(verkorte bijnaam uit εκατη-βόλος. Het fem. daarbij is Hecate).

εκατό-στομος, met 100 openingen EUR. Ba. 406.

εκατοστός, 100ste HDT. 1, 47, AR. Vesp. 685, XEN.; ἐ-ἦ = 1% PAP.

εκατοστός, ὄος, ἦ, — 1 honderdtal XEN. Cyr. 6, 3, 34. — 2 centuria PLUT. Rom. 8.

ἐκ-βάζω, uitspreken AESCH. Ag. 498.

ἐκ-βαίνω, τινος, — 1 uit iets, van iets af

gaan Δ 107, alg. tot n. t. Hebr. 11, 15, vooral van het schip aan land gaan e 415, HDT. 6, 107. — 2 >

verlaten, φυγή ἐκ τοῦ σώματος PL. Phaed. 77 d. — 3 te buiten gaan, διατήρης PL. Rep. 406 b, EUR., ook acc. ib. 537 e overschrijden. — 4 > schenden, v. eed PL. Symp. 183 b, v. wet Polit. 295 b. — 5 uitweiden PL., XEN. Hell. 7, 4, > afdwalen. — 6 abs. afloopen, uitvallen, v. pers. tenslotte . . . worden HDT. 7, 209, SOPH. Tr. 672, EUR. Med. 229. — 7 causat. aor. ἐβησα, ontschepen ω 301, EUR. Hel. 1616.

ἐκ-βαχεύω, — 1 in Bacchische geestdrift brengen EUR. Tr. 408, PL. Phaedr. 245 a. — 2 intr. buiten zich zelf zijn com.

ἐκ-βάλλω, — 1 ergens uitwerpen, τινος E 39, o 481, alg. — 2 uitslaan O 468, βιδὸν χειρός. — 3 omhouden e 244. — 4 laten vallen, ἐγχος E 419, τ 362. — 5 > zich laten ontvallen, ἔπος S 324: uitspreken HDT. 6, 69. — 6 (uit 1) verdrijven HDT. 7, 170, alg. tot n. t. Luc. 4, 29,

wegzenden Mc. 1, 43. — 7 wegwerpen AR. Lys. 156, XEN. An. 2, 1, 6, N. T. — 8 > verliezen HDT. 6, 107, SOPH. Ant. 649. — 9 verwerpen, verachten SOPH. O. C. 631, AR. Nub. 1477. — 10 afkeuren SOPH. O. R. 849. — 11 met aanduiding v. een doel; uitzenden, v. arbeiders n. t. Mt. 9, 38. — 12 te voorschijn brengen, v. vruchten: doen ontkiemen EUR. Ba. 750; verwijderden n. t. Mt. 7, 4 v. d. splinter in het oog. — 13 spec. intr. zich uitstorten PL. Phaed. 113 a. — 14 intr. een miskraam hebben med. — *Sinds* HOM. alg. tot n. t.

ἐκ-βαρβαρόω, doen verwilderen PL., ISOCR.; -ωσις, ἦ, PLUT. Timol. 17.

ἐκ-βάσις, ἦ, — 1 uitstijgen AESCH. Supp. 771, POL. — 2 ontkomen EUR. Med. 279; uitweg e 410, XEN. An. 4, 3, 20, COM. — 3 einde, uitslag n. t. Hebr. 13, 7.

ἐκ-βάω, lae. = βαίνω, THUC. 5, 77, 20.

ἐκ-βεβαιόομαι, bevestigen ook act. PLUT. Pomp. 41.

ἐκ-βήσσω, uithoesten HIPPOCR., ARISTOT.

ἐκ-βιάζομαι, later ook ζω — 1 ontwingen SOPH. Ph. 1129. — 2 verdrijven PLUT. — 3 overdr. met groote inspanning voltooien PLUT. — 4 forceeren, geweld gebruiken tegen MEN. Perik. 252. — 5 spec. πρώτων κληρῶν de eersteronde winnen EPIC. 1, 18, 21.

ἐκ-βιβάζω, — 1 uit iets doen gaan, spec. uit een schip LUC. 6, 64, 22, PL. Gorg. 511 e, XEN. — 2 opjagen AR. Av. 662. — 3 afleiden, rivier HDT. 7, 130. — 4 iemd afbrengen van THUC. 5, 98, 9. — 5 te voorschijn brengen, uitvinden PAP.

ἐκ-βιβρώσκω, aanvreten SOPH. Tr. 1053.

ἐκ-βλαστάνω, ontkiemen PL. Rep. 565 d.

ἐκ-βλητός, uitgeworpen EUR. Hec. 699.

ἐκ-βλύζω, -βλύω, ophorrelen PLUT. T. Gr. 13.

ἐκ-βοάω, uitschreeuwen (ANACR.) 25, 19, PL., XEN. Cyn. 6, 10.

ἐκ-βοήθεια, ἦ, uitval THUC. 3, 18, 6.

ἐκ-βοηθῶ, — 1 uitrukken HDT. 9, 26 — 2 een uitval doen THUC. 1, 105, 11.

ἐκ-βολβίζω, schillen AR. Pax 1123.

ἐκ-βολή, ἦ, — 1 het uitwerpen, spec. van de lading uit het schip (lat. *iactūra*) DEM., LUC., N. T. Act. 27, 19; overdr. AESCH. Sept. 769. — 2 verdrijven, verstooting AESCH. Supp. 421, PL. — 3 spec. afdrijven, v. d vrucht HIPPOCR. — 4 verzwikking MED. — 5 het uitbreken, het uitspruiten THUC. 4, 1, 23. — 6 (ontspringen?), v. e. rivier PL. Phaed. 113 a, v. tranen EUR. Herc. 743. — 7 vrijstroomen, monding HDT. 7, 128, THUC. — 8 > bergpas HDT. 9, 38. — 9 de uitweiding THUC. 1, 97, 5. — 10 het uitgeworpene SOPH. Ant. 250.

ἐκ-βόλιμος, verworpen PLUT.; afgedreven, te vroeg geboren ARISTOT., PLUT. 44 e.

ἐκ-βόλιον, τό, een middel om de vrucht af te drijven HIPPOCR.

ἐκ-βολος, — 1 uitgeworpen, verstooten EUR. Ph. 804, LUC. — 2 te vondeling gelegd EUR. Ion 555. — 3 afgedreven EUR. Ba. 91. — 4 aangedreven, gestrand EUR. Hel. 1214. — 5 uitgebogen; subst., de bocht EUR. Iph. T. 1042.

ἐκ-βράσσω, — 1 aan land werpen HDT. 7, 188; 190. — 2 uitwerpen HIPPOCR.

ἐκ-βροντάομαι, door den donder verloren gaan AESCH. Pr. 362.

ἐκ-βρυχάομαι, uitbrullen EUR. Hel. 1557.

ἐκ-βρωμα, τό, πρόιονος zaagsel, SOPH. Tr. 700.

ἐκ-γαλακτώ, in melk veranderen THEOPHR.

ἐκ-γαληνίζω, weer rustig maken EUR. Hups. 3 D.

ἐκ-γαμίζω, uithuwelijken n. t. Luc. 17, 27.

ἐγκαμίσκομαι, *pass.* uitgehuwelijkt worden N. T. Mt. 22, 30.
ἐκγαυρόομαι, roemen EUR. Iph. A. 101.
ἐκγελάω, — 1 in lachen uitbarsten π 354, HES. O. 59, XEN. Cyr. 1, 3, 9. — 2 opborrelen EUR. Tr. 1176.
ἐκγενέτης, = **ἐκγονος**, EUR. Ba. 1155.
ἐκγεννάω, voortbrengen COM.
ἐκγίγνομαι, — 1 uit iemd. iets geboren worden, ontstaan E 637, HDT. 4, 155. — 2 buiten iets. τινος, komen: scheiden uit, τοῦ ζῆν XEN. Hell. 6, 4 23. — 3 *v. tijd* verlopen HDT. 2, 175 (?). — 4 *imp.* τινι, het valt iemd te beurt: is mogelijk, geoorloofd voor HDT. 1, 78; 5, 51, LYS. 2, 6, AR. Eq. 851, PL. Parm. 128 d. — **Vormen**: HYMN. Ven. 197: *ἐκγεγάσθαι als fut.*; *ἐκγεννάμεν causat.* LUC.
ἐκγλευκίζομαι, uitgisten HIPPOCR.
ἐκγλύφω, — 1 uithollen PL. Rep. 616 d, COM. — 2 *med.* uithoeden PLUT.
ἐκγοητεύω, geheel betooveren, bedriegen GORG. 11D.
ἐκγονος, 2, — 1 kind, zoon of dochter E 813, λ 236; nakomelingen HDT. 7, 106, THUC. 1, 9, 20. AESCH. Pr. 772, PL. Menex. 239 d. — 2 *v. d. vruchten der aarde*; SOPH. O. R. 171. — 3 *overdr.* PL. Symp. 209 d. — 4 *spec.* rente PL. Rep. 507 a. — 5 *spec.* kleinzoon N. T. 1 Tim. 5, 4.
ἐκγράφω, — 1 *med.* voor zich (laten) afschrijven AR. Ran. 151, DEM., PAP. — 2 van de lijst schrappen ANDOC., D. H.
ἐκδακρύω, — 1 in tranen uitbarsten SOPH. Ph. 278, EUR. — 2 hars of gom uitzweeten PLUT. 384 b.
ἐκδαπανάω, *overdr.* verteren N. T. 2 Cor. 12, 15.
ἐκδεῖα, ἡ, achterstand in opbrengst THUC. 1, 9, 94, DEM. 32, 30, HYPER.
ἐκδέκνυμι, — 1 wijzen SOPH. O. C. 1021, EUR. — 2 aantoonen SOPH. El. 348.
ἐκδειματώω, verschrikken PL. Rep. 381 e, D. H.
ἐκδέκτωρ, op zich nemend AESCH.
ἐκδεξις, ἡ, opvolging HDT. 7, 3, HIPPOCR.
ἐκδέρομαι, zien uit Ψ 477.
ἐκδέρω, — 1 villen x 19, XEN. An. 1, 2, 8, EUR. — 2 een pak slaag geven AR. Vesp. 450.
ἐκδέχομαι, — 1 aannemen, τί τινι N 710, van iemd AESCH. Ch. 762. — 2 > leeren HDT. 2, 166, PL., POL. — 3 overnemen: (op)volgen HDT. 1, 16. — 4 op zich nemen, *v. schuld of arbeid* PL. Menex. 245 a. — 5 iemd afwachten SOPH. Ph. 123, DEM., N. T. — 6 opvangen: het woord (over)nemen PL. Symp. 189 a. — 7 *v. dingen, landen*: volgen, grenzen HDT. 4, 39. — 8 (*vgl.* 4. 5) opwachten: te wachten staan HDT. 4, 1. — 9 zich ontfermen over, τινα, N. T. 1 Cor. 11, 33.
ἐκδέω, — 1 vastbinden, τινος Ψ 121, EUR. Andr. 556. — 2 dichtbinden, -doen χ 174. — 3 *med.* zich ombinden HDT. 4, 76.
ἐκδηλος, — 1 uitblinkend E 2. — 2 zeer duidelijk DEM., POL., N. T. 2 Tim. 3, 9.
ἐκδημῶ, op reis gaan HDT. 1, 29, SOPH. O. R. 114, PL., N. T. 2 Cor. 5, 6.
ἐκδημῶ, — 1 buitenlandsch verblijf PL. Leg. 950. — 2 ballingschap PL. Leg. 869 e.
ἐκδημος, buitenlandsch THUC. 2, 10, 29, EUR., XEN.
ἐκδιαβαίνω, geheel doorgaan K 198.
ἐκδιαττόμαι, van zijn levenswijze afwijken THUC. 1, 132, 32.
ἐκδιαίτησις, ἡ, verandering van een vroegere levenswijze PLUT.
ἐκδιδάσκω, τό, proefstuk van een leerling EUR. Ion 1419.

ἐκδιδάσκω, grondig onderwijzen PIND. P. 4, 217, HDT. 4, 118, AESCH. Pr. 981; *med.* zijn eigen kinderen laten onderwijzen HDT. 2, 154, EUR. Med. 295.
ἐκδιδράσκω, *ion.* -δράσκω, ontvluchten HDT. 3, 4, THUC. 1, 126, 15, AR. Eccl. 55.
ἐκδίδωμι, — 1 uitleveren Γ 459, HDT. 1, 74, AESCH. Supp. 340. — 2 uithuven *ook med.* HDT. 1, 196, THUC., EUR. Med. 309, PL.; *v. kinderen* laten adopteeren PL. Soph. 242 d, POL.; *ook* in de leer doen, een ambacht laten leeren XEN. Eq. 2, 2. — 3 uit handen geven PL. Parm. 127 a; = lat. *locare* > verhuren HDT. 1, 68, XEN. Vect. 4, 15, N. T. Mt. 21, 33, PAP. — 4 uitleenen DEM. — 5 te voorschijn brengen PLUT., LUC. — 6 *intr.* uitmonden, uitstroomen HDT. 1, 80.
ἐκδιηγέομαι, vertellen N. T. Act. 15, 3.
ἐκδικάζω, — 1 een proces beslissen: vonnis vellen LYS. 17, 3, AR. Eq. 50, PL. — 2 wreken EUR. Supp. 1215.
ἐκδικαστής, wreker EUR. Supp. 1152.
ἐκδικέω, — 1 bestraffen, τι N. T. 2 Cor. 10, 6. — 2 τινα, *ἀπό τινος*, iemd tegenover een ander recht verschaffen N. T. LUC. 18, 3, PAP; *ἐκ τινος* N. T. Apoc. 19, 2.
ἐκδίκησις, ἡ, bestraffing POL., N. T. Rom. 12, 19.
ἐκδίκος, *adv.* ὡς, — 1 onrechtvaardig AESCH. Pr. 976, SOPH. O. C. 920, EUR. — 2 wrekend BATR. *subst.* procureur CIC., PAP.
ἐκδιφρεύω, uit de wagen stooten LUC. D. Deor. 25, 3.
ἐκδιψάω, zeer dorstig zijn PLUT.
ἐκδιώκω, — 1 weggagen THUC. 1, 24, 25, HYPER., DEM., Ltr. — 2 vervolgen N. T. 1 Thess. 2, 15.
ἐκδοσις, ἡ, — 1 uitlevering, overgave HDT. 1, 159, PLUT. — 2 uithuwelijking PL. Polit. 310 b, DEM., PAP. — 3 leening DEM. — 4 bestelling, aanbesteding MEN. Perik. 92, POL., PAP.
ἐκδότης, ὁ, aanbesteder MEN. Perik. 92 (p 2. *ἐκδοσις*).
ἐκδοτος, 2, uitgeleverd, verraden HDT. 3, 1, EUR. Ion 1251, DEM.
ἐκδοχή, ἡ, — 1 het van een ander overnemen: aflossing AESCH. Ag. 299. — 2 = voortzetting AESCHIN. 2, 30. — 3 afwachting N. T. Hebr. 10, 27. — 4 opvatting, interpretatie POL.
ἐκδοχής, ὁ expéditeur PAP.
ἐκδρακοντόομαι, slang worden AESCH. Ch. 549.
ἐκδρομάς, ἄδος, over de jaren heen COM.
ἐκδρομή, ἡ, — 1 uitval, plundertocht THUC. 4, 127, 24, XEN. Hell. 3, 2, 4. — 2 het uitloopen, *v. planten* THEOPHR.
ἐκδρομος, *pl.* stormtroepen THUC. 4, 125, 11, XEN. Hell. 4, 5, 16.
ἐκδύσις, ἡ, — 1 ontkomen, uitkruipen HDT. 3, 109. — 2 middelen om te ontsnappen HDT. 3, 146, PL. Crat. 426 a.
ἐκδύνω, uittrekken α 437, ARISTOT.
ἐκδύω, — 1 uittrekken, iemd iets, τινα τὶ ξ 341, AESCH. Ag. 1269, N. T.: *pass. subi.* τις of τι LYS. 10, 10; HDT. 1, 8. — **Intr.** *met aor.* ἐδύν *enz.*: 2 zijn eigen kleeren uittrekken Γ 114, AR. Lys. 662, XEN. 3, 4, 19, *symbol.* = sterven (het aardisch omhulsel afleggen) N. T. 2 Cor. 5, 4. — 3 uit iets komen, -sluipen, τινος χ 334, AR. Vesp. 141. — 4 opduiken PL. Phaed. 109 d. — 5 ontduiken, ontkomen aan, τι II 99, τινος EUR. Supp. 416.
ἐκδωριόομαι, heelemaal Doriër worden HDT. 8, 73.
ἐκεῖ, *adv.*, — 1 daar HDT. 7, 147, ATT., N. T. *ook bij*

verba v. beweging. — 2 v. tijd SOPH. Ph. 395, DEM., N. T. Luc. 13, 28.

(ἐ- = augment, vgl. ook ἐ-χθές; κεί ARCHIL., ael. κή, ursch. loc. van ko-, vgl. lat. -ce (hīs-ce enz.) naast osc. ce-bnust huc venerit, ohd. hē, nld. hij).
ἐκεί-θεν, adv., — 1 vandaar THUC. 1, 36, 11, PL. Phaedr. 229 d tot N. T. — 2 daaruit, daardoor ISOOCR., PLUT.

ἐκεί-θι, adv. daar ο 10, HDT. 1, 182, AESCH.
ἐκείνη, adv., — 1 op die wijze PL. Theaet. 179 b. — 2 daar HDT. 8, 106, THUC. 3, 88, 33: κείνη, daarlangs μ 69.

ἐκείν-ινος, van hem afkomstig ARISTOT.
ἐκείνος, -η, -ο, ion., ook ep. κείνος, dor. lesb. κήνος (> εἰε; κή lesb. = ἐκεί hiernaar gevormd). die daarginds I 646, daarginds E 604, alg. tot N. T. — Adv. ἐκείνος, zóó THUC. 1, 77, 10, DEM., COM. (< ἐκεί- z. d. + ἐνο- gindsch, die, z. d.).

ἐκείσε, adv., — 1 daarheen HDT. 7, 239, AESCH. Pers. 717, PL., N. T. Act. 21, 3. — 2 = ἐκεί, HIPPOCR.

ἐκε-χειρία, ἡ, — 1 wapenstilstand THUC. 4, 58, 8, XEN. Hell. 4, 2, 16, PLUT. — 2 vacantie LUC. (ἐχω + χείρ met aspiratendissimilatie χ. . χ).
ἐκ-έω, — 1 wemelen HDT. 4, 205. — 2 overkoken: losbreken AESCH. Sept. 708.

ἐκ-ζητέω, — 1 onderzoeken N. T. 1 Petr. 1, 10. — 2 (op)zoeken Hebr. 12, 17. — 3 bezoeken, wreken, τι Luc. 11, 50.

ἐκ-ζήτησις, ἡ, onderzoek N. T. 1 Tim. 1, 4.
ἐκ-ζώομαι, wormstekig worden THEOPHR.
ἐκ-ζω-πυρέω, weer aanwakkeren AR. Pax. 310, PLUT. Mar. 44.

ἐκη-βολ-ία, zeker schot E 54.
ἐκη-βόλος, naar goedvinden treffend A 14, 96, AESCH. Fr. 711.
(z. ἐκά-εργος; ᾧ metrisch, vgl. κρεᾶ-νόμος, teg. ἐκά-εργος).

ἐκηλος, naar goedvinden: ongestoord, rustig I 376, E 759, PIND. I, 6, 41 (α), AESCH. Sept. 238, SOPH., THEOCR. 25, 100.
(< ξεκᾶ-λο- vgl. ἐκη-τι < ξεκᾶ-τι zooals ἀπονη-τι v. dgl. Daarnaast ἐκηλος. Vermoedelijk *ξεκᾶ: ξεκᾶ = θνᾶ: θανα, κμᾶ: κμα; ξεκᾶ- dan ξεκᾶ × *ξεκᾶ. Bet. naar eigen lust en goedvinden > rustig).

ἐκητι (z. voorg.), dor. en TR. ᾱ: krachtens wil, gunst, genade van, τινος ο 319, HES. O. 4, PIND., BACCH., TR.: AESCH. Ag. 874 (ᾱ).

ἐκ-θάλλω, doen gloeien SOPH.
ἐκ-θαμβέομαι, ontsteld zijn N. T. Mc. 9, 15.
ἐκ-θαμβος, verdoofd van schrik POL., N. T. Act. 3, 11.

ἐκ-θαμνίζω, uitroeien AESCH.
ἐκ-θαμνόομαι, opschieten THEOPHR.
ἐκ-θάρασημα, τό, bemoediging PLUT.
ἐκ-θαυμάζω, zich verwonderen, τινος N. T. Mc. 12, 17.

ἐκ-θεάομαι, beschouwen SOPH. O. R. 1253.
ἐκ-θεατρίζω, aan de kaak stellen POL.
ἐκ-θειάζω, vergoden PLUT., Rom. 28, LUC.
ἐκ-θεμα, τό, bekendmaking PAP.
ἐκ-θεραπεύω, — 1 geheel genezen HIPPOCR., POL. — 2 vleien AESCHIN. 1, 169.

ἐκ-θερίζω, uitsnijden, uitroeien (ANACR.) 9, 7, EUR., DEM.
ἐκ-θεσις, ἡ, — 1 het te vondeling leggen van een kind HDT. 1, 116, EUR. Ion 956. — 2 ontschepping (od. v). — 3 nog uitstaande verschotten PAP.,

ARISTOT. — 4 uiteenzetting, verklaring ATISTOT.
ἐκ-θεσμος, buiten de wet: gruwelijk PLUT. Caes. 32.
ἐκ-θετος, — 1 in veiligheid gebracht EUR. Andr. 70. — 2 te vondeling gelegd N. T. Act. 7, 19.
ἐκ-θέω, — 1 naar buiten loopen AR. Eq. 281. — 2 wegloupen XEN. Hell. 4, 2, 12. — 3 een uitval doen XEN. Hell. 3, 1, 7.

ἐκ-θηλάζω, uitzuigen THEOCR. 2, 56.
ἐκ-θηλύνω, geheel verwijven HIPPOCR.
ἐκ-θηράομαι, uit wegvangen XEN. Cyn. 5, 25, PLUT.
ἐκ-θηρέω, affagen HDT. 6, 31, PLUT.
ἐκ-θηρίω, wild maken EUR. Ba. 133 1.
ἐκ-θλίβω, wegdringen ANAXIMEN. A. 17 D., XEN. An. 3, 4, 19, ARISTOT.
ἐκ-θλιψις, ἡ, uitdrukken MED., ARISTOT, EPICUR. 109 Us.

ἐκ-θνήσκω, — 1 in onmacht vallen SOPH. Tr. 568, PL. Leg. 959 a. — 2 het besterven, γέλω σ 100, MEN.
ἐκ-θoinάομαι, uitvreten AESCH. Pr. 1025.
ἐκ-θρόσκω, ergens uitspringen II 427, K 95 AESCH. Pr. 457, SOPH. O. C. 234, LUC.

ἐκ-θύμα, τό, huiduitslag HIPPOCR.
ἐκ-θύμα, offer ARISTOT. A II, 54, 6.
ἐκ-θύμ-ία, ἡ, bereidvaardigheid POL.
ἐκ-θύμια, doen verdampen EUR. Ion 1174.
ἐκ-θύμος, adv. ως, — 1 hartstochtelijk D. H., LUC. — 2 (verzw.) adv. zeer, bijzonder POL., MARC. AUR. 1, 13.

ἐκ-θύσιμος, 2, verzoenbaar PLUT.
ἐκ-θύσις, ἡ, zoenoffer PLUT.
ἐκ-θύσις, ἡ, huiduitslag HIPPOCR.
ἐκ-θύω, uitbreken, v. uitslag HIPPOCR.
ἐκ-θύω, — 1 offeren, als zoenoffer SOPH. El. 572. — 2 opofferen: te gronde richten EUR. Or. 191. — 3 med. (door een offer) verzoenen HDT. 6, 91, PLUT.
ἐκ-καγχαΐω, schateren XEN. Symp. 1, 16, ARISTOT.
ἐκ-καθαίρω, — 1 schoonmaken B 153. 2 — reinigen, bevrijden van, τινος AESCH. Supp. 264, PL. Rep. 527 d, N. T. Tim. 2, 21. — 3 poetsen, polijsten PL. Rep. 361 d, XEN. An. 1, 2, 16. — 4 iets als vuil verwijderen DIN., PL. Euth. 3a, N. T. 1 Cor. 5, 7. — 5 spec. purgeeren HIPPOCR. — 6 verklaren EPICUR. 87 Us.

ἐκ-καθ-εύδω, nachtwacht hebben XEN. Hell. 2, 4, 24.

ἐκ-καθ-οράω, van iets neerzien Δ 508, H 21.
ἐκ-καλ-δεκα, zestien PL. Men. 63vc, LUC.
ἐκ-καλ-δεκά-γωνος, zestienhoekig ANTIPH. 13 D.
ἐκ-καλ-δεκά-δωρος, van 16 palm Δ 109.
ἐκ-καλ-δεκά-λιθος, van zestien draden XEN. Cyn. 2, 5.
ἐκ-καλ-δεκά-πηχυς, van 16 el DEM. 18, 91.
ἐκ-καλ-δεκα-τάλαντος, van zestien talenten MEN.
ἐκ-καλ-δεκ-ήρης, met zestien rijen roeibanen POL. 18, 27, 6, PLUT.

ἐκ-καίω, z. ἐκ-κάω.
ἐκ-κακέω, moedeloos worden POL. N. T. Luc. 18, 1 (?).

ἐκ-καλαμάομαι, uitvisschen AR. Vesp. 609.
ἐκ-καλέω, — 1 naar buiten roepen Ω 582, EUR. Ba. 170; med. ω 1, HDT. 8, 79., AESCH. Ag. 270, med. SOPH. Ph. 1264; med. den weg tot een verklaring wijzen EPICUR. 94 Us. — 2 te voorschijn roepen: verwekken EUR. Supp. 614(?). — 3 oproepen, aansporen SOPH. Tr. 1206, POL., PLUT.
ἐκ-καλύμμα, τό, kenteeken PLUT. 463 b.
ἐκ-καλύπτω, — 1 ontblooten PL. Phaed. 118 b, EUR. Supp. 111. — 2 onthullen AESCH. Pr. 193, SOPH. Ai. 1003. — 3 pass. refl. zich onthullen PL. Phaed. 118 a, AR. Av. 1503.

ἐκιάμνω, moe worden THUC. 2, 51, 53.
 ἐκ-κανάζω, uitschenken EUR. Cycl. 152.
 ἐκ-καρπέω, in het zaad schieten HIPPOCR.
 ἐκ-καρπίζομαι, — 1 uitmergelen THEOPHR. — 2 in het zaad schieten: voortbrengen AESCH. Sept. 601.
 ἐκ-καρπόμαι, — 1 voordeel van iets, τι, trekken: uitbuiten THUC. 5, 28, 3, DEM. 24, 2. — 2 *overdr.* oogsten, (over)winnen EUR. Ion 815, DIO CASS.
 ἐκ-καταπάλλω, *aor.* -έπαλτο(?) uit iets, τινος, neergeworpen, -geschoten worden, T351 (z. κατα-π.)
 ἐκ-καυλέω, in het zaad schieten ARISTOT.
 ἐκ-καυλίζω, afplukken AR. Eq. 824.
 ἐκ-καυμαι, τό, vuurmaker SOPH.
 ἐκ-καυδόμαι, pochen EUR. Ba. 31.
 ἐκ-κάω, *att.*, *ion.* ἐκκαίω, — 1 uitbranden HDT. 7, 18, EUR. Cycl. 633, PL. Gorg. 473 c. — 2 in brand steken HDT. 4, 134, (EUR.) Rhes. 97. — 3 *overdr.* ontsteken; *pass.* ontbranden PL. Rep. 556 a, MEN. Perik 42 (v. e. scène *gezegd*), PLUT. T. Gr. 13, LUC.
 ἐκ-κειμαι, — 1 buiten iets, τινος, liggen SOPH. Ant. 1011. — 2 *als pass.* te vondeling gelegd zijn, z. ἐκ-τίθημι, HDT. 1, 110. — 3 ter inzage liggen, tentoongesteld zijn DEM. 58, 10, D. H., PLUT., PAP.
 ἐκ-κείρω, kaal scheren SOPH.
 ἐκ-κενόω, ontvolken AESCH. Pers. 761 (= populari > verwoesten), PL. Prot. 315 d, THEOCR. 16, 40.
 ἐκ-κεντέω, — 1 uitsteken ARISTOT. — 2 doorsteken POL.
 ἐκ-κεχυμένως, *adv.*, — 1 (= effuse) breedvoerig, λέγειν PL. Euth. 3 d. — 2 uitbundig, loszinnig ISOOCR. 15, 207.
 ἐκ-κηραίνω, vernietigen AESCH. Eum. 128.
 ἐκ-κηρύσσω, *att.* -ττω, — 1 openlijk laten afkondigen SOPH. Ant. 27. — 2 openlijk verbannen HDT. 3, 148, SOPH. O. C. 430, LYS. 3, 45.
 ἐκ-κινέω, — 1 opjagen SOPH. El. 567. — 2 opwekken SOPH. Tr. 979, 1242. — 3 uiten SOPH. O. R. 354. — 4 buiten zich zelf brengen PLUT.
 ἐκ-κιάζω, doen klinken EUR. Ion 1204.
 ἐκ-κιάω, afbreken PL. Rep. 611 d, N. T. Rom. 11, 17.
 ἐκ-κλείω, z. ἐκκλήω,
 ἐκ-κλέπτω, — 1 heimelijk wegbrengen E 390, AESCH. Eum. 153, PL. Crit., 44 e, LYS. 26, 7, THUC., XEN. Hell. 5, 4, 12, (XEN. *refl.*) EUR. — 2 verheimelijken, onthouden SOPH. Tr. 437. — 3 bedriegen SOPH. Ph. 55; 963.
 ἐκ-κλήω, *ion.* = -κλήω.
 ἐκ-κλήματόομαι, ranken krijgen THEOPHR.
 ἐκ-κλήσια (ἐκκλήτος), ἡ, — 1 volksvergadering THUC. 1, 87, 13, XEN., PL. Prot. 319 b, AR. Ach. 169, N. T. Act. 19, 39. — 2 vergadering, v. soldaten XEN. An. 1, 3, 2. — 3 vergaderplaats LUC. — 4 bijeenkomst der geloovigen N. T. 1 Cor. 11, 18. — 5 Christ. gemeente Act. 5, 11. — 6 de algemeene kerk Mt. 16, 18.
 ἐκ-κλήσιάζω, *impf.* ἐξ-εκκλησίαζον, — 1 een volksvergadering samenroepen XEN. An. 5, 6, 37. — 2 volksvergadering houden *ev.* spreken LYS. 13, 73, THUC. 7, 2, 23, AR. Th. 90 *en* „Ecl.“; -σμός, ὁ, het vergadering houden POL.
 ἐκ-κλήσιαστήριον, τό, = comitium D. H.
 ἐκ-κλήσιαστής, οὐ, ὁ, — 1 lid van de volksvergadering PL. Ap. 25 a. — 2 spreker, aldaar ARISTOT.; -τικός, van den ἔ. DEM., PLUT. *Spec.* μισθός ἔ. of τὸ ἔ-όν, vacatiegeld (tot 3911, daarna 3 obolen *per* vergadering) AR.
 ἐκ-κλήσις, ἡ, — 1 oproepen POL., PLUT. — 2 hooger beroep PAP.
 ἐκ-κλήτεώω, een getuige, die weigerde getuigenis

af te leggen, in de vergadering openlijk bekend maken AESCHIN. 1, 46.
 ἐκ-κλήτος, 2. — 1 als scheidsrechter geappelleerd AESCHIN. 1, 89, PLUT. 215 c. — 2 *pl.* een commissie, deputatie met bijzondere volmacht XEN. Hell. 2, 4, 28 EUR. Or. 949.
 ἐκ-κλήω, *ouder* = *ion.* -κλήϊω, *jonger* -κλείω: — 1 uit-, buiten sluiten, τινος HDT. 1, 144, EUR. Herc. 330, AESCHIN., N. T. Gal. 4, 17. — 2 verhinderen, onmogelijk maken AESCHIN. 2, 110; *pass.* het is uitgesloten N. T. Rom. 3, 27. — 3 van een andere mogelijkheid afsnijden: noodzaken HDT. 1, 31.
 ἐκ-κλινής, nar buiten gebogen ARISTOT.
 ἐκ-κλίνω, — 1 *tr.* „uitbuigen“: veranderen PL. Crat. 404 d. — 2 (uit)wijken THUC. 5, 73, 18, XEN., POL. — 3 vermijden PL. Leg. 746 c; zich afwenden van N. T. 1 Petr. 3, 11. — 4 overhellen ARISTOT.
 ἐκ-κλιῖσις, ἡ, vermijden HIPPOCR.
 ἐκ-κλύζω, uitwasschen PL. Rep. 430 a, LUC. Vit. auct. 3.
 ἐκ-κλυσμα, τό, vuilnis PLUT. 1089 b.
 ἐκ-κνάω, — 1 afkrabben HDT. 7, 239. — 2 *overdr.* (κναίω) vervelen, doorzagen THEOCR. 15, 88.
 ἐκ-κοβαλικεύομαι, foppen AR. Eq. 270 (?)
 ἐκ-κοιμάομαι, ontwakken PL. Leg. 648 a.
 ἐκ-κοικίζω, — 1 „ontpitten“, de pit (en pittigheid) ergens uit wegnemen AR. Pax 63, LYS. 364 > wegnemen. — 2 ontwrichten AR. Ach. 1179.
 ἐκ-κολάπτω, — 1 uitbikken THUC. 1, 132, 5, DEM. — 2 uitpikken: uitbroeden ARISTOT.
 ἐκ-κολυμβάω, zwemmend ontsnappen EUR. Hel. 1609, N. T. Act. 27, 42.
 ἐκ-κομιδή, ἡ, — 1 redding HDT. 8, 44. — 2 begrafenis D. H.
 ἐκ-κομιζώ, — 1 in zekerheid brengen: redden HDT. 3, 43, THUC. 2, 6, i. f. EUR.; *med.* het zijne HDT. 8, 20, THUC. 2, 78, 31. — 2 begraven (*vgl.* efférite) POL., PLUT., N. T. Luc. 7, 12. — 3 naar buiten werpen, τὸν σίτον XEN. Eq. 4, 2. — 4 tot het einde verdragen EUR. Andr. 1269.
 ἐκ-κομπάζω, roemen SOPH. El. 569.
 ἐκ-κομφεύομαι, gevat zijn EUR. Iph. A. 333.
 ἐκ-κοπή, ἡ, verhakking POL.
 ἐκ-κόπρωσις, ἡ, purgeeren HIPPOCR.
 ἐκ-κόπτω, — 1 uitslaan AR. Nub. 24, DEM.; uitbikken: inhouden DEM. — 2 omhouwen HDT. 9, 97, THUC. 6, 99, 25. XEN. An. 1, 4, 10. — 3 afhouden N. T. Mt. 5, 30. — 4 openbreken, θύρας LYS. 3, 6, Ltr. — 5 terugslaan, ergens van afgooien XEN. Hell. 7, 4, 32. — 6 uitroeien: dooden HDT. 4, 110, DEM., N. T. Rom. 11, 22. — 7 *overdr.* vernietigen, θρασότης PL. Charm. 155 c.
 ἐκ-κορέω, — 1 schoonvegen AR. Pax 59, MEN. Georg. 53. — 2 verkrachten AR. Th. 760.
 ἐκ-κορίζω, ontluizen COM.
 ἐκ-κορυφώω, in hoofdzaak geven HES. O. 106.
 ἐκ-κουφίζω, gemakkelijk maken PLUT.
 ἐκ-κρέμαμαι, aan iets, τινος, hangen HIPPOCR., PL. Leg. 133 a, N. T. Luc. 19, 48.
 ἐκ-κρεμάννυμι, — 1 aan iets, (ἐκ) τινος, ophangen AR. Eq. 1363. — 2 *pass.* aan iets hangen, gehecht zijn THUC. 7, 75, 4, EUR. El. 950.
 ἐκ-κρέμασις, ἡ, hangen aan HIPPOCR.
 ἐκ-κρήμναμαι = ἐκκρέμαμαι, EUR. Ion 1613.
 ἐκ-κρίμα, τό, excrement THEOPHR.
 ἐκ-κρίνω, — 1 uitlezen, -kiezen THUC. 6, 31, 25. SOPH. Ph. 1425. — 2 uitzonderen, uitscheiden,

v. d. maag enz. ARISTOT. — 3 uitmonsteren XEN. Cyr. 1, 2, 14.
 ἐκ-κρίσις, ἡ, ontlasting ARISTOT.
 ἐκ-κρίτικός, laxerend THEOPHR.
 ἐκ-κρίτος, uitgelezen AESCH. Sept. 57, SOPH. Ai. 1302, PL. Leg. 926 d, PLUT.
 ἐκ-κρουσις, ἡ, verdrijven XEN. Cyn. 10, 12.
 ἐκ-κρουστος, uitgeslagen, van *δριγνῆwerk* AESCH. Sept. 542.
 ἐκ-κρούω, — 1 uit iets slaan XEN. Cyn. 10, 12. — 2 van iets afslaan, terugslaan THUC. 4, 128, 4, XEN. Hell. 7, 4, 16. — 3 verdrijven DEM. — 4 *overdr.* berooven van (vgl. spe deicere) PL. Phaedr. 228 e. — 5 *spec.* pareren: verijdelen PL. Prot. 336 c. — 6 „doodslaan”, v. *tijd*; doorbrengen DEM. — 7 *pass.* (= ἐκπλήττωμαι) uit het veld geslagen worden, in de war raken EPICR. 2, 13, 20.
 ἐκ-κῦβεύω, met iets, τι, als inzet spelen POL; *med.* iets, τι, verspelen PLUT.
 ἐκ-κῦβιστάω, — 1 op zijn hoofd omlaag vallen, -duiken EUR. Supp. 692. — 2 duikelen, (een rad slaan) XEN. An. 6, 1, 9. — 3 hals-over-kop te voorschijn komen PLUT.
 ἐκ-κῦκλέω, naar buiten draaien, *med.* AR. Ach. 402, z. 408.
 ἐκ-κῦκλήμα, τό, een toestel op het tooneel, dat door de hoofddeur van den achterwand naar buiten gerold werd, om personen in het paleis te laten zien GRAMM.
 ἐκ-κῦκλινδομαι, *aor.* ἐξεκκλίσθην, — 1 uitrollen Z 42, Ψ 394. — 2 zich uit iets rollen, loswikkelen XEN. Cyn. 8, 8, vgl. PIND. fr. 7. — 3 *overdr.* zich bevrijden van AESCH. Pr. 87.
 ἐκ-κῦμαίνω, — 1 (uitgolven): buiten het gelid komen XEN. An. 1, 8, 18; *spec.* HEROND. 6, 68, de oogen er uit laten rollen. — 2 uitwerpen D. H.
 ἐκ-κῦνώω, afsnuffelen XEN. Cyn. 3, 10.
 ἐκ-κῦνηγετέω, vervolgen EUR. Ion 1422; *inf. aor.* -κῦνηγέσαι SOPH. Ichn. 75 D.
 ἐκ-κῦνος, nog snuffelend XEN. Cyn. 7, 11.
 ἐκ-κῦπτω, opduiken AR. Eccl. 1052.
 ἐκ-κῦμάζω, uittrekken EUR. Andr. 603.
 ἐκ-κῦφώω, doof maken AR. Eq. 311, PL. Lys. 204 c, EUR. Or. 1287.
 ἐκ-λαγχάνω, door het lot krijgen SOPH. El. 760 AR. Th. 1071.
 ἐκ-λακτίζω, — 1 schoppen HIPPOCR. — 2 τὸ σκέλος, het been optillen AR. Vesp. 1492, COM.
 ἐκ-λαλέω, uitbabbelen EUR., DEM., N. T. Act. 23, 32
 ἐκ-λαμβάνω, — 1 wegnemen ISOCR. 12, 194. — 2 krijgen SOPH. Ph. 1429, PL., EUR. Ion 1335; vernemen ISOCR. — 3 opvatten, verstaan LYS. 11, 6, PL. Leg. 807 d. — 4 interpreteren PLUT. — 5 aannemen, op zich nemen HDT. 9, 95, POL., Pol. — 6 afschrift nemen PAP.
 ἐκ-λαμπρύνομαι, stralen D. H., HEROND. 7, 12.
 ἐκ-λάπω, — 1 uitstralen HIPPOCR., HDT. 6, 82, AESCH. Pr. 1083, XEN. Cyr. 7, 1, 2. — 2 *overdr.* τὸ τῆς φύσεως δίκαιον PL. Gorg. 484 a, N. T. Mt. 13, 43. — 3 uitblinken, zich onderscheiden PLUT. — 4 *causat.* doen stralen EUR., LYCOPHR. 1091.
 ἐκ-λανθάνομαι, z. -λήθω.
 ἐκ-λαπάζω, uitwerpen AESCH. Sept. 455.
 ἐκ-λάπτω, uitslurpen AR. Ach. 1229.
 ἐκ-λαχανίζομαι, groente afsnijden THEOPHR.
 ἐκ-λααίνω, glad maken PL. Symp. 191 a.
 ἐκ-λέγω, — 1 uitlezen: kiezen THUC. 4, 59, 20, PL., XEN. Hell. 1, 6, 19; *med.* HDT. 5, 30, THUC.; *spec.* Christ. uitverkiesen N. T. Luc. 9, 35. — 2 innen

THUC. 8, 44, 14, DEM., AESCHIN. — 3 zorgvuldig uittrekken AR. Eq. 908.
 ἐκ-λεικτικός, oplikbaar HIPPOCR.
 ἐκ-λείπω, — 1 verlaten HDT. 8, 24, AESCH. Ch. 543, THUC., SOPH. El. 1131. — 2 in den steek laten SOPH. Ph. 911 τῶν. — 3 iets opgeven HDT. 6, 23. — 4 zich onttrekken aan, τι XEN. Hell. 5, 2, 22. — 5 laten schieten, nalaten THUC. 5, 42, 22, EUR. Iph. T. 750 (δρῶν). — 6 weglaten AESCH. Pr. 827, PL. Symp. 188 e. — *Intr.:* 7 weggaan SOPH. El. 19; *euph.* sterven PL. Leg. 856 e. — 8 v. d. zon: verduisteren (eclips) PL. Phaed. 99 d, N. T. Luc. 23, 45. — 9 verzwakken, ἐπιθυμία PL. Rep. 485 d. — 10 ophouden HDT. 7, 239 (P), PL. Crat. 399 e, N. T. Hebr. 1, 12, Luc. 22, 32. — 11 opraken N. T. Luc. 16, 9.
 ἐκ-λειτουργέω, een liturgie ten einde brengen ISAE. 7, 40.
 ἐκ-λειψις, ἡ, — 1 het verlaten HDT. 6, 25. — 2 ondergang HDT. 7, 37, POL. — 3 verduistering THUC. 1, 23, 32, PL., XEN. Hell. 2, 3, 4.
 ἐκ-λεκτικός, uitkiezend D. H.; ook v. d. *eclectische philosophen.*
 ἐκ-λεκτός, uitgekozen PL. Leg. 938 b; uitverkoren N. T. 1 Petr. 2, 9.
 ἐκ-λελύμένος, *adv.*, slap ISOCR.
 ἐκ-λεμμα (λέπω), τό, schors HIPPOCR.
 ἐκ-λεξις, ἡ, keus PL. Phaedr. 231 d.
 ἐκ-λέπω, aïschillen; de schaal zich laten openen, uitbroeden HDT. 2, 68, ARISTOT.; *overdr.* AR. Av. 1108 (vgl. 673) = -λεπυρόω SOPHR. 87.
 ἐκ-λευκος, geheel wit, witachtig MED., ARISTOT.
 ἐκ-λήγω, ophouden SOPH. El. 1312.
 ἐκ-λήθω (ἡ 220 ἐκ-ληθάνω), — 1 *act.*; *aor.* ἐλέλασθον, geheel doen vergeten, τινά τι B 608, THEOCR. 1, 63, ALCAE. 146 ALD. — 2 *med.* geheel vergeten, τινος Z 285, SAPPHO 116, 3 ALD. SOPH. O. C. 1005, EUR. Ba. 1272, N. T. Hebr. 12, 5.
 ἐκ-λήμπτωρ, ὁ, ondernemer PAP.
 ἐκ-λημψις, ἡ, afschrift PAP.
 ἐκ-λησις, ἡ, vergetelheid ω 485.
 ἐκ-λιθολογέω, reinigen THEOPHR.
 ἐκ-λίμος, uitgehongerd THEOPHR.
 ἐκ-λιμπάνω, = ἐκλείπω, EUR. Med. 800.
 ἐκ-λιπῆρέω, smeeken PLUT., D. H.
 ἐκ-λίπησις, ontbrekend THUC. 4, 52, 27.
 ἐκ-λίπτης, ὁ, ontvanger van tolleren DIO. CASS.
 ἐκ-λογή, ἡ, — 1 keuze PL. Rep. 414 a., PAP. — 2 inning, v. *geld* DIO. — 3 lichting POL. — 4 Christ. uitverkiezing N. T. 2 Petr. 1, 10. — 5 de uitverkorene N. T. Tom. 11, 7.
 ἐκ-λογίζομαι, — 1 berekenen PLUT. — 2 een plan bedenken HDT. 9, 89, THUC. 1, 70, 32, EUR. Supp. 482, AESCHIN. — 3 excerpt maken PAP.; — ἴσις, ἡ, het ten einde toe doordenken EPICUR. 144 Us.; — ἴστις, ὁ, accountant PAP.
 ἐκ-λογος, ὁ, — 1 verhaal AESCH. — 2 saldo PAP.
 ἐκ-λούω, afwasschen HIPPOCR., AESCH.
 ἐκ-λοχεύω, baren EUR. Ion 1458.
 ἐκ-λοχοόμοι, dichtgroeien THEOPHR.
 ἐκ-λύσις, ἡ, — 1 bevrijding AESCH. Pr. 262. SOPH. O. R. 306. — 2 zwakte HIPPOCR.
 ἐκ-λύτῆριον, τό, — 1 bevrijding SOPH. O. R. 392. — 2 zoenoffer EUR. Ph. 969.
 ἐκ-λύτος, *adv.* ως, — 1 teuggelloos (PL.). — 2 licht, ἀμφοβόλοι EUR. Andr. 1133. — 3 *adv.* onbekommerd PLUT.
 ἐκ-λύω, — 1 losmaken: bevrijden AESCH. Pr. 326, EUR., PL. Phaed. 67 d, XEN.; *med.* x 286, AESCH.

Eum. 174, SOPH. Ant. 1112; losknoopen HEROND. 6, 96. — 2 losmaken; ontspannen, *v. d. boog* HDT. 2, 173. — 3 *overdr.* krachteloos, zwak, > moe maken, *pass.* worden ARISTOT., PLUT., N. T. Mt. 15, 32. — 4 ontsluiten SOPH. Ai. 1225, EUR. — 5 *overdr.* opheffen, *δασμόν* SOPH. O. R. 35.

ἐκ-λωβᾶω, zeer krenken SOPH. Ph. 330.

ἐκ-λωπιζέω, onthullen SOPH. Tr. 925.

ἐκ-μαγεῖον (μάττω), τό, — 1 stof, waarin iets, stempel *enz.*, wordt afgedrukt PL. Theaet. 196 a. — 2 afdruk, afgietsel PL. Theaet. 194 d. — 3 archetypion, norm PL. Leg. 801 d. — 4 afveegdoek, PL. Tim. 72 c (?).

ἐκ-μαίνω, — 1 razend maken, *ook v. liefde* EUR. Hipp. 1229; SOPH. Tr. 1142, AR. Eccl. 966; *pass.* HDT. 3, 37, LUC. — 2 razend uit . . ., naar buiten drijven EUR. Ba. 36.

ἐκ-μαίομαι, uitvinden HYMN. Merc. 511.

ἐκ-μακτρον, τό, afdruksel EUR. El. 535.

ἐκ-μανθάνω, — 1 zorgvuldig leeren AESCH. Pr. 254, SOPH. Tr. 450. — 2 te weten komen HDT. 1, 107; 2, 91, SOPH. O. R. 286, AR. Eccl. 244. — 3 informeeren, onderzoeken HDT. 7, 28, XEN. — 4 van buiten leeren PL. Leg. 811 a.

ἐκ-μαργώω, razend maken EUR. Tr. 992.

ἐκ-μαρτυρέω, — 1 getuigen AESCH. Ag. 1196, AESCHIN. 1, 107; *med.* ISAE; -ησις, ἦ, PAP. — 2 bij afwezigheid getuigenis afleggen DEM.

ἐκ-μαρτυρία, ἦ, getuigenis vaneenafwezigheid ISAE. 3, 20.

ἐκ-μάσσω, *att.* -ττω, — 1 afwegen; uitwischen EUR. Herc. 1400, ARISTOT., N. T. Luc. 7, 38; SOPH. El. 446. — 2 poetsen D. H. — 3 afdrukken EMPED. 22, 7 D., PL. Rep. 396 d, *med.* THEOCR. 17, 122, PLUT.

ἐκ-ματύνω, uitvorschen AESCH. Eum. 247.

ἐκ-μελετάω, oefenen, trainen: — 1 *tr.* iem d. Hipp. mai. 287 a. — 2 *refl.* zich . . . *ib.* 286 d.

ἐκ-μελής, — 1 onharmonisch (PL.), PLUT. Demetr. 1. — 2 onregelmatig, onbeheerscht, PLUT. Lys. 23.

ἐκ-μετρέω, — 1 uitmeten EUR., *med.* XEN. — 2 plaats bepalen SOPH. O. R. 795. — 3 *v. tijd:* uitmeten; afleggen, doorbrengen EUR. Iph. A. 816; -ητής, keurmeester, waagmeester PAP.

ἐκ-μετρος, — 1 bovenmatig SOPH., LUC. — 2 zonder maat; prozaïsch LUC.

ἐκ-μηνος, halfjarig SOPH. O. R. 1137, PLUT.

ἐκ-μηρῶμαι, — 1 zich ontwikkelen (in de lengte), langs een défilé XEN. An. 6, 3, 22; τ, doorkomen POL. — 2 zich doorwringen PLUT.

ἐκ-μαίνομαι, pollutie plegen HIPPOCR., AR. Ran. 753.

ἐκ-μιμέομαι, — 1 navolgen AR. Av. 1285, EUR. Herc. 1298. — 2 nabootsen XEN. Mem. 3, 10, 1.

ἐκ-μισθώω, verhuren, verpachten LYS. 7, 4, XEN. Vect. 4, 14, AESCHIN.

ἐκ-μολεῖν, uit iets komen A 604.

ἐκ-μουσών, onderrichten EUR. Ba. 825.

ἐκ-μοχθέω, — 1 doorworstelen AESCH. Pr. 825, EUR. — 2 met moeite vervaardigen EUR. El. 307. — 3 met moeite verdienen, βίω EUR. Supp. 451. — 4 te boven komen; ontkomen EUR. Herc. 309.

ἐκ-μοχλεύω, — 1 uitlichten AR. Lys. 430. — 2 ontwrichten HIPPOCR.

ἐκ-μυζάω, uitzuigen A 218, LUC.

ἐκ-μυκτηρίζω, bespotten N. T. LUC. 16, 14.

ἐκ-ναρκάω, geheel verstijven PLUT. Coriol. 31.

ἐκ-ναυσθλόω, aan land spoelen LYCOPHR. 726.

ἐκ-νεάζω, jeugdig opgroeien LUC. Amor. 33.

ἐκ-νέμω, — 1 πόδα, den voet naar buiten bewegen; weggaan SOPH. Ai. 369. — 2 *med.* afweiden THEOPHR.; aanvreten, *overdr.* LUC. Amor. 25.

ἐκ-νεοττεύω, uitbroeden ARISTOT.

ἐκ-νευρίζω, ontzenuwen DEM. 3, 31.

ἐκ-νευσις, ἦ, ontwijking PL. Leg. 815 a.

ἐκ-νεύω, — 1 op zij buigen XEN. Cyn. 10, 12; omhoog gooien Eq. 5, 4. — 2 overhellen: op het punt staan εἰς θάνατον EUR. Ph. 1268. — 3 wegwenken EUR. Iph. T. 1330. — 4 ter zijde gaan, ontwijken MEN. Epitr. 355 N. T. Joh. 5, 13 (*ook* XEN. Eq. 5, 4, z. b.?).

ἐκ-νέφελος, uit de wolken schijnend THEOPHR.

ἐκ-νεφρίᾶς, uit de wolken ARISTOT.

ἐκ-νεφρόομαι, wolk worden THEOPHR.

ἐκ-νέω, — 1 door zwemmen ontkomen PIND. O. 13, 114; THUC. 2, 90, 31, EUR. — 2 ontkomen EUR. Hipp. 470. — 3 aan land zwemmen LUC.

ἐκ-νήφω, weer nuchter worden PLUT., N. T. 1 Cor. 15, 34.

ἐκ-νήχομαι, = ἐκ-νέω, ARISTOT., LUC.

ἐκ-νίζω, *f.* -νίφω, — 1 uitwasschen COM. — 2 schoonwasschen DEM. 18, 140. — 3 (ver)zoenen EUR. Iph. T. 1224, (PL.).

ἐκ-νικάω, — 1 geheel overwinnen EUR. Ion 629. — 2 *intr. v. zaken:* het winnen: de overhand krijgen, mode worden bij THUC. 1, 3, 26, LUC. — 3 *vand.* vergaan in THUC. 1, 21, 28.

ἐκ-νιτρόω, uitwasschen COM.

ἐκ-νοιά, ἦ, bewusteloosheid ARISTOT.

ἐκ-νομή, ἦ, het afweiden D. H.

ἐκ-νόμιος, *adv.* ως, buitengewoon PIND. N. 1, 56, AR. Pl. 981.

ἐκ-νομος, buiten de wet; goddeloos AESCH. Eum. 92, *adv.* Ag. 1473.

ἐκ-νους, 2, krankzinnig PLUT. C. Gr. 19.

ἐκ-ξύλω, tot hout maken THEOPHR.

ἐκ-ξύω, uitvegen (*een schrijftaak*) HEROND. 3, 18.

ἐκούσιος, 3 (2 THUC. 6, 44, 3), — 1 vrijwillig THUC. 1, 138, 20, PL. Rep. 603 c, SOPH. Tr. 727, EUR., N. T. 1 Petr. 5, 2. — 2 uit vrijen wil, bewust PL. Phaedr. 233 c, Leg. 860 e, N. T. Hebr. 10, 26.

ἐκπαγλ-έομαι, zeer bewonderen HDT. 7, 181, AESCH. Ch. 217, EUR.

ἐκ-πάγλος, — 1 ontstellend; verschrikkelijk A 146, O 198, HES. O. 154, PIND. N. 4, 27, AESCH. Ag. 862, SOPH., XEN. Hier. 11, 3.

(*< ἐκ-πλεγ-λο- met dissimilatie: ἐκ-πλήσω*).

ἐκ-πάθής, buiten zich zelf van drift, vreugde, smart, begeerte POL., PLUT.

ἐκ-παίδευμα, τό, kweekeling EUR. Cycl. 601.

ἐκ-παιδεύω, geheel opvoeden PL. Crit. 45 d, EUR., DIO.

ἐκ-παιράσσω, uitblinken E 803.

ἐκ-παίω, — 1 van iets afslaan; *overdr.* teleurstellen EUR. Herc. 460. — 2 *pass. refl.* zich ergens doorslaan PLUT.

ἐκ-πάλαι, reeds lang PLUT., N. T. 2 Petr. 2, 3.

ἐκ-παλέω, zich verrekken HIPPOCR.

ἐκ-πᾶλής, verrekt HIPPOCR.

ἐκ-πάλλομαι, uitspatten Γ 483.

ἐκ-παπρόομαι, in een bladerkroon, πάππος, uitloopen THEOPHR.

ἐκ-πατάσσω, uitslaan: — 1 φρένας, krankzinnig maken σ 327. — 2 (*vgl.* ἐκπλήσω), verschrikken EUR. Herc. 890(?).

ἐκ-πάτιος, van het gewone pad afwijkend (*vgl. δέλιωρε*): buitengewoon AESCH. Ag. 50.

ἐκ-παύω, laten rusten EUR. Ion 144; *pass. refl.* geheel ophouden THUC. 5, 75, 29.

ἐκ-πᾶφλάζω, koken ARISTOT.

ἐκ-πεῖθω, overreden SOPH. O. R. 1024, EUR. Herc. 469, PLUT.

ἐκ-πειράζω, verzoeken N. T. Mt. 4, 7.
 ἐκ-πειράσμαι, aor. pass., op de proef stellen, τινος HDT. 3, 135, SOPH. O. R. 360, EUR., (PL.).
 ἐκ-πέλει, het staat vrij SOPH. Ant. 478.
 ἐκ-πελεκάω, afhouden THEOPHR.
 ἐκ-πέμπω, — 1 uitzenden II 3, HDT. 1, 34, PL. Polit. 293 d, alg. tot N. T. Act. 13, 4. — 2 wegzagen σ 336; verstooten HDT. 1, 59, LYS. 14, 28; wegwerpen AESCH. Ch. 98. — 3 wegbrengen, uitvoeren Ω 381; med. v. 361. — 4 naar buiten drijven AR. Pl. 821. — 5 naar buiten halen, laten komen SOPH. Ant. 19; med. O. R. 951.
 ἐκ-πεμψις, ἡ, afzending THUC. 4, 85, 31, PLUT.
 ἐκ-πεπαίνω, rijp maken THEOPHR.
 ἐκ-πεπταμένως, adv. p. p. bij ἐκ-πεπάνυμι, uitgelaten XEN. Cyr. 8, 7, 7.
 ἐκ-περαίνω, — 1 volbrengen (PL.), XEN. An. 5, 1, 13. — 2 vervullen EUR. Ion 785. — 3 eindigen EUR. Herc. 428.
 ἐκ-πέρομα, τό, naar buiten komen AESCH. Ch. 655.
 ἐκ-περάω, — 1 uit iets komen EUR. Cycl. 512. — 2 tot het einde iets dórgaan η 35, HYMN. Merc. 352, AESCH. Pr. 713, EUR. — 3 dórgaan, doorloopen XEN. Cyn. 6, 18. — 4 doorboren N 652. — 5 door iets heen gaan XEN. Cyn. 10, 2.
 ἐκ-περδικίζω, als een patrijs ontsnappen AR. Av. 768.
 ἐκ-πέρθω, geheel verwoesten A 19, AESCH. Pr. 357, EUR.
 ἐκ-περίειμι, van eene plaats af rondgaan XEN. Cyn. 8, 5, LUC.
 ἐκ-περιέρχομαι, = voorg., POL., Ltr.
 ἐκ-περισπασμός, ὁ, op korten afstand zwenken POL.
 ἐκ-περισσῶς, adv., uitbundig N. T. Mc. 14, 31.
 ἐκ-πέρῃσι, adv., een jaar geleden LUC.
 ἐκ-πεπάνυμι, — 1 uitspannen HDT. 1, 62, EUR. Iph. T. 1135. — 2 opensperren AR. Eq. 1347. — 3 uitspreiden N. T. Rom. 10, 21, LUC. — 4 overdr. uitgelaten maken EUR. Cycl. 497.
 ἐκ-πέτᾶσις, ἡ, ontwikkeling PLUT.
 ἐκ-πετήσιμος, — 1 in staat uit te vliegen AR. Av. 1355. — 2 overdr. huwbaar AR. fr. 582.
 ἐκ-πέτομαι, uitvliegen HES. O. 98, EUR. El. 944, ARISTOT.
 ἐκ-πεύθομαι, navragen AESCH. Pers. 954.
 ἐκ-πέσω, att. -τω, — 1 uitbroeden ARISTOT. — 2 doen rijpen THEOPHR. — 3 verteren ARISTOT.
 ἐκ-πήγνυμι, — 1 doen verstijven PLUT. 978 c. — 2 spec. v. vorst THEOPHR.; ook pass.
 ἐκ-πηδάω, — 1 uit iets springen HDT. 1, 24, XEN. An. 7, 4, 16, EUR., N. T. Act. 14, 14. — 2 opspringen SOPH. Tr. 175. — 3 overdr. overloopen PL. Rep. 495 d, PLUT. Caes. 14. — 4 ontsnappen POL.
 ἐκ-πήδημα, τό, hoogte sprong AESCH. Ag. 1376.
 ἐκ-πήδησις, ἡ, wegspringen PL. Leg. 815 a.
 ἐκ-πητικός, bevriezend THEOPHR.
 ἐκ-πηνίζομαι, — 1 afspinnen ARISTOT. — 2 het vermogen „uitrafelen”, aphaselen AR. Ran. 578.
 ἐκ-πηξίς, ἡ, het bevrozen THEOPHR.
 ἐκ-πιασμός, ὁ, het uitpersen, uitdringen EPICUR. 101 Us.
 ἐκ-πίδύομαι, opborrelen AESCH. Pers. 815.
 ἐκ-πιέζω, uitpersen, wegdringen HIPPOCR.
 ἐκ-πιεράζω, = -πιερώω, HIPPOCR.
 ἐκ-πιερός, vrij bitter ARISTOT.
 ἐκ-πιερώω, bitter maken ARISTOT.
 ἐκ-πίμπλημι (= ex-plere), — 1 geheel vullen EUR. Cycl. 388. — 2 verzadigen, overdr. THUC. 3, 82, 8, XEN. — 3 boeten HDT. 1, 91. — 4 vervullen, in

vervulling doen gaan HDT. 1, 43; 4, 117, EUR. — 5 aanvullen XEN. Cyr. 4, 5, 39. — 6 volledig maken, ook in woorden: vertellen AESCH. Pers. 430; v. tijd: doorbrengen EUR. Alc. 169.
 ἐκ-πίμπρημι, door een vlam of door warme lucht uitblazen ARISTOT.
 ἐκ-πίνω, — 1 uitdrinken ε 353, AESCH. Ag. 1398. — 2 overdr. uitzuigen, verteren SOPH. Ant. 532, AR. Nub. 712, EUR.
 ἐκ-πιπράσκω, verkoopen DEM. 9, 39.
 ἐκ-πίπτω, — 1 uit iets, vallen E 585, SOPH. El. 749, AR.; vaak als pass bij ἐκβάλλω, enz. gevoeld PL. Rep. 560 a, καὶ τινες τῶν ἐπιθυμιῶν, αἱ μὲν διεφθάρσαν, αἱ δὲ καὶ ἐξέπεσον. — 2 afvallen, v. bloesems N. T. 1 Petr. 1, 24; uitlekken, v. geruchten PL. — 3 omvallen THEOPHR. — 4 verliezen, uit iets verdreven worden, τινος HDT. 3, 14, AESCH. Pr. 756, vlg., SOPH. Ant. 679, πρὸς ἀνδρὸς ἐκπεσεῖν N. T. Gal. 5, 4. — 5 spec. uit zee aan land geworpen worden η 283, THUC. 2, 92, 3, XEN. An. 6, 4, 2, EUR. Hel. 409; aan land loopen THUC. 7, 74; ook: uit de koers geslagen worden N. T. Act. 27, 17. — 6 uitvallen, vallen = geen succes hebben, v. e. tooneelstuk DEM. 18, 265; overdr. PL. Gorg. 517 a. tot N. T. Rom. 9, 6. — 7 mlit. uitvallen; een uitval doen HDT. 9, 74, XEN. An. 5, 2, 18. — 8 uitvallen (vgl. cadere): uitloopen op, zich ontwikkelen tot, εἰς THUC. 7, 50, 10, PL. Rep. 497 b.
 ἐκ-πίτνω, = -πίπτω, AESCH. Pr. 912.
 ἐκ-πίφρημι, (f. φρήσω, aor. imp. -φρές), uitbrengen, uitlaten SOPH., AR. Vesp. 125(?), 147, 156, 162, 892, EUR. Ph. 264, Vesp. 234(?). LUC.
 ἐκ-πλάγῃς, verschrikt POL.
 ἐκ-πλεθρός, van 6 πλέθρα, dus één stadium EUR. El. 883, Med. 1181.
 ἐκ-πλεος, = ἐκπλεως.
 ἐκ-πλέω, ion., HDT. 2, 44, naast ἐκ-πλώω, — 1 uitvaren HDT., SOPH. Ph. 577 tot N. T. Act. 15, 39. — 2 wegzwemmen HDT. 2, 93. — 3 ontkomen THUC. 8, 102. — 4 spec. ἐκ τοῦ νοῦ, τῶν φρενῶν, zijn verstand verliezen HDT. 6, 12; 3, 155.
 ἐκ-πλεως, att., eld. -πλεος, — 1 vol van, τινος EUR. Cycl. 247. — 2 volledig, vol XEN. An. 7, 5, 9. — 3 voltallig XEN. Cur. 6, 2, 7.
 ἐκ-πλήγνυμι, = -πλήσσω, THUC. 4, 125, 1.
 ἐκ-πληκτικός, adv. ὡς, verschrikkend; schrikkelijk THUC. 8, 92, 15, XEN. Hipp. 8, 18, POL.
 ἐκ-πληξίς, ἡ, — 1 verdooving, door een slag HIPPOCR. — 2 verschrikking AESCH. Pers. 606, THUC. 2, 94, 12, PL., EUR. — 3 hevige begeerte POL.
 ἐκ-πληρώω, — 1 vullen EUR. Ph. 1135. — 2 voltallig maken HDT. 8, 82, SOPH., XEN. Mem. 3, 6, 5. — 3 vervullen, belofte HDT. 5, 35, N. T. Act. 13, 33. — 4 > schuld betalen PL. Leg. 958 b. — 5 spec. geheel afleggen, doorloopen EUR. Or. 54; -ωσις, ἡ, vervulling N. T. Act. 21, 26.
 ἐκ-πλήρωμα, τό, vervulling HIPPOCR.
 ἐκ-πλήρσσω, att. -τω, — 1 iemd uit het veld, uit de koers slaan; verwarren; verschrikken PIND. N. 1, 48, AR. Pl. 673. Pass.: schrikken, verbaasd zijn Σ 335, HDT. 1, 116; 3, 148, AESCH. Ch. 233, THUC., PL. Symp. 215 d, XEN. An. 1, 8, 20, N. T. Mt. 19, 25; gew. τιμ. enz., τι THUC., SOPH. Ai 33. — 2 iets wegslaan: verdrijven AESCH. Pr. 134, THUC. 2, 38, 15, EUR.
 ἐκ-πλήσσομαι, openstaan HIPPOCR.
 ἐκ-πλους, ὁ, — 1 uitvaart; naar zee gaan AESCH.

Pers. 367, THUC., XEN. — 2 plaats om uit te varen THUC. 7, 70, 26, XEN. Hell. 1, 6, 18.
 ἐκ-πλύνω, uitwasschen HIPPOCR., HDT. 1, 203, AR. Lys. 575, PL. Rep. 430 a.
 ἐκ-πλύτος, — 1 uit-, afgewasschen AESCH. Eum. 281, PL. — 2 uitwaschbaar: niet (wasch)echt PL. Rep. 429 e.
 ἐκ-πλώω, *ion.* = ἐκπλέω.
 ἐκ-πνευματώω, — 1 in lucht veranderen THEOPHR. PLUT. 292 d. — 2 uitblazen PLUT. 39 d. — 3 opblazen ARISTOT., THEOPHR.; — ωσις, ἤ, in een luchtstroom overgaan EPICUR. 114 Us.
 ἐκ-πνευσις, ἤ, uitademing ARISTOT.
 ἐκ-πνέω, — 1 uitblazen: uitademen AESCH. Pr. 359 PL. Phaed. 112 b. — 2 den geest geven, sterven AESCH. Ag. 1493, EUR., N. T. Mc. 15, 37; >gedood worden SOPH. Ai. 1026. — 3 van een plaats waaien THUC. 2, 84, 27, SOPH. Ai. 1148. — 4 luwen, *v. d. wind* EUR. Or. 700.
 ἐκ-πνοή, ἤ, het uitademen PL., EUR. Hipp. 1438.
 ἐκ-ποδών (*vgl.* zich uit de voeten maken), — 1 uit de voeten: niet in den weg HDT. 6, 35, THUC., EUR. Hec. 52. — 2 >weg, van . . van daan HDT. 8, 76, AESCH. Ch. 20, SOPH. Ant. 1324, AR. Th. 36, PL. Lys. 220 c. — 3 ἐ. ποιῆσθαι *e. dgl.*, uit den weg ruimen XEN. An. 1, 6, 9; *overdr.* AESCH. Eum. 453.
 ἐκ-ποιέω, — 1 los laten: laten loopen ARISTOT. — 2 *spec.* een kind ter adoptie afstaan ISAE. 7, 24, DIO. — 3 verkoopen COM. — 4 ten einde brengen: voltooien HDT. 2, 125, Ltr. — 5 *impers.* ἐκποιεῖ, het is voldoende, is mogelijk LYS., POL. — 6 *med.* verwekken, voortbrengen AR. Ach. 255.
 ἐκ-ποιήσις, ἤ, zaaduitstorting HDT. 3, 109.
 ἐκ-ποιητός, afgestaan, *ter adoptie* ISAE. 7, 23, AESCHIN. 3, 21.
 ἐκ-ποκίζω, plukken AR. Th. 567.
 ἐκ-πολεμέω, — 1 uit een plaats oorlog voeren THUC. 6, 91, 14. — 2 tot den oorlog brengen XEN. Hell. 5, 4, 20. — 3 beoorloggen, τινα POL.
 ἐκ-πολεμώω, in oorlog, strijd, wikkelen HDT. 4, 120, THUC. 6, 77, 21, DEM. 1, 7: τινα, met iemd.
 ἐκ-πολέμωσις, ἤ, vijanden maken PLUT. Aemil. 13.
 ἐκ-πολι-οριέω, een stad door beleg veroveren THUC. 1, 117, 24, XEN. Hell. 7, 4, 18.
 ἐκ-πομπεύω, paradeeren LUC. Dom. 11.
 ἐκ-πομπή, ἤ, het uitzenden THUC. 3, 51, 29, PL. Leg. 740 e, ANTIPH. 49 D., POL.
 ἐκ-πονέω, — 1 uitwerken, tot een resultaat: voltooien PIND. P. 4, 236, SAPPHO 124 ALD. ἐξεπόνασσαν, AESCH. Supp. 367, THUC 3, 38, 4; > te weten komen, uitvorschen EUR. Ion 1355. — 2 uitvoeren EUR. Ph. 1648. — 3 gedaan krijgen, bewerken, zich verschaffen XEN., EUR. Or. 653. — 4 bewerken, *v. h. eten:* verteren XEN. Mem. 1, 2, 4; *v. h. land* THEOPHR.; *v. lichaam en geest:* oefenen XEN. Cyr. 3, 3, 57, bekwamen EUR. Iph. A. 209, PL. — 5 wegwerken: vermijden EUR. Herc. 581.
 ἐκ-πορεύω, — 1 laten komen uit EUR. Ph. 1068. — 2 *pass. refl.* optrekken XEN. An. 5, 1, 8, KRITIAS 25, 36 D., N. T. LUC. 3, 7.
 ἐκ-πορθέω, geheel verwoesten LYS. 12, 83, THUC. 4, 57, 28, EUR.; *overdr.* SOPH. Tr. 1104, HEROND. 3, 5.
 ἐκ-πορθήτωρ, ὁ, verwoester EUR. Supp. 1223.
 ἐκ-πορθμέω, per schip wegvooien, *ook med.* EUR. Hel. 1179.
 ἐκ-πορίζω, — 1 verschaffen PL. Gorg. 517 b, *med.* 492 a, THUC. — 2 uitvinden AR. Vesp. 365.
 ἐκ-πορεύω, zich vergoaien N. T. Jud. 7.

ἐκ-ποτέομαι, -άομαι SAPPHO 58, 4 ALD., — 1 wegvliegen T 357. — 2 (te) hoog vliegen EUR. El. 177 (?), THEOCR. 2, 19.
 ἐκ-πράσσω, *att.* -ττω, — 1 voltooien AESCH. Ag. 582, SOPH. Ant. 303, PL.; maken tot AESCH. Ag. 1275. — 2 invorderen: wreken HDT. 7, 158 (*med.*), τινα τι THUC. 8, 108, 19, PL., XEN., EUR. Med. 1305. — 3 dooden SOPH. O. C. 1659, EUR.
 ἐκ-πρεμνίζω, geheel uitroeien DEM.
 ἐκ-πρεπής, *adv.* ὡς, — 1 uitblinkend B 483, PIND. P. 7, 14, AESCH., PL. Phaedr. 238 a. — 2 (in slechten zin) buitengewoon: ongehoord THUC. 3, 55, 1.
 ἐκ-πρέπω, uitmunten EUR. Heracl. 597.
 ἐκ-πρησις, ἤ, het verbranden PLUT.
 ἐκ-πρίασθαι, afkoopen LYS. 27, 6.
 ἐκ-πρίω, — 1 uitzagen THUC. 7, 25, 14. — 2 *als straf:* met touwen afbinden HEROND. 5, 25.
 ἐκ-πρίσμα, τό, spaander ARISTOT.
 ἐκ-πρό-θεσμος, over den bepaalden termijn: verlaat PAP., LUC. Hermot. 80.
 ἐκ-προ-θύμέομαι, = προ-θ., EUR. Ph. 1678.
 ἐκ-προ-ίημι, uitlaten EUR. Ion 119.
 ἐκ-προ-καλέομαι, tot zich naar buiten roepen β 400.
 ἐκ-προ-κρίνω, verkiezen EUR. Ph. 214.
 ἐκ-προ-λείπω, verlaten ϑ 515, THEOGN. 1136.
 ἐκ-προ-τίμάω, bijzonder eeren SOPH. Ant. 913.
 ἐκ-πτερώω, vleugels geven HIPPOCR.
 ἐκ-πτήσσω, uit iets opjagen EUR. Hec. 179.
 ἐκ-πτοέομαι, hevig schrikken EUR. Cycl. 185, POL.
 ἐκ-πτύω, — 1 uitspuwen ε 322, AR. Vesp. 792. — 2 verafschuwen N. T. Gal. 4, 14.
 ἐκ-πτωμα, τό, een verrekt lid HIPPOCR.
 ἐκ-πτωσις, ἤ, — 1 het verrekken van een lid HIPPOCR. — 2 verbanning POL. — 3 mislukking EPICR. 2, 17, 21.
 ἐκ-πυέω, etteren; -ημα, τό, -ησις, ἤ, HIPPOCR.
 ἐκ-πυνθάνομαι, — 1 uitvragen AR. Pl. 60, EUR. Cycl. 94. — 2 vernemen SOPH. Ai. 215, EUR., AR. Eccl. 752.
 ἐκ-πύρηνίζω, uitpersen ARISTOT.
 ἐκ-πύριάω, verwarmen HIPPOCR.
 ἐκ-πύρος, 2, vurig, brandend THEOPHR.
 ἐκ-πύρώω, verhitten, verbranden HERACL. 31 D., EUR. Herc. 421, ARISTOT.
 ἐκ-πύρωσις, ἤ, verbranding HERACL. 63D., ARISTOT. EPICUR. 101 Us.
 ἐκ-πυστος, ruchtbaar THUC. 4, 70, 28.
 ἐκ-πυτίζω, uitspuwen COM.
 ἐκ-πωμα, τό, beker SOPH. Ph. 35, PL. Symp. 213 e, XEN. Hell. 4, 1, 24, DEM.
 ἐκ-ραβδίζω, wegranselen AR. Lys. 576.
 ἐκ-ραίνω, uitsprenkelen SOPH. Tr. 781, EUR. Cycl. 402.
 ἐκ-ρέω, — 1 uitstrooien ϕ 119, PL. Phaedr. 112 a. — 2 geleidelijk verdwijnen PL. Phaedr. 452 d. — 3 uitvallen AR. Av. 104. — 4 *overdr.* in vergetelheid raken PLUT.
 ἐκ-ρηγμα, τό, — 1 brokstuk HIPPOCR. — 2 doorbraak, *v. e. rivier* THEOPHR., POL., PLUT. — 3 huiduitslag HIPPOCR.
 ἐκ-ρήγνυμι, — 1 uitscheuren ϗ 421, PLUT. — 2 stukscheuren O 469; *pass.* stukbreken HDT. 2, 173. — *intr. of pass.-intr.* 3 dóorbrenken, uitvaren HDT. 6, 129, AESCH. Pr. 367, SOPH. Ai. 775. — 4 open breken, *v. wonden* HDT. 3, 133, NIC. — 5 *overdr.* > bekend worden HDT. 8, 74.
 ἐκ-ρηξις, ἤ, doorbraak HIPPOCR.

ἐκ-ρίζω, uitroeien N. T. Mt. 13, 29.
 ἐκ-ρίνιζω (ρίς), ontdekken LUC.
 ἐκ-ρίπιζω, — 1 vuur aanwakkeren ARISTOT., PLUT. Otho 10. — 2 *overdr.* aanvuren PLUT.
 ἐκ-ριπισμός, δ, naar buiten doen treden v. *brandbare materie* EPICUR. 101 Us.
 ἐκ-ρίπτ(έ)ω, — 1 ergens uit-, overboord werpen SOPH. El. 512, O. R. 1412. — 2 *overdr.* er uitgooien, v. *woorden* AESCH. Pr. 932, AESCHIN.
 ἐκ-ροή, ἡ, uitstroomen PL. Phaed. 112 d; = -ρόος, -ρούς, δ, HDT. 7, 129, ARISTOT.
 ἐκ-ροφέω, uitslurpen ARISTOT.
 ἐκ-ρύομαι, beschermen EUR. Ba. 258.
 ἐκ-ρύσις, ἡ, — 1 uitstroomen POL. — 2 uitvallen, v. *haar* THEOPHR.
 ἐκ-σαγηνεύω, met het treknet vangen PLUT.
 ἐκ-σαλάσσω, (geestelijk) schokken THEOCR. 2, 85.
 ἐκ-σαρκόομαι, woekeren, v. *vleesch* THEOPHR.
 ἐκ-σεῖω, — 1 uit-, afschudden HDT. 4, 64, AR. Ach. 344, PLUT. — 2 verwerpen DIOD. — 3 berooven EPICR. 4, 13, 22.
 ἐκ-σεύομαι, — 1 wegnellen uit H 1, μ 366, DEMOCR. 32 D. — 2 uitgulpen i 373.
 ἐκ-σημαίνω, aanduiden SOPH. El. 1191.
 ἐκ-σήπω, *pass.* verrotten THEOPHR.
 ἐκ-σιωπῶ, tot zwijgen brengen POL.
 ἐκ-σκαλεύω, uithakken AR. Lys. 1028.
 ἐκ-σκεδάννυμι, uiteenjagen AR. Eq. 795.
 ἐκ-σκευάζω, van gereedschappen berooven DEM. 30, 30.
 ἐκ-σκορπισμός, δ, verdrijving PLUT. 383 d.
 ἐκ-σμάω, afwasschen HDT. 3, 148.
 ἐκ-σοβέω, uit iets weggagen COM.
 ἐκ-σπᾶω, uit . . . trekken Z 65, *med.*, H 255, AR. Th. 510, EUR.
 ἐκ-σπένδω, als plengoffer voor de goden uitgieten EUR. Ion 1193.
 ἐκ-σπερματόομαι, in het zaad schieten THEOPHR.
 ἐκ-σπεύδω, naar buiten ijlen AR. Th. 277.
 ἐκ-σπονδος, — 1 van een verbond of vrede uitgesloten THUC. 3, 68, 10, XEN. Hell. 5, 1, 32, POL. — 2 buiten het verdrag om = in strijd met . . . handelend D. H.
 ἐκ-στάδιος, 2, van zes stadiën LUC. Navig. 39.
 ἐκ-στάσις, ἡ, — 1 verwijdering: weggaan of weggijken ARISTOT. — 2 (verstands)verbijstering HIPPOCR., MEN. Epitr. 472, PLUT., N. T. Mc. 5, 42. — 3 diepe ontroering: ecstase N. T. Act. 22, 17. — 4 afstand v. e. *deel v. h. vermogen* PAP.
 ἐκ-στατικός, *adv.* ὡς, — 1 van een plaats verwijderen PLUT. — 2 den geest verbijsterend PLUT., THEOPHR. — 3 in vervoering, in ecstatischen toestand ARISTOT., PLUT.
 ἐκ-στέλλω, opsieren SOPH. O. R. 1269.
 ἐκ-στέρω, met kransen tooien SOPH. O. R. 3, EUR. Herc. 526.
 ἐκ-στρατεύω, — 1 uitrukken HDT. 7, 102, THUC. 5, 54, 13; 3, 105, 27, XEN., *vaak med.* — 2 *tr.* in 't veld brengen D. H. — 3 den veldtocht eindigen THUC. 5, 55, 5.
 ἐκ-στρατο-πεδεύομαι, *aor. med.*, zich buiten iets legeren THUC. 4, 129, 4, XEN.
 ἐκ-στρέφω, — 1 uit . . . draaien P 58, AR. Pl. 721. — 2 binnenste buiten keeren: veranderen AR. Nub. 88, ten slechte 554, N. T. Tit. 3, 11.
 ἐκ-σϋριγγώω, een „fistel” openen HIPPOCR.
 ἐκ-σϋρίττω, *att.* = -ίζω, uitfluiten DEM. 19, 337, COM., DIO CASS.
 ἐκ-σφραγίζω, buitensluiten EUR. Herc. 53.

ἐκ-σχίζομαι, zich verdeelen ARISTOT.
 ἐκ-σῶζω, — 1 uit iets redden, behouden SOPH. Ai. 1128, EUR., PL. Gorg. 486 b; *med.* AESCH. Pers. 360. — 2 *pass.* een toevlucht zoeken HDT. 2, 107, AESCH. Pers. 451, SOPH. Ant. 713.
 ἐκ-σωρεύω, ophoopen EUR. Ph. 1195.
 ἐκ-τάδιον, uitgestrekt EUR. Ph. 1698, LUC.
 ἐκ-τάδιος, uitgestreken: glad K 134.
 ἐκταῖος, op den 6en dag DEM. 50, 60.
 ἐκ-τακτος, — 1 als bijlage. — 2 als bijzondere bepaling PAP.
 ἐκ-τάμνω, *z.* -τέμνω.
 ἐκ-τανύω, — 1 (uit)strekken: lang uit neerleggen, -vellen A 844, *pass.* H 271, PIND. P. 4, 242. — 2 uitstrekken, -spreiden THEOCR. 25, 270.
 ἐκ-ταξίς, ἡ, het in slagorde scharen van het leger POL.
 ἐκ-παρακτικός, purgeerend HIPPOCR.
 ἐκ-τάρραξις, ἡ, diarrhee HIPPOCR.
 ἐκ-τάρασσω, — 1 opruien PLUT. — 2 verbijsteren, doen schrikken ISOCR., LUC.
 ἐκ-τάσις, ἡ, uitgebreidheid PL. Rep. 526 d.
 ἐκ-τάσσω, *att.* -ττω, in slagorde stellen POL.; *meest med.* (de eigen troepen = zich) XEN. An. 5, 4, 12, POL.
 ἐκ-τᾶτός, uitgebreid PL. Tim. 44 e.
 ἐκ-τείνω, — 1 uitstrekken AESCH. Ch. 983, SOPH. Ph. 859, AR. Vesp. 1212, XEN. An. 5, 1, 2; *spec. τήν χειρα* AR. Eccl. 782, PL., N. T. Mt. 12, 13. — 2 stooten EUR. Ph. 1421. — 3 aanwenden HDT. 7, 10, 5. — 4 uitstrekken > dooden EUR. Med. 585. — 5 uitspannen, v. *plaats en tijd*: rekken, laten duren AESCH. Ag 829, SOPH. Ai. 1402, XEN. — 6 *milit.* in de lengte, in bataille opstellen XEN. Hell. 6, 5, 19, *vgl.* EUR. Heracl. 801.
 ἐκ-τειγίζω, — 1 geheel ommuren THUC. 7, 26, 21, XEN. — 2 afbouwen AR. Av. 1165.
 ἐκ-τεκνóομαι, verwekken EUR. Ion 438.
 ἐκ-τελέθω, afstammen EMPED. 17, 10 D.
 ἐκ-τελει(ν)ώω, geheel voltooiën THEOPHR.
 ἐκ-τελευτάω, — 1 geheel voltooiën, -bereiken, -bewerken PIND. P. 12, 29, SOPH. Tr. 170. — 2 volledig maken: laten verloopen AESCH. Pr. 1020. — 3 eindigen: afloopen AESCH. Supp. 411.
 ἐκ-τελέω, *en* -τελείω, — 1 ten einde brengen β 98, *alg. tot* N. T. Luc. 14, 29. — 2 tot stand brengen: γάμον δ 7, ἄλγεα λ 280; vervullen: ὑπόσχεσιν B 286, HDT. 1, 32. — 3 afleggen: ὄδον x 41. — 4 v. *tijd*: doorbrengen λ 294, PIND. P. 4, 104.
 ἐκ-τελής, — 1 voleindigd AESCH. Pers. 218. — 2 volwassen, rijp EUR. Ion 780; HES. O. 466.
 ἐκ-τέμνω, *ion.* (*ep.*) -τάμνω, — 1 uitsnijden A 460, A 515, PIND. I. 7, 53, AR. Ran. 575. — 2 uit-, omhouwen D 486, LYS. 7, 19. — 3 verwoesten D. H. — 4 ontmannen HDT. 8, 105, PL. Gorg. 473 c, XEN.; castreeren, snijden XEN. Cyr. 7, 5, 62. — 5 *med.* ontwapenen POL.
 ἐκ-τενεῖα, ἡ, ijver CIC., N. T. Act. 26, 7.
 ἐκ-τενής, *adv.* ὡς, dringend ingespannen AESCH. Supp. 983, POL., MARC. AUR. N. T. 1 Petr. 43.
 ἐκτενός, δ, 1/6 van een medimnus = 8 1/2 L. AR. Eccl. 547.
 ἐκ-τεύχω, vervaardigen HIPPOCR.
 ἐκ-τεφρώω, geheel tot asch maken PLUT.
 ἐκ-τεχνάομαι, bedenken THUC. 6, 46, 6.
 ἐκ-τῆκω, — 1 uitsmelten: doen verdwijnen AESCH. Pr. 535, AR. Nub. 772, KRITIAS 6, 12 D., EUR. — 2 smelten: week maken, *overdr. καρδίαν, enz.* > zwak maken PL. Rep. 411 b, *vaak* EUR. Or. 134.

ἐκτημόριος, ὄ, 1/6 v. d. opbrengst v. h. land als belasting betelend PLUT. = -μοιρος, — 1 ARISTOT. A. II. 2, 2 (-μορος). — 2 = ἐκτεῦς, HEROND. 1, 80.
ἐκ-τηξίς, ἡ, ontlasting HIPPOCR.
ἐκ-τίθημι, — 1 naar buiten brengen Y 179. — 2 aan land zetten, τινα SOPH. Ph. 5. — 3 spec. een kind te vondeling leggen AR. Nub. 531, N. T. Act. 7, 21, med. EUR. — 4 ter lezing aanslaan, tentoonstellen, v. wetsvoorstellen of prijzen DEM., POL. — 5 overdr. uiteenzetten: vertellen POL., N. T. Act. 18, 26.
ἐκτι-κός (ἔξις) — 1 gewoon, συνήθης EPICT. 2, 18, 4. — 2 gemakkelijk iemd afgaand EPICT. 3, 24, 78. — 3 chronisch lijdend, teringachtig ARISTOT.
ἐκ-τίκτω, door de geboorte aan het licht brengen PL. Theaet. 210 b, ARISTOT.
ἐκ-τίλλω, uittrekken ANACR. 54, 9 ALD., DEM., ARISTOT.
ἐκ-τίμας, hoog schatten SOPH. El. 64.
ἐκ-τίμος, 2, niet eerend SOPH. El. 242.
ἐκ-τινάσσω, — 1 uitstooten II 348, PLUT. — 2 afschudden N. T. Mt. 10, 14.
ἐκ-τίνω (ἰ ep.: ἰ att.), — 1 betalen, boeten HDT. 6, 72, THUC. 5, 49, 33, LYS. 20, 12, PL. — 2 (terug)betalen: vergelden HDT. 3, 47, AESCH. Sept. 548, EUR., PL. Rep. 338 b.
ἐκ-τίσις, ἡ, — 1 boetedoening PL. Leg. 862 d, DIN. 2, 17, DEM. — 2 betaalde boete ARISTOT. A. II. 7.
ἐκ-τι(ε)ισμα, τό, geldboete PL. Rep. 615 b, D. H.
ἐκ-τιτθεύω, zoogen ARISTOT.
ἐκ-τιτρώσκω, intr. een miskraam hebben HDT. 3, 32, HIPPOCR.
ἐκ-τιμημα, τό, γῆς, wereldstreek ARISTOT.
ἐκτο/θεν, adv., — 1 van buiten af v 100, AESCH. Sept. 629. — 2 buiten, afgezonderd, τινος α 132.
ἐκτο/θι, adv., buiten O 391, EMPED. 75, 1 D.
ἐκ-τοιχωρυχέω, inbreken POL.
ἐκ-τολυπέω, afwikkelen: voltooien HES. Sc. 44, AESCH. Ag. 1033.
ἐκ-τομή, ἡ, — 1 het snijden, ontmannen HDT. 3, 48, PL. Symp. 195 c. — 2 snede, steek PL. — 3 opening AKUSILAÛS 28 D.
ἐκ-τομιάς, ion. ης, ὄ, de gesnedenen HDT. 6, 9, COM.
ἐκτομον, τό, zwart nieskruid THEOPHR.
ἐκ-τοξέω, — 1 van iets afschieten XEN. An. 7, 8, 14. — 2 verschieten HDT. 1, 214, EUR. Andr. 365. — 3 med. βίον, zijn leven doorbrengen AR. Pl. 34.
ἐκ-τοπιζέω, — 1 verwijderen ARISTOT., POL. — 2 zich verwijderen ARISTOT.
ἐκ-τόπιος, verwijderd SOPH. O. R. 1340.
ἐκ-τοπισμός, ὄ, vertrek en -τικός, tot vertrek geneigd ARISTOT.
ἐκ-τοπος, adv. ὤς, — 1 van zijn plaats verwijderd: ver weg, afwezig SOPH. Tr. 32. — 2 vand. subst. vreemdling SOPH. Tr. 1132. — 3 uitheemsch: eigenaardig, buitengewoon AR. Av. 1474, PL., Ltr.
ἐκ-τορέω, uithoren: dooden HYMN. Merc. 42.
ἐκτος, de zesde B 407, alg. tot N. T.
ἐκτός, — 1 van buiten K 151. — 2 buiten Δ 151, alg. tot N. T. — 3 buiten het bereik, onafhankelijk van THUC. 2, 7, 4. — 4 > tegen, ἔ ἐπίδος SOPH. Ant. 330, 392. — 5 buiten = behalve XEN. Hell. 1, 2, 3, LUC. Conser. Hist. 13, N. T. Act. 26, 22. — 6 v. tijd: buiten, meer dan HDT. 3, 80. — 7 naar buiten O 143, SOPH. Ant. 18.
 (-τος oud suffix voor het punt v. uitgang, o.ind.)

-tas, gr. ὀνόμα-τος, lat. peni-tus, radici-tus. Klank-wettig is (locr.) ἐχθός, < *eghs-tos, z. ἔχ.
ἐκτο/σε, adv., naar buiten ξ 277.
ἐκτοσ-θε(ν), adv., (van) buiten H 341, τινος I 552, SOPH. El. 802.
ἐκ-τοτε, adv., sedert toen ARISTOT.
ἐκ-τραγωδέω, overdrijven, POL., LUC.
ἐκ-τράπεζος, van de tafel uitgesloten COM., LUC.
ἐκ-τράπελος, ongewoon: ongepast PIND. P. 4, 105.
ἐκ-τραχηλίζω, — 1 over den nek afwerpen, v. e. paard XEN. Cyr. 1, 4, 8. — 2 afwerpen, pass. AR. Lys. 705, Pl. 70. — 3 te gronde richten, pass. refl. DEM., LUC.
ἐκ-τραχύνω, verbitteren PLUT. Alc. 14, LUC.
ἐκ-τρέπω, — 1 van de gevolgdte richting afwenden. Pass. refl. van richting veranderen, afbuigen HDT. 1, 104; 2, 80, AESCH. Ag. 1464, THUC. 5, 65, 2, afleiden XEN. An. 4, 5, 15, TR., PL. Phaedr. 229 a, N. T. 1 Tim. 1, 6; ook tr. τι(νσ) DEMOCR. 101 D., POL., N. T. 1 Tim. 6, 20 > vermijden, vgl. lat. *aversari alqd.* — 2 vand. pass. overgaan, veranderen POL. — 3 ombuigen HDT. 2, 11. — 4 verrekken N. T. Hebr. 12, 13.
ἐκ-τρέφω, grootbrengen HYMN. Cer. 166, HDT. 1, 193, AESCH. Ch. 750, PL. Crit. 54 a, opvoeden Gorg. 471 c.
ἐκ-τρέχω, — 1 naar buiten loopen THUC. 4, 25, 35. — 2 een uitval of strooptocht doen XEN. 2, 4, 33. — 3 overdr. uitvallen, overijld handelen SOPH. O. C. 438. — 4 v. planten; uitloopen THEOPHR.
ἐκ-τριαινόνω, in opschudding brengen LUC.
ἐκ-τριβώ, — 1 door wrijven te voorschijn brengen, πῦρ XEN. Cyr. 2, 2. — 2 poetsen POL. — 3 uitwrijven: vernietigen, uitroeien HDT. 4, 120, SOPH. O. R. 428, HEROND. 6, 27. — 4 afwrijven HEROND. 1, 79; slijten, v. tijd SOPH. O. R. 248. v. lichaamskracht EUR. Ion 2, LUC. — 5 dorschen THEOCR. 7, 156.
ἐκ-τριμμα, τό, opengeschaafde plek HIPPOCR.
ἐκ-τρομος, sidderend N. T. Hebr. 12, 21.
ἐκ-τροπή, ἡ, — 1 afleiden THUC. 5, 65, 5, POL. — 2 afwending, vermindering AESCH. Pr. 913. — 3 afdwaling, v. e. thema PL., AESCHIN. 3, 206, POL. — 4 rustplaats, op zij van den weg, rust AR. Ran. 113, XEN. Hell. 7, 1, 29.
ἐκ-τρόπιμος, 2, afwijkend CIC.
ἐκ-τροφή, ἡ, opvoeding EUR., ARISTOT.
ἐκ-τροῦπάω, intr. door een gat wegkruipen AR. Eccl. 337.
ἐκ-τροῦχόω, DIO CASS.; -χω, verslijten LUC.; overdr. THUC. 7, 48, 17.
ἐκ-τροῦγω, doorknagen AR. Vesp. 155.
ἐκ-τρωμα, τό, een ontijdig geboren vrucht ARISTOT., N. T. 1 Cor. 15, 8.
ἐκ-τρωσις, ἡ, ontijdig baren HIPPOCR.
ἐκ-τρωσμός, ὄ, = voorg., ARISTOT.
ἐκ-τυπώ, in relief afbeelden, ook med. PL. Symp. 193 c, XEN. Eq. 3, 1.
ἐκ-τύπωμα, τό, relief, afdruk PL. Tim. 50 d, COM.
ἐκ-τυφλώ, — 1 geheel blind maken HDT. 4, 2; 9, 93, AR. Pl. 301, XEN. Eq. 10, 2. — 2 geheel verduisteren AESCH. Cho. 536.
ἐκ-τύφλωσις, ἡ, het geheel blind maken HDT. 9, 94.
ἐκ-τυφρώ, en -τύφω, pass. opgeblazen worden MEN. Epitr. fr. 9, POL.
ἐκ-τωρ (ἔχω), ορος, ὄ, wat vasthoudt, anker LUC. Lexiph. 15, vgl. E 43, Ω 730, SAPPHO 157.
ἐκῦρά, ἡ, schoonmoeder X 451, PLUT.
ἐκῦρος, ὄ, schoonvader Γ 172.

(< *suekuro* = o.ind. *svásura*-, lat. *socer*, ohd. *swehur* zwager, o.b. *svekrú*).

ἐκφαιδρύνω, poetsen EUR. Ba. 768.

ἐκφαινώ, — 1 *pass.* uitstralen T 17. — 2 te voorschijn brengen T 104, PIND. N. 4, 68, HDT. 3, 36; *pass.* te voorschijn komen Δ 468, aan het licht komen N 278, SOPH. Ant. 258. — 3 zichtbaar, hoorbaar maken: λόγον sprekend HDT. 7, 160, γνώμην, uitspreken 5, 36; toonen PL. Menex. 246 e; *pass.* blijken SOPH. Ph. 82. — 4 verraden, bekend maken (PYTHAGOR.) 8, 4 D.

ἐκφάνειά, ἦ, het zich vertoonen buiten (of boven) EPICUR. 92 Us.

ἐκφάνης, adv. ὡς, — 1 uitstralend: beroemd. — 2 duidelijk AESCH. Eum. 244, PL. Symp. 175 e, Phaed. 111 a.

ἐκφάσις, ἦ, verklaring HDT. 6, 129.

ἐκφάτως, adv., uitdrukkelijk AESCH.

ἐκφਾਲίζω, versmaden LUC. Merc. Cond. 11.

ἐκφέρω, — 1 naar buiten-, wegdragen E 234, *alg.* tot N. T. 1 Tim. 6, 7. — 2 *spec.* begraven Ω 786, *alg.* tot N. T. Act. 5, 6, lat. *effere*. — 3 wegdragen, v. prijzen; behalen Ψ 785, HDT. 6, 103, SOPH. — 4 uit zich naar buiten dragen: voortbrengen, καρπὸν HDT. 1, 193; *overdr.* verwekken, πόλεμον XEN. Hell. 3, 5, 1, DEM., *vgl.* Φ 451, μισθοιο τέλος. — 5 *overdr.* ruchtbaar maken, uitspreken HDT. 3, 74, *med.* 5, 36; PLUT. — 6 meenemen o 470; v. een paard, dat op hol slaat XEN. Eq. 3, 4. — 7 *intr.* vooruitschieten φ 376. — 8 *pass. refl.* zich opwinden PL. Crat. 425 a, THUC. 3, 84, 34. — 9 tot aan het doel dragen, brengen PIND. N. 4, 61, SOPH. Ai. 7; *intr.* vervuld worden SOPH. Tr. 824.

ἐκφεύγω, — 1 ontvluchten Ψ 236 *alg.*, vaak met succes o. = ontsnappen; τ I 355. — 2 wegsnellen E 18; *alg.* tot N. T. Act. 16, 27. — 3 *spec.* vrijgesproken worden AR. Vesp. 157. — 4 ontgaan, τινά (*vgl.* *fugit*) DEM.

ἐκφημι, *med.* ἐκφάσθαι, uitspreken κ 246.

ἐκφθείρομαι, *aor. pass.* geheel te gronde gaan AR. Pax 72, EUR., LUC.

ἐκφθίνομαι, te gronde gaan, opraken ι 163, AESCH. Pers. 679.

ἐκφλαυρίζω, = **φραυλίζω**, PLUT. Pomp. 57.

ἐκφλεγματούμαι, ontstoken zijn HIPPOCR.

ἐκφλέγω, aanvuren AR. Pax 608, PLUT.

ἐκφλίβω, ion. = **θλίβω**, HIPPOCR.

ἐκφλογόμαι, in vlammen uitbreken ARISTOT.

ἐκφλυδάνω, uitbreken HIPPOCR.

ἐκφοβέω, hevig verschrikken AESCH. Pers. 606, PL. Gorg. 483 c, N. T. 2 Cor. 10, 9.

ἐκφοβος, verschrikt PLUT., N. T. Her. 12, 21.

ἐκφοινίσσω, *att.* -ττω, rood maken EUR. Ph. 42.

ἐκφοιτάω, — 1 uitkomen, weggaan HDT. 3, 68, EUR. El. 320. — 2 bekend worden PLUT.

ἐκφορά, ἦ, — 1 uitvoer, consent (*woordspeling*) AR. Pl. 1008, 1138. — 2 begrafenis AESCH. Sept. 1024, THUC. 2, 34, 31, LYS. AR. Pl. 1008, PL. — 3 uitspreken, verklappen AR. Th. 472 (? ἐκφορος). — 4 neiging op hol te slaan XEN. Eq. 3, 5. — 5 naar buiten gaan; πνεύματος, uitademen DIOD.

ἐκφορέω, — 1 uit-, naar buiten dragen. νέκρας χ 451, T 363. — 2 wegbrengen HDT. 1, 197; 2, 150, LUC.; *med.* laten wegbrengen ISAE., DEM. — 3 > uitplunderen HDT. 2, 150, DIOD.

ἐκφορικόν, τό, vaardigheid om met woorden zijn gedachten te uiten PLUT.

ἐκφόριον, τό, gedeelte van de opbrengst als belasting HDT. 4, 198, ARISTOT., PAP.

ἐκφορος, — 1 *act.* naar buiten dragend AESCH. Eum. 910. — 2 bekend makend, verklappend AR. Th. 472, PL. Lach. 201 a als subst. (λόγου). — 3 *pass* τὸ ἐ-ov vrucht, resultaat ANTIPH. 60 D., bekend te maken EUR. Hipp. 295, PL. *ib.* λόγος. — 4 zich vergalopperend, opgewonden PLUT.

ἐκφορτίζομαι, verraden worden SOPH. Ant. 1036.

ἐκφράζω, verhalen AESCH. Pr. 950, EUR.

ἐκφρονέω (*vgl.* ἐκφρων) buiten zich zelf zijn of raken DIO.

ἐκφροντίζω, uitdenken THUC. 3, 45, 27, AR. Nub. 697, EUR.

ἐκφρων, buiten zichzelf PL. Rep. 402 e, DEM.

ἐκφωδός, ἄδος, ἦ, uitwas ARISTOT.

ἐκφυγγάνω, = **φεύγω**, AESCH. Pr. 525, HIPPOCR., POL.

ἐκφυλάσσω, — 1 bewaken SOPH. O. C. 285, EUR. — 2 (= observare), scherp toezien EUR. Ion 741.

ἐκφυλλοφορέω, door stemming (*die op olivif-bladeren geschiedde*) uit de βουλή stooten AESCHIN. 1, 111.

ἐκφύλος, vreemd: buitengewoon PLUT., LUC.

ἐκφυσάω, — 1 uitblazen, *overdr.* AESCH. Pr. 722, AR. Pax 610 POL. — 2 wegblazen POL. — 3 uitademen THEOCR. 24, 47, HEROND. 2, 72; — **ιάω**, *hetz.* AESCH. Ag. 1389.

ἐκφύσις, ἦ, — 1 het opgroeien PL. Phaedr. 251 b, ARISTOT., THEOPHR. — 2 spruit, kiem, uitwas ARISTOT.

ἐκφύω, — 1 verwekken, voortbrengen SOPH. O. R. 437, 827, EUR., ARISTOT. — 2 *pass. aor.* -έφυν, uit iets groeien Δ 40, SOPH. Ai. 487, DEM.; v. bladeren N. T. Mt. 24, 32.

ἐκφώνέω, — 1 uitroepen PLUT. Caes. 66. — 2 uitspreken PLUT.

ἐκχαράδρῶω, uithollen POL.

ἐκχαυνόω, — 1 opgeblazen maken EUR. Supp. 412. — 2 misleiden HIPPOCR.

ἐκχέω, — 1 uitgieten T 296, AR. Ach. 616; *pass.* uitstroomen Φ 300, *alg.* tot Mt. 9, 17, v. menschen Π 259; *overdr.* leegloopen, buiten zichzelf geraken v. h. lachen AR. Vesp. 1469. — 2 vergieten v. bloed, tranen AESCH. Eum. 653, PL. Symp. 215 e tot N. T. Rom. 3, 15. — 3 uitschudden, *med.* χ 3 δίστοός. — 4 *overdr.* uitspreken, v. woorden AESCH. Ag. 1029, EUR. — 5 uitstrooien N. T. Act. 2, 17. — 6 verkwisten AESCH. Pers. 826, SOPH. — 7 *pass.* > verliezen, te loor gaan THEOGN. 110, SOPH. Ph. 13, PL. Crit. 49 a.

ἐκχλοίομαι, lichtgroen worden HIPPOCR.

ἐκχορεύομαι, uit het koor stooten EUR. Hel. 381.

ἐκχράω, — 1 een orakel geven: verkondigen PIND. O. 7, 91, SOPH. O. C. 87. — 2 voldoende zijn (z. ἀπο-χρά), HDT. 3, 137.

ἐκχρηματίζομαι, geld afpersen, τινά, van iemand THUC. 8, 87, 13.

ἐκχυλίζω, uitpersen HIPPOCR., ARISTOT.

ἐκχυμίζω, uitzuigen ARISTOT.

ἐκχυμόομαι, v. aderen: een bloeduitstorting veroorzaken HIPPOCR.; **ωμα, τό, id.**

ἐκχύννομαι, uitgieten, vergieten N. T. Mt. 23, 35, Act. 10, 45.

ἐκχύσις, ἦ, uitgieten ARISTOT., LUC.

ἐκχύτης, ου, δ, verkwister LUC.

ἐκχύννυμι, — 1 ophoogen, een dam opwerpen HDT. 2, 137 en daarop bouwen *ib.* 138. — 2 *pass.* verzanzen, aanslibben HDT. 2, 11.

ἐκχωρέω, — 1 weggaan HDT. 8, 51; 3, 129

(ontwricht worden, verrekken), EUR. Iph. A. 567, POI.; (zich) naar buiten dringen ANAXAG. 15 en 16 D. — 2 plaats maken voor, τινος SOPH. Ai. 671; met τινος, afstand doen van DEM. 41, 5. — 3 wijken, onderdoen voor POL. — 4 aftreden PAP.

ἐκχώρησις, ἡ, het ontwijken, schuwen τῶν πολλῶν EPICUR. 143 Us.

ἐκψύχω, sterven HIPPOCR.

ἐκῶν, οὔσα, ὄν, gen. ὄντος, — 1 het „willend”: niet gedwongen, vrijwillig ε 100, alg. tot n. t. 1 Cor. 9, 17. *Spec.* ἐκῶν εἶναι, vrijwillig HDT. 8, 30; 9, 53. — 2 met bepaalde wil: opzettelijk, bewust Z 523, PL. Prot. 345 d.

(vgl. ἐκά-εργος, ἐκνη; φεκῶν nog in Cretisch. Partic. v. *φεκ-ω, vgl. o.ind. vas-mi ik wil).

ἐλαίη, ἡ, att. ἐλάᾱ, Koine ἐλαία — 1 olijf(boom) ψ 190, HDT. 5, 82, ATT., N. T., *spec. in de Atheensche renbaan* AR. Ran. 995. — 2 wilde olijf(boom) ε 477. — 3 olijf(vrucht) AR. Ran. 988, PL., DEM. 18, 262, N. T. Jac. 2, 12.

(msch. uit Semit., vgl. babyl. ulu olie).

ἐλαί-αγνος, ἡ, Boeot. moerasplant THEOPHR.

ἐλαΐ-ῖζω, olijven kweeken AR.

ἐλαίηρος, olieachtig PL. Tim. 60 a.

ἐλαϊνεος, ἰ 320; -ῖνος, N 612: van olijfhout.

ἐλαιον, τό, — 1 (olijf)olie β 339, alg. tot n. t. — 2 geparfumeerde zalfolie K 577, alg. tot n. t. Luc. 7, 46. — 3 vet HIPPOCR.

ἐλαιο-πίνης, met olie beklekt HIPPOCR.

ἐλαίο-πρωρος, van voren als een olijfboom ARISTOT.

ἐλαιο-πώλης, ου, ὁ, oliehandelaar DEM. 25, 47.

ἐλαιος, ὁ, wilde olijfboom PIND. fr. 46, SOPH. Tr. 1197.

ἐλαιουργ-εἶον, τό, olie-molen ARISTOT.

ἐλαιο-φόρος, met olijven beplant EUR. Herc. 1178, THEOPHR.

ἐλαιο-φύης, = *voorg.*, EUR. Ion 1480.

ἐλαίο-φύτος, = *voorg.*, AESCH. Pers. 884; PLUT.

ἐλαϊώω, zalven PIND. fr. 305, ARISTOT.

ἐλαίς, -ᾶδος, ἡ, olijflant AR. Ach. 998.

ἐλαϊώδης, olijf-achtig ARISTOT.

ἐλαιών, ὄνος, ὁ, olijfborg N. T. Luc. 19, 29.

ἐλ-ανδρος, mannen dooend AESCH. Ag. 689.

ἐλαο-λόγος, olijven inoogstend AR. Vesp. 712.

ἐλαπρός, „Scythisch” bij AR. Th. 1180 voor ἐλαφρός.

ἐλασᾶς, ἄντος, ὁ, onbekende vogel AR. Av. 886.

ἐλασειώ, gaarne uitrukken LUC. Charon 9.

ἐλάσθη, THEOCR. 30, 17, = ἐπ-ελάθητο.

ἐλάσι-βροντος, den donder werpend PIND. fr. 144, AR. Eq. 626.

ἐλάσιος, verdrijvend PLUT. 296 f.

ἐλάσι-ιππος, bereden PIND. P. 5, 85.

ἐλάσις, ἡ, — 1 aandrijven, v. paarden XEN. Eq. 3, 12. — 2 verdrijving, verbanning THUC. 1, 139, 35. — 3 tocht (z. ἐλαῖνω) HDT. 3, 4; 4, 1, *spec. v. cavalerie* D. H., PLUT. — 4 cavaleriemanoeuvere XEN. Hipp. 8, 2. — 5 optocht XEN. Cyr. 8, 3, 33.

ἐλασσόνως, adv., minder HIPPOCR.

ἐλασσώω, att. -ττώω, — 1 verkleinen LYS. 13, 9, THUC. 3, 42, 34. — 2 in waarde verminderen THUC. 2, 62, 26, MEN. Epitr. 73. — 3 *pass.* minder zijn dan, τινος PL. Gorg. 459 c; het onderspit delven THUC. 1, 115, 9, DEM. 18, 3. — 4 vernederen N. T. Hebr. 2, 7. — 5 *pass.* afnemen N. T. Joh. 3, 30.

ἐλάσσω-μα, τό, — 1 verlies POL. — 2 nederlaag POL. — 3 achterstallige belasting PAP.

ἐλάσσων, -ττων, n. ἐλάττων, — 1 (lichter). — 2 minder groot, in volume: minder HDT., PL. Phil. 24 a. — 3 minder groot in afmeting HDT., PL.

Phaed. 70 e. — 4 minder v. rang ATT., N. T. Hebr. 7, 7. — 5 minder in getal HDT. 3, 121, XEN. An. 5, 10, 5. — 6 minder oud: jonger N. T. Rom. 9, 12. (< *ἐλάχ-ιον: ἐλαγός).

ἐλαστρ-έω, drijven Σ 543, THEOGN. 600, HDT. 2, 158; 7, 24; voortroeien EUR. Iph. T. 971. (: ἐλαῖνω, vgl. βοστρότω).

ἐλάτη, ἡ, — 1 den E 560, ε 239, XENOPHAN. 17 D., PL. Leg. 705 c. — 2 (daarvan gemaakte) roeiriem H 5. — 3 schip EUR. Alc. 444. (msch.: nld. linde; dan < *ἐλγτά).

ἐλάτ-τηρ, ἦρος, ὁ, — 1 menner, rijder Δ1 45, PIND. O. 4, 1, AESCH. Pers. 32. — 2 verdrijver CALL. — 3 een lange koek AR. Ach. 246.

ἐλατήρι-ος, — 1 verdrijvend: verzoenend AESCH. Ch. 968. — 2 τὸ ἐλ., purgeermiddel ARISTOT.

ἐλάτης, = ἐλατήρ, EUR.

ἐλάτ-ῖνος, van dennenhout EUR. Ba. 1070.

ἐλαττων/άσις, adv., eenige malen minder PL. Theaet. 148 a, ARISTOT.

ἐλαττων-έω, — 1 missen N. T. 2 Cor. 8, 15. — 2 *pass.* minder worden ARISTOT.

ἐλαττώω, z. ἐλασσώω.

ἐλάττων, enz., z. ἐλάσσων, enz.

ἐλάττωσις, ἡ, — 1 vermindering PL. — 2 gebrek PLUT. — 3 verlies POL. — 4 nederlaag.

ἐλαττωτικός, gemakkelijk toegevend ARISTOT.

ἐλαῖνω naast ἐλάω (imp. ἐλά EUR. Phaeth. p. 73, 9 v. A.), f. att. ἐλώ, aor. ἤλασα, pf. ἐλήλακα, pf. pass. ἐλήλαμαι, aor. ἤλασθη; ἐηλέδατο, of -άδατο, als van *ἐλάζω η 86, fut. ἐλάσω HDT. 1, 77, XEN. AN. 7, 7, 55. — I. Trans.: — 1 (voort)drijven, v. menschen en dier Z 158, T 281, alg. tot n. t. Luc. 8, 29, 2 Petr. 2, 17 (voortjagen). — 2 wegdrijven A 154, med. A 682. — 3 drijven, wapenen (voort)-jagen, διαστήθεσφι δόρυ Θ 259, Δ 135. — 4 drijven, v. metaal: smeden, uitslaan M 296, H 223, HDT. 1, 50. — 5 slaan, stooten H 6, σ 28; treffen ε 313. — 6 drijven ω nld. trekken, een lijn, gracht, muur (vgl. lat. duccere) ζ 9, HDT. 7, 139, AR. Ach. 995. — 7 trekken: scheppen, kolfogen A 575, αἰών. . . ἐλά. . . ἀρετὰς PIND. N. 3, 74. — II. Intr. (aanv. met van zelf sprekend object): — 8 rijden Ψ 615, alg.; *pass.* v. h. paard: loopen XEN. Cyr. 8, 6, 17. — 9 varen μ 124, alg. tot n. t. Mc. 6, 48 (roeien); ook *pass.* AESCH. Pr. 632. — 10 optrekken, marcheeren HDT. 1, 77, XEN. — 11 komen, πόρρω φιλοσοφίας PL. Gorg. 486 a. (oudste vorm *ἐλά-μι, in -arg. -ελατω eld. ε. Berust op een *ἐλα-φο: *ἐλα-φ-vo = κερ-φο-: κερ-φ-vo-s. Vgl. msch. lat. alacer, got. aljan ijver).

ἐλάφ-εἰος, van een hert XEN. An. 1, 5, 2, ARISTOT.

ἐλαφη·βολ-ία, ἡ, hertenjacht SOPH. Ai. 178.

ἐλαφη·βόλ-ια, τά, jachtfeest, ter eere van Artemis PLUT. 660 d.

ἐλαφη·βολιών, ὄνος, ὁ, = Maart/April, 9e maand van het Att. jaar THUC. 4, 118, 2.

ἐλαφη·βόλος, herten treffend: jager Σ 319, SOPH. Tr. 214.

ἐλαφο-κτόνος, herten dooend EUR. Iph. T. 1113(?).

ἐλαφος, ὁ, ἡ, hert, hinde A 225, PIND. N. 3, 51 (m.), O. 3, 29 (fem.), EUR. Hipp. 218. (met -bho-, gebruikelijk suffix bij diernamen; ε. < *ελμ-bho = got. lamb, nld. lam, gall. elem-biu naast v. e. maand, vgl. ἔλλος = ε. < *ἐλνο-τ 228, lit. elnis, o.b. jelen hert).

ἐλαφρ-ία, ἡ, lichtzinnigheid N. T. 2 Cor. 1, 17.

ἐλαφρ-ίζω, — 1 verlichten, opbeuren ARCHIL. 92 a. ALD., MOSCH. 2, 126. — 2 intr. licht zijn EUR., CALL.

ἐλαφρός, 3 (2 PIND. N. 5. 20.) — 1 licht M 450 (?), PL. Tim. 63 c τὸ σμικρὸν ἐ-ὄν καὶ ἔνω (φερόμενον), XEN. Cyn. 6, 11, n. T. Mt. 11, 30. — 2 *overdr.* > gemakkelijk X 287, e 240. — 3 > van weinig beteekenis n. T. 2 Cor. 4, 17, vgl. ἐν ἐ-ὄ ποιῆσθαι HDT. 1, 118 licht opnemen. — 4 > zwak EUR. Ba. 851, POL. — en 5 *zacht* ISOCR. 12, 31, THEOCR. 2, 124. — 6 *vlug* II 745, γ 370, AESCH. Pr. 279. (verw. m. ἐλαχός, < *(e)lmg*^h, W. *ele-n-g*^h*. Vgl. o. ind. raghu- vlug, licht [vgl. λάχεια ι 116], av. *superl. ranj-ista-* vlugst, *flinkst*, lat. *lævis* (< *leg*^hu-ī), got. *leihts* = nld. *licht*, ob. *līgū-kū* licht. *Thor. licht* > klein en > vlug).

ἐλαφρότης, ἡ, vlugheid PL. Leg. 795 e.

ἐλαφιστάκις, adv., zeer zelden HIPPOCR.

ἐλάχιστος, *superl. v. ἐλαχός*, — 1 kleinste (*oorspr. v. gewicht*): onbeduidendste HYMN. Merc. 570, HDT. 7, 168, *alg. tot n. T.* Jac. 3, 4 (*nieuwe comp.* ἐ-τότερος Eph. 3, 8); τὸ ἐ-ὄν, op zijn minst PL., XEN. An. 5, 7, 5. — 2 *v. getal*: minste, minst talrijke PL. Rep. 378 a, XEN. Mem. 4, 4, 17.

ἐλαχουπτερούς, met korte vleugels PIND. P. 4, 17.

ἐλαχός (z. ἐλαφρός), εἶα, ὄ, klein ι 116, κ 509, HYMN. Ap. 197, NIC. Th. 324, Z. λαχός.

ἐλάω, z. ἐλαύνω, vgl. XEN. Hell. 2, 4, 32 (*dor. commando?*).

ἐλδομαι, wenschen, begeeren, τινος Ξ 276, HES. O. 381, PIND. O. 1, 4, PASS. II 494. (naast ἐφελδ. vgl. (ἐ)φέγω. Bij W. *vel-* willen. *Verlenging met δ naast die met π in φελπ-* hopen. Vgl. o. ind. *vāra-* m. keus, lat. *velle*, got. *wiltjan* ik wil, lit. *vēlyti* wenschen).

(ἐ)ἐλδωρ (z. *voorg.*), τό, wensch A 41, HES. Sc. 36.

ἐλέα, ἡ, soort moerasvogel ARISTOT. (ἔλος en lat. *olor*; vgl. II ἐλέος).

ἐλαίρω, medelijden hebben, τινα of abs. Z 406, AR. 793, LUC. Trag. 305.

ἐλεᾶς, z. ἐλέα en II ἐλέος,

ἐλεάω, = ἐλεέω, n. T. Rom. 9, 16.

ἐλεγεία (z. *volg.*), ἡ, elegie, een gedicht in disticha XENOPHAN. z. p. 44, 14 D., ARISTOT. A. II. 5, 1, PLUT. Sol. 8.

ἐλεγείον (ἔλεγος), τό, — 1 *nl. μέτρον*, een distichon (*hexameter en pentameter*) THUC. 1, 132, 2, PL. KRITIAS 4 D., — 2 *pl., nl. ἔπη*, elegisch gedicht PL. Men. 95 d.

ἐλεγιοποιός, ὁ, elegiëndichter ARISTOT.

ἐλεγίνος, ὁ, soort visch ARISTOT.

ἐλεγκτήρ, ἦρος, ὁ, hij, die overtuigt, bewijsvoerder ANTIPIH. 2 δ 5.

ἐλεγκτικός, adv. ὤς, er op belust te weerleggen, te critiseeren PL. Theaet. 200 a, XEN. Symp. 4, 2, ARISTOT.

ἐλεγμός, ἡ, schuldbewijs n. T. 2 Tit. 3, 16.

ἐλεγξίς, ἡ, bewijs n. T. 2 Petr. 2, 16.

ἐλεγος, ὁ, *aanw.* doodenklacht EUR. Iph. T. 146, 1091, AR. Av. 217, *later: alg.* klaaglied, disticha CALL.

(? *Wrsch. opgebouwd op een smartkreet met een element ἐλι-[-ἐλε- door volksetym. met ἔ λέγειν?] naast ὀλυ- in ἐλελίξω, ὀλολόξω, ὀλολύγ-ῆ [ῶ!], vgl. ὀροῦγή*).

ἐλεγγέτη, ἡ, schande X 100.

ἐλεγχής, z. ἐλεγχος.

ἐλεγχοειδής, in schijn weerlegend ARISTOT.

ἐλεγχος (: ἐλεγω), τό, schande A 314, PIND. N. 3, 15; van personen: schandaal! ellendeling! B 235, Θ 228 en ook zoo; ἐλέγχα te lezen A 242, Ω 239, (waar reeds de *Alexandrijnen* wegens den [in de

diaeresis echter gebruikelijken] hiaat ἐλεγγέες lazen, naar ψευδής: ψευδός).

ἐλεγχος, ὁ, — 1 bewijs LYS. 19, 6, PL. Gorg. 471 e, EUR., n. T. Hebr. 11, 1. — 2 tegenbewijs: weerlegging PL. Prot. 344 b. — 3 onderzoek PARM. 1; 36 D, THUC. 1, 135, 9, AR. Ran. 786, PL. Phaedr. 278 c. — 4 meegedeelde onderzoek: rekenschap PL. Ap. 39 c.

ἐλέγχω, f. ξω, perf. v. ἐλήλεγμαι, 3 *sing.* γκαται, — 1 te schande maken I 522, φ 424, — 2 van schuld overtuigen HDT. 1, 24, AESCH. Ag. 1351, PL. *alg. tot n. T.* Jac. 2, 9; > berispen XEN. Mem. 1, 2, 47. — 3 (schuld) bewijzen > bewijzen PL. Prot. 331 e. — 4 weerleggen PL. Gorg. 486 d; met *daden* = overtreffen PIND. P. 11. 49. — 5 onderzoeken, *spec.* rekenschap vragen PL. Ap. 39 c, SOPH. O. R. 783.

(W. *ele-n-gh-*: lett. *langāt* beschippen: *msch. naast lekh-* in ohd. *lahan* uitschelden. De ontwikkeling is dan geweest zooals bij lat. *flagitium* eig. buurtscene, oploop *σ flagitäre* opeischen. Bet. van schuld overtuigen, bewijzen is dus jonger, „geciviliseerd“).

ἐλεθεμάς, ?? AESCH. Supp. 83 (?).

ἐλεδώνη, ἡ, soort weekdier ARISTOT.

ἐλεινός, deernis-waardig: erbarmelijk Φ 273, PL. Ap. 35 b, n. T. Apoc. 3, 17.

(< *ἐλεσ-νος, vgl. *φαιρός*).

ἐλεέω, (z. ἐλεος), — 1 medelijden hebben, τινά τινος, met iemd, om iets X 123, SOPH. Ph. 308, PL. Symp. 173 c, MEN. Perik. 163, n. T. Mt. 18, 33. — 2 aalmoes geven n. T. Rom. 12, 8.

ἐλεημοσύνη, ἡ, — 1 medelijden CALL. Del. 152. — 2 aalmoes n. T. Mt. 6, 4.

ἐλεήμων, — 1 medelijdend ε 191, AR. Pax 425, n. T. Hebr. 2, 17. — 2 barmhartig, mild n. T. Mt. 5, 7.

ἐλεη-τύς, ὄος, ἡ, medelijden Ξ 82.

ἐλεῖν, als aor. bij αἰρέω gebruikt z. d.

(HOM. toont geen spoor van *ε-*. wat voor verbinding met (ε)ἔλλοκομαι, noodig zou zijn; vermoedelijk invloed van αἰρέω met *ouder**. Anders W. *sel-*, o. ier. *sella'im* ik neem, *selb* bezit, got. *saljan causat.* (laten aan nemen) aanbieden = eng. *to sell*).

ἐλεινολογία, ἡ, op het medelijden werkende voordracht of stijl PL. Phaedr. 272 a.

ἐλεινός = ἐλεινός, AESCH. Pr. 246, SOPH. O. R. 672.

ἐλεινοβάτης, moerasbewoner AESCH. Pers. 39.

ἐλειος, 3, ook 2, — 1 in moerassen groeiend THUC. 1, 110, 27, AESCH. Pers. 494, — 2 moerassig AR. Ran. 351.

ἐλειός, 3, hazelmuis ARISTOT.

ἐλειοσέλινον, τό, moerasespe THEOPHR.

ἐλειόχρυσος, ὁ, soort klimop, THEOPHR.

ἐλελεύ, ἐλελεεύ, — 1 hoerzeel! AR. Av. 364. — 2 *van rijen* AESCH. Pr. 877.

I. ἐλελίξω, f. ξομαι, — 1 ἐλελεύ roepen, krijgsgescreuw aanheffen XEN. An. 1, 8, 18, CALL. — 2 klagen EUR. Ph. 1514, τ, een lied ar. Av. 213.

II. ἐλελίξω, f. ξω, — 1 doen beven, doen opspringen A 530, PIND. N. 9, 19; *pass. refl.* zich omdraaien, front maken E 497 (of: ἐ(F)ελιγθησαν?) — 2 doen klinken, φόρυγγα PIND. O. 9, 13.

(W. *eleig-*: o. ind. *vējati* hij doet beven, -huppelen, got. *laikan* huppelen).

ἐλελίσθακος, ὁ, salie THEOPHR.

ἐλελίθων, die de aarde doet beven: aard-schudder PIND. P. 2, 4, SOPH. Ant. 154.

ἑλέ-ναυς, ἡ, schepen verdelgend, van *Helena*, zinspelend AESCH. Ag. 689.

ἑλέο-θρεπτος, in moerassen groeiend B 776.

ἔλεον, adv., deerniswaard HES. O. 205.

I. ἑλέος, ὁ, dientafel, -bak I 215, ξ 432.

(*msch. pers. vgl. εἰλέατος en ἐδέατος, dat persisch is volgens* ATHEN. 4, 170, b. c. ω 171 b).

II. ἑλέος(?), ὁ, soort uil ARISTOT. (:ἐλαῖς, AR. AV. 302, ARISTOT.?)

III. ἔλεος, ὁ; **ἔλεος τό**, N. T. Mt. 9, 13, — 1 medelijden Ω 44, THRASYM. 5 en 6 D., PL. Phaed. 58 e, EUR., DEM., PLUT.; πρὸς ἔλεον tot medelijden aanleiding gevend; beklagenswaardig EPICUR. 154 Us. — 2 wat medelijden opwekt EUR. Or. 832. — 3 barmhartigheid N. T. Mt. 23, 23.

(*< *ἐλεφ-ος: ἐλ-εφῶ*).

ἑλέ-πολις, DICHT. -πολις, — 1 steden veroverend AESCH. Ag. 689, EUR., COM. — 2 ἡ ἑλ., belegerings-werktuig PLUT. Demetr. 27.

ἑλεσπίς ἡ, moeras-ruimte, -vlakke AP. RH. 1, 1266. (*< *ἐλεο-σιπιδ- [z. σιπιδής]*).

ἑλε-τός, te vangen I 409.

ἑλευθερ-ία, ἡ, vrijheid PIND. P. 1, 61, HDT. 7, 147, TR., PL. Gorg. 492 c. N. T. Rom. 8, 21.

ἑλευθερι-άζω, vrij zijn PL. Leg. 701 e.

ἑλευθερ-ικός, vrij, PL. Leg. 701 e.

ἑλευθέρ-ιος, adv. ὡς, 2 (3 XEN. Symp. 8, 16), vgl. lat. *liberalis*. — 1 wat bij een vrij man past of voorkomt: hoog, beschaafd, ruim, fatsoenlijk PL. Gorg. 485 b, XEN. Mem. 2, 8, 4. — 2 v. h. *uiterlijk, ook v. dieren*; edel XEN. Eq. 10, 17. — 3 ruim met geld: mild DEMOCR. 282 D. XEN. Symp. 4, 15, ARISTOT., vgl. lat. *liberalis*. — 4 bevrijdend, reddend PIND. O. 12, 1, THUC. 2, 71, 1. — 5 τὰ ἐλευθέρια, een feest alle vijf jaren te Plataeae gevierd ter herinnering aan de op de Perzen behaalde overwinning PLUT. Arist. 21.

ἑλευθεριό-της, ἡτος, ἡ, gepaste mildheid PL. Theaet. 144 d, ARISTOT.

ἑλευθερο-πρεπής, adv. ὡς, den vrije passend PL. Alc. I 135 e.

ἑλευθέρως 3 (2 AESCH. Ag. 328, EUR.), — 1 vrij, onafhankelijk bij HOM. *slechts: ἐ-ον ἤμαρ en ἐ. κρητήρ*, = van de vrijheid (ἐ. = van het *ἑλευθος, z. *ben.*), alg. tot N. T. I Cor. 7, 21. — 2 v. *dingen*; vrij, voor ieder toegankelijk, onbelemmerd XEN. Cyr. 1, 3, 13. — 3 vrij, bevrijd van = zonder iets, τινος AESCH. Ch. 1060. — 4 zedelijk vrij N. T. I Cor. 9, 1.

(**ἐ-λευθος = βλαβερός: τὸ βλάβος; W. leudh-, ook in ἐλεύσομαι, komen (v. d. Hemelgod? > scheppen): opkomen, groeien; ἐ. was degeen, die tot een generatie, *ἑλευθος (vgl. lat. *ver sacrum*) of militair tot een opkomst, een lichte behoorde, vgl. nog lat. *liberi* kinderen = *liber* vrij, *liberi* de (vrij)geborenen (vgl. *semas. ingenuus*), teg. *τετρόποδα en ἀνδράποδα*. Z. o. ind. *rōdhati* hij groeit: *ags. lōd* volk, *ndl. lieden, lui, lett. laudis* volk).*

ἑλευθερο-στομ-, vrijmoedig spreken AESCH. Pr. 180, EUR. Andr. 153.

ἑλευθερό-στομος, vrijmoedig AESCH. Supp. 948.

ἑλευθερώω, bevrijden, vrij laten HDT. 8, 132, AESCH. Pers. 403, SOPH. O. R. 706, N. T.

ἑλευθέρω-σις, ἡ, bevrijding HDT. 9, 45, THUC. 3, 39, 28, PL.

ἑλευθερω-τής, οὗ, ὁ, bevrijder LUC. Vit. auct. 8.

ΕΛΕΥΘ- (z. ἐλευθερος), *stam van ἐλεύσομαι, ἤλ(υ)θον, ἐλήλυθα, bij ἔρχομαι*.

ἔλευσις, ἡ, komst D. H., N. T. Act. 7, 52.

ἑλεφαίρομαι, — 1 met een schoonen schijn

verblinden: bedriegen τ 565, Ψ 388. — 2 be-nadeelen HES. Th. 330.

(*< ἐλεφαρ-ρομαι: ὀλοφαῖος* bedriegelijk; W. *ajelebh-* glanzend (> wit of > verblinden, be-driegen). Daarbij ook ἐλέφας ivoor (< wit glanzend, z. σ 196), vgl. *de oude eenheid* nog τ 563 ω 565; ook ἐλεφτίς blei = *ndl. eift naast een anderen naam* lat. *albula* blei. Z. ook lat. *albus*: HESYCH. ἀλφουός *λευκός*. De r van lat. *ebur* in gr. ἑλεφαρ-, al is de tusschenschakel onbekend).

ἑλεφαντ-αρχής, οὗ, ὁ, bevelhebber over de olifanten PLUT. 731 a.

ἑλεφαντί-αις, ἡ, een uitslag, die op olifantenvel geelk PLUT. 731 a.

ἑλεφάντ-ίνος, van, als ivoor ANACR. 54, 11 AR. Pl. Pl. 815, PL. Critias 116 d, AR. Eq. 1169, N. T. Apoc. 18, 12.

ἑλεφαντής, ὁ, kornak ARISTOT.

ἑλεφαντό-δετος, met ivoor opgelegd, versierd AR. Av. 219, EUR. Iph. A. 582.

ἑλεφαντο-μαχ-ία, ἡ, olifantenstrijd PLUT. Pomp. 52.

ἑλεφαντό-πους, met ivooren voet com.

ἐλέφας, αντος, ὁ, *aeol. ἐλεφαις* SAPPHO 55 a, 10 ALD. — 1 ivoor Δ 141, PIND. 1, 27, alg. — 2 olifant HDT. 3, 114 alg.

(z. ἐλεφαίρομαι. Vgl. nog HESYCH. ἐλέφαντα . . λευκά ἔρια).

ἐλεφτίς (z. ἐλεφαίρομαι), ἴδος, ἡ, blei HIPPOCR. ἐλίγ/δην, adv., in een kring AESCH. Pr. 882.

ἐλιγ/μα, τό, — 1 kronkeling, krul COM. — 2 ver-menging N. T. Joh. 19, 39.

ἐλιγ/μός, ὁ, *ion. ειλ.* — 1 kronkeling; v. e. weg: omweg HDT. 2, 148, XEN. Cyr. 1, 3, 4. — 2 v. slang of slak NIC., ARISTOT.

I. ἐλίκη (ἐλίσσω), ἡ, slakkenhuis ARISTOT.

II. ἐλίκη, ἡ, wilg THEOPHR.

(CORINNA 4, 29 ALD. *ἑλικιών = salicetum* of *Viminalis*; W. *s(y)elik/g-*: lat. *salix*, o. ier. *sail*, gen. *sailech*, ohd. *salaha* naast o. s. *wilgia* = *ndl. wilg*).

ἐλικηδόν, adv., spiraalsgewijze LUC. Conscr. Hist. 19.

ἐλικ-ιάς, ου, ὁ, spiraalvormig ARISTOT.

ἐλικο-βλέφαρος, met gebogen oogleden HYMN. 5, 19, HES. Th. 16, PIND. P. 4, 172.

ἐλικο-βόστρυχος, met krullen ARISTOT.

ἐλικο-δρόμος, in een kromme baan loopend EUR. Ba. 1067.

ἐλικο-ειδής, gedraaid PLUT. Num. 13.

ἐλικο-στέφανος, met gevlochten kransen BACCH. 8, 62.

ἐλικ-τήρ, ἡρος, ὁ, oorring AR., LYS. 12, 19.

ἐλικ-τός, DICHT. ook ειλ., — 1 kronkelend, ge-draaid HYMN. Merc. 192, SOPH. Tr. 12, EUR., THEOCR.

ἐλικ-ώδης, kringvormig PLUT.

(F) **ἐλικ-ωψ**, A 389, -ώπις, A 98, HES., PIND. P. 6, 1, met (schoon) gebogen, gewelfde oogappel. — Men vgl. *de archaische beelden*.

ἐλινύες, αι, rustdagen, supplicatio POL. 21, 1, 1.

ἐλινύω, f. ὕσω, blijven staan, **talmen**, rusten PIND. N. 5, 1, HDT. 1, 67, HIPPOCR., AESCH. Pr. 53, AR. Th. 598, THEOCR. 11, 51, PLUT.

(*W. h, kortste phase van lēi-* smeren, kleven, o. ind. *lināti* kleeft vast aan, blijft steken naast *lyatē*, gr. *állw = allēw*, lat. *lino*, o. ier. *lenim* ik hang aan, got. *af-linnan* [nn < nyl] wijken, o. b. *lenu* lui).

ἑλιξ (ἑλίσσω), ἰκος, ἡ, — 1 gedraaid, spec. v. *runderen*: met gedraaide horens I 466, SOPH. Ai. 374, EUR., THEOCR. 25, 127. — Subst.: 2 spiraalvormige broche of speld (ook als oorhanger?)

Σ 401, HYMN. Ven. 87. — 3 slakkenhuis ARISTOT. — 4 haarkrul ANACR. 16, 6, LUC. — 5 soort klimop AR. Th. 1000. — 6 wijnrank AR. Ran. 1321, THEOPHR. — 7 kronkeling, v. een slang EUR. Herc. 399. — 8 kronkelende baan, v. d. bliksem AESCH. Pr. 1082; v. hemellichamen EPICUR. 93 Us.

ἑλιξίς, ἡ, het wikkelen HIPPOCR.

ἑλίσσω, *att.* ττω (Ἐλίσσω), *f.* ξω, *ion. att.* ειλίσσω (< ἔ-Ἐλίσσω) — 1 doen draaien ε 314 PARM. 1, 10 D., *pass. refl.* heen en weer draaien, bezig zijn Σ 372; *pass.-refl.* draaien v. e. hemellichaam EMPED. 45 D. — 2 doen omdraaien P 278, *intr.* draaien, omkeeren Ψ 309; *pass. refl.* woelen υ 24; zich om-draaien M 408, ook v. e. wild zwijn P 283. — 3 *pass. refl.* wenden, een bocht maken Ψ 320. — 4 wentelen PIND. O. 10, 8, ATT. — 5 winden, wikkelen HDT. 2, 38, SOPH. — 6 oprollen N. T. Hebr. 1, 12; Apoc. 6, 14, v. e. boekrol. — 7 *pass.* kronkelen B 316 v. e. slang, HES. Th. 791 v. rivier, kringelen A 317, v. waln. — 8 *pass.* in roteerende beweging voortgonzen N 558 v. e. speer, vgl. Ψ 846. — 9 vaag: snel bewegen, πόδα EUR. Or. 172, ook dansen EUR. — 10 *overdr.* (= volkere, volutare) overwegen, bedenken SOPH. Ant. 231, PL. Epin. 978 c.

(< *ἑλικ-ῖω. ἑλι-κ-ι-*: W. *yel-* z. I *eil(ω)*. Vgl. *αἰνίττω, αἰν ικ-ι-*: *αἰνος* e. *dgl.*)

ἑλί-τροχος, rad draaiend AESCH. Sept. 205.

ἑλίχρυσος, ὁ, immortelle (gouden bloem) THEOCR. 1, 30.

ἑλαίνω, gewond zijn AESCH. Ch. 843.

ἑλεσι-πεπλος, met slepend gewaad Z 442.

ἑλε-τρίβων, met slependen mantel com.

ἑλε-χίτων, met slepend onderkleed N 685.

ἑλέω (ἔλω), — 1 wegsleuren X 62. — 2 ver-scheuren P 558. — 3 schenden λ 580.

ἑλη-δόν, *adv.*, worstelend HES. Sc. 302.

ἑλη-θμός, ὁ, mishandeling Z 465.

ἑλη-θρον, τό, ploegboom THEOPHR.

ἑλη-ποι, τό, buit EUR. Herc. 568.

ἑλο-ποι-έω, oude wonden openhalen AESCHIN. 3, 208.

ἑλο-ποιός, wonden makend AESCH. Sept. 398.

ἑλκος, τό, — 1 wond A 267, PIND., HDT. 7, 181, DEMOCR. 281 D., AESCH. Ag. 640. — 2 zweer PIND. P. 3, 48, N. T. Luc. 16, 21. — 3 insnijding in een boom FLUT. — 4 schade SOL., SOPH. Ant. 652.

(*de*° van ἔλω; *ἑλκος = *o.ind.* *ársas*-aambeij, *lat.* *ulcus* zwerende, open plek).

ἑλκός, — 1 een wond, verzwering veroorzaken HIPPOCR., EUR. Hec. 405; *pass.* zweren PLUT. — 2 *overdr.* rampzalig maken EUR. Supp. 223.

ἑλκτι-κός, trekkend PL. Rep. 523 a.

ἑλκ-ύδριον, τό, zweertje HIPPOCR., AR. Eq. 907.

ἑλκυσ-άζω, slaapen, Ψ 187, Ω 21.

ἑλκυσ-τήρ, ἦρος, ἡ, verlostang HIPPOCR.

ἑλκώ, z. ἔλω.

ἑλκω, *impf.* ελλων, *f.* ἔλω, verder van *ἑλκώω: *aor.* ελκώσα, *pf.* ελκώκα, *aor. p.* ειλκώσθη, *perf.* ελκωσμαι, — 1 trekken N 383, νεοίω, door K 353, *med.* A 194; *alg. tot* N. T. Joh. 18, 10 een zwaard. — 2 naar boven trekken: omhoog houden, τάλαντα X 212, β 426; *vand.* wegen (vgl. ἔγω V b) HDT. 1, 50, PL. — 3 naar zich toe trekken: νευρήν, spannen φ 419, HDT. 3, 21. — 4 slaapen, sleuren Ω 52; wegsleuren X 65 tot N. T. — 5 met zich mee, achter zich aan slaapen P 743, THEOGN. 30. — 6 *overdr.* slepend houden: v. tijd; doorbrengen EUR. Or. 207. — 7 rekken, *intr.* HDT. 7, 167, *pass.* POL.

— 8 met de haren er bij slepen, προφάσεις HDT. 6, 86; plukharen AR. Nub. 1004. — 9 (vgl. 3) inhalen, -zuigen, -slurpen AR. Eq. 107, EUR. — 10 *techn.* ophalen: vervaardigen, πλίνθους HDT. 1, 179.

(W. *s(w)elk-*, z. *alb. helk* ik trek, *lat. sulcus* vore, *ags. sulh* ploeg, *naast lit. velkū* ik trek).

ἑλκώδης, — 1 vol zweren EUR. Hipp. 1359. — 2 kwetsbaar PLUT.

ἑλκω-μα, τό, gewond deel THEOPHR.

ἑλκω-σις, ἡ, ettering THUC. 2, 49, 13, THEOPHR.

ἑλκωτι-κός, wondend PLUT. 854 c.

ἑλλᾶμι, *imp.* ἑλλᾶθι = ἔλθθι, BACCH. 9, 8.

ἑλ-λάμπω, — 1 op iets schijnen PLUT. 40 d. — 2 *med.* uitblinken HDT. 1, 80.

*ἑλλᾶνο-δίκαι, ὧν, οἱ, — 1 scheidsrechters bij de Olymp. spelen HYPER., ARISTOT. — 2 rechters bij het leger van den Peloponnenschen bond XEN. Lac. 13, 11.

ἑλλεβορ-ιάω, nieskruid noodig hebben com.

ἑλλεβορ-ίζω, met nieskruid het verstand doen terugkeeren DEM. 18, 121, PLUT.

ἑλλεβοροσι-μός, ὁ, nieskruidkuur HIPPOCR.

ἑλλεβορο-ποσία, ἡ, het gebruiken van een nieskruidrank HIPPOCR.

ἑλλέβορος, ὁ, nieskruid, middel tegen waanzin HIPPOCR., AR. Vesp. 1489, PL. Euthyd. 299 b, com. LUC. Hermot. 86.

ἑλλεδανός, ὁ, band van stroo (om de garven samen te snoeren en te binden) Σ 553, HYMN. Cer. 456, HES. Sc. 291 (ἐν ἑ-οῖσι δέον).

(*msch.* *samenst.* *ἑλνε-* [z. II *eil(ω)*] + *δανος*: *δέω*, vgl. *δετός* < *idg.* *datos* = *o.ind.* *ditá-*).

ἑλ-λειμμα, τό, — 1 tekortkoming: fout DEM. 2, 27. — 2 tekort in geld DEM., ARISTOT., D. H.

ἑλ-λείπω, — 1 (in iets) achter-, overlaten EUR. El. 609. — 2 weglaten AESCH. Pr. 341, PL. Phaedr. 272 b. — 3 onbeproofd, ongebruikt laten SOPH. Ai. 1379, XEN. Mem. 4, 1, 17, DEM. 18, 92.

— 4 in iets achterlaten = in den steek laten POL. — 5 *pass.* achterblijven (> zich onbetuigd laten, ontbreken) XEN. Mem. 2, 6, 5; τ, in iets DEM. — 6 *act. intr.* (*eig.* iets ergens in laten ontbreken >) achterblijven, afblijven van, onderdoen voor, τυπος, ἡβης ἀκμαίας AESCH. Sept. 10, vgl. Pr. 961 πολλοῦ . ἑλλείπω = πολλοῦ δέω, het scheidt veel PL. Rep. 484 d. — 7 *vand.* te kort schieten, (gaan) ontbreken EMPED. 100, 15 D. THUC. 1, 120, 22, PL. Leg. 740 c., XEN., SOPH. Ant. 585.

ἑλ-λειψίς, ἡ, te kort schieten, achterblijven bij PL. Prot. 356 a.

ἑλ-λεσχος, veelbesproken HDT. 1, 153.

ἑλλην-ίζω, — 1 Grieksch spreken PL. Prot. 327 e, XEN. An. 7, 3, 25, AESCHIN. — 2 vergriekschen, Helleniseeren THUC. 2, 68, 2.

ἑλλην-ικός, *adv.* ὡς, Grieksch HDT. 4, 180, THUC. 1, 1, 6, XEN., N. T.

ἑλλην-ιος, Grieksch PIND. N. 5, 10 (ᾱ), HDT. 2, 178, ATT.

ἑλλην-ίς, ἰδός, ἡ, Grieksch PIND. P. 11, 50 (ᾱ), THUC. 1, 35, 11 *eld.*

ἑλληνισ-τής, ὁ, Grieksche Jood N. T. Act. 6, 1.

ἑλληνιστί, *adv.*, (op zijn) Grieksch XEN. An. 7, 6, 8, LUC.

ἑλληνο-δίκαι, = ἑλλᾶν. HDT. 5, 22.

ἑλληνο-κοπ-έω, — 1 de Grieken vleien POL. — 2 den Griek spelen POL.

ἑλληνο-ταμίαι, ὧν, οἱ, „schatmeesters der

Grieken", bestuur der financiën v. d. Attischen bond THUC. 1, 96, 29.

ἔλληνο-ταμεία, ἡ, het ambt der ἔλληνοταμίαι XEN. Vect. 5, 5.

ἔλλησπον-της, *ion.*, ὁ, van den Hellespont waaiende wind HDT. 7, 188, ARISTOT.

ἔλ-λιμεν-ίζω, haventol invorderen COM.

ἔλ-λιμεν-ικόν, τό, haventol PL. Rep. 425 d.

ἔλ-λιμέν-ιος, = *voorg.*, COM., ARISTOT., POL.

ἔλ-λιμενισ/τής, οὐ, ὁ, ontvanger van den haventol DEM. 34, 34.

ἔλ-λίτης, — 1 te kort schietend in, τινος PL. Rep. 504 b, POL., THUC. 6, 69, 25. — 2 > gebrek hebbend (aan) THUC. 4, 63, 28: het onvervuld zijn. — 3 nalatend, nalatig PL. Leg. 924 b.

ἔλ-λόβιον, τό, oorring, oorsiersel LUC.

ἔλ-λοβος, 2, met erwten voorzien; τὰ ἔλλ., peulvruchten THEOPHR.

ἔλ-λογέω, in rekening brengen; aanrekenen N. T., eig. Philem 18; *overdr.* Rom. 5, 13.

ἔλ-λόγιμος, eig. „in tel, ἐν λόγῳ, zijnde”: — 1 waar men rekening mee houdt PL. Phil. 17 e: οὐκ ἐ-ον οὐδ' ἐνάριθμον (σε ποιεῖ). — 2 aanzienlijk, beroemd PL. Prot. 316 c, 361 e, POL., PLUT.

ἔλ-λογος, 2, verstandig ARISTOT.

ἔλλοπι-εύω, visschen THEOCR. 1, 42.

ἔλλοπος EMPED. 117, 2 D = ἔλλοψ; *gew. m.* „stom”, sprakeloos vertaald.

I. ἔλλός (z. ἔλαφος), ὁ, ree τ 228, SOPH.

II. ἔλλός, ὁ, soort visch SOPH. Ai. 1297.

(*msch.*: ἔλεφτίς blei; z. ἔλεφάς, en vgl. kl-russ. jateč [*< jeteč*] witvisch).

ἔλ-λοχάω, op iets loeren, *tu* PL. Symp. 213 b.

ἔλ-λοχιζώ, — 1 loeren op EUR. Ba. 722. — 2 τινά, in hinderlaag leggen PLUT.

ἔλλο-φόνος, hinden doodend v. Artemis CALL. Hymn. 3, 190.

ἔλλοψ, οπος, ὁ, steur(?) HES. Sc. 212, ARISTOT., NIC. Al. 481, Lycophr. 598.

(*wrsch.*: II ἔλλός, -οψ suffix in diernamen. Later als ἐν-λοπ-: λοιτίς schub gevoeld?).

ἔλ-λύχνιον, τό, lampepit HDT. 2, 62, HIPPOCR.

ἔλλω (Fέλλω), z. II εἰλ(ω).

ἔλμινθ-ιάω, aan wormen lijden ARISTOT.

ἔλμινθ-ιον, τό, wormpje ARISTOT.

ἔλμινθ-ώδης, wormachtig ARISTOT.

ἔλμινς, ἡ, ingewandsworm HIPPOCR., ARISTOT.

(*kortste vorm* ἔλμιν, pl. -εις, < Fελ-μι, z. I εἰλ(ω) wentelen. Voor -mi- vgl. lat. vermīs).

ἔλξις, ἡ, het aantrekken PL. Tim. 80 c.

ἔλό-νομος, moeras bewonend HIPPOCR.

ἔλος τό, — 1 vochtige weide Δ 483, Υ 221. — 2 moeras HDT. 2, 4, THUC. 110, 25, PL.

(= *o. ind.* sdras- vijver, poel).

ἔλπ-ίζω (z. volg.), — 1 hopen AESCH. Ch. 539, alg. tot N. T. 1 Cor. 13, 7. — 2 verwachten HDT. 8, 10, alg. tot N. T. Luc. 23, 8. — *Constr.* A. c. I., meest fut., of aor. + ἐν. — 3 > gelooven, meenen, overtuigd zijn EMPED. 11 2 D., HDT. 2, 11, PL., XEN. An. 6, 3, 17. — 4 kwaa d, ongeluk verwachten = vreezen HDT. 8, 12, SOPH. Ai. 799, EUR.

ἔλπῖς (: ἔλπομαι), ἰδος, ἡ, — 1 hoop π 101 alg. tot N. T. 1 Cor. 13, 13. — 2 verwachting, berekening PIND., AESCH. Ag. 899, alg. — 3 vrees EUR. Or. 859. — 4 v. personen: AESCH. Ch. 775, LUC.

ἔλπισμα, τό, het gehoopte PLUT.

ἔλπισι-κός, hoop hebbend ARISTOT., PLUT.

ἔλπω, — *act.* 1 doen hopen β 91, v 380; — *med.* 2 *m. perf.* ἔσπλα, *plarf.* ἐώλπει (< ἐ(F)ε-Φολπει *met dissimilatie van F, aeol.* > *ἡόλπει > ἐώλπει), hopen O 539, γ 375, PIND. O. 13, 104, ARCHIL. 6 ALD., HERACL. 18 D., THEOCR. — 3 meenen N 309, PIND., HDT. 1, 65 *orak.* — 4 vreezen (= ongeluk verwachten) N 8, HDT. 9, 113.

(*Fέλλω* = *uel-p*: lat. *volupt mihi est* het is me naar den zin, *voluptās. Voh volo, velle, ndl. willen*).

ἔλπ-ωρη, ἡ, hoop β 280.

(*verlenging uit* *Fελπ-ωλή, z. ἀμαρτω-λή, τερω-λή, z. Fέλλω *vgl.* ἐέλδωρ; -ωρ naast αρ).

ἔλσῆν, *inf. lacon.*, z. ἔλση AR. Lys. 105, vgl. 118, 1081 = ἔλθειν.

ἔλῤμα, τό, ploeghout HES. O. 430, 436.

(z. I εἰλ(ω), *msch.* later vorm < ἐFλῤ-μα = εἰλῤμα ζ 179: het ploeghout „omvat” den kouter of het ploegijzer).

I. ἔλῤμος, ὁ, gierst (= lat. *milium*) HIPPOCR., POL. (*naast* ὄλῤρά spelt < *ὄλῤρ-ιά naast masc. *ὄλῤρος. Bij ἀλέ(F)ω, z. ἀλερον?).

II. ἔλῤμος, ὁ, fluit SOPH., COM.

(: ἀλός < *άλγος?).

ἔλῤ-τρον, τό, — 1 foedraal AR. Ach. 1120, PL. Rep. 588 e. — 2 bewaarbak: regenbak HDT. 1, 185. — 3 dek der schildvleugelige insecten ARISTOT. — 4 stoffelijk omhulsel: lichaam LUC.

(= *o. ind.* *vari-tra-n.* bedekking: mantel).

ἔλῤτρό-ω, inhullen, bedekken HIPPOCR.

ἔλῤομαι, ἐλῤοσθην (neer)rollen, zich wentelen Ψ 393, Ω 510, ι 433, ARCHIL. 112 ALD., AP. RH.

(*uelu-* z. I εἰλ-, lat. *volvo*).

ἔλώδης, moerassig ARISTOT.

ἔλωρ, τό, vangst: buit, v. mensch en dier E 488, Σ 93, v 208.

(: ἔλεῖν z. d., vgl. ἐFέλδωρ, πέλωρ).

ἔλώριον, τό, = *voorg.*, A 4.

ἔμαυτοῦ, *ion.* ἐμεωυτου, van mij zelf HDT., ATT., N. T. 1 Cor. 10, 33.

(later ᾶ; z. εαντοῦ).

ἐμ-βάδ-εία, ἡ, het in bezit nemen van een vervallen pand PAP.

ἐμ-βάδ-ιον, τό, laars AR. Vesp. 600.

I. ἐμ-βάδόν, *adv.*, te voet O 505.

II. ἐμ-βάδόν, τό, grondvlak POL.

ἐμ-βαθύνω, inprenen PLUT. 1128 e.

ἐμ-βαίνω, — 1 ingaan; *spec.* scheep gaan, *vnt* δ 656 (*Causat. aor.* ἐβῆσα λ 4 *imesis* HDT. 1, 46, EUR.

HDT. 2, 29, LYS. 2, 40, PL. Gorg. 511 e, N. T. Mt. 8, 23. — 2 op iets stappen E 199, ἵπποις καὶ ἄρμασι SOPH. O. R. 803, EUR. — 3 zich ergens op vasthechten A 81. — 4 in iets stappen, ποταμοῖς HERACL. 49 a D., εἰς ποταμόν PL. Crat. 402 a. — 5 betreden, γῆς ὄρων SOPH. O. C. 400 EUR. — 6 *overdr.* beginnen ondernemen AESCH., PL.

Phaedr. 252 e. — 7 ergens op los gaan Ψ 403. — 8 *vand. overdr.* onderdrukken AESCH. Pers. 911. — 9 in het midden, tusschen beide treden II 94.

ἐμ-βάλλω, — 1 in- op iets werpen O 598 *alg.* tot N. T. Luc. 12, 5, v. *lading in e. schip* LUC., PAP.

— 2 *overdr.* in iets wekken, veroorzaken, ὑμερον θυμῷ Γ 139, ATT., POL.; *med.* θυμῷ, de gedachte wekken aan K 447. — 3 invoegen PL. Prot. 342 e.

— 4 toevoegen, toedienen πληγὰς e. dgl. XEN. An. 1, 5, 11. — *Intr.* 5 ἐ. κόπτης (*sc.* χειρὰς), de handen aan de riemen slaan: op de riemen vallen ι 489, PIND. P. 4, 201, vgl. AR. Ran. 206, XEN. — 6 een inval, aanval doen, *abs. of τιμι* HDT. 8, 84, AESCH., THUC. 2, 91, 14. — 7 uitstroomen, v. rivieren PL. Phaed. 112 d, XEN. — 8 ontmoeten HDT., PLUT.

ἔμ-βαμμα, τό, saus XEN. Cyr. 1, 3, 4.
 ἔμ-βάπτω, in iets dompelen, ook med. AR. Nub. 150, XEN., N. T. 26, 23; -ίζω, PLUT. Sull. 21.
 ἔμ-βάρος (vgl. lat. *baro*), onnoozel, dwaas MEN. Ph. fr. 2.
 ἔμ-βάς (βαίνω), ἄδος, ἡ, mansschoen HDT. 1, 195, AR. Vesp. 103, Ltr., COM.
 ἔμ-βασίλευω, ergens koning zijn: heerschen B 572, HES., PIND. N. T. 7, 38, THEOCR.
 ἔμ-βάσις, ἡ, — 1 het ingaan POL. — 2 landings-plaats POL. — 3 het rondlopen LUC. — 4 loopvlak, voet AESCH. Ag. 945, EUR. Ba. 740.
 ἔμ-βασί-χυτρος, ὁ, potkruiper BATR. 137.
 ἔμ-βαστάζω, midden in iets dragen LUC. Oeyp. 14.
 ἔμ-βατεύω, — 1 betreden, τινος, τι SOPH. O. R. 825, N. T als techn. term v. e. *mysteriengodsdienst* Col. 2, 18: betreden = gewijd worden. — 2 > beschermen AESCH. Pers. 449. — 3 bezit nemen van DEM. — 4 aanvaarden EUR. Heracl. 876.
 ἔμ-βατήρ-ιος, om op te marcheeren μέλος marsch POL.
 ἔμ-βάτης, ου, ὁ, — 1 ruitelaars XEN. Eq. 12, 7(P). — 2 de tragische cothurn LUC. Iup. Tr. 41.
 ἔμ-βάφιον, τό, plat lampje HDT. 2, 62.
 ἔμ-βελής, binnen schot POL.
 ἔμ-βιβάζω, — 1 laten stijgen in, εἰς, *wagen of schip*, ook τινι THUC. 1, 53, 32, XEN. An. 5, 7, 8, PLUT., N. T. Act. 27, 6. — 2 alg. tot op iets brengen PL. Theaet. 193 c, ζυγος EUR., XEN. Oec. 14, 4, DEM.
 ἔμ-βίος, in leven, levend ANTIPH. 15 D., THEOPHR.
 ἔμ-βιόω, — 1 onder iets leven PLUT. — 2 van planten: blijven leven THEOPHR.
 ἔμ-βιώσις, ἡ, het blijven leven: gedijen PLUT.
 ἔμ-βλάσθησις, ἡ, ergens in uitloopen THEOPHR.
 ἔμ-βλεμμα, τό, aankijken XEN. Cyn. 4, 4.
 ἔμ-βλέπω, — 1 iemd aankijken, τινι PL. Rep. 609 d, XEN., N. T. Mt. 19, 26. — 2 op iets letten SOPH. El. 995, N. T. Mt. 6, 26. — 3 ziende zijn, zien N. T. Mc. 8, 25.
 ἔμ-βλεψίς, ἡ, blik HIPPOCR.
 ἔμ-βλημα, τό, het ingezette PLUT.
 ἔμ-βλησις, ἡ, het indringen HIPPOCR.
 ἔμ-βοάω, — 1 toeroepen XEN. Cyn. 6, 17. — 2 krijgsgeschreeuw aanheffen THUC. 2, 92, 23.
 ἔμ-βοθρος, uitgegraven THEOPHR.
 ἔμ-βοθρόω, uithollen HIPPOCR.
 ἔμ-βολάς, ἄδος, ἡ, ent-rijsje PLUT. 640 b.
 ἔμ-βολή, ἡ, — 1 het inwerpen: invoegen PL. Crat. 437 a. — 2 het werpen: schot, worp EUR. Andr. 1130, POL., Ltr. — 3 *concr. de stooter*: kop v. d. stormram THUC. 2, 76, 28. — 4 (: intr. ἐμβάλλω) het binnendringen, aanval (*spec. rammen* AESCH. Pers. 409), THUC. 2, 89, 20, XEN. An. 4, 1, 4. — 5 de plaats van het binnendringen: pas HDT., XEN. Hell. 5, 4, 48; monding HDT. 1, 191, PLUT. — 6 lading PAP.
 ἔμ-βόλιμος, 2, ingeschoven: μῆν, schrikkelmaand HDT. 1, 32, PLUT.
 ἔμ-βόλιον, τό, intermezzo CIC.
 ἔμ-βολον, τό, ook -ος, ὁ, wat ergens in gedrongen, gevoegd is: — 1 wig als slagorde XEN. Hell. 7, 5, 22, POL. — 2 sluitbalk, v. e. *deur* EUR. Ph. 114. — 3 balkwerk, op de *zuilen*: dwarsbalk EUR. Ba. 591. — 4 *milit.* sneb, ram (= *rostrum*) op de *schepen* PIND. P. 4, 191, HDT. 1, 166. — 5 *vand.* de rostra in Rome POL. — 6 landtong PIND. O. 7, 19, HDT. 4, 53.
 ἔμ-βραδύω, bij iets, τινι, talmen LUC.
 ἔμ-βραχυ, adv., in één woord, = ὡς ἐπος εἰπεῖν AR. Vesp. 1120, PL. Gorg. 457 a,

ἔμ-βρέμομαι, suizen in, τινι O 627.
 ἔμ-βρέχω, nat maken, weeken PLUT.
 ἔμ-βριθής, adv. ὦς, — 1 eig. zwaar PARM. 8, 59 D., PL. Phaedr. 246 d. — 2 drukkend AESCH. Pers. 693, SOPH. — 3 moeilijk PL. Crat. 407 a. — 4 gewichtig PL. Phaedr. 81 c. — 5 traag PL. Theaet. 144 b. — 6 zwaar: dicht HDT. 7, 36.
 ἔμ-βριμάομαι, — 1 in iets snuiven AESCH. Sept. 461, LUC. — 2 tegen iemd te keer gaan, toornen τινι N. T. Mt. 9, 30.
 ἔμ-βροντάω, — 1 door den donder verdooven XEN. Hell. 4, 7, 7. — 2 *overdr.* overdonderen, verbijsteren DEM., MEN. Perik. 273, Georg. fr. 5, LUC.
 ἔμ-βροντησις/ια, ἡ, verbijstering MEN. Sam. 196, PLUT.
 ἔμ-βρόντητος, — 1 verbijsterend XEN. An. 3, 4, 12, MEN. Perik. 273. — 2 verdwaasd AR. Ecel. 793, PL.
 I. ἔμ-βροχή, ἡ, compres PLUT.
 II. ἔμ-βροχή, ἡ, strop strik LUC.
 ἔμ-βροχος, overstromd PAP.
 ἔμβρου-δόκος, embryo opnemend LUC. Lexiph. 6.
 ἔμ-βρουον (: βρώω, zwellen), τό, het jong ι 245, 309, AESCH. Eum. 945, ANTIPH. 36 D.
 ἔμ-βυθίζω, omlaag laten zakken PLUT. 981 a.
 ἔμ-βυκανάω, op de hoorn blazen D. H.
 ἔμ-βυνέω, f. ὦσα, — 1 volstoppen AR. Vesp. 128. — 2 stoppen in, εἰς τὴν χεῖρα HEROND. 2, 82.
 ἔμ-βυρόω, in een vel steken PLUT.
 ἔμεσις, ἡ, neiging tot braken HIPPOCR.
 ἔμεσις, ἡ, het braken HIPPOCR.
 ἔμεσις, τό, het uitgebraakte HIPPOCR.
 ἔμετηρ-ίζω, braakmiddel geven HIPPOCR.
 ἔμετ-ιάω, neiging tot braken hebben ARISTOT.
 ἔμετιός, — 1 braken opwekkend ARISTOT. — 2 geneigd tot braken HIPPOCR., PLUT.
 ἔμετο-ποιέομαι, laten braken HIPPOCR.
 ἔμε-τος, ὁ, het braken HDT. 2, 77, ISOCR.
 ἔμετ-ώδης, met braakneiging HIPPOCR.
 ἔμέω f. ἐμοῦμαι, pf. ἐμήμεκα, braken O 11, HDT. 7, 88, AESCH., Ag. 1599, PL. Phaedr. 268 b, XEN. An. 4, 8, 20, N. T. Apoc. 3, 16.
 (< *Fem.* ofschoon bij HOM. geen spoor van *F* meer is. Z. o. *ind.* *vámiti* hij braakt, lat. *vomo*, o. n. *vama* onpasselijkheid, lit. *vemalati* braken).
 ἔμεωντοῦ, ion. = ἔμαντοῦ, HDT.
 ἔμ-μάνομαι, tegen iemd, τινι, razen N. T. Act. 26, 11.
 ἔμ-μαλλος, 2, wollig, ruig LUC. Cyn. 5.
 ἔμ-μανής, razend AESCH. Pr. 675, SOPH., PL. Phaedr. 251 e.
 ἔμ-μαπέως, snel, zonder te bedenken E 836, ξ 485, HYMN. Ven. 181, HES. Sc. 442.
 (*μαπέω*; eig. toegrijpend, vgl. lat. *raptim*).
 ἔμ-μάσσομαι, in iets drukken NIC. Th. 767, CALL.
 ἔμ-μάτω, in iets voelen, drukken NIC. Al. 138.
 ἔμ-μάχομαι, in iets strijden HDT. 9, 7.
 ἔμ-μειδιάω, glimlachen bij XEN. Cyn. 4, 3.
 ἔμ-μέλειᾶ (ἔμ-μελής): — 1 tweestemmig zuiver zingen PLUT. — 2 overeenstemming PLUT. — 3 in de maat zingen AR. Ran. 896; com. in de maat slaan: roffel (v. *muistslagen*) Vesp. 1503. — 4 gezang en dans in het *treurspel* HDT. 6, 129, PL. Leg. 816 b.
 ἔμ-μελεστέρωσ, adv., passender PL. Phaedr. 278 d.
 ἔμ-μελετάω, in iets oefenen, τινά τινι PL. Phaedr. ¶ 228 e.
 ἔμ-μελής, adv. ὦς, eig. ἐν μέλει zijnde: — 1 in de muziek, d. i. in melodie en maat (passend):

harmonieerend PLUT.; rhythmisch LUC. — 2 over-
eenstemmend, passend AR. Eccl. 807. —
3 abs. geestig, de stemming verhoogend PL. Theaet.
174 a. — 4 abs. de stemming, het evenwicht niet
verbrekend: bescheiden, ook v. *dingen* PL. Leg.
776 b, PLUT. — 5 zich (aan de juiste maat) aan-
passend: geschikt PL. Leg. 876 d, PLUT.

ἑμ-μεῖαός, *ῥία, ὄς*, vol begeerte: heftig E 142,
ψ 127 van.

ἑμ-μέμονα, begeeren SOPH. Tr. 982.

ἑμ-μενετικός, standvastig ARISTOT.
ἑμ-μενής, HOM. -ές ἀεί, voortdurend K 361, -έως,
HES. Th. 7, 12; *adj.* standvastig PLUT.

ἑμ-μενητικός, volhardend PL.

ἑμ-μνήσκω, — 1 blijven in iets PL., EUR., XEN. An. 4,
7, 16, N. T. — 2 bij iets blijven; in iets, *τινι*, vol-
harden HDT. 9, 106, THUC. 5, 47, 28, SOPH. O. R.
351, PL. Ap. 39 b, N. T. Act. 14, 22 τῆ πίστει, PAP.
— 3 abs. blijven (bestaan), HDT. 7, 151, THUC., PL.
Phaedr. 258 b: stand houden (*τεγ. ἐξαλιφῆναι*).

ἑμ-μεστός, vol, *τινος* PL. Ep. 338 d.

ἑμ-μεστόω, vervullen SOPH. Ant. 420.

ἑμ-μετρο-ία, ἦ, evenwicht PL. Rep. 486 d.

ἑμ-μετρος, *εἶγ.* in de maat: — 1 *praegn.* in de juiste
mate: passend; > matig, bescheiden PL. Phaedr.
252 b (*met οὐ naast ὀβριστικός*). — 2 op, in maat:
metrisch PL Symp. 197 c.

ἑμ-μήνιος, 2 maandelijksch HIPPOCR.

ἑμ-μηνός, 2, — 1 een maand duren PL. Leg. 956 a.
— 2 maandelijksch SOPH. El. 281, PL., PLUT.

ἑμ-μητρος (*μητέρα*), kernhout bevattend COM.,
THEOPHR., THEOCR. 25, 209.

ἑμ-μ(ε)ίγνυμι, — 1 innemen PLUT. — 2 *intr.*
handgemeen worden SOPH. O. C. 1057.

ἑμ-μίμνω = ἑμ-μένω EMPED. 35, 11 D.

ἑμ-μισθός, in soldij: s., loon trekkend, in dienst
THUC. 6, 22, 17, PL. Soph. 231 d.

ἑμ-μονή, ἦ, het blijven PL. Gorg. 479 d.

ἑμ-μονός, blijvend: vast PL. Rep. 536 e, XEN.

ἑμ-μορός, deelachtig, *τινος* φ 480.

ἑμ-μορφος, lichamelijk PLUT. Num. 8.

ἑμ-μοτός (*μοτός tampon, dus met een tampon;*
ἄκος ἐ-ον (langzame) geneeswijze met een tampon,
geneesmiddel AESCH. Ch. 471.

ἑμ-μοχθός, in moeite EUR. Supp. 1004, NIC.

ἑμ-μυέω, inwijden AR. Pl. 845.

ἑμός, mijn A 608, Θ 360, *alg. tot* N. T. Mt. 18, 20.
— *Later ook in de verhouding van gen. obj. ἦ ἐμῆ*
ἀνάμνησις N. T. 1 Cor. 11, 24. *Als echt adj. ge-*
voeld; dus: attributieve plaatsing.

(*late formatie vgl. av. ma-, mijn, msch. o.ind.*
ama- deze hier. Z. ἐμοῦ).

ἑμοῦ, z. ἐγώ.

(z. ἐγώ; voor 1 pers. typisch *me/mo-*; *o.ind.:*
gen. ma-ma, acc. mā(m) = lat. me; o.ind. mē
= μοι; got. mik = d. mich ∞ gr. (ἐ)μέ-γε. De
begin ἐ-, vermoedelijk onder invloed van ἐγώ,
ook in arm. im van mij, mijn, alb. im mijn).

ἑμπᾶς, z. ἑμπᾶς.

ἑμπάζομαι (z. ἑμπαίος), zich om iets bekommeren,
τινος, II 50, *τι* π 422.

ἑμ-παθής, hartstochtelijk POL., PLUT.

ἑμ-παιγμονή, ἦ, lichtzinnigheid N. T. 2 Petr. 3, 3.

ἑμ-παιγμός, ὁ, bespotten N. T. Hebr. 11, 36.

ἑμ-παίδω-τροφέω, bij iets opvoeden *med. DEM.*

ἑμ-παίζω, — 1 in of op iets, *τινι*, spelen EUR. Ba.
867, AR. Th. 975, LUC., *abs.* SOPH. Ant. 800. —

2 bespotten, *τινι* HDT. 4, 134, N. T. Mt. 20, 19.

ἑμ-παίκτης, ὁ, bespotter N. T. Jud. 18, 2.

ἑμπαίος — 1 deelhebbend, *τινος, κακῶν φ* 400; in
beslag nemend EMPED. 2, 2 D. — 2 > op de hoogte
van v 379. — 3 machtig AESCH. Ag. 188, *vgl.* 338.

(z. ἑμπάζομαι; *πᾶ-* < *κῆα*, z. *πᾶς*, *bij κνέω*
zwellen > groeien > groot, machtig worden en vol-
wassen worden, πᾶς geheel, vgl. tōtus: tōmentum
∞ tūmeo; ἑμπαίος = ἐγκρατής. Z. dor. πάομαι).

ἑμ-παίς, αἰδός, ἦ, zwanger COM.

ἑμ-παίω, *intr.* inslaan: instormen SOPH. El. 902, EUR.

ἑμ-πακτώ, in iets stoppen HDT. 2, 96.

ἑμ-πάλαγμα, τό, omarming AESCH. Supp. 296.

ἑμ-παλάσσω, in iets, *τινι*, verstrikken HDT. 7, 85,
THUC. 7, 84, 21.

ἑμ-παλιν, *adv.*, — 1 terug, *vaak εἰς τοῦμπαλιν,*
later τοῦμπαλιν, τᾶμπαλιν, HYMN. Merc. 78, HES.,
HDT. 9, 56, SOPH. El. 647, XEN. An. 1, 4, 15. —

2 integendeel, omgekeerd PIND. O. 12, 11, juist
andersom EMPED. 61, 2 D., HDT. 9, 56 (aan) den
anderen kant, AESCH. Ag. 1424 het tegendeel,
SOPH., PL., *vgl.* HDT. 1, 207 juist andersom; ἑ-
γνώμας, tegen verwachting PIND. P. 12, 32. —
3 weer NIC. Th. 288.

ἑμπᾶν, z. ἑμπᾶς.

ἑμ-πάλλω, in iets zwaaien NIC.

ἑμ-πανηγυρίζω, bijeenkomst of rede houden over
PLUT.

ἑμ-παρέχω, uitleveren THUC. 7, 56, 5.

ἑμ-παροινέω, — 1 zich aan wijn te buiten gaan
LUC. — 2 zich onbeschaamd gedragen, *τινι*, tegen
iemand LUC.

ἑμ-παροησιάζομαι, tegen iemand, *τινι*, (te) vrij-
moedig spreken of handelen POL.

ἑμ-πᾶς, *adv.*, *ion. (ep.) ης*, PIND. N. 9, 44 -ᾶν, N.
4, 36 -ᾶ, — 1 toch O 399, HES., PIND. N 9, 44,
PARN. 1, 31 D., AESCH. Pr. 187, SOPH. Ant. 845.
Bij PIND. e. *eld. meest na neg. — 2 zonder neg. bet.*
nog vaak: in ieder geval, zeer zeker.

(z. ἑμπαίος, *vgl. πέρᾶν, πέρᾶ, πέρᾶς; uit ion.*
blijkt ἑμ-πᾶ+ς, -ς van vele adverbia. Oorspr.
bet. ongeveer in kracht, in volheid: en tout cas,
in alle geval; bij een tegenstelling > toch).

ἑμ-πάσσω, — 1 instrooien, *τινι, εἰς τι* PL. Lys.
210 a, THEOPHR. — 2 inweven Γ 126 (*vgl.* X 441).

ἑμ-πατέω, binnentreden AESCH. Ag. 1434.

ἑμ-πάω, *elisch. opt. (ἐπ-)ἐμπαῶ, imp. ἐπ-εμπητω,*
(z. ἑμπαίος), verklaren; opleggen of ten uitvoer
leggen INSCR.

ἑμ-πεδό-καρτος, steeds vruchten dragend EMPED.
77 D., THEOPHR.

ἑμ-πεδό-μοχθός, steeds met moeite gepaard, βίος
PIND. O. 1, 61.

ἑμ-πεδορκέω, zijn eed getrouw blijven HDT. 4,
201, XEN. Lac. 15, 7, COM.

ἑμ-πεδος, 2; *adv. -ον, -αεν-ως*, — 1 vaststaande
ψ 203, vastzittend AESCH. Ag. 561. — 2 nog in stand:
ongedeerd M 9, T 33, HDT. 7, 140. — 3 in zijn
geheel: niet verminderd A 314, β 227. — 4 *overdr.*
vast, μένος τ 493, SOPH. Ant. 169. — 5 betrouwbaar
φ 30. — 6 *subjeet.* rustig K 94. — 7 geregeld τ 113.
— 8 duurzaam PIND. P. 12, 14. — 9 onveranderd
EMPED. 17, 11 D.

(*hypostase uit ἑμ-πέδω, vast in den grond*).

ἑμ-πεδος (πέδη), geboeid LUC.

ἑμ-πεδο-σθενής, standvastig PIND. N. 7, 98.

ἑμ-πεδο-φυλλός, voortdurend bladeren dragend
EMPED. 77 D.

ἑμ-πεδός, *impf. ἦμπ.* XEN.: bekrachtigen; *in*
daden: stipt naleven PL. Phaedr. 241 b, XEN. Hell.
3, 46, PLUT.; -ωσις, ἦ, D. H.

ἐμ-πειρ-έω, bedreven zijn, POL.
 ἐμ-πειρ-ία, ἡ, — 1 ervaring: kennis THUC. 2, 85, 30, PL. Gorg. 448 c, 463 b, XEN., POL. — 2 empirie, proefondervindelijke kennis, wetenschap ARISTOT.
 ἐμ-πειρ-ικός, ervaren ARISTOT.
 ἐμ-πειρο-πόλεμος, ervaren in den oorlog D. H.
 ἐμ-πειρος (: πειρᾶ), 2, adv. ως, — 1 met onder-
 vinding: ervaren, τινος HDT. 8, 97, AESCH. Pers. 598, THUC. 1, 80, 16, SOPH., XEN., PL. Phaedr. 231 d. — 2 v. *dingen*: beproefd THUC. 2, 89, 18.
 ἐμ-πειρό-τοκος, die reeds gebaard heeft HIPPOCR.
 ἐμ-πελαδόν, nabij, τιμ HES. O. 734.
 ἐμ-πελάζω, — 1 doen naderen HES. Sc. 109. — 2
intr. naderen, τιμ, τινος HYMN: Merc. 523, DEMOCR. 166 D., SOPH. Tr. 748; = *pass. refl. ib.* 17.
 ἐμ-περι-έχω, in zich sluiten HERACL. 31 D. ARISTOT.
 ἐμ-περι-λαμβάνω, omsluiten ARISTOT., EPICUR. 68, 90, Us.
 ἐμ-περί-ληψις, ἡ, het in zich omsluiten EPICUR. 101 Us.
 ἐμ-περί-οδος, met periodenbouw D. H.
 ἐμ-περι-πατέω, — 1 in iets, bij iemand rondwandelen LUC., N. T. 2 Cor. 6, 16. — 2 met voeten treden PLUT. 57 a.
 ἐμ-περονάω, aangespen COM.
 ἐμ-περόνημα, τό, gegespte mantel THEOCR. 15, 34.
 ἐμ-περπερεύομαι, = περπερεύομαι, CIC., EPICIT. 2, 1, 24.
 ἐμ-πετάννυμι, uitspreiden XEN. Cyr. 1, 6, 40.
 ἐμ-πευκῆς, wat bitter NIC. Al. 202.
 ἐμ-πήγνυμι, — 1 in iets vast maken: inslaan, -stooten PIND. P. 2, 91 (ᾶ), PLUT. — *pass. refl.*: 2 in iets vast gaan zitten AR. Ach. 1226. — 3 in iets bevriezen THEOPHR.
 ἐμ-πηδάω, — 1 op iets springen POL., LUC. — 2 een schop geven HDT. 3, 32.
 ἐμ-πηρος, kreupel HDT. 1, 167, HIPPOCR.
 ἐμπης, *ion.* = ἐμπᾶς.
 ἐμ-πικραίνομαι, verbitterd zijn HDT. 5, 62.
 ἐμ-πιλέω, samenpersen PL. Tim. 74 e.
 ἐμ-πίμπλημι, — 1 vullen Y 471, HDT. 4, 72 (πίπλ.), *alg. tot n. t.* Luc. 6, 25; ook *med.* νηδόν zijn buik ι 296; *pass. refl.* zich vullen. — 2 (zich) verzadigen γ 221, HDT. 1, 112 (πίπλ.), *tot n. t.* — 3 bevredigen, met geestelijk genot λ 452; *pass.* zich uitputten XEN. An. 7, 7, 46; genieten N. T. Rom. 15, 24.
 ἐμ-πίμπρημι, — 1 in brand steken HDT. 6, 96 (πίπρ.), AR. Vesp. 36, PL., XEN. An. 7, 4, 15. — 2 *overdr.* *pass.* in toorn ontsteken LUC. — 3 een ontsteking krijgen N. T. Act. 28, 6.
 ἐμ-πίνω, naar binnen = veel, gretig drinken, > zich bedrinken THEOGN. 1129 (?), HDT. 4, 64, AR. Pax 1143.
 ἐμ-πίπισκω, *aor.* ἐνέπισα, drenken, bevochtigen PIND. fr. 111.
 ἐμ-πίπλ (of ρ)ημι, *z.* -πίμπλ (of ρ)ημι.
 ἐμ-πίπτω, — 1 in-, op iets vallen, *praep.* of τιμ δ 508, *alg. tot n. t.* Luc. 6, 39. — 2 invallen: een inval of aanval doen II 81, HDT. 3, 81, XEN. — 3 terecht komen, te midden van personen of dingen, εἰς ληστός N. T. Luc. 10, 36, εἰς ἄτας SOPH. El. 216, TR., PL. — *overdr.* 4 in vallen, in de gedachte μ 266, PL. — 5 > zich meester maken van, bevangen I 436, THUC., SOPH. v. *gemoedsaandoening*. — 6 toevallig (op)-komen, λόγος AR. Lys. 858.
 ἐμπίς, ἴδος, ἡ, mug AR. Nub. 157, Av. 244 (δξύστομοι), ARISTOT.
 (-πιδ- stekend voorwerp, *z. lat. pinna* [msch. <

pid-nā]. Vgl. *ohd. imbi* bij (enzwerm). *Bet.* met een angel?).

ἐμ-πιστεύω, toevertrouwen PLUT., LUC.
 ἐμ-πίτνω, vallen in AESCH. Ag. 1468, SOPH. Ai. 58.
 ἐμ-πλάζομαι, ergens rondzwerfen PLUT. Otho 12.
 ἐμ-πλάσσω, — 1 in iets kneeden: leggen HDT. 2, 73. — 2 beschrijven Ltr. — 3 een afdruk, indruk vormen HIPPOCR.
 ἐμ-πλαστ(ρ)ον, τό, zalf, pleister HIPPOCR.
 ἐμ-πλειος (ρ 300 ἐν-π.), vol, τινος σ 119.
 ἐμ-πλέω, — 1 invlechten: (in)wikkelen AESCH. Pr. 1079, AR. Th. 1032, EUR., THEOCR. 3, 23, vaak *overdr.*: *pass.* in zaken . . . N. T. 2 Tim. 2, 4. — 2 tussen in vlechten: inlassen AESCH. Pr. 610. — 3 *pass.* in aanraking komen met iemand POL.; iets n. t. 2 Petr. 2, 20.
 ἐμ-πλεξις, ἡ, inweven PL. Polit. 282 e.
 ἐμ-πλεος, *att.* = ἐμπλεως, PARM. 8, 24 D., HDT. 1, 59, SOPH. Tr. 1020.
 ἐμ-πλέω, op iets varen HDT. 7, 184; *part. pl.* de opvarenden THUC. 3, 77, 15.
 ἐμ-πλεως, vol, τινος PL. Theat. 156 e.
 ἐμ-πλήγδην, *adv.*, volgens een inval: onbede-neerd v 132.
 ἐμ-πληκτικός, voor indrukken vatbaar: onkritisch PLUT. Sull. 34.
 ἐμ-πληκτος, *adv.* ως, — 1 getroffen: verbaasd, dom XEN. Cyn. 5, 9, PLUT. — 2 geslagen: aan het wankelen gebracht, onvast SOPH. Ai. 1358.
 I. ἐμ-πλην (πλήσιος), dicht bij B 526, τινος HES. Sc. 372.
 II. ἐμ-πλην, behalve, τινος ARCHIL. 88 ALD. (?) CALL.
 ἐμ-πληγῆ/ία, ἡ, overbluftheid AESCHIN. 3, 214, PLUT.
 ἐμ-πλήσσω, *intr.* in iets slaan: -vallen M 72 (ἐν-π.), (tmesis) AP. RH.
 ἐμ-πλοκή, ἡ, vlecht N. T. 1 Petr. 3, 3.
 ἐμ-πνευματώω, voortblazen LUC.
 ἐμ-πνέω, *ep.* -είω, — 1 in-, op iets blazen P 502, HES., PIND. I. 2, 40, Ltr. — 2 inblazen: ingeven K 482, PIND. O. 8, 70, PL. Symp. 179 b. — 3 inademen: leven PL. Ap. 29 d, EUR., XEN. — 4 brieschen, ἀπειλῆς N. T. Act. 9, 1. — 5 τινος, verliefd, vurig zijn XEN. Symp. 4, 15, PLUT. (*vgl. εισπνήλας*).
 ἐμ-πνοιᾶ, ἡ, aanbazing LUC.
 ἐμ-πνοος, *contr.* ἐμπνους, 2, ademend: levend HDT. 7, 181, THUC. 1, 134, 25 nog ademhalend, EUR. Ph. 1442, PL.
 ἐμ-ποδίζομενως, *adv.*, met moeilijkheden PL. Crat. 415 e.
 ἐμ-ποδίζω, — 1 de voeten, pooten binden HDT. 4, 69. — 2 binden AR. Eq. 755. — 3 *overdr.* (in het loopen) hinderen AESCH. Pr. 550, AR. Lys. 359, PL. Symp. 183 a, XEN.: τινος iemand, τινος in iets, Ltr. τιμ iemand.
 ἐμ-πόδιος, in het bereik van-, voor de voeten: hinderlijk HDT. 1, 153, THUC. 1, 139, 18, AR. Lys. 531, EUR., PL. Phaed. 65 a.
 ἐμ-πόδισ/μα, τό, hindernis PL. Crat. 413 d.
 ἐμ-ποδο-στατ-έω, verhinderen, belemmeren EPICUR. 45, 95 Us.
 ἐμ-ποδών — 1 voor de voeten: in den weg, hinderlijk, belettend HDT. 1, 80, AESCH. Pr. 13, THUC. 1, 53, 3, TR., AR. Pax 473, PL., XEN. — 2 ontmoetend HDT. 2, 102. — 3 wat voor den voet, voor de hand ligt: het aanwezige, huidige EUR. Ph. 706, PLUT.
 (oorspronkelijke *gen.*: binnen-, zooals ἐκ-ποδών

het bereik der voeten? of analogie buiten-, naar ἐκ-ποδόν?).

ἐμ-ποιέω, — 1 in iets maken, zettten, voegen H 438, HES. Th. 7, AR. Eccl. 154, XEN.; spec. interpoleeren, inlasschen HDT. 7, 6. — 2 *overdr.* in iets verwekken, veroorzaken DEMOCR. 191 D. PL. *vaak* Symp. 208 μνήμην, THUC. 2, 51, 17, DEM. — 3 *spec.* iemd (een overtuiging) bijbrengen XEN. An. 2, 6, 8.

ἐμ-ποίησις, ἡ, gewoonte DIO.

ἐμ-πολαίος, op den handel betrekking hebbend, *Hermes* AR. Pl. 1155.

ἐμ-πολάω, (vgl. πολέω), *f.* ἴσω, *pf.* ἠμπόληκα, maar ook ἐμπέβλα, (LUC.) — 1 inkoop, med. O 456, SOPH. Ant. 1037, AR. Pax 367, HEROND. 6, 64. — 2 inbrengen, *v. d. koopsom* ISAE.; *overdr.* AESCH. Eum. 631, SOPH. Tr. 93. — 3 verkoopen SOPH. Ant. 1063, AR. Pax 1201, XEN. An. 7, 5, 4.

ἐμ-πολέμιος, den oorlog betreffend HDT. 6, 57, PL.

ἐμ-πολή, ἡ, — 1 koopwaar PIND. P. 2, 67, XEN. Hell. 5, 1, 23. — 2 handel XEN. Cyr. 6, 2, 39.

ἐμ-πόλημα, τό, — 1 koopwaar EUR. Cycl. 137. — 2 koopsom: loon SOPH. Tr. 538, THEOPHR.

ἐμ-πολήτης, verkocht SOPH. Ph. 417.

ἐμ-πολίζω, in een stad opnemen D. H.

ἐμ-πολίς, medeburger SOPH. O. C. 1156.

ἐμ-πολίτεύω, burger zijn THUC. 4, 103, 3; 106, 13; med. ISOCR., POL.

ἐμ-πομπεύω, met iets pronken LUC.

ἐμ-πόρευμα, τό, koopwaar XEN. Vect. 3, 4.

ἐμ-πορεύομαι, *aor. pass.*, — 1 een reis, tocht, expeditie beginnen EPICH. 26, 2, SOPH. O. R. 456, PL., ANTIPH. 49 D. — 2 *spec. voor handelsdoeleinden*: handel drijven THUC. 7, 13, 12, PL. Leg. 943 a, 952 e, N. T. Jac. 4, 13. — 3 importeren PL., LUC. — 4 (*als ἐμπορεύομαι* bekoopen: bedriegen N. T. 2 Petr. 2, 3).

ἐμ-πορευτικός, tot den handel behoorend PL. Polit. 290 a.

ἐμ-πορία, ἡ, — 1 handelsverkeer, zeehandel HES. O. 646, HDT. 3, 139, THUC. 1, 2, 18, AR. Av. 718, PL. Rep. 371 a, N. T. Mt. 22, 5. — 2 handelswaren XEN. Vect. 3, 2, DEM.

ἐμ-πορευτικός, 3, tot den handel behoorend, *χρήματα* handelsgoederen AR. Ach. 974; τέχνη PL. Euth. 14 d; δίκαι DEM.

ἐμ-πόριον, τό, stapelplaats, factory HDT. 2, 179, THUC. 1. 100, 8, XEN., LYS., DEM., N. T. Joh. 2, 16.

ἐμ-πορος δ, ἡ, — 1 reiziger: passagier β 319, BACCH 17, 36, AESCH. Ch. 661, SOPH., EUR. — 2 *spec.* handelsreiziger: koopman SOPH., PL. Prof. 313 c, AR. N. T. Apoc. 18, 3. — 3 *overdr.* iets verhandelend EUR. Hipp. 964, DEM. (< ἐμ-πόρω, in de vaart?).

ἐμ-πορτάομαι, in-, vastgespen HDT. 7, 77, LYCURG. 40, PLUT. Mar. 17.

ἐμ-πούσα, ἡ, een spook, waarmee men kinderen bang maakte AR. Ran 293, Eccl. 1056, DEM. 18, 130. (: ἐμπίζομαι, zich bekomen? doch z. d. *Beter verw.* met nll. vampier, < *serv. vampir*; *εμπ-*).

ἐμ-πραΐτος, — 1 doenlijk: mogelijk PIND. P. 3, 62. — 2 daadwerkelijk DIOD., PLUT.

ἐμ-πρηπής, passend AESCH. Supp. 116.

ἐμ-πρέτω, — 1 in of onder iets uitsteken of schitteren PIND. P. 8, 28, BACCH., HDT. 7, 83, AESCH. Ag. 6, SOPH. El. 1187, AR. Nub. 605; med. SAPPHO 7, 6 D. — 2 goed staan PLUT.

ἐμ-πρήθω, — 1 aansteken (< aanblazen) Θ 182, πυρός I 242. — 2 aanblazen, doen zwellen A 481.

ἐμ-πρησις, ἡ, het aansteken of verbranden HDT. 8, 55, PL. Rep. 470 a.

ἐμ-πρησμός, δ, = *voorg.*, PLUT.

ἐμ-πρίω, — 1 inzagen HIPPOCR. — 2 in iets bijten TIMOTH. Pers. 80, DIOD. — 3 *overdr.* bijten, *v. smaak* NIC.

ἐμ-προθεν, = ἐμπροσθεν, THEOCR. 9, 6.

ἐμ-πρόθεσμος, 2, binnen den bepaalden tijd LUC., PLUT.

ἐμ-προσθε(ν), *adv. vgl. fr. en avant*: in het gedeelte vóór iets, **τινος**: — 1 *v. plaats*: νόδι HDT. 7, 126, het voorste deel AR. Vesp. 871, PL. Prot. 315 b, N. T. *vaak*, voor > in tegenwoordigheid van N. T. Mc. 2, 12. — 2 van voren HDT. 4, 61. — 3 *overdr. v. rang*: verkiesen: voor, boven PL. Leg. 743 e. — 4 *v. tijd*: νόδι HDT. 7, 144, kort te voren (= boven) PL. Phaedr. 277 d, XEN. — *Spec.* οἱ ἔ., voorouders PL. Polit. 296 a. — **Verbinding**: εἰς τὸ ἔ. of τοῦμτ.

ἐμ-πρόσθιος, voorste HDT. 4, 60, XEN. Eq. 11, 2, PLUT.

ἐμ-προσθό-κεντρος, 2, van voren met een angel voorzien ARISTOT.

ἐμ-προσθ-ουρητικός, naar voren waterend ARISTOT.

ἐμ-πρωρος, aan de voorzijde *v. h. schip* POL.

ἐμ-πτύω, bespuwen HEROND. 5, 76, PLUT., N. T. Mt. 26, 67.

ἐμ-πτωσις, ἡ, inval, aanval D. H.

ἐμ-πύητικός, 3, inwendige verzwering veroorzakend HIPPOCR.

ἐμ-πύθοσκαι, aan inwendige, *spec.* longverzwering lijden HIPPOCR.

ἐμ-πύδομαι, in etter overgaan HIPPOCR.

ἐμ-πύος, 2, een inwendige verzwering hebbend; zwerend HIPPOCR., SOPH. Ph. 1378.

ἐμ-πύρεύω, aansteken AR. Pax 1137, ARISTOT.; med. THEOPHR.

ἐμ-πυρι-βήτης, op het vuur staand Ψ 702.

ἐμ-πυρισμός, δ, verbranding HYPER., POL.

ἐμ-πύρος, 2, — 1 in-, op het vuur bereid, *spec. subst.* brandoffer PIND. O. 8, 3, SOPH. Ant. 1005, EUR. Supp. 155. Daarbij ἡ ἔ. τεχνή EUR. Ph. 954. Hdt. 4, 154. — 2 in het vuur bewerkt: gesmeed PL. Prot. 321 e. — 3 door het hemelvuur getroffen EUR. Ph. 1186. — 4 gloeiend *v. zonnwarmte* THEOPHR. — 5 *overdr.* vurig PLUT.

ἐμ-πυρρος, 2, roodachtig THEOPHR.

ἐμύς, ύδος, ἡ, zoetwaterschildpad ARISTOT. (: *o.ier. do-emim* ik dek, bescherm, lett. *ju'mts* dak?).

ἐμ-φαίνω, — 1 ergens in laten zien, doen verschijnen EMPED. 62, 7 D., ἐν κατόπτρῳ PL. Tim. 71 b. — *pass. (refl.)* in iets zichtbaar worden PL. Rep. 402 b; XEN. Cyr. 1, 4, 3. — Ook *overdr.* 2 aanduiden, aanwijzen DIOD., PLUT.

ἐμ-φάνειά, zichtbaar worden, -zijn THEOPHR., PAP.

ἐμ-φάνής, *adv.* ὡς, — 1 zintuigelijk waarneembaar PARM. 13 D., PL. Alc. II 141 a, N. T. Act. 10, 40. — 2 zichtbaar > duidelijk PIND., HDT. 1, 203, AESCH. Ch. 667, TR., THUC., PL. Theaet. 206 d, PAP. — 3 openlijk: onbedekt, onmiskenbaar HDT., THUC. 4, 68, 8, AR. Vesp. 417. — 4 (*act.*) weerspiegelend, < in zich tonend PL. Tim. 46 a.

ἐμ-φαν-ίζω, — 1 zichtbaar maken XEN. Mem. 4, 3, 4, *pass.* verschijnen N. T. Mr. 27, 53. — 2 duidelijk maken: toonen, meedeelen, melden PL.

Soph. 244 a, XEN., DEM., POL., N. T. Hebr. 11, 14, *spec.* aangifte doen: -ισμός, ὁ ἐν -ιστής, ὁ, PAP. ἔμφανισμός, ὁ, bekend maken PL. Def. 413 d, PAP. ἔμφανιστικός, duidelijk makend PL. ἔμφάσις (φαίνω), — 1 af-, weerspiegeling ARISTOT. PLUT. — 2 uiterlijk, schijn EPICUR. 95 Us., POL., DIOD. — 3 verduidelijking, uiteenzetting POL., PLUT. — 4 nadruk PLUT.

ἐμφάτικος, 3, *adv.* ὤς, — 1 uitdrukking, be- teekenend, τινος, iets PLUT. — 2 gelijkenis POL., PLUT.

ἐμφερεῖα, ἡ, gelijkheid, gelijkenis PLUT.

ἐμφερής, *adv.* ὤς, (*eig.* dichtbij komend), gelijk, overeenkomstig HDT. 2, 76, AESCH. Ch. 206, SOPH., AR. Vesp. 1103, Ltr., ATT.

ἐμφέρω, — 1 *act.* verwijten SOPH. O. C. 989. — 2 *pass.* gedragen worden op AP. RH.

ἐμφιλοκαλέω, zijn eer zoeken in PLUT. Philop. 4.

ἐμφιλοχωρέω, *overdr.* zich graag ergens op- houden LUC. Hist. conscr. 1.

ἐμφλάω, *ion.*, indrukken HIPPOCR.

ἐμφλεβοτομέω, in aderen verdeelen HIPPOCR.

ἐμφροβος, 2, — 1 gevreesd SOPH. O. C. 39. — 2 bevreesd N. T. Luc. 24, 5.

ἐμφροβειώω, een mondband (φορβία) bij het fluitspelen aandoen AR. Av. 862.

ἐμφορέω, — 1 in of op iets dragen; *pass.* iets rondrijven μ 419, AP. RH. — 2 verwijten SOPH. O. C. 989(β). — 3 'toedienen, πληγάς HEROND. 3, 86, DIOD., PLUT. — 4 naar binnen werken, eten DEMOCR. 1 a D; *med.* τινός τι, gretig tot zich nemen: onmatig gebruiken HDT. 1, 55, PLUT., LUC.

ἐμφραγμα, τό, — 1 verstopping HIPPOCR., PLUT. — 2 *overdr.* verhindering ISOCR. 7, 40.

ἐμφραγματικός, 2, verstoppend HIPPOCR.

ἐμφραξίς, ἡ, verstopping ARISTOT.

ἐμφράσσω, *att.* -ττω, — 1 dichtstoppen, ver- sperren THUC. 7, 34, 25, PL. Tim. 71 c, ANTIPH. 58 D. — 2 *overdr.* verhinderen AESCHIN., *med.* Ltr.

ἐμφρουρέω, in iets, τινι, als bezetting liggen THUC. 8, 60, 8; τι, bezetten DIO.

ἐμφρουρος, — 1 in garnizoen; *pl.* bezetting XEN. Hell. 1, 6, 13. — 2 militieplichtig XEN. Lac. 5, 7. — 3 (*pass.*) met garnizoen, bezetting DEM. 18, 180.

ἐμφρων, — 1 bij zijn bewustzijn levend HIPPOCR., SOPH. Ant. 1237. — 2 bij zijn verstand AESCH. Pr. 848, SOPH. Ai. 306, PL. — 3 verstandig PIND. 9, 74, THUC., SOPH. O. R. 436, PL. Symp. 194 b, Ltr.

ἐμφυής, aangeboren PIND. O. 11, 20.

ἐμφύλιος, 2, = ἔμφυλος, PIND. P. 2, 32, AESCH. Eum. 863, SOPH. Ant. 1264, PL., Ltr.

ἐμφυλλισμός, ὁ, het enten tusschen stam en bast ARISTOT.

ἐμφύλος, 2, — 1 tot denzelfden stam of familie behoorend, stamverwant o 273, SOL., SOPH. O. C. 407. — 2 > binnenlandsch HDT. 8, 3.

ἐμφύρω, bij-mengen AESCH.

ἐμφυσάω, in iets blazen ARCHYT. 1 D, opblazen HIPPOCR., ARISTOT., N. T. Joh. 20, 22.

ἐμφυσιώω, inplanten XEN. Lac. 3, 4.

ἐμφυτεία, ἡ, — 1 inplanten ARISTOT. — 2 enten THEOPHR.

ἐμφυτεύω, inplanten PL. Tim. 70 c.

ἐμφύτος, 2, in-, aangeboren HDT. 9, 94, (> erfelijk) SOPH. O. C. 1671, PL. Symp. 191 c, Phaedr. 237 d, DEM. 18, 203, N. T. Jac. 1, 21.

ἐμφύω, — 1 inplanten: ingeven χ 348, XEN.

Mem. 1, 4, 7. — *Pass. intr.*: *aor.* ἐφῶν *enz.* 2 in-, op iets groeien, τριχες © 84, PL. Phaedr. 83 d, Phaedr. 278 b. — 3 *overdr.* zich aan iemand stevig vast- grijpen A 513, in *tmesis* ἐν τ' ἄρα οἱ φύ χειρὶ Z 253, ω 410, HDT. 6, 91; > zich in iets vastbijten HDT. 3, 109. — 4 aangeboren worden HDT. 3, 80, SOPH. O. R. 299, EUR., PL., XEN. Mem. 3, 5, 17.

ἐμφυλεύω, zich in iets verbergen PLUT.

ἐμφοφέω, geluid maken in HIPPOCR.

ἐμφύχος, 2, — 1 bezield v.-soocr., SOPH. Ant. 1167. — 2 levend HDT. 4, 184, THUC. 7, 29, 8, PL. Phaedr. 245 e. — 3 levendig LUC. — 4 koud DEMOCR.; -ία, ἡ, PLUT. 1053 b.

ἐμφύχρος, koud HIPPOCR.

EN HOM. ἐν (naast *metr. verlengd* εἰν, εἰνι), *Oud- tijds m. acc. v. richting*, vgl. ἐν-ῶπα, *Dial. nog* (THEOCR., *boeot.*, *arc.-cypr.*); *gew. met* (*loc.*) *dat. Met gen.* — in het bereik, de macht van: z. ἐν "Αἰδου, ἐμποδόν.

Gebruik. — I. **ADV.**: in, aan, op, vaak in *verbinding met een verbum, in tmesis of anastrophe. Zelfstandig*: daarin is, — zijn E 740, ι 132. — II. **PRÆP.**: *duidt aan*; het zich in (*niet bij*) een grotere of kleinere eenheid of groep bevinden; *in de literatuur met dativus*: 1 in, ἐν πατρίδι γάτῃ θ 461. — 2 te midden van: onder, ἐν Δαναοῖσι δ 725. — 3 > ten aanhooren van I 528 — 4 op, ἐν ἔρεσσι τ 205. — 5 berustend op, bij H 102. — 6 *verzw.* aan, bij O 463. — 7 vlak bij ἐν ποταμῷ ε 466. — **Van tijd**: 8 in, te, ἐν ὄρῃ op het juiste oogenblik ρ 176. — **Instrumentaal**: 9 in > door middel van Φ 104, steeds meer uitgebreid, tot N. T., waar het ook de *o r z a a k* uitdrukt 1 Cor. 6, 11. — **Opm.** Waar ἐν bij τιθέναι een richting aanduidt, vergelijkte men lat. *ponere in, en bedenke, dat* (z. b.) ἐν vroeger ook *richtingspraep.* was en εἰς uit ἐν-ς ontstaan is. — *Over ἐν c. gen.* ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς Z 47 z. b. — *Alg. sinds* HOM: tot N. T. in alle bet.

(*arm. in, alb. în tot aan, o.lat. en, > lat. in, osc. -en, cymr. yn, got. in, o.pr. en.*)

ἐν-αβρόνομαι, met iets pronken LUC. Salt. 2.

ἐν-ἄγής, — 1 met schuld beladen HDT. 5, 70, THUC. 1, 126, 23 AESCHIN. 3, 110. — 2 O. R. 656 (die door een gelofte aan een schuld blootstaat).

ἐν-αγίζω, doodenoffer brengen HDT. 1, 167, ISAE. 2, 46, PLUT.

ἐν-αγικός, 3, den ἐναγής betreffend PLUT.

ἐν-άγισμα, τό, doodenoffer ARISTOT. A. II 58, 1, COM., LUC.

ἐν-άγισμός, ὁ, het brengen van een lijkoffer, ook het offer zelf PLUT.

ἐν-αγκαλιζομαι, in de armen nemen, omarmen N. T. Mc. 9, 36, PLUT.

ἐν-αγκυλάω, met een (werp)riem voorzien XEN. An. 4, 2, 38.

ἐν-αγκυλίω, = *voorg.*, POL.

ἐν-αγχος (ἀγχι), *adv.*, voor korten tijd, onlangs LYS. 19, 50, AR. Nub. 639, PL. Phaedr. 257 c.

ἐν-άγω, — 1 tot iets brengen, aanzetten HDT. 4, 79, THUC. 4, 21, 10. — 2 iets bespiedigen THUC. 1, 67, 30. — 3 aanklagen PAP.

ἐν-αγωνίζομαι, — 1 strijden met HDT. 3, 29, 83. — 2 ergens strijden THUC. 2, 74, 4.

ἐν-αγώνιος, 2, *adv.* ὤς, — 1 in den (wed)strijd betrokken, παῖς PIND. N. 6, 15. — 2 over den strijd wakend PIND. P. 2, 10, AR. Pl. 1161. — 3 van den wedstrijd PLUT. — 4 van het proces DIOD.

(*hypostase uit ἐν ἀγώνι.*)

ἐνάενος, eenjarig THEOPHR.
 ἐν-ἀέξω, in iets laten groeien NIC. AI. 102.
 ἐν-ἀέριος, 2, in de lucht zwevend LUC.
 ἐν-ἀθλέω, zich in iets oefenen Ltr.
 ἐν-αἰθριος, onder den vrijen hemel THEOPHR.
 ἐν-αιματώ, met bloed vullen HIPPOCR.
 ἐν-αιμος, 2, — 1 met bloed gevuld HDT. 3, 29, HIPPOCR., ARISTOT. — 2 zich in het bloed bevindend PL. Tim. 81 a. — 3 bloedig PL. Tim. 68 b.
 ἐν-αιμώδης, 2, bloedig COM., ANTIPH. 35 D.
 ἐν-αίμων, = ἐναιμος, bloedig HIPPOCR.
 ἐναίρω (z. ἐνάρα), aor. 2. ἤνᾶρον, aor. med. ἐνηράμην, — 1 dooden Θ 296, PIND. N. 3, 47, AESCH. Sept. 811. — 2 verwoesten SOPH. O. C. 843. — 3 bederven τ 263.
 ἐναίσιμος, 2, adv. ως, eig. in de αἴσα zich bevindend: — 1 voorspellend B 353, β 159. — 2 in orde en juiste maat zich bevindend: gepast; rechtvaardig Z 521, ε 190, AESCH. Ag. 775. — 3 op den juiste tijd Z 519, AP. RH.
 (hypostase uit ἐν αἰσῶν, vgl. ἐναγώνιος).
 ἐν-αἰσιος, billijk SOPH. O. C. 1482.
 ἐν-αιωρέομαι, op iets, τινι, zweven EUR. Cycl. 700; v. d. oog: onrustig HIPPOCR.
 ἐν-ἀκανθος, met doornen THEOPHR.
 ἐνάκις, negenmaal PL. Critias 108 e.
 ἐνᾶκόσιοι, negenhonderd THUC. 5, 12, 17.
 ἐν-ακούω, luisteren SOPH. El. 81.
 ἐν-ἀλειμμα, τό, opgesmeerde zalf ARISTOT.
 ἐν-ἀλειπτος, 2, ingewreven HIPPOCR.
 ἐν-αλείφω, insmeren PL. Rep. 420 c, COM.
 ἐν-αλήθω, adv., waarschijnlijk LUC. V. H. 1, 2.
 ἐν-αλίγκιος, 2 (3 AP. RH.), gelijkend op, τινι E 5, HES. Sc. 88, PIND. I. 7, 37, PARM. 8, 43 D., (PL. Soph. 244 e).
 (z. ἀλίγκιος; W. ali-n-k- in o. b. lice gelaat).
 ἐν-αλι-ναιέτας, in zee wonend BACCH. 16, 97.
 ἐν-αλίνδω, inwikkelen HIPPOCR.
 ἐν-άλιος, 3 (2 EUR. Andr. 855), in zee, van de zee PIND. P. 4, 39, AESCH. Pers. 453, SOPH. Ai. 565, EUR., PLUT., N. T. Jac. 3, 7.
 (z. εἰν- < ἐν-αλι-).
 ἐν-αλλαγῆ, ἡ, verwisseling (PL.), GRAMM.
 ἐν-αλλάξ, adv., — 1 de een over de ander: kruislings AR. Nub. 983. — 2 de een na de ander: beurtelings PIND. N. 10, 55, HDT. 3, 40, PL. Critias 113 d. — 3 > in elkaar grijpend ARISTOT.; τινι te middean VII EMPED. 35, 8 D.
 ἐν-ἀλλάξις, ἡ, verwisseling ARISTOT.
 ἐν-ἀλλάσσω, att. -ττω, — 1 veranderen SOPH. Ai. 1060; pass. 208: wat zware verandering van nacht op dag is hier ingetreden?; POL. — 2 inwisselen > boeten met, τινι EUR. Andr. 1029. — 3 kruislings staan ARISTOT. — 4 pass. omgang hebben met THUC. 1, 120, 32.
 ἐν-ἀλλομαι, — 1 op iets springen, aanstormen SOPH. O. R. 263. — 2 met voeten treden AESCH. Pers. 516, DEM. — 3 rondspringen AR. Ran. 39, Vesp. 1306.
 ἐν-αλλος, 2, adv. ως, veranderd, omgekeerd THEOCR. 1, 134, PLUT.
 ἐν-αλος, 2, = ἐνάλιος, HYMN. Ap. 180, TIM. Pers. 109, EUR. El. 1348, PLUT.
 ἐν-αμβλύνω, overdr. ontmoedigen PLUT.
 ἐν-ἀμέλω, in iets, τινι, melken ι 223.
 ἐν-ἀμιλλος, 2, adv. ως, wedijverend, τινι PL. Prot. 316 c, DEM., ISOCHR., PLUT.
 ἐν-αμμα, τό, — 1 band, knoop PLUT. Philop. 6. — 2 bekleding DIOD.

ἐν-αντα, ἐνάνται TIMOTH. Pers. 11? adv., — 1 tegenover (eig. in het gezicht van), τινος Υ 67, PIND. N. 10, 66. — 2 voor mijn oogen SOPH. Ant. 1299. — 3 tegemoet EUR. Or. 1478.
 (vgl. ἀντα, eig. acc. met ἐν, = ἐν-ῶπα, bij ἀντ-, waarvan ἀντί loc. is).
 ἐν-αντι, adv., tegenover N. T. Luc. 1, 8.
 ἐν-αντι/αἰος, 3, van tegenovergestelden aard HIPPOCR.
 ἐν-αντί-βιον (βία), adv., tegenweer biedend Θ 168.
 ἐναντιο-λογέω, tegenspreken PL. Soph. 268 b; -ία, PL. Soph. 236 e, PLUT.
 ἐν-αντιό-ομαι, aor. pass., zich tegen, τινι, verzetten HDT. 7, 10, 4, THUC. 1, 127, 6, ARSCH. Pr. 786, SOPH., LYS., PL. Phaed. 94 b, Ap. 31 d, XEN. An. 7, 6, 5.
 ἐναντιο-ποιο-λογικός, iemd zich latend tegenspreken PL. Soph. 268 c.
 ἐν-αντίος — 1 daartegenover liggend Z 247, I 190. — 2 tegenover: in gezelschap van ζ 329. — 3 tegen(over), als vijand E 497. — 4 tegenovergesteld, τινι εν τινος SOPH. Ant. 667, PL. vaalk als adv. ἐναντίον: — 5 tegenover N 448. τινος εν τινι. — 6 tegen χ 65. — 7 tegemoet ξ 278. — 8 in gezelschap, ten aanhoore van PL. Prot. 317 c, Gorg. 487. — 9 ἐ-α, tegenover HDT. 6, 32. Sinds HOM., alg. tot N. T. — Spec. τὸ ἐναντίον (τοῦν.), intengendeel PL., XEN. = ἐξ ἐ-της HDT. 7, 225, THUC. 4, 33, 16. — Adv. -ως PL. Phaed. 84 a, Gorg. 457 c.; ἐ-α, ἡ, de tegenpartij PAP.
 (uit ἐν-αντι, zooals ἀντίος : ἀντι).
 ἐν-αντιό-της, ητος, ἡ, tegenstelling, tegendeel PL. Lys. 216 b, Phaed. 105 a.
 ἐν-αντιώ-μα, τό, — 1 hinderpaal THUC. 4, 69, 26, PL., PLUT. — 2 tegenstelling PL. Rep. 524 e.
 ἐν-αντιώ-σις, ἡ, verzet THUC. 8, 50, 30, PL.
 ἐν-απειθείω, bij iets dreigen D. H.
 ἐν-απεργάζομαι, in iets, τινι, voortbrengen PL. Soph. 236 a.
 ἐν-απεριδω, med., — 1 met kracht op iemd doen neerkomen POL. — 2 zich verzetten PLUT.
 ἐν-απο-βάπτω, geheel indompelen HIPPOCR.
 ἐν-απο-βρέχω, te week leggen HIPPOCR.
 ἐν-απο-γεννάω, in iets verwekken PLUT.
 ἐν-από-γραφος, ὁ, hoorige PAP.
 ἐν-απο-δείκνυμαι, — 1 pass. zich onder iets vertoonen HDT. 9, 58. — 2 med. bij iets bewijzen POL.
 ἐν-από-δεικτος, 2, uitdrukkelijk ARISTOT.
 ἐν-απο-θνήσκω, in of aan iets, τινι, sterven THUC. 3, 104, 22, COM.
 ἐν-απο-θραύω, stuk breken PLUT.
 ἐν-απο-κλάω, in iets afbreken THUC. 4, 34, 11.
 ἐν-απο-κυβεύω, met iets een waagstuk uitvoeren DIOD.
 ἐν-απο-λαμβάνω, in iets opsluiten, meeslepen PL. TIM. 84 d, DIOD.
 ἐν-απο-λαύω, daarbij genieten PLUT.
 ἐν-απο-λείπω, achterlaten in PLUT.; -ψις, THEOPHR., PLUT.
 ἐν-από-λλυμαι, omkomen bij XEN. Hell. 3, 1, 4.
 ἐν-απο-λογέομαι, zich met iets verdedigen AESCHIN. 1, 122.
 ἐν-απο-μάσσω, afdrukken in PLUT. 99 b.
 ἐν-από-μορξις, ἡ, ergens aan afvegen THEOPHR.
 ἐν-απο-μύσσομαι, zijn neus snuiten in PLUT.
 ἐν-απο-νίζομαι, in iets afwasschen HDT. 1, 138, COM.
 ἐν-απο-πᾶτέω (vgl. Abtritt), op iets zijn gevoeg doen AR. Pax 1228, COM.

ἐν-απο-πλύνω, afwasschen in ARISTOT.
 ἐν-απο-πνέω, sterven in DIOD., LUC.
 ἐν-απο-πνίγομαι, stikken in LUC.
 ἐν-αποπέω, in verlegenheid zijn door POL.
 ἐν-απο-σβέννυμι, blusschen in ATISTOT.
 ἐν-απο-σημαίνω, te kennen geven PLUT.
 ἐν-απο-στηρίζομαι, op iets leunen HIPPOCR.
 ἐν-απο-σφραγίζομαι, als zegelafdruk, *overdr.* als zintuigelijke indruk achterlaten EPICUR. 49 Us.
 ἐν-απο-τίθημι, af-, wegleggen DIOD., DIO.
 ἐν-απο-τιμάω, iemd iets, τιμῆ τι, te goed schrijven DEM.
 ἐν-απο-τίνω, als boete in iets betalen AR. AV. 38.
 ἐν-απο-τυπώω, afdrukken in Theophr., PLUT. 3 e.
 ἐν-απο-χράομαι, bij iets, τιμῆ, misbruiken DEM.
 ἐν-απο-ψύχω, zich in iets ontlasten HES. O. 759.
 ἐν-άπτω, — 1 vastbinden, — maken AR. PAX 1225, Cyn. 6, 8. — *Med.*: 2 zich omdoen, τι HDT. 7, 69, AR. ECL. 80 LUC., TIM. 6 διωθέραν — 3 aansteken AR. PAX 1032.
 ἐνᾶρα, ων, τά, wapenrusting (als buit) Z, 68 buit I 188, HES., SOPH. AI. 177.
 (ἐνα-ρα; ἐνα- = o.ind. sāni-tar- winnaar; vgl. ἀνώ, bet. zich verschaffen zooals τεύχος : τεύχω, z. ἐντα).
 ἐν-ἀργεῖα, ἡ, duidelijkheid, levendige voorstelling PL. Polit. 277 c.
 ἐν-ἀργημα, τό, verschijnsel, phaenomeen EPICUR. 93 Us.
 ἐν-ἀργής (z. ἀργής), adv. ὡς, duidelijk kenbaar δ 841, PIND. O. 7, 42, HDT. 5, 55, AESCH. PR. 663, SOPH. ANT. 795, PL. Crit. 44 b, Ltr.
 ἐνᾶρες, οἱ, Scythen, die aan de θήλεια νοῦσος leden HDT. 1, 105; 4, 67.
 ἐν-ἀρετος, deugdelyk (bouwland) PAP.
 ἐν-ἀρθμιος, 2, passend bij, van nature verwant EMPED. 91, I D.
 ἐν-ἀρθρος, articuleerend BABR. I, 7, D. H., PLUT.
 ἐνᾶρ-ίζω, f. ζω, — 1 van de rusting berooven P 187. — 2 dooden E 155; alg., ook buiten het slagveld A 191, PIND. N. 6, 52, AESCH. AG. 1644. — 3 pass.: v. d. nacht met verbleekende sterren SOPH. Tr. 94.
 (v. ἐναρα. Voor bet. vgl. lat. populari, spoliare).
 ἐν-ἀριθμέω, onder iets tellen SOPH. O. R. 1188 LUC.; med. mee rekenen EUR. OR. 623.
 ἐν-ἀριθμιος, 2, meegeteld: het getal volmakend μ 65, THEOCR. 7, 86.
 ἐν-ἀριθμος, — 1 meegeteld ARISTOT. — 2 in tel PL. Phil. 17 e.
 ἐνᾶρι-μβροτος (z. ἐνᾶριω, 2, menschenmoordend PIND. P. 6, 30).
 ἐν-ἀριστάω, iets tot ontbijt nemen HIPPOCR., COM.
 ἐν-ἀρμόζω, att. ook -πτω, — 1 tr. inpassen, aanpassen PIND. I. 1, 16, PL. Leg. 819 c. — 2 instooten EUR. Herc. 179, AR. Lys. 413. — 3 indringen, αὐτόν PLUT. — 4 intr. bij iets passen AR. Ran. 1202, PL. Leg. 894 c.
 ἐν-ἀρμόνιος, harmonisch PL. Rep. 530 d, PLUT.
 ἐναρο-κτάντας, doodend AESCH.
 (ῥ : πτόμαι oorspr., later ∞ κτείνω?).
 ἐναρο-φόρος, buit wegdragend HES. Sc. 192, ALCM. 1, 3 ALD (ἐναρο-φ.) (voor σ vgl. δεσπότης) PLUT. Thes. 31.
 ἐν-ἀρώω, in iets zaaien, verwekken ANTIPH. 60 D.
 ἐν-ἀρχομαι, — 1 beginnen, τινος, met iets POL., LUC., N. T. Gal. 3, 3. — 2 ἐν. τὰ κανῶ, met het offer beginnen EUR. El. 1142, MEN. Sam. 7, AESCHIN. 3, 120.

ἐν-ἀρχος, in functie zijnde PAP.
 ἐν-ἀς, ἀδος, ἡ, de eenheid PL. Phil. 15 a.
 ἐν-ἀσκέω, in of aan iets oefenen PLUT.; intr. en pass. -refl. POL.
 ἐν-ἀσπάζομαι, zich laten welgevallen PLUT. 987 d.
 ἐν-ἀσπιδόομαι, zich wapenen AR. Ach. 368.
 ἐν-ἀσχημονέω, zich in iets onfatsoenlijk, onhebbelijk gedragen LUC., PLUT.
 ἐνάτα/λιος, op den negenden dag THUC. 2, 49, 10, HIPPOCR.
 ἐνᾶτερες, z. εἰν.
 ἐνάτος, de negende B 313, alg. tot N. T.
 ἐν-αυγάω, aansteken LYCOPHR. 71.
 ἐν-αύλεια, τά, woning EUR. Hel. 1107.
 ἐν-αύλειος, in, naar de binnenplaats PLUT.
 ἐν-αυλίζω, ergens zijn nachtlegger hebben SOPH. Ph. 33; gew. med., overnachten HDT. 9, 15, THUC. 4, 54, 8, XEN. An. 7, 7, 8, HIPPOCR.
 I. ἐν-αυλος (αὐλός), ὁ, — 1 beek Φ 283. — 2 stroombed II 71. — 3 woonplaats, spec. in bergachtige streken HES. Th. 129, HYMN. Ven. 74, EUR. Ba. 122.
 II. ἐν-αυλος (αὐλός), 2, nog naklinkend PL. Menex. 235 b, AESCHIN. 3, 191, Ltr.
 III. ἐν-αυλος (αὐλή), 2, in iets wonend SOPH. Ph. 158, EUR. Ph. 1573.
 ἐν-αυξάνα, in iets laten groeien XEN. Cyn. 12, 9.
 ἐν-αυρος, 2, luchtig THEOPHR.
 ἐν-αυσις, ἡ, het ontsteken PLUT. Cim. 10.
 ἐν-αυσμα, τό, „aansteker”: een kooltje onder de asch: — 1 overdr. opwekking DIOD. — 2 overblijfsel POL., PLUT.
 ἐν-αύω, — 1 ontsteken HDT. 7, 231, XEN. Mem. 2, 12, PLUT., LUC. — 2 aanvuren PL. AX. 371 e.
 ἐν-αφρανίζω, pass. verdwijnen in PLUT.
 ἐν-αφρήμι, — 1 insteken HDT. 1, 214, ARISTOT. — 2 leenen v. landleen PAP.
 ἐν-γε-ταυθί, = ἐνταυθί γε, AR. Th. 646.
 ἐν-δαδδομαι, harsachtig worden THEOPHR.
 ἐν-δαδος, 2, harsachtig THEOPHR.
 ἐν-δαίς, δος, met fakkels AESCH. Eum. 1044.
 ἐν-δαίω, in iets ontsteken PIND. P. 4, 184.
 ἐν-δάκνω, op iets, τι, bijten PL. Phaedr. 254 d, EUR. Hipp. 1223.
 ἐν-δακρυός, υος, in tranen, weenend LUC. Somn. 4.
 ἐν-δακρύω, weenen AESCH. Ag. 541.
 ἐν-δατέομαι, — 1 indeelen: verdeelen AESCH. Sept. 578. — 2 naar verschillende kanten uitstrooien; med. of pass. SOPH. O. R. 205; ook v. kwetsende woorden EUR. Herc. 218; vand. — 3 smalen op SOPH. Tr. 791. — 4 opsommen AESCH., PL. Rep. 383 b.
 ἐν-δεής (δέομαι), in behoefteige omstandigheden: — 1 behoefte hebbend, τινος THUC. 3, 97, 7, PL. Rep. 369 b, EUR. Supp. 192, = 2 missend, τινος; gebrek hebbend aan HDT. 1, 32; > arm, behoefte, abs. N. T. Act. 4, 34. — 3 abs. gebrekkig: onvolmaakt, onvoldoende THUC. 8, 36, 3, PL. Prot. 322 e, XEN.: SOPH. Ph. 375.; οὐδὲν ἐ-ές ποιῆσθαι, het aan niets laten ontbreken: alles beproeven. — 4 > minder dan, τινος, achterstaand bij HDT. 7, 48, THUC. 2, 87, 10, XEN. Hell. 7, 1, 23.
 ἐν-δειᾶ, ἡ, gebrek; tekort DEMOCR. 283 D., PL. Gorg. 487 e, XEN. Cyr. 8, 2, 22, DEM. 18, 257.
 ἐν-δειγμα, τό, aanwijzing, symptoom PL. Critias 110 b, DEM.
 ἐν-δείκνυμι, — 1 toonen AESCH. Pr. 405, PL. Polit. 278 b, ook med. PL. Ap. 23 b, N. T. — 2 aanwijzen: aangeven PIND. O. 7, 58, SOPH. O. C. 48. —

3 *spec.* aangeven, een misdaad: een ἔνδειξις indienen LYS. 6, 15, PL. Ap. 32 c (*verm. v. h. med.*). — **Med.**: 4 van zich zelf toonen: > met iets pronken *e. dgl.* PL. Prot. 317 c, tot N. T. Rom. 9, 17. — 5 toonen, bewijzen, ἐνοῦσαν AR. Pl. 774, XEN. An. 6, 1, 19, N. T. Hebr. 6, 10. — 6 *pass. refl.* zich verklaren, τῶν, tegenover iemdt T 83, > zich opdringen, zich aangenaam maken DEM. 19, 113. **ἔνδειξις, ἡ**, — 1 bewijs PL. Leg. 966 b, N. T. Rom. 3, 25, ook teeken. — 2 zich laten zien POL.: *spec.* zich opdringen. — 3 aanklacht ANDOC. 1, 10, ORAT. **ἔνδεκα**, *indecl.* elf, *sinds* B 713 tot N. T. Mc. 28, 16. — *Spec.*: de elf mannen te Athene, met het toezicht op de gevangenis en de executies belast ATT.: AR. Vesp. 1108. **ἔνδεκάκις**, *adv.*, elfmaal ARISTOT. **ἔνδεκά-κλινος**, elf aanligbedden groot (PLUT.). **ἔνδεκα-κρούματος**, met elf „slagen”, lettergrepen TIMOTH. Pers. 242. **ἔνδεκά-πηγυς**, elf el lang Z 319. **ἔνδεκάς, ἡ**, getal elf PL. Leg. 771 c. **ἔνδεκαταίος**, — 1 op den elfden dag THUC. 2, 97, 15. — 2 elf dagen lang THEOCR. 10, 12. **ἔνδεκατος**, 11de, *sinds* Φ 156 tot N. T. **ἔνδεκα-ήρης**, met 11 roeibanken THEOPHR. **ἔνδεκομαι**, *ion.* = ἐνδέχομαι. **ἐνδελεία**, ἡ, onophoudelijkheid. EP., COM. **ἐνδελείχης**, *adv.* -ῶς, voortdurend, onafgebroken KRITIAS 19, 5 D, PL. Leg. 717 e, PLUT. (*van* *δέλεχος, τό, zooals ἐν-τελής van τέλος; W. delegeh-: δολιχός lang). **ἔνδεμω**, — 1 in iets bouwen THEOCR. 17, 82. — 2 toebouwen HDT. 3, 117. **ἔνδεξιόμοι**, met de rechterhand omvatten EUR. Iph. A. 1473. **ἔνδεξιός, 3**, — 1 ter rechterzijde: van gelukkige voorbeteekenis I 236; ἐ-α *adv.*, van links naar rechts A 597; aan den rechter kant EUR. Hipp. 1360. — 2 handig, bekwaam HYMN. Merc. 454. **ἔνδεσις, ἡ**, het aanbinden POL. **ἔνδεχομαι**, *ion.* -δέκ., — 1 op zich nemen HDT. 6, 11, DEM. — 2 aannemen, *voorstel, voorwaarde* HDT. 7, 236, THUC. 3, 31, 5, AR. Eq. 632. — 3 > goedkeuren, toelaten PL. Phaed. 87 d. — *impers.* 4 ἐνδέχεται (het laat toe) = het is mogelijk, het gaat aan PL. Phaedr. 271 c, ATT. tot N. T. Luc. 13, 33. — *pers.* 5 (z. 2) toelaten, gedoogen > kunnen PL. Tim. 69 a καθ' ὅσον ἡ φύσις ἐνδέχεται. **ἔνδέω**, *aeol.* -δέω G. D. 214, 36, f. -δέησω, — 1 noodig hebben = missen, τινος DEMOCR. 283 D., PL. Crat. 432 d, EUR. Tr. 797; ook *med. aor. pass.* PL. Polit. 311 a, XEN. Cyr. 6, 2, 30, PLUT. — 2 *impers.* ἐνδέ μοι τινος (*soms* τι HDT. 7, 18), ik heb behoefte, gebrek aan = mij ontbreekt PL., XEN. An. 7, 1, 41, DEM. 1, 19. **ἔνδέω**, f. ἦσω, — 1 aan of in iets vastbinden O 469, HDT. 1, 11; 3, 19, PL. Phaed. 92 a, ἐν τῷ σώματι ἐνδεθῆναι; *overdr.* ἀτη B 111. Ook *med.* EUR. Med. 162, AR. Ach. 905 — 2 binden = verplichten POL. **ἔνδηλος**, 2, duidelijk AR. Eq. 1277, SOPH. Ant. 405, PL. Phaed. 88 e. **ἔνδημέω**, in het land zijn LYS. 9, 5, N. T. 2 Cor. 5, 6 **ἐνδημιουργέω**, voortbrengen in PLUT 17 b. **ἔνδημος**, 2, inlandsch: in het land HES. O. 225, AESCH. Supp. 683, THUC. 1, 70, 11. **ἐνδι-αέρι-αύ[ε]ρι-νηχέτους**, *bedorven lezing* AR. Pax 831. **ἐνδιάζω**, den middag doorbrengen PLUT. Rom. 4.

ἐνδιά-θετος, 2, ingeschapen PLUT. **ἐνδια-θρύπτομαι**, coquetteeren THEOCR. 3, 36. **ἐνδιαταόμαι**, in iets, ἐν τινι, wonen of leven HDT. 8, 41, XEN. Mem. 3, 8, 8, PLUT. **ἐνδιατάσσω**, opstellen HDT. 7, 59. **ἐνδιασπείρω**, rondstrooien in PLUT. **ἐνδιατρίβω**, *eig.* χρόνον, tijd ergens in, mee slijten: zich ophouden, zich met iets bezighouden PL. Gorg. 484 c, THUC. 2, 85, 13, AR. Ran. 714, DEM., LUC. **ἐνδίω**, — 1 onder den blooten hemel zijn HYMN. 31, 6, *med.* — 2 onder den blooten hemel laten weiden THEOCR. 16, 38; *inchoat. intr.* THEOCR. 22, 44. **ἐνδιδύσκω**, = ἐνδύω, N. T. Mc. 15, 17. **ἐνδίδωμι**, — 1 in de hand geven XEN., EUR. Iph. A. 617; *vand.* uit eigen hand geven: laten schieten, vieren ὄλιγον τοῦ ποδός (schoot v. h. zeil) LUC. Charon 3. — 2 overgeven THUC. 4, 89, 15, AR., PL. Phaedr. 241 c, DEM. 19, § 76. — 3 ingeven, aan de hand doen THUC. 2, 87, 4, AR. Eq. 847, EUR, DEM. — 4 > veroorzaken, λύξ στασιμὸν ἐνδιδοῦσα THUC. 2, 49, 30. — 5 toonen, aan den dag leggen HDT. 3, 51. — 6 aangeven, *toomhoogte* LUC. — 7 toegeven, toestaan HDT. 1, 91, THUC. 2, 12, 29, PL. Gorg. 499 b. — 8 *vand.* wijken, toeven, τινι, overhellen tot DEM., PLUT.; *spec.* capituleeren THUC. 4, 129, 14. — 9 > zwak worden ARISTOT. — 10 *intr.* uitmonden in HDT. 3, 117. **ἐνδίημι**, verjagen, ἐνδιέσαν Σ 584. **ἐνδίκοος**, 2, *adv.* ως, rechtmatig, rechtvaardig PIND. P. 5, 103, SOPH. Ant. 208, PL. Hipp. mai. 292 a; *adv.* AESCH. Pr. 63, SOPH. O. R. 135, N. T. Rom. 3, 8. **ἐνδίνα**, τά, ingewanden Ψ 806. (*ἐνδον*, *vgl. lat. intestina; msch. i metrisch.*) **ἐνδινέω**, zich draaien in THEOCR. 15, 82. **ἐνδίος**, — 1 in den middag Λ 726. — 2 onder den blooten hemel THEOCR. 16, 95, CALL. (< -διφιός, *afl. v. ἐν διφι*, in de open lucht. *Vgl. lat. sub. di(v)o; z. ἐννήχιος.*) **ἐνδίφριος**, tafelbuur XEN. An. 7, 2, 33. **ἐνδο/θεν**, *adv.* — 1 van binnen (uit) δ 283, AESCH. Sept. 194, SOPH., PL. Symp. 17 e. — 2 binnen δ 293; τινος Z 247, PIND. P. 2, 74, PL. **ἐνδο/θι**, *adv.* binnen Z 498; τινος Σ 287, HES. **ἐνδοι**, = ἐνδοθι, THEOCR. 15, 1. **ἐνδοιάζω**, weifelen THUC. 1, 36, 8, PLUT., LUC. *Adv.* ἐ-αστώς, HDT. 7, 174, THUC. 8, 87. **ἐνδοιάσιμος**, twijfelachtig LUC. Scyth. 11. **ἐνδο-μάχας**, in huis strijdend PIND. O. 12, 14. **ἐνδο-μενία**, (*eig.* ἐνδομεν-ία: δόμος, δῶμα?) ἡ, kleeding of huisraad POL. (z. ἐνδουχία). **ἐνδομέω**, bouwen in HIPPOCR. **ἐνδό-μύχος**, in het binnenste verborgen SOPH. Ph. 1457, CALL. **ἐνδον**, — 1 in het huis: binnen, *vgl.* Διὸς ἐνδον, in het huis (*msch. daar acc.*) v. Zeus ἀργηράται Y 13 *eld.*, τινος PIND. P. 11, 64, AESCH. Ch. 654 (ἐνδον . . ἐν δόμοις). — 2 *overdr.* bij zich zelf (*teg.* buiten zich zelf zijn) AESCH. Ch. 233. (*msch. ἐν δομ* thuis, *loc. zonder uitgang v. dem-in δεσπότης, ig. ἀπὸ ἐν δάπεδον.*) **ἐνδοξ-άζω**, verheerlijken N. T. 2 Thess. 1, 12. **ἐνδοξός, 2**, *adv.* ως, — 1 beroemd, geëerd THEOGN. 195, PL., XEN. Mem. 1, 2, 56, DEM. 18, 65, N. T. Luc. 13, 37. — 2 op de algemeene meening berustend ARISTOT. **ἐνδόσιμος**, 2, — 1 toegevend: gemakkelijk HYPER., PLUT. — 2 ἡ ouverture ARISTOT.

ἐν δόσις, ἦ, — 1 het verslappen HIPPOCR. — 2 het aangeven ARISTOT.

ἐνδοτέρω, ἐνδοτάτω, *adv.*, meer, meest naar binnen, dieper PLUT., LUC.

ἐν-δοπέω, neerploffen *μ* 443.

ἐνδουχ-ία, ἦ, huisraad POL.

ἐν-δρομή, ἦ, worstelaarsmarsch PLUT. 1140 d.

ἐν-δρομίσ, ἦ, jagerslaars CALL. Dian. 16 (ook dikke trui, sportmantel *z.* IUVEN. 3, 103).

ἐν-δρσοος, 2, bedauwd AESCH. Ag. 12.

ἐν-δρϋον, τό, houten pin aan den ploeg HES. O. 469.

ἐν-δύκώς (: ἀδευκής), *adv.*, — 1 met zorg, met liefde Ψ 90, BACCH. 5, 112, CALL. — 2 gretig(?) ξ 109, HES. — 3 voortdurend NIC. Th. 263.

ἐν-δύμα, τό, kleed PLUT., N. T. Mt. 3, 4.

ἐν-δυναμόω, sterken N. T. 1 Tim. 1, 12.

ἐν-δυναστεύω, heerschen te midden van, *τινι* = over AESCH. Pers. 691, PL. Rep. 516 d. *Spec.* XEN. Hell. 7, 1, 42: ὥστε zijn macht zóózeer doen gelden, dat...

ἐν-δύω, = ἐνδύομαι, *z.* ἐνδύω, *tot* N. T. 2 Tim. 3, 6.

ἐν-δύο, één twee als de drommel! HEROND. 8, 23.

ἐν-δύσις, ἦ, — 1 indringen PL. Crat. 419 c. — 2 kleederpracht N. T. 1 Pétr. 3, 3.

ἐν-δυστυχέω, ongelukkig in iets zijn EUR. Ba. 508, PLUT.

ἐν-δύτηρ, „aantrekker” *met* πέπλος = χιτών, SOPH. Tr. 674.

ἐν-δύτος, — 1 aangetrokken AESCH. Eum. 1028, ook σάρξ, de bekleding v. h. lichaam EUR. Ba. 746. — 2 versierd EUR.

ἐν-δύω, — 1 iemd iets, *τινί τι*, aantrekken, aandoen AR. Lys. 1021, XEN., N. T. Luc. 15, 22. — 2 *med.*, *aor.* ἔδυν *enz.* (= ἐν-δύω K 21 *tot* N. T. 2 Tim. 3, 6) aantrekken, *τι* E 736, THUC., HDT. 7, 218, SOPH. Tr. 759, EUR., N. T. Mc. 6, 9, *overdr.* τόλμημα AR. Eccl. 288, N. T. — 3 binnendringen, zich nestelen HDT. 2, 121, 2, AR. Vesp. 1020, PL. Menex 235 c; *overdr.* PL. Theat. 169 b. — 4 iets op zich nemen XEN.

ἐν-δύμησις, ἦ, bouw materiaal N. T. Apoc. 21, 18.

ἐν-εαρίζω, het voorjaar ergens doorbrengen PLUT.

ἐν-έδρα, ἦ, — 1 hinderlaag (*vgl.* *insidiae*) THUC. 3. 90, 3, XEN. Hell. 4, 3, 37, N. T. Act. 25, 3. — 2 het op iets zitten of liggen HIPPOCR.

ἐν-εδρεύω, in hinderlaag liggen, belagen, *τινα* THUC. 4, 67, 3, XEN., MEN. Kol. 44, PLUT. *med.* XEN. Hell. 4, 4, 15.

ἐν-εδρον, τό, belaging N. T. Act. 23, 16(?)

ἐν-εδρος, ὁ, bewoner SOPH. Ph. 153.

ἐν-έζομαι, in iets zitten ARISTOT.; *τι*, bewonen (*aor.*) AESCH. Pers. 140.

ἐν-εικονίζομαι, als in een spiegel zien PLUT.

I. ἐν-ειλέω, ophoopen HIPPOCR., ARISTOT.

II. ἐν-ειλέω, inwikkelen PLUT.

ἐν-εἰλλω, inwikkelen, = *voorg.*, THUC. 2, 76, 1.

ἐν-εἰμι, — 1 in iets, (*ἐν*) *τινι*, zijn, -zich bevinden, -staan E 477 *alg.* *tot* N. T. Luc. 11, 41. — 2 er (tusschen) in zijn, *v. tijd*: -verloopen THUC. 1, 80, 33. — 3 voorhanden zijn; τὰ ἐνόντα, de huidige omstandigheden DEM., het beschikbare vermogen PL. Rep. 488 c. — 4 ergens in zijn = ergens bij mogelijk zijn, τῶν ἐνόντων ἀξίως ῥηθῆναι PL. Phaedr. 235 b; *en* — 5 *impers.* het is mogelijk SOPH. O. R. 578, XEN. Cyt. 2, 1, 25, DEM., (*soms ook ἐνι* *daarvoor*).

ἐν-εἶρα, aanrijgen HDT. 4, 190.

ἐνεκα, *ion.* ἐνεκα, -*xen.* *aool.* ἐνεκα; „ter-wille van?” *τινος.* *Bij* HOM. ἐνεκεν ρ 288, 310. — 1 *ter wille*

van, = ten bate van A 174 *enz. alg.* — 2 *ter wille* = om, over, wegens, μάχεσθαι ἐνεκα κούρης B 377, *alg.* *tot* N. T. Mt. 5, 10. — 3 *verzw.* (door de wil van, >) wat betreft, voor zoover het afhangt van HERACL. 99 D., van, voor zoover betreft HDT. 1, 42, PL. Phaedr. 272 c, XEN., DEM. — 4 omdat PIND. N. 4, 87.

(*z.* ἐκά-εργος *en* HESYCH. οὐφεκα (= οὐ γέκα) οὐκ ἀρεσιῶς; *z.* < ἐν-φέκα *ter wille* van; *φεκα* *wrsch.* *acc. na praep.* ἐν *en wellicht* = (*in*) *vicem tuam* *enz.* *Zie* ἐκόν. *Men verwacht* *ἐνεκα; *z.* -*door* οὐνεκα?).

ἐν-εκ-πλύω, in iets uitwasschen COM.

ἐν-ελαύνω, indrijven PIND. P. 8, 9.

ἐν-ελίττω, *ion.* ἐνεἰλ., in iets inwikkelen HDT. 2, 95, PL. Symp. 220 b.

ἐν-εμέω, spuwen in HDT. 2, 172.

ἐνενήκοντα, *indecl.*, negentig, *sinds* B 602 (ἐνήκ.) *alg.* *tot* N. T.

ἐνενηκοντ-ετής, negentig jarig LUC.

ἐν-εξ-εμέω, in iets uitspuwen COM.

ἐν-εξουσιάζω, bij iets, *τινι*, *εν* *τινι*, zijn macht gebruiken D. H., DIOD.

ἐνεός? — 1 stom PL. Crat. 422 e (ἐνεοί *var. lect.* *vv* < *νσ*?), XEN. An. 4, 5, 33, ARISTOT. Hist. an. 4, 9 (ook ἐνν.) — 2 stom (pzinig) PL. Alc. II 140 d.

(? *als hypostase* ἐν-(σ)ερός in zich zelf (teruggetrokken).

ἐνεό-της, ἦ, — 1 doofstomheid ARISTOT. — 2 domheid COM.

ἐν-επ-άγομαι, op iets losgaan AESOP.

ἐν-επι-ορκέω, een meened bij een god zweren AESCHIN. 3, 150.

ἐν-επι-ορκήπτομαι, de hand leggen op het onderpand v. h. hypotheek DEM. 49, 45.

ἐνέπω, ἐννέπω, *f.* ἐνι-σπή-σω *en* ἐνίψω *naar aor.* ἐνι-σπ- *i.p.v.* ἐνεσφ (< *ἐν-σπ-σω) H 447, β 137, THEOCR. 27, 10, *aor.* ἐνι-σπον *enz. imp. pl.* ἔσπετε (< *ἐν-σπετε), *sing.* ἐνι-σπες — 1 zeggen, melden, vertellen B 80, ρ 556, EMPED. 25 D., AESCH. Supp. 603, Ag. 247, CORINN. 5, S1 ALD., SOPH. Ph. 348. — 2 spreken, praten Δ 643. — 3 bevelen PIND. N. 3, 75.

(< ἐν-σέπω, W. *seq^u- lat.* *in-sece* bij LIV. ANDRON. = ἐνεπε *a* 1, *m.cymr.* hepp hij zegt, *ndl.* zeggen, *lit.* sekmē verhaal. *Tenslotte identisch met seq^u- volgen en seq^u- in got. saibvan zien, vgl. met de oogen volgen en lat. exsequi vertellen).*

ἐν-εργάζομαι, — 1 in iets bewerken of voortbrengen GORG. 11 D., PL. Phil. 47 a, XEN. Mem. 3, 10, 6, POL. — 2 met iets zijn bedrijf uitoefenen, winst maken HDT. 1, 93, DEM.

ἐνεργεῖα, ἦ, — 1 werkzaamheid, handelen ARISTOT., THEOPHR. — 2 *teq.* δύναμις, de niet actieve kracht, de potentialiteit is *z.* de zich openbarende, actieve kracht ARISTOT.

ἐνεργ-έω, — 1 actief, „in werking” zijn ARISTOT. — 2 bewerken, *τι* POL. — 3 zich manifesteren, werken N. T. Mt. 14, 2; ook *tr.* Phil. 2, 13; *med.* Rom. 7, 5. — 4 *spec.* (sexueel) „werken” THEOCR. 4, 61.

ἐν-εργή-μα, τό, daad, handeling POL., N. T. 1 Cor. 12, 10.

ἐν-εργής, 2, — 1 energiek DIOD., POL. — 2 vruchtbaar PLUT. — 3 vol uitwerking N. T. Hebr. 4, 12.

ἐνεργητι-κός, 3, werkzaam, bezig POL.

ἐνεργμός, ὁ, in de snaren grijpen COM.

ἐνεργο-βατέω, iets flink aanpakken LUC.

ἐνεργο-λαβέω, zijn voordeel bij iets hebben AESCHIN. 3, 150.

ἐν-εργός, 2, *adv.* ὡς, ἐν ἔργῳ zijnde: — 1 bij, in de vervulling v. zijn taak: bezig, aan het werk PL. Leg. 674 v, XEN., POL. — 2 *spec.* zich in zijn eigen functie openbarend; v. een koopman: winst makend HDT. 8, 26; v. geld: rente opbrengend DEM.; v. land: vruchtbaar XEN. Hell. 4, 4, 1; v. mijnen: in exploitatie, XEN. Vect. 4, 2. — 3 ingespannen XEN. Mem. 3, 4, 11 (*adv.*), POL.
 ἐν-ερεῖδω, indrukken ι 383, THEOCR. 7, 7, PLUT.
 ἐν-ερείσις, ἦ, op iets drukken HIPPOCR.
 ἐν-ερεύω, *aor.* -ἤρῳον, — 1 in het gezicht boeren AR. Vesp. 9, 13. — 2 spuwen op NIC. Th. 185.
 ἐν-ερευθής, roodachtig POL.
 ἐνεργεῖν(v), ook νερέθει(v) *ursch.* naar ἐκείσε: κείσε, — 1 (van) onder(en), beneden, *teg.* ὑπερθε N 75, ἐ. θεοί, onderaardsche goden Ξ 274; onder, τινοσ O 16. *Vgl.* HES. Th. 720, PIND. P. 9, 81, Emped. 52D., HDT. 2, 13, AESCH. Pr. 500, SOPH., LUC. (*vgl.* ἐνεροι, *eig.* comp. v. ἐν meer naar binnen = dieper in de aarde. *Vgl.* ὑπερος (*superus*): ὑπερθε; *hoogerop veru. is νεότερος*).
 ἐνεροι (z. ἐνερθε), οἶ, de onderaardschen, goden en dooden O 188, HES., AESCH. Pr. 573, PL. Rep. 387 b.
 ἐν-ερισίς, ἦ, insteken THUC. 1, 6, 4.
 ἐνέριτατος, onderste, diepste EMPED. 35, 3 D.
 ἐνέρι-τερος, meer naar binnen: dieper E 898, AESCH. Ch. 286.
 (*eig.* dubbele comp. οὐ ὑπέριτερος).
 (ἐν-εσθίω), *aor.* ἐμφαγεῖν, — 1 in-, van iets bijten: hongerig, haastig eten eten XEN. An. 4, 2, 1, MEN. Ph. 37(?). — 2 op (. . servies) eten LUC.
 ἐν-ετή (ἐνήμι), ἦ, speld: gesp E 180.
 ἐν-ευδαιμονέω, gelukkig in iets zijn THUC. 2, 44, 14.
 ἐν-ευδοκιμέω, eer oogsten DEM. 18, 198.
 ἐν-εύδω, slapen in, op, τινη γ 350, υ 95.
 ἐν-ευ-λογέω, zegenen N. T. Act. 3, 25.
 ἐν-εύναιον, bed (inhoud van het ledikant) ξ 51; beddegoed π 35.
 ἐν-ευρίσκω, in iets vinden, ἦδύ AR. Ach. 1037.
 ἐν-ευ-σχολέω, moeite aanwenden LUC. Amor. 35.
 ἐν-εύχομαι, smeeken HEROND. 6, 47.
 ἐν-εχύράζω, — 1 als pand nemen, τί τινοσ PL. Ax. 367 b, DEM.; ἐνεχυράζομαι τὰ χρήματα, mijn vermogen wordt als pand weggenomen AR. Nub. 241. — 2 *med.* zich door iemand een pand laten geven AR. Nub. 35.
 ἐν-εχυρασία, ἦ, verpanden DEM., PL. Leg. 949 d.
 ἐν-εχυρασμός, ὁ, = voorg., PLUT.
 ἐν-εχῦρον, τό, pand HDT. 2, 136, PL. Leg. 820 e, ANDOC., PAP. ἐνεχῦρον τιθέναι τι, iets verpanden AR. Pl. 451.
 ἐν-έχω, — 1 *eig.* iemd. in iets hebben, vasthouden, *pass.* HDT. 2, 121, 2, PL. Lach. 183 e, XEN. An. 7, 4, 17. — 2 *overdr. pass.* door iets geboeid, bevangen worden, ἐν θάσματι HDT. 7, 128. — 3 > aan iets onderworpen zijn, onder iets vallen PIND. P. 8, 49, AESCH. Supp. 169, TR., PL. Crit. 52 a, ταύταις ταῖς αἰτίαις, DEM., N. T. Gal. 5, 1. — 4 *pass.* in iets blijven steken PL. Theaet. 147 d, PLUT. — 5 (ἐν + acc. *vgl.* lat. *inhibere*) ἐ. χόλον τινη, toorn tegen iemd koesteren HDT. 1, 118; 8, 27; *vand. abs.* het op iemd voorzien hebben N. T. Mc. 6, 10. — 6 > *intr.* binnendringen XEN. Cyn. 10, 7.
 ἐν-ζεύγνυμι, — 1 samenbinden SOPH. O. R. 718. — 2 in, onder iets spannen, ἀνάγκαις AESCH. Pr. 108.
 ἐν-ζω/γραφέω, schilderen op PL. Phil. 40 a.

ἐν-ζώνυμι, omgorden PLUT.
 ἔνη (ἡμέρα) gindsche dag = de derde dag: overmorgen HES. O. 410 (ἐς τ' ἔννηρον), AR. Ach. 172 (εἰς ἔνην), Eccl. 796 (ἔνης), THEOCR. 18, 14 (ἐνάς).
 (*oud demonstr.* ἐνο- ille, daarginds, *vgl.* κείνος uit κε(ῖ)-ενος z. ἐκεῖ, *ohd.* enēr = d. jener, en met o.phase o.b. onū ille).
 ἔνη, ἡμέρα, de „oude” dag = de laatste dag v. d. oude maand HES. O. 770, AR. Nub. 1179, 1190, 1198.
 (< *seno* = o.ind. sana- oud, lat. *senex*, o.i.e.r. *sen* oud, lit. *senas* hetz.).
 ἐν-ηβάω, in iets groeien COM.
 ἐν-ηβητήριον, τό, speelplaats HDT. 2, 133.
 ἐν-ηδύνα, daarbij opvroolijken LUC.
 ἐν-ηεῖη, ἦ, vriendelijkheid P 670.
 ἐν-ηήσ, vriendelijk P 204, HES. Th. 651, AP. RH.
 (< ἐν-ἄφης [ἄ in de voege v.d. samenstelling]; *ἄφος τό = o.ind. ἄvas- gunst).
 ἐν-ηλάτων, τό, het „ingedreven hout”: — 1 de sporten v. d. ladder EUR. Supp. 729, Ph. 1179. — 2 de door de as gedreven pin EUR. Hipp. 1235. — 3 het bedraam, waardoor de zeelen getrokken waren SOPH.
 ἐν-ηλικός, 2, -ιξ PAP., volwassen, huwbaar PLUT.
 ἐν-ηλύσιος (W. ἐλυθ-), door den bliksem getroffen AESCH.
 ἐν-ἦμαι, zitten in, op δ 272, EUR., THEOCR. 22, 44.
 ἐν-ἦρης, met roeiremen voorzien PLUT.
 ἐν-ἦχέω, in iets, τινη, klinken PLUT.
 ἐν-ἦνοθεν, ρ 270, z. ἄν-ἦ.
 ἐνθα, I. *eig.* **demonstr.**: — 1 daarginds, daar, soms beter hier Θ 207; daarin κ 20; HDT. 7, 196, AESCH. Supp. 34. Deze bet. handhaaft zich in de verdubbeling, waar gebaar of knik v. h. hoofd nieuwe kracht aan de aanwyzing gaf: ἐ. καὶ ἐ = a) hier en daar B 476; b) heen en weer B 462; c) komende en gaande κ 574; d) = a) rechts en links K 264, e) in lengte en breedte κ 517, ATT. ἐ μὲν . . , ἐ. 8ε. — 2 daarheen N 23. — 3 v. tijd: daar, bij die gelegenheid > toen, dan E 471, B 308, HDT. 6, 56. — II. **relatief** (*vgl.* *ndl.* die, dat. *relat.* < *demonstr.*): — 4 waar A 610, PIND., HDT. 1, 35, ATT. *alg.* — 5 waarheen PIND. P. 11, 7 (*vaak* nog *demonstr.* gevoeld).
 (θα- naast θε(v) *vgl.* dor. ἐνεοθα, πρόσθα en ὑπερο-, ἐνερο: ὑπερθε, ἐνερθε = ἐνθε, θα: ἐνο, z. -ἐνη. Voor ἐνθε- z. ἐνθεν en ἐνθε-υτε(v) naast ἐνθα-υτα en *vgl.* *σο-υτο-ς = οὔτος. Dit variabel element υτα, -ε, -ο ook in lat. *aliuta* ergens anders en *gr.* ἡ(f)-ύτε zooals ook).
 ἐνθαδε, *adv.* — 1 (daar,) hier B 296, PIND., HDT. 7, 234, ATT., N. T. Act. 25, 24. Als daar weinig krachtig, nog tot N. T. Act. 10, 18. — 2 (daar-) hierheen Δ 179, *alg.* tot N. T. Joh. 4, 15.
 (*vgl.* δ: ὄθε, z. ἐνθα).
 ἐνθαδί, *att.* versterkt ἐνθαδε, AR. Pl. 54, MEN. Her. 21.
 ἐν-θακέω, zitten op SOPH. El. 267.
 ἐν-θακησις, ἦ, zitten in SOPH. Ph. 18.
 ἐνθα-περ, *adv.*, waar juist Z 379, HDT. 1, 14, SOPH. Ph. 515.
 ἐν-θαπτω, begraven in AESCHIN., PLUT.
 ἐνθαῦτα, *ion.* = ἐνταῦθα, HDT. 5, 72.
 ἐν-θεάζω, in geestvervoering zijn HDT. 1, 63, LUC. Alex. 13, *pass.* PLUT. 623 c.
 ἐν-θεαστιμάς, *adv.*, in vervoering LUC. Amor. 14, ἐνθεῖν = ἐλάθω, EPICH. 126, 1, THEOCR. 2, 118.

ἐν-θεμα, τό, ent-rijs THEOPHR.

ἐνθεν (z. ἐνθα), adv., — 1 vandaar, van hier K 179, alg. tot n. t.; vaak in tegenst. dubbel geplaatst (μ 235), HDT. 4, 175, ART. — 2 v. tijd: daarop (vgl. lat. inde), N 741, ATT. — 3 relat. van waar, Ω 597, SOPH., XEN. An. 1, 10, 1: > waardoor EUR. El. 38.

ἐνθεν-δε, — 1 vanhier, vandaar I 365, HDT. 7, 234, ATT. — 2 van nu af, hierop SOPH. O. R. 1267.

ἐνθεν-δι, versterkt ἐνθενδε, AR. Lys. 429.

ἐνθεος, 2, adv. ως, vervuld van, bezielend door een god AESCH. Ag. 1209, GORG. 6 D., PL. Symp. 180 b, SOPH. Ant. 964, EUR.

ἐνθερμαίνω, verwarmen SOPH. Tr. 368.

ἐνθερμιος, 2, — 1 verwarmd HIPPOCR. — 2 overdr. opgewekt ARISTOT.

ἐνθεσι-δουλος, ὁ, slaaf van de hap hap COM. ἐν-θεσις, ἡ, — 1 invoegen PL. Crat. 426 c. — 2 het in den mond steken: de hap AR. Eq. 404, LUC.

ἐνθεσμος, 2, wettig, rechtmatig PLUT.

ἐνθετος, in iets gelegd, geplant THEOPHR. 435, HIPPOCR.

ἐνθευτεν, ion. = ἐντευθεν, HDT. 1, 2.

ἐνθηρος, 2, — 1 vol wild (EUR.) Rhcs. 289. — 2 verwilderd AESCH. Ag. 562. — 3 door een bestie, een slang gebeten SOPH. Ph. 698.

ἐνθλάω, indrukken HIPPOCR., THEOPHR.

ἐνθλίβω, indrukken NIC.

ἐνθνήσκω, — 1 sterven in, op iets SOPH. O. C. 790, LYS. 15, 16, EUR. — 2 op iets verstijven EUR. Hec. 246.

ἐνθουσιάζω, door een god bezeten, bezeten of buiten zich zelf zijn (vgl. VERG. Aen. 6, 79), PL. Ap. 22 c, PHAEDR. 241 e.

(als v. *ἐνθουσιος, berustend op ἐν θεῶ (+ ὄντι-ἰο-?) : ἐνθεος, -θους, vgl. ἄκων: ἄκουσιος).

ἐνθουσιασμός, ὁ, geestvervoering DEMOCR. 18 D., PL. Tim. 71 e, en -ασις, ἡ, PHAEDR. 249 e, PLUT.

ἐνθουσιαστικός, adv. ὡς, — 1 dweepend PL. PHAEDR. 263 d. — 2 bezielend ARISTOT.

ἐνθουσιάω, = ἐνθουσιάζω, AESCH., EUR. Tr. 1284, PL. Phil. 15 e, XEN. Cyr. 1, 4, 8.

ἐνθουσιόδης, adv. ὡς, bezielend, dweepend HIPPOCR., PLUT.

ἐνθράσσω, = -ταράσσω, HIPPOCR.

ἐνθρίδιω, [in een vijfblad, θρίδιον] inwikkelen AR. Lys. 664, een kool stoven, bedotten MEN. Sam. 241.

ἐνθρυπτον, τό, soort gebak DEM. 18. 260.

ἐνθρύπτω, inbrokkelen HIPPOCR.

ἐνθρώσκω, in-, tegen op-, op... afspringen O 623, Ω 79, ρ 233.

ἐνθυέομαι, aor. pass. — 1 iets „ter harte nemen”: overdenken THUC. 2, 40, 15, PL. PHAEDR. 86 b. — 2 praegn. goed ter harte nemen AESCH. Eum. 222.

— 3 bedenken THUC. 1, 120, 20, XEN., N. T. vgl. Mt. 1, 20; Act. 10, 19. — 4 bedenken μή: lat. cavere ne, PL. Euthyd. 279 c. — 5 bemerken AR. Ran. 40.

ἐνθύμημα, τό, — 1 overweging SOPH. O. C. 292. — 2 plan, list XEN. An. 3, 5, 12. — 3 een stijlfiguur: in de rhetorie gebruikt syllogisme ARISTOT.

— 4 sententie, spreuk D. H.

ἐνθύμηματ-ικός, vol pointes of spreuken ARISTOT.

ἐνθύμησις, ἡ, overweging: gedachte HIPPOCR., THUC. 1, 132, 22, N. R. Mt. 9, 4.

ἐνθύμια, ἡ, overweging THUC. 5, 16, 14.

ἐνθύμιος, 2, — 1 ter harte gaand v 421, SOPH. O. R. 739, EUR. Herc. 722; ποιεῖσθαι, een gewetenszaak van maken HDT. 2, 175. — 2 wroeging verwekkend HDT. 8, 54.

ἐν-θύμος, 2, moedig ARISTOT.

ἐν-θωράκιζω, het pantser aandoen XEN. An. 7, 4, 16. ἐνί, zelfst. = ἐν-εστι als ἐνί, sinds Y 248 tot n. t.

1 Cor. 6, 5. Ook evenals ἐστι(v), ἐνεστι, het is mogelijk XEN. Mem. 4, 5, 9.

(naast ἐν, verm. door ἐπί naast ἐπ').

ἐν-ιαυθίος, ὁ, (plaats voor) het binnen-liggen CALL. ἐνιαυσι-αἴος, 3, = volg., ARISTOT.

ἐνιαύσιος (vgl. πλούσιος), 3, — 1 één jaar oud π 454, PL. Leg. 779 d, DEM. — 2 één jaar dierend THUC. 5, 15, 31; = (sinds) een jaar SOPH. Tr. 165.

— 3 jaarlijksch HES. O. 449, HDT. 4, 180.

ἐνιαυτ-ίζομαι, een jaar doorbrengen COM.

ἐνιαυτός, ὁ, — 1 jaardag, verjaardag INSCR. G. D. 2561, 46 delph. — 2 jaar B 225, τελεσφόρον εἰς ἐ-όν T 32, EMPED. 78 D., HDT. 1, 74, ATT., N. T. Act. 18, 11.

(hypostase uit ἐνι αὐτῷ, daar ἐ. eig. is de jaardag, het tijdstip, waarop het jaar weer „op het-zelfde punt” gekomen is, spec. de langste dag, vgl. ἐς ταῦτό HDT. 2, 4, εἰς ταῦτόν PL. PHAEDR. 247 d, vgl. PL. Crat. 410 d οὐ ἐν ἐαυτῷ. Beter: ἐνιαύω, ἐνιαυθίως, als „tijd waarin (de wolf) rust en dicht bij zijn leger blijft”).

ἐνιαυτο-φορ-έω, de vrucht een vol jaar dragen THEOPHR.

ἐν-ιαύω, in of bij iets slapen t 187, o 557.

ἐνιαχῆ, op sommige plaatsen HDT. 2, 19.

ἐνιαχοῦ, adv. — 1 op sommige plaatsen ARISTOT., PLUT. — 2 somtijds PL. PHAEDR. 71 b.

ἐνι-γυιός, in een lichaam vereenigd Ibyc. 2, 3, ALD.

ἐν-ιδρώω, zich bij iets in het zweet werken XEN. Symp. 2, 18.

ἐν-ιδρύω, in iets plaatsen PLUT.; med. voor zich oprichten HDT. 2, 178; pass. refl. zich vestigen THEOCR., 17, 102.

ἐν-ίζω, zich neerzetten PL. Symp. 196 b, EUR. Hell. 1108.

ἐν-ίζω, als eenheid beschouwen ARISTOT.

ἐν-ίημι, — 1 zenden in, naar, het gevecht E 131. — 2 overdr. iemd in iets laten gaan, ἀγγορήσει I 700, πόνοισι K 89. — 3 omgekeerd iets in iets zenden, werpen, πωρ M 441, HDT. 8, 32, PL. Rep. 555 e; spec. in zee laten gaan, νῆα β 295, abs. in zee steken μ 401. — 4 overdr. iets in iemd wekken, κέτον II 449. — 5 intr. binnendringen XEN. Cyr. 7, 1, 29, Hell. 2, 4, 32.

ἐνι-θνήσκω, ἐνι-θρύπτω, enz., DICHT. = ἐν-θνήσκω, ἐνθρύπτω, enz.

ἐνι-κλέω, verijdelen Θ 408.

ἐν-ικμος, 2, natgemaakt THEOPHR.

ἐνικόν, τό, enkelvoud GRAMM.

ἐν-ίλλω, instampen THUC. 2, 76, 1.

ἐν-ιο-βολέω, vergiftigen HIPPOCR.

ἐνι, ai, α, s o m m i g e(n) HDT. 8, 56, PL. PHAEDR. 88 a, Symp. 173 b.

(verm. uit ἐνι, oi of ai, lat. in(sunt), qui, ontstaan).

ἐνιοτε (ἐνι ὄτε), adv., somtijds, soms PL. Theaet. 150 a, ἐ. μὲν . . . ἐστι δ' ὄτε Phil. 32 d, EUR.

ἐνιπή, — 1 bedreiging ε 446. — 2 berisping Δ 402.

(z. ἐνίπτω, ἐνίσσω wat op labiovelaar wijst, vgl. ὄπωπα naast ὄσος. Verm.: hom. ἵπτομαι (i?) en lat. (icio), perf. icī; ἐνιπή dan oorspr. „in-slaan”; druk. Van ἐν(+)-ἵπ- ἡνίπαιον = ἐρύκω: ἡρύκαλον; van ἐνίπ- ἐν-ἐνίπ-ον, zooals v. ἐνεκ ἐν-ενκ-ον).

ἐνι-πλευός, 3, ep. = ἐμπλευός, ρ 306.

ἐνι-ιπτεύω, rijden op HDT. 6, 102.

ἐνίπτω (ῥ z. ἐνιπή), — 1 hard aanpakken, m. woorden, uitschelden, steeds m. dat. μύθοις Γ 433,

AESCH. Ag. 590. — 2 vermanen v 17. — 3 inslaan: in boezemen (*nog; ἐν-ἴπτω?*), ἀδείας... ἐλπίδας PIND. P. 4, 201.

ἐνίστω, *laat praes. bij ἐνέπω*, NIC.

ἐνίσως (z. ἐνιπή), — 1 hard toespreken O 198. — 2 mishandelen ω 161.

ἐν-ίστημι, — 1 in iets opstellen HDT. 2, 102, PL. Critias 116 d. — 2 op iets instellen, διανοίαν ARISTOT. — 3 bij iets opstellen, v. *menschen* XEN. Hipp. 5, 6. — **Med.**: 4 inzetten: beginnen, ondernemen AR. Lys. 268, LYS., DEM.; inslaan, ὄδον PL. Ax. 367 a. — **Intr.**, aor. ἔστην, enz.: 5 in iets gaan staan; *perf.* in iets staan, zijn HDT. 1, 179; 2, 91. — 6 beginnen, *intr. m. praed.* βασιλεύς of ἐς βασιλιήν, de regering aanvaarden HDT. 1, 120; 6, 59; *perf.* tegenwoordig zijn XEN. Hell. 2, 1, 6, N. T. Rom. 3, 38. — 7 > aanstaande zijn, v. *processen* AR. Nub. 779, ORAT.; dreigend naderen HDT. 1, 83, POL., N. T. 2 Tim. 3, 1. — 8 zich in den weg plaatsen, *τινι*: zich verzetten THUC. 8, 69, 17, PL. Phaedr. 77 b.

ἐν-ισχύριζομαι, krachtig vertrouwen op iets, *τινι* DEM. 44, 8.

ἐν-ισχύω, — 1 sterk worden in iets (*τινι*) ARISTOT., N. T. Act. 9, 19. — 2 in iets bevestigen HIPPOCR. — 3 sterken N. T. Luc. 22, 43.

ἐν-ισχῶ, *pass.* in iets blijven steken HDT. 4, 43, XEN. An. 7, 4, 17.

ἐννα-ετηρίς, ἡ, 9 jaarsperiode PL. Min. 319 e.

ἐννα-έτηρος, 2, negenjarig HES. Op. 436.

ἐν-ναέτης, inwoner, *bij* DEM. 7, 40.

ἐννα-ετής, 2, negenjarig THEOCR. 26, 29; -ές, *als adv.* HES. Th. 801.

ἐν-ναίω, in iets wonen SOPH. Ph. 472, EUR. Hell. 488, AP. RH.

ἐννάκις, *adv.*, negenmaal DIOD.

ἐν-νάσσω, instoppen THEOCR. 9, 9.

ἐννάς, negen *sinds* B 134, *alg. tot* N. T. Mt. 18, 12.

(*naast o.ind. n wa, lat. novem <ig. neun verwacht men gr. νε(φ)α. Daarnaast echter εννα = ενφα > ion. εἴνατος, εἴνα-κάσι, att. εἴνα- (= arm. inn) en εννην in ἐνεν-ή-κοντα, η naar τριήκοντα. enz. Uit de 2 mogelijke vormen ἐν(φ)η en νέ(φ)α ontstond ἐννά, delph. ἐννή*).

ἐννάε-βοίος, negen runderen waard Z 236.

ἐν-ναέζω, jong zijn: bloeien HIPPOCR.

ἐννεα-καί-δεκα, negentien, *sinds* Ω 496, *alg.*

ἐννεα-καί-δέκατος, 19de HIPPOCR.

ἐννεα-καί-δεκ-ετηρίς, ἡ, cyclus van negentien jaren METON 5 D., DIOD., PLUT.

ἐννεα/καί/μειοσι/καί/επτακοσιο-πλασιά-κις, 729 maal PL. Rep. 587 e.

ἐννεα-κέφαλος, met 9 koppen ALCAE.

ἐννεά-κλίνας, met 9 aanligbedden COM.

ἐννεά-κρουνος, „negenbron”, fontein te Athene HDT. 6, 137, THUC. 2, 15, 24.

ἐννεά-λίνας, van 9 draden XEN. Cyn. 2, 5.

ἐννεά-μήνος, van negen maanden HDT. 6, 69, HIPPOCR.

ἐννεά-πηχυς, negen el lang Ω 270.

ἐννεάς, ἡ, getal negen THEOCR. 17, 84.

ἐννεά-χίλοι, negenduizend E 860.

ἐννε-όργυιος, 9 vademen lang λ 312.

ἐν-νεοσσεύω, *att.* -ττεύω, nestelen, broeden op AR. Av. 1108, PL.; *overdr.* koesteren PL. Rep. 573 e.

ἐννέω, z. ἐνέπω.

ἐννεστή, ἡ, inblazing E 894, EMPED. 22, 9 D. (*metr. voor ἐν-ἔση: ἐν-ἔμη, aan de hand doen*).

ἐν-νευρό-καυλος, 2, met dragigen stengel THEOPHR.

ἐν-νεύω, toewenken ARISTOT., N. T. Luc. 1, 62.

ἐννέ-ωρος, 2, — 1 9 jaar oud λ 311. — 2 9 jaar lang τ 179; 9 uur lang HEROND. 8, 5. — 3 *alg.* oud Σ 351. — 4 volwassen x 19.

(*m. ὄρα of ὄρος*).

ἐννήκοντα (< εν(F)η-η-), 90 B 602.

ἐνν-ἡμαρ (z. *voorg.*), 9 dagen lang A 53.

ἐνν-ήρης, ἡ, *nl.* ναῦς, schip met negen rijen roei-banken POL. 16, 17, 1.

ἐννηφρι, overmorgen, z. ἐνη, HES. O. 410(?)

ἐν-νήχομαι, in iets zwemmen PLUT.

ἐν-νοέω, — I. 1 bedenken, overdenken, *ook med. aor. m. pass., τι, v. gedachten inhoud* HDT. 1, 68, SOPH. Ant. 61, PL. Prot. 324 d. — 2 bemerken, in het oog krijgen SOPH. Ph. 28. — 3 *resultatief*: begrijpen SOPH. O. R. 559, EUR. Med. 900 *med.*, PL. Phaed. 72 b. — *en* 4 bedenken: uitdenken, verzinnen PL. Leg. 798 b, XEN. An. 2, 2, 10. — II. 5 bedenken, v. *wilsinhoud*: van plan zijn, er aan denken SOPH. Ant. 664, O. R. 330. — 6 bedoelen, willen: beteekenen, v. *woorden* PL. Euthyd. 287 c.

ἐν-νόημα, τό, beschouwing D. H., PLUT.

ἐν-νόησις, ἡ, nadenken PL. Rep. 407 b.

ἐν-νοητικός, 3, nadenken ARISTOT.

ἐν-νοιά, ἡ, — 1 voorstelling, begrip PL. Phaed. 73 c, MARC. AUR. 1, 9. — 2 het nadenken, gedachte XEN. An. 3, 1, 13. — 3 meening DIOD.

ἐν-νομος, *adv.* ὡς, — 1 volgens de regels, -het recht: eerlijk PIND. O. 7, 84, rechtmatig AESCH. Supp. 384 *tot* PAP. — 2 rechtvaardig AESCH. Supp. 404, PL. — 3 harmonisch LUC.

ἐν-νομος, inwonend AESCH. Supp. 565.

ἐν-νοος, *contr.* ἐννοός, — 1 bij zijn verstand EUR. Ba. 1270. — 2 kalm, bezonnen SOPH. O. R. 916. — 3 verstandig AESCH. Pr. 444.

ἐννοσι-γαιος, (*vgl.* ἔνοσις), ὁ, aardschudder N 43, HES., *vgl.* HDT. 7, 129.

ἐννοσι-δάς (: δά aarde, aardmoeder?), ᾶ, ὁ, *dor.*, = *voorg.*, PIND. P. 4, 33; 173.

ἐν-νυκτερεύω, overnachten POL.

ἐννῦμι, ἴ. (F)ἔσσω, *enz. aor. p.* (F)ἔσθην; *als perf. p.* (F)εἶμαι, — 1 aantrekken, τι η 265, *τινά* τι E 905. — 2 *med.* zich zelf iets, τι, aantrekken = zich kleeden met, in K 334. — 3 *overdr.* εἰμένος ἀλχην Y 381. — 4 *pass.* beslagen zijn O 389.

(*oudste vorm in φέσται = o.ind. vástē hij kleedt zich; φέννυμι (φσ-νῶ-) = arm. z. genum ik kleed mij, lat. vestis = ndl. vest (uit het Fr.), got. wasti. Uit φέσμα aeol. φέμμα, ion. φείμα (vgl. ἐμμι: εἶμι), vgl. (F)εἶμαι perf. 1 sing.*)

ἐν-νυχεύω, overnachten SOPH. Ant. 784, PLUT.

ἐν-νύχιος, in den nacht Φ 37, HES., PIND. P. 3, 79, EMPED. 62, 2 D, SOPH. Ai. 180, AR. Eq. 1290.

ἐν-νύχος, = *voorg.*, Λ 716, PIND. P. 11, 25, AESCH. Pr. 645, SOPH., N. T. Mc. 1, 35.

ἐν-όδιος, HOM. (*metr.*) εἰνὸδ, — 1 zich op den weg bevindend II 260, AESCH. Pr. 487. — 2 de wegen beschermend SOPH. Ant. 1199, PL. Leg. 914 b, EUR.

ἐν-οιδέω, opzwellen HIPPOCR.

ἐν-οικειῶ, — 1 eigen maken DIOD. — 2 *pass. refl.* insluipen PLUT.

ἐν-οικέω, — 1 in iets wonen, tehuis zijn HDT. 1, 4, PL., EUR. Herc. 1282, N. T. 2 Cor. 6, 16. — 2 *tr.* bewonen HDT. 2, 178, SOPH. O. C. 1533. — 3 *praegn.* in huizen wonen HDT. 2, 66.

ἐν-οίκησις, ἡ, bewonen THUC. 2, 17, 18, PAP.

ἐν-οικίζω, — 1 in iets vestigen, planten AESCH.,

- PL. Epin. 978 c. — 2 *pass. refl.* (THUC. aor. med.) zich vestigen HDT. 1, 68, THUC. 6, 2, 3.
- ἐν-οίκιος, 2, in huis: (vgl. lat. *domare: domus*) tam AESCH. Eum. 866; τό ἐν., huishuut DEM., LUC., PAP.
- ἐν-οικο-δομέω, in iets bouwen THUC. 8, 4, 14, ook med. 3, 85, 25.
- ἐν-οικος, inwoner AESCH. Pr. 415, SOPH. O. R. 1524, PL. Critias 113 c; huurder PAP.
- ἐν-οικ-ουρέω, in huis blijven D. H., LUC.
- ἐν-οινο-φλώω, bij den wijn babbelen LUC.
- ἐν-οινο-χοέω, wijn inschenken γ 472.
- ἐν-ολισθαίνω, — 1 uitglijden PLUT. Pomp. 25. — 2 inzakken PLUT. Cim. 16.
- ἐν-ομιλέω, met iets bekend worden PLUT.
- ἐν-ομορῶνυμι, in iets afdrukken med. PLUT. Cic. 32.
- ἐν-οπή (ἐνέπω), ἦ, — 1 stemgeluid κ 147. EMPED. 62, 8 D. — 2 klank K 13. — 3 (krijgs)geschreeuw Γ 2. — 4 gejammer Ω 160.
- ἐνότη (ὀπή gat), ἦ, oorbel SOPH.
- ἐν-όπλιος, 2, in de wapenen: gewapend; spec. (ῥυθμός) wapendans PIND. O. 13, 86, AR. Nub. 651, Gorg. 6 D, PL., XEN. An. 6, 1, 11, LUC.
- ἐν-οπλος, gewapend SOPH. O. R. 469, EUR., XEN.
- ἐνο-ποιέω, vereenigen ARISTOT.
- ἐν-οπτός, daarin zichtbaar ARISTOT.
- ἐν-οπτρο-ίζομαι, zich spiegelen PLUT. 696 a.
- ἐν-οπτρον, τό, spiegel EUR. Hec. 925, ARISTOT.
- ἐν-οράω, — 1 in iets zien AR. Ach. 1129. — 2 in, aan iets, iemd bespeuren, iemd iets aanzien HDT. 3, 53, THUC. 3, 30, 30, PL. Gorg. 477 b, XEN. An. 7, 7, 45. — 3 inzien HDT. 1, 123. — 4 aanzien, iemd, τινι XEN., Ltr.
- ἐν-όριον, τό, kom v. e. gemeente PAP.
- ἐν-ορκίζω, bezweren N. T. 1 Thess. 5, 27.
- ἐν-όρκιος, = volg., PIND. O. 2, 101.
- ἐν-ορκος, — 1 v. pers. in een eed zijnde: door een eed gebonden THUC. 2, 72, 1, SOPH. Ph. 72, 811, XEN. — 2 v. dingen: door een eed bevestigd PL. Phaed. 89 c, SOPH. Ant. 369 > heilig DEM., Ltr.
- ἐν-ορμάω, — 1 aandrijven HIPPOCR. — 2 intr. zich in iets storten POL.
- ἐν-ορμέω, voor anker liggen.
- ἐν-ορμιζώ, — 1 in een haven brengen THEOGN. 1274, Ltr. — 2 *pass. intr.* de haven binnenloopen; — ιον, τό, haventol PAP.
- ἐν-όρνυμι, — 1 in iemd opwekken Z 499, EUR. Supp. 713. — 2 *pass.* in of bij iemd ontstaan A 599.
- ἐν-ορούω, aanstormen, τινι Π 783.
- ἐν-όρχης, ου, δ, (met ballen): niet gesneden AR. Lys. 661, ARISTOT., THEOCR. 3, 4.
- ἐν-ορχίς, ιος, δ, = voorg., HDT. 6, 32, LUC.
- ἐν-ορχος = ἐν-όρχης Ψ 147.
- ἔνος (z. ἐνη), oud; spec. ἀρχαί, van het vorige jaar DEM. 25, 20.
- ἐνοσί-γαιος, δ, aardschudder LUC. Iup. Tr. 9.
- ἐνοσίς, ἦ, schudding HES. Th. 681, EUR. Ba. 585. (< *ἐν + φοθ-τι: ὠθέω, z. d. Voor θτ, δτ: σ vgl. κτίσις enz.).
- ἐνοσί-φυλλος, z. εἰνοσί-φ.
- ἐνοσί-χθων, ονος, δ, aardschudder, *bijnaam van Poseidon* H 445.
- ἐνό-της, ητος, ἦ, eenheid ARISTOT., N. T. Eph. 4, 3.
- ἐνό-ουρέω, wateren in, -tegen HDT. 2, 172, AR. Lys. 402, LUC. de merc. cond. 4.
- ἐν-οφείλομαι, *pass.*, als schuld op iets drukken DEM. 49, 45.
- ἐν-οφθαλμιάζω, med., zich laten enten, v. boomen PLUT. 640 b.
- ἐν-οφθαλμιζώ, enten THEOPHR.; -ισμός, ὁ, THEOPHR.
- ἐν-οχή, ἦ, verplichting PAP.
- ἐν-οχλέω, lastig zijn, hinderen, τινα εν τινι PL., XEN. An. 2, 5, 13, DEM. 18, 4, N. T. Luc. 6, 18.
- ἐν-όχλησις, ἦ, overlast COM., ARISTOT.
- ἐν-οχος (z. ἐνέχω), onderworpen, blootgesteld aan, τινι (wetsbepaling, straf, schuld; het laatste ook τινος) ORAT.: LYS. 23, 12, PL. Lys. 206 b, XEN. Hell. 7, 3, 8, N. T. (ook met gen. v. d. straf) Mt. 26, 66.
- ἐνόω, vereenigen ARISTOT.
- ἐν-ράπτω, innaaien HDT. 2, 146, EUR. Ba. 286.
- ἐν-ριγώω, in iets bevriezen AR. Pl. 846.
- ἐν-ριζώω, inwortelen HIPPOCR.
- ἐν-ρυθμος, in de maat PL. Leg. 654 a.
- ἐν-σειώ, — 1 op iets slingeren SOPH. Tr. 1087, Ant. 1274, PLUT. — 2 intr. er op in-, afstormen DIOD.
- ἐν-σημαίνω, — 1 een teeken geven PL. Crat. 359 a. — 2 med. zelf een teeken in iets drukken, beduiden PL. Theat. 191 d, XEN.
- ἐν-σίμος, stompneuzig HIPPOCR.
- ἐν-σέλλομαι, hard worden HIPPOCR.
- ἐν-σκευάζω, — 1 gereed maken AR. Ach. 1906, PLUT., LUC. — 2 *pass. refl.* zich aankleeden, wapenen AR. Ach. 383, PL. Crit. 53 d, XEN.
- ἐν-σκήπτω, — 1 op iets slingeren HDT. 1, 105. — 2 intr. zich op iets werpen HDT. 8, 39.
- ἐν-σκήπτω, HOM. ἐν-σκ., — 1 iets tegen iets, τινι, drukken, slaan P 437, PIND. P. 3, 58. — 2 *pass.* ergens inslaan Π 612.
- ἐν-σκιρδομαι, zich vastzetten, chronisch worden XEN: Eq. 4, 2.
- ἐν-σπείρω, rondstrooien XEN. Cyr. 5, 2, 30.
- ἐν-σπονδος, — 1 bondgenoot THUC. 1, 31, 34. — 2 v. d. vijand, met wien men een verbond sluit THUC. 1, 40, 25, EUR. Ba. 924.
- ἐν-στάζω, indruppelen β 271, BACCH. 12, 229, HDT. 9, 3, AR. Vesp. 702, PLUT. Ages. 11.
- ἐν-σταλάζω, = voorg., AR. Ach. 1034, LUC.
- ἐν-στασία, ἦ, = volg., HIPPOCR.
- ἐν-στάσις, ἦ, — 1 het instellen, βίωσ op een bep. doel: levensstandaard EPICHT. — 2 het beginnen: inleiding AESCHIN. 2, 20, POL. — 3 tegenstand HIPPOCR. — 4 tegenwerping ARISTOT.
- ἐν-στάτης, δ, tegenstander SOPH. Ai. 104.
- ἐν-στατικός, — 1 zich verzettend: weerbaar ARISTOT. — 2 verhinderend MARC. AUR.
- ἐν-στέλλω, aankleeden HDT. 1, 80.
- ἐν-στημα, τό, — 1 hindernis bij PLUT. 1056 d. — 2 tegenwerping, bezwaar EPICUR. 91 Us.
- ἐν-στηρίζομαι, blijven steken Φ 168.
- ἐν-στρατο-πεδεύω, kampeeren in THUC. 2, 20, 6, PLUT.; med. HDT. 9, 2.
- ἐν-στρέφω, — 1 indraaien HIPPOCR. — 2 *pass. intr.* in iets ronddraaien E 306. — 3 bij iets vertoeven EUR. Ion 300.
- ἐν-σφραγίζομαι, zich inprenten LUC. Amor. 5, 14.
- ἐν-σχερώ, = ἐπισχερώ, AP. RH. 1, 912.
- ἐν-σχιστος, gespleten THEOPHR.
- ἐν-σχολάζω, — 1 bij iets vertoeven ARISTOT. — 2 τινι, berusten, acquiescere CIC.
- ἐν-σχολέω, = voorg., POL.
- ἐν-ταλμα, τό, = ἐντολή, N. T. Mt. 15, 9.
- ἐν-τανύω, = ἐντεινώ, φ 150, PIND. P. 4, 227.
- ἐν-τάσις, ἦ, — 1 spannen HIPPOCR. — 2 inspanning PLUT. 948 b. — 3 inschrijven, v. een meeth. figuur in een cirkel PL. Men. 87 a. — 4 προσώπου aannemen LUC. Symp. 28.

ἐν-τάσσω, *att.* -ττω, — 1 in een corps opnemen XEN. An. 3, 3, 18. — 2 tegenoverstellen (EUR.) Rhes. 492 (?). — 3 invoegen PAP.

ἐνταῦθα — 1 hier *teg.* ἐκεῖ, daar HDT., AESCH. Pr. 82, THUC. 1, 46, 22, PL. Symp. 187 c. — 2 hierheen, daarheen I 601, AESCH. Ch. 89, PL. Gorg. 527 e, XEN. An. 3, 4, 11. — 3 hierin HDT. 5, 72, SOPH. O. R. 582, PL. Ap. 29 b. — 4 v. *tijd:* toen, nu AESCH. Pr. 204, THUC. 1, 11, 12. (< ἐνθαῦτα, *tengevolge v. d. gew. volgorde:* tennis.. *aspiraat, z. ἐνθα*).

ἐνταυθί, *adv.*, versterkt ἐνταῦθα, AR. Lys. 4.

ἐνταυθοί, hier(heen) Φ 122, PL. Ap. 18 d, XEN.

ἐν-ταφιάζω, begraven, balsemen PLUT., 995 c. N. T. Mt. 26, 12.

ἐν-ταφιασμός, ὁ, begrafenis N. T. Mt. 14, 18; -αστής, ὁ, balsemer PAP., LXX.

ἐν-τάφιος, — 1 bij de begrafenis behoorend D. H. — τὸ ἐ-ov: 2 doodenoffer SOPH. El. 326, EUR. — 3 begrafenis Simon 5, 4 ALD., ISAE. 8, 38, PLUT. Arist. 27 geld voor b. — 4 doodsgewaad ISOCR. 6, 44, LUC.

ἐντε = ἔστε (< ἔ(v)στε), totdat INSCR. *delph.*, *locr.*

ἐντεα, *ων, τά,* — 1 wapentuig, *sing.* ARCHIL. 6, 2, PL. E 220, ook schild K 34, PIND. O. 4, 20. — 2 tuig(ge) v. h. *schip* HYMN. Ap. 489, PIND. N. 4, 70. — 3 *alg.* werktuig, huisraad η 232. — 4 paardentuig PIND., AESCH. Pers. 193. — 5 muziek-instrument PIND. P. 12, 21. (< *sen-tos n., z. ἔναρα, *vgl. voor suffix bijv. o.ind. srótas n. rivier: W. sre-u*).

ἐν-τείνω, — 1 in-, op iets spannen: bespannen, op iets laten rusten E 728, K 263, HDT. 5, 25; *spec.* inschrijven v. e. *figuur in een cirkel* PL. Men. 87 a. — 2 spannen, v. d. *hoog* HDT. 2, 173, AESCH. — 3 spanning geven: energiek uitvoeren of inspannen, *φωνήν, σώμα* PL. Phaed. 86 b, XEN., AESCHIN. 2, 157, PLUT. — 4 *overdr.* geestelijk zich inspannen XEN. Oec. 21, 9, Ltr. *vgl.* EUR. Or. 698; zijn best doen PLUT. — 5 *πληγὰς τινι* (*vgl. lat. intendere, intendare*), zware slagen geven XEN. An. 2, 4, 11, D. H. — 6 *spec. overdr. een thema op een melodie enz.*, „spannen”, *uitwerken* PL. Prot. 326 b, Phaed. 60 d.

ἐν-τειχίδιος, 2, binnen de muren LUC. Paras. 42.

ἐν-τειχιζώ, bemuren, ook *med.* THUC. 6, 90, 23, XEN. Hell. 4, 8, 1, Ltr.

ἐν-τείχιος, 2, binnen de muren D. H.

ἐν-τεκμαίρομαι, een symptoom in iets zien HIPPOCR.

ἐν-τεκνος, 2, kinderen hebbend LUC. D. Mort. 6, 3.

ἐν-τεκνόομαι, kinderen krijgen PLUT. Cat. Min. 25.

ἐν-τελέθω, = τελέθω, NIC. Th. 660.

ἐν-τελευτάω, sterven in THUC. 2, 44, 15.

ἐντελ-έχεια, ἡ, *ongeveer* = ἐνέργεια, naam voor de beweging, *κίνησις*, die de materie, ὄλη, van potentialiteit, δύναμις, tot werkelijkheid, οὐσία, verheft ARISTOT.

(uit ἐ-χης = τὸ ἐντελὲς ἔχων de toestand van volmaaktheid hebbend).

ἐν-τελής, *adv.* ὡς, — 1 volwassen AESCH. Ch. 250, SOPH. Tr. 760 (> 2). — 2 in orde, voortreffelijk THUC. 6, 45, 31, AR. Eq. 1367, volledig, vol XEN. An. 1, 4, 13. — 3 οἱ ἐ-εῖς regenten, = οἱ ἐν τελεῖ DIOD. — 4 *spec.:* τρίγωνον gelijkzijdig LUC. Vit. auct. 4.

ἐν-τέλλω, opdragen, bevelen, ook *med.*; PIND. O. 7, 39, HDT. 1, 90, PL. Prot. 325 d, N. T. Act. 1, 2.

ἐν-τελό-μισθος, met volle soldij DEM. 50, 18.

ἐν-τέμνω, *ion.* -τάμνω, — 1 ingraveeren HDT.

8, 22. — 2 een offerdier slachten THUC. 5, 11, 35. AR. Lys. 192. — 3 bereiden, ἔκος AESCH. Ag. 17.

ἐντερ-ίδιον, τό, *dem.* v. ἐντερον, COM.

ἐντερ-ικός, van de ingewanden ARISTOT.

ἐντερ-ιώνη (*vgl. εἰρσιώνη*), ἡ, het binnenste, zachte merg v. *planten* ARISTOT., THEOPHR., v. vruchten LUC. V. H. II 37.

ἐντερον, τό, — 1 ingewand; ἐντ. οἶός, schapedarm N 507 *pl.*, AESCH. Ag. 1221, AR. Ran. 476, PL. — 2 snaar φ 408. (*comp. v. ἐν, vgl. lat. intero*).

ἐντερόνεια, ἡ, kiel en ribben v. h. *schip* AR. Eq. 1185 (= *interamenta, v. *interäre* LIV. 28, 45, 15). (ἐντερο + *νηφια*: ναῦς zooals βασιλεία).

ἐντεροπον-έω, buikpijn hebben HIPPOCR.

ἐντεσι-εργός, 2, in het tuig werkend: trekkend Ω 277.

ἐν-τεταμένως, *adv.*, hevig HDT. 4, 14.

ἐντεῦθεν (z. ἐνθα), *ion.* ἐνθεῦτεν, — 1 van daar, van hier τ 568, HDT. 1, 9, AESCH., SOPH. O. R. 1521, PL. Phaed. 112 a. N. T. Luc. 4, 9. — 2 v. *tijd:* daarop, later, vervolgens TR., PL. Symp. 217 e. — 3 *causaal:* daarom XEN., EUR., PL. Crat. 399 c.

ἐντευθενί, versterkt ἐντεῦθεν, AR. Av. 10.

ἐν-τευκτικός, schappelijk PLUT. Alcib. 13.

ἐν-τευξις, ἡ, — 1 iemid treffen, ontmoeten PL. Polit. 298 d. — 2 omgang, conversatie, onderhoud ISOCR., ARISTOT., D. H. — 3 verzoek PAP., PLUT., LUC. — 4 gebed N. T. 1 Tim. 2, 1. — 5 *spec.* (op-)lezen POL.

ἐντευτενί, *plat* AR. Th. 1212 = ἐντευθενί.

ἐν-τευτλανώω, *and.* -τλιώω, met biet garneeren AR. Ach. 894.

ἐν-τεχνος, 2, *adv.* ὡς, — 1 vakkundig, deskundig PL. Prot. 321 d, Phaedr. 277 b, LUC. — 2 tot een vak behoorend PL. Prot. 319 c.

ἐν-τήκω, — 1 insmelten: gesmolten ingieten DIOD., PLUT. — 2 *pass.* wegsmelten SOPH. Tr. 463. — 3 in iets smelten, gieten: *overdr.* vastleggen, inboezemen SOPH. El. 1311, AR. Vesp. 651, PL. Menex. 245 d, Ltr.

ἐν-τίθημι, — 1 in iets zetten, leggen Ψ 254, ANAXAG. 18 D., EUR.; in depot geven PAP. — 2 in-steken, invoegen AR. Vesp. 1161, PL. Crat. 417 b; *spec.* in den mond AR. Eq. 717. — 3 *overdr.* ergens inbrengen > inboezemen AESCH. Ag. 395, *λυγισμὸν* AR. Ran. 973, PL. Symp. 187 c. — *Med.:* 4 = 1, *sinds* Φ 124 *alg.* — 5 *overdr.* bij zich zelf neerleggen I 639, THEOGN. 966 = ter harte nemen α 361.

ἐν-τίκτω, — 1 in iets doen geboren worden EUR. Andr. 24, *vgl.* PL. Tim. 88 e. — 2 *overdr.* in iets (ver)wekken EUR. Hipp. 642, AR. Lys. 553, PL.

ἐν-τίλῶω, zich in iets ontlasten AR. Ach. 351.

ἐν-τίμῶω, voor baar geld rekenen DEM.

ἐν-τίμος, *adv.* ὡς, — 1 in eere: geëerd SOPH. Ant. 25, 77, PL. — 2 hooggeschat N. T. Luc. 7, 2; *van munten:* geldig PL. Leg. 742 a.

ἐν-τιμημα, τό, insnijding XEN. Cyn. 2, 8.

ἐν-τοίχιος, aan den muur D. H.

ἐν-τολή, ἡ, — 1 opdracht, bevel PIND. fr. 177 HDT. 1, 22, AESCH. Pr. 12, TR., PL., XEN., N. T. PAP. — 2 *spec.* gebod N. T. Joh. 13, 34.

ἐν-τομή, ἡ, — 1 insnede, kloof ARISTOT. — 2 het behouwen v. *steen* THUC. 1, 93, § 5.

ἐν-τομος, 2, τὰ ἐντ., — 1 „in-secten” ARISTOT. — 2 offerdieren HDT. 2, 119.

ἐν-τονος, 2, *adv.* ὡς, ingespannen, heftig HDT. 4, 11, THUC. 5, 70, 24, AR. Ach. 666.

ἐν-τόπιος, 2, inheemsch PL. Phaedr. 262 d, N. T. Act. 21, 12.
 ἐν-τοπος, bewoner SOPH. O. C. 841, PL.
 ἐν-τορεύω, insnijden, vooral beeldwerk in haut relief PLUT. Cic. 1, LUC.
 ἐν-τορνός, gedraaid PL. Leg. 898 b.
 ἐντος, τό, z. ἐντα.
 ἐντός, — 1 adv., binnen(in) K 10, alg. tot N. T. Luc. 17, 21. — 2 praep.: τινος M 374, alg. tot N. T. — 3 > aan den binnenkant = aan mijn, dezen kant B 845, HDT. 1, 6, THUC., XEN. An. 7, 3, 7; ἐ. ἐωτοῦ, bij zich zelf (teg. b. uten zich zelf) HDT. 7, 47. — 4 v. tijd: binnen THUC. 4, 39, 29, LYS., PL. — 5 v. getal: onder PL. Leg. 953 b. — 6 v. verwantschap: dichterbij PL. Leg. 871 b, DEM.
 (: ἐν+τος, = o.ind. -tas, oud ablatiefsuffix, = lat. -tus: radicitus, in tus).
 ἐντος-θε(ν), adv. naast ἐντοθεν i 239, HES., (van) binnen K 262, τινος Z 364.
 ἐντόςθ-ια, τά, ingewanden LUC. Navig. 27.
 ἐντοςθ-ιδία, τά, voorg., HIPPOCR.
 ἐν-τραγῳδέω, tegen iemd pochen LUC. Saturn. 19.
 ἐν-τρέπω, — 1 omkeeren, τὰ ὄντα = vluchten HDT. 7, 211. — 2 tot inkeer brengen, beschaamd maken ATT., N. T. 1 Cor. 4, 14, PAP. — 3 pass. (refl.) zich (om)keeren, geroerd worden, ἤτορα 60; τινος, zich beko mmeren om SOPH. O. R. 724, 12, 26, PL. Crit. 52 c, e. inf. THEOGN. 400. — 4 ontzien, geen kwaad durven doen. τινά N. T. Mt. 21, 37. — 5 zich telkens omdraaien: tal men SOPH. O. C. 1541.
 ἐν-τρέφω, doen opgroeien in HES. O. 781, PL. Leg. 728 a, EUR. Ph. 368, N. T. 1 Tim. 4, 6.
 ἐν-τρέχειά, ἡ, routine MARC. AUR. 1, 8.
 ἐν-τρέχης, adv. ὡς, geroutineerd PL. Rep. 537 a.
 ἐν-τρέχω, goed in iets loopen T 385.
 ἐν-τρίβης, glad, geoeffend SOPH. Ant. 177, PL. Leg. 769 b.
 ἐν-τρίβω, — 1 inwrijven, poederen AR. Lys. 139, XEN. Oec. 10, 2. — 2 een klap „aanwrijven” PLUT., LUC. — 3 obscene AR. Ran. 1070 (?).
 ἐν-τριμμα, τό, blanketsel PLUT. Crass. 24.
 ἐν-τρίτωνίζω, comisch AR. Eq. 1189: bij 2 deelen wijn 3 (τρίτος) water doen.
 ἐν-τριψις, ἡ, het inwrijven XEN. Cyr. 1, 3, 2.
 ἐν-τρομος, 2, sidderend, bevend PLUT. Fab. 3, N. T. Hebr. 12, 21.
 ἐν-τροπαλίζομαι, zich telkens omkeeren Z 496.
 ἐν-τροπή, ἡ, — 1 bezorgdheid SOPH. O. C. 299. — 2 beschaming N. T. 1 Cor. 6, 15.
 ἐν-τροπία, ἡ, — 1 = ἐντροπή, HIPPOCR. — 2 pl. streken HYMN. Merc. 245.
 ἐν-τροφος, 2, in iets opgevoed SOPH. Ai. 623, EUR. Iph. A. 288 kweekeling, ARISTOT.
 ἐν-τρούλιζω, influisteren AR. Th. 341.
 ἐν-τροῦφάω, — 1 in iets zwelgen XEN. Hell. 4, 1, 30, N. T. 2 Petr. 2, 13. — 2 bespotten, τινε EUR. Cycl. 588; pass. PLUT.
 ἐν-τρώγω, oppezuilen AR. Eq. 51, Vesp. 612.
 ἐν-τυγχάνω, — 1 toevallig treffen, τινι THUC. 5, 5, 32, TR., AR. Nub. 689. — 2 geregeld omgaan PL. Phaedr. 61 c. — 3 spec. bij iemd aankomen met een verzoek PAP., PLUT. Nic. 5, N. T. Act. 25, 24. — 4 v. dingen: toevallig vinden, in handen krijgen PL. Symp. 177 b, and. — 5 vand. lezen POL. LUC. — 6 op iets stooten, τάφορος XEN. An. 2, 3, 10, 7 (ver)krijgen, τινος HDT. 4, 140, SOPH. Ph. 1329.
 ἐν-τυλλισσω, — 1 inwikkelen AR. Nub. 983, N. T.

Mt. 27, 59, PLUT. — 2 tot een bal ineenwringen N. T. Joh. 20, 7.
 ἐντύνω (z. ἐντος; v. ἐν-τυ-) en ἐντύω, — 1 gereed maken I 203. — 2 uitrusten E 720, PIND. P. 4, 181. — med. 3 voor zich gereed maken, δαίτα γ 33. — pass. refl. 4 zich gereed maken, μ 18.
 ἐν-τύπας, adv., ineen gedoken Ω 163.
 (: lit. *ūptis*, in elkaar hurken?).
 ἐν-τύπος, in iets afbeelden ARISTOT.
 ἐν-τύπωσις, ἡ, het indrukken THEOPHR.
 ἐν-τυραννέομαι, onder een tyran leven CIC.
 ἐν-τύφος, in iets rooken, tr. AR. Vesp. 459 (?).
 ἐντύω, z. ἐντύνω.
 Ἐνυάλιος, N 519, fem. Ἐνυῶ, naam v. d. Oorlogsgod(in) = Ares: PIND. O. 13, 106, TR.: SOPH. Ai. 179, Ltr.
 ἐν-υβρίζω, krenken, beleedigen AR. Th. 719, SOPH. Ph. 342, EUR., POL.
 ἐν-ύβρισμα, τό, voorwerp van smadelijke behandeling PLUT.
 ἐν-υγρο-θηρευτής, ὁ, visscher PL. Leg. 824 b.
 ἐν-υγρο-θηρικός, tot het visschen behoorend PL. Soph. 220 a.
 ἐν-υγρος, 2, vochtig, nat; τὰ ἐ-α, de waterdieren ARISTOT.
 ἐν-υδρίς, ἰδος, ἡ, ARISTOT., en ἐν-υδρίς, ιος, ἡ, HDT. 2, 72, AR. Ach. 880, vischotter.
 ἐν-υδρος, — 1 in het water levend SOPH. Ph. 1454, AR. Ran. 234, PL. — 2 vol water AESCH. Ag. 1128; waterrijk HDT. 2, 7, EUR. Ion 872, XEN.
 ἐν-ύλος, 2, stoffelijk ARISTOT.
 ἐν-υμενό-σπερμος, 2, het zaad in een vlies hebbend THEOPHR.
 ἐν-υπνι-άζω, droomen ARISTOT., PLUT., N. T. Act. 2, 17.
 ἐν-ύπνιον, τό, droom PIND. O. 13, 79, HDT. 1, 40, AESCH. Pers. 226, PL. Phaedr. 60 e, N. T. Act. 2, 17.
 ἐν-ύπνιος, 2, adv. -ov, in den slaap, in den droom B 56, AESCH. Sept. 710; = -νος, bij PLUT. 166 a.
 ἐν-υπό-σαρπος, iets etterend HIPPOCR.
 ἐν-υφαίνω, inweven BACCH. 1, 4, LEG. GORT. 2, 50, HDT. 1, 203, PLUT.
 Ἐνυῶ, ὄος, z. Ἐνυάλιος.
 ἐνωθέω, op iets werpen AP. RH., PLUT. Luc. 28.
 ἐνωμος, 2, rauw, onrijp HIPPOCR.
 ἐνωμοτ-άρχης, ου, ὁ, aanvoerder v. e. enomotia THUC. 5, 66, 35, XEN. An. 3, 4, 22.
 ἐνωμοτ-ία, ἡ, eig. „eedgeenootschap”, bij de Lacedaemoniërs vooral het vierde deel van πεντηκοστὸς en het zestiende van een λόχος, HDT. 1, 65, THUC. 5, 68, 34, XEN. Hell. 6, 4, 12 (36 man), An. 3, 4, 22 (25 man), ongev. = escouade.
 ἐν-ώμοτος, 2, beëdigd SOPH. Ai. 1113, EUR. Med. 737 τινος; PLUT. (> samenzweerder); adv. ὡς, onder eede PLUT.
 ἐνωπάδιως, adv., in uiterlijk ψ 94.
 (uit ἐν ὄπα naar νόσφι: νοσφίδιος e. dgl).
 ἐν-ωπή, in het gezicht, openlijk E 374; subst. ἐν-ωπή, ἡ, daaruit eerst bij NIC. Th. 227.
 ἐνώπια (v. ἐνώπιος), τά, — 1 de glanzend (witte?) muren der αἰθούσα, Θ 435. — 2 „aangezicht” aanblik AESCH. Supp. 146.
 ἐν-ώπιος, 2, in het gezicht, openlijk THEOCR. 22, 152, PAP. — ἐνώπιον τινος, — 1 ten aanschouwe, aanhoore van N. T. Luc. 8, 47. — 2 in de oogen van N. T. Luc. 1, 15.
 ἐνωπαίζομαι, coquetteeren met LUC. Amor. 9.
 ἐνω-σις, ἡ, vereniging PHERCYD. 3 D., PLUT.
 ἐν-ωτίζομαι (ὀδς), hooren N. T. Act. 2, 14.

ένώτιον, τό, oorsiersel AESCH., COM.
 ένωχος, 2, bleek ARISTOT.
 ἐξ, dial. lacon., delph. eld. Fέξ, zes E 270 alg. tot n. T. Mt. 17, 1.
 (ig. *sueks naast *seks : o.ind. sat, lat. sex, cymr. chwech, got. sahs = d. sechs, lit. szeszi).
 ἐξ, 2. ἐκ.
 ἐξ-αβρόνω, met wellust baden ARISTONOUS.
 ἐξ-αγγελία, ἡ, gedachtewisseling XEN. Cyr. 2, 4, 23.
 ἐξ-αγγέλλω, — 1 (naar buiten) melden E 390, HDT. 1, 21, XEN. An. 1, 6, 5. — 2 afkondigen, ook med. SOPH. O.R. 148. — 3 rapporteeren PL. Phaedr. 279 b, Rep. 359 e. — 4 praegn. verklappen (vgl. E 390), XEN. An. 7, 2, 14, THUC. 8, 14, 10. — 5 prijzen n. t. 1 Petr. 2, 9.
 ἐξ-αγγελοῦ, ὁ, bode THUC. 8, 51, 28, PL.
 ἐξ-αγγελτικός, verradend ARISTOT.
 ἐξ-αγγίζω, uit een vat gieten HIPPOCR.
 ἐξ-αγίζω, als onrein verwijderen AESCH. Ag. 641.
 ἐξ-αγίνεω, ion. = ἐξάγω, HDT. 6, 128.
 ἐξ-άγιστος, vervloekt SOPH. O. C. 1526, AESCHIN. 3, 113, DEM. 25, 93, PLUT.
 ἐξ-ακωνίζω, — 1 de handen in de zij zetten AR. Eccl. 259. — 2 de handen op den rug binden DIOD.
 ἐξ-αγοράζω, — 1 loskopen POL., n. t. Gal. 3, 13. — 2 τὸν καιρόν, met de tijdsomstandigheden woekeren, zijn tijd „uitkopen” n. t. Eph. 5, 16.
 ἐξ-αγορεύω, — 1 medeelen λ 234. — 2 > verklappen HDT. 2, 170.
 ἐξ-αγριαίνω, verbitteren PL. Lys. 206 n.
 ἐξ-αγριώω, — 1 laten verwilderen ISOOCR., AESCHIN. 1, 98. — 2 verbitteren HDT. 6, 123, PL., EUR. Ph. 876.
 ἐξ-άγω, — 1 uitvoeren, uithalen E 35, PIND. P. 3, 51, ἀγέων bevrijden alg. tot n. t. Act. 6, 36. — 2 wegbrengen, om te dooden HDT. 6, 91, XEN. Hell. 6, 4, 37, Ltr. > dooden PLUT. — 3 naar buiten brengen: leiden, v. murr e. dgl. THUC. 1, 93, 33, XEN. — 4 afleiden, v. water HDT. 7, 123, XEN. Oec. 20, 12. — 5 buiten's lands voeren: verdrijven; v. dingen: exporteeren THUC., AR. Eq. 282, LYS. 13, 67, PL. — 6 omhoog voeren: doen rijzen, τύμβον H 334, meest. v. planten SOPH. — 7 > overdr. veroorzaken, δάκρυ EUR. Supp. 793. — 8 buiten (de juiste grens) brengen: overdr. overhalen, verleiden THEOGN. 414, THUC. 6, 89, 35, LYS. 2, 61, EUR.
 ἐξ-αγωγεύς, ὁ, gids, loods ARISTOT.
 ἐξ-αγωγή, ἡ, — 1 een schip naar buiten brengen HDT. 4, 179. — 2 export HDT. 5, 6, DEM., PAP. — 3 uitvoerconsent ISOOCR. 17, 57. — 4 uittrekken, v. troepen XEN. Hipp. 4, 9. — 5 sterven, ἐκ τοῦ ζῆν EPICUR. 145 Us., PLUT. — 6 afloop POL. — 7 spec. purgatie PLUT. 134 c.
 ἐξ-αγώγιμος, 2, — 1 afleidend D. H. — 2 voor den uitvoer LYCURG., ARISTOT.
 ἐξ-αγωνίζομαι, uitvechten EUR. Herc. 155.
 ἐξ-αγώνιος, buiten de zaak om AESCHIN., LUC.
 ἐξάδ-αρχος, ὁ, aanvoerder van zes man XEN. Cyr. 3, 3, 11.
 ἐξά-δραχμος, van 6 drachmen ARISTOT.
 ἐξ-αδρόνω, versterkt ἀδρόνω, HIPPOCR.
 ἐξ-αδυνατέω, krachteloos zijn ARISTOT.
 ἐξ-άδω, — 1 zijn laatsen zang aanheffen PL. Phaedr. 85 a. — 2 bezingen EUR. Tr. 472. — 3 iets wegzingen LUC.
 ἐξ-αείρω, ion. = ἐξάιρω.
 ἐξ-αερώω, — 1 tr. verdampen ARISTOT., LUC. — 2 luchten HIPPOCR.

ἐξά-ετες, zes jaar lang γ 115.
 ἐξ-αθέλω, uitzuigen HIPPOCR.
 ἐξ-αθλος, ongeschikt voor den strijd LUC.
 ἐξ-αθροίζομαι, weer verzamelen EUR. Ph. 1169.
 ἐξ-αθύμω, zeer mismoedig zijn, Ltr.
 ἐξ-αιάζω, versterkt αιάζω, EUR. Tr. 198.
 ἐξ-αιθερόω, in lucht veranderen PLUT.
 ἐξ-αιθριάζω, luchten HIPPOCR.
 ἐξ-αιμάττω, openscheuren XEN. Cyr. 7, 1, 29.
 ἐξ-αιματίζω, aderlaten HIPPOCR.
 ἐξ-αιματώω, tot bloed maken ARISTOT.
 ἐξ-αιμος, 2, uitgebloed HIPPOCR.
 ἐξ-αίνυμαι, ont nemen, τινά τι E 155, θυμόν E 848.
 ἐξ-αιρέσιμος, uitvallend ARISTOT., CIC.
 ἐξ-αίρεσις, ἡ, — 1 uitnemen HDT. 2, 121, 1. — 2 losplaats HYPER., PAP.
 ἐξ-αίρετος, 3, — 1 uitgezonderd THUC. 3, 68, 15, PL. — 2 > bij uitzondering toegestaan, als privilege LYS. 10, 3, DEM. — 3 uitgekozen, uitgelezen B 227, PIND. P. 4, 122, AESCH. Ag. 954. — 4 uit te nemen HDT. 2, 121, 1. — 5 als geschenk (uitgekozen) LUC. Somm. 28.
 ἐξ-αίρεώ, — 1 iets ergens uit nemen PIND. O. 1, 26, HDT. 2, 125 λθον, 7, 162, TR., PL., XEN. An. 2, 5, 21, n. t. Mt. 5, 29, med. © 323, lossen HDT. 3, 6. — 2 ontroofen, med. τινά τι B 678. — 3 wegnemen, opheffen TR. Θέσφατα SOPH. O. R. 908 XEN. An. 2, 5, 21, PL. — 4 > veroveren, vaak > verwoesten HDT. 1, 103, THUC. 4, 69, 29, XEN. — 5 verdrijven HDT. 1, 36, 159. — 6 uit iets slechts wegnemen: bevrijden HDT. 3, 137, LYS. 23, 9, DEM. — 7 uitkiezen, afzonderen (ook med. sinds I 130), HDT. 2, 168, (> wijden HDT. 1, 148), SOPH. Tr. 245, THUC. 3, 50, XEN. An. 2, 5, 20, (EUR.) Rhes. 470, PL. Critias 117 c.
 ἐξ-αίρω, ion. -αείρω, — 1 omhoog heffen HDT. 9, 107, πόδα SOPH. Ant. 224, σώμα Tr. 1193. — 2 (vgl. tollo) opnemen en meenemen AR. Ach. 11, verwijderen, n. t. 1 Cor. 5, 13; med. voor zich als buit meenemen PIND. O. 9, 10, PL. Prot. 319 c. — 3 optrekken, omhoog = opbouwen HDT. 6, 133. — 4 overdr. hoog, machtig maken HDT. 6, 126; verhoogen, veredelen SOPH. Tr. 147; praegn. overdrijven AESCHIN. 2, 10. — 5 verheffen, roemen HDT. 9, 79, PL. Rep. 494 d. — 6 opwekken, prikkelen, pass. (over)-moedig worden SOPH. El. 1461, (EUR.) Rhes. 109.
 ἐξ-αίσιος, buiten de αἴσα, -norm: — 1 onredelijk δ 690, BACCH. 14, 58. — 2 buitengewoon (groot) ρ 577, HDT. 3, 26, AESCH. Supp. 514, PL., XEN. Hell. 5, 4, 17 tot POL. 18, 46, 6, POSIDONIUS, PLUT.
 ἐξ-αἴσσω, att. -άπτω, — 1 uitspringen AR. Pl. 733. — 2 opvliegend zijn PLUT. 83 f.
 ἐξ-ἄϊστόω, geheel verdelgen AESCH. Pr. 668.
 ἐξ-αἰτέω, — 1 opeischen HDT. 1, 74, SOPH. Tr. 10, EUR., XEN. An. 6, 4, 11, ook med. voor zich AESCH. Ag. 662, SOPH. El. 656. — med. 2 τινα, door smeeken bevrijden AESCH. Ag. 662, LYS. 2, 12, XEN. An. 1, 1, 3, EUR. Ba. 360. — 3 opeischen n. t. Luc. 22, 31.
 ἐξ-αίτησις, ἡ, — 1 eisch tot uitlevering DEM. 49, 55. — 2 voorspraak, verzoek om genade DEM. 59, 117.
 ἐξ-αιτιολογέω, volledig de oorzaak aangeven van iets EPICUR. 82 Us.
 ἐξ-αιτος, 2, uitgelezen M 320.
 ἐξ-αίφνης, adv., plotseling, onverwachts Φ 14, PIND. O. 9, 52 (vac), AESCH. Pr. 1077, THUC., PL. Symp. 210 e, MEN. Kol. 32, n. t. Mc. 13, 36. (vgl. ἐξαίφνης, z. αἴρα en ἄφνω).

ἔξ-αιφν-ίδιος, 2, plotseling PL. Crat. 414 a.
 ἔξ-ακανθίζω, uitpluizen THEOPHR., CIC. Att. 6, 6, 1.
 ἔξ-ἄκεομαι, — 1 herstellen I 507. — 2 helpen XEN. Cyt. 8, 2, 22. — 3 genezen: bevredigen, χόλον Δ 36.
 ἔξ-ἄκεις, ἦ, genezing AR. Ran. 1033.
 ἔξ-ἄκεις, ἀν., zesmaal PIND. O. 7, 86.
 ἔξ-ἄκεις-μύριοι, 60.000 HDT. 4, 86, XEN. Cyt. 2, 1, 16.
 ἔξ-ἄκεις-χίλιοι, 6000 THUC. 7, 82, 15.
 ἔξ-ἄκολουθέω, (op)volgen POL., N. T. 2 Petr. 2, 15.
 ἔξ-ἄκολούθημα, τό, gevolg PLUT. Nic. 4.
 ἔξ-ἄκοντιζώ, — 1 (de speer) werpen XEN. Hell. 5, 4, 40. — 2 abs. τιμνι, . . . met een projectiel XEN. An. 5, 4, 25. — 3 in stooten, φάσγανον EUR. Herc. 1149. — 4 overdr. haastig uitstrekken, arm of been EUR. Ba. 665. — 5 zwaar of haastig woorden uitspreken EUR. Tr. 444.
 ἔξ-ἄκοντισμός, ὁ, slingerbliksem ARISTOT.
 ἔξ-ἄκόσιοι, 600 XEN. An. 5, 5, 4, N. T.
 ἔξ-ἄκοσιοστός, 3, de zeshonderdste Ltr.
 ἔξ-ἄκούω, (uit de verte) hooren, verstaan AESCH. Eum. 397, SOPH., AR. Th. 293, XEN.
 ἔξ-ἄκριβόω, nauwkeurig maken: zeggen, -formuleeren SOPH. Tr. 426, ARISTOT.
 ἔξ-ἄκριζώ, beklommen EUR. Or. 275.
 ἔξ-ἄκυκλος, 2, met zes wielen HIPPOCR.
 ἔξ-ἄλᾶόω, geheel blind maken λ 103.
 ἔξ-ἄλαπάζω, — 1 doen ontruimen δ 176. — 2 verwoesten, plunderen Δ 33, HES. O. 189, XEN. An. 7, 1, 28, THEOCR. 2, 85.
 ἔξ-ἄλειπρον, τό, zalfdoos AR. Ach. 1063.
 ἔξ-ἄλειφω, -ἠλίφην PL. Phaedr. 258 b, — 1 geheel inwrijven, bestrijken, spec. pleisteren HDT. 7, 69, THUC. 3, 20, 7, — 2 uitwrijven: uitwisschen PL. Theaet. 191 d, Rep. 501 b. — 3 een naam „schrappen”, het geschrevene te niet doen LYS. 16, 13, XEN. Hell. 2, 3, 51, N. T. Col. 2, 14, ook med. EUR. Hec. 590. — 4 > doen verdwijnen, vernietigen HDT. 7, 220, THUC. 3, 57, 14, AESCH. Ch. 503, PL. Phaedr. 258 b (τεγ. ἐμμένειν), EUR. Hipp. 1241.
 ἔξ-ἄλεόμαι, aor. ἐξάλεόσθαι, ontvlieden Σ 586, HES. O. 105, AR. Eo. 1080.
 ἔξ-ἄλινδω, aor. ἐξάλισα, (vgl. κυλινδω), pf. ἐξήλιτα, een paard afrijden AR. Nub. 32, vgl. XEN. Oec. 11, 18.
 ἔξ-ἄλιτρος, 2, van zes pond ARISTOT.
 ἔξ-ἄλλᾶγή, ἦ, verandering, vervorming PL. Phaedr. 265 a, ARISTOT.
 ἔξ-ἄλλαγμα, τό, afwisseling ANAXANDR.
 ἔξ-ἄλλάσσω, αἰ. -πτω, — 1 veranderen, afwisselen PIND. I. 3, 18, SOPH. Ai. 474, EUR. — 2 een andere richting geven XEN. Cyn. 10, 7. — 3 afwenden THUC. 5, 71, 4. — 4 iets inruilen tegen: > verlaten EUR. Iph. T. 135. — 5 > intr. weggaan; afwijken van = verschillend zijn EUR. Iph. A. 564, POL.
 ἔξ-ἄλλοιόω, geheel veranderen THEOPHR.
 ἔξ-ἄλλομαι, — 1 uit iets te voorschijn springen E 142, AR. Vesp. 133, XEN. — 2 omhoog springen XEN. An. 7, 3, 33 CALL., N. T. Act. 3, 8, 10. — 3 losspringen XEN. Cyt. 7, 1, 32.
 ἔξ-ἄλλος, buitengewoon POL., PLUT. 329 f.
 ἔξ-ἄλος, 2, — 1 uit de zee komend EMPED. 117, 2 D. — 2 buiten de zee POL.
 ἔξ-ἄλύσκω, ontwijken AESCH. Eum. 111, SOPH. Ai. 656, EUR.
 ἔξ-ἄμαρτάνω, — 1 missen, niet raken XEN., overdr. SOPH. El. 1039. — 2 een fout begaan, zich vergissen PL. Prot. 357 d. — 3 ethisch: een zonde begaan HDT. 1, 108, εἰς θεοῦς AESCH. Pr. 945, PL. Ap. 30 d.

ἔξ-ἄμαρτία, ἦ, vergrijp, fout SOPH. Ant. 558.
 ἔξ-ἄμάρτυρος, met zes getuigen PAP.
 ἔξ-ἄμαυρόω, verduisteren, verbergen HIPPOCR., EUR. fr. p 77, 64 D.
 ἔξ-ἄμαυρωσις, ἦ, uitputting PLUT.
 ἔξ-ἄμάω, — 1 afmaaien AESCH., SOPH. Tr. 33, EUR. — 2 uitroeien SOPH. Ai. 1178, AR. Lys. 367.
 ἔξ-ἄμβλέω, zelden -όω, -ώσω = volg., HIPPOCR.
 ἔξ-ἄμβλισκω, f. ὥσω enz., — 1 een miskraam hebben PL. Theaet. 150 e. — 2 causat. τινα, in iets een miskraam veroorzaken EUR. Andr. 356. — 3 overdr. vruchte-loos maken, AR. Nub. 137, PLUT.
 ἔξ-ἄμβλύω, totaal afstompen PLUT. Fab. 23.
 ἔξ-ἄμβρῶω, z. ἔξαναβρῶω.
 ἔξ-ἄμειβώ, — 1 afwisselen: iets (voor iets anders) plaats laten maken EUR. Ba. 607. — 2 achter zich laten: door-, voorbijtrekken AESCH. Pers. 130, EUR., XEN. — 3 med. vergelden AESCH. Pr. 223. — 4 intr. afwisselen met, τιμνι EUR. Or. 816.
 ἔξ-ἄμειψις, ἦ, verandering PLUT. 426 d.
 ἔξ-ἄμέλω, — 1 (uit)melken AESCH. Ch. 898. — 2 uitpersen EUR. Cyt. 209.
 ἔξ-ἄμελέω, verwaarloozen, τινος HDT. 1, 97.
 ἔξ-ἄμετρος, 2, uit zes versvoeten bestaand HDT. 1, 47, PL. Leg. 810 e.
 ἔξ-ἄμηνος, van zes maanden HDT. 4, 25, XEN. Hell. 2, 3, 9, PAP.
 ἔξ-ἄμηχανέω, uit de moeilijkheid komen EUR. Heracl. 495.
 ἔξ-ἄμιλλάομαι, — 1 τι, wedstrijd winnen EUR. Hel. 387. — 2 verdrijven EUR. Or. 431. — 3 vernietigen EUR. Cyt. 628. — 4 de moeilijkheden te boven komen PLUT.
 ἔξ-ἄμμα, τό, πυρός, ontbranding PLUT. 958 e.
 ἔξ-ἄμπρεύω, optrekken AR. Lys. 289.
 ἔξ-ἄμύνομαι, afweren AESCH. Pr. 483, EUR.
 ἔξ-ἄμυστίζω, gulzig uitdrinken COM.
 ἔξ-ἄμφοτερίζω voor tweërlei antwoord of oplossing geschikt maken PL. Euthyd. 300 d.
 ἔξ-ἄναβαίνω, uit iets bestijgen, τι Ω 97.
 ἔξ-ἄναβρῶω (-αμ.), (doen) opwellen AESCH. Eum. 925.
 ἔξ-ἄναγκάζω, — 1 dwingen HDT. 2, 3, SOPH., AR. Av. 377. — 2 met geweld uitdrijven XEN. Mem. 2, 1, 16.
 ἔξ-ἄνάγω, — 1 uit . . naar boven brengen EUR. Heracl. 218. — med. 2 zijn eigen schip in volle zee brengen: zee kiezen HDT. 6, 98; THUC. 2, 25, 15, SOPH. Ph. 571.
 ἔξ-ἄναδύομαι, opduiken uit, κύματος ε 438, THEOGR. 1124 ontkomen, PL. Rep. 525 b.
 ἔξ-ἄναζέω, doen opruisen AESCH. Pr. 370.
 ἔξ-ἄναίρειω, uit iets opheffen, med. HYMN. Cer. 254, EUR. Ion 269.
 ἔξ-ἄνακρούομαι, terugtrekken HDT. 6, 115, PLUT.
 ἔξ-ἄναβλίσκω, te gronde richten AESCH. Ag. 678, DEM.
 ἔξ-ἄναλύω, onttrekken II 442, X 180.
 ἔξ-ἄναλωσις, ἦ, geheel verbruiken PLUT.
 ἔξ-ἄναπληρόω, voltallig maken DEM.
 ἔξ-ἄναπνέω, weer op adem, op zijn verhaal komen PL. Phaedr. 254 e.
 ἔξ-ἄνᾶπτα, — 1 aan iets ophangen EUR. Iph. T. 1351, ook overdr. EUR. — 2 aan iets aansteken PLUT.
 ἔξ-ἄναπαζώ, ontvoeren EUR. Hell. 1565.
 ἔξ-ἄνασπάω, weg-, uitrukken HDT. 5, 85, EUR. Ba. 1160.

ἑξ-ανά-στάσις, ἦ, — 1 verdrijving POL. — 2 opstanding N. T. Phil. 3, 11.
 ἑξ-ανα-στέφω, bekranzen EUR.
 ἑξ-ανα-στρέφω, omverhalen AESCH. Pers. 812, SOPH.
 ἑξ-ανα-τέλλω, — 1 laten ontspruiten AP. RH. — 2 intr. opschieten, v. dieren EMPED. 61, 2 D., v. planten N. T. Mt. 13, 5.
 ἑξ-ανα-φανδόν, adv., openhartig v 48.
 ἑξ-ανα-φέρω, — 1 uit iets naar boven brengen PLUT. Pyrrh. 15. — 2 intr. weer herstellen PLUT. Otho 9.
 ἑξ-ανα-χωρέω, — 1 terugwijken HDT. 7, 11. — 2 zich onttrekken aan, τι THUC. 4, 28, 21.
 ἑξ-ανδραποδίζω, ook med. tot slaaf maken: onderwerpen HDT. 1, 66, PL. Leg. 68 c, XEN., POL.
 ἑξ-ανδραπόδισις, ἦ, HDT. 3, 140 =
 ἑξ-ανδραποδισμός, ό, tot slaaf maken POL.
 ἑξ-ανδρόμοι, — 1 den vollen mannelijken leeftijd bereiken HDT. 2, 64, AR. Eq. 1241, ANTIPH. 61 D., EUR. — 2 in mannen veranderd worden EUR. Supp. 703.
 ἑξ-αν-εγείρω, opwekken EUR. Herc. 1069.
 ἑξ-άν-εμι (ἐμί), — 1 terugkeeren HYMN. 18, 15. — 2 opstijgen langs THEOCR. 22, 8.
 ἑξ-άνεμω, — 1 opblazen HIPPOCR., EUR. Andr. 938. — 2 verijdelen EUR. Hel. 32. — 3 v. merries, pass. paardriift krijgen ARISTOT.
 ἑξ-αν-ευρίσκω, verzinnen SOPH. Ph. 991, PLUT.
 ἑξ-ανέχω, — 1 uitsteken THEOCR. 22, 207. — 2 med. verdragen SOPH. Ph. 1355, AR. Nub. 1372.
 ἑξ-ανέψιοι, -αι, achter-neven, -nichten COM.
 ἑξ-ανθέω, — 1 gaan bloeien XEN. Cyn. 5, 5. — 2 overdr. te voorschijn komen e. dgl. AESCH. Pers. 821, EUR. — 3 uitbreken, v. uitslag en kwalen HIPPOCR.; overdr. τινι, uitloopen op PL. Polit. 310 d. — 4 σώμα ἐ-εἴ φλυκταίνας THUC. 2, 49, 34 bedekt worden met, LUC. — 5 uitbloeien, zijn bloesem, bloei verliezen PL. Polit. 273 d, v. wijn PLUT. — 6 verkleuren PLUT. — 7 tr. laten uitkiemen PLUT.
 ἑξ-άνθημα, τό, uitslag ARISTOT.
 ἑξ-άνθησις, ἦ, — 1 uitslag HIPPOCR. — 2 uitbloeien THEOPHR.
 ἑξ-ανθίζω, — 1 met bonte kleuren versieren Ltr. — 2 bloemen lezen PLUT.
 ἑξ-ανθρωπίζω, menschelijk maken PLUT. 360 a.
 ἑξ-ανίημι, — 1 er uit naar boven zenden: uitblazen Σ 471; te voorschijn doen komen PIND. P. 4, 99; laten opwellen EUR. Ba. 707. — 2 wegslingeren EUR. Ba. 762; overdr.: v. e. vloek SOPH. O. C. 1375. — 3 wegzenden, vaarwel zeggen PLUT. — 4 losmaken, e. band EUR. Andr. 718, iemδ HIPPOCR. — 5 vand. intr. aflaten, met de kwaanl of den gekweldē als subj. SOPH. Ph. 705, EUR.
 ἑξ-ανίστημι, — 1 doen opstaan, nageslacht N. T. Mt. 12, 19, v. dooden SOPH. El. 940, PL. Prot. 310 a, XEN., EUR. Andr. 263, PAP. — 2 praegn. verdrijven HDT. 1, 171, THUC. 4, 98, 3, AESCH., SOPH. Ant. 297. — 3 > verwoesten HDT. 1, 155, THUC. 7, 77, 31, EUR. — Pass. refl.: 4 opstaan (en heengaan) PIND. P. 4, 49, PL. Prot. 311 a, (naar iemδ toegaan) EUR. — 5 emigreeren HDT. 4, 115, als pass. gevoeld 1, 15. — 6 verwoest worden (z. 3) HDT. 2, 171. — 7 overdr. (uit 4) oprijzen, v. e. berg POL.
 ἑξ-ανόγειω, geheel openen AR. Ach. 391.
 ἑξ-άντης (vgl. κατ-άντ.), eig. buiten het gezichtsveld van: buiten bereik van = ongedeerd HIPPOCR., PL. Phaedr. 244 e.
 ἑξ-αντλέω, — 1 uitscheppen PL. Leg. 736 b, LUC.

Hermot. 60 sq. — 2 overdr. verbruiken LUC. — 3 verdragen EUR. Cycl. 10, com. (vgl. lat. exanclare).
 ἑξ-ανύτω, att. = -ύω, — 1 afmaken: voltooien Θ 370, SOPH. O. R. 157. — 2 spec. afleggen, e. weg EUR. Ph. 164. — 3 vand. abs. gaan HDT. 6, 139. — 4 afmaken: dooden Λ 365, EUR. Herc. 1273.
 ἑξ-α-πάλιστος, van zes span HDT. 1, 50.
 ἑξ-απ-αλλάσσω, att. -ττω, geheel bevrijden HDT. 5, 4, SOPH. El. 1002, EUR.
 ἑξ-ἄπᾶτάω, bedriegen I 371, PIND. O. 1, 29, THUC. 5, 42, 23, AR. Vesp. 60, XEN., EUR., N. T. Rom. 7, 11.
 ἑξ-ἀπάτη, ἦ, bedrog HES. Th. 205, THEOGN. 390, XEN. An. 7, 1, 25.
 ἑξ-ἀπάτης, ου, ό, bedrieger HIPPOCR.
 ἑξ-απατητικός, bedriegelijk XEN. Hipp. 4, 12.
 ἑξ-απατόλλω, een beetje bedriegen AR. Eq. 1144.
 ἑξ-απαφίσκω, aor. ook -απάφιστο, bedriegen ε 379, med. I 376, HES., EUR. Ion 705.
 ἑξ-ά-πεδος, van zes voet HDT. 2, 149.
 ἑξ-απ-είδον, uit de verte zien SOPH. O. C. 1648.
 ἑξ-α-πέλεκυς, met zes fascēs POL.
 ἑξ-ά-πηχυς, van zes el HDT. 2, 138, XEN. An. 5, 4, 12.
 ἑξ-απιναίος, onverwachts HIPPOCR., adv. THUC. 1, 117, 13.
 ἑξ-απίνης, ἐ-ον HIPPOCR., adv., onverwachts I 6, PIND. (ᾶς) P. 4, 273, HDT. 1, 74, ATT.: THUC. 1, 50, 30, MEN. Epitir. 270.
 (vgl. ἑξ ἁ-προσ-δοκήτου; zoo ἑξ-ἁ-πίνης, π.εῖ- z. νήπιος en πίνυτός?).
 ἑξ-α-πλάσιος, ion. ἑξαπλήσιος, zesvoudig HDT. 4, 81, PLUT.
 ἑξ-ά-πλεθρος, van 6 plethra HDT. 2, 149.
 ἑξ-απλόω, ontvrouwen PLUT., LUC., BATR. 106.
 ἑξ-απο-βαίνω, aan land gaan μ 306.
 ἑξ-απο-δίομαι, wegsjagen uit E 763.
 ἑξ-απο-δύνω, uittrekken ε 372.
 ἑξ-απο-θνήσκω, versterkt ἀποθν., AR. Av. 1656(?)
 ἑξ-απ-όλλυμι, verdelen, uitroeien uit, dooden Z 60, HDT. 4, 173, EMPED. 12, 2 D., AESCH. Ag. 528, Tr.
 ἑξ-απο-νίζω, afwasschen uit τ 387.
 ἑξ-απο-ξύνω, afpunten EUR. Cycl. 456.
 ἑξ-απορέω, radeloos zijn ARISTOT., Ltr., N. T. 2 Cor. 1, 8.
 ἑξ-απο-στέλλω, — 1 wegzenden DEM., N. T. Act. 9, 30; ook (uit)zenden Gal. 4, 4; — 2 dagvaarden PAP.
 ἑξ-απο-τίνω, geheel boeten Φ 412.
 ἑξ-ά-πους, οδος, zesvoetig PLUT.
 ἑξ-απο-φθείρω, geheel en al vernietigen AESCH. Pers. 464, SOPH. Tr. 713.
 ἑξ-άπτω, — 1 vast maken, -binden, aan, τινος X 397, HDT. 1, 26, AR. Vesp. 379. — 2 = verbinden met PLUT. — 3 overdr. στόματος λιτάς EUR. Or. 383. — 4 afhankelijk maken van, τινος PLUT. — 5 (bij het voornamelijk gegespte kleed,) omhangen, omdoen EUR. Iph. A. 1449, med. AR. Th. 428. — Pass. (refl.): 6 zich ergens aan vasthouden, ergens aan hangen Θ 20. — 7 aanpakken, een vijand POL., πολέμου D. H. — 8 aansteken PL. Rep. 498 b.
 ἑξ-απ-ωθέω, verdrijven (EUR.) Rhēs. 811.
 ἑξ-αράσσω, att. -ττω, uitslaan SEMON. 7, 17, ALD., AR. Eq. 641, overdr. Th. 704.
 ἑξ-ἀργέω, — 1 werkeloos zijn ARISTOT. — 2 verwaarloozen SOPH. Ph. 556, PLUT.
 ἑξ-αργυρίζω, verzilveren; spec. te gelde maken THUC. 8, 81, 23, DEM.; -ισμός, ό, afbetaling PAP.

- ἔξ-αργυρόω, — 1 = *voorg.*, HDT. 6, 86, 1. — 2 van zijn geld berooven POL.
- ἔξ-άρδω, bevochtigen EUR. Ant. 58 D. v. A.
- ἔξ-ἀρέσκομαι, iemd. τι, voor zich trachten te winnen XEN. Oec. 5, 3, DEM.
- ἔξ-αριθμέω, — 1 tellen HDT. 7, 60, PL., DEM., PAP. — 2 uittellen: betalen DEM.
- ἔξ-ἀρκέω, — 1 volkomen sterk genoeg zijn EUR. Supp. 574. — 2 volkomen genoeg, voldoende zijn HERACL. 114 D., PL. Gorg. 475 e, SOPH. Ph. 159. — 3 *meest impers.*: het is voldoende HDT. 7, 161, PL. Symp. 192 b, ATT. — 4 voldoende geven, helpen PIND. N. 1, 32, XEN. Mem. 2, 4, 7.
- ἔξ-ἀρκής, toereikend AESCH. Pers. 237, SOPH.
- ἔξ-ἀρκούντως, *adv.*, voldoende AR. Ran. 376, PL. Gorg. 493 c.
- ἔξ-αρμα, τό, — 1 stijging POSIDONIUS — 2 gezwel HIPPOCR. — 3 poolshoogte PLUT. Mar. 11, en 410 e.
- ἔξ-αρμόνιος, 2, niet harmonisch COM.
- ἔξ-ἀρνέομαι, — 1 loochenen HDT. 3, 74, AR. Eccl. 660, EUR. — 2 weigeren PL. Rep. 465 c.
- ἔξ-ἀρνησις, ἡ, weigering PL. Rep. 531 b.
- ἔξ-ἀρνητικός, „verneinend”, destructief AR. Nub. 1172.
- ἔξ-αρνος, *met εἶναι en γίνεσθαι*, ontkennen HDT. 3, 66, AR. Pl. 241, PL.
- ἔξ-ἀρπάζω, uit-, wegrukken Γ 380, HDT. 8, 135, AR. Pax 6, TR., PL.
- ἔξ-ἀράω, — 1 aan iets ophangen; *pass. vaak perf.* aan iets, τινος, hangen *intr.* PL. Ion. 536 a (*beeld v. d. magneet*), EUR. Hipp. 325, AR. Pax 470, Eccl. 2. — 2 *pass.* samenhangen, verbonden zijn met THUC. 6, 96, 20, PL. Ion. 536 a (z. 1.). — 3 omhangen; *med.* zich iets AR. Eccl. 494, *pass.* AESCH. Pr. 711(?). — 4 *meest pass.*: *overdr.* afhangen, afhankelijk zijn EUR. Supp. 735, PL. Leg. 732e, XEN.
- ἔξ-ἀρτησις, ἡ, samenhang ARISTOT.
- ἔξ-ἀρτίζω, — 1 voltallig laten worden N. T. Act. 21, 5. — 2 uitrusten N. T. 2 Tim. 3, 17, LUC.; = -ίω, HEROND. 7, 23.
- ἔξ-ἀρτύω, — 1 gereed maken, voorbereiden, uitrusten, HDT. 1, 43, THUC. 2, 17, 28, (*ook med.*), PL. — 2 *pass. refl.* zich gereed maken AESCH. Pr. 908, EUR.
- ἔξ-ἀρχος, voorganger: voorzanger Ω 721, EUR. Ba. 141, DEM. 18, 260.
- ἔξ-ἀρχω, — 1 voorgaan: beginnen, τινος Σ 316, *med.* μ 339; τ B 273; PIND. N. 2, 25, SOPH. El. 557, PL., XEN. An. 6, 6, 15, PLUT. — 2 *sacr.* κανῶ, de korven inwijden EUR. Iph. A. 435.
- ἔξ-ἄς, ἄντος, *Sicilische munt* = *twoe χαλκοῖ*, Rom. sextans ARISTOT.
- ἔξ-ἀσθενέω, geheel krachteloos zijn HIPPOCR., (N. T.)
- ἔξ-ασκέω, — 1 volledig voorzien, *ev.* opsieren, met, τιμ SOPH. O. C. 1603, EUR., LUC. — 2 geheel drillen, dresseeren PL., XEN. Hipp. 2, 1, PLUT.
- ἔξ-ἄστοιχος, van 6 rijen THEOPHR.
- ἔξ-ἀστράπτω, uitstralen N. T. Luc. 9, 29.
- ἔξ-ἀσφαλίζομαι, zeker maken CIC.
- ἔξ-ἀτιμάζω, krenken SOPH. O. C. 1378.
- ἔξ-ἀτιμάω, doen verdampen HIPPOCR.; = -ίζω, verdampen v.-socn., ARISTOT.
- ἔξ-ἀτονέω, *versterkt ἀτονέω*, ARISTOT.
- ἔξ-ἄτονος, 2, van zes tonen PLUT.
- ἔξ-ἄττω, z. ἔξ-αἰσσω.
- ἔξ-αυαίνω, doen verdorren, droogen HDT. 4, 151, ARISTOT.
- ἔξ-αυγής, hel glinsterend (EUR.) Rhes. 304.
- ἔξ-αυδάω, uitspreken A 363, PIND. N. 10, 80; *med.* TR.: AESCH. Ch. 151.
- ἔξ-αυλιζομαι, uitrukken XEN. An. 7, 8, 21.
- ἔξ-αυος, zeer droog ARCHIL. 4 D.
- ἔξ-αυστήρ, ὁ, vork, = κρεάγρα, AESCH.
- ἔξ-αυτῆς, terstond THEOGN. 231, COM. *tot* N. T. Mc. 6, 25.
- ἔξ-αυτίς, *ep.*, — 1 weer, opnieuw A 223. — 2 verder, vervolgens HES. Th. 654.
- ἔξ-αυτομολέω, overloopen AR. Nub. 1104.
- ἔξ-αυχέω, — 1 zich beroemen AESCH. Ag. 872. — 2 vol vertrouwen zijn SOPH. Ant. 386.
- ἔξ-αῦω, uitschreeuwen SOPH. Tr. 565.
- ἔξ-ἀφαιρέω, uit iets wegnemen, *med.*: χ 444, SOPH. El. 1157.
- ἔξ-ἀφανίζω, doen verdwijnen PL. Polit. 270 e.
- ἔξ-ἀφήμι, loslaten, weglaten SOPH. Tr. 72, XEN. Eq. 12, 12.
- ἔξ-ἀφίσταμαι, zich onthouden, τινος SOPH. O. C. 561, EUR. Iph. A. 479.
- ἔξ-ἄφριζομαι, laten uitbruisen AESCH. Ag. 1067.
- ἔξ-ἄφῶω, uitgieten, opmaken οἶνον ξ 95.
- ἔξ-ἄχειρ, ειρος, zeshandig LUC. Tox. 62.
- ἔξ-ἄχη, *adv.*, zesvoudig PL. Tim. 36 d.
- ἔξ-ἄχους, 2, zes maten bevattend PLUT.
- ἔξ-ἄφισ, ἡ, het aansteken HIPPOCR., PLUT.
- ἔξ-ἐγγυάω, „uitborgen” = voor iemd. τινα, borg staan, *ook med.* ANTIPH. 5, 47, LYS. 24, 10, DEM.
- ἔξ-ἐγγύη, (-ησις, DEM.), ἡ, borgtocht ISAE. 5, 3.
- ἔξ-ἐγείρω, — 1 wekken AESCH. Ag. 892, SOPH. O. R. 65; *pass.* HDT. 1, 34, *aor.* ἡγρόμην AR. Ran. 51, PL. Symp. 223 c. — 2 opwekken, *v. dooden* N. T. 1 Cor. 6, 14. — 3 laten verrijzen, opgroeien N. T. Rom. 9, 17; *pass.* AR. Av. 1413. — 4 aanwakkeren AR. Lys. 315, POL.
- ἔξ-ἐγερασις, ἡ, — 1 het wekken POL. — 2 het ontwakken D. H.
- ἔξ-ἐδρα, ἡ, tuinhuis, warande EUR. Or. 1450; *bij Rom.* als eetkamer *gebruikt* CIC., VARRO, PLUT.
- ἔξ-ἐδρος, — 1 buiten zijn woonplaats SOPH. Ph. 211, EUR. — 2 *overdr.* φρενῶν, waanzinnig EUR. Hipp. 935. — 3 niet passend ARISTOT. — 4 *spec.* niet in het juiste kwartier, -templum: onheilspellend AR. Av. 275.
- ἔξ-εἰτης, *ep.* = ἔξ-ἦς.
- ἔξ-εικάζω, — 1 gelijk maken XEN. Cyr. 1, 6, 39. — 2 namaken AR. Eq. 230. — 3 verzinnen AESCH. Ag. 1244, EUR.
- ἔξ-εικονίζω, door een gelijkenis, met een beeld aanduiden PLUT.
- ἔξ-ειλέω, loswikkelen, -rollen THEOCR. 24, 17, LUC. Merc. Cond. 41.
- ἔξ-είλησις, ἡ, loswikkelen PL. Leg. 796 a.
- ἔξ-εἰλῶω, ontrollen THEOCR. 24, 17.
- ἔξ-εἰμι (εἰμι), *impers.* ἔξ-εστιν, het is geoorloofd, men kan; ἔξ-ὄν *zgn. acc. abs.*; TR.: AESCH. Eum. 890, THUC., PL. Gorg. 486 c, XEN. An. 7, 1, 21, N. T. Mt. 12, 2.
- ἔξ-εἰμι (εἰμι), — 1 uitgaan Σ 448, *alg. tot* N. T. Act. 27, 43. — 2 *spec. (milit.)* uitrukken THUC. 5, 13, 29, XEN. — 3 τι, voor iets SOPH. Tr. 159. — 4 te voorschijn komen: optreden AR. Ran. 946.
- ἔξ-εἶπον, *aor.* II, — 1 uitspreken I 61, PIND. I. 1 60, EMPED. 114, 2 D., AESCH. Ag. 934, TR., THUC. DEM., (N. T.) — 2 verraden O 443.
- ἔξ-εἰργασμένως, *adv.*, uitgewerkt PLUT. Alex. 1.
- ἔξ-εἰργω, *ion.* -εργω, — 1 buiten sluiten, buiten houden HDT. 3, 51, LYS. 6, 16, AR., TR., PL. Leg. 936 c. — 2 *overdr.* afhouden van, τινος = ver-

- hinderen HDT. 7, 96, THUC. 1, 118, 7, PL. — 3 dwingen DEMOCR. 182 D.
- ἔξ-είρομαι, ἔξ-εἰρύω, *ion.* = -ερ., HDT.
- ἔξ-εἶρω, — 1 uitsteken HDT. 3, 87, AR. Vesp. 423. — 2 uittrekken AR. Eq. 378.
- ἔξ-έλασις, (-ασία POL.), ἦ, — 1 verdrijving HDT. 5, 76, Lt. — 2 (: *intr.*) uittocht, afitocht, HDT. 7, 37, XEN.
- ἔξ-ελαύνω, — 1 uitdrijven, voortdrijven E 25, HDT., AESCH. Pr. 670, SOPH., AR. Nub. 123; *med.* THUC. — 2 *v. metaal*: drijven, uitslaan HDT. 1, 50, 68. — 3 *intr.* uitrijden (terugrijden A 360), uittrekken HDT. 4, 80, THUC., XEN. An. 1, 2, 5.
- ἔξ-ελέγχω, — 1 duidelijk aantoonen, ἀλάθειαν PIND. O. 10, 53, *and.* — 2 onderzoeken AESCH. Eum. 433, SOPH. — 3 weerleggen AR. Nub. 1062, PL. Symp. 217 b, N. T. Jud. 15(?).
- ἔξ-ελευθερικός, libertinus D. H., PLUT. Ant. 58, Sull. 33.
- ἔξ-ελεύθερος, vrijgelatene HYPER., CIC.
- ἔξ-ελευθεροστομέω, vrijmoedig spreken SOPH. Ai. 1258.
- ἔξ-έλισσω, *att.* -ττω, — 1 ontvouwen, ontrollen EUR. Hipp. 864. — 2 *overdr.* ontvouwen, onthullen: uitleggen EUR. Supp. 141. — 3 *spec. mil.* ontwikkelen (in de breedte, in de diepte) XEN. Hell. 4, 3, 18, PLUT. — 4 uitrollen: > snel bewegen, πόδα EUR. Tr. 3, *vgl.* Herc. 977; *abs.* vervolgen. — 5 *intr.* uitwijken, terugtrekken PLUT. Timol. 27.
- ἔξ-ελκώω, wonden veroorzaken DIOD.
- ἔξ-έλκω, — 1 uittrekken ε 432, PIND. P. 1, 75, AR. Pax 315, PL. — 2 doorheen trekken Ψ 762. — 3 meetrekken N. T. Jac. 1, 14.
- ἔξ-ελληβορίζω, door nieskruid genezen ARISTOT.
- ἔξ-ελληνίζω, uit het Grieksch afleiden PLUT. Num. 13.
- ἔξ-εμέω, uitbraken μ 437, HES., AR. Ach. 6, PL. Rep. 406 d.
- ἔξ-εμ-πεδόω, getrouw houden XEN. Cyr. 3, 1, 12.
- ἔξ-εμ-πολάω, — 1 (uit)verkoopen HDT. 1, 1, SOPH. Ant. 1036, D. H. — 2 winnen, κέρδος SOPH. Ph. 303.
- ἔξ-εναίρω, te gronde richten HES. Sc. 329.
- ἔξ-εναρίζω, van de rusting berooven: dooden, τεύχεα H 146, τινα Z 417, HES., BACCH. 5, 146.
- ἔξ-ενέπω, uitspreken PIND. N 4, 33.
- ἔξ-ενίαυτος, verjaard PAP.
- ἔξ-επ-ᾶδω, met spreuken belezen PL. Phaed. 77e, SOPH. O. C. 1193.
- ἔξ-επ-αίρω, opstoken, aanzetten AR. Lys. 622, *bij* PLUT. 102 f.
- ἔξ-επ-εύχομαι, zich beroemen SOPH. Pl. 668.
- ἔξ-επι-πλήσσω, *versterkt* ἐπι-πλ., EUR.
- ἔξ-επίσταμαι, — 1 van buiten kennen PL. Phaedr. 228 b. — 2 nauwkeurig weten HDT. 1, 190, SOPH. Ant. 480, AR., ATT.
- ἔξ-επί-τηδες, *adv.*, met opzet AR. Pl. 916, PL. Gorg. 461 c.
- ἔξ-επ-ομβρέω, sterk beregenen SOPH.
- ἔξ-εράμα, τό, uitspuwsel N. T. 2 Petr. 2, 22.
- ἔξ-εραυνάω, navragen N. T. 1 Petr. 1, 10.
- ἔξ-εράω (: ἰ ἐρωή), — 1 uitspuwen HIPPOCR. — 2 uitwerpen AR. Ach. 341.
- ἔξ-εργάζομαι, — 1 uitvoeren: voltooiën HDT. 1, 45, bewerken 3, 52, AESCH., SOPH. Ant. 262, PL. — 2 κακά τινα HDT. 3, 30, PL. — 3 *m. praed. acc.* iemd maken (tot) XEN. — 4 uitoefenen, *beroept e. dgl.* PL. Ap. 22 d. — 5 bebouwen, *land* HDT. 5, 29. — 6 *praegn.* dooden HDT. 3, 30, EUR. Ba. 1129.
- ἔξ-εργασία, ἦ, — 1 voltooiing POL. — 2 behandeling, *v. e. onderwerp* D. H.
- ἔξ-εργαστικός, tot voltooiën in staat XEN. Mem. 4, 1, 4, POL.
- ἔξ-έργω, *ion.* = ἔξειργω, HDT.
- ἔξ-ερείωω, — 1 uitvragen κ 14. — 2 ontlokken, *tonen* HYMN. Merc. 483.
- ἔξ-ερεθίζω, tergen PIND. P. 8, 13.
- ἔξ-ερείδομαι(?), naar buiten dringen, van zich afweren EPICUR. 154 (v. d. Muehl).
- ἔξ-ερείπω, — 1 afhouden PIND. P. 4, 264. — 2 *intr.* neerstorten Ξ 414. — 3 neerhangen HES. Sc. 174.
- ἔξ-ερειστικός(?), buiten sluitend, afwerend EPICUR. 143 (v. d. Muehl).
- ἔξ-ερέομαι, uitvragen, -vorschen ν 411.
- ἔξ-ερέυγω, -ομαι, — 1 uitspuwen HIPPOCR. — 2 *pass.* opwelen HDT. 1, 202.
- ἔξ-ερευνάω, uitvorschen SOPH. O. R. 258, PLUT.
- ἔξ-ερέω, — 1 uitvragen κ 249. — 2 doorzoeken δ 337.
- ἔξ-ερημόω, — 1 ontvolken AR. Pax 347. — 2 berooven SOPH. El. 1010, PL. Leg. 925 c, EUR. Herc. 253.
- ἔξ-ερινάζω, verstandig maken SOPH.
- ἔξ-εριστής, kemmaan EUR. Supp. 894.
- ἔξ-ερμηνεύω, — 1 vertalen POL. — 2 nauwkeurig beschrijven D. H.
- ἔξ-ερόμαι, *ion.* -ειρ., (uit)vragen E 756, SOPH. Ai. 193.
- ἔξ-έρπω, — 1 te voorschijn kruipen, komen AR. Nub. 710, SOPH. Ph. 294. — 2 langzaam oprukken XEN. An. 7, 1, 8.
- ἔξ-έρρω, weggaan EUR. Hipp. 973. — 3 *causat.* te voorschijn laten komen LXX Ps. 104, 30 βατράχους.
- ἔξ-έρυθρος, zeer rood HIPPOCR., ARISTOT.
- ἔξ-ερύκω, afweren SOPH. Ph. 423.
- ἔξ-ερώω, uittrekken, τινος uit (*of* bij K 505), N 194.
- ἔξ-έρχομαι, -ελεύσομαι, -ἦλθον, -ελήλυθα, — 1 uitgaan, -komen, -trekken I 476, *alg. tot* N. T. Mc. 5, 30; ἀεθλα SOPH. Tr. 506 een strijd bestaan. — 2 te buiten gaan (τι) PL. Leg. 644 b. — 3 *v. tijd*: voorbijgaan HDT. 2, 139, PL. Phaed. 108 c. — 4 uitkomen, vervuld worden HES. O. 217, HDT. 6, 82, SOPH. O. R. 88, 1084; = zich ontwikkelen tot AESCH. Eum. 796, XEN. Hell. 6, 1, 5.
- ἔξ-ερώέω, — 1 op hol gaan Ψ 468. — 2 uitwijken THEOCR. 25, 189.
- ἔξ-ερωτάω, uitvragen PIND. P. 9, 44, EUR.
- ἔξ-εσθίω, uit iets opeten AR. Eq. 688, Vesp. 925.
- ἔξ-έσθω, verteren AESCH. Ch. 281.
- ἔξ-εσίη (ἔημι), ἦ, uitzending: gezantschap φ 20.
- ἔξ-εσις (ἔημι), ἦ, echtscheiding HDT. 5, 40.
- ἔξ-ετάζω, — 1 onderzoeken, τι(να) THEOGN. 1016, THUC. 2, 7, 11, SOPH. Ai. 586, PL. Prot. 333 c, N. T. Mt. 2, 8. — 2 ver-, uithooren PL. Phaedr. 258 d, DEM., N. T. — 3 inspecteeren, registreeren DEM. 19, 291. — 4 (mee)rekenen onder, *ook e. part.* PL., DEM.
- ἔξ-έτασις, ἦ, — 1 onderzoek: verhoor PL. Ap. 22 e, DEM. — 2 *spec. mil.* inspectie, revue THUC. 6, 45, 30, XEN. An. 1, 2, 14. — 3 vergelijkking LUC. Prom. 12. — 4 census PLUT. Aemil. 38.
- ἔξ-ετασμός, ὁ, — *voorg.*, DEM. 18, 16, PLUT.
- ἔξ-εταστής, ὁ, *pl.* onderzoekers: inspecteurs: — 1 voor de legersterkte AESCHIN. 1, 113. — 2 voor de finantieele verantwoording ARISTOT., PLUT. — 3 kasnaziener PAP.
- ἔξ-εταστικός, *adv.* ὧς, — 1 in staat te onderzoeken

XEN. Mem. 1, 1, 7, ARISTOT., LUC. — 2 τὸ ἐ-όν, vacatiegeld der rechters DEM. 13, 4.
 ἐξ-ετής, — 1 zesjarig Y 266, PIND. N. 3, 49, AR. Nub. 632, PL. Leg. 794 c. — 2 6 jaar durend LYS. ἐξ-έτι, sedert, τινος I 106.
 ἐξ-έτις, -ιδος, ἡ, zesjarig PL. Leg. 794 c.
 ἐξ-ευθερίζω, goed regelen SOPH. Ichm. 270 D.(?)
 ἐξ-ευθύνω, versterkt εὐθ., PL. Leg. 945 d.
 ἐξ-ευκρίνω, scherp onderzoeken POL.
 ἐξ-ευλαβέομαι, goed oppassen voor, τι AESCH., PL. Lach. 199 e, EUR.
 ἐξ-ευμαῖρίζω, gemakkelijk maken, krijgen EUR. Herc. 18, med. 81.
 ἐξ-ευμενίζω, toegenegen maken PLUT.
 ἐξ-ευπορέω, — 1 gemakkelijk verschaffen PL. Leg. 918 c. — 2 een middel weten ih. 861 b.
 ἐξ-εύρεσις, ἡ, uitvinding HDT. 1, 67, PL.
 ἐξ-εύρημα, τό, uitvinding HDT. 1, 53, AESCH. Sept. 649, SOPH., ATT.
 ἐξ-ευρίσκω, — 1 (uit)vinden Σ 322, PIND. I. 3, 74, HERACL. 18 D., — 2 uitvinden, uitdenken HDT. 1, 94, AESCH. Pr. 97, PL. Lys. 218 b, THEOCR. 24, 112 med. — 3 vinden, verwerven PIND. P. 160. — 4 duratief: doorzoeken PIND. I. 3, 74 (z. b.).
 ἐξ-ευτρεπίζω, versterkt εὐτρ., EUR. El. 75.
 ἐξ-εύχομαι, — 1 zich beroemen PIND. O. 13, 61, AESCH. Ag. 533. — 2 hevig verlangen AESCH. Ch. 215, EUR.
 ἐξ-εφείμαι, med. opdragen SOPH. Ai. 795, EUR. Iph. T. 1468.
 ἐξ-έχε-γλουτος, met uitstekende billen HIPPOCR.
 ἐξ-έχω, intr., — 1 uitsteken AR. Vesp. 1377, PL. Rep. 602 c. — 2 opgaan, v. d. zon AR. Vesp. 771, DEM. — 3 med. τινος, hangen aan D. H.
 ἐξ-έψω, gaar koken HDT. 4, 61, ARISTOT.
 ἐξ-ήβος, 2, de jongelingsjaren ontgroeid AESCH. Sept. 11.
 ἐξ-ηγέομαι, — 1 naar buiten voeren, v. troepen: laten uitrukken B 806, τινος, — 2 naar een doel voeren, geleiden XEN. An. 6, 4, 34. — 3 νόοργaan, de leiding hebben, τινος, τιν, τι of abs. HDT. 5, 23; 9, 11, THUC. 1, 71, 24, XEN. — 4 νόοργaan, > den weg wijzen, a an raden AESCH. Eum. 595, SOPH. — 5 praegn. voorschrijven PL. Rep. 604 b. — overdr.: 6 uiteenzetten HDT. 2, 49, THUC. 1, 138, 14, LYS. 6, 10, PL., N. T. Act. 10, 8. — 7 berichten AESCH. Pr. 214 tot N. T. Luc. 24, 35.
 ἐξ-ήγησις, ἡ, interpretatie PL. Leg. 631 a.
 ἐξ-ηγητής, οὐ, ὁ, — 1 uitlegger HDT. 1, 78, PL. Euth. 4 c. — 2 raadgever, auctor HDT. 5, 31.
 ἐξ-ηγητικός, verklarend PLUT. Nic. 23 subst.
 ἐξ-ηθέω, doorzeven THEOPHR.
 ἐξήκοντα, indecl., zestig ξ 20 tot N. T. Mt. 13, 8.
 ἐξήκοντάκι(ς), 60 maal PIND. O. 13, 99.
 ἐξήκοντα-ταλαντία, ἡ, 60 talenten DEM. 14, 19.
 ἐξήκοντ-έτης, zestigjarig HIPPOCR.
 ἐξήκοντούτης, 60 jarig PL. Leg. 755 a.
 ἐξήκροσταίος, op den 60en dag HIPPOCR.
 ἐξήκροστός, 60ste hdt., 6, 126 alg.
 ἐξ-ήκω, — 1 uit-: afloopen, ὀδόν SOPH. El. 1318. — 2 tot een bepaald punt, ev. tot het doel komen SOPH. Tr. 1157, O. R. 1515. — 3 uitkomen, v. voorspellingen HDT. 1, 120, SOPH. O. R. 1182. — 4 v. tijd: voorbijgaan, verstrijken HDT. 2, 111, SOPH., XEN. An. 6, 1, 26, DEM.
 ἐξ-ήλατος, goed gesmeed M 295.
 ἐξ-ηλιόομαι, als de zon schitteren PLUT. 929 d.
 ἐξ-ηλλαμένως, adv., vreemd PLUT. 745 f.
 ἐξ-ήλυσις, ἡ, uitweg HDT. 7, 130.

ἐξήμαρ, adv., zes dagen lang κ 80.
 ἐξημαρτημένως, adv., foutief PL. Leg. 891 d.
 ἐξ-ημερόω, — 1 ontginnen HDT. 1, 126. — 2 van wilde dieren zuiveren EUR. Herc. 20. — 3 veredelen PLUT. Fab. 20. — 4 ontwikkelen PLUT. Num. 3.
 ἐξ-ημοιβός, wissel(kleeren) ϑ 249.
 ἐξ-ήνιος, 2, teugelloos PLUT. 510 e.
 ἐξ-ηπεροπέω, foppen AR. Lys. 840.
 ἐξ-ηπιαλέω, koorts hebben HIPPOCR.
 ἐξ-ήρης, met zes rijen roeibanken POL.
 ἐξής, ep. ook ἐξέτης, — 1 op de rij (af) A 448 (-είτης), δ 449, EMPED. 31 D. (-ειτης) — 2 in de rij δ 408: δ 580. — 3 in de rij volgend (op, τινος, τινι) AESCH., AR. Lys. 633, PL. Gorg. 454 c, EUR. Iph. A. 341. — 4 abs. daarbuiten EPICUR. 111 Us. — 5 v. tijd, volgend N. T. Luc. 7, 11. (van ἔχω, subst. ἐξᾶ, z. INSCR. ἐξᾶν G. D. 4706, 156 en ἐξίς, waarvan adj. *ἐξίς-ιος, vgl. HESYCH. ἐξίςια τὰ ἐξίς. Van beide de gen. sing. gebruikt).
 ἐξ-ητριάζω, doorzeven HIPPOCR.
 ἐξ-ηχέω, doen klinken POL., N. T. 1 Thess. 1, 8.
 ἐξ-ιάομαι, — 1 geheel herstellen HDT. 3, 132, PL. Phil. 54 e, EUR. — 2 herstellen PL. Leg. 879 a.
 ἐξ-ιδίαζομαι, zich toeigenen POL., DIOD.
 ἐξ-ιδίομαι, = voorg., XEN. Hell. 2, 4, 8, ISOCR.
 ἐξ-ιδίω, uitzweeten AR. Av. 791.
 ἐξ-ιδρώω, uitzweeten HIPPOCR.
 ἐξ-ιδρώω, doen neerzitten SOPH. O. C. 11, med. βλοτον, zich vestigen EUR.
 ἐξ-ίημι, — 1 uit laten gaan λ 531, Λ 141; vaak act. of med. in tmesi ἐξ ἔρον ἴημι, de begeerte naar iets uit zich verwijderen, nl. door die begeerte te stillen N 638, Ω 227, THEOGN. 1064. — 2 uitzenden, uitstooten EUR. Ba. 679, v. zonnestrallen. — 3 uitspreiden, het zeil PIND. P. 1, 91. — med. 4 van zich weg zenden, verstooten HDT. 5, 39. — intr. 5 uitstroomen HDT. 1, 6.
 ἐξ-ιδύω, geheel recht maken O 410.
 ἐξ-ικετεύω, smeeken SOPH. O. R. 760.
 ἐξ-ικμάζω, — 1 uitzweeten: doen verdampen ARISTOT. — 2 sappen onttrekken: verteren PL. Tim. 33 c. — 3 EUR. Andr. 398 naast λογίζομαι: κακά verteren (vgl. lat. exhaustire), eig. ledigen?
 ἐξ-ικνεόμαι, — 1 bereiken, τι(να) v 206, PIND. P. 11, 35, ATT. — 2 spec. = aankomen, v. projectielen, „dragen”, schieten; met obj. τινος, bereiken HDT. 4, 139, XEN. An. 1, 8, 19; ook v. h. geluid, het gezicht HERACL. 92 D., XEN. Mem. 2, 3, 19. — 3 ἀκοή, te weten komen HDT. 1, 171. — 4 toereikend zijn (vgl. ἱκανός), HDT. 4, 10, THUC., PL. Prot. 311 d, XEN. An. 7, 54, vgl. AR. Ran. 1176.
 ἐξ-ιλάσσομαι, verzoenen HDT. 7, 141, XEN., Ltr., (N. T.), ATT.
 ἐξ-ίλλω, — 1 (z. εἰλέω), opzoeken XEN. Cyn. 6, 15. — 2 (z. Π εἰλω), verdriften DEM. 37, 35.
 ἐξ-ινώω, (ledigen:) dooden LYCOPHR. 841.
 ἐξ-ιπόω, uitdrukken AR. Lys. 291.
 ἐξίς (έχω), ἡ, — 1 het bezitten PL. Theaet. 197 a, ARISTOT. — 2 het zich houden: houding, toestand PL. Theaet. 153 b, XEN. Mem. 1, 2, 4. — 3 overdr. geestelijke toestand, habitus PL. Phil. 11 d. — 4 de goede houding: ervaring, routine ARISTOT., Ltr., N. T. Hebr. 5, 14.
 ἐξ-ίσης, ου, nl. μοίρας, gelijk (elijk) ATT.: PL. Leg. 861 a.
 ἐξ-ισώω, gelijk maken, pass. gelijk worden HDT. 2, 34, THUC. 6, 87, 17, AR. Ran. 688, PL. Parm. 144 e.
 ἐξ-ίστημι, N. T. ook -ιστάνω, al wat staat of staande gedacht wordt zijn plaats

elders geven: — 1 buiten de (gewone) toestand brengen, in een nieuwe toestand, τινος, διψ. φρεσῶν EUR. Ba. 850, v. h. verstand berooven XEN. Mem. 1, 3, 12; verwarren N. T. Luc. 24, 22, PLUT.; bederven PLUT. — **Pass. intr.**, aor. ἔστην: 2 weggaan; τινι, plaats maken voor, uitwijken PIND. fr. 299, EMPED. 36 D., HDT. 3, 76, SOPH. Ai. 672, Ph. 1053, PL. Rep. 563 c. — 3 weggaan, vluchten AR. Ach. 617. — 4 τινος, afwijken van PL. — 5 afstand doen van, verliezen PL. Leg. 907 d, Phaedr. 249 c, AR. AR. Vesp. 477. — 6 spec. φρεσῶν e. dgl., zijn verstand verliezen EUR. Or. 1021, N. T. Mc. 3, 21. — 7 veranderen THUC. 2, 61, 22; καρδίας, van plan veranderen SOPH. Ant. 1105.

ἔξι-ιστορέω, uitvragen HDT. 7, 195, TR. ἔξι-ισχός, met vooruitstekende heup MED. ἔξι-ισχνόω, versterkt ἰσχνόω, HIPPOCR. ἔξι-ισχύω, in staat zijn N. T. Eph. 3, 18. ἔξι-ισχω, — 1 buitenhouden μ. 94. — 2 vooruitstaan HIPPOCR.

ἔξι-ισωσις, ἡ, gelijkmaking PLUT. ἔξι-ισωτής, ὁ, gelijkmaker, belastingbeambte LUC. ἔξι-ιτηλιός (: ἰέναι), 2, (spoedig) weggaan: vergankelijk, verbleekend XEN. Oec. 10, 3; γί(γ)νεσθαι, in vergetelheid geraken HDT. 1, 1 en uitsterven 5, 39; zijn kracht verliezend PL. Rep. 497 b, EUR. Melan. D. 14, 6 v. A.

ἔξι-ιτητέον, exeundum XEN. Mem. 1, 1, 14. ἔξι-ιχνεύω, opsporen AESCH. Ag. 368, EUR. Ba. 352, TIMOTH. Pers. 161, SOPH. Ichn. 160, 201 D., EUR.

ἔξι-ιχνοσκοπέω, opsporen SOPH. Tr. 271; med. Ai. 997.

ἔξι-μέδιμνος, van zes medimnen AR. Pax 631. ἔξι-ογκώω, eig. doen zwellen: — 1 met een grafheuvel doen eeren EUR. Or. 402. — pass.: 2 geheel vol zijn HDT. 6, 125, EUR. Supp. 864; v. h. geluk, p.p.p. met volle zeilen: voorspoedig EUR. Iph. A. 921. — 3 trotsch zijn HDT. 6, 126, EUR.

ἔξι-όγκωμα, τό, grafheuvel EUR. Herc. 1332. ἔξι-οδάω, verkoopen EUR. Cycl. 267. ἔξι-οδεύω, uitrukken POL. ἔξι-οδία, ion. ἰη, ἡ, het uitrukken HDT. 6, 56, POL. ἔξι-οδίασμός, ὁ, = voorg., POL., PAP.; -ιάζω, uitbetalen.

ἔξι-όδιον, τό, slot van een stuk PLUT. ἔξι-οδοι/πορέω, uitgaan SOPH. El. 20. ἔξι-οδος, ἡ, — 1 uitgang, als plaats AESCH. Sept. 33, THUC. 1, 106, 17, SOPH., EUR. — 2 spec. monding, v. rivieren HDT. 7, 130. — 3 uitweg HDT. 8, 53. — 4 uitgang, als handeling: het uit-, weggaan SOPH. Ai. 798, PL., alg. tot N. T. Hebr. 11, 22 uittocht uit Egypte. — 5 euphem. het sterven (vgl. decedere), vgl. SOPH. Ai. 806, N. T. Luc. 9, 31. — 6 spec. veldtocht, uitval HDT. 9, 19, THUC. 3, 5, 30, LYS. 16, 18; charge HDT. 7, 223. — 7 optocht HDT. 3, 14, PL., DEM. — 8 van het tooneel verdwijnen, v. h. hoor AR. Vesp. 582. ἔξι-οδυνάω, pijn doen EUR. Cycl. 661. ἔξι-όζω, uitgeuren THEOCR.; naar iets rieken, τινος THEOPHR.

ἔξι-οίγω COM., -νύμι, HIPPOCR., openen. ἔξι-οίδα, goed weten SOPH. O. R. 105 enz. ἔξι-οιδέω, opzwellen EUR. Cycl. 227, Ltr. ἔξι-οικεῖομαι, pass. zich assimileeren, τινι PLUT. ἔξι-οικέω, — 1 elders gaan wonen LYS. 31, 9, DEM. — 2 geheel bewonen THUC. 2, 17, 17. ἔξι-οικήσιμος, bewoonbaar SOPH. O. C. 27. ἔξι-οικισις, ἡ, verhuizing PL. Leg. 704 c.

ἔξι-οικίζω, — 1 uit zijn woonplaats wegvoeren THUC. 1, 114, 2, PL., EUR. Hec. 948; med. verhuizen, emigreeren AR. Pax 197. — 2 ontvolken EUR. Hec. 887, D. H.

ἔξι-οίκισις, ἡ, verhuizing LYS. 32, 14. ἔξι-οικοδομέω, — 1 geheel opbouwen HDT. 5, 62, AR. Av. 1124, XEN. — 2 openen, wat toegemetseld was DIOD., PLUT.

ἔξι-οικο/νομέω, vervreemden, verkoopen PAP. ἔξι-οιμώζω, weeklagen SOPH. Ant. 427. ἔξι-οινος, 2, dronken COM. ἔξι-οινόω, dronken maken EUR. Ba. 814. ἔξι-οιστρέω, woedend maken LUC. D. Mar. 10, 2. ἔξι-οιστρηλατέω, versterkt οἰστρ., PLUT. ἔξι-οιχνέω, uitgaan I 384. ἔξι-οίχομαι, weggegaan zijn Z 379, SOPH. O. C. 867. ἔξι-οιωνίζομαι, iets als van slechte voorbeteekenis vermijden PLUT.

ἔξι-οκέλλω, — 1 uit den koers drijven, τινα, overdr. EUR. Tr. 137; pass. AESCH. Supp. 438. — 2 intr. uit den koers raken, > stranden HDT. 7, 182, AESCH. Ag. 666, ISOCR.

ἔξι-ολεθρεύω, verdolgen N. T. Act. 3, 23. ἔξι-ολισθάνω, — 1 ergens tusschen uit glijden: ontsnappen, ook τι AR. Pax 141, EUR. Ph. 1383, PLUT. — 2 uiteenvallen, ἀτομος PLUT.

ἔξι-όλλυμι, geheel vernietigen ρ 597, AR. Pl. 418, PL. Euthyd. 285 a; pass. SOPH. Tr. 84, AR. Pax 366, PL. ἔξι-ολούζω, jammeren BAUF. 101. ἔξι-ομαλίζω, geheel glad maken HIPPOCR. ἔξι-ομηρευσις, ἡ, het gijzelen PLUT. ἔξι-ομηρεύω, iemd, τινα, door gijzeling (v. e. ander) binden ARISTOT., med. PLUT.

ἔξι-ομιλέω, — 1 omgaan met iemd. τινι XEN. Ag. 11, 4. — 2 zich om iets heen slingeren EUR. Cycl. 518. — 3 tr. door omgang winnen POL., PLUT. ἔξι-όμιλος, vreemd SOPH. Tr. 964. ἔξι-ομματόω, — 1 ziende maken AR. Pl. 635. — 2 duidelijk maken AESCH. Pr. 499. — 3 blind maken EUR.

ἔξι-όμνυμι, — 1 onder eede verontschuldigen DEM. 19, 124. — 2 med. onder eede ontkennen SOPH. Ant. 535, PL. ORAT.; -afslaan AESCHIN. 2, 94, PLUT. ἔξι-ομοιόω, geheel gelijk maken HDT. 3, 24, SOPH. Ai. 549, PL. Gorg. 512 e; -ωσις, ἡ, PLUT. ἔξι-ομολογέομαι, — 1 bekennen PLUT., N. T. Mt. 3, 6. — 2 dankbaar erkennen N. T. Mt. 11, 25. — 3 act. -έω overeenkomen, het eens worden N. T. Luc. 22, 6.

ἔξι-ομοργνύμι, — 1 afvegen EUR. Or. 219; med. van zich afvegen EUR. Herc. 1399. — 2 τινί τι, iemd iets aanwrijven: met iets aansteken EUR. Ba. 344, AR. Ach. 843. — 3 afdrukken PL. Gorg. 525 a.

ἔξι-όμορξίς, ἡ, het afdrukken PL. Tim. 80 e. ἔξι-ονειδίζω, τινι, beschimpen, iets, τι, voor de voeten werpen SOPH. Ph. 382, EUR.

ἔξι-ονομάζω, — 1 uitspreken HYMN. Merc. 59 (?). — 2 benoemen EUR. Iph. A. 1066, PLUT. ἔξι-ονομαίνω, bij name noemen Γ 166. ἔξι-ονομα-κλήδην, adv., bij name X 415, KRITIAS 6 D.

ἔξι-οπίζω, het sap uitdrukken ARISTOT. ἔξι-όπιθε(ν), — 1 van achteren, achter II 611. — 2 praep. τινος P 521. ἔξι-όπιν, = voorg., AESCH. Ag. 115. ἔξι-όπισθε(ν), = ἐξόπισθεν, AR. Ach. 868, PL. Rep. 365 c, XEN. ἔξι-όπιστο, = voorg., AR. Th. 1124, z. d.

ἐξ-οπῖσω, *adv.*, — 1 achterwaarts, terug A 461; τινος, achter P 357. — 2 later v 144, HES., PIND. O. 7, 68, TYRT. 9, 30 ALD.

ἐξ-οπλιζῶ, — 1 volledig uitrusten HDT. 7, 100, AESCH. Supp. 97, EUR., PL. — 2 gewapend appel houden XEN.; *pass.* uitrukken XEN. An. 1, 8, 3. — 3 gereed maken: poetsen AR. Pax 566.

ἐξ-οπλισία, ἡ, gewapend appel voor het uitrukken XEN. An. 1, 7, 10, POL.

ἐξ-όπλις, ἡ, wapening XEN. Cyr. 8, 5, 9.

ἐξ-οπλος, ongedekt POL.

ἐξ-οπτάω, — 1 uitbranden HDT. 4, 163. — 2 braden AR. Ach. 1005, EUR. Cycl. 403. — 3 *overdr.* branden, v. *liefde* SOPH.

ἐξ-οπτος, 2, hard gebakken HIPPOCR.

ἐξ-οράω, — 1 kijken Υ 342. — 2 uit de verte zien EUR. Hel. 1269. — 3 overwegen SOPH. Ph. 851.

ἐξ-οργάω, *versterkt* ὀργάω, PLUT. 652 d.

ἐξ-οργιάζω, in geestdrift brengen ARISTOT.

ἐξ-οργίζω, toornig maken XEN. Mem. 3, 3, 7, AESCHIN.; *pass.* BATR. 185

ἐξ-ορθιάζω, — 1 opgericht zijn PLUT. 371 f. — 2 luid uitschreeuwen AESCH. Ch. 271.

ἐξ-ορθόω, recht maken, verbeteren SOPH. Ant. 83, PL. Tim. 90 d; *pass.* zich beteren EUR. Supp. 1083.

ἐξ-ορίζω, — 1 verbannen EUR. Tr. 1106. — 2 verwijderen PL. Symp. 197 d; *pass.* weggaan EUR. Hipp. 1381.

ἐξ-ορίνω, opwekken AESCH. Ag. 1631.

ἐξ-ορισμός, ὁ, verbanning PLUT. 549 a.

ἐξ-οριστος, verbannen DIN. 1, 77, POL.

ἐξ-ορκίζω, — 1 doen zweren, beëdiggen DEM. — 2 bezweren N. T. Mt. 26, 63.

ἐξ-ορισμός, ὁ, beëdiging POL.

ἐξ-ορκιστής, ὁ, duivelbezweerder N. T. Act. 19, 13.

ἐξ-ορκος, onder eede PIND. O. 13, 99.

ἐξ-ορκόω, — 1 = ἐξορκίζω, HDT. 3, 133, THUC. 5, 47, 31, DEM. — 2 zweren bij, τινα HDT. 6, 74, ATT.: THUC. 5, 47, 31, DEM.

ἐξ-όρκωσις, ἡ, beëdiging HDT. 4, 154.

ἐξ-ορμάω, — 1 opdrijven, uitzenden AESCH. Pers. 46, AR. Th. 659, PL. — 2 opwekken THUC., XEN. An. 3, 1, 24. — 3 *pass. refl.* opbreken HDT. 9, 51; wegsnellen TR.: AESCH. Eum. 182. — 4 *intr.* vooruitschieten μ 221, SOPH. Tr. 1089, EUR., XEN. An. 5, 7, 17.

ἐξ-ορμενίζω, in stengels opschieten SOPH. Ichn. 275 D.

ἐξ-ορμέω, buitengaats voor anker (gaan) liggen ANDOC. 1, 11, AESCHIN. 3, 299.

ἐξ-ορμή, ἡ, vertrek PL. Theag. 129 d.

ἐξ-ορμίζω, buitengaats brengen EUR. Hel. 1247, DEM.; *overdr.* EUR. Ph. 846.

ἐξ-ορμος, uit de haven uitlopend EUR. Hipp. 156.

ἐξ-ορρος, zuiver van wei THEOPHR.

ἐξ-ορύσσω, *att.* -τω, — 1 uitgraven HDT. 7, 23, AR. Ach. 763, LYS. 7, 26, XEN., *med.* D. H. — 2 uitsteken (*lat. effodere*) HDT. 8, 116, N. T. Gal. 4, 15. — 3 een gat slaan in N. T. Mc. 2, 4.

ἐξ-ορχέομαι, — 1 naar buiten dansen DEM. 22, 68. — 2 τ, over iets weg dansen PLUT. — 3 met dansmuziek nabootsen LUC. Salt. 15. — 4 (*lat. insultare*) bespotten, τινα PLUT. Arnax. 22.

ἐξ-οσιόω, — 1 wijden PLUT. — 2 *med.* θεῖα, vereren als voorteken PLUT.

ἐξ-οστρακίζω, (*door den* ὀστρακισμός) verbannen HDT. 8, 79, PL. Gorg. 516 d.

ἐξ-οτρύνω, aanzetten AESCH. Sept. 692, EUR.

ἐξ-ουδενίζω, gering schatten PLUT.; -έω, N. T. Mc. 9, 12, ook -όω en -ουθενέω, -όω, Luc. 18, 9.

ἐξ-ούλης, δίκη, aanklacht, a. *tegen hem, die iemand wederrechtelijk uit zijn bezitting drijft of hem verhindert in het gebruiken van een zeker recht;* b. *tegen hem, die een opgelegde boete niet betaalt* ATT.: ANDOC. 1, 73 *acc. pl.*, DEM.
(bij II εἰλω; οὐλη < φολη).

ἐξ-ουρέω, uitwateren ARISTOT.

ἐξ-ουρος, spits als een staart HIPPOCR.

ἐξ-ουσία, ἡ, — 1 bevoegdheid, verlof PL. Symp. 182 e, Gorg. 461 e, N. T. 1 Cor. 9, 4. — 2 gelegenheid, mogelijkheid, macht XEN. Mem. 2, 6, 24, N. T. Mt. 9, 8, vooral v. d. macht der persoonlijkheid Mt. 7, 29, Mc. 1, 22. — 3 *praegn.* (= *lat. licentia*) willekeur THUC. 1, 38, 24, DEM. — 4 officiële macht (*lat. potestas*) ARISTOT., N. T. Mt. 8, 9, ook machtsgebied Luc. 23, 7; volmacht N. T. Act. 26, 10. — 5 overvloed THUC. 1, 123, 12, PL.

ἐξ-ουσιάζω, — 1 macht uitoefenen N. T. Luc. 22, 25. — 2 macht hebben D. H., N. T. 1 Cor. 7, 4.

ἐξ-οφέλλω, zeer vermeerderen o 18.

ἐξ-όφθαλμος, 2, — 1 met uitpuilende oogen PL. Theaet. 209 c. — 2 in 't oog vallend, zichtbaar POL.

ἐξ-οχτεύω, afleiden, afvoeren EMPED. 35, 2 D., MED.

ἐξ-οχή, ἡ, — 1 spits, scherpe kant ARISTOT. — 2 κατ' ἐ-ην ἄνδρες, de aanzienlijksten N. T. Act. 25, 23.

ἐξ-οχος, 2, *adv.* ὤς, uitstekend boven, τινος B 480, PIND. N. 1, 60, AESCH. Pr. 459, PLUT. ἔξοχον en ἔξοχα *als adv.* E 61, PIND. O. 1, 2, EUR. Ba. 1235 (ως).

ἐξ-οχυρόω, *versterkt* ὀχυρόω, PLUT. Cam. 10.

ἐξ-πηχυστί, *adv.*, van zes el SOPH.

ἐξ-υβρίζω, — 1 overmoedig zijn HDT. 4, 146; oproerig worden HDT. 7, 5, THUC. 1, 84, 26. — 2 v. *dier en plant*: onstuimig groeien PL. Leg. 691 c, THEOPHR. — 3 beledigingen uiten LYS. 1, 9, SOPH. El. 293; *trans.* HYPER. 4, 9.

ἐξ-υγιάζω, genezen HIPPOCR., POL.

ἐξ-υγιαίνω, gezond worden HIPPOCR.

ἐξ-υγραίνω, — 1 vochtig maken ARISTOT.; *pass.* zwellen HIPPOCR. — 2 zijn sap verliezen: verwelken THEOPHR.

ἐξ-υγρος, 2, door en door nat HIPPOCR.

ἐξ-υδαρόομαι, waterig worden ARISTOT.

ἐξ-υδατόω, = *voorg.*, HIPPOCR.

ἐξ-υδρίās, ὁ, regenwind ARISTOT.

ἐξ-υδρωπία, aan 't water lijden ARISTOT.

ἐξ-υλακτέω, hevig uitvaren PLUT. Arat. 50.

ἐξ-υμνέω, *versterkt* ὕμνέω, POL.

ἐξ-υπανίσταμαι, onder uit iets zich verheffen: opkomen B 267, v. e. *buil*.

ἐξ-υπέιπον, aanraden EUR. Ba. 1265.

ἐξ-ύπερθε(ν), *adv.*, van boven SOPH. Ph. 29, *vgl.* PIND. fr. 53.

ἐξ-υπηρετέω, helpen LYS. 12, 23, SOPH. Tr. 1156.

ἐξ-υπνίζω, wekken PLUT., *pass.* ontwakken Anton. 30 v. dooden N. T. Joh. 11, 11.

ἐξ-υπνος, 2, ontwaakt N. T. Act. 16, 27.

ἐξ-υπτιάζω, — 1 (zich) achterover buigen ARISTOT. — 2 koppig tegenspartelen LUC. Gall. 12. — 3 terugwenden, *tr.* of zich terugwenden AESCH. Sept. 577 (?).

ἐξ-υφαίνω, — 1 afweven HDT. 2, 122, XEN. Oec. 7, 34. — 2 voltooiën PIND. N. 4, 45, BATR. 182, POL.

ἔξ-ύφασμα, τό, het voltooid weefsel EUR. El. 539.
 ἔξ-υφ'ηγέομαι, vooraanloopen SOPH. O. C. 1025.
 ἔξω, abs. of τινος, — 1 buiten, daarbuiten P 265, alg. tot. n. T. Mc. 11, 4. — 2 naar buiten Q 247, alg. — 3 praep. naar buiten: uit A 457 alg. tot n. T. Mt. 10, 14. — 4 buiten PIND. I. 5, 72 alg. tot n. T. Luc. 13, 33. — 5 v. tijd: buiten = over een bep. tijdstip heen, na XEN. Cyr. 4, 4, 1, DEM. — 6 overdr. buiten = behalve HDT. 4, 46 (vgl. ἔξω ἡ 7, 228), THUC. 5, 26, 25.
 ἔξω-θεν, adv., — 1 van buiten af AESCH. Sept. 201; οἱ ἔξωθεν, de vreemden HDT. 9, 5. — 2 buiten SOPH. El. 1449, XEN. An. 5, 7, 21, PL., XEN. — 3 overdr. buiten de zaak om DEM. 18, 9.
 ἔξ-ωθάω, wegstooten: verdrijven THUC. 2, 90, 29, SOPH. O. C. 770, PL. Tim. 62 b, n. T. Act. 7, 45.
 ἔξ-ώλειά, ἡ, κατ' ἑ-ας, zweren = zich vervloeken voor het geval van meined ANTIPH. 5, 11, LYS. 12, 10, DEM. 21, 119.
 ἔξ-ώλης, — 1 (verdorven) rampzalig (lat. perditus) HDT. 7, 9, 2, ANDOC. 1, 98, DEM. 19, 172, MEN. Sam. 152. — 2 verderfelijk AR. Pl. 443, DEM.
 ἔξ-ωμιάξου, met ontbloote armen LUC. Vita auct. 7.
 ἔξωμυδο-ποιία, ἡ, de vervaardiging van ἔξωμίδες XEN. Mem. 2, 7, 6.
 ἔξ-ωμίζω, ontblooten AR. Eccl. 267.
 ἔξ-ωμῖς (ἄμως), ἰδος, ἡ, wollen hemd zonder mouwen („de schouder er uit") AR. Eccl. 662, PLUT. (= lat. tunica), AR. Vesp. 444, LYS. 662.
 ἔξ-ωμοσ/τα, ἡ, ontkenning bij eede AR. Eccl. 1026, DEM., PAP.
 ἔξ-ωνέομαι, loskopen LYS. 24, 17, AESCHIN.
 ἔξ-ώπιος, 2, uit het gezicht: buiten EUR. Med. 624, enz. (vgl. AR. Th. 881).
 ἔξ-ωριάξω (ῶρα) zich niet bekommeren om AESCH. Pr. 17 (v.l.).
 ἔξ-ωρος, 2, — 1 ontijdig SOPH. El. 618. — 2 over de bloei, -de jaren heen AESCHIN. 1, 95, LUC.
 ἔξ-ώροφος, met zes verdiepingen Ltr.
 ἔξ-ώσις, ἡ, verrekking HIPPOCR.
 ἔξ-ώστης, ὁ, van den rechten weg afbrengend HDT. 2, 113, (EUR.) Rhes. 322.
 ἔξ-ώστρα (ἄδέω), ἡ, een tooneelmachine POL.
 ἔξ-ώτρω, superl. v. ἔξω, PL. Rep. 616 e.
 ἔξωτερ-ικός, — 1 buitenlandsch ARISTOT. — 2 voor de buitenwacht, een grooteren kring bestemd: populair ARISTOT., PLUT.
 ἔξ-ώτερος, 3, comp. v. ἔξω, meer naar buiten n. T. Mt. 8, 12; adv. -τέρω, AESCH. Ch. 1023.
 ἔξ-ωχρος, zeer bleek ARISTOT.
 ἔξωια, Vormen: Hom. FéFωια, dual. FéFωκτον, part. FéFωικώς, fem. FéFωικῖα (en analog. FéFωικώς Φ 254 en FéFωικῖα Σ 418), plqpf. ἔρωκει (< ἡFεFωικ-ει met η lang augment, vgl. ἔρωγει ξ 289), naast ἦκτο (> ἦκτο) < ἡ-FεFωικτο, z. ἔκτο Ψ 107. Later ἔξωια, 3 pl. εἴξωσιν PL., EUR. Hel. 497, plqpf. ἦκειν AR. Av. 1298, inf. εἰκέναι Nub. 185, fut. εἴξω, AR. Nub. 1001, part. εἰκώς, n. εἰκός, (vgl. Fειδώς: Fοῖδα). Over εἴξω Σ 520, z. εἴκω. — Gebruik: 1 gelijken op, τιμὴ ζ 243, alg. tot n. T. slechts JACO 1, 6. — 2 > (uiterlijk) schijnen, den indruk maken, m. part. of vaker met inf. PIND. O. 13, 102, TR., AR. der Th. 38, XEN. Hell. 6, 3, 8. — 3 het schijnt mij goed = lat. videtur mihi LUC. — 4 (als van een kleed: op den te bekleeden v o r m) gelijken = goed staan, passen betamen, behooren B 190, A 119, EMPED. 112, 5 D; verdiend zijn α 46; alg., ook met τιμὴ PL. Leg. 879 c, XEN. An. 6, 3, 17.

(Fεικ-, naast Fειδ- z. Fοῖδα, ἔFιδον, z. εἰκόν, Vgl. lit. pa-véikslas voorbeeld. Wrsch. oorspr. = εἴκω: plaats maken voor ω zich aanpassen aan).
 ἔδλει, in het nauw brengen PIND. P. 4, 233.
 (: II εἴλω; (ἔ)FεFόλει; coniect).
 ἔδλητο (z. ἔδλει), was in het nauw, in de war gebracht AP. RH. 3, 471, MOSCH. 2, 74.
 ἔολπα, perf. plqpf. ἔώλπαι T 328 enz.: hopen HOM. (FέFολπα; plqpf. < ἡ-FέFολπει. Z. ἔλω).
 ἔοργα, plqpf. ἔώργει ξ 289: doen, verrichten HOM. (: *ἔργω; plqpf. < ἡ FεFόργει).
 ἔορτάζω, ion. ὄρτ., impf. ἔώρταζον, een feest vieren HDT. 2, 60, THUC. 3, 3, 27, LUC., n. T. Cor. 5, 8.
 ἔορτάσις, ἡ, feestelijkheid PL. Leg. 657 d.
 ἔορταστι-κός, feestelijk PL. Leg. 829 b, LUC.
 ἔορτή, ion. ὄρτή, ἡ, feest, feestdag v 156, HDT. 1, 31, AESCH. Eum. 191, THUC., PL. Phaed. 61 a, alg. tot n. T. Col. 2, 16.
 (< FεFορτά, W. uerē-, z. (F)ἔρανος = aeol. ἔρους, HOM. (F)ἦρα φέρου, z. d).
 ἔός, ἡ, ὄν (ἔFός), naast (F)ός enz., zijn, haar II 753, HES. O. 58 h u; Ltr. mijn, ons, u w AP. RH., THEOCR. 17, 50.
 (< σεFος = o.lat. souos, suus, vgl. II ὄδ).
 ἐπ-α-βελτερώω, nog onnoozeler maken COM.: MEN. Perinth. fr. 1.
 ἐπ-αγάλλομαι, trotsch zijn, genieten van, τιμὴ II 91.
 ἐπ-αγανακτέω, boos zijn over PLUT. Ages. 19.
 ἐπ-αγγεῖλα, ἡ, — 1 bevel pol. — 2 belofte POL. n. T. 2 Cor. 1, 20. — 3 beroep EPICT. 2, 9, 1; 4, 8, 6. — 4 = de beloofde PAP., n. T. Hebr. 10, 36. — 5 bedreiging met een aanklacht v. δοκιμασία, DEM., AESCHIN. 1, 64, PAP.
 ἐπ-αγγέλλω, — 1 berichten δ 775, HDT. 3, 36. — 2 openlijk bekend maken, verklaren THUC. 5, 49, 5, PL. — 3 een bevel afkondigen HDT. 1, 77, THUC. 7, 17, 2, LYS. 2, 1. — 4 een voorstel doen med. SOPH. El. 1018. — 5 beloven PIND. P. 4, 31, AESCH., n. T. Gal. 3, 19; vaak med. zelf aanbieden, beloven, aankondigen, als program enz., THUC., XEN., EUR. Med. 721, PL. Gorg. 447 c, vaak n. T.: Jac. 1, 12. — 6 spec. een δοκιμασία aankondigen of oisch daartoe instellen ANDOC. 1, 15, DEM.
 ἐπ-άγγελμα, τό, — 1 aankondiging D. H. — 2 belofte DEM., n. T. 2 Petr. 1, 4. — 3 werk-program, series PL. Prot. 319 a.
 ἐπ-αγγελτικός, veelbelovend ARISTOT.
 ἐπ-αγεῖρω, verzamelen A 126, PIND. P. 9, 54.
 ἐπ-άγερσις, ἡ, inzamelen HDT. 7, 19.
 ἐπ-αγίνεω, ion. = ἐπάγω, HDT. 2, 2.
 ἐπ-αγλαίξω, — 1 nog daarenboven verheerlijken AR. Eccl. 574. — 2 pass. refl. pronken met Σ 133.
 ἐπ-αγρος (ἄγρα), gretig CALL.
 ἐπ-αγορνέω, — 1 waken bij PLUT. Brut. 37, LUC. Gall. 31. — 2 loeren op DIOD.
 ἐπ-άγχιστος, dichtst bij INSCR. (Leg. Gort.).
 ἐπ-άγω, — Act.: 1 naar iets, iem d toe brengen τ 445, PIND.; spec. tot iets brengen, aanzetten ξ 392, HDT. 9, 1, THUC. 1, 107, 7. — 2 vijandig: tegen iem d doen optrekken HDT. 8, 112, THUC. 6, 69, 19, AR. Av. 353. — 3 overdr. ongeluk over iem d brengen HES. O. 242, SOPH. Ai. 1189, PL., n. T. Act. 5, 28. — 4 aanbrengen, aanvoeren THUC. 7, 60, 19; aanzetten, κέντρον EUR. Hipp. 1194 e. dgl. — 5 toevoegen HDT. 2, 4, AR. Nub. 390, AR. — 6 vaag: met iem d in contact brengen, hem aandoen enz., δίκην PL., πληγὴν PLUT., ψῆφον τιμὴ zooewel iem d laten stemmen THUC. 1, 87, 25 als over iem d laten stemmen XEN. An.

7, 7, 57. — **Med.**: 7 voor zich aanvoeren: zich verschaffen THUC., SOPH. Ant. 362. — 8 *ongunstig*: zich op den hals halen LYS. 4, 19, DEM. — 9 *praegn.* voor zich winnen THUC. 5, 45, 32.

ἐπαγωγή, ἡ, — 1 het aanvoeren THUC. 3, 82, 23. — 2 *milit.* opmarsch THUC. 3, 100, 20. — 3 bezweringsformule, oproeping *v. geesten* PL. Rep. 364 c. — 4 (*log.*) inductie ARISTOT., *teg.* deductie.

ἐπαγωγικός, aantrekkelijk D. H.

ἐπαγωγίμος, ingevoerd PLUT. Lysand. 27.

ἐπαγωγός, — 1 aanbrengend: verwekkend, ὄπου PL. Tim. 45 d. — 2 er toe brengend: verleidend PL. Phil. 44 c; overtuigend HDT. 3, 53; verleidelijk XEN. Oec. 13, 9. — 3 *praegn.* καὶ οὐκ ἄληθῆ > misleidend THUC. 6, 8, 2.

ἐπαγωνίζομαι, — 1 strijden N. T. Jud. 3. — 2 nog daarenboven strijden D. H., PLUT.

ἐπαῖδω, *ion.* -αείδω, — 1 bij iets zingen HDT. 1, 32. — 2 voorzingen EUR., AR. Eocl. 1153, PL. — 3 > verleidelijk zingen XEN. — 4 betooveren AESCH. Ag. 1021. THRASYM. 6 D.

ἐπαείρω, *ion.* en dicht = ἐπαίρω, *z. d.*

ἐπαῖθλον, τό, kamp prijs EUR. Ph. 52, PLUT.

ἐπαθρέω, beschouwen BACCH. 12, 227.

ἐπαθροίζω, verzamelen N. T. Luc. 11, 29.

ἐπαιάζω, weeklagen LUC.

ἐπαιγίζω, op iets aanstormen B 148.

ἐπαιδέομαι, zich schamen SOPH. Ant. 510, EUR.

ἐπαίνεσις, ἡ, lofspraak EUR. Tr. 418.

ἐπαίνετης, ου, δ, — 1 lofredenaar THUC., PL. Prot. 309 a. — 2 rhapsode PL. Ion 536 d.

ἐπαίνετικός, waardeerend, prijzend ARISTOT., LUC.

ἐπαίνετός, prijzenswaard PL. Crat. 416 c.

ἐπαίνας, aeol. ἐπαίνημι ALCAE. 87 A, 3, ALD., *f.* ἔσομαι, *ook* ἔσω XEN. An. 1, 4, 16, SOPH., EUR., DICHT. ἦσω, *aor. pass.* -έθην, *pf. p.* ημαι, — 1 *eig.* beamen: goedkeuren Γ 461, Σ 312: > bijval betuigen, prijzen SOPH. Ai. 1361, PL. Symp. 222 a, (huldigen) XEN. An. 1, 6, 20, HEROND., N. T. Luc. 16, 8. — 2 aanprijzen, raden, vermanen AESCH. Supp. 996, Ch. 581, SOPH. — 3 voordragen PL. Ion 541 e. — 4 beleefd bedanken AR. Ran. 508.

ἐπαίνῃ, z. ἐπαίνος.

ἐπαίνημι, = ἐπαίνέω, ALCAE., SIMON. (?)

ἐπαίνω, iacon. = ἐπαίνέω, AR. Lys. 198.

ἐπαίνος, δ, lof, hulde SOPH. Ant. 665, PL. Symp. 195 a, N. T. Rom. 13, 19.

ἐπαίνος, slechts ἐ-ἡ I 457, *msch.* καὶ ἐπ', „en daarbij, naast hem”, *vgl.* HES. O. 493 *eveneens*; ἐπ' ἄλλω? Z. αἰνός; verschrikkelijk.

ἐπαίρω, ion. ἐπαείρω, — 1 optillen HDT. 2, 162 (τὸ σκέλος), EUR. Supp. 289; (*v.h. zeil*: N. T. Act. 27, 40, ophalen, revent). — 2 opbeuren en neerleggen H 426. — 3 opheffen, κεφαλὴν K 80, *alg.* τοῖ N. T. Luc. 21, 23 (weer moed krijgen). — 4 verheffen: groot maken XEN. Mem. 3, 6, 2; *med.* στάσιν, doen ontstaan SOPH. O. R. 635, beginnen PLUT. — 5 *pass. refl.* zich verheffen HDT. 4, 130; vol moed of hoop worden AR. Nub. 810. — 6 *overdr.* opbeuren: > moed geven, aanzetten HDT. 1, 204; 5, 91, THUC. 7, 13, 7, SOPH., AR. Nub. 42, PL. Phaedr. 232 a.

ἐπαισθάνομαι, bemerken; *meest* hooren AESCH. Ag. 85, SOPH. O. R. 424, EUR.

ἐπαίσθημα, τό, waarneming PLUT.

ἐπαῖσσω, att. ἐπαῖσσω, -ττω, — 1 aanstormen op, τινος, τινι, τινά Γ 369, PIND. I. 3, 24, TR.: SOPH. Ai. 305, PL. Theaet. 190 a. — 2 najien N

513. — **Med.** 3 zich snel bewegen Ψ 628; τ, op zijn doel af Ψ 773.

ἐπαίστος (άλω), 2, ruchtbaar HDT. 2, 119.

ἐπαίσχος, schandelijk PL. Phaedr. 240 e (*coni.*), DIO 56, 13, Ltr.

ἐπαίσχύνομαι, — 1 zich schamen over, τι(να), τινι HDT. 1, 90 (*m. part.*), TR.: AESCH. Ag. 1373, PL. Phaedr. 85 d, N. T. Mt. 8, 38. — 2 beschaamd zijn, τινα XEN. Hell. 4, 1, 34.

ἐπαίτέω, — 1 er bij verlangen Ψ 593. — 2 dringend verzoeken SOPH. O. R. 1416, EUR., *ook med.* — 3 bedelen N. T. Luc. 16, 3.

ἐπαίτης (< -τητής), ου, δ, bedelaar DIO CASS.

ἐπαίτησις, ἡ, het bedelen D. H.

ἐπαίτιομαι, beschuldigen, τινά τινος HDT. 1, 26, AESCH. Pr. 974, THUC. 2, 70, 17, SOPH. O. R. 645, PL. *meest* τινά τινος.

ἐπαίτιος, — 1 schuldig, de schuld van, τινος A 335, AESCH. Eum. 465. — 2 beschuldigd, *v. pers. en dingen* THUC., LYS. 7, 39.

ἐπαῖω, — 1 in zich opnemen, tot zich laten door-dringen HDT. 3, 29, HERACL. 117 D., AESCH. Supp. 758, AR. Vesp. 516. — 2 verstaan, verstand hebben van PL. Ap. 19 c, HEROND. 9, 10.

ἐπαίωρέομαι, aor. pass., — 1 boven iets zweven PLUT. — 2 (*vgl. lat. suspensus*) in spanning zijn LUC. — 3 onzeker zijn: weifelen AP. RH., PLUT., LUC.

ἐπακανθίζω, doornachtig zijn THEOPHR.

ἐπακμάζω, op het hoogtepunt zijn LUC.

ἐπακμος, 2, — 1 de manbaarheid nabij D. H. — 2 aangepunt, scherp PLUT.

ἐπακολουθέω, — 1 volgen, τινι AR. Vesp. 1328, PL., PAP., N. T. I Petr. 2, 21. — 2 achtereenvolgen THUC. — 3 navolgen XEN. Hell. 7, 1, 40. — 4 (*verstandelijk*) kunnen volgen: begrijpen PL. Phaedr. 107 b, ISOCR.; -ήτρια, ἡ, voorged. PAP.

ἐπακουός, toehoorend HES. O. 29, CALL.

ἐπακουστός, hoorbaar Emped. 2, 8 D.

ἐπακουός, — 1 bewust naar iets luisteren, τί τινος Γ 277, B 143, HDT. 5, 106, TR.: SOPH. O. R. 708, PL. — 2 gehoorzamen, τινι HES. O. 275, HDT. 4, 141 τινι. — 3 verhooren LUC., N. T. 2 Cor. 6, 2.

ἐπακρίζω, toppunt bereiken AESCH. Ch. 932.

ἐπακροάομαι, = ἐπακούω, COM., LUC. N. T. Act. 16, 25.

ἐπακτής, δ, drijver, jager P 135.

ἐπακτικός, door inductie ARISTOT.

ἐπακτικός, (ook 3), op, bij den oever SOPH. Ai. 413, EUR.

ἐπακτός, — 1 vreemd, buitenlandsch PIND. P. 6, 10, HDT. 7, 102. — 2 van buiten aangebracht SOPH. Tr. 491.

ἐπακτρος, ἡ, kustvaartuig XEN. Hell. 1, 1, 11.

ἐπακτρο-κέλης, δ, snelzellend vaartuig, *van zee-roovers* AESCHIN. 1, 191.

ἐπαλαλάζω, bij iets een krijgsgeschreeuw aanheffen AESCH. Sept. 497, XEN.

ἐπαλάομαι, aor. pass., rond-, langs zwerven δ 81, 83.

ἐπαλαστέω, buiten zichzelf zijn α 252.

ἐπαλέγω, smart hebben SUR. Supp. 58.

ἐπαλείρω, — 1 insmeren: zalven PL. Lys. 217 c. — 2 prikkelen POL.

ἐπαλέξω, bijstaan, τινι Θ 365.

ἐπαληθεύω, waar maken THUC. 4, 85, 32.

ἐπαλής (z. s.v. ἐπαίνος), dicht open HES. O. 493.

ἐπαλθέω, genezen NIC.; = -ής, NIC. Th. 500.

ἐπαλινδ(έ)ομαι, zich wendelen NIC. Th. 266.

ἐπαλκῆς, sterk AESCH. Ch. 415.

- ἐπ-αλλαγὴ ἡ, wederkeerige verbinding HDT. 1, 74 (*vus conubi*), D. H.
- ἐπ-αλλάξ, *adv.*, over elkaar XEN. Eq. 1, 7.
- ἐπ-άλλαξις, ἡ, — 1 overgang ARISTOT. — 2 kruising PL. Soph. 240 c.
- ἐπ-αλλάσσω, *att.* -ττω, — 1 afwisselen N 359, *msch.* het beeld van het touwtrekken; snel wisselend spannen beide partijen het touw v. d. oorlog, *d.w.z.* wisselend in overwicht. — 2 kruisen XEN. Cyn. 5, 20; in elkaar laten grijpen ARISTOT. — 3 wisselend: dubbelzinnig maken XEN. Mem. 3, 8, 1. — 4 *pass.* wisselen ∞ onmiddellijk volgen op, τινι EUR. Heracl. 836. — *intr.* 5 wisselen: overgaan in ARISTOT.
- ἐπ-άλληλος, — 1 (dicht) op elkaar POL. — 2 op elkaar: elkaar treffend SOPH. Ant. 57.
- ἐπ-αλλό-καρπος, de vrucht op een andere plant doende rusten THEOPHR.
- ἐπ-αλλό-καυλος, 2, den stengel op een andere plant doende rusten THEOPHR.
- ἐπ-αλέξις (ἀλέξω), ἡ, — 1 borstwering M 258, 263, HDT. 9, 7, AESCH. Sept. 30, THUC. 7, 28, 24. — 2 bescherming, hulp AESCH. Ag. 381. EUR. Or. 1203.
- ἐπ-αλπνος (z. ἄλπν.), liefelijk PIND. P. 8, 84.
- ἐπ-αλώστης (z. ἄλωή), ὁ, hij die bij het dorschen de aren onder de pooten der ossen schuift XEN. Oec. 18, 5.
- ἐπ-αμαξεύω, met een wagen berijden SOPH. Ant. 251.
- ἐπ-αμάομαι, ophoopen ε 482, HDT. 8, 24, XEN. Oec. 19, 11.
- ἐπ-αμ-βᾶτήρ, die bezit neemt van AESCH. Ch. 280.
- ἐπ-ἄμειβω, — 1 verwisselen Z 230. — 2 beurte- lings bezoeken, *med.* Z 339.
- ἐπ-αμ-μένω, = ἀναμ., AESCH. Pr. 605.
- ἐπ-ἄμοιβᾶδις, *adv.*, wederkeurig ε 481.
- ἐπ-αμοίβιος, van het ruilverkeer HYMN. Merc. 516.
- ἐπ-αμοιβός, afwisselend AP. RH.
- ἐπ-αμπ-έχω, (be)dekken EUR. Tr. 1148 (-ισχ-?), PLUT. Otho 5.
- ἐπ-ἄμύντωρ, ορος, ὁ, beschermer π 263.
- ἐπ-αμύνω, helpen, τινι Z 361, HDT. 9, 61, PL. Symp. 123 d.
- ἐπ-αμφιάζω, = *volg.*, COM.
- ἐπ-αμφι-έννυμι, ook omwerpen SOPH.
- ἐπ-αμφοτερ-ίζω, — 1 zich tweesoortig ontwikkelen ARISTOT. — 2 weifelen PL. Phaedr. 257 b. Polit. 479 b. — 3 het met beide partijen houden THUC. 8, 85, 1. — 4 neutraal zijn PLUT. — 5 dubbelzinnig zijn PL. Rep. 479 b, LUC. D. Deor. 16, 1.
- ἐπ-ἄν, zodra als (*c. conj.*, z. ἄν § 11), XEN. An. 1, 4, 13, tot n. t. Mt. 2, 8.
- (*< ἐπει ἄν, waaruit regelmt. ἐπὴν; door att. ἄν, ἐάν naast att. ἰόν. ἦν ook hier ἐπὴν.*)
- ἐπ-ανα-βαθμός, ὁ, trede, sport PL. Symp. 211 c.
- ἐπ-ανα-βαίνω, — 1 op iets stijgen HDT. 3, 85, AR. Nub. 1487, XEN. Hell. 7, 2, 8, PL. — 2 naar het binnenland trekken THUC. 7, 29, 33. — 3 promotie maken XEN. Cyr. 2, 1, 23. — 4 daarna bespringen ARISTOT.
- ἐπ-ανα-βάλλομαι, — 1 zich iets omwerpen AR. Eocl. 276. — 2 uitstellen HDT. 1, 91.
- ἐπ-ανα-βιβάζω, doen opstijgen THUC. 3, 23, 9.
- ἐπ-ανα-βληδόν, *adv.*, daarover geworpen HDT. 2, 81.
- ἐπ-ανα-βοάω, uitroepen AR. Pl. 292.
- ἐπ-ανα-γιγνώσκω, bij iets voorlezen LYS. 10, 18, POL.
- ἐπ-αναγκάζω, tot iets dwingen HDT. 8, 130, AESCH. Pr. 671, THUC. 5, 31, 3, AR., PL.
- ἐπ-ἀναγκες, *adv.*, gedwongen HDT. 1, 82, PL. Symp. 176 e, DEM., N. T. Act. 15, 28.
- ἐπ-ἀναγορεύω, uitloven AR. Av. 1071.
- ἐπ-ἀνάγω, I. omhoogvoeren: — 1 doen op- stijgen PL. Leg. 724a. — 2 in volle zee brengen XEN. Hell. 6, 2, 28; *pass. refl.* in zee steken THUC. 8, 42, 21, XEN.; = *act. intr.* N. T. Luc. 5, 3. — 3 *pass.* uit de koers raken HDT. 4, 103 (*i.p.v.* ἐπιναχθέντες ἀπ-ενεχθέντες?); *act.* uit de koers slaan: opwinden HDT. 7, 160. — 4 voor de rechtbank brengen PL. Leg. 846 b. — II. terugvoeren: — 5 *eig.* THUC. 7, 3, 19. — 6 *overdr.*: tot een onderwerp PL., XEN. Mem. 4, 6, 13. — 7 terugtrekken PL.; *act. intr.*, zich terugtrekken XEN. Cyr. 1, 3. — 8 terug- keeren POL. 3, 14, 2, D. H., N. T. Mt. 21, 18.
- ἐπ-ἀναγωγή, ἡ, — 1 het omhoog voeren PL. Rep. 532 c. — 2 uitzellen THUC. 7, 4, 20.
- ἐπ-ἀνα-δέρω, = ἀναδέρω, HIPPOCR.
- ἐπ-ἀνα-δίδωμι, toenemen HIPPOCR.
- ἐπ-ἀνα-διπλάζω, z. ἐπανδιπλάζω.
- ἐπ-ἀνα-διπλόω, = *voorg.*, ARISTOT.
- ἐπ-ἀνα-δίπλω-μα, τό, het verdubbelde ARISTOT.
- ἐπ-ἀνα-δίπλωσις, ἡ, verdubbeling ARISTOT.
- ἐπ-ἀνα-θεάομαι, weer beschouwen XEN. Cyr. 5, 4, 11.
- ἐπ-ἀνα-αίρεσις, ἡ, dooden, verwoesten POL.
- ἐπ-ἀνα-αίρέω, — 1 uit den weg ruimen DIOD. — *Med.*: 2 verkrijgen, winnen, φιλίαν PL. Lys. 219 a. — 3 op zich nemen POL., LUC. — 4 dooden POL. — 5 innemen POL. — 6 terug nemen, νόμον PLUT.
- ἐπ-ἀνα-αίρω, — 1 ook *med.* opheffen, tegen iets ver- heffen SOPH. O. C. 424, THUC. 8, 84, 7, XEN. — 2 opstaan AR. Eq. 781.
- ἐπ-ἀνα-καλέω, aanroepen TIMOTH. Pers. 114.
- ἐπ-ἀνα-κάμπτω, *intr.* omkeeren ARISTOT.
- ἐπ-ἀνά-κειμαι, (*als straf*) op iets gesteld zijn XEN. Cyr. 3, 3, 52.
- ἐπ-ἀνα-κλαγγάνω, bij iets blaffen, aanslaan XEN. Cyn. 4, 5.
- ἐπ-ἀνά-κλησις, ἡ, terugroepen HIPPOCR.
- ἐπ-ἀνα-κοινόω, meedeelen, om daarover te beraad- slagen PL. Leg. 918 a.
- ἐπ-ἀνα-κομιζέομαι, terug keeren DIO.
- ἐπ-ἀνα-κρεμάννυμαι, afhankelijk zijn ARISTOT.
- ἐπ-ἀνα-κρούομαι, terugkeeren AR. Av. 648, ISYLL.
- ἐπ-ἀνα-κυκλέομαι, *intr.* in een kring ronddraaien PL. Rep. 617 b.
- ἐπ-ἀνα-κύκλησις, in een kring tot zijn uitgangs- punt terugkeeren PL. Tim. 40 c.
- ἐπ-ἀνα-κύπτω, zich in de hoogte richten XEN. Eq. 12, 13.
- ἐπ-ἀνα-λαμβάνω, herhalen PL. Gorg. 488 b, Phaedr. 228 a.
- ἐπ-ἀναλίσκω, daarenboven besteden DEM.
- ἐπ-ἀνα-μένω, — 1 langer wachten HDT. 3, 141, AR. Eocl. 790. — 2 iets afwachten AR. Lys. 74. — 3 te wachten staan, τινα AESCH. Pr. 605 (-αμμ.)
- ἐπ-ἀνα-μιμνήσκω, weer aan iets herinneren PL. Leg. 688 a, N. T. Rom. 15, 15, DEM.
- ἐπ-ἀνα-νεόομαι, herhalen PL. Rep. 358 b.
- ἐπ-ἀνα-παύομαι, rusten op N. T. Luc. 10, 6.
- ἐπ-ἀνα-πηδάω, toespringen op AR. Nub. 1375.
- ἐπ-ἀνα-πλέω, *ion.* -πλώω, — 1 uitzellen, tegen of voor een doel HDT. 8, 9, XEN. Hell. 4, 8, 35. — 2 terugzeilen DEM. — 3 bovendrijven: *overdr.* ge- makkelijk uitgesproken worden HDT. 1, 212.
- ἐπ-ἀνα-πληρόω, aanvullen THEOPHR.
- ἐπ-ἀνα-πνέω, weer ademhalen HIPPOCR.

ἐπ-ανα-ποδίζω, terugroepen (voor een onderzoek) ARISTOT.
 ἐπ-ανα-πολλέω, ophalen PL. Phil. 60 a.
 ἐπ-ανα-ρρήγνυμι, weer openhalen HIPPOCR., PLUT.
 ἐπ-ανα-ρρίπτέω, *intr.*, tegen iets opspringen XEN.
 Cyn. 5, 4.
 ἐπ-ανά-σεισις ἢ, τῶν ὄπλων, dreigend opheffen
 THUC. 4, 126, 3.
 ἐπ-ανα-σειώ, — 1 *tr.* schudden HIPPOCR. — 2
 dreigend opheffen D. H.
 ἐπ-ανα-σκοπέω, weer onderzoeken PL. Crat. 428 d.
 ἐπ-ανά-στάσις, ἢ, — 1 het omverwerpen SOPH.
 Ant. 533. — 2 opstand HDT. 3, 119, THUC. 2, 27,
 34, PL. — 3 weer opstaan DIOD. — 4 *overdr.* ver-
 heffing, *v. stijl* DEMETR. PHAL.
 ἐπ-ανα-στρέφω, — 1 *intr.* zich weer wenden
 tegen THUC. 4, 130, 5; 8, 105, 1, AR. Ran. 1102,
 Eq. 244. — 2 *pass.* omkeeren *intr.* AR.
 ἐπ-ανά-τάσις, ἢ, het opsteken ARISTOT.
 ἐπ-ανα-τείνω, — 1 toesteken, τράχηλον XEN. An.
 7, 4, 9; *overdr.* voorhouden XEN. Cyr. 2, 1, 23. —
 2 uitbreiden, *v. slagorde*: ontwikkelen XEN.? — *Med.*:
 3 dreigend uitstrekken LUC., POL. — 4 uitweiden D. H.
 ἐπ-ανα-τέλλω, — 1 opheffen EUR. Ph. 105 (ἀν-τ.).
 — *Intr.*: 2 zich verheffen, εὐνῆς AESCH. Ag. 27:
 οὔ γα γὰν, *v. d. zon* HDT. 7, 54, PLUT. — 3 *overdr.*:
v. tijd, aanbreken PIND. O. 8, 28 (ἀν-τ.).
 ἐπ-ανα-τίθημι, — 1 daarenboven opleggen AR.
 Vesp. 148. — 2 opdragen, δύναμι PL. Leg. 926 d.
 ἐπ-ανα-τρέφω, door voeding weer tot zijn vorige
 kracht brengen HIPPOCR.
 ἐπ-ανα-τρέφω, — 1 tot zijn uitgangspunt terug-
 brengen: laten slaan op, (terug)-herleiden AR. Nub.
 1080, PL. Crat. 425 d; *vooral in vragen v. oorzaak*,
schuld en verdienste DEM. 5, 11: aanrekenen. — 2
 een kwestie ter beslissing weer voorleggen aan
 ANDOC. 3, 33, DEM. — *Intr.*: 3 terugkeeren PL. Lys.
 219 c. — 4 er weer boven op komen HIPPOCR.
 ἐπ-ανα-φορά, ἢ, — 1 het betrekking hebben op
 iets ARISTOT., THEOPHR. — 2 rapport aan een
 hogere macht ANDOC.
 ἐπ-ανα-φυσάω, daarbij opblazen AR. Th. 1175.
 ἐπ-ανα-χρεμπτήριος, 2, bevorderlijk voor het
 ophoesten, opgeven HIPPOCR.
 ἐπ-ανα-χρεμφίς, ἢ, het opgeven HIPPOCR.
 ἐπ-ανα-χωρέω, — 1 *intr.* terugtrekken THUC. 1,
 131, 12 *eld.* — 2 terugkeeren PL. Leg. 781 e.
 ἐπ-ανα-χώρησις, ἢ, terugtocht THUC. 3, 89, 20.
 ἐπ-αν-διπλάζω, een vraag herhalen AESCH. Pr. 817.
 ἐπ-ανδροσ, manhaftig DIOD.
 ἐπ-αν-εγείρω, opwekken HIPPOCR., Ltr.
 ἐπ-άν-ειμι, — 1 terugkeeren, -komen HDT. 7,
 137, THUC. 6, 102, 8, PL., XEN. — 2 *overdr.* op iets
 terugkomen PL. XEN. Hell. 7, 4, 1, DEM. — 3 *v.*
gehuud: weerkaatsen, resoneeren SOPH. Tr. 642. —
 4 weer doornemen- onderzoeken PL. Leg. 857 d. —
 5 om hoog ga an: opklimmen, *ook overdr.* PL. Tim.
 22 e, Symp. 211 b.
 ἐπ-αν-ειπεῖν, *aor. bij* -αγορεύω, THUC. 6, 60, 6.
 ἐπ-αν-είρομαι, weer vragen HDT. 3, 32.
 ἐπ-άνεμος, 2, winderig HIPPOCR.
 ἐπ-αν-ερεύγομαι, = *ἀνερ.*, HIPPOCR., βρόχιον
 ἔλαβεν TIMOTH. Pers. 95.
 ἐπ-αν-έρχομαι, — 1 opklimmen XEN. Hell. 4, 8,
 35. — 2 eindelijk komen naar, bereiken HDT. 2,
 109. — 3 terugkeeren THUC. 4, 74, 32, PL., EUR.,
 N. T. Luc. 10, 35, — 4 op iets terugkomen PL.
 Phaedr. 78 a, XEN., DEM. — 5 weer doorgaan, ὡς ἐν
 κεφαλαίῳ PL. Tim. 19 a.

ἐπ-αν-ερωτάω, weer ondervragen AESCH. Pers.
 973, AR. Lys. 512, PL. Prot. 318 c, XEN.
 ἐπ-αν-έχω, — 1 nog daarenboven verdragen PLUT.
 Dem. 22. — 2 *intr.* zich aan iets boven zich,
 vast houden DEM. 19, 51.
 ἐπ-αν-ήκω, weer terugkomen EUR. Iph. A. 1628,
 AESCHIN. 1, 43.
 ἐπ-ανθεμιζώ, bovenop bloeien SOPH. Ichn. 233 D.
 ἐπ-ανθέω, — 1 aan iets bloeien, *v. bloesems, dans*,
frissche kleuren enz. HDT. 2, 12, AR. Vesp. 1005,
 LUC. — 2 *overdr.* zich al vroeg vertoonen PL. Leg. 710a.
 ἐπ-ανθίζω, met bloemen-, *overdr.* bont versieren,
 vervullen met AESCH. Ch. 150, LUC.
 ἐπ-ανθρακίδες, αἱ, bakvisch AR. Ach. 670.
 ἐπ-αν-ήμι, — 1 loslaten: iemd. iets, τινὶ τ, kwijt-
 schelden PLUT.; iemd. van iets, τινα τινοσ, bevrijden,
 ontspannen XEN. Cyn. 7, 1. — 2 laten varen DEM.
 18, 177. — *Intr.*: 3 aflaten, ophouden PL. Phaedr.
 266 a. — 4 in prijs dalen DEM. 32, 25.
 ἐπ-αν-ισώω, gelijk maken THUC., PL. Prot. 321 a.
 ἐπ-αν-ίστημι, — 1 tegen iemd opzetten, -op-
 stellen, weer oprichten PL. Leg. 778 d. — *Intr.*, *aor.*
 ἔστην: — 2 opstaan na B 85. — 3 opstaan AR. Pl.
 536, DEM.; *τινὶ uit verbied* HERACL. 63 D. — 4 gaan
 staan op XEN. Hell. 1, 4, 7. — 5 opstaan tegen, *τινὶ*
 HDT. 1, 89, THUC. 1, 115, 22, N. T. Mt. 10, 21.
 — 6 *overdr.* zich verheffen AR. Av. 554.
 ἐπ-άν-οδος, ἢ, — 1 opstijgen PL. Rep. 532 b. —
 2 terugtocht PLUT. — 3 korte herhaling, recapitu-
 latio PL. Phaedr. 267 d.
 ἐπ-αν-οιδέω ἐν ἐπ-αν-οιδίσιω, opzwellen HIPPO-
 CR., ARISTOT.
 ἐπ-αν-ορθώω, *ook med.*, — 1 weer in ouden staat
 herstellen THUC. 7, 77, 13, LYS. 2, 70. — 2 op-
 helpen: helpen AR. Lys. 528, XEN. Mem. 2, 4, 6. —
 3 verbeteren PL. Gorg. 461 d.
 ἐπ-αν-όρθωμα, τό, verbetering PL. Prot. 340 a,
 DEM., ARISTOT.
 ἐπ-αν-όρθωσις, ἢ, verbetering DEM., PAP.
 ἐπ-αν-τέλλω, = ἐπανατέλλω, HDT. 2, 142, TR.
 ἐπ-άντης, steil THUC. 7, 79, 21.
 ἐπ-αντιάζω, ontmoeten HYMN. Ap. 152.
 ἐπ-αντλέω, — 1 iets op iemd, τί *τινὶ*, scheppen:
 iemd overstelpen met PL. Phaedr. 112 c, Phaedr.
 253 a. — 2 irrigereen PAP.
 ἐπ-άντησις, ἢ, — 1 het aanwenden van douches
 HIPPOCR. — 2 irrigatie DIOD.
 ἐπ-άνω, geheel voleindigen HES. Sc. 311.
 ἐπ-άνω, *adv.*, — 1 dáar boven, boven op HDT. 1, 179
 AR. Lys. 773 tot N. T. Mt. 2, 9; *τινοσ*, boven PL.
 Phaedr. 109 d. — 2 *overdr.* boven (iets staan) PLUT.
 — 3 met macht over N. T. Luc. 19, 17. — 4 boven,
v. getal N. T.: meer dan 1 Cor. 15, 6. — 5 *van tijd*:
 hooger op, ouder DEM., DIOD. — 6 *supra*, boven:
 eerder, *in een boek* XEN. An. 6, 3, 1.
 ἐπ-άνωθεν, *adv.*, — 1 van boven af, boven op
 THUC. 99, 32, EUR. Alc. 463, MEN. Epitr. 431, 445.
 — 2 van vroeger; of ἐπ., de voorouders THEOCR. 7, 5
 ἐπ-άξιος, *soms* 2, *adv.* ὡς, — 1 waard, waardig, pas-
 send, *τινοσ* PIND. N. 7, 82, HDT. 2, 79 vermeldens-
 waard, TR.: AESCH. Sept. 865, PL. Phaedr. 238 a. —
 2 verdiend PIND. I. 4, 76, AESCH. Pr. 70 SOPH.
 El. 971.
 ἐπ-αξιόω, — 1 aangewezen, billijk vinden SOPH.
 O. C. 1496. — 2 > van zich zelf gedaan krijgen
 SOPH. Ph. 803. — 3 gelooven SOPH. El. 658.
 ἐπ-αξόνιος, op een as loopend THEOCR. 25, 247.
 ἐπ-αἰοδή, ἢ, = ἐπωδή, bezwering τ 457, PIND. P.
 3, 51, HDT. 1, 132, COM.

ἐπ-ᾷοῖδια, ἦ, = *voorg.*, LUC.
 ἐπ-ἀπειλέω, (be)dreigen, τινι A 319, HDT. 6, 32, SOPH. Ant. 752, XEN. An. 5, 10, 7.
 ἐπ-ἀπο-δύω, — 1 *eig.* (een *worstelaar*) ontkleeden om tegen iemd te laten strijden PLUT. 788 d. — 2 *refl.*, *aor.* ἔδυν, zich voor iets, tegen iemd gereed maken: een zaak aanpakken AR. Lys. 615 of een persoon aangrijpen τινι PLUT. Marc. 3.
 ἐπ-ἀπο-θνήσκω, na iemd sterven PL. Symp. 180 a.
 ἐπ-ἀπο-πνίγεται, in iets stikken AR. Eq. 940.
 ἐπ-ἀ-πορέω, twijfelen bij THEOPHR., POL.
 ἐπ-ἀπο-στέλλω, — 1 als opvolger zenden POL. — 2 zenden tegen POL.
 ἐπ-ἀπτω, *ion.* = ἐφάπτω, HDT. 1, 99.
 ἐπ-ᾶρά, ἦ, vervloeking I 456.
 ἐπ-ᾶράομαι, — 1 kwaad toewenschen: vervloeken HDT. 3, 75, PL. Leg. 684 e, DEM. — 2 afsmeeken SOPH. El. 388.
 ἐπ-ᾶράρισκω, — 1 *tr.* ergens aan-, bij passend maken, θύρας E 167, HYMN. Merc. 50. — 2 *intr.* πρ. ἄρρηος: ergens in passen, in vastzitten M 456; ἐπάρεμος, klaargemaakt HES. O. 601.
 ἐπ-ἀράσσω, *att.* -ττω, toesmijten, toeslaan, θύραων PL. Prot. 314 d, PLUT.
 ἐπ-ᾶράτος, vervloekt THUC. 1, 17, 14, PL. Leg. 877 a, N. T. Joh. 7, 49.
 ἐπ-ἀργεμος, — 1 met een witte vlek op het oog: blind ARISTOT. — 2 (*vgl. lat. caecus*), donker, onverstaaubar AESCH. Pr. 499.
 ἐπ-ἀργύρος, met zilver opgelegd HDT. 1, 50.
 ἐπ-ἀργυρόω, verzilveren COM.
 ἐπ-ἀρδευσις, ἦ, toevloeiing van materie EPICUR. 89, 100 Us.
 ἐπ-ᾶρδω, drenken: doortrekken LUC. Anach. 26.
 ἐπ-ἀρήγω, te hulp komen, τινι Ψ 783, AESCH. Ch. 725, SOPH. El. 1197, AR. Vesp. 402, XEN.
 ἐπ-ἀρίστερος, linksch: onpraktisch, onhandig dwaas EPICT. 3, 12, 11; *adv.* ἐ-ὡς links COM., PLUT.
 ἐπ-ἀριστερότης, ἦ, linkscheid ARISTOT.
 ἐπ-ἀρκεῖα, ἦ, (hulp), toevoe POL.
 ἐπ-ἀρκεσις, ἦ, helpen SOPH. O. C. 447, EUR.
 ἐπ-ἀρκέω, — 1 helpen, τινι THEOGR. 871, HDT. 1, 91, AESCH. Ag. 1170, LYS. 13, 93, AR. Pl. 830, PL. — 2 afweren, ἔλεθρόν τινι B 873, AESCH. Pr. 918, SOPH. Ai. 360, PL. — 3 verleenen, verschaffen PIND. N. 6, 68, EUR., PL. Prot. 321 a, XEN. — 4 *intr.* sterk, van kracht blijven SOPH. Ant. 612, PLUT.
 ἐπ-ἀρκής, toereikend EMPED. 22, 4 D., PLUT.
 ἐπ-ἀρκοῦντως, toereikend SOPH. El. 354.
 ἐπ-ᾶρουρος, op aarde (levend) λ 489, LUC.; -ιον, τό, grondlasten PAP.
 ἐπ-ἀρσις, ἦ, — 1 opzwellen HIPPOCR., ARISTOT. — 2 gezwollenheid, verwattheit ἔλογος ἔ. STOICI. — 3 orgewektheid εὐλογος ἔ. STOICI.
 ἐπ-ἀρτάω, (ophangen:) aanjagen, φόβον AESCHIN. 1, 175; *pass.* DEM.
 ἐπ-ἀρτής, gereed ϑ 151, AP. RH.
 ἐπ-ἀρτώ, op iets vast maken ϑ 447.
 ἐπ-ἀρχ-ία, ἦ, ambt van ἐπαρχος POL.; εἰα, ἦ, provincie N. T. Act. 23, 34, *vand.* εἰος, Act. 25, 1.
 ἐπ-ἀρχος, ὁ, — 1 bevelhebber AESCH. Pers. 327. — 2 gouverneur, proconsul, praefectus POL., PLUT., PAP.
 ἐπ-ἀρχομαι, — 1 beginnen in te schenken (*eig.* opheffen; *z. ἄρχω inl.*) δεπάσσει, in de bekera A 471. — 2 > inschenken HYMN. Ap. 125. — 3 plengen en een verdrag sluiten (*z. προσ-ἀρχομαι*) THUC. 4, 120, 24.
 ἐπ-ἀρχω, — 1 heerschen over, τινος PL. Critias

116 e, XEN., ISOCR. — 2 zijn heerschappij nog over anderen uitbreiden XEN. Cyr. 1, 1, 4.
 ἐπ-ᾶρω, *z.* ἐπαρarisκω.
 ἐπ-ᾶρωγή, ἦ, hulp LUC. Alex. 28.
 ἐπ-ᾶρωγός, ὁ, helper λ 498, EUR. Hec. 164.
 ἐπ-ᾶσκέω, — 1 iets kunstig voorzien, inrichten met, τοίχῳ ρ 266, PIND. fr. 195. — 2 uitrusten met PIND. 9, 10. — 3 beoefenen HDT. 2, 77, AR. Nub. 1025, ARISTOT.
 ἐπ-ᾶσσύτερο, dicht opeen: snel na elkaar Δ 423, 427. (*door invloed van ἐγγύς, of uit *γῆγῆ- onder invloed v. ἄσσοῦ, ἄγγι*).
 ἐπ-ᾶσσυτερο-τρίβης, spoedig op elkaar treffend AESCH. Ch. 426.
 ἐπ-ᾶστράπτω, in iets bliksemen PLUT. 594 d.
 ἐπ-ᾶτενίζω, strak naar iets zien THEOPHR.
 ἐπ-ᾶτρεμέω, rustig bij iets zijn HIPPOCR.
 ἐπ-ᾶττω, *att.* = ἐπαῖσσω.
 ἐπ-ᾶυδόμαι, aanroepen SOPH. Ph. 395.
 ἐπ-ᾶυλέω, daarbij op de fluit spelen EUR. Herc. 897, PLUT., LUC.
 ἐπ-ᾶυλίζομαι, — 1 in 't veld overnachten, meester v. h. slagveld blijven THUC. 4, 134, 36. — 2 bij iets gelegerd zijn D. H., PLUT.
 ἐπ-ᾶύλιον, τό, buitentje AESCHIN.
 ἐπ-ᾶυλις, ἦ, — 1 landhuis DEMAD., DIOD., PLUT. Cat. Ma. 4, 4, woning N. T. Act. 1, 20. — 2 kwartier PL. Alc. II 149 c, POL., PLUT. Pomp. 34. — 3 nachtverblijf voor het vee HDT. 1, 111.
 ἐπ-ᾶυλος, ὁ, — 1 stal ϕ 358. — 2 τὰ ἐ-α, woonplaats SOPH. O. R. 1138.
 ἐπ-ᾶυξάνω en ἐπ-ᾶύξω, nog daarenboven vergrootten, doen gedijen EMPED. 17, 32 D., THUC. 7, 70, 7, DEM.; *pass.* opgroeien PL. Tim. 19a, XEN., DEM. 4, 11.
 ἐπ-ᾶύξη, ἦ, vergrooiting LP. Leg. 815 e.
 ἐπ-ᾶύξησις, ἦ, = 1 *voorg.*, PL., PLUT. — 2 nut POL.
 ἐπ-ᾶύξω, = ἐπαυξάνω.
 ἐπ-ᾶύρεσις, ἦ, voor- of nadeel HDT. 7, 158, THUC. 2, 53, 22, DEMOCR. 278 D.
 ἐπ-ᾶύριον, als *adv.* morgen, den volgenden dag LXX, POL. 15, 9, 1, N. T. Mt. 27, 62, Mc. 11, 12.
 ἐπ-ᾶυρίσκουμαι, *fut.* -ήσομαι, *aor.* -ήυρον N 649, -ηυρόμην σ 107; -αυρέω HES. O. 419; -αυρίσκω THEOGR. 111. — *Act.*: 1 in bezit nemen Σ 302, HES. O. 419. — 2 raken A 573; stooten op, τινος Ψ 340. — 3 voor- of nadeel trekken THEOGR. 111: PIND. P. 3, 36. — *Med.*: 4 τ, verkrijgen σ 107. — 5 zijn deel (van goed of kwaad) krijgen van, τινος; ergens van profiteeren (*vaak iron.*) A 410, N 733, PIND. N. 5, 49, HDT. 7, 180, AESCH. Pr. 28, EUR., HEROND. 3, 2.
 (W. *uer+ē-*, *z. αἶρω, αφο-ή- in fut. enz.*).
 ἐπ-ᾶυτέω (ῶ), — 1 bij iets schreeuwen HES. Sc. 309. — 2 bij iets klinken THEOCR. 22, 91.
 ἐπ-ᾶυχένιος, op den hals liggend PIND. P. 2, 93.
 ἐπ-ᾶυχέω, zich beroemen op, τινι AR. Av. 629, SOPH. Ant. 483.
 ἐπ-ᾶυμέω, droog zijn, -maken SOPH.
 ἐπ-ᾶῶ (ῶ), toeschreeuwen AESCH. Ch. 828.
 ἐπ-ᾶφ-αῖνομαι, bij iets geheel uitgedroogd worden: γελῶν, zich dood lachen AR. Ran. 1098.
 ἐπ-ᾶφάω, aanraken AESCH. Pr. 849, PL. Crat. 404 d; *med.*
 ἐπ-ᾶφή, ἦ, — 1 aanraking AESCH. Supp. 18, PL. Crat. 404 d. — 2 gevoel = tastzin PL. Theaet. 186 b. — 3 aanspraak in rechten PAP.
 ἐπ-ᾶφ-ίημι, — 1 naar iemd toewerpen, *projectiel, enz.* XEN. Cyr. 4, 1, 3, LUC. Conser. Hist. 29. — 2 uitzenden: ARISTOT. — 3 doen weerklinken ARISTOT.

ἐπαφρίζω, schuimen MOSCH. 5, 5, NIC., N. T. Jud. 13.
 ἐπαφρόδιτος, adv. ὡς, bekoorlijk HDT. 2, 135,
 XEN., AESCHIN. 2, 42, PLUT.
 ἐπαφρός, bovenop schuimend MED.
 ἐπαφύσσω, bijscheppen, -gieten τ 388.
 ἐπαφθής, adv. ὡς, bezwaarlijk THUC. 6, 54, 14,
 PL. Phaed. 87 a. LUC. Conscr. Hist. 5.
 ἐπαφθομαι, gedrukt zijn EUR. Hipp. 1260.
 ἐπεάν (< ἐπέει-ἄν), z. ἐπήν, HIPPOCR., HDT. 2, 40.
 ἐπεγγελάω, uitlachen SOPH. Ai. 968, XEN. An. 2, 4, 27.
 ἐπεγγυάω, als borg stellen LYS. 10, 17.
 ἐπεγεύρω, — 1 wekken χ 431, AR. Nub. 79, PL.,
 EUR.; pass. aor. ἡγήρομην, ontwakken K 124, THEOCR. — 2 opwekken (vgl. in *imesi* O 567) HDT. 7, 137 weerg. o., SOPH. O. C. 510, PL. Rep. 450 b tot N. T. Act. 13, 50.
 ἐπεγεύρω, ἡ, het wekken HIPPOCR.
 ἐπεεγκαλέω, aanklagen LYS. 8, 1.
 ἐπεεγκάπτω, daarenboven opslokken AR. Eq. 493.
 ἐπεεγκαλάω, uitlachen LYCOPHR. 285.
 ἐπεεγκελεύω, bevelen EUR. Cycl. 652.
 ἐπεεκεράννυμι, in iets mengen PLUT.; med. in zich opnemen PL. Polit. 273 d.
 ἐπεεκλάω, ὀφθαλμούς, knipoogjes geven DIO.
 ἐπεεγκάσκω, zich op iets vergapen SOPH., EUR. Hypsip. fr. 5, 49 D.
 ἐπεεγχέω, in, bij iets mengen AESCH. Ag. 1137, EUR. Cycl. 423.
 ἐπεεδρη, ἡ, ion. = ἐφεδρα, belegering HDT. 1, 17.
 ἐπεεί, — 1 oorspr. v. tijd: nadat, c. ind.; wanneer, zoodra, met conj.: (meestal + ἔν, HOM. κέ) of opt. (z. ἔν § 11). Sinds HOM. (A 57: Z 412, Ω 14), alg. ook INSCR., maar verminderend teg. ἐπεί = omdat, zoodat in N. T. het twijfelachtig is, LUC. 7, 1. — II. (daar de werkelijkheid dat, wat volgt, gewoonlijk als gevolg laat zien, gaat nadat over in; doordat, omdat sinds HOM. (A 231) alg. tot N. T. Mt. 18, 32. Vaak = want in een zelfstandigen zin α 236, alg. III. adversatief: terwijl daarentegen THUC. 6, 18. — Reeds bij HOM. met verschillende partikels verbonden ἔρ (A 458), γέ (A 352, οὐν (A 57, Γ 4), τε (M 393, Λ 87).
 (ἐπ- = ἐπί, -ει, z. εἰ, aanv. dus demonstr., vgl. ἔπειτα naast εἶτα. ἐπί c. (locat.-)dat. bij > na; ἐπέει na-dien, nadat: εἰ [locat.] in-dien).
 ἐπειγώ, — 1 opdrijven K 361; overdr. > dringen, d w i n g e n, ἀναγκάζει ἔ. Z 85. — 2 voortdrijven O 382, μ 205. SOPH. O. C. 1540. — 3 > verhaasten ο 445, SOPH. Ph. 449; med. γάμων β 97; (ἡέλιου) ἐ-όμενος δύναι v 30. — 4 (uit: drijven) benauwen, drukken M 452, Ψ 623. — Pass. refl.: 5 zich haasten Z 363, α 309, PIND. P. 4, 34, PARM. 1, 7 D., HDT. 4, 139, AESCH. Pr. 52, THUC. 6, 100, 2, PL. Phaed. 116 e; = act. intr. PIND. O. 8, 47, SOPH. El. 1435, AR.
 (msch.: ἐ-ἔ-νυμι, lesb. inf. δέλιγν [
 ἐπειδάν, zoodra (als), wanneer (HOM. slechts N 285, verm. Atticisme), HIPPOCR., AESCH. Eum. 647, THUC., PL. Prot. 335 b, XEN. An. 3, 1, 9. Steeds met conj. (LUC. „foutief” ook met ind. en opt.).
 (< ἐπειδή ἄν > *-δῆν, maar att. -δάν onder invloed van ἔν < ἔάν), z. d.

ἐπειδή (= ἐπεὶ δῆ.), — 1 v. tijd: toen nu, nadat nu, sinds, m. ind., Δ 124, alg. tot N. T. — 2 slechts HOM. met den zgn. conj. generalis (z. ἔν § 11 ook zonder κέ, ἔν), wanneer dan Λ 478, Π 453 (= ἐπήν). — 3 causaal (z. bij ἐπεὶ), daar nu, daar toch, begint bij HOM. E 65, alg. tot N. T. Luc. 11, 6. Vaak in zelfstandigen zin = nam, namque: want. — Verbonden met γέ PL. Phaed. 87 a, περ PL. Symp. 217 c tot N. T. Luc. 1, 1.
 ἐπει-ἡ (ἐπέειη ~ ~), daar toch A 169.
 ἐπειεκάω, vermoeden AESCH. Ch. 14, vaak ὡς ἐκάσαι HDT. 9, 32, AESCH. Ch. 976.
 ἐπειελλίσω, op iets vinden HIPPOCR.
 ἐπειεμι (εἰμι) — 1 naar . . . toe gaan S 546, A 20, alg.; langs gaan δ 411. — 2 aanvallen N 482, τι, HDT. 7, 138, THUC., ATT. — 3 overdr. in de gedachte komen PL. Phaed. 264 b, PLUT. — 4 naderen, aanstaande zijn, volgen HDT. 9, 42, N. T. Act. 7, 26. (over -εἶσμαι γ 454, z. εἰμι)
 ἐπειεμι (εἰμι), — 1 op, bij of aan iets zijn, sinds E 127 alg., vaak τι. — 2 over zijn, daarbij komen δ 756, HDT. 7, 185. — 3 bevel voeren HDT. 8, 42.
 ἐπειενοσθαι, = ἐφέννοσθαι, HDT. 4, 64.
 ἐπειεξι, ἡ, haast PLUT., Rom. 29, LUC.
 ἐπειεπείν, bij iets zeggen HDT. 1, 123, AESCH. Supp. 973, THUC. 1, 67, 7.
 ἐπειεπερ, daar toch SOPH. O. R. 1003, XEN. An. 5, 9, 26, N. T. Rom. 3, 30(?)
 ἐπειερωμαι, = -ερωτάω, HDT. 1, 19.
 ἐπειερούομαι, zich aantrekken HDT. 4, 8.
 ἐπειερωτάω, -ειρώτημα, -ειρώτησις, ion. = ἐπ-ερωτάω, enz. HDT.
 ἐπειεσάγω, buitendien nog invoeren: binnenleiden, in zijn huis ANDOC.; nog verder ten tooneele voeren AESCHIN. 3, 231; med. PL. Rep. 375 d.
 ἐπειεσαγωγή, ἡ, het binnenvoeren N. T. Hebr. 7, 19.
 ἐπειεσαγωγήμος, ἐ-α, ingevoerde waren PL. Rep. 370 e.
 ἐπειεσακτος, — 1 geïmporteerd DEM. 18, 87. — 2 vreemd PL. Crat. 420 b, EUR. Ion. 590, PLUT.
 ἐπειεσαίνω, nog daarenboven ingaan THUC. 4, 14, 11 (-σ-), XEN. Hell. 1, 1, 6.
 ἐπειεσαβάλλω, — 1 nog daarenboven inwerpen EUR. El. 498. — 2 een inval doen THUC. 3, 13, 33.
 ἐπειεσαβάτης, ὁ, de overcomplete passagier EUR. Hel. 1550.
 ἐπειεσαδέχομαι, bovendien opnemen PLUT.
 ἐπειεσεμι (εἰμι), nog daarenboven ingaan of komen HDT. 7, 210, PL., XEN. Cyn. 10, 9, AESCHIN. 3, 153.
 ἐπειεσερχομαι, — 1 nog bovendien ingaan of inkomen HDT. 1, 37, THUC. 8, 35, 15, PL. Prot. 316 a, N. T. Luc. 21, 35. — 2 bij iets in de gedachte komen PLUT., LUC. V. H. 2, 42.
 ἐπειεσεκαλέω, nog daarenboven er bij roepen ARISTOT. A.Π. 30, 4, LUC.
 ἐπειεσεκρίνομαι, er bij komen HIPPOCR.
 ἐπειεσεκκυκλέω, (bombast) ergens door heen mengen LUC. Conscr. Hist. 14.
 ἐπειεσεκύπτω, bij iets inkijken SOPH.
 ἐπειεσεκαμάω, binnenstuiven PL. Theaet. 184 a.
 ἐπειεσεόδιον, τό, wat bij een ἐπεισοδος gesproken wordt: de dialoog tusschen de koorliederen; episode COM., ARISTOT.
 ἐπειεσεόδιος, 2, van buiten bij iets komend: niet tot de zaak behoorend PLUT.
 ἐπειεσεοδία, door episodens varieeren ARISTOT. Poet. 17, 5.
 ἐπειεσεοδος, ἡ, het optreden, v. tooneelspelers SOPH. O. C. 730.

ἐπ-εἰσπαίω, nog bij iets instorten AR. Pl. 805.
 ἐπ-εἰσπηδάω, bij iets inspringen AR. Eq. 363, XEN. Cyr. 3, 3, 64, DEM.
 ἐπ-εἰσπίπτω, — 1 nog daarenboven overvallen HDT. 7, 42 — 2 binnendringen SOPH. O. C. 363, TIMOTH. Pers. 71, XEN. Eq. 3, 3, 64, DEM. — 3 bovendien ontstaan KRITIAS 6, 14 D.
 ἐπ-εἰσπίφρημι, nog daarenboven inlaten EUR. Herc. 1267, en p. 77, 50 v. A.
 ἐπ-εἰσπλέω, nog daarenboven varen THUC. 6, 2, 33, XEN. Hell. 1, 1, 5.
 ἐπ-εἰσφέρω, — 1 bovendien brengen AESCH. Ag. 864, AR. Th. 1164. — 2 pass. nog ter sprake komen HDT. 7, 50. — 3 med. THUC. 3, 53, 8.
 ἔπειτα (: ἐπεῖ = εἶτα: εἰ), — 1 daarna, vervolgens α 44 alg. tot N. T. — 2 in het vervolg Ψ 551. — 3 verzw. na bijzin dan α 84, γ 46 alg. — 4 na πρῶτον, dan, daarna ATT., N. T. Hebr. 7, 2. — 5 logisch: dan, dus blijkbaar, vaak in vragen (afkeurend, ironisch) K 243, AR. Nub. 1249.
 ἐπίτε (= ἐπεῖ + τε), = ἐπεῖ, HDT. 1, 27.
 ἔπειτεν, ion., dor. (vgl. AR. Ach. 745), = ἔπειτα, HDT. 1, 4.
 ἐπ-εκβαίνω, later landen THUC. 1, 49, 30.
 ἐπ-εκβοηθῶ, tot hulp uitrukken THUC. 8, 55, 26.
 ἐπ-εκδιδάσκω, nog verder onderwijzen PL. Prot. 328 e.
 ἐπ-εκδιηγέομαι, nog verder verklaren PL. Phaed. 97 d.
 ἐπ-εκδρομή, ἡ, plundertocht THUC. 4, 25, 10.
 ἐπ-έκεια, — 1 aan gindsche zijde, buiten, τινος HDT. 3, 115, AESCH. Supp. 257, PL., XEN. Hell. 5, 1, 10, N. T. Act. 7, 43; overdr. τῆς γνώμης THRASYM. 1 D. — 2 v. tijd: vroeger ISOCR. 6, 41.
 ἐπ-εκθῶ, een uitval tegen iemand doen THUC. 4, 34, 29, XEN.
 ἐπ-εκθύω, betreffende iets een offer brengen (om een aanwijzing te krijgen) ΕΠΙΟΤ. 2, 7, 9.
 ἐπ-εκπίνω, daarenboven uitdrinken EUR. Cycl. 327.
 ἐπ-έκπλος, contr. πλους, ὁ, het uitloopen van een vloot THUC. 8, 20, 20.
 ἐπ-εκροφῶ, daarenboven uitslurpen AR. Eq. 701(?).
 ἐπ-έκτασις, ἡ, verlenging ARISTOT.
 ἐπ-εκτείνω, — 1 verlengen ARISTOT. — 2 pass. zich verder uitstrekken dan THEOPHR. — 3 pass. refl. begeeren naar, τι N. T. Phil. 3, 13.
 ἐπ-εκτρέχω, = ἐπεκθῶ, XEN. Hell. 4, 4, 17.
 ἐπ-εκφρέω, ook voortbrengen PLUT. Alex.
 ἐπ-εκχωρέω, later aanrukken AESCH. Pers. 401.
 ἐπ-ελάσια, ἡ, aanval DIOD.
 ἐπ-ελάσις, ἡ, = voorg., PLUT. Timol. 27, LUC.
 ἐπ-ελαύνω, — 1 tegen iets, naar iets drijven XEN. Eq. 8, 11. — 2 tegen . . . (doen) oprukken HDT. 1, 17 (z 5). — 3 spec. ergens overheen smeden, τι N 804. — 4 τι δροκω, een eed opleggen HDT. 1, 146. — 5 intr. aankomen, oprukken HDT. 3, 151, XEN. Hell. 7, 1, 21.
 ἐπ-ελαφρύνω, verlichten PLUT. 165 f.
 ἐπ-ελευθην, inf. cret. INSCR. LEG. GORT., brengen naar.
 ἐπ-έλευσις, ἡ, toeval, gril bij PLUT. 1045 d.
 ἐπ-ελευστικός, 3, bijkomstig PLUT.
 ἐπ-ελίσσω, ἐπ-έλκω, ion. = ἐφ-έλ., enz.
 ἐπ-ελλίζω, — 1 hopen THUC. 8, 54, 20, LUC. — 2 daarenboven hopen EUR. Hipp. 1011, LUC.
 ἐπ-έλπομαι, = voorg., AESCH. Ag. 1031.
 ἐπ-εμβαίνω, — 1 ergens op gaan staan I 582, PIND. N. 4, 29, SOPH. — 2 > bestijgen AESCH. Sept. 634, EUR. — 3 na (anderen) bestijgen DEM. — 4 overdr.

(lat. proculcare) vertreden: beleedigen SOPH. El. 456, POL. — 5 benutten DEM. 21, 203.
 ἐπ-εμβάλλω, — 1 boven op leggen HES. O. 98. — 2 opleggen EUR. Iph. T. 935. — 3 op iets neerwerpen EUR. Herc. 864; in iets doen binnen dringen TIMOTH. Pers. 18. — 4 invoegen, PL. Crat. 399 a, Phaedr. 244 e. — 5 Intr.: overdr. (zich) opdringen SOPH. O. C. 463. — 6 ook invloeien XEN. Hell. 4, 2, 6.
 ἐπ-εμβάτης, ου, ὁ, bestijger: ruiter EUR. Ba. 782.
 ἐπ-εμβολάς, ἄδος, ἡ, geënt ARISTOT.
 ἐπ-εμπηδάω, weer op iets springen AR. Nub. 550.
 ἐπ-εμπίπτω, — 1 op iets instormen SOPH. Ai. 42. — 2 zich toeleggen op AR. Pax 471.
 ἐπ-εναρίζω, daarenboven moorden SOPH. O. C. 1733.
 ἐπ-ενδίδωμι, nog daarenboven geven AESCH. Ag. 1386.
 ἐπ-ένδυμα, τό, overkleed PLUT. Alex. 32.
 ἐπ-ενδύω, over iets aantrekken HDT. 1, 195.
 ἐπ-ενδύομαι, med., over iets aantrekken PLUT., N. T. 2 Cor. 5, 2.
 ἐπ-ενδύτης, ου, ὁ, overkleed SOPH., N. T. Joh. 21, 7.
 ἐπ-ενήνοθα, (bloeiend) op iets liggen, B 219, z. K 134.
 ἐπ-ενθρόσκω, op iets aanstormen PIND. Pae. 6, 115 D. AESCH. Pers. 359, SOPH. Tr. 917.
 ἐπ-ενσαλεύω, schudden ARISTOT.
 ἐπ-εντανύω, strak bevestigen γ 467.
 ἐπ-εντείνω, — 1 pass. refl. zich gespannen op iets werpen SOPH. Ant. 1235. — 2 zich inspannen AR. Pax 515. — 3 pass. zich verspreiden THEOPHR.
 ἐπ-εντέλλω, ook opdragen SOPH. Ant. 218.
 ἐπ-εντόνω, — 1 aanspannen Θ 374, (-έντώω). — 2 toerusten tegen SOPH. Ai. 451; pass. refl. zich toerusten ω 89.
 ἐπ-εξάγω, — 1 tegen iemand in 't veld brengen THUC. 2, 21, 6, PLUT.; v. d. vloot THUC. 7, 52. — 2 overdr. uitbreiden PLUT. — 3 in het midden brengen DIO.
 ἐπ-εξαγωγή, ἡ, het verder uitbreiden THUC. 8, 105, 34.
 ἐπ-εξ-αμαρτάνω, meer misdoen DEM. 22, 6.
 ἐπ-έξ-εμι (εἴμι), — 1 tegen iemand uitrukken HDT. 7, 223, THUC. 2, 20, 5. — 2 aanklagen, gerechtelijk vervolgen PL. Leg. 754 e. — 3 nauwkeurig doorloopen, vermelden HDT. 1, 5, PL. Lys. 215 e tot LUC. Alex. 1.
 ἐπ-εξ-ελαύνω, tegen iemand doen uitrukken XEN. Hell. 5, 3, 6.
 ἐπ-εξ-έλεγχος, ὁ, nadere weerlegging PL. Phaedr. 267 a, ARISTOT.
 ἐπ-εξ-έλκω, ook uittrekken HIPPOCR.
 ἐπ-εξ-εργάζομαι, — 1 nog daarenboven doen DEM. 18, 140. — 2 nog eens dooden SOPH. Ant. 1288.
 ἐπ-εξ-έρχομαι, — 1 tegen iemd, τινι, uitrukken, op iets losgaan THUC., XEN. An. 5, 2, 7, SOPH. Ant. 7, 52. — 2 gerechtelijk aanklagen, τινι φόνω ANTIPH. 1, 1, PL. Euth. 4 d. — 3 straffen, πόλιω EUR. Andr. 735; τινι, zich wreken op THUC. 3, 38. — 4 overdr. ἐπ' ὅσον ἐπεξήλασε, zich ontwikkelen HDT. 3, 80, PL. — 5 doorloopen HDT. 4, 9 XEN. An. 7, 8, 25, overdr. met woorden HDT. 7, 166, AESCH. Pr. 870, THUC., PL.: onderzoeken, bespreken.
 ἐπ-εξ-ετάζω, nauwkeurig ondervragen MEN. Perik. 414.

ἐπ-εξ-έτασις, ἡ, herhaalde monstering THUC. 6, 42, 6.
 ἐπ-εξ-ευρίσκω, daarenboven uitdenken HDT. 2, 160, ARISTOT.
 ἐπ-εξ-ἡγήρομαι, uitvoeriger verhalen PLUT. Artax. 8.
 ἐπ-εξ-ἡγῶν. = ἐφεξῆς, HDT. 2, 77.
 ἐπ-εξ-ιακχάζω, het bij iets uitschreeuwen AESCH. Sept. 635.
 ἐπ-εξ-όδιος, τὰ ἐ-α, offers voor het uitrukken XEN. An. 6, 5, 2.
 ἐπ-εξ-όδος, ἡ, uittocht tegen den vijand THUC. 5, 8, 13.
 ἐπ-ε-οίκα, — 1 pers. (aanstaan), gelijkij I 392. — 2 impers. het past Δ 341, PIND. N. 7, 95, AESCH. Ch. 669.
 ἐπ-έπω, ion. = ἐφράω, HDT. 7, 8, 1.
 ἐπ-έπομαι, = ἐφ-έπομαι, HDT. z. d.
 ἐπ-έραστος, 2, beminnenswaardig LUC. Tim. 17.
 ἐπ-εργάζομαι, bewerken LYS. 7, 24, PL., AESCHIN. 3, 113.
 ἐπ-εργασία, ἡ, — 1 wederrechtelijke bebouwing van landerijen THUC. 1, 139, 6, PL. — 2 het recht v. burgers v. een staat in een andere staat land te (laten) bebouwen XEN. Cyr. 3, 2, 23, ATT.
 ἐπ-ερεθίζω, aansporen, aanhitsen PLUT.
 ἐπ-ερεῖδω, — 1 tegen iets aandrukken, in iets stooten E 856. — 2 ergens (kracht) achter zetten H 269. — pass.-refl. 3 leunen op, τινι AR. Eccl. 277, PL. Leg. 789 e, EUR. — 4 zich verzetten tegen AR. Ran. 1102.
 ἐπ-ερεϊσμός, ὁ, „plaga”, slag, gewaarwording als gevolg van een materieel contact EPICURUS.
 ἐπ-ερέσθαι, aor. 2, f. ἐπ-ερήσομαι (ion. -ειρ-), — 1 weer vragen XEN. Cyr. 1, 3, 5. — 2 ondervragen SOPH. O. C. 557, AR. Lys. 98, PL.
 ἐπ-ερώω, dichttrekken α 441.
 ἐπ-έρχομαι, (impf. ἐπ-ήρχοντο THUC. 4, 120, 24?) — 1 ergens heen gaan, -komen A 535, M 200, alg. tot N. T. Act. 14, 19. — 2 abs. optreden HDT. 5, 97, THUC. 1, 119, 26, PL. — 3 praegn. (vijandelijk): lostrekken op, aanvallen O 406, THUC. 2, 39, 31, EUR., vgl. H 262. — 4 overvallen, bevangen, τινι εν τινι, νοῦσος λ 200, δ 793, HDT. 6, 107, N. T. Act. 1, 8. — 5 overdr. bij iemd opkomen HDT. 1, 30, LUC. — 6 bezoeken, doorgaan Σ 321, HDT. 2, 18 (overstroomen). — 7 overdr. aangrijpen behandelen THUC. 1, 70, 13, PL. Polit. 279 c. — 8 uiteenzetten THUC., AR. Eq. 618. — 9 v. tijd: naderen β 107, PIND. O. 10, 7, HDT. 4, 134, THUC., AR. Nub. 311, N. T. Jac. 5, 1.
 ἐπ-ερωτάω, ion. -ειρ-, — 1 ondervragen HDT. 1, 32, THUC., PL. Prot. 329 a, N. T. — 2 ter beoordeeling, beslissing voorleggen AESCHIN. 1, 22, DEM.
 ἐπ-ερώτημα, ion. -ειρ-, τό, — 1 vraag HDT. 6, 67, THUC. — 2 smeekbede N. T. 1 Petr. 3, 21. — 3 belofte PAP.
 ἐπ-ερώτησις, ἡ, vraag HDT. 9, 44, THUC. 4, 38, 1.
 ἐπ-εσ-αγωγή, ἡ, toegangsweg THUC. 8, 92, 9.
 ἐπ-εσ-βολ-η, ἡ, driest gezwets δ 159.
 ἐπ-εσ-βόλος, brutaal B 275.
 ἐπ-εσθίω, bij of na iets eten AR. Pl. 1005(?), XEN. Mem. 3, 14, 3; -έσθω, EPICH. fr. 23, 6.
 ἐπ-ετειό-καρπος, -καυλος, 2, jaarlijks vruchten, een stengel voortbrengend THEOPHR.
 ἐπ-έτε(ι)ος, 2, (3 HDT. 6, 105, AESCH. Ag. 1016), — 1 jaarlijksch HDT. 2, 92, PL. Rep. 470 b. — 2 wisselvallig AR. Eq. 518. — 3 een jaar durend DEM. 23, 92.
 ἐπε-τάς, ὁ, dienaar PIND. P. 5, 4.
 ἐπ-ετήσιος, het heele jaar door η 118.
 ἐπ-έτοσσε, z. ἐπιτόσσαι.

ἐπ-ευάζω, toejuichen PLUT.
 ἐπ-ευθύνω, — 1 (be)sturen XEN. Cyn. 5, 32. — 2 leiden AESCH. Pers. 860.
 ἐπ-ευρίσκω, ion. = ἐφενρίσκω, HDT.
 ἐπ-ευφρημέω, — 1 zijn goedkeuring toeroepen A 22, AESCH., AP. RH. — 2 iets van goede voorbeteekenis uitspreken AESCH. Pers. 620, EUR. Iph. T. 1403.
 ἐπ-ευχή, ἡ, gebed PL. Leg. 871 c.
 ἐπ-εύχομαι, — 1 bidden Γ 350, PIND. P. 3, 77, EMPED. 137, 2 D., AESCH. Sept. 279, SOPH., AR. Pax 1320, DEM. — 2 beloven, gelofte doen AESCH. Sept. 276. — 3 zich op iets beroemen, τινι Π 829, AESCH. Ag. 1262, PL., τινι (EUR.) Rhes. 693. — 4 toewenschen AESCH. Ag. 501, PL. Critias 119 e.
 ἐπ-ευωνίζω, goedkoop maken DEM., PLUT.
 ἐπεφρον, ik doodde, z. θείνω.
 ἐπ-έχω, — 1 aan, bij, op, in iets hebben of houden ρ 410, N. T. — 2 toe-, voorhouden, μάζδν X 83, οἶνον I 489. — 3 houden-, sturen in een bepaalde richting, ἔπιουος P 465, τινι, op iemd af Γ 724, τόξον, PIND. O. 2, 98, HDT. 2, 96 ἀνεμος τὰς νέας, EUR.; overdr. νοῦν e. dgl. HDT. 1, 80, richten op PL. Leg. 926 b, N. T. Act. 3. Med. mikken χ 15. — 4 act. intr. op iemd, iets losgaan: aanvallen τ 71, PIND., HDT. 9, 59, THUC. 8, 105, 34, EUR., AR. Lys. 490. — 5 ophouden: tegenhouden, inhouden Φ 244, 266, SOPH. Ai. 847, PL. Ap. 39 d. — 6 zijn meening opschorten: zwijgen HDT. 1, 32; dicht houden δῖτα PL. Symp. 216 a. — 7 intr. ophouden met, τινος AR. Av. 1200, PL. Phaedr. 257 c; talmen, wachten HDT. 5, 89; uitsluiten PAP.; > zich ophouden N. T. Act. 19, 22. — 8 bezet houden: bedekken, beslaan Φ 407, HDT. 1, 104, THUC.; = bezighouden HDT. 4, 199. — 9 > tegenover zich hebben HDT. 9, 31.
 (plqpf. ἐπόχαστο, beter ἐπόχαστο bij ὄρνυμι, M 340).
 ἐπ-ηβάω, ion. ἐφ-ηβάω, HDT. 6, 83.
 ἐπ-ηβόλος, — 1 beschikken over, τινος β 319, HDT. 9, 94 AESCH. Ag. 542, SOPH. Ant. 492, PL. Euthyd. 289 b. — 2 passend bij of voor τινι THEOCR. 28, 2, NIC. — 3 te bereiken AP. RH. 3, 1272.
 (< ἐπ ἄβολος; ἄ, η in de voege der samenstelling; vgl. HESYCH. ἀβολήσαι ἀπαντήσαι, ἄ copul.).
 ἐπ-ηγκενίδες, αἱ, de planken, die tegen de opstaande boordbalken (ἀγκόνες) getimmerd waren als borstwering ε 254.
 (: ἀγκών; η, z. voorg.).
 ἐπ-ηγορέω, verwijten HDT. 1, 90.
 ἐπ-ηετανός, — 1 altijd vol water ζ 86, v 247. — 2 overvloedig δ 89; πλατάνιστοι uitgestrekt THEOCR. 25, 20; v. d. wol v. ocharpen HES. Op. 517. — 3 ἐ-όν, altijd η 128.
 (-τανος = o.ind. -tana-, lat. pris-, diu-ūnus, lit. -tinus. Msch. ἐπ + W. αμε- in o.ind. αωαί- m. bron, lett. αωίτς hetz. Oorspr. altijd stroomend? Vgl. lat. iugis. Of ω ἐπ + ἀεί-?).
 ἐπ-ήκοος, 2, — 1 naar iets, τινος, hoorend, verhoorend PIND. O. 14, 14, AESCH. Eum. 732, PL. Rep. 499 a, τινι Leg. 931 b. — 2 verhoord PL. Leg. 931 b. — 3 hoorbaar; εἰς ἐπήκοον, op een afstand, dat het nog gehoord kan worden XEN. An. 2, 5, 38.
 ἐπ-ηλις, ἡ, vlek in het gezicht: zomersproeten (ἡλιος) COM.
 ἐπ-ηλυγάζω, met duisternis bedekken: — 1 verbergen THUC. 6, 36, 5. — 2 med. iemd als dekmantel voor zich houden PL. Lys. 207 b.
 ἐπ-ἡλυξ, ὕγος, verbergend EUR. Cycl. 680.

ἑπ-ηλύς, ὕδος, (uit den vreemde) er bij komend: vreemdeling HDT. 4, 197, AESCH. Pers. 243, THUC. 1, 29, 5, SOPH., PL. Menex. 237 b.

ἑπ-ηλυσιή, ἡ, bezoeeking (met onheil geeraard) HYMN. Merc. 37.

ἑπ-ηλύτης, = ἑπ-ηλυς, THUC. 1, 9, 19.

ἑπ-ηλυτος, 2, aangekomen D. H.

ἑπ-ημοιβός, 2, — 1 wisselend M 456. — 2 om te verwissellen. ξ 513.

ἑπ-ήν, wanneer, ζῳδρά Δ 239, HDT. 4, 134 (1 ×), THUC. 5, 47, XEN., AR. Lys. 1175, HEROND.; overall zelden.

(< ἑπε(ῖ)-αν, z. ἐπάν).

ἑπ-ηπύω, toejuichen, τινι Σ 502.

ἑπ-ήρατος, liefelijk I 228, SAPHO 55 c 4 ALD., PIND. P. 5, 73, AESCH. Eum. 958.

ἑπ-ηρεάζω (ἑπ-ηρεα), — 1 bedreigen HDT. 6, 9, Antiph. 6, 8 τινι αἰσχρόν — 2 smalen N. T. 1 Petr. 3, 16. — 3 belagen N. T. Luc. 6, 28.

ἑπ-ηρεασ/μός, ὁ, krenking ARISTOT.

ἑπ-ηρειά, ἡ, kwaadwilligheid: zucht een ander te benadeelen of te beleedigen THUC. 1, 26, 4, DEM. 18, 12, (N. T.).

(: ἄρεα, v. *ἑπ-ηρείς).

ἑπ-ηρεμέω, na iets, τινι, uitrusten LUC. Amor. 45.

ἑπ-ηρεμος, 2, — 1 aan de riemen, roeiend β 403. — 2 met riemen voorzien δ 559.

ἑπ-ηρεφής (: ἑρέφω), 2, — 1 van boven bedekkend: overhangend M 54. — 2 overdekt HES. Th. 598.

ἑπ-ητής, vriendelijk, beleefd v 332, σ 128.

(msch.: ἑπω, vgl. o.ind. sapati hij eert, betuigt vriendelijkheid en eerbied).

ἑπ-ητρίμος, als de draden van de schering: dicht oopen Σ 211, 552.

(: ἡτριον, schering op het weefgetouw vgl. ἔν αἰσμος : αἶσα).

ἑπ-ητύς (z. ἑπ-ητής), ὄος, ἡ, beleefdheid, vriendelijkheid φ 306.

ἑπ-ηγέω, weergalmen PL. Rep. 492 c, EUR. Iph. A. 1584.

EPII(i) Als beteekeniscentrum komt nld. bij het eerst in aanmerking. **I. Adv.** Hier komt ἐπι voornamelijk met een verbum in tmesi voor, of zoo dicht bij een verbum geplaatst, dat het meestal daardoor geabsorbeerd wordt en zijn bet. (rust, richting, verwijdering) eerst uit het verband blijkt. Daarbij, daaraan, daarop, daarover, intusschen. Bijv. κτεῖνον δ' ἐπι μηλοβοτῆρας σ 529.

II. Praep. — Bij: met den dat. (< locat.) van rust, met den acc. van richting, met den genit. (< ablat.) oorspr. van verwijdering; vervolgens: de plaats bij iets (een stoel, een wagen) verlatend >] **beweging en rust:** op iets (springend, plaats nemend; > staande, rustend).

A: MET DAT.: Van plaats: 1 v. rust: bij iets, ἤσθαι ἐπ' ἐσχάτῃ η 160, ἐπὶ μόζῳ, aan de borst γ 448, alg. — 2 Is de bedoelde plaats een groote uitgestrektheid, dan gaat bij vanzelf over in op: ἐπὶ φαμάθοισιν ἐκείμην (ἐν σου ζῆν: geheel in het zand, bij > op het zand; ἦν' ἐπὶ πύργῳ, I 153, (alg. doch later is hier ἐπὶ c. gen. overheerschend). — 3 bij iets zijn = met iets bezig zijn, ποιμύνοντ' ἐπ' ὄσσει A 106. — 4 bij = gevoegd bij, naast, behalve, ἐφ' ἑλαίῃ ἑλκος E 130, alg.; ook achter v. plaats XEN. Hell. 8; 3, 16, 19. — 5 bij > ten opzichte v. an, δικαιότερος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσειαι T. 181. — 6 bij > **beweegreden, oorzaak:** ter wille v. an, om, γελᾶν ἐπὶ τινι, bij hem staan lachen = om hem, alg. —

7 motief > **doelmotief:** om iets te bereiken, ter wille van, δῶρον ἐπὶ μεγάλῳ K 304, ἐπὶ δόρῳ, voor het avondmaal σ 44. — 8 **Vand.** ook van voorwaarden z. att. ἐφ' ᾧ τε (οὐδὲ μὲτ τε), op voorwaarde dat, vaak met A. c. I. — 9 in de macht van, afhankelijk van, κεῖται of ἔστιν of γίγνεται ἐπὶ τινι, PIND. P. 8, 107, HDT. 8, 29, ATT.: SOPH. O. C. 66, PL. Gorg. 508 c, XEN. An. 1, 1, 4(?). — **10 v. beweging:** nl. wanneer voor den beschrijver een kortstondige of korte beweging minder kracht bezit dan de daarop volgende rust (vgl. lat. pono in c. abl. enz.), κατέθρην ἐπὶ χθονὶ Z 473, νηυσὶν ἐπὶ.. νεώμεθα X 392, ἔξερ' ἐπ' ἐσχάτῃ η 153. — **Van tijd:** 11 zooals de tijd en het verhaal de feiten langs loopen, wordt bij > na H 163, vooral ἐπὶ τούτους; daarna alg. in; bij grootere uitgebreidheid: gedurende, ἐπὶ νυκτὶ © 529 tot N. T. ἐπὶ τῇ θυσίᾳ Phil. 2, 17.

B: MET ACC.: 1 v. richting: naar B 18 alg. — 2 praegn.: vijandelijk tegen op... af E 590. — 3 een richting, dus een verplaatsing: over een groot vlak: > over ἐπὶ πόντον. Vand. ἐπ' ἑννέα κείτω πελεθρα λ 577. — 4 Vand. ook bij rust: verspreid over: γαίαν ἐπὶ, op aarde P 447, πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ω 535. Vand. (heerschen) over N. T. Luc. 1, 33. — 5 naar > op v. richting (vgl. B 2) wanneer een rust niet in, maar bij = op bereikt wordt: ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουε σ 216. Vand. bij opeenstapeling, samenvoeging: λύπη ἐπὶ λύπῃ N. T. Phil. 2, 26. — 6 v. doel: ἐπὶ δόρπον ἀνέστη μ 439, γ 421. — 7 > nieuwe toestanden: ἐπὶ στήλας Γ 113: zoodat gelederen onstonden, ἐπ' ἴσθα M 436. — 8 v. tijd: richting, beweging, uitgestrektheid over = gedurende, ἐπὶ χρόνον B 299.

C: MET GEN. (z. b. II.): 1 v. beweging: op, ἐπὶ θρόνου Ἰε σ 422, κατέθρην ἐπὶ χθονός I 293. — 2 v. beweging: in de richting, koers van, zonder dat het aangegevene bepaald doel is van den tocht: νήσου ἐπὶ Ψυρῆς γ 171, vaak Attisch: ἐπ' Ἰωνίας, in de richting van Ionie; overdr. naar (iemand heeten, noemen) HDT. 1, 94; 4, 45, XEN. Hell. 5, 1, 36 (?). — 3 v. rust: op, bovenop (in tegenstelling gevoeld teg. ἐν), ἐφ' ἔππων, op den wagen Ω 356, zoo alg. Att. — 4 verzw.: bij ἐπὶ (τῶν πηγῶν) πλυνοὶ ἔσαι X 153, enz.; vand. in tegenwoordigheid van XEN. Hell. 65, 38, N. T. Tim. 5, 19; overdr. ἐπὶ τῆς αὐτῆς γνώμης e. dgl. DEM. 4, 7, MEN. Sam. 117. — 5 overdr. (op, boven > machtig) over ATT., ἔξουσία ἐπὶ N. T. Aroc. 20, 6. — 6 over, aangaande, λέγειν ἐπὶ N. T. Gal. 3, 16; ook: ὄνομα ἔχειν e. dgl. ἐπὶ τινος (= ἀπὸ τινος) genoemd voor den of heeten naar HDT. 4, 45, 107. — 7 v. tijd: (op >) ten tijde van ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων E 637, regelmatig in het Att. bij persoonsnamen (doordat ἐπὶ m. gen. in het temporale geen andere bet. had, ἐπὶ m. dat. en m. acc. dubbelzinnig zouden zijn geweest); ἐπὶ τοῦ παρόντος voor het oogenblik EPIGOUR. 151 Us.

(: o.ind. api ook; zelfs, arm. ev en, ook, got. ifturna-volgend, dichtst bij. Met o-phase gr. παύθεν, lat. ob, z. bijv. obviam, obiter).

ἐπι, = ἐπεστιν, — 1 is (lig) daarbij, daarop β 58, Γ 45. — 2 is aanwezig, staat te wachten Φ 110, AESCH. Eum. 393, SOPH.

ἐπι-άλμενος, z. ἐφ-άλλομαι, H 15, ω 320.

ἐπι-ιάλλω, *aor.* ἐπίηλα (ἦ in ἐπίηλεν γ 49 *uit i-ω*), naar iets toe-, op iemd afzenden, τὰδε (F)έργα, heeft veroorzaakt γ 49; verder in *imesi* τινη ἐπι χεῖρας ἰάλλειν *e. dgl.* ι 288, THUC. 5, 77 *i. f.* (meest ἀπιάλλειν gelezen), AR. Nub. 1299 (ἐφ-) *en* Vesp. 1348, Pax 432.

ἐπι-ανδάνω, = ἐφρανδάνω, v 16 *enz.*

ἐπι-ιάχω, *dor.* ἐπίαχον, ergens bij schreeuwen, -juichen E 860, H 403.

ἐπι-βᾶθρα, ἦ, — 1 scheepsladder, valreep DIOD. — 2 toegang POL. 16, 29, 2.

ἐπι-βᾶθρον, τό, vaargeld o 449.

ἐπι-βαίνω, — **Intr.:** 1 met den voet ergens op gaan staan μ 77. — 2 betreden, beklimmen, binnengaan, πυργῶν O 165; II 396, PIND., HDT. 7, 50; bestijgen 8, 83, ATT., N. T. (εἰς, Act. 20, 18). — 3 *overdr.* in een toestand komen, ἐναυδαίτης γ 424 = deelachtig worden, HES., SOPH. O. C. 189. — 4 vijandelijk betreden; > treffen of een inval doen HDT. 4, 125, SOPH. Ai. 138, XEN.; *τινη εν τινα.* — 5 *spec.* bespringen ARISTOT. — **Causat.:** 6 doen betreden, -bestijgen, -βήσω, -έβησα, τινα ἕππον O 129, HES. O. 659, PIND. I. 1, 39, EUR. Iph. T. 215, LUC. — 7 *overdr.:* ἐναυδαίτης © 285.

ἐπι-βάλλω, — **Trans.:** 1 op iets, iemd werpen Ψ 135, HDT. 7, 107, THUC., XEN. An. 3, 5, 10, PL. Prot. 334 b, N. T. 1 Cor. 7, 35. — 2 met kracht op iets leggen, -slaan, ἰμάσθλην ζ 320, HDT. *vaak* χεῖρα AR. Lys. 440, πηγάς XEN., χεῖρα ἐπί τι N. T. LUC. 9, 62. — *vand.* 3 een boete, straf *enz.* op leggen HDT. 1, 106, THUC., LYS. 9, 6, PL., EUR. Med. 1115, PAP. — 4 op-, omhoog werpen, -laten groeien THEOPHR. — 5 *er* bij voegen: opbieden POL. — **Intr.:** 6 zich werpen, -storten naar: koers zetten o 297, DEMOCR. 3 D., tot N. T. Mc. 4, 37. — 7 *vijandelijk:* aanvallen PL. Phaedr. 248 a, POL., Ltr., N. T. Mc. 4, 37. — 8 ergens opvolgen POL., PLUT. — 9 = *med.* zich het hoofd bedekken N. T. Mc. 14, 72. — 10 *impers.* ἐπι-βάλλει μοι (τι), iets komt mij toe: valt mij ten deel HDT. 2, 180; 4, 115, DEM., N. T. LUC. 15, 12. — **Med.:** 11 (de handen) op iets werpen: naar iets, τινος uitstrekken Z 68 (*kan ook pass. refl. zigh*). — 12 iets voor zich ergens opwerpen, leggen τ 58; XEN. An. 4, 3, 28. — 13 zich iets op-, omwerpen EUR. Med. 840, N. T. act. Mc. 11, 7, *overdr.* THUC. 6, 40, 16. — **Pass. refl.:** 14 *eig.* zich werpen op HDT. 7, 107. — 15 *overdr.* zich ergens op toelaggen, τινος SAPHO 53 ALD., *τινη* PL. Tim. 48 c, *τινη of inf.*, DEM., THEOCR. 23, 26. POL.

ἐπι-βᾶρω, bezwaren, belastend D. H., N. T. 1 Thess. 2, 9.

ἐπι-βαρούς, een beetje zwaar THEOPHR.

ἐπι-βασία, ἦ, — 1 beslag leggen HYPER. — 2 opstijgen D. H.

ἐπι-βᾶσις, ἦ, — 1 op iets stappen, klimmen POL., D. H. — 2 oprukken LUC. — 3 bespringen PLUT. — 4 overstrooming POL. — 5 toegang > aanleiding (*aditus*) HDT. 6, 61. — 6 poging PL. Rep. 511 b.

ἐπι-βᾶσκω, *causat.* doen betreden, τινος B 234.

ἐπι-βαστάζω, op iets wegen: -dragen EUR. Cycl. 370.

ἐπι-βατεύω, — 1 ἐπιβάτης zijn HDT. 7, 181, PL. Lach. 183 d, LUC. — 2 betreden PLUT., LUC. — 3 op iets (als voorwendsel) steunen, τινος HDT. 3, 63; 9, 95. — 4 *spec.* (*obs.*) bestijgen AR. Ran. 48(?).

ἐπι-βάτης, ου, ὁ, die schip (of wagen) bestijgt, *als:* — 1 passagier — of 1 marinier HDT. 4, 145; 6, 12, THUC. 3, 2, 14, LYS., PL. Critias 119 b, Symp. 197 e. — 3 ruiter ARISTOT.

ἐπι-βατ-ικός, τὸ ἐ-ον, bemanning ARISTOT., POL.

ἐπι-βᾶτός, — 1 bestijgbaar HDT. 4, 62. — 2 toegankelijk PL. Tim. 24e. — 3 *overdr.* > omkoopbaar PLUT.

ἐπι-βᾶδᾶ, de dag na het feest der Apaturien (*begin November*) PIND., CRATIN. — *Vand.* een dag van inzinking, van berouwvolle meditatie PIND. P. 4, 140. (*acc. sing.* -βᾶν PIND. P. 4, 140; *anders pl.* Vgl. *gr.* [*lesb., cret., eld.*] πᾶδά na: W. ped., z. πούς, pēs).

ἐπι-βεβαιώω, nader bevestigen MEN. *fab. inc.* I 29.

ἐπι-βήτωρ, ὁ, — 1 bestijger σ 263. — 2 bespringer ψ 278.

ἐπι-βιβάζω, doen bestijgen THUC. 6, 65, 22, PL., N. T. LUC. 19, 35.

ἐπι-βιβάσκω, doen bespringen ARISTOT.

ἐπί-βιος, overlevend ISAE.

ἐπ-εβίων, overleven, *τινη* THUC. 5, 26, 1, PL., ISAE. 2, 15, DEM.

ἐπι-βλαστάνω, aan iets of na iets ontspruiten THEOPHR., PLUT.

ἐπι-βλάστησις, ἦ, nagroei THEOPHR.

ἐπι-βλέπω, — 1 kijken naar PL. Phaed. 63 a, ISOCR. 1, 21, DIN. — 2 (*lat. respicere*) met iets rekening houden, zich ontfemen N. T. LUC. 1, 48. — 3 benijden (*lat. in-videre*) SOPH. O. R. 1526.

ἐπί-βλημα, τό, — 1 kleed, deken Ltr. — 2 opgezette lap N. T. Mt. 9, 16.

ἐπι-βλής, ἦτος, sluitbalk Ω 453.

ἐπι-βλητικώς, *adv.* een indruk makend op, bij wijze van indrukken EPICUR. 50 Us.

ἐπι-βλύε, *adv.*, toestroomend COM.

ἐπι-βοάω, *pr.* -βῶται THEOCR. 12, 35, *f. βώσομαι* α 378; *ion. en eld.* βοήσ., — 1 te hulp-, aanroepen, *med.* HOM., HDT. 1, 87, THUC. 3, 59, 28, EUR. Med. 168, THEOCR. 12, 35. — 2 toeroepen, ook *c. inf.* THUC. 5, 65, 31. — 3 tot zich roepen, aanroepen HDT. 5, 1. — 4 in opspraak brengen THUC. 6, 16, 5. — 5 bij iets zingen, roepen AR. Av. 898; blaffen XEN. Cyn. 6, 19.

ἐπι-βοηθεῖα, ἦ, te hulp komen THUC. 3, 51, 34.

ἐπι-βοηθεῖω, *ion.* -βωθ., te hulp snellen HDT. 3, 146, THUC. 4, 12, XEN. An. 6, 5, 9.

ἐπι-βόημα, τό, aanroepen THUC. 5, 65, 35.

ἐπι-βόησις, ἦ, bijvalsbetuiging PLUT.

ἐπι-βόητος, berucht THUC. 6, 16, 25.

ἐπί-βοιον, τό, *sc.* θύμα, een offer van schapen, „na het runderenoffer”, voor Athena PHILOCH.

ἐπι-βολή, ἦ, — 1 het opwerpen: (be)dekking THUC. 2, 49, 1; laag THUC. 3, 20, 6. — 2 aanleggen, *v. boeien enz.* THUC. 7, 62. — 3 opgelegde boete AR. Vesp. 769, LYS. 9, 11; hoofdelijke omslag *en* opcenten PLUT. Cat. Ma. 18, PAP. — 4 aanval POL. — 5 aanslag THUC. 3, 45, 27. — 6 plan PLUT. — 7 voorstelling of het opmerken v. e. qualiteit EPICUR. p. 69 Us.

ἐπι-βουβέω, bij iets lawaaien LUC. D. Deor. 12, 1.

ἐπι-βόσκησις, ἦ, het afweiden THEOPHR.

ἐπι-βοσκίς, ἦ, zuignuit ARISTOT.

ἐπι-βόσκομαι, weiden op, *intr.* BATR. 54, MOSCH. 2, 82.

ἐπι-βουκόλος, ὁ, koeherder γ 422.

ἐπι-βούλευμα, τό, aanslag THUC. 4, 68, 17.

ἐπι-βούλευσις, ἦ, belaging PL. Leg. 172.

ἐπι-βουλεπτής, ὁ, belager SOPH. Ai. 726.

ἐπι-βουλεύω, — 1 in den zin hebben, beramen, *τι*, *spec.* heimelijk *en* tegen iemd, *τινη* HDT. 1, 24, SOPH. O. R. 618, PL., AR. Th. 335. — 2 *meest zonder obj.* = belagen, *τινη* PL. Symp. 217 c. — 3 op iets zinnen, *τινη*: beoogen HDT. 3, 122, LYS. 28, 8,

τυραννίδι PL. Gorg. 473 c. — *Met persoonl. pass.*: ἐπι-βουλεύομαι.

ἐπι-βουλή, ἡ, plan tegen iemand: aanslag, list THUC. 4, 77, 29, LYS., PL., XEN. An. 6, 4, 7, N. T. Act. 23, 30.

ἐπι-βουλ-ία, ἡ, belaging PIND. N. 4, 37.

ἐπί-βουλος, 2, *adv.* ὤς, belagend, listig AESCH. Supp. 587, PL. Syp. 203 d, PLUT.

ἐπι-βραδύνω, bij iets talmen LUC. Tim. 46.

ἐπι-βρέμω, — 1 met gedruisch aanwakkeren P 739. — 2 luid doen klinken EUR. Ba. 151; *pass.* klinken AR. Ran. 680.

ἐπι-βρέχω, bevochtigen THEOPHR.

ἐπι-βριθής, zwaar op iets drukkend AESCH. Eum. 965.

ἐπι-βριθίω, — 1 zwaar op iets drukken E 91. — 2 *overdr.* met geweld aandringen H 343, PIND. P. 3, 106, AP. RH. — 3 al zijn macht ontplooiën ω 344.

ἐπι-βρόντητος, „overdonderd“: verdwaasd SOPH. Ai. 1386.

ἐπι-βρούκω, knarsen COM.

ἐπι-βρούχω, grommen HEROND. 6, 13.

ἐπι-βρώω, overvloeien, vol zijn THEOCR. 22, 43.

ἐπι-βυνέω, dichtstoppen AR. Pl. 379; *med.* LUC.

ἐπι-βύστρα, ἡ, prop LUC. Lexiph. 1.

ἐπι-βωθέω, *ion.* = ἐπιβροθέω, HDT.

ἐπι-βώμιος, 2, op, van het altaar AESCH., EUR. Andr. 1024, THEOCR.

ἐπι/βωμιο-στατέω, bij het altaar staan, *als smeeleeling* EUR. Heracl. 44.

ἐπι-βώτωρ, ορος, ὅ, herder v 222.

ἐπί-γαιος, op de aarde HDT. 2, 125.

ἐπι-γαμβρεύω, volgens het recht van verwantschap trouwen, τινα N. T. Mt. 22, 24.

ἐπι-γαμέω, daarna of daarnaast trouwen, τινα, *een vrouw* ANDOC., PLUT.; *een man* EUR. Ot. 589, PLUT.

ἐπι-γαμ-ία, ἡ, het recht van twee staten of standen om door een huwelijk met elkaar in verbinding te treden HDT. 2, 147, LYS. 34, 5, PL. Polit. 310 b, XEN. Cyr. 3, 2, 23.

ἐπί-γαμος, 2, huwbaar HDT. 1, 196, DEM.

ἐπι-γανός, glanzend maken COM.

ἐπι-γάστριος, τό, ἐ-ον, het boven op de maag zich bevindende gedeelte van het lichaam PLUT. 559 f.

ἐπι-γαυρόω, trotsch maken PLUT., DIO.; *pass.* trotsch zijn, τιμ XEN., PLUT.

ἐπι-γαίνομαι, = -γίγνομαι, PIND. P. 4, 47.

ἐπί-γειον, τό, kabel naar den wal AR.

ἐπί-γειος, 2, — 1 op (de) aarde levend PL. Rep. 546 a. — 2 aardsch N. T. 1 Cor. 15, 40 σῶμα.

ἐπι-γελάω, lachen bij, over, τιμ AR. Th. 979, PL. Phaedr. 62 a.

ἐπι-γέννημα, τό, batig saldo, bedrijfswinst PAP.

ἐπι-γέννημα, τό, — 1 het later geboren deel of wezen PLUT. — 2 een later ziektesymptoom PLUT. — 3 gevolg, resultaat D. L.; -ματικός, CIC.; -νησις, toeneming van geboorten PAP.

ἐπι-γεραίρω, beloonen XEN. Cyr. 8, 6, 11.

ἐπι-γηθέω, zich over iets verheugen, τιμ AESCH. Pr. 157.

ἐπι-γίγνομαι, *ion. en Koine* -γίν., — 1 bij iets komen: naderen, ook v. tijd Z 148. — 2 > overvallen, overkomen v. pers. en dingen HDT. 8, 13; THUC. 3, 108, 22. — 3 geboren worden na, τιμ HDT. 2, 49; 7, 2, THUC., PL. Phaedr. 245 a. — 4 zich voegen bij THUC. 3, 74, PL. — 5 daarna verlopen v. tijd HDT. 1, 28. — 6 opsteken, opzetten v. wind N. T. Act. 28, 13.

πι-γινώσκω, *ion.* -γίν., — 1 leeren kennen σ 30,

PIND. P. 4, 279 τινος, AESCH., SOPH. Ant. 961 tot N. T. Rom. 1, 32. — 2 inzien, begrijpen PL. Euthyd. 301 e, SOPH. Ai. 18; te weten komen N. T. Luc. 7, 37. — 3 > weten N. T. Act. 25, 10. — 4 erkennen THUC. 1, 132, 25. — 5 > besluiten THUC. 2, 65, 31. — 6 herkennen ω 217, THUC. (z. 4).

ἐπι-γλισχραίνω, glad maken HIPPOCR.

ἐπι-γλυκαίνω, zoet worden THEOPHR.

ἐπι-γλωσσάομαι, *att.* -ττάομαι, — 1 smalen met woorden, τινος, iemand AESCH. Pr. 928. — 2 heillooze woorden of gedachten uitspreken AESCH. Ch. 1045, AR. Lys. 37.

ἐπι-γλωσσίς, *att.* -ττίς, ἰδος, ἡ, tongwortel HIPPOCR., ARISTOT.

ἐπι-γναμπτός, omgebogen HYMN. Ven. 87.

ἐπι-γνάμπτω, — 1 ombuigen Φ 178. — 2 bedwingen A 569. — 3 *overdr.* buigen: v. richting doen veranderen I 514.

ἐπι-γνάπτω, opnieuw vollen: opknappen LUC. Fugit. 28.

ἐπι-γνώμων, ονος, — 1 taxateur of scheidsrechter PL. Leg. 843 d, DEM., PLUT. Cam. 18. — 2 vergevingsgezind MOSCH. 4, 71.

ἐπι-γνωρίζω, bekend maken XEN. Cyn. 6, 23.

ἐπί-γνωσις, ἡ, het erkennen, leeren kennen POL., N. T. Hebr. 10, 26, PLUT.

ἐπι-γονή, ἡ, nakomelingschap DIOD., PAP.

ἐπί-γονος, 2, — 1 later geboren PL. Leg. 740 c. — 2 nakomelingen PIND. P. 8, 42, HDT. 4, 32, AESCH. Sept. 903, PAP. v. d'eren XEN. Oec. 7, 34.

ἐπι-γουνάτις, ἰδος, ἡ, knieschijf HIPPOCR.

ἐπι-γουνίδιος, op de knieën PIND. P. 9, 62.

ἐπι-γουνίς, ἰδος, ἡ, — 1 knieschijf HIPPOCR. — 2 lende ρ 225, THEOCR. 26, 34. — 3 knie AP. RH.

ἐπι-γράβδην, *adv.*, schrammend Φ 166.

ἐπί-γραμμα, τό, — 1 opschrift HDT. 7, 228, THUC. 6, 59, 1, PL. Phaedr. 264 c, EUR. — 2 *spec.* de geëischte boete of straf DEM. 38, 2, ARISTOT. — 3 *spec.* brandmerk HEROND. 5, 78.

ἐπι-γραμμάτιον, τό, *dem. v. voorg.* (1), PLUT.

ἐπι-γράφῃ, ἡ, — 1 het opschrijven ISAE. 4, 2. — 2 opschrift THUC. 2, 43, 32, N. T. Mt. 22, 20. — 3 titel; > roem POL. — 4 beschrijving v. h. vermogen, voor de belasting ISOCR. 17, 41. — 5 toevoegsel boven de regel PAP.

ἐπι-γράφω, — 1 schrammen Δ 139. — 2 inkerken: merken, e. lot H 187. — 3 strijken over LUC. — 4 op iets schrijven, een opschrift geven HDT. 7, 228, ATT. tot N. T. Mc. 15, 26. — 3 (op iemds rekening schrijven): toeschrijven DEM., AESCHIN. 3, 167. — 6 inschrijven THUC. 5, 4, 3, N. T. Hebr. 8, 10. — *Spec.* 7 iemand iets opschrijven, opgeven *alg.*; *ev.* als geuite, erfgenaam, als straf, als belasting (τινί τι > toewijzen) DEM., ORAT., PAP. — *Med.*: 8 als (schuts)patroon nemen, -kiezen (en laten inschrijven) AR. Pax 684, LUC., PAP.

ἐπί-γρύπος, krom HDT. 2, 76, PL. Phaedr. 253 d.

ἐπί-γυον, τό, = ἐπίγειον, POL.

ἐπι-δάκνω, bijten in NIC.

ἐπι-δακρύω, weenen bij, over AR. Vesp. 882, AESCHIN. 2, 85, PLUT.

ἐπι-δανείζω, — 1 bij, d. i. als tweede hypotheek leenen aan DEM. 35, 22. — 2 *med.* . . . van DEM. 34, 6.

ἐπί-δάσους, eenigszins harig THEOPHR.

ἐπι-δαψιλεύομαι, — 1 nog rijkelijker geven HDT. 5, 20, XEN. Cyr. 2, 15. — 2 toevoegen LUC. — 3 breedvoerig zijn D. H.

ἐπι-δεής, *adv.* ὤς, behoefte hebbend aan, τινος,

behoefstig PL. Charm. 158 c, XEN. Cyr. 8, 7, 12.
ἐπί-δειγμα, τό, proefstuk PL., XEN. Mem. 4, 4, 12.
ἐπι-δείκνυμι, — 1 toonen PIND. N. 11, 14, HDT. 1, 30, AESCH. Supp. 53, SOPH., AR. Av. 666, PL., XEN. An. 6, 4, 4, N. T. Mt. 22, 19. — 2 ten toon spreiden: > met iets te koop loopen PL. Eythud. 274 a σοφίαν, XEN. — 3 aantoonen, bewijzen PL. Phaed. 100 b, N. T. Act. 18, 28. — *Med.* 4 graag iets, τι, van zich zelf laten zien, met iets pronken PL. Gorg. 447 a πολλά καὶ καλὰ, Symp. 194 b.
ἐπι-δεικτικός, — 1 gemakkelijk, graag van zich latende zien PL. Soph. 224 b. — 2 pronkend, vooral v. woorden en redevoeringen GORG. 7 D., DEM. 61, 2, PLUT.
ἐπι-δειξίς, ion. ἐπίδειξις, ἡ, — 1 met nadruk toonen: demonstratie EUR. Ph. 871, XEN. Mem. 3, 12, 1. — 2 demonstratie van eigen kunnen of kunde PL. Gorg. 447 c, DEM.; publicatie HDT. 2, 46, *inl. bk.* 1. — 3 mil. troepen-demonstratie THUC. 6, 31, 28. — 4 bewijs PL. Phaed. 99 d.
ἐπι-δειπνέω, iets „toe eten” AR. Eq. 1140.
ἐπι-δέκατος, het tiende deel uitmakend XEN. Hell. 1, 7, 10, ANDOC. 1, 96, PAP.
ἐπι-δεκτικός, opnemend: bevattend PLUT.
ἐπι-δέλεάζω, als lokaas leggen DIOD.
ἐπι-δέμνιος, op het bed EUR. Hec. 927.
ἐπι-δέξιος, 2, *adv.* ως, *ntr.* ἐ-ία, — 1 van links naar rechts P. 141, HDT. 2, 93, AR. Pax 957. — 2 rechts B 353, AR. Av. 1493. — 3 geschikt, handig PIND. P. 6, 19, AESCH. 1, 178, POL., PLUT. Aemil. 37. — 4 fijn, smaakvol ARISTOT. — 5 gewillig, vriendelijk PLUT.
ἐπι-δέξιό-της, ἡ, bedrevenheid AESCHIN. 2, 47, POL.
ἐπί-δεξις, ἡ, ion. = ἐπίδειξις, HDT.
ἐπι-δέομαι, *vog.* daarenboven noodig hebben, τινος PHILOL. 6 D., PL. Symp. 204 a, XEN. (N. T.).
ἐπι-δέρκομαι, aanzien HES. O. 268.
ἐπι-δερκτός, zichtbaar EMPED. 2, 7 D.
ἐπι-δερμιάς, ἰδος, ἡ, opperhuid HIPPOCR.
ἐπί-δεσις, ἡ, ἐπί-δεσμα, τό, verband HIPPOCR.
ἐπί-δεσμος, ὁ, verband AR. Vesp. 1440.
ἐπι-δεσμο-χάρης, 2, verbanden beminrend, *bijn.* van de podagra LUC.
ἐπι-δεσπόζω, over iets, τινος, heerschen AESCH. Pers. 241.
ἐπι-δευής, = -δέης, — 1 gebrek hebbend aan, τινος N 299. — 2 *abs.* behoefstig E 481, PARM. 8, 33 D. — 3 te kort schietend P 185.
ἐπι-δέουμαι, = -δέομαι, — 1 noodig hebben, missen Σ 77; *act.* SAPHO 2, 15 (-δέουην *inf.*). — 2 te kort schieten Ψ 670, Ω 385, THEOGN. 942, AP. RH.
ἐπι-δέχομαι, ion. -δέξ., — 1 (nog) op-, aannemen HDT. 8, 75, Ltr., N. T. 3 Joh. 9. — 2 toe laten DEM., AESCHIN. 1, 48.
ἐπι-δέω, aan, op iets vastbinden HDT. 1, 171 *med.*, AR. Ran. 1038, XEN. Cyr. 2, 3, 19.
ἐπι-δέω, — 1 nog verder noodig hebben, τινος PL. Leg. 709 d, PLUT. — 2 *bij getallen* = waaraan ontbreken zooveel HDT. 7, 28. — 3 *impers.* het is noodig D. H.
ἐπί-δηλος, 2, *adv.* ως, — 1 zichtbaar, bekend THEOGN. 442, HDT. 8, 97, AR. Eq. 38, PLUT. — 2 overblikkend XEN. Oec. 21, 10.
ἐπι-δημεύω, in de stad blijven π, 28.
ἐπι-δημέω, — 1 in het land, thuis zijn THUC. 1, 136, 22, PL., XEN., N. T. — 2 *ingress.* aor. > naar huis komen XEN. Mem. 2, 3, 1, DEM. — 3 ergens, als vreemde, zich ophouden LYS. 9, 4, PL. Prot. 315 c. — 4 *vand.* bezoeken, τι LUC. — 5 *spec.* epidemisch zijn HIPPOCR.

ἐπι-δήμη-σις, ἡ, buitenlandsch verblijf PL.
ἐπι-δημ-ία, ἡ, verblijf PL. Parm. 127 a, PAP.
ἐπι-δημιος, 2, — 1 inheemsch, in het volk I 64, o 194. — 2 als vreemdeling vertoevend HDT. 2, 39. — 3 *spec.* epidemisch HIPPOCR.
ἐπι-δημιουργοί, οἱ, garnizoenscommandanten, gouverneurs, *in de kolonies* THUC. 1, 56, 23.
ἐπί-δημος, 2, onder het volk verspreid SOPH. O. R. 494.
ἐπι-διαβαίνω, — 1 na een ander of later overgaan HDT. 4, 122, THUC. 6, 101, 22, XEN. Hell. 5, 3, 4. — 2 tegen iemand op-, overtrekken POL.
ἐπι-διαγινώσκω, op nieuw beschouwen HDT. 1, 133.
ἐπι-διαθήρη, ἡ, het pand geven LYS.
ἐπι-διατρέω, — 1 nog toedeelen POL. — 2 verdeelen D. H. — 3 *med.* daarna onderling verdeelen HDT. 5, 116.
ἐπι-διακρίνω, later beslissen PL. Gorg. 524 a.
ἐπι-διανοέομαι, ook bedenken MED.
ἐπι-διαλάμπω, van boven doorschijnen THEOPHR.
ἐπι-διαρρηγνύμαι, daarbij barsten AR. Eq. 701.
ἐπι-διάρσσομαι, aan het testament een clause hangen N. T. Gal. 3, 15.
ἐπι-διαρτείνω, zich uitstrekken POL.
ἐπι-διατίθημι, — 1 daarna arrangeeren DIO. — 2 *med.* als pand geven DEM. 33, 13.
ἐπι-διατρέψω, bij iets verwijlen THEOPHR.
ἐπι-διδάσκω, nog daarenboven leeren, onder het oog brengen XEN. Oec. 10, 10.
ἐπι-δίδωμι, — 1 boven op iets = daarenboven geven Ψ 559, *enz.* — 2 vrijwillig, boven het verschuldigde geven ISAE., DEM. — 3 meegeven I 147, προίκα PL. Leg. 944 a. — 4 overgeven, uitleveren *vaak* ἐαυτόν AR. Th. 213, PL.; N. T. Act. 27, 15; *verzw.*: ψῆφον τινα, laten stemmen PLUT.: indienen PAP. — *intr.* 5 toenemen, groeien HDT. 2, 13, THUC. 8, 24, 18, PL. Prot. 318 a. — 6 *verzw.* > geven N. T. Mt. 7, 9, Luc. 11, 11 ἐὰν τι χυθός ὄφιν. — 7 opofferen THUC. 4, 11. — *Med.*: 8 elkaar er bijgeven < bijnemen, θεούς *als getuigen* X 254. — 9 begiftigen, τινα K 463.
ἐπι-δίξημαι, — 1 nog daarbij onderzoeken HDT. 1, 95. — 2 ook nog verlangen HDT. 5, 106.
ἐπι-διήγησις, ἡ, herhaalde vertelling ARISTOT.
ἐπι-δικάζω, — 1 door rechtelijk vonnis toekennen ISAE. 6, 14, DEM., DIOD. — 2 *med.* in rechten aanspraak op iets, τινος, maken: zich iets laten toekennen ANDOC. 1, 119, PL. Leg. 874 a, ISOCHR. 19, 3, DEM.
ἐπι-δικασία, ἡ, toewijzing in rechten van erfenis of erfdochter ISAE.
ἐπι-δικάσιμος, iemd, τινα, in rechten bijstaand LUC.
ἐπί-δικος, 2, — 1 waarop men recht heeft ISAE. 2, 2, DEM. — 2 waarop meer dan één recht heeft of meent te hebben: betwist PLUT.; *sec.* ἡ ἐ-ος, de erfdochter (met erfenis), *waar de naaste verwanten om strijden* ISAE., DEM. (vgl. LYS. 24, 14).
ἐπι-δινέω, — 1 rondzwaaien (en wegwerpen) „bowlen” Γ 378, H 269; *pass.* rondvliegen β 151. — 2 *med.* *overdr.* iets bij zich zelf (rondwentelen) overwegen v 218.
ἐπι-δι-ορθώω, later in orde brengen N. T. Tit. 1, 5.
ἐπι-δι-ουρέω, later wegwateren HIPPOCR.
ἐπι-διφορίας, ἄδος, ἡ, rand van den wagenbak K 475.
ἐπι-δίφοριος, zich op den wagen bevindend o 51.
ἐπι-δίψιος, dor NIC. Th. 436.
ἐπι-διώκω, verder vervolgen HDT. 4, 1, THUC. 5, 65, 16.

ἐπί-δοξος, 2, *adv.* *ως*, — 1 (in verwachting staande) waarvan men verwacht, dat... *vaak met inf.* HDT. 4, 11, ANTIPII. 2 α 5, PL. Theaet. 143 d; *abs.* te verwachten HDT. 1, 89. — 2 in roem: beoermd PIND. N. 9, 46.

ἐπι-δορατίς, *ή*, lanspunt POL., PLUT. 217 e.

ἐπι-δορπιζομαι, toe eten COM.

ἐπι-δόςπιος, bij het dessert THEOCR. 13, 36.

ἐπι-δόςπιος, vrijwillig geschonken COM.

ἐπί-δοσις, *ή*, — 1 schenking DEM. 18, 171, tegemoetkoming PAP. — 2 toename, groei PL. Symp. 175 e, DEM. — 3 toegeven: wijken HIPPOCR.

ἐπι-δότης, *δ*, schenker PLUT.

ἐπι-δουπέw, lawaai maken PLUT.

ἐπι-δοχή, *ή*, later aannemen THUC. 6, 17, 30.

ἐπι-δράσσομαι, *att.* -άττομαι, — 1 aanpakken, τινος PLUT. Alex. 25. — 2 *overdr.* zich meester maken van PLUT. Otho 2.

ἐπι-δρομή, *ή*, — 1 stormloop THUC. 4, 23, POL., PLUT. — 2 plundertocht, onverwachtsche inval HDT. 1, 6. — 3 ἐξ ἐ-ής, onverwachts PL. Rep. 619 b, MEN. Perik. 148, PLUT. — 4 toegangsweg EUR. Hel. 404. — 5 nachtveiligheidsdienst PAP.

ἐπι-δρομ-ία, *ή*, aanval AP. RH.

ἐπι-δρομος, — 1 *pass.* bestormbaar Z 434. — 2 bestormend: ten deel vallend AESCH. Supp. 123. — 3 *subst.* *δ*: een strik boven aan het net XEN. Cyn. 6, 9.

ἐπι-δύομαι, daarbij ondergaan N. T. Iph. 4, 26 (*vgl.* B 413).

ἐπι-δώνης, *ου*, *δ*, schenker PAUS.

ἐπι-είκεια, *ή*, — 1 betamelijkheid, billijkheid: zijn comme il faut THUC. 3, 40, 13, PL. — 2 ingetogenheid LYS. 16, 11; gematigdheid PLUT. Caes. 15. — 3 zachtheid N. T. 2 Cor. 10, 1.

ἐπι-(F)είκελος, gelijkend, τινι A 265.

ἐπι-(F)εικής (z. *εἰκοια*), *adv.* *ως*, — 1 gepast, behoorlijk μ 382, Θ 431, HDT. 1, 85, PL. Ap. 34 d; *adv.* voldoende, tamelijk HDT. 2, 92, ATT.: PL. Gorg. 485 e ἐ-ως ἔγω φιλικῶς πρὸς σέ, Charm. 304 a; *verzw.* doorgaans, in het algemeen PLUT.; οἱ ἐπεικεῖς de notabelen ARISTOT. A. II. 28, 1. — 2 billijk AR. Nub. 1438, SOPH. O. C. 1127. — 3 fatsoenlijk, ingetogen, geschikt THUC. 8, 93, 25, XEN. — 4 gematigd, zacht THUC., γνώμη AR. Vesp. 1027, PL. Symp. 210 b, N. T. 1 Petr. 2, 18.

ἐπι-(F)εικτός, — 1 οὐκ ἐ. onbedwingbaar E 892. — 2 (*later* = ἐπεικής opgevat), behoorlijk θ 307.

(*ursch. fsiu-: lat. vici bij vinco lit. veikti dwingen*).

ἐπι-ειμένος, 3, *ion.* = ἐφειμένος, A 149.

ἐπι-είσομαι, z. -ειμι *en vgl.* -(F)ίεμαι.

ἐπι-έλπομαι, hopen op A 545.

ἐπι-έννυμι, *ion.* = ἐφ-έννυμι, — 1 over iemd iets heen werpen v 143. — 2 *med.* zich iets aantrekken ALCAE. 70, 14 ALD, ἐπ-ημένοι, HDT. 1, 47; < eigen maken, ἀλκήη, ἀναδείηη A 149. — 3 *spec. med.* γῆη *enz.* PIND. N. 11, 16, XEN. Cyr. 6, 4, 6 = begraven worden. — 4 bekleden, *med.* ὄθρον . κρόκαις PIND. N. 10, 44.

ἐπι-ετής in dit jaar geschiedend POL.

ἐπι-ζάρw, bezwaren EUR. Ph. 45, Rhes. 441.

ἐπι-ζάφwλος, *adv.* *ως*, fel gezwollen; heftig I 516, AP. RH.

(< *δία* + *W. g*hel-* in *δ-φέλλω*).

ἐπι-ζάw, *ion.* -ζάw, (z. *ζωρός*), overleven HDT. 1, 120, PL. Leg. 661 c, PLUT.

ἐπι-ζεύγνυμι, — 1 verbinden HDT. 7, 36. — 2 bespannen AESCH. Eum. 405; *overdr.* Ch. 1044. — 3 over iets, τινος, spannen LUC. — 4 omgeven POL.

ἐπι-ζευξίς, *ή*, verbinding THEOPHR.

ἐπι-ζεφύριος, 2, tegen het westen liggend PIND. O. 11, 15, HDT. 6, 23.

ἐπι-ζέw, — 1 opruizen, (over)koken HDT. 7, 13, SOPH. Tr. 840, AR. Th. 468. — 2 λέβητα, heet maken EUR. Cycl. 392.

ἐπί-ζηλος, benijdbaar BACCH. 5, 52, AESCH. Ag. 939.

ἐπι-ζήμιος, 2, *adv.* *ως*, — 1 schadelijk THUC. 1, 32, 14, XEN. — 2 strafbaar PL. Leg. 765 a. — 3 τὰ ἐ-α, straf PL.

ἐπι-ζημιόw, bestraffen XEN. Hell. 5, 2, 22; -ωσις, *ή*, ARISTOT. A. II. 45, 9.

ἐπι-ζητέw, — 1 opzoeken, opsporen XEN. Cyr. 8, 1, 16, N. T. — 2 bovendien zoeken POL. — 3 daarbij vragen PLUT. — 4 *praegn.* verlangen naar HDT. 3, 36; wenschen N. T. Mt. 6, 32. — 5 verloren hebben PLUT.

ἐπι-ζώννυμι, opbinden, opschorten HDT. 2, 85.

ἐπι-ζώστρα, *ή*, gordel SOPH.

ἐπι-ζάw, *ion.* = ἐπιζάw, HDT.

ἐπ-ίημι, *ion.* = ἐφίημι, HDT.

ἐπι-ήράνος, — 1 welgevallig τ 343, EMPED. 129, 3 D. — 2 macht hebbend over COM.; = -ηρος, EMPED. 96, 1 D., SOPH. O. R. 1095?, LYCOPHR.

(*uit ἐπι (F)ήρα, z. d.*).

ἐπι-θαλάμιος, 2, van het bruidsvertrek, -huwelijk THEOCR. 18, LUC. Symp. 40.

ἐπι-θαλασσίδιος, *att.* -ττιδιος, 2, ook 3, = *volg.*, THUC. 4, 76, 10, XEN., PL.

ἐπι-θαλάσσιος, *att.* -ττιος, 2, aan zee gelegen of wonend HDT. 5, 30, THUC. 2, 56, 15, XEN., PL.

ἐπι-θάλπw verwarmen XENOPHAN. 31 D.

ἐπι-θάνατος, 2, — 1 nabij den dood: doodziek DEM. 50, 60. — 2 den dood aanbrengend, doodlijk THEOPHR.; = -τος, ter dood veroordeeld D. H., N. T. 1 Cor. 4, 9.

ἐπι-θαρρέw, zich op iets, τινι, verlaten PLUT.

ἐπι-θαρούνw, bemoedigen Δ 183, PLUT.

ἐπι-θαυμάζw, — 1 bewonderen PLUT. — 2 eeren en beloonen AR. Nub. 1147.

ἐπι-θεάζw, de goden tegen iemd aanroepen AESCH. Ch. 856, PL. Phaedr. 241 b, EUR. Med. 1409.

ἐπι-θειασίς, *ή*, het bezeren van de goden PLUT.; = -ασμός, *δ*, THUC. 7, 75, 6.

ἐπι-θειάζw, — 1 de goddelijke machten aanroepen THUC. 2, 75, 9, PL. Phaedr. 241 b. — 2 als goddelijk voorstellen PLUT. — 3 profeteeren D. H.

ἐπι-θέλw, betooveren PLUT. 456 b.

ἐπί-θεμα, τό, — 1 omslag HIPPOCR. — 2 opbod, hooger bod PAP.

ἐπι-θεραπέw, — 1 gediensst zijn THUC. 8, 84, 12. — 2 verzorgen, bedacht zijn op, τι THUC. 8, 47, 27.

ἐπί-θεσις, *ή*, — 1 het opleggen, χειρῶν N. T. 8, 18, PLUT. — 2 toevoegen ARISTOT. — 3 (: *pass.*) aanval, aanslag PL. Leg. 698 b, XEN. An. 4, 4, 22. — 4 aanpakken, aangrijpen POL.

ἐπι-θεσιζw, — 1 op iets een orakel verkondigen HDT. 4, 179, D. H. — 2 zijn goedkeuring schenken, τινι D. H.

ἐπι-θέτης, *ου*, *δ*, belager LUC. Trag. 172.

ἐπι-θετιός, *adv.* *ως*, — 1 ondernemend, aggressief XEN. Mem. 3, 1, 6. — 2 listig, bedriegelijk ARISTOT.

ἐπί-θετος, 2, *adv.* *ως*, — 1 toegevoegd LYS. — 2 v. *macht*: τὸ ἐ-ov, bevoegdheid ARISTOT. A. II. 25, 2; aangematigd PLUT. — 3 van buiten toegevoegd; ingevoerd: vreemd isocr., PLUT. — 4 bij-naam PLUT. — 5 *spec.* „adjectivum” ARISTOT.

ἐπι-θέw, — 1 aanstormen HDT. 9, 107. — 2 achtervolgen XEN, Cyn. 8, 10. — 3 op . . . afloopen, v. e. *schip* PLUT.

ἐπι-θεωρέω, verder nog beschouwen HIPPOCR., COM.
 ἐπι-θήκη, ἡ, — 1 vermeerdering HES. O. 380. — 2 toegift AR. Vesp. 1391. — 3 chèque v. d. giro-dienst PAP.
 ἐπι-θήμα, τό, — 1 deksel Ω 228, HDT. 1, 48. — 2 sluit-, grafsteen ISAE. 2, 36. — 3 lanspunt DIOD.
 ἐπι-θηματουργία, ἡ, het maken van deksels PL. Polit. 280 d.
 ἐπι-θολώ, — 1 troebel maken, verduisteren LUC. Lexiph. 4. — 2 misvormen PLUT.
 ἐπι-θόρνυμαι, bespringen, τιμ LUC. Amor. 22.
 ἐπι-θουρέω, τιμ: — 1 bijval te kennen geven XEN. Hell. 2, 3, 50. — 2 afkeuring- XEN. Hell. 1, 7, 13.
 ἐπι-θρεπτος, goed gevoed HIPPOCR.
 ἐπι-θρώσσω, — 1 springen op, νόος Θ 515. — 2 overdr. (lat. insultare) vertreden, hoonen Δ 177. — 3 over een afstand springen (E 772), HES. Sc. 438.
 ἐπι-θύμέω, — 1 begeeren, τινος HDT. 1, 24, AESCH. Ag. 217 tot N. T. Act. 20, 33; γυναικα Mt. 5, 28. — 2 begeeren, uit liefde (z. 1) XEN. An. 4, 1, 14. — 3 begunstigen, vereeren (z. lat. cupere) ISOCR. 7, 17.
 ἐπι-θύμημα, τό, — 1 begeerte HIPPOCR., PL. Leg. 687 c, ANTIPH. 110 D. — 2 het begeerde XEN. Hier. 1, 23.
 ἐπι-θύμησις, ἡ, verlangen ISAE., ARISTOT.
 ἐπι-θύμητής, οὔ, ὁ, — 1 voorstander, begeerig, τινος HDT. 7, 6, PL. Symp. 203 d, N. T. 1 Cor. 10, 6. — 2 vereerder XEN. Mem. 1, 2, 60.
 ἐπι-θυμήτειρα, fem. begeerig CALL.
 ἐπι-θύμητικός, β, adv. ὡς, vol begeerte, τινος PL.; meest τὸ ἐ-ον, PL. Tim. 91 b.
 ἐπι-θύμια, ἰον. ἡ, ἡ, — 1 begeerte HDT. 1, 32, THUC. 6, 78, 5, PL. Phaedr. 237 d, N. T. in alle schakeeringen. — 2 lust, genot PL. Phaedr. 82 c. N. T. Rom. 6, 12. — 3 voornemen EUR. Cycl. 449.
 ἐπι-θύμιαμα, τό, reukoffer SOPH. O. R. 913.
 ἐπι-θύμῶ-δειπνος, 2, naar den maaltijd verlangend PLUT. 726 a.
 ἐπι-θύωνω, richten SOPH. Ph. 1059.
 ἐπι-θύω, — 1 na iemd offeren AESCH. Ag. 1504, PLUT. — 2 bij iets (reuk)-offeren AR. Pl. 1116, D. H. ἐπι-θύω (ὑ metr.), — 1 recht op iemd afstormen Σ 175. — 2 > begeeren HYMN. Merc. 475, AP. RH.
 ἐπι-θωρακιδιον, τό, kleed over het pantser PLUT.
 ἐπι-θωρακίζομαι, zich het pantser aandoen XEN. Cyr. 3, 3, 27.
 ἐπι-θωρήσσομαι, zich harnassen tegen AP. RH.
 ἐπι-θώσω, — 1 toeroepen AESCH. Pr. 73, 277. — 2 toezingen, klinken EUR. Iph. T. 1127.
 ἐπι-ίστωρ, meewetend, τινος φ 26.
 ἐπι-καθαίρω, daarenboven slechten THUC. 8, 20, 28.
 ἐπι-κάθημαι, — 1 zitten op, bij, (ἐπι) τιμ AR. Ran. 1046, ARISTOT.; spec. in zijn kantoor zitten (v. e. bankier) DEM. 36, 7. — 2 belegeren (obsidere) THUC. 7, 27, 6, PLUT.
 ἐπι-καθίζω, — 1 ergens op, bij zetten HIPPOCR., THUC. 4, 130, 14, N. T. Mt. 21, 7. — pass. refl.: 2 zich neerzetten AR. Pl. 185, PLUT. — 3 belegeren POL.
 ἐπι-καθίστημι, — 1 bij, over iets, τιμ, aanstellen PL. Tim. 72 b, ARISTOT. — 2 na een ander, in zijn plaats aanstellen POL., INSCR. — 3 (na afloop van het jaar?) betalen INSCR. (LEG. GORT.) 1, 48.
 ἐπι-καινουργέω, iets nieuws ondernemen DEMOCR. 191 D.
 ἐπι-καινώω, veranderen AESCH. Eum. 696.

ἐπι-καιρία, ἡ, = εὐκαιρία, HIPPOCR.
 ἐπι-καίριος, 2, — 1 op het juiste punt, oogenblik gelegen. — Vand.: 2 gunstig. — 3 nuttig, van belang XEN. Oec. 5, 4, Hell. 3, 3, 11 (vgl. An. 3, 1, 36). — 4 gevaarlijk, doodelijk HIPPOCR., (PL.).
 ἐπί-καιρος, 2, = voorg., PIND. P. 4, 270, THUC. 1, 68, 27, SOPH. O. R. 875, XEN., DEM.
 ἐπι-καίω, ἰον. en ep. = ἐπι-κάω.
 ἐπι-καλῶμαι, nalezing houden LUC. Tox. 16.
 ἐπι-καλαμία, ἡ, stoppelland PAP.
 ἐπι-καλέω, — 1 er bij roepen (9 189), AR. Lys. 1307. — 2 aanroepen HDT. 2, 39, med. XEN. N. T. Rom. 10, 13. — 3 med. er bij, te hulp roepen > uitnoodigen HDT. 1, 187, THUC. 1, 101, 19. — 4 vand. zich beroepen op, med. N. T. Act. 25, 11, PLUT. — 5 uitdagen HDT. 5, 1; dagvaarden HDT. 5, 39. — 6 iemd iets (scheldnaam, schuld) toeroepen voor de voeten gooien: beschuldigen, τί τιμ HDT. 2, 118, THUC. 2, 27, AR. Pax 663. — 7 aanroepen als = een naam geven HDT. 8, 44 tot N. T. Mt. 10, 25. — 8 spec.: onheil aanroepen over, ἐπὶ τιμ N. T. Act. 15, 17.
 ἐπι-κάλυμμα, τό, — 1 mantel MEN., N. T. 1 Petr. 2, 16. — 2 de staart der kroefften ARISTOT.
 ἐπι-καλύπτω, bedekken PL. Crat. 395 b, EUR. Herc. 642, N. T. Rom. 4, 7.
 ἐπι-καμπή, ἡ, — 1 buiging HDT. 1, 180. — 2 kromme stelling van de vleugels der slagorde XEN. Cyr. 7, 1, 6.
 ἐπι-καμπής, omgebogen PLUT., LUC. Gall. 28.
 ἐπι-κάμπιος, 2, = voorg., POL.
 ἐπι-κάμπτω, — 1 ombuigen HIPPOCR. — 2 milit. de vleugels ombuigen voor een omsingeling XEN. An. 1, 8, 23.
 ἐπι-κάμπυλος, 2, gekromd HYMN. Merc. 90, HES. O. 427.
 ἐπι-καρπία, ἡ, — 1 vruchtgebruik, voordeel PL. Leg. 955 d, DEM. — 2 tiende van vruchten en van vee ARISTOT.
 ἐπι-καρπιζομαι, uitzuigen THEOPHR.
 ἐπι-καρπίος, — 1 vruchtdragend, vruchtgevend ARISTOT., PL. — 2 vruchtsteel, ntr. THEOPHR.
 ἐπι-κάρσιος, dwars-, schuin (tegenover) ι 70, HDT. 1, 180; 7, 36, POL.
 ἐπι-καταβαίνω, afdalen naar HDT. 8, 38, THUC. 4, 11, 3.
 ἐπι-καταβάλλω, laten afhangen XEN. Cyn. 4, 3, AP. RH.
 ἐπι-καταβολή, ἡ, acte v. inbezitneming v. onderpand PAP.
 ἐπι-καταάγομαι, daarna binnenloopen THUC. 3, 49, 5.
 ἐπι-καταδραθάνω, bij iets inslapen THUC. 4, 133, 19, PL. Rep 534 d.
 ἐπι-καταδέω, binden aan LUC. Asin. 16, 34.
 ἐπι-καταθέω, aanvallen DIO.
 ἐπι-καταίρω, op iets aanvallen PLUT.
 ἐπι-κατακλυζω, daarenboven overstromen HDT. 1, 107.
 ἐπι-κατακοιμάομαι, aor. pass., daarop inslapen HDT. 4, 172.
 ἐπι-καταλαμβάνω, inhalen, overrompelen THUC. 2, 90, 28, PL. Tim. 39 c.
 ἐπι-καταλλαγῆ, ἡ, agio THEOPHR.
 ἐπι-καταμένω, nog langer blijven XEN. Hell. 7, 4, 36.
 ἐπι-καταπίπτω, iemd op het lijf vallen LUC.
 ἐπι-καταπλάσσω, weer verbinden MED.
 ἐπι-κατάρπτω, vervloekt N. T. Gal. 3, 10.
 ἐπι-καταρριπτέω, daarop naar beneden gooien XEN. An. 4, 7, 13.

ἐπι-κατα-σκάπτω, ontgraven, laten vallen D. H. ἐπι-κατα-σκαύζομαι, weer in exploitatie brengen XEN. Vect. 4, 4.

ἐπι-κατα-σφάζω, dooden, slachten op of bij HDT. 1, 45, PLUT.

ἐπι-κατα-τέμνω, in de mijnen over de bepaalde grenzen werken DEM. 37, 36.

ἐπι-κατα-φύδομαι, nog daarbij liegen HDT. 3, 63, THUC. 8, 74, 1.

ἐπι-κάτ-ειμι, tot iets afzakken THUC. 2, 49, 12.

ἐπι-κατ-έχω, vasthouden D. H.

ἐπι-κατ-ηγροέω, — 1 daarenboven aanklagen PLUT.

— 2 daarenboven als praedicaat toekennen ARISTOT.

ἐπι-καυλό-φυλλος, 2, met bladeren aan den stengel THEOPHR.

ἐπί-καυσις, ἡ, brand (ziekte) in het koren PL. Ax. 368 c.

ἐπί-καυτος, 2, aan de punt gebrand HDT. 7, 71.

ἐπι-κάω, ion. -καίω, — 1 op iets verbranden, tmes. X 170, HES. O. 333. — 2 aan de oppervlakte verbranden, zengen (PL.), ARISTOT., DIOD.

ἐπί-κειμαι, vaak als perf. pass. v. ἐπιτίθημι gebruikt en gevoeld: — 1 op iets liggen Z 458

(vgl. N. T. 1 Cor. 9, 16), alg. tot PAP., N. T. Joh. 11, 38. — 2 gesloten zijn ζ 19. — 3 bij iets liggen HES. Th. 143, HDT. 7, 6, THUC. — 4 op iets (vast) gesteld zijn, als straf HDT. 2, 38, THUC., XEN. Mem. 2, 1, 5; als naam PL. Crat. 411 c. — 5 aandringen smeeken HDT. 5, 104. — 6 werk van iets, τι, maken EMPED. 113, 1 D. — 7 op het lijf zitten, bedreigen HDT. 5, 81, THUC., AR. Eq. 252, XEN. An. 4, 1, 16. — 8 als med. op (het hoofd enz.) dragen EUR. Supp. 716.

ἐπι-κείρω, — 1 doorsnijden, doorbreken II 394. — 2 spec. σῆτον, toppen THEOPHR. — 3 overdr. tmes. verijdelen II 120. — 4 verwoesten BACCH. 5, 108.

ἐπι-κέλευσις, ἡ, het aanmoedigen THUC. 4, 95. 1, ἐπι-κελεύω, τι, of τινα, vaak med. toeroepen, aanmoedigen THUC. 3, 82, 14, XEN., PL. Phaed. 60 e, EUR. Ba. 1088.

ἐπι-κέλλω, aanleggen, op het land loopen I 138, 148.

ἐπι-κέλομαι, bij aanroepen I 454, AESCH. Supp. 41.

ἐπίκερα, τό, een plant HIPPOCR.

ἐπι-κερδαία, bij iets winnen PLUT.

ἐπι-κέρδιον, τά, handelswinst HDT. 4, 152.

ἐπι-κεροτομέω, — 1 bespotten II 744, HDT. 8, 92. — 2 pijnlijke, grievende woorden spreken (?) Ω 649.

ἐπι-κευθώ, verbergen E 816, AESCH. Ag. 800, voor iemd, τινα; praegn. ook: in het doodenrijk vasthoudend, bij „Καλωψώ”, ε 143.

ἐπι-κεφαλαίομαι, recapitulereen POL.

ἐπι-κεφάλαιον, τό, hoofdelijke omslag ARISTOT., PAP., N. T. Mc. 12, 14; = -ιον, CIC.

ἐπι-κεχοδώς, ότος, ό, part. pf. v. ἐπιχέζω, spotnaam v. e. vogel AR. Av. 68.

ἐπι-κήδειος, 2, de begrafenis betreffend, PL. Leg. 800 c; τὸ ἐ-ον, treurzang PLUT.

ἐπι-κήριος, 2, = volq., HERACLIT.

ἐπί-κήρος, 2 adv. ως, sterfelijk, vergankelijk PI. Ax. 367 b, ARISTOT., CALL.

ἐπι-κηρύκεια, ἡ, parlementair zenden: onderhandelingen aanknopen DEM. 5, 18, POL.

ἐπι-κηρύκευμα, τό, onderhandeling EUR. Med. 738.

ἐπι-κηρύκεύομαι, — 1 door een heraut medeelen, onderhandelen, τι, HDT. 1, 60, THUC. 5, 83, 26, AR. Th. 336, PL., DEM. — 2 als heraut komen POL. — Act. DIO. CASS.

ἐπι-κηρύσσω, att. -ττω, — 1 uitroepen, laten omroepen door een heraut HDT. 7, 213 als prijs op

iemds hoofd, XEN. Hell. 1, 1, 10, PLUT. — 2 als (koning) uitroepen AESCH. Sept. 634. — 3 te koop bieden PLUT. Cam. 8.

ἐπι-κίδνημι, — 1 tegenover iets uitspreiden, opstellen, HDT. 7, 140 orak. — 2 pass. zich verspreiden over B 850, H 451.

ἐπι-κινδυνεύω, pass. τί, τι, iets gebeurt, gaat op risico van DEM. 34, 28.

ἐπι-κινδύνομαι, 2, adv. ως, gevaarlijk HDT. 7, 239, THUC. SOPH. Ph. 502, PL. Rep. 467 d.

ἐπι-κίρνημι (bij-)mengen η 164, HDT. 1, 51, PLUT.

ἐπι-κλάζω, bij iets doen klinken PIND. P. 4, 23.

ἐπί-κλαυτος, klagend AR. Ran. 684.

ἐπι-κλάω, weenen over AR. Th. 1063.

ἐπι-κλάω, — 1 breken, scherp buigen LUC. D. Deor. 11, 2. — 2 overdr. breken, vermurwen THUC. 3, 59, 22; week stemmen LUC. — 3 den moed doen verliezen THUC. 4, 37, 22.

I. ἐπι-κλείω, 2. ἐπι-κλήω.

II. ἐπι-κλείω, roemen, prijzen α 351.

ἐπί-κλημα, τό, beschuldiging SOPH. O. R. 227.

ἐπί-κλην (: καλέω), adv., met den bijnaam, γίνεσθαι enz. PL. Soph. 221 c.

ἐπί-κληρικός, 3, een erfdochter betreffend D. H.

ἐπι-κληρίτις, ἡ, = volq., SOL., ISAE.

ἐπί-κληρος, het vaderlijk vermogen ervend; ἡ ἐ., erfdochter LYS. 15, 3, AR. Vesp. 583, PL.

ἐπι-κληρόω, door het lot toedeelen; toedeelen PL. Leg. 760 b, DEM., PLUT.

ἐπί-κλησις, ἡ, — 1 bijnaam, gew. acc. H 138, HES. — 2 benaming: naam, gew. acc. m. καλεῖν, HDT. 1, 19, THUC. 1, 3, 20, PL., XEN. — Adv. acc. in naam II 177. — 3 bijeenroepen PLUT. — 4 aanroepen LUC.

ἐπί-κλητος, — 1 er bij: te hulp geroepen HDT. 5, 75, THUC. — 2 opgeroepen ter vergadering HDT. 7, 8; 8, 101. — 3 uitgenoodigd AR. Pax 1266(?), PLUT. — 4 aangeklaagd DIO. — 5 uitheemsch POL.

ἐπι-κλήω, — 1 afsluiten AR. Pax 101, med. LUC. — 2 aan . . . vastsluiten XEN. Eq. 12, 6.

ἐπι-κλίνης, glooiend THUC. 6, 96, 21.

ἐπι-κλίντης, ου, ό, σεισμός, aardbeving met vertakkingen ARISTOT.

ἐπί-κλιντρον, τό, steunplank, waarop het bed rust AR. Eccl. 907.

ἐπι-κλίνω, — 1 tegen iets doen leunen = sluiten M 121, AR. Eccl. 420. — 2 op iets neerleggen THUC. 2, 76, 23; pass. bij iets liggen EUR. Tr. 801. — 3 intr. neigen DEM. 3, 8.

ἐπί-κλισις, ἡ, neiging PLUT.

ἐπί-κλοπος, — 1 slim v 291, AESCH. Eum. 149, PL. Leg. 781 a. — 2 bedreven τι, φ 397, PLUT.

ἐπι-κλύζω, — 1 overstromen, τι THUC. 3, 89, 21, LUC. — 2 overdr. EUR. Tr. 1326, AESCHIN. 3, 173. — 3 intr. overstromen D. H.

ἐπί-κλύσις, ἡ, overstroming THUC. 3, 89, 17.

ἐπι-κλύω, aanhooren Ψ 652, ε 150, AP. RH.

ἐπι-κλώθω, toespinnen: toedeelen δ 208, med. α 17, BACCH. 5, 143, TR. Vgl. PL. Theat. 169 c.

ἐπι-κλόω, op iets raspen AR. Av. 533.

ἐπ-κινέομαι, ion. = ἐφικνέομαι.

ἐπι-κνίζω, openrijten THEOPHR.

ἐπί-κοιλος, van boven hol HIPPOCR.

ἐπι-κοιμάομαι, — 1 bij iets gaan slapen PL. Euthyd. 300 a, LUC. — 2 nalatig bij iets zijn POL.

ἐπι-κοίμησις, ἡ, slapen op HIPPOCR.

ἐπί-κοινος, — 1 gemeenschappelijk HDT. 4, 104, adv. ἐ-α. 6, 77. — 2 gemeenschappelijk deelend, τινα EUR. Andr. 124. — 3 spec. v. woorden: van beide geslachten D. H.

ἐπικοινωνώ, — 1 meedeelen DIO CASS. — 2 med. τινι περί τινος, iemd in iets laten deelen > meedeelen PL. Prot. 313 b.

ἐπικοινωνώνω, iets met iemd, τινί τινος, samen, gemeen hebben PL. Gorg. 464 c, DEM., AESCHIN. 3, 44.

ἐπικοινωνῶνία, ἡ, gemeenschap PL. Soph. 252 d.

ἐπικουτάζομαι, slapen op ARISTOT.

ἐπικουκαστρία, ἡ, nabouwster AR. Th. 1059.

ἐπικουμίζω, med. meebrengen DIO.

ἐπικουμπάζω, daarbij pronken, pochen EUR. Herc. 981, CALL., PLUT.

ἐπικουμπέω, = *voorg.*, THUC. 8, 81, 19.

ἐπικόπανον, τό, hakblok van slagers COM.

ἐπικοπτή, ἡ, — 1 het snoeien THEOPHR. — 2 slag DIO.

ἐπικότος, — 1 besnoeid THEOPHR. — 2 τό ἐ-ov, hak blok van de slagers LUC. D. Mort. 10, 9.

ἐπικόπτω, — 1 op den kop slaan: neerslaan γ 443. — 2 op een munt slaan, een bep. voorstelling ARISTOT. — 3 snoeien THEOPHR. — 4 verzwakken ARISTOT. — 5 overdr. geeselen, critiseeren Ltr. — *pass. refl.* 6 = *plangor*, rouwen EUR. Tr. 627(?).

ἐπικουρῶν, op den kop pikken ARISTOT.

ἐπικουρῶσσομαι, zich wapenen tegen LUC. Alex. 57.

ἐπικουσμέω — 1 later of bovendien versieren HDT. 1, 184. — 2 verheerlijken AR. Ran. 383, XEN. Cyr. 7, 3, 11.

ἐπίκοτος, adv. ως, toornig PIND. fr. 109, AESCH. Pr. 602.

ἐπικουρ-εἰος, Epicureisch LUC. Hermot. 16.

ἐπικουρέω, — 1 te hulp snellen, bijstaan E 614, HDT. 4, 128, THUC., PL., Lys. 211 b, XEN. Mem. 1, 4, 13, EUR. Iph. A. 1453. — 2 τινί τι, iemd helpen tegen XEN. An. 5, 8, 25. — 3 als soldaat dienen PL. Rep. 575 b, ISOCR.

ἐπικουρή-μα, τό, hulp, XEN. An. 4, 5, 13.

ἐπικουρή-σις, ἡ, = *voorg.*, EUR. Andr. 28, PL. Leg. 919 b.

ἐπικουρή-ια, ion. ἡ, — 1 hulp AESCH. Pers. 731, EUR., PL. Gorg. 492 c, XEN. N. T. Act. 26, 22. — 2 *spec.* milit. hulp, hulptroepen HDT. 5, 63, THUC. 7, 59, 1.

ἐπικουρ-ικός, van hulptroepen THUC. 8, 25, 17, PL. Rep. 441 a.

ἐπικουρος, — 1 helper, bondgenoot Γ 188, fem. Φ 431, HERACL. 94D. — 2 > huurling, soldaat HDT. 2, 152, ATT. — 3 *vaak spec.* lijfwacht. pl. HDT. 6, 39, THUC. 6, 55, 12. — 4 als *adj.* helpend, meewerkend SOPH. O. R. 496, PL. Theaet. 165 e; τινος, helpend tegen XEN.

(< *kuros: lat. curro < *kors-ō, eng. horse, lit. karsziū ik loop snel; vgl. βρηθ(ο)έω).

ἐπικουρίζω, — 1 verlichten HDT. 8, 118. — 2 overdr. lichtzinnig maken THEOGN. 629. — 3 optillen SOPH. Ai. 1411, XEN., DEM. — 4 τινος, iets lichter maken EUR. El. 72.

ἐπικράζω, toeroepen, τινι LUC. Anach. 16.

ἐπικραταίνω, ep., = *volg.*, A 455.

ἐπικραίνω, — 1 vervullen O 599. — 2 voltooien AESCH. Ag. 744. — 3 beheerschen HYMN. Merc. 531(?).

ἐπικρανής, ἡ, hersenvlies PLUT. 899 a.

ἐπικρανον, τό, — 1 hoofdbedekking EUR. Hipp. 291. — 2 kapiteel PIND. fr. 88, EUR. Iph. T. 51.

ἐπικρασις, ἡ, temperatuur COM.

ἐπικρατεία, ἡ, — 1 heerschappij XEN. — 2 grondgebied PL., XEN. An. 6, 2, 4. — 3 overwicht: > overwinning POL.

ἐπικρατέω, -κρατ., ALCAE. 33 ALD. — 1 heerschen, τινι, in α 245. — 2 de overhand hebben Ξ 98; het winnen, overwinnen HDT. 7, 104, LYS. 19, 52,

XEN. — 3 τινος, macht over iets hebben of krijgen: beheerschen PIND. N. 8, 5, HDT. 1, 17, AR. Ran. 267. — 4 iets doorzetten THUC. 6, 74, 26. — 5 bemachtigen, verwerven THUC. 1, 2, 24. — 6 abs. zich handhaven POL.

ἐπικρατής, — 1 met macht, geweld II 67, HES. — 2 overheerschend, overwinnend THUC. 6, 88, 30.

ἐπικρατήσις, ἡ, overwinning THUC. 1, 41, 12.

ἐπικρατίδες, αἱ, soort hoofdbedekking HIPPOCR.

ἐπικρεμάννυμι, — 1 iets ophangen boven HYMN. Ap. 284. — 2 *pass.* dreigend staan, zweven boven THUC. 7, 75, 33. — 3 act. beschikken, bedreigen met THEOGN. 206, POL.

ἐπικριδόν, adv., uitkierend AP. RH.

ἐπικρίνω, — 1 beslissen PL. Rep. 524 e, DEM. 18, 38, N. T. LUC. 23, 24. — 2 onderzoeken, keuren PAP. — 3 uitkiezen DIO.

ἐπικρίων, τό, ra e 254.

ἐπικρίσις, ἡ, — 1 onderzoek naar iemds stand PAP. — 2 milit. keuring PAP. — 3 beslissing PLUT.

ἐπικρίτης, ὁ, — 1 lid van een keuringscommissie PAP. — 2 lid van een zettterscollege, voor belasting PAP. — 3 beoordeelaar POL.

ἐπικροτέω, — 1 langs iets ratelen HES. Sc. 308. — 2 applaudisseeren PLUT., LUC. Char. 8.

ἐπικροτός, vastgestampt XEN. Hipp. 3, 14, ARISTOT.

ἐπικρούω, — 1 op iets slaan AESCH. Ag. 203, AR. Th. 1004, PLUT. (aan iets vast slaan). — 2 bespotten MACHO.

ἐπικρύπτω, verbergen, geheim houden, τινά τι, iets voor iemd AESCH. Eum. 317, PL.; med. THUC. 8, 92, 8, XEN., PL. Lach. 196 b.

ἐπικρύφος, geheim PIND. O. 8, 69.

ἐπικρώζω, toekraaien AR. Eq. 1051.

ἐπικτάομαι, daarenboven krijgen, verwerven HDT. 2, 79, AESCH. Eum. 671, SOPH. Ant. 846, DEMOCR. 279 D., PL.

ἐπικτείνω, — 1 nog eens dooden SOPH. Ant. 1030. — 2 daarenboven dooden PLUT.

ἐπικτένιον, τό, werk, dat bij het hekelen in den κτεῖς blijft hangen HIPPOCR.

ἐπικτησις, ἡ, — 1 (extra) winst SOPH. Ph. 1344. — 2 vermeerdering van vermogen D. H.

ἐπικτητος, — 1 later verkregen HDT. 2, 5; -verworven PL., XEN. Ag. 1, 36. — 2 > van buiten komend, vreemd PL. Phaedr. 237 d.

ἐπικτιζω, stichten bij PLUT.

ἐπικτυπέω, — 1 er bij geraas maken, stampen AR. Eccl. 483, Timoth. Pers. 213, LUC. — 2 er bij dreunen AR. Av. 780.

ἐπικυδαίνομαι, trotsch zijn op DIO.

ἐπικυδής, stralend, beroemd XEN. Hell. 5, 1, 36, POL.

ἐπικυδιάω, trotsch zijn AP. RH.

ἐπικυσινομαι, in den tijd der zwangerschap opnieuw concipieeren HDT. 3, 108.

ἐπικυκλέω, aanrollen D. H.

ἐπικύκλος, ὁ, raackcirkel PLUT. 1028 b.

ἐπικυλινδω, — 1 neerwentelen op XEN. Hell. 3, 5, 20, LUC. — 2 intr. achter elkaar aanvallen LUC.

ἐπικυλινδρόω, met een rol pletten THEOPHR.

ἐπικυμαινω, aangolven, overdr. v. gederen PLUT.

ἐπικύπτω, — 1 (zich) bukken op of naar AR. Th. 239, XEN. — 2 steunen op LUC.

ἐπικυρέω, — 1 stooten op, τινι, aantreffen (Γ 23, HES. times.), PIND. P. 10, 21. — 2 deelachtig worden, τινος HDT. 1, 35, AESCH. Pers. 853.

ἐπικυρόω, — 1 bekrachtigen; bepalen THUC. 3,

- 71, 10, SOPH. EL. 793, XEN. AN. 3, 2, 32. — 2 toeslaan, *bij verkoop* PAP.
- ἐπί-κυρτος, eenigszins gekromd SOPH. Ichn. 294 D, PLUT.
- ἐπι-κρωτόω, over iets krommen HES. Sc. 234; *pass.* zich over iets welven LUC.
- ἐπι-κῦρωσις, ἡ, bekrachtiging ARIST. Rep. Ath. 41, 3.
- ἐπι-κωλύω, ook beklagen SOPH. EL. 233.
- ἐπι-κωλύω, (ver)hinderen THUC. 6, 17, 14, SOPH. Ph. 1242.
- ἐπι-κωμάζω, — 1 in cortège optrekken POL. — 2 uitgelaten optrekken AR. Ach. 932, PL. Leg. 950 a. — 3 hoonen PLUT.
- ἐπι-κώμιος, voor serenade of huldiging PIND. N. 8, 50.
- ἐπι-κωμος, in optocht PLUT. 128 d.
- ἐπι-κωμῶδέω, als op de planken brengen: hekelen PL. Ap. 31 d.
- ἐπι-κωπος, — 1 met roeiremen voorzien D. H. — 2 tot aan het gevest: door en door AR. Ach. 231.
- ἐπι-λάβῃ, ἡ, — 1 het aanraken AESCH. Supp. 432. — 2 plaats om aan te vatten HIPPOCR.
- ἐπι-λαγγάνω, — 1 later loten: door het lot later komen SOPH. O. C. 1235. — 2 door loting als opvolger, plaatsvervanger aangewezen worden AESCHIN. 2, 62, DEM.
- ἐπι-λάζυμαι, dichthouden EUR. Andr. 250.
- ἐπι-λαμβάνω, — Act.: 1 nog daarbij nemen, -krijgen LYCURG. 84, ARISTOT. — 2 opnemen, overmeesteren, aantasten, overvallen, *zoodat het geregeld verloop verbroken is* THUC. 4, 96, 8 νόξ... τὸ ἔργον, PL. — 3 aantasten HDT. 8, 116, v. *εὐκτη* THUC. 2, 51, 28, SOPH. Ant. 732; bereiken THUC. 4, 133. — 4 aanvallen LUC. — 5 tegenhouden HDT. 2, 87, LYS. 23, 4, AR. Pl. 703. — Med.: 5 (nog daarbij) zelf krijgen HDT. 1, 127, PL. Polit. 273 a. — 6 iets, τινος, vastgrijpen HDT. 2, 121, 4; 6, 114, THUC., XEN. AN. 4, 7, 12, PL. Gorg. 527 a, DEM., N. T. Mc. 3, 28 (N. T. ook τινας). — 7 vangen, gevangennemen, N. T. Luc. 23, 26. — 8 aangrijpen, aantasten XEN. Hell. 4, 2, 22; weerleggen PL. Gorg. 506 b. — 9 > (z. lat. *aggreddior*) ondernemen, τινος LUC. — 10 behandelen PL. Lys. 293 e. — 11 zich ontfemen over N. T. Hebr. 2, 16.
- ἐπι-λαμπρόνω, — 1 versieren PLUT., Lysand. 30. D. H. — 2 glanzend maken, -doen klinken PLUT.
- ἐπι-λαμπτος, *ion.*, betreft HDT. 3, 69.
- ἐπι-λάμπω, schijnen over P 650, HYMN. Merc. 141, HDT. 8, 14, XEN. Cyn. 8, 1, PLUT.
- ἐπι-λανθάνομαι, — 1 vergeten, τινος (*act.*) PIND. O. 10, 3), Heracl. 1 D, HDT. 3, 147, ATT. (TR., PL. Ap. 17 a, *enz.*), N. T. — 2 zich niet bekommeren om, τινος N. T. Hebr. 6, 10.
- ἐπι-λάσις, ἡ, vergeten PIND. P. 1, 46.
- ἐπι-λασίνω, — 1 glad maken PLUT. 75 b. — 2 aan-nemelijk maken HDT. 7, 9.
- ἐπι-λέγω, — 1 op-lezen: uitkiezen HDT. 3, 44; *med.* voorzich zelf 3, 157, THUC. 7, 19, 2, XEN., N. T. Act. 15, 40. — 2 *med.* overleggen, bedenken HDT. 1, 78. — 3 > zich bezorgd maken HDT. 7, 149. — 4 *med.* doorlezen HDT. 1, 124. — 5 *med.* noemen AESCH. Supp. 49 tot N. T. Joh. 5, 2. — 6 nog, daarbij zeggen HDT. 2, 156, THUC. 6, 28, 34, PL.
- ἐπι-λείβω, plengen op, in γ 341.
- ἐπι-λείπω, — 1 in den steek laten: v. *dingen*: te kort schieten, gaan ontbreken HERACL. 125 a D., HDT. 7, 21, THUC. 3, 20, 30, PL. Prot. 334 e, XEN. AN. 4, 7, 1, N. T. Hebr. 11, 32. — 2 verlaten HDT.
- 7, 43, *spec.* geen water meer geven. — 3 overlaten PL. Prot. 310 e. — 4 weglaten PL. Phil. 26 b. — 5 achterlaten XEN. AN. 1, 8, 18.
- ἐπι-λείχω, belikken N. T. Luc. 16, 21.
- ἐπι-λείψις, ἡ, gebrek THUC. 2, 50, 30, PLUT.
- ἐπι-λεκτ-ἀρχῆς, οὐ, ὁ, aanvoerder v. e. keurbende PLUT.
- ἐπι-λεκτος, *pl.* keurtroepen XEN. AN. 3, 4, 43, PAP.
- ἐπι-λέπω, afschillen HYMN. Merc. 109.
- ἐπι-λευκία, ἡ, witte uitslag PLUT.
- ἐπι-λεύσσω, overzien I 12.
- ἐπι-ληθός, doende vergeten δ 221 (?).
- ἐπι-λήθω, — 1 doen vergeten, τινος v 85. — Med. (*refl. pass.*): 2 τινος, vergeten α 57, HDT., SOPH. EL. 146, AR. — 3 verzwijgen HDT. 3, 75.
- ἐπι-ληής, ἴδος, ἡ, (*als buit*) veroverd XEN. Hell. 3, 2, 23.
- ἐπι-ληκῆω, schreeuwen bij δ 379.
- ἐπι-λημπτικός, *enz.* = *volg.*, HIPPOCR.
- ἐπι-ληπτικός, epileptisch ARISTOT.
- ἐπι-ληπτος, 2, — 1 bij iets gegrepen, op iets betrapt SOPH. Ant. 406 — 2 epileptisch DEM., ARISTOT.
- ἐπι-λήπτωρ, ὁ, vitter PLUT.
- ἐπι-λησμονή, ἡ, vergeetachtigheid N. T. Jac. 1, 25.
- ἐπι-λησμος, vergeetachtig AR. Nub. 790.
- ἐπι-λησμοσύνη, ἡ, vergeetachtigheid COM.
- ἐπι-λήσμων, vergeetachtig AR. Nub. 129, LYS. 12, 87, PL. Prot. 334 c.
- ἐπι-ληψία, ἡ, epilepsie ARISTOT.
- ἐπι-λήψιμος, te berispen LUC.
- ἐπι-ληψις, ἡ, — 1 de hand leggen op, τινος = aanspraak op PL. Leg. 954 e. — 2 aanval, *spec. v. epilepsie* HIPPOCR. — 3 critiek, aanmerking PLUT.
- ἐπι-λίγδην, *adv.*, schampend P 599.
- ἐπι-λιμνάζω, overstroomen PLUT. Caes. 25.
- ἐπι-λινάω, (naar de lijn kijken), met aas lokken HEROND. 7, 54.
- ἐπι-λίπής, 2, = ἐπίλοιπος, PLUT.
- ἐπι-λιχμάω, belikken BABR.
- ἐπι-ιλλίζω, een knipooigje geven σ 11.
- ἐπι-ιλλώπτω, minachtend aankijken PLUT.
- ἐπι-λογεύω, innen PAP.
- ἐπι-λογίζομαι (*aor. pass.* HDT. 7, 177), berekenen, overleggen; overwegen HDT., PL., XEN. Hell. 7, 5, 16, PLUT.
- ἐπι-λογισμός, ὁ, — 1 overwegen PLUT. — 2 onderzoek, berekening ARISTOT.
- ἐπι-λογος, ὁ, — 1 overweging, redeneering HDT. 1, 27, HIPPOCR. — 2 besluit = epilooq ARISTOT.
- ἐπι-λογχος, met een ijzeren punt voorzien EUR. Hipp. 221.
- ἐπι-λοιπος, 2, — 1 nog overgebleven, -restend PIND. O. 1, 33, SOPH. Ph. 24. — 2 > (nog) volgend HDT. 4, 154, LYS. 2, 71, N. T. 1 Petr. 4, 2.
- ἐπι-λουτρον, τό, badgelt LUC. Lexiph. 2.
- ἐπι-λύπέω, meer bedroeven HDT. 9, 50.
- ἐπι-λύπος, 2, treurig, bedroefd ARISTOT.
- ἐπι-λύσις, ἡ, — 1 verlossing AESCH. Sept. 134. — 2 oplossing Ltr., N. T. 1 Petr. 1, 20. — 3 schuldelging PAP.
- ἐπι-λύω, — 1 losmaken, loslaten XEN. Cyn. 7, 8, LUC. — 2 *med.* bevrijden PL. Crit. 43 c. — 3 *med.* ontzenuwen, krachteloos maken LYS. 25, 33, LUC. — 4 oplossen, beslissen Ltr., N. T. Mc. 4, 34.
- ἐπι-λύβωω, bespotten β 323.
- ἐπι-μαίνομαι, — 1 dol zijn, v. *begeerte* Z 160, τιτι AR. Vesp. 1469, LUC. — 2 boven, tegen iets razen AESCH. Sept. 155: Ag. 1427.
- ἐπι-μαίωμα, — 1 betasten, aanraken ι 441. — 2

onderzoeken Δ 190. — 3 trachten te bereiken > verlangen naar, τινος μ 220, K 401, THEOCR. 23, 57.

ἐπί-μακρος, 2, langwerpig HIPPOCR.

ἐπί-μάνης, met razernij PLUT.

ἐπί-μανθάνω, leeren bij of na HDT. 1, 131, THUC. 1, 138, 11, XEN.

ἐπί-μαντεύομαι, bovendien profeteeren APP.

ἐπί-μαρτυρώ, (naast -ομαι z. d.), — 1 getuige zijn, getuigen PL. Crat. 397 a, PLUT. — 2 med. als getuige aanroepen, bezweren, τιμι HDT. 5, 93, N. T. 1 Petr. 5, 12.

ἐπί-μαρτύρησις, ἡ, bevestiging PLUT.

ἐπί-μαρτυρία, ἡ, aanroeping als getuige THUC. 2, 74, 32.

ἐπί-μαρτύρομαι, — 1 als getuige aanroepen, — nemen: bezweren HDT. 5, 92, 7, THUC. 6, 29, 5, XEN. — 2 als getuige verklaren PL. Phaedr. 244 b, DEM.

ἐπί-μαρτύρος, ὁ, getuige (?) H 76, HES. Sc. 20 EMPED. 21, 1 D.

ἐπί-μαρτυς, ὄρος, ὁ, = voorg., AR. Lys. 1314.

ἐπί-μασιδίος, 2, aan de borst liggend, zuigeling AESCH. Sept. 349, SOPH., EUR., LUC.

ἐπί-μαστός, betast: beduimeld (?) v 377.

ἐπί-μαχέω, defensief bijstaan, τιμι THUC. 5, 27, 23.

ἐπί-μαχία, ἡ, defensief verbond THUC. 1, 44, 18 ARISTOT.

ἐπί-μάχος, bevechtbaar, inneembaar HDT. 1, 84, THUC. 4, 115, 17, XEN.

ἐπί-μειδάω, bij iets lachen Δ 356.

ἐπί-μειδιάω, = voorg.: -ίαςις, PLUT.

ἐπί-μέλειά, ἰον. εἰη, ἡ, — 1 zorg voor, τινος HDT. 6, 105, THUC. 3, 46, 23, PL., N. T. Act. 27, 3. — 2 vereering, (gods)dienst XEN. Mem. 4, 8, 10. — 3 > belangstelling, περί ἀρετης PL. Prot. 326 e. — 4 studie, bestudeering XEN. Cyr. 1, 6, 13. — 5 politiek: functie, ambt THUC. 2, 39, 34. — N.B. ἐ-α enz., met opzet XEN. Hipp. 7, 9.

ἐπί-μέλομαι, naast -έομαι, aor. pass. -ήθη, — 1 zorgen voor, τινος HDT. 8, 109, ATT. (THUC., TR., AR. Pl. 1117, PL. Ap. 29 e, XEN.), N. T. Luc. 10, 34. — 2 τι, zorgen dat iets er is, bezorgen THUC., XEN., Hell. 5, 4, 4. — 3 > aan het hoofd staan besturen HDT. 5, 29, PL. Gorg. 520 a.

ἐπί-μέλημα, τό, liefhebberij XEN. Oec. 4, 4.

ἐπί-μέλῃς, adv. ὤς, — 1 zorgvuldig; zorgend voor DEMOCR. 228 D, PL. Symp. 197 d, XEN. An. 3, 2, 30, N. T. Luc. 5, 8. — 2 pass. ter harte gaande HDT. 1, 89, THUC., PL. Symp. 172 c, DEM.

ἐπί-μελητής, οὔ, ὁ, — 1 verzorger, bestuurder PL. Gorg. 516 a, XEN. Mem. 2, 7, 14. — 2 stadhouder POL. — 3 vaak pl.: in Athene en Aegypte (PAP.), titel v. verschillende beambten en commissies.

ἐπί-μελητικός, — 1 in staat te verzorgen XEN. Oec. 12, 19. — 2 verzorgings-, sc. τέχνη PL. Polit. 275 e.

ἐπί-μέλομαι, z. ἐπι-μελέομαι.

ἐπί-μέλω, bij iets zingen AESCH. Sept. 869.

ἐπί-μέμονα, verlangen SOPH. Ph. 515.

ἐπί-μέμφομαι, — 1 ontevreden zijn, om over, τινος A 65; τιμι op iemd. — 2 > verwijten, zijn beklag doen, τιμι π 97, HDT. 1, 75, SOPH. Tr. 122 (τινά τινος), LUC.

ἐπί-μένω, — 1 blijven, wachten Z 340, SOPH., XEN. An. 5, 5, 2, N. T. — 2 op iets blijven (liggen, zitten) THUC. 4, 4, 21, PL. — 3 bij iets blijven, — volharden PL. Lach. 144 a, XEN., N. T. Rom. 6, 1. — 4 τινα, iemd wachten SOPH. O. C. 1718, PL.

ἐπί-μερίζω, een belasting „omslaan” PAP.; -ισμός, belastingaandeel PAP.

ἐπι-μεταπέμπομαι, naderhand ontbieden THUC. 6, 21, 34.

ἐπι-μετρέω, — 1 toemeten HES. O. 397. — 2 nog toevoegen, bovendien geven POL., LUC. — 3 doormeten = afleggen LUC.

ἐπί-μετρον, τό, toegift THEOPHR.

ἐπι-μήδομαι, beramen tegen δ 437.

ἐπι-μηθής, = -μελής, THEOCR. 25, 79.

ἐπι-μήκης, langwerpig DEMOCR. 164 D., LUC.

ἐπι-μηνιεύω, de maandelijksche offers brengen INSCR.

ἐπι-μήνιος, — 1 maandelijksch, v. offers HDT. 8, 41. — 2 voor een maand lang POL., PLUT.

ἐπι-μηνίω, wrokken tegen, τιμι N 460.

ἐπι-μηχανάομαι, — 1 later nog verzinnen XEN., LUC. — 2 later zijn best doen HDT. 6, 91.

ἐπι-μήχᾶνος, daartegen verzinnend bij HDT. 6, 19.

ἐπι-μίνυμι, — 1 onder of bij iets mengen PIND. P. 2, 32, PL. Phaedr. 240 b. — 2 intr. en med., zich onder iets mengen: omgang hebben, v. pers. en groepen THUC. 1, 2, 19, XEN. An. 3, 5, 16.

ἐπί-μικτός, 2, vermengd NIC. Th. 528.

ἐπι-μιμνήσκομαι, aor. -ησάμην, ATT. meest -ήσθη, — 1 zich herinneren, denken aan, τινος α 31.

— 2 melding maken van δ 191, HDT. 1, 5, AESCH. Ch. 622, PL. Lach. 180 e, XEN., HEROND. 5, 52.

ἐπι-μινύω, blijven bij, τιμι ξ 66.

ἐπι-μιξέ, adv., door elkaar Ξ 60.

ἐπι-μιξί/τα, ἰον. ἴη, ἡ, verkeer, omgang HDT. 1, 68, THUC. 5, 78, 9, PL., XEN. Hell. 5, 1, 1.

ἐπί-μιξίς, ἡ, omgang THEOGN. 297.

ἐπι-μίσγω, meest med., slechts THUC., ook acl.: — 1 omgang hebben met, τιμι ζ 205; in contact komen met ζ 241, HES. Th. 802. HDT. 1, 185, THUC. 1, 13, 20. — 2 handgemeen worden K 548.

ἐπι-μοιχεύω, ook echtbreuk plegen met, τιμι LUC.

ἐπι-μολεῖν, aanvallen SOPH. Tr. 855.

ἐπί-μολος, aanvallend AESCH. Sept. 629.

ἐπι-μομφά, ἡ, verwijt PIND. O. 10, 9.

ἐπι-μομφος, — 1 te berispen, laken AESCH. Ag. 553. — 2 vol aanmerking, klachten (EUR.) Rhes. 327.

ἐπι-μονή, ἡ, het achterblijven THUC. 2, 18, 7, PL. Orat. 395 a.

ἐπί-μονος, blijvend, volhardend PL., POL.

ἐπι-μόριος, een deel grooter ARISTOT.

ἐπί-μορστος (z. μείρομαι), 2, voor een aandeel v. d. opbrengst verpacht sol.

ἐπι-μύζω, bij iets morren Δ 20.

ἐπι-μύθεω, over iets spreken ARISTOT.

ἐπι-μύθιον, τό, moraal, v. e. fabel LUC. Bacch. 8.

ἐπι-μυκτηρίζω, met verachting den neus optrekken COM.

ἐπί-μυκτός, 2 gehoond THEOGN. 269.

ἐπι-μύω, oogen, mond sluiten AR. Vesp. 934, THEOCR. 21, 4, POL.

ἐπι-μωμέω, hoonen LUC. Iup. Trag. 16.

ἐπι-μωμητός, berispelijk HES. O. 13, THEOCR. 26, 38.

ἐπι-νάσσω, volstoppen AR. Eccl. 838.

ἐπι-νάσσιος, 2, misselijk POL.

ἐπι-νεανιεύομαι, zich onbezonnen gedragen PLUT.

ἐπι-νειον, τό, — 1 ankerplaats HDT. 6, 116; alg. haven PLUT. — 2 factorij, vlootbasis THUC. 1, 30, 15, D. H.

ἐπι-νέμησις, ἡ, — 1 verdeling HIPPOCR.; belastingafkondiging, cohier PAP. — 2 voortwoekeren EPICUR. 93 Us. v. h. vuur, PLUT.

ἐπι-νέμα, — 1 uitdeelen I 216; toedeelen PL. Polit. 264 d. — 2 vand. (indeelen): laten weiden PL. Leg. 834 d, DEM.; pass. weiden

ARISTOT. — 3 *vand. pass.* afgrazen: aangrijpen PIND., HDT. 5, 101, AESCH. Ag. 485, THUC. 2, 54, 23, PLUT.
 ἐπι-νεύω, — 1 toeknikken, inwilligen O 75, PIND. I. 7, 45, ATT., z. AR. Ach. 115 tot N. T. Act. 18, 20. — 2 > beloven EUR. Hel. 681. — 3 een wenk XEN. — 4 heen en weer knikken, schudden X 314. — 5 zich neigen AR. Eq. 657.
 ἐπι-νέφελος, bewolkt HDT. 7, 37, ARISTOT.
 ἐπι-νεφέω, met wolken bedekken ARISTOT.; ἐ-εἶ Ζεύς, het betreft COM.
 ἐπι-νεφρίδιος, aan nieren Φ 204.
 ἐπι-νεψις, ἦ, bewolking ARISTOT.
 I. ἐπι-νέω, *perf. pass.* ἐπινέννησαι, ophoopen, beladen met iets, τινος HDT. 4, 62, AR. Eccl. 838(?).
 II. ἐπι-νέω, toespinnen Υ 128, LUC.
 ἐπι-νηνέω, stapelen op H 428.
 ἐπι-νήφω, nuchter blijven PLUT., LUC. Amor. 45.
 ἐπι-νίκιος, 2, tot de overwinning behoorend SOPH. O. C. 1088; τὰ-α, prijs PIND. N. 4, 78, SOPH. El. 692, PL. Symp. 174 a (overwinningsoffer, -feest), DEM.
 ἐπί-νίκιος, = *voorg.*, PIND. O. 8, 75.
 ἐπι-νίσσομαι, — 1 stroomen over SOPH. O. C. 695. — 2 aankomen, bereiken THEOCR. 8, 43, AP. RH.
 ἐπι-νίρω, besneeuwen XEN. Cyn. 8, 1.
 ἐπι-νοέω, (*med. m. aor. pass.* HDT. 3, 122, 6, 115), — 1 uitdenken, verzinnen HDT. 1, 48, THUC. 1, 70, 3, AR. Nub. 1039. — 2 van plan zijn HDT. 3, 134, PL. Prot. 311 b, XEN. An. 2, 5, 4. — 3 opmerken, waarnemen PL. Tim. 37 c. — 4 zich voorstellen, zich indenken LUC.
 ἐπι-νόημα, τό, voornemen HIPPOCR.
 ἐπι-νοιά, ἦ, — 1 invallende gedachte: plan AR. Eq. 539, PL., XEN., N. T. Act. 8, 22. — 2 nadenken THUC. 3, 46, 28. — 3 voorstelling PLUT. — 4 opvatting POL. — 5 latere overweging SOPH. Ant. 339.
 ἐπι-νομή, ἦ, zich verbreiden PLUT.
 ἐπι-νομία, ἦ, het recht vee op stads- of andermans gebied te laten weiden INSCR.; bij XEN. Cyr. 3, 2, 23 *wederkeurig*.
 ἐπι-νομίς, ἴδος, ἦ, bijvoegsel bij de wetten, *titel in Pl.'s werken*.
 ἐπι-νομο-θετέω, buitendien door een wet verordenen PL. Leg. 779 d.
 ἐπί-νομος, naburig PIND. P. 11, 7.
 ἐπι-νοσέω, er na ziek zijn HIPPOCR.
 ἐπί-νοσος, 2, ziekelijk HIPPOCR., ARISTOT.
 ἐπι-νυμφίδιος, de bruiloft betreffend SOPH. Ant. 814.
 ἐπι-νύσσω, boven op steken LUC. Liph. 11.
 ἐπι-νωμάω, — 1 toedeelen, verdeelen AESCH. Sept. 728, SOPH. Ant. 139; toewijzen, vinden SOPH. Ph. 168. — 2 met de oogen afweiden, doorzoeken EUR. Ph. 1564.
 ἐπινῶς (< ἐπι-νόως?), *adv.*, = λίαν, LUC.
 ἐπι-νωτίζω, op den rug nemen EUR. Herc. 362.
 ἐπι-νώτιος, op den rug BATR. 80, LUC.
 ἐπί-ξανθος, bruinachtig XEN. Cyn. 5, 22, THEOPHR.
 ἐπι-ξενόομαι, — 1 *pass.* als gast(vriend) verzoeken AESCH. Ag. 1320, AP. RH. — 2 omgaan met, τινι DEM. — 3 als vreemde aankomen LUC.
 ἐπί-ξενος, in den vreemde PAP.
 ἐπί-ξηνον (ξαινῶ) τό, hakblok; scherprechtersblok AESCH. Ag. 1277, AR. Ach. 366.
 ἐπί-ξυνος, 2, gemeenschappelijk M 422.
 ἐπι-ξύω, schaven, raspen op PL. Rep. 405 e., Arat.
 ἐπι-οίνιος, 2, bij den wijn THEOGN. 971.
 ἐπι-οινο-χοεύω, wijn inschenken HYMN. Ven. 204.
 ἐπι-ορκ-έω, een meined zweren bij, τινα T 188,

πρός τινος ten aanhoore van HDT. 4, 68, SOL., AR. Nub 402, PL. Ap. 35 c, N. T. Mt. 5, 33.
 ἐπι-ορκ-ία, ἦ, meined v.SOCR., PL. Gorg. 524 e, XEN. An. 3, 2, 4, DEM.
 ἐπί-ορκος, 2, meinedig T 264, HES. O. 804, THEOGN. 1195, EMPED. 115, 4, AR. Nub. 400, N. T. 1 Tim. 1, 10.
 (*eig.* „tegen den eed”, z. *lat. perfidus* < *per fidem*).
 ἐπι-όσσομαι, het oog houden op P 381.
 ἐπί-ουρα, τά, K 351, z. οὔρον.
 ἐπι-ουρος, ὁ, opzichter, hoeder v 405, N 450, THEOCR. 8, 6, 25, 1.
 (< ὄρτος, z. ὄραω).
 ἐπι-ιοῦσα, ἦ, ἡμέρα, de volgende dag HDT., ATT., N. T. (*z. volg.*); ook te onmiddellijk volgende dag, τῆς ἐ-ης ἡ-ας vandaag PL. Crit. 44 b.
 ἐπι-ιοῦσ-ιος (*z. voorg.*), (brood) voor den dag v. morgen (*in een avondgebed*), voor den dag die komt (*in een morgengebed*) z. s.v. ἐπι-ιοῦσα, N. T. Mt. 6, 11, Luc. 11, 3.
 ἐπί-πᾶγος (πήγνυμι), ὁ, korst PLUT.
 ἐπι-παιανίζω, er bij een paean zingen PLUT.
 ἐπι-πάλλω, zwaaiën naar AESCH. Ch. 161.
 ἐπι-παμφαλάω, overzien AP. RH.
 ἐπί-παν, *adv.*, *vaak met ὄς*, in het algemeen, meestal HDT. 4, 68, AESCH. Pers. 42, PL., POL.
 ἐπι-παρα-θέω, boven evenwijdig loopen met XEN. Hell. 5, 4, 51(?)
 ἐπι-παρα-νέω, nog daarnaast opstapelen THUC. 2, 77, 6.
 ἐπι-παρα-σκευάζομαι, zich nog bovendien aanschaffen XEN. Cyr. 6, 3, 1.
 ἐπι-πάρειμι (εἶμι), — 1 op gelijke hoogte loopen XEN. An. 3, 4, 30. — 2 oprukken tegen, τινι THUC. 5, 10, 11.
 ἐπι-πάρειμι (εἶμι), ergens bij aangekomen zijn THUC. 1, 61, 21.
 ἐπι-παρεμ-βάλλω, — 1 *intr.*, *mil.* opsluiten POL. — 2 *tr.* (de linie) herstellen POL.
 ἐπι-πάσσω, *att.* -ττω, op, over iets strooien HDT. 4, 172, PL. Rep. 405 e, MEN. Epit. 8.
 ἐπί-παστος, — 1 bestrooid; *spec.* τὸ ἐ-ov, *met zout bestrooid* brood AR. Eq. 103. — 2 poeder THEOCR. 11, 2.
 ἐπί-πεδος, 2, — 1 op den beganen grond D. H. — 2 een vlakke hebbend: vlak v.-SOCR. PL. Critias 112 a, XEN. Hell. 6, 4, 14 (*comp.* ook -έστερος 7, 4, 13). — 3 τὸ ἐ-ov, vlak PL.; en — 4 getal in tweede macht PL. Theaet. 148a.
 ἐπι-πειθεῖν, ἦ, zelfvertrouwen SEMON. 1, 6 ALD.
 ἐπι-πειθής, gehoorzaam ARISTOT.
 ἐπι-πειθόμεαι, — 1 zich laten overhalen x 550, AESCH. Ag. 1095. — 2 gehoorzamen, volgen, τινα A 345.
 ἐπι-πέλομαι, *intr.* aanwentelen η 261.
 ἐπί-πεμπτος, 2, — 1 het geheel met het vijfde deel daarboven, δάνεισμα, 20 procent XEN. Vect. 3, 9. — 2 = πέμπτος, AR., LYS., *b.v.* τοῦπίπεμπτον τῶν ψήφων, het vijfde deel der stemmen.
 ἐπι-πέμπω, — 1 afzenden tegen HDT. 7, 15, THUC. 7, 15, 9, PL. Ap. 31 a, POL. — 2 zenden HDT. 1, 160, AR. Eccl. 235.
 ἐπί-πεμφις, ἦ, afzending THUC. 2, 39, 35.
 ἐπί-περκος, bruinachtig XEN. Cyn. 5, 22
 ἐπι-πετάννυμι, uitbreiden XEN. Cyn. 5, 10.
 ἐπι-πέτομαι, — 1 naar iemd toevliegen N 821, LUC. — 2 heenvliegen over AR. Av. 118, EUR. Hel. 1486.
 ἐπι-πήγνυμι, aan de oppervlakte hard laten worden

= -bevriezen XEN. Cyn. 5, 1; *pass.* THEOPHR.
ἐπι-πηδάω, — 1 toespringen op: aanvallen AR.
 Vesp. 705, PL. Phaedr. 254 a. — 2 *overdr.* PLUT. —
 3 bespringen ARISTOT.
ἐπι-πίλωμαι, naderen ζ 44.
ἐπι-πίμπλημι, ook nog vullen AR. Av. 972.
ἐπι-πίνω, na of bij iets drinken τ 297, AR. Pax 712,
 Eq. 354, PL. Rep. 372 b (*m. part. gen.*).
ἐπι-πίπτω, — 1 op iets vallen XEN. Oec. 18, 7,
 N. T. Luc. 15, 20. — 2 overvallen, aanvallen HDT. 6,
 44, THUC. 3, 112, 24, XEN. — 3 *overdr.* overvallen,
 bevangen HDT., PL. Prot. 344 d, EUR. Andr. 1043,
 N. T. Luc. 1, 12. — 4 opkomen, invallen PLUT.
ἐπι-πίστωσις, ἡ, nieuwe bevestiging PL. Phaedr.
 266 e.
ἐπιπλα, HDT. 1, 94 -πλοα, INSCR. ἐπίπολα, τὰ, —
 1 huisraad, meubelen HDT., THUC. 3, 68, 26, LYS. 12,
 19, XEN. Oec. 9, 6. — 2 goederen XEN. Vect. 4, 7;
 (v. ἐπι-πέλωμαι, vgl. *mobilia* meubelen: *moveo*;
eig. roerende goederen).
ἐπι-πλάζουμαι (*act.* -ζω *intr.*? SAPHO 14 ALD.);
pass. rondswaai E 14 AP. RH., NIC.
ἐπι-πλάσσω, *att.* -ττω, — 1 er op strijken HDT. 2,
 35. — 2 volstoppen ARISTOT.
ἐπι-πλαστος, geblancket, gekunsteld LUC. D. Mort.
 27, 7.
ἐπι-πλατύνω, uitbreiden ARISTOT.
ἐπι-πλατυς, van boven plat THEOPHR.
ἐπι-πλέω, in iets mengen POL., LUC., PAP.
ἐπι-πλεος, geheel vol HDT. 1, 119.
ἐπι-πλευσις, ἡ, zeeaanval THUC. 7, 36, 9.
ἐπι-πλέω, HOM. *aor.* ἐπλων, HDT. -πλώω 3, 23?, —
 1 varen op, bevaren A 312, Γ 47, HDT. — 2 als
 vijand tegemoet varen: aanvallen HDT. 1, 70, THUC.
 1, 30, 18, XEN. — 3 varen HDT. 7, 91; οἱ ἐ-οντες,
 de opvarenden.
ἐπι-πλεως, ων, att. = ἐπι-πλεος, PLUT. Anton. 85.
ἐπι-πληγμα, τό, scheldwoord SOPH.
ἐπι-πληξίς, ἡ, afstraffing, aanmerking HIPPOCR.,
 AESCHIN. 1, 177, PLUT.
ἐπι-πληρώω, *med.* bemannen THUC. 7, 14, 20.
ἐπι-πλήσσω, *att.* -ττω, — 1 op iets slaan K 500.
 — 2 uitvaren tegen, *τινι*, iemd. berispen M 211,
 HDT. 7, 136; *τι*, iets AESCH. Pr. 80, SOPH., PL. Prot.
 319 d. > verwijten 327 a; *τινα* N. T. 1 Tim. 5, 1.
ἐπι-πλοα (*volkssetym.*: -πλέω?), τὰ, = ἐπιπλα,
 HDT. 1, 94.
ἐπι-πλοκή, ἡ, — 1 verbinding LUC. — 2 verkeer,
 omgang POL. — 3 vleeschelijke omgang DIOD.
ἐπι-πλοον, τό, ook -πλοος (z. ἐπιπλα), ὁ, darmvlies
 HDT. 2, 47, ARISTOT.
ἐπι-πλοος, *contr.* -πλους, — 1 er op afzeggend POL.;
subst. vlootaanval THUC. 8, 79, 10, XEN. Hell. 4, 3,
 11, PLUT. — 2 achteraanvarend DIOD. — 3 scheeps-
 controleur PAP.
ἐπι-πλώω, *ion.* = ἐπι-πλέω, z. d.
ἐπι-πνέω, *ion. ep.* -πνεῖω, — 1 aanblazen tegen,
vooral v. gunstige wind E 698, τ 139, HES., AESCH.
 Sept. 343, SOPH. Ant. 136, EUR.; *overdr.* ψεύδος
 PHILOL. 11 D. — 2 (*lat. aspirare*=) aanblazen; be-
 zielen, opwekken PL., AP. RH. — 3 toeblazen, toe-
 waaien, *τι* HDT. 3, 26, PL. Phaedr. 262 d.
ἐπι-πνοιαῖ, ἡ, het inblazen: bezieling AESCH. Supp.
 18, PL. Crat. 399 a, Phaedr. 265 b, PLUT.
ἐπι-πνοος, *contr.* -πνοος, aangeblazen: in geest-
 vervoering gebracht PL. Symp. 181 c.
ἐπι-πόδιος, aan de voeten SOPH. O. R. 1350.
ἐπι-πόθηος, naar iets verlangen HDT. 5, 93, PL.
 Prot. 329 d, N. T. 1 Petr. 2, 2.

ἐπι-πόθησις, ἡ, verlangen N. T. 2 Cor. 7, 7.
ἐπι-πόθητος, verlangd N. T. Phil. 4, 1.
ἐπι-ποθία, ἡ, = πόθησις, N. T. Rom. 15, 23.
ἐπι-ποιμήν, ἔνος, herderin μ 131.
ἐπι-πολάζω, — 1 aan de oppervlakte drijven
 blijven XEN. Oec. 16, 14, ARISTOT., PLUT. — 2 aan
 de oppervlakte komen; *overdr.* bovendien DEM.
 9, 25. — 3 hand over hand toenemen PL., ARISTOT.
 — 4 overmoedig worden PLUT., D. H.
ἐπι-πόλαιος, — 1 aan de oppervlakte LUC. — 2
 naar voren staande, uitpuilend, *oogen* XEN. Symp.
 5, 5. — 3 *overdr.* zichtbaar, duidelijk ARISTOT. —
 4 oppervlakkig, niet diepgaand ISOCR. 15, 190,
 DEM., LUC.
ἐπι-πόλασις, ἡ, het zijn aan de oppervlakte
 HIPPOCR., ARISTOT.
ἐπι-πολασμός, ὁ, — 1 = *voorg.*, ARISTOT. —
 2 overmoed D. H.
ἐπι-πολαστικός, 3, *adv.* ὡς, — 1 weer boven-
 komend, v. *onverteerde sprijzen* ARISTOT. — 2 boven-
 matig POL.
ἐπι-πολῆς, — 1 aan de oppervlakte HDT. 2, 96, PL.
 Phil. 46 d, XEN. — 2 duidelijk DEM. 61, 37,
 ARISTOT. — 3 c. *gen.* bovenop HDT. 1, 187, THUC.
 6, 96, 23, AR. Pl. 1207.
 (*gen. v. het eerst latere ἐπι-πολή*: πέλωμαι; of:
 W. *pel-* vlak uitspreiden, *in lat. pälam, plānus*).
ἐπι-πολιδομαι, grijze haren beginnen te krijgen
 ARISTOT.
ἐπι-πόλιος, grijs wordend DEM. 54, 34.
ἐπι-πολος, = πρόσπ., SOPH. O. R. 1323.
ἐπι-πολύ, *adv.*, langen tijd; ὡς ἐπὶ (τό) πολύ, ge-
 woonlijk, meestal ATT.
ἐπι-πομπεύω, triomfeeren over PLUT. Caes. 56.
ἐπι-πονέω, doorwerken PL. Leg. 789 e, XEN. Hell.
 6, 1, 15.
ἐπι-πονος, — 1 moeilijk, zwaar THUC. 2, 39, 25,
 PL., SOPH. Tr. 654, LYS. 2, 16; οἰωνός, moeite,
 strijd voorspellend XEN. An. 6, 1, 23. — 2 moeite,
 strijd verdurend AR. Ran. 1370, PL. Phaedr. 229 d.
ἐπι-πορεύομαι, — 1 doortrekken, *τι, τιμὴ* POL.,
 PLUT. — 2 toestroomen N. T. Luc. 8, 4. — 3 *overdr.*
 doorlopen, doordenken HERACL. 45 D., PLUT.
ἐπι-πόρπαμα, τό, vastgegespte overmantel PLUT.
ἐπι-πορπέομαι, vastgespen POL.
ἐπι-πόρπωμα, τό, gespoker PLUT.
ἐπι-πρελιστος, op een na de oudste INSCR. LEG.
 GORT. 7, 19.
ἐπι-πρεπής, met waardig uiterlijk LUC.
ἐπι-πρέπω, — 1 zich vertoonen, in het oog vallen
 bij ω 252, PIND. P. 8, 44, THEOCR. — 2 passen bij,
 goed staan XENOPHAN. 26, 2 D. XEN., LUC. Cyr.
 7, 5, 83.
ἐπι-πρεσβεύομαι, — 1 als gezant gaan naar D. H.
 — 2 een gezantschap zenden naar D. H., PLUT.
ἐπι-πρηγής, naar voren hellend AP. RH.
ἐπι-πρό, *adv.*, voorwaarts, naar voren AR. RH.
ἐπι-προβάλλω, op iets werpen PLUT.
ἐπι-προβάλλω, voor iemand neerzetten Λ 628.
ἐπι-προΐημι, — 1 iemd op(schepen)zenden naar
 Σ 53, I 520. — 2 afschieten Λ 94. — 3 *intr.*
 ergens heen zeilen o 299.
ἐπι-προσθε(ν), *adv.*, — 1 v. *plaats*: νόδρ, τινος
 XEN. Cyr. 1, 4, 24, PL. Symp. 213 a, EUR. Or.
 468. — 2 v. *rang*: νόδρ(gaande), boven EUR. Supp.
 514, PLUT. — 3 = ἐμποδών, voor de voeten =
 in den weg PL. Gorg. 523 d.
ἐπι-προσθ-έω (z. *voorg.*), in het licht staan, *τινι*,
 verduisteren; *overdr.* hinderen POL., PLUT.

ἐπιπρόσθησις, ἡ, — 1 in het licht staan, verduisteren ARISTOT., EPIOUR. 92 Us. PLUT. — 2 het verduisterde voorwerp POL.

ἐπιπροώθειώ, verder voortstooten LUC. Asin. 10.

ἐπιπταίρω, bij iets niezen ρ 545, THEOCR.

ἐπίπτυγμα, τό, schaal, v. *schaaldieren* ARISTOT.

ἐπιπτύσσω, — 1 dicht vouwen, -klappen LUC. — 2 *pass. refl.* zich over iets sluiten MED., ARISTOT.

ἐπιπτύχη, ἡ, = ἐπιπτυγμα, PLUT., LUC.

ἐπιπυλώομαι, — 1 inspecteeren Γ 196. — 2 doorkruisen, bestoken A 264.

ἐπιπώλησις, ἡ, inspectie PLUT. 29 a.

ἐπιπωμάζω, en -ματίζω, de deksel dichtslaan, -erop leggen v.-SOCR., HIPPOCR., THEOPHR.

ἐπιπυρόω, — 1 met eelt bedekken HIPPOCR. — 2 een gebroken been zetten; -ωμα, -ωσις, HIPPOCR.

ἐπιρραβδοφορέω, v. *paarden*: („onder de karwats dragen?") aangezet worden, galoppeeren XEN. Eq. 7, 11.

ἐπιρραίνω, besprenkelen ARISTOT.

ἐπιρρακτός, op iets brekend, vallend PLUT.

ἐπιρραπίζω, in iets slaan D. H.

ἐπιρράπτω, opnaaien N. T. Mc. 2, 21.

ἐπιρράσσω, *att.* -ττω, — 1 tegen iets aan slaan, smakken D. H., PLUT.; v. *troepen* D. H. — 2 *intr.* binnenstormen SOPH. O. C. 1503.

ἐπιρρέζω, offeren op ρ 211, THEOCR.

ἐπιρρεπής, — 1 neiging hebbend tot LUC. — 2 *spec.* gunstig voor POL.

ἐπιρρέπω, — 1 doorslaan, v. *d. weegschaal*, naar: naderen, ten deel vallen Σ 99, AESCH. Ag. 707. — 2 *causat.* ten deel doen vallen AESCH. Ag. 250; uit de weegschaal naar één kant doen doorslaan THEOGN. 157.

ἐπιρρευσις, ἡ, toevloed HIPPOCR.

ἐπιρρέω, — 1 stroomen over B 7541 — 2 toestroomen, v. *water* HERACL. 12 D, AR. Nub. 1294, PL. — 3 *overdr.* v. *menschen*, v. *tijd*, *enz.*: > naderen A 724, HDT. 9, 38, AESCH., PL. Phaedr. 229 d, EUR. Med. 1229.

ἐπιρρηγνύμι, verscheuren AESCH. Pers. 1030.

ἐπιρρησις, ἡ, — 1 critische kanteekening PLUT. — 2 tooverspreuk LUC. Philops. 31.

ἐπιρρήσσω, met geweld dichtslaan Ω 454, SOPH. O. R. 1244.

ἐπιρρητορεύω, praatjes verkoopen LUC. Conscr. Hist. 26.

ἐπιρρητος, 2, berucht XEN. Oec. 4, 2.

ἐπιρριγέω, -όω, telkens (v. *koorts*) rillen HIPPOCR.

ἐπιρριννος, wat mager XEN. Cyn. 4, 1.

ἐπιρρίνος, 2, groot van neus LUC.

ἐπιρρίπτ(έ)ω, — 1 werpen naar ε 310. — 2 *overdr.* beschikken AESCH. Pr. 738. — 3 werpen op ARISTOT., N. T. Luc. 19, 35. — 4 *overdr.* (zorgen op God) werpen N. T. 1 Petr. 5, 7. — 5 op het papier „gooien" ARISTOT. — 6 *intr.* zich werpen op XEN. Cyn. 6, 22.

ἐπιρροή, ἡ, — 1 toestroomen AESCH. Ag. 1510. — 2 *overdr.* φρονήσεως, PL. Leg. 732 b, κακῶν EUR. — 3 overstroomen LUC.

ἐπιρροθέω, — 1 bij iets bruisen, razen AESCH. Ch. 427. — 2 smalen SOPH. Tr. 264. — 3 toejuichen EUR. Hec. 553, Ltr.

ἐπιρροθος, — 1 tegenin razend SOPH. Ant. 413. — 2 te hulp snellend Δ 390, HES., AESCH. Sept. 368.

ἐπιρροίβην, *adv.*, opslurpend: meesleurend EUR. Herc. 860.

ἐπιρροίζέω, — 1 bij iets krijschen THEOPHR. — 2 met heesche stem gebiedten AESCH. Eum. 424.

ἐπιρρόβημι, gonzen SAPHO 2, 11. ALD.

ἐπιρρους, ὁ, het toestroomen HIPPOCR.

ἐπιρροφάνω, = *volg.*, HIPPOCR.

ἐπιρροφέω, drinken na, bij, PLUT.

ἐπιρρύζω, ophitsen tegen AR. Vesp. 705.

ἐπιρρυθμιζώ, in beteren rhythmus brengen PL. Leg. 802 b.

ἐπιρρύομαι, beschermen AESCH. Sept. 165.

ἐπιρρυπαίνω, boven vuil zijn PLUT.

ἐπιρρύσις, ἡ, = ἐπιρροή, ARISTOT., EPIOUR. 139 Us.

ἐπιρρυσίη, ἡ, toestroomen DEMOCR. 7 D.

ἐπιρρύτος, 2, — 1 toestroomend PL. Tim. 80 d. — 2 rijkelijk AESCH. Eum. 907. — 3 bevoeid, waterrijk XEN. An. 1, 2, 22, PL.

ἐπιρρώνυμι, — 1 krachtig maken: bemoeidigen; *pass.* moed vatten HDT. 8, 14, THUC. 4, 36, 9, XEN. Hell. 3, 4, 18, POL., Ltr. — 2 *impers. pass.*: τιμι, iemd vat moed SOPH. O. C. 661.

ἐπιρρώομαι, — 1 bij iets in golvende beweging zijn A 529. — 2 druk bij iets bewegen υ 107; ποσόν = dansen HES. Th. 8.

ἐπίσαγμα, τό, vracht SOPH. Ph. 755.

ἐπισαλεύω, op en neer deinen med. LUC. Amor. 40.

ἐπισάσσω, *att.* -ττω, — 1 op iets laden HDT. 1, 194. — 2 opzadelen en bepakken XEN. An. 3, 4, 35.

ἐπισβέννυμαι, na iets uitdooven LUC. Iup. Tr. 15.

ἐπίσειστος, geschud: golvend LUC. Gall. 26.

ἐπι(σ)σειώ, — 1 tegen iemd zwaaien: dreigend voorhouden O 230, EUR. Or. 255. — 2 schudden LUC. — 3 opwekken, verwekken D. H., LUC.

ἐπίσεύω, *ep.* ἐπισεύω, *aor.* -έσσευα, *pf.* *pass.* -έσσυμαι, *part.* -εσσύμενος (*accent! dus aor?*), — 1 in beweging brengen tegen, aanhitsen ε 421. — 2 toezenden σ 256. — *Pass. refl.*: 3 in beweging komen naar: wegsnellen, komen aansnellen B 208; *vaak part. perf.* snel, handig. — 4 > verlangen A 173. — 5 *vijandig*: aanstormen op AESCH. Eum. 786, EUR. Ph. 1065.

ἐπίσημα, τό, embleem AESCH. Sept. 659, EUR. Ph. 1107.

ἐπισημάλω, — 1 een teeken (op, bij iets) geven EUR. Ion 1593. — 2 een voortteeken geven XEN. Hell. 4, 7, 2, POL. — *Med.*: 3 voor zich zelf een kenteeken geven PL. Gorg. 526 b; zegelen, stempeleen (*als goedkeuring*) DEM. 18, 250. — 4 van zich zelf duidelijk maken, toonen PL., LUC.; *spec.* instemming ISOCR. 12, 2. — 5 *intr.* zich (ver)toonen THUC. 2, 49, 18, ARISTOT.

ἐπισημάνωσις, ἡ, blikseminslaan ARISTOT.

ἐπισημασία, ἡ, — 1 voortteeken, weerteeken, prognostica EPIOUR. 98, 115 Us. POL. — 2 teeken, bewijs v.-SOCR. POL., DIOD.

ἐπισημειόομαι, applaudisseeren PLUT. 235 c.

ἐπίσημον, τό, — 1 beeld, a. d. *spiegel* v. e. *schip* HDT. 8, 88, op een munt PLUT. Thes. 6. — 2 embleem, op het schild AESCH. (?), z. *μα*.

ἐπίσημος, *adv.* ως, — 1 met een teeken, stempel er op HDT. 9, 41, THUC. 2, 13, 26, XEN. — 2 (*z. in-signis*) bekend, beroemd PARM. 19, 3 D., HDT. 2, 20, THUC. 2, 43, 28, SOPH. Ant. 1258 duidelijk; Ltr. — 3 berucht N. T. Mt. 27, 16.

ἐπισίης, *adv.*, gelijkmatig HDT. 1, 74, SOPH. El. 1061.

ἐπισίζω, aanhitsen AR. Vesp. 704.

ἐπισιμάω, in een bocht om iets heen laten marcheeren XEN. Hell. 5, 4, 50.

ἐπισιζόομαι, — 1 fourageeren, zich van levensmiddelen voorzien HDT. 9, 50, THUC., XEN. An. 1, 4, 19. — 2 *overdr.* materiaal verzamelen PLUT.

ἐπίσιτιος, als loon kost en inwoning krijgend PL. Rep. 420 a.

ἐπι-σιτισμός, δ. — 1 het fourageeren XEN. Hell. 3, 2, 26; = -ισις, ἦ, DIOD. — 2 fourage, levensmiddelen XEN. An. 1, 5, 9, N. T. Luc. 9, 12.

ἐπι-σιάζω, hinken NIC., Th. 294, AP. RH.

ἐπι-σιεδάσσειν, uitstrooien over PL. Tim. 85 a, PLUT. Cat., Mi. 32.

ἐπι-σιέλισις, ἦ, door een beenhulp aanzetten tot den galop XEN. Eq. 7, 12.

ἐπι-σιεπής, overdekt ARISTOT.

ἐπι-σιέπτομαι, MEN., 2. -σιεπέω.

ἐπι-σιεράζω, — 1 onderhouden THUC., XEN. An. 5, 3, 13, DEM. — 2 herstellen THUC. 7, 24, 9, XEN. — 3 voorbereiden, klaar maken THUC. 1, 29, 32, AR. Eccl. 1147, N. T. Act. 21, 15. — 4 spec. opladen XEN., ook med. Hell. 7, 2, 18.

ἐπι-σιεραστής, δ. ordecommissaris DEM. 22, 78.

ἐπι-σιεμή, ἦ, — 1 herstelling HDT. 2, 174, THUC. 1, 52, 27, DEM. — 2 werktuig DEM. 27, 20, POL.

ἐπι-σιεψις, ἦ, — 1 onderzoek PL. Lach. 197 e XEN., Hell. 4, 6, 1. — 2 spec. inspectie PLUT., PAP.; bij PL. v. offers.

ἐπι-σικνος, — 1 in de tent SOPH. Ai. 579. — 2 ingekwartierd > van buiten gekomen D. H., PLUT.

ἐπι-σικνώω, zijn tenten opslaan in, zijn kwartier opzoeken POL., overdr. N. T. 2, Cor. 12, 9.

ἐπι-σικήπτω, — 1 zwaar op iemd doen drukken: werpen op AESCH. Pers. 740. — 2 overdr. opdragen, bevelen, bezweren *τινὶ τι ἐν τινά τι ἢ ἢ inf.*, HDT. 4, 33, AESCH. Pr. 667, THUC. 2, 73, 23, op PL., LUC. — *pass. refl.* 3 steunen op τινι, DEM. — 4 (neerstorten op) > spec. aanklagen, PL. Theat. 145 c. τινι DEM. — *intr.* 5 neerstorten op AESCH. Eum. 482, PLUT.

ἐπι-σικήφισ, ἦ, — 1 opdracht PLUT. — 2 aanklacht PL. Leg. 937 b, DEM.

ἐπι-σικιάζω, — 1 beschaduwen HDT. 1, 209; bedekken SOPH. Tr. 914, LUC. Hist. Conscr. 11, N. T. Mc. 9, 7. — 2 (als een schaduw) rusten op: verduisteren N. T. Luc. 1, 35; ook Mc. 9, 7 (*ἡ ἐ-οὐρα αὐτῶ*): *in de taal der mystiek gebruikt v. h. „verduisteren” der eigen vermogens, dat voorwaarde is om in het goddelijk licht op te gaan.*

ἐπι-σικιος, 2, — 1 in de schaduw: stil teruggetrokken PL. Rep. 432 c. PLUT. — 2 beschaduwend SOPH. O. C. 1650.

ἐπι-σικοπέω, — 1 aanzien SOPH. Ai. 854, O. R. 1529. — 2 bezien, beschouwen, onderzoeken, bezoeken HDT. 2, 153, AESCH. Ag. 13, SOPH. Ant. 1136, PL. Phaed. 87 b, XEN., PAP., POL. — 3 opletten, μὴ N. T. Hebr. 12, 15. — 4 oppassen, μὴ N. T. Hebr. 12, 15. — 5 „bisschop” zijn (N. T.).

ἐπι-σικοπή, ἦ, — 1 naar iemd omzien: bezoeken N. T. Luc. 19, 44. — 2 kerkelijk ambt (apostel, bisschop) N. T. Act. 1, 20.

I. ἐπι-σικοπος, δ. — 1 verspieder K 38. — 2 toezicht houdend of wakend voor, *subst.* X 255, PIND., TR., AESCH. Sept. 272, PL., ARISTOT. A. II. 8, 4, PLUT., N. T. — 3 spec. bisschop N. T. Act. 20, 28.

II. ἐπι-σικοπος, 2, het doel treffend, *overdr.* passend HDT. 3, 35, AESCH. Eum. 903, SOPH. Ai. 976 (? *bij* I).

ἐπι-σικοτέω, — 1 in het licht staan, τινι PL. Euthyd. 274 c, DEM. — 2 *overdr.* in de schaduw stellen ISOGR. 1, 6, DEM.

ἐπι-σικοτιζώ, verduisteren POL.

ἐπι-σικοτος, 2, verduisterd PLUT.

ἐπι-σικούζομαι, toornig worden I 370.

ἐπι-σικυθίζω, het op zijn skythisch doen: ongemengden wijn voorzetten HDT. 6, 84.

ἐπι-σικυθωπάζω, norsch, ontstemd er uitzien XEN. Cyr. 3, 5, PLUT. 375 a.

ἐπι-σικύνιον, τό, vel op het voorhoofd P 136, AR. Ran. 823, POL.

(: *σύνια*, wenkbrauwen; *σύνος* dierenhuid).

ἐπι-σικώπτω, — 1 bij iets spotten AR. Ran. 375, XEN. — 2 *τινα*, bespotten PL. Euth. 11 c, XEN. Mem. 3, 11, 16, Ltr.

ἐπι-σιμάω, „aansmeren” AR. Th. 389.

ἐπι-σιμυγερός, ellendig γ 195.

ἐπι-σιος, onderling gelijk (POL.); -*δω*, -maken PLUT.

ἐπι-σιπάδην, *adv.*, in één teug HIPPOCR.

ἐπι-σιπαίρω, er bij spartelen PLUT.

ἐπι-σιπασθῆρ, deurknop v. buiten HDT. 6, 91.

ἐπι-σιπαστικός, aantrekkelijk POL.

ἐπι-σιπαστός, — 1 op den hals gehaald σ 73. — 2 dichtgetrokken EUR. Hipp. 783.

ἐπι-σιπάω, — 1 naar zich toe trekken HDT. 2, 121, 4, THUC., XEN. Hell. 6, 4, 36, EUR. Hel. 116. — 2 *overdr.* ψυχῆν, PL. Crat. 420 a. — 3 naar zich toe trekken, *goed of kwaad* AESCH. Pers. 477, SOPH. Ai. 769: *ververven; med.* HDT. 3, 72, PL. XEN. An. 4, 7, 14. — 4 *med.* tot iets krijgen: verlokken, bewegen THUC. 4, 9, 11, XEN. — 5 *spec.* de voorhuid er over trekken N. T. 1 Cor. 7, 18.

ἐπι-σιπείρω, — 1 bezaaien HDT. 7, 115. — 2 *overdr.* (*lat. adspergere*) aandrijven, aandoen PIND. N. 8, 39. — 3 daarna zaaien THEOPHR., N. T. Mt. 13, 25.

ἐπι-σιπεισις, ἦ, het plengen HDT. 2, 39.

ἐπι-σιπείσμα, τό, het vergotene PLUT.

ἐπι-σιπένδω, — 1 plengen op, bij HDT. 2, 39, AESCH. Ch. 149. — 2 *med.* een nieuw verdrag sluiten THUC., 5, 22, 26. — 3 beloven INSCR. Gortyn.

ἐπι-σιπερχής, adv. *ὄν*, haastig XEN. Cyr. 4, 1, 3.

ἐπι-σιπέρωω, — 1 aansporen, voortjagen Ψ 430, AESCH., THUC. 4, 12, 36, LUC. — 2 op den voet volgen NIC. Th. 144. — 3 *intr.* voortjagen ε 304, TIMOTH. Pers. 98.

ἐπι-σιπεύδω, — 1 verhaasten, bevorderen HDT. 7, 18, PL., SOPH. El. 467, XEN. — 2 zich haasten XEN. Vect. 3, 4, EUR. — 3 te hulp komen PL.

ἐπι-σιπληνός, 2, miltzuchtig HIPPOCR.

ἐπι-σιπονδή, ἦ, later verbond THUC. 5, 32, 2.

ἐπι-σιπορά, ἦ, latere uitzaai THEOPHR.

ἐπι-σιπορή, ἦ, te veel, er nog eens bovenop zaaien HES. O. 446.

ἐπι-σιπορος, nakomelingschap AESCH. Eum. 673.

ἐπι-σιπουδάζω, komen aansnellen LUC.

ἐπι-σισύτος, aanstormend AESCH. Ag. 887, EUR.

ἐπι-σιτάδων, adv. — 1 zich plaatsend bij μ 392. — 2 staande bij π 453.

ἐπι-σιτάζω, — 1 op iets druppelen PIND. I. 3, 90. — 2 op nieuw druppelen HIPPOCR.

ἐπι-σιταδμάομαι, overwegen AESCH. Ag. 164.

ἐπι-σιταθεύω, — 1 ingekwartierd worden PAP., POL., PLUT. Sull. 25; *pass.* ANTON. 9. — 2 vervullen *ὄτα* PLUT. 778 b.

ἐπι-σιταθμία, ἦ, inkwartiering PLUT.

ἐπι-σιταθμος, δ. — 1 kwartiermeester ISOGR. 4, 120. — 2 bestuurder, praeses PLUT. — 3 ingekwartierd PAP.

ἐπι-σιταλάζω, druppelen op LUC.

ἐπι-σιταλαμα, τό, beambten-instructie PAP.

ἐπίσταμαι, -ήσομαι, -ήσθη (*later ook act.*: ἐπιστήσασαι *inf. aor.* MARC. AUR. 1, 11). — 1 de goede houding hebben, in „staat” zijn, ἔκοντι O 282, πόδες Σ 599. — 2 een kunst „verstaan”, bedreven zijn φ 406 φόρμιγγος; H 317 *adv.* ἐπισταμένως μίστυλλον; EUR. El. 1028 = den moed hebben. — 3 een taal

verstaan, kennen XEN. Cyr. 7, 5, 31. — 4 kennen, τι(να), ζῆμα PL. Gorg. 484 b., N. T. Act. 19, 15. — 5 verstaan, begrijpen N. T. 1, Tim. 6, 4. — 6 weten HDT. 1, 5, alg. tot N. T. Act. 15, 7. — 7 gelooven overtuigd zijn HERACL. 57 D., HDT. 1, 3; 7; 218. — 8 > verwachten HDT. 7, 223. (ἐπι ἵσταμαι; π ἰρ.υ. φ ἰν Ion. en door fut. ἐπι-σῆσομαι, doordat het ww. in bet. zich van ἵσταμαι te ver verwijderd had; -ῆθηρ is eerst later. Daardoor ook reeds vroeg augm. ἦπ-. Voor bet. vgl. ndl. ver-staan. eng. onder-stand.)

ἐπιστάμενος, kundig, ervaren T 80, PL. Crat. 394 b.

ἐπι-στάσια, ἡ, — 1 ἐπι-στάτης zijn XEN., PLUT. Nic. 28. — 2 aandacht, opmerkzaamheid POL. ἐπι-στάσιος, ὁ, (Lupiter) Stator PLUT. Rom. 18.

ἐπι-στάσις, ἡ, — 1 (doen) stilstaan XEN. An. 2, 4, 26; oponthoud SOPH. Ant. 225, N. T. — 2 overdr. aandacht bepalen POL. — 3 opmarsch D. H. — 4 opstand N. T. Act. 24, 12. — 5 begin POL. — 6 opstelling POL. — 7 (v. ἐπιστάμαι), = ἐπιστήμη LUC. Vit. auct. 27.

ἐπι-στάτ-ῆς, ἐπι-στάτης zijn: aan het hoofd staan leiden, τινι, zelden τινος, PIND. N. 7, 49, HDT. 7, 22, ARR. bijv. PL. Gorg. 465 c.

ἐπι-στάτης, ου, ὁ, — 1 die bij iemand komt staan (bedelen) ρ 455. — 2 die op iets staat, ἀράτων SOPH. El. 702, EUR. — 3 die achter iemand staat: achterman XEN. — 4 die over, aan het hoofd van iets gesteld is: bevelhebber leider, hoofd, meester AESCH. Sept. 815, alg. tot N. T. Luc. 5, 5. — 5 spec. in versch. titels te Athene en in Aegypte.

ἐπιστάτης (ἐπίσταμαι), ὁ, deskundige PL. Prot. 312 d.

ἐπι-στάτ-ικός, van den ἐπιστάτης PL. Polit. 308, ARISTOT. A, II, 53, 2.

ἐπι-στάτων, τό, kooktoestel, drievoet (waarop een ketel wordt geplaatst) AR. Av. 436.

ἐπι-στείβω, betreden SOPH. O. C. 56.

ἐπι-στείχω, — 1 betreden, τι PIND. I. 5, 21, AESCH. Eum. 906. — 2 naderen, v. tijd EUR.

ἐπι-στέλλω, — 1 zenden naar: (> toevertrouwen ψ 361?) spec. bericht, boden HDT. 7, 239, THUC. 8, 38, 12, of brief, ἐπιστολή: PL. tot N. T. Hebr. 13, 22. — 2 bevelen, opdragen ψ 361 (z. b.), HDT. 6, 3, TR.: SOPH. O. R. 106, THUC., AR. Nub. 608, PL. Phaed. 115 b: XEN., PAP., N. T. ἐπι-στενάζω, over iets steunen AESCH. Pers. 727, EUR. Iph. T. 283, PLUT., LUC.

ἐπι-στεναχίζω, = voorg., HES. Th. 843 (-ov-?); = -άχω, AESCH. Ag. 790, SOPH.

ἐπί-στενος, 2, eenigszins eng ARISTOT.

ἐπι-στένω, steunen over HES. Th. 679, SOPH. Tr. 947, EUR., PLUT.

ἐπι-στεφανόω, bekransen PIND. O. 9, 112.

ἐπι-στεφής (z. ἐπι-στέφω), geheel vol Θ 232.

ἐπι-στέφω, — 1 als krans, rondom neergieten, plengen AESCH. Supp. 344, SOPH. El. 441. — 2 med. (eig. om den vollen, voor het gebruik geschikten krater een krans leggen? vgl. PL. Phaed. 58 a en DIETRICH Kl. Schr. 338 aanm. 2), geheel vullen A 470.)

ἐπί-στημα, τό, grafsteen PL. Leg. 958 e, Ltr.

ἐπιστήμη, ἡ, — 1 een kunst, vaardigheid, τοῦ ψεῖν PL. Gorg. 511 c. — 2 kennis SOPH. O. R. 1115, THUC. 1, 121, 3. — 3 praegn. wetenschappelijk gestaafde kennis, teg. δόξα PL. Phaed. 96 b, ἐκ μνήμης καὶ δόξης, λαβούσης τὸ ἡρμεῖν . . . γυγνέσθαι ἐ-ην. — 4 wetenschap PL. Rep. 522 e.

ἐπι-ιστημι, ἰον. = ἐφίστημι.

ἐπιστημον-ικός, adv. ὡς, wetenschappelijk ARISTOT.

ἐπίστημος, 2, = ἐπιστήμων, HIPPOCR.

ἐπιστήμων, adv. ὡς, — 1 kundig, ervaren π 374, ARCHYT. 3 D., THUC. 1, 142, 34, PL. Phaedr. 276 a. — 2 knap, op de hoogte PL. Theaet. 208 e teg. δοξαστής, N. T. Jac. 3, 13.

ἐπι-στηρίζω, — 1 een steun geven: sterken N. T. Act. 14, 22. — 2 pass. refl. steunen op ARISTOT.

ἐπι-στητός, kenbaar, voor kennis toegankelijk PL. Theaet. 201 d, ARISTOT.

ἐπί-στιον (ἴστημι), τό, standplaats v. h. schip ζ 265

ἐπι-στίβω, op of aan iets blinken PLUT.

ἐπί-στιος, 2, ἰον. = ἐφέστιος, — 1 bij den haard, v. smeekeeling HDT. 1, 35. — 2 beschermer v. d. haard HDT. 1, 44.

ἐπι-στολαδῆν, opgeschort HES. Sc. 287.

ἐπι-στολεύς, ὁ, vice-admiraal XEN. Hell. 23, PLUT.

ἐπι-στολή, ἡ, — 1 bericht, (gew. per) brief THUC. 4, 50, 8, PL., EUR. Iph. A. 111, PAP., N. T. 2 Cor. 3, 2. — 2 opdracht, bevel HDT. 4, 10, TR.: AESCH. Pr. 3, PL., PAP.

ἐπι-στολιᾶ-φόρος, ὁ, = ἐπιστολεύς, XEN. Hell. 6, 2, 25.

ἐπιστολιμαῖος, alleen op papier bestaande DEM. 4, 19.

ἐπιστόλιον, τό, dem. v. ἐπιστολή, PLUT.

ἐπιστολο-γράφος, ὁ, secretaris POL., PAP.

ἐπι-στομιζω, — 1 den mulkorf, ἐπι-στομῖς, aandoen: den mond snoeren AR. Eq. 845, PL. Gorg. 482 e, DEM., N. T. Tit. 1, 11. — 2 > hinderen LUC. — 3 een mondstuk (voor het fluiten) voordoen PLUR.

ἐπι-στοναχέω, bij iets bruisen Ω 79.

ἐπι-στοναχίζω, = voorg., HES. Th. 843, BATR. 73(?)

ἐπι-στρατεία, ἰον. ἡ, veldtocht tegen, τινος HDT. 9, 3, THUC. 2, 79, 6, XEN. An. 2, 4, 1 = -στράτευσις, ἡ, HDT. 3, 4.

ἐπι-στρατεύω, en med., te velde trekken tegen, τινι, meest ἐπὶ τινι, AESCH. Pers. 780, THUC. 3, 54, 21, TR., AR. Vesp. 11, PL., XEN.

ἐπι-στράτηγος, ὁ, epistrateeg PAP.; -ῆς, INSCR.

ἐπι-στρατηγῆ, ἰον. = -στρατεία, HDT.

ἐπι-στρατο-πεδεία, ἡ, het tegenover den vijand kampeeren POL.

ἐπι-στρατο-πεδέω, tegenover iemand kampeeren POL., DIOD.

ἐπί-στρεπτος, 2, alle oogen op zich vestigend: schoon, buitengewoon AESCH. Ch. 350.

ἐπι-στρεφής, adv. ὡς, — 1 gewend naar, geconcentreerd naar: nauwkeurig XEN. Hell. 6, 3, 7, PLUT. — 2 gespannen, adv. HDT. 1, 30; schel, v. geluid ARISTOT.; streng D. H.

ἐπι-στρέφω, — Act.: 1 naar iets toekeeren, -wenden Γ 370, alg. tot N. T. Luc. 1, 16. — 2 overdr. geest, aandacht richten of trekken THEOGN. 213, HDT. 7, 141, vaak LUC. — 3 op (zijn kop) zetten, omkeeren THUC. 2, 90, 23. — 4 praegn. terug-, op de vlucht slaan XEN. Hell. 6, 4, 9. — 5 weer op het goede brengen (< doen omkeeren) PLUT. — Pass. refl.: 6 zich ergens heen wenden, ook m. d. gedachte HES. Th. 753, dóōr-trekken TR.: AESCH. Supp. 503, PL. Phaedr. 247 a, XEN. — 7 omkeeren > τινος, op iemand, iets gaan letten THEOGN. 440, SOPH. Ph. 599. — 8 omkeeren SOPH. Ant. 1111, N. T. Joh. 210, 20. — 9 > zich bekeeren N. T. Act. 9, 35. — 10 terugkeeren N. T. Mt. 12, 44, Luc. 8, 55. — Intr.: 11 zich wenden naar, tegen AR. Vesp. 422, N. T. Luc. 17, 4. — 12 omkeeren HDT. 2, 103, N. T. — N.B. ἐπιστραμμένα ἔπη, nadrukkelijke woorden HDT. 8, 62.

ἐπι-στρογγύλος, 2, afgerond ARISTOT.
 ἐπι-στροφάδην, *adv.*, zich telkens (> naar alle kanten) keerend K 483.
 ἐπι-στροφή, ἡ, — 1 (*act.*) omdraaien PL. Rep. 620 c, PLUT. Alex. 25. — 2 (*med.*) zich omdraaien SOPH. O. C. 1045, draaien PL. Rep. 620 e. — 3 *milit.*, wending, zwenking THUC. 2, 90 23. — 4 *spec.* rechte, weer instorten HIPPOCR., SOPH. O. C. 536. — 5 wending, afloop THUC. 3, 71, 15, POL. — 6 zich bekeeren N. T. Act. 15, 3. — 7 zich ergens heen wenden: zijn intrek nemen AESCH. Eum. 547. — 8 *overdr.* letten op, zich bekommeren om SOPH. O. R. 134, XEN. — 9 > correctie, straf POL.
 ἐπι-στροφος, — 1 verkeerd met, τινος α 177; zich bekommerend om AESCH. Ag. 396. — 2 kronkelend AP. RH.; *adv.* ἔ-ως met zorg, ernstig EPICT. 4, 1, 81.
 ἐπι-στροφάω, vaak bezoeken ρ 486.
 ἐπι-στούλιον, τό, de balk, die op de zuilen rust: architraaf ARISTOT. A. II. 47, 5, PLUT.
 ἐπι-συμμαχία, ἡ, of- en defensief verbond XEN. (?), DEM. 12, 7.
 ἐπι-συνάγω, bijeenbrengen POL., N. T. Mt. 23, 37; *pass. refl.* LUC. 17, 37.
 ἐπι-συναγωγή, ἡ, — 1 bijeenbrengen N. T. Hebr. 10, 25. — 2 hereeniging met iemand N. T. 2 Thess. 2, 1.
 ἐπι-συνάπτω, — 1 nog toevoegen POL. — 2 (slag) leveren, τινι; (oorlog) aandoen PLUT.
 ἐπι-συνδίδωμι, samen opdringen PLUT. Aemil. 14.
 ἐπι-συνδῆμαι, αἶ, later verdrag POL.
 ἐπι-συνίσταμαι, — *refl.* 1 zich vereenigen tegen PLUT. 227 a. — 2 zich verzamelen DIO.
 ἐπι-συντρέχω, te hoop loopen N. T. Mc. 9, 25.
 ἐπι-συρμα, τό, sleepspoor XEN. Cyn. 9, 18.
 ἐπι-συρμός, ὁ, laten sleepen: verwaarloozen POL.
 ἐπι-σύρω, — 1 achter zich aan sleepen LUC. — 2 *overdr.* > onverschillig: vluchtig behandelen LYS. 26, 3, LUC. — 3 verwaarloozen POL. — *pass. refl.* 4 zich voortsluipen: kruipen XEN. Cyn. 5, 13.
 ἐπι-σύστασις, ἡ, samenscholing N. T. Act. 24, 12(?).
 ἐπι-σφάζω, *att.* -σφάττω, — 1 slachten, offeren bij EUR. Hec. 505, XEN. An. 1, 8, 29. — 2 daarna offeren EUR. Herc. 995, Ltr.
 ἐπί-σφαιρον, τό, — 1 bedekking van leer der σφαῖραι bij de σφαιρομαχία PLUT. 825 e. — 2 bedekking v. d. fleuret of degen POL.
 ἐπι-σφακέλισις, ἡ, branderig worden MED.
 ἐπι-σφάλεια, ἡ, onbestandigheid POL.
 ἐπι-σφάλης, — 1 bijna vallend, wankel PL. Rep. 497 d, DEM. — 2 > licht in (een fout) vervallend POL., PLUT. — 3 gevaarlijk N. T. Act. 27, 9, glad; *overdr.* vol verleiding PLUT.
 ἐπι-σφραγίζω, — 1 stempelen; *med.* zijn zegel op iets drukken: bekrachtigen PL. Leg. 855 e, POL. — 2 *med.* zijn stempel drukken op, τινι PL. Phaed. 75 d.
 ἐπι-σφραγίστης, ὁ, verzegelaar LUC. Alex. 23.
 ἐπι-σφύριον, τό, gesp (van de scheenplaten) om de enkels Γ 331.
 ἐπι-σχερώ, — 1 de een na den ander, op de rij af Σ 68. — 2 langzamerhand THEOCR. 14, 69. — 3 na, τινος AP. RH.
 (*ἐχομαι, vgl. Σχερίη*).
 ἐπι-σχεσίη, ἡ, voorwendsel ϕ 72.
 ἐπί-σχεσις, ἡ, — 1 zich inhouden, schroom ρ 451. — 2 het ophouden: onponthoud HIPPOCR., THUC. 2, 18, 9, PL. Leg. 749 d. — 3 hindernis PLUT.
 ἐπι-σχηναίνω, vermageren HIPPOCR.
 ἐπι-σχύω, — 1 versterken: helpen XEN. Oec. 11, 13. — 2 dringen N. T. Luc. 23, 5.
 ἐπι-σχω, — 1 sturen naar iets toe, ἔπους P 465,

HES. — 2 inhouden (*v. paarden*), terughouden, τινά τινος v 266(?), THUC. 3, 45, 21, PL., EUR. Iph. T. 912. — 3 *intr.* zich inhouden = zwijgen EUR. El. 758; ophouden PL. Parm. 152 b.
 ἐπι-σώρευσις, ἡ, ophoopen ARISTOT.
 ἐπι-σώρευθω, ophoopen N. T. 3 Tim. 4, 3.
 ἐπί-(σ)σώτρον, τό, wielband Ψ 519.
 (*ἐπί *σώτρον*, wat zich op het draaivlak bevindt; *σων- gerekte o phase bij σέω, z. d.*).
 ἐπι-τάγη, ἡ, — 1 last POL. — 2 gebieden, gebod N. T. 1 Cor. 7, 25. — 3 belasting POL.
 ἐπί-ταγμα, τό, — 1 bevel, opdracht PL. Rep. 359 a, AESCHIN. — 2 eisch DEM. 19, 185. POL. — 3 achterhoede POL. — 4 reserve PAP.
 ἐπι-ταικτήρ, ὁ, commandant XEN. Cyr. 2, 3, 4.
 ἐπι-τακτικός, *adv.* ὡς, — 1 bevelend PL. Polit. 263 e. — 2 geschikt om te bevelen ARISTOT.
 ἐπί-τακτος, — 2, — 1 bevolen PIND. P. 4, 236, EUR. — 2 *milit.*: *pl.* reserve THUC. 6, 67, 22, EUR.
 ἐπι-ταλαιπωρέω, zich ook nog aftobben THUC. 1, 123, 10, PL.
 ἐπι-ταλάριος, met een mandje PLUT. 323 a.
 ἐπί-ταμα (τείνω), τό, spanning PLUT.
 ἐπί-ταξις, ἡ, — 1 het opleggen, φόρος HDT. 3, 89. — 2 bevel PL. Symp. 202 e. — 3 wensch PL.
 ἐπι-τάραξις, ἡ, verwarring PL. Rep. 518 a.
 ἐπι-ταράσσω, ook verontrusten HDT. 2, 139.
 ἐπι-τάρροδος, te hulp snellen: — 1 helper Λ 366. — 2 > overwinnaar HDT. 1, 67 *orak.*
 (=ἐπί-ροδος; *wrsch. dissimil. uit ἐπι-πάροδος*).
 ἐπί-τάσις, ἡ, — 1 spannen, *v. snaren* PL. Rep. 349 e. — 2 inspanning THEOPHR. — 3 toenemen HIPPOCR. — 4 uitbreiding, ὄρων D. H.
 ἐπι-τάσσω, *att.* -ττω, — 1 opdragen, bevelen HDT. 1, 109, ATT., N. T. Mc. 1, 27; τινί τι, *m. persoonl.* *pass.* — 2 opstellen achter HDT. 1, 80; -bij XEN. Hell. 1, 6, 29.
 ἐπι-τάφιος, 2, tot de begraving behorend; PLUT. Eun. 4. λόγος, lijkrede PL. Menex. 236 b, DEM., PLUT.
 ἐπι-ταχύνω, bespoedigen THUC. 4, 47, 3.
 ἐπι-τέγγω, natmaken (ANACR.) 57, 22.
 ἐπι-τέλω, — 1 op, over iets spannen HDT. 1, 186. — 2 spannen, *snaar, boog* PL. Lys. 209 b, Phaed. 98 c. — 3 verhoogen, aanzetten, prikkelen PL. — 4 inspannen, ἑαυτόν PLUT.; *pass. refl.* XEN. — 5 *pass. refl.* zich schrap zetten, het uithouden XEN. Lac. 2, 5.
 ἐπι-τειχίζω, muur, verschansing oprichten tegen, τινι THUC. 1, 142, 30, XEN. Hell. 5, 1, 1, ORAT.
 ἐπι-τειχίσις, ἡ, zich verschansen THUC. 1, 142, 24.
 ἐπι-τειχισμα, τό, verschansing THUC. 8, 95, XEN. Hell. 5, 1, 2, DEM.
 ἐπι-τειχιμός, ὁ, = *voorg.*, THUC. 1, 122, 15, XEN., DEM. 18, 87.
 ἐπι-τελείωσις, ἡ, — 1 volmaking, hoogste trap, *v. d. carrière enz.* PLUT. Cat. Ma. 16. — 2 feestmaal en offer, *na de geboorte v. e. kind* PL. Leg. 784 d.
 ἐπι-τέλεισις, ἡ, voltooiing ARISTOT.
 ἐπι-τελέω, — 1 voltooien, uitvoeren HDT. 1, 51 *alg. tot N. T., vaak med.* — 2 *spec.* wat men verschuldigd is: εὐχῆν HDT. 1, 86, offers 2, 63, (*schatting*) betalen 2, 109, ATT. — 3 *spec.* straf voltrekken HDT. 9, 94, PL. Leg. X i. f. — 4 *med.* vervullen: op zich nemen XEN. Mem. 4, 8, 8.
 ἐπι-τελής, — 1 voltooid, vervuld HDT. 1, 119, THUC. 1, 141, 13. — 2 > beslist, beslissend D. H.
 ἐπι-τέλλω, — 1 opleggen, op het hart drukken: (aan)bevelen E 818 *eld.* — 2 over iemand iets bevelen, τινί τι PIND. N. 10, 77, AR. AV. 977 *orak.* — 3 ver-

zekeren Ω 781. — **Med.:** 4 opleggen. bevelen K 61, PIND. P. 1, 71. — **Pass. refl.:** 5 opgaan HYMN. Merc. 371, HES., *overdr.* THEOGN. 1276. — **Intr.:** 6 opkomen: verschijnen DEMOCR. 14, 3 D., AESCH. Pr. 100.

ἐπι-τέμνω, ion. -τάμνω, — 1 in iets snijden, opensnijden HDT. 1, 74; 3, 8, DEM. — 2 besnijden, snoeien THEOPHR. — 3 verkorten PLUT. Artax. 11. — 4 afsnijden, vernietigen POL.

ἐπί-τεξ, εκος, ή, zwanger HDT. 1, 208.

ἐπι-τερπής, adv. ὤς, — 1 heugelijk, liefelijk HYMN. Ap. 413, DEMOCR. 233 D., PL. Phaedr. 204 d. — 2 genotzuchtig PLUT. Alc. 23.

ἐπι-τέρπομαι, genieten van, τι ξ 228, PIND. O. 5, 22.

ἐπί-τευγμα, τό, — 1 succes DIOD. — 2 kunststuk ARISTOT., DIOD.

ἐπι-τευκτικός, succesvol POL., D. H.

ἐπί-τευξις, ή, — 1 bereiken PL., ISOCR. — 2 onderhoud THEOPHR.

ἐπι-τεύχω, zich verwerven PIND. O. 8, 32.

ἐπι-τεχνάομαι, 1 voor iets verzinnen HDT. 2, 2. — 2 er bij bedenken, uitvinden, kunstmatig bereiden Luc. — 3 iets tegen iemd. τινί bedenken LUC. Bis acc. 1.

ἐπι-τεχνησις, ή, — 1 kunstgreep, list THUC. 1, 71, 9. — 2 kunstmatige behandeling ARISTOT.

ἐπι-τήδειος ion. ἐπιτήδεος (z. ἐπιτηδές), ion. σος, 3 (soms 2), — 1 hiervoor, voor een bepaald doel geschikt, τινι HDT. 1, 115, THUC. 7, 20, 32, DEMOCR. 277 D. (z. a.), PL. Phaedr. 229 b, AR. Pax 1228, XEN. Mem. 2, 1, 3. — 2 geschikt: bereidwillig, vriendelijk HDT. 3, 52. — 3 > iets (goeds, kwaads) verdienend THUC., XEN. An. 2, 3, 11, DEM. — 4 noodig, aangewezen HDT. 4, 158, PL. — 5 spec. τὰ ἐ-α, de behoeften, noodige levensmiddelen HDT. 2, 174, ATT., N. T. Jac. 2, 16. — 6 subst. (vgl. lat. necessarius) verwant, vriend THUC. 2, 18, 5, XEN. Leg. 778 a. — 2 behoefte POL.

ἐπι-τήδεος, 2, ion. = ἐπιτήδειος.

ἐπι-τηδός, dor. τὰδ. THEOCR. 7, 42. — 1 wel overleed, zorgvuldig A 142. — 2 met opzet HDT. 3, 130; juist daarvoor berekend THUC., EUR., AR. Pax 142, PL. Lach. 183 c.

(W. tad- in osc. tadait „censeat“? z. dan naar eigen goedvinden, lat. consulto, EN. Ἐπιτάδης THUC. 4, 8, 25).

ἐπι-τήδευ-μα, τό, — 1 geregelde bezigheid, studie enz. PL. Gorg. 463 a. — 2 gewoonte: bij het individu principe, bij de gemeenschap instellingen THUC. 1, 138, 3, PL. Phaedr. 253 a, DEM.

ἐπι-τήδευ-σις, ή, geregeld beoefenen, -uitoefenen THUC. 7, 86, 7, PL. Gorg. 524, EUR.

ἐπι-τηδέω, f. σω, impf. ἐπετ. enz., — 1 geregeld beoefenen, toepassen, bedrijven HDT. 1, 135; 2, 129, THUC., SOPH. El. 309, AR. Ran. 1096, PL. — 2 met zorg, overtuiging, toewijding, doen beoefenen HDT. 1, 98, LYS. 13, 65, PL. Phaedr. 64 a. — 3 africhten, dresseeren XEN. Cyn. 1, 6. — 4 verz. gewoon zijn HDT., PL. Gorg. 524 c.

ἐπι-τηθή, ή, overgrootmoeder COM.

ἐπι-τηκτος, vergankelijk CIC.

ἐπι-τήκω, op iets doen smelten HDT. 7, 239, PLUT.

ἐπί-τηξις, ή, bevochtiging HIPPOCR.

ἐπι-τηρέω, — 1 afwachten HYMN. Cer. 24, LYS. 1, 8, AR. Ach. 922, XEN. — 2 opletten THUC. 4, 42, 6, AR. Ran. 1151, PL. — 3 besturen PAP.; -ησις, ή, ambtsbediening PAP.

ἐπι-τηρητής, ό, ambtenaar, functionaris PAP.

ἐπι-τίθημι, — Act.: 1 leggen, plaatsen op,

voor x 356, v 370, τί τινι, alg. tot n. t. Mt. 23, 4. — 2 bevestigen aan, op Δ 111; > sluiten E 169 alg., med. PL. Symp. 218 b. — 3 opdienen, v. eten ρ 95. — 4 toedienen, slagen e. dgl. (β 39) alg. tot n. t. Luc. 10, 30. — 5 opleggen, boete, straf β 192, HDT. 9, 120, ATT. — 6 bij-, toevoegen Γ 369, H 364, alg. — 7 *overdr.* opdragen nl. den brief te brengen HDT. 3, 42. — **Med.:** 8 zich iets opzetten E 743, -leggen θ 554. — 9 toevoegen, meegeven n. t. Act. 28, 10; ook leed-, 18, 10. — 10 opdragen HDT. 1, 111. — **Pass. refl.:** 11 zich toeleggen op, τινι HDT. 1, 1, ATT. — 12 zich op iets werpen: belagen, aanvallen HDT. 1, 26, THUC., PL. Ap. 23 e. vgl. n. t. Act. 18, 10.

ἐπι-τίμῶ, — 1 later eeren HDT. 6, 39. — 2 een boete, straf bevestigen, geven HDT. 4, 43, AESCHIN. — 3 *overdr.* berispen, laken THUC. 4, 28, 12, PL. Gorg. 487 e, POL., N. T. Luc. 17, 3. — 4 gebieden n. t. Mc. 9, 25.

ἐπι-τίμημα, τό, berisping ARISTOT., PLUT.

ἐπι-τίμησις, ή, — 1 verwijt THUC. 7, 48, 28. — 2 straf ARISTOT.

ἐπι-τίμητής, οὔ, ό, bestraffer, wreker AESCH. Pr. 77, EUR., PL. Phaedr. 239 e.

ἐπι-τιμητικός, berispelend PL., LUC. Iup. Tr. 23.

ἐπι-τίμητωρ, ορος, beschermer ι 270.

ἐπι-τιμ-ία, ή, — 1 straf n. t. 2 Cor. 2, 6. — 2 vol burgerrecht DEM. 18, 312 *eld.*

ἐπι-τίμιος, — 1 ter eere van, τινος, geschiedend SOPH. El. 915. — 2 τὸ ἐ-ον, vergelding, straf HDT. 4, 80, AESCH. Sept. 1021, EUR. — 3 straf volgens de wet DEM., PAP.

ἐπί-τιμος, 2, — 1 het volle burgerrecht bezittend LYS. 6, 13, XEN. Hell. 2, 10, DEM. — 2 χρήματα, waar op verhaal is DEM.; smokkelwaar PAP.

ἐπι-τίθθιος, nog aan de borst THEOCR. 24, 53.

ἐπι-τλήναι, volharden bij, τινι T 220.

ἐπί-τοκος, 2, — 1 = ἐπίτεξ, HIPPOCR. — 2 τόκος ε., rente op rente PL. Leg. 842 d.

ἐπι-τολή, ή, het opkomen van sterren ARCHYT. 1 D., THUC. 2, 78, 26, EUR. Ph. 1116.

ἐπι-τομάω, — 1 volharden, zich vermannen α 353. — 2 zich aan iets, τινι, wagen PLUT.

ἐπι-τομή, ή, — 1 verwonding AESCHIN. 3, 51. — 2 uittreksel CIC., PLUT.

ἐπί-τομος, 2, kort, ὀδός THEOPHR. LUC.

ἐπι-τόνιον, τό, (eig. schroef waarmee men de snaren spant); *overdr.* verhooging PLUT. 3 d.

ἐπί-τονος (teg. πρό-τονος), ό, — 1 „achterspanner“: touw dat ra met zeil aan den mast opheesch en den mast met de achtersteven verbond μ 423. — 2 zeelt, v. h. bed AR. Lys. 923(?). — 3 „spanner“: armspier PL. Tim. 84 a.

ἐπι-τοξάζομαι, schieten op Γ 79.

ἐπι-τόσσαις, εν ἐπ-έτοσσε, iets (toevallig) treffen, bereiken, τινος PIND. P. 4, 25; 10, 33. (: lit. tekū ik loop; semas. vgl. lat. invenio? Overgang van gutturaal- in dentaalstam als bij ἀρπάζω?).

ἐπι-τραγιάς, ου, ό, soort visch ARISTOT.

ἐπι-τράγιος, bijn. v. Aphrodite PLUT. Thes. 18.

ἐπι-τραγωδῶ, eig. een drama van iets maken, pathetisch voorstellen, *overdr.* dragen ook τι τινι bij of van iemd THEOPHR., D. H., LUC. Tox. 12.

ἐπι-τραπέζιος, op, voor de tafel THEOPHR. (ook -ζος), LUC. Hermet. 68.

ἐπι-τρέπω, ion. -τρόπω, — 1 overlaten, toevertrouwen β 226, HDT. 1, 64, THUC. 1, 126, 9 XEN. An. 5, 9, 31, PL. Ap. 35 d, PAP. — 2 nalaten, aan

iemd η 149. — 3 (over)laten gunnen Φ 473. — 4 aan iemd ter beslissing overlaten THUC. 1, 28, 7, XEN., DEM. 7, 7. — 5 opdragen PL., XEN. An. 6, 3, 11. — 6 toelaten, toestaan AR. Pl. 1078, PL. Symp. 219 e, XEN. An. 3, 2, 31, N. T. Mt. 8, 21. — 7 intr. (zich) toevertrouwen, τιμ K 59, HDT. — 8 intr. toegeven, zich buigen, τιμ K 79.

ἐπι-τρέφω, — 1 opvoeden, den kost geven HDT. 8, 142. — 2 later opgroeien, -komen HDT. 2, 121, 1.

ἐπι-τρέχω, — 1 heenstormen naar Δ 524; achter de paarden Ψ 504. — 2 over iets heenloopen, vliegen, zich uitbreiden N 409, ζ 45, THUC. 4, 32, 25. — 3 afloopen, plunderen HDT. 3, 135(?), 8, 23. — 4 er op ingaan, aannemen HDT. 3, 135.

ἐπι-τρίβω, — 1 afwrijven, -slijten AR. Ran. 88. — 2 afmatten HDT. 4, 184, AR. Nub. 972, XEN. Men. 1, 3, 12. — 3 euphem. dooden vermoorden LYS. 13, 59, AR. Nub. 1376. — 4 verknoeien, DEM. 18, 180.

ἐπι-τριηραρχέω, over den bepaalden tijd triërarch zijn DEM. 50, 54; -ημα, τό, DEM.

ἐπί-τριπτος, „geslepen”: slim, schurkachtig AR. Pl. 619, SOPH. Ai. 103.

ἐπί-τρίτος, „1/3 er boven op (hebbend)”, — 1 1¹/₃ PHILOL. 6 D., PL. Rep. 546 c. — 2 δόνησιμα = 33¹/₃ % rente XEN. Vect. 3, 9, ARISTOT. — 3 versvoet, waarvan het tweede deel 1/3 langer is, — υ / —.

ἐπι-τροπαιός, in voorgdij, regentschap HDT. 3, 142.

ἐπι-τροπεία, η, voorgdij PL. Phaedr. 239 e.

ἐπι-τρόπεις, η, = voorg., PL. Rep. 554 c.

ἐπι-τροπευτικός, voor toezicht, leiding geschikt XEN. Oec. 12, 3.

ἐπι-τροπεύω, — 1 stadhouder zijn, τινος HDT. 1, 65; 7, 62 tot n. t. Luc. 3, 1. — 2 besturen, τι HDT. 8, 127, LYS. 10, 5, THRASYM. 1 D., PL. — 3 voogd zijn over, τινα THUC. 1, 132, 29.

ἐπι-τροπή, — 1 het overlaten PL.; spec. ter beslissing THUC. 5, 41, 10. — 2 beslissing DEM. — 3 volmacht POL. — 4 stadhouderschap PAP.; voogdij PL. Leg. 924 b, DEM., PAP., PLUT. — 5 bescherming, genade (= lat. fides) POL.

ἐπι-τροπ-ία, η, voogdij PL. Leg. 928 c.

ἐπι-τροπ-ικός, 3, de voogdij of den voogd betreffend PL. Leg. 927 e, D. H.

ἐπί-τροπος, 6, — 1 bestuurder, stadhouder HDT. 3, 27, XEN. Oec. 12, 2, AR. Eccl. 212, PL., N. T. Mt. 20, 8; stadhouder Luc. 8, 3. — 2 beschermer PIND. O. 1, 109. — 3 voogd HDT. 9, 10, THUC. 2, 80, 4, PL.

ἐπι-τροχάδην, adv., cursim: vlug Γ 213.

ἐπί-τροχος, haastig LUC. D. Deor. 7, 3.

ἐπι-τρούζω, daarbij piepen BABR. 123 8.

ἐπι-τρώγω, daarna eten LUC. Saturn. 21, 28.

ἐπι-τροπάω, = ἐπι-τρέπω, AP. RH.

ἐπι-τυγχάνω, — 1 toevallig op iets stooten; iemd ontmoeten HDT. 1, 68, THUC. 3, 75, 29, AR. Nub. 195. — N.B. 6 ἐπιτυχόν, de eerste de beste, een willekeurige HDT. 2, 2, AR., PL. Crat. 390 d, EUR. — 2 een onderhoud hebben met, τιμ PL. Leg. 758 c, LUC. — 3 treffen, bereiken, krijgen HDT. 8, 103, THUC., AR. Pl. 245, XEN. Mem. 4, 2, 28, N. T. Hebr. 6, 15. — 4 succes hebben, winnen HDT. 8, 101, THUC. 3, 42, 2, XEN. Hell. 4, 5, 19, AESCHIN. — 5 impers. het gelukt n. t. Rom. 11, 7.

ἐπι-τυμβίδιος, — 1 bij het graf AESCH. Ch. 342. — 2 naam v. e. leeuwerik THEOCR. 7, 23.

ἐπι-τύμβιος, = voorg., AESCH. Ch. 385, SOPH. Ant. 901.

ἐπι-τυφλώω, verstoppem ARISTOT., THEOPHR.

ἐπι-τύφω, — 1 in rook, vlammen hullen PL. Phaedr. 230 a. — 2 pass. in liefde ontbranden AR. Lys. 221.

ἐπι-τύχης, — 1 zijn doel bereikend: voorspoedig AESCH. Supp. 744, PL., POL. — 2 treffend, juist PL. Phil. 38 d, PLUT.

ἐπι-τύχια, η, — 1 succes DEMOCR. 275 D., POL. — 2 uitkomsten, v. voorspellingen D. H.

ἐπι-τωθάζω, bespotten PL. Ax. 364 a.

ἐπι-τωθασμός, 6, bespottling POL.

ἐπι-φαίνω, — 1 (bij iets) toonen, laten zien THEOGN. 359, POL., D. H. — 2 intr. aanbrenken, v. daglicht POL. — Pass. refl.: 3 plotseling (bij iets) te voorschijn komen, opduiken, e. dgl. HDT. 1, 24, THUC., XEN. An. 3, 3, 6, PLUT., N. T. Luc. 1, 79. — 4 in den droom verschijnen HDT. 2, 91.

ἐπι-φάνειά, η, — 1 verschijning POL.; v. Christus N. T. 2 Thess. 2, 8, PLUT. — 2 buitenkant, vlak, zijde DEMOCR. 155 D.: spec. front v. h. leger ARISTOT. POL. — 3 uiterlijke glans, schoone schijn: opzien, roem PL., ISOCR. 6, 104, POL.

ἐπι-φάνης, adv. ὤς, — 1 verschijnend HDT. 3, 27: zich openbarend DIOD. — 2 duidelijk zichtbaar THUC. 7, 3, 29, PL. Lach. 184 b. — 3 uitstralend: doorluchtig, beroemd PIND. P. 7, 6, HDT. 7, 114, THUC., LYS. 14, 12, PL., N. T. Act. 2, 20.

ἐπί-φαντος, 2, zichtbaar: nog in leven SOPH. Ant. 841.

ἐπί-φάσις, η, — 1 uiterlijke schijn POL. — 2 toonen, uiting van, ὀργῆς POL. 21, 34, 8.

ἐπι-φανατνίδιος, aan de ruif; φορβεύω, stalhalster XEN. Eq. 5, 1.

ἐπι-φασκω, — 1 opgaan, aanbrenken ARISTOT. — 2 verschijnen, v. Christus N. T. Eph. 5, 14.

ἐπι-φέρω, — 1 dragen, brengen naar, vaak vijandig: χείρας τιμ, aangrijpen T 261, δόρυ AESCH. Eum. 766, vgl. πόλεμον HDT. 5, 81, THUC., XEN. — 2 voltrekken aan τιμ, δίκην PL.; ὀργῆν N. T. Rom. 3, 5. — 3 tegen iemd aanvoeren: verwijten, > aanklagen HDT. 1, 26, THUC. 3, 46, 30, AR. Ran. 1253; inleveren, indienen PAP. — 4 voor iemd aanvoeren: hem aandoen, τιμάν PIND. O. 1, 31, THUC. 2, 34, 30; med. mee aanbrengen LYS. 19, 14, DEM. — 5 verz. geven, verwekken, ὄνομα e. dgl. PL. Phaedr. 105 a. — 6 intr. aanvallen AR. Eq. 837. — Pass. refl.: 7 uit-, aanvallen HDT. 8, 90; komen opzetten HDT. 1, 209, XEN. An. 5, 8, 20. — 8 met woorden uitvaren HDT. 8, 61. — 9 daarna komen: volgen ARCHYT. 1 D., POL.

ἐπι-φεύγω, ontvluchten ARISTOT.

ἐπί-φημι, τιμ, (beamen :) zich aansluiten bij EMPED. 9, 5 D.

ἐπι-φημιζω, en med., — 1 voorspellend toeroepen EUR. Iph. A. 130; meest onheilspellend HDT. 3, 124. — 2 voorspellend noemen PL. Crat. 417 c. — 3 een godheid iets toeschrijven, haar als oorzaak noemen PL. Leg. 771 d. — 4 wijden PLUT. Cam. 7, LUC. Sacrif. 10. — 5 verzekeren PLUT.

ἐπι-φημισμα, τό, uitroep van slechte verbeterkenis THUC. 7, 75, 31.

ἐπι-φθέγγομαι, — 1 uitroepen bij of na AESCH. Ch. 457. — 2 uitspreken bij PL. Crat. 383 a.

ἐπι-φθονέω, — 1 misgunnen: weigeren λ 149. — 2 haten HDT. 9, 79.

ἐπί-φθονος, — 1 benijd: gehaat, haat verwekkend HDT. 4, 205, AESCH. Ag. 921, THUC. 3, 82, AR. Eq. 1274, PL. Ap. 37 d. — 2 afgunstig: hatend AESCH. Ag. 135, EUR. Supp. 893.

ἐπι-φθύζω, dor. -φθύσδω, na een tooverspreuk (afwerend) op den grond spuwen THEOCR. 2, 62; 7, 127.

(< ig. bhsu- naast psu- in πρώω, lat. spuo; onomatopoeïsch ps-).

ἐπι-φιλοπονέομαι, ook nog zich wijden aan XEN. Oec. 5, 5.
 ἐπί-φλεβος, met gezwollen aderen MED.
 ἐπι-φλεγής, ontstoken ARISTOT.
 ἐπι-φλεγμαίνω, ontstoken zijn ARISTOT.
 ἐπι-φλέγω, — 1 verbranden B 455, HDT. 8, 32, THUC., TIM. Pers. 222. — 2 *overdr.* ontvlammen AESCH. Pers. 395. — 3 in glans zetten PIND. O. 9, 22. — 4 *intr.* stralen PIND. P. 9, 45.
 ἐπι-φλόγισμα, τό, ontsteking HIPPOCR.
 ἐπι-φλυκταίνομαι, blaren krijgen MED.
 ἐπί-φοβος, vreeselijk AESCH. Ag. 1152.
 ἐπι-φροίνισσω, — 1 rood worden ARISTOT., PLUT. (*ook* -ἰκίζω, THEOPHR.). — 2 rood maken LUC., PLUT., LUC.
 ἐπι-φροϊτάω, — 1 vaak komen bij HDT. 2, 73; -invallen THUC. 1, 135, 11. — 2 later komen HDT. 9, 28.
 ἐπι-φορά, ἡ, — 1 bijvoegen PL. Crat. 430 d. — 2 toeslag THUC. 6, 31, 19, DIOD. — 3 toevoer POL. — 4 (= *inferiae*) geschenk, offer PLUT. — (: *intr.*): 5 aanstormen POL. — 6 stormaanval.
 ἐπι-φορέω, — 1 op iets dragen HDT. 4, 183. — 2 aandragen HDT. 8, 28, AR., XEN. An. 3, 5, 10.
 ἐπι-φόρημα, τό, dessert HDT. 1, 133, COM.
 ἐπί-φορος, — 1 naar iets toe dragend: gunstig THUC. 3, 74, 5, LUC. — 2 genadig AESCH. Ch. 813 (?). — 3 (*z.* ἐπίτεξ) de bevalling nabij: drachtig XEN. Cyn. 7, 2.
 ἐπι-φραδής, — 1 handig verstandig Parm. 1, 16 D. — 2 nauwkeurig AP. RH.
 ἐπι-φράζομαι, *later aor. pass.*, zich iets (trachten) duidelijk (te) maken: — 1 overdenken B 282, HDT. 4, 200. — 2 beramen ε 183, HDT. 6, 61. — 3 bemerken, op iemd (gaan) letten E 665, σ 94, HERACL. 5 D., — 4 ontdekken HDT. 1, 48.
 ἐπι-φράσσω, toestoppen THEOPHR.
 ἐπι-φρίττω, recht overeind gaan staan EMPED. 83, 2 D.
 ἐπι-φρονέω, — 1 verstandig zijn τ 385. — 2 op iets acht slaan, waardeeren PL. Rep. 424 b.
 ἐπι-φροσύνη, ἡ, — 1 verstand (igheid) ε 437, AP. RH. — 2 raad HES. Th. 658 (?).
 ἐπι-φρουρος, wakend bij EUR. Or. 1575.
 ἐπί-φρων, verstandig ψ 12, HES., THEOCR. 25, 29.
 ἐπι-φύλαττω, afwachten PL. Leg. 866 d.
 ἐπι-φύλιος, over de stammen verdeeld EUR. Ion 1577.
 ἐπι-φυλλίς, ἴδος, ἡ, voortwoekerende wijnrank, St. Janslot AR. Ran. 92, THEOPHR.
 ἐπι-φυλλό-καρπος, de vrucht van de bladeren dragend THEOPHR.
 ἐπί-φυσις, ἡ, nieuwe loot THEOPHR.
 ἐπι-φυτεύω, op iets planten ARISTOT.
 ἐπι-φύω, — 1 op iets laten groeien THEOPHR. — 2 *pass. aor.* ἐφύν, op, aan iets groeien HDT. 4, 34, PL. Leg. 937 d *overdr.*, ARISTOT. — 3 aan iets blijven hangen, zich vasthouden PLUT. 6 c. — 4 *v. d. jacht*: op de hielén zitten, zich vastbijten PLUT. Luc. 1.
 ἐπι-φώνέω, — 1 toeroepen N. T. Luc. 23, 21, PLUT. — 2 noemen, uitspreken SOPH. O. C. 1762.
 ἐπι-φώνημα, τό, — 1 geestig gezegde PLUT. Alex. 3. — 2 moraal; conclusie Ltr.
 ἐπι-φώνησις, ἡ, acclamatio PLUT. Pomp. 4.
 ἐπι-φώσκω, aanbreken N. T. Luc. 23, 54.
 ἐπι-φωτισμός, ὅ, beschijnen PLUT. 936 b.
 ἐπι-χαίρι-κακος, vol leedvermaak: afgunstig COM., ARISTOT.
 ἐπι-χαίρω, zich verheugen in het (on)geluk van,

τινι AR. Th. 314, SOPH. Ai. 136; (ongeluk) AR., SOPH. Ai. 961.
 ἐπι-χαλαζάω, behagelen τ LUC. Tim. 58.
 ἐπι-χαλαρός, 3, eenigszins los HIPPOCR.
 ἐπι-χαλάω, — 1 losmaken POL., LUC. — 2 τινι, toegeven AESCH. Pr. 179.
 ἐπι-χαλκίεω, — 1 op iets smeden AESCH. fr. 297. — 2 platslaan AR. Nub. 422, ARISTOT.
 ἐπί-χαλκος, met brons overtrokken HDT. 4, 200, AR. Vesp. 18.
 ἐπι-χάρης, verheugend AESCH. Pr. 160.
 ἐπι-χαριεντίζομαι, er bij schertsen LUC. Symp. 12.
 ἐπι-χαρίζομαι, uit vriendelijkheid geven: een plezier doen met XEN. Eq. 6, 12.
 ἐπί-χαρις, ιτος, *comp.* superl. -ιτώτερος, -τατος XEN. bevallig, innemend AESCH. Sept. 910, PL., XEN. An. 2, 6, 12.
 ἐπι-χάριτται, *imp. med.* = *att.* -ισαι, AR. Ach. 884: zijn compliment maken, een plezier doen; 867 -ίττω, = *att.* -ισω; *beide dor.*
 ἐπί-χαρμα, τό, — 1 blijdschap over de tegenwoord v. e. ander EUR. Ph. 1555, Phaeth. p. 71, 49 D. — 2 voorwerp v. „leedvermaak” EUR. Herc. 459, THEOCR. 2, 20.
 ἐπί-χαρτος, — 1 heugelijk AESCH. Ag. 722, SOPH. — 2 tot leedvermaak strekkend AESCH. Pr. 159, THUC. 3, 67, 20, DEM.
 ἐπι-χάσσω, zich op iets, τινι, vergapen LUC. Tim. 18.
 ἐπι-χέζω, daarbij, op iets zich ontlasten AR. Lys. 440.
 ἐπι-χειλή, tot den rand toe vol AR. Eq. 814.
 ἐπι-χειμάζω, — 1 overwinteren bij THUC. 1, 89, 14. — 2 iemd in beroering brengen MEN.; -ασις, ἡ, volgende winter (-storm) PLIN.
 ἐπι-χειρέω, — 1 de handen slaan aan τινι, toetasten ω 386. — 2 *als vijand*: aantasten, τινι HDT. 1, 26, THUC. 2, 11, 28, PL. Symp. 190 b, XEN. — 3 zich meester maken van HDT. 5, 46; geweld gebruiken HDT. 5, 72. — 4 (*vgl. aggredi*) de hand aan iets slaan: aanpakken, beproeven, het ondernemen, *inf. of tiv.* HDT. 2, 158; 9, 42, THUC., AR. Ran. 81, PL. Gorg. 514 c, Ap. 19 d, XEN., N. T. Luc. 1, 1, τ THEOGR. 75, PL. — 5 *spec.* exploiteeren XEN. Vect. 4, 2. — 6 conclusies trekken PL. Theat. 205 a, ARISTOT.
 ἐπι-χείρημα, τό, — 1 militaire expeditie THUC., XEN. Hell. 1, 2, 6. — 2 onderneming PL. Prot. 317 a, ISOCR. — 3 het aanpakken, ondernemen PL. Gorg. 502 b. — 4 conclusie PLUT.; -ματικός, (4) ARISTOT.
 ἐπι-χείρησις, ἡ, — 1 aanval THUC. 1, 33, 24. — 2 onderneming, plan HDT. 1, 11, PL. Phil. 35 c; samenzwering HDT. 8, 132. — 3 conclusie POL., PLUT.
 ἐπι-χειρητής, οὔ, ὁ, ondernemer THUC. 8, 96, 20, PL.
 ἐπι-χειρητικός, doortastend PLUT. 978 b.
 ἐπί-χειρον, τό, — 1 handgeld, loon AR. Vesp. 581, PL. Rep. 608 c. — 2 straf AESCH. Pr. 319, SOPH. An. 820.
 ἐπι-χειρο-τόνέω, met hand opsteken besluiten DEM. 4, 30.
 ἐπι-χειρο-τόνία, ἡ, — 1 stemming DEM. 24, 20. — 2 verkiezing PL. Leg. 755 e.
 ἐπι-χέω, — 1 uitgieten op, over α 136, AR. Pax 252, XEN. An. 4, 5, 27, N. T. Luc. 10, 34. — 2 uitstorten, *aarde enz.* (Ψ 256), ὕπνον Ω 445. — 3 begieten LUC. — *Med.*: 4 over zich uitstrooien ε 487. — 5 voor zichzelf iets uitstrooien ε 257. — 6 zich laten inschenken THEOCR. 14, 18. — *Pass. refl.*:

7 toestroomen, Π 295, HDT. 2, 141; stroomen over XEN. Oec. 17, 12.
ἐπιχθόνιος (*uit ἐπι χθονί*), op aarde levend: mensch A 266, ρ 115, PIND. O. 6, 50, EMPED. 146, 2 D.
ἐπιχλιαίνω, verwarmen LUC. Alex. 21.
ἐπίχθοος, omfloerst HIPPOCR.
ἐπίχολος, 2, — 1 galachtig HIPPOCR. — 2 opvliegend PLUT. — 3 het toenemen der gal bevoorderend HDT. 4, 58.
ἐπιχორέω, — 1 bij iets dansen AR. Pax 1311(?). — 2 dansend naderen XEN. Symp. 9, 4, COM.
ἐπιχորηγέω, — 1 ook nog besteden, D. H. — 2 verstreken N. T. Cor. 9, 10. — 3 opbouwen, samenstellen N. T. Col. 2, 19.
ἐπιχორηγία, ἡ, ondersteuning N. T. Phil. 1, 19; ook als *corporatie*, Eph. 4, 16.
ἐπιχραίνω, boven op verven LUC. Bis acc. 6.
ἐπιχράομαι, — 1 vriendschappelijk omgaan met, τινι HDT. 3, 99, PL. — 2 geregeld, verkeer hebben met THUC. 1, 41, 6(?). — 3 verkeer = zich ophouden (EUR.) Rhes. 942. — 4 naar eigen goeddunken gebruiken THUC. 1, 41, 6. — 5 bovendien gebruiken LUC.
ἐπιχραύω, aor. -έχραον, aangrijpen, -vallen Π 352, PIND., AP. RH.
ἐπιχρέμπτομαι, op iets spuwen LUC. Rh. pr. 19.
ἐπιχρίω, — 1 insmeren φ 179. — 2 bestrijken, blanketten σ 172, LUC. — 3 *pass. refl.* zich zalven σ 179.
ἐπιχρονίζω, bij ARISTOT. *med.*, een tijd lang duren THEOPHR.
ἐπιχρόνιος, 2, langdurig CIC.
ἐπίχρῦσος, — 1 zwaar verguld HDT. 1, 50. — 2 met een laag goud PL. Leg. 800 e.
ἐπιχρωματίζω, (als kleur) op iets leggen PL. Rep. 601 a.
ἐπιχρώννυμι, — 1 verven PLUT., LUC. — 2 als met een vernis overtrekken *overdr.* (PL.).
ἐπιχρωσις, ἡ, verf THEOPHR., PLUT.
ἐπίχρῦσις, ἡ, — 1 invloeiing: invloed PL. Tim. 77 d. — 2 overvloed PL. Leg. 740 e. — 3 op iemds gezondheid drinken PLUT. — 4 schenkkam MEN.
ἐπιχώννυμι, — 1 uitstorten op PLUT. — 2 afdammen DIOD.
ἐπιχωρέω, — 1 naderen XEN. Hell. 2, 4, 34. — 2 zich aansluiten THUC. 4, 107, 33. — 3 aanvallen XEN. An. 1, 2, 17. — 4 wijken voor, τινι: toestaan SOPH. Ant. 219. — 5 toewijzen PAP.
ἐπιχωριάζω, — 1 in het land zijn, komen PL. Phaed. 57 a, LUC. — 2 nationaal, gebruikelijk zijn ARISTOT., POL.
ἐπιχώριος, ook 2, — 1 inheemsch PAP.; *subst.* inwoner, landsman PIND. O. 13, 74, HDT. 1, 199, AESCH. Supp. 800, SOPH., PL. Phaedr. 230 c. — 2 gebruikelijk EMPED. 62, 8 D, HDT. 1, 195, AR. Pl. 47; τὸ ἐ-ὄν de gewoonte des lands THUC. 6, 27, AR. Nub. 1173, PL. Symp. 189 b.
ἐπίχωσις, ἡ, het afdammen POL.
ἐπιψαλάζω, op iets druppelen XEN. Symp. 2, 26, v. *regen* AR. Pax 1141.
ἐπιψάλλω, er bij tokkelen SOPH., PLUT.
ἐπιψάω, — 1 raken, πράττεσσι: begrijpen φ 547. — 2 aanraken, τινος HES. Sc. 217, HDT. 3, 87, SOPH. Ai. 1394. — 3 grijpen naar, verlangen, τινός PIND. P. 4, 92, I. 3, 29, THEOCR. 21, 4.
ἐπιψεάζω, = ψεάζω, THEOPHR., LUC.
ἐπιψεύδομαι, — 1 er bij liegen XEN. Hier. 2, 16, HEROND. 6, 46. — 2 toedichten LUC. Tox. 42.
ἐπιψηλαφάω, betasten PL. Prot. 310 c.

ἐπιψηφίζω, — 1 τι, in stemming brengen THUC. 2, 24, 17, XEN. An. 5, 1, 14. — 2 laten stemmen, opvragen HDT. 8, 61 (τινι ten gunste van), PL. Gorg. 474 b.; τοὺς παρόντας, de meening vragen der aanwezigen EPIC. 2, 26, 6. — *Med.* 3 door stemming besluiten XEN. An. 7, 3, 14(?), AESCHIN. 2, 68; -ιστής, ὁ, PAP.
ἐπίψογος, laakbaar AESCH. Ag. 611, XEN. Lac. 14, 7, PLUT.
ἐπιψύχω, afkoelen PLUT. Sertor. 8.
ἐπι-ἰωγαί (z. ἰωγή *enz.* HDT. 4, 196), ὦν, αἰ, veilige ligplaats: reede ε 404; *sing.* AP. RH.
ἐπι-όγδοος, 2, — 1 $1\frac{1}{8}$ v. h. geheel PL. Tim. 36 b, PLUT. — 2 $\frac{1}{8}$ = $12\frac{1}{2}\%$ rente gevend DEM. 50, 17. — 3 λόγος, de verhouding 9 : 8 PLUT. — 4 *muz.* ἐ-ὄν heele toon PHILOL. 6 D.
ἐπι-οἴγνυμι. *plppf.* ἐπι-όχατο M 340, waren gesloten, dicht (*met*- ἐπέχω, z. d.).
ἐπι-οιδίσκομαι, opzwellen HIPPOCR.
ἐπι-οἰζω, jammeren AESCH., AR. Av. 266.
ἐπι-οικέω, — 1 (v. ἐπι-οικος) als kolonist (gaan) bewonen EUR. Ion 1583, PL. Leg. 752 e, XEN. — 2 (v. οἰκέω) bezet houden, op vreemd gebied THUC. 6, 86, 13; 7, 27, 1.
ἐπι-οικιον, τό, — 1 dorp. — 2 boerderij PAP.
ἐπι-οικίζω, bij iets bouwen DIO.
ἐπι-οικοδομέω, — 1 nog bij. hooger bouwen THUC. 7, 4, 10, PL., XEN. An. 3, 4, 11. — 2 toevoegen ARISTOT. — 3 herstellen XEN. Hell. 6, 5, 11. — 4 bouwen tegen POL.
ἐπι-οικος, ὁ, — 1 kolonist, *teg. de oorspr. bevolking* PIND. O. 6, 69, THUC. 2, 27, 29. — 2 vreemdeling PL., SOPH. El. 189. — 3 „bijwoner”: buur SOPH. O. C. 506; naburig AESCH. Pr. 411.
ἐπι-οικτίζω, bejammeren AESCH. Ag. 1221, SOPH. O. R. 1296.
ἐπι-οικτίρω, -τεῖρω ISYLL., beklagen XENOPHAN. 7, 3 D, AESCH. Ag. 1069, SOPH. O. R. 671.
ἐπι-οικτος, jammerlijk AESCH. Ag. 1614.
ἐπι-οικμῶζω, weeklagen over AESCH. Ch. 547.
ἐπι-οίχομαι, — 1 ergens heen gaan A 383, α 143. — *Trans.*: 2 gaan naar, τινὰ α 324. — 3 gaan langs Z 81; ἔργον > verrichten Z 492, ἕστον A 31, δόρπον, „aan tafel gaan”: gebruiken v 34. — 4 gaan over O 676. — 5 afgaan op, τινὰ: aanvallen K 487, AESCH. Ch. 956. — 6 *overdr.* huldigen PIND. P. 2, 24.
ἐπι-οκέλλω, — 1 op het strand zetten HDT. 6, 16, THUC. 4, 26, 8. — 2 *intr.* stranden THUC. 8, 102, 14, POL.
ἐπι-ολοδύζω, juichen AESCH. Sept. 825, AR. Eq. 616; τι AESCH. Ch. 942.
ἐπομαι, *impf.* ἐπόμην, *f.* ἐψομαι, *aor.* ἐσπόμην (*uit* *ἐ-σπόμην, *met* ' naar de andere tijden), — 1 meegaan met, τινι (*oude instrum.-sociat.*): volgen α 125, PIND., HDT. 4, 22, ATT. — 2 *overdr.* ten deel vallen Δ 415, PIND. — 3 passen bij PIND. O. 2, 24. — 4 kunnen volgen: bijhouden Π 154, Δ 314; *geestelijk*: begrijpen PL. Prot. 319 a. — 5 vervolgen Λ 154, XEN. An. 5, 4, 24. — 6 meegaan met: blijven hangen aan; het gevolg zijn van, ook *logisch* M 395, *overdr.* XEN. Cyt. 1, 2, 7. (W. *seq.*-, *o.ind.* *sacatē* hij volgt, *lat. sequor*, *o.ierv.* -*sechetar* = *lat. sequitur*, *lit. sekū* ik volg).
ἐπι-ομβρία, ἡ, stortregen AR. Nub. 1120, PL.
ἐπι-ὄμβριος, regenachtig ARISTOT.
ἐπι-ὄμβρος, 2, = *voorg.*, ARISTOT.
ἐπομένως, *adv.*, — 1 passend bij PL. Tim. 27 c. — 2 daarop (volgend) ARISTOT.

ἐπ-όμνυμι, — 1 zweren na of bij K 332, HDT. 1, 212, THUC., XEN. An. 7, 8, 2, PL. — 2 bezweren AR. Lys. 211, XEN. — **Med.**: 3 obnuntiare AR. Pl. 725(?) — 4 bij iemd zweren DEM. 24, 161, LUC.

ἐπ-ομφάλιος, op den schildknop H 267.

ἐπ-ονειδιστος, smadelijk PL. Ap. 29 b, EUR. Iph. T. 689, LUC.

ἐπ-ονομάζω, — 1 (he)noemen, τινος, naar THUC. PL. Phaedr. 113 b, TR.: N. T. Rom., 2, 17. — 2 als naam geven, τινί τι PL. Tim. 60 d. — 3 bij iets noemen, aanspreken met HDT. 4, 35.

ἐπ-οπίζομαι, ontzien, ε 146, HYMN., THEOGN. 1297.

ἐποποί, *geleid v. d. ἐπόψω*, AR. Av. 227.

ἐπο-ποιία, *ion.* -η, ἡ, — 1 vervaardiging van een episch gedicht HDT. 2, 116. — 2 episch gedicht ARISTOT.

ἐπο-ποιός, ὁ, episch dichter HDT. 2, 120.

ἐπ-οπτία, braden op μ 363.

ἐπ-οπτεία, ἡ, aanschouwen der mysteriën PLUT.

ἐπ-οπτεύω, — 1 toezicht houden op, τι π 140, HES., PIND. O. 7, 11, (toezien), AESCH. Ag. 1270, PL., DEM., N. T. 1 Petr. 3, 2. — 2 de hoogste graad v. inwijding bezitten PL. Phaedr. 250 c.

ἐπ-οπτήρ, ἥρος, ὁ, — 1 opzichter ARISTOT. — 2 die acht slaat op AESCH. Sept. 640.

ἐπ-όπτης, *dor.* ἄς, ου, ὁ, — 1 die iets welwillend, genadig aanziet: beschermer PIND. N. 9, 5. — 2 toeschouwer AESCH. Pr. 299 tot N. T. 2 Petr. 1, 16. — 3 *spec.* de geloovige, die de hoogste (in-)wijding heeft gekregen te Eleusis PLUT. Alc. 22.

ἐπ-οπτ-ικός, — 1 van den ἐπόπτης, diepst ingewijde PL. Symp. 209 e, PLUT. — 2 geheim PLUT.

ἐπ-οργιάζω, orgiën vieren (ANACR.) 13, 23.

ἐπ-ορέγομαι, — 1 zich uitstreken, uithalen voor een worp E 335. — 2 vatten, grijpen AP. RH. — 3 aanbieden SOL. — 4 (meer) begeeren EMPED. 110, 6 D., HDT. 9, 34.

ἐπ-ορθιάζω, luid schreeuwen AESCH. Ag. 29.

ἐπ-ορθο-βοάω, luid uitschreeuwen, τινί, tegen iemd EUR. El. 142.

ἐπ-ορθρεύω, vroeg opstaan *med.* LUC. Somn. 1.

ἐπ-ορθρισμός, ὁ, 's morgens vroeg opstaan, bezig zijn PLUT. 654 f.

ἐπ-όρνυμι, — 1 bij iemd opwekken, μένος X 204. — 2 op iemd afsturen, afjagen χ 429. — 3 aansporen H 42. — **Pass. refl.**: 4 zich verheffen tegen Φ 324. — 5 aanstormen, *m.* „*inwend. acc.*” AESCH. Supp. 187.

ἐπ-ορούω, — 1 springen op, P τ 481. — 2 toesnellen E 793. — 3 vijandig aanstormen Δ 472.

ἐπ-ορχέομαι, — 1 er bij dansen DEM. 18, 260. — 2 er op dansen PLUT. 336 c.

ἔπος, τό, — 1 gesproken woord α 122; *in alle bet. als:* bewering, raad, wensch, bevel, voorschrift, *resp.* E 44, I 100, E 212, A 216, μ 266, PIND., HDT. 1, 13, ATT., *alg. tot n. t.* 1 Hebr. 7, 9 (ὁς ἔ. εἶπεν). — 2 woord *teg. daad* A 77. — 3 gerucht SOPH. O. R. 290. — 4 epos, lied of epische versregel φ 91, PIND. HDT. 2, 117, THUC. 1, 3, 31, PL.; spreuk, orakelspreuk HDT., SOPH. O. R. 89. — 5 woord als aanduiding v. h. ding = ding, zaak, aangelegenheid Δ 652, SOPH. O. R. 1144 *eld.* (*vgl. ndl. zaak: o. ier. saigid* hij spreekt, *en ding:* bedingen, geding).

(*cypr. fēpos* = *o. ind. vācas* - n. woord, *vgl. o. ind. vākti* hij spreekt, *lat. vōcare: vōx*, *ndl. gewag*).

ἐπ-οσοτύζω, weeklagen EUR. Ph. 1038.

ἐπ-οτρύνω, — 1 voorwaarts drijven HDT. 7, 223. — 2 aandrijven, aansporen, uitnoodigen M 50, PIND.

N. 9, 20, HDT. 7, 170. — 3 aanvuren HDT. 1, 204, THUC. 6, 69, 1, PLUT. — 4 prikkelen φ 185. — 5 verwekken, *πόμενόν τινι* χ 152. — **Med.** 6 met haast gereed maken, *πομπήν* φ 31.

ἐπ-ουράνιος, hemelsch Z 129, PIND. fr. 132, PL. Ap. 19 b, THEOCR. 25, 5, LUC. D. Deor. 4, 3, N. T., Cor. 15, 48; τὰ ἐ-α hemel Eph. 1, 20.

ἐπ-ουρέω, bewateren, τινί ARISTOT.

ἐπ-ουριάζω, = *volg.*, LUC.

ἐπ-ουρίζω, — 1 *overdr.* met gunstigen wind richten PL., EUR. Andr. 610. — 2 achterna zenden AESCH. Eum. 137. — *invs.* 3 met gunstigen wind, snel weggaan AR. Th. 1226.

ἐπ-ουρος, gunstig waaiend SOPH. Tr. 954.

ἐπ-ουρώω, met goeden wind zeilen POL.

ἐπ-οφείλω, nog schuldig zijn THUC. 8, 5, 21.

ἐπ-οφθαλμέω, = *volg.*, PLUT.

ἐπ-οφθαλμιάω, met begeerige oogen naar iets, τινί, zien PLUT. Caes. 2.

ἐπ-οχέομαι, — 1 rijden op, τινί K 330, XEN. Cyr. 7, 1, 49, LUC. — 2 drijven op v.-socr., PLUT. 896 d.

ἐπ-οχετεύω, — 1 door kanalen, buizen leiden naar PL. Critias 117 b. — 2 *alg.* leiden naar PL. Gorg. 493 e; *overdr.* τὴν ψυχὴν PLUT. 660 b. — 3 *med.* in zich opnemen PL. Phaedr. 251 e.

ἐπ-οχεύω, weer bespringen ARISTOT.

ἐπ-οχή, ἡ, — 1 tegenhouden: onderbreken POL. — 2 uitstel PAP.; = -ιμα, τά, PAP. — 3 het oordeel opschorten PLUT. — 4 constellatie PLUT.

ἐπ-οχον, τό, zitkussen XEN. Eq. 12, 9.

ἐπ-οχος, 2, — 1 rijdend, varend op AESCH. Pers. 45, 54. — 2 *overdr.* μάνας > gedragen door EUR. Hipp. 214. — 3 *praegn.* vast in den zadel, ervaren AR. Lys. 677, XEN. Hipp. 8, 10. — 4 bevaarbaar PLUT. Mar. 15.

ἐποφ, οπος, ὁ, hop AESCH., AR. Av. 226, *passim.* (*onomatop.*; *z. lat. upupa*).

ἐπ-οψάομαι, als dessert eten PLUT. 237 a.

ἐπ-όψιμος, aan te zien SOPH. O. R. 1312.

I. ἐπ-όψιος, — 1 (van verre) zichtbaar SOPH. Ant. 1110. — 2 beroemd HYMN. Ap. 496. — 3 *act.* alles aanschouwend SOPH. Ph. 1040, AP. RH.

II. ἐπ-όψιος, een voorwerp van spot voor anderen Γ 42.

(*msch.*: ἐφ-επιόμοι τ 331, spelen spotten met).

ἐπ-οψις, ἡ, aanblik, uitzicht HDT. 1, 64, THUC. 7, 71, 21, PL. Rep. 499 c, PLUT.

ἐπτά, *indecl.*, zeven *sinds* B 719, *alg. tot n. t.* (= *o. ind. sapta*, *lat. septem*, *o. ier. secht n.*, *got. sibun*, *ndl. zeven*, *lit. septyni*).

ἐπτα-βοείδος, 2, — 1 met 7 ossehuiden bekleed H 220; = -βοίος, SOPH. Ai. 576. — 2 *overdr.* onwrikbaar AR. Ran. 1017.

ἐπτά-γλωσσος, met 7 tongen (= snaren) PIND. N. 5, 24.

ἐπτά-γωνος, zevenhoekig instrument ARISTOT.

ἐπτά-δουλος, aartsslaaf (*vgl. τρι-δουλος*) HEROND. 5, 75.

ἐπτά-δραχμος, 7 dr. kostend THEOCR. 15, 19.

ἐπτα-ετής, 7 jaar lang of oud γ 304 (*ntr. adv.*), PL.

Gorg. 471 c.

ἐπταίος, 3, op den zevenden dag HIPPOCR.

ἐπτα-καί-δεκα, zeventien HDT., 1, 50 ATT., *vgl.* ε 271.

ἐπτα-και-δεκά-πους, ουν, *gen.* οδος, zeventien voet lang PL. Theat. 147 d.

ἐπτα-και-δεκατοίος, op den 17den dag HIPPOCR.

ἐπτα-και-δέκατος, 3, de zeventiende HIPPOCR., THUC. 4, 101, 20.

ἐπτα-και-δεκ-ετής, 17-jarig POL.

ἑπτακαίεικοσαπλάσιος, 3, zeventwintigvoud PL. Tim. 35 e; = -των, ονος PLUT. 890 c.
 ἑπτάκις, *adv.*, zevenmaal PIND. O. 36, 40.
 ἑπτακισ-μύριοι, 7000 HDT. 4, 86, PLUT.
 ἑπτακισ-χίλιοι, 7000 HDT. 2, 43, POL.
 ἑπτά-κλίνας, met 7 κλίνας XEN. Symp. 2, 18, COM., ARISTOT.
 ἑπτακόσιοι, 700 HDT. 3, 91, PL.
 ἑπτά-κτύπος, met 7 slagen = snaren PIND. P. 2, 70.
 ἑπτά-λογχος, met 7 lansen SOPH. O. C. 1305.
 ἑπτά-λοφος, van 7 heuvelen CIC., PLUT.
 ἑπτα-μαναίος, van 7 maanden PLUT.; = -μηνος, HDT. 6, 69, ARISTOT.
 ἑπτά-μίτος, met 7 snaren LUC. Astrol. 10.
 ἑπτα-μόριον, τό, stad met 7 deelen PLUT. Rom. 25.
 ἑπτά-μήχυς, 7 el lang HDT. 1, 68, PL.
 ἑπτα-πλάσιος, 3, zevenvoudig PL.
 ἑπτά-πλευρος, met 7 zijden ARISTOT.
 ἑπτα-πόδης, ου, van 7 voet O 729, HES.
 ἑπτά-πορος, met 7 banen M 20, HYMN. 7, 7, EUR. Iph. A. 7.
 ἑπτά-πύλος, met 7 poorten Δ 406, PIND. P. 9, 80, BACCH., AESCH. Sept. 165, *and*.
 ἑπτά-πυργος, met 7 torens EUR. Ph. 1058.
 ἑπτά-ρροος, met 7 mondingen AESCH.
 ἑπτάς, ἄδος, ἦ, het getal zeven ARISTOT.
 ἑπτά-στομος, met 7 monden of poorten SOPH., EUR. Supp. 401.
 ἑπτα-τειχής, met 7 muren AESCH. Sept. 284.
 ἑπτά-τονος, met 7 tonen EUR. Herc. 683.
 ἑπτά-φθογγος, met 7 tonen EUR. Ion 881.
 ἑπτά-φωνος, = *voorg.*, PLUT., LUC. Peregr. 40.
 ἑπτάχᾶ, *adv.*, in zeven deelen ξ 434.
 ἑπτά-χους, van 7 χους ARISYOT. A. II. p. 33, 32.
 ἑπτ-ετηρίς, ἰδός, ἦ, feest om de 7 jaar ARISTOT. A. II. 54, 7.
 ἑπτ-ετής, zevenjarig PL., AR. Ran. 418.
 ἑπτ-ετία, ἦ, tijdvak van 7 jaren PLUT.
 ἑπτ-έτις, ἰδός, 7-jarig AR. Th. 480, LUC.
 ἑπτ-ήμερος, 2, *ion.* = ἑφθ., HIPPOCR.
 ἑπτ-ήρης, met 7 rijen roeibanen POL.
 ἑπτ-ορόγιος, van zeven vademem SAPPHO 124 ALD.
 ἑπτάλιον, τό, *dem. v. ἔπος*, versregelste AR. Ach. 398.
 ἑπώ, — 1 *intr.* bezig, in de weer zijn A 483. — 2 zich bewegen, loopen K 516, > naderen μ 209(?). — 3 *tr.* door de handen laten gaan: verzorgen, nazien Z 321.
 (< *σέπω: o. ind. sápati hij verzorgt. *av. hap-* vasthouden, *vgl. δῆλον. Niet verw. m. ἔπομαι!*)
 ἑπ-ωάζω, op eieren zitten broeden (en kakelen) COM., ARISTOT., PLUT.
 ἑπ-ωβελία, ἦ, — 1 *eig.* de verhouding van „een obool er boven op”, *nl. op de drachme, d. w. z. 1/6*: 1, of 16²/₃ % *rente*. PL. Leg. 921 d. — 2 *spec.* als boete de betaling van 1/6 der bewuste som, *door aanklager aan beschuldigde, als de eerste zelfs niet 1/6 der stemmen v. d. rechters op zijn hand bleek te hebben* AESCHIN. 1, 163, DEM., *vgl. PL. z. b. 27, 67*.
 ἑπ-ωδή, ἦ, — 1 gezang, formule bij een bepaalde gelegenheid gebruikt, om te troosten enz. AESCH. Eum. 649, SOPH. O. C. 1194. — 2 *spec. tooverspreuk* FL. Gorg. 484 a. — 3 *alg.* betooverende woorden EUR. Hipp. 478, XEN. Mem. 2, 6, 11.
 ἑπ-ώδης, 2, slecht riekend HIPPOCR.
 ἑπ-ωδός, 2, — 1 bij wijze van ἑπ-ωδή; als kalmeerende, betooverende spreuk (werkend) AESCH. Ag. 1418, EUR., PL. Leg. 903 b. — 2 als hoon, als gezang, ten nadeele van EUR. Herc. 1272. — *Subst.* 3 toovenaar, bezweerder PL. Phaed. 78 a, EUR. Ba.

237, PLUT.; ook als arts. — 4 ἦ, slotzang, 3e strofe D. H. — 5 δ = een kort vers, volgend op een lang; *vand. reïrein* PLUT., 507 e, Ltr.
 ἑπ-ώδυνος, pijnlijk HIPPOCR., AR. Ach. 1205.
 ἑπ-ώζω, = ἑπαράζω, EPICH. 4 D, COM.
 ἑπ-ωθίζω, aandringen LUC.
 ἑπ-ωκίστερος, zuurder HIPPOCR.
 ἑπ-ωμίζομαι, op schouder nemen LUC.
 ἑπ-ώμιος, op de schouders LUC. Amor. 44.
 ἑπ-ώμις, ἰδός, ἦ, — 1 (bovenste gedeelte van den) schouder EUR. Herc. 558, XEN. Mem. 3, 10, 13, ARISTOT. — 2 onderkleed, hemd COM.
 ἑπ-ώμοτος, 2, — 1 onder eede SOPH. Tr. 427. — 2 onder eede aangeroepen SOPH. Tr. 1188.
 ἑπ-ωνία, ἦ, accijns ISAE.
 ἑπ-ωνυμ-ία, *ion.* -τη, ἦ, — 1 bijnaam sprekende naam AESCH. Sept. 829. — 2 naam HDT. 1, 14; 2, 4, THUC., PL. Phaed. 92 d. — 3 benoeming, noemen PL. Crat. 395 b.
 ἑπ-ωνύμιος, = *volg.*, PIND. O. 10, 78, HDT. 2, 112 (?); τὸ ἔ-ον = ἔ-ια, PLUT., DIO.
 ἑπ-ώνυμος, 2, *adv.* ως, — 1 (bij)genaamd I 562, HES. Th. 144, PIND. I. 5, 53, EMPED. 17, 24 D, HDT. 7, 11, AESCH. Pr. 733, TR., PL., LUC. — 2 naar wien iemd genoemd is DEM.
 ἑπ-ωπάω, — 1 inzien AESCH. Ch. 693. — 2 toezien, besturen AESCH. Eum. 971.
 ἑπ-ωπή, ἦ, plaats, waar men iets kan zien AESCH. Supp. 539.
 ἑπ-ωτίδες (οὐς), αι, — 1 stootbalken, *op zij van het schip naar voren als (aan) de ooren bevestigd* THUC. 7, 36, 10; ook: *waaraan de ankers hingen* EUR. Iph. T. 1350.
 ἑπ-ωφέλειᾶ, ἦ, voordeel DEMOCR. 278 D.
 ἑπ-ωφελῶ, helpen, τινα *en τινα* AR. Nub. 1442, SOPH. Ph. 905, PL., XEN. Oec. 11, 9.
 ἑπ-ωφέλημα, τό, hulp SOPH. Ph. 275.
 ἑπ-ώχαστο *z. ἐπ-οίγνυμι*.
 ἑπ-ώχρος, 2, geelachtig HIPPOCR.
 ἑραζε, *adv.*, dor. ἑρασδε THEOCR. 7, 146: op de aarde neer M 156, HES. O. 421, AESCH.
 (*z. got. airpa = nld. aarde. Voor -ας invloed v. χάμας*).
 ἑραμαι, *avr. att.* ἠράσθην. *ep.* ἠρασάμην, *fut.* ἠρασθήσομαι, *z. ἑράω*.
 ἑραν-ίζω, vrijwillige bijdragen inzamelen PL. Leg. 915 e, AESCHIN. 3, 45, DEM.
 ἑραν-ικός, een ἑρανος betreffend D. H.
 ἑραν-ίσις, ἦ, collecte PL. Leg. 915e; -ισμός, δ, D. H.
 ἑράνισ/τής, ου, δ, lid van een ἑρανος AR., ARISTOT.
 ἑρανώδης, liefelijk I 531, η 18, SAPPHO 152, 3 ALD., AR. Lys. 1275, THEOCR. 28, 21.
 (< *ἑρασ-νο-, *z. φασνός, σελήνη*).
 ἑρά-νος, δ, — 1 maaktijd, waarvoor ieder een bijdrage geeft; clubdiner A 226, λ 415, PIND. P. 12, 14. — 2 club met geregelde bijdragen, *voor het houden van gezellige diners, vaak met politieke bijbedoelingen. Ook als finantieel consortium: voorschotbank PAP.* — *Vand.* 3 geregelde bijdrage, contributie AR. Ach. 615, PL. Symp. 177 c, DEM. 10, 40. — 4 liefdedienst, hulp THUC. 2, 43, 26, XEN., EUR. Supp. 363.
 (*z. ἑοσθή en ἦρα*).
 ἑρασί-μολπος, 2, het gezang beminnd PIND. O. 14, 15.
 ἑρασι-πλόκιμος, 2, schoone vlechten dragend IBYC. 16 ALD., PIND. P. 4, 136.
 ἑρασι-χρήματος, hebzuchtig XEN. Mem. 1, 2, 5.
 ἑράσι-μος, 2, (3 (ANACR.) 14, 1), beminnelijk,

aanvallig AESCH. Ag. 605, XEN., Mem. 3, 10, 3, PLUT. **ἐραστειῶ**, begeeren AESCH. Pr. 893.
ἐρασ-τής, οὐ, ὅ, — 1 minnaar PL. Symp. 173 b. — 2 vereerder, πόλεως THUC. 2, 43, 20, SOPH. O. R. 601. — 3 die iets nastreeft, begeert HDT. 3, 53, AR. Nub. 1459, EUR. Heracl. 377, PLUT.
ἐρασ-τός, — 1 liefelijk PL. Symp. 204 c., Phaedr. 250 d. — 2 verliefd LUC.
ἐρατεινός (vgl. φαιρινός), liefelijk, aantrekkelijk Z 156, ι 230, HES. Th. 136, PIND. O. 6, 85, PLUT.
ἐρατ-ίζω, hevig verlangen P. 660.
ἐράττος, liefelijk; bekoorlijk Γ 64, ARCHIL. 18, 4ALD., PIND. O. 10, 99, EMPED. 62, 7 O, AESCH. Sept. 864, AR. Th. 993.
ἐρατ-ώνυμος, met liefelijken naam STESICH. 16ALD.
ἐράω, ion. ἐρέω, — 1 zinnelijk liefhebben, τιος THEOGN. 696, PIND. O. 1, 80, fr. 127, HDT. 9, 108, PL. Symp. 200 a, XEN. — 2 begeeren ARCHIL. 25, SOPH. Ant. 90, AR., PL. Phaed. 68 a. — **Med.** **ἐραμαι**; *thematisch ἐράομαι* II 208. — 3 liefhebben, τιος Γ 446, HDT. 1, 8, *eld.* — 4 begeeren, verlangen naar I 64, PIND. P. 3, 20, SOPH. O. C. 511. (*onz.*; *ἐρωτ- en ἐρωτάω wijzen op verband met ἐρέω, z. d.*)
ἐργάζομαι, met *augm.* εἰργ., — 1 werken ξ 272, *alg. tot n. t.* Mt. 21, 28. — 2 verrichten, doen, τι υ 72, *alg. tot n. t.* Act. 13, 41. **N.B.** iemd iets doen, τινά τι HDT. 2, 26 ATT. (N. T. εἰς τινα *enz.*, 3 Joh. 5). — 3 maken, vervaardigen PIND. N. 5, 1, εἰκόνας PL. Crat. 431 c. — 4 bewerken γ 435, γῆν HDT. 1, 17, ATT. — 5 geld maken; verdienen HDT. 1, 24, ATT.: PL. Hipp. mai. 282 d, tot n. t. Joh. 6, 27. (: *ἐργον*: *ἐργαδ-).
ἐργαθεῖν, aor. v. εἰργω, opsluiten, scheiden E 147.
ἐργαλεῖον, ion. ἔριον, τό, werktuig HDT. 3, 131, THUC. 7, 18, 14.
ἐργάνη, ἡ, bewerkster AESCH. Prom. 461, *bijzn. v. Athene*, als beschermster v. h. vrouwenhandwerk SOPH.
ἐργασείω, *desis. v. ἐργάζομαι*, ik begeer te doen SOPH. Ph. 1001.
ἐργασία (ἐργάτης), ion. -τη, ἡ, — 1 arbeid, werk PIND. O. 8, 42, HYMN. Merc. 486, XEN. Mem. 2, 7, 7. — 2 beoefening PL. Gorg. 450 c. — 3 bewerking HDT. 1, 68, PL. Gorg. 449 d. — 4 (uit)werking PL. Prot. 353 d. — 5 geld verdienen, beroep HDT. 2, 135, DEMOCR. 218 D., XEN.; zaak n. t. Act. 19, 25. — 6 moeite, διδόναι n. t. Luc. 12, 58. — 7 *concr.* het vervaardigde; werk THUC. 6, 27, 14.
ἐργάσι-μος, ὁ, te bewerken: bruikbaar, vruchtbaar PL. Leg. 958 d, XEN.
ἐργασ-τήρ, ἦρος, ὁ, ion., landbouwer XEN. Oec. 5, 15.
ἐργαστηρ-ιακός, ὁ, 3, zich met handenarbeid bezig houdend POL.
ἐργαστηρ-ιον, τό, — 1 werkplaats: fabriek, mijn, winkel AR. Eq. 744, DEM., LUC., PAP.; *overdr.* XEN. Hell. 3, 4, 17. — 2 werkploeg: groep DEM. 392. — 3 tuchthuisboef MEN. Epitir. 149.
ἐργαστι-κός, ὁ, — 1 werkend, bewerkend PL., XEN. Mem. 3, 1, 6. — 2 *subst.* arbeider POL. — 3 arbeidzaam, bezig PL. Men. 81 d, XEN. Mem. 3, 1, 6.
ἐργά-της, οὐ, ὅ (vgl. ἐργάζομαι), — 1 dader SOPH. Ant. 252. — 2 arbeider HERACL. 75 D., SOPH. O. R. 859, N. T., *spec.* landbouwer HDT. 4, 109, AR. Ach. 611, XEN. — 3 bedrijver beoefenaar XEN. Cyr. 4, 1, 4; πολεμικῶν n. t. Luc. 13, 27. — 4 *als appos.* werkzaam, aan het werk ARCHIL. 48 ALD., PL. Euthyd. 281 c, XEN.
ἐργατήσιος, ὁ, voordeelg PLUT. Cat. Mai. 21.

ἐργατ-ικός, *adv.* ὤς, werkzaam, vol uitwerking HDT. 2, 11, PL. Men. 81 d, Ltr.
ἐργατινης, οὐ, = ἐργάτης, THEOCR. 10, 1.
ἐργά-τις, ιδος, ἡ, *fem. bij-της*, PIND. I. 2, 6, HDT. 5, 13, (werkzaam) SOPH. Ph. 97.
ἐργ-μα, τό, daad, werk HES. Th. 823, SIMON. 100 b ALD., ARCHIL., PIND. N. 4, 6, DEMOCR. 43 D., AESCH. Sept. 556.
ἐργ-μα, ion. ἐργμα, τό, omheining SOPH. Ant. 848 ARISTOT.
ἐργο-διωκτής, ὁ, opzichter v. publieke werken PAP.
ἐργο-δότης, οὐ, ὅ, „werk-gever” XEN. Cyr. 8, 2, 5, Ltr.
ἐργο-δοτ-έω, werk geven COM.
ἐργο-λαβεία, ἡ, het aannemen van een werk, onderneming ISOCR., PAP.
ἐργο-λαβέω, een werk voor een vaste som aannemen XEN. Mem. 3, 1, 2, DEM., Ltr., PAP.
ἐργο-λαβία, ἡ, z. ἐργολαβεία.
ἐργο-λάβος, een werk voor een vaste som aannemend PL. Rep. 373 e, PAP.; = -λήπτης, ὁ, COM.
ἐργον, τό, — 1 **werk**, het werken, bezigheid, handeling M 271, *alg. tot n. t.* Rom. 2, 7, Vand. d a a d K 282, *alg. tot n. t.* — 2 *spec.* arbeid te velde, landbouwer π 140. — 3 *vand. concr.* > akker ξ 344, HDT. 1, 36. — 4 *spec.* oorlogswerk: strijd Δ 470. — 5 *concr.* het vervaardigde; werk Z 289, I 128 tot n. t. — 6 *vaag* > ding, aangelegenheid A 294, Δ 14 ATT.: PL. Phaed. 100 a tot n. t. Act. 5, 38. — 7 **werk** (*teg.* = rust, *vrije tijd*) > moeijlijkheden, ἔ-α παρέχειν *tiwa* ATT. — **N.B.** in *uitdrukkingen*: **ἐργον ἐστί** (vgl. *lat. opus est*): **a met gen. bepaling**: het is Uw *enz.* werk = het is z a a k voor U, gij moet AESCH. Pr. 638, *abs.* het is noodig, het helpt; *vaak neg.* het geeft-, helpt niets, σιωπῆς δ' οὐδὲν ἔργον ἐν κακοῖς EUR. Hipp. 911, *vgl.* HDT. 1, 17. — **b praegn.** het is een werk van belang = het is moeijelijk DEM. — **c** ἐργω, metterdaad, inderdaad ATT.
(ἐέργον nog argiv., cret.; vgl. av. var^{za}-bezigheid, arm. gorc werk, ndl. werk, z. ἐρῶω, ἐέζω).
ἐργω, HDT. 3, 136; *ep.* ἐέργω, z. εἰργω.
ἐργώδης, *adv.* ὤς, bewerkelijk: moeijelijk PL., XEN. Men. 2, 6, 9, PLUT. Marc. 30.
ἐργωνία, ἡ, = ἐργολαβεία, POL.
ἐρῶω fut. ἐρῶω, *perf.* (F)ε(F)οργα. *plqpf.* ἐώργει [*< ἡ-φοργε naast en naar perf. εοργα of zooals ἐώλπει, z. ἔλπω*] ξ 289, — 1 **doen**, volbrengen v 145, v.-SOOCR., PIND., HDT. 1, 127, AESCH. Ag. 933. — 2 *spec.* (vgl. *lat. facere alci*) offeren A 315, PIND. O. 8, 78, HDT. 4, 33.
*(< φεργ-ίω, z. φέργον, >*ἐρῶω (-ζ=zd) > ἐρῶω, vgl. ἐέζω).*
ἐρεβεννός (Ἐρεβος), duister E 659.
ἐρέβινθος, ὁ, — 1 erwt M 589, XENOPHAN. 22, 3 D., AR. Pax 1136. — 2 schaamdeel v. d. man AR. Ach. 801, Ran. 545; -ώδης THEOPHR.
(hybridisch woord? : -νθος is een klein-asiat. uitgang, ἐρεβ- < ereg^h- lat. ervum, m. ier. orbaind korrels, ndl. erwt).
ἐρεβο-διφράω, de duisternis doorzoeken AR. Nub. 192.
ἐρεβ/όθεν, *adv.*, uit de onderwereld EUR. Or. 176.
ἐρεβος, τό, — 1 duisternis: onderwereld © 368, HES. Th. 669, SOPH. O. C. 1390, EUR. — 2 diepte v. d. zee SOPH. Ant. 589.
(= o. ind. rājas-, n. duisternis, arm. erek, got. rigis hetz.).
ἐρεβός-δε, naar de onderwereld v 356.

ἔρεβ-ώδης, 2, duister ANON. bij PLUT.

ἔρεγμα (ἔρείω), τό, gebroken peulvruchten HIPPOCR., THEOPHR.

ἔρεινάω, ook med. vragen, uitvorschen Γ 191, THEOCR. 25, 3, PLUT., zoeken BATR. 52.

(: ἔρέω, ἔρευνάω; W. ἔρεψ-, vgl. φαίω: *φασίω, αἶψα: αἰείω, ἕδω: αἰδέω. Verm. <*ἔρεψεν-ιω naast ἔρεψ-ν-ᾶ in ἔρευνάω, ἔρευνᾶ. Vgl. ἀλσεινάω).

ἔρεθ-ίζω, — 1 prikkelen: boosmaken Λ 32, HDT. 6, 40, SOPH. Ant. 965, AR. Vesp. 1104, N. T. — 2 prikkelen: ontstellen, opwekken PIND. fr. 235, AESCH. Pr. 181, N. T. 2 Cor. 9, 2.

ἔρέθισμα, τό, wedstrijd AR. Nub. 312, KRITIAS 1 D.

ἔρέθω, — 1 verontrusten δ 813, AP. RH. — 2 opwekken THEOCR. 21, 21.

(vgl. ἄροθύνω; dh-suffix bij ἄρονυμ).

ἔρείδω, f. σω, pf. pass. ἐρήρισμαι, perf. ook ἐρηρέδαται, -το Ψ 284, η 95 met e. i. p. v. i, naast ἥρηριστο, — 1 (doen) steunen: vast aanzetten tegen X 112, PIND., EMPED. 12, 3 D., HDT. 6, 129; 4, 152, AESCH. Pr. 350, PL. Phaedr. 254 e. — 2 vast, hard smijten tegen, τυν Η 145; pass. vallen Ψ 284. — 3 stooten, drukken, slaan, τυνα Ν 131, λ 426 AR. Eq. 628(?); alg. tot N. T. Act. 27, 41 v. e. schip op het land stooten loopen, slingeren spec. beslapen AR. Eccl. 616; pass. dringen, intr. Γ 358. — 4 intr. steunen op, leunen duwen tegen τυν χ 450, SOPH. Ichn. 274 D; act. m. part. ἔ. ἐσθίων stouwen, „bunkeren”, zwelgen AR. Pax 31. — 6 pass. refl. zich steunen = leunen op, τυν Β 109, X 225; zich schrap zetten (aor. med.) Μ 457. — 7 zich tegen elkaar aandrukken Ψ 735.

(: lat. *ridica* [r?] steunpaaltje voor den wijnstok. W. *ereid*, vgl. ἀνρηίδης THUC. 7, 36, 11).

ἔρείκη, ἡ, heidekruid, erica AESCH. Ag. 295, THEOCR. 5, 64.

(: *ερεικα*: o. ier. *froech* (< *uroikos*), lit. *viřzis* heidekruid).

ἔρεικ-τός (ἔρείω), fijn gestooten HIPPOCR.

ἔρείω, aor. ἥρειξα, pf. pass. ἐρήριγμαί, — 1 openscheuren Ν 441, HES. Sc. 287, AESCH. Pes. 1060. — 2 breken AESCH. Ag. 655, PL. Crat. 426 e, AR., ARISTOT. — 3 intr. aor. ἥρικον, spijten P 295.

(: o. ind. *rikhati* hij snijdt, haalt open, *rekhe* rij, *cymr. rhwygo* openscheuren, d. *Reihe*, nld. *rij*, lit. *rēkti* in plakken snijden).

ἔρειπ-ιον (ἔρείπω), τό, meest pl., — 1 ruïne, wrak, overblijfsels HDT. 2, 154, AESCH. Pers. 425, Ag. 660, EUR. Ba. 7. — 2 lompen EUR. Tr. 1025.

ἔρείπω, f. ψω, aor. Π ἥριπον, perf. p. ἐρήριμμαί, — 1 uiteenrukken, neerhalen O 361, HDT. 1, 164, SOPH. Ant. 596, XEN. Cyr. 7, 4, 1, POL. — 2 intr. ἔριπον, instorten E 47, 75, PIND. O. 2, 47.

(: lat. *ripa* oever als: afgebrokkelde kant, [vgl. gr. ὄρη-μῆν breking os strand], o.n. *řifa* breken).

ἔρεισμα, τό, — 1 steun PL., EUR. Herc. 254, 1036, THEOCR. 21, 12. — 2 overdr. bolwerk PIND. O. 2, 7, AESCH., SOPH. O. C. 58. — 3 druk HIPPOCR.

ἔρειψιμος, 2, ingestort EUR. Iph. T. 48.

ἔρειψι-τοιχος, 2, muren neerrukkend AESCH. Sept. 881.

ἔρειψ-νός (<*ἔρεβ-νός), — 1 duister: angstwekkend Υ 51, ω 106, HES. Th. 334, TR.: AESCH. Ag. 1390. — 2 overdr. φατίς, een „duistere rede” SOPH. Ant. 700.

ἔρεοῦς, ἐρεᾶ, ἔρεοῦν, wollen PL. Crat. 389 b.

ἔρέπτομαι, afrukken: vreten B 776, AR. Eq. 1294. (W. *erep*: lat. *rāpio* < *rep-*, lit. *-repti* grijpen).

ἔρέπτω, = ἔρέρω, dekken PIND. P. 4, 240, PAP. 1, 9 D.

ἔρέσσω, att. -ττω, f. ἔρέσω, — 1 roeien I 361, AESCH. Pers. 422. — 2 overdr.: v. beweging, vliegen, loopen AESCH. Ag. 52, EUR. — 3 in beweging brengen, ἀπειλάς SOPH. Ai. 251, μῆτιν Ant. 159.

(<*ἔρετ-ιω; z. ἔρετ-μός. O. ind. *ari-tār*-roeier, lat. *rēmus* (indien <*ret-smos), lit. *irti* roeien (intonatie wijst ook op 2-lettergr. W.: *erē*).

ἔροσχηλέω, plagen, voor den gek houden τυνα, PL. Phaedr. 236 b τυν Phil. 53 e, LUC. D. Mort. 16, 3. (: o. ind. *irasyé* vijandigheid, o.s. *irri* driftig; (σ)χλη. onz., ω ἔ-σχη-κα?).

ἔρέ-της, ου, δ, roeier A 142, alg.

ἔρετ-ικός, 3, het roeien betreffend; ἡ ἔ-ἡ, sc. τέχνη, de roeikunst PL. Leg. 707 a, PLUT.

ἔρετ-μόν, τό, roeriem A 435, PIND., AESCH. Ag. 52, EUR.

ἔρετμό-ω, met riemen voorzien EUR. Med. 4.

ἔρευματ-ώδης, met braking HIPPOCR.

ἔρεύγομαι, — 1 intr. braken ι 374, PIND., NIC. — 2 bruisen ε 438, ἡπειρόνδε. — 3 aor. ἤρυγον, brullen Υ 403, vgl. — 4 tr. uitspuwen II 162. — 5 v. woorden: uiten, openbaren N. T. Mt. 13, 35.

(: lat. *ē-rugo*, lit. *riadugmi* braken; vgl. lat. *rūgīre* brullen).

ἔρευθ-έδανον, τό, meekrap HDT. 4, 189.

ἔρευθ-ιάω, rood worden of zijn HIPPOCR.

ἔρευθος, τό rood worden HIPPOCR., PLUT. 48 e.

ἔρεύθω (z. ἐρύθρος), ἡ, — 1 rood verven A 394. — 2 pass. rood worden SAPHO 116 ALD., HIPPOCR., THEOCR. 17, 127; act. BACCH. 12, 152.

ἔρευνᾶ (z. ἔρέω), ἡ, het navorschen: onderzoek SOPH. O. R. 566, EUR., ARISTOT.

ἔρευνάω, — 1 nasopen, zoeken, ἔχλια τ 436, χ 180, EMPED. 101, 1 D., HDT. 7, 19, PIND. O. 13, 113, ATT., N. T. Rom. 8, 27. — 2 beproeven THEOCR. 7, 45; -ητής, δ, PAP.

ἔρευξις, ἡ, het braken HIPPOCR.

ἔρέρω, — 1 dekken m. e. dak Ω 450, A 39, PIND. I. 4, 54. — 2 bedekken PIND. O. 1, 68, SOPH. O. C. 473. — 3 pass. refl. zich omkranen EUR. Ba. 323.

(W. *erebh*: ohd. *hirni-reba* schedel als „hersen-dek”, msch. lat. *orbis* als rondhuis, z. *orbis terrarum* wereld).

ἔρέχθω, — 1 verbrijzelen verteren ε 83, 157. — 2 pass. geteisterd worden Ψ 317.

(: av. *rašah-n*, schade < *raks-*, resp. ig. *regh⁸-in* ē. ω *reks*).

ἔρέψι-μος, geschikt om mee te dekken PL. Critias 111 c, THEOPHR.

ἔρεψις, ἡ, dak THEOPHR., PLUT. Pericl. 13.

ἔρέω, **Vormen**: HOM. med. ἐρέομαι; conj. ἐρετομεν A 62 (ei metr.), imp. ἐρεο A 611; ἐρήσομαι, ἥρομην, ATT. ἐρήσομαι, ἥρ. — 1 onderfragen, τυνα A 332; τι naar iets ζ 298. — 2 de andere tijden, z. ἐρωτάω.

(z. εἰρομαι, ἐρωτάω, ἔρευνᾶ; W. *ereu*: o.n. raun opsporen, pogen. Hoogerop wrsch.: ἔραμαι, vgl. vragen naar: vragen om. Ion. εἶρ- < ἐρf naast *ἔρεψ-νᾶ).

ἔρημ-άζω, eenzaam leven THEOCR. 22, 35.

ἔρημιός, eenzaam EMPED. 49 D.

ἔρημη of **ἔρημος**, ἡ, nl. *dōner*, proces, waarbij een der partijen op den bepaalde termijn wegblijft PL. Ap. 18 c, LYS. 26, 18, DEM., PAP.

ἔρημ-ία, ἡ, — 1 eenzaamheid, eenzame plek AESCH. Pr. 2, EUR., AR. Ach. 704, N. T. Mt. 15, 33. — 2 verlatenheid THUC. 1, 71, 18, SOPH., EUR. Med. 50, PL. Phaedr. 232 d. — 3 > gebrek, λυχνών AR. Av. 1484. — 4 bevrijd zijn van EUR.

ἔρημιός, ἄδος, ἡ, eenzaamheid THEOCR.(?)

ἐρημό-πτολις, ἰδος, ὁ, ἡ, beroofd van vaderland EUR. Tr. 603.

ἔρμηος, ATT., *eld.* ἐρῆμος, — 1 verlaten, eenzaam K 520 *alg.* *tot* n. t. Mt. 14, 13; ἡ ἔ-ος (χώρα), woestijn *hdt.* 4, 18 *tot* n. t. Mt. 24, 26. — 2 door anderen verlaten: in den steek gelaten E 140, AESCH. Pers. 734. — 3 τυπος, verlaten door, beroofd van: zonder *hdt.* 7, 160, PL. Phaed. 58 c.

(: ἐρωή < W. *erē-* in *ohd.* *rāwa* rust, *erōm-* in *ohd.* *ruowa* = d. *Ruhe*. *Bet.* rustig, stil > eenzaam, verlaten).

ἔρμηο-φυλακία, ἡ, woestijnbewaking PAP.

ἔρμηώ, — 1 eenzaam maken, berooven van, τυπος PIND. I 3, 35. — 2 verlaten AESCH. Ag. 1070, EUR. — 3 berooven *hdt.* 7, 174. — 4 ontvolken: verwoesten (*lat.* *populari*) THUC. 3, 58, 16, PL., N. T.; -ωσις, ἡ, verwoesting N. T. Luc. 21, 20.

ἔρητύω, ὦ, soms ὦ (*metr.*); *dor.* (*hyper-dor.?*) ᾠ BACCH. 16, 12, SOPH. O. C. 164, — 1 stillen, bedaren, θυμόν A 192. — 2 *vand.* tegenhouden Σ 503; SOPH. O. C. 164 (> scheiden) EUR.; *med.* O 723; *pass.* Θ 345.

(z. *ἔρη-μος. *Afl.* v. *ἔρητυς, bedaren, stillen, *vgl.* ἀρτύω, ἐντύω).

ἔρι-, z. *er*, in samenstellingen HOM., EP., TR. z. *ben.* (: ἄρι-, o.*ind.* *ari-* zeer; *vgl.* ἄρα).

ἔρι-αύχην, ενος, met sterken nek P 496.

ἔρι-βόας, luid schreeuwend PIND.

ἔρι-βρεμέτης, ου, ὁ, luid razend, donderend N 624, PIND. I 3, 64.

ἔρι-βρομος, = *voorg.*, PIND. O. 11, 21.

ἔρι-βρύχης, luid loeiend HES. Th. 832.

ἔρι-βώλαξ (*en* -βωλος) met groote kluiten of schollen, vruchtbaar E 44, HYMN. Cer. 471.

ἔρι-γδοπος, luid dreunend, v. *donder en rivieren* M 235, x 515, Emped. 4, 11 D; v. *d.* αἰθούσα γ 399.

ἔριδ-αίνω, *aar.* ἐριδῆσασθαι Ψ 792, — 1 strijden: twisten A 574. — 2 wed-ijveren II 765. — 3 vechten AP. RH.

ἔριδαν-τής, ὁ, debater DEMOCR. 150. D.

ἔριδιον, τό, *dem.* v. ἐριον, LUC.

ἔριδ-μαίνω, — 1 plagen II 260. — 2 wedstrijden THEOCR. 12, 31.

ἔριδματος (*l.* ἐριδμν-τός?) kwellend (of twistend) AESCH. Ag. 1461 ἔρις.

ἔρι-δοπος, = ἐριγδοπος.

ἔριζω (ἔρις), — 1 strijden, twisten A 6, 277, PIND. P. 4, 285, *hdt.* 7, 50; tegenspreken SOPH., PL. Prot. 337 b, PLUT. N. T., Mt. 4, 12, 19. — 2 wedijveren δ 78, τιμῆ PIND.: *ook med.* E 172, PIND. O. 1, 98, *hdt.* 4, 152, XEN. 4, 7, 12, POL.

ἔρι-ηρος (: (F) ἦρα φέρειν), *pl.* -ηρες, trouw, dienstvaardig Γ 378.

ἔριθᾶκη (ἴ?), ἡ, bijenbrood; *lijmachtig* vocht voor het dichtmaken der cellen ARISTOT.

ἔριθᾶκίς, ἰδος, ἡ, daglooster THEOCR. 3, 35.

ἔριθᾶκος, ἐ, soort vogel ARISTOT.

ἔρι-θαλλος, rijk bloeiend SIMON.

ἔριθ-εἶα, ἡ, — 1 kuiperij om eereposten ARISTOT. — 2 twist (*als:* ἔρις?) N. T. Rom. 2, 8.

ἔριθ-εύομαι, kuipen ARISTOT.

ἔρι-θηλής, rijk bloeiend E 90.

ἔριθος, arbeider Σ 550, HYMN. Merc. 296, DEM. 27, 45, THEOCR. 15, 80.

(*msch.* W. *erē-* snel loopen, o.*ind.* *rīti-* loopend, loop, *ndl.* (*met dezelfde ig. dh = ndl. d*) rijden. *ē dan oorspr.* bode? = ἀγγελιώτης, z. HYMN.).

ἔρι-κλάγκτας, luid klinkend PIND. P. 12, 21.

ἔρι-κτύπος, luid beukend HES. Th. 441.

ἔρι-κυδής, roemrijk, heerlijk E 327, Γ 65, HES., BACCH. 12, 59, THEOCR. 17, 103.

ἔρι-κῦμάς, ἄδος, in ver gevorderde dracht AESCH. Ag. 119.

ἔρι-μῦκος, luid loeiend Υ 497, HES. O. 788.

ἔρινέος, ὁ, wilde vijgeboom Z 433, μ 103, ARISTOT.; *adj.* van den ἔρ., ARISTOT.

(: ἔρι-φος bok, *vgl.* *lat.* *capri-ficus?*).

ἔρίνεος, 3, wollen HIPPOCR.

ἔρίνόν, τό, wilde vijg COM., THEOPHR.

ἔρίνός, ὁ, = ἔρίνεός, SOPH. Theocr. 15, 50?

ἔρίνός (: ἔρις), ὄος, ἡ, *meest pl.*, — 1 Erinys, wraakgodin I 571, AESCH. Pr. 516. — 2 vervloeking, vloek > onheil Φ 412, *hdt.* 4, 149, SOPH. Ant. 603, *ook v. pers.* El. 1081.

ἔρίνου-ώδης, als de Erinynen PLUT. 458 b.

ἔριον, τό, wol δ 124, *eld.* bij HOM. εἶρ. M 434, *hdt.* 3, 47 boomwol, AR. Vesp. 701, PL. Symp. 175 d, N. T. Apoc. 1, 14.

(z. εἶρος, dus < ἔρως met *dissimil.* uit *φερως*, z. *lat.* *vernex* schaap, o.*ier.* *ferb* (< *uerua*) koe. *Vgl.* *ook φαρήν* lam).

ἔριο-πώλης, ὁ, = wolverkooper KRITIAS 70. D. ἔριο-πώλ-ικώς, *adv.*, als een wolverkooper: vol bedrog AR. Ran. 1386.

ἔρι-ούνιος, *ook* -ούνης, sneljagend, v. *Hermes* als bode, *vgl.* HYMN. 5, 21; Υ 34, 72; *subst.* Ω 440.

(*msch.*: HESYCH. οὐρον · Κύπριοι δρόμων; W. *οἰεν-*: *lat.* *venari?*).

ἔρι-πλευρος, met sterke zijden PIND. P. 4, 235.

ἔριπ-νᾶ (ἐρείπω), ἡ, steilte EUR. El. 210, Ph. 1168.

ἔρις, ἰδος, ἡ, — 1 strijd, twist A 8, E 861 ἔ. Ἀρῆος, PIND. N. 8, 51, EMPED. 20, 4 D., AESCH. Ag. 698, EUR. Med. 521, PL., N. T. Tit. 3, 9. — 2 twist-gesprek THUC. 3, 111, 10, N. T. 1 Cor. 1, 11. — 3 wedstrijd, wedijver H 111, HES. O. 11, PIND., *hdt.* 6, 129, TR., XEN. Cyr. 8, 2, 26.

(*msch.*: o.*ind.* *aris* vijandig, begeerig; *of:* ἐρείδω, eig. zich schrap zetten?).

ἔρι-σθενής, zeer sterk N 54, HES. Th. 4, PIND. P. 7, 2. ἔρισμα, τό, twistappel Δ 38.

ἔρι-σμάραγος, luid krakend HES. Th. 815, LUC.

ἔρι-στάφυλος, van groote druiven οἶκος ι 111.

ἔριστι-κός, — 1 graag disputerend v.-socr. PL. Lys. 211 b. — 2 handig PL. Men. 80 e.

ἔρις/τός, betwistbaar SOPH. El. 220.

ἔρι-σφάραγος, luid bruisend PIND. fr. 14, BACCH. 5, 20.

ἔρι-τίμος, kostbaar I 126, AR. Eq. 1016.

ἔριφ-εἰος, van een jonge geit XEN. An. 4, 5, 31, COM.

ἔριφ-ιον, τό, bokje COM., N. T. LUC. 15, 29.

ἔριφος, ὁ, ἡ, bokje, geitje II 352, XENOPHAN. 6, 1 D., CALL., N. T. Mt. 25, 32.

(-φος τ. ἔλαφος *enz.*; ἔρι- z. *lat.* *aries*, *ier.* *earb* reebok, *lit.* *eras* lam).

ἔρι-ώδης, wolachtig ARISTOT., THEOPHR.

ἔριώλη (: ἔρις?), wervelwind AR. Eq. 511, AP. RH. *Woordspeling* AR. Vesp. 1148.

ἔρκελιος, *att.* ἔρκιος, van het ἔρκος: huis en hof omgevend, beschermend, Ζεύς χ 335, *hdt.* 6, 68, SOPH. Ant. 487, v. *d.* *Penaten* D. H.

ἔρκ-ιον, τό, omheining, muur I 476.

ἔρκο-θηρικός, tot de jacht met het net behoorend PL. Soph. 220 c.

ἔρκος, — 1 omheining E 90; wal PIND. P. 5, 113, *hdt.* 6, 134, SOPH. Tr. 607. — 2 beschutting Δ 137. — 3 strik, voor den vogelvangst χ 469. — 4 net PIND. N. 3, 51, TR.: AESCH. Ag. 1621, AR. Av. 528.

(z. ὄρκος. *Wrsch.* W. *serk-* in *lat.* *sarcio*, -cīna).

ἐρκ-τή, ἡ, *ion.* = εἰρκτή, HDT. 4, 146.

I. ἐρ-μα (εἶρω), τό, oorhanger Ξ 182.

II. ἐρ-μα, τό, — 1 stat A 486. — 2 steunpunt, basis PL. Leg. 737 a. — 3 *overdr.* steun, πλότος II 549. — 4 *spec.* ballast AR. Av. 1429. — 5 *vand.* lading: δδυνάων, > overbrenger Δ 117.

(W. *suer* = ndl. zwaar, lit. *sveriu* ik til op; optillen ≈ steunen).

III. ἐρμα, τό, klip HDT. 7, 183, ANACR. 31 ALD., AESCH. Ag. 1007, THUC. 7, 25, 21, SOPH. Ant. 848.

(< **uers-mη* = o.ind. *varsman*- kopje, heuvel, lat. *verruca* wrat).

ἐρμάζω, ondersteunen HIPPOCR.

ἐρμασιον (Ἐρμῆς), τό, vondst, onverwachte winst SOPH. Ant. 397, PL. Phaedr. 107 c, LUC.

ἐρμαῖος, van Hermes AESCH. Ag. 283; τὰ Ἐ-α Hermesteest PL. Lys. 206 d.

ἐρμασ/μα, τό, stut, verband HIPPOCR.

ἐρμασμός, ὁ, het stutten HIPPOCR.

ἐρματ-ίζω, met ballast laden EUR., LYCOPHR. 1319.

ἐρμ-αφρόδιτος, ὁ, hermaphrodit LUC.

ἐρμην-εία, ἡ, — 1 interpretatie PL. Theaet. 209 a, N. T. 1 Cor. 12, 10. — 2 uitdrukking XEN. Mem. 4, 3, 12.

ἐρμήνευ-μα, τό, uitlegging EUR. Herc. 1137.

ἐρμήνευς, ὁ, uitlegger; tolk PIND., HDT. 1, 86, AESCH. Ag. 616, EUR., PL. Crat. 407 a, XEN. An. 1, 2, 17.

(*msch.* < ἐρμ-ἄνο-, vgl. *νεανίας*, enz.; PIND. O. 2, 93 *echter reeds* -*ηνεός*. Bij **Ἐρμῆς*: lat. *sermo*, osc. *sverruneí* spreker *dat. sing.*, ags. *and-suaru* antwoord, eng. *to answer*, ndl. *zweren*).

ἐρμήνευ-τής, οὐ, ὁ, = *voorg.*, PL. Polit. 290 c, N. T. ἐρμήνευτι-κός, van de interpretatie PL. Polit. 260 d.

ἐρμην-εῖω, verklaren, vertolken PL. Symp. 202 e, SOPH. O. C. 398, XEN. An. 5, 4, 4, N. T. Luc. 24, 27.

Ἐρμῆς, ὁ, — 1 Hermes ε 28, *alg. in alle functies*. — 2 Hermeszuil, Herme THUC. 6, 27, 12.

(z. *ἐρμήνευς*; *subst.* **ἐρμῆ* [vgl. lat. *sermo*] *afl. ἐρμηῖας* > *Ἐρμείας*, HOM.; *latere vorm* **Ἐρμῆς*, ook *reeds* HOM. bijv. γ 72, ε 54 enz., dor. **Ἐρμῆς*).

ἐρμ/ιδιον, τό, kleine Herme AR. Pax 924 (*of* -ἡδ?).

ἐρμῖς (Π ἐρμα) ἴνος, τό, stut, post θ 278, HEROND. 3, 15.

ἐρμο-γλύφειον, τό, beeldhouwerswerkplaats PL. Symp. 215 a.

ἐρμο-γλυφική, ἡ, beeldhouwkunst LUC.

ἐρμο-γλύφρος, ὁ, beeldhouwer LUC. Somn. 2.

ἐρμο-κοπίδης, ου, ὁ, Hermenverminker AR. Lys. 1094, PLUT. Alc. 20.

ἐρνος, τό, — 1 jonge loot, tak P 53, Σ 56, PIND. N. 6, 20, EUR. Ba. 876. — 2 *overdr.* kind, nakomeling PIND., TR.: AESCH. Ag. 1525, AR. Eccl. 973.

(: *δρνῆμι*. Vgl. o.s. *erl* man [= eng. *earl*], z. HESYCH. *ἐρέα*[ς?] *τέκνα*. Θεσσαλοί. Suff. z. κτῆ-νος n.).

ἐρνούξ, υγος, ὁ, hoorr DICTH. bij ARISTOT.

(: *ἐρνος*, vgl. *πίερον*, *πίερούξ*).

ἐρέξίς, HDT. 6, 98, als *verklaring* v. „*Darius*”; : *ἐρκος*, stedehouder? uit o.p. *dārayah-vahu*-eig. „bezittend-, houdend het goede”.

ἐρο-γλέραρος, met minnende oog ALCM. 1, 21 ALD.

ἐρό-εις, 3, lieflijk HES. Th. 254, HYMN. Ven. 264, EMPED. 122, 4 D., AR. Av. 246.

ἐρος, ου, ὁ, = *ἔρω*, Γ 442, HES., SOPH. El. 197.

ἐροτις, ἡ, *aeol.* = *εορτή*, EUR. El. 625.

ἐρπε-τόν, τό, kruipend dier, *spec.* slang; *alg.* levend wezen δ 418, HERACL. 11 D., AR. Av. 1069.

XEN. Mem. 1, 4, 11, EUR., N. T. Rom. 1, 23.

ἐρπηξ, ητος, ὁ, een voortwoekerende wond HIPPOCR.

ἐρπηστικός, 3, z. ἐρπυστικός.

ἐρπις (*aegypt.*), ὁ, wijn HIPPON. 47. 2 ALD.

ἐρπνοῦν, *bij* PL. Crat. 419 d *verklaart* τερπνόν.

ἐρπούζω, z. ἐρπω, α 193, AR. Vesp. 272.

ἐρπ-ύλλος, ὁ, altijd groene „kruipende” plant: *thymum serpyllum*, tym AR. Pax 163, NIC., THEOPHR.

ἐρπυστι-κός, 3, — 1 kruipend ARISTOT. — 2 woekerend, v. *zweeren* HIPPOCR.

ἐρπω, *impf.* εἶρπον, — 1 kruipen-μ 395, *alg.* — 2 moeilijk, langzaam gaan P 447, ρ 158, PIND. 4, 140, AESCH., SOPH. Ph. 207, Ai. 157, AR.

(o.ind. *sárpati* hij glijdt, kruipt, lat. *serpo*).

ἐρ-ρυθμος, 2, in de maat PLUT. 623 b.

ἐρρω, *dial.* *φαρην elisch*; *fut.* ἐρρήσω, — 1 *intr.* (zich voort)slepen: moeilijk gaan Σ 421. — 2 zijn ongeluk tegemoet gaan, omkomen I 364, ARCHIL. 6, 4 ALD. AESCH. Eum. 301, 884, SOPH. O. R. 560, AR. Pax 500, PL. Phil. 24 d, XEN. Hell. 1, 1, 23.

(< **uersō* = lat. *verro* veeg, eig. *sleep*, o.n. *vorr* vore, o.b. *vrésti* dorschen. Z. tr. *ἀπό-ερεσ* en *hooger* op *φερώ*).

ἐρρωμέννος, *comp.* -έστερος, enz. sterk HDT. 9, 70, PL. Gorg. 483 e, AR., XEN. Ages. 2, 11.

ἐρρη, ep. PIND. ἐρρη, ἡ, — 1 d a u w, θήλυς ε 467, Δ 53, PIND. N. 8, 40. — 2 vocht, water PIND. N. 779. — 3 *overdr.* jongste lammeren, pl. (vgl. *δρόσος* λεόντων AESCH. Ag. 141), ι 222.

(< *φεροῶ*, z. o.ind. *varsā*-n. regen).

ἐρρη-εις, ep. ook ἐερρήεις, Ω 419. — 1 bedauwd, sappig Ξ 348, HYMN. Merc. 107. — 2 fris Ω 419, 757.

ἐρρην, ενος, *ion.* = *ἄρσ.*, ἄρρ., HDT. 1, 109.

ἐρρω, bevochtigen NIC. Th. 62.

ἐρυγγάνω, att. = ἐρεύγομαι, oprispen HIPPOCR., EUR. Cycl. 523, com., LUC. Alex. 39.

ἐρύγη, ἡ, het oprispen, braken HIPPOCR.

ἐρυγματ-ώδης, om te braken HIPPOCR.

ἐρυγγμέω (z. *volg.*) = ἐρεύγομαι, HIPPOCR.

ἐρύγμη-λος (ἐρεύγομαι), luid brullend Σ 580.

ἐρυγμός, ὁ, = ἐρύγη, ARISTOT., THEOPHR.

ἐρρυθ-αίνω, rood maken, doen blozen AP. RH.; *pass.* rood worden K 484, ARAT.

ἐρύθη-μα, τό, — 1 blos van schaamte HIPPOCR., EUR. Ph. 1488, XEN. Cyn. 6, 18. — 2 ontsteking THUC. 2, 49, 21.

ἐρρυθ-αίνω, = ἐρρυθ-αίνω, XEN. Cyr. 1, 4, 4, ARISTOT., THEOPHR.

ἐρρυθ-αῖος, 3, roodachtig LUC.

ἐρρυθ-ιάς, rood van uitzicht ARISTOT.

ἐρρυθρί-ασις, ἡ, het rood worden HIPPOCR.

ἐρρυθ-ιάω, blozen, v. *schaamte* AR., PL. Lys. 204 c, DEM. 18, 128.

ἐρρυθ-ῖνος, ὁ, roode zeebarbeel ARISTOT.

ἐρρυθρο-δάκτυλος, met roode vingers ARISTOT.

ἐρρυθρο-πούς, roodpoot AR. Av. 303.

ἐρρυθρός, rood, bloed(er)ig I 365 *alg. tot* N. T. Act. 7, 36.

(z. *ἐρεῦδω*; W. *ereudh*, vgl. o.ind. *rudhirā*-rood, bloedig, lat. *rüber*, got. *rauþs* = ndl. *rood*, o.b. *rūdēti* sz blozen).

ἐρρυθρο-χλωρος, 2, bleekrood HIPPOCR.

ἐρύκακείν, aor. 2 van ἐρύκω, HOM.

ἐρύκανάω, o 199; ἐρύκάνω, κ 429 = ἐρύκω.

ἐρύκω — 1 vasthouden Z 217. — 2 tegenhouden Γ 113; *med.* M 285, *act.* PIND. O. 10, 5, EMPED. 4, 13 D., HDT. 4, 125, AESCH. Sept. 1075. — 3 af- houden A 352, SOPH. Tr. 121. — 4 *med.* zich ophouden: talmen δ 373.

(: (F) *ἐρύα*; voor *ἑρύκακον*, z. *ἡνίπαστον*)

ἐρύμα (z. *ῥύομαι*, ἐρύμνος), τό, — 1 beschutting Δ

137, HES., XEN. Cyr. 4, 3, 9. — 2 spec. schans, bolwerk HDT. 7, 223, THUC., TR.: AESCH. Eum. 704, XEN. An. 2, 4, 22.

ἔρωμάτ-ιον, τό, dem. v. voorg., LUC.

ἔρωμνός, versterkt, verschanst, (> steil) THUC. 5, 65, 27, XEN. An. 5, 7, 31, NIC., PLUT.

(z. ἔρωμν-ο-, z. ἔρῶμα > -μη)

ἔρωμνό-της, ἦτος, ἦ, — 1 bevestiging, sterkte XEN. Cyr. 6, 1, 23, ARISTOT. — 2 stelte POL.

ἔρωξις, ἦ, = ἔρευξις, HIPPOCR.

ἔρώ(ο)μαι, z. ῥύομαι.

ἔρωσ-άρματαες, pl., wagen trekkend O 354.

ἔρωσιβη (: ἔρωθρός), ἦ, meeldauw, lat. robigo PL. Symp. 188 b, XEN. Oec. 5, 18; -άω, THEOPHR.; -ώδης, ARISTOT.

ἔρωσι-πτολις, de stad reddend, *bijn. v. Athene* Z 305, z. ῥυσι-πτ.

ἔρωσμός, ὁ, redmiddel HYMN. Cer. 230.

ἔρωσ-τός, getrokken SOPH. Ai. 730.

ἔρώω, Vormen: fut. ἐρώουσι, aor. ἐ(τι)ρωσ(σ)α vgl. § 34, perf. pass. ἐρώμαι (< Ἔ-Ἐρω-μαι.) — **Gebruik:** 1 trekken E 110, 836; spec. spannen, νεορήν O 464, HDT. 3, 30; vormen πλίνθους 2, 136. — 2 lostrekken, ontrukken N 598; spec. v. d. lijken v. gesneuvelde vrienden E 573, of vijanden Δ 467. — 3 sleepen ρ 479. — **Med.:** 4 zelf of van zich zelf iets trekken Γ 271. — 5 naar zich toetrekken τ 481. — 6 (= act.) een gedooden held, als vriend P 104, als vijand E 422, uit het krijgsgewoel weghalen.

(Ἐρώω; W. *ueru-* verw. m. *uera-* in ἀπ-ηρόα trekken ∞ grijpen, nemen. Naast *uerū-* staat *urū-* in perf. pass. *Eerst hoogerop is ὄδομαι, z.d., verw.*)

ἔρχατόμαι, opgesloten zijn of worden E 15.

(: ἔρχεται perf. pass. v. εἶρω, nieuw praes.)

ἔρχομαι. Een suppletieve eenheid met: fut. HOM. ἐλεύσομαι, att. εἶμι (z.d.), aor. HOM. ἦλυθον, HDT. en ATT. ἦλθον, dor. ἦνθον, perf. HOM. εἰλήλουθα (pl. εἰλήλυθα E 49), att. εἰλήλυθα (z. ook ἦρω). Act. ἔρχω TIMOTH. Pers. 167. — **Gebruik:** 1 gaan en komen HOM. alg. tot N. T. (komen) Mt. 10, 23. — 2 heen-, weggaan E 150. — 3 terugkeeren N 744. — 4 ook v. levenloose dingen: gaan, dringen Γ 357. — **N.B.** εἰς πᾶν ἐλθεῖν XEN. An. 3, 1, 18: niets onbeproeft laten. — ἐ. + part. fut. ik ga + inf., ἐ. οἰσόμενος ἔγχοις N 256, ATT.

(verw. met ἄρω eig. voorgaan, vgl. ὄρχαμος en voor den W. vgl. ὄρνυμι naast ἐρέθω).

ἔρψις, ἦ, kruipen PL. Crat. 419 d, ARISTOT.

ἔρωδιός, ὁ, reiger K 274, AESCH., AR. Av. 885, ARISTOT.

(: lat. ardea reiger, o.n. arda een vogel: taling? serv. róda oievaar).

I. ἐρώέω (z. I ἐρωή), stroomen A 303.

II. ἐρώέω (z. II ἐρωή), — 1 rusten X 185. — 2 dralen, achterblijven Ψ 443. — 3 afzien van, πολέμοιο N 776. — 4 causat. (?) doen afzien van, ἀπό νηδῶν N 57; terugdrijven THEOCR. 22, 174, CALL. — 5 achterlaten, verlaten THEOCR. 13, 74; 24, 99.

I. ἐρωή, — 1 vaart, worp Δ 542, O 358. — 2 zwaai Γ 62. — 3 aanval E 488.

(< *erōsā naast *rēsā in germ. mnd. rās hevige stroom, ndl. razen. Vgl. ἔξ-εράω).

II. ἐρωή, ἦ, rust II 302.

(ῥωῶ, in ohd. ruowa, d. Ruhe; z. ἔρημος).

ἔρωος, ὠτος, ὁ, HOM. ἔρος, zooals γέλος, — 1 zinnelijke liefde E 315, PIND. I. 7, 29, ATT.: SOPH. Ant. 781, (N. T.). — 2 begeerte α 150, PIND. N. 11, 48, HDT. (5, 32); 2, 5, 32, ATT.: PL. Symp. 192 e.

— 3 ἔρωος, HES. Th. 120, SOPH. Ant. 781 z. b.

(Vgl. ἔρασ-τός enz. = γέλωος: γέλωος-τός. Z. ἐράω).

ἔρωτάω, — 1 vragen, τινά. τι, naar iets δ 347, HDT. (z. εἶρω), ATT. alg., N. T. Mt. 21, 24. — 2 verzoeken, smeeken N. T. Luc. 4, 38.

(z. ἐρέω. Voor verband m. ἐράω z. ἔρωος-ἐρωτ-άω).

ἔρώτη-μα, τό, vraag THUC. 3, 54, 16, PL. Prot. 336 d. ἔρωτηματ-ίζω, een bewijs in vragen oplossen ARISTOT.

ἔρώτη-σις, ἦ, het vragen PL. Prot. 312 d, Symp. 204 d, XEN., ISOCR.

ἔρωτητι-νός, 3, ervaren in het vragen GORG. 14 D. PL. Crat. 398 e.

ἔρωτ-ικός, 3, ἀνθ. ὤς, — 1 van de liefde, begeerte THUC. 6, 57, 11, PL. Phaedr. 227 c. — Τα ἐ-ά, liefde, begeerte PL. Symp. 186 c. — 2 vervuld van liefde, verliefd, begeerig PL. Phaedr. 248 d.

ἔρωτ-ιον, τό, cupidooitje LUC. Philops. 14.

ἔρωτ-ίς, ἰδός, ἦ, geliefde THEOCR. 4, 59.

ἔρωτο-μαν-ία, ἦ, razende verliefdheid PLUT. 451 e.

ἔρωτύλος, ὁ, geliefde THEOCR. 3, 7.

ἔς, ion. en oud-att. = εἰς (uit ἐνς).

COMPOSITA met ἔσ-, z. εἰσ!

ἔσ-απ-ινέομαι, ion. = εἰσ-αφ., HDT 1, 1,

ἔσ-εργνύμι, ion. = εἰσειργνύμι, insluiten HDT. 2, 86.

ἔσθῆώ, bekleeden, slechts perf. pass. ἦσθημαι (HDT. ἐσθ. 3, 129), EUR. Hel. 1539.

ἔσθη-μα, τό, kleed AESCH. Eum. 1028, THUC. 3, 58, 4, TR.

ἔσθής, ἦτος, ἦ, dor. ἐσθάς, — 1 coll. kleeren, kleding α 165, PIND. P. 4, 79, THUC. 1, 6, 7, AESCH. Ag. 1270, XEN. An. 3, 1, 18, N. T. Luc. 23, 11. — 2 beddegoed ρ 290.

(ouder is (f)ἔσθος, z. d. Daarnaast *Ἐσθῆς < *Ἐσθο τᾶς? Z. ἐρνύμι. Type lat. quiēs).

ἔσθη-σις, ἦ, kleding N. T. Act. 1, 10.

ἔσθῆώ, fut. ἔδομαι Δ 237 enz., aor. ἔφαγον, perf. ἐδήδως P 542, HYMN. Merc. 560, ἐδήδοται χ 56,

att. ἐδήδωκα (of βέβρωκα), — 1 eten, opeten β 305. — 2 verteren, opmaken δ 318, alg. tot N. T. — 3 overdr. (zich) opeten, aftobben AR. Vesp. 287.

(< ἐδ-θ(ι)ω, vgl. θάλέθω e. dgl.; -θῆω msch. naar πῶω, πλομαι, Z. ἔδω).

ἔσθῆλός, dor. ἐσθός, ook SAPHO 23, 3 ALD., — 1 flink, dapper β 391, I 319. — 2 edel, v. mensch en dier θ 553, ψ 433. — 3 v. dingen: wat er „wezen mag” stevig, flink, A 576, ι 242. — 4 voorspoedig, gunstig A 108; als subst. o. 488. — 5 zedelijk: goed, braaf ζ 186. — 6 kostbaar κ 523.

(W. ἔσ- v. εἶμι zijn + suff. dhlo-; vgl. ook ἐύς goed: W. ἔς-).

ἔσθος, τό, z. ἐσθής, Ω 94, AR. Av. 934 (?).

ἔσθα, = ἐσθίω, eten η 220, AESCH. Ag. 1597, GOM., KRITIAS 6, 26 D., N. T. Luc. 7, 33 vgl.

ἔσια, ἦ, volgens PL. Crat. 401 c oud-att. = οὐσία (vgl. lat. praesens, zou dus < *sent-ia zijn).

ἔσις (ἔρημι), ἦ, streven PL. Crat. 411 d.

ἔσ-νε, zoolang als m, conl. ARCHIL. 13 ALD.

ἔσκεμμένως, adv., wel doordacht DEM. 24, 157.

ἔσκετο verdroogen, glans verliezen δ 705.

(msch. aor. v. W. sek verdroogen, in o.ind. á-sakra- niet indroogend, lit. sekū ik verdroog).

ἔσλός, 3, z. ἐσθῆλός, SAPHO 23, 3 ALD., PIND. O. 2, 119.

ἔσμα, τό, steel, stengel ARISTOT.

(W. sed-, Z. ἔω).

ἔσμός, ὁ, — 1 bijenzwerm AR. Vesp. 1107, PL. — 2 zwerm, menigte AESCH. Supp. 223, 683. AR. Lys. 353, PL. Rep. 450 b, EUR.

(: ἤμι, ἐ-σμός, vgl. δε-σμός, θε-σμός, δα-σμός: δασ-μός. *Semas.* z. lat. *evāmen: ago*).

ἐσπέρα (z. ἕ-ος), ἡ, — 1 avond PIND. I, 7, 44 (F), THUC. 3, 112, 22, AR. Vesp. 1085, PL., XEN. An. 3, 1, 3, N. T. Act. 4, 3. — 2 het westen THUC. 6, 2, 9, EUR. Or. 1260, XEN.

ἐσπερινός, = volg., XEN. Lac. 12, 6, N. T. **ἐσπέριος**, — 1 's avonds i 366, PIND. P. 3, 19, CALL. — 2 westelijk 29, EUR. Herc. 395 (?), Theocr. 7, 53; PLUT.

ἑσπερος (: lat. *vesper, o. ier. fescor*), ὁ, — 1 avondster X 318, EUR. Ion 1149. — 2 avond α 422; = τὰ-ἑ-ά, avonduren ρ 191. — *Adj.* 3 van den avond PIND. O. 10, 73, SOPH. O. R. 178 (avondsterven). — 4 westelijk AESCH. Pr. 348, SOPH. Ai. 805, EUR.

ἐσπουδασμένως, *adv.*, ijverig PL. Sis. 390 b.

ἑσσήν(?), ἡνος, ὁ, koning CALL.

ἑσσομαι, *ion.* = ἡσσομαι, HDT. 1, 67, HEROND. 8, 19.

ἑσσύμενος (σσύω), — 1 haastig Γ 85. — 2 bo-geerend Λ 717, δ 733.

ἑσ-τε, — 1 *totdat, v. feiten met indic., v. onbe- paalde gebeurtenissen m. conj. of optat. aor., HES. Th. 753, HDT. 7, 141, AESCH. Pr. 457, SOPH., proza alleen XEN. An. 2, 5, 30. — 2 > zoolang als, constr. dezelfde, maar meest pr., impf. i. p. v. aor., zelfde schrijvers, maar minder vaak XENOPHAN. 6, 4 D., XEN. Mem. 3, 5, 6. — 3 v. plaats tot op, ἑ. ἐπί, XEN. An. 4, 5, 6, THEOCR. 7, 67.*

(< ἑσ-τε, z. εἰς. Vgl. delph. ἔντε, boeot. ἔντε. Voor te vgl. *ion.* ἐπι-τε naast ἐπι en nederl. conj. tot = totdat (ἑσ ὁ κε HOM., ἑσ-κε ARCHIL. 13, ALD).)

ἑστία, ἡ, *ion.* ἰστίη ook in compos. ἐπίστιος HDT. 1, 35 (: ἐφέστιος B 125), ἡ, — 1 (oudtijds: woonkamer met stookplaats). — 2 stookplaats, haard τ 304, HES. Th. 454, O. 734, PIND. P. 11, 13, HDT. 4, 68, ATT. — 3 huis, woonplaats PIND. O. 1, 11, HDT. 5, 40, ATT., POL. — 4 gezin HDT. 1, 176; 6, 86 δ. — 5 altaar EUR. Ion 462, AR. Thesm. 275.

(ἑστία = lat. *Vesta*; W *yes*-wonen, zijn, z. o. *ind.* *vāsati* hij woont, lat. *vestibulum*, got. *wisan* = nld. *wezen*).

ἑστία-μα, τό, ontvangst, maaltijd PL. Leg. 935 a, EUR. Iph. T. 387.

ἑστι-αρχ-έω, gastheer zijn: onthalen LUC. Amor. 10; -ης, ὁ PLUT. 643 d.

ἑστίας, ἡ, Vestaalsche maagd PLUT.

ἑστία-σις, ἡ, het onthalen, gastmaal THUC. 6, 46, 16, PL. Rep. 352 b.

ἑστιότρο-ιον, τό, eetzaal D. H., PLUT. Anton. 21.

ἑστία-τωρ, ορος, ὁ, — 1 gastheer PL. Tim. beg., MEN. Kol. 11. — 2 de rijke, die als burgerplicht, λειτουργία, armen onderhoudt bij de spijsuitdeeling DEM. 20, 21.

ἑστιάω (ἑστία), *impf.* εἰστίω, *f.* ἄσω, *ion.* ἰστιάω, — 1 aan zijn haard ontvangen HDT. 7, 135, LYS. 12, 8. — 2 onthalen PL. Symp. 175 b, AR. Nub. 1212. — 3 vieren, γέμων *e. dgl.*, AR. AV. 132, EUR. Herc. 483.

ἑστιούχος, 2, — 1 den haard beschermend AR., EUR. Supp. 1. — 2 den haard bevattend: vader-landsch AESCH., SOPH. Ant. 1083.

ἑστιώω, een eigen huis vestigen EUR. Ion 1464.

ἑστιώτις, ἑδος, van den haard SOPH. Tr. 954.

ἑστώ (εἰμί), ἡ, = οὐσία, PHILOL. 6 D.

ἑσ/τωρ, ορος, ὁ, houten pin aan het einde v. h. juk voor den κρέως Ω 272.

(W. *sed*-vast doen zitten?).

ἑσχάρα, *ion.* ἐσχάρη, ἡ, — 1 vuurhaard υ 123. —

2 wachtvuur K 418. — 3 brandaltaar AESCH. Eum. 18, SOPH. Ant. 1016, EUR. — 4 comfoor, vuurpot AR. Ach. 888, XEN. Cyr. 8, 3, 12. — 5 wonden, open plek ARISTOT. — 6 vrouwelijk schaamdeel AR. Eq. 1286.

(*msch.* ἑστία; -χαρά, bij lat. *carbo*, nld. *haard*?). **ἑσχάρων**, ἄνωος, ὁ, haard THEOCR. 24, 48.

ἑσχάρειον, τό, comfoor AR., POL.

ἑσχάρης, ἴδος, ἡ, comfoor COM., PLUT.

ἑσχάρῶ-πεπτος, 2, geroosterd HIPPOCR.

ἑσχάρῶ-φιν, bij de ἑσχάρη ε 59.

ἑσχάρω-σις, ἡ, een korst krijgen ARISTOT.

ἑσχάτων, zich op de uiterste grens bevinden K 206, THEOCR. 5, 17; -έω, THEOPHR., POL.

ἑσχατία, *ion.* ἡ, ἡ, — 1 uiterste deel: grens Λ 524, β 391, PIND. P. 11, 56, HDT. 3, 106, ATT. — 2 ver verwijderd deel ξ 104; uithoek LUC. Tim. 5, 42.

— 3 toppunt PIND. I, 5, 12.

ἑσχάτος, — 1 v. plaats: uiterst, verst φ 9, PIND. N. 3, 22, HDT. 3, 106, ATT., N. T. Act. 1, 8. — 2 het verst v. h. beginpunt af: het binnenste SOPH. Tr. 1053. — 3 *overdr.* hoogst, ergst, zwaarst PIND. O. 1, 116, SOPH. Ant. 853, PL. — 4 minst, geringst, laagst N. T. Mt. 19, 30. — 5 v. tijd: laatst HDT. 7, 107, THUC., N. T. Joh. 7, 37; *adv.* τὸ ἑ-ον, PL. Gorg. 473 c.

(z. ἑξ < οσχ-ς: ἕχω. ἑ. < οσχ-ατος?).

ἑσω, *adv.* = εἰσω, *enz.*

ἑσω-θει(ν), *adv.*, — 1 van binnen uit HDT. 8, 37. — 2 binnen AESCH. Ag. 991, TR.

ἑσω-τάτω, *superl. v.* ἑσω, HIPPOCR.

ἑσωτερ-ιός, slechts voor ingewijden LUC.

ἑσω-τέρω, *comp. v.* ἑσω, HIPPOCR., HDT. 8, 66.

ἑτάζω, zien of iets werkelijk is: beproeven DEMOCR. 266 D, PL. Crat. 410 d.

(W. *es*-zijn; ἑτο < αετο-, vgl. ἑτός).

ἑταίρη, *att.* ἄ; ἑτάρη Δ 441. — 1 begeleidster, gezellin I 2, AR. Eccl. 528. — 2 „amie”, hetaere HDT. 2,* 134, MEN. Perik. 113, 304.

ἑταίρ-εἶα (*ion.* ἑταιρητή), ἡ, — 1 kameraadschap SOPH. Ai. 683, PL. — 2 politieke club HDT. 5, 71, PL. Theat. 173 d. — 3 ontucht ANDOC. 1, 100.

ἑταίρ-εἶος, de vereniging beschermend HDT. 1, 44.

ἑταίρ-έω, ontucht bedrijven LYS. 3, 24, AR. Pax 11, ANDOC., AESCHIN. 1, 13, DEM., PLUT.

ἑταίρ-ητή, ἡ, *ion.* = ἑταιρεία.

ἑταίρ-ήσιος, 3, *ion.* = ἑταιρείος.

ἑταίρ-ησις, ἡ, ontucht AESCHIN. 1, 13.

ἑταίρ-ίδιον, τό, *dem. v.* ἑτάρα, PLUT. 808 e. MEN. Epitr. 515.

ἑταίρ-ίζω, — 1 vergezellen, τιμ Ω 335. — 2 *med.* meenemen N 456, (ἑταρ).

ἑταίρ-ικός, *adv.* ὡς, — 1 als partijgenoot; τὸ ε-όν, de partij THUC. 8, 48, 23. — 2 als hetaere PLUT.; τὸ ἑ-όν, hetaerengeld, -permissie PAP.

ἑταίρ-ιος, 2, = ἑταιρείος, LUC.

ἑταιρίς, ἴδος, ἡ, hetaere XEN. Hell. 5, 4, 6.

ἑταιρίς/τριά, ἡ, ontuchtige vrouw PL. Symp. 191 e.

ἑταίριος, ὁ, *ep.* ook ἑτάρος, — 1 makker, volgeling, bondgenoot A 179, α 5, PIND., HDT. 3, 125, AESCH. Pers. 989 (ἑταρ.), PL. Ap. 21 a, N. T. Mt. 20, 13. — 2 *spec.*: PL. lijfgarde in Macedonie POL. — 3 minnaar SEMON. 7, 49, AR. Eccl. 913.

(oorspr. ἑταρος, *fem.* ἑταρ-ιά > *ἑταιριά; daar-uit ἑταιρος en ook ἑταιρά. Uit *(s)et-aro-: lat. *satelles* (< *s₆etro-lo). Vgl. ἑτης).

ἑτάλον, τό, „jaarling” (jong kalf) INSCR. (aeol.; -ελον, dor.).

(: ἑτος, = lat. *vītulus*).

ἐταρ-ίζομαι, *aool., ion.* = ἔταιρ.
 ἔτειος, van één jaar, één jaar lang PIND. I. 3, 85, AESCH. Ag. 2, XEN., CYN 5, 14, EUR.
 ἔτελις (: *lit. atis tarbot?*), *δ*, soort visch ARISTOT.
 ἔτεό-κρητες, *οι*, echte Cretensen τ 176.
 ἔτεός, werkelijk, waar Υ 255; *adv.* ἐ-όν, waarachtig B 300; werkelijk H 359, AR. Eq. 32, THEOCR. 25, 173; ἐτεῖη werkelijk DEMOCR. 7 en 8 D.
 (< ἔτεφο, *vgl. adj. verb. op -τε(φ)ος; bij εἰμί. Vgl. ἔτν-μος, ἐτ-ήτν-μος en ἐτάζω; ἐ. i. p. v. ἔ. ion.?*)
 ἔτερ-αλκίης, — 1 aan de anderen, de tegenpartij of aan een van beide partijen kracht (voor de overwinning) gevend: omslaand of beslissend *νίκη* H 26. — 2 nu eens den een, dan den ander begunstigend: wisselend HDT. 9, 103; *adv.* 8, 11. — 3 δῆμος, den doorslag gevend(?) O 738.
 ἔτερ-εγκεφαλάω, half gek zijn COM.
 ἔτερ-ήμερος, om den anderen dag λ 303.
 ἔτερο-γενής, van ander geslacht, verschillend ARISTOT., DIOD.
 ἔτερό-γλαυκος, met één blauw oog ARISTOT.
 ἔτερό-γλωσσος, vreemdtalig POL., N. T. I Cor. 14, 21.
 ἔτερό-γυῖθος, *δ*, aan den eenen kant harder aan den bek dan aan den anderen XEN. Eq. 1, 9.
 ἔτερο-διδασκαλέω, ketter zijn N. T. 1 Tim. 1, 3.
 ἔτερο-δοξέ-ω, van een andere of verkeerde meening zijn PL. Theaet. 190 e; -ία, *ἡ*, 193 d; -ος, LUC.
 ἔτερο-ειδής, met ander uiterlijk PLUT.
 ἔτερο-ζήλωος, *adv.*, partijdig HES. Th. 544.
 ἔτερο-ζυγέω, met anderen (minderen) één lijn trekken: samengaan N. T. 2 Cor. 6, 14.
 ἔτερο-ζυξέ, *ὑγος*, als tweespanner dienst doend: van zijn makker beroofd ION *bij* PLUT. Cim. 16.
 ἔτεροίος, *adv.* ως, van anderen aard MELISSUS 7 D., HDT. 1, 99, PL. Parm. 165 d.
 ἔτεροιδό-της, *ἡ*, verschillende aard PL. Parm. 160 d.
 ἔτεροίω, *pass.*: veranderen, *intr.* HDT. 2, 142, V.-SOCR. HIPPOCR., NIC.
 ἔτεροίω-σις, *ἡ*, verandering Diogen. 5 D.
 ἔτερό-καρπος, 2, andere vruchten dragend HIPPOCR.
 ἔτερο-κλινήος, 2, naar één zijde hellend XEN. CYN. 2, 8.
 ἔτερο-μήκης, — 1 langwerpig XEN. Eq. 7, 14. — 2 ongelijkzijdig PYTHAGOR. 5 D; *v. getal*: met ongelijke factoren PL. Theaet. 148 a, PLUT.
 ἔτερό-πλοος, ἀργύριον, alleen voor de heenreis DEM. 56, 29.
 ἔτερο-ρρεπέω, naar één zijde overhangen PLUT.
 ἔτερο-ρρεπής, naar beide zijden neigend: onpartijdig AESCH. Supp. 403.
 ἔτερος, — 1 (de) een van twee E 258, *alg.* — 2 de ander, van twee τ 481 (*reeds met lidw., zooals later gewoonlijk*), *alg.* tot N. T. Luc. 5, 7. — 3 een ander, dus van drie of meer τ 302 *alg.* tot N. T. Mt. 8, 21. — 4 een andere d.w.z. van anderen aard, enz. N. T. Mc. 16, 12. — N.B. (δ) ἔτερος (μέν) . . . (δ) ἔτερος (δέ), de een . . . de ander II 250, *alg.* — *Adv.* -ως, anders; *vaak*: anders dan men wilde = slecht α 234, DEM. 18, 212, N. T. Phil. 3, 15, (de dor. vorm ἄτερος is oorspr.; < *idg. sm-teros*; W. sem- één, z. εἷς, lat. semel. Het zgn. compar. suffix -τερος geeft aan dat de heus slechts twee omvat: sm-tero-, „één, nl. van twee”. Ion ἐ. met ε naar εἷς).
 ἔτερο-σχήμων, van ander uiterlijk LUC.
 ἔτερό-της, *ἡ*, — 1 onderscheid ARISTOT. — 2 oneenigheid PLUT.
 ἔτερο-τροπος, van anderen aard AR. Th. 725.
 ἔτερο-όφθαλμος, aan één oog blind DEM.

ἔτερο-φών-ια, *ἡ*, verschil van stem, van toon PL. Leg. 812 d; -ος, AESCH. Sept. 170.
 ἔτερό-χρoος, met andere kleur THEOPHR.
 ἔτέρωθε(ν), *adv.*, — 1 van, aan de andere zijde, den anderen kant A 247, HES. Sc. 281, PL. Leg. 702 c. — 2 *overdr.* daarentegen Λ 647.
 ἔτέρωθι, *adv.*, — 1 op een andere plaats E 351, HDT. 6, 19, PL. Lach. 183 d. — 2 bij een andere gelegenheid HDT. 3, 35.
 ἔτέρωσε, *adv.*, — 1 naar een van beide, den eenen kant Θ 306. — 2 naar den anderen kant Δ 492. — 3 elders heen AR. Ach. 828, PL. Leg. 708 b, MEN. Kol. 52.
 ἔτέρωτα, *adv.*, anders vroeger SAPPHO 1, 5. ALD.
 ἔτης, *δ*, — 1 verwant, stamgenoot Z 239, AESCH. — 2 privaatanman („die op zich zelf staat”) INSCR. (Olymp.). — 3 burger PIND. P. 6, 10, AESCH. Supp. 247, THUC. 5, 79 (verdrag).
 (< σφε-της, W. *suelo-* van het pron. refl., *vgl. lat. subesco, got. swēs* eigen, *lit. svēctias* gast, *eig.* op zich zelf staande, -aangeeznen persoon).
 ἔτησῖαι (ἔτος), ἰών, *οι*, ἄνεμοι HDT. 6, 140: passaatwinden, in de onsdagen uit N.W. richting over de Aegeische zee V.-SOCR. HDT., 2, 20.
 ἔτήσιος, — 1 één jaar duren THUC. 2, 80, 32, EUR. Alc. 336. — 2 jaarlijksch V.-SOCR., ARISTOT., PLUT. (: ἔτος naast δι-ετής, enz.).
 ἐτήτμος, (z. ἔτεός), waarachtig, zeker ψ 62, X 438, PARM. 8, 18 D., TR.: AESCH. Pres. 737, AR. Pax 119; *adv.* ἐ-ον, werkelijk, stellig A 558; -ως, AESCH. Ag. 166.
 ἔτι, — 1 *v. tijd*: nog verder, voortaan A 96, Δ 540, *alg.* tot N. T. Hebr. 7, 10; *zooewel in verleden als toekomst.* — 2 οὐκ ἔτι, niet nog verder = niet meer B 13, *alg.* — 3 *v. toevoeging*: nog bovendien Z 411 *alg.* tot N. T. Mt. 26, 65; *spec. bij comp.* nog meer (= *etiam*) *alg.* sinds β 202. (: *o.ind. át* ultra. *lat. et, etiam, got. ip* en).
 ἐτν-ήρυσις, *ἡ*, brijlepel AR. Ach. 245.
 ἔτνος (: *m.ver. eitne* kern?), τό, brij, snert HIPPOCR., PL. Hipp. mai. 290 d.
 ἔτοιμ-άζω, gereed maken A 118, HDT. 6, 95 THUC. 2, 7, 8, TR., PL. Gorg. 492 d, N. T. Mt. 3, 3; *med.* voor zich . . . HDT. 8, 24, XEN., POL.; *pass. refl.* zich klaar maken THUC. 4, 77, 8.
 ἔτοιμασ/ία, *ἡ*, — 1 gereed zijn HIPPOCR. — 2 voorbereiding LXX.
 ἔτοιμος, HOM., oud ATT., = *volg.*
 ἔτοιμος, — 1 werkelijk E 53, θ 384. — 2 klaar-gemaakt, gereed δ 67, HDT. 1, 70, *alg.* — 3 vervuld, werkelijkheid geworden I 425. — 4 bereid, bepaald Σ 96, HDT. 8, 96. — 5 bereidwillig PIND. O. 2, 84, HDT. 5, 86. — *Alg.* tot N. T. Mt. 22, 4. (*msch. bij *se-teu-, vgl. ἔτεός, ἔτμος*. Zooals W. *pley: πλόος, πλόμος, zoo ἐτό-μος?*)
 ἔτοιμό-της, *ἡ*, — 1 vaardigheid PLUT. — 2 bereidwilligheid DEM., PLUT.
 ἔτος, τό, jaar α 16, *alg.* tot N. T. Luc. 3, 1. (*dor. en eld. φέτος: o.ind. vatsá- m. jaar, alb. vjet, lat. vetus* (een jaar) oud v. *veldvruchten* enz, *lit. vetuszas* oud, *eig.* bejaard, = *ob. vetüchü*).
 ἔτός, alleen met neg. οὐκ ἐ. niet zoo maar, -zonder reden: niet vergeefs AR. Pl. 404, PL. Rep. 414 e. (z. ἐτώσιος; < *φέτος*, *msch.* W. *ae-* weg, zonder, waarbij wellicht *αἶτος* zoo maar, vergeefs; *lat. au-* (fugio), indien *au-* niet bij *ab-* behoort).
 ἔτμος (: ἔτεός, z. d.), werkelijk waar τ 203, HES. XENOPHAN. 35 D., THEOGN. 713, PIND., AESCH. Pr. 293, PL. Phaedr. 243 a. — *Adv.* ως, AESCH. *eld.*

ἐτυμότης, ἡ, woordafleiding PLUT. 638 e.
ἐτωσιο-εργός, traag bij het werk HES. O. 411.
ἐτώσιος, — 1 vergeefs, zonder succes Γ 368. — 2 nutteloos, onwaardig Σ 104.
 (als v. adv. *ἐτώς, z. ἐτός).
εὖ, later att. εὖ (z. εὖς, ἦς), — 1 goed, flink, zorgvuldig K 472. — 2 *ethisch*: edel, braaf σ 168; bij ἔρδειν e. dgl. nog ntr. v. εὖς E 650. *Alg.* tot n. t. Mc. 14, 7. — 3 *object.*: met goeden afloop: voorspoedig, behouden A 19, ρ 423, *alg.* — 4 (= lat. bene) *ter versterking*; ἐ πάντα Γ 72, ATT.
εὐα, ἡ, = < lat. ovatio, PLUT.
εὐαγγελίζομαι, goede, gelukkige boodschap brengen AR. Eq. 643, DEM. 18, 323, vaak n. t. Luc. 4, 18. Att. slechts Apoc. 10, 7; *persoonl. pass.* Mt. 11, 5.
εὐαγγέλιον, τό, — 1 loon aan een geluksbode ξ 152, AR. Eq. 647. — 2 goede boodschap LUC. Asin. 26. — 3 evangelie N. t. Mt. 4, 23.
εὐαγγέλια, τά (nl. ἱερά), θύειν, offeren voor de ontvangen gunstige tijding AR. Eq. 656, XEN. Hell. 1, 6, 37.
εὐαγγελιστής, ὁ, evangelist N. t. Act. 21, 8.
εὐ-ἄγγελος, goede tijding brengend AESCH. Ag. 21, EUR. Med. 1010.
εὐ-ἄγέω, onschuldig zijn CALL., THEOCR. 26, 30.
εὐ-ἄγής (ἄγος), — 1 overeenkomstig de heilige gebruiken HYMN. Cer. 274. — 2 onschuldig, rein v. d. zon PARM. 10, 2 D (met ἄ metri causa?) geoorloofd, lat. *fas sol.* (bij ANDOC. 1, 97), SOPH. Ant. 521, EUR. Ba. 662, PL., Leg. 952 a (teg. σκοτώδης) en 956 a. — 3 (uit 1) gezegend SOPH. O. R. 921. — 4 AESCH. Pers. 466 en EUR. Supp. 652 (met ἄ *bliskens* -αγής in 5e voet?) door de traditie gewijd, heilig v. plaatsen?
εὐ-ἄγαλος, licht op den arm rustend AESCH. Pr. 350, EUR. p. 80, fr. 7 v. A., LUC. Amor. 25.
εὐ-αγής, met schoone dalen PIND. N. 5, 46.
εὐ-αγρος, met goede vangst EUR. O. C. 1088.
εὐ-αγωγά-ια, ἡ, — 1 welgemanierdheid AESCHIN. 2, 151. — 2 vatbaarheid, „opleidbaarheid,” PL. Def. 413 b, ARISTOT.
εὐ-ἄγωγος, 2, — 1 gemakkelijk (op) te leiden PL. Rep. 486 e, XEN. Oec. 12, 15, CIC. *adv.* — 2 geschikt voor aanvoer ISOCR. — 3 geschikt voor gebruik ISOCR., LUC. Imag. 6.
εὐ-ἄγων, goed strijdend PIND. N. 10, 38.
εὐ-ἄδιατος, 2, gemakkelijk te beleedigen: zwak ANDOC. 4, 15, LUC. Tim. 32.
εὐάζω (: lat. *ovare*), — 1 op het Bacchusfeest εὐαῖ roepen: jubelen SOPH. Ant. 1135, EUR. — 2 med Bacchiou, verheerlijken EUR. Ba. 67.
εὐ-ἄης, 2, — 1 gunstig waaiend HDT. 2, 117, SOPH. Ph. 828, EUR. Phaeth. 36 D. — 2 goed doorwaaid HES. O. 599.
εὐ-ἄθλος, gelukkig strijdend PIND. I. 5, 3.
εὐαῖ, uitroep als *gejuich* AR. Lys. *einde*.
εὐ-ἄινετος, loffelijk BAGCH. 18, 11.
εὐ-ἄινητος, hooggeprezen PIND. P. 4, 177.
εὐ-ἄιρετος, gemakkelijk te nemen HDT. 7, 130, XEN. Mem. 3, 1, 10.
εὐ-ἄισθησ/ια, ἡ, het bezit van goede zintuigen PL. Tim. 76 d.
εὐ-ἄισθητος, 2, — 1 scherp waarnemend PL. Leg. 812 b, ARISTOT. — 2 gemakkelijk te bemerken ARISTOT., PLUT.
εὐ-αῖων, ωνος, — 1 met een gelukkig leven AESCH. Pers. 711, SOPH. Tr. 81, EUR. — 2 > geluk brengend SOPH. Ph. 829, EUR.
εὐ-αλδής, — 1 goed groeiend HIPPOCR. — 2 vrucht-

baar makend ARAT. 217, PLUT. — 3 voedend NIC. Al. 543.
εὐ-αλδής, goed te genezen HIPPOCR.
εὐ-άλωτος, gemakkelijk te vangen PL. Phaedr. 240 a, XEN. Cyn. 9, 9.
εὐάν (z. εὐάζω), jubelkreet der Bacchanten EUR. Tr. 325.
εὐ-ἀνάκλητος, — 1 gemakkelijk terug te roepen, v. *honden(namen)* XEN. Cyn. 7, 5. — 2 > gemakkelijk van zijn voornemen af te brengen, te verzoenen PLUT. T. Gr. 2, Cim. 17, MARC. AUR. 1, 7.
εὐ-ἀνακόμιστος, gemakkelijk tot bedaren te brengen PLUT.
εὐ-ἀνάλωτος, gemakkelijk te verteren ARISTOT.
εὐ-ἀνάπνευστος, 2, waarbij men den adem niet verliest ARISTOT.
εὐ-ἀνάσφαλτος, 2, gemakkelijk herstellend HIPPOCR.
εὐ-ἀνάτρεπτος, 2, gemakkelijk omver te werpen CIC.
εὐ-ανδρ-έω, vol zijn van-, bestaan uit dappere mannen PLUT.
εὐ-ανδρ-ία, ἡ, — 1 dapperheid EUR. Supp. 913. — 2 menigte van goede, dappere mannen XEN. Mem. 3, 3, 12, PLUT. Pomp. 24.
εὐ-ανδρος, 2, — 1 rijk aan goede, dappere mannen PIND. P. 1, 40, BAGCH. 8, 17, AR. Nub. 300, EUR. — 2 den man begunstigend AESCH. Eum. 1031.
εὐ-ἄνεμος, 2, *adv.* = εὐήμερος, z. d.
εὐ-ἀνθεμον, τό, kamille HIPPOCR.
εὐ-ἀνθημος, 2, bloeiend PIND. O. 1, 69.
εὐ-ανθής, — 1 schoon, welig bloeiend PIND. I. 6, 5, 1 PL. Symp. 196 b. — 2 *overdr.* PIND. P. 2, 62, AR. Nub. 1002, PL. Phaedr. 100 e χρῶμα; -έω, LUC.
εὐ-ἄνορία, = εὐηνορία.
εὐ-ἀπ-άλλακτος, makkelijk van de hand te doen XEN. Eq. 3, 1.
εὐ-ἀπαντησία, ἡ, vriendelijkheid PLUT.
εὐ-ἀπάτητος, 2, — 1 gemakkelijk te bedriegen PL. Phaedr. 263 b, PLUT. — 2 gemakkelijk bedriegend ARISTOT.
εὐ-ἀπήγητος, 2, *ion.* = εὐαφήγ., gemakkelijk te verhalen HDT. 7, 63.
εὐ-ἀπό-βᾶτος, 2, geschikt om te landen THUC. 4, 30, 33.
εὐ-ἀπο-τείχιστος, gemakkelijk te ommuren-, af te sluiten THUC. 6, 75, 1, XEN. Hell. 2, 4, 31.
εὐ-ἀρδής, goed bevochtgend PLUT. 912 f.
εὐ-ἄρσστ-έω, — 1 welgevallig zijn, τινι DIOD., N. t. Hebr. 11, 5. — 2 welgevallen hebben, τινι D. H., (N. t.).
εὐ-ἄρστος, *adv.* ως — 1 welgevallig N. t. Rom. 12, 1. — 2 welgevallen hebbend N. t. Tit. 2, 9; *adv.* ως, vriendelijk XEN. Mem. 3, 5, 5.
εὐ-ἀριθμητος, gemakkelijk te tellen: klein in aantal PL. Ap. 40 d, XEN. Hipp. 5, 5.
εὐ-ἄρκτος, 2, gemakkelijk te beheerschen AESCH. Pers. 193.
εὐ-ἄρματος, — 1 met schoonen wagen SOPH. Ant. 845. — 2 in den wedstrijd winnend PIND. P. 2, 5.
εὐ-ἄρμωστ-έω, harmonisch zijn HIPPOCR.
εὐ-ἄρμωστ-ία, ἡ, goede inrichting: -organisatie of compositie PL. Rep. 400 d, ISOCR. 15, 189, DEM., PLUT.
εὐ-ἄρμωστος, — 1 goed samengevoegd, κάλλοι EUR. El. 702. — 2 goed gecomponeerd ARISTOT. — 3 passend, harmonisch PL. Prot. 326 b. — 4 geschikt PL. Rep. 413 e, ISOCR.
εὐ-ἄρχος, goed beginnend LUC.
εὐασ/μα, τό, Bacchisch gejubel EUR. Ba. 129.
εὐασ/μός, ὁ, jubelen; getier PLUT. Marc. 22.

- εὐ-αυγῆς, helder stralend PIND. Pae. fr. 16, 25 D.
 εὐ-αυξῆς, goed groeiend ARISTOT.
 εὐ-αυρος, met gezonde lucht THEOPHR.
 εὐ-ἄφης, — 1 zacht om aan te raken THEOPHR. —
 2 meegaand, geleidelijk, ontvankelijk PLUT., LUC.
 εὐ-ἄχητος, dor. schoon klinkend EUR. Hipp. 1272.
 εὐ-βάστακτος, — 1 gemakkelijk te dragen HDT. 2,
 125, HIPPOCR. — 2 gemakkelijk te dulden ARISTOT.
 εὐ-βάτος, gemakkelijk te betreden, -over te gaan
 AESCH. Pr. 718, PL. Leg. 761 a, XEN. Hell. 4, 6, 9.
 εὐ-βίος, en -βιότος, gemakkelijk zijn levens-
 onderhoud vindend ARISTOT.
 εὐ-βιόθης, — 1 gemakkelijk te helpen, -verdedi-
 gen ARISTOT. — 2 gemakkelijk te genezen HIPPOCR.
 εὐ-βουλ-έω, goed treffen LUC. Amor. 16.
 εὐ-βοσ/ία, ἦ, — 1 goede weide ARISTOT. — 2 goede
 voeding ARISTOT.
 εὐ-βοτος, — 1 met goede runderen o 406. — 2 met
 goede weiden PL. Critias 111 a, PLUT. — 3 goed
 gevoed THEOCR. 5, 24.
 εὐ-βοτρύς, rijk in druiven SOPH. Ph. 548.
 εὐ-βουλ-ία, ἦ, welberadenheid: goede raad of
 verstand AESCH. Pr. 1035, SOPH. Ant. 1050, PL.
 Prot. 318 e.
 εὐ-βουλος, welberaden: vol overleg PIND. P. 3, 92,
 BACCH., HDT. 8, 110, PL. Rep. 423 b.
 εὐ-γάθης, vroomlijk EUR. Herc. 792.
 εὐ-γάθηςτος, = voorg., EUR. Iph. T. 212.
 εὐ-γε, *interjectie*, goed zoal AR. Pax 285, PL. Ap.
 24 e, LUC., N. T. Luc. 19, 17.
 εὐ-γένειά, ἦ, — 1 goede, edele afkomst AESCH.
 Pers. 442, EUR., DEMOCR. 57 D., PL. Menex. 237. —
 2 edele inborst, -houding PLUT.
 εὐ-γένειος, met schoonen baard PL. Euth. 2 b.
 εὐ-γενέτης, ου, = volg., EUR. Ph. 1510, TIM.
 Pers. 219.
 εὐ-γενής, adv. ὄς, — 1 van edel geslacht, ras HDT.
 5, 6, AESCH. Sept. 409, SOPH. Ph. 336, PL., EUR.
 Med. 1072, N. T. 1 Cor. 1, 26; v. *dieren* THEOGR. 184,
 SOPH. El. 25. — 2 edel, v. *opattling* SOPH. Ant. 38.
 εὐ-γεν-ίζω, edel maken, adelen com.
 εὐ-γεφύρωτος, gemakkelijk te overbruggen POL.
 εὐ-γηρ-ία, ἦ, gelukkige ouderdom ARISTOT.
 εὐ-γηρως, welluidend AR. Ran. 214.
 εὐ-γήρωσ, ων, met een gelukkigen ouderdom
 ARISTOT.
 εὐ-γλάγετος, 2, rijk aan melk LUC. Trag. 110.
 εὐ-γλωττ-ία, ἦ, welbespraaktheid AR. Eq. 837,
 EUR. Ant. 6 D.
 εὐ-γλωσσοσ, att. -ττος, welbespraakt AESCH.
 Supp. 775, AR. Nub. 445.
 εὐ-γμα, τό, — 1 grootsprekerij χ 249. — 2 gebed
 AESCH. Pr. 584, SOPH., CALL.
 εὐ-γναμπτος, mooi gebogen σ 294.
 εὐ-γνωμον-έω, voorzichtig zijn PLUT. Num. 12.
 εὐ-γνωμοσύνη, ἦ, — 1 objectiviteit AESCHIN. 3,
 170. — 2 welwillendheid EPIC. 2, 10, 9; 4, 5, 14.
 εὐ-γνωμων, adv. ὡς, — 1 met juist en blit: onbe-
 krompen, objectief XEN. Mem. 2, 8, 6, PLUT., EPIC.
 3, 20, 1. — 2 verstandig, bij de pinken AESCH. 3, 170.
 εὐ-γνωστος, — 1 welbekend EUR. Or. 1394,
 AESCHIN. — 2 gemakkelijk te herkennen: geopen-
 baard SOPH. Ai. 705, PL., XEN. Oec. 20, 14.
 εὐ-γομφος, goed bevestigd EUR. Iph. T. 1286.
 εὐ-γον-ία, ἦ, schoone kinderen voortbrengen PL.
 Rep. 546 a, XEN. Lac. 1, 6.
 εὐ-γραμμος, 2, goed geteekend LUC. Iup. Tr. 38.
 εὐ-γυιός, met schoone ledematen BACCH. 10, 10.
 εὐ-γώνιος, rechthoekig EUR., XEN. Oec. 4, 21.
 εὐ-δαίδαλος, schoon bewerkt BACCH. 16, 88.
 εὐ-δαίμων-έω, gezegend, voorspoedig zijn HDT. 2, 177,
 THUC. 8, 24, 17, SOPH. Ant. 506, DEMOCR. 40 D.
 εὐ-δαίμων-ία, ἦ, — 1 geluk, voorspoed, zegen
 HYMN. 10, 5, PIND. N. 7, 56, HDT. 1, 32, SOPH.
 O. R. 1190, PL. — 2 > rijkdom HDT. 5, 28, THUC.
 εὐ-δαίμων-ίζω, gelukkig noemen of achten SOPH.
 O. C. 144, PL. Symp. 194 e, XEN. An. 1, 7, 3, LUC.
 εὐ-δαίμων-ικός, — 1 behoorende bij den εὐδαίμων
 AR. Eccl. 1134, XEN. Mem. 4, 2, 34; adv. AR.,
 XEN. Hell. 3, 2, 9. — 2 gelukkig makend PL.
 Phaedr. 253 c.
 εὐ-δαίμονισ/μα, τό, wat gelukkig geprezen
 wordt PL. Ep. 354 c.
 εὐ-δαίμων, een goeden daemon bezittend: — 1 zege-
 gend, gelukkig, voorspoedig HES. O. 826, THEOGR.
 1007, PIND., AESCH., SOPH. Ant. 582, EUR. Med.
 1230 (!), PL. Gorg. 470 d, XEN. — 2 materieel geze-
 gend: rijk PIND. P. 10, 22, HDT. 5, 8 *eld.*, THUC. 1, 6,
 PL. Prot. 316 b. — 3 welvarend, κτήνη XEN.
 Cyr. 8, 2, 14.
 εὐ-δάκρυτος, tranen verwekkend AESCH. Ch. 181.
 εὐ-δάπανος, 2, — 1 veel kosten makend ARISTOT.,
 PLUT. — 2 niet kostspelig: goedkoop PLUT. Sol. 3.
 εὐ-δείλος, (z. δέλος, δῆλος) goed (uit de verte
 zelfs) zichtbaar v 234, PIND. O. 1, 114.
 εὐ-δειπνος, — 1 met rijke spijsoffers geeraard AESCH.
 Ch. 484. — 2 rijkelijk, δαίς EUR. Med. 200.
 εὐ-δενδρος, met schoone boomen PIND. P. 4,
 74, EUR. Iph. T. 134.
 εὐ-δέφητος, 2, goed geloid HIPPOCR.
 εὐ-δηλος, adv. ὡς, zeer duidelijk, in het oog vallend
 AESCH. Pers. 1009, AR. Ach. 1130, PL., XEN.
 εὐ-δία, ἦ, — 1 mooi onbewolkt weer PIND. I. 6,
 38, DIOGEN. 3 D., SOPH. Ichn. 346 D., N. T. Mt.
 16, 2. — 2 meest overdr. als *beeldspraak*: PIND.,
 AESCH. Sept. 795, PL., XEN. An. 5, 8, 10.
 (< -διᾶ: o ind. su-divā, een schoonen dag
 hebbend, z. s.v. Ζεύς, gen. Διός)
 εὐ-διά-βάτος, gemakkelijk over te trekken XEN.
 Hell. 4, 2, 11.
 εὐ-διά-βηλος, gemakkelijk te belasteren, te ver-
 draaien PL. Euth. 3 b.
 εὐ-διάζομαι, in rust verkeerend PL. Ax. 370 d.
 εὐ-διαίρετος, gemakkelijk te onderscheiden
 ARISTOT.
 εὐ-διαίτερος, comp. bij εὐδῖος, XEN. Hell. 1, 6, 38.
 εὐ-δίατιος, matig levend XEN. Ap. 19.
 εὐ-διάλλακτος, gemakkelijk te verzoenen MARC.
 Aur. 1, 7.
 εὐ-διάλυτος, gemakkelijk te ontbinden ARISTOT.
 εὐ-δι-άναξ, δ, vorst der heldere lucht LUC. V. H. 1, 15.
 εὐ-διᾶ-νός, helder weer verwekkend PIND. O. 9,
 97, P. 5, 10.
 εὐ-διάπνους, gemakkelijk verdampend, ver-
 vliegend ARISTOT.
 εὐ-διάφθαρτος, gemakkelijk te bederven PL.
 Leg. 845 d.
 εὐ-διάχυτος, — 1 gemakkelijk vloeibaar te maken,
 te verteren ARISTOT., THEOPHR., PLUT. 901 b. — 2 ge-
 makkelijk te stillen (v. e. *begeerte*) EPICUR. 148 Us.
 εὐ-διεινός (< εο-vo- vgl. φαεινός), helder, onbewolkt
 HIPPOCR., PL. Leg. 919 a, XEN. Cyn. 5, 9.
 εὐ-δι-έξ-οδος, gemakkelijk er uit gaand, v. d.
onlasting HIPPOCR.
 εὐ-δι-ήγητος, gemakkelijk te verhalen ISOCR. 19, 28.
 εὐ-δικ-ίη, ἦ, gerechtigheid τ 111.
 εὐ-δι-όρθωτος, gemakkelijk te verbeteren HIPPOCR.
 εὐ-δῖος (z. εὐδία), helder, zonnig, warm; kalm,

- ook v. d. zee HIPPOCR., THEOCR. 22, 22, AP. RH., LUC. — *Comp.* -αίτερος XEN. Hell. 1, 6, 38.
- εὐ-δημος**, meest εὐ-, — 1 schoon gebouwd II 700, HES. Sc. 242. — 2 schoon bebouwd PIND. P. 12, 3 (z).
- εὐ-δοκέω**, — 1 instemmen, ingenomen zijn met, τιμ POL.; ἐν τιμ iemd „uitverkiezen”, als uitverkoren beschouwen N. T. Mt. 3, 17, Mc. 1, 11, LUC. 1, 22. *Vgl.* Mt. 17, 5 ∞ Luc. 9, 35. — 2 besluiten N. T. Luc. 12, 32.
- εὐ-δοκία**, ἡ, — 1 welbehagen LXX, N. T. Luc. 2, 14, 2 Thess. 1, 11. — 2 besluit Mt. 11, 26.
- εὐ-δοκίμ-έω**, een goeden roep of pers hebben: geëerd, beroemd zijn THEOGN. 587, HDT. 1, 37, THUC. 2, 37, 31, AR. Nub. 1033, PL. Prot. 315 a, XEN., PLUT., ook *med.* Galb. 16.
- εὐ-δοκίμησις**, ἡ, hulde, eer PL. Rep. 358 a.
- εὐ-δοκίμ-ία**, ἡ, hoogachting PL. Phil. 58 d.
- εὐ-δοκίμος**, in goeden roep: geëerd, beroemd AESCH. Pers. 857, PL. Lach. 183 c.
- εὐ-δοξ-έω**, goed bekend staan: beroemd zijn XEN. Hell. 1, 1, 30, EUR.
- εὐ-δοξ-ία**, ἡ, — 1 goed bekend staan: aanzien, eer PIND. P. 5, 8, PL., EUR. Med. 592. — 2 moed PIND. N. 3, 40. — 3 juiste meening PL. Men. 99 b. — 4 goedkeuring τοῦ πλήθους of eervolle positie PL. Menex 238 d.
- εὐ-δοξός**, in goeden roep, -aanzien: geëerd, beroemd PIND. N. 7, 8, EMPED. 4, 6 D., HDT. 7, 99, TR.: AESCH. Ch. 303, THUC. 1, 84, 23, XEN.
- εὐ-δρακής**, scherpziend SOPH. Ph. 847.
- εὐ-δρομος**, 2, snel loopend: vlug PLUT.
- εὐ-δρσος**, 2, goed bedauwd, watterrijk EUR. Iph. A. 1518, AR. Av. 245.
- εὐδω**, -ήσω *enz.*, — 1 slapen B 2, 9 445, PIND. O. 13, 67, HERACL. 1 D, HDT. 1, 34, ATT. — 2 rusten E 524, PIND. I. 6, 17, ATT.: AESCH. Ag. 566. (*verm.* naar ὕπνος. *Vgl.* III ἄωρος (z. d.) = ὕπνος; W. αμῆ- z. o. ind. váyati hij wordt moe, *vgl.* ἀλή en ἰάω, ἄ(φ)ισα. Hier εμ-d-).
- εὐ-εδρος**, — 1 op schoonen zetel AESCH. Sept. 96. — 2 met goeden zit, v. h. paard XEN. Eq. 1, 12. — 3 goed zittend, passend D. h.
- εὐ-εθειρος**, 3, met schoone haren ANACR. 91 ALD.
- εὐ-εθής**, schoon v. uiterlijk, -gestalte Γ 48, HES., PIND. I. 7, 28, EMPED. 100, 10 D., HDT. 1, 32, AESCH., PL. Crit. 44 a, (N. T.).
- εὐ-εικτος**, spoedig toegevend DIO. CASS.
- εὐ-ειλος**, zonnig ARISTOT., THEOPHR.
- εὐ-εσματ-έω**, goed gekleed zijn ANTIPH.
- εὐ-είμων**, goed gekleed AESCH. Pers. 181.
- εὐ-ειρος**, 2, schoon van wol HIPPOCR.
- εὐ-ἐκπλύτος**, gemakkelijk uitwasschend HIPPOCR.
- εὐ-ἐκτης**, ου, gezond, krachtig POL.
- εὐ-εκτι-κός**, 2, = *voorg.*, PL. Leg. 684 c.
- εὐ-έλεγκτος**, — 1 gemakkelijk te bewijzen PL. Ap. 33 c. — 2 gemakkelijk te weerleggen PL. Theaet. 157 b.
- εὐ-ελκής**, gemakkelijk genezend HIPPOCR.
- εὐ-ελπις**, ι, ιδος, — 1 vol goede hoop AESCH. Pr. 509, THUC., PL. Phaed. 63 c. — 2 goede hoop gevend THUC. 4, 62, 22, POL.
- εὐ-ἐμβλητος**, makkelijk te zetten MED.
- εὐ-ἐμβολος**, — 1 = *voorg.*, HIPPOCR. — 2 waar men gemakkelijk in kan vallen ARISTOT.
- εὐ-έμετος**, gemakkelijk braking veroorzakend HIPPOCR.
- εὐ-ἐξ-άλειπτος**, gemakkelijk uit te wisschen XEN. Hell. 2, 3, 53.
- εὐ-ἐξ-ανάλωτος**, gemakkelijk te verteren HIPPOCR.
- εὐ-ἐξ-απάτητος**, gemakkelijk te bedriegen PL. Rep. 409 a.
- εὐ-ἐξ-έλεγκτος**, gemakkelijk te weerleggen PL. Hipp. mai. 293 d.
- εὐ-ἐξ/ία**, ἡ, — 1 goede, gezonde toestand PL. Gorg. 450 a, EUR. Ant. 30 D., AESCHIN. — 2 (veer-)kracht PL., XEN. Lac. 8, 1, POL.
- εὐ-ἐξ-οδος**, — 1 het weggaan toestaand AESCH. Pr. Pers. 688, ARISTOT. — 2 gemakkelijk uitgaand ARISTOT.
- εὐ-έπεια**, ἡ, — 1 schoone, liefelijke stijl PL. Phaedr. 267 e. — 2 geluk voorspellende woorden SOPH. O. R. 932.
- εὐ-επι-ηράστος**, makkelijk te beschadigen; gering van waarde EPICR. 4, 1, 111.
- εὐ-επής**, — 1 goed gekozen, aangenaam, λόγος HDT. 5, 50. — 2 welluidend φωνή XEN. Cyn. 13, 16.
- εὐ-επι-βούλευτος**, zeer blootgesteld aan belaging XEN. Cyr. 8, 4, 3.
- εὐ-επί-θετος**, *adv.* ως, gemakkelijk aan te vallen THUC. 6, 34, 24, XEN. An. 3, 4, 20, PL., POL.
- εὐ-εργασ/ία**, ἡ, — 1 goede handelwijze χ 374. — 2 weldaad χ 235, PIND. I. 5, 70, HDT. 9, 18, ATT., N. T. Act. 4, 9. — 3 de verdienste, titel εὐεργετής te zijn XEN. Hell. 1, 1, 26, DEM. 20, 60.
- εὐ-εργετ-έω**, weldoener zijn: wel doen, τινα, iemd (*met persoonl. pass.*) AESCH. Eum. 725, PL. Ap. 36 c, AR. Pl. 835, N. T. Act. 10, 38.
- εὐ-εργέτη-μα**, τό, weldaad XEN. Cyr. 8, 22, ISOCR.
- εὐ-εργέτης**, ου, ὁ, — 1 „wel-doener” PIND. P. 2, 24, HDT. 6, 30, SOPH. Ant. 284, PL., N. T. Luc. 22, 25. — 2 als titel HDT. 8, 35, PL. Gorg. 506 c, XEN.
- εὐ-εργετ-ικός**, weldoend PL., Def. 412 e, POL.
- εὐ-εργετής**, ιδος, weldoenster PL., EUR. Alc. 1058.
- εὐ-εργής**, — 1 goed bewerkt, gemaakt E 585, v 224, HES. — 2 goed gedaan; εὐεργέα, weldaden δ 695. — 3 gemakkelijk te bewerken THEOPHR.
- εὐ-εργός**, — 1 goed handelend λ 434; doeltreffend ARISTOT. — 2 gemakkelijk te bewerken HDT. 3, 24, THEOPHR. — 3 goed bebouwd THEOPHR.
- εὐ-έρκεια**, ἡ, goede afsluiting, -bevestiging PL. Leg. 778 c.
- εὐ-ερκής**, — 1 met goede omheining I 472, PIND. O. 13, 109, AESCH. Supp. 955, PL. — 2 goed afsluitend, beschuttend ρ 267.
- εὐ-ερνής**, met sterke loten, -takken EUR. Iph. T. 1100.
- εὐ-ερος**, vol schoone wol SOPH. Tr. 675, AR. Av. 121.
- εὐ-εστώ** (εἶναι), οὖς, ἡ, welvaart, voorspoed HDT. 1, 85, AESCH. Ag. 647, DEMOCR. 257 D.
- εὐ-ετηρία**, ἡ, vruchtbaar jaar, goede opbrengst PL. Symp. 188 a.
- εὐ-εῦρετος**, gemakkelijk te vinden XEN. Oec. 8, 17.
- εὐ-έφο-οδος**, gemakkelijk aan te grijpen XEN. Cyr. 2, 4, 13, POL.
- εὐ-ζήλ-ία**, ἡ, goede navolging, goede school PLUT.
- εὐ-ζήλος**, 2, benijd(baar) NIC. Al. 9.
- εὐ-ζύγος**, met stevige dekbalken = roeierbanken v 116.
- εὐ-ζωά**, ἡ, dor., blijdschap PIND. P. 4, 131. = volg.
- εὐ-ζωία**, ἡ, gelukkig leven ARISTOT.
- εὐ-ζωνος**, ep. εὐ-, — 1 met schoonen gordel A 429, HYMN. Cer. 212. — 2 hooggejord, met hooggegorden χιτών, om zich vlugger te kunnen bewegen: bewegelijk HDT. 1, 72, THUC. 2, 97, 15, XEN. An. 7, 3, 46: zonder bepakking of zware uitrusting.
- εὐ-ζωρος**, geheel ongemengd (*van wijn*) HIPPOCR., EUR. Alc. 757.
- εὐγενής** (*Streckform*), = εὐγενής THEOCR. 27, 42.

εὐηγεσίη, ἡ, goede regeering τ 114.
εὐηγορέω, loven, prijzen PIND. I. 1, 51 (α); -ια, ἡ, PIND. Pae. 2, 67.
εὐήθειά, ἡ, *ion.*, — 1 goedheid HDT. 3, 140, PL. Rep. 400 e. — 2 goedigheid: onnoozelheid PL. Phaedr. 242 e. — 3 dwaasheid HDT. 7, 16, 3.
εὐήθης, — 1 goed (geaard) THUC. 3, 83, 13, DEMOCR. 67 D., PL. Rep. 349 b. — 2 *ongunstig*: goed > goedig, naief, onnoozel HDT. 1, 60.
εὐήθεια, ἡ, = -ειᾶ, AESCH. Pr. 383, EUR.
εὐηθίζομαι, onnoozel doen PL. Rep. 336 e.
εὐηθικός, — 1 goed, trouw PL. Rep. 343 c. — 2 goedig PL. Charm. 175 d. — 3 onnoozel, dom AR. Nub. 1258.
I. εὐήκης, met goede punt X 319, AP. RH.
II. εὐήκης (ἄκος), zegenrijk EMPED. 112, 11 D.
εὐήκοος, — 1 goed hoorend naar, gehoorzaam ARISTOT., POL. — 2 νόξ, goed hoorend = om in te hooren ARISTOT.
εὐηλάκτος, 2, met een schoon spinnewiel THEOCR. 28, 22, (αλ).
εὐήλατος, 2, geschikt om te berijden, om op te rijden XEN. Hell. 5, 4, 54.
εὐήλιος, met schoon zonlicht AESCH. Eum. 906, AR. Ran. 242, EUR. Hipp. 129.
εὐημερέω, *overdr.*: — 1 „zonneshijn”, voorspoed hebben, zich goed voelen SOPH. El. 653 (?), ARISTOT., DIOD. — 2 zonnig zijn SOPH. O. C. 616. — 3 succes hebben AESCHIN. 2, 63, THEOPHR., PLUT. 521 f.
εὐημέρημα, τό, succes, overwinning POL. CIC. Att. 5, 21, 2.
εὐημερα, ἡ, — 1 mooi weer XEN. Hell. 2, 4, 2, ARISTOT. — 2 *overdr.* succes, voorspoed PIND. I. 1, 40 (α), EUR. El. 197, POL. — 3 *spee.* overwinning POL.
I. εὐήμερος, 2, — 1 helder AR. Av. 1322. — 2 van een gelukkigen dag SOPH. Ai. 709.
II. εὐήμερος (ἡμερος), 2, tam PL. Tim. 71 d.
εὐηνεμια, ἡ, gunstige wind LUC. Lexiph. 15.
εὐηνεμος, — 1 met gunstigen wind EUR. — 2 gunstig voor (tegen) den wind EUR. Andr. 749, LUC.
εὐήνιος, — 1 gemakkelijk te mannen, leiden EMPED. 4, 5 D., PL. Phaedr. 247 b. — 2 gemakkelijk te genezen HIPPOCR.
εὐηγορ-ια, ἡ, — 1 rijkdom aan helden PIND. O. 5, 30 (α) — 2 mannenkracht EUR. Herc. 407.
εὐήνωρ (ἀνήρ), ορος, — 1 mannelijk: krachtig δ 622, v 19. — 2 vol dappere mannen PIND. O. 6, 80 (α).
εὐήρατος, liefelijk PIND. O. 6, 98.
εὐήρετιος, met goeden riem: goed roeiend AESCH. Pers. 376, SOPH., EUR. Ion 11.
εὐήρης (ἀραρίσκω), — 1 goed passend, *v. d. roei-riem* λ 121, EUR. Iph. T. 1050. — 2 goed gebouwd NIC., PLUT. Anton. 65.
εὐήτριος, goed geweven AESCH., PL. Polit. 310 e.
εὐηφηνής (ἄφενος), zeer rijk A 427.
εὐήχης, schooinklinkend PIND. P. 2, 14 (αχ), PLUT. 437 d.
εὐήχης, = *voorg.*, EUR. Ion 884.
εὐήχαστος, met goede, gezegende scheepvaart SOPH. O. C. 711.
εὐήχης, schoon bloeiend PIND. P. 9, 128, AESCH., EUR. Tr. 217, PL., AR. Av. 1062; -έω NIC., PLUT. 28 d.
εὐθανασια, ἡ, schoone dood COM., CIC.
εὐθανατ-έω, schoon sterven POL.
εὐθάνατος, met een schoonen dood COM.
εὐθαρο-έω, (goeden) moed hebben AESCH. Sept. 34, ANDOC.

εὐ-θαροσύης, *adv.* ὤς, onverschrokken, moedig HYMN. 7, 9, AESCH. Ag. 930, XEN. Hell. 7, 1, 9, EUR.
εὐ-θαρο-ια, ἡ, goeden moed hebben PL. (έυ-), ἡ-ῦ-θέμεθλος, met stevig fundament HYMN. 29, 1.
εὐθένειᾶ, ἡ, gezondheid DEMOCR. 57 D.
εὐθενέω, bloeien, gedijen HDT. 2, 91 (*med.*, 66), AESCH. Eum. 895, XEN. Ath. 2, 6, DEM., PLUT.
(v. εὐθενής; W. g'hen- zwellen, vruchtbaar, voorspoedig zijn: o.ind. ā-hanās zwellend, lat. praegnā(n)s eig. van voren zwellend, lit. ganā voldoende, o.b. gonēti voldoende zijn).
εὐ-θεράπτεος, 2, — 1 gemakkelijk te behandelen THEOPHR. — 2 door gunsten gemakkelijk te winnen XEN. Cyr. 2, 2, 10.
εὐ-θερμος, 2, zeer warm HIPPOCR.
εὐ-θετ-έω, — 1 in orde brengen LUC. — 2 intr. in goeden toestand zijn THEOPHR. — 3 passen DIOD.
εὐ-θετ-ίζω, in orde brengen HES. Th. 541, LUC.
εὐ-θετος, *adv.* ὤς, — 1 goed bewerkt AESCH. Sept. 642. — 2 voor iets: passend, geschikt POL., DIOD., PAP., N. T. Luc. 9, 62. — 3 nuttig N. T. Hebr. 6, 7.
εὐ-θεώρητος, gemakkelijk (in) te zien ARISTOT.
εὐθέως, *adv.* v. εὐθύς, — 1 dadelijk THUC. 4, 44, 10, LYS. 3, 11, SOPH. Ph. 615, AR., PL. Phaed. 63 a, XEN. N. T. Mt. 4, 20. — 2 (= αὐτίκα) al dadelijk bijvoorbeeld POL.
εὐ-θηλ-έω, bloeien, gezegend zijn DEMOCR. 276 D.
εὐ-θηλής (θάλλω), *adv.* θᾶλ., bloeiend, rijkelijk PIND. P. 9, 72, AR. Av. 1062.
εὐ-θηλος (*vgl.* θήλυς) 2, met vollen uier of borst EUR. Ba. 737, LYCOPHR. 1328; -έομαι, met melk vetgemest worden AESCH.
εὐ-θημον-έομαι, in orde brengen PL. Leg. 758 b.
εὐ-θημοσύνη, ἡ, ordelievendheid, orde HES. O. 471, XEN. Cyr. 8, 5, 7, PLUT.
εὐ-θήμων, ordelievend, ordenend AESCH. Ch. 84, ARISTOT.
εὐθηνω-έω (*z.* εὐθενέω) = εὐθενέω, HYMN. 29, 10, ARISTOT.
εὐθηνω-ια, ἡ, — 1 gedijen, bloei ARISTOT. — 2 verpleging PAP.; -άρχης, ὁ, levensmiddelenbeambte PAP.
εὐ-θήρατος, (op de jacht) gemakkelijk te vangen AESCH. Supp. 86, ARISTOT.
εὐ-θηρος, gelukkig in de jacht EUR. Ba. 1253.
εὐ-θικτος, goed treffend: raak, geestig ARISTOT., POL.
εὐ-θνήσιμος, een gemakkelijken dood gevend AESCH. Ag. 1293.
εὐ-θινος, — 1 met rijk offermaal AESCH. Ch. 257. — 2 veel etend PLUR.
εὐ-θορύβητος, gemakkelijk te verontrusten PLUT.
εὐ-θριγος, met goede leuning, -wering EUR. Hel. 70.
εὐ-θριξ, *gen.* -τριχος, met lange haren of manen Ψ 13, XEN. Cyn. 4, 6, THEOCR.
εὐ-θρονος, op schoonen troon ζ 48, PIND. I. 2, 5, *beter*: met schoone bloemen, wolken, *z.* θρόνα.
εὐ-θρουπτος, licht te breken ARISTOT.
εὐθύ (*z.* εὐθύς), *adv.*, — 1 recht op iets af, τινος HYMN. Merc. 342, SOPH. O. R. 1212, PL. Gorg. 525 a, XEN. Hell. 1, 4, 5. — 2 > tegen in PL. Theag. 129 a. — 3 = εὐθύς, dadelijk CALL.
εὐθυ-βολ-έω, rechtuit treffen PLUT. 906 b.
εὐθυ-βολ-ια, ἡ, treffen PLUT. Nic. 25.
εὐθύ-γλωσσοσ, oprecht PIND. P. 2, 86.
εὐθύ-γνώμοσ, (op)recht van gezindheid DEMOCR. 181 D.
εὐθύ-γραμμοσ, rechtlijnig PYTHAGOR. 20 D., ARISTOT.

εὐθύδημος, ὁ, eenvoudig burger EUR.
 εὐθύδικαιος, rechtvaardig AESCH. Eum. 312.
 εὐθύδικ-ία, ἡ, dadelijk bij de verdediging op de zaak zelf ingaan ISAE. 7, 3.
 εὐθύδικος, rechtschapen AESCH. Ag. 761.
 εὐθύδρομ-έω, rechtuit afgaan N. T. Act. 16, 11.
 εὐθύέντερος, met rechte darmen ARISTOT.
 εὐθύεργής, zuiver afgewerkt LUC. Conser. Hist. 27.
 εὐθύθάνατος, dadelijk doodend PLUT. Anton. 76.
 εὐθύθριξ, met sluk haar ARISTOT.
 εὐθύμάχῃς, in openlijk gevecht PIND. O. 7, 15.
 εὐθύμαχ-ία, ἡ, open veldslag PLUT. Sector. 10.
 εὐθύμετρ-ία, ἡ, kadastrale opmeting PAP.; -ικός, lengte- PAP.
 εὐθύμ-έω, — 1 *tr.* opvroolijken DEMOCR. 279 D, AESCH. — 2 *pass.* welgemoed zijn (= *act.* EUR. Cycl. 530), XEN. Hell. 7, 4, 36, PL. — 3 goedgemuurd zijn THEOCR. 15, 143.
 εὐθύμ-ία, ἡ, blijdschap PIND. I. 1, 63, XEN. Cyr. 4, 5, 7, PLUT.
 εὐθύμος, *adv.* ως, — 1 goedsmoeds, vroolijk PIND. O. 5, 22, AESCH. Ag. 1592, PL., XEN. Eq. 10, 12, N. T. Act. 27, 36. — 2 welmeenend ξ 63.
 εὐθύνα, *eig.* recht-, aannemelijk of weer recht maken, *vgl.* PL. Prot. 326 e: ὄνομα . . ὡς εὐθύνοσῆς τῆς δικῆς, ἔ.; — 1 verantwoordig SOL. 73a 3 D., LYS. 30, 3, PL. Leg. 774 b, DEM. 18, 245. — 2 beschuldiging LYS. 10, 27, PL. Leg. 881 e.
 (*εὐθύς, vgl. εὐθύνα*).
 εὐθύνοσ, ὁ, — 1 onderzoeker, rechter AESCH. Eum. 272. — 2 college van kasnazieners in Athene ANDOC., PL. Leg. 945 a.
 εὐθύνη-σις, ἡ, rechte richting ARISTOT.
 εὐθύνη-τήρ, bestuurder AESCH. Supp. 717.
 εὐθύνη-ία, ἡ, plaats, waar het roer vastgemaakt is EUR. Iph. T. 1356.
 εὐθύνη-τήρ-ιος, besturend AESCH. Pers. 764.
 εὐθύνη-τής, = εὐθύνοσ, PL. Leg. 945 b; -ικός, voor de verantwoording ARISTOT.
 εὐθύνω (εὐθύς), — 1 recht maken PL. Prot. 325 d; recht houden: sturen PIND. P. 1, 46, AESCH. Pr. 287, AR. Av. 1739, SOPH. Ant. 178, EUR. Cycl. 15. — 2 ter verantwoording roepen THUC. 1, 95, 13, PL. Polit. 299 a.
 εὐθύόνειρος, duidelijke droomen hebbend ARISTOT., PLUT.; -ία, ἡ, ARISTOT.
 εὐθύπλοκ-ία, ἡ, recht weefsel PL. Polit. 283 a.
 εὐθύπνοσ, *contr.* -πνοσ, — 1 rechtuit: gunstig waaiend PIND. N. 7, 29, ARISTOT. — 2 gemakkelijk ademend HIPPOCR.
 εὐθύπομπός, rechtuit leidend PIND. N. 2, 7.
 εὐθύπορ-έω, recht op iets afgaan PIND. O. 7, 91, AESCH. Ag. 1005, ARISTOT.
 εὐθύπορ-ία, ἡ, rechtuitlopen PL. Leg. 747 a.
 εὐθύποροσ, recht op den man af PL. Leg. 775 d, THEOPHR.
 εὐθύρρημον-έω, improviseeren PLUT. Demetr. 14.
 εὐθύρρημων, de dingen bij hun waren naam noemend CIC.
 εὐθύρροσ, met schoonen thyrsus EUR. Ba. 1158.
 I. εὐθύς (*z. volg.*), *adv.* — 1 *v. plaats:* rechtstreeks, rechtuit HYMN. Merc. 255, PIND. I. 7, 41, THUC. 4, 118, 7; *vaak* τινος, recht op iets af THUC. 8, 96, 6, EUR. Hipp. 1197, XEN. — 2 *v. tijd:* > dadelijk PIND. O. 3, 41, EMPED. 100, 24D., ATT.: PL. Symp. 178 c, *eld.*, N. T. Mt. 3, 16. — 3 *modaal:* rechtstreeks, eenvoudig weg, natuurlijk PL. Men. 100 a, ARISTOT. — 4 *met part.* geeft het *eig. verbinding v. h.*

hoofdw. met *part. aan;* later met het *part. samen-*gevoeld, > zoodra als PL. Phaed. 70 a. — 5 al dadelijk, bij voorbeeld XEN., ARISTOT.
 II. εὐθύς, εἶα, ὅ, — 1 recht, γραμμῆ PIND. O. 7, 33, v.-SOCR., ATT., N. T. Mt. 3, 3, ARISTOT. — 2 *overdr.* (op)recht, rechtvaardig PIND. N. 10, 12. — 3 recht door zee, open THUC. 1, 34, 6, EUR. Hipp. 422, — 4 recht, juist N. T. 2 Petr. 2, 15.
 (*vgl. ἰθύς. Oorspr. v. d. rechte lijn: εὐ + θε-: τίθημι, door invloed van ἰθύς?*).
 εὐθύσκοπιός, recht aanzien PLUT. 737 a.
 εὐθύ-τής, ἡ, — 1 rechte richting ARISTOT. — 2 rechtvaardigheid N. T. Hebr. 1, 9.
 εὐθύ-τομοσ, recht PIND. P. 5, 90.
 εὐθύ-τριχοσ, = εὐθύθριξ, ARISTOT.
 εὐθύ-τροπιοσ, recht doorgeboord DEMOCR. A 135 D.
 εὐθύ-φερής, rechtuitlopend PL. Leg. 815 b.
 εὐθύ-φορία, ἡ, beweging in rechte richting ARISTOT.
 εὐθύ-ώνυξ, met rechte klauwen ARISTOT.
 εὐθύωρ-ία (*z. volg.*), ἡ, rechte richting PL. Tim. 45 b, ARISTOT., PLUT. 2 d.; = -ωρεία, INSCR.
 εὐθύωρον, rechtuit XEN. An. 2, 16.
 (: ὄροσ grens, *z. INSCR. arcad. εὐθύωρ-ια. Of: idg. oru(o)- in av. aurva- snel, o.s. aru snel. I.g. ω in de voeg der samenstelling?*).
 εὐ-ίζω, *med.* juichen SOPH. Ichn. 221 D.
 εὐ-ίαιοσ, gemakkelijk te genezen XEN. Eq. 4, 2, LUC.
 εὐιοσ (εὐότ), — 1 van Bacchus SOPH. Ant. 964, EUR. Ba. 238. — 2 *bijn. v. Bacchus* SOPH. O. R. 211.
 εὐ-ιποσ, — 1 goede paarden voortbrengend HYMN. Ap. 210, PIND., SOPH. O. C. 668. — 2 goed bereden XEN. Hell. 4, 2, 5.
 εὐιστοσ, ἔ. πόθοσ, smachtend verlangen naar kennis, *bij* PLUT. 14 B.
 εὐ-καθ-αίρετοσ, gemakkelijk te overweldigen THUC. 7, 18, 28.
 εὐ-κάθ-εκτοσ, gemakkelijk te beteugelen XEN. Cyr. 7, 5, 69.
 εὐ-καίρ-έω, — 1 vrijen tijd-, gelegenheid krijgen POL., N. T. Mc. 6, 31. — 2 overvloed hebben POL. — 3 zich bezig houden met N. T. Act. 17, 21.
 εὐ-καίρ-ία, ἡ, — 1 goede, geschikte tijd PL. Phaedr. 272 a tot N. T. Mt. 26, 16. — 2 geschikte ligging POL. — 3 rijkdom POL.
 εὐ-καίροσ, *adv.* ως, — 1 te rechter tijd SOPH. O. C. 32, PL. Phaed. 78 a, XEN. — 2 passend N. T. Hebr. 4, 16. — 3 gunstig gelegen POL., DIOD. — 4 *verzw. ἡμέρα e.* een vrije of feestdag N. T. Mc. 6, 21.
 εὐ-κάματοσ, weinig vermoeiend EUR. Ba. 66.
 εὐ-καμπής, sierlijk gebogen σ 368.
 εὐ-καμπτοσ, goed te buigen HIPPOCR.
 εὐ-καμψ-ία, ἡ, buigzaamheid ARISTOT.
 εὐ-κάρδιοσ, moedig SOPH. Ph. 535, EUR. Hec. 579, XEN. Eq. 6, 14.
 εὐ-καρπ-ία, ἡ, vruchtbaarheid THEOPHR.
 εὐ-καρποσ, vruchtdragend HYMN., PIND. P. 1, 30, SOPH. Ai. 671, PL., EUR.
 εὐ-κατ-αγώνιστοσ, gemakkelijk te overwinnen POL., LUC.
 εὐ-κατ-ακράτητοσ, = *voorg.*, POL.
 εὐ-κατά-λύτοσ, 2, gemakkelijk op te lossen, te vernietigen XEN. Hell. 3, 5, 14.
 εὐ-κατ-αφρόνητοσ, *adv.* ως, gemakkelijk te verachten, van geringe beteekenis XEN. Hell. 6, 4, 28, ARISTOT., MEN. Sam. 297, PLUT. Demetr. 16.
 εὐ-κατέργαστοσ, — 1 gemakkelijk uit te voeren XEN. Hell. 6, 1, 12. — 2 -te bewerken, γῆ THEOPHR. — 3 -te overmeesteren PLUT. — 4 -te verteren XEN. Mem. 3, 4, 6.

- εὐ-κατηγόρητος, gemakkelijk te berispen THUC. 6, 77, 6.
- εὐ-κείατος, goed gekloofd ε 60. THEOCR. 25, 248, = -ανος, PLUT.(?).
- εὐ-κλέαδος, schoon klinkend EUR. Ba. 160, AR. Nub. 312.
- εὐ-κερως, met schoone horens SOPH. Ai. 64, HEROND. 8, 17.
- εὐκηλή-τειρά, ἡ, zij, die totrust brengt HES. O. 464.
- εὐκηλος (z. ἔκηλος), naar eigen goedvinden: rustig, op zijn gemak A 554, HES. O. 671, SOPH. El. 241, THEOCR. 2, 166.
- εὐ-κίνησις/ια, ἡ, — 1 bewegelijkheid, snelheid (der zielefuncties) EPIOUR. 63 Us. — 2 behendigheid POL. ARISTOT. — 2 vlug van geest ARISTOT. — 3 gemakkelijk te verleiden ARISTOT. — 4 gemakkelijk te wederleggen ARISTOT.
- εὐ-κίων, met schoone zuilen EUR. Ion 185.
- εὐ-κλειής, ep. εὐ-, adv. ὧς, roemvol, eervol: beroemd K 281, P 415, PIND. O. 10, 85, TR.: SOPH. O. R. 161, PL. Symp. 208 d, XEN. An. 6, 3, 37.
- εὐ-κλειᾶ, ep. εὐκλειῆ, ἡ, — 1 goeden naam ξ 402. — 2 roem Θ 285, AESCH. Sept. 685, THUC. 2, 44, 27, SOPH., PL., XEN. An. 7, 6, 33, POL.
- εὐ-κλειῶ, roemen SAPHO 117, 6 ALD.(?), TYRT. 9, 24 ALD., PIND. P. 9, 91, BACCH. 6, 16.
- εὐ-κλιής, ἴδος, goed gegrendeld Ω 318.
- εὐ-κνήμις, ἴδος, met goede scheenplaten A 17.
- εὐ-κοιλίος, purgeerend PLUT.
- εὐ-κοινόμητις, goed voor het gemeenebest zorgend AESCH. Supp. 700.
- εὐ-κοινωνητος, mededeelzaam ARISTOT.
- εὐ-κολ-ια, ἡ, — 1 tevredenheid PLUT. Caes. 17. — 2 prettig humeur, inschikkelijkheid PL. Alc. 1, 122 c. — 3 bewegelijkheid, gemak (PL.). Leg. 942 d, PLUT.
- εὐ-κολος, — 1 abs. goed gehumeurd, met goed humeur AR. Ran. 82, PL. — 2 vriendelijk, inschikkelijk PL. Rep. 330 a. — 3 gemakkelijk, v. pers. tevreden PL. Leg. 708 b, PLUT., (N. T.). (msch.: κέλλω, κέλομαι; met goede opwellingen?).
- εὐ-κομιδής, goed verzorgd HDT. 4, 53.
- εὐ-κομος, schoonlokkig, EPIMEN. 2 D (z. οὐκ ἦδ-). εὐ-κομος, luid dreunend EUR. Tr. 152.
- εὐ-κοπος, zonder moeite AR., POL., N. T. Mt. 9, 5.
- εὐ-κοσμ-ια, ἡ, goed, ordelijk gedrag EUR. Ba. 693, PL. Prot. 325 d, XEN., AESCHIN.
- εὐ-κοσμος, — 1 goed geordend φ 123, HES., AESCH. Pers. 481. — 2 bescheiden THUC. 1, 84, 31. — 3 schoon gesierd EUR. Ba. 235(φ), XEN.
- εὐ-κράής, — 1 = εὐκράτος, PL. Critias 112 d. — 2 zacht, v. klimaat ARISTOT.
- εὐ-κραιρος, met schoone horens HYMN. Merc. 209, AESCH. Supp. 300.
- εὐ-κράς, ἄτος, goedgemengd EUR. Melan. D. 9 Phaeth. 7 v. A.
- εὐ-κράσις/ια, ἡ, goede menging PL. Tim. 24 c, ARISTOT.
- εὐ-κράτος, — 1 goed gemengd PL. Ax. 371 d, ARISTOT. — 2 gematigd, zacht ARISTOT.
- εὐ-κρατῶς, adv., vast ARISTOT.
- εὐ-κρίθος, rijk in gerst THEOCR. 7, 34.
- εὐ-κρίνειᾶ, ἡ, helderheid PL. Def. 414 a.
- εὐ-κρίνειν, goed uitzoeken XEN. Hell. 4, 2, 6.
- εὐ-κρίνής, adv. ὧς, — 1 goed geschikt, geordend HDT. 9, 42, XEN. Hipp. 3, 3. — 2 rein HES. O. 670. — 3 in goeden toestand ISOCR. — 4 duidelijk PL. Soph. 242 c.
- εὐ-κρίτος, — 1 gemakkelijk uit te maken AESCH. Supp. 397. — 2 duidelijk onderscheidbaar PL. Pol. 272 c.
- εὐ-κρότητος, goed gesmeed, -gedreven SOPH. Ant. 430, EUR. El. 819.
- εὐ-κρυπτος, gemakkelijk te verbergen HIPPOCR., AESCH. Ag. 623.
- εὐ-κρυφής, = voorg., ARISTOT.
- εὐκτ-αίος, adv. ὧς, — 1 een wensch of gelofte bevattend, -beschermend, v. goden AESCH. Supp. 631, SOPH. Tr. 239, AR. Av. 1060, EUR. Med. 169. — 2 gewenscht PL., PLUT. — 3 gewijd EUR. Iph. T. 213. — 4 vervloekt AESCH. Sept. 722, 841.
- εὐ-κτέανος, rijk AESCH. Pers. 897.
- εὐ-κτήμων, rijk PIND. N. 7, 92.
- εὐ-κτίμενος, ep. εὐ-, mooi gebouwd, aangelegd B 501, HYMN. Ap. 36, BACCH. 5, 149.
- εὐ-κτίτος, = voorg., B 592, BACCH. 3, 46.
- εὐκ/τός, — 1 gewenscht, afgesmeekt Ξ 98, SOPH. — 2 wenschelijk, begeerlijk XEN. Mem. 1, 5, 5, EUR. Ion 642, THEOCR. 10, 52.
- εὐ-κύνκλής, mooi rond PARM. 1, 29 D.
- εὐ-κύνλος, — 1 met mooie kringen, v. schild E 453. — 2 met sterke wielen ζ 53, AESCH. Pr. 710. — 3 mooi rond PIND. N. 4, 66, PARM. 8, 43 D., AR. Th. 968, PL.
- εὐ-λάβειᾶ, ἡ, — 1 voorzichtigheid SOPH. El. 994, AR. Av. 377, PL. Prot. 317 b. — 2 angst PL. Leg. 815 a, N. T. Hebr. 5, 7, PLUT. — 3 schuchterheid PLUT. Fab. 1. — 4 eerbied PLUT. Caes. 14, Num. 22.
- εὐ-λάβέομαι, aor. pass., — 1 zich in acht nemen voor, (τινα), voorzichtig zijn TR.: SOPH. O. R. 47, AR. Eq. 253, PL. Gorg. 519 a. — 2 eerbied hebben, vreezen τi AR. Lys. 1215, PL., LUC., N. T. Hebr. 11, 7. — 3 letten op, afwachten EUR. Or. 699.
- εὐ-λάβής, — 1 eig. „met goede greep”, goed, voorzichtig aanpakkend. — 2 voorzichtig DEMOCR. 91 D., PL. Polit. 311 a. — 3 angstig PLUT. — 4 eerbiedig: vroom N. T. Act. 22, 12. — 5 pass. gemakkelijk te grijpen LUC.
- εὐ-λαβητικός, voorzichtig PL.
- εὐ-λαβίη, ἡ, ion. = εὐλάβεια, THEOBN. 118.
- εὐλάζω, z. volg.
- εὐλάκᾶ (z. ἀλάξ), ἡ, ἀργυρέα ε-α εὐλάξιν, dor. THUC. 5, 16, 22: v. dure tijden: met zilveren ploegschaar zullen ploegen.
- εὐ-λειμος, 2, = volg., EUR. Ba. 1084.
- εὐ-λειμων, met goede weide δ 607.
- εὐ-λεκτρος, met voorspoedig (huwelijks-)bed SOPH. Ant. 795, Tr. 515.
- εὐ-λεξις, met goede stijl LUC. Leniph. 1.
- εὐλή, ἡ, worm, made T 26, HDT. 3, 16, (PL.) Ax. 365 c.
- (z. I εὐλ(ω)-, uit ε̄ φλ-ā, vgl. (φ)ἔλμυς, regenworm).
- εὐ-ληκτος, spoedig ophoudend LUC. Trag. 324.
- εὐ-ληματ-έω, goeden moed hebben AESCH.
- εὐ-ληπτος, — 1 gemakkelijk te nemen XEN. Cyr. 1, 3, 8. — 2 gemakkelijk in te nemen, te berooven THUC. 6, 85, 27, LUC. — 3 toegankelijk PLUT. 66 b.
- εὐληρα, τά, teugels Ψ 431.
- (< ε̄ φληρα: lat. (u)lōrum riem, met o-phase).
- εὐ-λίβανος, bewierookt ARISTONOUS.
- εὐ-λίμενος, met goede haven: veilig PL. Leg. 704 b, EUR. Hel. 1463.
- εὐ-λιμνος, rijk aan vijvers ARISTOT.
- εὐ-λογ-έω, loven, zegenen, τινα AESCH. Ag. 580, SOPH. O. C. 720, AR. Eq. 565, DEMOCR. 63 D., LUC., N. T. vaak, LUC. 1, 64; -ητος, geloofd N. T. Luc. 1, 68.
- εὐ-λογ-ία, ἡ, — 1 lof, roem PIND. O. 5, 24, THUC.

- 2, 42, 22, AR. Pax 738, EUR. — 2 schoone taal PL. Rep. 400 d, LUC., N. T. Rom. 16, 18. — 3 zegen, zegening N. T. Jac. 3, 10. — 4 waarschijnlijkheidsredeneering CIC.
- εὐλογιστέω, met overleg handelen PLUT. Otho. 13.
- εὐλογιστία, ἡ, verstandig overleg PL.
- εὐλόγιστος, *adv.* ως, — 1 bedachtzaam DEMOCR. 236 D., ARISTOT. — 2 zich goed rekenschap gevend EPICUR. 135 Us. — 3 gemakkelijk te berekenen ARISTOT.
- εὐλογος, *adv.* ως, — 1 verstandig AESCH. Pers. 830, THUC. 3, 82, 8, PL., POL., (N. T.). — 2 waarschijnlijk THUC. 4, 87, 23, PL. Phaed. 62 d, POL., PLUT.
- I. εὐλογχος, met scherpe punt PLUT.
- II. εὐλογχος (λαγχάνω) geluk voorspellend DEMOCR. 166 D.
- I. εὐλοφος, met schoonen helmboos SOPH. Ai. 1286.
- II. εὐλοφος (het juk) geduldig op den nek dragend SOPH. Ant. 292, LUC. 776.
- εὐλοχος, een goede geboorte schenkend EUR. Hipp. 166.
- εὐλύρας, = *volg.*, SAPHO 55 c 5 ALD., AR. Th. 969, EUR. Alc. 570.
- εὐλύρος, goed op de lier spelend AR. Ran. 229, EUR. Alc. 570.
- εὐλυσία, ἡ, goede ontlasting CIC.
- εὐλύτος, *adv.* ως, — 1 gemakkelijk los te maken, los ARISTOT. — 2 *overdr.*: v. *vienschap, verbond, enz.* EUR. Hipp. 256, XEN. Hell. 3, 2, 19. — 3 vaardig, bereid THEOPHR.
- εὐμάθειά, ἡ, gemakkelijkheid in het begrijpen en leeren PL. Rep. 490 c.
- εὐμάθης, 2, — 1 gemakkelijk leerend of begripplend PL. Theaet. 144 a, AESCHIN. 1, 116. — 2 gemakkelijk te leeren, te begrijpen AESCH. Eum. 442.
- εὐμαθία, ἡ, = -ειά, PL. Charm. 159 d.
- εὐμαλλος, met schoone wol PIND. I. 5, 62.
- εὐμάρειά, ἡ, — 1 handigheid EUR. Ba. 1128. — 2 > gemak, makkelijkheid SOPH. Tr. 193, LUC.; ἔ. ἐστί, het gebeurt wel PL. Lys. 204 d. — 3 middel SOPH. Ph. 284, — 4 hulp PL. Prot. 321 a. — 5 *spec.* gemak > geheim gemak of ontlasting HDT. 2, 36.
- εὐμαρέω, overvloed hebben BACCH. 1, 175.
- εὐμαρής, gemakkelijk THEOGN. 845, PIND. N. 11, 33, DEMOCR. 223 D., AESCH. Ag. 1326, EUR. Iph. A. 969, PL.: *adv.* Critias 113 e, LUC.
- (μάρη hand W. *mē-* grijpen, z. *lat. ampla* handvat; met *lat. manus* is μάρη voortzetting van een oude r/n stam *mar/n-*. *Semas.* vgl. εὐχερής: χείρ).
- εὐμαρίς (lw. uit het O.), ἴδος, ἡ, een Oostersch schoeisel AESCH. Pers. 660, EUR. Or. 1370.
- εὐμεθένης, zeer groot, aanzienlijk AR. Pl. 543, XEN. Hell. 5, 2, 4, DEM.
- εὐμέλειά, ἡ, schoon gezang PLUT. 456 b.
- εὐμελής, met schoone melodie ARISTOT.
- εὐμελής, welverzorgd PL. Ax. 371 d.
- εὐμελιτέω, goed honig bereiden ARISTOT.
- εὐμένειά, -ιά PIND. P. 12, 4, ἡ, — 1 welwillendheid PIND., HDT. 2, 45 genade, SOPH. O. C. 631, PL. Symp. 197 b, EUR. — 2 toewijding THUC. 5, 105, 21.
- εὐμενέτης, ου, ὁ, welgezind ζ 185.
- εὐμενέω, vriendelijk zijn tegen, τινα HDT. 5, 16, PIND. P. 4, 127; *intr.* THEOCR. 17, 62, AP. RH.
- εὐμενής, welwillend, genadig PIND. P. 2, 25, HDT. 7, 237, TR.: AESCH. Sept. 17, AR. Lys. 204, PL. Phaedr. 257 a.
- εὐμενία, ἡ, = εὐμένεια, PIND., z. ἄ.
- εὐ-μεν-ίζομαι, *med.* zich tot vriend maken XEN. Cyr. 3, 3, 22.
- εὐ-μενικός, vriendelijk ARISTOT.
- εὐ-μετά-βλητος, zeer veranderlijk HIPPOCR., ARISTOT.; = βολος, PL. Rep. 503 c, XEN. Hell. 2, 3, 32, ARISTOT.
- εὐ-μετά-δοτος, vrijgevig MARC. AUR. 1, 14, N. T. 1 Tim. 6, 18.
- εὐ-μετά-θετος, gemakkelijk te overreden, veranderinglijk PLUT. Dion 53.
- εὐ-μετακίνητος, gemakkelijk te verplaatsen ARISTOT.
- εὐ-μετά-χείριστος, — 1 gemakkelijk te behandelen, -mee om te gaan PL. Phaedr. 240 a, XEN. An. 2, 6, 20. — 2 gemakkelijk te overwinnen THUC. 6, 85, 35, XEN. Hell. 5, 2, 15.
- εὐ-μετρος, — 1 van goede afmeting AESCH. Ag. 1010. — 2 van schoonen rhythmus D. H.
- εὐ-μήκης, — 1 lang, slank PL. Parm. 127 b, XEN. Eq. 5, 16, ARISTOT. — 2 groot EUR. Iph. A. 595.
- εὐ-μηλος, met goede schapen o 406, PIND. O. 6, 100, THEOCR. 22, 157.
- εὐ-μήρῦτος, goed te spinnen LUC. Fugit. 12.
- εὐ-μηχανία, ἡ, — 1 vindingrijkheid PLUT., LUC. — 2 schoone gelegenheid, aanleiding PIND. I. 3, 20, fr. 16, 11 D.
- εὐ-μήχανος, vindingrijk, vernuftig AESCH. Eum. 381, AR. Eq. 759, PL. Prot. 344 d.
- εὐ-μίμητος, gemakkelijk na te bootsen of na te volgen PL. Rep. 605 a.
- εὐ-μίσητος, hatelijk XEN. Cyr. 3, 1, 9.
- εὐ-μίτος, met schoone draden EUR. Iph. T. 817.
- εὐ-μμελής (μελίη), met sterke lans gewapend P 9.
- εὐ-μνημονεστέρως, *adv.*, gemaklijker vast te houden XEN. Ag. 11, 1.
- εὐ-μνημονεutos, — 1 gemakkelijk in herinnering te houden DEM. ARISTOT. — 2 vermeldenswaardig PL. Tim. 18 c.
- εὐ-μνηστος, zich goed herinnerend SOPH. Tr. 108.
- εὐ-μοιρία, ἡ, geluk PLUT., LUC. Eum. 8.
- εὐ-μοιρος, — 1 die een goed deel gekregen heeft PL. Symp. 197 d. — 2 gelukkig CALL.
- εὐ-μορφία, ἡ, schoonheid AESCH. Pr. 495, PL., EUR. Tr. 936, DEMOCR. 294 D.
- εὐ-μορφος, schoon van gestalte, schoon HYMN. 24, 2, AESCH. Ag. 416, POL.
- εὐ-μουσία, ἡ, begrip voor schoone kunsten EUR., geestelijke harmonie PL. Gorg. 486 c, PLUT., LUC.
- εὐ-μουσος, *adv.* ως, — 1 met schoonheidsgevoel, bevallig EUR. Iph. T. 145, PLUT. — 2 door Muzen geschonken τιμαί AR. Th. 112.
- εὐνάζω, — 1 doen neerliggen δ 408, PIND. Pae. 6, 128 D., (EUR.) Rhes. 762, AP. RH. — 2 tot rust brengen, doen bedaren SOPH. O. R. 961, Tr. 106, XEN. Cyn. 9, 3. — *pass. refl.* 3 zich te slapen leggen δ 449, v. vogels ε 65, PIND. P. 3, 25, EUR. Med. 18, XEN. Cyn. 12, 2. — *intr.* 4 *act.* = 3, SOPH. Tr. 1005.
- εὐνάϊος (εὐνή), — 1 in het leger, λαγώς XEN. Cyn. 5, 9. — 2 van het huwelijksbed AESCH. Supp. 331, EUR. — 3 ἡ ἔ-α, ankersteen AP. RH. — 4 rust, vastheid (aan het schip) gevend EUR. Iph. T. 433.
- εὐνάσιμος, voor leger geschikt XEN. Cyn. 8, 4.
- εὐνάστη-ιον, τό, huwelijksbed AESCH., SOPH. Tr. 918, EUR. Or. 590(?), Ant. 74 v. A.
- εὐνά-τεिरά, ἡ, dor., bedgenoot AESCH. Pr. 895; -τήρ, ὁ, AESCH. Pers. 137; = -τωρ, AESCH. Supp. 665, EUR. Ion 912.
- εὐνάω, — 1 doen neerliggen δ 440. — 2 doen

bedaren δ 758. — *pass. refl.* 3 zich te slapen leggen δ 334, HES. Th. 380, SOPH.
εὐνάων, *verm.* εὐ νάων, rijkelijk vloeiend AESCH. fr. 41.
εὐνέτης, ου, bedgenoot EUR. Or. 1392; -τις, *fem. daarbij*, HIPPOCR.
εὐνή, ἡ, — 1 ligplaats, leger, *v. menschen* K 408, *v. wild* Λ 115. — 2 legerstede, slaappleats (ook beddegoed ψ 179), I 618, PIND. P. 2, 27, AESCH. Pers. 543, *and.* — 3 omhelzing, bijslaap (*z. Venus: W. uen-*) ε 126, PIND. P. 2, 27, TR.: AESCH. Supp. 142, 152, Ag. 1447. — 4 *spec.* ankersteenen (*i.p.v. ankers gebruikt*) A 436, ι 137.
 (zoaals εὐλή: *v. uel-* draaien, wriemelen, *zoo ε.:* *W. uen-* in *ndl.* wonen, en *o.ind.* *vánati* hij wensch, *ndl.* wensch. *Niet bij εἶδω wegens*').
εὐνήεις, liefdevol AESCH.
εὐνή-θεν, *adv.*, uit het bed υ 124.
εὐνή-μα, τό, huwelijk EUR. Ion 304.
εὐνή-τρια, = εὐνάτειρα, SOPH. Tr. 922.
I. εὐνίς, ιδος, ἡ, gade SOPH. Tr. 563, EUR. Iph. A. 397.
II. εὐνίς, ιος of **ιδος**, beroofd, *spec. v. echtgenoot of kinderen*, ook ψυχῆς ι 524, X 44, EMPED. 57, 2 D, AESCH. Pers. 289.
 (W. *ευᾶ-*, *kortste phase ευᾶ-*: *o.ind.* *ανά-* onvoldoende, *lat.* *vānus*, *got.* *wans* missend).
εὐ-ννητος (νέω, σν-), goed gesponnen Σ 596.
εὐ-νόεω, welgezind zijn HDT. 7, 237, SOPH. Ai. 689, AR. Nub. 1411, XEN., N. T. Mt. 5, 25.
εὐ-νοιά, *ion.* -η, ἡ, — 1 welwillendheid HDT. 7, 239, TR.: AESCH. Pr. 446, THUC. 3, 12, 1, PL. Gorg. 437 a, XEN., N. T. (> lust, liefde Eph. 6, 7). — 2 bewijs van welwillendheid DEM. 8, 25.
εὐ-νοῦικός, adv. ὡς, welwillend, genegen XEN. Hell. 4, 4, 15, PL., DEM. 18, 7, LUC.
εὐ-νομ-έομαι, *aor. pass.*, — 1 door goede wetten bestuurd worden HDT. 1, 97, THUC. 1, 18, 32, PL. Crit. 53 b (*act. Leg.* 927 b). — 2 goed bestuurd worden AESCHIN. 1, 171.
εὐ-νομ-ία, *ion.* ἡ, ἡ, — 1 (*teg.* wetteloosheid:) de wetten in acht nemen, rustig gedrag ρ 487. — 2 goede wetten hebben, orde, op wetten berustende, rechtvaardigheid THEOGN. 1142, XENOPHAN. 2, 19 D., PIND. P. 5, 67, AR. Av. 1540, PL. Hipp. mai. 284 d.
εὐ-νομος, 2, — 1 met goede wetten PIND. I. 4, 22, PL. Hipp. mai. 283 e. — 2 volgens de wetten handelend PL. Leg. 815 b. — 3 met goede weiden AESCH.
εὐ-νοος, *contr.* εὐνοος; *adv.* -νόως, *contr.* εὐνωος, welgezind, vriendelijk THEOGN. 641, HDT. 5, 24, AESCH., SOPH. O. R. 1003, THUC. 2, 35, 27, PL. Gorg. 487 b, XEN., HERODOT. 6, 72.
εὐνοῦχος (εὐνή [of εὐνίς?], εν ἔχω), δ, — 1 (*steeds* gesneden) kamerdienaar, *vooral aan Aziatische hoven* HIPPON. 39, 3 ALD., HDT. 7, 137, SOPH., XEN. Cyr. 7, 5, 60, N. T. Act. 8, 27. — 2 die zich zelf ontmand heeft in godsdienstwaanzin N. T. Mt. 19, 12; -ίζω, ontmanen N. T. Mt. 19, 12.
εὐ-νωτος, met sterken rug ARISTOT.
εὐ-ξεινος, *ion.* = *att.* εὐ-ξενος, *adv.* ὡς, gastvrij AESCH. Ch. 701, EUR. Hipp. 157, *vgl.* HDT. 1, 6.
εὐ-ξεστος, goed geschaafd: glad δ 48, LUC.
εὐ-ξήραντος, gemakkelijk te drogen ARISTOT.
εὐ-ξοος, — 1 goed geschaafd δ 590. — 2 goed beitelend, glad hakkend ε 237.
εὐ-ξύμ(βλητος), *enz.*, *att.* = εὐσύμβ.
εὐ-ξυστος, gemakkelijk af te schaven HIPPOCR.

εὐ-ογκία, ἡ, juist of matig gewicht DEMOCR. 3 D.
εὐ-ογκος, — 1 omvangrijk; zwaarwichtig ARISTOT. — 2 van juist geschikt gewicht en omvang EUR.
εὐ-οδ-έω, een goeden weg vinden: niet belemmerd worden DEM., ARISTOT.; *overdr.* MARC. AUR.
εὐ-οδ-ία, ἡ, goede reis AESCH. *bij* AR. Ran. 1528.
εὐ-οδμ-ία, ἡ, welriekendheid ANTIPH. 8 D.
εὐ-οδμος, welriekend PIND. fr. 75, THEOPHR.
εὐ-οδος, — 1 goed begaanbaar XEN. An. 4, 2, 9. — 2 *verzw.* gemakkelijk PLUT.
εὐ-οδώ, — 1 op een goeden weg geleiden SOPH. O. C. 1435; *pass.* goed voortuitkomen HDT. 6, 73. — 2 *pass.* gelukkig zijn N. T. 1 Cor. 16, 2.
εὐοῖ, *uitroep van Bacchisch gezubel* SOPH. Tr. 219, AR.
εὐ-οικος, gastvrij XEN. Mem. 2, 6, 5(?), DIO.
εὐ-ολβος, zeer gezegend EUR. Iph. T. 189, LUC.
εὐ-όλισθος, gemakkelijk uitglijdend PLUT.
εὐ-όλαιμος, elastisch HIPPOCR.
εὐ-ομο-λόγητος, gemakkelijk toe te geven: evident PL. Rep. 527 b.
εὐ-οπλ-ία, ἡ, goede bewapening XEN. Hier. 9, 6.
εὐ-οπλος, goed gewapend XEN. Hell. 4, 2, 5, AR. Ach. 592.
εὐ-οργησ/ία, ἡ, zachtmoedigheid EUR. Ba. 641.
εὐ-όρητος, — 1 evenwichtig in zijn opwellingen: met goed humeur *enz.* GORG. 6 D., THUC. 1, 122, 18. — 2 gemakkelijk-, snel driftig wordend PLUT.
εὐ-όρεκτος, eetlust verwekkend PLUT. 663 e.
εὐ-όριστος, — 1 gemakkelijk te definiëren ARISTOT. — 2 slechts even afgegrensd ARISTOT.
εὐ-ορκ-έω, — 1 zijn eed houden THUC. 5, 30, 16, XEN. — 2 een eerlijken eed zweren GORG. 15 D., EUR. Or. 1517, ISOCR. 1, 23, DEM.
εὐ-ορκ-ία, ἡ, zijn eed houden PIND. O. 2, 72.
εὐ-ορκος, *adv.* ὡς, zijn eed houdend, volgens den eed HES. O. 285, THUC., EUR. Med. 495, AR. Pl. 61, XEN. Hell. 2, 4, 42, DEM., *and.*
εὐ-όρωμα, τό, heilige eed AESCH. Ch. 901.
εὐ-ορμος, met goede ankerplaats δ 358, HES., SOPH. Ph. 221, EUR. Tr. 125.
εὐ-ορνιθία, ἡ, goed voorteeiken SOPH.
εὐ-οσμ-ία, ἡ, geur SOPH.
εὐ-οσμος, welriekend COM.; -έω, THEOPHR.
εὐ-όφθαλμος, — 1 met goede, schoone oogen XEN. Cyr. 8, 1, 41. — 2 wat er mooi uitziet, evident schijnt ARISTOT.
εὐ-οχθέω, in overvloed leven HES. O. 477.
εὐ-οχθος (: ἄχθος?), overvloedig BACCH. fr. 22, 4, EUR. Ion 1169.
εὐ-πάγης, stevig gebouwd, ineengedrongen HIPPOCR., PL. Leg. 775 c, XEN. Cyn. 2, 7, 4, 1.
εὐ-πάθειᾶ, *ion.* εἰη, ἡ, — 1 schoone sensaties hebben: (*vooral* zinnelijk) genot HDT. 1, 22, PL. Rep. 404 d, XEN. — 2 ontvankelijk voor indrukken zijn PLUT.
εὐ-παθέω, zich te goed doen, in goede conditie zijn HDT. 2, 133, PL. Phaedr. 247 d.
εὐ-παθής, impressionabel ARISTOT.
εὐ-παίδευτος, goed opgevoed HIPPOCR.
εὐ-παίδ-ία, ἡ, voorspoed met zijn kinderen AESCH., AR. Vesp. 1512, PL., EUR. Ion 678, LUC.
εὐ-παίς, παιδος, — 1 met goede kinderen: daarin gelukkig HYMN. 29, 5, HDT. 1, 32, EUR. Hec. 810. — 2 γόνος ε. de goede zoon EUR. Iph. T. 1234.
εὐ-πάλαμος, — 1 met vaardige hand: bekwaam AESCH. Ag. 1531. — 2 kunstvaardig, kunstig AR. Eq. 530.
εὐ-παλής, gemakkelijk teslingerens SOPH. Ichn. 220D.
εὐ-πάξ, stevig vervaardigd EUR. Or. 1428.

- εὐ-παράγωγος, 2, — 1 gemakkelijk te ver-
plaatsen HIPPOCR. — 2 te bedriegen AR. Eq. 1115,
PL. Tim. 69 d.
- εὐ-παράκλητος, gemakkelijk te bepraten PL.
- εὐ-παράκομιστος, 2, — 1 gemakkelijk te brengen
PLUT. — 2 met goeden toevoer ARISTOT.
- εὐ-παράμύθητος, 2, — 1 gemakkelijk te ver-
bidden PL. Leg. 888 c. — 2 waarover men ge-
makkelijk vertroost kan worden PLUT., LUC.
- εὐ-πάραρος, dor., = -ηρος, met schoone wangen
PIND. P. 12, 16.
- εὐ-παράπειστος, 2, gemakkelijk te overreden
XEN. Ag. 11, 12.
- εὐ-πάρ-εδρος, volhardend (*lat. assiduus*) N. T.
1 Cor. 7, 35.
- εὐ-παρέ-έδυτος, gemakkelijk uit het lid gaand
HIPPOCR.
- εὐ-πάρθενος, als gelukkig jong-meisje EUR. Ba. 520.
- εὐ-πάρ-υφος, met schoonen zoom (*vgl. lat. prae-
textatus*), COM., PLUT., LUC.
- εὐ-πατρεία, (*beter: ἡπάτειρα*), — 1 dochter van
een edelen vader Z 292, MOSCH. 2, 29. — 2 van een
edelen vader, ζωλή EUR. Hipp. 68.
- εὐ-πατρίδης, ου, ό, — 1 „van een goeden vader”,
van edelen huize SOPH. El. 162, EUR., XEN. Oec.
1, 17. — 2 *in Athene*: de eerste drie standen van
Theseus XEN. Symp. 8, 40, PLUT. Thes. 25. —
3 = „patricius” D. H.
- εὐ-πάτρις, ιδος, ή, van een edelen vader SOPH. El.
1081, EUR. Iph. A. 1077.
- εὐ-πάτωρ, = -πατρίδης, AESCH. Pers. 969.
- εὐ-πέδιλος, met schoone sandalen ANON. *bij* PLUT.
- εὐ-πειθειά, ή, gehoorzaamheid PLUT. Dion. 4.
- εὐ-πειθής, z. -πιθής *bij* TR.; — 1 gemakkelijk te
overreden, te overtuigen: volgbaar PL. Phaedr.
254 a, XEN. Mem. 3, 4, 8 > gehoorzaam, z. N. T.
Jac. 3, 17. — 2 *act.* gemakkelijk of goed over-
tuigend AESCH. Supp. 623.
- εὐ-πειστος, = *voorg.* 1, ARISTOT.
- εὐ-πέμπελος, gemakkelijk weg te zenden AESCH.
Eum. 476.
- εὐ-πένθερος, een goeden schoonvader hebbend
THEOCR. 18, 49.
- εὐ-πέπλος, met mooi gewaad E 424, PIND. fr. 16,
10 D., THEOCR. 7, 32.
- εὐ-πεπτος, licht te verteren ARISTOT., PLUT.
- εὐ-περί-γραφος, — 1 een goede schets gevend
EPICUR. p. 84 Us. — 2 met schoone lijn LUC.
Amor. 14.
- εὐ-περί-θραυστος, gemakkelijk rondom afbrekend
PLUT. 458 e.
- εὐ-περί-κοπτος, kort en bondig, zonder omwegen
POL.
- εὐ-περί-πατος, met succes rondtrekkend LUC.
- εὐ-περί-σπαστος, gemakkelijk rondom weg te
trekken XEN. Cyn. 2, 7.
- εὐ-περί-στάτος, belagend N. T. Hebr. 12, 1.
- εὐ-πέταλος, met schoone bladeren (ANACR.) 4, 16,
PIND. Parth. 2, 69 D., AR. Th. 1000, PLUT.
- εὐ-πέτειά, ιον, είνη, ή, — 1 gemak: vrije be-
schikking HDT. 5, 20, EUR. Ph. 262. — 2 licht-
zinnigheid, oppervlakkigheid DEMOCR. 178 D. —
3 overvloed PL. Tim. 64 d, XEN. Oec. 5, 5.
- εὐ-πετής, — 1 licht, gemakkelijk, *πήδημα* HDT. 1,
189 *adv.*, AESCH. Pers. 95, PL. Phaedr. 271 c, EUR.
— 2 licht, v. *gewicht* PLUT. — 3 *overdr.* lichtzinnig
PLUT. — 4 licht voortbewegend, -vallend, v. *h.*
rhythme D. H.
- (W. *pet-*, z. *πίπτω*).
- εὐ-πέψια, ή, goede vertering ARISTOT.
- εὐ-πηγής, stevig gebouwd φ 334, HIPPOCR., AP. RH.
- εὐ-πηκτος, stevig gebouwd B 661, EUR. Iph. T.
312(?), THEOCR. 1, 128, LUC.
- εὐ-πηνος, schoon geveven EUR. Iph. T. 312.
- εὐ-πηχης, met schoone armen EUR. Hipp. 200.
- εὐ-πίθης, z. -πειθής, — 1 gemakkelijk over te
halen: volg-, gehoorzaam; -te overtuigen AESCH.
Pr. 333. — 2 *act.* gemakkelijk overhalend, -over-
tuigend AESCH. Eum. 829, EUR. Andr. 819.
- εὐ-πίλητος, goed samengeperst ARISTOT.
- εὐ-πίνης, (*πίνος werd ook van de kleur v. h. aan
het weer blootgestelde brons gezegd*): oud, echt,
ongekunsteld CIC. Att. 12, 6, 3, D. H.
- εὐ-πιστος, lichtgeloovig MEN., ARISTOT.
- εὐ-πλαστος, kneedbaar PL. Rep. 588 d.
- εὐ-πλατής, zeer breed XEN. Cyn. 10, 3.
- εὐ-πλειος, goed gevuld ρ 467.
- εὐ-πλεκής, goed gevlochten B 449, HES.
- εὐ-πλεκτος, 2, goed gevlochten Ψ 335, EUR. Ba.
870.
- εὐ-πλευρος, met goede borst ARISTOT.
- εὐ-πληθής, zeer vol THEOPHR.
- εὐ-πλο-έω, gelukkige vaart hebben TELES.
- εὐ-πλοιά, ep. εὐ-πλοίη, ή, voorspoedige vaart
I 362, AESCH. Supp. 1046, SOPH. O. R. 423.
- εὐ-πλοκαμίς, ιδος, *fem. bij volg.*, β 119.
- εὐ-πλόκομος, met schoone vlechten Z 380, ARCHIL.
12 ALD., έλς, BACCH. 3, 34, EUR. Iph. A. 791.
- εὐ-πλοος, gelukkig varend THEOCR. 7, 62.
- εὐ-πλύνης, goed gewassen θ 392.
- εὐ-πνοιά, ή, vrije ademhaling HIPPOCR.
- εὐ-πνοος, 2, *contr.* εὐπνοος, — 1 gemakkelijk adem
halend XEN. Eq. 1, 10. — 2 heerlijk uitwasemend,
geurend HIPPOCR., ARISTOT. — 3 goed om in te
ademen THEOPHR. — 4 met frisschen wind PL.
Phaedr. 230 c.
- εὐ-ποδ-ία, ή, sterke pooten XEN. Eq. 1, 3.
- εὐ-ποιητικός, weldadig ARISTOT., MARC. AUR. 1, 14.
- εὐ-ποίητος, goed, fraai gemaakt E 466, BACCH. 5,
177, AP. RH.
- εὐ-ποι-ία, ή, weldadigheid LUC. Abdic. 25.
- εὐ-ποκος, met goede wol AESCH. Ag. 1416.
- εὐ-πόλεμος, gelukkig in den oorlog HYMN. 7, 4,
XEN. Vest. 4, 51.
- εὐ-πομπος, goed geleidend AESCH. Eum. 93, SOPH.
O. R. 696.
- εὐ-πορ-έω, — 1 overvloed van, τινος PL. Ion 536 c,
XEN. Hell. 1, 1, 10, ARISTOT. — 2 kracht, ge-
legenheid hebben: in staat zijn THUC. 6, 34, 8, PL.
Gorg. 478 a *tot* N. T. Act. 11, 29. — 3 *praegn.*
succes hebben PL. Leg. 634 b. — 4 *tr.* verschaffen
(in voldoende hoeveelheid) ISAE., DEM., LUC.
- εὐ-πορ-ία, ή, — 1 *eig.* het goed een weg, doortocht
vinden EMPED. 100, 5 D., XEN. An. 7, 6, 37. —
2 gemak, gunstige gelegenheid of inrichting,
middelen THUC. 4, 52, 4, PL. Prot. 321 e, N. T.
19, 25. — 3 onderhoud, levensonderhoud D. H.,
PLUT. — 4 > steun, hulp THUC. 3, 45, 28. — 5
overvloed DEMOCR. 101 D., XEN. Hell. 4, 8, 28;
overdr. PL.
- εὐ-πόριστος, goed te krijgen EPICUR. 130 Us.,
PLUT. Luc. 40.
- εὐ-πορος, — 1 goed begaanbaar, -doorgaan-
baar AESCH. Supp. 470, PL., XEN. An. 2, 5, 9. —
2 gemakkelijk te krijgen AR. Pl. 532. — 3
gemakkelijk THUC. 4, 78, 20, AR. Eq. 637. —
4 v. *pers.* een uitweg, middel kennend: be-
kwaam, in staat AR. Vesp. 1112, PL. Phaedr. 86 a,

XEN. Hell. 6, 3, 10. — 5 bemiddeld, rijk
voorzien THUC. 2, 64, 3, PL. Symp. 204 b, XEN.
Hell. 5, 4, 57, DEM., PAP.
εὐποτιμέω, voorspoedig zijn PLUT.
εὐποτιμή, ἡ, voorspoedig, gezegend zijn PROTAG.
9 D.
εὐποτιμος, met een gelukkig lot: gelukkig AESCH.
Ag. 245, SOPH., PLUT. 58 d.
εὐποτος, drinkbaar AESCH. Pr. 676.
εὐπους, οδος, snelvoetig XEN. Eq. 1, 3, ARISTOT.
εὐπράγ-εω, — 1 voorspoedig zijn THUC. 2, 60, 33,
XEN. Apol. 27. — 2 goed handelen (N. T.).
εὐπράγ-ια, ἡ, — 1 voorspoed, succes PIND. P. 7,
18, PL. — 2 juiste behandeling PL. Euthyd. 279 e.
εὐπράκτος, 2, gemakkelijk te doen, -door te
zetten XEN. An. 2, 3, 20.
εὐπράξι/α, ιων. -πρηξι/η, ἡ, — 1 voorspoed HDT. 7,
49, TR.: AESCH. Sept. 224, THUC. 1, 33, 9, XEN.
— 2 goed handelen (*ethisch*) XEN. Mem. 3, 9,
14, ARISTOT.
εὐπράξις, ἡ, voorspoed AESCH. Ag. 255.
εὐπρέπειά, ἡ, — 1 al wat „goed-staat”, siert,
past: waardigheid; > fatsoen THUC., PL. Phaedr.
274 b, POL., N. T. Jac. 1, 11. — 2 *praegn.* slechts
schoone schijn: mooidoenerij, voorwendsel THUC.
3, 11, 18, PL. Euthyd. 305 e.
εὐπρεπής, wat goed staat, siert: waardig, schoon,
gepast XENOPH. 3, 5 D., HDT. 2, 46, AESCH.
Pers. 833, THUC. 2, 44, 13, AR. Th. 192, EUR., XEN.
Mem. 2, 1, 22, (N. T.).
εὐπρεπτος, indrukwekkend AESCH. Supp. 722.
εὐπρηστος, krachtig blazend Σ 471.
εὐπριστος, goed te zagen, THEOPHR.
εὐπρόσ-δεκτος, — 1 aangenaam, welgevallig
PLUT., N. T. Rom. 15, 16. — 2 gunstig N. T. 2
Cor. 6, 2.
εὐπροσηγορία, ἡ, vriendelijkheid ISOCR.
εὐπροσηγορος, gemakkelijk aan te spreken:
vriendelijk EUR. Hipp. 95, D. H.
εὐπρόσιτος, 2, toegankelijk LUC. V. H. 2, 44.
εὐπρόσ-οδος, — 1 toegankelijk, te naderen XEN.
An. 5, 4, 30. — 2 v. pers. gemoedelijk THUC. 6,
57, 4, XEN. Ages. 9, 2.
εὐπρόσοιστος, toegankelijk EUR. Med. 279.
εὐπροσωπ-εω, er goed uitzien N. T. Gal. 6, 12.
εὐπρόσωπος, — 1 met schoon, vriendelijk gelaat,
schoon HDT. 7, 168, SOPH. Ai. 1009. — 2 schoon-
klinkend AR. Pl. 976, PL.
εὐπροφάσιτος, gemakkelijk voor te wenden
THUC. 6, 105, 10.
εὐπρουμνή, goed bestuurd AESCH. Supp. 989.
εὐπρουμνος, met schoonen achterstevan Δ 248,
BACCH. 12, 150, EUR. Iph. T. 1000.
εὐπρωρος, met schoonen voorstevan EUR. Iph.
A. 765.
εὐπτερος, — 1 goed bevlugeld, snel SOPH. O. R.
175, EUR. — 2 *overdr.* hoogvliegend: trotsch AR.
Nub. 800.
εὐπυνδάκωτος, met goeden bodem LUC. Lexiph. 13.
εὐπυργος, met sterke bolwerken H 71, HES.,
(PIND. N. 4, 12 ἡδ- z.d.), BACCH. 5, 184.
εὐπώλος, met schoone veulens-, paarden E 551,
SOPH. O. C. 711.
εὐρο-ακύλων, ωνος, ὁ, *euro-aquilo*: N. O. wind
N. T. Act. 27, 14.
εὐράξ (εὐρος), *adv.*, ter zijde O 541.
εὐράξ, *uitroep* AR. Av. 1258.
εὐρέτης, = εὐρρ., z. d., EUR. Tr. 810.
εὐρεσι-λογ-εω, woorden vinden, om iets te ver-

klaren POL.; — *ια, ἡ*, DIOD.; *ongunstig* PLUT.
1033 b, uitvlucht EPICT. 2, 20, 35.
εὐρε-σις, ἡ, (uit)vinden PL. Phaedr. 236 a.
εὐρε-τής, οὐ, ὁ, uitvinder PL. Lach. 186 e.
εὐρετι-ικός, 3, vindingrijk PL. Symp. 209 a.
εὐρέ-τις, ιδος, ἡ, *fem. v. εὐρετής*, SOPH.
εὐρη-μα, Ltr. εὐρεμα BABR., τό, — 1 vondst
SOPH. O. R. 1106, EUR. — 2 *praegn.* buitenkansje,
winst HDT. 7, 155; 8, 109, THUC. 5, 46, 25, EUR.
Med. 553, XEN. An. 7, 3, 13. — 3 uitvinding
AR. Nub. 561, PL. Prot. 326 d, EUR.; τινος, middel
tegen iets EUR. Hipp. 716.
εὐρησι-επής, — 1 vindingrijk in woorden PIND. O.
9, 80. — 2 veel woorden gebruikend AR. Nub. 447.
εὐρίπιστος, wankel CIC. Att. 14, 5, 2.
εὐρίπος, ὁ, — 1 zeeëngte, *spec.* tusschen Euboea en
het vasteland AESCH. Ag. 292, XEN. Hell. 1, 6,
22, ARISTOT. — 2 *vand.* (*wegens het sterke getij*
in deze Sont) onbestendigheid AESCHIN. 3, 90.
(*ursch.*: *εὐρή* vaart).
εὐρίπ-ώδης, in zeeëngten levend ARISTOT.
εὐρίς, ἴνος, met goeden neus AESCH. Ag. 1093,
SOPH. Ai. 8, XEN. Cyn. 4, 6.
εὐρίσω, — 1 (uit)vinden, bedoeld en bewust <
zoeken te grijpen [*z. αἰρω*], *vgl. bijv.* τέκνωρ Ἰδίου
I 49, *alg. tot* N. T. Mt. 7, 7. — 2 aantreffen E 753,
Δ 771, *alg. tot* N. T. Mt. 12, 44. — 3 toevallig
vinden λ 408, *alg. tot* Mt. 13, 44. — 4 (*uit* 1)
verwerven PIND. O. 7, 89; *meest med.* zich ver-
werven, verschaffen, > gedaan krijgen HDT. 3, 148;
9, 6, *alg. tot* N. T. Mt. 11, 29, Hebr. 9, 12. — 5
verdienen HDT. 1, 196, XEN. Hell. 3, 4, 24. — 6
geestelijk (be-)vinden: > meenen, gelooven
HDT. 7, 24. — 7 opbrengen ARISTOT. Oecon. II B
1350 a 17, PAP. — 8 *med.* bedenken t 422 θανάτου
λύσις — 9 *intr.* τὸ εὐρόν (*v. l. τυρόν*) het eerste het
beste XEN. Mem. 2, 5, 5.
(W. *yer-ēi-*, z. s.v. αἰρω, gr. *eurē*- naast *yr-*
(en *eyri-*?) in *εὐρή-ω* naast *ἡρόω*, *εὐρίσω* of
εὐρί-σω. *Vgl. o.ier frith* < **yrētom* „inventum
est”, o. b. ob-(v)rēsti perfectief, ob-(v)rētati imper-
fectief vinden; zoaals in αἰρώ?).
εὐροέω, — 1 schoon stroomen THEOPHR. — 2 goed
uitvallen AESCH. Pers. 601. — 3 geestelijk wel-
varend zijn EPICT. 1, 1, 22.
εὐροιά, ἡ, — 1 gemakkelijk, rijkelijk stroomen PL.
Phaedr. 238 c, *overdr.* van een stroom woorden. —
2 goede afloop, succes POL. — 3 geestelijk wel-
varend zijn EPICT. 1, 4, 3; 2, 16, 47.
εὐρό-νοτος, ὁ, Z.Z.O. wind ARISTOT.
εὐροος, *ep.* εὐρροος, *att.* -ροος, — 1 machtig
stroomend Z 508, SOPH. Ph. 491, PL., EUR. —
2 goed, gunstig verlopend PL. Leg. 740 d. —
3 *med.* goed circulerend, doorstralend, σῶμα
ARISTOT.
I. εὐρος, ὁ, O.Z.O.-wind ε 295, HDT. 7, 36, ATT.
(*msch.* *verwant met αἰρᾶ, e of αὔρ-ο-ἄ, z. αἰρᾶ*;
W. *yer-* beweging. Voor *prothese* *vgl. εὐληρα*
naast αὐληρα en εὐλάρα).
II. εὐρος (*z. εὐρός*), τό, breedte; > wijdte λ 312,
HERACL. 3 D., HDT. 7, 24, EUR. Cycl. 390, XEN.
An. 7, 14.
εὐροαφής, goed genaaid β 324.
εὐρορής, machtig stroomend Z 508.
εὐρορείτης, = *voorg.*, Z 34.
εὐρου-άγυια, — 1 met breede straten B 329, HYMN.
Cer. 16. — 2 *overdr.* δίκια TERPAND.
εὐρου-αίχμας, α, wijd en zijd strijdend PIND. fr.
173.

εὐρύ-αναξ, wijd heerschend BACCH. 5, 19; fem. -άνασσα, CALL.
 εὐρύ-βιάς, *ion.* βίης, ου, wijd heerschend HES. Th. 931, PIND. P. 2, 12, BACCH. 5, 104.
 εὐρυ-δίνᾱς, met breede kolken BACCH. 3, 6.
 εὐρυ-έδης, 2, met breeden zetel: ruime, χθών SIMON. 4, 16 ALD., bij PL. Prot. 345 c.
 εὐ-ρυθμ-ία, ἡ, — 1 rhythmisch zijn: harmonie, goede proporties PL. Prot. 326 b. — 2 goede houding PL. Rep. 400 f, PLUT., LUC. Salt. 8.
 εὐ-ρυθμος, — 1 in goeden rhythmus AR. Th. 121, PL. Rep. 400 d, EUR. — 2 goed passend XEN. Mem. 3, 10, 9.
 εὐρυ-κόλιος, 2, ruim van buik HIPPOCR.
 εὐρύ-κόλιος, 2, met breeden boezem PIND. N. 7, 33.
 εὐρυ + κρείων, οντος, wijd heerschend A 102.
 εὐρυ-λείμων, met uitgestrekte weiden PIND. P. 9, 55.
 εὐρυ-μέδων, οντος, — 1 — κρείων, PIND. O. 8, 31. — 2 zich ver uitstrekkend EMPED. 135, 1 D; de vlakke wijd beheerschend ἕρος THEOCR. 7, 46.
 εὐρυ-μέτωπος, met breed voorhoofd K 292.
 εὐρυ-νέφης, met dikke wolken BACCH. 15, 17.
 εὐρύνω, vergruimen φ 260, HDT. 4, 52, XEN. Eq. 1, 10, THEOCR. 13, 31.
 εὐρύ-νωτος, breed van rug SOPH. Ai. 1251.
 εὐρύ-όδειᾱ, fem. met breede wegen II 635.
 εὐρύ-οπα, wijd en zijd „sprekend”, -donderend, Ζεύς E 265, PIND. fr. 238, HDT. 7, 41 cit. — Als *nom. voc., acc.*
 (:lat. *vōc, vōcare*, vgl. *ἀπὸ* ζ 492. *Eig. voc.?* Het tegen-deel *βαρυ-δᾱν* PIND. P. 6, 23. Als *acc. als van ἐ-οψ*).
 εὐρύ-πεδος, met breede vlakten (PL.).
 εὐρύ-πορος, met wijde banen O 381, AESCH. Pers. 108.
 εὐρύ-πρωκτος, met wijden *πρωκτός*, paederast AR. Ach. 716; ook v. e. *echtbreker*, *wegens de op hem toegepaste straf* Nub. 1084; -ία, ἡ, *ib.* 843.
 εὐρυ-πύλλης, met breede poorten Ψ 74.
 εὐρυ-ρέεθρος, breedstroomend Φ 141.
 εὐρύς, — 1 breed, ruim Γ 364, PIND., EMPED. 43 D., HDT. 1, 178, ATT. — 2 verbreed α 344.
 (< *εὔρυ-*, *vollere phase* *εὔρυ-* z. o. *ind. urū-* breed, wijd, *compar. vār-tyas*).
 εὐρυ-σθενής, met wijden invloed, -macht H 455, PIND. O. 13, 80.
 εὐρύ-στερνος, met breede borst: ruim HES. Th. 117 THEOCR. 18, 36.
 εὐρυ-στήθης, = *voorg.*, ARISTOT.
 εὐρύ-στομος, met breeden mond, met wijde opening HIPPOCR., XEN. Eq. 10, 10.
 εὐρύ-τίμος, wijd geëerd PIND. O. 1, 43.
 εὐ-ρύτος, machtig stroomend EUR. Iph. A. 420.
 εὐρύ-τρύπος, wijd geboord DEMOCR. A 135 D.?
 εὐρυ-φασέτρας, met grooten pijlkoker PIND. P. 9, 26, Pae. 6, 111 D.
 εὐρυ-φύής, breedgroeiend δ 604.
 εὐρυ-χάδης, breed gapend LUC. Lexiph. 7.
 εὐρυ-χαίτας, met uitgolvend haar PIND. I. 6, 4.
 εὐρύ-χορος, met ruime „dansplaatsen”(?) I 478, v 414, PIND. O. 7, 18, EUR. Ba. 87.
 (*eig.* met ruime vlakten, z. *χώρα, χόρος*).
 εὐρυ-χωρ-ία, *ion.* ἰη, ἡ, ruime vlakke, ruimte HDT. 8, 60, 2, THUC. 2, 83, 37, PL. Theaet. 194 d; = -ιον, τό, PL. (?).
 εὐρύ-χωρος, ruim ARISTOT., N. T. Mt. 7, 13.
 εὐρώδης, met breede wegen, *Τροία*, z. *εὐρυ-όδεια*, SOPH. Ai. 1190.
 (*dor. contr. in koor* < **εὔρο-όδης*? of -*ώδης suff.*?)
 εὐρώ-εις, vochtig of nevelachtig Υ 65, x 512, HES. Th. 739.

(z. ω 10 ω υ 64: door de Gr. als met *ἡσρόεις* samenhoorend gevoeld. Verw. met I *εὔρος, αὔρα*, z. d. en van denzelfden W. als *ἀήρ* nl. W. *yer-* bewegen).

εὐρ-ωπός, = εὐρύς, EUR. Iph. T. 626 (cf. *Εὔρω-πη?*?, *wrsch. een hetwitsche naam, bet., „Avondland”*.)
 εὐρώς, ὠτος, ὄ, vochtigheid: — 1 roest THEOGN. 453, BACCH. fr. 4, 11. — 2 ontbinding SIMON. 4, 4. — 3 schimmel EUR. Ion 1393, vgl. AR. Nub. 44.

(< *εὔρο-τ-*: W. *yer-* in *αὔρ-* [vgl. *Κένταυρος*] water, gr. *οὔρον* water = lat. *urina*).

εὐ-ρωστ-ία, ἡ, gezondheid PLUT., Cato Mi. 44. LUC.
 εὐ-ρωστος, krachtig, gezond HIPPOCR., XEN. Hell. 4, 3, 6.

εὐρωτ-ιάω, — 1 schimmelig worden, bederven THEOPHR., LUC. — 2 *overdr.* in schimmelende rust AR. Nub. 44.

εὐς, *ntr.* ἡ/ἔϋ, later εὔ als *adv.*; *acc.* ἡ/ἔϋν, *gen.* ἔηος, *gen. pl. f.* ἔάων; behalve εὔ slechts *ep.* ἔηος, *msch. kruising* van ἡφος (bij ἡύς) × ἔεος (bij ἔός), — 1 flink, krachtig, voortreffelijk A 393. — 2 > goed; *spec. gen. pl.* ἔάων = *bonorum*, zegeningen φ 325, Ω 528.

(naast ἡύς, ἔ < *es* u- bij ἔσ-τι: zijnde > werkelijk, krachtig, goed zijnde. Vgl. *gall. Esu-* in *E.N.*, *bijv. Esu-nertus* met groote kracht en verw. o. *ind. su-* = gr. *εὔ-*).

εὐ-σαρκ-ία, ἡ, zwaarlijvigheid ARISTOT.

εὐ-σαρκος, zwaarlijvig XEN. Lac. 5, 8, AESCHIN. 1, 41.

εὐ-σέβειᾱ, ἡ, eerbiedigheid, *spec.* vroomheid, *teg. de goden* EMPED. 4, 5 D, AESCH. Sept. 344, SOPH. Ant. 872, THUC. 3, 82, 3, PL. Symp. 193 d, XEN. Cyn. 1, 15, N. T. Act. 3, 12.

εὐ-σεβέω, eerbiedig: *spec.* vroom, rechtschapen zijn SOL. 73 a 3 D (*tr.*), THEOGN. 11, 44, AESCH. Ag. 338, SOPH. Ant. 924, EUR., PL. Ap. 35 c, N. T. Act. 17, 23 (*tr.* I Tim. 5, 4).

εὐ-σεβής, *adv.* ὤς, eerbiedig, *spec.* vroom, aanhankelijk, dankbaar HDT. 2, 141, PIND. O. 3, 41, ATT.: PL. Euth. 5 c, *passim* N. T. Act. 10, 2.

εὐ-σεβία, ἡ, = *επ.*, PIND. O. 8, 8, SOPH. Ant. 943.
 εὐ-σελμος, 2, *ep.* εὐ-σελμος, met goede roeiban-ken B 170, (PL. Leg. 706e; Phaedr. 243 a *met één* σ), EUR. Iph. T. 1383.

εὐ-σепτος, eervwaardig SOPH. O. R. 864.

εὐ-σημ-ία, ἡ, goede voortekens ARISTOT. A. Π. 44, 4.

εὐ-σημος, *adv.* ὤς, — 1 met een duidelijk teeken: gemakkelijk te herkennen AESCH. Ag. 818, SOPH. Ant. 1021, POL., PLUT., LUC. v. *klanken* N. T. 1 Cor. 14, 9. — 2 met gunstige voortekenen, EUR. Iph. A. 252, PLUT.

εὐ-σηπτος, snel verrottend ARISTOT.

εὐ-σθένειᾱ, ἡ, kracht ARISTOT., THEOPHR.

εὐ-σθενέω, krachtig, sterk zijn EUR. Cycl. 2(?) THEOPHR.

εὐ-σθενής, krachtig, sterk THEOPHR., LUC.

εὐ-σιτος, 2, met goeden eetlust HIPPOCR.

εὐ-σκαρδμος, springend N 31, NIC.

εὐ-σκέπαστος, goed beschut THUC. 5, 71, 7.

εὐ-σκεπής, = *voorg.*, THEOPHR.

εὐ-σκεπτος, gemakkelijk te beschouwen, beoor-deelen PL. Phil. 65 d.

εὐ-σκευέω, goed toegerust zijn SOPH. Ai. 823.

εὐ-σκίαστος, schaduwrijk SOPH. O. C. 1707.

εὐ-σκιος, = *voorg.*, PIND. P. 11, 21, XEN. Oec. 9, 4, THEOCR. 7, 8.

εὐ-σκοπος, *ep.* εὐσκ., — 1 goed, scherp ziende α 38, CALL. — 2 goed mikkend HDT. 5, 61, AESCH.

Ch. 694. — **3** pass. goed zichtbaar AR. Eccl. 2, XEN.
εὐσοιά, ἡ, bloeiende toestand SOPH.
εὐσοος, goed bewaard THEOCR. 24, 8.
εὐπλαγχν-ία, ἡ, — **1** moed (EUR.) Rhés. 192.
 — **2** medelijden (N. T.).
εὐπλαγχνος, — **1** met gezonde ingewanden
 HIPPOCR. — **2** medelijdend N. T. 1 Petr. 3, 8.
εὐσπορος, vruchtbaar AR. Av. 230.
εὐσελμος, = **εὐσελμος**.
εὐστάθειᾶ, ἡ, — **1** vastheid PLUT. 342 f. —
2 goede toestand PLUT. 135 c.
εὐστάθ-εω, in goeden toestand verkeeren EPICT.
 3, 22, 72.
εὐστάθης, ep. ἐυ., — **1** stevig (gebouwd), vast
 Σ 374. — **2** vast, onbeweegelijk AP. RH., LUC. —
3 spec. rustig, wel geëquilibreerd, v. d. geest
 DEMOCR. 191 D., PLUT.
εὐστάλειᾶ, ἡ, — **1** lichte uitrusting PLUT. Sertor.
 12. — **2** vlugheid HIPPOCR.
εὐστάλης, adv. ὤς, — **1** goed uitgerust AESCH.
 Pers. 795, THUC. 3, 22, 4 v. *lichtgewapenden*,
 SOPH. Ph. 780, XEN. Eq. 7, 8: vaardig, vlug.
 — **2** smaakvol, eenvoudig, gedistingeerd PL. Men.
 90 a, LUC.
εὐστερνος, met breede borst EMPED. 96, 1 D.
εὐστέφανος, ep. ἐυ., — **1** met schoonen diadeem
 of krans Φ 511, HES. O. 300, AR. Nub. 309. — **2**
 met sterke tinnen of borstwering T 99, PIND.
 P. 2, 58: ἀγυιαί, met sterken rand of berm.
εὐστολος, goed uitgerust SOPH. Ph. 516.
εὐστόμαχος, — **1** met goede maag PLUT. — **2**
 geduldig CIC.
εὐστομ-εω, — **1** schoon zingen SOPH. O. C. 18. —
2 geluk voorspellende woorden spreken AESCH. Ch.
 997, AR. Nub. 833.
εὐστομ-ία, ἡ, — **1** welluidendheid PL. Crat.
 412 e. — **2** welbespraaktheid D. H. — **3** aangenaame
 smaak THEOPHR.
εὐστομος, — **1** met sterken bek of mond XEN.
 Cyn. 4, 2. — **2** v. *paarden*: niet hard: zacht in den
 bek PLUT. — **3** met groote opening LUC. — **4** wel-
 gesproken; spec. niet als onvertogen, onheil bren-
 gend woord gesproken HDT. 2, 171, SOPH. Ph. 201.
 — **5** smakelijk, lekker THEOPHR.
εὐστοχ-εω, het doel goed treffen: succes hebben
 POL., PLUT., LUC.
εὐστοχ-ία, ἡ, — **1** goed, juist treffen EUR. Iph.
 T. 1239. — **2** scherpzinnigheid, juist instinct PLUT.
εὐστοχος, — **1** juist mikkend, gemikt EUR. Herc.
 195, XEN. Eq. 12, 14, POL. — **2** overdr. scherp-
 zinnig, juist radend, juist PL. Leg. 950 b, POL.,
 PLUT.
εὐστρα, ἡ, plaats, waar de geslachte zwijnen
 afgezengd worden AR. Eq. 1236.
εὐστρεπτος, goed gevlochten β 426.
εὐστρεφής, = *voorg.*, ξ 346.
εὐστροφ-ία, ἡ, — **1** buigzaamheid PLUT. — **2**
 gevatheid PLUT. 510 f.
εὐστροφος, ep. ἐυ., adv. ὤς, — **1** goed gedraaid
 PLUT. — **2** gemakkelijk te draaien: -te besturen,
 -te leiden PL. Critias 109 c, EUR. Iph. A. 293, PLUT.
εὐστρωτος, goed gespreid HYMN. Ven. 157.
εὐστύλος, met schoone zuilen EUR. Iph. T. 128.
εὐσυκοφάντητος, aan chicanes blootgesteld PLUT.
εὐσυλλόγιστος, gemakkelijk te concluderen,
 -gissen ARISTOT., PLUT.
εὐσύμβλητος, gemakkelijk uit te leggen HDT.
 7, 57, AESCH. Pr. 775.
εὐσύμβολος, — **1** goed, gemakkelijk in den

omgang AESCH. Supp. 701, (in handelszaken) XEN.
 Mem. 2, 6, 5. — **2** gemakkelijk te raden AESCH.
 Ch. 170. — **3** met een goed (voor)teeken PLUT.
εὐσυμπλήρωτος, gemakkelijk volledig te ver-
 werven EPICUR. 133 Us.
εὐσύμφυτος, makkelijk samengroeiend THEOPHR.
εὐσυνάγωγος, τόπος, stapelplaats ARISTOT.
εὐσυνεσις/ία, ἡ, scherpzinnigheid ARISTOT.
εὐσύνετος, — **1** scherpzinnig THUC. 4, 18, 22,
 DEMOCR. 119 D, ARISTOT. — **2** makkelijk te ver-
 staan: duidelijk EUR. Iph. T. 1092.
εὐσυνθετ-εω, volgens de afspraak handelen PLUT.
εὐσύνθετος, goed samengesteld ARISTOT.
εὐσύνοπτος, — **1** gemakkelijk te voorzien
 AESCHIN. 3, 118, ARISTOT. — **2** duidelijk ISOGR.
εὐσφύρος, met schoone enkels HES. Th. 254, EUR.
 Hel. 1570.
εὐσχημον-εω, welgemanierd zijn PL. Leg. 732 c;
 -ίζω, welgemanierd maken INSCR.
εὐσχημοσύνη, ἡ, goede houding en gedrag PL.
 Symp. 196 a, XEN.; fatsoen N. T. 1 Cor. 12, 23.
εὐσχήμων, adv. ὤς, — **1** met goede houding en
 gedrag: fatsoenlijk PL. Phaedr. 252 a, AR. Vesp.
 1210, EUR. Med. 584, N. T. Rom. 13, 13. — **2** aan-
 trekkelijk, sympathiek PL. Lach. 182 c, Prot.
 338 a. — **3** aanzienlijk, notabel N. T. Mc. 15, 43.
εὐσχολ-εω, vrijen tijd hebben LUC.
εὐσχολος, met vrijen tijd POL.
εὐσωματ-εω, sterk zijn AR. Nub. 799, EUR. Andr.
 765.
εὐσωτρος, goed met wielbanden voorzien, met
 goede wielen HES. Sc. 273.
εὐτάκης, gemakkelijk smeltend LUC.
εὐτακτ-εω, goed gedisciplineerd zijn THUC. 8, 1, 1,
 XEN. Mem. 4, 4, 1, PLUT.
εὐτακτος, adv. ὤς, goed gedisciplineerd, -opge-
 steld, ordelijk AESCH. Pers. 399, THUC. 2, 89, 27,
 AR. Vesp. 424, XEN. An. 6, 6, 35, τρόπος DEMOCR.
 61 D.
εὐταμίευτος, economisch gebruikt ARISTOT.
εὐταξία, ἡ, — **1** tucht THUC. 6, 72, 36, PLUT. —
2 zelftucht, systematiek PL. Alc. I. 122 c. —
3 goede orde, -toestand XEN. Mem. 3, 3, 14.
εὐτε, conj., — **1** zoodra als, wanneer m. conj.
 of opt. α 192, PIND. P. 9, 76, BACCH. 1, 183,
 EMPED. 100, 10 D., HDT. 2, 63, TR.: AESCH. Pers. 230.
 — **2** toen, m. indic. Z 392, PIND. N. 6, 60, HDT. 7,
 193, AESCH. Sept. 745. — **3** daar SOPH. Ai. 715. —
4 zooals (= ἤντε) Γ 10, T 386, SIMON. 45 ALD.
 (identisch met ἤντε. Bet. zoo(dra), als > toen
 of wanneer; ἤ zooals + vte = o.ind. utá ook
 zelfs, lat. aliúta elders ook, vgl. o-ἄτο-ς: ὁ z.d. en
 ἐνταῦθα < ἐνθά-vta. Zoo εἶτε < ἤ-vte; ἤ-vte
 < ἤ-φε-vte. Dit ἤ als identisch met ἤ of en dan;
 temporeel zelfstandig in Dial., bijv. Creta ε̄ (= ἤ) κα
 ἀποστᾶ, zoodra hij zijn ambt heeft neergelegd, eld.).
εὐτείχεος, met goede muren © 241; -ής, PIND. N.
 7, 46, EUR. Andr. 1010.
εὐτείχητος, = *voorg.*, HYMN. Ven. 112; = -ιστος,
 POL.
εὐτεχν-εω, met (goede) kinderen gezegend zijn
 EUR., PLUT. 278 b.
εὐτεχνία, ἡ, — **1** voorspoed met zijn kinderen EUR.
 Supp. 66. — **2** vruchtbaarheid, van dieren ARISTOT.
εὐτεχνος, — **1** met gezonde kinderen AESCH. Supp.
 275, EUR., XEN. Lac. 1, 8: in staat gezonde kinderen
 voort te brengen. — **2** kinderen belovend EUR.
 Ion 423.
εὐτέλειᾶ, ἡ, — **1** goedkoopheid HDT. 2, 92. —

2 geringe waarde onbeteekenendheid AR. AV. 805; ordinairheid ARISTOT. — 3 eenvoud. THUC. 2, 40, 7, PL. Leg. 650 b.

εὐ-τελής, — 1 makkelijk te betalen: goedkoop, weinig waard HDT. 2, 86, THUC. 8, 46, 29, PL. Crit. 45 a. — 2 alledaagsch, ordinair AESCH. Sept. 491. — 3 eenvoudig PL., XEN. Mem. 1, 3, 5.

εὐ-τελιζώ, verkleinen PLUT. 1073 c, LUC.

εὐ-τερπής, aangenaam PIND. O. 6, 105.

εὐ-τεχν-ία, ἡ, kunstvaardigheid LUC. Hermot. 20.

εὐ-τεχνος, 2, kunstvaardig HIPPOCR.

εὐ-τηκτός, licht smeltbaar; -Ξία, ἡ, -heid ARISTOT.

εὐ-τλήμων, volhardend, duldend AESCH. Pers. 28.

εὐ-τμητός, schoon gesneden K 567, THEOCR. 25, 102.

εὐ-τοκέω, voorspoedig baren, voortbrengen THEOPHR., PLUT.

εὐ-τολμ-ία, ἡ, vastberadenheid EUR. Med. 469, POL., PLUT.

εὐ-τολμος, adv. ὡς, vastberaden AESCH. Ag. 1302, KRITIAS 16, 2 D., XEN. An. 1, 7, 4.

εὐ-τομος, met veel doorgangen ARISTOT.

εὐ-τον-έω, kracht hebben HIPPOCR., PLUT.

εὐ-τονία, ἡ, gespiedheid D. H.; overdr. PLUT. 156 c.

εὐ-τονος, adv. ὡς, — 1 met goede spanning: krachtig PL. Leg. 815 a, POL., PLUT. — 2 melodieus AR. Ach. 675 (r. 665). — 3 ingespannen, ijverig AR. Pl. 1095, N. T. Act. 18, 28.

εὐ-τορονος, 2, — 1 goed gedraaid, -gerond EUR. Tr. 1197. — 2 makkelijk te draaien THEOPHR.

εὐ-τράπεζος, — 1 met goede tafels AESCH. Ag. 243. — 2 een goede tafel houdend EUR. — 3 goed voor de tafel PLUT. 667 c.

εὐ-τραπελεύομαι, aardig zijn POL.

εὐ-τραπελ-ία, ἡ, geestigheid PL. Rep. 563 a, ARISTOT., N. T. Eph. 5, 4.

εὐ-τράπελος (τρέπω, τράπω), — 1 zich gemakkelijk draaiend, aanpassend LIG. — 2 geestig, gevat, handig PIND. P. 1, 92, THUC. 2, 41, 1, AR. Vesp. 469, POL.

εὐ-τράφης, — 1 goed gevoed HIPPOCR., PL. Leg. 835 d, EUR. Iph. T. 304. — 2 goed opgevoed EUR. Med. 920. — 3 voedzaam AESCH. Ch. 898.

εὐ-τρηπής, vaardig, gereed AESCH. Sept. 89, EUR. Ba. 440, DEM. 1, 21, POL.

εὐ-τρεπίζω, — 1 gereed maken AESCH. Ag. 1651, AR. Pl. 626, EUR. Or. 953, XEN. Hell. 4, 8, 12. — 2 herstellen XEN. Hell. 2, 2, 4. — med.: 3 voor zich gereed maken THUC. 2, 18, 1. — 4 voor zich winnen XEN. Hell. 4, 8, 6.

εὐ-τρεπτός, geneigd tot ARISTOT., PLUT.

εὐ-τρεφής, goed gevoed t 425, TR.

εὐ-τρητός, — 1 goed doorboord E 182. — 2 met groote opening HES. Th. 863.

εὐ-τριχος, met schoon haar EUR. Herc. 934.

I. εὐ-τροπ-ία, ἡ, veranderlijkheid, plooibaarheid THEOGN. 218, PLUT. 500 D.

II. εὐ-τροπ-ία, ἡ, een goeden aard of karakterbezitten DEMOCR. 57 D.

εὐ-τροπος, 2, goedaardig HIPPOCR.

εὐ-τροφ-έω, en med., zich goed voeden, gedijen ARISTOT., THEOPHR.

εὐ-τροφ-ία, ἡ, — 1 goede voeding, -ontwikkeling, ψυχῆς PL. Prot. 351 a, b, ARISTOT. — 2 doorvoedheid THEOPHR.

εὐ-τροφος, — 1 voedsel opleverend THEOPHR. — 2 goed gevoed, gedijend HIPPOCR.

εὐ-τρόχᾶλος, goed te belooopen: effen HES. O. 599.

εὐ-τροχος, — 1 met goede „loopers”, = wielen ζ 72, HES., XEN. Cyn. 2, 5, — 2 gemakkelijk

loopend = goed afgerond PL. Tim. 37 c, EUR. Ion 19.

— 3 overdr. bewegelijk, glad, γλώσσα EUR. Ba. 268.

εὐ-τρύγητος, goed leeg te plukken THEOPHR.

εὐ-τύν-άζομαι, opsieren AESCH. Sept. 150.

εὐ-τύκος (τεύχω), (goed) gereed gemaakt, klaar BACCH. 8, 4, AESCH. Supp. 974, THEOCR. 24, 86.

εὐ-τύκτος (τεύχω), — 1 goed vervaardigd K 566, BACCH. 17, 50. — 2 smakelijk klaar gemaakt HDT. 1, 119.

εὐ-τύπωτος, gemakkelijk te stempelen PLUT.

εὐ-τύχ-έω, — 1 εὐτυχής zijn: geluk, voorspoed, veine hebben; spec. overwinnen PIND. O. 7, 81, HDT. 1, 65, TR.: AESCH. Sept. 421, THUC. 5, 7, 3, XEN. An. 6, 1, 6, PL. Phaedr. 233 b, LUC.; pass. πάντα ἐ-ηται, THUC. 7, 77, 21. — 2 (:τυγῶν) iets goed treffen, raken: verkrijgen, τινος LUC. Charid. 23.

εὐ-τύχη-μα, τό, geluk, succes PL. Symp. 217 a, XEN., EUR. Ph. 1356.

εὐ-τύχης (τύχη), adv. ὡς, ion. -έως, gelukkig, voorspoedig PIND. N. 7, 90, HDT. 3, 39, THUC. 2, 44, 12, TR.: SOPH. O. R. 145, PL. Phaed. 117 c (niet N. T.).

εὐ-τύχ-ία, ion. ἡ, ἡ, geluk, gelukkig lot, voorspoed PIND. N. 1, 10, HDT. 1, 32, THUC. 1, 120, 12, PL. Euthyd. 279 c, d, AR. Eccl. 573, EUR.

εὐ-υδρος, met goed of rijkelijk water PIND. P. 1, 79, HDT. 4, 47, PL. Leg. 761 b.

εὐ-υμνος, hooggeprezen HYMN. Ap. 19.

εὐ-υπέρ-βάτος, gemakkelijk over te stijgen HIPPOCR.

εὐ-υπνος, met vasten slaap HIPPOCR.

εὐ-υφής, goed geweven SOPH. Tr. 602.

εὐ-φαρέτρας, met schoonen pijlkoker SOPH. Tr. 208.

εὐ-φεγγής, helstralend BACCH. 8, 29, AESCH. Pers. 387, PLUT., LUC. Hipp. 8.

εὐ-φεροσύνη, ἡ, door PL. Crat. 419 d, gevormd als etymon v. εὐφροσύνη.

εὐ-φημ-έω, — 1 slechts goede klanken of woorden laten hooren: onheilige, storende geluiden vermijden; vand. (als meest radicaal middel) zwijgen, vol eerbied luisteren I 171, HDT. 3, 38, AESCH. Eum. 1035, AR. Nub. 263, PL. Prot. 330 d, EUR. — 2 blijde, juichende klanken doen hooren AESCH. Ag. 596; τινα, met goede woorden toespreken AESCH. Supp. 512; pass. ΔΙΟΔ. — 3 prijzen PL. Epin. 992 d.

εὐ-φημ-ία (z. εὐφημ-έω), ἡ, — 1 goede, geluk voorspellende woorden, -naam PL. Leg. 736 b, AESCHIN. — 2 eerbiedige stilte SOPH. Tr. 178, PL. Phaed. 117 a. — 3 aanbidding, gebed, huldiging PIND. P. 10, 35, PL. — 4 goede naam, -reputatie EUR., PLUT., N. T. 2 Cor. 6, 8.

εὐ-φημος, adv. ὡς, — 1 van goede voorbeteekenis AESCH. Supp. 512, SOPH. Ai. 362, PL.; adv. HYMN. Ap. 171. — 2 > blijde, ξίμαρ AESCH. Ag. 636; optimist LUC. — 3 in eerbiedige stilte, heilig, XENOPHAN. 1, 14 D., N. T. Phil. 4, 8; > heilig TR.: AESCH. Ag. 1247 stil, AR. Th. 39. — 4 prijzend, jubelend POL. 31, 14, 4, PLUT.

εὐ-φθαρτος, gemakkelijk te bederven, te vernietigen ARISTOT., POL.

εὐ-φθογος, welluidend THEOGN. 534, AESCH. Ch. 341, EUR.

εὐ-φίλης, — 1 zeer binnend AESCH. Eum. 197. — 2 zeer bemind AESCH. Ag. 34.

εὐ-φίλητος, zeer geliefd AESCH. Sept. 107.

εὐ-φιλό-παις, παιδος, ὁ, ἡ, de kinderen liefhebbend AESCH. Ag. 721.

εὐ-φιλο-τίμητος, uit eerzucht ARISTOT.

εὐ-φλεκτος, gemakkelijk in brand te steken XEN. Cyt. 7, 5, 22.

εὐ-φορβ-ία, ἡ, goed voedsel SOPH.

εὐφορέω, — 1 vruchtbaar zijn HIPPOCR., N. T. LUC. 12, 16. — 2 veel vervoeren LUC. Lexiph. 15.
εὐφόρητος, gemakkelijk te dragen AESCH. Ch. 354.
εὐφορός, *adv.* ὤς, — **pass.**: 1 gemakkelijk te dragen, licht KRITIAS 34 D, XEN. Cyr. 2, 3, 14; *overdr.* πόννοι PIND. N. 10, 24. — **act.**: 2 goed, gemakkelijk dragend, stuwend XEN. Hell. 6, 2, 27. — 3 goed vruchtdragend ARISTOT., PLUT.; > rijk D. H. — **intr.**: 4 vlieg, bewegelijk XEN. Symp. 2, 16.
εὐφραδέως, *adv.*, verstandig τ 352.
εὐφραίνω (: εὐφρων), — 1 verheugen, blij maken E 688, PIND. I. 6, 3, AESCH., SOPH. Ai. 469, PL., XEN. Mem. 2, 4, 6. N. T. 2 Cor. 2, 2. — 2 *pass refl.* zich verheugen β 311, PIND., HDT. 4, 9, TR.: EUR. Med. 36, AR. Ach. 5, PL. Prot. 337 c, XEN. Hell. 4, 1, 33, N. T. LUC. 15, 32.
εὐφραστός, verstaanbaar ARISTOT.
εὐφρόνη, ἡ, nacht HES. O. 562, PIND. N. 7, 3, HERACL. 26 D., HDT. 7, 12, AESCH. Pr. 655, SOPH. El. 19.
 (: εὐφρων?? *semas. en morphol. bezwaarlijk.* Vgl. ἀγρόνη, ἡδόννη, περόνη: εὐ + φεο-?).
εὐφροσύνη, ἡ, vroolijkheid ζ 156, XENOPHAN. 1, 4 D., AESCH. Pr. 539, PL. Crat. 419 d, XEN., N. T. Act. 2, 28.
εὐφροσύνας, *adv.*, vroolijk THEOGN. 766.
εὐφρων (φρήν), *adv.* ὄνωος, — 1 vroolijk O 99, PIND. N. 5, 38, SOPH. — 2 > *causat.* opvroolijkend, οἶνος Γ 246, HES., EUR. — 3 genadig, liefelijk ARCHIL. 79, 3 ALD., PIND. O. 4, 13, TR.: SOPH. Ai. 705; τιμὴ welgezind jegens AESCH. Ag. 806. — 4 verstandig AESCH. Ch. 88.
εὐφυής, *adv.* ὤς, — 1 schoon van groei, -bouw Φ 243, Δ 147, AR. Th. 963, EUR. Med. 1198, XEN. Eq. 4, 3, — 2 met goeden aanleg, -talent PL. Gorg. 485 d, PHAEDR. 270 a, XEN. Mem. 4, 1, 3, PLUT.; *relat.* -voor iets, of *abs.* talentvol, geestig ISOCR.
εὐφυῖα, ἡ, — 1 schoone groei HIPPOCR., LUC. — 2 talent PL., ARISTOT. — 3 goede ligging POL.
εὐφύλακτος, — 1 (: *act.*) gemakkelijk te bewaken AESCH. Supp. 998, THUC. 3, 92, 25, EUR. — 2 (*refl.*) waarvoor men zich gemakkelijk in acht kan nemen PLUT.
εὐφυλλός, met sterke schoone bladeren PIND. I. 5, 61, EUR. Iph. T. 1246, AP. RH.
εὐφων-ία, ἡ, — 1 schoone stem XEN. Mem. 3, 3, 13. — 2 welluidende d. H.
εὐφωνος, met schoone stem PIND. P. 1, 38, AESCH. Ag. 1187, AR. Eccl. 713, XEN. Hell. 2, 4, 20
εὐχάλλος, schoon van koper of brons H 12, AESCH. Pers. 456.
εὐχαρίς, ι, ιτος, — 1 bevallig, bekoorlijk PL. Rep. 487 a, XEN. — 2 geliefd beminnelijk DEMOCR. 104 D., XEN., PLUT. — 3 genadig, EUR. Heracl. 894, *comp. v.* εὐχάριστος.
εὐχαριστ-έω, — 1 dankbaar zijn, *bij* DEM. 18, 92, POL. — 2 tot dank verplicht zijn N. T. Rom. 16, 4. — 3 dank uitspreken, „danken” N. T. Mt. 26, 27, LUC. 17, 16, Act. 27, 35.
εὐχαριστήριος, dankend POL.
εὐχαριστ-ία, ἡ, — 1 dankbaarheid, dank HIPOOCR.; *bij* DEM. 18, 91, N. R. Eph. 5, 4. — 2 het danken N. T. 2 Cor. 9, 11. — 3 tot dank verplicht zijn N. T. Rom. 16, 4.
εὐχάριστος, — 1 aangenaam, aantrekkelijk; > gelukkig HDT. 1, 32, XEN. Cyr. 2, 2, 1, PLUT. — 2 dankbaar XEN., PLUT., N. R. Col. 3, 15; = ιτος, ARISTOT.
εὐχειμερός, 2, goed de koude verdragend ARISTOT.

εὐ-χειρ, ειρος, behendig, vaardig PIND. O. 9, 111, SOPH. O. C. 472.
εὐ-χειρώτος, gemakkelijk te overweldigen AESCH. Pers. 452, XEN. Hell. 5, 3, 4, POL., PLUT.
εὐ-χέρειά, ἡ, — 1 behendigheid, handigheid, vaardigheid ARISTOT., PLUT. — 2 bewegelijkheid PL. Leg. 942 d. — 3 gemak in den omgang PL. Alc. I 122 c. — 4 geneigdheid, neiging PL. Rep. 426 d, PLUT., LUC. — 5 *praegn.* lichtvaardigheid, lichtzinnigheid, moedwil AESCH. Eum. 494, PLUT.
εὐ-χερής (vgl. χεῖρ), — 1 handig, vaardig: τινος POL. — 2 (*pass.*) gemakkelijk (te hanteeren, te dragen) SOPH. Ph. 519, 875, PL. Phaedr. 117 c (*adv.* zonder moeite) DEM. 3, 20. — 3 > slordig, slap lichtvaardig PL. Theat. 184 b DEM. 18; 70.
εὐχεταιόμαι, — 1 bidden, τιμὴ Z 268. — 2 vereeren Δ 761; danken θ 467, AP. RH. — 3 zich beroemen, pochen α 172, M 391.
εὐχή (εὐχομαι), ἡ, — 1 gebed *als eenheid van wensch en gelofte* x 526, HES., PIND. I. 5, 44: O. 4, 12, HDT. 1, 31, AESCH. Ag. 973, THUC. 7, 75, 29, PL. Phaedr. 244 e, N. T. Jac. 5, 15 gebed: Act. 18, 18, gelofte. — 2 verwensching PL. Leg. 931 e. — 3 wensch PL. Rep. 456 e.
εὐ-χίλος, — 1 veel voer gebruikend XEN. Eq. 1, 12, ARISTOT. — 2 rijk aan voer LYCOPHR. 95.
εὐ-χλούς, alles groen makend SOPH. O. C. 1600.
εὐχόμαι, — 1 *praegn.* met klem beweren, zich beroemen Ξ 113, PIND. P. 4, 97, TR.: SOPH. O. C. 59. — 2 verzekeren, beloven Σ 499, Δ 119, AESCH. Ag. 933, PL. Phaedr. 58 b, XEN. An. 3, 2, 9, PLUT. — 3 een gelofte afleggen: bidden, smeeken, τιμὴ A 43, 87, PIND., HDT. 1, 27, ATT., N. T. Act. 26, 29 (*maar* πρὸς τινα 2 Cor. 13, 7). — 4 (toe)wenschen, *goed of kwaad* PIND. N. 8, 37, THUC. 2, 48, 14, PL. Phaedr. 239 e.
 (W. *εμεγ**h-, *av.* (gath.) *aog'da* hij heeft gezegd, *lat.* *voveo*).
εὐ-χορδος, goed besnaard PIND. N. 10, 21.
εὐ-χορτος, gemakkelijk vet te mesten ARISTOT.
εὐχός, τό, — 1 hede, wensch SOPH. Ph. 1203. — 2 *spec.* oorlogsroem: overwinning H 81, PIND. P. 5, 21.
εὐ-χρηστ-έω, — 1 bruikbaar, nuttig zijn POL. — 2 *pass.* voordeel trekken PLUT. 185 d.
εὐ-χρήστη-μα, τό, voordeel CIC.
εὐ-χρηστος, *adv.* ὤς, (goed) bruikbaar, nuttig PL., XEN. Mem. 3, 8, 5, POL., N. T. 2 Tim. 2, 21.
εὐ-χρο-έω, een gezonde kleur hebben AR. Lys. 80.
εὐ-χροής, schoon van kleur ξ 24.
εὐ-χροιά, ἡ, gezonde kleur HIPPOCR.
εὐ-χροός, 2, *contr.* -χρους, gezond van kleur XEN. Lac. 5, 8, ARISTOT., THEOPHR.
εὐ-χρῦσος, rijk aan goud SOPH. Ph. 393.
εὐ-χρως, ὠτος, = εὐχροός, AR. Lys. 206, XEN. Oec. 10, 5, PL.
εὐ-χῦλος, saprijk THEOPHR.
εὐ-χῦμος, goed smakend PLUT.; -ία, ἡ, THEOPHR.
εὐ-χωλή (εὐχομαι), ἡ, — 1 grootspraak Δ 450. — 2 trots X 433. — 3 gelofte A 65, PIND. fr. 122, 16, HDT. 2, 63. — 4 gebed v 357.
εὐχωλιμ-αῖος, door eene gelofte gebonden HDT. 2, 63.
εὐ-ψυκτος, goed af te koelen ARISTOT.
εὐ-ψυχής, *comp.* -χότερος, zeer koel, zeer koud THEOPHR.
εὐ-ψυχ-έω, goedsmoeds zijn N. T. Phil. 2, 19.
εὐ-ψυχ-ία, ἡ, dapperheid, standvastigheid AESCH. Pers. 326, THUC. 1, 121, 4, EUR.
εὐ-ψυχος, *adv.* ὤς, — 1 dapper, goedsmoeds AESCH.

Pers. 394, THUC. 2, 11, 28, PL., EUR. — 2 zeer koel THEOPHR.

εὖω, zengen, verbranden ι 389; *spec.*: ritueel de borstels v. h. zwijn I 468, HES. O. 705, LUC. (< *εὐhaw < *εὐσω [vgl. εὐστρα], = o.ind. ὄσατι hij brandt, lat. uro < *eus-ō).

εὖ-ὠδης, welriekend Γ 382, PIND. N. 11, 41, XENOPHAN. 1, 3 D. TR., AR. AV. 1067, PL. Symp. 196 b.

εὖ-ὠδία, ἦ, geur PL. Tim. 65 a, XEN., N. T.

εὖ-ὠδός, 2, welluidend PLUT. 405 f.

εὖ-ὠλενος, met schoone armen PIND. P. 9, 17, EUR. Hipp. 605.

εὖ-ωνος, goedkoop PL. Euthyd. 304 b, XEN. Mem. 2, 4, 10, DEM. 18, 89.

εὖ-ὠνυμος, — 1 met goeden naam- bekend, beroemd HES. Th. 409, PIND. N. 4, 19, PL. — 2 met schoone namen LUC. — 3 met een gelukkige, geluk voorspellende naam DIO. — 4 (met orientatie naar het Z.) > links (= Oosten) HDT. 7, 109, AESCH. Pr. 490, THUC. 1, 48, 7, XEN., N. T. Act. 21, 3.

εὖ-ὠπις, ἰδος, met schoone oogen ζ 113, PIND. O. 10, 74, SOPH. Tr. 523, AP. RH.

εὖ-ὠπός, met schoone oogen, schoon uiterlijk EUR. Or. 918, ARISTOT.

εὖ-ωριάζω (:ὠρα), licht opnemen AESCH. Pr. 17, SOPH. (v. l. ἐξωριάζω).

εὖ-ωρος, in vollen bloeitijd SOPH.

εὖ-ωχέω, — 1 onthalen, laten smullen, τινά τινος HDT. 1, 126, AR. Vesp. 341, EUR.; *pass.* smullen HDT. 1, 31, AR., PL., XEN. An. 5, 3, 11. — 2 *overdr.* laten genieten PL. Gorg. 518 e, THEOPHR. (als v. *εὖ-ωχος: ἔχω met gerekte o-phase).

εὖ-ωχ-ία, ἦ, gastmaal, smulpartij AR. Ach. 1009, PL. Symp. 203 b.

εὖ-ὠψ, ὠπος, = -ὠπός, SOPH. Ant. 530.

ἐφ-αγιστεύω, de heilige gebruiken bij iets in acht nemen SOPH. Ant. 247.

ἐφ-αγνίζω, daarbij wijden SOPH. Ant. 196.

ἐφ-αιρούμαι, kiezen bij THUC. 4, 38, 33.

ἐφ-άλλομαι, — 1 toespringen op ω 320, HES., PIND. N. 6, 57, PL., PLUT. — 2 aanvallen N 643, N. T. Act. 19, 16. — 3 op iets springen, ἵππων H 15.

ἐφ-άλμος (ἀλμη), in pekel ingezet PLUT.

ἐφ-άλος, aan, bij zee B 538, SOPH. Ai. 192.

ἐφ-αμαρτέω, meegaan HEROND. 5, 43.

ἐφ-άμιλλος, — 1 wedijverend, opwerkend tegen, τινι XEN. Mem. 3, 3, 12, ISOCR., POL. — 2 waarom gestreden, geijverd wordt DEM. 18, 320.

ἐφ-αμμα, τό, soldatenoverjas POL.

ἐφ-ανδάνω, bevallen, behagen H 407.

ἐφ-άπαξ, voor één keer COM., LUC., N. T. Rom. 6, 10.

ἐφ-απλώω, op iets, τινος, uitspreiden BABR. 95, 2.

ἐφ-άπτω, — 1 op, aan iets vastmaken, ook *overdr.* v. een *lotsbedeeling*: toe wijzen, beschikken, vgl. H 402 ὁλέθρου πείρατα: B 15 κήδεα, τί τινι, z. PIND. O. 9, 60 of τινα τινος, z. HDT. 1, 199

σίδεος ἐπαμμένος in het bezit van; 8, 105. — 2 *med. of refl.* *pass.* aanraken, τινος, ook *overdr.*; ε 348, PIND. N. 9, 47, TR., AR. Pl. 728, PL. Phaed. 65 d, Lvs. 220 c. — 3 *spec.* aansteken, πῦρ EUR. Ba. 778(?), THEOCR. 14, 23. — 4 in verband staan met PL. Leg. 728 e; gelijken op D. H. — 5 volgen op iets THEOCR. 9, 2.

ἐφ-άπτωρ, ορος, ὁ, hij, die aanraakt, betast AESCH. Supp. 312.

ἐφ-αρμονγί, ἦ, het aanpassen PLUT.

ἐφ-αρμόσσω, *att.* -τω en -ζω, — 1 aanpassen, samenvoegen: toevoegen, κόσμον HES. O. 76, SOPH. Tr. 623, KRITIAS 4 D., POL. — 2 *vand.* vergelijken

LUC. — 3 op iemd laten slaan LUC. — *intr.* 4 passen T 385, ARISTOT., POL.

ἐφ-αφίς, ἦ, aanraking AESCH. Supp. 46.

ἐφ-έδρα, ἦ, — 1 op iets zitten PL. Polit. 288 a. — 2 belegering HDT. 1, 17 (ἐπ.)

ἐφ-έδρανον, τό, zitvlak: achterste ARISTOT.

ἐφ-έδρεία, ἦ, — 1 op iets zitten ARISTOT. — 2 bij iets op de loer zitten PLUT. — 3 *spec.*: v. *vechters*, als opvolger in den strijd komen PL. Leg. 819 b. — 4 *vand.* reserve POL.

ἐφ-έδρεύω, — 1 op iets zitten, liggen EUR. El. 53, ARISTOT. — 2 op de loer, in hinderlaag liggen THUC. 4, 71, 1, EUR. Or. 1627, τινι DEM. — 3 *spec.* als opvolger, reserve invallen, *bij wedstrijden* POL., PLUT., LUC. Hermet. 40. — 4 beschermen, τινι POL. — 5 halt houden PLUT. Pyrrh. 32.

ἐφ-εδρος, — 1 op iets zittend SOPH. Ph. 401, EUR. — 2 kampeerend in (EUR.) Rhes. 954. — 3 bij iets zittend PL., EUR. Tr. 139. — 4 invaller, opvolger, bij den (wed)strijd SOPH. Ai. 610, AR. Ran. 792, PLUT. — 5 nieuwe, frissche tegenstander van wie in een vroegere ronde gewonnen heeft PIND. N. 4, 96, AESCH. Ch. 866, AR. Ran. 792, XEN. An. 2, 5, 10 vgl. LUC. Hermet. 41. — 6 *alg.* troonopvolger HDT. 5, 41 (ἐπ.), LUC. — 7 *vand.* bijstaand, beschermend, *subst.* reserve EUR. Ph. 1095, POL.

ἐφ-εκτος, τόκος, eig. „ $\frac{1}{6}$ er boven op” = 16 $\frac{2}{3}$ % rente DEM. 34, 24.

ἐφ-ελίσσομαι, achter zich aan sleepen NIC.

ἐφ-ελικόμαι, *aor. pass.*, zweren HIPPOCR.

ἐφ-έλκυσις, ἦ, aantrekkingskracht ARISTOT.

ἐφ-έλω, *ion.* ἐπ., — 1 naar iets toe trekken EUR. Cycl. 151; *med.* naar zich toe trekken π 294. — 2 achter zich aan trekken, sleepen, ook *med.* N 597, Ψ 696, HDT. 5, 12; 3, 13, THUC. 4, 26, 12; *spec.* v. *deur of sluitstuk*, -grensdel LYS. 1, 13, LUC.: aantrekken > sluiten. — 3 meetrekken, -brengen, *med.* met zich . . . , PL., EUR. Herc. 776, *med.* Med. 462, XEN. > veroorzaken. — 4 *pass. refl.* v. *achterblijvers*: zich voortsleepen achter de anderen HDT. 3, 105; 4, 203, POL.

ἐφ-έλκωσις, ἦ, het zweren HIPPOCR.

ἐφ-ελξίς, ἦ, het aantrekken ARISTOT.

ἐφ-έννυμι, z. ἐπιέννυμι.

ἐφ-εξῆς (z. ἐξῆς), *ion.* ἐπεξῆς, *adv.*, op een rij, na elkaar HDT. 2, 77, AR. Ran. 915, PL. Phaedr. 228 d, XEN., DEM., ARISTOT.

ἐφ-εξίς, ἦ, op iets aansturen AR. Vesp. 338.

ἐφ-επτακαιδέκατος = $\frac{18}{17}$ PLUT. 1021 d.

ἐφ-έπομαι, — 1 achternagaan, achtervolgen, τινι N 495, HDT. 1, 103. — 2 volgen, vergezellen HDT. 1, 32, AR. Vesp. 1278, PL. Phaed. 90 b. — 3 *praegn.* > aanvallen HDT. 7, 225; meegaan, gehoorzamen ε 262, PIND. P. 4, 133, AESCH. Eum. 620, SOPH. Ant. 636.

ἐφ-έπω (z. ἐπω), behandelen, τι = bezig zijn met: — 1 behandelen, sturen, ἵππους A 742; besturen PIND. P. 6, 33, AESCH. Pers. 38; slecht behandelen HEROND. 2, 46. — 2 een plaats doorzoeken, afjagen A 496, ι 121. — 3 een vijand nazetten Y 494, A 177. — 4 behandelen, verichten, ἀγρην μ 330, ξ 195, HDT. 7, 8, 1. — 5 > lijden, ondergaan, πότμον β 250, *eld.* — 6 bereiken, τινα: ten deel vallen, αἰών PIND. O. 2, 11 of: (na)volgen, P. 1, 50.

ἐφ-έρπω, naar iets kruipen PIND. O. 6, 97, AESCH. Eum. 314, EUR., THEOCR.

ἐφ-έσι-μος, het beroep op een hoogere rechtbank betreffend DEM. 7, 9, LUC. pro Imag. 15.

ἔφ-εἰς (ἐφίημι), ἦ, — 1 het werpen naar iets PL. Leg. 717 a. — 2 het streven, lust, neiging PL. Def. 413 c, ARISTOT. A. II. 9, 1, PLUT. — 3 beroep op een hoogere rechtbank DEM., PLUT. ἔφ-έσπερος, westelijk SOPH. O. C. 1059.

ἔφ-έστιος, 2, *ion.* ἐπ-ίστιος, — 1 bij den haard, *spec.* bij zijn eigen haard, thuis ψ 55, γ 234, *als smeekeeling* η 248, HDT. 1, 35; Ζεὺς ἔ. *als god der gastvriendenschap*, 1, 44, AESCH. Ag. 1310, SOPH. O. R. 32: smeekeeling. — 2 *alg.* ingezeteten, inheemsch B 125; *sugst.* τὸ ἐ-ον, huisgenooten, familie HDT. 5, 72.

ἔφ-εστρίδιον, τό LUC. Merc. Cond. 37, *dem.* 1. ἔφ-εστρίς (ἐφέννυμι), ἰδος, ἦ, warm winterkleed XEN. Symp. 4, 38, PLUT. LUC. 28.

ἔφ-έται (ἐφίημι), οἶ, — 1 epheten, *in ouden tijd te Athene de rechters over moord en doodslag* z. ARISTOT. A. II. 57, ORAT., PLUT. Sol. 19. — 2 bevelhebbers AESCH. Pers. 79.

ἔφ-ετ-ινδα παίζειν, het valsche-mik-spel: op A mikken met den bal en dan maar B gooien COM. ἔφ-ετμή, ἦ, — 1 opdracht, bevel E 249, PIND. O. 3, 11, AESCH. Ch. 300, EUR. — 2 verzoek PIND. I. 5, 18.

(ἔφ-ίημι: < ε-θυή, vgl. στα-θυή).

ἔφ-ετός, begeerlijk ARISTOT., PLUT.

ἔφ-ευρετής, οὐ, ὄ, uitvinder (ANACR.) 36, 3, N. T. Rom. 1, 30: bedenker, κακῶν.

ἔφ-ευρίσκω, — 1 vinden, aantreffen B 198, A 88, PIND. P. 12, 7, HDT. 9, 109 betrappen, SOPH. O. R. 1213, Ant. 281 bevinden, PL. Phaedr. 266 a; *med.* PIND. > zich eigen maken. — 2 daarbij vinden, uitdenken, -bewerken XEN. Vect. 4, 40, PLUT.

ἔφ-εφιάσμαι, bespotten τινι τ 331.

ἔφ-εθβάω, *ion.* ἐπ-ηθβ, volwassen, huwbaar worden HDT. 6, 83, AESCH. Sept. 665.

ἔφ-εθβ-ικόν, τό, jongelingsjaren THEOCR. 23, 56 (αβ.).

ἔφ-εθβος, *dor.* ἔφ-αβ., — 1 volwassen: huwbaar of stemgerechtigd XEN. Cyr. 1, 5, 1, PL., PLUT. — 2 *subst.* vrouwen schoen HEROND. 7, 61; = -ία, ἦ, PAP.

ἔφ-ηγέομαι, de overheid, getuigen, er bij halen, op heeterdaad iemd laten betrappen DEM. 26, 9; -ησις, ἦ, ATT.

ἔφ-ηδομαι, leedvermaak hebben XEN. Hell. 5, 3, 20, DEM. 18, 18.

ἔφ-ηδύνα, zoet, geurig maken PLUT. 668 d.

ἔφ-ηγκα, komen tot, aankomen THUC. 8, 67, 23, SOPH. Ant. 1257, XEN. Laced. R. 12, 5.

ἔφ-ηλις, ἦ, sproet HIPPOCR., THEOPHR.

ἔφ-ηλώω, vastspijkeren, vaststellen AESCH. Supp. 944.

ἔφ-ημαι, zitten op ζ 309, -bij μ 215, τινι AESCH. *ook* τι: Eum. 409, SOPH. Ph. 1124, EUR.

ἔφ-ημερεύω, den geheelen dag bij iets, τινι, blijven POL.

ἔφ-ημερ-ία, ἦ, beurt volgens de dagrooster, v. priesters N. T. LUC. 1, 5.

ἔφ-ημερ-ινός, = *volg.*, HIPPOCR., COM.

ἔφ-ημέρ-ιος, *als uit* ἐφ' ἡμέραν: — 1 gedurende den geheelen dag δ 223. — 2 slechts voor den dag (*nl.* van heden), φ 85, PIND. N. 6, 7, THEOGN. 486, EMPED. 4, 4 D.; broos, kortstondig AESCH. Pr. 546, AR. AV. 687. — 3 dag in dag uit THEOGN. 656.

ἔφ-ημερίς, ἰδος, ἦ, dagboek PAP., PLUT. Caes. 22.

ἔφ-ημερον, τό, — 1 ééndagsvlinder ARISTOT. — 2 een giftplant NIC. Al. 250.

ἔφ-ήμερος, = -ιος, PIND. I. 6, 40, AESCH. Pr. 83, THUC. 2, 53, 23, ANTIPH. 50 D., PL. Rep. 617 d, AR. Nub. 223, EUR., N. T. Jac. 2, 15.

ἔφ-ημοσύνη, ἦ, opdracht, bevel P 697, PIND. O. 6, 20, SOPH. Ph. 1144.

ἔφθ-ήμερος, 2, zevendaagsch PLUT. 223 a.

ἔφθός (v. ἔφω), — 1 gekookt HDT. 2, 77, PL. Rep. 404 c, EUR. Cycl. 246. — 2 afgemat HIPPOCR.

ἔφθό-της, ἦ, afmattig HIPPOCR.

ἔφ-ιάλλω, = ἐπ-ιάλλω, AR. Nub. 1299, Pax 432, Vesp. 1348.

ἔφιάλτης, ὄ, *aesl.* ἐπ., nachtmerrie ALCAE. 129? (*volkssetym.*: ἐφ-άλλομαι, *werkelijk van* ἐφ-ιάλλω).

ἔφ-ιδρώω, bovenop zweeten HIPPOCR.

ἔφ-ιζάνω, aan op iets, τινι, gaan zitten K 26, 578.

ἔφ-ιζώ, — Act.: 1 iemd ergens doen neer zitten: aan boord nemen v 274. — 2 *intr.* ergens op gaan zitten γ 411, drukken op PIND. N. 82, AESCH. Supp. 650, THEOCR. 5, 97, (-σδω). — Med.: 3 op zijn eigen ... zetten, nemen I 455, o 277. — Pass. refl.: 4 gaan zitten op E 460, τινι, soms τι, PIND. N. 4, 67, AESCH. Ag. 664, EUR.

ἔφ-ίημι, — 1 zenden, doen gaan naar Ω 117 τι(να) τινι, HDT. 7, 176. — 2 projectielen, *overdr.* leed zenden aan, werpen naar, βέλος A 51, χειρὰς A 567, κήδεα A 445, AESCH. Eum. 501, EUR. — 3 iemd ergens toe brengen, a an hitsen A 518, ξ 464. — 4 loslaten op, laten aanvallen HDT. 5, 63, PLUT. — 5 *spec.* laten bespringen HDT. 4, 30. — 6 op dragen, bevelen Ψ 82, *alg.* *ook med.* SOPH. O. R. 766. — 7 opdragen, overlaten THUC. 1, 95, 17, *spec.* δίκην, aan een hooger college: appel aantekenen DEM. — 8 iemd iets (toelaten), toestaan, *ook med.* HDT. 7, 161, XEN. Hell. 3, 1, 8; 7, 4, 7, SOPH. El. 556, 631. — Pass. refl. 9: (*msch.* door *inwerking* v. ἱεμοι) streven naar, τινος, begeeren THUC. 1, 8, 7, SOPH. Ph. 1315, PL. Phaedr. 237 d.

ἔφ-ινέομαι, — 1 komen naar, bereiken, treffen, *ook v. vijanden*, N 613, handgemeen raken PIND. I. 4, 15, HDT. 7, 35, PL. Hipp. mai. 292 a τινος en τι N. T. 2 Cor. 10, 14. — 2 *overdr.*: in woord en beschrijving = raak zijn, de kern raken HDT. 7, 9. — 3 v. *projectielen*: ver genoeg komen, raken; v. d. stem: luid genoeg zijn PLUT., LUC. — 4 met plaats- of getalbepaling: reiken, zich uitstrekken τι XENOPHAN. 6, 3 D, ἐπί τι HDT. 7, 35, XEN. Cyr. 1, 2, 5, THEOPHR.

ἔφ-ικτός, — 1 bereikbaar DEMOCR. 59 D., ARISTOT., PLUT. Thes. 1. — 2 *verzw.*: mogelijk ARISTOT., PLUT. Pyth. 14.

ἔφ-ίμερος, vol verlangen, aantrekkelijk HES. Sc. 15, ARCHIL. 18 ALD., AESCH., SOPH. O. R. 1375 THEOCR. 8, 82.

ἔφ-ιπάζομαι, rijden, ἐπί τινος LUC.

ἔφ-ίππιος, — 1 te paard PL. Leg. 833 b. — 2 zich op het paard bevindend XEN.; τὸ ἐ-ον, paardedek XEN. Eq. 7, 5, PLUT., LUC.

ἔφ-ιππος, — 1 te paard, bereden LYS. 14, 10, XEN., PLUT. — 2 van paard en wagen SOPH. El. 733.

ἔφ-ίπταμαι, vliegen naar ARISTOT., MOSCH. 1, 16, PLUT.

ἔφ-ιστάνω, overleggen POL.

ἔφ-ίστημι, — Act.: 1 zetten op THUC. 2, 75, 24, PL. Critias 116 a, XEN. Hell. 3, 1, 7, EUR. Ph. 1170, PL. Gorg. 524 in een rij zetten. — 2 zetten over: aan het hoofd stellen van, τινι (HDT. 2, 148), AESCH. Ag. 1202, PL. Lys. 208 d, XEN. An. 3, 4, 21, DEM., POL. — 3 plaats en bij HDT. 4, 72, DEM. — 4 *overdr.* γνώμην, τινι, *ook abs.* zijn eigen, iemds gedachten op iets richten ARISTOT., Ltr. — 5 opstellen: vaststellen, ἀγωνι HDT. 1, 167;

6, 38. — **6** > halt laten houden, inhouden XEN. An. 1, 8, 15; 2, 4, 25, DIOD., POL. — **Refl. intr.:** -ἔστην -ἔστηκα enz., — **7** zich ergens op plaatsen Z 373, Σ 515, alg.: XEN. Eq. 4, 3. — **8** boven op gaan drijven HDT. 4, 2. — **9** aan het hoofd (gaan) staan HDT. 7, 117, SOPH. Ai. 1072, PL. Symp. 175 b, (spec. controleeren) AR. Vesp. 955, XEN.; τιμ; slechts EUR. Andr. 1098, τινοσ. — **10** ergens bij gaan staan α 120, HDT. 1, 59, PL. Symp. 212 d, alg. Van droomen, optreden HDT. 1, 34, van ongeluk SOPH. O. R. 777. — **11** bijstaan ω 380. — **12** op iets toetreden, aan het werk gaan EUR. Andr. 547, DEM. — **13** vijandig tegenover staan staan, bedreigen O 703 tot N. T. — **14** halt houden PL. Symp. 172 a, XEN. An. 2, 4, 26.

ἔφ-ιστορέω, verder navorschen HIPPOCR.

ἔφ-οδεύω, **ἦ**, visiteeren, ronde POL.

ἔφ-οδεύω, — **1** visiteeren, posten enz. AR. Av. 1160, XEN. Hell. 5, 3, 22, POL. — **2** doorzoeken, inventariseeren PLUT. — **3** geleiden AESCH. Ch. 728; -τής, **δ**, politieagent PAP.

ἔφ-οδι-άζω, — **1** van reisgeld voorzien HDT. 9, 99, PLUT. — **2** vand. van het noodige voorzien: uitrusten DIOD. — **3** med. zijn eigen (troepen) laten verstrekken, τ XEN. Hell. 1, 6, 12, POL.

ἔφ-όδιον, τό, proviand, reisgeld HDT. 4, 203, THUC. 2, 70, 15, AR. Ach. 53, LYS., (N. T.), PAP.; -ιος, toegankelijk PAP.

ἔφ-οδος, **ἦ**, — **1** toegang THUC. 6, 99, 12, XEN. An. 3, 4, 41. — **2** toegang tot: weg, middel THUC. 3, 11, 19, Ltr. — **3** het binnenkomen: verkeer, omgang THUC. 1, 6, 31; ook aanvoer v. levensmiddelen XEN. Hell. 2, 4, 3. — **4** vijandig: aanrukken, aanval THUC. 1, 93, 20, AESCH. Eum. 375, PL. Phaed. 95 b.

ἔφ-οδος, **δ**, **1** patrouillecommandant XEN. Cyr. 8, 6, 16, POL. — **2** subst. controleur; veldwachter PAP.

ἔφ-οδος, toegankelijk THUC. 6, 66, 3.

ἔφ-όλκαιοι, τό, het „achter aanslepende”: stuurriem ξ 350.

ἔφ-όλκιοι, τό, boot achter hetschip PLUT. Pomp. 73.

ἔφ-ολκίς, ἴδος, **ἦ**, — **voorg.:** overdr. volgeling EUR. Herc. 631, Andr. 200.

ἔφ-ολκός, — **1** op sleeptouw AR. Vesp. 268. — **2** achter aanslepend: overdr. langzaam AESCH. Supp. 200. — **3** act. verleidelijk, misleidend THUC. 4, 108, 33.

ἔφ-ομαρτέω, meelopen, bijhouden M 412, NIC., AP. RH.

ἔφ-οπλίζω, — **1** gereed maken, δαίτα, ἀμαξαν ζ 37, νῆα β 295 AP. RH.; med. voor zich . . . © 503.

ἔφ-ορατικός, controleerend XEN. Oec. 12, 19.

ἔφ-οράω, *f. ἐπι-όφωμαι* I 167, β 294, — **1** op iets zien, overzien Γ 277, AESCH. Pr. 958, SOPH. El. 175. — **2** toezien op, toezicht houden HDT. 3, 53, AR.; genadig zijn HDT. 1, 124. — **3** lijdelijk aanzien SOPH. El. 825. — **4** alg. bespeuren, doorgronden XEN. An. 6, 1, 14, SOPH. — **5** komen bezoeken φ 19, XEN. — **6** beleven, κακά X 61, HDT. 6, 52, XEN. An. 3, 1, 13. — **7** spec. uitlezen, -kiezen β 294. — **8** lezen HDT. 1, 48.

ἔφ-ορεία, **ἦ**, ἔφορος zijn XEN. Lac. 8, 3; -εῖον, τό, vergaderplaats der ephoren XEN. Ag. 1, 35, PLUT.

ἔφ-ορ-εῖω, — **1** ἔφορος zijn THUC. 86, 11, XEN. Hell. 1, 3, 1. — **2** toezicht houden op, leiden AESCH. Pers. 7, LUC.

ἔφ-ορ-ικός, van den ephoor XEN. Lac. 15, 6.

ἔφ-όριοι, op de grens DEM. 23, 38.

ἔφ-ορμαίνω, aanstormen AESCH. Pers. 208.

ἔφ-ορμάω, — **1** aandrijven, opwekken Γ 165, HDT. 9, 93, SOPH. Ai. 1143. — **2** pass. refl. aanstormen P 465, PIND. N. 10, 69, AESCH. Pers. 462, EUR. — **3** overdr. begeeren α 275.

ἔφ-ορμέω, — **1** bij iets blokkeerend voor anker liggen HDT. 8, 81, THUC. 4, 24, 31, XEN. Hell. 1, 6, 20, DEM. — **2** op de loer liggen SOPH. O. C. 812.

ἔφ-ορμή, **ἦ**, — **1** plaats om binnen te dringen χ 130. — **2** aanval, stormloop THUC. 6, 90, 22, AP. R. H.

I. ἔφ-όρμησις (ἔφορμῶ), **ἦ**, aanval THUC. 2, 89, 29.

II. ἔφ-όρμησις (ἔφορμῶ), **ἦ**, — **1** ankerplaats THUC. 6, 48, 9. — **2** blokkade THUC. 8, 15, 7.

ἔφ-ορμίζομαι, de haven binnenloopen THUC. 4, 8, 2.

ἔφ-ορμος, **2**, in een bocht voor anker liggend THUC. 3, 76, 4.

ἔφ-ορμος, **δ**, blokkade THUC. 3, 6, 11.

ἔφ-ορος (ὄρω), „toezicht” houdend, leidend: — **1** subst. bestuurder TR.: AESCH. Pers. 25, PL. Phaedr. 265 c. — **2** spec. te Sparta en eld. de 5 ephoren HDT. 1, 65, TAB. HERACL., THUC. 1, 131, 16.

ἔφ-ορρίζω, — **1** overmoedig, brutaal (be)handelen I 368, THUC. 6, 63, 14, TR.: SOPH. Ai. 1385. — **2** in euvelen overmoed toonen. θυμόν SOPH. Ai. 954.

ἔφ-ορρίστωσ, adv., smadelijk PLUT. Artax. 30.

ἔφ-ορραίνωμαι, verbrochtigen HIPPOCR.

ἔφ-ὕδρος, waterrijk ξ 458, HDT. 4, 198.

ἔφ-ορυνέω, — **1** bij iets zingen AESCH. Pers. 393, PL.; spec. een klaaglied SOPH. O. R. 1275. — **2** onheil toewenschen SOPH. Ant. 1305. — **3** aanroepen SOPH. Ant. 658.

ἔφ-ὕπερθε(ν), adv., — **1** daarboven, boven overheen δ 298, ρ 210, PIND., THEOCR. 23, 50. — **2** bovenaan ι 383.

ἔφ-οστρίζω, later geschieden THUC. 3, 82, 33.

ἔφ-οφή, **ἦ**, inslag bij het weven PL. Leg. 734 e.

ἔφ-ὕω, beregenen XEN. Cyn. 9, 4.

ἔχ-έγγυος, een (onder)pand bezittend: — **1** een vrijeleide hebbend SOPH. O. C. 284. — **2** v. pers. borgtocht stellend: betrouwbaar PLUT. — **3** v. dingen (be)trouw(baar) THUC. 3, 46, 4, EUR. Med. 387.

ἔχε-γλωττία, **ἦ**, „tong(wapen)stilstand” LUC.

ἔχε-θύρος, zijn lusten betengelend φ 230.

ἔχε-μῦθ-έω, zwijgen LUC.; -ία, **ἦ**, PLUT. Num. 8.

ἔχε-ντίς, ἴδος, **ἦ**, — **1** het schip tegenhoudend AESCH. Ag. 146. — **2** soort zeevisch ARISTOT.

ἔχε-πυκνίς, scherp A 51, Δ 129.
(vgl. πυκνάλιμος, πύκη).

ἔχε-στονος, klachten veroorzakend THEOCR.

ἔχε-τάς, **δ**, „hebber”: rijke PIND. fr. 304.

ἔχε-τλη, **ἦ**, ploegstaart HES. O. 467, AP. RH.
(< *ἔχε-τλη, vgl. γενέ-θλη).

ἔχε-φρων, verstandig I 341, DIOD.

ἔχθαιρα, hater P 270, δ 692, TR.: AESCH. Pr. 975, AR. Ran. 1425.
(naar de tegenstelling ἐλαίρω).

ἔχθές, adv. = χθές, gisteren SOPH. Ant. 456, PL. PL. Gorg. 470 d, XEN., N. T. Joh. 4, 52.

ἔχθίωνος, adv., z. ἐχθίων, XEN. Symp. 4, 3.

ἔχθιστος, en -ίτων, compar. bij ἐχθρός, A 176, PIND. P. 11, 26, THUC. 2, 71, 9, ATT.: AESCH. Supp. 511, PL. Lys. 214 c.

ἔχθοδοπ-έω (z. volg.), zich vijandig gedragen, τιμ A 518.

ἔχθο-δοπός, vijandig SOPH. Ai. 931, AR. Ach. 227.
(vgl. κνδο-δοπών AR. Nub. 616 naast κνδοι-μός).

ἔχθος, τό, vijandschap, haat ι 277, Γ 416, PIND.

P. 2, 55, EMPED. 17, 8, HDT. 9, 15, THUC. 1, 95, 10, SOPH. Ph. 59, EUR.
 (: ἔχω, W. *segh-*. Voor ϑ vgl. *ἐχθάνομαι*: *αἰθάνομαι* naast *αἰσ-*, z. d. *ἔχειν* oorspr. vasthouden, overweldigen vgl. *ndl. zege*; *ἔχθος* krachtuiting > *motief daarvan*: vijandschap?).

ἔχθρᾶ, ἡ, vijandschap, haat PIND. P. 4, 145, HDT. 5, 81, AESCH. Pr. 388, THUC. 2, 68, 26, SOPH. Ai. 1357, PL. Phaedr. 243 c, XEN., N. T. Rom. 8, 7, ATT.

ἔχθραίνω, haten XEN. Ag. 11, 5.

ἔχθρο-δαίμων, gehaat bij de goden, ongelukkig SOPH. O. R. 816.

ἔχθρο-ξενος, vijand van gastvrijheid: ongestvrij AESCH. Pr. 727, EUR. Alc. 558.

ἔχθρός, *adv.* ως, — 1 gehaat I 312, μ 452, *alg.* tot N. T. Rom. 11, 28. — 2 vijandig, hatend, hatelijk AESCH. Ch. 993, Pr. 158, THUC. 8, 45, 23, *alg.* tot N. T. Rom. 5, 10.

ἔχθρωδής, vijandig DIO CASS.

ἔχθω, — 1 haten AESCH., SOPH. Ai. 459, EUR. Med. 117. — 2 *pass.* gehaat worden, zijn δ 502, AESCH. Ag. 417.

ἐχθιον, τό, *dem.* v. *ἔχης*. ARISTOT.

ἐχιδνα (*ἔχης*), ἡ, adder AESCH. Ch. 249 SOPH. Ph. 267, PL. Symp. 218 a.

ἐχινέες, (: *ἔχης*) αἱ, Libysche muizen met stekelig haar HDT. 4, 192.

ἐχίνο-μῆτραι, αἱ, soort egels ARISTOT.

ἐχίνος, ὁ, — 1 (land- en zee-) egel ARCHIL. 103 ALD., EMPED. 83, 1 D., PL. Euthyd. 298 a, ARISTOT. — 2 de ruwe maag der herkauwende dieren ARISTOT. — 3 een bus v. steen of metaal, waarin het dossier bij de instructie v. e. zaak werd opgeborgen, ook: het dossier zelf AR. Vesp. 1436 *ulg.*, ARISTOT. A. II. 53, 2, 3, DEM. 39, 17; 45, 17. (: *ἔχης*; W. *egh-* steken = *phryg. ezis*, *arm. ozni*, *ndl. egel*, *lit. ežys*).

ἐχίνωδης, egelachtig, stekelig ARISTOT.

ἔχης, a d d e r, slang PL. Euthyd. 290 a, Symp. 217 e, DEM. 25, 96 ARISTOT., NIC.
 (z. *ἄφης*. Vgl. *o.ind. ahi-* slang, *arm. iz* adder, *cymr. euod* wormen; *ig. egh(y)-oog^h*- naast *egh-* in *ἐχίνος*, z. d.).

ἔχ-μα (*ἔχω*), τό, — 1 het vasthouden: belemmering Φ 259. — 2 wat vast-houdt: steun, stut Σ 410, M 260, AP. RH. — 3 onderlaag, fundeering N 139.

ἐχομένως, in verband met, *τινος* ARISTOT.

***ἔχο-νόη**, ἡ, = *ἔξις νόου*, z. PL. Crat. 414 b.

ἐχόντως, *voûn* ἔ., verstandig PL. Leg. 686 e.

ἐχῦ-ρός, — 1 vasthoudend, stevig bevestigd AESCH. Pers. 88, THUC. 4, 8, 5. — 2 beveligd THUC. 7, 77, 6, XEN. — 3 *overdr.* vast, betrouwbaar THUC. 1, 32, 18. (*van idg. seghu-*: z. *ἔχω*; vgl. *o.ind. sâhuri-* geweldig, krachtig, *en germ. sigu-* in *ndl. zege*).

EXΩ, *impf.* ἔ-(σ)χων > εἶχων, *aor.* ἔ-σχων, *p.* ἔ-σχη-κα, *pass.* *p.* ἔ-σχῆ-μαι, *aor.* *p.* ἔ-σχέ-θην.

ACTIEF:

I. **Transitief:** houden > hebben.

HOUDEN:

- 1 vasthouden, (ἐν) *χερσίν* A 14, 463, *alg.* tot N. T. Mt. 26, 1.
- 2 beschermen, verdedigen E 473; bewaren, *alg.* tot N. T. Luc. 19, 20.
- 3 > steunen Ψ 136.
- 4 dicht houden: M 456; bijeen houden λ 219.
- 5 vasthouden, tegenhouden, stuiten, *δάκρυα* II 191, *χεῖρας* χ 170.
- 6 > standhouden tegen, **ἔκτορα* A 820.

7 of > iemd afhouden van iets, *τινά τινος*, beletten N 867, P 182.

8 iets afhouden van iemd: hem onthouden, *τί τινο* o 231.

9 *plaatselijk* bepaald: in een bep. richting, op een bep. plaats houden, *ἀσπίδα* . . *πρόσθεν* *στέρνοιο* e. *agl.* M 157, *ἐπ'* *ἀριστερα* ἔ., aan den linkerkant hebben of houden γ 171, *alg.* ATT.

10 *vand.* sturen, mennen, drijven, *νῆα* λ 70, *ἔππους* *enz.* E 752, *alg.*, ATT.

HEBBEN in al zijn beteekenissen:

11 hebben (*aor. ingressief:* krijgen, ontvangen, *alg.* tot PAP.), *κτήματα* I 53; *τιμὴν* krijgen, genieten λ 495, *alg.* tot N. T. Mt. 19, 22, *ἀγάπην* I Cor. 13, 1. *Geestelijk:* = gehoord hebben, weten AESCH. Ch. 774, SOPH. Ant. 9, EUR. Hipp. 1021, AR. Nub. 733.

12 bij, aan zich hebben, dragen, *εἶμα* Σ 538, *alg.* tot N. T. Mt. 3, 4; bij zich hebben, v. *personen en dingen* ρ 515, tot N. T. Luc. 4, 40. *Spec.* ἔχειν (ἐν *γαστρὶ*) zwanger zijn HDT. 3, 32; 5, 41 (z. *ἴσχω* 2).

13 hebben: bezitten, bezetten, verzorgen, *πατρώα* ἔργα. *alg.* tot N. T. Mc. 16, 8. *Spec. met part. aor. act.:* ὄσ *δουλώσας* ἔχεις, in onderwerping houden HDT. 1, 27; 37.

14 iemd in zijn macht hebben, bevangen houden (*aor. ingressief:* bevangen, zich meester maken van, *alg.*), *Ἀχαιοὺς* ἔχε *φύλα* I 2; of ten deel vallen, *κλέος* *τινα* a 95, *αἰτίη* *τινα* HDT. 5, 70. Ook *pass.* *κρηθημῶ* ἔσχοτο λ 334, *ὄργῃ* HDT. 1, 141; ἐν *τούτω* τῷ *τέλει* 1, 31.

15 iets hebben: (ver)dragen, *πόνον* Z 515; *αἰτίων* ἔχειν, beschuldigd worden HDT. 5, 70, *alg.* tot N. T. Mc. 3, 10.

16 uitvoeren, uitvoeren, v. *handelingen*, *μάχην* E 75.

17 *verzuu.*: gelegenheid, kracht, materiaal hebben om: *kunnen* II 110, *alg.* tot N. T. Mt. 18, 25; *vaak m. inf.*

18 in zich sluiten: beteekenen, waard zijn *enz.* N. T. Jac. 1, 4.

II. Intransitief.

19 zich (staande) houden, zich ophouden: volhouden E 492.

20 staan, zijn (< zich houden), *ἄτρεμας* N 557. *Spec. met adv.* of omschrijving (*περὶ πολλῶν* ἔχοντα, handelend over HDT. 3, 128), *οὕτω(ς)* of εἶ ἔχει. *Sinds* HDT. 9, 27; *vaak met partitieve gen.* ὡς *τόχρος* εἶχε, zoo snel hij kon HDT. 8, 107. Tot N. T. 1 Petr. 4, 5; *soms met adj.*, EUR. Med. 550.

21 zich uitstrekken, *ὀψόσε* τ 38; *overdr.* betrekking hebben op HDT. 2, 53; 5, 81.

22 (vgl. 9) een richting inslaan: gaan, dringen N 326, 520, HDT. 5, 35 *alg.*

23 *Uit* τί ἔχων *στρέφει*, wat heb je dat je . . . PL. Phaedr. 236 e, ἔχων *pleomastisch* PL. Gorg. 490 e, AR. Ran. 512 τί *ληρεῖς* ἔχων, Nub. 131.

MEDIUM:

24 houden, hebben: ten opzichte van zichzelf of zijn eigen . . . *ἅντα* *παρειῶν* *κρήδεμνα* a 334, *χεῖρας* *κακῶν* ἄπο χ 316.

PASS.-REFL.:

25 zich (staande) houden: stand houden, *ἔχω* *κρατερῶς* II 501.

26 zich vasthouden, aan *πέτρος* e 429; *vand.:* *overdr.* *τινος*, een werk *enz.* aanpakken, zich toeleggen op, *ἔργου* HDT. 2, 121, 1, XEN. An. 6, 3, 17.

27 *vand.* blijven steken H 248; blijven liggen μ 204.

28 ophouden, aflaten, τυνος B 98, δ 422.

29 (*uit 24 of 26*) grenzen aan: τυνος, naburig zijn HDT. 1, 134; 6, 111, ATT.: XEN. An. 1, 8, 4; 9; tot PAP., N. T. Mc. 1, 38: ἐχόμενος, naburig; ook v. tijd: volgend N. T. Act. 21, 26.

30 *vand.*: *overdr.* in verband staan met τυνος, betrekking hebben op HDT. 1, 120, *alg.* tot N. T. Hebr. 6, 9 τα ἐχόμενα τῆς σωτηρίας.

(W. *segh*h-: o.ind. *sáhate* hij overweldigt, overwint, *gall.* *Sego*-, *Segu*- sterk, *got.* *sigis n.* = *ndl.* *zege*).

ἐψαλέος, gekookt NIC. Al. 565.

ἐψανός, goed te koken ARISTOT.

ἐψευσμένως, *adv.*, valsch PL. Leg. 897 a.

ἐψημα, τό, — 1 ingekookte most HIPPOCR., ARISTOT. — 2 wat geschikt is om te koken PL. Rep. 372 c.

ἐψησις, ἡ, het koken HDT. 4, 61, PL. Polit. 303 e.

ἐψητός, — 1 gekookt XEN. An. 2, 3, 14. — 2 *subst.* gebakken (of gekookte?) visch AR. Vesp. 679, ARISTOT.

ἐψία (*z. volg.*) = δμιλία, SOPH.

ἐψιάομαι, zich vermaken ρ 530, φ 429.

(*msch.* W. *ieq**-: *lat.* *iocus*, *got.* *jiuleis* December, o.n. *iól* Joelfeest, op den kortsten dag. Z. ὑπόμιος).

ἐψω, *f.* ἴσω *enz.*, — 1 koken HDT. 1, 119, AR. Eq. 745, PL. Lys. 209 d; *med.* PL. — 2 uitkoken: louteren, χρυσόν PIND. N. 4, 82. — 3 γῆρας, in doffe stilte doorbrengen (*vgl.* καταπέσσω) PIND. O. 185.

(*arm.* *epem* ik kook *en*: ἔπω).

ἔωθα, = εἰώθα, Θ 408, 422, HDT. 1, 34.

ἔωθεν, *adv.*, van morgen vroeg, 's morgens AR. Pl. 1121, PL. Phaed. 59 d.

ἔωθινός (*z. voorg.*), van of in den vroegen morgen HDT. 3, 104, AR. Ach. 20, SOPH., PL. Symp. 220 c, XEN. Hell. 1, 1, 5.

ἔωλοκράσια, ἡ, — 1 het overschot van, den wijn, restjes: grondsop DEM. 18, 50, LUC. Symp. 3. — 2 kater, naweeën van een gastmaal van den vorigen dag PLUT. 148 a.

ἔωλος (ἔως: wat tot [den] morgen staat) 2, van den vorigen dag over: half bedorven; *overdr.* verflent, krachteloos DEM. 21, 22, PLUT., LUC. Tim. 2. ἔωμεν, T 402 < ἴομεν *conj.* bij ἀμεναι (*vgl.* στήομεν bij στήμεναι), zich verzadigen.

ἔφος, 3 (*soms*) 2, — 1 in, van den morgen DEMOCR. 14, 7 D., AESCH. Pr. 25, SOPH. El. 18, EUR. — 2 oostelijk XEN. Hell. 4, 4, 9, LUC.

I. ἔως, *gen.* ἔω, ἡ, *z.* ἡώς, — 1 morgenrood AESCH. Ag. 265, THUC. 4, 67, 6, XEN. An. 1, 7, 1, PL. Symp. 220 d. — 2 morgen, oosten HDT. 4, 40, XEN. Hell. 5, 4, 49, PL., PLUT.

(< *idg.* **aus-ós*, *waaruut* *regelm.* *ion.* *wrsch.* ook HDT. ἡ(φ)ώς = *lat.* *auror̄-a*, *vgl.* o.ind. *usás-am.* (*acc. sing.*) *mei* kortere *vocaalphase*, *en lit.* *ausrā* morgenstond. W. *aus-* van *lat.* *aurum*, *auster*, *ndl.* *oost*, *bet.* *glanzen*, *stralen*).

II. ἔως, *gr.* **āos* > *dor.* *ās* PIND. O. 10, 51, EPICH. 35, 15, AR. Lys. 173, THEOCR. 14, 70, *ep.* ἦος, *aeol.* *ās* SAPPHO 44 ALD., THEOCR. 29, 20. **Gebruik:** *evenals* bij ἔστε, *alleen is hier juist de correlat bet.:* zo lang als (*z.* *τέως*, *τῆος*), *primair.* *Voor feiten met indic;* *voor wat vager is, nl.:* mogelijkheid ∞ toekomst, herhaling ∞ algemeenheid met *conj.* (*met of zonder* *κεν*, *ὅν*), *of opt.* *in verband met hoofdtijd of histor. tijd in den „regeerenden” zin:* — 1 *zoolang als* Y 41, *alg.* HDT. 9, 70, ATT. (*niet* N. T.). — 2 *totdat* Λ 342, HDT. 7, 23, ATT. N. T. Mt. 2, 9. — 3 *finaal:* > *opdat* (*intusschen*) δ 800. — *Demonstr.* 4 een tijd lang, *intusschen* (*vgl.* δ μὲν . . . , δ δὲ), *steeds* *met* μὲν . . . δὲ M 141, β 148. — *Adv. praep.* 5 *met gen.*, *spec. met οὐ* (*vgl.* ἄχρι, μέχρι οὐ), HDT. 2, 143, *vaak* N. T.: Mt. 1, 25, ἔως τοῦ Joh. 9, 18: *totdat;* *zelden* *zoolang als* Mt. 5, 25. — *Vand.* 6 *tot*, *v. plaats of tijd*, τυνος EPICUR. 105 Us., N. T. Mt. 11, 23 ∞ 26, 29. — 7 *adv.:* *vaak met praep. verbonden:* ε. πρὸς τι N. T. Luc. 24, 50.

(< **āyos-*: o.ind. *yávat*, *gr.* **āos* *z.* *b.*).

ἔωσφόρος, den morgen brengend; *subst.* morgenster Ψ 226, HES. Th. 381, PIND. I. 3, 42 (ἄωσ-φ.) PL. Tim. 38 d, *ep.* *wrsch.* ἡο/ωσ-φ.).

(< *āusōs-*: *z.* *lat.* *auror̄-a*; ἔωσ- *jongere vorm* *reeds* *bij* HOM.? *z.* *b.*).

ς'.

ς' = F of wau, het letterteeken, dat in de reeks der cijferteekens de waarde 6 heeft; ς = 6000.

Z.

Z, ζ, ζῆτα, τό, *indecl.*, 6de letter (F meegeteld, 7de): ζ' = 7, ζ = 7000. De klank is in de dialecten verschillend geweest: zd of dz, dz, *vgl.* reeds PL. Crat. 419b.

(*uit sem. zajin*, naar *volg. hēt en tēt*).

ζᾶ, zeer, *z. ben.*

(< *διά:* *διά*, *z.d.* *Vóor* *ok-* ook in den vorm *δά-σσιος* < *zda* = *ζα* door *dissimilatie*).

ζά, *aeol.* = *διά*, SAPPHO 87 ALD., THEOCR. 29, 6. ζᾶ, = *γᾶ*, aarde INSCR. *Cypr.* G. D. 60, 24.

ζάγκλον, *sicil.* = *sikkel*, *z.* THUC. 6, 4, 18; -η, NIC.

(< *δι-αγκ-??* *z.* *ἀγκών*, *ἀγκύλος*. *Wrsch* woord *der Siculi*, *vgl.* *Zancle* = *Messāna*).

ζάδηλος ALCAE. 30, 7 ALD. = *διάδηλος* doorluchtig, met gaten (*v. h.* zeil).

ζᾶῆς (ζ(α) + ἄημι), *dóorwaa*iend, heftig waaierend M 157 (*acc.* *ζαῆν* μ 313 *als* van een *ā-stam*).

ζάθεος, 3, zeer goddelijk, -heilig A 38, PIND. P. 5, 70, AR. Ran. 383, EUR. Ba. 121.

ζάκορος tempeldienaar HYPER., MEN., NIC., PLUT. Cam. 30, Sull. 7, INSCR.

(*vgl.* *νεώκορος*, *eig.* tempelveger. *ζα-* < *δα-* = *δη-* bij *δέμα*, *z.* *ζά-πεδον* of bij *σ[ε]ῖδα-/φος*/?).

ζάκοτος, zeer vertoornd, nijdig, driftig Γ 220, PIND. N. 6, 61, THEOCR. 25, 83

ζᾶλη, ἡ, storm(vlaag), stortbui PIND. O. 12, 12

(overdr.) AESCH. Pr. 373, SOPH. Ai. 352, PL. Rep. 496 d.
 (wrsch.: ζήλος, z. d.).
ζαμενέω, zeer vertoornnd zijn NES. Th. 928.
ζαμενής, zeer sterke of booze wil: heftig, ook overdr.; HYMN. Merc. 307, PIND. P. 9, 38, SOPH. Ai. 137, NIC.
ζά-πεδον, τό, vloer = δαπ. XENOPHAN. 1, 1 D.
ζα-πληθής, zeer vol AESCH. Pers. 316.
ζά-πλουτος, zeer rijk HDT. 1, 32, EUR. Andr. 1282.
ζα-πρέπων, = διαπρ., AESCH. Pers. 1006.
ζά-πυρος, zeer vurig AESCH. Pr. 1084.
ζα-τρεφής, „door-voed”, sterk H 223.
ζα-φλεγής, heftig brandend Φ 465, HYMN. 7, 8.
ζα-φροίταισα, = δια-φροτώσα, SAPPHO 98, 15 ALD.
ζά-χρειος, zeer verlangend, dringend AESCH. Supp. 194, THEOCR. 25, 6.
ζα-χρηής (: χρά(υ)ω), heftig opdringend, -stortmend M 347, E 525, v. winden.
ζά-χρῦσος, rijk aan goud EUR. Alc. 498.
ζάω, jut. ζήσω, -σομαι AR. Pl. 263, PL. Rep. 465 d, DEM., MEN., N. T. passim.; ἔζησα PLUT., — **1 leven**, bestaan AESCH. Pr. 747, SOPH. O. R. 979, PL. Prot. 326 d, AR., XEN. Hell. 3, 2, 11, N. T. — **2 overdr. v. abstracties**: τὰ νόμιμα SOPH. Ant. 457.
 (v. zelfde wortel als βίος, ἐβίον, z.d.; W. g^hεἰζέω, ζῆ < g^hεἰζέω, vandaar de contractie steeds η, niet < ā: ζῆς, enz., ζῆν, ἔζω, ἔζης; daarnaast ἐβίον, βίωσομαι, enz.).
ζε(ι)ά, ἡ, spelt δ 41, HDT. 2, 36, XEN. An. 5, 4, 27.
 (< ζεῦ-ια = o.ind. γάνα- m. koren, lit. javai hetz.).
ζεγέριες, soort muizen HDT. 4, 192.
ζεῖ-δωρος, 2, spelt-, graanschenkend γ 3, HES., EMPED. 150 D., PLUT. 756 e.
ζειρά, ἡ, wijd en lang overkleed; spec. bij de Thraciers en Arabieren in gebruik HDT. 7, 69, 75, XEN. An. 7, 4.
ζειρο-φόρος, een ζειρά dragend ANTIM.
ζέσις, ἡ, koken, ook v. toorn PL. Crat. 419 e.
ζεσ-τός, heetbloedig N. T. Apoc. 3, 15.
ζευγ-άριον (ζεῦχος), τό, klein, minderwaardig span AR. Av. 582.
ζευγ-ηλα-έω, met een span rijden, ploegen XEN. An. 6, 1, 8; -ηλάτης, wagenbestuurder ib.; -ηλατρίς, fem., SOPH.
ζευγίσιον, τό, de belasting van een ζευγίτης ARISTOT. A. II. 7, 4.
ζευγίτης (ζεῦχος), ου, ὄ, fem. ζευγίτις, ιδος, ἡ, — **1 eig.** een span-, vand. een paar vormend: van dezelfde klasse THEOPHR., PLUT. Pelop. 2, 3. — **2 In Solons constitutie naam v. d. 3e stand**: boeren, die een span hielden ARISTOT. A. II. 7, 3, PLUT.
ζεῦγ-λη, ἡ, — **1 jukkussen**, tusschen houten juk en nek v. h. trekdier in P 440. — **2 linker- of rechter-helft v. h. juk** PIND. P. 4, 227, HDT. 1, 31, AESCH. Pr. 463. — **3 leeren lus**, waarin de stuurriem hangt EUR. Hel. 1536.
ζεῦγ-μα, τό, verbinding: — **1 juk** EUR. Iph. A. 443. — **2 versperringsdam** THUC. 7, 69, 22. — **3 schipbrug** POL., D. H. — **4 vlot** POL., PLUT. Marc. 14.
ζεῦγνῦμι, f. ζεῦξω, enz., aor. pass. ἐζύγην, soms ἐζεύχθην AESCH. Ch. 795 ο Ag. 842, SOPH., PL. Polit. 302 e, — **1 vastbinden**, verbinden PL., PIND. P. 4, 215, SOPH. Ant. 955; spec. aan het juk = inspannen Γ 260, PIND. O. 6, 22, HDT. 3, 102, ATT.: AESCH. Pers. 191; med. voor zich . . . γ 492, laten inspannen Ω 281. — **2 verbinden**, tot een geheel (aaneen)sluiten, συνίδες Σ 276, v. brug HDT. 4, 88, PL., POL. — **3 voegen**, kale-

fateren THUC. 1, 29, 21. — overdr. **4 onder het huwelijksjuk spannen**: huwen, ook med.; SOPH. O. R. 826, EUR. — **5 binden**, > dwingen, ἐν ἀνάγκη SOPH. Ph. 1025.
 (W. zeug-, z. lat. iugum, vgl. o.ind. ju-ñ-j-anti zij spannen in, lat. iungo, (vgl. iugera οω ζεῦγε(σ)-α), lit. ju-n-giu ik span aan).
ζεῦχος, τό, — **1 span ploeg**, trekdieren Σ 543, HDT. 1, 59, THUC. 4, 128, 16, N. T. Luc. 14, 19; echtpaar LUC. — **2** > wagen HDT. 4, 46, PL. Gorg. 516 e; ook vierspan PL. Ap. 36 d. — **3 paar** HDT. 3, 130, AR. Eq. 872, N. T.
 (z. voorg.; lat. iugera = pl. ζέγη; iugerum eerst latere heteroklitische nom.).
ζευγο-τρόφος, een span houdend PLUT. Pericl. 12.
ζευκτηρ-ιος, verbindend AESCH. Pers. 746; τὸ ζ-ον, juk AESCH. Ag. 529; ἡ ζ-ά, tros, riem voor de dol N. T. Act. 27, 40.
ζεῦξι-λεως, volksbedwinger, -beheerscher SOPH.
ζεῦξις, ἡ, het inspannen, v. paarden HDT.
Ζεός, Διῖ-ός acc. Ζῆν en Διῖ-α Zeus, sinds O 187 alg.
 (< *dīēu-s, = o.ind. dyāu-s, *voc. dīeu! = Zēū, lat. Iu-piter [
ζεφῦρ-ίη, ἡ, westenwind η 119.
ζεφῦρ-ικός, van den Zephyrus ARISTOT.; = -ιος; sped. φών, windei THEOPHR.
ζέφῦρος, W. (δ 567) of N.W. (I 5) wind, meest een stormwind, zelden een zachte wind η 119, PIND. N. 7, 29, HDT. 8, 96, ATT.
 (: ζόφος, brengt donkere bewolking en sneeuw ξ 458, τ 206 Vgl. s.v. γέφυρα).
ζέω, f. ζέσω, aor. ἔζεσ(σ)α, — **1 koken** Σ 349, PIND. O. 1, 49, ATT. — **2 vandl. v. d. zee**: zieden, bruisen HDT. 7, 188, PL. Phaed. 113 a. — **3 overdr.** θυμός TR.: SOPH. O. C. 434, PL. Phaedr. 251 b, N. T. Act. 18, 25.
 (W. zes- in o.ind. yāsati, alb. gēs ik kneed, ndl. gist naast mhd. jēst).
ζηλεύω, ijverig zijn N. T. Apoc. 3, 19.
ζηλή-μων, afgunstig e 118.
ζῆλος, dor. ζᾶλος, ὄ, — **1 het nastreven**, ijver: > bewondering SOPH. O. C. 943, PLUT., N. T. 2 Cor. 7, 11: ijver. — **2 voorwerp v. bewondering**: geluk SOPH. Ai. 503. — **3 ijverzucht**, naijver HES. O. 194, PL. Phil. 47 e, EUR., N. T. 1 Cor. 3, 3
 (wrsch. W. iā- naast iēō- (achterna)gaan, dus < *iā-lo = slov. jal afgunst, z. gr. ὄρα, lat. Iānus, ndl. jaar (< *iē-ro-) naast got. jēr. Daarnaast met d- praefix (vgl. lat. d-ūco: o.ier. to-ucc- brengen ro-ucc- perf.) d-iēō in diōko z.d.).
ζηλοσύνη, ἡ, = ζῆλος, HYMN. Ap. 100.
ζηλο-τύπ-έω, benijden PL. Symp. 213 d.
ζηλο-τύπ-ια, ἡ, afgunst AESCHIN. 3, 81, PLUT.
ζηλό-τύπος, ijverzuchtig AR. Pl. 1016.
ζηλόω (ζῆλος), — **1 nastreven**, navolgen HES. O. 23, THUC. 2, 64, 5, PL. Prot. 326 a, N. T. 1 Cor. 12, 31. — **2** > bewonderen SOPH. El. 1027, PL. — **3** > gelukkig prijzen AESCH. Pr. 330, Pers. 712, THUC. 5, 105, 1. — **4 benijden** HYMN. Cer. 168 tot N. T. Act. 7, 9; abs. 17, 5.
ζήλω-μα, τό, — **1 naijver** AESCHIN. 1, 191. — **2 voorwerp van naijver** EUR. Iph. T. 379.
ζήλω-σις, ἡ, wedijver THUC. 1, 132, 30.
ζήλω-τής, οὔ, ὄ, navolger, aanhanger PL. Prot.

343 a, N. T. 1 Cor. 14, 12; *spec.* zeloet Mt. 10, 4. **ζηλωτικός**, iets, τιος, aanhangend, nastrevend ARISTOT.

ζηλωτός — 1 navolgenswaard PL. Hipp. min. 368 b, DEM. — 2 benijdbaar THEOGN. 455, SOPH. Ant. 1161, EUR. Med. 243, PL. Symp. 197 d, PLUT. **ζημία**, dor. ζαμία, ἤ, — 1 (achtervolgving), straf HDT. 2, 38; 65, THUC. 3, 44, 23, XEN., PAP. — 2 > schade, nadeel HDT. 7, 10, TR.: AESCH. Pr. 382, DEMOCR. 221 D., AR. Pl. 1124, PL., XEN. Mem. 2, 3, 6, N. T. Act. 27, 10. — 3 *coner.* lastpost, deugniet AR. Ach. 737. — 4 boete PL. Gorg. 480 d.

(*verw. met ζῆλος, ζητέω; W. jā-, ev. d-jā-. Vgl. ζη-τροής beul = o.ind. yā-tr- wreker. Van *ζη-μος, zooals δεο-μός, δέο-μη?*)

ζημιώω, — 1 straffen HDT. 5, 87, THUC. 4, 65, 2, PL. — 2 schaden, benadeelen THUC. 3, 40, 12, PL. Gorg. 470 a, N. T. 1 Cor. 3, 15.

ζημιώδης, schadelijk PL. Crat. 417 d, XEN.

ζημιώ-μα, τό, straf, boete PL. Leg. 764 c, LUC. **ζητέω**, dor. ζᾱτέω ALCM. 49, 8 ALD., THEOCR. 1, 85, aeol. ζᾱτημι, — 1 zoeken E 258, HDT. 1, 32, AESCH. Pr. 316, AR. Pl. 105, PL. Ap. 23 b, N. T. Mt. 18, 12, — 2 > missen, verlangen HDT. 1, 94, AR. Pl. 370, N. T. Mc. 8, 11. — 3 zoeken te bereiken; trachten, *m. inf.* AR. Pl. 573, PL. Euthyd. 306 c. — 4 onderzoeken PL. Men. 79 d; disputeeren N. T. Joh. 16, 19.

(*ajf. v. ζᾱ-τός, zooals δᾱτέομαι, πᾱτέω, v. *δατός, πάτος. Voor ζα- z. ζῆλος, ζημία. Vgl. δίζημαι.*)

ζήτη-μα, τό, — 1 onderzoek, vraagstuk, kwestie PL. Theaet. 191 a, SOPH. O. R. 278. — 2 vraag N. T. Act. 15, 2. — 3 middel om te zoeken, μητρός EUR. Ion 1352.

ζητήσι-μος, waar men moet zoeken XEN. Cyn. 6, 6. **ζήτη-σις**, ἡ, — 1 het zoeken HDT. 6, 47, THUC. 8, 57, 31, SOPH. Tr. 55. — 2 huiszoeking LYS. 12, 30. — 3 zoeken, streven naar PL. Theaet. 196 d. — 4 wetenschappelijk onderzoek PL. Phaedr. 99 d. — 5 vraag N. T. Act. 25, 20. — 6 dispuut, twist-gesprek N. T. 1 Tim. 6, 4.

ζητη-τής, οὔ, ὁ, — 1 onderzoeker PL. Charm. 175 e. — 2 *pl.* rechters van instructie, *spec.* voor frauduleuze handelingen ten nadeele van de schatkist LYS. 21, 16, DEM.

ζητητικός, steeds tot een scherp onderzoek geneigd PL. Men. 81 e, ARISTOT.

ζήτηριον (z. ζημία), τό, tuchthuis HEROND. 5, 32.

ζηνίς, ἰδος, ἡ, soort hagedis ARISTOT.

ζιζάνιον, τό, dolik, *ontkruid* N. T. Mt. 13, 25.

ζή, ἡ, leven HDT. 1, 32, AESCH. Sept. 939, EUR.

ζοῖα, ἡ, aeol. = ζωή, THEOCR. 29, 5.

ζοός, = ζωός, EPICH. 10, 158, THEOCR. 2, 5.

ζορκάς, ἄδος, ἡ, = δορκάς, HDT. 4, 192.

ζορέξ, ζορκός, ἡ, = δορκάς, PLUT.

ζοφ-ερός, 3, duister, donker HES. Th. 814, HIPPOCR., ANAXAG. 4 D., ARISTOT., LUC., NIC.

ζοφο-δορπιδᾶς, 's avonds in het donker etend ALCAE. *vgl.* PLUT. 726 a.

ζοφο-ειδής, duister HIPPOCR.; = -είδελος, NIC.

ζοφός-εις, donker NIC. Th. 775.

ζόφος, ὁ, — 1 (avond)-duisternis γ 335, HES., PIND. I. 3, 36, PLUT., N. T. Hebr. 12, 18. — 2 Westen κ 190, PIND. — 3 onderwereld, doodenrijk O 191 tot N. T. 2 Petr. 2, 17.

(*msch. < idg. zebho-, z. ζῆνρος, het bevochtigen, bevruchten? vgl. o.ind. yābhati hij bevrucht.*)

ζοφώω, verduisteren LUC.

ζοφ-ώδης, donker THEOPHR.

ζύγαινα, ἡ, hamervisch ARISTOT.

ζύγασ-τρον, τό, houten kist SOPH. Tr. 692, XEN.

ζυγ-έω, in het gelid staan POL.

ζυγη-φόρος, juk dragend AESCH., EUR. Hipp. 1183.

ζύγ-ιος, onder het juk gespannen, βούς enz. AR. Nub. 122.

ζυγό-δεσμον, τό, jukriem, het juk met den dissel verbindend Ω 270.

ζυγο-μαχ-έω, (in het span) twisten, tegenstribelen DEM. 39, 6, MEN., PLUT. Cat. Ma. 21.

ζυγόν, *boeot.* δυγόν, τό, soms ὁ ζ-ός, HYMN. Dem. 217, PL. Tim. 63 b, *steeds* N. T., — 1 juk, v. d. *wagen*

en voor het dragen van lasten E 730, *alg. tot* N. T. Gal. 5, 1. — 2 *spec.* slavenjuk enz. AESCH. Sept. 75, SOPH. Ai. 944, N. T. 1 Tim. 6, 1. — 3 juk, verbindingbalk aan de citer I 187, ARISTOT. — 4 dek-

balk, *ook als roeibank gebruikt* ι 99; *overdr.* zitplaats, rang AESCH. Ag. 1618, EUR. Ion 595. — 5 weegschaal LYS. 10, 18, N. T. Apoc. 6, 5. — 6 verbinding, riem a. d. sandaal AR. Luc. 417. — 7 span, paar, gelid, *ook v. menschen* COM., THUC. 5, 68, 34, THEOCR. 13, 32.

(= o.ind. yugā- n., lat. iugum, got. juk, = ndl. juk, z. ζεύγνμι.)

ζυγός, ὁ, z. *voorg.*

ζυγό-σταθμος, ὁ, weegschaal PLUT. 928 b.

ζυγο-στατ-έω, — 1 afwegen LUC. Hist. Conscr. 49.

> betalen PAP. — 2 in evenwicht houden POL.

ζυγο-στάτης, ὁ, weeg-, waagmeester PAP.

ζυγώω, — 1 temmen AESCH. — 2 de citer met kam en snaren „bespannen” LUC. D. Deor. 7, 4.

ζυγωθό-ίζω, afwegen, nagaan AR. Nub. 745.

(*ζύγωθρον *verm.* = *examen*, tongetje v. d. weegschaal).

ζύγω-μα, τό, grendel, boom POL.

ζυγωτός, met een vierspan SOPH. El. 702.

ζυθός (: ζύμη?), τό, gerstebier THEOPHR., PLUT.

ζύμη, ἡ, gist, zuurdeeg ARISTOT., N. T. Mt. 13, 33.

(< jā-, *vgl. o.ind. yuṣa- n. naast yūs soep. lat. us bouillon, liet. jūszė minderwaardige soep, o.b. jucha hetz. Eig. verbinding, bijmenging: o.ind. yāuti hij verbindt, vermengt, lat. iungo enz.*)

ζυμ-ίτης, ου, gezuurd, met gist XEN. An. 7, 3, 21, COM.

ζυμό-ω, door zuurdeesem, door gisten rijzen COM., N. T. 1 Cor. 5, 6, *pass.* Mt. 13, 33.

ζύμω-μα, τό, zuurdeesem PL. Tim. 74 c.

ζύμω-σις, ἡ, doen gisten of rijzen PL. Tim. 66 b, PLUT.

ζω-άγρια, τά, belooning of dank voor het behoud van het leven Σ 407, HDT. 3, 36, PLUT.

ζω-γραφεῖον, τό, atelier PLUT. 471 f.

ζω-γραφάριον, (uit)schilderen AR. Eccl. 996, PL. Phil. 40 a, b.

ζω-γράφη-μα, τό, schilderij PL. Crat. 430 e.

ζω-γραφ-ία, ἡ, — 1 schilderkunst XEN. Mem. 1, 4, 3. — 2 schilderij PL. Phaedr. 275 d.

ζω-γραφ-ικός, met talent voor schilderen PL. Theaet. 145 a; ἡ ζ-ή, schilderkunst DIOD.

ζω-γράφος, ὁ, schilder PL. Prot. 312 c, LUC., PAP.

ζωγρ-εία, ἡ, levend gevangen nemen POL.

ζωγρ-έω, (om) ζωφόν-ἀγρέω, — 1 levend gevangen nemen Z 46, HDT. 1, 86, THUC. 2, 92, 30, PL., XEN. An. 4, 7, 22. — 2 *praegn.* het reeds verloren gewaande leven teruggeven E 698. — 3 „menschenvangen” N. T. Luc. 5, 10.

ζωγρ-ίη, ἡ, ἰον., levend gevangen nemen HDT. 6, 28.

ζωδάριον, τό, *dein.* v. ζῶον, ARISTOT.

ζωδι-ακός, ὁ, nl. κύκλος, de dierenriem met de sterrenbeelden PLUT., LUC.
ζωδιο-γλύφος, beeldhouwer v. statuettes PLUT.
ζώδιον, τό, — 1 kleine afbeelding, ornament HDT. 1, 70. — **2** teeken v. d. dierenriem ARISTOT.
ζωή, dor. ᾶ, ion. en oud-att. ζοή, ἦ, — 1 leven PIND. N. 9, 29, EMPED. 2, 3 D., HDT. 1, 32, PL. Phaed. 71 d, n. t. (vaak) Hebr. 7, 3. — **2** (z. lat. *victus*) levensonderhoud, bezittingen ξ 96.
ζωη-δόν, adv., als dieren POL.
ζω-θάλλμιος (θάλλω), in den bloei van het leven PIND. P. 7, 11.
ζω-ϊκός, van de dieren ARISTOT.
ζώ-μα, τό, gordel, gording: — **1** lendengordel P 683. — **2** lendenschort Δ 187. — **3** soldatenchiton, -onderkleed ξ 482, ALCAE. 54, 6 ALD. (ζώμμα?), AESCH.
ζώμευ-μα, τό, brij, soep AR. Eq. 279.
ζωμ-εύω, in hun eigen nat, bouillon koken HIPPOCR., AR.
ζωμ-ίδιον, τό, dem. v. ζωμός, AR. Nub. 389.
ζωμο-ποιός, bouillontrekker PLUT. 218 c.
ζωμός, ὁ, — 1 soep, bouillon, v. vleesch AR. Pax 716, PL. Lys. 209 d, PLUT. — **2** slachting THEOPHR. (verm.: ζῶμη; W. *ζεμάω*- naast gerekte phase, *ζῆθου*, in o.ind. *yáuti* hij verbindt; ζ. < *ζῶ(ω)mo-, z. la. *iūs*. Vgl. ook ζώννυμι).
ζώνη, ἦ, — 1 gordel, v. vrouwen ε 231, PIND. O. 6, 38, HDT. 1, 51, ATT., N. T. Mt. 3, 4. *Overdr.* εἰς ζώνην als kleedgeld XEN. An. 1, 4, 9. — **2** gordel, v. mannen PL., XEN. An. 4, 7, 16. — **3** plaats v. h. lichaam, waar de gordel zich bevindt Δ 234, moederschoot AESCH. Ch. 992, EUR. — **4** geldriem N. T. Mt. 10, 9.
ζων-ιον, τό, dem. v. ζώνη, AR. Lys. 72.
ζώννυμι, f. ζώ-σω, enz.; pass. ἐ-ζώσ-θην, ἐ-ζώσ-μαι (om)gorden, gorden σ 76, alg. tot N. T. Joh. 21, 18; med. E 857; pass. refl. zich uitrusten P 685, tot N. T. Act. 12, 8.
 (W. *zew*-, gerekte o-phase *zō(u)+s-*, z. o.ind. *yáuti* hij verbindt, av. *yasta*- gegord, lit. *jūsta* gordel; ζ. < *ζώσ-νύ-μι. Vgl. ζώννυμι).
ζωο-γενής, dierlijk PL. Polit. 309 c.
ζωο-γονέω, — 1 levende jongen ter wereld brengen THEOPHR.; *in 't alg.* voortbrengen N. T. 1 Tim. 6, 13, LUC. — **2** in het leven houden N. T. Luc. 17, 33; -ησις, ἦ, THEOPHR.
ζωο-γονία, ἦ, levende jongen voortbrengen PL. Epin. 890 c, THEOPHR., PLUT.
ζωο-γράφος, ὁ, = ζώγρ., THEOCR. 15, 81.

ζωο-θηρία, ἦ, levende dieren vangen PL. Soph. 223 b: -ικός, PL. Soph. 220 a *vlg.*
ζωό-μορφος, in diervorm PLUT.
ζῶον (z. ζωός), τό, — 1 levend wezen, schepsel dier HDT. 1, 203, AR. Pax 131, PL. Symp. 188 a, N. T. Hebr. 13, 11. — **2** voorstelling of schildering van een „levende” gebeurtenis of wezen HDT. 4, 88 (vgl. ζωογραφῶ) PL. Crat. 425 a. — **3** sterrebeeld PLUT.
ζωο-ποιέω, — 1 levende wezens voortbrengen ARISTOT. — **2** opwekken N. T.; vaak 1 Cor. 15, 22, levend maken LUC.
ζωός, daarnaast ouder ζωός E 887, II 445 (< g*zōus, vgl. ἄγνωος: ἄγνωτος), levend Z 38, PIND., EMPED. 125, 1 D., HDT. 1, 194.
 (< ζωφ-ος; W. g*(e)zēzō- leven, z. ζῶω).
ζωό-της, ἦ, dierlijke natuur PLUT.
ζωο-τόκος, levende jongen ter wereld brengend ARISTOT.; -έω, ARISTOT.
ζωο-τροφία, ἦ, dieren houden PL. Polit. 261 d.
ζωο-φαγέω, vleesch eten ARISTOT.
ζωο-φορέω, levende dragen ARISTOT.
ζωο-φόρος, κύκλος, dierenriem ARISTOT.
ζῶω, pass. wormstekig zijn THEOPHR.
ζω-πύρέω, aanwakkeren, opwekken, ook *overdr.* AESCH. Ag. 1034, AR. Lys. 682, PLUT.
ζῶ-πύρον, τό, vuurmaker, kooltje, stuk vuur PL. Leg. 677 b, LUC. Tim. 3.
ζωρός, — 1 onvermengd, v. wijn I 203, EMPED. 35, 15 D., HDT. 6, 84, PLUT. — **2** onvervalscht, echt HIPPOCR.
 (: ζῶω, < g*zō(u)-ros „levend”, vurig, z. MARTIALIS 8, 6, 11).
ζῶς, neutr. ζῶν, att. = ζωός, z. d.
ζωσ-τήρ, ἦρος, ὁ, lijfgordel voor den man, spec. den krijgsman, *waarmee men o.a. den chiton opschortte* K 77, ξ 72, PIND. fr. 172, HDT. 1, 215.
ζῶσ-τρον, τό, gordel, = ζώνη, ζ 38.
ζωτι-κός, adv. ὦς, — 1 vol levenskracht PL. Rep 610 e. — **2** naar het leven, natuurgetrouw XEN. Mem. 3, 10, 6, PLUT. — **3** leven wekkend ARISTOT.
ζῶ-φύτος, z, — 1 planten voedend: vruchtbaar PLUT. — **2** levenwekkend AESCH. Supp. 858.
ζῶω, ep. ion. dor. = ζάω, A 88, PIND. O. 2, 27, V-SOCR.: HERACL. 2 D., HDT. 1, 31, SOPH. El. 158.
 (andere phase naast ζάω = g*zē(z)- nl. g*zōu-, z. d.).
ζω-ώδης, dierlijk DEMOCR. 105 D., PLUT. 8 a.
ζῶω-τός, met dieren beschilderd, geborduurd POL., PLUT.

H.

H, η, ἦτα (uit sem. hêt), τό, indecl., 7de letter: η' = 8, η = 8000.
ἦ, ἦ-(F)έ, ἦ. Bij den ouden demonstratief-stam e/o-een instrumentalis ē = gr. ἦ, „daarmee, daardoor: zóó; (I); later > relatief: „zooals” (vgl. de ontwikkeling bij εἰ, lat. sī(c) (II)). — Uit „A zoo als of even goed als B” ontwikkelt zich: A of B; ter versterking wordt Fe (= o.ind. vā, lat. -vê) toegevoegd: ἦ-(F)έ (volkomen = tochar. āvā of, z. ook lat. sī-vê: sī(c) (III)). — Uit zoo als ontwikkelt zich dan (IV), juist zooals lat. quam = dan, ndl. als bij comparativus, nl. als (spreektaal) = dan.

Zoo groot als	tam magnus quam
niet zoo groot als	haud ita of tam magnus quam
minder groot als >	> minus magnus quam
groter als	maior quam
	i.p.v. ablat. comparat.

Zoo ook ἦ: zóó >; zoo . . . als > dan; meegewerkt hebben negatieve Comparativen: niet grooter (= even groot) als. Vgl. lat. atque = dan, aanvankelijke uitsluitend na negatieve comparative.

Overzicht :

A: Zóó: waarachtig! waarlijk! vaak met γάρ, μὲν,

μάλα (δῆ), που enz. versterkt, A 229, alg. tot n. t. Hebr. 6, 14 (I).

B: Z66? In vraagzinnen, z66? werkelijk? heusch? of alleen in de intonatie hoorbaar: Y 17, I 340 alg.

C: Vand. ook in disjunctieve vragen: in eerste lid niet te vertalen, in tweede lid (= lat.: .., an...?) of...? ζ 149; E 86, alg. tot n. t. Mt. 20, 15. Zoowel (oorspronkelijk) in rechtstreeksche, als (later ook) in afhankelijke vragen.

N.B.: Met volle kracht luïde het ἦ (+ Fe), ondergeschikt gemaakt en klankloos ἦ (+ Fé). Vandaar ἦε en ἦέ in Hss. door elkaar. Ondergeschikt = relatief (z. D) dus ἦ, ἦ', nooit ἦ.

D: (zo o als >) of, sinds B 231, alg. tot n. t. Mt. 5, 17. Met versch. woorden verbonden, bij HOM. nog (tengevolge van oorspr. demonstratieve kracht) met τε: ἦ τε... ἦ τε Λ 410 (III).

E: (z. b.) dan bij comparatiwi: sinds Λ 162 alg. tot n. t. Mt. 9, 5. Later zelfs (z. lat. quam = potius, prius quam) meer dan liever, dan (reeds HDT. βούλομαι ἦ 3, 40) n. t. Luc. 15, 7 (IV).

ἦ (= ἦ z. b.), interjectie: hei, heil hola! of st! AR. Nub. 105.

ἦ, INSCR. ἦ en ἦ, waar, bijv. Creta, —1 waar(heen) M 389, ATT.: PL. Phaedr. 229 c, THEOCR. 14, 42. — 2 waarlangs N 329, ATT.: PL. Phaedr. 251 d. — 3 zooals I 310, PIND. O. 13, 79, ATT.: AR. Lys. 1318 (lac. ζ).

(vroegtijdig samengesmolten met ἦ, ook dor.(!) ἦ, ion. ἦ, eig. instrum. m. asc. van relat. -stam ἦε/o-; ἦ, dor. ζ dat. [eig. instrum.] sing. fem.).

ἦβαιός, (z. βατός), gering in omvang, klein: zwak E 141; ἦ-όν, adv. een weinig, een eindje t 462, AP. RH.

ἦβᾶ-στω, volwassen worden XEN. An. 4, 6, 1.

ἦβᾶω, — 1 volwassen, manbaar zijn M 382, PIND. Ep. 1, TR.: AESCH. Supp. 775, THUC. 3, 36, 10, AR. Vesp. 357, PL. — 2 rijp zijn, bloeien ε 69, AESCH. Sept. 622, σάφξ.

ἦβη, ἦ, — 1 rijpe, manbare leeftijd Λ 225, PIND. P. 4, 179, TR.: AESCH. Sept. 11, AR. Lys. 591. — 2 schaamdeel AR. Nub. 976. — 3 jeugdige blijheid, overmoed PIND., EUR. Cycl. 504.

(msch. < *ἦβῆ*ā, vgl. lit. jębiu ik ben in staat).

ἦβηδόν, adv., op manbaren leeftijd HERACL. 121 D, HDT. 6, 21.

ἦβητήριον, τό, clublokaal PLUT. Pomp. 40, 53.

ἦβητής, οὔ, jonge man HYMN. Merc. 56; adj. EUR. Heracl. 858.

ἦβητικός, jeugdig XEN. Hell. 5, 3, 20.

ἦβός, 3, dor. ἔβός, rijp THEOCR. 5, 109.

ἦβυλλιάω, tamelijk jong zijn AR. Ran. 516.

ἦγάθεος, zeer goddelijk A 252, PIND. P. 9, 71. (< ἦγάθεος, metrisch > ἦ-, geïoniseerd > ἦ- vgl. ἦμαθός).

ἦγεμόνου-μα, τό, leiding EUR. Ph. 1492 (αγ-).

ἦγεμον-εῶω, — 1 den weg wijzen, τινι, leiden γ 386, Φ 258, PIND. O. 9, 3, ὄδων PARM. 1, 5 D. — 2 aanvoeren, bevelen, τινος B 527 (τινος slechts B 816), HES., PL. Phaed. 80 a, XEN. pass. THUC. 3, 61, 34.

ἦγεμον-εῶ, = voorg., PL. Tim. 70 c.

ἦγεμον-ία, ἦ, — 1 opperbevel HDT. 7, 160, XEN. An. 4, 7, 8, THUC. 4, 91, 22, PL. — 2 koningschap HDT. 7, 2 tot n. t., Luc. 3, 1. — 3 leidende positie, hegemonie THUC. 5, 47, 22 b. — 4 legerafdeeling PAP., PLUT. Cam. 23.

ἦγεμον-ικός, — 1 van den leider, -commandant POL. — 2 geschikt voor, als leider PL. Phaedr.

252 e, XEN. — 3 leidend PL. Prot. 352 b, CIC. ἦγεμόν-ιος, ὁ, geleider, v. Hermes AR. Pl. 1159.

ἦγεμόσυνος, τὰ ἦ-α, offers voor de goede leiding XEN. An. 4, 8, 35.

ἦγε-μῶν, ὄνος, ὁ, ἦ, voorganger: — 1 aanvoerder Λ 746, PIND. O. 9, 57, v. Jupiter HDT. 6, 43, THUC. 8, 89, 24, PL. Phaedr. 246 e. — 2 wegwijzer, gids K 505, HDT. 5, 100, SOPH. Ant. 1014, XEN. An. 4, 21. — 3 overdr. voorganger, voorbeeld: principe, aanleiding PL. Lys. 214 a, XEN. — 4 spec. stadhouder n. t. Mt. 10, 18. — 5 vorst n. t. Mt. 2, 6.

ἦγέομαι, — 1 den weg zoeken voor iemd, een weg wijzen, voorgaan, τινι A 71, β 405, K 263, PIND. P. 4, 248, overdr. HDT. 7, 55, TR.: AESCH. Eum. 1010, THUC. 3, 45, 26, AR. Pl. 15, PL. Phaed. 93 a. — 2 leiden, aanvoeren, beheerschen, τινι B 687, PL., XEN. An. 5, 2, 6, meest τινος (= ἄρχω enz.) B 567, PIND. N. 5, 25, HDT. 6, 111, THUC., SOPH. Ai. 1101; part. praes. voorzitter PAP., heerscher n. t. Luc. 22, 26. — 3 (vgl. lat. dūco en z. oorspr. bet. een spoor zoeken) tot een conclusie leiden of komen: meenen, aannemen, houden voor HDT. 1, 126; 2, 40, AESCH. Pr. 1035, PL., n. t. 2 Cor. 9, 5. — 4 > gelooven aan, θεός PL. Ap. 27 d, EUR. Ba. 1326. — 5 schatten, waardeeren, περι πολλοῦ HDT. 2, 115, THUC. 2, 89, 30.

(dor. ἦγέομαι; < sāg-: lat. sāgus, sāg-āx, sāgīve speuren(d), spoor lezen(d), o.ier. saigim, ik zoek, got. sōkjan = nā. zoeken).

ἦγερέθομαι, zich verzamelen K 127.

(-dω verlenging bij ἄγρω, z. ἦσέθομαι en θαλέθω, ā metr., ion. > ἦ).

ἦγλάζω, meenemen (naar iets τι), τινα ρ 217, λ 618.

(ursch. tautologisch uit 2 synonym. ἦγέομαι + ἐλάω samengesteld; vgl. ἐλάδ- in η 86).

ἦγιστο-χορος, koor leidend PIND. P. 1, 4.

ἦγητήρ, ἦρος, ὁ, fem. -τεῖρᾶ, aanvoerder SOPH. O. C. 1521; = -τής, AESCH. Supp. 239; = -τωρ, τορος, Y 383, I 495.

ἦ-γουν, namelijk HIPPOCR.

ἦ-δέ (ἦ + δέ), — 1 teg. ἦ μὲν, ἦ μὲν = zoowel... als O 226, PARM. 1, 29, D. — 2 zelfst. en A 41, PIND. P. 13, 44, AESCH. Sept. 862, com.

ἦδελφισμένως, adv., gelijkelijk (HIPPOCR.).

ἦ-δη, ± „werkelijk zooals ge ziet”, — 1 eig. werkelijk, in begin v. d. zin HDT. 2, 15. — 2 Temporeel legt het den vollen nadruk en een zekere spanning op het bedoelde oogenblik tegenover de omringende feiten. Van die feiten hangt het af, of het juist nu (inderdaad), (nu) eindelijk, (nu > toen) reeds beteekent: — 2 nu, juist nu O 110, alg. tot n. t. Luc. 3, 9. — 3 eindelijk x 472, alg. in verleden, heden en toekomst, tot n. t. Phil. 4, 10. — 4 reeds, zoowel nu reeds H 282, alg. tot n. t. Mt. 3, 10, als toen reeds B 663, alg. tot n. t. Mt. 5, 28. — 5 v. d. naaste toekomst: dadelijk α 303, XEN. An. 7, 7, 24, AR. Ran. 527. — 6 toekomstig spoedig é é ns n. t. Rom. 1, 10. — 7 v. tijdsduur: voortaan ATT.: SOPH. Tr. 81. — Vgl. lat. iam, iamiam, iamque. (uit ἦ + δῆ, z. d.).

ἦδομαι, aor. ἦσάμην t 353, anders ἦσθην enz.; dial. z. ben. — 1 genieten van, τινι of part. πίνων t 353 eld., τινος SOPH. Ph. 715. — 2 zich verheugen over, τινι HDT. 3, 34, ATT., PL. Prot. 337 c, alg. (dor. ἔδ., CORINNA fād.: < suād- z. ἦδός).

ἦδομένως, adv., gaarne XEN. Cyr. 8, 4, 9.

ἦδονή, ἦ, — 1 zoete, liefelijke gewaarwording: genot AR. Nub. 1072, XEN. Hell. 6, 1, 4, PL. Rep.

389 e, N. T. Luc. 8, 14.; καθ' ἡδονὴν ἐκάστου volgens de liefelijke geur van ieder HERACL. 67 D.; ook aangename smaak V.-SOCR. — 2 lust, goed en slecht HDT. 1, 24. — 3 vreugde HDT. 2, 137, ATT.: THUC. 1, 120, 14, alg.

(: ἡδομαι, vgl. περίωη: W. per-).

ἡδονικός, de ἡδονή als levensprincipe aanvaardend ARISTOT., spec. de school v. Aristippus.

ἡδος, τό, — 1 genot A 576. — 2 voordeel A 318, Σ 80.

(: ἡδομαι, met psilose uit het Aeolisch, zooals ἡμαρ: ἡμέρα, ἡέλιος: ἥλιος).

ἡδυ-βόας, zoet klinkend EUR. Ba. 127.

ἡδυ-γέλως, met zachten lach HYMN. 18, 37.

ἡδυ-γλωσσος, met streelende stem PIND. O. 13, 100 (ἄδ.).

ἡδυ-γνώμων, met opfrisschenden geest XEN. Symp. 8, 30.

ἡδυ-επιής, (jem. -έπεια HES. Th. 965), met zoete woorden, zoeten klank A 248, PIND. N. 7, 21, overdr. O. 10, 93 (ἄ.), SOPH. O. R. 151.

ἡδυ-θροος, met zoet geluid EUR. El. 703.

ἡδυ-κρεως, met malsch vleesch ARISTOT.

ἡδυ-λόγος, met zoete woorden, -klanken, PIND. O. 6, 96 (ἄδ.), EUR. Hec. 132, ANTIPH. 100 D., COM.

ἡδυ-μελής, met zoete liederen PIND. O. 7, 11 (ἄδ.), AR. Av. 659.

ἡδύσιμος zoet, liefelijk, ὕπνος er 2, HYMN. Herm. 241, SIMON. 60 ALD., EPICH. 179 (ἄ.).

(: ἡδύσιμος = ἔτυμος: ἔτυ- in ἔτυος).

ἡδυντι-κός, geschikt om te kruiden PL. Soph. 223 a.

ἡδύων, — 1 (zoet), smakelijk maken: kruiden EPICH., PL. Theat. 175 e, ARISTOT. — 2 overdr. XEN. Symp. 6, 4, COM., D. H.

ἡδύ-οδος, = **ἡδύοσμος**, HIPPOCR.

ἡδύ-οινος, met lekkeren wijn XEN. An. 6, 4, 6, LUC.

ἡδύ-οσμος, — 1 zoet geurend AR. — 2 τὸ ἡ-ov, munt (plant) N. T. Mt. 23, 23.

ἡδυ-πάθειός, ἦ, een leven vol genot XEN. Cyr. 7, 5, 74 LUC. Vit. Auct. 12.

ἡδυ-παθής, een gemakkelijk, weelderig leven leiden XEN. Oec. 5, 2, Cyr. 1, 5, 1.

ἡδύ-πνοος, contr. πνοός, — 1 zoet geurend EUR. Med. 839 (?). — 2 zoet zingend; spec. geluk voor-

spellend PIND. O. 13, 22, SOPH. El. 480.

ἡδύ-πολις, een lust voor zijn stad SOPH. O. R. 510.

ἡδυ-πορφύρα, ἦ, soort purperslak ARISTOT.

ἡδυ-πότιον, τό, beker, waaruit de wijn goed smaakt COM.

ἡδύ-ποτος, zoet bij het drinken β 340.

ἡδύς, 3 (2 slechts μ 369), — 1 zoet, οἶνος β 350. — 2 lekker, smakelijk v 391, ε 210; ἡδύ γελῶν B 270. — 3 liefelijk, aangenaam Δ 17, PIND. P. 1, 90, ATT.: SOPH. Ant. 12. — 4 bevallig, sierlijk PIND. P. 1, 8.

— 5 subj.: lief, welgevallig HDT. 2, 46; v. menschen SOPH. Ph. 530. — 6 spec. grappig, leuk; > ver-

makelijk, naief PL. Euthyd. 300 a; Gorg. 491 e. Adv. ἡδέως, ook subj.: gaarne AR. Eq. 440, alg.

tot N. T. Mc. 6, 20.

(dor. ἄδύς bij W. suād-[naast suad = fā-v-d-ávo] < suād- = o.ind. svādi- zoet, zacht, lat. *suād- > suāvis, z. suādeo, o.s. swōti = ndl. zoet, eng. sweet).

ἡδυσμα, τό, — 1 al wat kruidt: specerij AR. Vesp. 496, XEN. Mem. 3, 14, 5, PL. Rep. 332 d, PLUT. — 2 overdr. ARISTOT., PLUT.

ἡδυ-σώματος, met een aantrekkelijk lichaam XEN. Symp. 8, 30.

ἡδω, genoegen geven PL. Ax. 366 a.

ἦε, ἦέ, z. ἦ, ἦ.

ἦέλιος, ὁ, ep. ion. = ἥλιος.

ἦέ-περ, z. ἦπερ.

ἦερέθουμαι — 1 opspringen Φ 12. — 2 fladderen, dansen B 448. — 3 onbestendig zijn Γ 108.

(: ἀείρω zooals ἠερέθουμαι: ἀγείρω, z. d.).

ἦέριος, ἦερο-, z. ἀερ-. Spec. ἦέριος (z. ἔριστον), in den morgen, vroegtijdig A 497.

ἦερό-φωνος, Σ 506, z. ἀερό-φ.

ἦθαίος, 3, dor. = **ἠθείος**, PIND. I. 2, 48.

ἠθάς (: ἦθος), **ἄδος**, vgl. ἐθάς, — 1 gewend, gewoon aan, τυνός; bekend met SOPH. El. 372. — 2 pass. gewoon, bekend aan AR. Av. 271, EUR. Cycl. 250.

ἠθείος (v. ἦθος), waar men zich aan gewend, gehecht heeft: dierbaar Z 518, Ξ 147.

ἠθήος, ep. ἠθ. ongehuwde jonge man X 127, λ 38, HDT. 3, 48, PL. Leg. 877 e.

(daarnaast ἀθήος; idg. a-praeftw = o.ind. ā-, ohd. ō, ua-. W. Bij uidh- scheiden, o.ind. vidhāvā weduwe, lat. vidua, : di-vido, got. widuwō = ndl. weduwe, o.b. vidova hetz.).

ἠθέω, doorzeven, pass. doorloopen PL. Crat. 402 c, HEROND. 3, 33: ἐκτετραμμένος.

(< sē + dh- z. o.n. sald [< idg. sē-tlo-], lit. sētas zeef).

ἠθ-ικός, adv. ὦς, met het karakter, de zedelijke persoonlijkheid in verband staande of zich bemoeiende ARISTOT., POL., PLUT.

ἠθμο-ειδής, zeefachtig, poreus PLUT. 699 a.

ἠθ-μός (ἠθέω), ὁ, — 1 zeef XEN. Mem. 1, 4, 6, ARISTOT. — 2 > dobbelbeker COM.

ἠθο-γράφος, ὁ, karakter en zeden schilderend ARISTOT.

ἠθο-ποι-έω, — 1 karakter vormen PLUT. Pericl. 2. — 2 uitdrukken D. H.; -ποιός, PLUT.

ἠθος — 1 gewone verblijfsplaats: v. dieren: weide Z 511, zwijnskot Ξ 411; v. menschen HES. O. 525, PIND. P. 4, 258, HDT. 1, 15, AESCH. Supp. 64. — 2 gewoonte, zede HES. O. 137, HDT. 2, 30, EUR. Med. 238. — 3 aard, wezen, karakter EMPED. 17, 28 D., meest pl. gewone denk- en handelwijze: karakter AESCH. Pr. 184, PL. Phaedr. 243 c, Phaed. 81 e, Symp. 183 e, N. T. 1 Cor. 15, 33. — 4 uitdrukking, uiting: v. belang-

stelling enz. ISOCR. 5, 26, vgl. XEN. Symp. 8, 3.

(vgl. ἔθος, < idg. sūē-dh- = sūe]o- v. h. pron. refl. + W. dhē- z. tīθημι, = o.ind. sva-dhē eigen manier v. doen, gewoonte, woonplaats, vgl. lat. suesco, got. swēs eigen, sidus = ndl. zede. Semas. vgl. ndl. gewoonte 69 wonen).

ἦτα, contr. ἦα ε 266, ἦτα N 103, **τά**, — 1 teerkost β 289. — 2 alg. voedsel, N 103.

(< *āfesa: o.ind. avasā- n. teerkost, lat. avēna [< *amez-na] haver, o. b. ovīsū hetz.).

ἦτα (?; voorg.?) **τά**, kaf ε 368, NIC.

ἠίθεος, 2, ep., z. ἠθεος.

ἠίθ-εις (: ἠίθω?), met hooge oevers (?) E 36.

ἠίος stralend O 365, Υ 152.

(onz. Msch. ἠίος < aus-io- z. volg. vgl. HESYCH. ἠί-καρός: ἀετιτρονών „qui mane canit“. Phoebus dan als zonnegod, vgl. Απόλλων Έναυρος op Creta. Vgl. sv. ἔως).

ἠιών, ὄνος, ἦ, dor. αἰών TIMOTH. Pers. 108, oever, strand M 31, PIND. I. 1, 45, HDT. 2, 113, AESCH. Ag. 1159.

(dor. aeol. ἄ. Onz.; < aus-iōn, W. aues-schitteren, z. ἠός? Oorspr. (de schuimstreep langs) de kustlijn?).

ἦμα — 1 zwak, zacht Γ 155, Σ 596: v. licht en gehuid. — 2 onmerkbaar, langzaam Ψ 336, ρ 254.

(: ἦμισα, ἦτα; ἦ. met aeol. psilose).

ἥ-κεστος die den prikkel nog niet gevoeld heeft: ongetemd Z 94, 309.

(< ἥ-κεστος : κεντέω? Of is νη-κ.: lat. nē z. νηλής de oorspr. vorm?)

ἥκῆ, ἦ, rust ARCHIL. 43 ALD.

ἥκιστα, adv. *ὅψι* ἥκιστος (z. ἥσσων), zeer weinig, het allerminst HDT. 7, 212, ATT. alg. PL. Prot. 361 c.

ἥκιστος (z. *voorg.*), zwakst, minst bedreven Ψ 531, HEROND. 2, 30 (ἦ).

ἥκω — 1 gekomen zijn, komen E 478, HDT. 1, 35, ATT. tot N. T. Mt. 8, 11. — 2 *spec. εὖ* ἥκειν τινος, in goede omstandigheden verkeer, er goed voorstaan met HDT. 1, 31. — 3 toekomen, passen bij, τινι SOPH. O. C. 738. — 4 voorkomen, gebeuren; met bepaling: slaan op HDT. 8, 140, ATT.: AESCH. Ag. 1240, alg. tot N. T. Mt. 24, 14.

(dor. εἶκω, z. -ἰκνέομαι; W. seik-).

ἥλαινω, rondzwerven THEOCR. 7, 23.

ἥλακτα (z. *volg.*), τά, wol aan het spinrokken ζ 53.

ἥλακάνθη, ἦ, — 1 rietstengel THEOPHR. — 2 spinrokken Z 491, EUR. Or. 1431, PL. Rep. 616 e stang v. h. spinnewiel.

(praef. a- [z. ἥλέκτωρ] + W. lenk- buigen, lit. leñkti buigen, naast lek- in lat. læceratus enz.).

ἥλακάντην, ἦνος, ὄ, soort zeevisch com.

ἥλασκάζω (z. *volg.*), — 1 rondzwerven Σ 281. — 2 vermijden (?) ι 457.

ἥλάσκω, rondzwermen B 470, N 104, EMPED. 121, 4 D.

(: ἀλάομαι; voor ā- z. ἥλέος).

ἥλεκτρον (ἥλέκτωρ), τό (ὁ ἦ-ος SOPH. Ant. 1037; ἦ AR. Eq. 532), — 1 barnsteen o 460, σ 296, HDT. 3, 115, PL. Tim. 80 c. — 2 matgoud, een mengsel van 4 alm goud met 1 deel zilver δ 73, vgl. PLIN. N. H. 33, 80, HES. Sc. 142, EIRESTONE (= EPIGR. HOM. 15) 10, SOPH. Ant. 1037. — 3 (wrsch. = κόλλωψ) schroef of pin aan de hier AR. Eq. 532.

ἥλεκτροφαῖς, schitterend van barnsteen EUR. Hipp. 741.

ἥλεκτροώδης, als barnsteen HIPPOCR.

ἥλέκτωρ, ορος, ὁ, — 1 de stralende: Zon Z 513, HYMN. Ap. 369. — 2 vuur als element EMPED. 22, 2 D.

(INSCR. Ἀλεκτρονα, vgl. HESYCH. ἀβλαξ-λαμπρός, [β = ς]; dus ā + W. ulek- in o.ind. ulkā brand, hemelvuur, cret. φέλαχάνος = lat. Vulcanus? Praef. ā ook in ἥθεος, ἥλακάντη).

ἥλέματος, dor., aeol. ἄλ. dwaas, ijdel SAPHO 37, 5 en ALCAE. 43, 4 ALD., THEOCR. 15, 4 (ῥ).

(ἥλέος + μάτην?).

ἥλέος, voc. ἥλέ O 128: β 243, — 1 dwaas, verdwaasd, z. b. — 2 verdwaasd, verdwazend οἶνος ξ 464.

(: *άλν- = ἐτέος: ἐν-μος, ἄλν-: ἀλάομαι en ā in lett. alūt en alūt ūs zich dwaas aanstellen).

ἥλιάζομαι, Heliast zijn AR. Vesp. 772, act. Lys. 380 (ῥ).

ἥλι-άζω, een zonnebad nemen ARISTOT.

ἥλιαία, ἦ, vergadering, *spec. te Athene de Heliaea*, een bep. jury-rechtbank LYS. 10, 16, AR., ARISTOT. A. II. p. 34, 25 Bl.

(: ἄλης, z. d. en ἄλλίζομαι, ook ἄλ., vgl. dor. ἄλια).

ἥλι-ακός, de zon betreffend PLUT.

ἥλιας, ὄδος, van de zon, LUC. Alex. 34.

I. ἥλιασις, ἦ, Heliast zijn DEM. 24, 150.

II. ἥλιασις, ἦ, zonnebad DIO CASS.

ἥλιασ/τής, οὐ, ὁ, rechter in de Heliaea, Heliast AR. Eq. 255; -τικός, AR. Nub. 863, Vesp. 195, DEM.

ἥλιβάτος — 1 niet te beklimmen: steil, πέτρα O 273, HES., THEOGN. 176, PIND. O. 6, 64, TR., XEN. An. 1, 4, 4, THEOCR. 26, 10, POL. — 2 > hoog

HYMN. Ven. 267, AR. Av. 1732. — 3 diep HES. Th. 483, EUR. Hipp. 732.

(z. αἰγυ-λίπ: lit. līpti omhoog klauteren, HESYCH. ἀλίπυ πέτρα, eig. onbestijgbaar. Msch. ἦ- volks-etym. met βαίω i.p.v. *ἥλιπε-τος; ἦ < ā metr., z. ἦ(γ)ερέθομαι).

ἥλιθα — 1 steeds met πολλή verbonden: zeer Λ 677, ε 483. — 2 te vergeefs CALL.

(vgl. δφραδά, μίνυνθα. Bij ἥλιθιος, ἀλάομαι: bet. = lat. effuse, late!)

ἥλιθι-άζω, dom praten AR. Eq. 1124.

ἥλιθιος, dor. ἄλ. — 1 verdwaasd, dwaas LYS. 10, 16, AR. Eccl. 765, PL. Phaed. 95 e, EUR. — 2 > vergeefs PIND. P. 3, 11 (ἄλ.), AESCH. Ag. 366, THEOCR. 16, 9.

(: ἥλέος, ἥλάσκω, vgl. lat. errare: d. Irren-anstalt).

ἥλιθιότης, ἦ, dwaasheid PL. Theaet. 176 e.

ἥλιθιόω, verdooven AESCH. Pr. 1061.

ἥλιθ-ία (ἥλιος), ἦ, — 1 (relatieve) leeftijd HDT. 1, 26, ATT., N. T.; praegn. hooge leeftijd X 419, PIND. P. 4, 157, PL. Lach. 180 d tot N. T. LUC. 2, 52. — 2 volwassen leeftijd, periode v. d. grootste kracht PIND. P. 11, 50, HDT. 7, 18, THUC. 3, 75, 17, PL. Gorg. 484 c, PAP., N. T. Joh. 9, 21. — 3 coner. tijdgenooten II 808, THUC. 3, 67, 14, and., PLUT. — 4 lichaamsgrootte N. T. Luc. 19, 3.

ἥλιθι-ώτης, ου, tijdgenoot AR. Nub. 993, PL. Ap. 33 c; -της, fem., PLUT. LUC. D. Mar. 15, 2.

ἥλιος (z. τηλιος, correlat.), afhank. relat. en vraagw.: — 1 zoo groot als, hoe groot AR. Ran. 55, PL. Charm. 154 b, N. T. Col. 2, 1. — 2 zoo oud als, hoe oud AR. Ach. 702, SOPH. O. R. 15.

ἥλιξ, ἰκος, — 1 zoo oud als: even oud, tijdgenoot, kameraad σ 373, PIND. P. 16, 58, HDT. 1, 34, AESCH. Pers. 681, AR., PL. Phaedr. 240 c. — 2 van hetzelfde soort EMPED. 17, 27 D.

ἥλιό-βλητος, door de zon verbrand EUR. Ba. 14.

ἥλιό-βολος, = *voorg.*, THEOPHR. THEOCR.

ἥλιο-ειδής, als de zon PL. Rep. 509 a.

ἥλιο-κάθης, door de zon verbrand LUC. Lexiph. 2.

ἥλιο-καυτος, = *voorg.*, THEOCR. 10, 27.

ἥλιο-κτυπος, door de zon getroffen, -verbrand AESCH. Supp. 155.

ἥλιο-μάνης, op de zon verliefd AR. Av. 1096.

ἥλιος, ep. ἥέλιος, dor. ἄέλιος, ὁ, — 1 zon A 475 alg. tot N. T. Mt. 13, 43. — 2 Zonnegod μ 176, PIND., EMPED. 27 D, ATT.: AESCH. Ch. 986. — 3 Oosten M 239, eld. — 4 zonneshijn, zonnestraal PIND. O. 13, 37, THUC. 7, 87, 10. — 5 *overdr.* voorspoed PLUT.

(< sauelio-, vgl. cret. ἀβελιος [β = ς], lat. sōl > *sā(u)ol, got. sauil. Daarnaast vormen met *sāl- in o.ind. sūr(y)a- m. zon, enz.; ἦ-, niet ἦ, wrsch. ionisch).

ἥλιο-στερής, beschaduwend SOPH. O. C. 313.

ἥλιο-στιβής, door de zon betreden: -beschenen AESCH. Pr. 791.

ἥλιο-τρόπιον, τό, — 1 zonnebloem THEOPHR. — 2 zonnewijzer PLUT. Dion. 29.

ἥλιώω, *pass.* door de zon verbrand of gekweld worden PL. Rep. 556 d, XEN. Oec. 19, 18, ARISTOT.

ἥλιτό-μηνος, de juiste maand missend: ontijdig geboren T 118, PLUT.

ἥλιω-σις, ἦ, in de zon warmen THEOPHR.

ἥλι-ώτης, ος, ὁ, zombewoner LUC. V. H. 1, 17.

ἥλι-ώτις, ἰδος, van de zon SOPH. Tr. 697.

ἥλος — 1 pin, stift A 246. — 2 nagel, spijker LUC. Apol. 9, N. T. Joh. 20, 25.

(aeol. HESYCH. γάλλοι ἥλοι [γ = ς] = lat. vallis, houten schans(paal), got. walus stok),

ήλοσϋνη, ή, *dor.* άλος., verdwazing, razernij THEOCR. 30, 13. Vgl. ήλός en άλλοφρονέω.
ήλυγη, ή, duisternis, *overdr.* AR. Ach. 684. (ήλυγ. vgl. λυγαίος z. EUR. Iph. T. 110 Vgl. ήλέκτωρ = ή + W. wlek, zoo ή. = ή + W. wleug-. z. λευγαίος, en vgl. ntl. wolk, o. b. vliégükü vochtig).
ήλϋσιον (ήf vόβρ-gr. lw., ήf: έλευθ — „komen” vgl. έπ-ηλϋστή) en ήλϋσις, τό, met en zonder πεδιον, de Elyseesche velden δ 563.
ήλϋσις, ή, weg, gang EUR. Hec. 67. (z. ήλϋθον s.v. έρχομαι, η uit compos.?)
ήλϋσκ-άζω, vermijden ι 457 (?) z. ήλασκ.
ή-μα (ήμηι), τό, worp Ψ 891.
ήμαθό-εις (άμαθος), zandig B 77.
ήμαι, 3 sing. ήσται, ήστο, z. κάθ-ήμαι; 3 pl. ήταται οο έί(ι)ταται. — 1 zitten II 403, ATT.: AESCH. Pr. 366. — 2 zich bevinden, gelegen zijn HDT. 7, 148. — 3 gelegerd zijn Σ 509, 523. — 4 staan, zijn, O 10, enz. (z. ήσ-ται, ήσ-το; W. as- in o.ind. έστé hij zit; door vormen v. W. sed-: έζω met ‘).
ήμαιθον, τό, een munt, 1/2 obool HEROND. 3, 45. (HESYCH. ή. ήμιοβέλιον).
ήμαρ, ατος, τό, — 1 dag Φ 111, PIND. P. 4, 256, SEMON. 7, 47. — 2 levensomstandigheden σ 137. (: arm. awr dag [**amōr*]. Verband met W. mer- verdeelen is niet te bewijzen. Z. ήμέρα).
ήμαρτηένως, adv., onjuist PL. Men. 88 e.
ήμάτ-ιος, — 1 over dag β 104. — 2 dagelijks I 72, HES. Th. 597.
ήμυροτον (< amrot-on, ro < r aeoI.), aeoI. aor. bij άμαρτόνω.
ήμεδαπός, uit ons land, inheemsch, AR. Pax 220, PL. Theag. 124 d. (vgl. o.ind. asmad- abl. v. pron. pers. 1 pl.; vgl. ποδ-απός).
ήμεις. Vormen: aeoI. άμμες, acc. άμμε, dat. άμμι(ν), dual. άμμε; ep. ion. ήμεις, msch. ήμες, acc. ήμέας, ήμᾶς, gen. ήμέ(ι)ων, ήμῶν, dat. ήμῖν, ήμῖ; dor. άμές, acc. άμῆ; att. ήμεις, ήμᾶς, ήμῶν, ήμῖν. Men verwacht ή., ά.; * naar υμεις: wij, wij beide, sinds K 211 alg. (aeoI. άμμες < *ης-me- = με (z. έγώ), later ver- lengd met s van den plur.; idg. *ης: o.ind. as-mat abl. [as < ης], lat. nos-ter, nōs, got. uns, ntl. ons, o. b. nasū gen. pl.).
ήμελημένως, adv., zorgeloos XEN. Mem. 3, 11, 4. ή-μέν... ή-δέ, zoo wel... als B 789, eld.
ήμέρα, ήμέρη HEROND. 4, 54, ή, — 1 dag, sinds © 541 alg. tot N. T. Mt. 4, 2; : καθ’ ήμέραν, dage- lijks, bij dag; άμ’ ήμέρα = met den dageraad; δι’ ήμέρας, den geheelen dag door; προς ήμέραν, tegen het aanbreken v. d. dag. — 2 etmaaldag PIND. O. 1, 34 tot N. T. Mt. 6, 34. — 3 tijd SOPH. Ai. 627 „de oude dag”. (z. ήμαρ; * door έσπερα?).
ήμερ-εύω, den dag, het leven doorbrengen AESCH. Ch. 710, XEN. Hell. 5, 4, 3, DEM.
ήμερήσιος (vgl. έτήσιος), — 1 van den dag, over- dag AESCH. Ag. 22, υπνος DEMOCR. 212 D.; -ια, ή, journal PAP. — 2 van een dag lang HDT. 4, 101.
ήμερ-ία, ή, nl. ώρα, = ήμέρα, SOPH. Ai. 208.
ήμερ-ίδης, ου, ό, tam, zacht PLUT. 663 d.
ήμερ-ϊνός, — 1 van den dag, overdag PL. Rep. 508 c, XEN. Cyr. 8, 6, 18. — 2 dagelijksch, voor één dag AR. Pax 163.
ήμέρ-ιος, van één dag: kortlevend SOPH. Ai. 399, EUR. Pr. 130.
ήμερικ, ιδος, ή, fem. bij ήμερος, tam, spec. tamme wijnstok e 69, AR. Ach. 997.

ήμερο-δρομ-έω, als renbode loopen LUC. D. Deor. 24, 1.
ήμερο-δρόμος, of -δρόμης, ό, — 1 renbode HDT. 6, 105, PL. Prot. 335 e. — 2 άμ, ύλεν dagreis groot TIMOTH. Pers. 41.
ήμερο-θηρική, ή, de kunst om tamme dieren te jagen PL. Soph. 222 c.
ήμερό-κοιτος, overdag slapend EUR. Cycl. 58; spec. dief HES. O. 605.
ήμερο-λεγδόν, adv., — 1 dag voor dag geteld AESCH. Pers. 63. — 2 op den dag af nauwkeurig ARISTOT.
ήμερο-λογέω, volgens dagen tellen HDT. 1, 47.
ήμερο-λογιον, τό, kalender PLUT. Caes. 59.
ήμερος, — 1 tam, v. dieren o 162, PL. Soph. 222 c. — 2 v. planten: tam, gecultiveerd HDT. 5, 82, PL., XEN. Cyn. 5, 5. — 3 v. menschen: zacht PIND. P. 1, 71. AESCH. Ag. 721 (άμ en als hyperdorismen teg. 1632). (> iem-ero-, W. iem- in o.ind. yámati, yácchati hij houdt vast, temt, o.s. jamar treurig = ntl. jammer).
ήμερο-σκόπος, ό, schildwacht bij dag HDT. 7, 182, AESCH. Sept. 66, AR. Av. 1174.
ήμερό-της, ή, zachtzinnigheid HIPPOCR., PL. Rep. 410 d, ARISTOT.
ήμερο-φάνης, bij dag schijnend PL.
ήμερό-φαντος, bij dag verschenen AESCH. Ag. 82.
ήμερο-φύλαξ, ακος, ό, schildwacht bij dag XEN. Hell. 7, 2, 6.
ήμερό-φωνος, dor. άμ., die de stem van den dag heeft, άλέκτωρ SIMON. 47 A.L.D.? and. iμερο-φ.
ήμερόω, — 1 tam maken PL. Rep. 493 b, 591 b. — 2 v. planten: voor cultuur geschikt maken THEOPHR. — 3 iets van wilde dieren zuiveren AESCH. Eum. 14. — 4 v. personen: onderwerpen, med. HDT. 4, 118; 5, 2. — 5 overdr. zacht stemmen PL. Leg. 890 c.
ήμέρω-μα, τό, het gecultiveerde THEOPHR.
ήμέρω-σις, ή, — 1 het tennen, cultiveeren PLUT. Num. 6. — 2 tot rust brengen DIOD. — 3 ver- edeling van den bodem THEOPHR.
ήμέτερος (ήμεις) van ons A 30, alg. tot N. T. Act. 2, 11.
ήμί, zeggen Γ 355, AR. Ran. 37, PL. Symp. 205 c, Phaed. 70 b.; ή zeide; verder ήσι (dor. ήτι) gevormd naar ή = φησι: έφη; vooral ή δ’ός. (oorspr. is slechts ή, bijv. A 219 Z 390, wrsch. < ήκ-τ, d.w.z. W. eǵ-; aǵ- < idg. eǵ- spreken in lat. aio [< ag-īō], prōd-igium, vgl. arm. asem ik zeg).
***HMI-, in samenstellingen: half.**
ήμι-ανδρος, ό, ontmand HIPPOCR., LUC. D. Deor. 2, 31.
ήμι-ασσάριον, τό, een halve as POL.
ήμι-βρωτος, voor de helft opgegeten XEN. An. 1, 9, 26.
ήμι-γένειος, met halven baard THEOCR. 6, 3.
ήμι-γενής, niet voldragen, -volmaakt PL. Tim. 66 d, THEOPHR.
ήμι-δής, half verbrand II 294, NIC.
ήμι-δακτύλιον, τό, een halve vinger PLUT.
ήμι-δαρεικόν, τό, 1/2 dariek XEN. An. 1, 3, 21.
ήμι-δεής, half vol XEN. An. 1, 9, 25.
ήμι-δι-πλοιδιον, τό, soort onderkleed voor vrouwen AR. Eccl. 318.
ήμι-δουλος, half slaaf EUR. Andr. 942.
ήμι-ειλος, half in de zon gedroogd THEOPHR.
ήμι-εκτέον, τό, een halve έκτεός HIPPOCR., A.R. Nub. 643; = -εκτον, PLUT.
ήμι-εργής, LUC. en -εργος, half gedaan, afgemaakt HDT. 4, 124, ARISTOT.

ἡμί-ερος, half gekookt LUC. D. Mort. 20, 4.
 ἡμί-θανής, half dood N. T. Luc. 10, 30.
 ἡμί-θεος, ὁ, halfgod, heros M 23, HES. O. 160, PIND. P. 4, 12, AR. Ran. 1060, EUR.
 ἡμί-θνης, ἦτος, half dood THUC. 2, 52, 5, AR. Nub. 504, POL.
 ἡμί-κάκος, *adv.* ὡς, half slecht SOPH., COM., AR. Th. 449.
 ἡμί-καυστος, half verbrand DIO CASS.
 ἡμί-κλαστος, half verbroken PLUT. 306 a.
 ἡμί-κλήριον, τό, half (erf)deel ISAE. 7, 6.
 ἡμι-κοτύλη, ἦ, -ιον, τό, 1/2 κοτ. ARISTOT.
 ἡμί-κραϊρά, ἦ, helft van het hoofd AR. Th. 227.
 ἡμι-κύκλιον, τό, half rond, *spec.* zitplaats in een half rond POL., PLUT.
 ἡμί-λεπτος, half uit het ei gekropen (*eig.* geschild) (ANACR.) 25, 10.
 ἡμί-λίτριον, τό, half pond EPICH. 5.
 ἡμί-μανής, half razend AESCHIN. 1, 171, LUC.
 ἡμι-μέδιμνον, τό, 1/2 μέδιμνος DEM., PLUT.
 ἡμι-μναῖον, τό, halve μναῖ PL. Leg. 774 d, XEN. Mem. 2, 5, 2.
 ἡμί-μενεον, τό, = *voorg.*, PLUT.
 ἡμί-μοίριον, τό, 1/2 drachme HIPPOCR.
 ἡμι-μόχθηρος, half slecht PL. Rep. 352 c.
 ἡμίνα, ἦ, = κοτύλη = 1/2 ἔκτερος EPICH. 58 D. (?) (: ἡμι-; ἴ z. PLAUT. Mil. 831).
 ἡμί-ολία, ἦ, — 1 anderhalf maal zooveel PL. Leg. 956 d. — 2 een licht vaartuig van zeeroovers POL.
 ἡμι-όλιος, 2, HDT. 3, anderhalfmaal zooveel of zoogroot PLOL. 6 D., HDT. 5, 88, PL. Phaed. 105 a, XEN. An. 1, 3, 21; PAP. ook ἦ ἦ-ία.
 ἡμί-ονεῖος, van of met muilezels ζ 72, HDT. 1, 188.
 ἡμί-ονίς, ἶδος, ἦ, muilezelmest HIPPOCR.
 ἡμί-ονος (δ P 742, O 278), ἦ, — 1 muilezel, *kruising v. ezel en merrie* ζ 37, THEOGN. 996, PIND. O. 5, 7, HDT. 3, 151 *vgl.* 1, 55. — 2 *in beeldspr.* PL. Ap. 27 e.
 ἡμί-οπος, half met gaten, *spec. v. e. fluit met 3 gaten* AESCH.
 ἡμί-οπτος, half gebraden LUC. Gall. 2.
 ἡμί-πάγης, — 1 half geronnen PL. Tim. 59 e. — 2 zacht gekookt HIPPOCR.
 ἡμι-πέλεκικον, τό, bijl met één snede (*teg. ε* 234), Ψ 851.
 (: πέλεκυς, κκ < κφ-: κν).
 ἡμί-πεπτος, half rijp PLUT. Caes. 69.
 ἡμί-πλεθρον, τό, 1/2 πλέθρον HDT. 7, 176, XEN. An. 4, 7, 6.
 ἡμι-πλήξ, ηγος, half getroffen AP. RH.
 ἡμι-πλίνθιον, τό, een „halve baksteen”, de helft v. ee. vierkant: 2 × zoo lang als breed HDT. 1, 50.
 ἡμι-πνοος, half dood BATR. 254.
 ἡμι-πόδιον, τό, halve voet THEOPHR., POL.
 ἡμι-πόννηρος, half slecht ARISTOT.
 ἡμί-πόρος, half brandend ARISTOT., PLUT. 928 d.
 ἡμι-ρρότως, met halve zwaarte HIPPOCR.
 ἡμί-ρροῦτος, half vuil HIPPOCR.
 ἡμίσεια, ἦ, *nl.* μοῖρα, helft; ἐξ ἦ-ας, voor de helft THUC. 5, 31, 33, PL., XEN. Cyr. 1, 2, 9.
 ἡμι-σπιθ αμικῆ αἰος, van een 1/2 σπ. HIPPOCR.
 ἡμι-στίχιον, τό, halve regel, half vers D. H.
 ἡμισυς, half, gehalveerd: de helft van; *bij een meer-voud* οἱ ἡμίσεις = de helft van Z 193, γ 155, PIND. N. 10, 87, HDT. 7, 50, TR.: AESCH. Eum. 428, PL. Phaed. 104 a, Symp. 191 b (de gehalveerden), N. T. Mc. 6, 23.
 (< *semi- = o.ind. sāmi-, onvolledig, half, lat.

sēmi-, ohd. sāmi half; -ου- < -τφν- *vgl.* τριτῶς < κ-τυ-).
 ἡμι-σφαίριον, τό, halve bol PL. Ax. 371 b, PLUT.
 ἡμι-τάλαντον, τό, half talent Ψ 151, HDT. 1, 50, ISAE. 7, 44.
 ἡμι-τέλεια, ἦ, halve betaling LUC. Nocyom. 14.
 ἡμι-τέλεστος, half volbracht THUC. 3, 3, 4.
 ἡμι-τελής, half voltooid B 701, XEN. Cyr. 8, 1, 3.
 ἡμι-τομος, midden doorgesneden; τὸ ἦ-ον, helft HDT. 7, 39.
 ἡμι-τρίγωνος, de helft van een driehoek uitmakend (PL.) Locr. 98 b.
 ἡμι-τριταῖος, half-driedaagsche, πυρετός HIPPOCR.
 ἡμιτύβιον (*hw. egypt.*), τό, zweet-, zak-doek SAPPHO 153 ALD., AR. Pl. 729.
 ἡμι-φλεγής, *en* -φλεκτος, half verbrand THEOCR. 2, 133, LUC. D. Deor. 13, 2.
 ἡμί-φωνος, half klinkend: consonant ARISTOT.
 ἡμι-χοϊνίκιον, τό; -ιξ, ἶκος, ὁ, 1/2 χοῖνιξ HIPPOCR., THEOPHR.
 ἡμί-χον, τό, 1/2 χοῦς ARISTOT., HIPPOCR.
 ἡμι-ωβολιαῖος, — 1 een halven obolus waard AR. Ran. 554. — 2 ter grootte van een halven obolus XEN. Mem. 1, 3, 12.
 ἡμι-ωβόλιον, τό, 1/2 obolus XEN. An. 1, 5, 6, ARISTOT.
 ἡμι-ώριον, τό, half uur N. T. Apoc. 8, 1.
 ἡμορίς, beroofd AESCH.
 (< ἄ-μορο-; W. s-mer- verdeelen, z. μόρος).
 ἡμός, z. ἄμός, ons; ἄμός, mijn.
 ἡμος (z. τῆμος), ἰον., — 1 bepaald: *tijdelijk: v. verleden: toen, nadat, zodra* als A 475, SOPH. O. R. 1134. — 2 *algemeen tijdelijk: wanneer (met conj. en opt. naar gelang v. hoofdtijd of hist. tijd in hoofdzinn., z. ἄν § 11)* δ 400, HDT. 4, 28, SOPH. Tr. 531.
 ἡμῶν, — 1 *zich* (voorover-) buigen T 405, B 148. — 2 instorten, vallen B 373. — 3 *causat.* laten zakken © 308, πόλις MUSAETUS 22 D.
 (naast ἄμως HES. fr. 240 Rzach. Ook ἄπεμμήμυκε X 491 *geschr.* ἐμμημ). *Bij μῶν? z.d.*
 ἦ-μων (ἦμι), ονος, slingerend Ψ 886.
 I. ἦν, = ἔάν, *m. conj. z.d.*
 II. ἦν, *ziel* ziedaar! AR. Eq. 26, pl. 75, EUR. Herc. 867, MEN. Sam. 90, 98, LUC.
 (= lat. ἔn, klanksymbool).
 ἦνεκός *of* ἦνεκέως *adv.*, voortdurend EMPED. 17, 35 *of* 235, 2 D.
 ἦνεμό-εις, = ἄν., — 1 aan den wind blootgesteld Γ 305. — 2 hoogstormend, φρόνημα SOPH. Ant. 354 (*ἄν. of* ἦν).
 ἦνθον = ἦλθον, EPICH. 126, 1, THEOCR. 2, 118.
 ἦνία, ἦ, τὰ ἦ-α HOM., HES. Sc. 95, PIND. P. 4, 18, I. 1, 15 (*ἄν.*), — 1 teugel(s) E 226, ζ 81, PIND., TR.: AESCH. Pr. 1010, AR. Eq. 1109, PL. Prot. 338 a *overdr.* — 2 *van d.* bestuur PL. Polit. 266 e. — 3 schoenriem AR. Eccl. 508.
 (*dor.* ἄνια < *āns[< idg. ṛs-?]iā, dat *msch.* met o.-ind. nāsya- n. teugel door den neus [z. lat. nāsus, nāres] *samenhangt*).
 ἦν-ἶδε, = ἦν ἶδε, ziedaar! THEOCR. 3, 10, CALL.
 ἦνῖα, — 1 *wanneer*, als, *met ind. of conj.* + ἄν *of opt.* [z. ἄν § 11]: γ 198, PIND. fr. 213, ATT.: SOPH. Ph. 310, N. T. 2 Cor. 2, 15; 16. — 2 *toen* PIND. O. 9, 30, ATT.: SOPH. Ph. 269, TR., THUC. 7, 73, 30, PL., XEN., ORAT., DEM. *vaak*. — 3 nu, daar SOPH. O. C. 772.
 (*dor.* ἄν.; -να ook in dor. τόκα: ὄκα, att. ἀνῖκα. *Vgl. τηρία: τήλικος, dor. τάλ. = lat. tantus: tālis?*)
 ἦνιο-ποιεῖον, τό, zadelmakerswerkplaats, XEN. Mem. 4, 2, 8.

ἡνιοποιέω, teugels, paardentuig maken XEN. Mem. 4, 2, 8.
ἡνιοστροφέω, met de teugels besturen EUR. Ph. 172.
ἡνιοστροφός, ὁ, wagenbestuurder SOPH. El. 731.
ἡνιοσχία, ἡ, — 1 mannen PL. Theag. 123 d, PLUT. — 2 leiding, regering PLUT. 966 f.
ἡνιοσχεύς, ὁ, = **ἡνιοχος**, E 505.
ἡνιοσχεύω, mannen A 103.
ἡνιοσχέω, — 1 sturen, mannen HDT. 4, 193 τ. — 2 overdr. sturen, leiden AR. Vesp. 1022 τ, PL. Phaedr. 246 b, 253 d, τινος.
ἡνιοχρησις, ἡ, (be)sturen PL. Phaedr. 246 b.
ἡνιοχ-ικός, van den bestuurder PL. Phaedr. 253 d.
ἡνι-οχος, ὁ, — 1 de teugels „houdend”: wagenbestuurder, menner Υ 132, z. Θ 89, HDT. 7, 40, PL. Phaedr. 247 e, XEN. — 2 ruiter THEOGN. 260. — 3 overdr. bestuurder PIND. N. 6 i f., AR. Nub. 602.
ἡνις, acc. pl. τς Z 94, acc. sing. ἡνιν K 292: éénjarig. (met aeol. *psilose* < *sên-i*; *ἡνιά*, oude fem. uitgang. Z. *ἔνος*, lat. *sēnec*. Oud: een jaar oud, van het vorige jaar reeds? Vgl. lat. *vetus*: gr. *φέτος*. Anders lat. *iuvēnus*: *iuvēnis*).
ἡνορ-έη, dor. *ἄν*, ἡ, — 1 manhaftigheid Δ 303, Θ 226, PIND. N. 3, 34. — 2 uiterlijk: mannelijke schoonheid Z 156. (: -*ἡνωρ* uit *ἀγῆνωρ* en *dgl*).
ἡνοφ, HOM. *Ἔην*, glanzend, *χαλκός* II 408, Σ 349, later οὐρανός.
*(indien ā, dan < ἄσ-ν. < ἀίεσ-: o.ind. ayaas brons, lat. aes, aeneus? Of: germ. *wēnuma- in o.s. wānam glanzend?)*
ἡνυσι-εργός (ἀνός), werkzaam Ω 277(?)
ἡνυσ-τρον, τό, de vierde maag v. herkauwers, waar de vertering v. h. eten werd „afgesloten”, lebmaag AR. Eq. 356, COM., ARISTOT.: ook als eten, (rol)pens.
ἡξις, ἡ, de aankomst EUR. Tr. 396.
ἡοῖαι, titel van een verloren gedicht van HESIODUS ter eere van de heldinnen; iedere afdeeling begon met ἡ οἷη „of zooals . . .”
ἡοῖος (:ἡώς), — 1 's morgens, vroeg δ 447, AR. Pax 836 cit. — 2 oostelijk θ 29, HDT. 4, 101.
ἡονή, ἡ, z. PL. Crat. 419 c (:ἡδονή).
ἡος, ep., z. ἔως.
ἡπασμαι, oplappen, herstellen AR. (v. *ἡπῆ*: o.ind. *ἄπα-* volledig, heel?).
ἡπαρ, ατος, τό, — 1 lever Δ 579, SOPH. Ant. 1315, EUR. Supp. 919. — 2 alg.: als zetel van drift en hartstocht AESCH. Ag. 792, SOPH. Ai. 938, THEOCR. 13, 71.
*(oude rjn stam ἡῖα**ἡ* + *t-* in o.ind. *γᾰκρτ. gen. yakn-ās, av. yākarā, lat. iēcūr, gen. iēcīnis en contaminatie iecin- + or-is, lit. jeknos).*
ἡπατ-ικός, de lever betreffend PLUT. 773 c.
ἡπατ-ίτις, φλέψ, groote hartader DIOGEN. 6 D., ARISTOT.
ἡπατος, ὁ, leversisch COM., ARISTOT.
ἡπατουργός, lever „bewerkend: raadplegend LY-COPHR. 839.
ἡπεδανός, zwak, ongelukkig Θ 104, θ 311, HIPPOCR., AP. RH.
(onz., msch. < idg ā+ped-nos: o.ind. ā-panna-neergewallen, verongelukt, ā-pad- ongeluk, W. ped- neervallen, neerzetten, z. πούς).
ἡπειρο-γενής, op het vasteland geboren AESCH. Pers. 42.
ἡπειρος, ἡ, — 1 oever, oeverland, kustland A 485. — 2 (teg. eiland) vasteland B 635, ξ 100, PIND. P. 9, 8, HDT. 1, 174, THUC. 1, 5, 10, XEN., PL.*

Phaed. 111 a, PAP., z. *Ἐπίρου*. — 3 spec. het vasteland v. Azië en Europa HDT. 1, 96, AESCH. Pr. 735, SOPH. Tr. 101. — 4 binnenland ε 56 (-όνδε), ι 49. (aeol. *ἄπερος*, dor. *ἄπειρος*, dus < **āper-jo-* = *ags. öfer*, ndl. oever. Bij ig. *āp-* water, z. III *ἄπιος*?).
ἡπειρώω, tot vast land maken THUC. 2, 102, 25.
ἡπειρώτης, fem. -τις, — 1 op het vasteland HDT. 1, 171; 151, THUC. 1, 35, 30. — 2 Aziatisch EUR. Andr. 159.
ἡπειρωτ-ικός, op het vasteland wonend XEN. Hell. 6, 1, 4.
ἡ-περ, ep. ἡέ-περ, dan zelfs, dan wel A 260, δ 819, HDT. 9, 17.
ἡ-περ, juist zooals EMPED. 133, 2 D, AR., PL. Phaedr. 78 c.
ἡπεροπέυς, ὁ, bedrieger λ 364.
ἡπεροπευ-τής, οὔ, = *voorg.*, Γ 39.
ἡπερόπευ-μα, τό, bedrog, misleider γυναικῶν, KRITIAS 1 D.
ἡπεροπέυω, listig, bedriegelijk zijn: bedriegen, τινα E 349, HES. O. 55, AP. RH.
(onz.; msch. sēpero + op, vgl. lat. sēpio met a > ə: sēp- in osc. sipus sciens, lat. dial. persibus = callidus).
ἡπεροπός, = *ἡπεροπευτής*, ANACR. 68 ALD.
ἡπη-τήρ (*ἡπάδομαι*), ὁ, kleermaker BATR. 183; = -τής, ὁ, XEN. Cyr. 1, 6, 16 (?); -τρία, ἡ PAP.
ἡπιαλ-έω, koorts hebben AR. Ach. 1164, ARISTOT.
ἡπιάλης, ητος, ὁ, nachtmerrie SOPHR. 99 b.
ἡπιάλος, ὁ, koorts (rilling) THEOGN. 174, HIPPOCR., AR. Vesp. 1038.
(onz.; msch.: W. k-uep- in lat. vāpor [ā < idg. ə] lit. kvēpti hijgen, o b. kvēti koken).
ἡπιαλ-ώδης, koortsachtig HIPPOCR.
ἡπιό-δωρος, met vriendelijke gaven Z 251.
ἡπίολος, ὁ, lichtmot ARISTOT. (: *ἡπίολος*, z. lit. *drugijs* koorts en vlinder)
ἡπίος, 3 (HES. Th. 406, ATT. vaak 2), — 1 vriendelijk, zacht Θ 40, HDT. 2, 129, AESCH., SOPH., THUC. 59, 25, AR. Vesp. 879, N. T. 1 Thess. 2, 7. — 2 v. dingen zacht: goed doend, stillend φάρμακα Δ 218, πῶρ PARM. 8, 57 D., AESCH. Pr. 482, SOPH. Ph. 698. — 3 > gunstig HES. O. 787. (: o.ind. *āpi-* m. vriend).
ἡπιό-φρων, ονος, zachtzinnig EMPED. 35, 13 D.
ἡπύτᾶ, z. volg., luid roepend H 384.
ἡπύω, — 1 klinken ρ 271; ruischen Ξ 399. — 2 trans roepen ι 399. (dor. *ἄπ*; zooals ἡπύω [z. d.]: W. *pū-onomatop.*?).
ἡρ, ἡρος, τό, contr. < ἔαρ, z. d.
I. ἡρα, — 1 bij HOM. met (ἐπί) ἡρα φέρειν τιμῆ = χάρην (I 613), een dienst, een vriendelijkheid doen A 572, zijn zin geven E 132. — 2 als adv. τινος, ter wille van BACCH. 10, 21, CALL. (< *wēr-*, got. *un-wērjan* boos zijn, o.n. *wērr* aangenaam. en *wrsch. lat. vērus, ndl. waar*).
II. ἡρα (< ἡ ἄρα), waarlijk SAPPHO 53 ALD., ALCM. 31 ALD., BACCH. 5, 165.
ἡρακλειτ-ίζω, Heraclitus volgen ARISTOT.
ἡρέμα, rustig, zacht, langzaam AR. Pax 82, PL. Phaedr. 62 a, ARISTOT.
(ā praef. + : o.ind. rāmate hij houdt zich rustig, got. rimis rust, lit. riñti rustig worden, vgl. jong-av. a'rimē stil).
ἡρεμάιος, stil, kalm XEN. Eq. 9, 5, PL. Polit. 306 e.
ἡρεμέστερος, comp. bij ἡρεμάιος, XEN. Cyr. 3, 1, 30, ARISTOT.
ἡρεμεί, = *ἡρέμα*, AR. Ran. 315.
ἡρεμέω, rustig, stil zijn PL. Gorg. 527 b, XEN. Eq. 7, 8.

ἡρέμη-σις, ἡ, rustig zijn ARISTOT.
ἡρεμ-ία, ἡ, — 1 rust ARISTOT. — 2 gemoedsrust PL., Def. 412 a, DEM. 13, 8.
ἡρεμ-ίζω, — 1 tot rust brengen: doen stilstaan XEN. Eq. 7, 8; *pass.* rusten ARISTOT. — 2 een rustig leven leiden XEN. Lac. 1, 3.
ἡρεμος, = **-αἰος**, N. T. 1 Tim. 2, 2, LUC.
ἡρι (z. ἄριστον), 's morgens vroeg I 360.
ἡρι-γένειά, ἡ, — 1 vroeg in den morgen geboren A 477, HES. — 2 morgen THEOCR. 24, 39.
ἡρι-γενής, = *voorg.*, *masc.* AP. RH.
ἡρι-νός, = **ἑαρινός**, PIND. P. 9, 46, XEN. Hell. 3, 2, 10, AR. Pax 800.
ἡριον, τό, grafheuvel Ψ 126, DEM., ARISTOT. A. II. 55, 3, THEOCR. 2, 13, LUC.
 (*ἡριον* : o.ind. *vr̄ḡti* bedekt, *v̄ara-m.*, dekking, bescherming).
ἡρουργον τό, baard v. d. geitebok ARISTOT.
ἡρω-ικός, — 1 herorisch, v. e. heros PL. Crat. 398 e, DEM. — 2 **στῆχος**, hexameter PL. Leg. 958 e.
ἡρω-ῖνη, contr. ἡρώνη, ἡ, heldin AR. Nub. 315, THEOCR. 13, 20, LUC.
ἡρώ-ιος, = **ἡρωικός**, PIND. O. 13, 51.
ἡρω-ίς, ἴδος, ἡ, — 1 heldin PIND. P, 11, 7. — 2 een geheimzinnig feest te Delphi PLUT. 293 b.
ἡρώων, τό, — 1 tempel van een ἥρωος HDT. 5, 47, THUC. 3, 24, 34, AR. Vesp. 819. — 2 een feest (maaltijd) ter eere van een ἥρωος PLUT. — 3 heroisch vers, hexameter PLUT. Num. 4.
ἡρώος, heroisch PL. Rep. 400 b, ARISTOT.
ἡρώς, ωος enz., acc. ἡρών HDT. 1, 167, **ὄ,** — 1 *oorspr.* beschermende godheden, landsbescherm-, „heiligen”. — 2 halfgoden HES. O. 172, PIND. O. 2, 2, ATT.; *oorspr.* de helden v. h. voorgeslacht. — 3 helden, vrije mannen HOM., EP. K 179, E 747.
 (*W. ser-u-* bewaken, behoeden, *av. haraṭi*, (*< sarati*) bewaakt, *h̄ara-v* wakend over, *umbr. seruitu* = *servato* (de coelo); *met y gr. Ἡρῶ* < **S̄erwā* [INSCR. EPFAOIOI G. D. 1149], *lat. servus*).
ἡσά, — 1 eig. het zwak zijn, overwonnen worden: nederlaag PL. Lach. 196 a, XEN. — 2 *spec.* een proces verliezen AESCHIN. 3, 111.
 (*z. ἡσα, ἡμισα*, *vgl. lat. s̄egn̄is* < **s̄ek ni-*, ἡ. < **ἡκ-ῖδ*).
ἡσάω, ἡττάω, — 1 *act.* overwinnen POL. — *Pass.*, *ion. ἑσάομαι*, HDT. 1, 67; 6; 2 eig. zwakker zijn dan, *τινος* = onderdoen voor; zich bukken THUC. 4, 37, 22, EUR. Alc. 697. — 3 **overwonnen worden** door, (*ὑπὸ*) *τινος* THUC. 2, 89, 3, *tot n. t.* 2 Petr. 2, 19. — 4 *spec.* een proces verliezen AR. Pl. 482.
ἡσσων, att. ἡττων, — 1 zwakker II 722, HDT. 5, 86; *τινος* PL. Prot. 353 c. — 2 minder bedreven Ψ 858. — 3 minder goed, slechter Ψ 322, *alg. tot n. t.* 1 Cor. 11, 17. — 4 kleiner σ 365, *alg. tot n. t.* 2 Cor. 12, 15, *vooral als adv. ἡσσον.* — **N.B.** οὐδὲν ἡττων *e. dgl.* = nihilo minus, niettemin, (en) *toch* ATT.: PL. Crat. 413 a.
 (< *ἡκ-ῖων*, *z. ἡσά, z. ἡμιστος*).
ἡσύχᾶ, adv. = ἡσυχῆ, AR. Nub. 322(?), THEOCR. 6, 12.
ἡσύχ-άζω, — 1 *intr.* (uit)rusten, rustig zijn THUC. 8, 86, 20, SOPH. O. R. 620, PL., N. T. LUC. 23, 56. — 2 stil zijn, zwijgen AESCH. Pr. 327, EUR., N. T. LUC. 14, 4. — 3 ophouden, *τινος* (N. T.). — 4 *tr.* tot rust brengen PL. Rep. 572 a.
ἡσυχάιος, en ἡ-αίτερος als comp. δίη ἡσυχος, rustig EUR. Med. 304, PL., XEN. Eq. 9, 6.
ἡσύχη (ῆ?), adv., rustig, kalm: langzaam PIND. P.

11, 55, N. 7, 82 α., ARCHYTAS I D., THUC. 8, 69, 16, EUR. Hipp. 444, PL. Phaed. 115 c, XEN.
ἡσύχ-ία, ἡ, — 1 rusten, rust σ 22, PIND. P. 4, 296, HDT. 1, 66; 169, ATT.: PL. Phaedr. 229 a, XEN. An. 4, 5, 13, *tot n. t.* 2 Thess. 3, 12. — 2 stil zijn, zwijgen HDT. 5, 92, ATT.: EUR. Alc. 77, *tot n. t.* Act. 22, 2.
ἡσύχ-ιμος, = ἡσυχος, PIND. O. 2, 35:
ἡσύχ-ιος, — 1 rustig Φ 598, PIND. P. 8, 22 (ἄσ.), HDT. 1, 107, THUC. 1, 120, 13, PL. Charm. 160 b, N. T. 1 Tim. 2, 2.
ἡσυχιό-της, ἡτος, ἡ, kalmte; bedachtzaamheid LYS. 26, 5, PL. Charm. 159 b.
ἡσυχος, 2 comp. -αίτερος (-ώτερος SOPH. Ant. 1089). — 1 rustig, kalm HES. O. 119, AESCH. Ch. 452, ongestoord SOPH. O. C. 82, AR. Vesp. 190, PL. — 2 stilzwijgend HDT. 8, 65, AR., EUR. Med. 550.
 (< *idg. s̄etu-gho-*, *W. s̄ē(ḡ)-*rusten, *-gho-*oorspr.: (*o*)*ḗχω*, *oud compositum*? *s̄ē-tu-* [*z. lat. supin. op -tum*], *vgl. o.ind. sāya-* n. avond, *lat. s̄erus*, *got. seihbus* laat).
ἡ-τε, gew. dubbel: ἡ(τε) . . . ἡ(τε) hetzij . . . hetzij I 276 (*vgl. B 349f*).
ἡ-τοι, of ἡ τοι, — 1 inderdaad, werkelijk H 458. — 2 *adversatief:* trouwen; *toch* P 515; X 280. *z. A 362.* — 3 *teg. ἡ*, of . . of PIND. N. 6, 5, HDT. 1, 11, THUC. 2, 40, 15, SOPH. Ant. 1182.
ἡτορ, τό, dat. ἡτορι SIMON., — 1 hart, *als zetel van wenschen en gedachten* A 188, Γ 31, PIND. O. 1, 4, AESCH. Pers. 991. — 2 leven (sadem Φ 114), II 660. — 3 long B 490.
 (*met ἡτρον* < *idg. ḗtr-*: *ohd. ādara* = *ndl. ader*, *vgl. o.ierr. in-athar* (< *-ōtro-*) ingewanden).
ἡτρι-αἰος, van den (onder)buik AR., LUC.
ἡτριον, τό, — 1 schering, *d. i. de neerhangende draden v. h. weefgetouw* PL. Phaedr. 268 a. — 2 *vand.* weefsel EUR. Ion. 1421, THEOCR. 18, 33. (*vgl. ἐπ-ἡττομος, wrsch.: att. ἀττομαι* een weefgetouw openzetten, beginnen).
ἡτρον (z. ἡτορ), τό, buik HIPPOCR., XEN. Eq. 12, 4, AR. Th. 509, DEM.
ἡττα, ἡττάομαι, ἡττων, z. ἡσσα, enz.
ἡττη-μα, τό, misslag, fout N. T. Rom. 11, 12.
ἩΥ-, ἡν- in samensk. z. ook ἔν-, εὐ-
ἡν-γενεῖος, met sterken baard Σ 318.
ἡν-νομος, met schoon haar Γ 329, PIND. O. 6, 91.
ἡν-πυργος, met sterke bolwerken PIND. N. 4, 12.
ἡύς, ep., z. εὐός, II 464, HES.
ἡύτε (z. εὐτε), — 1 evenals A 359, *eld.* — 2 evenals wanneer (*z. εὐτε*), B 87, *met conj.* P 547.
ἡφαιστό-πονος, door Hephaestus bewerkt EUR. Iph. A. 1072.
ἡφαιστό-τευκτος, = voorg., SOPH. Ph. 987.
ἡχείον, τό, bekken; klankbekken PLUT. Crass. 23.
ἡχέ-τᾶ, luid knirpend HES. O. 582.
ἡχέ-τᾶς, slechts ἄχ., luid klinkend AESCH. Pr. 575, AR. Av. 1095, EUR. El. 151.
ἡχέω, — 1 *intr.* (weer)klinken HES. Th. 42, HDT. 4, 200, AR. Nub. 164, PL. Prot. 329 a, N. T. 1 Cor. 13, 1. — 2 *tr.* doen (weer)klinken, (> bezingen PIND. fr. 75), SOPH. Tr. 866, *pass.* O. C. 1500, EUR., THEOCR. 2, 36.
 (*dor. ἄχ, z. (ῑν-)*ἄχω, *vgl. lat. vāgio* krijten, *o.s. svōgan* luid klinken. *lit. svagiti* ik klink).
ἡχη, dor. ἄχᾶ, klank, geschreeuw B 209, II 769, AESCH. Sept. 915, PL. Crit. 54 d, PLUT. Cat. Ma. 22.
ἡχη-εις, (weer)galmend δ 72, *v. d. zee* A 157, HES., HYMN. Cer. 104, PARM. 1, 35 D, AP. RH.

ἤχι, dor. ἔχι, waar A 607, TIMOTH. PERS. 124 (ἔ).
(vgl. οὐχί; ἄ = instr. fem.).
ἤχος, ὁ, — 1 = ἤχώ, ARCHYTAS 1 D. (ἄχ.),
MOSCH. 5, 12, N. T. Act. 2, 2, LUC. — 2 gesuis in de
ooren. HIPPOCR. — 3 gerucht N. T. Luc. 4, 37.
ἤχώ, ὄος, contr. οὐς, ἦ, — 1 weergalmen, echo
HES. Sc. 279, AESCH. Pr. 115 (ἄχ.), AR. Th. 1059,
PL. Phaedr. 255 c. — 2 klaagzang SOPH. El. 108. —
3 gerucht HDT. 9, 24.
ἤχώδης, met oorgesuis HIPPOCR.

ἤω-θεν, — 1 van 's morgens vroeg af A 555, AR. RH.
— 2 morgenochtend Σ 136.
ἤω-θι, ἦ, πρό, vroeg in den morgen ζ 36.
ἤών, z. ἤων.
ἤϊος, = ἦϊος, HES. Sc. 396.
ἤώς (z. ἔως), ὄος, contr. οὐς, ἦ, evenals ἔως: —
1 morgen o o d, dageraad E 267, HDT. 7, 167. —
2 als tijd: morgen; > voormiddag © 66. —
3 alg. dag Φ 10, PIND. P. 9, 25. — 4 als plaats:
Oosten M 239, HDT. 2, 8.

Θ.

Θ, θ, θήτα (uit sem. tēṭ), τό, indecl., 9de letter;
θ' = 9, θ = 9000.

θαάσσω, = θάσσω, zitten I 194.

θαήτος, dor. = θηητός, θεατός, bezienswaardig
PIND. N. 1, 35, THEOCR. 15, 84.

θαιρός, ὁ, deurtap M 459, SOPH.

(< θ(σ)αρ-ιο-; W. dhuer- [-r hier] z. θύρα).

θαίν-έωω, zitten, zijn behoefte te doen PLUT.

θαίν-έω, zitten AESCH. Pr. 313, SOPH. O. R. 20, EUR.

θαίνη-μα, τό, — 1 als smekeling zitten SOPH. O. C.

1160. — 2 zitplaatsen SOPH. O. C. 1380, EUR.

θαίνη-σις, ἦ, zitplaats SOPH. O. C. 9.

θαῖκος (z. θάσσω), ep. en ion. θῶκος en θόωκος,

ὁ, — 1 het zitten: zitting, vergadering β 26; — ὄνδε,

ε 3. — 2 zitplaats β 14, HDT. 1, 181; β, 63, AR. Ran

1515, XEN. Cyr. 8, 7, 10. — 3 verblijfplaats AESCH.

Pr. 280, SOPH. Ant. 999, PL. Rep. 516 e.

θαλάμ-ἄξ, ἄκος, ὁ, de roeier op de onderste roei-

bankerij, in den θάλαμος (ruim v. h. schip) AR.

Ran. 1074.

θαλάμευ-μα, τό, woonplaats EUR. Ba. 120.

θαλαμευτός, in den θάλαμος verborgen TIM.

Pers. 245.

θαλάμη, ἦ, verblijfplaats: schuilhoek ε 432, EUR.

Ph. 931, ARISTOT.

θαλαμήιος, voor den θάλαμος HES. O. 807.

θαλαμη-πόλος (vgl. ἀμφι-πόλος), — 1 subst. ἦ,

kamervrouw, kamenier η 8. — 2 het slaapvertrek

als man betredend SOPH. O. R. 1209.

θαλάμ-ιος, — 1 = θαλάμᾶξ, THUC. 4, 32, 30.

— 2 θ-ιά, -ίη, ἦ, riem en gat voor den riem v. d.

θαλαμίτης of θαλάμιος HDT. 5, 33, AR. Ach. 553,

Pax 1232.

θάλαμος ieder vertrek, waarvan het dak niet op

zuilen rustte, (zoals bij het μέγαρον): — 1 slaap-

kamer δ 121, PIND. N. 1, 42, HDT. 1, 12, ATT.:
SOPH. Tr. 913. — 2 vrouwenvertrek, woonvertrek

δ 718. — 3 wapenkamer, provisiekamer β 348,

φ 8. — 4 verblijfplaats, woning AESCH. Pers. 624.

— 5 tempel, heiligdom LUC. — 6 overdr. huwelijk

TR. — 7 v. d. zee: SOPH. O. R. 195.

(msch.: θόλος, vgl. SOPH. Ant. 804, 946, zoalss

κάλamos naast κάλαθος korf. Als ding is de θ.

reeds Myceensch-Aegaeisch en dus vóór-Gr.).

θάλασσα, att. -τῆ, ἦ, — 1 zee A 34, alg. tot N. T.

Mc. 11, 23. — 2 overdr. stroom, overstroming

AESCH. Sept. 758.

(: θάλαμος, z.d.; θ. < *θαλαθ-ιά, waarbij *θαά-

θος: θάλαμος = κάλαθος: κάλαμος, z. θόλος, W.

dhel-α- uitbreiden, uitspannen)

θαλασσ-αῖος, = θαλάσσιος, PIND. P. 2, 50.

θαλασσ-έωω, in zee zijn THUC. 7, 12, 22, PLUT

θαλάσσ-ιος, — 1 van de zee(vaart enz.) ε 67

PIND. N. 3, 59, AESCH. Pr. 364, EUR. Med. 28;

τὰ θ-ια, zeedieren HDT. 2, 123, — 2 van de zee,
op zee levend HDT. 7, 144, THUC. 1, 7, 27. — 3
in zee SOPH. O. R. 1411.

θαλασσο-κοπέω, „de zee slaan” = met wind-
molens vechten, knoeien AR. Eq. 830.

θαλασσο-κρατέω, de zee beheerschen HDT. 3,
122, THUC. 8, 41, 30, POL.

θαλασσο-κράτωρ, ορος, de zee beheerschend
HDT. 5, 83, THUC. 8, 63, 26, XEN.

θαλασσο-νόμος, zeebewoner EMPED. 76, 1 D.

θαλασσο-πλαγκτος, op zee uit de koers geslagen

AESCH. Pr. 467, EUR.

θαλασσο-πληκτος, dor. -πλᾶκτος, door de zee
gebeukt AESCH. Pers. 307.

θαλασσο-πότης, ὁ, zeedrinker LUC.

θαλασσο-πότης, zeevaart of visscherij beoefenend

XEN. Oec. 16, 7, POL., LUC.

θαλασσώω, — 1 tot zee maken ARISTOT. — 2 met

zeewater vermengen THEOPHR. — 3 ναῦς θαλασ-

σοῦται, het schip maakt water POL. — 4 med. op

zee varen LUC.

θάλαττ(α), jong-att., z. θάλασσα.

θάλας, τά, lekkernijen X 504.

(v. θάλος: θάλλω).

θαλέθω — 1 bloeien ψ 191; ἀλοιφή, v. zwijnen I

467. — 2 overdr. ζ 63, βίος EMPED. 20, 3 D. — 3

doen opbloeien THEOCR. 25, 16.

(: θάλλω < *θαλ-ιω = φλεγέθω: φλέγω).

I. **θάλ-ειᾶ**, bloeiend: rijkkelijk H 475, HES. O.

742, μοῖρα PIND. N. 10, 53; v. d. ook masc. en ntr.

θ-ος, στέφη EMPED. 112, 6.

(fem v. *θάλως: θάλλω).

II. **θάλ-ειᾶ**, ἦ, = θαλία, PL. Rep. 573 d.

θαλ-ερός, — 1 opwellend, δάκρυ B 266 φωνή

P 696, AESCH. Sept. 707, AP. RH. — 2 in jeugdige

kracht of volheid bloeiend, αἰζηοί Γ 26, γάμος

ζ 66, HES., PIND. N. 1, 71, EUR. El. 20.

(: θάλλω eig. ontspruiten ∞ opwellen).

θαλ-ια, ion. -ίη, ἦ, (bloei): overdr. overvloed

I 143, spec. bij (offer)maaktijd en feestvreugde PIND.

O. 7, 94, XENOPHAN. 1, 12 D., HDT. 3, 27, AR. Nub.

309, EUR. Ba. 384.

θαλλός (:θάλλω), ὁ, — 1 collect. takken, loof

ρ 224. — 2 tak met loof AESCH. Ch. 1035, SOPH.

Ant. 1202 PL. Phaedr. 230 d, LUC. Hermot. 68.

θαλλο-φόρος, ὁ, een olijftak dragend, zoalss

oudere burgers te Athene bij de Panathenaeën AR.

Vesp. 544, XEN. Symp. 4, 17.

θάλλω, perf. τέθηλα, ik bloei, — 1 uitloopen,

gaan bloeien; HOM. slechts perf. prikken met,

vol zijn van, τινι ε 69, μ 103, SAPPHO 7, 12 D.

τεθάλεισι = 3 pl., ἀλοιφή I 208; aabs. bloeien:

rijk weelderig zijn ζ 293 eid.; praes. SOPH. O. C.

681, PL. Crat. 414 a. — 2 overdr. gedijen, vol-

gelukkig zijn HES. O. 231, PIND. I. 4, 17 ἀρετά, AESCH. Supp. 857, SOPH. Ant. 703, PL. Symp. 203 e. — **3** *ongunstig*: in volle kracht zijn, νόσος SOPH. Ph. 259, πρήματα EL. 260, EUR. — **Trans.** 4 doen onpbloeien, -voortkomen PIND. O. 3, 23, AESCH. Pers. 616 (P)

(W. *dhal*:- arm. dalar uitlopend, groen, alb. *dal* ik loop uit, o.ier. *deil* tak, stok).

θάλος (θάλλω), τό, loot, tak *overdr.* telg. jong kind X 87, ζ 157, 163, PIND. N. 1, 2, I. 7, 24, EUR. Iph. T. 232.

θαλπ-ιάω, warm zijn τ 319.

θαλπ-νός, verwarmend PIND. O. 1, 6.

θάλλπος, τό, — **1** hitte TR.: AESCH. Ag. 565, XEN. Oec. 7, 23, PL. — **2** *overdr.* brandende pijn, v. woorden SOPH. Ant. 1086. — **3** drukte HEROND. 7, 129.

θάλλω, — **1** heet, warm maken φ 246, HES., PIND. N. 4, 14, SOPH. Ph. 38, Ant. 417, EUR., HEROND. 1, 36. — **2** (*in liefde, haat*) doen ontbranden AESCH. Pr. 590, SOPH. Tr. 1082; *sexueel* HEROND. 2, 81 — **3** koesteren, verplegen THEOCR. 14, 38. N. T. Eph. 5, 29. — **4** bedriegen AR. Eq. 210, THEOCR.

(*wrsch. causat. bij θάλλω; + p* zooals o.ind. *sthā+p-ayati*: W. *st(h)ā-enz.*).

θαλπιωρή, ή, verwarming: verkwikking, hoop K 223, Z 412.

θάύσια, τά, primitiae: eerstelingen v. h. jaar, v. d. oogst I 534; -ιάς, αδος, ή, naar (van) het oogstfeest THEOCR. 7, 31.

(θάλλω; < θαλυ + ενε-ια?).

θαμά, adv., — **1** dicht opeen O 470. — **2** dikwijls α 143, II 207, PIND. N. 5, 37, SOPH. Ph. 430, PL. Phaed. 72 e, XEN.

(: θαμέες; vgl. λιγά: λιγύς).

θαμάκις, adv., — **1** dikwijls PIND. I. 1, 28. — **2** tegelijk PIND. N. 10, 38.

θαμβάινω, zich verbazen PIND. O. 3, 32.

θαμβ-έω, — **1** verbaasd, ontsteld zijn, Δ 199, BACCH., SOPH. Ant. 1246, med. N. T. Mc. 1, 27, PLUT. — **2** tr. zich verbazen over, τι β 155, PIND. N. 3, 50.

θάμβος, τό, verstomming, verbazing, ontzetting Γ 342, PIND. N. 1, 55, THUC. 6, 31, 4, AR. Av. 781, PL. Phaedr. 254 c, N. T. Luc. 4, 36.

(met *n-inf*x bij τάφος, z. d.; W. *dhabh*-, vgl. got. *afdobnan* verstommen).

θαμέες, fem. -εΐαι, -εΐας, A 52, ARCHIL. 3 ALD., NIC.; dicht op elkaar (gezet): in menigte K 264, ξ 12.

(vgl. θαμά; idg. *dha-mo*: W. *dhe*- v. *títhmi*, dicht opeen geplaatst = nld. *dam*).

θαμ-ίζω, — **1** dikwijls komen, frequenteeren Σ 386. — **2** dikwijls uittrekken ϑ 161. — **3** dikwijls (doen, zijn) ϑ 451.

θαμ-ινά, adv., dikwijls PIND. N. 3, 44, XEN. Mem. 3, 11, 15.

θαμιν-άκις, adv. en **θαμάκις**, HIPPOCR. = *voorg.*

θάμνος, ό, — **1** boschje, struikgewas P 677, TR.: AESCH. Ag. 1316, PL. Rep. 432 b. — **2** stam φ 190. — **3** nieuwe uitlooper ε 476. — **4** plant EMPED. 9, 2 D.

(*msch.* < idg. *dha-mnos*: *títhmi* aanplanting, z. *θαμέες*).

θανάσιμος, 2, — **1** doodelijk AESCH. Ag. 1276, SOPH. O. R. 560, PL. Rep. 610 e, N. T. Mc. 16, 18. — **2** van, bij het sterven, γός AESCH. Ag. 1445. — **3** den dood nabij SOPH. Ph. 819, PL. Rep. 408 c. — **4** dood SOPH. Ai. 517, vgl. O. T. 959.

θανατ-άω, den dood zoeken of doodziek zijn PL. Phaed. 64 b.

θανατη-φόρος, — **1** den dood brengend, doodelijk AESCH., SOPH. O. R. 181. — **2** moord ten gevolge hebbend XEN. Hell. 2, 3, 32.

θανατ-ιάω = **θανατάω**, LUC. Peregr. 32.

θανατ-ικός, den dood ten gevolge hebbend, χρίσις θανατική PLUT. Alex. 42.

θανατό-εις, den dood ten gevolge hebbend SOPH. Ant. 1261, EUR. Iph. A. 1287.

θανάτος, ό, — **1** dood en moord, sinds E 68 alg. tot N. T. Joh. 11, 4. — **2** *spec.* doodstraf HDT. 3, 119, THUC. 3, 45, 6, N. T. Mt. 26, 66. — **3** ondergang LYCURG.

(θ.: θανάτος: θανεΐν = κάματος: κμητός: καμείν; z. θνήσκω).

θανατούσια, ων, τά, lijkfeest LUC. V. H. 2, 22.

θανατο-φόρος, = **τη-φορ.**, AESCH. Ag. 1176.

θανατόω, — **1** dooden AESCH. Pr. 1053, PL., N. T. Mt. 10, 21 — **2** ter dood veroordeelen HDT. 1, 113, PL., XEN. An. 2, 6, 4, vgl. N. T. Rom. 8, 36 *pass.* in doodsgewaer verkeeren. — **3** *overdr.* Rom. 8, 13.

θανατώδης, van den dood HIPPOCR.

θανάτω-σις, ή, ter dood veroordeelen THUC. 5, 9, 4, PLUT. 291 c.

θάσμαι, — **1** slechts 3 pl. opt. aor. θησαΐατ', bewonderen σ 191, z. θαέομαι. — **2** kijken, toezien SOPH. 42, 44, AR. Ach. 770, Pax 907, THEOCR. 2, 72.

θάπτω, aor. *pass.* ἐτάφην, soms ἐθάφθην HDT. 2, 81, begraven, Ψ 71: ook van een lijk, waarvan na de verbranding de beenderen worden bijgezet, alg. tot N. T. Mt. 8, 21.

(W. *dhabh*:- arm. *damban* graf, lett. *dábe*, kuil, graf).

θαργηλιών, ώνος, ό, 11de maand, = Mei/Juni DEM., PLUT.

θαρρ/αλέος, έω *enz.*, z. **θαρσ.** *enz.*

θαρρουντως, adv., onbevreesd PL., XEN. Symp. 2, 10, DIO CASS.

θαρσ-αλέος, *jong-att.* **θαρρ.** sinds PL. — **1** onverschrokken, vol bravoure E 602, PIND. N. 9, 49, AESCH. Pr. 536, PL. Lach. 182 c. — **2** *ongunstig*: overmoedig, driest ϑ 449. — **3** v. *dingen*: waarop men goeden moed kan hebben, veilig LYS. 2, 49, PL. Prot. 359 c, THUC. 2, 51, 26.

θαρσ-έω, *jong-att.* **θαρρέω**, — **1** vol goeden moed zijn I 420, PIND. O. 9, 109, HDT. 1, 120, ATT.: SOPH. Ai. 793, PL. Symp. 193 e, N. T. 2 Cor. 5, 6; πάντα, in en ondanks alles HDT. 7, 50. — **N.B.** Vaak *imp.*: wees gerust, geloof maar vrij PL. Prot. 311 a, N. T. Mt. 9, 2. — **2** *vand.* vertrouwen, met A. c. I. SOPH. Ant. 668. — **3** τι(να) eig. ten opzichte van: tr. niet vreezen PL. Phaed. 88 b θάνατον, XEN. An. 3, 2, 20 μάχας.

θάρρη-σις, ή, vertrouwen THUC. 7, 49, 18.

θάρρος, *jong-att.* **θάρρως**, daarnaast **θράσος**, z. d.; lesb. θέρρος; τό, — **1** moed, zelfvertrouwen α 321, E 2, PIND. P. 5, 112, HDT. 7, 138 (> troost), ATT.: PL. Prot. 351 a, DEMOCR. 258 D., N. T. Act. 28, 15. — **2** *ongunstig*: overmoed > brutaliteit Φ 395, P 570, EMPED. 4, 8 D. — **3** moed (opwekking) AESCH. Sept. 270.

(W. *dher*+s-: o.ind. *dhrs-nōti* hij durft, got. *ga-dars* ik durf, z. nld. *ik durst*, lit. *dristi* ik durf).

θάρρυνός (vgl. θρασύς), vol vertrouwen, τυυ II 70, N 823.

θαρσύνω, *jong-att.* **θαρρ.**, — **1** tr. bemoedigen N 767, TR.: AESCH. Pers. 216, XEN. — **2** *intr.* goedsmoeds zijn SOPH. El. 916.

θάσσω, *ep.* θάσσω, — 1 zitten EUR. Iph. T. 1254. — 2 *tr.* bezetten, bezitten SOPH. O. R. 161, AR. Th. 889, EUR.

(*< *θοφακ-ιω, vgl. HESYCH. θάβακον· θάκον [β = φ]. Vgl. θοάζω.*)

θάσσω, sneller, sinds P 654 *alg. tot* (N. T.). (*< *θαζ-ιω, z. ταχύς, α ζωοίς in άσσω, έλλάττω.*)

θάτερον, — 1 een van beide; *dubbel geplaatst*: of het een of het ander THUC. 7, 37, 21, AESCH. Pr. 778, XEN. An. 5, 4, 10, PL. Phaedr. 66 e. — 2 het andere (*wanneer de eerste tegenstelling reeds bewust is*) ATT.: PL. Soph. 255 e. — 3 *euphem.* het minder goede, slechte PL. Phaedr. 114 e.

(*< τὸ άτερον met att. crasis, vgl. άνήρ; άτερος < σηη tero : W. sem- één, z. εις; έτερος met έ naar εις. Vgl. έτερος.*)

θά-τήρ (θάομαι), **θ**, toeschouwer BACCH. 9, 23.

θάττων, *att.* = θάσσω.

θαύμα, *ion.* θῶ(υ)μα, **τό**, — 1 het met verwondering beschouwde: wonder Σ 549, HDT. *alg. tot* N. T. 2 Cor. 11, 14. — 2 verwondering x 326, HDT., ATT.: SOPH. El. 928, XEN. An. 6, 1, 23. — 3 pop, marionet PL. Leg. 644 d; *plur.* poppekast Rep. 514 b, Leg. 658 c. — 4 goochel-, clownstoeien XEN. Symp. 2, 1; 7, 3.

(W. dhāu-: [z. θεάομαι], waaruit dhāu-mη klankwettig > θαύμα met άυ. Ion. θῶ(υ)μα is duister; want ion. έμωντῶ: att. έμάντῶ is anders van aard. Verm. is gr. av > ion. ω (ῶ) regelmatig.)

θαυμάζω (θαύμα), *ion.* θῶ(υ)μάζω, *jut. meest med.* Σ 467, — 1 met bewondering kijken naar,

bewonderen, τι(να) K 12, π 203, PIND. P. 9, 31, HDT., ATT.: AESCH. Sept. 772, (N. T.). — 2 met verbazing bekijken, naar iets kijken: τι(να) **zich verwonderen over** v 157, σ 411, PIND. P. 18, 48; *ook τί τινος*, iets van iemand PL. Phaedr. 89 a, N. T. Luc. 7, 9; *τινι*, over iets THUC. 4, 85, 2, PL. — 3 met verbazing iets hooren, τι: **zich afvragen**, benieuwd zijn HDT. 7, 125; 8, 8, ATT.: THUC., XEN. An. 1, 8, 16, PL. Phaedr. 97 a.

θαυμαίνω, bewonderen θ 108, ARCHYL.

θαύμαστρον, **τό**, war verbazing opwekt SOPHR. 40

θαυμάσιος (*< *θαυμάτ-ιος*), θ, LUC. *soms* 2, — 1 wonderlijk, bewonderenswaardig HES. Th. 684, PIND. P. 1, 26, HDT. 7, 239 θ(υ)μ., AR. Th. 468, XEN. An. 2, 3, 15, N. T. Mt. 21, 15 τὰ θ-α, wonderen. — 2 *ntr.* θ-ιον **δσον** wonderlijk hoeveel = buitengewoon veel PL. Symp. 217 a.

θαυμασιότης, **ή**, — 1 wonderlijke aard HIPPOCR. — 2 verwondering ARISTOT.

θαυμαστικός, gaarne bewonderend ARISTOT.

θαυμαστός, — 1 wonderbaarlijk, bewonderenswaardig HYMN. Cer. 10, PIND. P. 4, 163, HDT. 1, 1, PL. Phaedr. 110 c, N. T. Joh. 9, 30. — 2 verwonderlijk, wonderlijk, *vaak* οὐδέν θ-όν PL. Prot. 328 c. — 3 ongunstig, zonderling, gek PL. Theaet. 154 b. — N. B. *Vaak* θ-όν **δσον**, verwonderlijk, hoeveel = buitengewoon veel PL. Lach. 184 c.

θαυμαστόμαι, als wonder beschouwd worden ARISTOT., PLUT.

θαυματοποιέω, kunsten uitvoeren LUC.

θαυματοποιία, **ή**, goochelarij PL. Rep. 602 d, ISOCR. 10, 7.

θαυματοποιικός, — 1 goochelend PL. Soph. 268 d. — 2 goochel- PL. Soph. 224 a.

θαυματοποιός, **δ**, goochelaar PL. Rep. 514 b, DEM. 2, 19, LUC.

θαυματός, wonderlijk, bewonderenswaard HYMN. Merc. 80, HES. Sc. 165, PIND. O. 1, 28.

θαυματουργέω, goochelen PL. Tim. 80 c, XEN. Symp. 7, 2.

θαυματουργία, **ή**, goochelen PL. Leg. 675a.

θαψ-ία, **ή**, thapsia, *struik op den νόρθηξ* *lijkende, waaruit men gele verf maakte, afkomstig van het eiland Thapsos* ARISTOT., THEOPHR.

θάψ-ίνος, geel-bleek AR. Vesp. 1413, PLUT.

θάψος, **ή** = **θαψία**, THEOCR. 2, 88, NIC. AI. 583.

θεά (z. θεάομαι), *ion.* θεή, **ή**, — 1 bekijken HDT. 1, 25, PL. Lach. 179 e, XEN., TR. — 2 schouwspel AESCH. Pr. 241. — 3 *spec.* spel, vertooning PLUT. — 4 zitplaats AESCHIN. 2, 55, PLUT. Flam. 19, LUC. Hermot. 39.

θεά (θεός), *ook* HOM. θεᾶ, *ion.* θεή, **ή**, godin Γ 158, PIND. O. 7, 42, AR. Th. 224, SOPH. Ant. 1184, N. T. Act. 19, 27 (Artemis). *In Att. overigens ή θεός*

θεάινᾶ, (θεός, *naar* λέαινᾶ *en dgl.*) **ή**, godin Θ 5.

θεά-μα, **τό**, schouwspel AESCH. Pr. 69, SOPH. O. R. 1295, PL. Rep. 402 d.

θεάομαι, *dor.* θᾶσομαι, *ion.* θηέομαι, *zonder themat. voc.* θέμεθα SOPHR. 85. — 1 met bewondering bekijken H 444; zien, τι PIND. P. 8, 45, HDT. 1, 8, SOPH. Tr. 1079, AR. Nub. 518, PL. Gorg. 524 e, N. T. Mt. 1, 7. — 2 geestelijk beschouwen PL. Phaedr. 84 a.

(*afl. v. gr. *θαῖ-α, syrac. θᾶᾶ, ion. *θηόμαι > θηέομαι, dus vóór o-klanken, waarna ook in 2 3 sing, 2 pl. s i.p.v. a oprdat. Msch. zijn echter ion. θηέομαι, dor. θᾶσομαι afl. v. *θαῖ-ος ziener. Att. *θηόμαι met verkorting > θεάομαι, W. dhāu, ook in θαύμα. Verw. onbekend. Msch. tenslotte verw. met θῦμός?*)

θεᾶρ-ία, **ή**, *dor.* = **θεωρία**, *bij* DEM. 18, 90.

θεᾶρ-ιον, **τό**, *dor.* = **θεώριον**, plaats voor de θεωροί PIND. N. 3, 70.

θεᾶρός, **δ**, *dor.* = **θεωρός**, XEN. Hell. 6, 5, 7.

θεᾶ-τής, *ion.* θεητής, **οῦ**, **δ**, — 1 toeschouwer, beschouwer HDT. 3, 139, THUC. 3, 38, 23, AR. Nub. 575, EUR. — 2 toehoorder PLUT.

θεᾶτρ-ίζω, aan de kaak stellen N. T. Hebr. 10, 33.

θεᾶτρ-ικός, *ion.* θεητρ., *adv.* ὤς, van of voor het tooneel: theatraal ARISTOT., PLUT.

θεᾶτρο-κρατή, **ή**, heerschappij der toeschouwers (*over den dichter*) PL. Leg. 701 a.

θεᾶ-τρον, **τό**, — 1 schouwburg, tooneel THUC. 8, 93, 20, PL. Phaedr. 258 b, PLUT., N. T. Act. 19, 29.

— 2 publiek, auditorium HDT. 6, 21, AR. Eq. 233, PL. — 3 tooneelstuk N. T. 1 Cor. 4, 9.

θεᾶτρο-πῶλης, **ου**, **δ**, schouwburgpachter AR.; = -ώνης, THEOPHR.

θείνω, (*en* θήιον χ 493; z. θεῖον), **τό**, — 1 zwavel χ 481, 493. — 2 zwavel damp ξ 307.

θει-κόλος, *en* **θειπόλος**, **δ**, priester LUC.

θε-ήλατος (έλαύνω), — 1 door een god gedreven, gezonden HDT. 7, 18, AESCH. Ag. 1297, SOPH. O. R. 255, EUR. — 2 = **θειός**, *εἶραι* EUR. Ion 1306.

θει-άζω, — 1 profeteeren, voorspellen THUC. 8, 1, 10. — 2 vereeren DIO.

θειασμός, **δ**, het hangen aan voorspellingen: bijgeloovigheid THUC. 7, 50, 4, PLUT.

θείκελος, (*< *θε(ο)-εἵκελος*) *wsch.* σι-εἵκελος *te lezen* AR. Lys. 1252, godgelijk.

θείνω, *aor.* (II) έθενον, — 1 slaan P430, PIND. O. 7, 28, AESCH. Pr. 56, AR. Vesp. 1384, Eq. 640. — 2 wonden II 339 *eld.* — 3 doodslaan, dooden AESCH. Sept. 959.

(W. g*hen- slaan, die voor o en voor cons. zich als φον-, φν- vertoont, z. φόνος. Vgl. o. ind. hán-ti hij slaat dood, arm. gan slag, lat. dē-, of-fendo, o. ier gonim ik dood, lit. genù ik drif.)

Θείον, τό, z wavel (PL.) LocR. 99 c, N. T. Luc. 17, 29; z. **Θείον**.

(W. *dhues-* uitdampen, uitademen, lat. *bēstia*, lit. *divesiū* ik adem; vgl. *θεός*).

Θείος (*θεός*), *adv.* ως, — **1** van een god (afkomstig): goddelijk, *ὀμφή* B 41, *Φ* 526, SOPH. Ant. 421 *alg.* tot N. T. 2 Petr. 1, 3. — **2** der goden, *ἀγών* H 298. — **3** aan een god toebehoorend, -toekomend: heilig, onschendbaar, *ἀοίδος* δ 17, 191 *alg.*, SOPH. Tr. 642. — **4** *vand.* door een god beschermd α 65. — **5** bovenmenschenlijk, onbegrijpelijk (machtig, goed, *enz.*), onverklaarbaar B 22, I 214. — **6** *spec.*: τὸ θεῖον, het goddelijke: de goddelijke macht(en) HDT. 1, 32, THUC. 5, 70, 26, PL. Phaedr. 242 c.

Θείος, ὁ, oom ANTIPH., PL. Gorg. 471 b, EUR. Iph. T. 930, XEN.

(woord uit de kindertaal: **dhē-* [vgl. *θησθαί*], z. *gr.* *τήθη* grootmoeder, lit. *dēdē* oom, o. b. *dēdū* grootvader).

Θειότης, ἡ, — **1** goddelijkheid, goddelijke natuur N. T. Rom. 1, 20, PLUT., LUC. — **2** bijgeloof PLUT.

Θειώω, EP. *θειώω*, uitzwavelen χ 482, *med.* ψ 50, EUR. Hel. 866.

Θειώω (*θεῖος*), wijden PL. Leg. 771 b.

Θειώδης, zwavelig N. T. Apoc. 9, 17.

Θέληγ-τρον, τό, betoovering EUR. Or. 211, LUC.

Θέλω, — **1** betooveren *δσσε* M 435, PIND. P. 1, 12, TR.: AESCH. Pr. 174, PL. Symp. 197 e. — **2** door tooverkunst veranderd κ 291. — **3** verleiden τ 195. — **4** charmeeren ρ 514.

(W. *ghuelg-* in o. ind. *hvy-nāti* misleidt, brengt ten val, lit. *zvelgiū* ik kijk aan; oorspr. van den boozen blik gezegd?).

Θελεμός (*θέλω*), gewillig AESCH. Supp. 1028.

Θελεός (*θέλω*), gewillig AESCH. Supp. 863.

Θέλη-μα, τό, — **1** wil, het willen N. T. 1 Petr. 3, 17. — **2** inhoud van den wil: wensch N. T. Luc. 12, 47.

Θελημός, vrijwillig, rustig EMPED. 35, 6 D., BACCH. 16, 85.

Θέλη-σις, ἡ, wil N. T. Hebr. 2, 4.

Θελη-τήρ, ἦρος, ὁ, door tooverspreuken verzachtend HYMN. 15, 4.

Θελητήριον, τό, — **1** toovermiddel Ξ 215, AESCH. 670, EUR. — **2** bekoring, charme AESCH. Eum. 886.

Θελητήριος, betooverend AESCH. Eum. 81, EUR. Hipp. 478, PLUT.

Θέλη-τρον, τό, toovermiddel SOPH. Tr. 585.

Θέλη-τρον, ορος, betooverend AESCH. Supp. 1040.

Θελεξί-επιής, met woorden betooverend BACCH. 14, 48.

Θελεξίς, ἡ, betoovering, verzachting PLUT.

Θελεξί-φρων, de zinnen betooverend EUR. Ba. 404.

Θελυμνα (*:θάλαμος?*), *τά*, fundament EMPED. 21, 6D.

Θέλω, = *ἐθέλω*, *slechts* A 277, ο 317, PIND. O. 8, 85, HDT., ATT.: TR. in *trimeter* AESCH. Pr. 118 *enz.*, PL., N. T. Luc. 12, 49.

(: *ἐθέλω*, *msch.* uit *ἦ-θέλον* met *ἦ* als *augm.* ontstaat of met deiktisch *ε̄* = [augment]).

Θέ-μα, τό, bij wisselaars gedeponerd geld PLUT. 116 a, LXX PAP.

Θέμεθλον, τό, fundament: oogholte Ξ 493; binnenste P 47, HES., PIND. P. 4, 180, SOL.

(W. *dhē-*: *dha-* = *θε-* bij *τίθημι*, vgl. *θέμις*; *θέμ-εθλον* z. *ἐθ-εθλον*: W. *sed-*).

Θεμείλιον (*z. voorsg.*), *τό*, fundament M 28, CALL., N. T. Luc. 5, 49 *θεμέλιον*.

Θεμέλιος, *nl.* *λίθος*, grondsteen, fundeering THUC.

1, 93, 29, AR. Av. 1137, XEN. Hipp. 1, 2, N. T. 1 Cor. 3, 11.

Θεμελιώω, grondvesten XEN. Cyr. 7, 5, 11, DIOD., N. T. Mt. 7, 25.

Θεμερ-ώπις, met donkeren blik EMPED. 122, 2 D, AESCH. Pr. 134.

(*idg. dhemero-* somber: *m. ier. deim* somber, *ags. dimm* hetz.).

Θεμί-γονος, in vaste orde geboren PIND. Pae. 1, 6.

Θεμ-ίζω, *med.* naar het recht regelen PIND. P. 4, 141.

Θεμί-ξενος, den vreemdeling beschermend(?) PIND. Pae. 6, 131 D.

Θεμί-πλεκτος, juist gevlochten: welverdiend PIND. N. 9, 52.

Θέμις, ἡ, — **1** Godin Themis O 87, SOPH. El. 1064, *alg.* — Het vastgestelde: **2** gebruik E 761, AESCH. Ag. 98. — **3** vaste, verplichte opbrengst I 156. — **4** natuurlijk recht Λ 779, PARM. 1, 28 D.

— **5** verordening, afspraak, *wet* A 238, ι 112, 215, AESCH. Ag. 1431. — **6** vonnissen Π 387; straf AESCH. Supp. 436. — **7** gerechtsplaats Λ 807. — **8** *vand.* goddelijke beschikkingen Δ 403, PIND. P. 4, 54.

(HOM. *θεμιστ-*, PIND. en BACCH. 14, 55 *θεμιτ-*, HDT. 2, 50 *θεμι-*, ATT. *slechts* nog acc. *θέμις*; Ltr. *θεμιδ-*. Het oudste *θεμι-στ-*: *θεμέσην βεβαία* (: W. *θηγ-*) + W. *σῶ-*, waarbij *θεμι-* de compositievorm v. *θεμερο-* is. Bet. die stevig (vast) staat, *ursch.* het oudst als godennaam).

Θεμι-σκόπος, op zede en recht toeziende PIND. N. 7, 47.

Θεμισ-κρέων, οντος, ὁ, rechtvaardig heerscher PIND. P. 5, 29.

Θεμιστ-εἶος, als symbool van het recht PIND. O. 1, 12.

Θεμιστ-είω, — **1** recht spreken, *τινος* over ι 114, *τιων*, te midden van λ 569. — **2** orakels geven HYMN. Ap. 253, EUR. Ion. 371, PLUT. Alex. 14.

Θεμιστ-ιος, beschermer van recht en wet PLUT.

Θεμιστός, wettig AESCH. Sept. 694.

Θεμιστ-είω, volgens den ritus vieren EUR. Ba. 79.

Θεμιστός (: *θέμις*, *z. d.*), met menschenlijk of goddelijk gebruik: recht overeenkomend; *meest* οὐ θ-ὄν ἐστιν, nefas est PIND. P. 9, 42, HDT. 3, 37, SOPH. O. R. 993, AR. Th. 1150, PL. Phaedr. 61 c, PLUT., (N. T.).

Θεμόω, vastleggen, verankeren ι 486, 542.

(: *τιθημι*: *θεμός* bij HESYCHIUS).

-θεν, *achtervoegsel*, dat beweging uit een punt of rust op een punt weergeeft, *sinds* HOM. *alg.*

(naast *-θε* < *ig. -dh-* vgl. o. ind. *kū-ha* waar, o. b. *kū-de* waar).

Θέναρ, ἄρος, τό, — **1** handpalm E 339. — **2** voet-zool HIPPOCR. — **3** holte in het altaar (*als een holle hand*) PIND. P. 4, 206. — **4** bodem v. d. zee PIND. I. 3, 74.

(*ig. dhen-ar(o)-*: *ohd.* *tenar* handpalm, lit. *dēnis* planken dek v. e. boot).

Θεο-βλάβειά, ἡ, verdwazing, *als straf der goden* AESCHIN. 3, 138, D. H., DIO.

Θεο-βλαβέω, tegen de goden zondigen AESCH. Pers. 331.

Θεο-βλαβής, door een god met blindheid of waanzin geslagen HDT. 1, 127.

Θεο-γεννής, van goddelijk geslacht SOPH. Ant. 834.

Θεο-γονία, ἡ, geboorte der goden z. HES. Th., HDT. 1, 132, PL. Leg. 886 e.

Θεό-γονος, van goden afstammend EUR. Or. 346.

Θεο-δέγμων, ονος, een god ontvangend, bevattend Ltr.
Θεο-δής, z. Θεουδής.
Θεο-διδάκτος, van God geleerd N. T. 1 Thess. 9.
Θεο-δητός, dor. -δμπτ. — 1 door goden gebouwd © 519, PIND. O. 6, 59, BACCH. 1, 14, SOPH. El. 707. — 2 door een god vastgesteld, goddelijk PIND. I. 5, 11. — 3 voor een godheid gebouwd EUR. Hec. 23.
Θεο-δοτος, door een god gegeven PIND. I. 4, 23, BACCH. 7, 51.
Θεο-ειδής, — 1 het uiterlijk v. e. god hebbend Γ 27, HES. — 2 godgelijk, goddelijk PL. Phaed. 95 c.
Θεο-εικελος, op een god gelijkend A 131.
Θεο-θεν, adv., van godswege π 447, PIND. O. 12, 8, EMPED. 115, 13 D., AESCH. Sept. 324, SOPH. Ant. 584.
Θεοίονια, τά, het feest van den wijngod *te Athene* DEM. 59, 78.
Θέοιονος, πατήρ θ., Bacchus AESCH.
Θεοισ-εχθρία, ή, bij de goden gehaat zijn AR. Vesp. 418, DEM. 22, 59, LUC. Lexiph. 11.
Θεοικλυτός, (*godgehoord zijn*): de goden aanroepen, τινά AESCH. Pers. 500, EUR. Med. 207, PLUT.
Θεο-κλυτος, voor de goden hoorbaar AESCH. Sept. 142.
Θεο-κραντος, door eengod vervuld AESCH. Ag. 1487.
Θεο-ληπτος, — 1 door een god bezeten ARISTOT. — 2 bijgeloovig PLUT. 855 b.
Θεο-ληψία, ή, — 1 inspiratie PLUT. 763 a. — 2 bijgeloof PLUT. 56 e.
Θεο-λογ-έω, over de godheid disputeeren ARISTOT., PLUT. 421 d, SUET.
Θεο-λογ-ία, ή, onderzoek over de godheid en goddelijke dingen PL. Rep. 379 a, ARISTOT.
Θεο-λογ-ικός, de leer aangaande god, de goden betreffend ARISTOT., PLUT.
Θεο-λόγος, δ, over de godheid en goddelijke dingen sprekend en onderwijzend θ-οι και μάντιες PHILOL. 14 D., *spec. v. dichters* ARISTOT., Ltr., CIC.
Θεο-μάνης, door de goden razend gemaakt AESCH. Sept. 653, EUR. Or. 79.
Θεο-μαντις, δ, hij, die door goddelijke ingeving voorspelt PL. Ap. 22 c.
Θεο-μαχ-έω, tegen de goden in verzet komen XEN. Oec. 16, 3, EUR. Ba. 45, N. T. Act. 23, 9.
Θεο-μαχ-ία, ή, de strijd der goden tegen elkaar PL. Rep. 378 d.
Θεο-μάχος, δ, in verzet tegen de goden LUC., N. T. Act. 5, 39.
Θεο-μήστωρ, ορος, δ, goddelijke raadgever AESCH. Pers. 654.
Θεο-μίσής, den goden gehaat: ongelukkig AR. Av. 1548, PL. Euth. 8 a.
Θεο-μορος, — 1 door de goden beschikt PIND. I. 7, 38. — 2 zijn lot uit de hand der goden ontvangend PIND. P. 5, 5.
Θεο-μύσής, door zonde tegenover de goden bekleet AESCH. Eum. 40.
Θεο-πνευστος, door de godheid ingeblazen, ingegeven PLUT., N. T. 2 Tim. 3, 16.
Θεο-ποιέω, tot god maken: vergoden LUC. Seyth. 1.
Θεο-ποίητος, 2, door de godheid gemaakt ISOCR. 7, 62.
Θεο-ποίος, godenbeelden makend LUC.
Θεο-πολώ, offeren PL. Leg. 909 D.
Θεο-πομπος, door de godheid gezonden PIND. P. 4, 69, BACCH. 16, 132.
Θεο-πόνητος, door de godheid gemaakt EUR. Tr. 953.

Θεο-πρετής, adv. ὤς, de godheid passend: waardig PIND. N. 10, 2, PLUT., LUC.
Θεο-προπ-έω, voorspellen A 109, PIND. P. 4, 190.
Θεο-προπ-ήη, ή, godspraak, openbaring A 87, α 415, BACCH. 9, 41 (Θεοπρ.).
Θεο-πρόπιον, τό, = *voorg.*, A 85, HDT. 1, 7.
Θεο-πρότος, δ, die den god ondervraagt: — 1 waarzegger, ziener M 228; *als adj.* N 70, SOPH. Tr. 822. — 2 gezant om het orakel te raadplegen HDT. 1, 67, AESCH. Pr. 659, PLUT.
 (< -προκος, W. *prek-*; vgl. o.ind. *praśná-* m. vraag, lat. *praeces*, *praecus*, got. *frashnan* vragen, o.b. *prositi* bidden; -πος i.p.v. -νος door assimilatie).
Θεο-πτυστος, door de godheid verfoeid AESCH. Sept. 604.
Θεο-πύρος, door de godheid ontstoken EUR. El. 732.
Θέορτος, van de godheid uitgegaan PIND. O. 2, 40, AESCH. Pr. 765.
Θεός, dor. thess. cret. θιός, lac. σιός AR. LYS. 1277, THUC. 5, 77, 26, XEN., **δ, ή**, — 1 god, fem. *godin* *sinás* A 18, fem. Σ 394, *alg. tot n. t. 2* Thess. 2, 4, v. *Christus* Joh. 1, 1(?), *waar ook voor het eerst voc.* θεέ Mt. 27, 46 *voorkomt*. — 2 comp. θεώτερος, meer- of bij uitstek-, uitsluitend voor de goden bestemd v 111, CALL. — 3 *spec.* τὸ θεώ, dor. σιός, de tweelinggoden: Castor en Pollux AR. Ach. 905, Pax 214, XEN. An. 6, 6, 34; *in Laconie*: Ceres en Proserpina AR. Vesp. 1396, Pl. 1005; de zon HDT. 2, 24 enz.
 (aan θ. ligt voor de aanduiding van het begrip „god“ dezelfde voorstelling ten grondslag als later bij πνεύμα, spiritus en geest, vgl. animus: ἀνεμος, nl. W. *dhues*-spirare, inspirare. vgl. nog in θεόφαντος e. dgl.; θ. < **dhues*-os. Vgl. mhd. *ge-twās* geest, lit. *dvēsti* ademhalen (beide idg. *dhues*-), lit. *dvāsē* geest).
Θεο-δοτος, door de godheid gegeven HES. O. 320, PIND. P. 5, 13, LUC.
 (of *contaminatie* v. *θεο-δοτος [z. s.v. θεός] × θεο-δοτος of oude gen.-abl. θε(σ)-ος; z. bij θεός).
Θεο-σέβειθ, ή, godsvrucht XEN. An. 2, 6, 26, PL. Epin. 985 d, N. T. 1 Tim. 2, 10.
Θεο-σεβέω, vroom zijn (N. T.).
Θεο-σεβής, adv. ὤς, godvruchtig, vroom HDT. 1, 86, PL. Crat. 394 d, SOPH. O. C. 260, EUR., N. T. Joh. 9, 31.
Θεο-σεπτος, als een godheid te vereeren AR. Nub. 292.
Θεο-σέπτωρ, ορος, δ, vereerder van de godheid EUR. Hipp. 1364.
Θεο-σσύτος, door een god verwekt AESCH. Pr. 643.
Θεο-σσύγής, — 1 door de godheid gehaat EUR. Cycl. 602. — 2 God hatend N. T. Rom. 1, 30.
Θεο-σσύγητος, = *voorg.* 1, AESCH. Ch. 635.
Θεο-σύτος, = **Θεο-συντος**, AESCH. Pr. 116.
Θεο-της, ή, godheid N. T. Col. 2, 9, PLUT., LUC.
Θεο-τίμητος, door de goden geëerd BACCH. 8, 98 (ἄτ), AESCH. Ag. 1337.
Θεο-τίμος, = *voorg.*, PIND. I, 5, 13.
Θεο-τρεπτος, door de godheid veranderd AESCH. Pers. 903.
Θεου-δής, godvrezend, godsvruchtig ζ 121, EP.
 (< *θεο+δσει-ης, W. *duci-*, z. *δέδοικα*. Met *hyphaeresis* -δφέος, *éi* > *éος*, *éi*; *daarnaar* nom. *θεουδής* met ov = *ἡ νόορ δφ* i.p.v. -δής).
Θεο-φάνια, τά, feest op Delos ter eere v. h., „verschijnen“ der goden HDT. 1, 51.
Θεο-φαντος, door god geopenbaard PLUT. 1117 b.

- θεο-φιλής**, door de goden bemind, gewaardeerd PIND. I. 5, 66, AESCH. Eum. 869, AR. Ran. 443, PL. Symp. 212 a.
- θεο-φρόνομαι**, bezielde worden LUC. Philops. 38.
- θεο-φρόνητος**, *adv.* ως, — 1 door een god „gedragen”: bezielde AESCH. Ag. 1140, Ltr. — 2 een god dragend LUC. Asin. 38.
- θεό-φορος**, door de godheid gebracht (*of*: gedragen, bezielde) AESCH. Ag. 1150.
- θεό-φρων**, met goddelijke wijsheid PIND. O. 6, 41.
- θεό-χολος**, 2, door de godheid gehaat EPICT. 2, 8, 14.
- θεράπ-αινᾶ**, ἡ, dienstmeid ANDOC. 1, 64, XEN. Cyr. 6, 4, 11; -ιδιον, τὸ, *dem.*, PLUT. Anton. 29, LUC. (*θ-ων*; < -παν-ία met av < η. z. λέαινα e. dgl.).
- θεραπ-αινίς**, ιδος, ἡ, = **θεράπαινα**, PL. Theaet. 174 a.
- θεραπ-εἶα**, *ion.* **θεραπῆτη**, ἡ, — 1 dienst, dienen THUC. 3, 11, 30, PL. — 2 τῶν θεῶν, godsdienst, godsvereering PL. Euth. 13, Phaedr. 255 a, EUR., — 3 vereering, waardeering, v. menschen THUC. 1, 55, 8, XEN. Hell. 2, 3, 14. — 4 bediening, verzorging, v. h. lichaam, *spec.* v. gevonden en zieken PL. Gorg. 464 b; Prot. 354 a; *vand.* τῆς ψυχῆς PL. Lach. 185 e. — 5 *vand.* geneezing, therapie N. T. Luc. 9, 11. — 6 *concr.*: coll. bediening, dienaren HDT. 1, 199, XEN., POL., N. T. Luc. 12, 42.
- θεράπ-ευ-μα**, τὸ, — 1 behandeling, verpleging, v. h. lichaam PL. Gorg. 524 b, XEN. — 2 geneezing ARISTOT. — 3 dienen, eerbied bewijzen PL. Leg. 718 d, PLUT.
- θεραυπευ-τήρ**, ἦρος, δ, (kamer)dienaar XEN. Cyr. 7, 5, 65, PLUT. Luc. 11.
- θεραυπευ-τής**, οὐ, δ, — 1 dienaar PL. Phaedr. 252 c, XEN., PLUT. — 2 verzorger, σώματος PL. Gorg. 517 e.
- θεραυπευ-τικός**, *adv.* ὡς, — 1 gaarne dienend: ondergeschikt XEN. Hell. 3, 1, 28, PLUT. — 2 van de verzorging, verpleging PL. Polit. 275 e, ARISTOT.
- θεραπ-εὺω**, — 1 *eig.* *θεραπεύς: dienaar, krijgsmakker zijn v 265, HYMN. Ap. 390. — 2 dienen, vereeren, τινα PIND. N. 7, 26, HES. O. 137, HDT. 3, 180, LYS. 6, 51, PL. Men. 91 a, EUR. Ba. 82; bedienen N. T. Act. 17, 25. — 3 verzorgen, opleiden, verplegen THUC. 2, 51, 19, PL. Gorg. 513 d. — 4 > genezen N. T. Mt. 4, 24. — 5 voor iets zorgen, op iets letten: beoefenen THUC. 3, 56, 21, PL. Phaedr. 233 b, ἡδονή; *spec.* bebouwen, γῆν XEN. Oec. 5, 12. — 6 door zorg en liefde winnen (> vleien) THUC. 1, 9, 28, XEN.; > vleien, in het gevele komen THUC. 3, 39, 18, XEN.
- θεραπ-ηίη**, ἡ, *ion.* = **θεραπεία**.
- θεράπ-ιον**, τὸ, z. **θέραψ**, slaafje HYPER.
- θεραπίς**, ιδος, ἡ, dienares PL. Menex. 244 e.
- θεράπνη**, ἡ, — 1 dienstmaagd, meid HYMN. Ap. 157, AP. RH. — 2 woning EUR. Herc. 370, NIC. (*vgl. lat. colo: incolā*).
- (*θεραπν-*, kortste phase v. -πων).
- θεραποντ-ίς**, ιδος, *fem.*, van de dienaars AESCH. Supp. 979.
- θεράπων**, οντος, δ, — 1 vrije dienaar, *spec.* schildknaap II 244, PIND. P. 4, 41, PL. Symp. 203 c, EUR. — 2 *alg.* knecht, bediende HDT. 3, 148, PL., XEN., AR. Pl. 3, N. T. Hebr. 3, 5. — 3 verzorgend, gastvrij PIND. O. 13, 3.
- (W. *dher+ā-* ophouden, in stand houden, dragen, o.-ind. dhārāyati, lat. firmus).
- θέραψ**, απος, = *voorg.*, EUR. Ion 94.
- θερ-εἶα**, ἡ, zomer(tijd) PIND. I. 2, 41, HDT. 1, 189, ARISTOT., POL.
- θεριδδω**, *lac.* = **θερίζω**, AR. Ach. 948.
- θερ-ίζω**, — 1 den zomer doorbrengen XEN. An. 3, 5, 15, ARISTOT. — 2 *ook med.* oogsten AR. Av. 506, PL. Phaedr. 260 d, XEN. Hell. 7, 2, 8, N. T. Mt. 6, 26. — 3 *vand.* afmaaien, afsnijden SOPH. Ai. 239, EUR. — 4 = dooden AESCH. Supp. 636.
- θερῖ-νός**, van-, in den zomer PIND. P. 3, 50, PL. Phaedr. 230 c, XEN.
- θερισ/μός**, ὁ, oogst(tijd) N. T. Mt. 13, 30.
- θερισ/τής**, οὐ, δ, maaier XEN. Hiero 6, 10, DEM. 18, 51, ARISTOT., N. T. Mt. 13, 30; = -τήρ, ὁ LYCOOPHR. 840; *fem.* -τρια, ἡ, AR.
- θερισ/τριον**, τό, dunne sluier THEOCR. 15, 69.
- θερμά**, ἡ, = **θερμη**, PL. Theaet. 178 c (?), MEN. Georg. 51.
- θερμ-αῖνω**, — 1 verhitten, verwarmen Ξ 7, AESCH. Pers. 505, EUR., PL. Phaedr. 268 a; *pass.* ι 376, PL., N. T. Mc. 14, 67. — 2 *overdr.* opwekken, aanstellen PIND. O. 10, 87, AESCH., SOPH. Ai. 478, AR. Ran. 844, PL. Phaedr. 63 d, EUR..
- θερμαν-αῖς**, ἡ, verwarming ARISTOT.
- θερμαν-τήριος**, verwarmend HIPPOCR.
- θερμαντι-κός**, verwarmend PL. Tim. 60 a, PLUT.
- θερμα/σία**, ἡ, warmte XEN. An. 5, 8, 15, ARISTOT., EPICUR 111 Us.
- θερμασ/μα**, τό, warm compres HIPPOCR.
- θερμασ/τρίς**, ιδος, ἡ, vuurtang ARISTOT.
- θερμα(υ)στο-ίζω**, (de vuurtangdans) dansen, cancaneeeren, KRITIAS 36 D, LUC. Salt. 34.
- θερμη**, ἡ, (koorts)hitte THUC. 2, 49, 21, LUC., N. T. Act. 28, 3.
- θερμηγορέω**, toornig spreken LUC. Peregr. 30.
- θερμηγερῖαι**, αἱ, hondsdagen ARISTOT.
- θερμ-ινος**, 3, van lupine LUC. V. H. 1, 27.
- θερμό-βουλος**, heetgebakerd, stoutmoedig AR. Ach. 119, EUR.
- θερμο-κοιλίος**, met verhitte maag HIPPOCR.
- θερμο-λουσία**, ἡ, warm bad PLUT.
- θερμο-λουτρέω**, warm bad nemen ARISTOT.
- θερμο-μίχτω**, met warmte vermengd PLUT.
- θερμό-νους**, heethoofdig: dolzinnig AESCH. Ag. 1172.
- θερμο-πώλιον**, τό, plaats, waar warm eten en drinken verkocht wordt PLAUT. Cure. 292.
- θέρμος**, ὁ, wolfsboon, lupine THEOPHR.
- θερμός**, — 1 warm, heet Ε 6, τ 398, v.-socr., HDT. 2, 22, ATT., N. T.; τὸ θ-όν, hitte PL. Crat. 413 c, Phaedr. 96 b. — 2 *spec.* θερμά, τά, warme baden PLUT.; θερμόν, warm water AR. Nub. 1044. — 3 *overdr.* heet, hartstochtelijk, waaghalzig AESCH. Eum. 560, SOPH. Ant. 88, AR. Th. 735. — 4 heet, v. h. gevaar: hachelijk SOPH. Tr. 1046.
- (W. *g*her+mo-*, vaak o-phase, z. o ind. gharma-hitte, arm. jermus warm, lat. formus (z. forceps), Formiae, got. warmjan warmen, ndl. warm, o.pr. gorme warmte. Z. θέρος, θέρω).
- θερμό-της**, ἡ, warmte PL. Phaedr. 105 c.
- θερμο-τραγέω**, lupine eten LUC. Lexiph. 5.
- θερμουργός**, onbezonnen, handelend XEN. Mem. 1, 3, 9.
- θερμῶς**, verhitten AR. Lys. 1079.
- θερμῶ** (z. θερμός), warmen, verhitten Σ 348, § 426, AR. Ran. 1339.
- θερμ-ωλή**, ἡ, koortshitte HIPPOCR.
- θέρος**, τό, — 1 (warmte:) zomer X 151, μ 76, HDT. 8, 12, ATT., N. T. Mt. 24, 32. — 2 oogst, (veld)vruchten AESCH. Ag. 1655, EUR. Ba. 1026, DEM.
- (= o.ind. háras- n. warmte enz. z. θέρος).

θέρω (z. θερμός), *zelden act.* verwarmen AP. RH., NIC. — *Meest pass., eerst Ltr. aor.* ἐθέρω, *conj.* θερέω, — 1 warm worden τ 64, πυρός, zich warmen aan ρ 23, HERACL. 126 D, AR. Pl. 953, PL. Phil. 46 c. — 2 *praegn.* verbrand worden door, τινος Z 331.

θέσις (τίθημι), **ή**, — 1 het leggen, plaatsen, vooral regelmatige, kunstmatige plaatsing, ἐπέων PIND. O. 3, 8, PL. Theat. 206 a. — 2 v. iets *nieuws*, het geven, νόμων PL. Leg. 690 d, ὀνομάτων PL. Crat. 390 d, ἀγώνων DIOD. — 3 neerleggen, ὄπλων PL. Leg. 813 e. — *spec.* 4 deponeeren als onderpand LYS. 8, 10. — 5 uitbetalen AR. Nub. 1191, — 6 stelling, theorie, „these” PL. Rep. 835 a, ARISTOT.

θέσκελος, „door een god in het leven geroepen”: wonderbaarlijk Γ 130; *adv.* -ον Ψ 107.

(θεο- z. θέσφατος, θεός, + W. *kel-* v. κέλλω, κέλομαι).

θέμοι-ος, wettig AESCH. Ag. 1564; τὸ θ-ον, = gewoonte (recht), wet HDT. 1, 59, AESCH. Eum. 491, SOPH., EUR. Med. 494.

θεμο-θετεῖον, τό, vergaderplaats der Thesmotheten ARISTOT. A. II. 35.

θεμο-θετ-έω, θεσμοθέτης zijn ISAE. 7, 34, DEM.

θεμο-θέτης, ου, ὁ, „wetgever”, *titel der 6 laatste archonten, die te Athene een gedeelte der rechtspraak in handen hadden* AR. Vesp. 775, AESCHIN. 3, 38, ARISTOT. A. II. 45, 1, DEM., PLUT.

θεσμο-ποιέω, wetten geven EUR. Ph. 1645.

θεσμός, ὁ, *dor.* τεθμός PIND., — 1 plaatsing, plaats ψ 296. — 2 het vastgestelde: instelling, gebruik, gewoonte, εἰρήνης, vaste normale toestand HYMN. 7, 16, PIND. N. 4, 33, AESCH. Eum. 484. — 3 > (gewoonte) recht, wet SOPH. Ant. 801, PL. Phaedr. 248 c; θ. Ἀδραστίας, *spec. v. oude, als oorspronkelijk beschouwde wetten, v. Drakon* ANDOC. 1, 81.

(naast -θμος in dor. θ(>)θε-θμός, vgl. δε-θμός: δέω. Z. τίθημι).

θεμο-φώρα, τά, Thesmophoriën, *feest van Demeter* θεσμο-φόρος, HDT. 2, 171, AR. Th. 80.

θεσμο-φοριᾶδης, ιδος, **ή**, een vrouw, die de Thesmophoriën viert MEN. fr. inc. Z 13.

θεσμο-φοριάζω, de Thesmophoriën vieren vgl. AR.'s stuk, XEN. Hell. 5, 2, 29.

θεσμο-φόριον, τό, tempel van Demeter θεσμο-φόρος, AR. Th. 278.

θεσμο-φόρος, *bijn.* v. Demeter, die „vaste gebruiken en wetten” gaf PIND. fr. 37, HDT. 6, 134, AR. Th. 282.

θεσμο-φύλακες, οἱ, = νομο-φύλακες, bewakers van de wetten THUC. 5. 47, 4, PAP.

θεσπεσίη-θεν, op goddelijke wijze EMPED. 96, 4 D.

θεσπέσιος, 3, soms 2, — 1 *eig.* door een god gesproken, βουλή B 367, AESCH. Ag. 1154. — 2 > van een god afkomstig, bij hem behorend: goddelijk B 599, βηλός A 591, φύξα I 2: door een god verwekt. — 3 goddelijk = heerlijk, buitengewoon HDT. 3, 113, PL. Euthyd. 289 e.

(vgl. θέσφατος. Uit θεο-σπε-τ(ο)+ιος, met σπε-, W. seq*- z. ἐννέπω. Vgl. ἄ-σπετος).

θεσπι-δάής (vgl. θέσις), *eig.* door een woord of bevel der goden ontbrand: ontzaglijk laaiend, πῦρ M 177.

θεσπι-έπειᾶ, **ή**, door een god verkondigde woorden sprekend SOPH. O. R. 463.

θεσπ-ίζω, verkondigen, voorspellen HDT. 1, 47,

AESCH. Ag. 1210, SOPH. Ant. 1054, EUR., THEOCR. 15, 63.

θεσπιό-μαντις, voorspellend ARISTONOUS.

θέσιος, voorspellend HES.; goddelijk AR. AV. 977.

θέσις, ιος, — 1 door een god gesproken > -bezielt, ἀοιδή α 328, ἀοιδός ρ 385, EUR. Med. 425. — 2 door een god verwekt HYMN. Ven. 209.

(θεο- [z. θέο-φατος] + σπ-ι: ἐννέπω).

θέσισμος, τό, voorspelling, orakel HDT. 2, 29, SOPH. O. R. 971, EUR.

θεσπι-ωδέω, voorspellen, orakels geven AESCH. Ag. 1161, AR. Pl. 9, PL.

θεσπι-ωδός, gods woorden, orakels verkondigend AESCH. Ag. 1134, SOPH.

θέσασσθαι, wenschen, bidden HES., ARCHIL. 12 ALD., PIND. N. 5, 10, AP. RH.

(W. g^hhedh-, waarvan o-phase in πόθος, vgl. o.p. jadyāmy ik bid, o.i.e.r.- guidiu ik bid, vgl. ἀπό-θεστος ρ 296).

θεσρατη-λόγος, voorspellend AESCH. Ag. 1441.

θέο-φάτος, 2, — 1 door een god gesproken, -beschikt © 477, PIND. P. 4, 71, TR., AR.; *Subst.* θ-ον, orakel ι 507, AESCH. Sept. 618, SOPH. O. R. 907, AR. Pax 1073. — 2 *verzw.* goddelijk, ἀήρ η 143.

(vgl. θεός + φήμι).

θέ-της, ου, ὁ, — 1 hij, die iets vaststelt PL. Crat. 389 d. — 2 hij, die iets verpandt ISAE. 10, 24.

θετι-κός, — 1 bepalend, met bepalingen ARISTOT., D. H. — 2 over de adoptie, θέσις ARISTOT. — 3 vol thesen: vol vanstellingen en debat CIC. ad Q. 3, 3.

θε-τός (τίθημι), — 1 *spec.* geadopteerd PIND. O. 9, 62, HDT. 6, 57, PL. Leg. 929 c, EUR. — 2 vast-(gesteld) EUR. Iph. A. 251.

θευ . . . ion. (*dor?*) = θεο-, z. d.

θεῦς, *dor.* = θεός, CALL. Hymn. Cer. 58, 130.

θέω, ep. θέλω (< θεF-ζω), f. θεύσομαι, — 1 **snell** loopen, hollen, rennen Ψ 623. HDT. 1, 43, ATT.: THUC., AR. Vesp. 854, EUR. Ion 1217, PL. — 2 *vand.* (wed)strijden (vgl. reeds X 161), HDT. 8, 74; 140. — 3 κινδύον, gevaar loopen PLUT. — 4 v. dingen: zich onstuimig voortbewegen A 483, v. een pottebakkersschijf Σ 601. — 5 v. beweginglooze dingen: een rand loopt om het schild Z 118.

(W. dheu+ā-, vgl. o.i.nd. dhávātē, dhávati hij loopt, stroomt, nld. dauw).

θέω, glimmen v. witte tanden HES. Sc. 146.

(: o.i.nd. dhávate hij maakt schoon).

θεωρ-έω, — 1 θεωρός zijn, *toeschouwer zijn bij de openbare spelen en feesten óf als gezant van een staat óf als bijzonder persoon ergens heen reizen* HDT. 1, 59; 8, 26, THUC. 3, 104, AR. Vesp. 1188, XEN. An. 5, 3, 8, PL. — 2 met eigen oogen aanschouwen AESCH. Pr. 302, *alg.* tot n. t. Joh. 2, 23. — 3 *spec.* inspecteeren XEN. Hell. 4, 5, 6. — 4 zien, inzien n. t. Act. 17, 22. — 5 overwegen, doordenken PL. Phaed. 99 d tot n. t. Hebr. 7, 4.

θεώρη-μα, τό, — 1 schouwspel PL. Leg. 953 a, DEM. — 2 beschouwing, overdenking, studie ARISTOT., POL. — 3 studieresultaat: stelling POL.

θεώρη-σις, **ή**, schouwspel PL. Phil. 48 a.

θεωρη-τήριον, τό, kijkplaats PLUT. C. Gr. 12.

θεωρητι-κός, — 1 van beschouwing PL., PLUT.; *subst.* onderzoeker ARISTOT. — 2 *teg.* πρακτικός, theoretisch ARISTOT., PLUT.

θεωρ-ία, ion. **ή**, **ή**, — 1 toezien, bijwonen, v. religieuze of profane plechtigheden SOPH. O. R. 1491; *vand.* schouwspel AESCH. Pr. 802, EUR. Ba. 1047, n. t. Luc. 23, 48. — 2 = de θεωροί

- zelf; en deelneming aan het (feest)gezantschap THUC. 6, 16, 28, PL. Phaed. 58 c, XEN., DEM. 18, 91. — 3 *vand.* gaan beschouwen en bestudeeren op reizen enz. HDT. 1, 30, THUC. 6, 24, 17, PL. Crit. 25 b. — 4 beschouwing, onderzoek, van *wetenschappelijken of religieuzen aard* PL. Leg. 951 c, ARISTOT. — 5 de inhoud en het resultaat daarvan: wetenschap ∞ stelling, theorie ARISTOT., POL.
- Θεωρικός**, — 1 voor het bijwonen der plechtigheden of feesten EUR. Supp. 97. — 2 *subst.* τὸ θεῶν, door den staat betaald „schouwburggeld”, voor arme burgers DEM., ARISTOT. A. II. 43, 1, PLUT.
- Θεωρίς, ἴδος, ἦ**, *nl.* ναῦς, — 1 (schip) *der* θεοφοί, *jaarlijks uit Athene naar Delos gezonden* HDT. 6, 87, PLUT. — 2 *overdr.*: van de boot met Charons tochtgenooten AESCH. Sept. 858.
- Θεωρός**, *dor. enz.* θεῶρός, ὅ, „schouwspeltoeschouwer”, — 1 *spec.* afgezant bij de heilige spelen ARISTOT. — 2 *alg.* toeschouwer AESCH. Pr. 118, PL., HYPER. — 3 (*uii* 1), gezantschap (slid) met opdracht het orakel te raadplegen SOPH. O. R. 114. — 4 onderzoeker, bestudeerder PL. Epin. 986 d. (< θεᾶ + φορο- : ὄραω; ā + o > *att.* ω, en *noord-gr., dor.* > ā).
- Θηβᾶ-γενής**, uit Thebe afstammend HES. Th. 530, EUR. Supp. 136.
- Θηβάνᾱς, ου, ὅ**, een van Thebe(?) waaiende wind, op Lesbos zoo genoemd ARISTOT.
- Θηγ-άνη, ἦ**, — 1 slijpsteen, wetsteen AESCH. Ag. 1537, SOPH. Ai. 820. — 2 verscherping, prikkel, *overdr.* AESCH. Eum. 859, LUC.
- Θηγ-άνω, z. volg.**
- Θήγω, dor. θᾶγω**, — 1 scherpen, wetten, N 475 (*med.* B 382), HES., AESCH. Ag. 1262, AR. Lys. 1255, EUR. — 2 *overdr.* λόγους AESCH. Pr. 311, SOPH. — 3 aanvuren, ophitsen PIND. O. 10, 20 (ἦ), XEN. Cyr. 2, 1, 20; = **Θηγάνω**, AESCH. Ag. 1535.
- (W. dhāg-: z. *arm. daku* bijl. *gael. dag* dolk).
- Θηέομαι, ἰον.** = **θεάομαι**, Ψ 728, HDT. 1, 8.
- Θηη-τήρ, ἦρος**, bewonderaar φ 397.
- Θηη-τός, ἰον.**, bewonderenswaardig HES. Th. 31, TYRT. 7, 29 ALD.
- Θηιον, τό, ep.** = **θειον**, zwavel χ 493.
- Θηκαῖος**, van de θήκη, graf- HDT. 2, 86.
- Θηκη, ἦ**, waarin men (weg)legt: — 1 bewaarplaats, kist HDT. 3, 130, EUR. Hec. 1147. — 2 schede, v. h. *zwaard* N. T. Joh. 18, 11. — 3 graf: doorkist HDT. 1, 67, AESCH. Ag. 453, THUC. 3, 104, 20, SOPH., PL. (N. T.). — 4 (wijze van) begraven THUC. 2, 52, 12.
- (: τῆθημι, oude formatie z. ἔθηκ-α, *lat. fēc-ē*).
- Θηκ-τός**, gewet, scherp AESCH. Sept. 944, EUR. Med. 40.
- Θηλ-άζω**, — 1 zoogen, τινα LYS. 1, 9, ARISTOT., PLUT., N. T. Mt. 24, 19; *med.* PL. Rep. 460 d. — 2 zuigen THEOCR. 3, 16, N. T. Luc. 11, 27. (z. **θήλυς**, vgl. *lat. fēlāre*).
- Θηλᾶ-μων (z. voorg.)**, ονος, voedster SOPHR. 4.
- Θηλασμός, ὅ**, het zuigen PLUT. Rom. 4.
- Θηλάσ/τρια, ἦ**, zoogster: min, SOPH., COM.
- Θηλέω, dor. θᾶλέω**, = **θάλλω**, bloeien, groen zijn; prijken met, τινος ε 73, τινη PIND. N. 4, 88, AP. RH.
- Θη-λή (z. θήσασθαι)**, ἦ, — 1 moederborst PL. Crat. 414 a, EUR. Cycl. 56. — 2 tepel ARISTOT.
- Θηλυ-γενής**, van vrouwelijk geslacht AESCH. Supp. 29, EUR. Ba. 117, PL. Leg. 802 e.
- Θηλυδριάς, ἰον.** = **-δρίας, ου, ὅ**, verwijfd (mensch) HDT. 7, 153, ARISTOT.
- Θηλυδρι-ώδης**, verwijfd AR. Th. 131.
- Θηλυ-κράτης**, over vrouwen heerschend AESCH. Ch. 600.
- Θηλυ-κτόνος**, door vrouwenhand doodend AESCH. Pr. 860.
- Θηλυ-μίτρης, ου**, vrouwelijk gekleed LUC. D. De. 18, 1.
- Θηλύ-μορφος**, 2, van vrouwelijke gestalte EUR. Ba. 353, ARISTOT.
- Θηλύ-νοος**, 2, met vrouwelijk gemoed AESCH. Pr. 1003.
- Θηλύνας**, — 1 vrouwelijk, verwijfd maken XEN. Oec. 4, 2, EUR., LUC. — 2 *overdr.* verzachten SOPH. Ai. 651. — 3 *pass. refl.* zich vrouwelijk kleeden THEOCR. 20, 14.
- Θηλύ-παις**, met „een vrouwelijk kind” LYCOPHR.
- Θηλύ-πους**, van vrouwelijken voet EUR. Iph. A. 421.
- Θήλυς**, 3 (*soms* 2, T 97, ζ 122, SOPH. Tr. 1062), — 1 lavend, verkwikkend, ἐέροση ε 467 (: θάλλω? z. θαλερός), νόξ SOPH. — 2 vrouwelijk (*eig.* zoogend) Θ 7, ω 269, *alg. tot* N. T. Rom. 1, 26. — N.B. *fem.* -εια en -εα, Θ 7 ∞ E 269, HDT. 6, 77 M 3, 86. — 3 *subst.* ἡ θήλυς(υ)α, vrouw, wijfe EUR. Andr. 181, XEN., *tot* N. T. (*daar ook ntr.* τὸ θ-υ). — 4 vrouwelijk: zacht, teer, typisch vrouwelijk ζ 122, AESCH. Ch. 305, SOPH., AR. Lys. 708. — 5 *comp.* θ-ύτερος, bij uitstek, typisch vrouwelijk, *in teg. tot de mannen* Θ 520, θ 324, (vgl. **θεώτερος**).
- (W. dhēl- zuigen; *o.ind.* dhā-rū- zuigend, *lat. fēlare* zuigen, *umbr. feliuf* acc. *pl.* zuigend, *lat. filiūs eig.* zuigeling, *fēlax eig.* vruchtbaar, *lett. dēls* (zuigeling) zoon, z. **θήσασθαι**).
- Θηλύ-σπορος**, 2, als vrouw geboren, vrouwelijk γένωθ AESCH. Pr. 855.
- Θηλύ-της, ἦ**, — 1 vrouwelijke natuur ARISTOT. — 2 verwijfdheid PLUT. Crass. 32, LUC.
- Θηλυ-φάνης**, met vrouwelijk uiterlijk PLUT. Th. 23.
- Θηλύ-φρων**, met vrouwelijk gemoed AR. Eccl. 110.
- Θηλυ-χίτων, ωνος**, met vrouwenkleeren LUC.
- Θηλώ (: θήλυς)**, ὄος, οὖς, ἦ, min PLUT.
- Θημών (: τῆθημι)**, ὦνος, ὅ, hoop ε 368.
- Θήν**, zeker wel, *meest ironisch* Λ 365, EPICH. 18, 3, SOPHR. 10, 54, AESCH. Pr. 928, AP. RH.
- (: (δθ-)θεν = μήν : μέν = δή : δέ; *dor. μᾶν dan* = μήν × μᾶ?).
- ΘΗΠ-**, z. **τέθηπα**, ταφ-, θαμβ-.
- Θήρ, Θηρός, ὅ, aol. φήρ** A 268, *thess. φείρ*, — 1 wild dier Γ 449, PIND. P. 9, 58, HDT. 3, 129, ATT.: EUR. Herc. 153, (N. T.). — 2 *vand.* tam dier SOPH. Ai. 366, AR. — 3 v. *Kentauren en wilde menschen*; EUR. Or. 1272.
- (W. ghuēr-, *lat. fērus* korte phase, *lit. žvėris* wild dier).
- Θήρᾱ (z. θήρ)**, ἦ, — 1 het jagen, de jacht E 49, HDT. 1, 37, PL. Soph. 222 b, XEN. — 2 jachtbuit, vangst, wild ι 158, SOPH. Ph. 1146, EUR., XEN. Hell. 4, 1, 15. — 3 *overdr.* vangen, betrappen, τοῦ βύτος PL. Phaed. 66 c. — 4 streven naar PL. Gorg. 500 d. — 5 *spec.* val N. T. Rom. 11, 9.
- Θηρ-αγρεύτης, ὅ**, jager EUR. Ba. 1020.
- Θήρᾱ-μα, τό**, — 1 jachtbuit, vangst EUR. Or. 836. — 2 doel v. d. jacht: wild EUR. Ba. 869.
- Θηράσι-μος**, na te streven: begeerlijk AESCH. Pr. 858.
- Θηρατήριος**, 3, geschikt om te jagen SOPH.

Θηρατής, οὔ, ὁ, jager, *overdr.* AR. Nub. 358.
 Θηρατικός, — 1 voor, van het jagen op, het streven naar XEN Mem. 2, 6, 33, PLUT. — 2 jacht-liefhebber PLUT.

Θηρατόν, τό, jachttuig, jachtnet XEN. Mem. 2, 1, 4.

Θηρώ, *f.* -άσω SOPH. Ph. 958, XEN. An. 4, 5, 24, *meest med.*, — 1 op jacht gaan: jagen, vangen, τῷ AESCH. Ag. 1194, XEN.; *med.* AR. Eq. 864, XEN. Cyn. 11, 2. — 2 vangen, gevangen nemen, *menschen* XEN. An. 5, 1, 9; onderwerpen XEN.; innemen, πόλιν AESCH. Pers. 233. — 3 najagen, nastreven, *ook m. inf.* SOPH. O. R. 542, *med.* AESCH. Pr. 109, SOPH. Ai. 2.

Θήρεος, 2, — 1 van wilde dieren EMPED. 101 D., SOPH. Tr. 1059, EUR. Cycl. 325, XEN. — 2 dierlijk, v. e. dier PL. Phaedr. 248 d.

Θήρευμα, τό, — 1 jacht PLUT. — 2 vangst EUR. Iph. A. 1162.

Θήρευσις, ἡ, jacht PL. Theaet. 166 c.

Θήρευτής, οὔ, ὁ, — 1 jager, jacht- M 41, HES., HDT. 2, 70, XEN. — 2 jacht makend op PL. Lys. 206 a.

Θήρευτικός, jacht- AR. Pl. 157, PL. Euthyd. 290 b.

Θήρεύω, — 1 jachtmaken op, jagen: vangen, τι τ 465, HDT. 4, 112. — 2 najagen, (trachten te) bereiken PIND. P. 4, 90, AESCH. Pr. 858, EUR., PL. Phaedr. 66 a, ISOCR. 1, 16, N. T. Luc. 11, 54, *med.* PL. Gorg. 464 d, Lys. 218 c.

Θήρητήρ, ἦρος, ὁ, *ion.* = Θηρατής, A 292; -τωρ, ορος, I 544.

Θηρίδιον, τό, *dem.* v. Θηρίον, THEOPHR.

Θηριομάχος, met wilde dieren vechtend LUC.; = -ης, DIOD.; -έω, DIOD. N. T. 1 Cor. 15, 32.

Θηριον, τό, *meestal niet als dem. gevoeld*, — 1 wild (dier) K 171, HDT. 7, 125; 6, 44 (*roofvisch*), PL. Prot. 324 b, N. T. Mc. 1, 13; *spec.* krijgsolifant PLUT. Pyrrh. 17. — 2 v. *menschen*: beest AR. Nub. 184; v. d. *Antichristus*, N. T. Apoc. 13, 1 *vg.*

Θηριότης, ἡ, dierlijkheid ARISTOT.

Θηρισόμαι, — 1 wild worden PL. Leg. 935 a. — 2 wormstekig worden THEOPHR.

Θηριώδης, — 1 vol wilde dieren HDT. 1, 110, PLUT. — 2 als een wild dier: dierlijk PL. Crat. 394 e, EUR. Supp. 202, XEN., ISOCR. — 3 verwilderd, boosaardig HIPPOCR.

Θηριώσις, ἡ, verandering in een wild dier LUC.

Θηροβολέω, wilde dieren schieten SOPH. Pk 165.

Θηροκτόνος, wilde dieren doodend EUR. Hel. 154.

Θηρομίγξ, uit een menigte wilde dieren opstijgend ὄρυγῆ PLUT. Mar. 30.

Θηροτρόφος, wild voedend EUR. Ba. 556.

Θηροτρόφος, zich met wilde dieren voedend EUR. Ph. 820.

Θηροφόνος, wild doodend THEOGN. 11, AR. Th. 320, EUR. Hipp. 216.

Θής, Θητός, ὁ, — 1 daglooner, *vrij maar arm* δ 644, HES. O. 602, HDT. 8, 137. — 2 *spec. in Attica*: Solons 4de, onderste klasse THUC. 6, 43, 25, PL. Euth. 15 d, ARISTOT. A. II. 7, 3.

Θήσασθαι, — 1 zuigen Ω 58, HYMN. Cer. 236, CALL. — 2 melken δ 89. — 3 zoogen HYMN. Ap. 123.

(*vgl.* Θήλυς, γαλαθηνός en z. o. *ind. inf.* dhātavē zoogen, *lat.* fē-mina naast alu-mnus, o. b. dētē zuigeling, kind).

Θησαυρίζω, — 1 opleggen, opslaan, bewaren,

ook med. HDT. 2, 86, SOPH., PL. Phaedr. 376 d, XEN., N. T. 1 Cor. 16, 2. — 2 sparen N. T. 2 Petr. 3, 7. — 3 zich op den hals halen N. T. Rom. 2, 5. Θησαύρισμα, τό, voorraad DEMOCR. 149 D., SOPH. Ph. EUR. El. 497.

Θησαυροποιός, schatten verzamelend PL. Rep. 554 a.

Θησαυρός, ὁ, — 1 voorraadkamer, opslagplaats voor graan ATT., PAP., N. T. Mt. 13, 52. — 2 schat (kamer) PIND. P. 11, 5, HDT. 1, 14, PL. Menex. 247 b. — 3 kist HDT. 7, 190; pijlkoker AESCH. Pers. 1022. — 4 schat HES. O. 7, PIND. P. 6, 8, AESCH. Pers. 238, SOPH. Ant. 30, PL., EUR., N. T. Mt. 13, 44; *vaak overdr.*: τῆς καρδίας N. T. Luc. 6, 45. (*onz.* *Wrsc.* Θῆσι: τίθημι; ἀθεο- niet: *lat.* aurom (< auso-!); *mogelijk oude naam v. d. ondergrondse regenbak, cisterna: aθw- water, z. κέντ-αρος. Vand.* > bewaarplaats, *alg.*?).

Θησαυροφυλάξ en -κέω, schatbewaarder (zijn) DIOD.

Θησεῖον, τό, tempel van Theseus, *een asyl* AR. Eq. 1312.

Θησειότριψ, ἴβος, slaaf, die zich gewoonlijk in het Theseum ophoudt AR.

Θῆσσα, ἡ, — 1 *fem.*: van een daglooner EUR. Alc. 2, El. 204, LYCOPHR. (VROUW...), AP. RH. — 2 = < *lat.* tē(n)sa, godenkaros bij optochten PLUT. Cor. 25. (1 < Θητ-α, z. Θής).

Θῆτα, τό, letter thēta DEMOCR. 20 D., AR. Eccl. 685.

Θητ-εία, ἡ, loondienst SOPH. O. R. 1029, ISOCR. 14, 48.

Θητ-εῶω, voor loon dienen Φ 444, HDT. 8, 137, PL. Euth. 4 c, EUR. Alc. 6.

Θητ-ικός, — 1 van den Θής, -daglooner DEM., ARISTOT. — 2 ordinair, gemeen LUC.

Θι, *sinds* HOM. *bijv.* πό-θι, οἰκο-θι: *geeft de-plaats waar aan.*

(*vgl.* -θ(ν), -θα, < *ig.* dhi, z. *lat.* u-bi, *waar-naar* i-bi).

Θιασάρχης, ου, ὁ, aanvoerder, bestuurder van den θιασος LUC. Peregr. 11.

Θιασ-εῶω, een feestelijken optocht houden EUR. Ba. 379; *med.* ψυχάν, laten inwijden EUR. Ba. 75.

Θιασος, — 1 een wilde, *oorspr.* ter eere van Bacchus feestvierende troep HDT. 4, 79, EUR. Ba. 680, DEM. 18, 260. — 2 *alg.* troep, schare AR. Th. 41, EUR. Ph. 796, PL., XEN. Mem. 2, 1, 31. — 3 drinkgelag PLUT. — 4 religieuze vereeniging PAP., Ltr.

(*onbek. Msch.* [Bacchisch] *lw.* uit Thracië. *Vgl.* HESYCH. ἐπ-εθιάζεν ἐχόρευεν. *Of met* θιάζω, θύσις Bacchante te verbinden, θιάζω, < θιάζω? *Vgl.* ὑπερ-φάλας: ἐρῶν?).

Θιασώτης, ου, ὁ, — 1 feestvereerder, v. Bacchus e. *and.* EUR. Ba. 548, XEN. Symp. 8, 1. — 2 priester, v. d. *keizercultus* DIO. — 3 aanhanger LUC. Fugit. 4; = ἵτης, ὁ, PAP.

Θι(μ)βρός, heet NIC. Al. 568, CALL.

(*metathese v. θερός*; < *θεμβρός?).

Θιγγάνω, *f.* θιζομαι, *aor.* ἐθίγον, — 1 *eig.* (langs iets strijken, boetseeren), aanraken, τί τινος (τιν PIND. P. 9, 42), PIND. P. 8, 24, ARCHIL. 71, AESCH. Sept. 44, SOPH. O. R. 1413, AR. Lys. 1004 (*lac.* *aor.* συγῆν), EUR., N. T. Hebr. 12, 20. — 2 *praegn.* treffen AESCH. Ag. 432.

(*W.* dhig(h)-, z. o. *ind.* dēgdhi, hij bestrijkt, pleistert, *lat.* fingo, *figulus*, *got.* deigan kneden, *ndl.* deeg).

Θιν-όω, verzanden, vermodderen POL.

θίνωδης, zandig, duinachtig PLUT.

θίξις, ἡ, aanraking ARISTOT., PLUT.

θίς, θίνός, ὁ, *sinds* ARISTOT. ook ἡ, — 1 hoop μ 45, HDT. 3, 26, AESCH. PERS. 818. — 2 zandhoop: duin, zandige kust A 34, Ψ 693, HDT. 3, 26, AESCH., SOPH. Ph. 1124. — 3 zandige bodem AR. Vesp. 696, SOPH. Ant. 591.

(-τις, vgl. ἀπίς, γλωχίς, ἔρημις of -ίτις. W. dhū- (uit)schudden, o.ind. dhū-nōti hij schudt, ndl. duin (< *dhūnā). Grondvorm θφ-ίτις-?).

θλάσις, ἡ, kneuzen, indrukken ARISTOT.

θλάσις, ἡ, soort kers HIPPOCR.

θλάω, f. ἄσω, indrukken, verbrijzelen E 307, σ 97, HES., THEOCR. 22, 45, HEROND. 2, 83 (τ). (st. θλασ- < ig. dhlas-, msch.: čech. dlasmati drukken; φλάω naar θλάω gevormd).

θλίβω, f. θλίψω, aor. pass. ἐθλίβην, — 1 drukken, kneuzen, stuk wrijven of slaan (ρ 221), AR. Ran. 5, Pax 1239, HEROND. 4, 53, THEOCR., N. T. Mc. 3, 9. — 2 knellen, benaauwen THEOCR. 21, 18. — 3 kwellen, beangstigen N. T. 2 Thess. 1, 6.

(< *dhli-g*o- = lat. fligo, vgl. φλίβω).

θλίψις, ἡ, verdrukking N. T. Rom. 12, 12.

θνήσκω, later θνήσσκω, dor. θνάσκω, lesb. θνάσσω.

Vormen: f. θαναοῦμαι, aor. ἔθανον, perf. τέθνην (dor. ἀκα), waarnaast vormen v. τε-θνή- (μεν enz.), f. ex. τεθνήξω. Het proza heeft ἀπο-θν. — 1 sterven; > gedood worden H 52 ∞ A 243 alg. tot N. T. Mt. 2, 20. — 2 later van een geestelijken dood N. T. 1 Tim. 5, 6. — 3 v. dingen: vergaan, verdwijnen, ook stuk gaan AR. Ran. 983, SOPH. O. C. 611.

(Gr. θανα- ∞ θνᾶ-, vgl. κάμνω moe zijn. W. dhyan + ā- in o.ind. a-dhvanī werd uitgebluscht, verdween, o.ier. duine (< idg. dhyan-γo-) mortalis, mensch).

θνητογενής, van sterfelijk geslacht SOPH. Ant. 835, EUR. Herc. 799.

θνητοειδής, met sterfelijk, vergankelijk uiterlijk PL. Phaed. 86 a.

θνητός, dor. θνᾶτ., — 1 sterfelijk N 322 alg. tot N. T. 1 Cor. 15, 53. — 2 menschelijk PL. Phaed. 80 a, EUR. Ba. 1069, PL. Tim. 42 a. — 3 subst. mensch HDT. 7, 5, PL. Symp. 202 e. — 4 levend wezen HDT. 2, 68.

I. θνάζω (θνάς), — 1 tr. snel maken, -bewegen EUR. Iph. T. 1142. — 2 spec. snel (op)eten EUR. Herc. 383. — intr. 3 voortijlen EUR. Tr. 307.

II. θνάζω, zitten EMPED. 4, 8 D., SOPH. O. R. 2. (< θοφακ-ζω, z. θάσσω. Vgl. θῶκος, θοφα- < idg. dhōka-: τιθῆμι, vgl. bij δίδωμι, cypr. δνφ-αυι en alg. δοῦναι = cypr. δοφεναι, lat. duim).

θoinā, ἡ, z. θoinῆ.

θoinázω, = θoinῆ, XEN. Ag. 8, 7.

θoinā-μα, τό, gastmaal EUR. Or. 814.

θoinā-τήρ, ἦρος, ὁ, hij, die een gastmaal geeft AESCH. Ag. 1502.

θoināτήρ-ιος, θ-ον, τό, gastmaal, lekkernij (EUR.) Rhes. 515.

θoināτι-κός, = voorg., XEN. Oec. 9, 7.

θoinā-τωρ, ορος, gast EUR. Ion 1206.

θoinῶ, — 1 onthalen, τινα (τι), met pass. refl. smullen δ 36, HDT. 1, 129, EUR. Ion. 982. — 2 pass. (refl.) iets opeten, med. HES. Sc. 212; woe-keren, v. wonden EUR.

θoinῆ, hellenist. θoinᾶ, ἡ, — 1 eten; > gastmaal HES. Sc. 114, THEOGN. 239, EPICH. 99, 1, BACCH. fr. 22, 2, HDT. 1, 119, TIMOTH. PERS. 150, TR.: AESCH. Pr. 529, PL. Symp. 174 e. — 2 voedsel, voor

dieren EUR. Ion. 504. — 3 overdr. PL. Soph. 251 b.

(W. dhōi-, waarvan gr. zoowel θοι- als θο- uitvloeiels zijn. Verw. onbek.; z. θῶσαι, θῶς).

θολ-ερός (: θολός), — 1 troebel, modderig, vuil; grauw, dreigend THUC. 2, 102, 27, PL. Phaed. 113 a. — 2 overdr. vertroebeld, verward, verbijsterend AESCH. Pr. 885, SOPH. Ai. 206, EUR.

θολ-ια, ἡ, „koepelvormige” gevlochten hoed, tegen de zon THEOCR. 15, 39.

θολυ-ειδής, koepelvormig THEOPHR.

θολός, ὁ, donker, ondoorzichtig vocht; spec. de afscheiding v. d. inktvrsch ARISTOT., PLUT.

(W. dhuel-, uitbreiding v. dhā- schudden, troebel maken, z. lat. fumus, θύμός. Vgl. o.ier. dall blind, got. dwals getroubleerd, gek, lett. duls donker: half gek).

θόλος, ἡ, — 1 koepel, rond gebouwd met koepel-dak γ 442, 459: bestemming onzeker, vermoedelijk, met den κόπρος verwant x 411. — 2 Tholus, een rond gebouw, waarin te Athene de Prytamen aten PL. Ap. 32 d, ANDOC. 1, 45, DEM.

(W. dhel- welven (omlaag of omhoog), vgl. s.v. θάλαμος; got. dal = ndl. dal, o.n. dal boog, o.b. dolū kuil. Zoo lat. convexus voor gewelfd VERG. Aen. 4, 451, enz. maar ook voor hol, uitgehold, ingezonken Aen. 1, 608(?); 11, 515. In Kl. Azië verw. is etr. tul, tular gewelf, lat. Tullianum). Brongewelf).

θολώω, vertroebelen; overdr. verontrusten EUR. Alc. 1067, COM.

θολώδης, modderig HIPPOCR., ARISTOT.

θόλωσις, ἡ, modderig maken ARISTOT.

I. θοός (: θέω), adv. ὄς, — 1 snel (lopend), vlug II 422, PIND. P. 4, 17, EMPED. 29, 2 D., TR.: AESCH. Pr. 129, PL. Crat. 422 e. — 2 spec. snel naderend of in vallend, νόξ K 394.

II. θοός, scherp, puntig, vύσοι θοοί o 299, later Ὀξείαι of Ἐχινάδες (: ἔχινος) genaamd. Vgl. θοόω. (W. dhō(*)-, o.ind. dhā-rā f. snede v. h. mes).

θοόω (z. II θοός), spits maken i 327.

θορή (θρῶσσω, z. θόρρυμαι), ἡ, zaad HDT. 3, 101, PLUT.

θορ-ικός, zaad bevattend ARISTOT.

θόρρυμαι, = θρῶσσω, paren HDT. 3, 109.

θορός (z. θορή), ὁ, zaad HDT. 2, 93, HIPPOCR., ARISTOT.

θορυσ-άζω, pass. zich druk maken N. T. Luc. 10, 41.

θορυσ-έω, — 1 geraas, lawaai maken THUC. 6, 61, 16, AR. Vesp. 622, PL. Ap. 21 a, Prot. 319 c; spec.: als teeken van afkeuring, zelden goedkeuring, in meetings. — 2 tr. storen, in verwarring- of van zijn stuk brengen HDT. 4, 130, THUC. 3, 78, 26, PL. Phaedr. 245 b, PLUT., N. T. Act. 17, 5.

θορυστη-ικός, applaus verwekkend AR. Eq. 1380.

θορυσσο-ποιός, opruiend PLUT.; -έω, DIOD.

θόρυβος, ὁ, — 1 verward geluid, gedruisch, rumoer PIND. O. 19, 72, HDT. 4, 134, THUC. 8, 92, 15, TR., AR. Lys. 328, XEN. — 2 applaus of hoonend rumoer AR. Eq. 547, PL. Prot. 339 d. — 3 praatjes, geruchten SOPH. Ai. 142. — 4 oproerigheid, opstootje PL. Phaed. 66 d, N. T. Mt. 26, 5.

(W. dher- z. θέρομαι en τονθοούζω, een verward geluid laten hooren, verlengde W. dhor-ug*).

θόρυβ/ώδης, — 1 rumoerig, luidruchtig PL. Leg. 671 a, PLUT. — 2 onrustig (-makend) XEN. Eq. 9, 11.

θούριος, = θούρος, AESCH. Sept. 42, SOPH. Ai. 212, AR. Eq. 757, EUR.

Θούρις, ιδος, fem. bij Θούρος, aanstormend, onstuimig O 308, Θ 262, TYRT. 12, 9.
Θούριος, aanstormend: onstuimig, v. Ares E 30, TYRT. 12, 34, EUR. Supp. 579, v. anderen AESCH. Pr. 354.
 (oud epitheton v. Ares-Mars. Wrsch. < θοορ-ος, : θόρ(-ν)-ν-μαι, vgl. ion. κοῦρος: att. κόρος. Voor bet. vgl. de lat. Sali in Carm. Arv. 3: satur fu fere Mars, limen sali sta berber).
Θόωκος, ὀ, zetel β 26, μ 318.
 (rekvorm uit θόωκος < θόωκος, z. θοάω).
θρᾶκιστι, adv., Thracisch THEOCR. 14, 46.
θρᾶν-εύω, looien AR. Eq. 369.
θρᾶν-ίον, τό, voetbank AR. Ran. 121.
θρᾶνίτης, ου, ὀ, bankrooier, d. w. z. op de derde, bovenste rij; de 2 onderste rijen zaten, vermoedelijk op de binten THUC. 6, 31, 20, AR. Ach. 162, POL.; fem. -ις.
θρᾶνος, ὀ, — 1 roeibank AR. Pl. 545. — 2 closet HIPPOCR. — υΞ, CORIN.
 (vgl. θρήνος; W. dher+α-, ursch. dher-ε-wegens lat. frētus zich vasthoudend, z. ion. θρήσασθαι zitten PHILETAS, Gr. θρᾶ- is dan wrsch. < idg. dhř- te verklaren. Vgl. s.v. θρόνος. Suff. z. κτῆ-νος).
θρᾶνύσσω (θρᾶνώ, z. ἄ.), verbrijzelen LYCOPHR. 1664.
θρασικῆς, ου, ὀ, N.N.W. wind ARISTOT.
θράσος (vgl. θάρσος), τό, — 1 onverschrokkenheid, moed, zelfvertrouwen E 416, PIND. P. 2, 83, AESCH. Pr. 861. — 2 ongunstig: vermetelheid, brutaliteit PIND., HDT. 7, 9, 3, THUC. 2, 40, 21, AESCH. Pers. 831, SOPH. Ant. 853, DEMOCR. 254 D.
θράσσω, z. θράττω.
θρασύ-γυιος, met een moedig lichaam PIND. P. 8, 37.
θρασύ-δειλος, — 1 laf, doch in schijn moedig ARISTOT. — 2 soort steen PLUT.
θρασυ-κάριδος, onverschrokken K 41, HES., BACCH. 19, 5, ANACR. 1, 5 ALD.
θρασυ-μένυων, met dappere wil of gedachte E 639, BACCH. 5, 69.
 (wrsch. < μεν-μων: o.ind. mánman-gedachte = o.i.er. menne hetz.; W. men- z. μένος).
θρασυ-μήδης, onverschrokken PIND. P. 4, 143, BACCH. 15, 15.
θρασυ-μάχᾶνος, ondernemend PIND. O. 6, 67.
θρασυ-μῦθος, stout sprekend PIND. O. 13, 10.
θρασύνω (θρασύς) — 1 moedig maken: moed inspreken AESCH. Ag. 222, THUC. 1, 142, 7, SOPH., PL., LUC.; pass. (vrij)-moedig zijn, overmoedig zijn SOPH. Ph. 1387, ORAT. — 2 met iets, τι, pronken POL.
θρασυ-ξενία, ἡ, aanmatiging van een vreemdeling PL. Leg. 879 e.
θρασύ-πονος, dapper strijdend PIND. O. 1, 99.
θρασύς, adv. ἔως, — 1 stoutmoedig, onverschrokken M 60, πόλεμος Z 254, PIND. (θρασύ = θράσος N. 7, 50), HDT. 7, 49, ATT. — 2 ongunstig; overmoedig, brutaal AESCH. Supp. 197, SOPH., PL. Prot. 360 b. — 3 object.; veilig SOPH. Ph. 106.
 (z. θάρσος. Vgl. o.ind. dhřsú-).
θρασύ-σπλαγγνος, met onverschrokken hart AESCH. Pr. 730, EUR. Hipp. 424.
θρασυ-στομ-έω, vrijmoedig spreken SOPH. Ph. 380, EUR.
θρασύ-στομος, vrijmoedig, stoutmoedig sprekend AESCH. Sept. 612.
θρασύ-της, ἡ, vermetelheid THUC. 2, 61, 2, DEMOCR. 196 D., PL. Charm. 155 c.
θρασύ-χειρ, met moedige hand BACCH. 2, 4.

θράττα (< θρακ-ιᾶ?), ἡ, naam v. e. zeevisch: -ίδιον, τό, CAN.
θράττω, ion. θράσσω, in wanorde, in onrust brengen, τι(να) PIND. I. (7) 6, 39, TR.: AESCH. Pr. 628, PL. Phaedr. 86 e.
 (< θραῖ-ιω; θραῖ: θαραχ- [ταράττω] = θνατ-: θανατ- enz. Z. ταράσσω, ook spec. perf. τέτρηχα).
θραῦ-μα, τό, afgebroken stuk AESCH. Pers. 425.
θραυπίς, ιδος, ἡ, distelvink ARISTOT.
θραυσ-άντυξ, υγος, wagenbak verbrijzelend AR. Nub. 1264.
θραῦσ-μα, τό, = θραῦμα LUC. Conscr. Hist. 25.
θραῦω, aor. pass. ἐθραῦσθην, verbrijzelen, stuk slaan PIND. O. 6, 97, HDT. 1, 174, TR.: SOPH. Ant. 476, AR. Av. 466, PL. Phaedr. 248 b, N. T., LUC. 4, 18.
 (: lat. frustum brokstuk, fraus oorspr. schade, lett. druska stukje kruimel).
θρέμ-μα (τρέπω), τό, het groot gebrachte: — 1 v. menschen: kind SOPH. Ph. 243, PL. Phaedr. 260 b, PLUT. — 2 v. dieren: jong, spec. schaaap PL. Phaedr. 230 d, XEN. Oec. 20, 23, N. T. Joh. 4, 12 fokvee. — 3 v. wilde dieren SOPH. Tr. 1093, v. slang: (ge)-broedsel O. R. 1143. — 4 vand. als scheldwoord: v. menschen: gebroedsel SOPH. El. 622.
θρέομαι, laten (weer)klinken AESCH. Sept. 78, EUR. Med. 51.
 (W. dher- waarvan verlengingen zijn dhreien dhren-. Vgl. θρόλλεω, θρόδος, θρόυβος en θρήνος).
θρέπτειρᾶ, ἡ, voedster EUR. Tr. 195.
θρεπτήρ-ιος, — 1 voedend AESCH. Ch. 545. — 2 vand. subst. τὸ θ-ιον, loon of dankbaarheid voor de (op)voeding HES. O. 188, HYMN. Cer. 168. — 3 voedingsmiddel SOPH. O. C. 1263. — 4 gevoed: uitgroeoid AESCH. Ch. 6.
θρεπτήρ-ιος, goed voedend PL. Polit. 267 b, ARISTOT.
θρέπ-τρα, τά, loon, dank voor de opvoeding Δ 478.
θρεττανελό, klanknabootsing v. h. snarentokkelen AR. Ph. 290.
θρέττε, τό, idiomatische uitdrukking: durf, lef AR. Eq. 17.
θρη-έω, — 1 jammeren, ook τι Ω 722, TR.: SOPH. Ai. 631, PL. Ap. 38 d, N. T. Luc. 7, 82. — 2 tr. bejammeren, beklagen, τινα AESCH. Pr. 615, PL. Phaedr. 85 a, N. T. Luc. 23, 27.
θρήνη-μα, τό, klacht EUR. Hell. 174.
θρηνη-τήρ, ἡρος, ὀ, weeklagende AESCH. Pers. 938.
θρηνη-τής, οὔ, ὀ, = voorg., AESCH. Ag. 1075.
θρήνος, ὀ, — 1 klagen, jammeren: klaaglied HYMN. 18, 18, SAPPHO 136, 3, PIND. P. 12, 8, SOPH. El. 88, EUR. Med. 1211. — 2 doodenklacht, lijkzang Ω 721, alg. tot N. T. Mt. 2, 18.
 (W. dhřn-, z. θρέομαι).
θρήνυς (θράνος), υος, ὀ, — 1 voetbank, meest a. d. θρονός bevestigd, E 240, LUC. — 2 voetbank voor den stuurman O 729.
θρηνώδης, klagend PL. Rep. 606 a, PLUT.
θρηνώδια, ἡ, — 1 zingen van klaagliederen PL. Rep. 604 d. — 2 klaaglied PLUT.
θρησκ-εία, ion. -κητή, ἡ, godsdienstig-gebruik, cultus HDT. 2, 18, D. H., N. T. Col. 2, 18.
θρησκ-έω, — 1 godsdienstige gebruiken, den cultus in acht nemen HDT. 2, 64, — 2 vereeren D. H., PLUT.
θρησκητή, ἡ, ion. = θρησκεία, HDT.
θρήσκος, godvruchtig, vroom N. T. Jac. 1, 26.
 (W. dher+α-, z. θεράπων).

Θριάζω, met profetische geestdrift bezielde zijn: voorspellen SOPH., EUR.

(z. *θρίαλ* en vgl. *semas. lat. lymphātus*).

Θρίαλ, ών, αι, — 1 nimfen, *die uit steentjes in een urn geworpen en dan uitgeschud, voorspelden* HYMN. Merc. 552. — 2 CALL., Hymn. Ap. 45 = *μαντικάλ φήφοι* [of: *θρίων*, vijfblad?] (: *lat. friare* verbrokken?).

Θριαμβευ-τικός, van, met een triumphator PLUT. **Θριαμβ-εύω**, — 1 triomfeeren, een triomf houden PLUT., N. T. Col. 2, 15, *ook τινα*, over PLUT. — 2 doen triomfeeren N. T. 2 Cor. 2, 14.

Θριαμβ-ικός, — 1 van, voor den triomf PLUT. Cam. 21 — 2 oud-triumphator PLUT. Crass. 1.

Θρίαμβος, ό, — 1 hymne op Dionysus COM., DIOD., PLUT. Marc. 22. — 2 triumphus PLUT. Poplie. 20.

(vgl. *διθρίαμβος, τριαμβος. Msch.* < **τρις* + *αμβο* = o. ind. *anğa-n. lid*, *been. Daaruit via Etruskisch lat. triumph Carm. Arv., waarover een INSCR.: ibi sacerdotes... carmen descendentes tripodaverunt in verba haec, dus drie-pas*).

Θριγ-ιον, τό, *dem. v. h. volg.*, LUC.

Θριγκός, ό, — 1 kroonlijst, rand η 87, EUR. El. 1151. — 2 > *overdr.* afsluiting, bekroning: toppunt EUR. Tr. 489, PL. — 3 omlijsting: insluiting AR. Th. 58, EUR. Ion. 1321.

(*ook τριγκός. Verwant met θριξ, oorspr. haarzoom; met nasaalinfix?*).

Θριγκώ (z. *voorg.*), — 1 met een rand omgeven ξ 10, ARISTOT. — 2 overdr. voltooien, de kroon opzetten AESCH. Ag. 1283, EUR. Herc. 1280.

Θρίγκω-μα, τό, kroonlijst, rand EUR. Iph. T. 74, PLUT.

Θριδάκ-τηνη, ή, salade HIPPOCR., COM., THEOPHR.

Θριδάκ-ιον, τό, *dem. v. volg.*, PLUT.

Θριδαξ(?), ακος, ή, salade HDT. 3, 32, HIPPOCR.

Θρίζω, = **Θεριζώ**, AESCH. Ag. 536.

Θρίναξ, ακος, ή, — 1 vork met 3 tanden AR. Pax 567. — 2 wan SOPH.

(< *τρι* + W. *snak*, z. *νάσσω*, vastslaan, *eng. snag* punt).

Θρίξ, τριχός, ή, — 1 een haar Θ 83, *alg. tot n. t.* Mt. 3, 4; *ook coll.* hoofdhaar, haren SOPH. Ant. 1093. — 2 borstel, v. *zwijn* T 254. — 3 wol, v. *schapen* Γ 273. — 4 baardhaar AESCH. Pers. 1056. — 5 haar = iets van weinig waarde of kleine afmeting AR. Ran. 614.

(: *o.ier. gairb-driuch* borstel).

Θρίων, τό, — 1 vijfblad AR. Vesp. 436 (θ-ου ψόφοι ijdel gepraat), Eccl. 707. — 2 *spec.* vleesch- en kaasgerecht in vijfbladere gewikkeld: croquetje AR. Ach. 1101, Ran. 134.

(*onz.; msch. om de 3 punten* < *triso-* = av. *trisva-* derde?).

Θρίψ-ήδεστος, — 1 wormstekig THEOPHR. — 2 (stukje wormstekig hout als zegel gebruikt) AR. Th. 427, vgl. THEOPHR. Hist. Pl. 5, 1, 2, MED., LUC.

Θρίψ-όρωτος, wormstekig THEOPHR., LYCOPHR. 508.

Θρίπο-φάγος, houtwormen etend ARISTOT.

Θρίσσα att. -ττα, ή, *zeevisch met haarfijne graten, bijv. elft* ARISTOT.

(< **θριγ-ιά* z. *θρίξ*).

Θρίψ, Θρίψός, ό, houtworm THEOPHR., MEN.

(vgl. *ψ, κνίψ, σκνίψ*, rijmwoorden. Bij *θρίπτα*, verbrokken?).

Θροέω (: *θρόος*), — 1 rumoer maken, schreeuwen AESCH. Pr. 608, SOPH. — 2 uitschreeuwen, τι AESCH. Ag. 1137, SOPH. 3 — *bang* maken, τι z. N. T. Mt. 24, 6.

Θρόμβος, ό, — 1 geronnen bloed, bloedprop AESCH.

Ch. 533, PL. Critias 120 a. — 2 klomp, *asfalt* HDT. 1, 179. — 3 bloeddruip n. t. Luc. 22, 44.

(W. *dh(e)rebh-: τρέφω*, dik maken).

Θρομβ-ώδης, als een klomp, gestold HIPPOCR., SOPH. Tr. 702, ARISTOT.

Θρόνα (: *lat. frōns*), **τά**, — 1 bloemenloof, *als versiering* X 441. — 2 (toover)kruiden LYCOPHR. 674, NIC. Th. 493, THEOCR. 2, 59.

Θρόνος, ό, — 1 hooge armstoel Θ 442, PIND., HDT. 7, 8. — 2 *spec.* zetel v. goden en vorsten: „troon” PIND. O. 14, 11, AESCH. Eum. 229, SOPH. Ant. 1041, *alg. tot n. t.* Mt. 5, 34. — 3 *metonym.* = heerschappij AESCH. Pr. 912. — 4 rechterstoel, leerstoel PL. Prot. 315 c.

(W. *dhren-* naast *dhrā-*, z. *θράνος. Morphol.* vgl. *κλόνος, χρόνος. Voor W. dher-* vgl. o. ind. frequent. *dharayati* hij houdt vast, steunt).

Θρόνω-σις, ή, op een stoel plaatsen, *bij de inwijding in demysteriën der Corybanten* PL. Euthyd. 277 d.

Θρόος (θρέομαι), *contr.* θρούς, **ό**, — 1 geroep, *met geartikuleerde klanken*: taal Δ 437. — 2 rumoer, gemompel THUC. 4, 66, 18, XEN. Hell. 6, 5, 35. — 3 klank PIND. N. 7, 81.

Θρουαλλίς (: *θρόον*), **ίδος, ή**, pit van lamp of kaars AR. Nub. 59, NIC.; -**ιδιον, dem.**, LUC. Tim. 14.

Θρυγανάω, *zacht* (aan)kloppen AR. Eccl. 34.

Θρύλλ-έω (θρύλλος), — 1 babbelen, kletsen AR. Eq. 348, PL. Phaed. 65 b. — 2 vertellen, verklappen, τι PL. Phaed. 76 d, EUR. El. 910.

Θρύλλ-ίζω, een dissonant op de citer aanslaan HYMN. Merc. 488.

Θρύλλισω of -**ίζω**, opensnijden Ψ 396.

(v. *θρύλλο-* < **θρῦσ-λο-*, *lat. frūs-tum*, z. *θραύω*).

Θρύλλος (z. *θρέομαι, θρούβος*), **ό**, rumoer BATR. 135 (?).

Θρύμ/μα (θρύπτω), **τό**, brokstuk, kruimel HIPPOCR., AR.

Θρυμματ-ίς, ίδος, ή, *soort* koek COM.

Θρύον, τό, *bies* Φ 351, THEOPHR.

(*msch.* < **θρῦσον*, *lit. truzsis* bies).

Θρυπτι-ικός (θρύπτω), *fijn*, verwijfd (vgl. *τρυφή*) XEN. Mem. 1, 2, 5, PLUT.

Θρύπτω, *aor. p.* έτρυφήν, — 1 in kleine stukken slaan of wrijven PL. Crat. 426 e of snijden AESCH. Ag. 1595. — 2 klein krijgen, verzwakken, uitputten, *spec.* verwijfd maken XEN. Symp. 8, 8, LUC., *vaak pass.* — 3 zich verwijfd kleeden, zich aanstellen, poseeren PL. Phaedr. 228 c, LUC. D. Mer. 12, 1. — 4 trotsch zijn, zich beroemen PLUT.

(W. *dhrubh-*, *verlenging van dhru-* in *θραύω*. Vgl. *ig. dhrub-* in *ndl. druipen, druppel*, met (*analogische?*) o. b. *drobiti* fijn wrijven, in kleine stukjes verdeelen).

Θρύψις, ή, — 1 verbrokkeling ARISTOT. — 2 ontzenuwing: verwijfdheid XEN. Cyr. 8, 8, 16, PLUT.

Θρώσω, *f.* θροούμαι, *aor.* έθρορον, — 1 springen: vliegen, ijlen Θ 320, PIND. P. 119, TR.: AESCH. Ch. 846, AR. RH. — 2 aanstormen, aanvallen Θ 252, SOPH. Tr. 1026 v. *ziekteaanval*. — 3 bespringen AESCH. Eum. 660.

(vgl. *θόρος* en z. *βλώσω*; W. *dhorō-*: *molō-*. Z. *m ier. dairim* ik bespring).

Θρω-σμός, ό, heuvelrug K 160.

(*θρώσω*; vgl. *lat. saltus*).

Θυάω, *van zwijmen*: ritsig zijn ARISTOT.

Θυγάτηρ, έρος en **τρος, ή**, dochter (5 *metrisch ep.*), *sinds* A 538 *alg. tot n. t.* Mt. 10, 35.

(o. ind. *duhi-tār-*, *arm. dustr*, *got. dauhtar* = *ndl. dochter*, *lit. dukitē*).

Θυγατρ-ιδῆ, ἡ, — 1 kleindochter van dochterskant ANDOC. 1, 128, LYS. 32, 2, PLUT. — 2 nicht d. h.

Θυγατρ-ιδουῖς, ion. -δέος, οὔ, ὅ, kleinzoon van dochterskant HDT. 5, 67, ISAC., PLUT.

Θυγάτρ-ιον, τό, demin. v. θυγάτηρ, PLUT., N. T. Mc. 5, 23.

Θυεία, ion. θυείη, ἡ, vijzel HIPPOCR., AR. Nub. 676, COM.; — **εΐδιον, τό, demin.**, AR. Pl. 710. (vgl. Θυέστης, θ. < θυεσ-ια : θύω, θύνω).

Θύελλᾶ, — 1 opkoking, uitbarsting μ 68. — 2 stormwind N 39, SOPH. O. C. 1660, EUR., N. T. Hebr. 12, 18. — 3 *overdr.* AESCH. Ag. 819 ἄτης. (: θυ(ί)ω, θύνω, vgl. ἄελλα).

Θυή-εις (vgl. θυηλή), — 1 voor brandoffers Θ 48. — 2 naar wierook geurend HYMN. Merc. 237, Cer. 278, HES.

Θυη-λή, ἡ, offergave I 220, AR. Av. 1520, SOPH. El. 1423. (vgl. ἀνθήλη, ἐνήλη als v. ἀνθέω, θυεώ : θύος τό. Diurnast G. D. 5495 θυάλημα zooals βραιά : βραιώ).

Θυη-πολ-έω, — 1 offeraar zijn, als priester of voorspeller: offeren SOPH., EUR. Tr. 330, PL. Rep. 364 e. — 2 (= adolere aras) iets met offers vervullen EUR. Heracl. 402.

Θυη-πόλος, 2, zich met offeren bezig houdend AESCH. Pers. 202, AR. Pax 1124, D. H.

Θυη-φάγος, offer verterend AESCH. Ag. 597. I. Θυῖα (= θυεία), ἡ, olijffers PAP.

II: **Θυῖα (θύος), ἡ**, een Afrikaansche boom met welriekend hout THEOPHR.

Θυιάς, ἄδος, ἡ, Bacchante AESCH. Supp. 564, PLUT.; *adj.* bezeten Ltr. (< θυεσ-ιας : θύω, lat. für-ia < ig. dhūs-ia).

Θύ-ινος, van citrushout N. T. Apoc. 18, 12.

Θυῖω, = θύω, razen HYMN. Merc. 560.

Θυλάκ-ιον, τό, dem. v. θύλακος, HDT. 3, 105, AR. Vesp. 315; — **ισκος, ὁ**, broodzak AR.

Θυλάκο-ειδής, buidelvormig ARISTOT.

Θύλακος, ὁ, — 1 zak, knapzak HDT. 3, 46, AR. Pl. 763; λόγων PL. Theaet. 161 a. — 2 *vand.* de wijde broek der Perzen AR. Vesp. 1088; — **ις, ἡ**, zaadzak NIC. Th. 852. (: o. ind. dhū-nó-ti hij schudt? De θ. werd bij het zaaien gebruikt. Vgl. φύλακος?).

Θυλή-ματτα, τά, offerkoeken AR. Pax 1040, COM.

Θύ-μα, τό, lac. σῦμα THUC. 5, 77, 26, offer, meest in reukwerk of offerkoeken bestaande AESCH. Ag. 1310, SOPH. Ant. 1007, PL. Critias 119 d.

Θυμαίνω, woeden, τιμ HES. Sc. 262, AR. Nub. 1478.

Θύμ-αλγής, — 1 smartelijk Δ 513, HDT. 1, 129. — 2 smartelijk aangedaan AESCH. Ag. 1031.

Θύμ-άλ-ωψ (of vgl. αἰγί-λωψ?), **ωπος, ὁ**, gloed van half verbrande kolen, walm AR. Ach. 321, Th. 729, LUC.

Θύμ-ᾠρώ, billijken THEOCR. 26, 9.

Θύμ-ᾠρης, beter -ήρης (vgl. δ 777 en ἄρεσσω naast ε 95), het hart sterkend, > -behoudend I 336, φ 232.

Θύμ-ᾠρμενος, welgevallig BACCH. 16, 71, NIC.

Θύμβρα (: θύμος²), ἡ, boonenkruid THEOPHR.

Θυμβρ-επί-δειπνος, die boonenkruid bij zijn maaltijd gebruikt AR. Nub. 421.

Θυμβρή, ἡ, boonenkruid HIPPOCR.

Θυμβρο-φάγος, boonenkruid etend: bitter AR. Ach. 254.

Θυμέλη, ἡ, — 1 dansplaats, *aamv. in den Dionysischen cultus, later met een altaar als middelpunt*, PRATINAS bij ATHEN. 617 e, AESCH. Supp. 669, EUR. — 2 *vand.* orchestra en tooneel PLUT.

Alex. 67, LUC. — 3 *spec.* θ-αι κυκλώπων = Cyclopische muren EUR. Iph. A. 152. (: θύω, vgl. πιμέλη: πῖ- vet. Bij θύω offeren [eig. doen rooken en in snelle beweging brengen]. Vgl. d. tummeln. De bet. dansplaats is msch. ouder dan brandaltaar).

Θυμέλ-ικός, tot de θυμέλη, het tooneel behoorend; *dis:* muzikaal-, of tooneel- PLUT. Sull. 36.

Θύμ-ηγέρεων, zijn mede verzamelend: bijkomend η 283 (vgl. O 240).

Θύμ-ηδής, het hart verheugend π 389.

Θύμ-ηδία, ἡ, verheugend PLUT. 713 d.

Θύμ-ήρης, z. θυμάρης, κ 362, LUC. Amor. 43.

Θυμιᾶ-μα, ion. ημα, τό, reukwerk HDT. 1, 198, SOPH. O. R. 4, AR. Av. 1716, PL., N. T. Apoc. 5, 8.

Θυμιᾶ-σις, ἡ, in rook doen opgaan ARISTOT.

Θυμιᾶ-τήριον, ion. ητήριον, τό, wierookvat HDT. 4, 162, THUC. 6, 46, 10, DEM., N. T. Hebr. 9, 4 (wierookaltaar).

Θυμιᾶτι-κός, geschikt om mee te wierooken PL. Tim. 61 e.

Θυμιᾶ-τός, in rook oplosbaar ARISTOT.

Θυμιᾶω, — 1 in rook doen opgaan: verbranden, *spec.* v. offergaven PIND. fr. 122, HDT. 3, 107; *pass.* 4, 75, ARISTOT., MEN. Sam. 264, LUC., N. T. Luc. 1, 9. — 2 berooken ARISTOT. — 3 *intr.* rooken THEOPHR.

Θυμιδιον (θύμος), τό, demin. v. θύμος, AR. Vesp. 878.

Θύμ-ικός, — 1 moedig ARISTOT. — 2 hartstochtelijk, opgewonden POL.

Θύμ-ιον, τό, gezwel, aambeï HIPPOCR.

Θύμ-ίτης, ου, met tijm bereid AR. Ach. 772; — **τις, ἴβ.** 1099.

Θύμο-βορ-έω, aan het hart knagen HES. O. 799.

Θύμο-βόρος, aan het hart knagend, ἔρις H 210.

Θύμο-δάκρης, het hart bijtend, grievend θ 185.

Θύμο-ειδής, — 1 moedig PL. Rep. 467 e. — 2 driftig, heftig PL. Rep. 441 e, XEN. Mem. 4, 2, 25, ARISTOT., PLUT.

Θύμο-λέων, οντος, moedig als een leeuw E 639, AR. Ran. 1041.

Θύμό-μαντις, met profetischen geest AESCH. Pers. 224.

Θύμο-μαχ-έω, — 1 met verbittering strijden POL., PLUT., N. T. Act. 12, 20. — 2 hevig vertoornd zijn POL.

Θύμων, τό, ook θ-ος, ὁ, t(h)ym THEOPHR. (vgl. θύον, θύμβρα, z. θύμος).

Θύμο-πληθής, toornig AESCH. Sept. 686.

Θύμο-ρραϊστής, leven vernielend N 544.

Θύμός, ὁ, Bet. oorspr. „opwelling”, eerst als (levens)adem (σ lat. „rook”), later als „opwellende wil, gedachte”, — 1 **leven** E 155, AESCH. Ag. 1388, vgl. ἐκπένων EUR. Ba. 620 > (levens)-moed κ 461 σ κακός θ. E 643. — 2 *collectief:* opwellingen = **gezintheit, karakter, hart**; *overdr.:* in goeden en slechten zin (> driftigheid, drift I 637, z. 6). Θ 39 *passim*. — 3 **geest, als bron v. gedachten** ξ 490. — 4 bepaalde wil: **wensch, verlangen** A 136, 426, HDT. 1, 1. — 5 bepaalde gedachte ι 302. — 6 *praegn.* toorn, sinds I 637 *alg. tot* N. T. Hebr. 11, 27 (alleen zó N. T.); θ-οι uitbarstingen van t. 2 Cor. 12, 20 (teq. ὀργή verolgenheid).

(: θύω offeren, θυῖω onstuimig zijn, razen; θ. identisch met o. ind. dhāma- m. rook, lat. fumus, lit. dūmai rook. Vgl. ἄνεμος σ animus, waar de bet.-verhouding juist andersom is).

θύμος, ὁ, z. θυμόν.
θύμο-σοφικός, zooals een θυμόσοφος AR. Vesp. 1280.
θύμο-σοφος, — 1 die van nature wijs, verstandig is AR. Nub. 877, PLUT. Artax. 27. — 2 τὸ θ-ον, instinct PLUT.
θύμο-φθορ-έω, zijn hart door zorgen verteren SOPH. Tr. 142.
θύμο-φθόρος, — 1 het leven vernietigend: doodend Z 169, β 329. — 2 het hart aantastend δ 716, κ 363, AESCH. Ag. 103.
θύμώω, — 1 act. toornig maken LXX. — Pass.: 2 m. fut. med.: toornig worden, τιμν, op iemd HDT. 3, 34, THUC. 7, 68, 15, AESCH. Ag. 1069, SOPH., AR. Ran. 1006, PL., PLUT., N. T. Mt. 2, 16. — 3 spec. θ. εἰς κέρασ = in cornua irasci, zijn woede in stooten met de horens uitēn EUR. Ba. 743.
θύμ-ώδης, adv. ὄς, toornig, wild ARISTOT.
θύμ-ώδης, tijmachtig THEOPHR.
θύμω-μα, τό, toorn AESCH. Eum. 860.
θύμω-σις, ἡ, toornig worden CIC.
θύνέω, = θύνω, zich snel bewegen HES. Sc. 210.
θύννα, ἡ, het wijfe van den tonijn; ook = tonijn HIPPO.
θύνν-άζω, eig. den tonijn met de harpoen steken, vand. in iets prikken AR. Vesp. 1088.
θύνν-ειος, van den tonijn AR. Eq. 354.
θύννευτι-κόσ, het vangen van tonijnen betreffend LUC.
θύννίς, ἴδος, ἡ, — 1 moot of staartstuk van den tonijn. — 2 een soort van visch, die op den tonijn gelijkt COM., ARISTOT.
θύννο-κέφαλος, met tonijnnekop LUC. V. H. 1, 35.
θύννος (onbek.; niet bij θύνω), ὁ, tonijn, orakel bij HDT. 1, 62, AESCH. Pers. 424, com.
θύννο-σκοπ-έω, eig. naar de komst van de tonijnen uitzien, overdr. loeren op iets, τι AR. Eq. 313.
θύννο-σκόπος, ὁ, hij, die het naderen van de tonijnen bespiedt en dit den visscher meldt ARISTOT., PLUT. 980 a, vgl. THEOCR. 3, 26.
θύνν-ώδης, als een tonijn, een „stokvisch“: dom LUC. Iup. Tr. 25.
θύνω (θύω), slechts in het praes. en impf., zich onstuimig bewegen, voortstormen E 250, PIND. P. 10, 54.
θύο-δόκος, wierook aannemend EUR. Andr. 1157.
θύό-εις, β, naar wierook riekend, geurig O 153, PIND. fr. 75.
θύον (θύω offeren), τό, — 1 boom met aromatisch hout ε 60 = θυία. — 2 reukoffer PIND. fr. 127, com.
θύος (θύω offeren), τό. — 1 brand-, reukoffer Z 270, HES. O. 338. — 2 razernij AESCH. Ag. 1409.
θύο-σκ-έω, offeren AESCH. Ag. 87; z. volg.
θύο-σκόος, eig. die offers ziet, bestudeert (:θύος τό), offerpriester, haru spex Ω 221, (EUR.) Rhcs. 68, d. n.
 (:-(νο)φέω = lat. cūveo, *σκο(φ)-ος = got. us-skaus voorziende, d. schauen. Niet θυοο-κ. z. σακίο-πάλος).
θύοσ (:θύον), welriekend maken Ξ 172.
θύρᾶ, ion. θύρη, ἡ, — 1 deur ρ 267 alg. tot n. t. Mt. 6, 6; vaak dubbele deur of poort. — 2 αἱ θύραι, spec. de deuren van het koninklijk paleis (vgl. de Porte) H 346, HDT. 3, 42, XEN. An. 1, 9, 3. — 3 alg. toegang, ingang ι 243, XEN. An. 6, 3, 23, Cyr. 6, 4, 9, AR. Eccl. 316. — 4 plank, raam HDT. 2, 96; 8, 51. — N.B. θύρηφι, buiten ι 238; θύρηφι, buiten ξ 352.
 (W. dhuer-: dhur-, o.ind. (met d-, niet dh-) dvāra- n. deur, arm. pl. dur-k, lat. forās naar

buiten = θύραξ. m. ier. dorus, got. dair = ndl. deur, lit. dvāras hof. Vgl. nog θυρός).
θύράζε, als adv., — 1 naar den uitgang: naar buiten Σ 29, alg., HES., ATT. — 2 buiten EUR. Or. 604. — 3 als praep. τινος, buiten EUR. Ba. 331. (< ἄνσ acc. pl. + δε).
θύρᾶ-θεν, adv., — 1 van buiten EUR. Herc. 713. — 2 buiten AESCH. Sept. 68.
θύραῖος, — 1 buiten staande, zijnde TR.: AESCH. Ag. 1608, EUR. Med. 217 — 2 spec. buiten de deur staande AESCH. Ag. 1055. — 3 vreemd, van een ander AESCH. Ag. 837. — 4 van buiten: oppervlakkig PLUT.
θύρᾶσι (oude loc. pl.), als adv., — 1 buiten AR. Vesp. 891, EUR. — 2 buitenlands SOPH. O. C. 401.
θύρ-αυλ-έω, — 1 zich buitenshuis ophouden, onder den blooten hemel leven PL. Polit. 272 a, XEN. Oec. 7, 30, PLUT. Caes. 17. — 2 een serenade brengen Ltr.
θύρ-αυλ-ία, ἡ, verblijf onder den blooten hemel ARISTOT., PLUT., LUC.
θύρᾶ-ωρός (:ῶρη), voor de deur wakend X 69.
θύρᾶ-φόρος, = θυροφόρος, POL.
θύρεός, ὁ, — 1 deursteen: steen als afsluiting ι 240. — 2 langwerpig vierkant schild POL., PLUT. Caes. 14 N. T. Eph. 6, 16.
θύρεο-φορ-έω, een schild dragen POL.; -ος, -dragend POL., PLUT.
θύρ-επ-αν-οίκτης, ου, ὁ, hij, die de deuren opent, bijn. v. Crates PLUT. 632 e.
θύρετρον, τό, deurvleugel B 415, PIND. I. 6, 6, PARM. 1, 17 D., EUR., XEN. An. 5, 2, 13. (W. dhuer- zooals φέρετρον: φέρω).
θύρ-ιον, τό, dem. deurtje AR. Nub. 92, PLUT.
θύρ-ίς, ἴδος, ἡ, — 1 deurtje PL. Rep. 359 d, PLUT. — 2 venster (opening) AR. Vesp. 379, PLUT. — 3 bijencel ARISTOT. — 4 mosselschelp ARISTOT.
θύρο-κοπ-έω, — 1 aan de deur kloppen AR. Vesp. 1254. — 2 vand. kloppen, slaan op. τὴν πλευράν PLUT. 503 a.
θύρο-κόπος, aan de deur aankloppend, bedelend AESCH. Ag. 1195.
θύρόω, — 1 met een deur voorzien: afsluiten AR. Av. 613, PLUT. — 2 overdr. XEN. Mem. 1, 4, 6.
θύρο-άζω, lac. θυροάδδω, met den thyrsus zwaaien AR. Lys. 1291.
θύρο-άριον, τό, dem. v. θύροσος, PLUT. 614 a.
θύροσσο-μάνης, razend door den thyrsus EUR. Ph. 792.
θύροσος, ὁ, staf met een denneappel bekroond, door de Bacchanten gedragen EUR. Ba. 80.
 (verm. als lw. met Bacchus uit het Thracisch gekomen).
θύροσσο-φορ-έω, den thyrsus dragen EUR. Ba. 557.
θύροσσο-φόρος, ὁ, thyrsusdrager EUR. Cycl. 64; -ία, ἡ, PLUT. 671 e.
θύρω-μα, τό, meest pl., — 1 een vertrek met deuren HDT. 2, 169. — 2 deur THUC. 3, 68, 24, LYS. 19, 31, DEM. — 3 venster DIOD.
θύρών, ὄνος, ὁ, voorportaal SOPH. O. R. 1242, LUC.
θύρ-ωρός, ὁ, deurwachter SAPHO, HDT. 1, 120, AESCH. Ch. 565, PL. Prot. 314 c; N. T. Mc. 10, 34; fem. Joh. 18, 16.
 (< θύρα-ωρος z. d.: ὄρη of beter -(φ)ορος. Vgl. τιμᾶ-ορός, τιμωρός).
θύσ(σ)ανό-εις, met kwasten voorzien E 738.
θύσανος, ὁ, — 1 kwast B 448, HES., HDT. 4, 189. — 2 vlokken v. h. gulden vlies PIND. P. 4, 231.
 (wrsch. < θύσο-ανος = HESYCH. θύσεται · τῶσεται, SAPHO αἰθύσσο? W. dhū z. θύω, schudden, vgl. o.ind. dūdhī- onstuimig, dus <

θυ-θλο- *ōf* [z. *θύσθλον*, enz.] < *θυσο-(σ)ανο-* vgl. *πισάνη*?).

θυσανωτός, met kwasten voorzien HDT. 4, 189. **θύσ-θλα** (θύω), **τά**, — 1 het heilige gereedschap voor den Bacchusdienst Z 134. — 2 Bacchusfeest. *sing.* PLUT. — 3 offer LYCOPHR. 459.

θύσια (θύω), **ή**, — 1 offer(feest) PIND. O. 7, 42, HDT. 1, 50 (-ή), TR.: AESCH. Ag. 101, PL. Symp. 174 c, Phaed. 61 b, N. T. Mt. 9, 13. — 2 offerdier PLUT., LUC. Sacrif. 12.

θυσιαίζω, offeren LYS. 6, 4(?) LUC. DIOD.

θυσιαστήριον, **τό**, brandaltaar N. T. Mt. 5, 23. **θύσι-μος**, geschikt om te offeren HDT. 1, 50, AR. Ach. 784, PLUT.

θύσις (θύω), **ή**, het koken: onstuimigheid PL. Crat. 419 e.

θυσ-τάς, **άδος**, *fem.* van het offer AESCH. Sept. 269, SOPH. Ant. 1019.

θύ-τήρ, **ήρος**, **ό**, offeraar, priester AESCH. Ag. 224, SOPH. Tr. 613.

θυτήρ-ιον, **τό**, offer EUR. Iph. T. 243. **θύ-της**, **ου**, **ό**, = **θυτήρ**, PLUT.

θύτι-κόσ, van het offeren PLUT., LUC. Pisc. 45.

I. θύω, *f.* θύσω, *pf.* τέθυκα, *aor. p.* ἐθύθην, *pf.* τέθυμαι (N.B. *5 in praes. bij* HOM. o 222, *elders 5 bij* HOM. e PIND. O. 13, 69, ATT. *5*), — 1 rook doen opwarrelen: brandofferen I 219, ξ 446 *alg. tot* N. T. 1 Cor. 10, 20. — 2 *bij bloedige offers: offeren* > slachten HDT. 1, 216, AESCH. Ag. 1417; > afmaken, doodan AR. Lys. 10. — 3 *spec. τι*, iets vieren, γάμους *e. dgl.* (oorpr. huwelijks offer brengen AR. Eq. 656 *eld*; *vand.* = χάρων εἰδέναι HEROND. 2, 72. — **Med.** 4 voor zich iets offeren PL. Symp. 201 d, XEN.; = een godheid of zijn offerstukken raadplegen HDT. 9, 33; 62.

(vgl. *θύσος* = lat. *fumus*, *z. d.*, o. ind. *dhunōti* hij schudt, W. *dheu+āx.*, *z. θεῖον* en *θεός*, lat. *suf-flo* bewierooken, *got. dauns* geur, *lit. dūja* (?) warrelend stof. Z II *θύω*: in onstuimige beweging brengen. *Daardoor θύω* oorspr. slechts *v. h.* reuk- of brandoffer).

II. θύω, *sleeds 5*, — 1 **stormen**, razen, vgl. θύελλα, *v. natuurmachten* μ 400, Φ 234, λ 420 rooken, EMPED. 100, 24 D. — 2 *v. menschen*: razen A 342, II 699, HES., PIND. P. 3, 33, NIC.

(= *θύνω* [vgl. *δύνω*], *θθύνεω* en *lesb. θυία*. Hooger op indentsch met I *θύω*: in onstuimige, warrelende beweging brengen. *Daarnaast in θύσθλον* (II) en *θυστάς* (I) enz. een *s-stam dhūs-*, die in lat. *fūro* [*θυία* = *Furia*] terugkeert).

θύ-ώδης, wierookachtig, *vand.* welriekend δ 121, EMPED. 128, 6 D., THEOCR. 17, 123.

(*θύος*; *ωδ-* oorspr.: W. *od-*, *z. δίζω*).

θύω-μα, **τό**, reukwerk, wierook, HIPPOCR., HERACL. 67 D., HDT. 2, 40, LUC.

θυωρός, brandoffers verzorgend (τραπέζα), PHERCYD. 12 D., CALL.

θύή, ook *θυή* maced. *δωνη*, vastgestelde straf N 669, β 192, DEMOCR. 262 D.

(*o-phase* v. W. *dhē*, *τίθημι*).

θυκ-έω, = **θάκνω**, EPICH., SOPHR. 43, HDT. 2, 173.

θύκος, **ό**, — 1 zetel HOM., HDT. 1, 181, AESCH. Pr. 831(?). — 2 zitting, vergadering β 26, ε 3.

(= *θό(φ)ακος*; *θύκος* is een latere rekvorm naast *θώκος*. *3-lettergr.* nog β 14, ε 3, enz. *z. θαάζω*).

θύ-μα, *enz. ion.* = **θαύμα**, *enz.*, *z. d.*

θύμιγξ, *ιγγος*, **ό**, — 1 snoer HDT. 1, 199. — 2 boogpees AESCH. Pers. 461.

(vgl. *θαύμιγξ*; *θυμ-* msch. < *dhūm-*: *fanis* < *dhūm-n*).

θυμ-ίζω (*z. voorg.*); met een pees geeselen ANACR. 54, 8 ALD.

θυ-μός, **ό**, hoop, stapel AESCH. Ag. 295, AR. Lys. 973. (*o-phase* v. W. *dhē*, *z. τίθημι*. Vgl. *βαμός*).

θυπ-εία, **ή**, vleiery AR. Eq. 890, EUR. Or. 670, XEN. Hipp. 3, 12, PL. Leg. 906 b.

θύπευ-μα, **τό**, vleiery, vleiitaal AR. Vesp. 563, EUR. Supp. 1103, PL. Rep. 509 c, PLUT.

θυπευμάτ-ιον, **τό**, *dem. v. voorg.* AR. Eq. 788. **θυπευτι-κόσ**, vleiend PL. Leg. 634 a, ARISTOT.

θυπ-εύω (θύψ), vleiend, gunstig stemmen, *τινα* AR. Eq. 48, SOPH. El. 397, PL. Crit. 51 b, AESCHIN. 3, 226.

θυπ-ικός, vleiend AR. Lys. 1037.

θύπτω, vleiend, *τινα* AESCH. Pr. 937.

θύρ (*phoen.*) = **βοῦς**, PLUT. Sull. 17.

θυράκ-είον, **τό**, bolwerk AESCH. Sept. 32.

θυράκ-ίζω, „pantseren”, uitrusten THUC. 2, 100, 8, XEN. Cyr. 8, 8, 22.

θυράκ-ιον, **τό**, *dem. v. θώραξ*, — 1 klein borstharnas LUC. Paras. 49. — 2 toren voor de strijders boven op den rug der olifanten DIOD.

θυράκ-ίτης, **ό**, een gepantserde POL.

θυράκιο-ποιός, **ό**, pantsermaker XEN. Mem. 3, 10, 9.

θυράκιο-φόρος, *ION.- γκο.*, pantserdragend HDT. 7, 89, XEN. Cyr. 5, 3, 36.

θύρᾶξ, **ἄκος**, **ό**, *aeol. θόρραξ* ALCAE. 54, 5 ALD.

— 1 pantser, harnas, *oudtijds ursch. een leeren buis met metalen platen beslagen, later, reeds bij* HOM., *het metalen harnas uit 2 γούαλα bestaande*, E 99, *od. niet*, HDT. 9, 22, AR. Vesp. 1195, EUR. Ion 993, N. T. Eph. 6, 14. — 2 *vand.* buitenste vestingmuur HDT. 1, 181. — 3 romp v. h. lichaam, *spec.* borstkas PL. Tim. 69 e, ARISTOT. N. T. Apoc. 9, 9.

(voor *uitgang* vgl. *ἑσραξ*, *μύρομηξ*, *φενᾶξ e. dgl.*; *θυρ-* gerekte *o-phase* v. W. *dher-* vasthouden = omsluiten, *z. θρόνος*, *θρόνος*).

θυρηκ-, *ion.* = **θυράκ-**, *z. d.*

θυρηκ-τής, *zoals ὑπηνή-της*, **ου**, **ό**, gepantserd M 317.

θύρηξις, **ή**, *spec.* het zich stijf van den wijn drinken, zich bedrinken HIPPOCR.

θύρήσσω (:θύρᾶξ), — 1 pantseren, uitrusten B II; *meest pass. vgl.* K 78, HES., AR. Ach. 1134. — 2 *spec.*; *pass.* zich bedrinken THEOGN. 508, PIND. fr. 72, AR. Ach. 1135 (vgl. 1134). — 3 *overdr.* (perf.) *τινι* in het harnas zijn, gedekt zijn door HEROND. 2, 15.

θύς, **θωός**, **ό**, jakhals Λ 479 ὠμο-φάγος, HDT. 4, 192, ARISTOT.

(W. *dhōi-* eten, vreten, *z. θοίνη*).

θύσσω, laten zwelgen, -brassen SOPH.

(HESYCH. *θύσσαι δαίνουσαι, θουᾶσαι uit* AESCH.; *θύσαι θουᾶσαι fut. dor. θουᾶσμεθα* EPICH. 139 ook met *θωρηχ-θείς*, *dronken, omschreven*. Vgl. *θοίνη*).

θυσ-τήρια (*z. θύσσω*), **τά**, feest, smulpartij ALCM. 1, 81 ALD.

θύω-μα, *ion.*, *beter* θύμα, = **θαύμα**, *enz.*

θύσσω, — 1 blaffen, (toe)snuuwen, (toe)roepen EP., AESCH. Pr. 393, SOPH. Ai. 335, EUR. Hipp. 219.

— 2 *zoemen, gonzen* AESCH. Ag. 893.

(*onomatop.*, vgl. *iets dgl. in gr. βαύζω* blaffen *βαύ βαύ*, lat. *baubāri* hetz., *lit. baubis eig. de god der koeien*. Ook hier *θ.* oorspr. blaffen, loeien).

θύστός, (: *θύσσω*, *indien juist*), *eig.* uitgeroepen, druk besproken: wonderbaarlijk HES. Sc. 165.

θύψ, **θωπός**, **ό**, vleiery HDT. 3, 80, PL. Theat. 175 e, ANTIPH. 65 D.

(W. *dhē+p-* v. *τίθημα*, *θάμβος*, met *o-phase* vgl. HESYCH. *θύψ κόλαξ, ό μετά θανμασμού ἐγκωμιασής*).

I.

I, ι, ιῶτα, τό, indecl., 9de letter; ι' = 10, ι = 1000, ιῶτα PL. Crat. 418 c; overdr. een tittel of iota N. T. Mt. 5, 18.

(uit sem. hebr. jód).

-ί, zgn. ι-δεικτικός, steeds lang, en met het opstootende accent, den accentus. Het heeft dus een sterk aanwijzende kracht bezeten, ook in het klass. Grieksch, bijv. οὗτος: οὗτος-ί = *déze; deze-hier*. Eigenaardig is AR. AV. 448 νυν-μεν-ί, PL. 227 τουτοδί = τουτι/δέ, Th. 646 ἐγγεταυθί = ἐνταυθί γε.

(= o.ind. ι, umbr. ι, bijv. po-ei „qui”, wrsch. ook lat. qui < quo-ι en hoogerop msch. identisch met den pl.-i van oi (< idg. so + ι) teg. sing. ó (< idg. so)).

ι, zij SOPH. Oenom. fr. 430, msch. door SOPH. reeds gelezen in Ω 608: ι δ' αὐτή. Vgl. cret. ιός = ἐκείνος; ια CORIN. 5, 56 ALD. beteekent één.

(< si = o.ierr. si, got. si = ndl. zij; met accus. nasaal o ind. sim).

ιά, ion. ιή, η, geluid, stem bij HDT. 1, 85, AESCH. Pers. 936, (EUR.) Rhes. 553.

(onomatop.; < *fi-fā* z. *fi-fáxw* naast ἦχος < *fāxos*).

ιά, ιής, ιή, ἴαν, een en dezelfde z. Z 422, Ξ 435, SAPPHO 60 ALD., CORIN. 5, 56 ALD., INSCR. lesb., thess., boeot.

(*ia* < idg. *ia*, ι, oorspr. deze, vgl. o.ind. *i*-deze, zoodanig, vgl. gr. *iv*, lat. *is*, lit. *ji* (< *i*) „ea”. Vooral door invloed van *μία* is *ιά* deze > deze ééne overgegaan; HOM. *ίος* is analogieformatie naar *ia*).

ιά, τά, pl. v. *ιός*, pijl Y 68.

ιαί, uitroep v. vreugde AR. Eccl. 1179.

ιαίβοι, = αἰβοί, uitroep v. verwondering AR. Vesp. 1338.

ιαίνω, f. *ἄνω* enz., — 1 eig. doen opborrelen, -koken: heet, warm maken, ὄδωρ ο 359. — 2 vand. week maken, κηρός μ 175, AP. RH. — 3 overdr. verwarmen, verkwikken θυμόν Ω 119, ο 379, ARCHIL. 41, ALD., PIND. P. 1, 11, (ANACR.) 482, THEOCR. 7, 29; pass. θυμός ζ 156.

(< *isan-jo* = o.ind. *isan-yati* hij brengt in beweging, wekt op; *isan-* vgl. II. *ισρός* < *isar-os*).

ιαχ-άζω, uitjubelen HDT. 8, 68.

ιαχ-έω, — 1 (als Bacchant) juichen EUR. Heracl. 783. — 2 weeklagen, krijten EUR. Or. 965.

ιαχος, ό, — 1 geschreeuw v. e. Bacchantenstoet, later hymne op Bacchus HDT. 8, 65. — 2 > Bacchus AR. Ran. 402, PLUT. — 3 alg. wilde kreten, ook klaaglied EUR. Tr. 1230. — 4 adj. of Bacchuslied EUR. Cycl. Og.

(SUID. *ιαχήματα* ᾠδαί Διονυσιακαί, z. *ιάχω*, door invloed v. h. in bet. verw. Βάχος).

ιάλεμίστρα, ion. ιηλεμ., η, weeklaagster AESCH. Ch. 424.

ιάλεμος, ion. ιήλ., ό, — 1 weeklacht AESCH. Supp. 114, EUR. Ph. 1033, THEOCR. 15, 98. — 2 adi. jammerlijk, MEN., LUC. Pseud. 24.

(vgl. *ιά* stem; zooals *κοἰλεμος* gevormd, msch. uit Phrygisch of Thracisch in het Gr. gedrongen).

ιάλλω, aor. ἔηλα, — 1 snel zenden, werpen ο 475, οιστόν, schieten Θ 300, SOPHR. 22, AESCH. Pr. 659, Ch. 22. — 2 iemd werpen, treffen met v 142. — 3 intr. zich snel bewegen HES. Th. 269.

(de vorm der GRAMM. *ιάλλω* wordt bevestigd door ἐπιάλλω AR. Vesp. 1348, Nub. 1299, Pax 432.

< *si-sal-jo* tr.: ἄλλομαι. z. d. = ἔστημι tr.: lat. *stāre*. Vgl. msch. nog o.b. *sūlati* zenden).

ιά-μα, ion. ιημα, τό, genezing, geneesmiddel HDT. 3, 130, HIPPOCR., PL. Tim. 66 c, THUC. 2, 51, 7, N. T. 1 Cor. 12, 9.

ιαμβ-είον, τό, iambisch vers, meest trimeter AR. Ran. 1133, PL. Euthyd. 291 d, ARISTOT.

ιαμβ-είος, jambisch ARISTOT.

ιαμβειο-φάγος, ό, jambenvreter DEM. 18, 139, spotnaam v. e. acteur.

ιαμβ-ίζω, in jamben beschimpen ARISTOT., D. H.

ιαμβ-ικός, tot spot dienend ARISTOT.

ιαμβ-ος, ό, — 1 iambische versregel of gedicht AR. Ran. 661, PL. Ion 534 c. Rep. 400 b.

— 2 iambus als voet ∪ — ARISTOT.

(Vgl. *θρίαμβος*, *διθύραμβος*, *ιθύμβος* een Bacchische dans. Verm. lw. uit Thracophryg. Mogelijk ι [= één, z. *ia*] + *αμβο-* lid, ∪ — z. *θρίαμβος*).

ιανο-γλέφαρος (δ metrisch: ἔανός) met teere oogleden ALCM. 1, 21 ALD. (??) (z. *ἐρο-γλ.*) en 1, 69, ALD.

ιάομαι, — 1 heelen, genezen E 904, ARCHIL. 13, 1, THEOGN. 433, PIND. P. 3, 46, HDT. 3, 53, AESCH., THUC. 5, 65, 32, SOPH. Tr. 1210, PL. Symp. 190 e, N. T. LUC. 5, 17. — 2 weer herstellen, ἀδικίων e. dgl. ARCHIL. 10, 3 ALD., EUR. Or. 650. — 3 overdr. van zonden bevrijden N. T. Hebr. 12, 13.

(*ι* bij HOM. metrisch, vandaar ook *ι* in *ιήτηρ* -τροός? *ι* AESCH., SOPH., *ι* AR., EUR. Wrsch.: *ιαίνω*, *ι*. < *isā-īō* = *δραίνω*: *δράω*. Z. o.ind. *isayati* hij is frisch, levenskrachtig, av. *aēšma-* m. toorn, lat. *ira* < **eisā*, o.n. *eis-a* vooruitstormen).

ιάπτω, — 1 zenden, in compos. A 3. — 2 werpen, schieten, βέλη AESCH. Ag. 510, Supp. 95. — 3 treffen, beschadigen β 376, THEOCR. 2, 82. — 4 snel bewegen of uitvoeren *ορχήματα* SOPH. Ai. 700. — 5 intr. zich snel bewegen AESCH. Supp. 547.

(msch. < *μι-μαρ-*, W. *ueb-* zooals *βλάπτο*: *βλαβή*; got. *vepra*, n. pl. = ndl. wapenen, oorspr. slechts: iacula. Daarnaast lat. *vibrare*. Vgl. ook *ιπτομαι*).

ιάπυς, ύγος, ό, N. W. wind ARISTOT.

(wrsch. lw.; of W. *wāp-* striemen: lat. *vāpulari*?).

ιάς, άδος, (ή), Ionisch HDT. 6, 31, THUC. 4, 61, 20. Subst. Ionië of Ionisch dialect LUC. Hist. Conser. 16.

ιάσι-μος, — 1 geneeslijk HIPPOCR., AESCH. Pr. 475, PL. Gorg. 526 b. — 2 herstelbaar PL. Gorg. 525 b. — 3 verzoenbaar EUR. Or. 399.

ιά-σις, η, genezing HIPPOCR., SOPH. O. R. 68, PL. Phaedr. 248 d, N. T. Act. 4, 30.

ιασιώνη, η, soort convolvulus THEOPHR.

ιασπίς (sem.), ιδος, η, jaspis PL. Phaed. 110 d, N. T. Apoc. 4, 3.

ιαστί, adv., op Ionische wijze, in taal of toonsoort, PL. Lach. 188 d, Rep. 398 e, LUC.

ιάσώ, ούς, η, godin der genezing, der gezondheid AR. Pl. 701.

ιά-τήρ, ηρος, ό, ion. ιητ., fem. ιάτριά, = ιατρος, geneesheer, helper B 732, PIND. P. 3, 65, HEROND. 4, 6.

ιάτορ-ία, η, geneeskunst BACCH. 1, 149, SOPH. Tr. 1002.

ιάτρ-εἶα, η, genezing ARISTOT.

ιάτρ-είον, τό, huis v. d. geneesheer PL. Rep. 405 a, AESCHIN. 1, 40, LUC.

ιάτρευ-σις, η, genezing (in act. bet.) PL. Rep. 357 c.

ἰατρ-ῆω, — 1 geneesheer zijn PL. Symp. 188 c. — 2 *med.* zich laten genezen PL. Gorg. 478 b.

ἰατρ-ικός, — 1 van den geneesheer HIPPOCR., PL. Phaedr. 269 a. — *spec.* 2 ἡ-εκή, *sc.* τεχνή, geneeskunst HDT. 2, 84, PL. Gorg. 449 e. — 3 voor geneesheer geschikt PL. Prot. 313 e. — 4 *Subst.* dokterbelasting PAP.

ἰατρό-μαντις, ὁ, dokter en voorspeller AESCH. Ag. 1623, Eum. 62.

ἰάτρα, *ion.* ἴρ., *τά*, doktershonorarium HEROND. 4, 16.

ἰά-τροός, ὁ, geneesheer A 833, PIND. N. 4, 2, HDT. 3, 1, AESCH. Pr. 378, THUC. 2, 48, 9, PL. Prot. 340 a, N. T. Mt. 9, 12.

ἰάτρο-τέχνης, οὐ, ὁ, geneeskundige AR. Nub. 332.

ἰατταταί, **ἰατταταῖός**, *uitroep van smart* AR. Eq. 1, Th. 945; *vgl.* ἄττατα.

ἰά-τωρ, ὁ, geneesheer ALCM. 1, 89 ALD.

ἰαῦ, hier! present! *antwoord aan iemand, die roept* AR. Ran. 272.

ἰαυοί, *uitroep v. vreugde* AR. Ran. 1029.

ἰάυω, *f.* ἰάσω, *aor.* ἔεσα, λ 261 ἰάωσα, — 1 slapen, rusten Σ 259 (I 325), HYMN. Ven. 177, SOPH. Ai. 1204, (EUR.) Rhes. 740. — 2 *causat.* doen rusten EUR. Ph. 1538 (?), LYCOPHR. 101.

(W. *au-*, z. ἀλή, ἀλλίς I 233, *vgl.* ἀωτέω. *Arm.* *aganim* ik rust, breng den nacht door, *aut* rust-plaats).

ἰάχ-ῆω, — 1 (uit)roepen HYMN. Cer. 20, AESCH. Sept. 868, EUR. — 2 noemen, schelden EUR. Hel. 1147 (?).

ἰάχῆ (*z.* ἰάχω), — 1 krijgsgescheeuw, gejuich HES. Th. 708, PIND. P. 3, 17, EUR. — 2 gewee- klaag M 144, AESCH. Pers. 938, EUR.

ἰάχῆ-μα, τό, geschreeuw EUR. Herc. 884.

ἰάχω, — 1 schreeuwen, juichen B 333, HES. Sc. 732, SOPH. Tr. 642 (?), EUR. Tr. 828. — 2 weerklinken HYMN. 26, 7. — 3 *causat.* doen klinken AR. Eq. 1016.

(*f.* ἰάχω: ἦχος, W. *uag*[h-], *lat.* *vāgio* krijten, *lit.* *svagēti* weerklinken).

ἰβις (*lw. egypt.*), ἰδος, *enz.* en *ion.* ἰος, ἦ, ibis, *Aegyptische moerasvogel* HDT. 2, 65, AR. Av. 1296, ARISTOT.; — ο-βόσκος, *enz.*, een priester PAP.

ἰδυς (*: lat.* *ideo*), ἰδη HIPPOCR., ἦ, — 1 vijfz sol. 26, 6 ALD., HIPPOCR. — 2 *soort* dans com.

ἰγνύω, ὤ *wrsch. metr.*, *att.* ἰγνύς, ὕος, ἦ, knieholte N 212, HYMN. Merc. 152, HIPPOCR., ARISTOT., THEOCR. 26, 17, PLUT. Galba. 26.

(= *ingn-* < ἐν γνυ-: γόνυ).

ἰδᾶ, ἦ, *eig.* de berg Ida in Phrygië en op Creta, (*vand. wrsch. phrygisch*) — 1 woud (op de bergen) HDT. 1, 110. — 2 hout HDT. 5, 23, THEOCR. 17, 9.

ἰδ-άλιμος, zweet veroorzakend HES. O. 415.

ἰδέ, en Σ 589, SOPH. Ant. 967.

(*i-demonstr.*, *vgl.* o.ind. *i-va* zooals, *z. lat.* *i-s* *enz.* *Vgl.* ἦδέ).

ἰδε of **ἰδέ**, *ziel imp. bij εἶδον* O 443, *alg. tot* N. T. Mt. 26, 65; *ATT. ENN. T.* > hier is *enz.*, *bijv.* ἰδε ὁ τόπος N. T. Mc. 16, 6, *vgl. fr. voi-ci* (*Att.* ἰδέ, *Koine* ἰδε).

ἰδέα (ἰδέειν), *ion.* ἰδέη, ἦ, — 1 **aanblik**, uiterlijk, gestalte THEOGN. 128, PIND. O. 10, 103, AR. Nub. 289, PL. Prot. 315 e, Phaedr. 246 a, (N. T.). — 2 *daar het uiterlijk in het dagelijksch leven de in-deeling der werkelijkheid bepaalt*: (*v. vorm* > *inhoud*) **soort**, wijze, **wezen**, substantie HDT. 6, 119, THUC. 1, 109, 4 wijze πολέμων, AR. Ran. 382. — 3 *op de gedachte overgebracht*: **gedachtegang**, **idee** HDT. 6, 100. — 4 **geestelijke voorstelling** > **begrip**. **Idee** in *hoogerem zin*, vooral in *Plato's ideeënleer* (naast εἶδος bij PL.) *vgl.* Rep. 588 c: πλάττει μίαν ..

ἰδέαν, θηρίου ποικίλου, *later* Phaedr. 265 d: εἰς μίαν ἰδέαν συνορῶντα ἀγειν τὰ πολλαχῆ διεσπαρμένα.

ἰδία, *z.* ἰδίος.

ἰδι-άζομαι, — 1 naar eigen inzicht handelen ARISTOT.; *act.* eigenaardig zijn DIOD. — 2 onder elkaar zitten praten HEROND. VI. — *act.* 3 alleen zijn DIOD. 5, 40, 4.

ἰδιο-βουλέ(σ)ω, met zich zelf alleen te rade gaan HDT. 7, 8, 4.

ἰδιο-γενής, van een bijzondere soort PL. Polit. 265 e.

ἰδιο-γνώμων, eigenzinnig HIPPOCR., ARISTOT.

ἰδιο-γονία, ἦ, bijzondere voortplanting PL. Polit. 265 d.

ἰδιο-γραφος, eigenhandig geschreven PAP.

ἰδιο-θηρευτικός, ἦ ἀ-ἦ, *privaatjacht* PL. Soph. 222 d.

ἰδιο-θηρία, ἦ, = *voorg.*, PL. Soph. 223 b.

ἰδιο-κτήμων, ὁ, grondbezitter PAP.

ἰδιό-κτητος, zelf verworven HIPPOCR., PAP.

ἰδιο-λογέομαι, met iemand, *τινι*, afzonderlijk spreken PL. Theag. 121 a.

ἰδιο-λογία, ἦ, eigen of willekeurige theorie EPICUR. 87 Us.

ἰδιό-μορφος, met bijzonder uiterlijk PLUT. Mar. 25.

ἰδιο-πράγεια, eigenmachtig handelen POL.

ἰδιο-πράγεια, ἦ, tot eigen voordeel handelen PL. Leg. 875 b.

ἰδιός, 3, soms 2 PL. Prot. 349 b, — 1 van de gemeenschap afgezonderd: **afzonderlijk**, **particulier**, *sinds γ 82, δ 314 alg. tot* N. T.; *v. e.* *volk*: zelfstandig HDT. 4, 18. — 2 *meestal* wat aan een bepaalde persoon toebehoort: **persoonlijk**, **eigen** HDT. 6, 100, *alg.*, PAP., N. T. — 3 *vand. later overgaande in een pron. posses.* 3. *pers. refl.* N. T. = εἰαυτοῦ *enz.* Luc. 6, 41, Mt. 22, 5. — 4 (*met en zonder tegenstelling*) bijzonder, eigenaardig, verschillend PL. Gorg. 481 c εἰ τις ἰδίον τι ἐπάσχω πάθος ἢ οἱ ἄλλοι, N. T. 1 Cor. 7, 7 ἰδιον χάρισμα bijzondere genade. — **Compar.** ook -αίτερος, -αίτατος. — **Constr.** *τινος* of *τινι*. — **Adv.** ἰδίᾳ, ἰδίῃ, — 1 voor zich zelf, **particulier**, in het bijzonder PIND. N. 3, 24, HDT. 7, 228, THUC. 1, 141, 28, AR. Eq. 467, XEN., PL. Prot. 343 b, N. T. 1 Cor. 12, 11; *als praep.* *τινος*, zonder AR. Ran. 102. — 2 in proza (*teg. ὑπὸ ποιητῶν*) PL. Rep. 363 e. (*boeot.* *φι-διος*; *met suff.* -διος [*vgl.* *μυνηθά-διος*, *νοσφι-διος* *enz.*]: *τι- in tweeën*, gescheiden, *vgl. o.ind. vi-* afgezonderd van, *vi-tara-* verder weg, *got.* *wiþra* tegen, *ndl.* *weder*. *Vgl.* CAES. B. G. 4, 1: *privati ac separati agri*).

ἰδιό-στολος, op eigen gelegenheid, kosten varend PLUT. Thes. 26.

ἰδιό-της, ἦ, eigenaardigheid PL. Polit. 305 d, XEN. An. 2, 3, 16, POL.

ἰδιο-τρόφος, afzonderlijk onderhoudend PL. Polit. 261 d.

ἰδιό-τροφος, zich op een bijzondere wijze voedend ARISTOT.

ἰδίσω, *med.* zich toeëigenen PL. Rep. 547 b.

ἰδι-σις, ἦ, het zweeten, zweet ARISTOT.

ἰδίω, **zweeten** u 204, AR. Pax 85 (ἰδίω), ARISTOT.; -σις, ἦ, het zweeten ARISTOT.

(< *swid-*: o.ind. *swid-yē* ik zweet, *perf.* *swédē* (*lat.* *swido* < *swoid-*), *germ.* *swait-* = *ndl.* *zweet*, *lett.* *swidri*).

ἰδίω-μα, τό, bijzondere gesteldheid EPICUR. 109 Us., POL.

ἰδίω-σις, ἦ, scheiding PL. Rep. 462 b, PLUT.

ἰδιω-τεία, ἦ, — 1 het leven als ambtelooz burger

PL. Rep. 618 d, XEN. — 2 onwetendheid, onkunde LUC. Hist. Conscr. 27.

ιδιωτ-εώ, — 1 als ambtelooze burger leven PL. Ap. 32 a, XEN. Cyr. 8, 7, 7, ISOCR. 2, 4. — 2 particuliere praktijk uitoefenen PL. Gorg. 514 e. — 3 onbedreven zijn in, τινος PL. Prot. 326 e.

ιδιώτης, ου, ό, (vgl. στρατιώτης e.dgl.). Krachtens de bet. v. ιδιος wordt i. telkens eerst door zijn tegenstellingen bepaald: — 1 tegenover de besturende: gewoon burger, particulier HDT. 1, 32; 7, 3, THUC. 1, 115, 12, PL. Gorg. 525 e, Ap. 40 d, DEM. — 2 teg. het staatsgeheel: individu PL. Symp. 185 b. — 3 teg. de technische leiding: soldaat XEN. An. 1, 3, 11 PAP. — 4 teg. de technisch hoogere vorm: prozaschrijver PL. Phaedr. 258 d. — 5 vand. alg. de niet-vakman, niet-deskundige; de ongeoeffende: leek PL. Leg. 933 d, Prot. 345 a, 327 c (teg. dokter, fluitspeler), XEN. Cyr. 1, 5, 11. — 6 als appos. of adj.: niet geschoold, onontwikkeld N. T. 2 Cor. 11, 6. — 7 abs. man uit het volk N. T. Act. 4, 13.

ιδιωτ-ικός, adv. ώς, — 1 van den particulier, teg. staats- HDT. 1, 21, PL. Phaedr. 258 d, tot PAP. — 2 kunsteloos, niet volgens de regels der kunst, abs. onbeholpen PL. Euthyd. 282 d, XEN. Mem. 3, 12, 1. — 3 alledaagsch, ordinaar ARISTOT.

ιδ-μη (z. vlg.), **ή**, inzicht, verstand HEROND. 6, 68 (?).

ιδμοσύνη (W. weid-), **ή**, kennis HES. Th. 377.

ιδνώω, pass. zich krommen M 205, N 618, HIPPOCR.

(W. wei- [in o.ind. váyati hij vlecht, lat. vicio] + d, z. o.ind. vedā- m. bezem of schuier, lat. vidulus mandje).

ιδος (z. ιδίω), **τό**, — 1 zomerhitte HES. Sc. 397, EMPED. 21, 4; 62, 5 D. — 2 het door de hitte uitbrekende zweet HIPPOCR.

ιδού, imp. med. v. όράω, ziel daar! ATT.: AR. Pax 2 tot N. T., waar het bijna demonstratief pron. is geworden Mt. 11, 19. Z. ιδέ.

ιδρείη, of **-είη**, **ή**, kennis, bedrevenheid II 359.

ιδρητή, **ή**, = voorg., THEOCR. 22, 85.

ιδρις, ι, ιος, att. εως 1 × -δα, — 1 kundig ζ 233, HES., PIND. Ol. 1, 107, SOPH. O. R. 1087, EUR. — 2 subst. de voorziende = de mier HES. O. 778. — 3 wetend SOPH. O. C. 525.

(wrsch. eig. fem. bij *Fιδ-ρός: οίδα).

ιδρώω, (ιδίω, z. ιδρώς) contr. > ω, niet ou, zweeten XEN. Hell. 4, 5, 7, ARISTOT.

ιδρύ-μα (ιδρώω), — 1 gebouw, tempel AESCH. Ch. 1036. — 2 (goden)beeld AESCH. Pers. 811, PL. Leg. 717 b, EUR. Ba. 951. — 3 pass. het gaan zitten, zich ordenen Γ 78, AESCH. Supp. 413, Hipp. 632. — 4 grondvesting PLUT.

ιδρύ-σις, ή, — 1 stichten, oprichten, v. tempel en wijgeschenk PL. Rep. 427 b, D. H. — 2 woonplaats PL. Leg. 909 e.

ιδρώω, **ύ**, slechts B 191 **ύ**; later **ύ**, slechts EUR. Heracl. 786 **ύ** in praes., — 1 doen zitten, doen plaats nemen, εν θρόνω O 142, EUR. Ion. 1573. — 2 laten kampeeren HDT. 4, 124. — 3 doen post vatten: binnenbrengen AESCH. Eum. 862, EUR.; pass. zich ophouden SOPH. Tr. 68. — 4 v. steden enz.: stichten, oprichten HDT. 2, 42, vaak med. PL. Prot. 322 a, EUR.; pass. liggen HDT. 2, 59, AESCH. Pers. 231. — 5 stevig grondvesten, vestigen, stichten, ειρήνην AR. Pax 1091, vgl. THUC. 8, 40, 18; pass. zich vastzetten THUC. 2, 49, 17.

(W. sed- zitten, < sēdru-ιθ).

ιδρώα, **τά**, sproeten HIPPOCR.

ιδρώδης, zweetend HIPPOCR.

ιδρώ-εις, vol zweet BACCH. 12, 27.

ιδρώς (z. ιδίω), dat. en acc. ep. ιδρῶ, ιδρῶ, beter ιδρότι, ιδρόα, ώτος, **ό**, — 1 zweet Δ 27, de zee γής i. EMPED. 55 D., HDT. 7, 140, ATT.: SOPH. Ai. 10, PL. Phaedr. 248 b, 254 c, N. T. Luc. 22, 44. — 2 vochtigheid: sap EUR. Ion. 1175. — 3 overdr. inspanning PL. Phaedr. 239 c, XEN. — 4 vand. resultaat AR. Eccl. 750.

ιδρώτ-ιον, τό, dem. v. ιδρώς, HIPPOCR.

ιδρώω, steeds ιδρω-, contr. slechts Δ 598, ιδρῶσαι. zweeten, v. inspanning Σ 372, v. angst Δ 119, (LUC.), **ζμαι**, f. (F)ίσομαι, ἐ(F)ισόμην of (F)ίσομαι enz., — 1 streven: naar voren snellen N 291; τινος, naar iets κ 529, m. inf. Σ 547, XEN. An. 1, 5, 8. — 2 begeeren, τινος Ψ 371 enz.

(< Fi-: o.ind. vēti hij begeert, streeft naar, part. vitā-, lat. vis je wilt, invitus. lit. vjti achtervolgen. Men verwacht ζίωμα; vgl. δίημα: δίωμα?).

ιερ-αγωγός, offers en heilig gereedschap dragend POL.

ιερῶν-ιζω, als een havik schreeuwen THEOPHR.

ιερῶν-ισκος, ό, havikje AR. Av. 1112.

ιερᾶξ, άκος, ep. ion. ιερῆξ, ion. later ιέρηξ, **ό**, havik Φ 494, HES. O. 212, ALCM. 15 ALD., HDT. 2, 65, AR. Eq. 1052, PL. Phaed. 82 a, EUR., PAP. enz.

(eig. Fιδ-ᾶξ, HESYCH. βειράκας ιέρακας [ei bet. i]. Bij III ιερός en (F)ίωμα, z. N 819).

ιεράομαι, ion. ιεράομαι, priester(es) zijn HDT. 2, 35, THUC. 5, 1, 16, AESCHIN. 1, 19.

ιερᾶτ-εία, **ή**, priesterschap N. T. Luc. 1, 9.

ιερᾶτευ-μα, τό, priesterschap N. T. 1 Petr. 2, 5.

ιερᾶτ-εώω, priester zijn N. T. Luc. 1, 8.

ιερᾶτ-ικός, — 1 priesterlijk ARISTOT.; **ή** i-**ή**, priesterschap PL. Polit. 290 d. — 2 tot heilig gebruik bestemd LUC.

ιέρειᾶ, **ή**, fem. v. ιερεύς, priesteres; = **ιέρεια** PIND. P. 4, 5, ιρέα HDT. 8, 41.

ιερείον, ep. ion. -ήιον, **τό**, — 1 offerdier λ 23, HDT. 1, 132, THUC. 1, 126, 4. — 2 meest > slachtvee ξ 94, AR. Lys. 84, XEN. An. 4, 4, 9, PL.

ιερειτίας, ιδος, ή, = **ικέτις**, AESCH.

ιερ-εύς, ep. en ion. ook **ιρ., ό**, (offer)priester A 39, PIND. P. 2, 17, AESCH. Ag. 735, SOPH., AR. Nub. 359, PL. Phaed. 58 c, PAP., N. T. Mt. 8, 4, v. Christus Hebr. 10, 21.

ιερουσι-μος, geschikt voor offer PLUT. 729 c. **ιερεώω**, ep. ook **ιρ.,** — 1 eig. ιερεύς zijn; vand. offeren, τι Φ 131. — 2 > slachten alg. (van iedere slacht kregen de goden hun deel in den ouden tijd), Z 174; med. voor zich . . . τ 198.

ιέρια, **ή**, = **ιέρεια**, SOPH., EUR. Ba. 1114.

ιερίς, ιδος, ή, priesteres PLUT. 435 b.

ιερο-γλυφικά, τά, met en zonder γράμματα, hieroglyphenschrift PLUT. 354 f, LUC. Philops. 21.

ιερο-γραμματεύς, ό, soort lagere priesters voor interpretatie der heilige teksten en hun naleving LUC.

ιερο-δόκος, offers aannemend AESCH. Supp. 363.

ιερο-δουλος, — 1 tempelslaaf PLUT. — 2 priester v. lager orde PAP.

ιερο-θύτος, als heilig, d. w. z. aan de goden geofferd PIND., AR. Av. 1265, ARISTOT., PLUT., N. T. 1 Cor. 10, 28; -της, **ό**, priester v. h. huwelijk PAP.

ιερο-κέρυξ, ύκος, ό, offerheraut DEM.

ιερο-κτίτος, als heilig, d. w. z. voor de goden gebouwd ARISTONOUS.

ιερο-λογέω, theologiseeren LUC. (ίρο-). D. Syr. 26.

ιερομηνία, **ή** (τα i-ια, THUC. 5, 24, 21), heilige

maan(d): feestgetij PIND. N. 3, 2, THUC. 3, 56, 15, DEM. 24, 31.

ἱερομνημονέω, ἱερομνήμων zijn AR. Nub. 624. **ἱερομνήμων, ονος, ὀ**, die de heilige μνήμη, traditie, handhaaft: — 1 *in Athene* (ARISTOT. A. II. 30, 2) en elders: de afgezanten der steden of staten naar de Amphictonenvergadering DEM. 18, 148, AESCHIN. — 2 *in Byzantium*: de hoogste (sacrale) magistraat DEM. 18, 90. — 3 *in Rome*: pontifex maximus D. H.

ἱερόν, ep. ion. ἱρόν, τό, — 1 offer, meest offerdier, steeds pl. bij HOM., A147, HDT. 1, 59; 4, 33 (offer), PIND. O. 7, 48, TR.: AESCH. Sept. 177, THUC. 2, 71, 1, XEN. An. 6, 3, 21. — 2 het gewijde: wijgeschenk K 571; i. τῆς δίκης heilige instelling v. h. recht EUR. Hel. 1002. — 3 heiligdom, later: tempel HDT. 2, 112, THUC. 4, 90, 32, PL. Symp. 189 c, Phaedr. 230 b, EUR., N. T. Mt. 12, 6 (v. heidensche tempel Act. 19, 27). — 4 spec. heilige voorwerpen, tempelinventaris HDT. 1, 172, ATT. — N.B. τὰ ἱερά γίνονται e. dgl., de voorspellings-offers komen tot stand, gelukken XEN. An. 6, 2, 9 (vgl. HDT. 5, 44 προεχάρει χρηστά), vgl. καλλιερέω.

ἱερονίκης, ου, δ, overwinnaar in de heilige nationale spelen LUC. Hist. Conscr. 30.

ἱεροποιέω, de offers volbrengen ANTIPH., PL., Lys. 270 d, DEM. 21, 114.

ἱεροποιία, ῆ, offers brengen INSCR.

ἱεροποιός, ὀ, de offers verrichtend DEM., ARISTOT., vgl. A. II. 30, 2; 54, 6; > priester PAP.

ἱεροπρεπής, het heilige, den priester passend PL. Theag. 122 d, XEN., N. T. Tit. 2, 3, LUC.

I. ἱερός (ep. met ἱ in arsi), dor. ἱερός, lesb. ἱρος, ion. ἱρός, ἱρός — 1 (vereerd, uitvereering geschonken): heilig, βωμός β 305, Σ 504, ἱερά ἐν κύκλῳ, v. e. vergadering; ἡ ἱ-ἄ συμβουλή XEN. An. 5, 6, 4. — 2 Zoodra uit de vereering in den mensch zich dit verschijnsel aan of in een voorwerp geobjectiveerd heeft en bewust is geworden, wordt i. qualificatie voor al datgene, wat hem aan goddelijke machten herinnert en daarmee samen wordt gedacht: heilig, gewijd aan, τινος, ἄντρον v 104, v. steden en rivieren Δ 46, v. natuurverschijnselen, κνέφας Δ 194, ἡμυρ Θ 66 enz., alg. tot N. T. 2 Tim. 3, 15, PAP. — 3 spec. ἱερά νόσος vallende ziekte HDT. 3, 33, HIPPOCR. — 4 ἱερόν ὄσσεον heiligbeen, onder aan de wervelkolom PLUT. 981 d.

(hooger op identisch met II ἱερός, vgl. o.ier. noib heilig ω niab veerkracht. W. ais- vgl. osc. aisusis „sacrificiis“, got. aistan vereeren, ndl. eer).

II. ἱερός, levenskrachtig β 409, μένος η 167, ἰχθύς II 407(?), z. K 56?

(= o.ind. isirá- sterk, veerkrachtig, vgl. iaivo en voor den W. ais- is- z. I ἱερός. Aanvankelijk zijn de begrippen buitengewone kracht en vereerd worden identisch, z. II 189).

III. ἱερός, eig. Ἰερός, v. lug, vooruitschietend ἰχθύς II 407.

(: γίμαι, vgl. ἱεράξ = διερός: διέμαι. Daarnaast Ἰαρός bij ALMC. 94, 4 ALD [geschr. εἶαρος]. Verw. is Ἰίος, fem. bij Ἰίος, naast ἔφις msch. in ὄνως *Ἐφίος Σ 183 eld.).

ἱεροσκοτέω, als haruspex de ingewanden der offerdieren interpreteren POL.

ἱεροσύλ-έω, tempelroof zijn: heiligdommen (be-)rooven ANTIPH. 5, 10, AR. Vesp. 845, PL. Rep. 575 b, DEM., N. T. Rom. 2, 22.

ἱεροσύλ-ια, ῆ, tempelroof PL. Phaedr. 113 e, XEN., ISAE. 8, 39, DEM.

ἱερό-σύλος, ὀ, tempelroof LYS. 30, 21, AR. Pl. 30, PL., DEM., N. T. Act. 19, 37.

ἱερούργ-έω, den heiligen dienst vervullen, τ N. T. Rom. 15, 16, PLUT.

ἱερούργ-ια, ῆ, ἱεροεργ-, ῆ, heilige handeling, eeredienst HDT. 5, 83, PL. Leg. 774 e.

ἱεροφάντης (φαίνω), ion. ἱεροφ-, ου, ὀ, „die de heilige voorwerpen v. godsdienst of mysteriën vertoont“: — 1 hoogepriester HDT. 7, 153, ISAE. 7, 9, HYPER. — 2 = pontifex maximus PLUT. Num. 9; ἱ-ικός, v. d. pont. max. PLUT.

ἱερώ, heiligen, weiden THUC. 5, 1, 16 (z. ἱεράομαι), PL. Leg. 771 b.

ἱερόνυμος, met heiligen naam LUC. Lexiph. 10.

ἱερώσῳνη, ῆ, — 1 priesterschap HDT. 6, 56, PL. Leg. 759 d, DEM., AESCHIN. 1, 188. — 2 priesterinkomsten HDT. 4, 161. — 3 priesters, priesterskaste N. T. Hebr. 7, 11.

ἱεσις, ῆ, het gaan, vgl. PL. Crat. 426 c.

ἱεῦ, uitroep van spot, AR. Vesp. 1335.

ἱζ-άνω, — 1 intr. gaan zitten ο 209; zich nestelen, ὕπνος K 92; neervallen THUC. 2, 76, 7. — 2 causat. doen zitten Ψ 258.

ἱζῆ-μα, τό, inzinking PLUT. 434 b.

ἱζω, Aor. *ἱ-σεδ-σα > εἶσ(σ)α, part. ἕσ(σ)ας, vgl. ξ 295, — Tr.: 1 doen zitten Ω 553, η 169, AESCH. Supp. 847. — Pass. refl.: 2 zich neerzetten:

gaan zitten O 150, Z 354, x 378 ἕζου (de enige vorm, die zeker op praes. ἕζομαι wijst) HDT. 1, 199, AESCH. Eum. 80, EUR. — 3 zich legeren HDT. 8, 71. — 4 inzinken (vgl. lat. considere) PL. Tim. 25 d. — Intr.: 5 ἱζω, (gaan) zitten Σ 422, HDT. 5, 25, AR. Ran. 199, SOPH. Ant. 1000, EUR. Alc. 441. — 6 inzinken, omlaag zinken PIND. O. 10, 38.

(van W. sed- komen 2 praes. voor: I sed-ῖο-μαι > ἕζομαι, vgl. ἕζαι x 378, [waarnaast aor. ἕ-σεδ-ουην > *ἕζόμεν; zooals *ἕσόμεν, door de der andere tijden > ἕζόμεν zoodat impf. en aor. gelijk waren en in historischen tijd ἕζόμεν als aor. gevoeld werd]. — II si-sd-o > ἱζω = o.ind. sídati hij zit (d. i. p. v. d.), lat. sído [

ἱή, uitroep van vreugde of van smart, AESCH. Pers. 1004, AR. Pax 455.

ἱήσιος, — 1 met ἱή aangeroepen of beginnend AESCH. Ag. 145, SOPH. O. R. 154, AR. Vesp. 874. — 2 jammerend SOPH. O. R. 173, EUR.

(: ἱή de kreet waarmede de god [Apollo] werd aangeroepen = εἶνος: εἶοτ voor Bacchus).

ἱή-κόπος, met weelachten beukend(?) AR. Ran. 1265, Euripides navolgend en parodieerend(?).

IHMI(ι), f. ἡ-σο, aor. act. z. ben., med. εἰμην, perf. (laat) εἶχα, εἶμαι, aor. p. εἶθην; (i. maar soms in arsi i HOM., i ATT. behalve bij COM.); — Bet.: doen gaan:

1 zenden = laten gaan, ἕξ ἀδύτοιο E 513; ὄπα, laten klinken. μ 192, HDT. 2, 2; 9, 16, PL. Vgl. ἕξῆμι. — 2 (toe)zenden, ἀγγελον τυτ Σ 182, alg.; niet meer N. T. — 3 uitzenden > doen ontspruiten EUR. Ph. 231. — 4 > werpen (= lat. iacio), slingeren, λάξν Γ 12, βέλος Δ 498, PIND. I. 1, 25. — 5 laten (neer)hangen, neervallen O 19. — 6 vand. laten stroomen M 25. Intr. (refl.) stroomen η 130; v. vuur AESCH. Sept. 493, EUR. — 7 (werpen >) snel leggen, plaatsen, doen E 240, SOPH. Tr. 567, EUR. Ba. 1099. — Med.: 8 in tmesis(?) met ἕξ (εἶρον, de begeerte) wegzenden, doen

wijken = bevredigen A 469 *eld.* — 9 Pass.-refl.: zich werpen = snellen (vgl. *lat. ferri*; onherkenbaar *Samengevoeld* (F) - *ἔμαι z.d.*) PIND. P. 4, 207, HDT. 6, 112, vgl. XEN. An. 5, 4, 18 ἔχαν ἑαυτοῦς.

(W. *ἰε-*, kortste phase *ἰε-*, beide met *k* versterkt in *gr. ἔφα*, att. *ἔφα* < *ie-iek-a*, *lat. iec-i*, naast *iac-tus*, *iāo-i*, *iāc-eo*. *ἴημι* < *ii-ἰe-mi*. In ouden tijd *ἰe-* (doen)gaan, *iā-* gaan, *lat. iā-nus*, *iānua*? Verw. met (e)*i-* gaan z. *ἔμι*).

ιηπαιτων, ονος, ὁ, bijnaam van Apollo, vgl. den uitroep *ἦ παιῶν*. Vand. hymne op Apollo Hymn. Ap. 272, 400, 517; -ίζω, een hymne voor Apollo zingen AR. Eq. 408.

ἰθαγενής, — 1 uit een wettig huwelijk geboren ξ 203. — 2 autochtoon, daar ter plaatse zelf geboren of ontstaan (oorspr. niet *ἰθα-*, maar *ἰθα-*: o. ind. *ihā* hier, av. *ida idā* hier) HDT. 2, 17; 6, 53, AESCH. Pers. 306. — 3 νότος enz. precies niet: ongeveer Zuid, ARISTOT.

(komt in INSCR. met *ai* voor, vgl. *ἰθα-μενής* (i) Π 586. Derg. vormen in *κραται-*, *κλυται-* [μῆσρα e. dgl.] enz. Oorspr. die recht(streeks) geboren is zonder inmenging van onvrij bloed).

ἰθαρός (:αἶθω, αἰθρᾶ), helder ALCAE. 70, 18 ALD ANTHOL.

ἰθεῖα, ion. = ἰθειᾶ, fem. v. ἰθύς.

ἰθέως (z. ἰθύς), — 1 rechtstreeks, recht op aan HDT. 8, 108. — 2 dadelijk, terstond HDT. 2, 121, 2; 5, 41. Vgl. εὐθέως.

ἰθμα (εἶμι), τό, gang, tred E 778.

ἰθυ-δίτης, ου, ὁ, rechtvaardig recht sprekend HES. O. 230.

ἰθυ-θριξ, τριχος, met recht, sluik, niet krullend haar HDT. 7, 70, HIPPOCR.

ἰθυ-κῶφής, in een vlak voorovergebogen; = -λορδός, HIPPOCR.

ἰθυ-μαχίη, ἡ, slag in het open veld HDT. 4, 120.

ἰθύνη en ἰθυσίς, ἡ, het richten HIPPOCR.

ἰθύνητα, z. ἰθύς.

ἰθύντη-ρος, richtend, leidend SOPH. Ichn. 73 D.

ἰθύνω (z. ἰθύς), vgl. εὐθύνω, ἰθύς: — 1 eig. recht maken wat *krom was* of *wat nog geen bepaalde lijn vertoonde* ε 245; weer recht zetten, v. d. rechter die goed recht spreekt HES. O. 263. — 2 v. schepen: richten, v. projectielen: mikken, v. paarden: sturen Ψ 317; E 290; Q 110; med. νῆα, zijn schip ε 270, οἰστόν χ 8: pass. zich richten II 475. — 3 (be)rechten, richten: straffen HDT. 2, 177. — 4 commandeeren AESCH. Pers. 773; besturen ω 632; νόον PARM. 6, 6 D.

ἰθυπορέω, rechtuitgaan HIPPOCR.

ἰθυπτιων (πέτομαι), ωνος, rechtuitvliegend Φ 169.

ἰθυρροπος, recht neerdalend HIPPOCR.

ἰθύς, — I. adj. 1 recht op iemand toe E 403. — 2 overdr. rechtvaardig Ψ 580, HES. O. 224, 226 (vgl. *σκολιός* 219, 221; *superl. als adv. ἰθύνητα* (oud type met *nasaal*, z. ἰθύνω, vgl. *verba als αλλόθω*, *μεγαλόθω*), Σ 508. — 3 > recht door zee, openlijk HDT. 1, 96; ἰθέη τέχνη openlijk 9, 57 = ἐκ τῆς ἰθέης 2, 161. — II. als adv. ἰθύς of ἰθύ: — 4 recht af op, τινος of met praep. E 849, HDT. 1, 207, vgl. *κατ-ἰθύ*, recht tegenover HDT. 9, 51. — 5 terstond HDT. 1, 65. — III. subst. (v) 1 rechte richting, ἄν ἰθύν, recht in de hoogte Φ 303. — 2 rechtvooruitgaan: onderneming Z 79. — 3 overdr. gezindheid π 304; enthousiasme Hymn. Ap. 361.

(Vgl. bij *εὐθύς*. Msch. W. *sādh-*, korte phase *sīdh-*, kortste *sīdh-*. O. ind. *sādh-nōti* gaat recht

op zijn doel af, slaagt, *sādh-* recht, goed, *sīdhyati* hij bereikt zijn doel. Msch. *beter te vergelijken met o. ind. ṛ in o. ind. ṛ-dṛk* zoo gesteld [z. *īa*] + W. *dhā-* van *dhūnaw*, vgl. *ἰθύνω*; oorspr. dan: in deze, ééne richting vooruitrazen(d)).

ἰθυ-σκόλιος, = -κυφής, HIPPOCR.

ἰθύ-φαλλός, ὁ, (met) het mannelijk lid recht op gericht: omschrijving van ceremonie en daarbij behoorend lied in den cultus v. *Dionysus*; vand. losbandig mensch DEM. 54, 14, HYPER.

ἰθύω (z. ἰθύς), — 1 recht op iets afgaan, afstormen M 443; τινος O 693, Z 2 woeden, z. θύω PIND. fr. 234, HDT. 4, 122. — 2 onstuimig begeeren, τινος of inf. P 353, HDT. 1, 126.

ἰθυωρία, ἡ, rechte richting HIPPOCR.

ἰκάνος, adv. ὧς, eig. een bep. gestelde grens bereiken d: > 1 toereikend: voldoende sterk, goed; abs. voortreffelijk HDT. 3, 4; 8, 36, THUC. 1, 2, 14, SOPH. O. R. 377, PL. Prot. 327 c, N. T. Mc. 1, 7. — 2 voldoende talrijk, groot, lang, *sing. en pl.* AR. Pl. 483, XEN. An. 5, 2, 30, alg. tot N. T. — 3 abs. groot, tamelijk lang, *ικανῶ χρόνον*, langen tijd N. T. Luc. 8, 27. — 4 spec. met voldoende (vol)macht, in staat LYS. 2, 42, XEN. An. 2, 3, 4. — 5 waard (ig) N. T. Mt. 8, 8, Luc. 7, 6. — 6 door *lat. invloed* ἰ-ὄν ποιεῖν τιμι voldoende, waarborg geven Mc. 15, 15; ἰ-ὄν λαμβάνειν waarborg krijgen Act. 17, 9. (: *ἰω*, *ικάνω* < *ικάνω*).

ἰκανό-της, ἡ, deugdelijkheid PL. Lys. 215 a.

ἰκανό-ω, geschikt maken N. T. Col. 1, 12.

ἰκάνω, — 1 reiken tot, komen tot, τι(να) = bereiken, οὐρανόν μ 73, PIND. O. 3, 43, BACCH., PARM. 1, 25 D., AESCH. Pers. 159, SOPH. Ant. 224. — 2 v. toestanden, *leed* enz., iemd. bereiken, treffen: *χρηῶς ζ* 136, *ἄλγος β* 41. — *med.* 3 = *act.*, K 118. (< *sikhnu-* naast *ἰκνεύμαι* < *sikhnu-*, waar -*neu* = o. ind. -*nōti* kan zijn; W. *seik-*, waarvan ook *ἦκω* komt, z. d.).

ἰκελος (Ἰκελος), adv. ὧς, gelijk(end op), τιμι E 450, HES. O. 70, DEMOCR. 224 D., HDT. 3, 81, PIND. P. 2, 77, HIPPOCR.

ἰκεσία, ἡ, smeekeling zijn, smeeken EUR. Ph. 91, AESCHIN. 3, 121, PLUT.

ἰκέσιος, 3, soms 2, van, voor den smeekeling AESCH. Sept. 111, SOPH.; EUR. Med. 710 *i-α* fem.

ἰκετᾶ-δόκος, smeekelingen opnemend, toelatend AESCH. Supp. 713.

ἰκετ/εία, ἡ, = ἰκεσία, THUC. 1, 133, 1, PL. Ap. 39 a, ISOCR.

ἰκέτευ-μα, τό, het smeeken THUC. 1, 136, 3, PLUT.

ἰκετ-εῶω, smeekeling zijn: iemd komen smeeken, (ἔς) τινα II 574, η 292, PIND., fr. 107, HDT. 6, 68, SOPH. O. R. 41, PL. Phaed. 114 a, EUR., (N. T.); *med.* AR. Eccl. 915.

ἰκετή-ρος, — 1 den *ἰκετής* (eig. **ἰκετήρ*) eigen: smeekend EUR. Iph. A. 1216. — 2 meestal *i-ia* ἡ, sc. *ἑλῆια*, de olijftak der smeekenden HDT. 5, 51, AESCH. Supp. 192, AR. Pl. 383, ORAT.: AESCHIN. 2, 15, PLUT. Vand. > smeekbede POL., N. T. Hebr. 5, 7.

ἰκέ-της, ου, ὁ, die komt smeeken: smeekeling Φ 75, PIND. N. 8, 13, HDT. 1, 159, THUC. 1, 136, 22, SOPH. Ph. 470, EUR., PL., XEN., (N. T.). (vgl. *προϊκτής* η 449; *ἰκω*).

ἰκετήσιος, = ἰκέσιος (als v. *ἰκετᾶ-*), v 213.

ἰκέ-τις, ἰδος, ἡ, fem. bij *ἰκέτης*, HDT. 4, 165, Supp. 349, SOPH. O. R. 920.

ἰκμάζω, bevochtigen PLUT. 954 e.

ἰκμαλέος, vochtig, nat HIPPOCR.

ἱμάς, ἄδος, ἦ, vocht P 392, HDT. 3, 125, AR. Nub. 233, PL., N. T. Luc. 8, 6.

(oorspr. ion. woord (') bij W. seik/gh-: o ind. siñcati hij begiet), lat. siare pissen, vgl. ndl. zijgen en zeef, o.b. sicati pissen; vgl. HESYCH. ἱμα·δηθησαι).

ἱμενος, gunstig A 479.

(ion. woord bij ἱω, iemd komen smeeken; i. dus eig. gesmeekt, gewenscht? of komende opzetten?)

ἱκνέομαι (z. ἱκάνω), f. ἱξομαι, aor. ἱκόμεν, pf. ἱγμαί, — 1 komen, gekomen zijn, bereiken met praep of acc. alleen x 276, K 142, met zakelijik subject: πένθος, treffen ψ 224; PIND. N. 1, 53, HDT., ATT. slechts DICHT. (elders ἀφ-ικν-): AESCH., SOPH. Ant. 12, MEN. Perik. 132, niet N. T. of PAP. — 2 spec. als smeekeling-komen tot: smeeken, τινα Ξ 260, TR., SOPH. Ph. 932, TIMOTH. Pers. 139. — 3 spec. v. e. taak enz., tot iemd komen, hem passen, op zijn weg liggen HDT. 2, 36; 9, 26, THUC. 1, 99, 33, vooral part. ἱκ-νέμενος, gepast HDT. 6, 84; 86. — 4 terug keeren, ook met ὑπότροπος Γ 223, Ζ 502.

ἱκρινον, τό, gew. pl., — 1 ribben v. h. schip en vand.: de verticale steunbalken van de borstwering op Odysseus' vloet ε 163, 252. — 2 het op de ribben rustende verdek vóór en achter μ 229, HDT. 4, 35; 5, 16. — 3 tribune, zitplaatsen in het theater AR. Th. 395.

(msch.: o.pr. yecroy pl kuit, lit. ikrai kuit v. visch, eech. jikry pl kuit, v. visch, jikra kuit. Bet. kuitbeen οῦ verticale stut v. hout).

ἱκταρ, adv., — 1 (in)slaande, z. HES. Th. 691. — 2 rakend: τινος, dicht bij ALGM., AESCH. Ag. 116, PL. Rep. 575 c.

(lat icio, vgl. HESYCH. ἱκτέα ἀκόντιον, en ἱκμαμενος gewond INSCR. (cypr.) Vgl. αἰχμή).

ἱκτερι-ώδης, geelzuchtig HIPPOCR.

ἱκτερό-ομαι, de geelzucht krijgen HIPPOCR.

ἱκτερος, ὁ, geelzucht HIPPOCR., PLUT.

(msch.: ἱκτινος, om bruine kleur? Voor suff. vgl. χολέρα).

ἱκ-τήρ, ἦρος, ὁ, — 1 smeekeling SOPH. O. R. 185. — 2 van, voor de smeekelingen AESCH. Supp. 479, SOPH. O. R. 143.

ἱκτήρ-ιος (van een) smeekeling SOPH. O. R. 3, 327.

ἱκτινός, ὁ, (AR. fr. ook acc. -τινω), ὁ wouw HDT. 2, 22, SOPH., AR. AV. 502, PL. Phaed. 82 a.

(i prothetisch. κτι < κσιει? o.ind. syēna- m arend, arm. cin wouw).

ἱκτ-ιος, den smeekeling beschermend AESCH. Supp. 385.

ἱκτις, ἰδος, ἦ, wezel AR. Ach. 880, NIC., ARISTOT., vgl. K 335.

(: ἱκτινος als kleurnaam, z. o.ind. śyā-mā-donkergrijs, śyā-vā- donkerbruin).

ἱκτορ-εῶν, = ἱκετεύω, SOPH.

ἱκ-τορ, ορος, = ἱκετής, AESCH. Supp. 652.

ἱκω, aor. conī. ἱκωμι I 414, aor. „mixtus” of thematische vorm bij den s- aor. ἱξε enz.; = ἱκνέομαι; komen tot iem d, m. praep. of acc. Υ 320, ook m. zakelijik subject χρῆθ ἕκει τινα β 28; PIND. P. 4, 126, AR. Ach. 742, feit. dor. ἱξῶ.

(ursch. jonger Praes. naar oud Perf. *ἱκα, zooals ἀνώγα οῦ ouder ἀνωγα).

ἱλᾶδόν (ἱλη), adv., bij hoopen B 93, HES. O. 287, HDT. 1, 172.

ἱλαίρα, genadig fem. EMPED. 40, 85 D.

(i en ā : i en ā; i. < ἱλάσε-γα, vgl. πείρα, z. ἱλάσκομαι).

ἱλαμαι, = ἱλάσκομαι, HYMN. 18, 48.

ἱλάομαι, verzoenen B 550.

ἱλᾶ(Φ)ος, = att. Ἰλωσις, z. d.

(A 583 -ᾶφος verkeerde aeolisering van -η(φ)ος. Op INSCR. lacon. ἱλᾶεῖσσι, z. ἱλημι).

ἱλᾶρός (z. ἱλημι), (genadig), vriendelijk, vroolijk AR. Ran. 455, XEN. Mem. 2, 7, 12, D. H., PLUT. Sull. 34, N. T., 2 Cor. 9, 7.

ἱλᾶρό-της, ἦ, vroolijkheid PLUT., N. T. Rom. 12, 8.

ἱλ-άρχης, ου, ὁ, aanvoerder van een escadron POL., PLUT., PAP.

ἱλάσκομαι, f. ἱλᾶσ(σ)ομαι, aor. ἱλασ(σ)άμην; — 1 genadig, gunstig voor zich (abs. vroolijk, vgl. ἱλᾶρός) stem men, τινα Ζ 380, PIND. O. 7, 9 EMPED. 128, 4 D., HDT. 1, 50, PL. Phaed. 95 a. — 2 pass. zich gunstig laten stemmen = vergeven, τι N. T. Hebr. 2, 17 ἱλάσθητι, ἁμαρτίας of abs. Luc. 18, 13.

(z. ἱλημι. i A 100, 147 [< ε naar ἱλ- <σ-σ], elders i analog. naar ἱλημι. W. selē-, waarvan korte phasen slē- en sela- [a < e], vgl. CALL. ἔλλατε < σσ-σλά-τε perf.; Ἐλάσιον als E.N.).

ἱλασ-μός, ὁ, verzoening PLUT., N. T. 1 Joh. 2, 2. **ἱλασ-τήριον, τό, — 1** deksel van de ark des verbonds: „verzoendeksel” N. T. Hebr. 9, 5. — 2 zoenmiddel Rom. 3, 25.

ἱλέομαι, AESCH. Supp. 117, ἱλεόομαι PL. Leg. 804 b = ἱλάσκομαι.

ἱλέος, ὁ, schuilplaats, hol THEOCR. 15, 9 (v. l. εἰλ.)

ἱλωσις, ion. Ἰλωσις, genadig, vriendelijk, blijmoedig A 583 en I 639, z. Ἰλωσις, PIND. O. 3, 34, HDT. 4, 94, AESCH. Eum. 1045 (-αος), SOPH. O. C. 1480 (-αος), El. 650 (-εως), AR. Th. 1148, PL. Phaed. 117 b, HEROD. 4, 25.

(< ἱληφος, z. ἱλᾶος).

ἱλη, ἦ, — 1 troep, afdeling PIND. N. 5, 38, SOPH. Ai. 1407, EUR. — 2 spec. afdeling cavalerie, bij de Doriers XEN. An. 1, 2, 16, Lac. 2, 11, PAP. (i.: ἱλλω, εἰλέω).

ἱλη-μα (ῖ), τό, darmverdraaiing HIPPOCR.

ἱλημι, ἴμπ. ἱληθι γ 380, ἱλᾶθι THEOCR. 15, 145; ἱληκησι conj. perf. φ 364, opt. ἱληκοι bij THUC. 3, 104, 11: genadig zijn.

(< *si-slē-mi; perf. ἱλ. i.p.v. εἰληκα < *se-s'ē-ka z. HESYCH. εἰληθι ἱλωσις γίνω? Vgl. ἱλάσκομαι. W. selē-: sēl- in got. sēls chrestós = ndl. zalig, o-phase in lat. solari troosten).

ἱλιγγιάω, — 1 duizelig worden of zijn PL. Phaed. 79 c, LUC. — 2 overdr. duizelen, ontsteld, verward zijn AR. Ach. 581, PL. Gorg. 486 b, Prot. 339 e, LUC.

(: εἰλέω, ἱλλω, W. uel- draaien, vgl. tochar. B wai-wal-ai duizeligheid. Ook εἰλ-).

ἱλιγγος, ὁ, — 1 duizeligheid PL. Rep. 407 c. — 2 verwarring PLUT.

ἱλᾶ-εις, genadig ALCAE. 70, 19 ALD.

(vgl. aeol. Ἰλαος (ā?) = Ἰλωσις).

ἱλ-αίνω, de ooggen verdraaien HIPPOCR.

ἱλλάς, ἄδος, ἦ, — 1 het ineen gedraaide: touw N 572. — 2 soort lijster ARISTOT.

(ἱλλάς; z. εἰλέω, ἱλλω).

ἱλλός (: ἱλλω), ὁ, met de ooggen draaiend, knippend SOPHR. 22b, A., v. moetheid AR. Th. 846.

I. ἱλλω, — 1 wentelen SOPH. Ant. 340. — 2 inwikkelen, winden AP. RH.

(< ἱ-ἱλω; W. uel-, z. I εἰλω).

II. ἱλλω, dringen, in het nauw brengen AP. RH.

(ἱ-ἱλω; W. uel-, z. II εἰλω).

ἱλλ-ώδης, met schele ooggen HIPPOCR.

ἱλλώπτω, lonken, knipoogen AESCH.

ἱλλω-σις, ἦ, scheelkijken HIPPOCR.

ἰλύος, ὅ, schuilplaats CALL.

(*beter eil-*; W. *uel-u-* wentelen, z I *eil(ω)*).

ἰλύος, ὄος, ἦ, slijk Φ 318, HDT. 4, 195, ARISTOT.;

-**υ-όεις**, slikkerig, vuil ARISTOT.

(vgl. HESYCH. *εἰλύ' μέλαν*, *lett. ἴλς* pikdonker, o.b. *ἰλί* slijk).

ἰλυσπάομαι, kruipen PL. Tim. 92 a, ARISTOT.

(z. I *eil(ω)* + *πάω*).

ἰλύσπαισις (z. *voorg.*), ἦ, wormachtige, wentelende beweging ARISTOT.

ἰλυσπαστι-κόος, zich wentelend ARISTOT.

ἰλυ-ώδης, vuil, onrein HIPPOCR.

ἰλαῖον (z. *ἀν-ιμάω*), τό, *nl.* μέλος, waterdragerslied CALL.

ἰμαν/ήθηρη, ἦ, koord, touw HEROND. 5, 11.

ἰμαν-ελικτής, ὅ, „riemdraaijer”: sophismenslijter DEMOCR. 150 D.

ἰμάντ-ίνος, van riemen gemaakt HDT. 4, 189, HIPPOCR.

ἰμαντ-ισκος, ὅ, riempje HEROND. 6, 71.

ἰμαντ-ώδης, riemachtig PL. Tim. 76 c.

ἰμάς, ἄντος, ὅ, — 1 leeren riem © 544, *in verschillend gebruik* HDT. 4, 98, AR. Vesp. 231, EUR. Andr. 718, N. T. Mc. 1, 7. — **Spec.**: 2 teugel Ψ 324, SOPH. El. 747. — 3 zweep Ψ 363. — 4 riemen, *om arm en hand v. d. vuistvechter*; bokshandschoenen Ψ 684, PL. Prot. 342 b. — 5 riem aan den grendelsluitbalk (*binnen*) bevestigd en door een gat naar buiten gestoken: *om van buiten de deur te sluiten* (ω onze klomp), door den grendel in horizontale richting te verschuiven α 441, φ 241. — 6 zeelen v. h. ledikant ψ 201: gespannen riemen, *waarmee de helm op het hoofd rust* K 262. — 7 = ζωστήρ Φ 30; toovergordel Ξ 214. — 8 stormband Γ 371. — 9 riem v. d. drillboor ι 385.

(W. *sai-*, korte phase *sī-*: o.ind. *sē-tār-* binder: band, *simánta-m.* [haar]scheiding, *lat.* saeta haar, borstel; zijde, o.s. *simo* koord, *lit.* *sētās* koord. *i.*, vgl. o.ind. *simánta-*, een formatie als *ἀ-κάμας*. Vgl. *ἰμάω*).

ἰμάς-θλη (*ἰμάσσω*), ἦ, zweep, geesel ζ 320.

ἰμάσσω, z zweepen ζ 316, HYMN. Ap. 340, HES. Th. 857.

(*< ἰματ-ιω, a < η, z. ἰμάς*).

ἰματίδιον, τό, dem. v. *ἰμάτιον*, AR. Pl. 985.

ἰματ-ίζω, bekleeden N. T. Mc. 5, 16.

ἰματιο-κάπηλος, ὅ, kleerenkoopman LUC. Merc. Cond. 38.

ἰμάτ-ιον, τό, — 1 mantel HDT. 1, 9, AR. Nub. 55, PL. Phaedr. 87 b, N. T. Mt. 9, 20. — 2 ook nog: kledingstuk N. T. Mt. 9, 16. — 3 stuk goed om mee te zeven HDT. 4, 23.

(*dem.*: *εἶμα*, waarbij *-ιον* teg. *εἶμα* kleding, het bepaalde, bijzondere aangeeft. Regelmatig *εἰμάτιον* is ion., *wrsch.* ook HDT., zeker INSCR., *εἰ* (= *ε'*) heeft zich in lettergr. zonder klemtoon (teg. *εἶμα, εἶματος*) > *ἰ* ontwikkeld: toonloosheid maakt vocalen *i. h. a.* korter en daardoor ook meer gesloten, vgl. *Lat., Italiaansch*).

ἰματιουργ-ική, ἦ, kleermakerskunst PL. Polit. 280 a.

ἰματισ/μός, ὅ, bekleeding POL., N. T. Luc. 9, 29.

ἰμάω, eig. aan een koord omhoog trekken, *spec.* melken ARISTOT.

ἰμείρω, med. aor. conj. *ἰμείρεται*, opt. *-αίτο* HOM., *ἰμέροη* HDT. 7, 44 *met act. bet.*, *aeol.* *ἰμέρω* SAPPHO 1, 27: innig verlangen x 431; *med.* α 41, BACCH., HDT. 3, 123, DEMOCR. 223 D., SOPH. O. R. 59.

(*ἰ* praef., vgl. bij *ἰθύω*; W. *smēr-* in liefde gedenken, verlangen; o.ind. *smarā-* m. liefdesverlangen, vgl. *s.v.* *εἰμάρται. ἰ-μείρω < -smēr-ἰδ*).

ἰμέρα, z. PL. Crat. 418 c, ω *ἡμέρα*.

ἰμερ-ἄμποξ, met bekoorlijken hoofdband BACCH. 18, 9.

ἰμερό-γυ-ισ, met schoone leden BACCH. 12, 137.

ἰμερό-εις, vol zoet verlangen, bekoorlijk α 421, Σ 570, ook γόος x 398, PIND. fr. 87, TYRT. 4, 4, BACCH. 10, 118, THEOCR. 7, 118.

ἰμερόομαι, liefdegenot verlangen HIPPOCR.

ἰμερός (z. *ἰμείρω*), — 1 verlangen Γ 139, HES., PIND., HDT. 1, 30, PL. Phaedr. 251 c. — 2 liefdesverlangen Γ 446, PIND. O. 1, 42, AESCH. Ag. 544, SOPH. Ant. 795.

ἰμερό-φωνος, met een stem vol verlangen, -heimwee SAPPHO 121 ALD (*ἰμ.*), THEOCR. 28, 7.

ἰμέρωω, aeol. = *ἰμείρω*, SAPPHO 1, 27, ALCAE. 46, 5 ALD.

ἰμερτός, begeerd: liefelijk B 751, PIND. O. 6, 7, PLUT.

ἰμον-ιά (*ἰμάω*), ἦ, — 1 puttouw, *om den emmer op te halen* LUC. — 2 obscene AR. Eccl. 351.

ἰμονιο-στρόφος, het puttouw opdraaiend AR. Ran. 1297.

ἴνα, — 1 waar (*relat. demonstr.* K 127?), B 558, PIND. I, 2, 28, Pae. 6, 140 D., ARCHIL. 92, ALD. BACCH. IBYC. 6, 3, ALD., HDT. 1, 98, AESCH. Pr. 21' SOPH. Ph. 17, AR. Nub. 190. — 2 waarheen ζ 55. — 3 waarbij, *wanneer* ζ 27. — 4 *Met finale kracht gevuld*: waar > op dat (daar), vgl. PL. Leg. 734 c: ἢ βούλησις τῆς αἰρέσεως τῶν βίων οὐχ ἴνα τὸ λυπηρὸν ὑπερβάλλη, ἕπουτο δ' ὑπερβάλλεται. (Eerst laat, III v. Chr., *8* gelmatig in att. INSCR.), = opdat, m. conj. na hoofdtijd, opt. na hist. tijd in den regeerenden zin A 203: E 2 (*soms „onregelmatig”* I 99 ω ρ 250). N.B. ἴνα καὶ om maar, als maar PL. Ap. 22 a, Gorg. 467 c, 501 c. — Alg. tot in N. T., waar het de gewone finale conjunctie is = n. gr. *va.* — 5 z o o dat N. T. vaak: Mc. 3, 14. — 6 omdat N. T. Mc. 4, 11, Luc. 8, 10, Apoc. 14, 13; 22, 14, EPICT. 3, 4, 10.

(*Bij ig. qvi-* is de instrum. *q'i-na* [= av. *čina* = gr. *tiva?* indef. *tiva*], uitgangspunt v. *tw-geweest*. Analogisch daarnaast als [*demonstr.-*] *relat. ἴνα = τὼς: ὄς, τῆος: ἦος enz.*).

ἰνδάλλομαι, verschijnen, zich vertoonen: s ch ij n e n Ψ 460, P 213, (τ 224 is ἦτορ wellicht oude locat. zonder uitgang of ἦτορ indecl.).

(W. *uid-* met *nasaalinfix*, vgl. o.ind. *vindāte* hij bespuert, vindt, vgl. *σχινδαλμός: lat. scindo*).

ἴνδαλ-μα, τό, gestalte, beeld LUC. Gall. 5.

ἴνέω, leegen HIPPOCR.

(*< isn-* = o.ind. *isnāti* hij werpt uit).

ἰνη-θμός, ἦ, lediging HIPPOCR.

ἴνιον (: [F]ῖς), τό, nek(spier) E 73, HIPPOCR., THEOCR. 25, 64.

ἴνις, ὅ, ἦ, — 1 zoon, dochter, telg AESCH. Eum. 323, EUR. Iph. A. 119. — 2 jong, welp v. e. leeuw AESCH. Ag. 718.

(*cypr. woord, wrsch. lw. Msch. echter: pron. rest. syo-* eigen < *sy-ino-*, voor *υ* vgl. gr. *φοι* enz.; vgl. dan van dezelfde W. o.n. *sveinn* jongen, *lit. svaïnīs* zwager).

ἰν-ώδης, pezig, gespierd XEN. Cyn. 4, 1, ARISTOT.

ἴξ, = ἴψ, een insect: druifluis ALCM. 13(?).

(*< ἰqʰs-*, z. *ἴπτομαι*).

ἴξαλη (z. *volg.*), ἦ, geitevel HIPPOCR.

ἴξᾶλος, gazel(?) Δ 105.

(vgl. *σσ* in HESYCH. *ἰσᾶλα θιφθῆρα, z. ἰθᾶλαν θιφθῆραν*. Dit wjst op afkomst uit Azië vgl. Δ 105: *Lycisch*).

ἰξευτήριος, tot het vogelvangen met lijmroeden behoorend PLUT.; = *-τριά, ἦ*, PLUT. 321 f.

ἰξ-ία, ἡ, — 1 maretak THEOPHR. — 2 aderbreek HIPPOCR., ARISTOT., PLUT.
ἰξίς, ion. ἰξίς, ἡ, (aan)komst; richting HIPPOCR., EUR. Tr. 396(?).
ἰξο-βόρος, mistelbessen etend ARISTOT.
ἰξός, ὁ, — 1 maretak, een parasiet ARISTOT., THEOPHR. — 2 vogellijm EUR. Cycl. 432, PLUT. Corial, 3. — 3 kleverig slijm HIPPOCR. — 4 adi. vasthoudend, gierig AR.
 (: lat. viscum [sc < ks], d. Weichselbeere, russ. visnja kers).
ἰξός (: ἰσχίον?), **ῥος, ἡ**, lenden ε 231, κ 544; HIPPOCR. ook heup.
ἰξ-ώδης, kleverig HIPPOCR., THEOPHR., LUC.
ἰο-βλέφαρος, met vioolkleurige oogen PIND. fr. 307, BACCH. 18, 5.
ἰο-βόλος, vergiftig ARISTOT.
ἰο-βόστρυχος, met (als violen) donkere lokken PIND. O. 6, 30.
ἰο-δετος, uit viooltjes gevlochten PIND. fr. 75.
ἰο-δνεφής, donker als violen ι 426.
ἰο-δόκος, pijlen bevattend O 444.
ἰο-ειδής, „violier-kleurig”: paarsrood Λ 298, ε 56.
ἰοίς (ἰον), staalblauw Ψ 850.
(F)ἰο-κόπος, met violen op het boezemkleed ALCAE. 63 (z. ἰο-πλοκος) SAPHO 39, 5 ALD.
ἰο-μωρος, door pijlen vermaard Δ 242, Ξ 479.
 (: ἰός + ο-phase v. μέρο-, z. ἐγγεσ-μωρος en got. mērs: nld. vermaard).
ἰον, τό, viooltje, juister: violier ε 72, PIND. O. 6, 55, PL. Symp. 212 e, THEOPHR.
 (ἴον: lat. viola).
ἰονθάς (z. volq.), **ἄδος, ἡ**, harig ξ 50.
ἰονθος, ὁ, eerste baardhaar SUID.; uitslag daarbij HIPPOCR., ARISTOT.
 (W. uendh- < fi-ῥονθο, vgl. o.ier. find [
ἰο-πλόκαμος, met donkerblauwe vlechten PIND. P. 1, 1.
ἰο-πλοκος, met donkere vlechten (of: met violieren in het haar) ALCAE. 63 ALD., PIND. I. (7) 6, 23, BACCH. 8, 72.
I. ἰός, pl. 1 × ἰα Υ 63, ὁ, pijl α 262 (vergiftigd, z. II ἰός), HES., AESCH. Pers. 461, SOPH. Tr. 567.
 (< ἰσυ ο-: o.ind. ἰσυ- pijl).
II. ἰός, ὁ, — 1 gif, zwadder AESCH. Ag. 834, SOPH. Tr. 771, PLUT., N. T. Jac. 3, 8. — 2 vocht, honig PIND. O. 6, 47. — 3 roest THEOGN. 451, PL. Rep. 609 a, THEOPHR., N. T. Jac. 5, 3.
 (< *uiso-: o.ind. uisā n. gif, lat. virus n., o.ier. fi [
ἰος, ἴα (z. ἴα), één Z 422.
ἰο-στέφανος, met viooltjes bekranst PIND. fr. 76, BACCH. 3, 2, AR. Eq. 1323.
ἰότης, ἡ, acc. O 41, dat. -τητι, wil T 9; > schuld E 874, EMPED. 103 D. AESCH. Pr. 559.
 (< iso-tāt-: o.ind. is-īd- gewenscht, -isāti hij zoekt op. Oude dissimilatie < isto-tāt-?).
ἰού, uitroep van smart en van vreugde AESCH. Ag. 1215, SOPH. O. R. 1182, AR. Nub. 1, PL. Symp. 223 a.
ἰουλις, ἴδος, ἡ, een in troepen levende zeevisch ARISTOT.
ἰουλος, ὁ, — 1 de wollige eerste baardharen λ 319, AESCH. Sept. 534, XEN., HEROND. 1, 52. — 2 de fijne, donzige haren der planten THEOPHR. — 3 een insect ARISTOT.; -ώδης, daarop gelijkend ARISTOT.
 (< fi-ῥουλο-, z. οὔλος).
ἰόφ, uitroep (?) AESCH. Supp. 827.

ἰο-χέαιρα, ἡ, die pijlen „uitstrooit” (vgl. E 618), E 53, PIND. P. 2, 9 (ι).
 (fem. χεφαρ-χά: χεφ-αρος, z. ἔ-χευα = νείαρο: νεφ-αρος, χήμαιρα: χήμ-αρος).
ἰῶ, pass. verstoeten ARISTOT., THEOPHR.
ἰπνίτης, ου, ὁ, in den oven gebakken, ἄρτος COM., HIPPOCR.
ἰπνο-κάης, in den oven gebakken LUC. Lexiph. 6.
ἰπνο-λέβης, ητος, ὁ, ovenketel LUC. Lexiph. 8.
ἰπνο-πλάθης, ου, ὁ, potten, „bakker” (z. ἰπνός) PL. Theat. 147 a.
 (: πλάσσω < πλαθ-ιω).
ἰπνός, ὁ, — 1 oven, haard SEMON. 7, 61, HDT. 5, 92, 7, AR. Vesp. 837. — 2 geiser AR. Vesp. 139. — 3 lanternen AR. Pax 841.
 (zelfde i als in ἴππος, i. < uq^hnó-: got. aiuhns [hnó-], ohd. ofan [hnó-s > germ. uofnāt], nld. oven).
ἴπος, ἡ, last PIND. O. 4, 8.
 (W. uig^h. drukken, persen, vgl. ἴπ, ἴπτομαι, z. ἴπoo. Msch.: lat. viā).
ἴπoo (z. voorg.), drukken, persen AESCH. Pr. 365, AR. Eq. 924, vgl. Lys. 291.
ἴππ-αγρέται (: ἀγρέω?), **ῶν, οἱ**, bij de Spartanen de aanvoerders v. d. koninklijke, uit 300 epeben bestaande, lijfwacht XEN. Hell. 3, 3, 9, Lac. 4, 3.
ἴππ-αγωγός, transport(-schip), ook voor paarden-vervoer HDT. 7, 21, THUC. 6, 43, 32, AR. Eq. 599; subst. ἡ, DEM. 1, 16, LUC.
ἴππ-άζουμαι, — 1 paard rijden of de paarden sturen Ψ 426, HDT. 4, 110, AR. Nub. 14, PL. Ion 540 d; pass. XEN. Eq. 3, 1; secueel SOPHR. — 2 doorrijden, χῳραυ DIOD., PLUT. Cam. 23.
ἴππάρη, ἡ, paardenkaas AESCH., HIPPOCR., THEOPHR.
ἴππ-αλεκτροῶν, ονος, ὁ, „paardhaan”; AR. Pax 1177, Av. 800, = volq.
ἴππ-αλέκτωρ, ορος, ὁ, AR. Ran. 932 = voorg.
ἴππαπαί, komische nabootsing van het brieschen van paarden AR. Eq. 602. = ῥυππαπαί, Ran. 207.
ἴππ-ἄριον, τό, dem. v. ἴππος, paardje, veulen XEN. Cyr. 1, 4, 19.
ἴππ-αρμοστής, οὔ, ὁ, lac. = ἴππαρχος, bevelhebber der ruitery XEN. Hell. 4, 4, 10.
ἴππ-αρχ-έω, bevelhebber der ruitery zijn HDT. 9, 20, XEN. Eq. 11, 10, DEM.; pass. onder den ἴππαρχος staan ARISTOT.
ἴππ-ἀρχης, ου, ὁ, = ἰ-ος, D. H., PLUT., PAP.
ἴππαρχία, ἡ, — 1 commando als ἴππαρχος XEN., (XEN.) Ath. 1, 3. — 2 afdeling ruitery, onder een ἴππαρχος, POL., DIOD., PAP.
ἴππαρχ-ικός, geschikt voor, passende bij den ἴππαρχος, XEN. Hipp. 5, 1.
ἴππ-αρχος, ὁ, — 1 bevelhebber der ruitery AR. Av. 799, PL. Leg. 847 d, DEM., HYPER. — 2 bijn. v. Poseidon, PIND. P. 4, 45. — 3 de Rom. magister equitum PLUT.
ἴππᾶς, ἄδος, ἡ, — 1 de klasse, de stand der ridders ISAE. 7, 39, PLUT. — 2 adi. fem. στολή, rijkkleed HDT. 1, 80.
ἴππασ/ία, ἡ, het rijden, oefening in het rijden AR. Ach. 1165, XEN. Eq. 3, 4, LUC.
ἴππᾶσι-μος, 2 (3 HDT. 2, 108), geschikt om te berijden HDT. 9, 13, XEN. Hell. 17, 2, 12, POL.
ἴππασ/τής, οὔ, ὁ, — 1 ruitler LUC. — 2 ἰ. ἴππος, rijaard XEN. Eq. 10, 17, ARISTOT.
ἴππαστι-κός, gaarne rijdend PLUT. Alcib. 23.
ἴππᾶσ/τριαί, κάμηλοι, αἱ, bereden PLUT. Eum. 15.
ἴππεία, ἡ, — 1 het rijden, rijkunst SOPH. El. 505, EUR. Herc. 374, XEN. — 2 ruitery XEN. An. 5, 6, 8.

- ἵππειος**, van-, met paarden E 799, HES. Sc. 321, PIND. N. 9, 22, AESCH. Sept. 122, SOPH. Ant. 340, EUR.
- ἵππ-ἐλαφος, ὁ**, soort gazel ARISTOT.
- ἵππ-ερος, ὁ**, paardenmanie AR. Nub. 74.
- ἵππευ-μα, τό**, rit AR. Th. 1066, EUR. Iph. T. 1428.
- ἵππ-εύς, ὁ**, — 1 „paardman” = wagenstrijder B 810. — 2 wagenmenner A 51. — 3 wagenmenner Ψ 273. — 4 *spec. te Athene en ild.*: de tweede klasse der burgers (*vgl. de equites*) AR., ARISTOT. A. II. 4, 3, PLUT., *and.* — 5 ruiterij, cavalerie AESCH. Pers. 14, ATT. *passim.*: ARISTOT. A. II. 24, 3, N. T. Act. 23, 23, — 6 HDT. 7, 184, *spec. in Sparta*: de 300 man cavalerie als lijfwacht der koningen HDT. 8, 124. — 7 een snel loopende kreeft ARISTOT.
- ἵππευ-τής, οὔ, ὁ**, als ruiter, rijdend PIND. P. 9, 123, BACCH., EUR. Herc. 408.
- ἵππεύω**, — 1 ruiter zijn: paardrijden, ook *med.* HDT. 1, 136: 79, AR. Nub. 1406, LUC. — 2 als cavalerist dienen HDT. 7, 84, PL., XEN. Hell. 3, 1, 4. — 3 ridder zijn LYS. 14, 7. — 4 *overdr.* voortrazen EUR. Ph. 212. — 5 *v. h. paard*: gang hebben. loopen XEN. Eq. 1, 6.
- ἵππ-ηγός**, = ἵππαγωγός, POL., DIOD., PLUT.
- ἵππηδόν, adv.**, — 1 als een paard AESCH. Sept. 328. — 2 als ruiter AR. Pax 81.
- ἵππ-ηλάσιος**, geschikt om te rijden H 340.
- ἵππ-ηλάτᾶ, ὁ**, *ep.* = -ης, Δ 387 *enz.*
- ἵππ-ηλατ-έω**, rijden AR. Av. 1443.
- ἵππ-ηλάτης, ου, ὁ**, wagenmenner AESCH. Pers. 126, (EUR.) Rhes. 117.
- ἵππ-ηλάτος**, met paard (en wagen) te berijden δ 607, POL., LUC.
- ἵππ-ημολγοί, οἱ**, „paardenmelkers”: van paardenmelk levend, *v. d. Skythen* N 5, HES. (*vgl.* HDT. 1, 216), CALL.
- ἵππ-ι-ἀνάξ, ακτος, ὁ**, paardenvorst, aanvoerder der ruiterij AESCH. Pers. 997.
- ἵππ-ιδιον, τό**, *visch*: zeepaardje EPICH. 56, 2.
- ἵππ-ικός, — 1** van of voor het paard AESCH. Sept. 61, SOPH. El. 719, PL. Euth. 13 a. — 2 met paarden SOPH. El. 740. PL. — 3 *subst.* goed ruiter PL. Prot. 350 a, XEN. *Subst.* τὸ ἴ-όν, ruiterij HDT. 7, 87, PL., XEN. An. 6, 5, 29, POL., N. T. Apoc. 9, 16. — 4 van den ruiter PL.; XEN. Oec. 21, 7: zooals een ruiter past; *subst.* ἡ ἱ-κή, rijkunst AR. Nub. 107, PL. Lach. 193 b. — 5 *spec.* τὸ ἴ-όν, lengte v. 4 stadiën PLUT. — 6 *subst. en adj.* ridder, equester PAP.
- ἵππ-ιος, — 1** van paard(en) of ruiter PIND. O. 1, 104, BACCH. — 2 *als bijn. v. goden*: Poseidon, Hera, Athene AESCH. Sept. 130, SOPH. O. C. 1070, AR. Eq. 551, EUR.
- ἵππιο-χαίτης, ου, ὁ**, met paardenharen helmboos Z 469.
- ἵππιο-χάρμης, ου**, — 1 op den wagen strijdend Ω 257, HES. — 2 ruiter(-) AESCH. Pers. 29.
- ἵππο-βάμων, — 1** paardrijdend, eig. „met paardengang” AESCH. Pr. 805, SOPH. Tr. 1095 *v. d. Centauren*. — 2 snel als paarden AESCH. Supp. 284. — 3 *overdr.* hoogdravend AR. Ran. 821.
- ἵππο-βάτης, ου**, ruiter AESCH. Pers. 26.
- ἵππο-βίνος, ὁ**, *vuile verdraaiing van Ἴππώνικος*, AR. Ran. 429.
- ἵππο-βότης, ου, ὁ**, hij, die paarden houdt EUR. Or. 1000(?); *te Chaleis*: de aanzienlijken HDT. 5, 77, PLUT.
- ἵππο-βοτος**, paardenvoedend B 287, Ἄργος BACCH. 10, 80, EUR. Andr. 1229.
- ἵππο-βουκόλος, ὁ**, paardenherder SOPH., EUR. Ph. 28.
- ἵππο-γέραννοι, οἱ**, kraanvogelruiters LUC. V. H. 1, 13.
- ἵππο-γῦποι, οἱ**, gierruiters LUC. V. H. 1, 13.
- ἵππο-δαίμος, ὁ**, paardentemmer: ruiter, B 23; HES., PIND. N. 4, 29.
- ἵππο-δάσειά, slechts fem.**, met dichten paardenharen helmboos Γ 369.
- ἵππο-δεσμα, ων, τά**, teugels EUR. Hipp. 1225.
- ἵππο-δέτης, ου**, het paard bindend SOPH. Ai. 241.
- ἵππο-δίνητος**, door wagens doorkruist *v. e. stad* BACCH. 5, 2.
- ἵππο-διώκτης, ου**, ruiter THEOCR. 14, 12.
- ἵππο-δρομ-ία, ἡ**, wedren te paard of met wagens PIND. I. 3, 13, THUC. 3, 104, 2, AR. Pax 899, PL., XEN. Hell. 3, 2, 5.
- ἵππο-δρόμιος, — 1** naam v. een Boeotische maand PLUT. Cam. 19. — 2 *bijn. v. Poseidon* PIND. I. 1, 54, *beschermder der rennen*.
- ἵππο-δρομος, ὁ**, — 1 renbaan Ψ 330, PL. Critias 117 c. — 2 *vand.* zonnebaan EUR. Iph. T. 1137.
- ἵππο-δρόμος, ὁ**, „paardrijder”: lichte infanterie, die tusschen de paarden door vocht HDT. 7, 158.
- ἵππο-θεν, adv.**, uit het paard θ 515.
- ἵππο-θήλης, ου, ὁ**, een ezel, *die door cene merrie gezoogd is* ARISTOT.
- ἵππο-θήρος, νόμος, ὁ**, zekere melodie, *die gedurende het dekken van de merrie gespeeld werd* PLUT.
- ἵππο-κάνθαρος, ὁ**, paardkever AR. Pax 181.
- ἵππο-κλέυθος**, den weg te paard of in een wagen afleggend Π 126.
- ἵππο-κένταυρος, ὁ**, — 1 paardcentaur PL. Phaedr. 229 d, XEN., LUC. Zeux. 3. — 2 hersenschim LUC.
- ἵππο-κομ-έω**, paarden verplegen AR. Pax 74.
- ἵππο-κόμος, stalkericht** HDT. 3, 85, PL. Polit. 261 d, XEN. Hell. 3, 4, 6.
- ἵππό-κομος**, met paardenharen helmboos M 339, SOPH. Ant. 116.
- ἵππο-κορυστής, οὔ, ὁ**, bezitter v. d. helm met paardenstaart B 1.
(*die een *ἵππο-κορος heeft, vgl. ἀσπιστής, ἱππότης*).
- ἵππο-κρατέω, — 1** overmacht in ruiterij hebben POL. — 2 *pass.* door ruiterij overwonnen worden THUC. 6, 71, 11.
- ἵππο-κρατία, ἡ**, overwinning door ruiterij XEN. Cyr. 1, 4, 23.
- ἵππό-κρημνος**, „paarden-” *d.w.z.* „reuzen-steil”: hoogdravend AR. Ran. 929.
- ἵππο-κροτος**, klinkend van den hoefslag PIND. P. 5, 92, EUR. Hipp. 229.
- ἵππό-λοφος**, met paardenharen helmboos: hoog zwierend, λόγοι AR. Ran. 818(?).
- ἵππο-μάνης, — 1** dol-, trotsch op zijn paarden(?), λειμών SOPH. Ai. 143. — 2 τὸ ἱ-ές, een plant door paarden gezocht THEOCR. 2, 48. — 3 een wrat op het voorhoofd van veulens, voor tooverkunsten gebruikt ARISTOT., *vgl. verg.* Ge. 3, 280 *van andere ingrediënten*.
- ἵππο-μαν-ία, ἡ**, paardenmanie LUC. Nigr. 29.
- ἵππο-μάχ-έω**, te paard strijden XEN. Cyr. 6, 4, 18; -ία, ἡ, ruitergevecht THUC. 2, 22, 16, PL. Lach. 193 b, POL.
- ἵππό-μητις**, kundig in het rijden PIND. I. 6, 9.
- ἵππό-μορφος**, in de gedaante van een paard PL. Phaedr. 253 c.
- ἵππο-μύρμηξ, ηκος, ὁ**, paardmier LUC. V. H. 1, 12.
- ἵππο-νώμας, ὁ**, paardenmenner SOPH. Ai. 232, AR. Nub. 571, EUR. Hipp. 1399.

ἵππο-πόλος (vgl. αἰ-πόλος), met paarden omgaand N 4.
ἵππος, ὁ, — 1 paard; ἡ ἴ., merrie B 763; *sinds* HOM. *alg. tot n. t.* Jac. 3, 3. — 2 *dual. of pl.* span paarden: > wagen B 770: Γ 265. — 3 wagenstrijders ξ 267. — 4 ἡ ἵππος (het fem. van oudsher collectief) = ruitery HDT. 1, 27, THUC. 1, 62, 8, XEN. — 5 de vrouwelijke geslachtsdeelen ARISTOT. — 6 ἴ. ποτάμιος, hippopotamus, nijlpaard HDT. 2, 71, ARISTOT.
 (< idg. ἔκμο-, waarbij e voor volg. κν-, een zware groep, verkort werd, wat ontwikkeling tot i veroorzaakte, vgl. οκίδνημι: οκεδάννημι enz. De * is recent, vgl. dial. ἱκκος en E. N als Κράτιππος enz. Ig. ἔκμο-, vgl. o ind. ásva- paard, lat. equus, o ier. ech [gall. Eprōna enz.], got. athwa-, lit. asvd merrie).
ἵππο-σειρής, een paard aan den teugel leidend ANACR. 88, 6 ALD.
ἵππο-σέλινον, τό, soort groote klimop ARISTOT., THEOPHR.
ἵππο-σάας (σεύω), paardrijder PIND. P. 2, 65; = -σόςος, PIND. O. 3, 26.
ἵππο-στάσις, ἡ, paardenstal, halte EUR. Alc. 594, Phaeth. 5 v. A., POL.
ἵππο-σύνη, ἡ, — 1 rijkunst, wagentactiek II 776. — 2 > ruitery HDT. 7, 141 orak.
ἵππό-τά, ὁ, ep. = volg., B 336.
ἵππό-της, ου, ὁ, ruiter, ridder PIND. P. 4, 153, HDT. 9, 49, AESCH. Sept. 80, XEN., PLUT.
 (-της duidt bezit aan, vgl. βοότης, ἴ. = lat. equit-. Mogelijk echter < *ἵππο-πότης, vgl. δεσπότης).
ἵππο-τοξότης, ου, ὁ, boogschutter te paard HDT. 4, 46, THUC. 2, 96, 27, LYS. 15, 6, AR. Av. 1179.
ἵππο-τροφ-έω, paarden houden ISOCR. 16, 34, LYCURG. 139, HYPER.; *pf.* hoogst waarschijnlijk ἵπποτροφῆρα.
ἵππο-τροφ-ία, ἡ, paarden, ev. een renstal houden PIND. I. 2, 38, THUC. 6, 12, 3, PL. Lys. 205 c, POL.
ἵππο-τρόφος, paarden houdend of fokkend HES. O. 507, PIND. N. 10, 41, BACCH.
ἵππο-τύφια, ἡ, sterke inbeelding LUC. Hist. Conscr. 45.
ἵππ-ουρις, ἰδος, ἡ, met een paardenstaart Z 495.
ἵππ-ουρος, ὁ, soort zeevisch ARISTOT.
ἵππο-φορβ-ία, ἡ, = -τροφία, PL. Polit. 299 d.
ἵππο-φόρβιον, τό, — 1 kudde van paarden HDT. 4, 110, XEN. Hell. 4, 6, 6. — 2 stoeterij EUR. El. 623, ARISTOT., PLUT.
ἵππο-φορβός, = -τρόφος, PL. Polit. 261 d, ARISTOT.
ἵππο-χάρμᾶς, = ἵππιох., PIND. O. 1, 24.
ἵππῶ; *pass.* als paard verschijnen PLUT. 1120 d.
ἵππ-ώδης, als een paard XEN. Eq. 1, 11.
ἵππ-ωκῆς, snel als een paard BACCH. 10, 101.
ἵππῶν, ὄνος, ὁ, — 1 paardenstal XEN. Eq. 4, 1, LUC. — 2 pleisterplaats XEN. Cyr. 8, 6, 17.
ἵππ-ωνεία, ἡ, paarden koopen XEN. Hipp. 1, 12; -ωνέω, ἴβ. 1, 14.
ἵππομαι (z. ἵπος), *f.* ἵψομαι, drukken: benauwen, tuchtigen A 454, THEOCR. 30, 19.
ἵπωσις, ἡ, het persen HIPPOCR.
ἵρ-, ἵρ., ep. en ion. = ἱερ-.
ἵρήν, ἔνος, ὁ, ion., = εἰρήν, HDT. 9, 85.
ἵρηξ, ion. = ἱεράξ, HES. O. 203.
ἵρ-ινος, van de iris gemaakt COM.
ἶρις, ἰδος, ἡ, — 1 Iris, bode der goden Σ 184. — 2 regenboog A 27, XENOPHON. 32 D., ARISTOT., N. T. Apoc. 4, 3. — 3 iris, soort lolie THEOPHR. (oudste vormen Ἐρις < ἔφιρις, eig. fem. v.

*ἶρος, vgl. σ 6: οὐνεξ' ἀπαγγέλλεσκε κίών: φέμαι. Vgl. ἱρηξ).
ἰρι-ώδης, regenboog-achtig ARISTOT.
ἴρο-εργίη, ion., eeredienst HDT. 5, 83.
ἴς, ἴνός enz., vaak ἴρι (andere instrum.), — 1 spier, pees Ψ 191 ARCHIL., AR. Pax 86 plur.; v. helden gezegd PIND. I. 8, 113. Later meest v. d. spierweefsels: PL. Tim. 82 c, — 2 (spier)kracht E 245, O 383. — 3 vaak ἴς c. gen. ter omschrijving v. een sterke persoon π 476 (daarom met ἴδων, niet ἰδοῦσα verbonden, z. d.).
 (< *fis* vgl. lat. *vis*. Zooals bij *tis*, *uv-*, *fiv-* wrsch. uit instrum. *fi-va* ontstaan, met kracht, uit alle macht, als *fiv-a* gevoeld na het afsterven v. d. instrum. Vgl. *ίνα*).
ἰσ-άγγελος, als een engel N. T. Luc. 20, 36.
ἰσ-άδελφος, als een broeder EUR. Or. 1015.
ἰσ-άζω (HOM. ἴ), — 1 gelijk maken, in gewicht M 435, ARISTOT. — 2 *pass. refl.* zich gelijk stellen Ω 607, PL. Tim. 41 c. — 3 *act. intr.* gelijk zijn PL. Leg. 773 a, DIOD.
ἰσ-αίωμαί, gelijk zijn NIC. Al. 399.
ἰσαίος, gelijk CALL., NIC. Th. 360.
ἰσ-άκίς, *adv.*, evenzoveelmaal, PL. STRAB.; ἰσάκίς ἴσος, met zich zelf vermenigvuldigd PL. Theaet. 147 e, PLUT.
ἰσ-άνεμος, als de wind EUR. Iph. A. 206.
ἰσ-ἀργῦρος, in waarde gelijk aan zilver AESCH. Ag. 959.
ἰσ-ἀριθμος, gelijk in getal SAPPHO 48 ALD., PL. Tim. 41 d, ARISTOT.
ἰσάτις(?), ἰδος, ἡ, weede HIPPOCR.; -ώδης, blauw HIPPOCR.
ἰσ-ἄχῶς, *adv.*, op evenveel wijzen ARISTOT.
ἰσ-ήβης, ου, van gelijken leeftijd TIMOTH. Pers. 227.
ἰσ-ήγορία, ἡ, — 1 gelijk recht van spreken of stemmen HDT. 5, 78, (XEN.) Ath. 1, 12, DEM., POL. — 2 vrijheid van het woord MARC. AUR. 1, 14.
ἰσ-ἦλιξ, ἰκος, van gelijken ouderdom XEN. Symp. 8, 1.
ἰσ-ημερία, ἡ, nachtvening DEMOCR. 14, 2 D., PL. Ax. 370 b, ARISTOT., THEOPHR.
ἰσ-ημερινός, tot de nachtvening behoorend DEMOCR. 14, 7 D., THEOPHR., PLUT.
ἰσ-ημέριος, gelijk van levensduur SOPH.
ἰσᾶμι, weten PIND. P. 4, 248, THEOCR. 5, 119; ἰσᾶς, THEOCR. 14, 34; ἰσᾶμεν, PIND. N. 7, 14; ἰσᾶντι, PIND. P. 3, 29 (met F), THEOCR. 15, 64.
 (aor. (f)ἰσᾶν zij wisten, als plqpf. opgevat naast ἴσμεν, ἴστε, veroorzaakte een perf. *fισᾶντι*. ἰσᾶσι. Eerst hierbij nieuw praes. ἰσᾶμι naar ἰσᾶμι: ἰσᾶσι).
ἰσ-ήρετμος, met evenveel riemen EUR. Iph. A. 242.
ἰσ-ήρης, gelijk gemaakt, gelijk EUR. Iph. T. 1472, NIC. Th. 643, 788 (r).
 (oudtijds W. ar-samenvoegen, z. ἀραρίσκω).
ἰσθμ-ια, ων, τά, de Isthmische spelen PIND. I. 3, 20, THUC. 8, 9, 29, AR. Pax 879.
ἰσθμ-ιάς, ἄδος, ἡ, den Isthmus betreffend, Isthmisch PIND. I. 7, 4, THUC. 8, 9, 30; *pl.*, de Isthmische spelen PIND. N. 2, 9.
ἰσθμ-ιον (ἰσθμός), τό, — 1 halsband σ 300. — 2 hals, keel HIPPOCR.
ἰσθμός, ὁ, eig. (toe-, door-)gang; landengte (keel, vgl. lat. *fauces*), EMPED. 100, 19 D., HDT. 6, 36, THUC. 1, 56, PL. Tim. 69 e.
 (: ἱναί. Men verwacht ἰθμός, vgl. ἰθμα en σταθμός. Invloed v. ἐ(ι)σθμη, vgl. ζ 264?).
ἰσθμ-ώδης, als een landengte THUC. 8, 25, 33.
ἰσχω, — 1 gelijk maken δ 279. — 2 gelijk achten

Λ 799. — 3 *vand.* een voorstelling hebben, vermoeden (vgl. εικάζω χ 31) of „zeggen”: de laatste bet. echter verm. ten onrechte uit HOM. geabstraheerd en door AP. RH., LYCOPHR., THEOCR. 22, 167 gebruikt. τ 203 ἴσχε nog *duidelijk*: hij maakte gelijk, bootste bedriegelijk na).

(< *ἴσχω*, naast (f)ε-(f)ἴσχω, z. (f)ἴκ-ελος, *ἴσκα*).

ισοβαρής, even zwaar LUC.

ισοβασιλεύς, δ, als een koning PLUT. Alex. 39.

ισόγαιος, op land gelijkend LUC. Ner 5..

ισόγειος, *att.* = *voorg.*, THEOPHR.

ισογονία, ἡ, gelijke geboorte PL. Menex. 239 a.

ισογώνιος, gelijkhoekig ARISTOT., PLUT.

ισοδαίμων, — 1 van gelijk lot PIND. N. 4, 84. —

2 gelijk aan de goden AESCH. Pers. 633.

ισοδαίτος, ου, δ, gelijke deelen of gaven gevend PLUT., LUC.

ισοδαιτός, van gelijke levenswijze THUC. 1, 6, 9, LUC.

ισοδρομέω, even snel loopen ARISTOT.

ισοδρόμος, even snel-, samen loopend PL. Tim. 38 d.

ισοδυναμέω, evenveel vermogen POL.

ισοζυγέω, gelijk afwegen NIC. Th. 908.

ἰσόθεος, godgelijk, goddelijk α 324, AESCH. Pers. 80, SOPH. Ant. 836, EUR. (ῖ), PL. Phaedr. 255 a, ISOCR.

ισοθεός, tot god maken AESOP.

ἴσοικος, van gelijken huize EUR.

ισοκέφαλος, gelijkhoofdig BYC.(?).

ισοκίνδυνος, 2, bestand tegen gevaar THUC. 6, 34, 10.

ισόκληρος, met gelijk erfdeel PLUT. Lyc. 8.

ισοκλήνης, in evenwicht zwevend ARISTOT.

ισόκοιλος, even hol PLUT. 1021 a.

ισοκόρυφος, met even hoogen top D. H.

ισοκραής, gelijk gemengd HIPPOCR.

ισοκράτης, — 1 even sterk HIPPOCR., ARISTOT. — 2 gelijke rechten hebbend HDT. 4, 26.

ισοκρατία, ἡ, gelijk aandeel in het staatsbestuur: democratie HDT. 5, 92, 1.

ισοκριθος, evenveel waard als gerst POL.

ισόκωλος, met even lange (leden) zinsdeelen ARISTOT., PLUT.

ισολογία, ἡ, = *ισηγορία*, POL.

ισόμαχος, — 1 gelijk in den strijd D. H. — 2 even gevaarlijk DIO.

ισομεγέθης, van gelijke grootte XEN. Cyn. 5, 29, ARISTOT., POL., LUC.

ισομέτροτος, gelijk in maat PL. Phaedr. 235 d, PLUT.

ισομετρία, ἡ, gelijkheid van maat PLUT.

ισομέτωπος, met gelijk front XEN. Hell. 4, 5, 16.

ισομήκης, van gelijke lengte PL. Rep. 546 c, ARISTOT.

ισομήτωρ, op de moeder lijkend THEOCR. 8, 14.

ισομήσιος, op Milesische (wol) gelijkend DIOD.

ισομοιρέω, gelijk (aan)deel hebben met iemand, τιμ., van iets, τινος THUC. 6, 39, 36, XEN., ISOCR. 4, 17.

ισομοιρία, ἡ, gelijk aandeel: gelijk recht HIPPOCR., THUC. 5, 69, 10.

ισόμοιρος, gelijk aandeel hebbend, met iemand, τιμ., van iets, τινος AESCH. Ch. 319, SOPH. El. 87; gelijkwaardig XEN. Cyr. 2, 2, 18, NIC.

ισόμορος, even machtig O 209.

ισόνειρος, gelijk een droom AESCH. Pr. 548.

ισόνεκος, υος, op gelijke wijze gestorven EUR. Or. 200.

ισονομ-έομαι, gelijk voor de wet zijn: democratisch geregeerd worden THUC. 6, 38, 27.

ισονομ-ία, ἡ, gelijkheid voor de wet: democratie HDT. 3, 80, THUC. 4, 78, 24, PL. Men. 239 a.

ισονομ-ικός, democratisch PL. Rep. 561 e.

ισόνομος, — 1 democratisch PL., PLUT. — 2 met wettige, normale koers, v. h. geld PAP.

ισόπαις, αιδος, als een kind AESCH. Ag. 75.

ισόπαλής (z. *πάλη*), in den strijd gelijk: opgewassen tegen, gelijk HDT. 1, 82, THUC. 2, 39, 28, PARM. 8, 44 D., PL. Soph. 244 e.

ισόπαλος, = *voorg.*, XEN. Ag. 2, 9, DIO CASS.

ισοπάχης, gelijk van dikte ARISTOT.

ισόπεδον (z. *volg.*), τό, vlakke N 142, XEN. Cyr. 3, 1, 5, LUC.

ισόπεδος, met gelijken bodem: vlak, even hoog HDT. 4, 201, PLUT., LUC.

ισοπλάτης, gelijk van breedte THUC. 3, 21, 22.

ισόπλευρος, gelijkzijdig EUCLID., PL. Theaet. 147 e, POL.

ισοπληθής, even talrijk; v. *getal*: even groot EUCLID., HIPPOCR., THUC. 6, 37, 23, XEN. Ag. 1, 9.

ισοπολιτεία, ἡ, gelijke burgerrechten POL., PLUT.; ook *tusschen twee staten ten opzichte van elkaars burgers* PLUT. 300 a.

ισόπρεσβυς, gelijkend op een grijsaard AESCH. Ag. 78.

ισορροπέω, in evenwicht zijn, τιμ., met iemand PL. Tim. 25 e, POL.

ισορροπία, ἡ, evenwicht PL. Phaed. 109 a.

ισορροπος (δέπω), 2, *adv.* ως, in evenwicht met, τιμ.: opwegend tegen, gelijk HDT. 5, 91, AESCH. Pers. 346, TIMOTH. Pers. 47, THUC. 2, 42, 26; 1, 105, 3 (*μάχη* onbeslist), DEMOCR. 26 D., PL. Phaed. 109 a.

ἴσος, (< *ἴσφος*, nog over, *cretisch*, in *Gortyn*), vgl. *att.* (en *eld.*) ἴσος., **Gebruik**: 1 naar twee-, alle kanten verdeeld, uiteengaand: gelijk, evenwichtig, ἐπίση ἀπίς Γ 347, φρένες ξ 178). — 2 *alg.* gelijk naar *zichtbare criterien*: maat, *getal* enz. γ 290 *alg.* tot n. t. — 3 *vand.* gelijk, in waarde, beteekenis, in *geestelijk opzicht* A 187 *alg.* tot n. t. — 4 gelijk v. rechten, als *burger* enz., ἐπ' ἴση τε καὶ δημοίη op voet van volkomen gelijkheid HDT. 9, 7, 1, THUC. 1, 27, 19, XEN. Hell. 7, 1, 45. — 5 *subjectief*: rechtvaardig, billijk SOPH. Ph. 685, PL. Leg. 957 c. — 6 *verzw.* > dezelfde ATT., n. t. Act. 11, 17; ἴσον ἐστὶ, het is onverschillig HDT. 8, 79. — 7 als *subst.* ἴση gelijk deel A 705 (*codh* z. s. v. ἴσσα.). **N.B. Spec.** ἴσα > schadevergoeding β 203. — Als *adv.* ἴσον Γ 454, ἴσα E 71, THUC. 3, 14, 51; vaak met *praep.* ἐξ ἴσου HDT. 7, 135, SOPH. O. R. 61, XEN. An. 3, 4, 47 e. *dgl.*

(met *prothese* ἰ(f)ση, fem. Bij *ig.* *ψι-* uiteen, naar twee (of meer) kanten, vgl. *lat.* *vi-ginti*, *gr.* *ἑξήκοντα*: dor. *ἑξάκι*, *lat.* *di-vīdo*: o.*ind.* *vyadh-*, *vidh-* *Spec.*: o.*ind.* *visu-* naar verschillende kanten, *visu-añc-* naar beide (alle) kanten gebogen = πάντοσ' ἐπίση. *i.* dan < *uisu-o-*. Att. *ῖ*, vgl. *κεν-f-os*: > ep. *κενός*, *att.* *κενός*).

ισοσθενής, εος gelijkwaardig, even machtig DEMOCR. 284 D.

ισοσκέλης, gelijkbeenig PL. Euth. 12 d.

ισοστάσιος, evenveel wegend: gelijk PLUT., LUC.

ισοσύλλαβος, 2, van een gelijk getal lettergrepen PLUT. 739 a.

ισοταχής, van gelijke snelheid ARISTOT.

ισοτέλειά, ἡ, stand en recht van een *ισοτελής* XEN. Hell. 2, 4, 25, Vect. 4, 12.

ισοτέλεστος, een gelijk lot (voor allen) brengend, v. *Hades* SOPH. O. C. 1220.

ἰσο-τελής, gelijke belasting of staatslasten betalend (als burgers met het volle burgerrecht), aanduiding v. e. μέτοικος, die ook in rechten privileges genoot ARISTOT. A. II. 58, 2.

ἰσό-της, ἡ, — 1 gelijkheid, gelijkmatigheid PL. Gorg. 508 a. — 2 gelijkheid in rechten ARCHYT. 3 D., EUR. Ph. 542. — 3 onpartijdig POL.

ἰσο-τίμ-ια, ἡ, — 1 gelijke eer en recht daarop LUC. — 2 gelijke positie LUC.

ἰσό-τιμος, van dezelfde eer of positie PLUT., LUC. **ἰσο-τριβής**, als gelijke verkeerend, levend op, τινος AESCH. Ag. 1443.

ἰσο-ύψης, gelijk van hoogte POL.

ἰσο-φαρίζω (vgl. ἀντι-φερίζω), een *ἰσο-φαρής (vgl. φαρέτρη) zijn, onspr. een man, die even zware lasten draagt, (vgl. ἀτάλαντος: W. telā- dragen): het opnemen tegen, τιμῖ, zich meten met Z 101, HES. O. 490, THEOCR. 7, 30.

ἰσο-φόρος, evenveel dragend, even sterk, βόας σ 373.

ἰσο-χειλής, gelijk met den rand: tot aan den rand XEN. An. 4, 5, 26, ARISTOT.

ἰσο-χρονώω, gelijk in tijd zijn: even lang leven, τιμῖ THEOPHR., LUC.

ἰσο-ψηφ-ια, ἡ, — 1 staken der stemmen D. H. — 2 gelijk stemrecht PLUT.

ἰσό-ψηφος, — 1 evenveel stemmen hebbend AESCH. Eum. 741, 795. — 2 gelijk stemrecht hebbend THUC. 1, 141, 12, PL. Leg. 692 a, EUR.

ἰσό-ψυχος, gelijk van moed AESCH. Ag. 1470.

ἰσόω, — 1 gelijk maken SOPH. El. 686, XEN. Cyr. 7, 5, 65. — 2 pass. (-refl.) gelijk worden: evenaren η 212, HES. Sc. 263, SOPH. O. R. 31, PL. Phaedr. 238e.

ἰσπνιλος, itacistische vorm = εἰσπνηλος, -ας bij CALL., z. d.; THEOCR. 12, 13.

ἰσᾶ, deel ι 42, 549 (indien ἰσσης gelezen moet worden i.p.v. ἰσης.)

(HESYCH. ἰσασθαι κληροῦσθαι < ἰτῖ, W. ait- korte phase it-, vgl. αἰνυμαι, z. αἰσα < ait-ia, osc. aeteis, gen. „partis“).

ἸΣΤΗΜΙ(ῖ). **VORMEN**: Intr. f. στήσομαι, wortelaar. ἔσταν enz., ἰον. ἔστην, perf. ἔστηκα (< σε-στᾶ-κα), pl. (σ)ἔ-στᾶ-μεν; f. ex. ἔστηθή. Daarbij als pr. het pass. refl. ἰσταμαι. **Trans.**: ἰστημι, f. στήσω, aor. ἔστησα, enz.: med. aor. pass. ἐστῆθη, perf. ἔστάμαι. Enkele jongere vormen naar de verba contracta; ἰστᾶ HDT. 4, 103, AR.; ἰστᾶν PL. Crat. 437 b (?). Daarnaast ἰστάνω N. T. Rom. 3, 31.

ACTIEF:

1 doen staan, van al datgene wat staat of staande wordt gezien en gedacht: neerzetten, plaatsen, (doen) opstellen, λῶον B 525, γάλα (de melk „staat“ in de vaten), ι 248, alg. tot N. T. Act. 1, 23. — 2 ook van iets, dat er nog niet was: aanbrengen, verwekken, veroorzaken, νεφέλην νηός ὑπερ μ 405, βοήν, verheffen AESCH. Ch. 885; > beginnen, φυλόπιδα λ 314, HDT. 7, 236. — 3 doen staan, wat in beweging was: doen stilstaan, laten halt houden, tot staan brengen, ἵππους E 368, μύλην υ 111, alg. — 4 doen staan, wat lag: oprichten, τρόπιον XEN. Hell. 4, 6, 12, ook med. alg. tot N. T., overdr. τὸν νόμον oprichten, doen zegevieren Rom. 3, 31. — 5 vand. instellen, ἐορτᾶν PIND. O. 10, 58; vaststellen, ἡμέραν N. T. Act. 7, 31; > beloven N. T. Mt. 26, 15. — en 6 aanstellen, iemand . . . als, maken tot, τύραννον SOPH. O. R. 940; maken AESCH. Eum. 825 met praed. adj.; prijs vaststellen HEROND. 7, 68. — 7 (vgl. στατήρ,

σταθμός), spec.: in de weeg-schaal stellen, plaatsen > : (af)wegen T 247, X 350, vgl. 209 vlg., HDT. 2, 65. — **Pass.** in de bijbehorende betekenis.

MEDIUM:

8 voor zich plaatsen, neerzetten Z 528, alg. — 9 zelf beginnen, in het leven roepen, μάχην ι 54; opzetten, ἴστον weefsel ω 129.

INTR.-REFL.:

Vaak ook als pass. gebruikt, bijv. ἔστην i.p.v. ἐστάθη: — 10 gaan staan; perf. staan B 172: Γ 231, alg. tot N. T. Mt. 12, 46 vlg. — 11 ook voor alle handelingen of toestanden, die als staan gezien worden: νηὸς ἔστηκε, ligt voor anker ω 299. — 12 gaan staan > ontstaan, beginnen, νεῖκος N 333, μέλις, μὴν ξ 162, HDT. 6, 106. — 13 blijven (stil)staan, na beweging of werkzaamheid (werkeloos blijven E 485), ἐν προθύροισι Δ 777, alg. tot N. T. Mt. 20, 32. — 14 ophouden DEM. 10, 10. — 15 spec. standhouden Δ 348. — 16 overdr. blijven bestaan; perf. vaststaan N. T. Mt. 12, 25.

(W. stā*-(doen) staan: o.ind. ἵσθητι hij staat, lat. stāre, umbr. stahu ik sta, lat. tr. en intr. sistere, oier, -tāu [< stā-ia] ik (sta), ben, got. standan staan, praet stōþ [< idg. sta-t-], lit. stōju ik ga staan, o.b. -stojō hetz.; ppp. idg. st(h)ā-tō = o.ind. sthūd-, gr. stāros, lat. stātus [diēs] vastgesteld; got. stafs plaats, nld. te stade = o.ind. sthūl- het staan, gr. stāsīs (op)staan, lat. stātim).

ἰστιάω, ἰστίη, ἰστιητήριον, ἰον. = ἐστιάω, enz. τ 304, HDT.

ἰστιο-δρομέω, met volle zeilen varen POL.

ἰστ-ιον, τό, zeil, sinds A 481 alg., PIND. P. 4, 293, HDT. 8, 56, ATT.

(: ἰστός, dem. Werktuig en product worden vaak als vader en zoon, grooter en kleiner aangeduid. Vgl. weer anders m. en fem. in lat. acus naald, acia draad; ἴστιον bij ἴστος mast, niet bij ἴστος weefgetouw ω weefsel).

ἰστιο-ρράφος, δ, zeilennaai, -maker, z. AR. Th. 935.

ἰστο-βοεύς, δ, dissel van een ploeg HES. O. 435, AP. RH.

ἰστο-δόκη, ἡ, vork op het achterdek, waarin de mast werd opgevangen (vgl. op onze pincken) A 434.

ἰστο-πέδη, ἡ, „mastvoet“, mastschoen: koker, waarin de mast in het ruim vaststaat μ 51, ALCAE. 30, 6, ALD.

ἰστορ-έω (ἴστωρ), — 1 bestudeeren, navorschen, te weten trachten te komen: HDT. 1, 56, AESCH. Pr. 632, SOPH. O. R. 1484. — 2 (na)vragen, τι(να) SOPH. Tr. 418, O. R. 1144. — 3 te weten komen, praegn. weten AESCH. Pers. 454. — 4 bezoeken N. T. Gal. 1, 18. — 5 praegn. (uit 3) het resultaat v. h. onderzoek meedeelen: vertellen ARISTOT., PLUT. **ἰστόρη-μα, τό**, geschiedenis, verhaal PLUT.

ἰστορ-ια, ἡ, — 1 navorsching; onderzoek HDT. 1, 1, PL. Phaed. 99a, PLUT. — 2 (studie)-resultaat HDT. 2, 96; verslag, verhaal 7, 96. — 3 bep. studie, wetenschap PL. Phaedr. 244 c, ARIST.

ἰστορ-ικός (ἴστωρ), — 1 wetenschappelijk PL. Soph. 267 e. — 2 historisch; subst. historicus, geschiedschrijver PLUT. Sertor 9. — 3 als een geschiedschrijver, volgens diens methode ARISTOT. **ἰστοριο-γράφος**, δ, geschiedschrijver POL.

ἰστόρ-ιον, τό, feitelijk bewijs HIPPOCR.

ιστοριο-συγγραφεύς, ὁ, geschiedschrijver LUC. **ιστός, ὁ**, — 1 mast A 434, vgl. β 424 σ τ ῆ σ α ν ἀείρωντες, alg. XEN. Hell. 6, 42, 29. — 2 weefgetouw, weefsel (eig. alleen de opstaande boom) ε 62, HES., PIND. P. 9, 18, PL. Phaedr. 84 a. — vand. 3 (metonym.) weefsel Γ 125, ω 129; spec. spinneweb BACCH. fr. 4, 9. — 4 > cellen der bijen ARISTOT.

(: ἴσθμι, zoowel van mastboom als van weversboom. Aegypte kende het verticale weefgetouw, Griekenland [z. vazen] aanv. het verticale, later ook het moderne horizontale. Vgl. στήμων = lat. stāmen schering: ἴσθμι. Oorspr. vorm *si-st(ə)-ōs, vgl. lat. sisto).

ιστό-τονος, aan den weefstoel gespannen AR. Ran. 1315 (?; and. -πονός); EUR. Hypsip. p. 49, 12 v. A.

ιστορυ-έω, aan het weefgetouw werken, weven SOPH. O. C. 340.

ιστορυ-ία, ἡ, het weven, weverij PL. Symp. 197 b.

ἴστωρ, ορος, ὁ, ἡ, — 1 ooggetuige, spec. rechter van onderzoek, scheidsrechter Σ 501. — 2 deskundige HES. O. 792, HYMN. 31, 2, BACCH. 8, 44, PL. Crat. 406 b, SOPH. El. 850.

(βοεοτ. φίστωρ getuige, < *φιδ-τωρ: φοῖδα en ἔφιδον, oorspr. ooggetuige. D_z < f staat in verband met de ι of ε klank, vgl. εἶμα, < φέσμα).

ισχάδ-ιον, τό, vijfje AR. Pl. 798.

ισχάδο-πώλης, ου, vijgenverkooper COM.; -ης, fem., AR. Lys. 564.

ἴσχι-αιμος, bloedstelpend THEOPHR., LUC. Tim. 46.

ισχάλεος, = ἴσχνός, droog τ 233, HIPPOCR.

ισχανάω, vasthouden: — 1 tegenhouden, τι(να) E 89. — 2 vasthouden aan, τινος; verlangden, φιλόητος φ 288 (wrsch. beter ἴχανάω, z. d.). — 3 pass. refl. zich inhouden: wachten, talmen M 38.

(vgl. ἴχω, ἴχανάω, z. δεικανάω).

ισχάνω (ἴχω), tegenhouden E 387, HES. O. 495.

I. ἴσχάς (z. ἴσχνός), áδος, ἡ, gedroogde vijf COM., AR. Eq. 755.

II. ἴσχάς (ἴχω), áδος, ἡ, anker SOPH., (LUC.).

ἴσχι-άς, áδος, ἡ, lende pijn, jicht HIPPOCR.

ἴσχι-ιον, τό, — 1 heupgewricht E 305. — 2 heup A 339, Θ 340, HDT. 6, 75, PL. Phaedr. 254 c, ARISTOT.

(HESYCH. ἴσχι ὀσφύς heupbeen: o.ind. sákthi, gen. sákthnás is duidelijk rijmwoord naar ásthi, gen. ásthnás = gr. ὀστέον; trekt men dit af, dan blijft o.ind. sák(h)- of sakh- over: W. segh-, v. ἔχω vasthouden, stevig verbinden, z. ὀχεύς e. dgl. Hierbij ook ἴσχι(ον), z. bij ἴσχνός. Is ὀσφύς feitelijk hetzelfde woord door invloed v. ὀστέον en ἔφιν(?)

ἴσχι-αίνω, — 1 drogen HDT. 3, 24, HIPPOCR., AESCH. Eum. 267, PL. Gorg. 521 e. — 2 mager maken AR. Ran. 941. — 3 > verminderen EUR. Or. 298. — 4 verzwakken: bedwingen AESCH. Pr. 380.

ἴσχαντι-ικός, vermagerend ARISTOT.

ἴσχαν-σις, en -ασιά, ἡ, vermagering ARISTOT.; = -σμός, ὁ, HIPPOCR.

ἴσχνός, adv. ὡς, — 1 dor, droog, > zonder sappigheid: mager AR. Pl. 561, PL. Rep. 556 d. — 2 overdr. v. stem en stijl: zwak, zonder stijlbloempjes of -figuren: onopgesmukt POL., LUC. Nigr. 11.

(= λυχνός < λυ(ε)σ-νός, zoo i. < sek(ε)s-nós; W. sek- droog: o.ind. a-sak-ra- niet verdrogend, [lat. siccus echter bij sitis], av. hišku- [*<*si-sk-u-], droog = o.ier. sesc. droog, lit. seklus droogstaand, o.b. -sek-noti verdrogen).

ἴσχνό-φων-ία, ἡ, een zwakke, ev. stotterende stem hebben HIPPOCR., ARISTOT.

ἴσχνό-φωνος, — 1 met zwakke stem PLUT. — 2 stotterend HDT. 4, 155, HIPPOCR., ARISTOT., (N. T.).

ἴσχνόω, mager, droog maken ARISTOT.

ἴσχομένως, adv., belemmerend, geremd PL. Crat. 415 c.

ἴσχυ-ίζομαι, aor. med., — 1 sterk worden of zich toonen: zich verlaten op, τι(ν), abs. zich schrap zetten HERACL. 114 D., LYS. 13, 85, PL. Gorg. 489 c, ISAE. 1, 3, XEN. Cyr. 6, 4, 18, DEM. 33, 27. — 2 overdr. (zich) staande houden, volhouden: krachtig verzekeren THUC. 3, 44, 32, ANTIPIH., PL. Gorg. 495 b.

ἴσχυ-ικός, sterk PL. Theaet. 169 b.

ἴσχυρο-γνώμων, stijfhoofdig ARISTOT.

ἴσχυρο-ποιέω, — 1 sterk maken ARISTOT. — 2 met bewijzen bevestigen POL.

ἴσχυ-ρός (ἴσχυς), adv. ὡς, — 1 krachtig, sterk, geweldig HDT. 7, 235, κατά τὸ ἰ-όν met geweld 4, 201, TR.: AESCH. Supp. 302, THUC. 1, 69, 10, XEN. An. 5, 8, 14. — 2 door natuur of menschenhand versterkt XEN. An. 5, 2, 7. — 3 hard AESCH. Pers. 310, PL. Symp. 200 b, N. T. Mt. 12, 29.

ἴσχυς, ὕ(φ)ος, ἡ, — 1 sterkte, kracht HES. Th. 146, PIND. O. 1, 99, TR.: AESCH. Pr. 212, PL. Gorg. 496 b, THUC. 1, 118, 11, N. T. Mc. 12, 30. — 2 v. versterkte plaatsen THUC. 4, 35, 27.

(uit HESYCH. βίσχυν en γόχυν ἴσχύν blijkt: < μί-zghā-: W. segh- v. ἔχω. Voor μί- z. ἴδιος, ἴσος; oorspr. (kracht om) gescheiden (te) houden, om af te houden?)

ἴσχυτήρ-ιος, versterkend HIPPOCR.

ἴσχύ-ω, f. ὤσω, — 1 sterk-, machtig zijn PIND. fr. 61, AESCH. Pr. 510, THUC. 2, 13, 19, AR. Vesp. 357, XEN. — 2 overdr. gelden, invloed hebben PL. Crit. 50 b, N. T. Gal. 5, 6. — 3 kunnen, m. inf. (door semit. invloed) N. T. Mt. 8, 28; abs. gezond zijn N. T. Mt. 9, 12.

ἴσχω, — 1 vasthouden λ 82, E 798, SOPH. Ai. 575, O. R. 881; overdr. ἐμὸ μνήστιν SOPH. Ai. 520.

— 2 zwanger worden van een kind, τι(να) HDT. 5, 41, HIPPOCR. — 3 verzu. hebben PIND. P. 11, 29, γνάμην ANAXAG. 12 D. — 4 tegenhouden, stuiten E 812, betugelen I 256, PIND. I. 3, 65, HDT. 1, 42, SOPH. Ant. 802, AR. Vesp. 1264, PL. Crat. 416 b, XEN. — 5 aan den praat houden v 330. — Pass. refl.: — 6 zich tegen- inhouden: blijven steken A 214: Φ 366, XEN. An. 6, 1, 9, 9.

— 7 zich onthouden van, τινος σ 347. — Intr.: 8 (het schip) in een bep. richting houden, sturen: > landen THUC. 7, 35, 32; ook voor anker liggen THUC. 2, 91. — 9 zich inhouden AESCH. Ch. 1052.

— 10 = ἔχω m. adv., in een . . . toestand zijn THUC. 7, 50, 27.

(< σι-σχ-ω; W. segh- van ἔχω, vgl. π-π-ω, e. dgl. De oorspr. bet. dus: krachtig vast houden > tegenhouden).

ἴσωνία, ἡ, gelijke koop prijs AR. Pax 1227.

ἴσώνυμος, van gelijken naam PIND. O. 9, 64.

ἴσως, adv., — 1 in gelijke mate, op gelijke wijze SAPHO 98, 11 ALD., PL. Leg. 805 a, POL. — 2 vand. onpartijdig: billijk DEM. 3, 26, D. H. — 3 logisch: met gelijke kans: misschien wel, misschien niet, waarschijnlijk TR.: AESCH. Pr. 317, PL. Prot. 312 d, XEN. An. 3, 1, 37, N. T. Luc. 20, 13. — 4 vand. bij getallen: ongeveer AR. Pl. 1058.

ἴταμός (ἴτης, ἴεναί), er op losgaande: driest, onbeschaamd AR. Ran. 1292, DEM., MEN. Epitr. 311, adv. Perik. 306, ARISTOT., PLUT.; -ότης, ἡ, PL. Polit. 311 a, POL., PLUT.

ἰτέα (Ἰτέα-ἄ, z. ἴτος), *ion.* ἒη, ἦ, — 1 wilg Φ 350, HDT. 1, 194, — 2 van wilgentakken gevlochten schild EUR. Tr. 1193.

ἰτέ-ἴνος, van wilgenhout HDT. 4, 67, THEOPHR., THEOCR. 16, 79.

ἰτης (ἰέναι), *ou, ὁ*, die er op los gaat: vermetel, > onbeschaamd AR. Nub. 445, PL. Prot. 349 e, DIO.

ἰτητικός, = ἰταμός, ARISTOT.

ἰτριον, τό, dun koekje, van *sesamus en honig* (= suiker) gemaakt SOL. 26, 1 ALD., ANACR. 69 ALD., AR. Ach. 1092, SOPH., HEROND. 3, 44.

(z. ἰτέα; < *ἴτριον*? gedraaid koekje, krakeling?)

ἰττω, *boeot.* = ἴττω v. οἶδα, AR. Ach. 911.

ἴτυς, *vos, ἦ*, band, rand om iets heen: — 1 wielband d, velg E 724. — 2 schildband, -rand HES. Sc. 314, HDT. 7, 89. — 3 > schild XEN. An. 4, 7, 12, EUR. Ion. 210. — 4 rand v. d. oogten: wenkbrauw (ANACR.) 15, 17.

(vgl. ἰτέα, aeol. *ἴτυς*. W. *wei*+*ē*. vlechten weven, o.ind. v(y)áyai hij vlecht, weeft, lat. *vies*, vi-men, vi-tis, got. waddjus gevlochten en gepleisterde muur, d. *Weite* wilg, lit. *výtis* wilgetak enz. Lat. *vitus* velg < gr. *Dē* bet. velg niet uit wilg(enhout), want ἰτέα afl. v. ἴτυς, maar vlechtmateriaal > band > wielband).

ἰυγή, ἦ, geschreeuw, gehuil HDT. 9, 43 orak., SOPH. Ph. 752, TIMOTH. Pers. 233.

(*iā*- een natuurlijke jubelklank, vgl. lat. *iubilum*, o.n. *gla* hullen).

ἰυγμός, ὁ, — 1 het juichen Σ 572 (ἴ). — 2 weelkracht AESCH. Ch. 26, EUR.

ἰυγξ, *υγγος, ὁ*, — 1 een bep. vogel ARISTOT. *aan wiens geschreeuw tooverkracht werd toegekend.* — 2 vand. toovermiddel, tooverrad XEN. Mem. 3, 11, 17, THEOCR. 2, 17, vlg. — 3 alg. tooverkracht, liefdesverlangen PIND. P. 4, 214, N. 4, 35, AESCH. Pers. 988, AR. Lys. 1110, PLUT. (ἴ PIND., THEOCR.).

(*msch.*: ἰυγή met *nasal-inflx*).

ἰύχη (ἰυγή), — 1 schreeuwen o 162. — 2 weelklagen PIND. P. 4, 237, AESCH. Pers. 280, SOPH.

ἰυκτά (z. *voorg.*), met heldere stem (*nom.* zoouals ἦπύτα κῆρυξ), THEOCR. 8, 30.

ἰφθίμος, sterk, machtig E 695, λ 287, v. helden enz. κόρη χ 123.

(vgl. *ἑρ-τίμος* B 447; ἰφίος < ἰφι-ος, maar als ἰφ-ος gevoeld, en de vele E. N. met ἴφι- = ἴφι met kracht; ἰ < ἰφ(ἴ)-τίμος, om zijn kracht geëerd = ἴφικλής, HES. Sc. 54).

ἴφι (Ἰφι: ἴς z. *d.*), met kracht, -geweld Γ 375.

ἴφιος (Ἰφι-ος, z. ἰφθίμος), sterk, krachtig, μῆλα E 556.

ἴφουον, τό, een groente AR. Th. 910.

(< *iḥhu-*: *iḥhuo-*, vgt. ohd. *ēba-wi*, *ēbe-hewi* klimop?)

ἰχανάω, begeeren Ψ 300, ϑ 288 = ἰχαίνω, CALL. Aet. 1, 1, 22.

(HES. *ἰχανῶν ἐπιθυμῶν*; W. *aiḡh-*, waarvan *aiḡh-* en korte phase *igh-* in: o ind. *iḥate* hij begeert, av. *ai-* begeerte, dor. *aiḡh* behoeftig THEOCR. 16, 33; Ψ 300 geven de beste hss. ἰχ-, de andere ἰχανῶν).

ἰχθυάω, visschen μ 95 HES.; med. LYCOPHR. 46, HEROND. 7, 25.

ἰχθυ-βολεύς, ὁ, visch vangend HES.

ἰχθυ-βόλος, ὁ, = *voorg.*, AESCH. Sept. 131.

ἰχθύδιον, τό, vischje AR., ARISTOT., LUC., N. T. Mt. 15, 34.

(ἴ < v. ἴ: ὅ in hexameter).

ἰχθύη, ἦ, gedroogde visschenhuid als rasp gebruikt HIPPOCR.

ἰχθύ-ημα, τό, afgeschrabde schubben, vellen HIPPOCR.

ἰχθυ-ηρός, van visch AR. Pl. 814, PAP., LUC.

ἰχθύ-ό-βρωτος, door visschen gegeten PLUT. 668 a.

ἰχθύ-ο-ειδής, vischachtig HDT. 7, 61.

ἰχθύ-ό-εις, vischrij I 4, AR. Th. 324.

ἰχθύ-ο-λύμης, *ou, ὁ*, vischverderf AR. Pax 814.

ἰχθύ-ο-πώλης, *ou, ὁ*, vischverkooper COM., PLUT.; -ία, ἦ, PLUT. 668 a.

ἰχθύ-ο-τρόφος, vischrij PLUT. Luc. 39.

ἰχθύ-ο-φραγ-έω, van visch leven ARISTOT.

ἰχθύς, ὄος, ὁ, — 1 visch II 406, alg. tot N. T. Mt. 7, 10. — 2 pl. vischmarkt AR. Vesp. 789. — 3 v. *mensch*: als scheldwoord PLUT. — 4 sterrenbeeld PLUT.

(*ἰχθῦ* < *ἰχθῦ* met de bekende spec.-gr. ontwikkeling van dentalen uit sibilanten, z. ἀρκτος: o.ind. *rk̑sa-*. Oorspr. *gh̑su-*: arm. *jukn* visch, lit. *zuwis* visch naast *žuk-*. Naast *gh̑su-* ook *ksu-* in HESYCH. *ἰατάρα ἰχθῦς*?).

[ἰχ]θυσ(σ)-στεφής? met een krans van visschen TIMOTH. Pers. 38.

ἰχθυ-ώδης, — 1 vischachtig ARISTOT. — 2 vischrij HDT. 7, 109.

ἰχναίη, ἦ, het spoor volgend, *bijn.* v. *Themis* HYMN. Ap. 94.

ἰχνεία, ἦ, het opsporen XEN. Cyn. 3, 7.

ἰχνεύ-μων, ονος, ὁ, — 1 spoorzoeker SOPH. Ichn. 298 D. — 2 ichneumon, soort wezel, die de eieren der krokodillen opzoekt en opeet ARISTOT., NIC., PLUT. — 3 soort wesp, die de spinnen vervolgt ARISTOT.

ἰχνευ-σις, ἦ, het opsporen XEN. Cyn. 3, 4; wetenschappelijke methode EPICUR. 96 Us.

ἰχνευ-τής, οὔ, ὁ, — 1 ichneumon HDT. 2, 67. — 2 spoorzoeker, padvinder SOPH. Ichnetai.

ἰχν-εῶω, opsporen, opzoeken SOPH. O. R. 475, EUR. PL. Phaedr. 252 e, XEN. Cyn. 4, 9; ook overdr.

ἰχν-ιον, τό, — 1 (voet)spoor τ 436, Σ 321, DEMOCR. 228 D., XEN. An. 1, 6, 1(?). — 2 gang, beweging N 71.

ἰχνος, τό, — 1 (voet)spoor, voetstap (= lat. *vestigium*) ρ 317, HES. O. 680, HDT. 4, 82, AESCH. Pr. 845, SOPH. O. R. 109, AR. Nub. 831, PL. Phaedr. 276 d, HEROND. 7, 113, N. T. 2 Cor. 12, 18. — 2 schoenzoek HIPPOCR. — 3 voet EUR. Ba. 1134. (: ἰκω, < *ικ(ε)σ-νος* = *λίχνος* < *λυκεσος*, z. *d.* Vgl. ook *οἰχνομαι* met *o*-praef).

ἰχνο-σκοπέω, opsporen, spoorlezen AESCH. Ch. 227, SOPH. Ichn. 7 D., PLUT.; -ία, ἦ, PLUT. 917 f.

ἰχώρ, ὄρος, ὁ, acc. ἰχώ E 416 is onzeker; — 1 (goden)bloed E 340, PLUT. vgl. AESCH. Ag. 1480 bloed. — 2 lymph. de waterachtige deelen v. bloed of melk, wei PL. Tim. 83 c, ARISTOT., PLUT. — 3 etter ARISTOT.

(ἴ z. *ἰθύω* + *χωρ*, gerekte *o*-phase van W. gherbevatten, z. *χωρᾶ* Oorspr. bet. in-houd, substantie?).

ἰχωρο-ειδής, etterachtig HIPPOCR.

ἰχωρο-ορέω, etteren HIPPOCR.

ἰχωρ-ώδης, etterachtig HIPPOCR.

ἰψ (ἰπτομαι), ἰπός, ὁ, klopper, met de houtworm als larve, φ 395, THEOPHR.; z. ἴΞ.

ἰψοι, ἰψηλος = ὕψοι, ὕψηλος SAPPHO, z. *d.*

ἰώ, uitroep v. vreugde en v. smart AESCH. Sept. 166, SOPH. Ant. 844, AR. Vesp. 749.

ἰώγα (of ἰώγγα), *boeot.* = ἔγωγα, AR. Ach. 898.

ἰωγή, ἦ, breking: beschutting ξ 533, τινος tegen. (< *ἴ-γωγ-η*: ἀγγῆμι).

ἰώδης, roestachtig HIPPOCR., THEOPHR.; *overdr.* PLUT. 565 c.

ιωή, ἡ, — 1 blazen v. d. wind Δ 276. — 2 blazen, loeien v. h. vuur II 127. — 3 ruischen v. d. phormina ρ 261. — 4 geluidgolven, v. e. stem K 139.
(: *ιω?* Of < *φι-φω-ή*: W. *uē* in *ἄφημι*).

ιωκή, ἡ, voorwaartsstormen, aanval E 521. Acc. *ἰώκα* Δ 601.

(*praes. φιωκει* in *Corinthe* G. D. 3453: *φίμαι* = *διώκει*: *δίμαι*, *ἰ* door invloed v. *syn. διώκω* env. *ἔμαι* (*ἔμη*). Msch. gaat de invloed v. *ἔμη* nog verder, vgl. het perf. daarbij *ἔωκα* < *ἰε-ἰδ-κα*, o-phase

bij lat. *ideo*. Hiervan ook *παιλώεις* [*παι-ἰώεις*] O 69, eig. terug-werpen).

ἰών-γα = *ἔγω-γε*, z. *ἰώγα*, CORIN. 15 ALD.

ἰωνιά, ἡ, — 1 plaats, waar viooltjes groeien AR. Pax 577. — 2 vioolplantje THEOPHR.

ἰων-ικός, adv. ὤς, Ionisch AR. Pax 46.

ἰωνο-κάμπτης, ου, Ionisch modulerend TIMOTH. Pers. fr. 27, PLUT. 539 c.

ἰωχμός, ὁ, = *ἰωκή*, strijdgewoel Θ 89, HES. Th. 683.
(= *λόχνος* z. d., *ἰ.* < *ἰων*+σ-μος).

K.

Κ, κ, κάππα (uit sem.), τό, indecl., 10de letter; als cijfer κ' = 20.

κά, dor. *baeot. el.*, dor. ook *κά*; enclit.; z. *κέ(ν)*, INSCR., AR. Ach. 737, XEN. Hell. 3, 3, 2, THEOCR.(?).
καβάλλης, ου, ὁ, paard PLUT. 828 e.

(*hw.* uit het N., vgl. ook lat. *cabo*, *caballus* [*> fr. cheval*], o.d. *kobyła* merrie).

καβ-βαίνω, HOM., DICHT. = **καταβαίνω.**

καβ-βαλικός, lac., = **καταβαλικός**, een goed vechter, die zijn tegenpartij op den grond werpt PLUT. 236 e.

καβ-βάλλειν, HOM., DICHT. = **καταβάλλειν.**

καγ-γόνου, = κατά γόνου, Υ 458.

κάγκ-ἄνος, dor. ξόλα Φ 364, HYMN. Merc. 112, 136, LYOPHR. THEOCR. 24, 87.

(*geen redupl.*, vgl. *καγκ-αλέος*. W. *kenk*-branden: o.ind. *καῖκῆλα*-skeleton [of dit: *σκεῖλλω* dor maken?], gr. *κῆγκει* *πεινᾶ*, nld. *honger*, lit. *keñkia* het doet pijn).

καγγαζώ, spotlachen, hoonen SOPH. Ai. 198.

(vgl. *κάχαζοι*. Ig. *k-kh*- vaak met nasaal klank-nabootsend voor *schaterlach* of *stiklach*: o.ind. *kakkhati* hij lacht, lat. *cachinnus*, russ. *chochoiti* lachbui).

καγγαλάω, eig. zich laten gaan: luid juichen Γ 43, ψ 1.

(: *χαλάω* met nasaalredupl. = *παμ-φανάω* rondkijken).

ΚΑΔ-, (uit)blinken, z. *καίνουμαι*.

ΚΑΔ-δ, = **κατα-δ**, HOM., DICHT.

καδδ(ιχ)ος (z. *κάδος*), ὁ, = **κατισκος**, stembus PLUT. Lyc. 12; *vand.* -*ίζω*, (de)balloteeren, f. *καδδῆϊσθαι* PLUT. Lyc. 12.

καδ-ἰσκος, ὁ, dem. v. *κάδος*, stembus AR. Vesp. 321, LYS. 13, 37.

κάδος, ὁ, kruik, pot ARCHIL. 5 a ALD., HDT. 3, 20, AR. Av. 1032 (stembus), PL. Rep. 616 d.

(uit sem.: hebr. *kad*, kadd- kruik, aram. *kaddā*).

καθά, = καθ' ἑ, zooals THUC. 4, 118, 32, POL., N. T. Mt. 27, 10.

καθ-ἄγίζω, ion. κατ-αγ., — 1 wijden; *spec.* v. *offergaven*: offeren HDT. 1, 86, AR. LYS. 238, PL. Critias 119 e, PLUT. — 2 ten doode wijden: verslinden SOPH. Ant. 1081.

καθ-αγισμός, ὁ, offeren: lijkoffer LUC. Luct. 19.

καθ-αγνίζω, — 1 reinigen LUC. — 2 wijden: offeren, *meest* v. *brandoffer* EUR. Ion. 709. — 3 de laatste eer bewijzen, wijden v. d. dooden *gezegd* SOPH. Ant. 1081.

καθ-αιμακτος, met bloed bezoedeld EUR. Or. 1358.

καθ-αιμάσσω, met bloed bezoedelen AESCH. Eum. 450, EUR. Hec. 1126, PL. Phaedr. 254 e.

καθ-αιματώ, = voorg., AR. Th. 695, EUR. Ph. 1161.

κάθ-αιμος, vol bloed EUR. Herc. 384.

καθ-αίρεσις, ἡ, — 1 neerhalen: slechten, *τειχῶν* PL. Tim. 58 e, XEN. Hell. 2, 2, 15; *σελήνης* DEMOCR. 161 D., — 2 dooden PLUT. — 3 vermagering ARISTOT.

καθ-αιρέτης, ου, ὁ, moordenaar, overweldiger THUC. 4, 83, 15, DIO CASS.

καθ-αίρω, ion. κατ., — 1 omlaag halen, *ἰστία* ι 149, *ζύγον ἀπὸ πασσαλόφι* Ω 268, *alg.* tot N. T. Act. 13, 29, *aor.* Mc. 15, 36 afnemen van het kruis; *med.* voor zich... HDT. 3, 78. — 2 *vand.* toedrukken, *de ooggen* v. e. *gestorvene* Λ 453. — 3 met geweld omlaag trekken AR. Nub. 750, PL. Gorg. 513 a. — 4 < het begeerde winnen HDT. 7, 50, PIND. O. 10, 63. — 5 grijpen (> wegnemen) PIND. O. 9, 60, HDT. 6, 41, SOPH. Ant. 275, 383 (betrappen). — 6 omlaag halen: slechten v. *bouwwerken*. *Overdr.* vernietigen, dooden γ 238, TR.: SOPH. Ai. 517 *alg.*, N. T. Act. 13, 19. — 7 *spec.* veroordeelen LYS. 13, 37.

καθαίρω (z. *καθαρός*), f. *ἄρῶ*, *aor.* *ἐκάθηρα*, enz., — 1 reinigen: schoonmaken, *κηρήρας* υ 152, HDT. 4, 71, ATT., N. T. Joh. 15, 2. — 2 *omgekeerd*: wegwasschen, wegnemen, *λύματα* Ε 171. — 3 *overdr.*: reinigen van *schuld* en *zonde* HDT. 1, 35, THUC., XEN. An. 5, 7, 35, PL. Phaed. 113 d, (N. T.); ook *φόνον* AESCH. Ch. 74; ook *med.* *τινά τι* II 667. — 4 door geeseling louteren: geeselen THEOCR. 5, 118.

καθ-άλλομαι, — 1 afspringen XEN. Eq. 3, 7, LUC. — 2 omlaagstormen Λ 298.

καθ-αμμα, τό, knoop EUR. Hipp. 671.

καθ-αμμίζω, met zand bedekken ARISTOT.

καθ-άπαξ, adv., eens voor al, voor goed φ 349, DEM. 18, 231, POL.

καθ-άπερ, adv. = **καθά**, *versterkt*: evenals, zooals; evenalsof AR. Eq. 8, PL. Phaedr. 249 e.

καθ-άπτω, — 1 vastmaken, vastknoopen SOPH. Ant. 1222, XEN. Cyn. 6, 9. — 2 *intr.* zich vastmaken aan, *τινος*: zich vastbijten N. T. Act. 28, 3.

— 3 vastmaken: opsieren, kleeden met *τινι*, SOPH. Ichn. 219 D., (EUR.) Rhes. 202. — **Pass. refl.:** 4 (zich vastzetten op), *τινος*, aangrijpen, aanpakken, *ἐπέεσαι* *zooewel*: vriendelijk toespreken A 582, *als* onvriendelijk: toesnauwen, uitschelden, uitvaren tegen O 127, THUC. 6, 16, 24, PL. Crit. 52 a, THEOCR. 17, 65. — 5 aanpakken THEOCR. 17, 65. — 6 aanvallen HDT. 6, 69. — 7 als getuige aanroepen HDT. 6, 68.

καθάρ-εις, — 1 rein XEN. Cyr. 1, 3, 8, POL. — 2 sober COM.; -*ότης, ἡ*, lichaamsreinheid HDT. 2, 37.

καθάρ-εύω, rein, onbevlekt zijn, τινος AR. Ran. 355, PL. Phaed. 67 a, DEM., PLUT.

καθάρ-ίζω, — 1 reinigen, schoon maken N. T. Mt

23, 25. — 2 v. *ziekten*: genezen N. T. Mt. 8, 2. — 3 *ethisch*: louteren, van schuld bevrijden N. T. Act. 15, 9.

καθάρ-ιος, rein; zuiver, onbevlekt; *eig.* XEN. Cyr. 1, 3, 8, *overdr.* ARISTOT., PLUT.

καθαρί-ος, *ή*, — 1 reinheid PL. Epin. 984 a, XEN. Mem. 2, 1, 22, ARISTOT. — 2 eenvoudig PLUT.

καθαρι-σμός, *ός*, reiniging, reinigingsoffer LUC., N. T. Mc. 1, 44; *overdr.* Hebr. 1, 3.

κάθα-ρα, *τά*, — 1 het verwijderde vuil AESCH. Ch. 98, EUR. Herc. 225. — 2 zondebok: het offerdier, dat schuld en onreinheid door zijn dood verzoent AR. Ach. 44. — 3 *vand.* een met schuld beladen wezen AR. Pl. 454, DIN. 1, 16, DEM.

καθ-αρμόζω, aanpassen, met iets verbinden EUR. Hipp. 771.

καθα-ρός, *ός*, — 1 *overdr.* reiniging van zonde en schuld; *ev.* zoenoffer HDT. 7, 197, TR.: AESCH. Sept. 738, PL. Phaed. 82 d. — 2 *spec.* eerste wijding, *in de mysteriën* PL. Phaed. 69 c.

καθαρός, *adv.* *ώς*, — 1 rein, schoon: zonder vuil of vlek, *εἴματα* ζ 61, *alg.* tot N. T. Mt. 23, 26. — 2 onvermengd: echt, zuiver, *φῆγγος* PIND. P. 9, 90, PL. Phaedr. 239 c. — 3 onverschilt AR. Av. 1549 κ. Τίμων. — 4 helder, v. *water enz.* HDT. 4, 53. — *Alg.* zonder bijvoeging v. iets vreemds, anders, slechts: 5 open, onbeplant © 491, SOPH., PL. Rep. 520 e THEOCR. 26, 5. — 6 vrij, onbelemmerd HDT. 7, 183; vrij van lasten, rechten PAP. — 7 vrij van ziekte: gezond HDT. 4, 135. — 8 vrij van fout: v. *e. sluitende rekening e. dgl.*, *ψήφοι* DEM. 18, 227. — 9 vrij van zonde en schuld, *θάνατος* γ 462; *overdr.* rein PL. Phaed. 67 a κ. τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης, N. T. Rom. 14, 20 πάντα κ-ά τοῖς κ-οῖς.

(*oude voorstelling en oud woord *καθα-ρ- z. καθαίρω, καθαρός in Thurií, wrsch. uit het O. gekomen*: < *sem. hebr. k-š-r* gedijen: doen gelukken, verbeteren (*modern*: reinigen).

καθαρό-της, *ή*, — 1 reinheid, onbevleetheid HIPPOCR., PL. Phaed. 111 b, N. T. Hebr. 9, 13. — 2 onomkoopbaarheid POL.

καθ-αρπάζω, wegrukken EUR. Andr. 813.

καθαρί-στος, reinigend: verzoenend HDT. 1, 35, AESCH. Eum. 449, EUR., LUC.

κάθα-ρσις, *ή*, — 1 (lichamelijke) reiniging XEN. Eq. 5, 5; ook purgatie, menstruatie HIPPOCR., ARISTOT., PAP. — 2 *vand.* τῶν παθημάτων ARISTOT. *in definitie der tragedie.* — 3 verzoening HDT. 1, 35. — 4 loutering PL. Phaed. 67 c, 69 b. — 5 oplossing v. *problemen* EPICUR. 86 Us.

καθα-ρήρ, *ήρος*, *ός*, = *volg.*, PLUT. 302 a.

καθα-ρής, *οῦ*, *ός*, — 1 die van kwalen of onreinheid bevrijdt HIPPOCR. — 2 die door offers verzoent SOPH. El. 70, AR. Vesp. 1043. — 3 die loutert PL. Soph. 231 e.

καθαρι-κός, goed om te reinigen; louterend HIPPOCR., PL. Soph. 231 b, ARISTOT.

καθάρ-υλλος, *dem.* v. καθαρός, COM.

καθ-αυαίνω, *att.* = *κατ-αυαίνω*, LUC.

καθ-έδρα, *ή*, — 1 zetel PLUT., N. T. Mt. 23, 2. — 2 leger v. *e. dier* XEN. Cyn. 4, 4. — 3 zitvlak HIPPOCR. — 4 het zitten LUC. — 5 stilzitten THUC. 2, 18, 13. — 6 *spec.* wisselaarsbank N. T. Mt. 21, 12.

καθ-έζομαι (*z. s.v. εζομαι*), *vgl.* καθίζω. *Het praes.* slechts LYS. 13, 37 καθέζονται, zitten PL. Ax. 371 c, *beide malen in de oude verbinding* κ. πρότασις of δικασταί, zitting houden.

καθ-είμαρμαι, tot iemds ongeluk, door het noodlot bepaald zijn PLUT. Alex. 52, LUC. Philop. 14.

καθ-είργυμι, **καθ-είργω**, *att.* = *κατ-*; insluiten PL. Theat. 197 e, XEN. Hell. 3, 2, 3, EUR. Ba. 618, PLUT.

καθ-είς, τὸ κ., afzonderlijk N. T. Rom. 12, 5; εἰς κατὰ εἰς, de een na den ander N. T. Mc. 14, 19.

καθ-είσα, *adv.* *bij καθίζω* (είσα: εἶσα < (ἐ-)σῶσα), neerzetten, deponeren; wijden HOM.: Γ 382 *enz.*, PIND. P. 5, 40.

καθ-εκάστην, *sc.* ἡμέραν, dagelijks ARISTOT.

καθ-εκτικός, vasthoudend, *τινος* ARISTOT.

καθ-εκτός, tegen te houden DEM., PLUT.

καθ-ελίσσω, geheel inwikkelen HDT. 2, 86; verbinden 7, 181.

καθ-ελκόομαι, etteren ARISTOT.

καθ-έλκω, — 1 omlaag, in zee trekken, v. *schepen* HDT. 7, 100 (κατ-), THUC. 2, 93, 3, AR. Eccl. 197, XEN. Hell. 1, 1, 3, DEM. — 2 omlaag trekken AR. Ran. 1394.

καθ-ένυμι, *z. καταένυμι*.

καθ-εξής, *adv.* = *ἐφεξής*, N. T. Act. 3, 24, PLUT.

κάθ-εξις, *ή*, — 1 vasthouden: handhaven THUC. 3, 47, 10. — 2 vasthouden: tegenhouden, inhouden ARISTOT., PLUT.

κάθ-ερμα, *τό*, pl. oorbellen ANACR. 54, 10 ALD.

καθ-έρπω, omlaag kruipen, dalen SOPH., AR. Ran. 485, XEN. Symp. 4, 23.

κάθ-εσις, *ή*, naar beneden laten ARISTOT., EPICUR. 104 Us.

καθ-εστηκός, *adv.*, rustig ARISTOT.

κάθ-ετος, neergelaten: — 1 dieplood PLUT. Aemil. 15. — 2 een neergelaten lijn TIM. Loqr. 98 b, PLUT.

καθ-εύδω, *ion.* κατ-, *impf. ep.* καθεύδον, *att.* ἐκάθευδον en καθηϋδον, *f.* καθευδήσω, — 1 slapen, rusten A 611, ζ 1, HERACL. 88 D., HDT. 2, 95, AESCH. Ch. 881, AR. Nub. 39, XEN., PL. Prot. 310 b, N. T. Mt. 8, 24. — 2 *overdr.* traag, zorgeloos zijn AESCH. Ag. 1357, XEN. An. 1, 3, 11, EUR., N. T. 1 Thess 5, 6.

καθ-ευρίσκω, bevinden: betrappen SOPH. Ant. 395, LUC.

καθ-έψησις, *ή*, het verkoken HIPPOCR.

καθ-εψιάομαι, bespotten, *τινος* τ 372.

καθ-έψω, — 1 koken, stoven DIOD., PLUT. — 2 verteren AR. Vesp. 795(?). — 3 *overdr.* murw maken: klein krijgen XEN. Eq. 9, 6.

καθ-ηγεμών, *όνος*, *ion.* κατ-ηγ-, = *ηγεμών*, *gids* HDT. 7, 28, POL.

καθ-ηγέομαι, *ion.* κατ-ηγ-, — 1 den weg wijzen, *τινι* HDT. 4, 125. — 2 leiden, commandeeren THUC. 6, 4, 26, *τινος*. — 3 het eerst overtrekken PL. Theat. 200 e. — 4 *overdr.* invoeren, *νόμον* HDT. 2, 49; introduceeren, *λόγον*, beschouwing PL. Symp. 199 c. — 5 inlichtingen geven over, *τινι*, leeren HDT. 2, 56; 6, 135.

καθ-ηγητής, *οῦ*, *ός*, leeraar, opvoeder N. T. Mt. 23, 10, PLUT.

καθ-ηδυ-παθέω, verzwelgen, verbrassen XEN. An. 1, 3, 3, PLUT., LUC.

καθ-ηκόντως, *adv.*, zooals behoort POL., PLUT.

καθ-ήκω, *ion.* κατ-ήκω, — 1 omlaag gaan v. *aderen* DIOGEN. v. Apoll. 6 (p. 338, 7) D.; in het strijdperk afдалen AESCH. Ch. 455. — 2 zich (*oorspr.* van een beheerschend, hooger punt) uitstreken HDT. 7, 22, THUC. 2, 27, 1, XEN. An. 1, 4, 4. — 3 > wonen van A tot B, v. *menschen gezegd* HDT. 5, 49, THUC. 3, 96, 34. — *overdr.* 4 komen tot, v. *toerbeurt* AESCHIN. 2, 25. — 5 v. *gebeurtenissen*: intreden, ingetreden zijn: τὰ κατήκοντα, de toestand v. h. oogenblik HDT. 1, 97 tot PLUT. — 6 tot

iemd komen, geschikt zijn, passen; *als plicht*: betamen, passen SOPH. O. R. 75, AESCHIN. 3, 126, N. T. Act. 22, 22. — 7 tot iemd komen *als recht*; toekomen.

καθ-ηλώω, vastnagelen POL., PLUT. Alex. 24.

κάθ-ημαι, *ion. κάτ-ημαι, vnf. καθήσθαι, enz., f. κ-ήσομαι* N. T. Luc. 22, 30. — 1 zitten, *m. loc. (dat.)*, of bezet houden, τ' Ε 5 *alg. tot* N. T. Mt. 27, 60. — 2 *praegn.* werkeloos blijven zitten Ω 403, HDT. 3, 134. — 3 *spec.* „zitten”, *v. rechtens* AR. Nub. 208, PL. Ap. 35 c. — 4 *v. troepen*: gelegerd zijn (*vgl. lat. obsidere*) THUC. 2, 20, 5. — 5 *verzw.* zich bevinden, vertoeven γ 186 *alg.* — 6 *wonen* N. T. Luc. 21, 35. — 7 *gaan* zitten N. T. Mc. 13, 3.

καθ-ημερεία, *ή*, dagwerk POL.

καθ-ημερ-ίνος, = *volg.*, POL., N. T. Act. 6, 1, PLUT.

καθ-ημέριος, — 1 dagelijksch EUR. Ph. 229. — 2 van heden SOPH. El. 1414.

καθ-ησυχάζω, — 1 zich rustig houden POL. — 2 zwijgen PLUT.

καθ-ιδρώω, — 1 doen (neer)zitten v 257; zich laten neerzetten THEOCR. 13, 28, vestigen EUR. Ba. 1339; plaatsnemen ARISTOT. — 2 wijden EUR. Iph. T. 1481, LUC. — 3 *pass.* zich vestigen AR. Av. 45, PL. Soph. 224; plaats nemen THEOCR. 13, 28.

καθ-ιερεύω, wijden: offeren PL. Phaedr. 252 c, ARISTOT., PLUT.

καθ-ιερόω, *ion. κατ-ιρόω*, heiligen, wijden HDT. 1, 92, AESCH. Eum. 304: PL. Leg. 955 e, PLUT.

καθ-ιζάνω, gaan zitten e 3, SAPPHO 54, 5, ALD (-ισθ-) AESCH. Eum. 29, ISOCR. 1, 52, ARISTOT.

καθ-ίζω, *ion. κατ-ίζω, f. καθίσω, dor. καθιζῶ, att. καθιῶ* (TIMOTH. Pers. 168 κάθω), Ltr. καθήσω, *aor. καθίστα, -εα* ANACR. 31, 19(?), *perf. κικάθισα* N. T., *Daarnaast van den niet gereduplic. stem* (σ)ἔδ-: *med. f. καθεδούμαι, aor. ἐ-καθ-εζούην* (*perf. κάθ-ημαι z. d.*), — Tr.: 1 doen (neer)zitten, neerzetten δ 659, THUC. 6, 66, 31, AR. Vesp. 305, PL. Charm. 153 c *tot* N. T. Eph. 1, 20: *v. individuen, vergaderingen, troepen.* — 2 *vand. met praed. bep.*: doen plaatsnemen, aanwijzen als, benoemen, δικαστήν PL. Leg. 873 e, N. T. 1 Cor. 6, 4. — Act.-intr. *df. pass. refl.*: 3 zich neerzetten, gaan zitten φ 6: A 536, HDT. 3, 14, ATT.: AR. Nub. 255, PL. Phaedr. 254 c, N. T. Mt. 5, 1 = A 536, ATT.: PL. Symp. 213 a. — 4 zitten PL. Symp. 213 b, N. T. Mt. 20, 21.

καθ-ιζήμι, *ion. κατ-ιζήμι*, — Act.: 1 naar beneden laten zakken, οἶνον λαυκαίνης Ω 642, ι 72, ἀγκύρας HDT. 7, 36, ATT.: PL. Phaedr. 61 c (laten hangen), XEN. An. 6, 5, 25 (δόρατα vellen), N. T. Luc. 5, 19. — 2 naar beneden gooien EUR. Tr. 1011. — 3 op een strook grond een muur doen neerkomen: oprichten, bouwen THUC. 5, 52, 33. — 4 *spec.* in het stadion, den ring laten afvalden: uitkomen met THUC. 6, 16, 30, ISOCR.; πρόσαινον loslaten AR. Vesp. 174. — 5 *Pass. refl.* zich in beweging zetten; afzakken: aanvallen HDT. 7, 138. — 6 *Intr.* omlaagstormen, -zakken AR. Eq. 430, PL. Phaedr. 112 e, PLUT.

καθ-ικετεύω, *ion. κατ-ικ.*, smeeken, τιμ HDT. 6, 68, EUR. Hel. 1024, *ook med.* Or. 324, PLUT. Cato Mi. 32 τινα.

καθ-ικνέομαι, — 1 geheel bereiken, τινα, > treffen, πένθος α 342, SOPH. O. R. 809, τινος PL. — 2 iets bereiken, krijgen POL.

καθ-ιμάω, aan een riem of touw naar beneden laten gaan AR. Vesp. 396.

καθ-ινυμαι, = καθ-ίζομαι, HIPPOCR. (**sed. νυμαι, e > i, vgl. κινῆμι*).

καθ-ιπτάζομαι, *ion. κατ-ιπτ.*, — 1 met cavalerie

vernien HDT. 9, 14. — 2 *overdr.* met voeten treden AESCH. Eum. 145.

καθ-ιπτεύω, onder den voet rijden EUR. Ph. 732.

καθ-ιππο-τροφέω, door het houden van paarden verspillen ISAE. 5, 43.

κάθ-ίσις, *ή*, het (*e.v.* werkeloos neer-)zitten PLUT. 609 b.

καθ-ιστάνω, = -ιστήμι, LYS. 25, 3, DIOD., N. T. Act. 17, 15.

καθ-ιστήμι, *ion. κατ-ιστ.*, — Act.: 1 neerzetten, κρητήρα I 202 *alg.*; *overdr.* in een toestand, εἰς φόβον THUC. 2, 81, 19. — 2 *vand.* vastzetten, -leggen: voor anker leggen μ 185. — 3 *praegn.* brengen naar, aan wal zetten v 274. — 4 *spec.*: *v. soldaten*: opstellen XEN. An. 1, 10, 10. — 5 *vand.* aanstellen: maken, kiezen, benoemen HDT., XEN. An. 3, 2, 5, PL.; PLUT., PAP., N. T. Luc. 12, 14, 2 Petr. 1, 8; *ook ἐπί τινω*, aan het hoofd van . . . N. T. Mt. 24, 45; *spec.* betalen LEG. GORT. 1, 45 (*z. ook ἐπι-καθ-ιστήμι*). — 6 *verzw.*: *met praed. acc.* maken, toonen, ψευδῆ ἐμαυτόν SOPH. Ant. 657. — Med.: 7 voor zich, bij zich in-, aanstellen HDT. 5, 92, AR. Eccl. 1041. — Refl. *Intr.*: *aor. -έστην enz., vaak met pass. bet.*: 8 zich ergens neerzetten: komen, aan land- of terecht komen, in een vergadering optreden of binnengeleid worden, ἐς Πήγιον THUC. 3, 86, 12: HDT. 3, 46, THUC. 4, 84, 29. — 9 *overdr.* ergens terecht of neer komen, geraken, *v. voorspoed of eigenspoed* HDT., PL. Symp. 203 c. — 10 zich opstellen (of opgesteld worden) als, zich maken (tot); *perf.* staan als, *ook abs*; HDT. 1, 87, ATT.: XEN. An. 4, 5, 19, N. T. Jac. 4, 4. — 11 aangesteld worden als, δεσποτής EUR. Herc. 142, *ook v. ambten.* — 12 ingesteld, vastgesteld worden, *perf.* vast staan, geldig zijn HDT. 1, 65, bestaan SOPH. Ant. 1113; *spec.* οἱ καθ-εστῶτες, menschen v. middelbaren leeftijd, die op het „doode punt” gekomen zijn ATT.; τὸ καθ-εστηκός, het (*ook* geestelijk) evenwicht.

καθό, *d. i. καθ' ὅ*, — 1 in verband waarmee, waarom: en daarom PL. Soph. 267 d, ARISTOT. — 2 zooals N. T. Rom. 8, 26. — 3 (ἐάν) al naarmate (*relat.*) N. T. 2 Cor. 8, 12.

καθ-οδηγέω, den weg wijzen PLUT. Cato Ma. 13.

κάθ-οδος, *ion. κάτ-οδος, ή*, — 1 de weg omlaag, het afvalden ARISTOT., PLUT., LUC.; *and.* — 2 (*oorspr.*: van over de bergen of van af de hooge zee?) terugkeer, *spec. v. ballingen* HDT. 1, 60, THUC. 8, 81, 5, PL., XEN. — 3 optocht HEROND. 1, 56.

καθ-ομιλικός, *adv.* ὡς, algemeen, in het algemeen POL.

καθ-όλου, *eig.* neerkomende op, slaande op het geheel, in het algemeen PL., XEN. Eq. 8, 1, DEM. 18, 77, N. T. Act. 4, 18.

καθ-ομαλίζω, verzachten PLUT.

καθ-ομιλέω, — 1 iemd, τινα, in den omgang winnen ARISTOT., DIOD., PLUT. Caes. 15. — 2 in het dagelijksch gebruik, gesprek verspreiden POL.

καθ-ομο-λογέω, — 1 toestemmen PL. Gorg. 499 b. — 2 toezeggen, beloven ANDOC., LUC. — 3 verloven, *ook med.* PLUT. T. Gr. 4.

καθ-οπλίζω, wapenen, uitrusten XEN. Cyr. 2, 1, 11, AESCHIN., SOPH., POL.; *pass. refl.* POL., N. T. Luc. 11, 21.

καθ-όπλισις, *ή*, uitrusting XEN. Cyr. 8, 5, 11, POL.; = -σμός, ὅ, POL.

καθ-οράω, *ion. κατ-ορ.*, — 1 neerzien, ἐξ Ἴδης Α 337, XEN. An. 4, 2, 15. — 2 bespeuren, inzien HDT. 9, 59, PL. Gorg. 457 c; *med.* HDT. 5, 35. —

3 iets peilen, doorzien PIND. P. 9, 49, AESCH. Supp. 1059, tot n. t. Rom. 1, 20.

καθ-ορίζω, — **1** tr. in een haven doen binnenloopen, voor anker leggen POL., PLUT. — **2** med. voor anker gaan THUC. 6, 97, 1, aor. pass. POL. — **3** overdr. in iets vastleggen AESCH. Pr. 965; pass. bevestigd zijn aan ARISTOT.

καθ-οσιώω, — **1** heiligen, wijden: offeren AR. Pl. 660, D. H.; med. EUR. Iph. T. 1320. — **2** reinigen PLUT. Sol 12.

καθ-ότι, eerst laat één woord: — **1** naarmate N. T. Act. 2, 45. — **2** daarom, omdat N. T. Act. 2, 24.

καθ-υβρίζω, ion. κατ-υβρ., brutaliseeren, beledigen, τιμν HDT. 1, 212, SOPH. Ai. 153; τινα SOPH. El. 522, EUR.

καθ-ύγρος, zeer nat THEOPHR., DIOD.

καθ-ύδρος, vol water SOPH. O. C. 157, POL.

καθ-υλακτέω, aanblaffen PLUT. 969 d.

καθ-υλομάνέω, al te weelderig in het hout schieten HIPPOCR.

καθ-υπ-άρχω, versterkt ύπάρχω, PLUT.

καθ-υπ-ακοντιζώ, van boven neerschieten AR. AV. 825.

καθ-υπερ-έχω, overwinnen POL.

καθ-ύπερ-θε(ν), ion. κατ-ύπερθε, adv., — **1** van boven af X 196, THEOGN. 451, THUC. 9, 59, 15. — **2** van boven op B 754; daarbovenop XENOPHAN. 5, 2 D. — **3** geogr. (afh. v. h. standpunt) Χίσιο nl. van Kl.-Azië uit γ 170 westelijk; Ω 545 oostelijk; HDT. 1, 194 noordelijk. — **4** v. tijd: vroeger, voor HDT. 5, 28. — **5** overdr. x. γίνεσθαι τινος, overwinnen HDT. 1, 67. — **Comp.** -τερος, hogder, sterker HDT. 1, 67, AESCH., THUC. 5, 14, 3 THEOCR. 24, 97; superl. -τατος, hoogst gelegen HDT. 4, 199.

καθ-υπνος, 2, vast slapend ARISTOT.

καθ-υπνώω, ion. κατ-υπν., diep, vast slapen, ook med. HDT. 4, 8, XEN. Mem. 2, 1, 30.

καθ-υπο-κρίνομαι, — **1** door tooneeltrucsjes het winnen DEM. 19, 337, D. H. — **2** poseeren, gewichtig doen LUC.

καθ-υστερέω, — **1** achterblijven bij, τινος: blijven beneden iets POL. — **2** lang wachten op, τινος LUC.

καθ-υφ-ήμι, — **1** laten schieten, loslaten DEM., LUC. — **2** v. geheimen: verraden DEM. 19, 6. — **Med.:** 3 toegeven aan, τιμν XEN. Hell. 2, 4, 23, MEN. Epit. 185. — **4** prijsgeven DEM. 3, 8, POL.

καθ-ώς, adv., niet att., — **1** evenals ARISTOT., N. T. Luc. 11, 30. — **2** voor zoover als N. T. Mc. 4, 33. — **3** > daar immers N. T. Rom. 1, 28.

KAI (i), Arc.-cypr. κας, νόβρ cons. κα, cypr. ook κατ — **1** verbindt zinnen en zinsdeelen in eenvoudige opsommen: en A 9 alg. — **2** praegn. ook (vgl. lat. et, etiam). — **3** praegn.: in lichte of zware tegenstelling zelfs A 654 en καλ (... περ = att. καίπερ) hoezeer dan ook, ofschoon I 655; zelfs maar α 58. — **4** wanneer de beide deelen in causaal of logisch verband met elkaar staan: en daarom ... dan ook, τούνεκα καλ τε βροτοῖσα ... ἐχθιστος I 159. — **5** vaak: dan ook > want, van de voo r-afgaande oorzaak of reden B 114. — **6** bij temporeel verband; ε 262 τέτρατον ἡμαρ ἐήν καλ τῷ: het was de 4e dag en (toen) > toen relat., z. lat. vis ... et = vis ... cum. — **7** Vaak is καλ (τότε δὴ e. dgl.) bij het begin v. d. hoofdzin een overblijfsel uit de oude (en steeds levende) gecoördineerde vorm v. h. verhaal: en toen ... en toen, ἀλλ' ἔτε δὴ ... καλ τότε δὴ A 494, levenskrachtiger door de eischen v. h. metrum. — **8** bij nadere verklaring: en (dat) wel;

namelijk I 320, E 398, β 21. — **9** bij overgang v. h. algemeene tot het bijzondere (en zoo) ook (nu) A 109. — **10** verzw. > of πεντάετες καλ ἐξάετες γ 115. — **11** Verbindingen: καλ ... καλ, zoowel als, eerst na HOM. — εἰ καλ = lat. etiam (-si), ook indien > ofschoon — καλ γάρ (γ' ἄρ[α]) [en] immers ook > want [ook], B 377; Γ 188. De andere verbindingsen blijven in hun oorspr. bestanddeelen analyseerbaar en vereischen geen afzonderlijke vermelding. — **Gebruik.** In al deze functies sinds HOM. alg. tot N. T.

(καί: κά semasiol. en gedeeltelijk ook morphol. = o. fr. and(e), o. s. endi (engl. and): ἄν, d. w. z. de oudste bet. voor κα [+ deiktisch i] is ± en verder (däär), waaruit eventueel = κά. Aanv. is ook κα- een demonstrativum geweest, waarbij de betekenis en eerst voortkwam uit de opeenvolgende aanwijzing v. verschillende objecten. Z. κέ(v)).

καιάδᾶς (vgl. s. v. κητώεις), ου, dor. ᾶ, ὄ, een afgrond, te Sparta, voor misdadigers gebruikt zooals de rupes Tarpeia te Rome THUC. 1, 134, 27, PLUT.

καικ-ιάς, ου, ὄ, noordoostenwind AR. Eq. 437, ARISTOT., THEOPHR.

(wrsch. o. ind. kēkara- scheel zien, lat. caecus blind, duister, o. ier. caech. met één oog. got. hāhs hetz., vgl. semasiol. lat. aquilo N. Wind: aquilus donker).

καιν-ίζω, — **1** iets nieuws maken, toonen, voortbrengen SOPH. Tr. 867, KRITIAS 21, 2 D., EUR. Tr. 889. — **2** ζύγον, een nieuw juk opnemen, aandoen AESCH. Ag. 1071. — **3** τινά τιμν, met iets nieuws, ongehoords, bekleeden AESCH. Ch. 492.

καινο-λογία, ἡ, ongewone uitdrukking POL., PLUT.

καινο-πάθής, πῆματα, ongehoord SOPH. Tr. 1277.

καινο-πηγής, nieuw (samengevoegd) AESCH. Sept. 642.

καινο-πήμων, nieuwe, ongewone dingen lijdend AESCH. Sept. 363.

καινο-ποιέω, iets nieuws, ongewoons maken of verrichten SOPH. Tr. 873, POL.

καινο-ποιητής, οὔ, ὄ, uitvinder XEN. Cyr. 8, 8, 16.

καινός, 3, adv. -ός, — **1** nieuw, spec. ongehoord, vreemd HDT. 9, 26, TR.: AESCH. Ch. 648, THUC. 3, 92, 21 ἐκ καινῆς opinuē, PL. Symp. 208 a, Phaedr. 115 b, N. T. Mt. 9, 17. — **2** > onbekend, (niet gemakkelijk te kennen: wisselvallig THUC. 3, 30, 28), N. T. Mc. 1, 27. — **3** subst. καινή (sc. κύλιξ) HEROND. 1, 25.

(< idg. k̑n-izos, > kav-izos, gerundivum bij W. k̑gen- ter wereld brengen, z. o. ind. kan-(y)ā meisje, lat. re-cent-, cymr. cenedl [vgl. met̑gen-gr. γένεθλον] stam, volk, natio, o. b. na-četi beginnen).

καινό-της, ἡ, nieuwheid; vreemdheid, onbekendheid ISOCR. 2, 41, N. T. Rom. 7, 6, PLUT.

καινο-τομέω, — **1** in de mijnwerken nieuwe gangen maken XEN. Vect. 4, 27; — **2** overdr. vernieuwen, iets nieuws invoeren, als iets nieuws geven AR. Vesp. 876, PL. Euth. 5 a, DEM.

καινο-τομία, ἡ, — **1** het maken van nieuwe gangen in de mijnwerken, HYPER. — **2** verandering, invoering van iets nieuws PL. Leg. 715 c, POL.

καινό-τροπος, vreemdsoortig EUR.

καινούργ-έω, als (iets) nieuws maken, voortbrengen, door iets nieuws vervangen, veranderen XEN. Hell. 6, 2, 16, EUR. Iph. A. 2, LUC.

καινούργ-ία, ἡ, nieuwigheid, vernieuwing ISOCR. 6, 50.

καινούργός, — **1** nieuwigheden invoerend PLUT. — **2** ongewoon LUC. Rom. 3.

καινώ, — 1 nieuw maken THUC. 1, 71, 10; *pass.* zich (willen) vernieuwen THUC. 3, 82, 35: revolutionair zijn (vgl. *lat. novare*). — 2 iets nieuws inwijden HDT. 2, 100.

καινούμαι, — 1 uitmunten, δόλοισι Δ 339, boven, τινος Ω 546; *vaak part. perf. κεκασμένος, dor. -καδ-* HES. Th. 929, PIND. O. 1, 27 zichtbaar: stralend, AESCH. Eum. 766 uitmundend door > uitgerust met, z. AR. Eq. 685, EUR. El. 616, THEOCR. 7, 44. — 2 overtreffen, τινά τινα B 530, β 158.

(vgl. Κάστωρ, Ἀκαστος, Κάδμος, Κασάνδρα, o ind. *śad-* uitmunten, zich onderscheiden, *cymr. castr* uitmundend: dapper. *Praes. *κάννυμαι > *κάννυμαι, ion. (verkeerd) omgezet, als analogie naar φαένος: φαένος > καννύμαι, perf. κέκασμαι*). **καινούμι** = κ-ύμαι, overtreffen > bedriegen EMPED. 23, 9 D.

καινώ, f. κανῶ, aor. ἔκωνον, pf. κέκονα, dooden AESCH. Sept. 630, SOPH. O. R. 348, EUR., XEN. Cyr. 4, 2, 24, PLUT.

(*simpl. zellen, veel vaker κατακαινώ. Wrsch. is kata-κ. < *κατα-καινώ: κτινω door dissimilatie ontstaan. Wellicht de kiem hiervoor reeds ouder: de combinatie κβ-, beter k' [o. ind. kṣ-, gr. κτ-] bleef in κτενω, maar β of s viel uit in κβη-ιδ*). **καίπερ**, bij HOM. nog καλ ... (πέρ), eig. ook zelfs ... (terwijl) werkelijk: hoezeer ook, ofschoon η 224, PIND. N. 6, 7, HDT. 1, 45, AESCH. Pr. 167, SOPH., PL. Prot. 318 b, N. T. Hebr. 5, 8, meest met *part.*

καίριος (z. καιρός), — 1 v. plaats (< op het juiste oogenblik, punt aangebracht): op de juiste, bedoelde plaats: doodelijk Δ 185, HDT. 3, 64, AESCH. Ag. 1292, EUR., XEN. Eq. 12, 8 vitaal. — 2 v. tijd: te juistertijd, op het goede oogenblik (plaatsvindend enz.): van pas, doeltreffend EMPED. 111, 6 D., HDT. 1, 125, AESCH. Sept. 1, SOPH. Ant. 724, PL.

καιρός, δ, oorspr. het punt (oogenblik of plaats) om in te grijpen (P): — 1 het juiste punt, plaats THUC. 4, 54, 9, EUR.; z. καιρός 1. — 2 v. tijd PIND. P. 4, 286, HDT. 8, 79, TR.: AESCH. Pr. 379, LYS. 13, 6, THUC. 4, 23, 16, PL., N. T. Act. 24, 25. — 3 *verzw.* > tijd (stip) PL. Leg. 709 c, vooral N. T. alg. Mt. 11, 25, Κοιμή, — 4 gunstig oogenblik > profijt, voordeel HDT. 1, 206, TR.: EUR. Med. 128, XEN.; ἔν καιρῷ gunstig XEN. An. 3, 1, 39, PL. Crit. 44 a. — 5 juiste maat HES. O. 694, THEOGN. 401, TR.: AESCH. Pr. 507. — 6 het critische moment, doorslag: gewicht XEN. An. 3, 1, 36. N.B. *Spec. εἰς κ-όν, ἐν κ-ῶ, πρὸς κ-όν, te juistertijd, teg. ἔνευ, ἀπὸ, παρὰ κ-όν (-οῦ) alg.*

(: κείρω, ἐκάσθη, vgl. καταίω, ταιία : τείνω. *Semas. vgl. lat. tempus*: W. tem+ p- snijden: Τέμνη, gr. ἀμμή, W. ak- sernp, d. Zeitein-, -abschnitt, ndl. ter snede, snedig. *Msch. oorspr. uitdrukking aan de primitieve genees- of heilkunde ontleend*).

καιροσέων, gen. pl. goed, zuiver geweven η 107. (*lees καιροσέων, van καιρο-φεις; καιρός is het touw dat de naar twee kanten uiteengehouden draden v. d. schering afsluit; καιρώμα, weefsel CALL. Msch.: lat. carro kaarden, uiteenkammen; de καιρός (< καρ ῖο-) was wrsch. oudtijds een stok met spijkers in vakjes verdeeld*).

καιροφυλακίω, — 1 den rechten tijd afwachten: beloeven, belagen, τινα ARISTOT., DEM. 23, 173. — 2 oppassen, verplegen LUC. Abd. 16.

καί-τοι, eig.: — 1 en of ook, dat kan ik je verzekeren, ook heusch (N 267), PIND. I. 370, nu dan HDT. 3, 81, N. T. Act. 14, 17. — 2 de nadrukkelijkeheid gemotiveerd door een tegenstelling: > *adversat.*

en toch (ofschoon in καίτοι περ HDT. 8, 53, vgl. N. T. Hebr. 4, 3, met *part.*) HDT. 8, 71, TR.: AESCH. Pr. 101 (*quamquam quid loquor?*) THUC. 2, 64, 4, XEN. An. 1, 4, 8. — Vgl. d. freilich in beide bet. (z. *toi eig. dat. [ethic.] bij οὔ*).

καίω, ep. en ion. = att. κάω, z. d.

κάκ, = κατ(α), voor κ, χ, z. κατα-κ-χ.

κακ-αγγελ-έω, slechte tijding brengen, z. DEM. 18, 264.

κακ-άγγελος, slechte tijding brengend AESCH. Ag. 636, PLUT.

κακ-άγγελτος, kwalijk geboodschap: ἄχη leed veroorzaakt door een slecht bericht SOPH. Ant. 1286. **κάκαλον**, τό, = τείχος, AESCH.

(W. kenk-: o ind. kāñcī gordel, gr. κικλῆς omheining, ποδο-κάκ(κ)η voetblok, lat. cingo, lit. kinkýti inspannen v. e. trekdier. Gr. κακ- < idg. kṛk-).

κακ-ανδρ-ία, ἡ, lafheid SOPH. Ai. 1014, (EUR.).

κακ(κ)ανέω, -άω, lac., prikkelen, bij PLUT. 235 f.

κακ-ελπιστ-έω, kwade dingen verwachten EPICT. 4, 5, 27.

κακ-εν-τρεχής, sluw, arglistig EPICH., POL.

κακ-εργασία, ἡ, slechte vertering THEOPHR.

κακ-εστώ, ἡ, zwakheid DEMOCR. 182 D.

κάκη, ἡ, slechtheid; *spec.*: — 1 slechte gezindheid, karakter AR. Av. 541, PL. Phaedr. 247 b, EUR.

Hipp. 1335. — 2 lafheid AESCH. Sept. 192, PL. Menex. 246 b, EUR.

κακ-ηγορ-έω, kwaad spreken van, τινα PL. Symp. 173 d, ARISTOT.

κακ-ηγορ-ία, ἡ, kwaadsprekerij: laster PIND. P. 2,

53 (ἀγ.), LYS. 10, 2, PL. Phaedr. 243 a, DEM., PL.

κακ-ηγορίου, δίκη, aanklacht, proces wegens laster DEM. 21, 93.

κακ-ήγορος, kwaadsprekend, lasterend PIND. O. 1,

54 (ἀγ.), PL. Phaedr. 254 e.

κακ-ήθης, = κακοήθης, HIPPOCR., NIC.

κακ-ία, ἡ, — 1 slechtheid, boosheid SOPH. O. R.

511, PL. Symp. 181 e, Gorg. 477 b, N. T. Rom. 1,

29. — 2 > schuld PL. Phaedr. 248 b. — 3 moede-

loosheid: lafheid THUC. 2, 87, 14, PL. Crit. 45 e. —

4 *object* kwaad, ellende N. T. Mt. 6, 34.

κακ-ίζω, — 1 in een slecht daglicht plaatsen: berispen > uitschelden HDT. 3, 145, THUC. 2, 21, 5,

PL. Phaedr. 254 c, DEM. 18, 306. — 2 kwaad doen,

kwellen DEMOCR. 174 D. — 3 *pass. refl.* zich laf,

wankelmoedig gedragen Ω 214, THUC. 5, 75, 20,

EUR. Med. 1246, PL.

κακικάβη (*hw., wrsch. sem.*), ἡ, en-ος, δ, pot, pan COM.

κακικαβίζω, kakelen ARISTOT. vgl.:

κακικάβη, of -ίς, ἡ, patrijs ALCM. 92 ALD.

(*onomatop.*, vgl. gr. κακικάζω kakelen, lat.

cacabare, vgl. arm. kak' av patrijs naast babyl.

kakkabānu patrijs, wrsch. > syr. qaqgabāna

patrijs; *msch. uit sem.*)

κακ-καίω, z. κατακάω.

κακκάω, kakken AR. Nub. 1384.

(*onomatop.*: lat. cacāre, m. ier. caccaim ik kak,

ndl. kakken, russ. kakatī kakken).

κακ-κείαι, -κῆαι enz., z. κατα-κ.

κάκη (z. κακκάω), ἡ, kak AR. Pax 162.

κακό-βιος, met een armzalig, moeilijk leven HDT. 4,

95, XEN. Cyr. 7, 5, 67.

κακο-βουλέ(ω), slecht raden, τινα EUR. Ion 877.

κακό-βουλος, met slechten raad: — 1 *pass.* onbe-

zonnen AR. Eq. 1055, EUR. Ba. 401. — 2 slecht

radend (PL.) Sis. 391 c.

κακό-γαμβρος, γόος, over den ongelukkigen

zwager (EUR.) Rhes. 260.

κακο-γαμίου, δίκη, wegens onwettig huwelijk PLUT. Lys. i. f.
κακο-γείτων, als buurman, lotgenoot in het ongeluk SOPH. Ph. 692.
κακο-γενής, van lage afkomst DIO CASS.
κακό-γλωσσος, onheilspellend EUR. Hec. 661.
κακο-δαίμονάω, door een boozen geest bezeten zijn, razen AR. Pl. 372, XEN. Mem. 2, 1, 5, DIN. 1, 91, DEM. PLUT. Luc. 4.
κακο-δαίμον-έω (*teg. εὐ-δαίμον-έω*), een genius, gesternte hebben: ongelukkig zijn XEN. Hier. 2, 4, MEN. Kol. 34, PLUT.
κακο-δαίμον-ία, ή, — 1 ongeluk, ellende DEMOCR. 170 D., ANTIPH. 5, 79, XEN. Mem. 1, 6, 3, PLUT. — 2 razernij AR. Pl. 501, XEN. Mem. 2, 3, 19.
κακο-δαίμονιστής, οὐ, δ, met booze geesten verkeerend(?) LYS.
κακο-δαίμων, *adv. ως*, — 1 *teg. εὐ-δαίμων*: een boozen genius (z. δαίμων) hebbend: ongelukkig AR. Ach. 105, PL. Symp. 173 d, EUR. Hipp. 1362, MEN. Epitr. 347. — 2 *subst.* booze geest AR. Eq. 112.
κακο-δικία, ή, met boos opzet begonnen proces PL. Leg. 938 b.
κάκ-οδος, = **κάκισμος**, HIPPOCR.
κακο-δόκιμος, slecht bekend EPICH. 23, 1.
κακο-δοξ-έω, een slechten naam hebben XEN. Mem. 3, 6, 17.
κακο-δοξ-ία, ή, slechte naam PL. Rep. 361 c, XEN. Ap. 31, LUC.
κακό-δοξος, — 1 berucht PL., XEN. Ag. 4, 1, EUR. Andr. 778. — 2 onaanzienlijk THEOGN. 195.
κακό-δουλος, δ, slechte slaaf LUC., COM.
κακο-είμων, slecht gekleed σ 41, LUC.
κακο-εργίη (τ *metr.*), ή, — 1 slechte daad χ 374. — 2 slechte vakkenis PL. Rep. 422 a.
κακο-εργός, boos, smood σ 54, THEOCR. 15, 47.
κακο-ζηλία, ή, — 1 verkeerde, misplaatste navolging POL., LUC. — 2 smakeloosheid, valsche vernuft LUC. Salt. 82.
κακο-ήθειά, ή, — 1 slecht karakter: boosheid PL. Rep. 401 a, ARISTOT., N. T. Rom. 1, 29. — 2 slechte gewoonten XEN. Cyn. 13, 16; -**ευμα**, τό, gemeene daad PLUT. Pomp. 37.
κακο-ήθης, *adv. ως*, — 1 *eth.* slecht, boos PL. Rep. 401 b, DEM. 18, 11. — 2 *v. zielen*: boosaardig HIPPOCR. — 3 *v. dingen*: gemeen, verwenscht AR. Th. 422. — **Hv.: A. κακο-ηθεύομαι** een gemeene streek uithalen MEN. Epitr. 334. — **B. -ίζομαι** belasteren, kleineeren ARISTOT.
κακο-θημοσύνη, ή, wanorde HES. O. 472.
κακο-θηνέω, onvruchtbaar zijn ATISTOT.
κακο-θιγίη, ή, onjuistheid γνώμης DEMOCR. 223 D.
κακό-θρους, lasterend SOPH. Ai. 138.
κακο-θύμια, ή, afkeer PLUT. Lys. 4.
κακο-ίλιος, ή, Ongeluku-Ilios ψ 19.
κακο-κερδεΐη, ή, schandelijke winzucht THEOGN. 225.
κακό-κνᾶμος, *dor.* met leelijke beenen THEOCR. 4, 63, CALL.
κακο-κρίσια, ή, onrechtvaardig oordeel POL.
κακο-λογ-έω, — 1 beschimpen, belasteren, τινα LYS. 8, 5, HYPER., N. T. Mc. 9, 39. — 2 vervloeken N. T. Mt. 15, 4.
κακο-λογία, *ion. ίη*, ή, belasteren HDT. 7, 236, PL. Rep. 401 a, XEN.
κακο-λόγος, schimpend, belasterend PIND. P. 11, 28, ARISTOT.
κακό-μαντις, δ, ongelukvoorspeller AESCH. Pers. 10, AP. RH.

κακο-μαχέω, laf vechten PLUT., LUC. Demon. 49.
κακο-μέλετος, in ongeluk beproefd AESCH. Pers. 936.
κακο-μετρέω, valsch meten LUC. Hermot. 59.
κακό-μετρος, slecht gebouwd PLUT.
κακο-μηδής, met booze plannen HYMN. Merc. 389.
κακο-μήτις, ου, δ, = *voorg.*, EUR. Or. 1403.
κακο-μήχανος, onheil stichtend Z 344, BACCH. 17, 8.
κακο-μίμητος, *adv. ως*, slecht navolgend ARISTOT.
κακο-μουσία, ή, slechte muziek PLUT. 748 c.
κακό-νοέω, slecht gezind zijn LYS. 29, 10.
κακό-νοιά, ή, slechte gezindheid: vijandschap LYS. 22, 16, XEN. Cyr. 3, 1, 38.
κακο-νομ-ία, ή, slechte wetgeving (XEN.) Ath. 1, 8.
κακό-νομος, met slechte wetgeving; slecht bestuurd HDT. 1, 65.
κακό-νοος, slecht gezind: boos, vijandig LYS. 7, 28, AR. Pax 496, XEN. An. 2, 5, 16, DEM.
κακό-νυμφος, — 1 slechte man, -echtgenoot EUR. Med. 206, 990. — 2 van een ongelukkig huwelijk EUR. Hipp. 757.
κακό-ξενος, 2, *ion.* = -ξενος, — 1 slechte gasten hebbend υ 376. — 2 ongstavrij EUR. Alc. 558.
κακο-ξύνετος, arglistig THUC. 6, 7, 65.
κακο-πάθειά, ή, lijden ANTIPH. 5, 18, THUC. 7, 77, 11, POL., N. T. Jac. 5, 10.
κακο-παθέω, ongelukkig zijn, lijden LYS. 6, 28, THUC. 1, 123, 29, ψυχῆ DEMOCR. 191 D., ISOCR. 2, 46, N. T. Jac. 5, 13.
κακο-πατρίδης, δ, een armen, onaanzienlijken vader hebbend, ALCAE. 26, 4, en 87, 1, ALD.
κακό-πατρις, ιδος, — 1 een armen, onaanzienlijken vader hebbend THEOGN. 193. — 2 een ongeluk voor zijn vaderland ALCAE. 87 ALD (z. Gl. 14, 50.)
κακο-πετής, slecht vliegend ARISTOT.
κακο-πίνης, zeer vuil SOPH. Ai. 381.
κακο-ποι-έω, — 1 slecht behandelen, schaden XEN. An. 2, 5, 4, POL., N. T. Mc. 3, 4. — 2 *abs.* slecht handelen AR. Pax 731, XEN. Oec. 3, 11, N. T. 1 Petr. 3, 17.
κακο-ποι-ία, ή, het schaden ISOCR. 1, 26.
κακο-ποιός, schadend, schadelijk PIND. N. 8, 33, ARISTOT., Ltr.; *subst.* N. T. 1 Petr. 2, 12.
κακο-πολιτεία, ή, slechte staatsregeling POL., PLUT.
κακο-πονητικός, niet geschikt voor het doorstaan van moeilijkheden ARISTOT.
κακό-ποτος, — 1 met een ongelukkig lot: ongelukkig BACCH. 5, 138, AESCH. Ag. 1136, EUR. Hel. 694. — 2 ongeluk voorspellend ARISTOT.
κακό-πους, ποδος, met zwakke pooten, -voeten XEN. Eq. 1, 2, ARISTOT.
κακο-πραγ-έω, tegenslag hebben; *abs.* ongelukkig zijn THUC. 4, 55, 33.
κακο-πραγ-ία, ή, tegenslag, mislukking; ongeluk THUC. 4, 79, 25, ARISTOT.
κακο-πραγμοσύνη, ή, boosheid, listigheid DEMOCR. 297 D., DEM. 25, 101, POL.
κακο-πράγμων, boosaardig, listig XEN. Hell. 5, 2, 36, HYPER., ARISTOT. A. II. 35, 3, POL.
κακο-ρράφην (: ῥάπτω, z. Σ 367), booze plannen smeden, boosheid, list O 16, μ 26.
κακο-ρρέκτης, ου, δ, booswicht AP. RH.
κακο-ρρημοσύνη, ή, lasterlijke taal POL.
κακο-ρρήμων, slechte, ongelukkige dingen ver-kondigend AESCH. Ag. 1155.
κακο-ροδέω, beschimpen AR. Ach. 577 ω EUR. Hipp. 840.
ΚΑΚΟΣ (δ) *Comp.* -ώτερος X 106, Ltr., *normaal* κακίων (τ HOM., τ *later sinds* ξ 56; *superl.* -ιστος *sinds* δ 199.)

Gebruik: (*teg.* ἀγαθός, ἐσθλός *en*, steeds meer, καλός). *Uit* uitgehongerd, hongerig > schamel, armoedig; *daaruit* onbruikbaar, ondeugdelijk; > slecht (*negatief* gevoeld); > slecht (*positief* gevoeld) = boos, *v. dingen:* verderfelijik. *Alles sinds* HOM.

A. practisch: — **1** zwak x 301. — **2** armoedig, schamel, εἰματα ξ 506. — **3** laag, gemeen. *v. afkomst* Ξ 126, HEROND. 3, 42 ellendig, ongelukkig. — **4** onbruikbaar: onbekwaam, ἡνίοχος P 487, ὄνων ἐπιμελητής PL. Gorg. 516 a. — **5** *spec. in den oorlog* = laf (*teg.* ἀγαθός) N 279. — **6** slecht (= niet goed): verkeerd δ 837, ρ 578, slecht (*positief*): boos, verderfelijik; onheilspellend: ἔρις Γ 7, ἔλλος B 723, ὄναρ K 456, tot n. t. Apoc. 16, 12.

B. ethisch: (*positief*) slecht, boos, sinds HOM. (*zelden:* λ 384) tot n. t. Mt. 21, 41. — *Spec. ntr.* τὸ κακόν, het booze: — **1** ellende, leed, schade; sinds λ 104, B 195 *alg.* — **2** lafheid XEN. An. 3, 1, 25. — **3** eth. slechtheid, boosheid PL. Prot. 323 c tot n. t. Joh. 18, 23.

(*: got. huggrian* hongeren. *Vgl. semas. ἀγαθός: μέγας, zoo x. oorspr.* klein, onderbleven, onvoed: *concr.* schamel, hongerig, W. ken-[k-:k-], met eindreduplicatie kenk- [-k-: -k-], waarvan kortste phase kpk- in gr. *κακ-.* [ken- msch. in κεν-ε[]ός leeg]. *Vgl. HESYCH.: κακιδής ἄτροφος en κακιδά ἄμηρα, κέκει πειῶ.* *Vgl. av. kasu- [\leq kpk-] klein, machteloos [comp. kasyas- = gr. κακιο(ς): κακίων, superl. kasišta- = gr. κάκιστο-], o ind. kas-ta- [\leq kas-] slecht, erg. *Trans. of causat. lit. keñkia* het doet pijn. *Voor de bet.-overgang vgl. o pr. alkīns* nuchter, hongerig: *o ier. olc* slecht).*

κακό-σινος, zeer schadelijk HIPPOCR.

κακό-σιτος, met weinig eeflust PL. Rep. 475 c.

κακό-σινελής, met zwakke beenen XEN. Mem. 3, 34.

κάκ-οσμος, slecht riekend: stinkend AESCH., SOPH., AR. Pax 38.

κακό-σπλαγχνος, „met laf ingewand”: lafhartig AESCH. Sept. 237.

κακο-στόμαχος, — **1** met zwakke maag CIC. — **2** slecht gehumeurd EPICT. 4, 4, 25.

κακο-στομ-έω, beschimpen, belasteren SOPH. El. 597.

κακό-στομος, met kwaden mond: kwaadsprekend EUR. Iph. A. 1001.

κακό-στρωτος, slecht gespreid AESCH. Ag. 556.

κακο-σύν-θετος, slecht samengesteld LUC. Cal. 14.

κακο-σχήμεων, schandelijk, ergerlijk PL. Leg. 728 b.

κακο-σχολ-έω, zijn vrijen tijd slecht gebruiken PLUT.; -ία, ἦ, PLUT.

κακό-σχολος, — **1** een rampzalig oponthoud veroorzakend AESCH. Ag. 193. — **2** hatelijke grappen makend EPICT. 2, 19, 13.

κακο-τεχν-έω, kwade praktijken gebruiken HDT. 6, 74, ANTIPH. 1, 22, DEM. 29, 11; -ία, ἦ, *hetz.*, listigheid, valsheid PL. Leg. 936 d, DEM. 49, 56, LUC. (*in de rhetoriek*).

κακό-τεχνος, — **1** boosaardig, valsch O 14. — **2** verderfelijik PLUT.; = ης, LUC. Calumn. 10.

κακό-της, ἦ, — **1** onbruikbaarheid: *spec.* lafheid B 368, HDT. 7, 168. — **2** posit. booze daad Γ 366. — **3** boosheid AESCH. Fr. 1066, PL. Rep. 364 c. — **4** > schuld N 108. — **5** *zakelijik objectief:* ellende, ramp, verderf K 71, M 332, PIND. P. 2, 35, HDT. 2, 123, SOPH. El. 236.

κακο-τροπεύομαι, een slecht karakter hebben POL.

κακο-τροπ-ία, ἦ, bedriegelijke handelingen THUC. 3, 83, 13.

κακο-τύχ-έω, ongelukkig zijn THUC. 2, 60, 35.

κακο-τύχης, ongelukkig EUR.

κάκουργ-έω, κακούργος = boosdoener zijn (*door κακά ὃ κακῶς ἐργάζεσθαι trans. geworden*); — **1** intr. kwaad, slecht doen: slechte praktijken gebruiken AR. Nub. 1175, PL. Prot. 326 a, Gorg. 489 b. — **2** schaden, teisteren, iemid iets kwaad doen τινά τι [τινα slechts PL. Rep. 416 a] THUC. 2, 32, 3, PL. Leg. 760 e.

κακούρηγ-μα, τό, — **1** slechte daad, zonde ANTIPH. 5, 10. — **2** kwade praktijk, bedrog PL. Rep. 344 b.

κακούρηγ-ία, ἦ, — **1** boosaardigheid, kwaadaardigheid PL. Rep. 422 a, XEN. Hipp. 1, 15. — **2** slechte daad: bedrog PL., XEN. Cyr. 1, 6, 28.

κακούργος (ἐργον), *adv.* ως, — **1** boosaardig, bedriegelijk HDT. 1, 41, SOPH. O. R. 705, DEM.; *subst.* booswicht THUC. 1, 134, 27, n. t. Luc. 23, 32. — **2** schadelijk PL. Gorg. 465 b, XEN. Mem. 1, 5, 3.

κακουχ-έω, slecht behandelen: kwellen n. t. Hebr. 9, 37, DIOD., PLUT.

κακουχ-ία, ἦ, — **1** het beschadigen, verwoesten AESCH. Sept. 668. — **2** slechte behandeling POL. — **3** (*intr.*) slechte toestand: ongeluk PL. Rep. 615 b.

κακό-φρατις, ἴδος, onheilspellend AESCH. Pers. 936.

κακο-φραδής, met slecht overleg Ψ 483, AP. RH.

κακο-φραδ-ία, ἦ, dwaasheid HYMN. Cer. 227, NIC.; — **δυσούνη**, DEMOCR. 273 D.

κακο-φρον-έω, slechtgezind zijn AESCH. Ag. 1174.

κακό-φρων, 2, — **1** slechtgezind, boosaardig PIND. fr. 211, EUR. Heracl. 373; > kwelend AESCH. Ag. 100. — **2** onberaden, dwaas SOPH. Ant. 1104, EUR.

κακο-φρής, — **1** met slechten aanleg PL. Rep. 410 a. — **2** *v. planten:* met slechten groei THEOPHR.

κακο-φρούα, ἦ, slechte aanleg PL. Def. 416 d.

κακό-φάρτος, met leedvermaak HES. O. 28.

κακο-χρήσιμων, vol behoefte en ontbering THEOCR. 4, 22.

κακό-χροος, *contr.* ους, met slechte kleur HIPPOCR., ARISTOT.

κακό-ψογος, met booze kritiek THEOGN. 287.

κακο-ψύχ-ία, ἦ, lafheid, kleinheid PL. Leg. 791 c.

κακόω, — **1** verzwakken, afmatten Λ 690, XEN. An. 4, 5, 35. — **2** leelijk maken π 212. — **3** kwaad-, pijn doen, τινα υ 99, HDT. 3, 87, AESCH. Pr. 976, n. t. Act. 7, 6. — **4** beschadigen, schaden THUC. 8, 78, 17, LYS. 15, 91. — **5** *praegn.* verwoesten THUC. 8, 32, 9, PL. — **6** verbitteren n. t. Act. 14, 2.

κα(κ)κτ- uit *κατα-κτ-* met *apocope*.

κάκτος, ἦ, ook δ, cactus, distel THEOPHR., THEOCR. 10, 4.

κακύνομαι, — **1** zich slecht-, wankelmoedig gedragen PL. Tim. 42 c, EUR. Hec. 251. — **2** laf zijn XEN. Cyr. 6, 3, 27. — **3** rampzalig zijn EUR. Hipp. 686.

κακ-χ. = *κατα-χ.*, EP., ALCAE. SAPPHO 2, 13, ADD.

κακ-ώδης, kwalijik riekend HIPPOCR.

κάκω-σις, ἦ, — **1** mishandeling THUC. 2, 43, 8, XEN. An. 4, 6, 3, n. t. Act. 7, 34. — **2** lijden THUC. 7, 4, 27. — **3** *spec. in Ath. recht:* schaden, te kort doen, *van kinderen, pupillen, ouders* LYS. 13, 91, ISAE. 8, 32, DEM., ARISTOT. A. II. 56, 6.

καλαθ-ισκος, δ, — **1** gevlochten werkmandje, THEOCR. 21, 9, Ltr. — **2** een dans COM.

κάλαθος, δ, korf, mandje AR. Av. 1325, ARISTOT., CALL.

(W. *kel-* verbergen, omsluiten, *z. καλύμη, καλιά*).

καλαμαίος, in het riet levend THEOCR. 10, 18.

καλαμάομαι, eig. aren lezen; overdr. de overblijfselen bijeen zoeken LXX, PLUT. 182 a.

καλαμευ-τής, οὔ, δ, maaier THEOCR. 5, 111.

καλάμη, ἡ, — 1 halm, vaak spec. stoppel T 222, overdr. HDT. 1, 194; 4, 33, XEN. An. 5, 4, 27, CALL., D. H.; stroo, voor het dak N. T. 1 Cor. 3, 12. — 2 overdr. uitgedorschte graanhalm als treuring overblijfsel van wat vroeger was(?) ε 214, (LUC.). (z. κάλαθος; κ. < kolá-mo- naast lat. culmus halm < kolá-mo-, ndl. halm, lett. salms stroohalm. W. kel- verbergen, opsluiten?)

καλαμη-φόρος, stroohalmen (als onderscheidings-teeken) dragend, v. κ-ος of κ-η (of is het woord met ndl. helm als hoofdbedekking identisch en bet. het een bep. soort stormkap?) XEN. Hell. 2, 1, 2.

καλαμ-ίνθη, ἡ, kruizemunt AR. Eccl. 648, ARISTOT.; -ιος, als E.N., BATR. 224. (: κάλαμος, vgl. ἐρέβινθος, λεβίνθος).

καλάμ-ῖνος, van riet gemaakt HDT. 3, 98, LUC.

καλαμ-ίσκος, ὁ, een rietpijpje om zalf in wonden te doen druppelen AR. Ach. 1034.

καλαμο-βόας, οὐ, ὁ, slechts met den „rieten” pen zijn strijdkreet uitend PLUT.

καλαμό-εις, van riet EUR. Iph. A. 1038.

καλάμος (z. καλάμη), ὁ, — 1 riet HDT. 1, 179, soort plant XEN. An. 1, 5, 1, AR. Nub. 1006, PL. Phaedr. 276 c, THEOCR. 28, 4 als dakbedekking, N. T. Mt. 11, 7. — 2 halm XEN. An. 4, 5, 26. — Spec.: van riet gemaakt: 3 rietfluit PIND. N. 5, 38, O. 10, 84, EUR. Iph. T. 1126, THEOCR. 8, 24. — 4 hengel THEOCR. 21, 43, LUC. — 5 roede als lengte-maat PAP. — 6 riet of krans van riet als herkenningsteecken XEN. Hell. 2, 1, 1 vgl. ad AR. Nub. 1006.

καλαμο-στεφής, met riet bekranst BATR. 127.

καλαμό-φθογος, met den klank van de rietfluit AR. Ran. 230.

καλαμ-ώδης, met riet begroeid ARISTOT.

καλάνδαι, ὦν, αἰ, de Rom. kalendae D. H., PLUT.

κάλαρι, zegt de Triballer voor καλή AR. Av. 1678.

κάλαρις, ὁ, een vogel ARISTOT.

καλάσιρις, -σηρις, INSCR. Messene, ιος, ἡ, — 1 bij de Aegyptenaren een lang linnen kleed, van anderen met franje bezet HDT. 2, 81, CRATIN. — 2 de daarnaar genoemde soldatenkaste HDT. 9, 32.

καλαῦροψ, οπος, ἡ, herdersstaf Ψ 845, AP. RH., D. H.

(καλα-, z. κάλαθος, καλάμη, vgl. o.ind. sala-stok, + W. urep- in εαπίς stokje, roede, ἑόπαλον knots).

καλέω, f. καλέω, att. -ῶ (DEM., AESCHIN. 1, 174 ook-έσομαι), N. T. -έσω, aor. -εσ(σ)α, perf. κέκληκα, p. -ημαι, aor. p. ἤθην; aeol. κάλημ(μ)ι SAPPHO 1, 16 ALD. — 1 roepen: oproepen, bijeen roepen A 402 alg. tot N. T. Mc. 3, 31. — 2 (vgl. lat vocare) uitnoodigen δ 532 alg. tot N. T. Mt. 22, 3. — 3 spec. voor het gerecht roepen: dagvaarden; aanklagen; v. een klacht: aan de orde stellen AR. Vesp. 1441; Nub. 1221 med., PL. Leg. 937 a, DEM., N. T. Act. 4, 18. — 4 spec. Christ.: een mensch roepen, roeping geven, εις ζωὴν αἰώνιον N. T. 1 Tim. 6, 12. — 5 aantroepen, met naam en toenaam roepen, v. goden en menschen PIND. O. 6, 58, TR.: AESCH. Sept. 223, AR. — 6 noemen; pass. heeten; sinds A 403: Γ 138 alg. tot N. T. Mt. 2, 23. (ῖ) καλούμενος, (zo)genaamd alg.; ὄνομα καλεῖν ἐπὶ τινι, iemd. iets een naam geven (eig. een naam roepen, bij iemand) PL. Euthyd. 277 e. — Med.: 7 tot zich roepen, onthieden A 270. — 8 verwenschingen toeroepen SOPH. O. C. 1385.

(vgl. ὄμο-κλή; W. klā-, vgl. lat. *clāmā: clāmāre zooals fāmā: W. bhā-, naast kal- in καλέω, lett. kalūt babbelen, lat. cālāre, umbr. ka rē tu (r < l[ā]), „calato”; met e kel- in gr. κέλαδος [vgl. ἑμαδος], ndl. hel, helder).

κάλημ(μ)ι, aeol. = καλέω, SAPPHO 1, 16. ALD.

καλή-τωρ, ορος, ὁ, roeper Ω 577.

κάλια, ἡ, — 1 hut, schuur HES. O. 301, AP. RH. — 2 nest (ANACR.) 25, 3, THEOCR. 29, 12, LUC. (W. kel- verbergen, omhullen, z. καλόπω, lat. cēlare en cella [< *kēlā] = o.ind. śālā hut, got. hwiundi grot).

καλιός (z. voorg.), ἄδος, ἡ, kapel PLUT. Num. 8.

καλινδέομαι, „versari”: — 1 zich ophouden, heen en weer loopen (eig. zich heen en weer draaien) HDT. 3, 52, THUC. 2, 52, 4, DEM., 19, 199, PLUT. — 2 zich ergens mee bezig houden XEN. Cyr. 1, 4, 5. (contaminatie v. ἀλινδέω × κυλινδέω).

κάλ-ῖνος, van hout LYCOPHR. 1418.

καλιός (vgl. καλιά), ὁ, duiventil COM.

καλιστρέω (καλέω), roepen CALL.

ΚΑΛ-Λ = κατα-λ., ep.

κάλλαιον, τό, baard of kwab en nekveeren, v. d. haan AR. Eq. 497, ARISTOT. (< kols: lat. collum, ndl. hals).

καλλαβίδες, αἰ, soort dans COM.

καλλιός, ion. ης, ὁ, aap HEROND. 3, 41. (vgl. HESYCH. καλλιός πίθηκος παρὰ Λάκωσι).

καλλι-αστράγαλος, met fijne knokkels, -enkels ARISTOT.

καλλι-βλέφαρος, met schoone oogharen EUR. Ion. 189.

καλλι-βόας, οὐ, ὁ, schoon roepend of klinkend SOPH. Tr. 640, AR. Av. 632.

καλλι-βοτρύς, υ, met bloesems als druivetrossen SOPH. O. C. 682.

καλλι-βωλος, met vruchtbaren grond EUR. Or. 1382.

καλλι-γάλῳνος, met schoone (ziels)rust EUR. Tr. 837.

καλλι-γένεια, met schoone geboorte, met schoonen wasdom of geslacht AR. Th. 299.

καλλι-γέφυρος, met een schoone brug (EUR.) Rhes. 349.

καλλι-γραφέω, een schoonen stijl schrijven ARISTOT.; -ία, ἡ, — 1 schoone stijl PLUT. 397 c. — 2 schilderen PLUT.

καλλι-γύναιξ, αικος, met schoone vrouwen Γ 75, SAPPHO, PIND. P. 9, 74.

καλλι-δίνης, met schoone kolken EUR. Herc. 368.

καλλι-διφρος, met schoonen wagen EUR. Hec. 467.

καλλι-δόναξ, ακος, met schoon riet EUR. Hel. 493.

καλλι-έλαιος, ὁ, vruchtdragende olijfboom N. T. Rom. 11, 24.

καλλι-επέω, met schoone woordenkeus spreken TR., PL. Ap. 17 b; med. THUC. 6, 83, 23.

καλλι-επής, met schoone woorden AR. Th. 49.

καλλι-ιερέω, ion. καλλιῖρέω, — 1 met gunstig resultaat, zoodat men van de toestemming der goden zeker is, offeren, vaak med. HDT. 7, 113; 134, PL. Leg. 791 a, AR. Pl. 1181, XEN. An. 5, 4, 22, THEOCR. 5, 148. — 2 impers. κ-εῖ τινι, iemd krijgt gunstige offers HDT. 9, 38 of met A. c. I. 6, 76. — 3 gunstig zijn, subῖ. τὰ ἱερά HDT. 9, 19.

καλλι-ζυγής, met een schoon span EUR. Andr. 278.

καλλι-ζωνος, met schoonen gordel H 139, BACCH. 5, 89.

καλλι-θριξ, -τριχος, — 1 met schoon haar, -manen E 323. — 2 met schoone wol ι 336.

καλλι-καρπος, met goede vruchten, vruchtbaar AESCH. Fr. 369, EUR. Ba. 108, POL., PLUT.; -έω *en* **ία**, **ή**, THEOPHR.

καλλι-κέρως, met schoone horens BACCH. 18, 24.

καλλι-κόμας, = *volg.*, EUR. Iph. A. 1080.

καλλι-κομος, schoonlokkig I 449, HES. O. 75, PIND. P. 9, 106, EPIMEN. 19 D.

καλλι-κοτταβέω, schoon of vaardig **κότταβος** spelen SOPH.

καλλι-κρήδεμνος, met schoonen hoofddoek δ 623.

καλλι-λαμπέτης, schoonstralend ANACR. 50 a ALD.

καλλι-λογέω, schoon onder woorden brengen D. H.; *med.* schoon spreken LUC.; -**ία**, **ή**, D. H.

καλλι-μορφος, metschoone gestalte EUR. Herc. 925.

κάλλιμος, 2, schoon δ 130, HYMN. 30, 5.

καλλι-νάος, schoon stroomend EUR. Med. 835, AP. RH.

καλλι-νίκος, „een schoone overwinning hebben”: — 1 *v. d.* (*over*)*winnaar* ARCHIL. 120 ALD., PIND. P. 1, 32, AR. Ach. 1228, EUR. Med. 765. — 2 *v. d.* *krans*, *het lied*, *dat de overwinning verheerlijkt* PIND. N. 4, 16, EUR. El. 865.

καλλι-παις, -**παιδος**, — 1 met schoone kinderen AESCH. Ag. 762; van schoone kinderen EUR. Herc. 839. — 2 *overdr.* PL. Phaedr. 261 a. — 3 als een schoon kind EUR. Or. 964.

καλλι-πάρηος, of -**ηος**, met schoone wangen O 87, BACCH. 19, 4 (2).

καλλι-πάρθενος, 2, — 1 met schoone meisjes of nimfen EUR. Hel. 1. — 2 van een schoon meisje EUR. Iph. A. 1574.

καλλι-πέδιλος, met schoone sandalen HYMN. Merc. 57.

καλλι-πεπλος, met een schoon kleed PIND. P. 3, 25, EUR. Tr. 338.

καλλι-πηχως, met schoonen elboog EUR. Tr. 1194.

καλλι-πλόκαμος, met schoone haarvlechten Ξ 326, PIND. O. 3, 1, EUR. Iph. A. 1040.

καλλι-πλουτος, met heerlijken rijkdom PIND. O. 13, 111.

καλλι-πολις, **ή**, schoone stad: „Modelstad” PL. Rep. 527 c.

καλλι-πόταμος, van een schoone rivier EUR. Ph. 645.

καλλι-πρωρος, met schoonen voorstevan of boeg AESCH. Ag. 236, EUR. Med. 1335.

καλλι-πυργος, met schoone, sterke torens EUR. Ba. 1202; *overdr.* σοφία AR. Nub. 1024; = -**ωτος**, EUR. Ba. 19.

καλλι-πώλος, met schoone paarden PIND. O. 14, 2.

καλλι-ρέφρης, mooi genaaid BATE.

καλλι-ρέεθρος, helderstreamend x 107, o 295, HES., EUR. Herc. 784.

καλλ-ίρεω, *ion.* = **καλλιερέω**.

καλλι-ρόβας = *volg.*, BACCH. 10, 26.

καλλι-ροος, = -**ρροος**, ε 441, PIND. O. 6, 83.

καλλι-ρημοσύνη, **ή**, — 1 schoone taal D. H., LUC. — 2 grootspraak LUC.

καλλι-ρροος, *contr.* **καλλιρρους**, schoon stroomend B 752, AESCH. Pers. 201.

καλλι-στάδιος, met schoone renbaan EUR. Iph. T. 437.

καλλιστ-εϊον, **τό**, — 1 prijs der (grootste) schoonheid EUR. Iph. T. 23, LUC. D. Deor. 20, 1. — 2 prijs der dapperheid SOPH. Ai. 435.

καλλιστευ-μα, **τό**, — 1 de roem het schoonste te zijn EUR. Or. 1639, LYCOPHR. 1011 — 2 schoonheid EUR. Ph. 215.

καλλιστεύω *en med.*, de schoonste zijn of heeten HDT. 1, 196, EUR. Med. 947, PLUT.

καλλι-στέφανος, — 1 met schoonen krans HYMN. Cer. 252. — 2 de overwinnaarskransen leverend, **ἐλάα** ARISTOT.

καλλι-σφύρος, met schoone enkels I 557, HES. Th. 384, Mem. 23, 78, (LUC.).

καλλι-τεκνος, met schoone kinderen PLUT., LUC.

καλλι-τέχνης, met schoone vaardigheid (ANACR.) 4, 1; -**ία**, **ή**, kunstvaardigheid PLUT. Pericl. 13.

καλλι-τοξος, met schoonen boog EUR. Ph. 1162.

καλλι-φρυγγής, schoon schitterend EUR. Hipp. 455.

καλλι-φθγγος, schoon klinkend EUR. Herc. 350.

καλλι-φλοξ, **ογος**, met schoone vlam EUR. Ion 708.

καλλι-φυλλον, **τό**, een plant: vrouwenhaar HIPPOCR.

καλλι-φωνία, **ή**, schoone stem LUC. Pisc. 22.

καλλι-φωνος, 2, schoon van stem PL. Leg. 817 c, PLUT.

καλλι-χοιρος, schoone biggen werpend ARISTOT.

καλλι-χρος, — 1 met schoone dansplaatsen λ 581, PIND. 12, 26, BACCH. 5, 106, EUR. Heracl. 359. — 2 met schoone reidansen AR. Ran. 451, EUR. Herc. 690.

καλλι-ώνυμος, „met schoonen naam”: een visch ARISTOT.

καλλονή, **ή**, schoonheid HDT. 3, 106, HIPPOCR., PL. Symp. 206 d, EUR. Iph. A. 1309, (N. T.).

κάλλος, **τό**, — 1 schoonheid Γ 392, AESCH. Pers. 185, PL. Symp. 210 d, *vaak abstr.*: Gorg. 474 e, (N. T.) — 2 schoonheid, essence, middel σ 192. — 3 schoon voorwerp: -kleed AESCH. Ag. 923, DEM. 3, 25. — 4 schoone vrouw, beauté XEN. Cyr. 5, 2, 7, LUC. D. Mort. 18, 1.

(: *καλός*; < *καλ-ιος* of, *beter*, *κάλφος*?)

καλλοσύνα, **ή**, schoonheid EUR. Hel. 383.

καλλυν-τρον (**καλλύνω**), **τό**, — 1 bezem PLUT. Dion. 55. — 2 een bloem, *msch.* = *κήρυθος*, ARISTOT.

καλλύνω, — 1 stralend, helder maken SOPH. — 2 schoon maken, reinigen POL. PLUT. — 3 *med. refl.* fier, trotsch zijn PL. Apol. 20 c. — 4 *overdr.* schoon voorstellen, mooi praten SOPH. Ant. 496.

καλλω-πιζω, — 1 een schoon uiterlijk geven: mooi maken PL. Crat. 408 b. — *Pass. refl.*: — 2 zich mooi maken PL. Symp. 174 a. — 3 met iets pronken, op iets trotsch zijn PL. Phaedr. 252 a. — 4 zich aanstellen, uit de hoogte-, op een afstand zijn PL. Phaedr. 236 d.

καλλώπις/μα, **τό**, sieraad PL. Gorg. 492 c, PLUT.

καλλωπισ/μός, **ός**, — 1 het versieren PL. Crat. 414 c, HYPER. — 2 sieraad HIPPOCR., PL. Phaed. 64 d, XEN. An. 1, 9, 23. — 3 fiere gang *v. h. paard* XEN. Eq. 10, 4.

καλλωπισ/τής, **ός**, **ός**, fat ISOGR. 1, 27, ARISTOT.

καλο-διδάσκαλος, **ή**, vrouw. beambte in de Christ. gemeente voor het toezicht op de jonge vrouwen N. T. Tit. 2, 3.

καλο-κ'αγαθ-ία, **ή**, rechtschapenheid, **ω** fatsoenlijkheid XEN. Mem. 1, 6, 14, DIN., DEM.; -**ικός**, rechtschapen, fatsoenlijk POL., PLUT. Phoc. 32.

κάλων, **τό**, — 1 brandhout, hout HYMN. Merc. 112, HES. O. 427, AR. Lys. 1253, CALL. — 2 pl. schepen, *lae.* XEN. Hell. 1, 1, 23.

(< **καφ-ελον*, *z. δάλος*: *δαίω*, *oorspr.* brandhout).

καλο-πέδιλα, **τά**, „houten schoenen”: blokken aan de pooten der koeien THEOCR. 25, 103.

καλο-ποιέω, weldoen N. T. 21 Thess. 3, 13.

καλό-πους, -**ποδος**, „houtvoet”: leest PL. Symp. 191 a.

ΚΑΛΟΣ (ὁ), Vormen: *comp.*: καλλίων, *elisch* καλύτερος, *superl.* κάλλιστος. *Ep.* α̅, *att.* ᾶ (z. *ben.*).

Gebruik: — 1 gezond, sterk, flink ζ 276; υ̅ες ι 426. — 2 mooi, frisch χρώς E 354; schoon, ἀστήρ Z 401; steeds verminderd, n. t. slechts Luc. 21, 5. — 3 bruikbaar, geschikt, goed (zoo alleen n. gr.): gunstig enz., λυμήν ζ 263, met nadere erbij vermeldde of gedachte bepaling; alg. tot n. t. Mc. 9, 50 ἄλας. — 4 *ethisch*: goed; ὁ διαγιγνώσκων τὸν καλὸν τε καὶ αἰσχρὸν ἔρωτα PL. Symp. 186 e tot n. t. ποιμήν Joh. 10, 11, ἀναστροφή, levenswandel Jac. 3, 13. — 5 *verz.* goed, geschikt, juist, sinds I 615 tot n. t. Mt. 15, 26; εἰς καλὸν ἔχεις, op het goede oogeblik PL. Symp. 174 e, e. *dgl.* — **N.B.** Vaak in de verbinding κ. κἀγαθός: a. aanzienlijk, aristocrateert HDT. 1, 30, THUC. 4, 40, XEN. An. 4, 1, 19, Hell. 5, 3, 9, AR. Eq. 185. — b. voortreffelijk, nobel, gentlemanlike PL. Ap. 21 d, XEN. Mem. 2, 1, 20; ook in *superl.* XEN. An. 2, 1, 9. — **Adv.** καλῶς (HOM. καλ(λ)ᾶ in al deze bet. sinds β 63. — De bet. heeft zich van gezond, flink in het Gr. in 2 richtingen ontwikkeld: mooi en goed; n. t. en Ngr. hebben alleen goed.

(*voet.* καλφος, uit VI. v. Chr.: deze vorm verkleert ep. κᾶλός ὦ HES. O. 63, PIND., ARCHIL. enz., *att.* κᾶλός, vgl. κει(ν)ός, κει(ν)ον. Daarnaast staat o. ind. kalya- gezond, kalýana- mooi. Een zeer oude en groote categorie in het Gr. is εὖός *adj.* ὦ εὖός *subst.* enz. Brengt men dit, in verband met de o. ind. vormen, op κ. over, dan vindt men: *adj.* *kalios [nog over in καλλίων], *subst.* *kalios [= τὸ κάλλος], *καλιῶνα = καλλονή, vgl. o. ind. kalýana-. Dit *adj.* kalíu- nog over [uit een dialect waarin l' > il werd, vgl. cypr. allos] in HESYCH. κοίλυ- καλόν. De gewone ontwikkeling maakte er o-stammen van: kalíu-, > kal(i)uo- [vgl. *αἰπός, θαμά, κάρα, λίγα, σάφα, τάχα, ὄκα naast *adj.* op -ὄς en vgl. lat. gravis, temuis door het fem. v. u-stammen]; ᾶ uit o juist in de vormen met verlengden stam door verlegging v. h. accent op het nieuwe suffix. I.p.v. adv. καλά had het Gr. oorspr. κάλλα, nog bij ALCM. 19 ALD).

κάλος, ὁ, z. κάλως.

I. κάλπη, ἡ, draif PLUT. 675 c. (*msch.* < idg. kelp- in o.pr. roquelbtou knielend, naast guprb- in got. hlaufan = ndl. loopen, lit. klūpti op de knieën vallen. Bet. de knie buigen).

II. κάλπη, ἡ, lijkmun PLUT. Marc. 30.

(*eig. zelfde* W. als I. κάλπη: W. kypel buigen ὦ welven, vgl. got. hylfirjōs pl. doodkist. Z. ook κάλπος).

κάλπις (z. II κάλπη), **ιδος, ἡ**, — 1 kruik η 20, HYMN., PIND. O. 6, 40, CORIN. 4, 20 ADD., AR. Ran. 1339, EUR. Hipp. 123, XEN., POL. (voor zelf), THEOCR. 5, 127. — 2 lijkmun PLUT. — 3 bus voor loten Luc. Hermot. 40.

κάλπιος, en κάλπιος (ook contaminatie καλπίτιος), ὁ, = < lat. calceus POL., PLUT. Aem. Paul. 5.

καλύβη (z. καλύπτω), ἡ, hut, tent, HDT. 5, 16, THUC. 1, 133, 32.

καλύβιον, τό, dem. v. voorg., D. H., PLUT. Pomp. 73.

καλυκο-στέφανος, met een krans van knoppen BACCH. 5, 98, EMPED. (?) 154, 2 D.

καλυκ-ώδης, als een bloemknop THEOPHR.

καλυκ-ώπις, ιδος, ἡ, met een gelaat als een bloemknop HYMN., Vem. 284.

κάλυμα, τό, — 1 bedekking, *spec.* hoofddoek Ω 93 BACCH. 16, 32, AESCH. Ch. 494, SOPH. Ai. 245, AR. Lys. 532, N. T. 2 Cor. 3, 13. — 2 schaal, schil, schelp NIC., ARISTOT. — 3 *overdr.* omhulsel

AESCH. Ag. 1178. — 4 *overdr.* omsluiting, bedekking n. t. 2 Cor. 3, 14.

κάλυξ, ὕκος, ἡ, — 1 bloemkelk, bloemknop HYMN. Cer. 428, HDT. 2, 92, ARISTOT., THEOCR. 3, 23. — 2 knop, vrucht, v. d. aar enz. HDT. 3, 100, AESCH. Ag. 1392, SOPH. O. R. 25, AR. Av. 1065. — 3 als oorbel Σ 401, HYMN. Ven. 87.

(: o. ind. kalikā f. bloemknop, vgl. κόλιξ en z. bij καλύπτω).

καλυπ-τήρ, ἦρος, ὁ, — 1 omhulsel HIPPOCR. — 2 doos, kist ARISTOT., THEOPHR. — 3 beschermer, „steunpilaar“ πολίος HEROND. 2, 31.

καλυπ-τός, — 1 omhuld ar. Th. 890. — 2 om iets gewikkeld SOPH. Ant. 1011.

καλύπ-τρα, ion. -τρη, ἡ, — 1 deksel HDT. 4. 64. — 2 hoofdbedekking: hoofddoek X 406, PARM. 1, 10 D., AESCH. Pers. 537. — 3 bedekking AESCH. Ch. 811.

καλύπτω, f. ψω, — 1 omhullen, omgeven, toebedekken Ψ 693, alg. tot n. t. Luc. 23, 30. — 2 ook: iets hullen, dekken om, τινι P 132. — 3 *overdr.* v. d. duisternis des doods gezegd E 553. — 4 verbergen SOPH. Ant. 1254. — 5 *pass. refl.* zich omhullen. τινι Γ 141.

(vgl. καλύβη enz., κελύφος, lat. clupeus [lw. ?] dekking: schild. W. kel-: lat. occulo, o. ier. celim ik verberg, ndl. helen, got. huljan = ndl. hullen. Vgl. καλιά. Voor ψφ: ὄβ is inluidend v. κρύπτω, κρύφα, s. HESYCH. κρυβάζει, wrsch.).

καλχ-άνω, — 1 somber peinzen, zorgen EUR. Heracl. 40; bepeinzen SOPH. Ant. 20. — 2 begeeren τι 1457 LYCOPHR.

(: ags. zaiƷ somber καλχ- < χαλχ-; z. κάλχη, en vgl. Κάλχας A 69).

κάλχη, ἡ, purperlak NIC. Al. 393.

καλώδιον, τό, dem. v. κάλως, THUC. 4, 26, 12, AR. Vesp. 379.

κάλως, gen. -ω; ep. ion. ος, hellenist. (AP. RH.) **ως, gen. ωος, ὁ**, — 1 gording, voor het reuen v. h. zeil ε 260, HDT. 2, 28, 36, AR. Eq. 756, EUR. Tr. 94; πάντα κ-ων κινεῖται, alle zeilen bijzetten, spreekw. AR. Eq. 756, Luc. Scyth. 11. — 2 kabeltouw AR. Ran. 121, EUR. Med. 770. — 3 trektouw, lijn THUC. 4, 25, 18.

(: ndl. halen, russ. ealū touw).

καλω-στροφός, ὁ, touwslager PLUT. Pericl. 12.

KAM + μ = κατά, ep. met apocope.

καμακ-ιάς, soort koren THEOPHR.

καμάκ-ίνος, slechts van een stok gemaakt; breekbaar XEN. Eq. 12, 12.

κάμαξ, ἄκος, ἡ, ook ὁ, — 1 lat. als steun voor den wijnstok Σ 563, HES. Sc. 299. — 2 speer ALCAE. 70, 16 ALD., AESCH. Ag. 66, EUR. El. 852. — 3 roerpin LUC. Navig. 6.

(καμ-αξ bij W. kam- buigen, omhullen z. κάμπω *Spec.* vgl. o. ind. sám-yā f. deel v. h. juk, arm. samik' pl. twee dwarshouten door het juk gaande, ndl. haam. Z. καμάρα).

καμάρα, ἡ, — 1 huifwagen HDT. 1, 199, (N. T.). — 2 gewelfde kamer DIOD. — 3 hemel v. e. bed Ltr. (W. k|kem- welven, omhullen: av. kamara f. gordel, lat. camur gewelfd, got. himins = ndl. hemel [vgl. hemel v. e. bed] naast lat. camisia > fr. chemise), ndl. hemd. Lat. camera is gr. lw.).

καμασήν, ἦνος, ὁ, visch EMPED. 72, 74 D.

καματ/ήρός, — 1 moe: moeilijk HYMN. Ven. 247, AP. RH., LUC. — 2 moe, afgespannen HDT. 4, 135, D. H.

κάματος (κάμνω), ὁ, — 1 vermoeien: zwaar werk, moeite O 365, E 811, PIND. P. 12, 28. — 2 *praeg.* leed, lijden PIND. N. 8, 50, TR.: SOPH. O. R. 174, LUC.; > ziekte D. H. — 3 moeheid Δ 230,

EUR. Iph. T. 333. — 4 *concr.* vrucht van den arbeid ε 417, HES. Th. 925, AESCH.

καματώδης, vermoeiend HES. O. 582, PIND. N. 3, 17, THEOPHR.

καμηλίτης, ου, δ, kameeldrijver ARISTOT.

κάμηλος, ό, ή, — 1 kameel HDT. 3, 105, AESCH. Supp. 285, AR. AV. 1559, PAP., N. T. Mt. 19, 24; 23, 24. — 2 *fem.* vgl. ή ζπος, de kameelafdeeling HDT. 1, 80.

(*sem.*: hebr. *gāmāl*, arab. *ǧamal*).

κάμιλος (*sem.*), ό, ankertouw N. T. Mt. 19, 24, *eld.*

καμίνευ-τής, ού, δ, vuurwerker LUC. Sacrif. 6.

καμιν-εύω, in den oven smelten ARISTOT.

κάμινος (*bij* καμάρα *z.d.*), ή, — 1 oven HDT. 1, 179, AESCH., N. T. Apoc. 1, 15. — 2 vagevuur, gloed N. T. Mt. 13, 42.

καμινώ, ούς, ή, oude vrouw, die voor het vuur zorgt σ 27.

(*κ-ος*, vgl. λεχώ: λέχος).

καμ-μ. = κατα-μ., *ep.*, met *apocope*.

κάμμαρος, ό, garnale EPICH. 60, SOPHR. 26.

(*o.n.* *humarr*, *z. fr.* *homard* kreeft).

καμ-μονή (: μένω), ή, de overwinning, door uithoudingsvermogen verkregen X 257.

κάμμορον, τό, verkoelend middel HIPPOCR., NIC. Al. 41.

κάμ-μορος, *eig.* onder een μόρος, een zwaar lot, liggend, -gebukt: ongelukkig β 351.

(*aeol.* < κάσμορος: δύστηνος HESYCH. < κα(α)-μορος).

καμ-μύω (*uit* DICHT?), de oogen sluiten, niet willen „zien” N. T. Mt. 13, 15.

κάμνω, *f.* καμούμαι, *asr.* έχάμων, *perf.* κέμηκα, — 1 zich inspannen, -vermoeien © 22, *alg.* tot (N. T.); *vaak m. part.* — 2 *moe* worden, -zijn T 170, *alg.* tot N. T. Hebr. 12, 3. — 3 > *spec.* ziek zijn, lijden HDT. 1, 118, AR. Th. 405, PL. Gorg. 477 d, d. T. Jac. 5, 15. — 4 > *praegn.* (*asr.* of *perf.*) bezwijken, sterven: dood zijn Ψ 72, AESCH. Supp. 231, THUC. 3, 59, 31, PL. — 5 (*uit* 2) > den moed opgeven, ophouden PL. Gorg. 470 c, *ook med.* — **Trans.**: 6 met inspanning of kunst maken, bereiken, νήας ι 126. — 7 *med.* voor zich maken of verwerven ι 130, Σ 341.

(*o.ind.* *sam-nitē* hij geeft zich moeite, hij spant zich in, *o.n.* *hama-sk* zich inspannen, -vermoeien).

κάμπη (= *volg.*), ή, rups HIPPOCR., ARISTOT.

καμπή (κάμπω), ή, — 1 buiging, bocht HDT. 1, 185, AESCH., PL. Phaed. 72 b. — 2 geleiding ARISTOT. — 3 (bocht in de) renbaan AR. Pax 904, *als eindpunt* PL. — 4 *overdr.* > uitgangspunt EUR. El. 659. — 5 modulatie *v. d. stem* AR. Nub. 969.

κάμπ-μιος, gebogen EUR. Iph. T. 81.

καμπ-τήρ, ήρος, ό, „buiger”: — 1 voorwerp, waar men omheen buigt XEN. Cyr. 7, 16. — 2 *spec.* in de renbaan: eindpaal ARISTOT.; of de terugbaan, retour HEROND. 10, 3.

κάμπω, *f.* κάμψω, — 1 buigen: (rond)maken, ζτυν Δ 486, γόνυ „een knie buigen” = gaan zitten, uitrusten H 118 *en* TR.: AESCH. Pr. 32, PL. Prot. 325 d (*leg.* εδθώνω), *med.* PL. Phaed. 98 d. — 2 *overdr.* ter neder buigen, vernederen PIND. P. 2, 51, AESCH. Pr. 237. — 3 *spec.* γόνυ, als teeken v. aanbidding N. T. Rom. 11, 4. — 4 *intr.* zich buigen N. T. Rom. 14, 11. — 5 *v. d. stem*: buigen, moduleren AR. Th. 58. — 6 buigen = *overdr.* bewegen tot iets, een andere meening *enz.* THUC. 3, 58, 25, PL. Prot. 320 b. — 7 *praegn. pass.* slecht worden, *v. d. goeden* weg afbuigen PL. Theaet. 173 a. — 8 *spec. v. d. renbaan* (*z.* κάμψαι διαλύω

θάτερον κώλον πάλιν AESCH. Ag. 344) *enz.*, *intr.* zich om iets, (*bocht*, *hoek*, *voorgebergte*) buigen HDT. 4, 42; 7, 58, AR. Ach. 96, SOPH. El. 744, EUR. — 9 *vand.* het eindpunt. den dood tegemoet gaan: eindigen, τι SOPH. O. C. 91. — 10 zich wenden, omkeeren EUR. Ba. 1225.

(*καμ π-* met [*causat*?] -*p-*; W. *kam* -buigen, welven *z.* καμάρα. Vgl. *o.ind.* *καπατα- n.* bedrog [*< idg. kmp*], *lat.* *campus*, *got.* *hamfs* verminkt, *lit.* *kaīpas* *hoek*, *streek*, *kuīpti* zich buigen. *Daarnaast kam-b(h)- in gall.* [*> lat.*] *cambiāre* [*> fr. changer*]).

καμπ-ύλη, ή, kromme stok AR., PLUT. 790 b.

καμπύλλω, *ion.* = κάμπτω, HIPPOCR.

καμπυλο-ειδής, bochtig PLUT. 1121 c.

καμπύ-λος, — 1 gebogen E 97, 231, PIND. I. 3, 47, AESCH. Supp. 183, PL. — 2 met veel modulatie SIMON. 29, 3(?)

καμφί-πους, -ποδος, *v. d. Erinys*: de knieën buigend, zich spoedend (*vgl. de archaische Ienival-loop in de sculptuur*) AESCH. Sept. 791.

κάμφις, ή, buigen PL. Tim. 74 a, ARISTOT.

κάν, — 1 > κα(ι) έν, *alg.* — 2 > κα(ι) έν: ook zelfs indien; *dubbel geplaatst*. hetzij (dat) — hetzij (dat). *Vand. dat reeds in het ATT. κέν* (*vgl. lat. sine* — *sive*, *etiamsi* > *etiam*) *haast* = καλ, zelfs, ook gaat beteekenen, vaak met *ei* er op volgende: άλλα κέν *ei* δάλογον έστι PL. Prot. 328 a, *alg.* tot N. T. Mc. 5, 28. — 3 *en* indien N. T. Mc. 16, 18.

κάν, = καλ έν, ook in.

κάν, met *apocope* voor *v-* = κατά PIND.

κάναθρον, τό, (manden)wage XEN. Ag. 8, 7, PLUT. Ag. 19.

(*κάνα-θρον*: *κανα-χή*; *vgl. lat. plaustrum*: *plaustrum*; *msch. kann-athron* korf-wagen: *κάννα* riet *en* HESYCH. *άθραι* *άθρα*, < *idg. uadh-rā* *bij* W. *uendh-* winden, vlechten *in o.ind. vandhura- n.* wagenbak, *arm. gind* (< **uendhā*) ring, *umbr. -uendu* „vertito”, *got. -windan* vlechten, *ndl. wenden*).

καναχ-έω, rammelen τ 469.

καναχή, ή, — 1 gekletter II 105. — 2 geklepper, *v. muil* *dierhoeven* ζ 82. — 3 geknars, *v. tanden* T 365.

— 4 getokkel, *v. snarenmuziek*; klank, *v. fluitmuziek* PIND. P. 10, 39, SOPH. Tr. 642.

(W. *kan-* klinken, *o.ind. kan-kanā- f.*, belletje, *lat. cano*, *umbr. kanetu* „canito”, *cicōnia* klepperaar: *ooievaar*, *oier. canim* ik zing, *got. hana* = *ndl. haan*, *p. szczekāc* kletteren).

καναχηδά, *adv.*, ruischend, klinkend HES. Th. 367, PIND. N. 8, 15.

καναχή-πους, -ποδος, met kletterende hoeven HES. ALCM. 1, 48 ALD. (χᾶ).

καναχής, ruischend, klatierend AESCH. Ch. 152.

καναχ-ίζω, kraken M 36, HES. Sc. 373.

κάνδυλος, *en* κάνδαυλος, ό, soort koek COM.

κάνδυς, υος, ύ, een Perzisch kleed, met lange, meestal niet gebruikte mouwen XEN. Cyr. 8, 3, 10, An. 1, 5, 8, LUC.

κάνδυταλις, ιδος, ό, kleerkast COM.

κάνειον κ 355 = κάνεον, τό, deksel (*dus afl. v. κάνεον*) HIPPOCR.

κάνεον (*afl. v. κάννα*: gevlochten mand), *contr. κανούν*, τό, mandje I 217, α 147, THUC. 6, 56, 20, AR. Pax 956, EUR. El. 810, THEOCR. 24, 135.

κάνης (κάννα, *vgl. τάπης*), ητος, ή, mat SOL., (PLUT. Sol. 21.)

κανηφορέω, een mand dragen, *spec.* de mand met offergerei (*op het hoofd*) dragen AR. Lys. 646, PLUT.; -ία, ή, PL. Hipparch. 229 c.

κανηφόρος, 2, manddringend; *gew.* ἡ κανηφ., het meisje, dat gekozen werd om bij de feesten van Demeter, Athene en Dionysus, in een mand het offergerei te dragen AR. Av. 1551, THEOCR. 2, 66.

κανηφόριον, τό, bekertje PLUT. 461 e.

κανηφαρίς, ἴδος, ἡ, — 1 spaansche vlieg HIPPOCR. — 2 vliegende kever op de vijgeboom ARISTOT.

κανηθάρος, ὄ, — 1 een vliegende kever AR. Pax 73, SOPH., ARISTOT., THEOCR. 5, 114. — 2 een zeevisch ARISTOT. — 3 soort boot of schip COM. — 4 wrat onder de tong van den bij de Aegyptenaren vereerden Apis HDT. 3, 28. — 5 soort beker COM.

(καρθα- < θρ-: κάρθων, z. AR. Pax. 82: wegens de kromme, gespannen lijn).

κανηφαρ-ώλεθρος, ὄ, naam van een streek, die voor de kevers nadeelig is: keverdood ARISTOT.

κανηθήλια, τά, pakzadel AR. Vesp. 180.

κανηθήλιος (z. κάρθων), ὄ, — 1 pakezel AR. Lys. 290, PL. Symp. 221 e, XEN., LUC. — 2 dom mensch LUC.

κανηθός (z. κάρθων), ὄ, de ooghoek ARISTOT.

κανηθ-ώδης, gebogen CALL.

κανηθων, -ωνος, ὄ, — 1 pakezel AR. Vesp. 179. — 2 = κάρθαρος, AR. Pax 82.

(subst. v. *κανηθός, gebogen, „kromrug“; kam-dh-z. καμάρα, vgl. got. handus = nld. hand, vgl. ἔγγραυλίω: kromming v. d. hand).

κάνις, = καί ἄνις, dor., AR. Ach. 834.

κάνισκιον, τό, mandje BABR. 108, 20.

καν-ν, = κατ(α)-ν., ep., met apocope.

κάννα, ἡ, rieten mat AR. Vesp. 394, COM.

(sem. lw.; babyl. ganū).

κάνναβις, ἰος HDT., εως ATT., acc. ἰδα HDT., ἡ, — 1 hennep HDT. 4, 74, SOPH. fr. — 2 een kleed van hennep HDT. 4, 74.

(oud lw. uit onbekende taal, evenals o.ind. śaṇḍā- soort hennep, arm. kanap, lat. cannabis [

κάνναβισκον, τό, schoen v. κάνναβις HEROND. 7, 58.

κάνναβος (: κάρννα), ὄ, mannequin, ook bij het boetseren; vand. model ARISTOT.

κανον-ιάς, ου, ὄ, een mensch als een lineaal: lang en slank HIPPOCR.

κανον-ίζω, iets volgens het richtsnoer maken en beoordeelen: nivelleeren ARISTOT., LUC.

κανον-ικός, een kánon, principe of principieele wetenschap, betreffend, zoowel in de muziek (leer van lengte en hoogte der tonen) als de philosophie (logica) D. L.

κανονικός, ἡ, langwerpige aanplakbord ARISTOT. A. II. pag. 31, 13.

κανοῦν, τό, att. contr. = z. κάνεον.

κανών, ὄνος, ὄ, — 1 2 horizontale latten in het schild, de onderste als greep, de bovenste als steun in de elleboog © 193, N 407. — 2 ronde lat om de oneven en even draden v. d. schering bij het weven gescheiden te houden Ψ 761. — 3 regula: lineaal, richtlat, richtsnoer DEMOCR. 6 D., PL. Phil. 51 c, 56 b, EUR. Tr. 6, AESCHIN. 3, 199. — Zoo heette in de sculptuur Polyclētus' Doryphoros, in de chronologie bepaalde vaste tijdstippen PLUT. — 4 gewone belasting PAP. (laat)

(z. κάρνα, eig. rietstok, daaruit een gr. afleiding).

καπ- = κατ(α) + labriāl, met apocope, HOM.

καπᾶνᾶ, ἡ, wagen (bak) als thessal. geciteerd XENARCH.

(W. kap- omvatten, z. κόπη × ἀπήνη?)

κάπειτα, = καί ἔπειτα.

κάπετος (naast σκ., vgl. σκάπτω), ἡ, — 1 gracht O 356, MOSCH. 4, 103. — 2 graf Ω 797, SOPH. Ai. 1165.

κάπη, ἡ, pl. krib δ 40, SOPH. Ichn. 8.

(: κάπτω, lat. cāpio. Daarnaast καπάνη (é?)).

καπηλ-εἶα, ἡ, winkel, proeflokaal PL. Leg. 847 d.

καπηλ-εἶον, τό, = voorg., LYS. 1, 24.

καπηλευτι-κός, = καπηλικός, PL. Leg. 842 d.

καπηλ-εῦω, — 1 winkelier zijn, in het klein verkoopen HDT. 1, 155. — 2 *mnmachtend*: versjacheren HIPPOCR. 47 ALD., PL. Prot. 313 d, ISOCR. 2, 1, N. T. 2 Cor. 2, 17. — 3 knoeien met, bedriegelijk ontwijken AESCH. Sept. 545; τινε EUR. Hipp. 953.

καπηλ-ικός, — 1 den kleinhandel betreffend PL. Soph. 223 d, ARISTOT. — 2 geschikt voor de étalage AR. Pl. 1063.

καπηλῖς, ἴδος, ἡ, fem. bij κάπηλος, AR. Th. 347.

κάπηλος, ὄ, — 1 handelaar in levensmiddelen PL. Prot. 314 a, GORG. 517 d. — 2 alg. kleinhandelaar, winkelier HDT. 1, 94, LYS. 22, 21, AR. Av. 1292, PL. Prot. 313 c. — 3 sjacheraar, bedrieger AESCH. — 4 man met een finantieele woekerpolitiek HDT. 3, 89.

(af. v. κάπη [: κάπτω] δὲ ἡ τροφή HESYCH. Oorspr. dus: de handelaar in levensmiddelen).

κάπι, = καί ἐπί.

καπίθη, ἡ, Perzische maat = 2 Att. χοίνικες XEN. An. 1, 5, 6.

(pers.: verwant met κάπτω, vgl. gr. καπέτις = χοίνιξ).

κάπνεος, ἡ, = κάπνιος, ARISTOT.

κάπνη, ἡ, rookgat AR. Vesp. 143 COM.

καπν-ιάς, ου, ὄ, οἶνος, wijn die in den rook had gehangen: vinum fumosum COM.

καπνιάω, — 1 intr. rooken PLUT. 454 e. — 2 tr. doorrooken, met rook doortrekken AP. RH.

καπν-ίζω, — 1 rook maken: vuur aansteken B 399. — 2 in den rook zetten, doen stikken DEM. 54, 4. — 3 intr. berookt, zwart worden AR. Pax 892.

κάπν-ιος, ook **καπνία**, ἡ, ἀηπελος, soort wijnstok met rookkleurige druiven(?) ARISTOT., THEOPHR.

καπνο-δόκη, ἡ, rookgat > schoorsteen HDT. 4, 103, COM., LUC. Icarom. 13 (-χη).

καπνός, ὄ, — 1 rook, damp, sinds A 317 alg., PL. Phaed. 70 a, tot N. T. Act. 2, 19. — 2 damp μ 202. — 3 *overdr.* een niets, iets onbetekenends AESCH. Supp. 180, AR. Nub. 330, SOPH. Ant. 1170, EUR., PL.

(W. κῦρ- en kup, korte phase bij κῦρ, naast kortste kup-, o.ind. kūrpati hij kookt van drift, alb. kapitem ik hijg, adem zwaar, lat. vāpor naast cupio, got. af-hwāpan iemd doen stikken, lit. kvēpti uitademen, kapūti hijgen, o.b. kyprēti koken intr.).

καπνώω, verbranden; *pass.* in rook opgaan, verbrand worden PIND. 5, 84, EUR. Tr. 8.

καπν-ώδης, rookerig ARISTOT., POL., LUC. Philops. 16.

καπ-π, = κατ-π., met apocope.

κάππα, τό, indecl., kappa CALLIAS.

κάππαρις (lw. uit het O.), ἡ, kapperstruik, kapper COM., HIPPOCR., THEOPHR.; -ιον, τό, dem.

κάπ-πεσον, ep. = κατέπεσον.

καπ-πυρίζω, intr. vlam vatten THEOCR. 2, 24.

καπράω, — 1 eig. v. wilde zwijnen: ritsig zijn ARISTOT. — 2 *overdr.* AR. Pl. 1024, PLUT.

καπριάω en **καπρίζω**, = **καπράω**, ARISTOT.

κάπρ-ιος, — 1 met en zonder σῦς, ὄ, wild zwijn Λ 292, 414. — 2 als adi. κάπριος, 2, van de gedaante van een wild zwijn, πρόφροι HDT. 3, 59.

κάπρος, ὄ, — 1 wild zwijn ζ 104, met σῦς P 21, PIND. N. 3, 47, ATT.: PL. Euthyd. 294 d. — 2

tam ml. zwijn: beer T 197. — 3 een soort zeevisch COM.

(= lat. *caper* bok, umbr. *kaprum*, cymr. *caer-iwrich* reebok, o.n. *hafr* bok. Lat. *aper*: ndl. *ever-zwijn*).

κάπτω, — 1 vastgrijpen HEROND. 1, 38; 7, 85. — 2 happen, inslikken AR. AV. 245, Eccl. 687, ARISTOT.

(W. *káp-* [z. *καπή*], dus korte phase v. *kēp-*: lat. *cāpio*, *cēpi*, ndl. *heffen*, *happen* (?), d. *Hand-habe*, lett. *k'epju* ik grijp).

καπύρός (*καπύω*, *καπνός*), — 1 in den wind gedroogd: droog, dor COM., ARISTOT., THEOCR. 6, 16. — 2 uitdrogend, uitierend THEOCR. 2, 85. — 3 droog: helder, v. *klanken* THEOCR. 7, 37; vand. vroolijk IUC. D. Deor, 22, 3.

κάπυω ἐκάπυσσα, uitblazen (met ἀπό) ψυχῆν, X 467, Ltr.

(z. *καπνός*; wgens aor. wschl. z. < *καπυ-ιω).

κάρ-ρ, = **κατὰ ρ.**, met *apocope*.

I. κάρ (z. *κάρη*), slechts ἐπὶ κάρ, op zijn hoofd = steil omlaag II 392; ἀνὰ κάρ, omhoog HIPPOCR.

II. κάρ, ἢ τῶ δὲ μιν ἐν κάρος ἀση I 378: ik acht hem zooveel als (*eig.* in het deel van) een afgesneden snipper (haar of iets *dgl.*) of: als in het bereik van den Dood: hij is voor mij dood.

(: *κείρω* of: *κῆρ*, z. lat. *cāriēs*).

κάρᾱ, τό **Vormen**: *ion. ep. κάρη*, gen. *κάρη-τος* en *κάρῆατος* naast *κράτος*, met *metr. verlenging* *κράατος*, pl. *κάρηνα*; *daarnaast* *κράτᾱ* als *sing.* SOPH. O. R. 257, Ant. 764, Phil. 1001, 1457, EUR. Ph. 1149, Ba. 1139; *daardoor* *κράτᾱς* acc. pl. m. Herc. 526. — 1 kop, top β 259, THEOGN. 1024 *κάρη*, PIND. N. 1, 43, HDT. 7, 148 *οράκ.*, ATT.: AESCH. Ag. 1615, ook dat. *κάρᾱ* ALCAE. 70, 22ALD., AESCH. Eum. 176, SOPH. O. C. 564. — 2 < gezicht, φαίδρον SOPH. El. 1310. — 3 bergtop Υ 5, A 44. — 4 burcht I 24. — 5 kop, uiteinde, λιμένοσ ι 140. — 6 = persoon SOPH. O. R. 40.

(W. *ker-* met reeds overoude s, n en s + n afl. *Bet. wrsch.* punt, hoorn, top; afl kop als lichaamsdeel met de horens, vgl. *κόση* slaap: plaats v. d. horens. Vgl. o.ind. *idg. śiras-* (< *heras-*) naast n afl. *śirsán-* (*irs* < *ir(ə)s*) hoofd, *κῆρας* (< *heras*) hoorn, horen, *κόση* slaap, lat. *cernuus* (< *herasn-juo*) kopjeduikelaar, *cerebrum* (< *heras-ro*) hersenen, *cornu* (: o.ind. *śrñ-ga-* n. hoorn), gall. *κάρων* horen, got. *hairn* = ndl. *horen* (< *korn-o*) ndl. *hersenen* (*kersn-io*), z. *cerebrum*. *Κάρᾱ* < *kerasḥ* > **καρα(σ)α*, pl. *kerasn-a* > **καρασνα* = *ion. κάρηνα* (vgl. att. *καράνω*). Bij deren η-stam (vgl. *ὄνοματος*) gen. op -ατος, nl. *καρά(ion. η)-τος* < *καράατος*, waaruit *metrisch* (wegens υ υ υ ω) en door *κόρη ion. κάρηατος*. *Daarnaast* gen. *κ(α)ράση-τος* > *κ(α)ρά(σ)ατος* > *κράτος*, ook att. en bij HOM. *msch. Atticisme* (i.p.v. *κητός*); *hors-* z. *κόρη* en *κουῖς*, *kers-* z. I *καρ*).

καραβο-πρόσωπος, 2, met het gezicht van een kever of kreeft LUC. V. H. 1, 35.

κάρᾱβος, ὄ, — 1 een kever met horentjes ARISTOT. — 2 kreeft COM., ARISTOT.

(: *καράμβυξ*; ἀ(α) is onzeker en blijkt ook in het Lat. niet. Dan: *κῆρας*, *κόρυμβος*).

καρᾱ-δοκέω, *eig.* met uitgestoken „hoofd” opvangen: loeren, vol spanning of begeerte afwachten, uitkijken HDT. 7, 163, EUR. Tr. 93, XEN. Mem. 3, 5, 6. (*δοκέω*, *δέχομαι*. *Semas.* vgl. s.v. *ἀκούω*).

καρᾱ-δοκία, ἡ, afwachten LXX.

καραιβαράω, PHERECR. = **καρηβαρέω**.

καράνισ/τήρ, ἦρος, het leven nemend AESCH. Eum. 186; = *της*, (EUR.) Rhes. 817.

(als v. **καράνίζω*, koppen: het hoofd afslaan).

κάρᾱνος, ὄ, opperhoofd XEN. Hell. 1, 4, 3.

καράνω (z. *κάρᾱ*), tot het toppunt brengen, voltooien AESCH. Ch. 528, 705.

καρά-τωμ-έω, het hoofd afsnijden: onthoofden (EUR.) Rhes. 586.

καρό-τομος, — 1 van het hoofd afgesneden SOPH. El. 52. — 2 onthoofd EUR. Tr. 564.

καρό-τόμος, 2, het hoofd afsnijdend (EUR.) Rhes. 606.

κάρᾱβανος, 2, en **καράβαν**, ἄνος, = **βάρβαρος**, uitheemsch, vreemd AESCH. Supp. 914: 119.

(? Een woord als **Ἑλλην* (ᾱ), *Τύρρη(ν)ος*: *τύραννος*; wrsch. uit Kl.-Azië [*Lydië*]).

κάρᾱβας, ου, ὄ, bij de *Cyrenaëers*: de oostenwind ARISTOT.

καρβατ-ίνη(τ?), ἡ, — 1 ruwe schoen van ongelooide leer XEN. An. 4, 5, 14, ARISTOT., LUC. — 2 soort voetbedekking der kameelen in den oorlog ARISTOT.

καρᾱμ-ίζω, over nieskruid praten AR. Th. 617.

καρᾱμ-ίς, ἴδος, ἡ, een plant als nieskruid AR. Th. 617, PLUT.

κάρᾱμμον (*lw.*, evenals o.ind. *kardama-m.*), τό, — 1 nieskruid AR. Th. 617, COM., XEN. Cyr. 1, 2, 8. — 2 vand. κ-α βλέπειν, er verkouden, knorrig uitzien AR. Vesp. 455.

κάρᾱξ, ακος, ὄ, soort huursoldaat bij de Perzen POL.

καρδία, *ion. ep. καρδίη*, en meest **κραδίη**, ἡ, — 1 hart als lichaamsdeel alg. tot n. t. Act. 14, 17. — 2 vand. als uitgangspunt van aandoeningen: begeerten δ 260, v. moed A 225, v. gedachten K 244 alg. tot n. t. Mt. 6, 21. — 3 mond v. d. maag THUC. 2, 49, 27. — 4 hart: kern, merg v. h. hout THEOPHR.

(< *krd-* = lat. *cor* (d-) [or < r], o.ier. *crīde* [< *krd-io-*], got. *hartrō* = ndl. *hart*, lit. *szirdis* hart naast *szirdis* [iř < idg. r] kern v. h. hout, hart, o.b. *srūdīce* hart. *Daarnaast* *kērd-* als gerekte phase in arm. *sirt* [i < ē], gr. *κῆρ(δ)*, o.pr. acc. *śiran*. O.ind. *hyd-* hart moet verw. zijn maar h wijst < *gh-*. Voor *καρδ-ία* z.b. o.ier. -io stam).

καρδι-αλγέω, maagpijn hebben HIPPOCR.

καρδιη-βολέω, (zich) pijnigen HEROND. 4, 52.

καρδιο-γνώστης, ου, ὄ, kenner des harten n. t. Act. 1, 24.

καρδιο-δηκτος, het hart bijtend, verscheurend AESCH. Ag. 1471.

καρδιουλι-έω (ἐλιω), hart v. h. offerdier uitnemen om het met vet bedekt te verbranden LUC. Taer. 13.

καρδιο-φύλαξ, ακος, ὄ, borstschild POL.

καρδιωγμός, ὄ, maagpijn HIPPOCR., PLUT.

καρδιώσσω, att. -ττω, maagpijn hebben HIPPOCR., AR. (?), ARISTOT.

καρδόπη, ἡ, komisch gevormd fem. bij *κάρδοπος*, AR. Nub. 678.

κάρδοπος, ἡ, baktrog, een uit één stuk uitgehold houten vat HOM. EPGR. 15, 6, AR. Nub. 670, Ran. 1159, PL. Phaed. 99 b.

(: *καρδία* hart, kern v. h. hout? vgl. lett. *se'rde* hart v. h. hout).

κάρη, τό, z. *κάρᾱ*.

καρη-βαράω, = *volg.*, THEOPHR.

καρη-βαρέω, — 1 drukkende hoofdpijn hebben ARISTOT., LUC. Hermot. 28. — 2 het hoofd laten hangen ARISTOT., PLUT. Artax. 11.

καρη-βάρειᾱ, ἡ, hoofdpijn HIPPOCR.

καρη-βαρικός, 3, hoofdpijn veroorzakend HIPPOCR.

κάρηνον, τό, z. *κάρᾱ*.

κάριδιον, τό, dem. v. *κάρίς*, ARISTOT.

καριεντο, = *χαριεν*, zegt de *Scyth* AR. Th. 1210.

κάρῖς, ἴδος, ἦ, dial. κωρίς SEMON. 13 ALD., κωρίς EPICH., kreeft, krab AR. Vesp. 1522. (msch. < κάρσ-, z. κάρ, κάρη naast κορσ-; vand. de dial. vormen. Zij hebben een bijz. grooten kop).

κάρισο, = χαρίσω, zegt de Scyth. AR. Th. 1195. **καρκαίρω, dreunen** Y 157.

(καρ-καρ-ω, W. kar- naast kār- in κάρυξ z. κήρυξ. Vgl. o.ind. karkarī een soort luit).

καρκίνιον, τό, — 1 soort kleine kreeft ARISTOT. — **2** soort vrouwenlaars HEROND. 7, 128.

καρκινοειδής, kreeftachtig ARISTOT.

καρκίνος, ὁ, — 1 kreeft AR. Pax 1049, PL. Euthyd. 297 c, HEROND. 4, 44, ARISTOT. — **2** als gesternite ARAT. — **3** kanker HIPPOCR., DEM. 25, 95. — **4** overdr.: een soort boeien EUR. Cycl. 609.

(W. kar- hard, z. HESYCH. κάρκαροι τραχέεις. In het Gr. halfreduplicatie καρ-κ+ινο-; o.ind. en lat. r-r > n-r gedissimileerd: [kárkaka- < -kryta], lat. cancro-).

καρκινοχειρές, ὀι, met scharen van een kreeft in plaats van met handen voorzien LUC. V. H. 1, 35.

καρκινώω, — 1 (als kreeftscharen) krommen COM., THEOPHR. — **2** med. kanker krijgen HIPPOCR., THEOPHR.

καρκίνωμα, τό, kanker HIPPOCR., PLUT.

κάρνεια, τά, feest van 9 dagen voor Apollo Karneios PIND. P. 5, 79, CALL., bij de Doriërs HDT. 7, 206; 8, 72, THUC. 5, 75, 15, THEOCR. 5, 83 (-εα).

καρνείος, ὁ, Carneüs, te Sparta de naam van een maand, overeenkomende met de Attische maand Metageitnion (Aug.) waarin de κάρνεια gevierd werden THUC. 5, 54, 20, EUR. Alc. 449, PLUT. 873 e.

κάρσος, τό en ὁ, — 1 diepe slaap, doodslaap ARISTOT. — **2** zuizeligheid AP. RH.

(: κροαίζω lat. caries schimmel).

καρόω, in diepen slaap doen vallen, verdooven ARISTOT., THEOCR. 24, 58, D. H.

καρπαία, ἦ, nl. δρχησις, een mimische „oogst“-dans XEN. An. 6, 1, 7.

καρπάλιμος, snel II 342, EMPED. 51 D., PIND. P. 12, 20 (?), AR. Th. 956.

(msch. < *καλπάλιμος: κάλη draf; λ-λ > ρ-λ, vgl. ἀργαλέος, doch z. s.v. ἀργαφνής).

κάρπασος, ἦ, fijn linnen D. H.

(lw. < o.ind. karpása- m. katoenplant).

καρπεία, ἦ, inkomsten uit een priesterambt PAP.

καρπείω, — 1 oogsten, gebruiken, χόρσων HYPER., POL. — **2** intr. vruchtbaar zijn AR.

καρπεία, ἦ, vruchtgebruik POL.

καρπίζω, — 1 bevruchten EUR. Ba. 408. — **2** med. oogsten HYPER., THEOPHR.

κάρπιμος, — 1 vruchtdragend AESCH. Pr. 455, EUR. Supp. 31, THEOPHR. THEOCR. 10, 43; τὰ κ-α, veldvruchten AR. Vesp. 264. — **2** οἱ κ-οι, de rijken AR. Eq. 326.

καρπισμός, ὁ, τῆς γῆς het bebouwen, spec. v. roofbouw THEOPHR.

καρπιστής, οὐ, ὁ, emancipator EPIC. 3, 24, 76; 4, 1, 113; 4, 1, 196.

καρπογονία, ἦ, vruchtbaarheid THEOPHR., PLUT.

καρπόδεσμα, ὠν, τά, armband LUC. Lexiph. 10.

καρπολογέω, vruchten inzamelen THEOPHR.

καρποποιός, vruchtdragend (EUR.) Rhes. 964.

1 καρπός, ὁ, — **1** vrucht, zowel boom- als veldvrucht Σ 568: Z 142 alg. tot n. t. Mt. 12, 33: 2 Tim. 2, 6; ook v. dieren: embryo DEMOCR. 148 D. — **2** pit, zaad XEN. Oec. 16, 11. — **3** jong, v. dieren XEN. Cyr. 1, 1, 2. — **4** overdr. voordeel; vrucht, resultaat PIND. P. 2, 74, tr.: AESCH. Eum. 831,

Sept. 618, n. t. Gal. 5, 22; vaak in slechten zin.

(W. karp- afsnijden: o.ind. karpāna- m. zwaard, lat. carpo, ndl. herfst, lit. kīrpti knippen).

II. καρπός, ὁ, handpalm, pols E 458, EUR. Ion. 1009, ARISTOT.

(verw. m. I κ., maar als het ware nom. ag. de plukker, de grijpende, gekromde hand; vgl. zw. (Golland) harpa f. [*kar* n-] soort houten klauw om het zaad in den grond te woelen; vand. ook ndl. harp (semas. via 3-hoekige eg). Of is wortel (z. I καρπός) het combinatiepunt?).

καρποτελής, vruchtdragend AESCH. Supp. 688.

καρποτρόφος, vruchten voortbrengend EUR. Ion. 475(?), LYCOPHR. 1423.

καρποφάγος, van vruchten levend ARISTOT.

καρποφορέω, vrucht dragen XEN. Vect. 1, 3, THEOPHR., n. t. Mc. 4, 28, ook overdr.

καρποφόρος, vruchtdragend PIND. N. 6, 11, HDT. 2, 156, XEN. Cyr. 6, 2, 22, EUR. Iph. T. 1236, n. t. Act. 14, 17.

καρπώω, — 1 vrucht dragen AESCH. Pers. 821. — **Med.: 2** voor zich zelf de vruchten, de oogst inzamelen; tr. τ, iets afoogsten AESCH. Pr. 851, XEN. Mem. 1, 1, 8, PL. Critias 111 c. — **3** vand. verkrijgen, genieten TR.: AESCH. Sept. 593, PL. Phaedr. 251 e. — **4** overdr. uitbuiten LYS. 25, 25. — **5** vand. uitzuigen, plunderen AR. Vesp. 520, ISOCR. 4, 133.

κάρπωμα, τό, vrucht AESCH. Supp. 1001.

κάρπωσις, ἦ, vruchtgebruik XEN. Cyr. 4, 5, 16.

KAP-ρ = κατ(α)-ρρ., ep., met apocope.

κάρρων, dor., sterker; beter ALCM. 78 ALD., EPICH. 115, SOPHR. 27, (PL.) LOC. 94 c.

(< *κάρσων: κρατός; cret. κάρτων).

κάρτα, adv., — 1 sterk; buitengewoon, zeer HDT. 3, 80. — **2** logisch: zeer zeker, stellig HDT. 1, 71, AESCH. Sept. 413, AR. Ach. 545, AV. 342, PL. Tim. 25 d.

(: καρτός, vgl. ὄκα: ὄκός).

καρταίπους, ποδος, = κραταίπους, sterk van voeten PIND. O. 13, 81.

κάρταλ(λ)ος, ὁ, mand LXX.

(W. kerā+tt.: o.ind. cārtdī hij knoopt vast, lat. crātis vlechtwerk, got. haurds deur, ndl. horde).

καρτερ-αίχμηās, οὐ, ὁ, met sterke lans PIND. I. 5, 38.

καρτερ-αύχην, ενος, met sterken nek HIPPOCR., PL.

καρτερ-έω, — 1 sterk zijn, zich sterk toonen: standvastig zijn, het uithouden, meest m. part.

THUC. 2, 44, 19, SOPH. Ph. 1274, PL. Gorg. 507 b, AESCHIN. 3, 241, n. t. Hebr. 11, 27; κκαρτέροηται, het is uit met mijn kracht EUR. Hipp. 1457. — **2** tr. iets uithouden SOPH. Ai. 650.

καρτέροημα, τό, het dulden, uithouden PL. Men. 88 c.

καρτέροησις, ἦ, zelfbeheersching, τινος, in of tegenover iets, uithouden PL. Lach. 193 d, Symp. 220 a.

καρτερ-ία, ἦ, = voorg., PL. Lach. 192 c, XEN., HYPER.

καρτερ-ικός, vol zelfbeheersching, in staat vol te houden: gehard XEN. Mem. 1, 2, 1, ISOCR. 2, 45, ARISTOT.

καρτερο-βρόντας, οὐ, ὁ, hevig donderend PIND. fr. 155.

καρτερό-θῦμος, met sterke drift of moed: sterk, geweldig E 277, HES. Th. 225.

καρτ-ερός, — 1 kracht-ig, sterk N 316, δ 253, PIND. O. 13, 84, BACCH. 17, 27, HDT. 1, 76. —

2 met nadere bep. sterk, geweldig in iets; hardnekkig PL. Phaed. 77 a, LUC. — **3** geweldig, met geweld *κατα τὸ κ-όν* met geweld van wapenen HDT. 1, 212; 3, 65. — **4** machtig ξ 116. — **5** sterk, geweldig, v. *dingen*; versterkt HDT. 9, 9, THUC. 5, 65, 31, XEN. Hell. 7, 4, 22.

(: *κατ-* in *κάρτων*, *κάρτιστος*, z. *κράτος*).

καρτερούντως, *adv.*, sterk, volhardend PL. Rep. 399 b.

καρτερό-χειρ, ος, met sterke hand: geweldig HYMN. 73.

κάρτιστος, 3, *ep.* = **κράτιστος**, A 266.

κάρτος, *τό, ep.* = **κράτος**, kracht, geweld O 108, HES., BACCH. 5, 114 (kracht tot de) overwinning.

καρτύνω, *ep.* = **κρατύνω**; *med.* hun eigen... versterken, *φάλαγγας* M 415; *χείρας*, zich de handen wapenen THEOCR. 22, 80.

κάρτων, z. **κάρρων**, *cret.*, beter LEG. GORT. 11, 6.

καρύα, *ή*, noteboom SOPH., THEOPHR., PLUT.

καρυαίτιζω, den Dorischen dans op het feest van Artemis Caryatis dansen LUC. Salt. 10.

καρυ-ήρος, van de noot THEOPHR.

καρύ-ίνος, = *voorg.*, THEOPHR.

κάρυκεια, *ή*, kunstige, lekkere toebereiding der spijzen LUC. Symp. 11.

κάρυκ-εύω, — **1** *eig.* een gerecht smakelijk toebe-reiden COM. — **2** *overdr.* smakelijk maken PLUT. 55 a.

κάρυκη (*lw.*, *ursch. lyd.*), *ή*, een fijne saus (*met donker roode kleur*, z. *volg.*) PLUT., LUC. Tim. 54.

καρύκ-ίνος, 3, bruinachtig rood XEN. Cyr. 8, 3, 2.

καρύκο-ειδής, = *voorg.*, HIPPOCR.

καρύκο-ποιέω, eene lekkere saus toebe-reiden AR. Eq. 343.

κάρυον, **τό**, — **1** (okker)noot THEOPHR., BATR. 31. — **2** *m.* *πλατύς*, XEN. An. 5, 4, 29 = kastanje THEOPHR.

(W. *kar* hard; o.*ind.* *kāraka*- kokosnoot, *lat.* *carina* notedop: kiel v. e. *schip*. Z. *καρκίνος*).

καρυο-ναύτης, ου, *δ*, die in een notedop vaart LUC.

καρφ-αλέος (*κάρφος*), — **1** droog, dor ε 369, HERACL. 126 D. — **2** *overdr.* van een *klank*: dof N 409.

κάρφη, *ή*, z. **κάρφος**, hooi XEN. An. 1, 5, 10.

καρφ-ρός, 3, van dorre halmen EUR. Ion 173.

κάρφος (: *κάρφος*), — **1** spaanders, stukjes droog

hout HDT. 3, 111, AESCH., AR. Vesp. 249, Av. 642; splinter *in het oog* N. T. Mt. 7, 3. — **2** stroohalm

AR. Lys. 474, HEROND. 3, 67. — **3** stukje hout,

waarop het parool POL. — **4** het stokje, *waarmee de praetor den vrij te laten slaaf aanraakte*: de vindicta

PLUT. 550 b. — **5** *pl.* rijpe vruchten NIC. Th. 893.

κάρφω, — **1** dor-, mager-, hard maken v 398, HES. O. 575, ARCHIL. 113 ALD. — **2** zwak, klein-

maken HES. O. 7, AP. RH., NIC.

(W. *s+kereb(h)-*, *vgl. lit. skrebiū* ik word droog, o.*n.* *skarpr*. mager, scherp = *ndl. scherpen schrompelen* (*germ.* < *ig. b.*).

καρφ-αλέος (z. *κάρφαρος*) rauw Φ 541.

καρχαρ-ιάς, δ, een visch COM.

καρχαρ-όδους, οντος, met scherpe tanden K 360, HES. Th. 180, BACCH. 5, 60, AR. Vesp. 1031, ARISTOT., THEOCR. 24, 85. Z. *volg.*

καρχαρ-όδων, οντος, = *voorg.*, THEOCR. 24, 85.

κάρχαρος, 2, scherp, met scherpe tanden LYCOPHR. 34, BATR. 94, 6, LUC. Trag. 302, ook *overdr.*

(*redupl.*: *khār-khar* : o.*ind.* *khara*- ruw, scherp, met *redupl.* ook *arm.* *worx* varkensvel).

καρχηδον-ί(ά)ζω, voor de Karthagers partij trekken PLUT. Marc. 20.

καρχήσιον(?), **τό**, — **1** mars op een schip PIND. N.

5, 51 (-*άσιον*), EUR. Hec. 1261, PLUT., Themist 12, LUC. — **2** soort beker DIOD.

κάρω-σις (z. *κάρος*), *ή*, verdooving van het hoofd door slaap, duizeling of hoofdpijn HIPPOCR.

καρωτι-κός, verdoovend ARISTOT.

κός, = *καί ές*, AR. Ach. 184.

κασαλβάζω, „verhoereeren”: iemds goeden naam bevuelen AR. Eq. 355.

κασαλβάς, **άδος, ή**, hoer AR. Eccl. 1106.

(: *kasās*, *vgl. lat. scortum?*).

κασās (*lw.*, *sem.?*) **δ**, *acc.* *κασάν*, *dual.* *κασά*, *acc. pl.* *κασάς*, kostbaar paardedek XEN. Cyr. 8, 3.

κασαυρείον (*vgl. κασαλβάς*), **τό**, bordeel AR. Eq. 1285.

κασία (*sem.*: *babyl. kasū*), *ή*, kaneel(plant) HDT. 2, 86; 3, 110.

κασι-γνήτη, *ή*, volle zuster Δ 441, PIND. P. 3, 32 (-*νη*), TR.: AESCH. Pr. 636.

κασί-γνητος, δ, — **1** volle broeder Γ 333, PIND. N. 10, 50, AESCH. Pr. 347, SOPH. Ant. 870. —

2 > bloedverwant, frater patruelis, neef O 545. — **3** *als adj.* AESCH., SOPH. Ant. 899.

(-*γνη*- ook bij PIND. en BACCH. *dus gr. ē*; W. *genē*-, *vgl. o-phase in gr. γνωτός* verwant, broeder.

κασι- msch. < *γασι* (< *idg. gñti* = *lat. gens*) door *dissimilatie*: „in het geslacht geboren”. Anders uit *αὐτο-κασί γνητος* B 706 < *αὐτο(τε)κασσι* [*loc. pl. v. τεκόντες* ouders] + *γνητος*).

κασίς, ιος, — **1** *δ*, broeder, *ή*, zuster AESCH. Sept. 674, SOPH. O. C. 1440. — **2** *overdr.* *τυρός*, verwant

AESCH. Sept. 494.

(*liefkoosende verkorting uit κασίγνητος*).

κασπολέω (ω *σπολάς?*), neervlijen SAPPHO 42 ALD.

κασσίτερος, *att.* *κατίτερος*, **δ**, tin Δ 25, Σ 565, HES. Sc. 208, EMPED. 92 D. (ττ), HDT. 3, 115.

(*lw.* uit het Elamitisch: *genoemd naar de Kassi* (Kossaeers), *vgl. ald. een god Kuk Kassitri* „K. beschermer v. h land der Kassi(Kaspiers)”; z., met metaal uit het land der Kassi).

κασσῦμα (z. *volg.*) *att.* *κάττυμα*, **τό**, — **1** leeren zool, zooller HIPPOCR., AR. Ach. 301. — **2** *overdr.* lapwerk, knoeien AR. Eq. 315.

κασσῦω, *att.* *καττῶω*, — **1** lappen, met zolen voorzien PL. Euthyd. 294 b; *pass.* geschoeid zijn

HYPER. — **2** *overdr.* aanstoken AR. Eq. 314.

(< *καττυ-*, *msch.* *κτυ-*: *κεντίω*, *κεστός*).

καστόν, = *καί έστόν*, AR. Av. 326.

καστόρ-ειος, 2, van of voor Castor; *ύμνος enz.* door de fluit begeleidte krijgsmarsch der Spartanen PIND. P. 2, 69, PLUT. Lys. 22, 2.

καστόριαι, αι, *voortreffelijk* soort Laconische jachthonden XEN. Cyn. 3, 1.; = *-ίδες*, NIC.

καστώρ, ορος, δ, — **1** bever HDT. 4, 109, ARISTOT. — **2** bevergeil, *soort artsenij*, HIPPOCR., *gew.* *καστόριον*.

(naar Castor genoemd om het als geneesmiddel gebruikte bevergeil; C.: *κέκασμαι*).

KA-στ. en **KA-σχ.** = *κατ(α)-στ.* en *κατ(α)-σχ.*

κασωρεύω, hoereeren LYCOPHR. 772.

κασωρίς, -ίτις, ή, hoer COM.; -*ικός* HIPPOCR. 67 ALD.

KATA(ά). *Vormen:* *lesb.*, *thess.* *κατ*; ook elders *vóbr* het artikel *κατ* of *κα(τ)*.

Gebruik:

I. Met Gen. De Gen. (Abl.) geeft het punt v. uitgang aan; met *κατά* samen: (oorspr.) van iets af mee naar beneden. *Vand. dat niet alleen het enkele punt, vanwaar men afdaalt, maar ook de weg waarlangs men afdaalt, zoo vermeld wordt:* *κατά τής κλιμακός*;

ten slotte ook slechts het laatste gedeelte van den afgelegden weg: vast in iets; τινος, sieken V 172. — **1** neer van uit, κατ' οὐρανοῦ εὐλήλουθεν η 199, alg. — **2** langs omlaag, κατὰ πέτρης ξ 399, alg. tot n. t. κατὰ τοῦ κρηνοῦ Mt. 8, 32. — **3** neer op iets, κατ' οφθαλμῶν κέχυτ' ἀγλῶς E 696. — **4** neer hangend langs iets, op σ 355 tot n. t. 1 Cor. 11, 4. — **5** neer in iets, *bijv.* druppelen, vaststeken T 39, F 172; duiken HDT. 7, 235. — **6** v. rust: onder, beneden, οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ AESCH. Pers. 689. — **7** *overdr.* neer op iemds hoofd > ten nadeele van, tegen SOPH. O. R. 228, LYS. 22, 7, PL. Ap. 37 b, Gorg. 472 a, alg. tot n. t. *bij wv.* v. vechten, aanklagen, spreken, *bijv.* Mt. 5, 11.

II. Met acc. De Acc. geeft de richting naar een punt toe aan, met κατὰ samen; mee naar beneden naar of in iets. Is dit niet één punt in de verte maar verglijdt dit met de beweging samen, dan ontstaat: langs naar beneden, κατὰ τὸν ποταμόν = de rivier volgende. *Overdr.* volgens en (uit: langs de afdeelingen gaande) distributief: per afdeeling, -groep = telkens . . . — **1** neer, omlaag in iets, δύσσεθ' ἄλδος κατὰ κῶμα Z 136. *Vand. bij wv.* v. wonden, aankomen enz., als men een punt in een grooter oppervlakt geraakt wil aangeven (z. 4.) βάλει κατὰ γαστέρα II 465, A 484. — **2** neer, omlaag langs iets, κατ' ἀταρπόν P 743, κατὰ ἔβνας door de neusgaten II 349, κατὰ ῥόον stroomafwaarts ξ 254, alg. — **3** met overgang in het horizontale vlak: gaande door, zich verspreidende over, κατὰ στρατόν B 439, κατὰ δῶμα δ 715, κατ' οὐρα over de bergen heen ξ 102, alg. tot n. t. ἐγένετο λιμὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην Luc. 15, 14. — **4** overgaande in de rust: zijnde verspreid door, ergens in, v. plaatsbepalingen, die niet één bep. punt betreffen valουσι κατὰ πτόλιν B 130, alg. tot n. t. οἱ ὄντες κατὰ τὴν Ἰουδαίαν Act. 11, 1. — **5** langs > tegenover, tegen v. 2 slagorden, 2 kampioenen HDT. 9, 31, AESCH. Sept. 505. — *Overdr.* 6 v. tijd langs > gedurende, in, v. grootere tijdsruimte οἱ κατ' ἐαυτὸν tijdgenooten HDT. 3, 125, κατ' ἤμαρ SOPH. El. 259, tot n. t. Hebr. 3, 8. — **7** volgens, overeenkomstig, κατὰ τοὺς νόμους alg., κατὰ θυμόν naar wensch A 136, κατὰ φίλα naar stammen (> distributief in stammen) B 362, alg. tot n. t. Mt. 9, 29. N. B. μάλλον, μέλιον ἢ κατὰ = magis, maior quam pro: overeenkomstig, in verhouding tot alg. *bijv.*, EMPED. 4, 10 D. — **8** vand. *verzw.*: om adverb. uitdrukkingen te omschrijven, κατὰ μοῖραν naar behooren, behoorlijk A 286, κατὰ τάχος snel HDT. 7, 178. — **9** de lijn, v. causaliteit die men volgt: motief ∞ doel, reden (vgl. ook 1) κατὰ ληίδα om buit te maken γ 106, κατ' ἐχθρος uit vijandschap HDT. 9, 38. — **10** *verzw.* met betrekking tot ATT. vaak n. t. τὰ κατὰ τινα iemds aangelegenheid Act. 24, 22, κατὰ πάντα in alle opzichten Act. 17, 22. — **11** distributief (z. b.) κατὰ στήλας in rijen Γ 326, alg. tot n. t. κατὰ πτόλιν stad voor stad Luc. 8, 1.

In composita: — **1** neer-, omlaag, — **2** neerkomende op het hoofd van: tegen- (ten nadeele van), ver-: καταγιγνώσκω. — **3** *overdr.* versterkend (vgl. lat. com-); uit: neerkomende op iets, het doel bereikende).

(< *kpt* of *kmt*- [k?]. Voor -τα [instrum.] is invloed v. μετά, waarmee het semas. verwant is, *wrsch.* Ook in oorspr. bet. staat het dicht bij μετά: **kpt*-ta *verw.* met **kom* met in lat. com-, osc. com-, o.ier. com met *bijv.* coim(-thecht) mee-gaan, begeleiding); **kpta* in κατά en o.ier. ceta-bi hij

wordt gewaar, gevoelt, o. *cymr.* cant, m. br. gant met. De bet. heeft zich gespecialiseerd als: (mee) naar beneden, vgl. ook o. b. sü (< idg. kom) m. instrum. van iets af omlaag).

κατά, ion. = καθά (καθ' ἄ), HDT. 8, 98.

κάτα = καὶ εἶτα.

καταβᾶθρον, adv., (naar) beneden AR. Ach. 411. καταβαθμός, ὄ, steil naar beneden loopend terrein POL.

καταβαίνω, — **1** naar beneden gaan, -komen: afdalen van (ἀπό, ἐκ) τινος E 109, alg. tot n. t. Mt. 14, 29; *pass.* καταβαίνεται ὁ ἔππος XEN. Eq. 11, 7. — **2** afdalen, κλιμακία (< [κατά] κλ.) α 330; *acc. v. doel* δάλαμον β 337. — **3** > tr. verlaten (vgl. lat. evadere e. dgl.), δτερῶα σ 206. — **4** PIND., ATT. vaak: gaan van plaatsen af, die hooger zijn of hooger gedacht worden: kust (∞ zee), binnenland (∞ kust), stad (∞ land), bergen (∞ huis op de helling of in het dal: > naar huis), maar ook van de „hooge” zee, van het hoogere schip aan land (∞ kust; vand. κατ(α)άγαμαι enz. landen), *bijv.* PIND. P. 3, 73, HDT. 1, 94, PL. Rep. begin; *spec.* in den ring, in het strijdpred treden SOPH. Tr. 504, XEN. An. 4, 8, 27. — **5** *spec.* van het spreekgestoelte aftreden, vaak zonder ἀπό τοῦ βήματος DEM. — **6** wegzinken n. t. Mt. 11, 23. — **7** *overdr.* komen tot (> zich vernederen tot), ἐς λιτάς HDT. 1, 116, PL.; κ. παρατεόμενος > beginnen HDT. 1, 90; treffen, toevallig gebeuren in een bep. tijd ARISTOT. — **8** *spec.* van de machine komen: geleverd worden THEOCR. 15, 35.

καταβακχίζομαι, in Bacchische geestvervoering zijn EUR. Ba. 109.

καταβάλλω, — **1** omlaag-, neerwerpen O 357 alg. — **2** tereader werpen, vernederen HDT. 9, 79 tot n. t. 2 Cor. 4, 9. — **3** aan land werpen ζ 172. — **4** op de aarde uitwerpen, uitstrooien: zaaien PL. Theaet. 149 e; *overdr.* verspreiden, v. geruchten enz. HDT. 1, 122. — **5** = laten vallen: laten hangen, νεκρόν Θ 249; οὐατα ρ 302. — **6** neerzetten, neerleggen I 206 tot n. t. med. θεμελίον Hebr. 6, 1. — **7** *spec.* geld neerleggen: betalen HDT. 2, 149, ATT.: THUC. I, 27, 23, LUC. — **8** deponeren, afleggen, *getuigenis* DEM. — **9** *overdr.* med. den eersten steen leggen, stichten, beginnen PL. Leg. 803 a, EUR. Hell. 164, PLUT. — **10** opstapelen HDT. 7, 25. — **11** wegwerpen, verwerpen: minachten ISOCR., ARISTOT.

καταβάπτω, onderdompelen, verven LUC. Imag. 16.

καταβαρέω, — **1** door een last neerdrukken LUC. D. Deor. 21, 1. — **2** *overdr.* POLYB., n. t. 2 Cor. 12, 16.

καταβαρύνω, bezwaren, neerdrukken n. t. Mc. 14, 40.

καταβασανίζω, op de pijnbank onderzoeken HIPPOCR.

κατάβασις, ἦ, — **1** het naar beneden gaan, *spec.* de marsch van het binnenland naar de kust, *teg.* ἀνάβασις HDT. 7, 223, XEN. An. 5, 2, 26; 5, 5, 4. — **2** weg naar beneden lopen. — **3** helling n. t. Luc. 19, 37.

καταβασμός, ὄ, afdalen AESCH. Pr. 811.

καταβάτης, ου, ὄ, — **1** wagenstrijder, die ook afstijgt en te voet strijdt PL. Critias 119 b. — **2** oudere vorm καταβη: neerdalend AESCH. Pr. 359, (AR. Pax 42), EUR. Ba. 1361, LYCOPHR.

καταβαύζω, iemd. τινος, aanblaffen HERACL. 97D.

καταβεβαίωμαί, stellig verzekeren PLUT. Caes. 47.

καταβεβλημένως, adv., gemeen, alledaagsch ISOCR., ARISTOT.

- κατα-βιάζομαι**, *aor. med.*, bedwingen, overweldigen PLUT.
- κατα-βιβάζω**, — 1 naar beneden doen gaan: laten afdalen HDT. 1, 87, XEN. Hell. 4, 6, 5, PLUT., N. T. Mt. 11, 23 (z. -βαίνω), — 2 verdrijven XEN. Hell. 4, 6, 7. — 3 *spec.* afdrijven HIPPOCR.
- κατα-βιβρώσκω**, opeten, verteren HDT. 4, 199, PL. Phaed. 110 a, HYPER.
- κατα-βινημι**, *versterkt βινέω*, zegt de Scyth bij AR. Th. 1215.
- κατα-βιω-**, beleven, doorleven (ἐβίωv) PL. Prot. 355 a, (ἐβίωσα) POL.
- κατα-βλάκew**, uit slaphheid bederven HIPPOCR., XEN. 7, 6, 16.
- κατα-βλάπτω**, benadeelen, beschadigen, schaden HYMN. Merc. 93, PL. Leg. 864 e, DEM.
- κατα-βλέπω**, — 1 neerzien, εἰς τινα PLUT. Arat. 32. — 2 *τινα*, aanzien CALL. Del. 303, PLUT.
- κατά-βλημα, τό**, — 1 het ter aarde werpen overwinning DEMOCR. 125 D. — 2 omslag HIPPOCR.
- κατα-βλητικός**, geschikt om ter aarde-, neer te werpen XEN. Eq. 8, 11, D. H.
- κατα-βληχάομαι**, *eig.* blaten, mompelen tegen iemand, τινος, THEOCR. 5, 42.
- κατα-βλώσκω** (?), doorgaan π 466.
- κατα-βοάω**, — 1 tegen iemand schreeuwen: τινος, iemd luid beschuldigen HDT. 6, 85, THUC. 5, 45, 11, THUC. — 2 *τινα*, neer-, overschreeuwen AR. Eq. 286.
- κατα-βοή**, ἡ, aanklacht, verwijt, τινος, tegen iemand THUC. 8, 87, 15.
- κατα-βολή**, ἡ, — 1 neer-, uitstrooien, σπερμάτων Hebr. 11, 11. — *overdr.* 2 betaling DEM. 24, 98, PAP. — 3 op stapel zetten, grondvesten POL., PLUT., DIOD. — 4 *vand.* begin N. T. Mt. 25, 34. — 5 *spec.* (het zich op iemd werpen:) aanval HIPPOCR., PL. Gorg. 519 a, DEM.
- κατα-βορβόρωσις**, ἡ, het bezoedelen met vuiligheid PLUT. 166 a.
- κατα-βορείος**, onder den noordenwind, tegen den n. beschut THEOPHR.
- κατά-βορρος**, 2, = *voorg.*, *teg.* πρόσβορρος PL. Critias 118 b, ARISTOT.
- κατα-βόσκω**, afweiden THEOCR. 15, 127.
- κατα-βόστρυχος**, onder lokken schuilgaande EUR. Ph. 146.
- κατα-βραβεύω**, als kamprechter of arbiter tegen iemd beslissen N. T. Col. 2, 18; *vand.* veroordeelen DEM. 21, 93.
- κατα-βρέχω**, — 1 onderdampelen, nat maken: onder den wijn zetten (ANACR.) 7, 6; AR. Nub. 267. — 2 (met een lied enz.) bedekken, verstikken, verzwijgen PIND. O. 10, 99, I. 5, 51.
- κατα-βρίθω**, — 1 neerdrucken THEOCR. 17, 95. — 2 *intr. perf.* βέβριθα HES. O. 234, THEOCR. 7, 146.
- κατα-βρόζειε** (z. ἀνα-βροχ-), inslurpen, opdrieken δ 222.
- κατα-βροχθίζω**, opslokken HIPPOCR., AR. Av. 503, LUC.
- κατα-βυθίζω**, onderdampelen, doen verdrinken HIPPOCR., THEOPHR.
- κατα-βυρσόω**, — 1 geheel met leer overtrekken, πλώρας THUC. 7, 65, 28. — 2 in een vel innaaien PLUT. Cleom. 38.
- κατά-βυσιος** (: γαῖα), *ion.* en latere vorm voor -γυσιος, 2, — 1 onder den grond gebouwd: onderaardsch HDT. 2, 150. — 2 op den grond levend (*niet vliegend*), στρουθός struisvogel HDT. 4, 175.
- κατ-αγαπάω**, (een meening) overtuigd aanhangen EPICUR. 94, 116 Us.
- κατ-αγγελεύς**, ὁ, verkondiger N. T. Act. 17, 18.
- κατ-αγγελία**, ἡ, aankondiging, verkondiging PLUT. Rom. 14, LUC. Paras. 42.
- κατ-αγγέλλω**, — 1 aankondigen: verklaren, πόλεμον LYS. 25, 30, POL., N. T. — 2 aangeven, verklappen XEN. An. 2, 5, 11, LUC. — 3 verkondigen N. T. 1 Cor. 9, 14.
- κατ-άγγελτος**, aangegeven, verraden THUC. 7, 48, 12.
- κατά-γειος** (: γῆ), onderaardsch PL. Prot. 320 e, XEN. An. 4, 5, 19.
- κατα-γέλαιμος**, 3, zeer belachelijk PLAUT. Stich. 630.
- κατα-γέλαστος**, uitgelachen, belachelijk HDT. 8, 100, PL. Gorg. 509 a, Symp. 189 b, AR. Nub. 849.
- κατα-γέλαω**, uitlachen, bespotten, *abs. of τινος* HDT. 5, 68, THUC. 3, 83, 14, AR. Eq. 161, PL. Lach. 194 a, XEN. An. 1, 9, 13, EUR., N. T. Mt. 9, 24; *τινι bij* HDT. 3, 37 *eld.*; *τινα* EUR. Ba. 286; *pers. pass.* AESCH. Ag. 1271.
- κατά-γέλως**, ωτος, ὁ, — 1 het uitlachen, bespotten AESCH. Ag. 1264, AR. Ach. 76 XEN. Oec. 13, 5. — 2 ὁ κατάγ. τῆς πράξεως, het belachelijkste van de geheele zaak PL. Crit. 45 e.
- κατα-γέμω**, overladen, geheel vol zijn met, τινος, POL., LUC.
- κατα-γηράσκω**, verouderen, oud worden ι 510, HES., AR. Eq. 1308, PL., EUR. Med. 124, HYPER.
- κατα-γηράω**, = *voorg.*, PL. Critias 112 c, ISAE. 2, 22.
- κατα-γιγαρτίζω**, *eig.* de pit ergens uitnemen: verkrachten AR. Ach. 275.
- κατα-γίγνομαι**, — 1 zich ophouden, vertoeven DEM. 21, 22, PAP., PLUT. — 2 zich bezig houden met POL.
- κατα-γιννώσκω**, — 1 scherp opnemen, leeren kennen, τινός τι *enz.*; *praegn.* > beleven, een (slechte) ervaring opdoen van AR. Eq. 46, PL. Phaed. 116 c. — 2 *refl.* ἐμαυτοῦ *enz.*, van zich zelf iets: zich bewust worden THUC. 3, 45, 9, PL. — 3 nauwkeurig beoordeelen AESCH. Eum. 573, AR. Eq. 1360. — 4 tegen iemd een meening krijgen ATT.: PL. Ap. 25 a; een oordeel uitspreken: iemd veroordeelen tot-, τινός τι THUC. 6, 60, 6; -wegens τινά τινος LYS. 1, 30; ISOCR. 4, 157, N. T. 1 Joh. 3, 20. — 5 verachten POL.
- κατ-αγίζω**, *ion.* = καθαγίζω, HDT. 1, 86.
- κατ-αγινέω**, *ion.* = κατάγω, κ 104, HDT. 6, 75.
- κατα-γίνομαι** en -γινώσκω, *ion.* Ltr. = -γί(ι)γν.
- κατ-αγλαίζω**, in luister zetten, huldigen ARCHIL. 4, IV B, 12 D. = 51 IV B 12 ALD.
- κατα-γλισχραίνω**, kleverig maken HIPPOCR.
- κατα-γλυφή**, ἡ, uitholling HIPPOCR.
- κατα-γλωττίζω**, — 1 met de tong-, hartstochtelijk kussen: wellustig maken AR. Th. 131. — 2 met de tong zweepen: belasteren AR. Ach. 380. — 3 „onder de tong krijgen”: omverpraten AR. Eq. 352.
- κατα-γλώττισμα**, τό, wellustige kus AR. Nub. 51.
- κατά-γλωττος**, 2, vol zeldzame en gezochte woorden D. H., LUC. Lexiph. 25.
- I. **κατ-αγμα**, τό, breuk HIPPOCR., THEOPHR.
- II. **κατ-αγμα**, τό, wollen draad, wol SOPH. Tr. 695, AR. Lys. 583.
- (v. ἀγω of *wrsch. eig.* van ἀντισθαί = δι ἀξεσθαί een weftouw opzetten).
- κατ-άγνυμι**, HES. O. 666 καυάξαις < κατ-άξαις (via -FF-), — 1 *eig.* (neergooien en) verbrijzelen, breken, stuk slaan N 257, ι 283, HDT. 7, 224, ATT.: AR. Vesp. 1436, MEN. Sam. 173, *alg. tot* N. T. Mt. 12, 20 een riet. — 2 *overdr.* de kracht van iemd

breken: verzwakken, uitputten EUR. Supp. 508.
κατ-αγνώω, = **κατάγνυμι**, XEN. Oec. 6, 5, COM., ARISTOT.
κατά-γρῳσις, ἡ, — 1 miskenning; verkeerde beoordeeling THUC. 3, 16, 35. — 2 veroordeelen, laken POL. — 3 *spec.* veroordeeling THUC. 3, 82, 6, XEN. Mem. 4, 8, 1, DEM. 21, 175.
κατα-γοητεύω, betooveren: bedriegen XEN. An. 5, 7, 9.
κατά-γομος, 2, volgeladen POL., DIOD.
κατ-αγοράζω, opkopen DEM. 34, 7.
κατ-αγορεύσις, ἡ, aanwijzing PLUT. 428 f.
κατ-αγορεύω, aanbrenge, verklappen THUC. 4, 68, 16, AR. Pax 107, XEN. Hell. 3, 35.
κατα-γράφῃ, ἡ, het neerschrijven; > het neergeschrevene: — 1 het neer-, opschrijven PLUT. — 2 inschrijven, inschrijving *in lijsten en registers*, *spec. v. soldaten: op de rol, in de militie-lijsten* PL., PLUT. 492 b. — 3 *spec.* verkoopacte, acte v. afstand v. bezit PAP. — 4 mathemat. teekening DIOD., N. T. Joh. 8, 6.
κατά-γράφος, 2, beschilderd, bont LUC. Alex. 12.
κατα-γράφω, — 1 (*eig.*) openkrabben HDT. 3, 108. — 2 neerschrijven; beschrijven PL. Leg. 741 c, EUR. Alc. 968. — 3 in lijsten opschrijven, o. a. *soldaten* lichten POL., PLUT. — 4 een *καταγραφή* tot stand brengen PAP.
κατ-αγρέω, = **καθ-αιρέω**, SAPPHO 125 ALD.
κατα-γρῦπώω, krommen, buigen PLUT.
κατα-γυμνάζω, systematisch trainen LUC. Nigr. 27.
κατά-γυνος, verzet op vrouwen ARISTOT.
κατ-άγω, — 1 naar beneden voeren, -brenge, *sinds* λ 164, PIND. O. 9, 34, *alg. tot* N. T. Act. 9, 30. — 2 (*z. καταβαίνω*), brengen: naar zee E 26, *alg.*: van zee naar het land, -op het land τ 186, *alg. tot* N. T. Luc. 5, 11. — 3 *vand. med. v. personen, pass. van schepen:* binnenloopen, binnen-vallen γ 10: 178, HDT. 8, 4, *alg. tot* N. T. Act. 27, 3. — 4 > *overdr.* zijn anker neerleggen: zijn intrek nemen DEM. 59, 24; *act. causat.* AR. Pax 458 „voor anker leggen”. — 5 (*uit* 2) terugbrengen *alg.*, *spec. v. ballingen* HDT. 1, 60, THUC. 1, 111, 7, XEN. An. 1, 2, 2, TR.: AESCH. Ag. 1607. — 6 mee naar huis brengen PLUT., *vand.* vieren, *νίκη* POL. — *spec.* 7 een schip opbrengen XEN. Hell. 5, 1, 28, DEM. 5, 25. — 8 een draad bij het spinnen „omlaagvoeren” = afspinnen PL. Soph. 226 b. — *overdr.* 9 omlaaghalen: verguizen N. T. Rom. 10, 6.
κατ-αγωγή, ἡ, — 1 het terugvoeren in vroegere woonplaats, standplaats, toestand POL., DIOD. — 2 (: *intr. κατάγω*, -άγωμαι) een haven binnenloopen THUC. 6, 42, 11. — 3 *overdr.* uitspanning, rustplaats HDT. 1, 181, PL. Phaedr. 230 b. — 4 *overdr.* afleiden, γένους PLUT.
κατ-αγώγιον, τό, — 1 „ankerplaats”: rustplaats herberg, logis THUC. 3, 68, 22, PL. Phaedr. 259 a XEN. Vect. 3, 12; 4, 2. — 2 *overdr.* Μουσών κ., v. e. *bibliotheek* PLUT. — 3 transportkosten PAP.
κατ-άγωγισ, ἡ, kleed met lange mouwen SAPPHO 36, 5 ALD.
κατ-αγωνίζομαι, — 1 bestrijden, τι(να) POL., LUC. — 2 overwinnen, bedwingen PLUT., N. T. Hebr. 11, 33.
κατα-δαίνυμαι, verteren THEOCR. 4, 34.
κατα-δάκνω, stuk bijten BATR. 45, THEOCR. 7, 110 *imes*.
κατα-δακρῶω, beweenen TIMOTH. Pers. 151, EUR. Hel. 673, XEN. Cyr. 5, 4, 31.
κατα-δακτυλικός, *obscen* AR. Eq. 1381.

κατα-δαμάζω, geheel bedwingen LXX; *med.* vernielen THUC. 7, 81, 3, DIO.
κατα-δάμναμαι, overweldigen HYMN. Merc. 137.
κατα-δαπανάω, besteden, verbruiken HDT. 5, 34, XEN. Cyr. 6, 2, 30.
κατα-δάπτω, verscheuren X 339, π 92.
κατα-δαρθάνω, inslapen ε 471, AR. Nub. 38, PL. Symp. 223 c. THEOCR. 21, 39. *Αποδ. 40*
κατα-δεής, — 1 *relat.* achterstaande bij, τινος ISOCR. 2, 7, DEM. — 2 *abs.* behoeftig, arm PL. Leg. 719 e, DEM. 10, 36. — 3 waar iets aan ontbreekt HDT. 2, 121, 2.
κατα-δεικνύμι, — 1 met den vinger aanwijzen; *overdr.* bekend maken (> invoeren, v. *nieuwe dingen*) HDT. 1, 163, AR. Ran. 1062, PL., DEM. — 2 leeren DIOD. — 3 *pass.* blijken HDT. 7, 215.
κατα-δειλιάω, — 1 uit lafheid veronachtzamen XEN. An. 7, 6, 22. — 2 versagen DEM. 61, 28.
κατα-δειπνέω, verorberen PLUT. 355 c.
κατα-δειασι, levendig vreezen THUC. 2, 93, 4, AR. Pax 759, DEM.
κατα-δέομαι, iemd, τινος, innig verzoeken iets niet te doen PL. Ap. 33 e.
κατα-δέρομαι, — 1 op iets neer kijken HYMN. Cer. 70. — 2 iets omlaag bespeuren λ 16, SOPH. Tr. 1000.
κατά-δεσις, ἡ, — 1 het toebinden; verband PLUT. 771 a. — 2 boeien *door toovermacht* PL. Leg. 933 a.
κατά-δεσμος, δ, magische band: ban PL. Rep. 364c.
κατα-δέυω, — 1 bevochtigen I 490, HES. O. 556, EUR. Ph. 827. — 2 nat laten worden HES. O. 546.
κατα-δέχομαι, — 1 innemen, opnemen v. eten, indrukken enz. PL. Rep. 401 e, LUC. — 2 (weer) opnemen, ontvangen, v. *personen*, *spec. v. ballingen* ANDOC. 1, 66, PL. Rep. 607 c, DEM., LUC.
κατα-δέω, — 1 vastbinden, ἵππους Θ 434, ATT.; verbinden HDT. 2, 122 en N. T. Luc. 10, 34; *med.* zich iets ombinden EUR. Hel. 687; *overdr.* ψυχῇ PL. Phaed. 83 d. 2 vastbinden > tegen houden ε 383; beletten η 272. — 3 dicht-, toebinden κ 23, *vgl.* HDT. 2, 122 (z. b.). — 4 *spec.* binden, boeien: gevangen zetten HDT. 3, 143, τὴν ἐπὶ θανάτῳ HDT. 5, 72, THUC. 8, 15, 10. — 5 *praegn.* veroordeelen HDT. 2, 174. — 6 *med.* door magie aan zich onderwerpen THEOCR. 2, 3.
κατα-δέω, gebrek hebben aan, nog missen, τινος, *vooral bij getallen* HDT. 2, 7; 9, 30.
κατά-δηλος, zeer duidelijk, -openbaar HDT. 3, 68, PL. Ap. 23 d, Prot. 355 b, N. T. Hebr. 7, 15.
κατα-δημ-αγωγή, het volk door demagogische trucs verleiden PLUT.; *overdr.* τοὺς ἀδελφοὺς PLUT.
κατα-δημοσβόρεω, als gemeenschappelijk goed verteren Σ 301.
κατα-δι-αιρέω, verdeelen D. H.; *med.* onder elkaar POL.
κατα-δισαίτω, als scheidsrechter tegen iemd, τινος, beslissen DEM., LUC. pro Imag. 15, *med.* tegen iemd laten beslissen LYS. 25, 16, DEM.
κατα-δι-αλλάττω, weer verzoenen AR. Vesp. 1284.
κατα-δίδωμι, *intr.*, zich uitstorten, v. *rivieren* HDT. 4, 85, PLUT.
κατα-δικάζω, — 1 vonnis wijzen tegen iemd, τινος; τι, als vonnis, straf . . . HDT. 1, 45, PL. Leg. 958 c, XEN. An. 5, 8, 21, DIOD., LUC., τινα N. T. Mt. 12, 7; 37, PAP.; m. *persoonl. pass.* — 2 *med.*: v. d. *aanklager*: een vonnis (trachten te) verkrijgen ten nadeele van, τινος THUC. 5, 49, 34, LYS. 17, 3, PL. Leg. 928 c.
κατα-δίχη, ἡ, — 1 veroordeeling POL., N. T. Act.

25, 15, PLUT. — 2 bestraffing, straf, *spec.* boete THUC. 5, 49, 1, DEM., LUC. — 3 de toegewezen eisch in geld + proceskosten PAP.

κατάδικος, veroordeeld, *τινος*, tot DIOD.

κατα-διφθερόω, geheel met vellen overtrekken PLUT. 664 c.

κατα-διώκω, — 1 vervolgen, nazetten THUC. 7, 71, 9, XEN. Hell. 1, 2, 9, PLUT.; snel achterna loopen N. T. Mc. 1, 36. — 2 *overdr.* najagen, nastreven POL.

κατα-δοκέω, — 1 tegen-, van iemand, *τινι* of *A.c.I.* een slechte meening hebben, argwaan koesteren HDT. 3, 69; 9, 99, ANTIPH. 1 β, 2 en 3 (*pass.* καταδοχθεῖς, -δοκούμαι). — 2 vermoeden, verwachten HDT. 1, 22; 3, 27.

κατ-ἄδολεσχέω, iemd, *τινος*, door babbelen lastig vallen PLUT. 22 a.

κατα-δοξάζω, argwaan koesteren XEN. An. 7, 7, 30, D. H.

κατα-δουλώω, — 1 tot slaaf maken: onderwerpen HDT. 6, 109, THUC. 3, 70, 27, PL. Symp. 219 e; *overdr.* N. T. 2 Cor. 11, 20; *med.* aan zich onderwerpen HDT. 7, 51, PL., EUR. Iph. A. 1269, XEN. Mem. 2, 12. — 2 bedwingen PL. Pep. 563 e *med.* — 3 onderwerpen, gelaten maken XEN. Cyr. 3, 1, 23.

κατα-δούλωσις, *ή*, — 1 onderwerping THUC. 6, 76, 4. — 2 de toestand van onderworpenen PL. Leg. 776 d.

κατά-δουπα, *τά*, Cascades, water(ver)vallen, *v. d. Nijl* HDT. 2, 17.

κατα-δοχή, *ή*, opnemen PL. Leg. 867 e.

κατα-δρέπω, aflukken HDT. 8, 115.

κατα-δρομή, *ή*, — 1 aanval, strooptocht THUC. 1, 142, 29, LYS. 20, 28, PL. — 2 *overdr.* hevige berisping POL.

κατά-δρομος, geteisterd EUR. Tr. 1300.

κατά-δρυμμα, *τό*, verscheuren, *τῶν χειρῶν*, met de handen EUR. Supp. 51.

κατα-δρύπτομαι, zijn eigen ... verscheuren HES. Sc. 243.

κατα-δυναστεύω, onderdrukken, *τινα* XEN. Symp. 5, 8, *τινος* DIOD., PLUT., N. T. Act. 10, 38.

κατα-δύω, *ιον.* = *κατα-δύομαι*, HDT. 9, 37.

κατά-δύσις, *ή*, — 1 (zons) ondergang HIPPOCR. — 2 afdaling LUC. V. H. 1, 33. — 3 schuilhoek LUC.

κατα-δυσ-ωπέω (*z.* *δυσ-ωπ.*), iemd door smeecken overhalen LUC. Sacrif. 3.

κατα-δύω, — 1 doen ondergaan: laten zinken HDT. 6, 17, THUC. 1, 54, 26, AR. Ran. 49; verdrinken XEN. An. 7, 2, 13. — 2 *overdr.* overstelpen, *ἀχει* XEN. Cyr. 6, 1, 38. — *Intr. aor.* -έδυν *enz.* (= -δύω) *en* -έδυσα *Hymn. Ap.* 443, 3 ondergaan, *v. d. zon*, *enz.* A 475; (weg)zinken HDT. 7, 235, PL. Polit. 302 a. — 4 in iets wegduiken: zich geheel in iets begeven; -verbergen, *δμίλον* Δ 86, T 25, PL. Rep. 579 b: 401 d, XEN. Cyr. 5, 16, THEOCR. 11, 55, LUC. — 5 *spec.* in kleeren, *enz.* „duiken” = zich kleeren aan doen Z 504.

κατ-ᾄδω, *ιον.* -αιδω, — 1 „bezingen”: door carmina, spreuken (*ἐπωδαί*) betooveren, onderwerpen, *τινι* HDT. 7, 191, EUR. Iph. T. 1337 βάρβαρα μέλη, D. H., PLUT., LUC. *m. pers. pass.* — 2 met gezang vervullen, -opluisteren Ltr.

κατα-δωρο-δοκέω, geschenken aannemen: zich laten omkoopden AR. Vesp. 1036, Ran. 361, LYS. 27, 3.

κατ-αιδω, *ιον.* = *κατᾄδω*.

κατα-εἰσατο, Λ 358, *z.* *κατα-(F)ίεμαι*.

κατα-έννυμι, = *καθέννυμι*, bekleeden, bedekken Ψ 135, AP. RH.

κατ-αζαίνω, doen uitdrogen λ 587.

κατα-ζάω, zijn leven doorbrengen PL. Symp. 192 b, EUR. Ion 56, PLUT. 194 a.

κατα-ζεύγνυμι, — 1 vastbinden: inspannen PIND. P. 2, 11, HDT. 8, 22, SOPH. Ant. 946. — 2 verbinden PL. Leg. 753 e, DIOD. — 3 zich inrichten, zich neerzetten: rusten, zich legeren POL.

κατα-ζευγο-τροφέω, door het houden van spannen voor de wedrennen verkwisten ISAE. 5, 43.

κατά-ζευξίς, *ή*, — 1 verbinding PLUT. — 2 zich legeren, intrek nemen PLUT. Sull. 28.

κατα-ζώνυμαι, *τι*, zich iets omgorden, iets aantrekken EUR. Ba. 698, PLUT.

κατα-θαμβέομαι, iets, *τι*, met verbazing aanstaren PLUT.

κατα-θάπτω, begraven T 228, AESCH. Ag. 1553, ISOCR. 19, 22.

κατα-θαρρέω, — 1 op iemand, *τινι*, vertrouwen POL. — 2 tegen iemand, *τινος*, vrijmoedig, brutaal zijn POL., DIOD.

κατα-θαρσύνω, moedig maken, *τινα*, moed inspreken PLUT.; *pass.-refl.* zich vermannen LUC.

κατα-θεάομαι, van een hooger punt bezien, -beschouwen XEN. Cyr. 6, 5, 30; 5, 3, 55.

κατα-θέλω, — 1 betooveren, ontmooveren x 213. — 2 boeien, bedwingen LUC. Indoct. 12.

κατά-θελξις, *ή*, betoovering: temmen LUC.

κατά-θεμα, *τό*, het door God vervloekte N. T. Apoc. 22, 3: -ατίξω, *ιβ.* Mt. 26, 74.

κατα-θέω, — 1 naar beneden hollen XEN. Cyr. 3, 2, 1. — 2 binnenloopen, *i. e.* haven XEN. Hell. 1, 1, 35. — 3 afloopen: brandschatten, onveilig maken, (*εἰς*) *τι* XEN. Mem. 3, 5, 26. — 3 *overdr.* omverpraten PL. Theaet. 171 c.

κατα-θεωρέω, nauwkeurig beschouwen, beoordeelen PL. Gorg. 465 d.

κατα-θήκη, *deposiitum*: pand IDOCR. 17, 27.

κατα-θηλύω, verwijfd, wekelijks maken HIPPOCR., LUC.

κατ-ἄθλέω, — 1 overwinnen PLUT. 8 d. — 2 zich trainen PLUT.

κατα-θλίβω, neerdrukken: uitpersen THEOPHR., PLUT. Aemil. 14.

κατα-θνήσκω, *aeol.* -θνάσκω SAPPHO 107 ALD. — 1 sterven δ 234, SAPPHO 58 en 97, 11 ALD., ALCAE. 39, 2 ALD. *met apocope*, AESCH. Ag. 1553, SOPH. Ant. 555. — 2 sneuvelen Φ 107. — 3 *overdr.* vergaan BION 1, 31.

κατα-θνητός, 3, sterfelijk E 402.

κατα-θορυβέω, door rumoer tot zwijgen brengen PL. Prot. 319 c.

κατα-θρασύνω, *z.* -θαρσύνω.

κατα-θραύω, verbrijzelen PL. Polit. 265 d.

κατα-θρονέω, bejammern, beweenen, *τι(να)* EUR. El. 1326, DIOD., PLUT.

κατα-θρώσκω, — 1 naar beneden springen HDT. 3, 86. — 2 over iets heen springen HDT. 6, 134.

κατ-αθύμείω, den moed geheel laten zinken XEN. Hell. 3, 2, 27.

κατα-θύμιος, 2, 3 *bij* HDT., — 1 in het hart, in de gedachte liggend: waaraan men denkt K 383. — 2 naar wensch zijnde (*vgl.* *κατὰ νοῦν*) HDT. 5, 39, DEMOCR. 277 D. (*hypostase uit κατὰ θυμόν*).

κατα-θύμο-βορέω, doorbrengen, het hart door zorg verteerd, *ζώνη* PYTHAG.

κατα-θύω, — 1 offeren, slachten HDT. 8, 19, XEN. An. 4, 5, 35. — 2 wijden XEN. An. 5, 3, 13, DIOD.

κατα-θωρακίζω, geheel bepantseren XEN. Cyr. 6, 2, 17.

καταβασία, ἡ, het inslaan van den bliksem PLUT.
καταβάνης, οὐ, ὁ, *bij Dicht.* = **καταβ.**, *z. d.*;
 AR. Pax 42 *z. σκαταβ.*
καταβατός, waardoor men kan afdalen v 110.
κατααιγίζω, met geweld naar beneden stormen
 AESCH. Sept. 63, PLUT.
κατααιγίς, ἰδος, ἡ, windvlaag ARISTOT.
κατααιγισμός, ὁ, vlaag *v. wellust* EPICUR.
κατααἰδέομαι, *aor. pass.*, — 1 eerbied hebben voor,
 τινα HDT. 3, 72, SOPH. O. R. 654, AR. Nub. 1468,
 EUR. Hipp. 772. — 2 *m. inf.* vreezen, duchten
 (*zonder μῆ*) EUR. Heracl. 1027. — 3 zich schamen PLUT.
καταίεμαι (-*ἴεμαι*), neersnellen in, τινοσ Α 358.
κατααἰθάλω, — 1 geheel met roet bedekken: ver-
 branden AESCH., AR. Av. 1242, EUR. Tr. 60, LYCOPHR.
 — 2 met roet zwart maken LUC. D. Deor. 5, 4.
κατααἰθύσσω, — 1 naar beneden golven op, ὠτον,
 PIND. P. 4, 83. — 2 op iets, ἔστιαν, neer doen
 dalen PIND. P. 5, 13.
κατααἰθώ, — 1 verbranden, afbranden TR.: EUR.
 Tr. 1296, AR. Th. 730; *overdr.* ἔρωσ με THEOCR. 7,
 56. — 2 *van de liefde*: verteren THEOCR. 2, 40.
κατααικίζω, — 1 ontsieren: vuil maken π 290. —
 2 schenden, misvormen EUR. Andr. 829, DIOD.
κατααἰνεσις, ἡ, verloving PLUT. T. Gr. 4.
κατααἰνέω, — 1 goedkeuren, ergens in toestemmen
 HDT. 1, 98, THUC. 4, 122, 35. — 2 beloven PIND. P.
 4, 222, AESCH. Ch. 706, SOPH. O. C. 1633, EUR., PLUT.
καταἰξ, ἴκος, ἡ, = **καταίγίς**, EUMELUS, AP. RH.,
 CALL.
κατααιονάω, — 1 overgieten PLUT. 74 d, LUC. —
 2 *overdr.* DIO.; -*νησις*, ἡ, MARC. AUR.
κατααιρέω, *ion.* = **καθαίρέω**, HDT.
κατααἰρώ, — *intr.* 1 het anker uitwerpen: landen
 THUC. 8, 39, 6, POL. — 2 *vand.* aankomen
 (vliegen AR. Av. 1288) PL. Hipp. mai. *begin*, EUR.
 Ba. 1294, POL., PLUT. Rom. 9.
κατααισθάνομαι, *versterkt αἰσθ.*, SOPH. O. R. 422.
κατααἰσιος, 2, = **αἰσιος**, AESCH. Ag. 1598.
κατααἰσσω, doornvliegen EMPED. 134, 5 D.
κατααισχυντήρ, ἦρος, ὁ, die schande aandoet,
 oenteert AESCH. Ag. 1363.
κατααισχύνω, — 1 (beschamen): te schande maken
 π 293, ω 508, TR.: AESCH. Supp. 996, AR. Nub. 12,
 PL. Symp. 183 e, XEN. An. 3, 2, 14, PLUT.;
 schenden N. T. 1 Cor. 11, 4. — 2 als schandelijk
 openbaren PIND. O. 10, 8. — 3 beschamen N. T.
 1 Cor. 1, 27. — 4 hoop beschamen: teleurstellen,
 τινα N. T. Rom. 5, 5. — *pass. refl.* 5 zich schamen
 SOPH. O. R. 1424, ISOCR. 4, 97.
κατααἰσχω, = **κατίσχω**, ι 122.
κατααιτιάομαι, beschuldigen, τί τινοσ HDT. 5, 92, 3,
 THUC. 3, 42, 24, DIO. — *Pass. m. aor. pass.* THUC.
 6, 60, 4, XEN. Hell. 1, 1, 32, POL.
κατααιτιάσις, ἡ, aanklacht PLUT. 546 f.
καταἰτυξ, ὠγίς, ἡ, leeren stormkap K 258.
 (*msch. lw.*; of is het *ion. vorm* voor *καταἰθυξ*, *z.*
δμβρος δ κατααἰθύσσω HESYCH., *vgl. κατααἰθύσσω.*
Vgl. ntl. zuidwester of κατα+τυγ-: τεύχω?).
κατααιωρέομαι, afhangen HES. Sc. 225.
κατααἰώνω (*z. κἄνω*), *aor. κατέκωνον*, *pf. κατα-*
κέκωνα XEN. 3, 2, 12; 7, 6, 36, SOPH. Ant. 1340; =
ἀποκτείνω.
κατακαίριος, doodelijk Α 349.
 (*hypostase uit κατά καιρόν*).
κατακαίω, *z. κἄω*.
κατακαλέω, — 1 ontbieden THUC. 1, 24, 19. —
 2 terugroepen POL. — 3 aanroepen, *med.* PLUT.
κατακαλύπτω, — 1 geheel bedekken, τί τινα

(P 594), TR.: EUR. Tr. 1314, PL. Mem. 76 b, XEN.
 Hell. 1, 4, 12. — 2 *pass. refl.* zijn gelaat-, zich be-
 deckken: verbergen HDT. 6, 67, PL. Tim. 40 c, N. T.
 1 Cor. 11, 7.
κατακάμπω, — 1 ombuigen PL. Tim. 36 b. —
 2 modelleeren, opbouwen, *v. strophen* AR. Th. 68. —
 3 *overdr.* bewegen AESCHIN. 1, 187.
κατακάρπιον, τό, vruchtomhulsel THEOPHR.
κατακάρφομαι, verdroren AESCH. Ag. 80.
κατάκαυμα, τό, brandblaar HIPPOCR.
κατακαύτης, οὐ, ὁ, „verbrander” in Creta PLUT.
κατακαυχάομαι, zich verhoovaardigen boven
 τινοσ N. T. Rom. 11, 18.
κατακάω, *att.* = **καίω**, *ep. ion. en Koine*, —
 1 verbranden, *spec. lijken* Z 418. — 2 *alg. μῆρα*
 B 425, HDT. 1, 50; 4, 79, THUC. 2, 4, 4, AR. Nub.
 1505, PL. Phaed. 86 c, N. T. Mt. 13, 30.
κατάκειμαι, — 1 (ter)neerliggen P 677, AR. Ach. 70,
v. plaatsen: PIND. N. 4, 52. — 2 *v. zieken en dooden*
 TYRT. 8, 19 ALD., HDT. 7, 229, tot N. T. Mc. 2, 4.
 — 3 rusten Ω 523; staan Ω 527, ook *v. dingen* PAP.
 — 4 *spec.* aan tafel aanliggen AR. Ach. 985, PL.
 Symp. 185 d, tot N. T. Mc. 2, 15; *alg.* lui, gemak-
 kelijk ergens liggen XEN. An. 3, 1, 14, PL. Phaedr.
 230 e. — 5 *overdr.* PIND. I. 1, 41.
κατακαίρω, — 1 afscheren PLUT.; *med.* kaalscheren
 HDT. 1, 82. — 2 *overdr.* verteren, βίστον δ 686.
κατακαίω (*καίμαι*), zich ter ruste (willen) begeven
 η 188.
κατακελεύω, — 1 bevelen PLUT. — 2 de maat
 voor het roeien aangeven AR. Ran. 208. — 3 het
 zwijgen opleggen AR. Av. 1273.
κατακεντέω, doorsteken PL. Tim. 76b; -*ημα*, τό, *id.*
κατακεραυνώω, neerbliksemen LUC.
κατακερδαίνω, uit winzucht verwaarloozen XEN.
 Oec. 4, 7.
κατακερματίζω, in kleine stukjes verdeelen PL.
 Men. 79 c; *v. geld*: wisselen AR.
κατακερτομέω, uitschelden HDT. 1, 129.
κατακεντέω, betooveren: verzachten SOPH. Tr.
 1003, PL. Crat. 403 d.
κατακηρώω, met was bestrijken HDT. 1, 140.
κατακηρύσσω, *att.* -*ττω*, door een heraut laten
 afkondigen of bevelen, σιγήν XEN. An. 2, 2, 20,
 POL., PLUT. Comp. Lys. Sull. 3.
κατάκισσος, begroeid met klimop (ANACR.) 41, 5.
κατακίχραμαι, te leen ontvangen DEM. 47, 50,
 HYPER.
κατακλάζω, *dor.* = **κλήζω**, sluiten THEOCR. 7,
 84; *med.* 18, 5.
κατακλαίω, *z. κλάω*.
κατάκλασις, ἡ, — 1 breken *v. h. oog* HIPPOCR. —
 2 brekend wegsterven, *v. geluid* ARISTOT.
κατακλάω, *att.* -*κλαίω*, — 1 beweenen AR. Vesp.
 336, EUR., *med.* El. 156; POL. — 2 weenen EUR.
 El. 113.
κατακλάω, — 1 breken N 608, PIND. P. 5, 34,
 HDT. 9, 62, N. T. Mc. 6, 11. — 2 neerbuigen
 THEOCR. 25, 147. — 3 *pass. v. lichtstralen* PLUT. —
overdr. 4 breken, roeren, ἤτορ δ 481, PL. Phaed.
 117 d. — 5 verlammen, verslappen, verzwakken
 EUR. Hipp. 766, LUC. Salt. 27.
κατακλείς, εἶδος, ἡ, *z. κλήψ*.
κατακλείω, *z. κλήω*.
κατακληρονομέω, (doen) erven N. T. Act. 13, 19.
κατακληρουχέω, — 1 door het lot verdeelen,
vooral land PLUT. — 2 door het lot verkrijgen POL.
κατακλήρωω, — 1 door het lot verdeelen DIOD. —
 2 *med.* door het lot krijgen PLUT. Pomp. 41.

- κατα-κλής, ηδος, ἦ**, — 1 soort deurslot AR. Vesp. 154. — 2 rhetorische clausula CIC.
- κατα-κλήω, ατι. -κλείω**, = *ion.* + Κοινή, — 1 af-, opsluiten THUC. 1, 109, 16, AR. Nub. 404, XEN. An. 3, 4, 26, N. T. Luc. 3, 20. — 2 > dwingen ANDOC. 3, 7, DEM. 4, 33. — 3 blokkeeren THUC. 1, 117, 18. — 4 voor een tijdruimte vastleggen, bindend verklaren νόμους ARISTOT. A. II. 7, 2.
- κατα-κλίνης**, bedlegerig POL.
- κατα-κλινό-βατής**, om de bedden rondgaand, *van ziekten* LUC. Trag. 198.
- κατα-κλίνω**, — 1 neerleggen, doen neerliggen κ 165, HDT. 1, 126, AR. Pl. 411, XEN., N. T. Luc. 9, 14; *pass. refl.* gaan liggen, *spec.* aan tafel AR. Vesp. 1208, PL. Symp. 222 e, POL. — 2 *pass. refl.* omlaag zich uitstrekken AP. RH. — 3 doen vallen, τύραννον THEOGN. 1181.
- κατά-κλίσις, ἦ**, het aanliggen aan tafel AR. PL. Symp. 175 e, ARISTOT.; τοῦ γάμου, huwelijksfeest HDT. 6, 129.
- κατα-κλύζω**, — 1 *tr.* overstroomen PIND. O. 9, 50, HDT. 2, 13, THUC. 3, 89, 13, PL. Tim. 22 d, N. T. 2 Petr. 3, 6. — 2 *overdr.* > vernietigen, uitwisschen AESCH. Sept. 1077, EUR. Tr. 995, XEN. Cyn. 5, 4, PLUT. — 3 *overdr.* (*verzw.*) overstroomen, begieten XEN. Oec. 2, 8, EUR. Tr. 995. — 4 volgieten AR. Pax 843.
- κατά-κλυσμα, τό**, klisteer HIPPOCR.
- κατα-κλυσμός, ὅ**, — 1 overstrooming AKUSIL. 20 D., PL. Tim. 23 b, ARISTOT., N. T. Luc. 17, 27. — 2 vernietiging DEM. 18, 214.
- κατα-κνάω**, afraspen AR. Vesp. 965; *als aor. pass.* v. -κνήθω -κνήσθηναί, AR. Eq. 771.
- κατα-κνίζω**, — 1 in stukjes steken: hekelen ISOCR. 12, 17. — 2 *overdr.* stekelig tegen iemand, τινα, zijn LUC. — 3 *pass.* jeuk hebben; *overdr.* van liefde branden AR. Pl. 973.
- κατα-κοιμάω**, — 1 te slapen, in bed leggen HDT. 8, 134, PL. Symp. 223 d. — 2 *overdr.* tot rust brengen SOPH. O. R. 870. — 3 verslapen HDT. 9, 93. — *Pass. refl.* 4 gaan slapen, doorslapen I 427, HDT. 1, 31, AR. Th. 46.
- κατα-κοιμίζω**, — 1 in slaap krijgen PL. Leg. 790 d. — 2 *overdr.* in slaap sussen, verschalken. — 3 verslapen, *een tijd* XEN. Mem. 2, 1, 30.
- κατα-κοιμιστής, οὔ, ὅ**, kamerdienaar PLUT. 173 d.
- κατα-κοινωνέω**, meedeelen, verraden, iets AESCHIN. 3, 66, DEM. 32, 25.
- κατ-ακολουθέω**, — 1 volgen, gehoorzamen, τινι PLUT. — 2 nagaan, τινι POL., N. T. Act. 16, 17.
- κατα-κολπίζω**, in een zeeboezem inloopen THUC. 8, 92, 28.
- κατα-κολυμβάω**, onderduiken ARISTOT., LUC.
- κατα-κολυμβητής, οὔ, ὅ**, duiker ARISTOT.
- κατα-κομιδή, ἦ**, uitvoer THUC. 1, 120, 1.
- κατα-κομίζω**, — 1 naar de kust brengen THUC. 6, 88, 8, DEM., LYCURG. 16. — 2 *med.* voor zich aanvoeren PL. Critias 118 e. — 3 terugbrengen DEM., AESCHIN. 2, 71.
- κατά-κομος**, — 1 met hangende haren EUR. Ba. 1187. — 2 behaard LUC. D. Deor. 19, 1.
- κατ-ακονάω**, afslijpen: vernietigen EUR. Hipp. 821(?).
- κατα-κονδύλιζω**, met vuistslagen neerslaan AESCHIN. 3, 212.
- κατ-ακοντιζω**, met de speer neerleggen, -dooden HDT. 9, 17, DEM., DIOD.
- κατά-κοπος**, afgebeeld, afgemat PLUT.
- κατα-κόπτω**, — 1 neerslaan: doodten HDT. 1, 73, THUC. 7, 29, 14, XEN. An. 1, 2, 25; ook: halfdood slaan HDT. 8, 92, N. T. Mc. 5, 5. — 2 in stukken slaan, -snijden (-knagen) AR. Lys. 730, (:κάπτω), DEM., PL. Euthyd. 301 e, PLUT. — 3 slaan, *munten* HDT. 3, 96, DIOD.
- κατά-κορος (msch. ook -ής)**, — 1 verzadigd v. *kleuren*: diep, onvermengd PL. Tim. 68 c. — 2 voldoende, in ruime mate DEM. 18, 182. — 3 overdadig overdreven TIMOTH. Pers. 79, PL. Phaedr. 240 e, POL.
- κατα-κοσμέω**, — 1 ordenen, regelen, in orde brengen Δ 118, PL. Rep. 560 a, PLUT. — 2 inrichten, versieren PL. Phaedr. 252 d, AR. Vesp. 1473, XEN., POL.
- κατα-κόρησις, ἦ**, — 1 regeling PL. Polit. 271 e. — 2 versieren PLUT. 712 d.
- κατ-ακούω**, — 1 duidelijk hooren THUC. 3, 22, 2, PL., (EUR.) Rhes. 553. — 2 luisteren naar iemand: gehoorzamen, reageeren, τινος PL. Prot. 314 c, DEM. 1, 23; τινι HDT. 3, 88.
- κατα-κράζω**, overschreeuwen AR. Eq. 287.
- κατα-κράτέω, eig.** onder zijn macht neerdrukken: — 1 *abs.* overheerschend zijn HDT. 7, 129. — 2 beheerschen, > overwinnen, τι(να) εν τινος AESCH. Pers. 101, PL. Leg. 840 e, POL., DIO, HDT. 7, 168.
- κατα-κρέμαμαι**, afhangen PLUT. 672 a.
- κατα-κρεμάννυμι**, ophangen HYMN. 26, 16, THEOPHR., DIOD.
- κατα-κρευοργέω**, in stukken houwen HDT. 7, 181.
- κατα-κρήννυμαι**, omlaag hangen AR. Nub. 377.
- κατα-κρημνάομαι**, neerhangen HYMN. 6, 39.
- κατα-κρημνίζω**, *tr.* van een steele hoogte gooien XEN. Hel. 2, 1, 31, DEM., POL., N. T. Luc. 4, 29.
- κατα-κρημνος**, steil BATR. 154.
- κατά-κροίμα, τό**, doodvonnis D. H., PAP., N. T. Rom. 8, 1.
- κατα-κρίνω**, — 1 veroordeelen, τινα HDT. 9, 93, XEN. Hell. 2, 3, 54, EUR. Andr. 496; τινί τι HDT. 7, 146 tot N. T. Mt. 27, 3. — 2 duidelijk inzien PIND. fr. 149, HDT. 2, 133.
- κατά-κρίσις, ἦ**, veroordeeling N. T. 2 Cor. 7, 3.
- κατά-κρίτος**, veroordeeld PLUT., LUC.
- κατα-κροταλιζω**, luid ratelen CALL. Dian. 247.
- κατά-κρουσις, ἦ**, terugdringen ARISTOT.
- κατα-κρουστικός, οἶνος**, *als* „*poussevin”, in staat een ander merk te neutraliseeren ARISTOT.
- κατα-κρούω**, — 1 met het lancet prikken HIPPOCR. — 2 door slaan tot zich lokken, *van bijen* PL. Leg. 843 c.
- κατα-κρύπτω**, verbergen X 120, PIND. N. 1, 31, HDT. 5, 92, 4, AESCH. Pers. 536, PL. Rep. 460 c.
- κατα-κρυφή, ἦ**, het verbergen: uitvlucht SOPH. O. C. 218.
- κατα-κρώζω**, toekraaien AR. Eq. 1020.
- κατα-κτάομαι**, zich verwerven SOPH. Ai. 1256, PL. Tim. 75 b.
- κατα-κτείνω**, doodten Δ 319, AESCH. Sept. 961, XEN. Hier. 6, 14.
- κατά-κτησις, ἦ**, verwerving POL., PLUT.
- κατ-ακτός**, breekbaar ARISTOT.
- κατα-κυβεύω**, verdubbelen LYS. 14, 27, AESCHIN. 1, 95.
- κατα-κυκάω**, doorenmengen HIPPOCR.
- κατα-κυκλώω**, omsingelen, *med.* PLUT. Sertor. 9.
- κατα-κυκλίδω**, afwentelen HDT. 5, 16, XEN. Cyr. 5, 3, 1, D. H.; = -δέω, DIO.
- κατα-κυμο-τακής**, de golven latende neerdruipen (?) TIMOTH. Pers. 144.
- κατα-κύπτω**, — 1 bukken II 611, N. T. Joh. 8, 8. — 2 naar iets bukken om te kijken LUC. D. Mort. 21 1.

κατα-κυριεύω, — 1 in zijn macht krijgen, τινος N. T. Act. 19, 16. — 2 beheerschen N. T. Mt. 20, 25.
κατα-κυρώω, — 1 bekrachtigen ARISTOT. A. II. 47, 2. — 2 bepalen SOPH. Ant. 936.
κατα-κωλύω, verhinderen, tegenhouden AR. Ach. 1088, XEN. Oec. 12, 1, DEM.
κατα-κωμάζω, onstuimig binnentrekken EUR. Ph. 352.
κατα-λαβή, η, het aangrijpen PL.
κατ-αλαζονεύομαι, pochen, opsnijden ISOCR. 15, 5, DEM. 21, 169, PLUT.
κατα-λάλω, — 1 er uitflappen AR. Ran. 752. — 2 belasteren, beschuldigen, τινος POL., N. T. Jac. 4, 11.
κατα-λαλία, η, kwaadsprekerij N. T. 2 Cor. 12, 20.
κατά-λαλος, kwaadspreker N. T. Rom. 1, 30.
κατα-λαμβάνω, grijpen: — 1 vastgrijpen i 433 times., νοῦσος τινα HDT. 3, 149. — 2 zich meester maken van, bezetten HDT. 6, 39; 96, THUC. 1, 126, 32, AR. Lys. 263; med. ANDOC. 1, 19 (?), POL.; *πραegn.* veroordeelen HERACL. 28 D. — 3 *overdr.* ἀνάγκη enz., zich meester maken van, τινα, aangrijpen, treffen, inwerken op HDT. 9, 49, PL. Theaet. 172 b, N. T. Joh. 6, 17 σκοτία τινα. — 4 inhalen, verassen HDT. 7, 211; 8, 6. — 5 *verzw.* betrappen, (aan)treffen iem, *m. part.* PL. Prot. 314 e, AR., EUR. Cycl. 269, N. T. Joh. 8, 3. — 6 *overdr.* grijpen > begrijpen, vatten PL. Phaedr. 250 d, N. T. Act. 25, 25. — 7 vasthouden = tegenhouden HDT. 1, 87; 9, 2; > beslechten *ib.* 7, 9, 2. — 8 vastbinden, toedrukken, *oogen* PL. Theaet. 165 b; *overdr.* verplichten HDT. 9, 106, THUC. 4, 86, 24, LUC.
κατα-λαμπτέος, *ion.* = -λημπτέος, te bedwingen HDT. 3, 127.
κατα-λάμπω, — 1 beschijnen PL., XEN. Mem. 4, 7, 7, EUR. Tr. 1069. — 2 *intr.* schijnen EUR. El. 464, PLUT.
κατα-αλγέω, hevige pijn hebben SOPH. Ph. 368, POL.
κατα-λέγω, *eig.* neertellen en oplezen, hoeveel: — 1 opsommen, opnoemen; > verhalen, *sinds* M 115, πόρον ὕμνων EMPED. 35, 2 D. HDT. 7, 6, *alg.* — 2 een bep. categorie of soort „neerlezen”: samenstellen, uitkiezen HDT. 7, 1; 7, 6, THUC. 3, 75, 22, AR. Ach. 1065 *tot* N. T. 1 Tim. 5, 9. — 3 *vand.* rekenen als XEN. An. 2, 6, 27, DIOD.
κατα-λείβω, — 1 bevochtigen EUR. Andr. 131. — 2 *pass.* neerdruppelen Σ 109, HES. Th. 786, EUR. Tr. 605, THEOCR. 1, 8.
κατ-άλειπτος, gezalfd AR. Pax 862.
κατα-λείπω, — 1 verlaten: achterlaten, in den steek laten, *pass.* achterblijven, *sinds* M 92, Φ 414, *alg.* *tot* N. T. Luc. 20, 31. — 2 nalaten, achterlaten, *stervend* φ 33, AR. Av. 660, PL.; *ook med.* HDT. 3, 34. — 3 overlaten, ongebruikt laten XEN. Mem. 3, 2, 4, PL. — 4 weglaten: opgeven, prijsgeven, εὐθείαν ὄδον N. T. 2 Petr. 2, 15.
κατα-λειτουργέω, voor liturgieën gebruiken, uitgeven DEM. 36, 39.
κατ-αλειφω, op iets neer(strijken), bestrijken ARISTOT.
κατα-λείψις, η, het achterlaten PL. Phaedr. 257 e.
κατα-λεπτο-λογέω, door spitsvondige kunstgrepen afmaken AR. Ran. 828.
κατα-λεύω, steenigen HDT. 9, 5, AR. Ach. 285.
κατα-ΛΕΧ- (*wortelaor.* -ελέγμην *naast* *sigmat.* ελέγμην; *f.* λέξομαι), zich neer-, te ruste leggen I 602, HES. O. 523.
κατ-αλέω, fijn malen HIPPOCR., HDT. 4, 172.

κατα-λήγω, ophouden AESCH. Ag. 1479, POL., PLUT.
κατα-λήθομαι, geheel vergeten, τινος X 389.
κατά-ληξις, η, de laatste versuoft, waaraan een of meer lettergrepen ontbreken D. H.
κατα-ληπτικός, — 1 gauw aangrijpend, τινος AR. Eq. 1380. — 2 gemakkelijk opnemend PLUT., LUC. MARC. AUR. 1, 9.
κατα-ληπτός, — 1 te bemachtigen, te handhaven THUC. 3, 11, 20. — 2 begrijpelijk PLUT. — 3 *act.* grijpend, treffend EUR. Hipp. 1346.
κατα-λήψιμος, tot veroordeeling leidend ANTIPH. 4 δ, 9.
κατά-ληψις, η, — 1 het vasterijpen: vermeesteren, bemachtigen THUC. 3, 33, 2, PL. Gorg. 455 b, DIN. — 2 affinden *v. d. aderen* HIPPOCR. — 3 het begrijpen *en* waarnemen AR. Nub. 318, LUC., CIC.
κατα-λιθάζω, steenigen N. T. Luc. 20, 6.
κατα-λιμπάνω, = -λείπω, SAPHO 96, 2 ALD., HIPPOCR.
κατα-λιπάρέω, bidden, aanhouden LUC. D. Deor. 25, 2.
κατ-αλλάγή, η, — 1 verwisseling, verruiling ARISTOT. — 2 *agio:* winst *van den wisselaar* DEM. 50, 36, COM. — 3 vergelijk AESCH. Sept. 767, AR. Av. 1588, DEM. — 4 verzoening met God N. T. Rom. 11, 15.
κατ-αλλακτικός, — 1 in staat om te verzoenen ARISTOT. — 2 gemakkelijk te verzoenen ARISTOT.
κατ-αλλάσσω, *att.* -ττω, *eig.* een wederkerige handeling of verhouding (van den een op den άλλος) scheppen: — 1 *concr.* (ver)wisselen, *geld* PLUT.; *med.* PL. Phaedr. 69 a. — 2 met elkaar verzoenen, *τινας* HDT. 5, 29, ARISTOT., *τινά τι* N. T. 2 Cor. 5, 18; *pass.* (*refl.*) verzoend worden, zich verzoenen met, *τι* THUC. 4, 59, 3, PL., EUR. Iph. A. 1157, SOPH. Ai. 744, N. T. Rom. 5, 10, *med.* τὰς ἐχθρας HDT. 7, 145.
κατ-άλληλος, *adv.* *ως*, op elkaar ingesteld: — 1 passend ARISTOT., D. H., DIO. — 2 *v. tijd:* tegelijkertijd of het een op-, uit het ander volgend POL.
κατ-αλλοφάδια, *z.* καταλοφάδια.
κατ-αλοάω, verbrijzelen, stuk slaan XEN., Cyr. 7, 1, 31, AESCHIN. 2, 140, LUC. Icar. 15.
κατα-λογάδην, *adv.*, in omgangstaal: in proza PL. Symp. 177 b, Lys. 204 d, ISOCR. 2, 7.
κατα-λόγεον, τό, bureau, waar de verzoekschriften om rechtspersoonlijkheid werden bewaard PAP.
κατα-λογεύς, ὁ, *plur.*, *zij*, *die na de heerschappij der vier-honderd te Athene 500 burgers „kozen” om het volk te vertegenwoordigen* LYS. 20, 13.
κατα-λογή, η, op de rol plaatsen: lichting *v. soldaten* DIO PRUS.
κατα-λογίζομαι, — 1 meetellen, bij een groep-, als iets, rekenen XEN. Mem. 2, 2, 1, AESCHIN. 3, 202, DEM. — 2 (opsommen), overdenken XEN. An. 5, 6, 16.
κατά-λογος, ὁ, — 1 opsomming: lijst, PL. Theaet. 175 a, register, *spec. voor de militia* THUC. 7, 16, 26, XEN. Hell. 2, 4, 9. — *vand.* 2 lichting THUC. 6, 26, 7. — *en* 3 dienstplichtige leeftijd XEN. Mem. 3, 4, 1, DEM.
κατά-λοιπος, 2, overgelaten, over(ig) PL. Tim. 39 e, ARISTOT., POL.
κατ-αλοκίζω, met voren voorzien, openrijten EUR. Supp. 826.
κατα-λό(υ)μαι of *act.*, τὸν βίον, „verbaden”: AR. Nub. 838.
(ο < ου, vgl. πο(ι)έω, vgl. reeds x 361, HES. O 749).

κατα(λ)λοφάδια, op den rug x 169.
(*< κατά λόφον* van den nek af, z. *λόφος* heuvel.
Μορφολ. vgl. κατομάδιος, ἐνωπάδιος).

κατα-λοχίζω, *eig. in λόχοι verdeelen*, vand. indeelen bij, εἷς τι PLUT. Lyc. 16.

κατα-λοχιμός, δ, verdeling, indeeling in λόχοι, PLUT. Cic. 15, LUC., PAP.

κατά-λύμα, τό, plaats, waar men „uitspant“: herberg, woning POL., N. T. Luc. 2, 7, 22, 11.

κατα-λύσιμος, los te binden, *overdr.* eindigend SOPH. El. 1246.

κατά-λύσις, ἡ, — 1 oplossing, ontbinding v. e. staatsorde enz. > verdrijving THUC. 1, 185, ANDOC. 1, 36, XEN. Hell. 2, 3, 28, POL. — 2 vernietiging, ἀρετῆς XEN. Mem. 1, 2, 20. — 3 beëindiging, einde, πολέμου THUC. 8, 18, 29, XEN. Mem. 2, 8, 1. — 4 *spec.* („uitspanning“): zijn intrede nemen, onderkomen PL. Prot. 315 d, EUR. El. 393, PAP. — 5 *concr.* pleisterplaats HDT. 5, 52.

κατα-λύτης, ου, δ, („uitspanner“): reiziger, gast POL., PLUT. Sull. 25.

κατα-λύω (meest ὄ), oplossen, ontbinden: — 1 uitspannen, ἔππους δ 28. — 2 *vand.* zijn intrek nemen THUC. 1, 136, 21, PL. tot N. T. Luc. 9, 12. — 3 in zijn deelen oplossen: vernielen, πόλιων κάρηνα, B 117, τείχη, EUR. Tr. 819, tot N. T. Mt. 26, 61. — 4 *vand. overdr.* opheffen, v. e. staatsorde of staatsorganismen; een einde maken aan HDT. 1, 54, THUC. 2, 15, 6, LYS. 13, 16. — 5 ontbinden, uiteen laten gaan, στόλον HDT. 5, 72; 6, 43; 7, 16, 2; *strijders*: bijleggen, beslechten, πόλεμον THUC. 8, 58, 1, XEN. An. 5, 7, 27. — 6 *vand.* zich verzoenen, vrede sluiten, τινι HDT. 9, 11. — 7 *verzw.* eindigen XEN., λόγον ISOCR. 12, 176.

κατα-λωβάω, verminken POL.

κατα-λωφρέω, laten, uitrusten AP. RH.; -άω, *intr.* uitrusten i 460 *imesis*.

κατα-λαλακίζομαι, verweekt worden XEN. Oec. 11, 12, ARISTOT.

κατα-μαλάσσω, week maken, bedaren LUC. Gymn. 24.

κατα-μαλθακίζω, = -μαλακ., PL. Ep. 329 b.

κατα-μανθάνω, — 1 grondig leeren (kennen): -begrijpen PL. Parm. 128 a, XEN. — 2 bemerken XEN. Mem. 1, 42. — *ingress.* 3 uitvorschen HDT. 7, 146. — 4 letten op N. T. Mt. 6, 28.

κατα-μαντεύομαι, raden, vermoeden ARISTOT., POL.

κατα-μαραίνω, doen verwelken, -wegkwijnen, ook v. *vuur* ARISTOT., PLUT., LUC. Tim. 17.

κατα-μαργέω, krankzinnig zijn HDT. 8, 125.

κατα-μάρπτω, grijpen Z 364, PIND. O, 6, 14.

κατα-μαρτυρέω, getuigen tegen, τινος ORAT.: LYS. 12, 47, DEM., AESCHIN. 1, 90; N. T. Mt. 26, 62.

κατα-ματεύομαι, sondeeren HIPPOCR.

κατα-μάχομαι, overwinnen PLUT. Flam. 3.

κατ-μάω (z. ἀμάω), — 1 *med.* over zich strooien Ω 165. — 2 afmaaien SOPH. Ant. 601 *imesis*.

κατ-αμβλύνω, afstompen SOPH. O. R. 688.

κατα-μεθύσκω, dronken maken HDT. 1, 106, PL. Gorg. 471 b, *pass.* dronken worden POL.

κατα-μειγνύμι, (ver)mengen iets onder iets, τί τινι; *pass. refl.*, zich begeven onder AR. Lys. 580, XEN. An. 7, 2, 3, DEM., PLUT.

κατα-μελετάω, — 1 door oefening versterken PL. Phil. 55 e. — 2 uitdenken (PL).

κατ-αμελέω, — 1 verwaarloozen, τινος ISOCR. 3, 18, ANTIPH. 76 D. — 2 zorgeloos zijn SOPH. Al. 45, PL., XEN. An. 5, 8, 1, PLUT.

κατα-μελιτώω, met honigzoete klanken drenken AR. Av. 224.

κατα-μέλλω, talmen, niet aandurven POL.

κατά-μεμπτος, afkeurenswaardig SOPH. O. C. 1235.

κατα-μέμφομαι, *aor. med., pass. PIND.*, — 1 aanmerking maken op, τι(να) THUC. 8, 106, 16, PL. Men. 71 b, DEM., POL. — 2 *praegn.* > niet voldoende vertrouwen PIND. N. 11, 30.

κατά-μεμφις, ἡ, verwijt, aanklacht THUC. 7, 75, 11.

κατα-μένω, — 1 blijven, zich ophouden AR. Pl. 1187, PL. Rep. 519 d, N. T. Act. 1, 13; *spec.* domicilie hebben PAP. — 2 in stand blijven XEN. Cyr. 3, 1, 29.

κατα-μερίζω, — 1 verdeelen, τί τινι XEN. An. 7, 5, 4, THEOPHR. — 2 *abs.* verbrokkelen LUC.

κατα-μέρισις, ἡ, het zich verdeelen, uiteengaan EPICUR. 106 Us.

κατα-μετρέω, — 1 uitmeten, toemeten, τί τι HDT. 3, 91, XEN. Oec. 4, 21, POL.; PAP. *spec. v. land.* — 2 de maat, afmeting (van iets) zijn, hebben, zooveel meten, ARISTOT.

κατα-μέτρησις, ἡ, het uitmeten POL.

κατα-μηλόω, als een sonde, *spec.* als een instrument om braking te voorschijn te roepen, ergens in steken AR. Eq. 1150: kittelen.

κατα-μήνιος, 2, maandelijksch HIPPOCR., ARISTOT.

κατα-μηνώω, — 1 aangeven, aanwijzen: τι, ver-raden HDT. 7, 30, AESCH. Pr. 175, PLUT. — 2 aanklagen, τινος LYS. 13, 49, XEN. Hell. 3, 3, 2, DEM.

κατα-μιαίνω, — 1 bezoedelen, ook *overdr.* PIND. P. 4, 100, PL. Leg. 937 d, LUC. — 2 *pass. refl.* zich met asch bedekken: rouwen HDT. 6, 58.

κατά-μιξις, ἡ, vermenging PLUT.

κατα-μίσιω, vermengen EMPED. 93 D.

κατα-μισθο-φορέω, aan soldij besteden, -verkwisten AR. Eq. 1352, AESCHIN. 2, 131.

κατ-αμμιζω, z. καθ-αμμιζω.

κατά-μομφος, 2, = κατάμεμπτος, laakbaar, ongunstig AESCH. Ag. 145.

κατα-μονή, ἡ, het blijven, toeven POL.

κατα-μονομαχέω, in een tweegevecht overwinnen PLUT. Thess. 11.

κατά-μονος, bestendig POL.

κατ-αμπίχχω, ἴσχω, omgeven, bedekken EUR. Hel. 853, PLUT.

κατ-αμπυκώω, bekransen, omwinden SOPH. fr. 8D.

κατά-μύσις, ἡ, oogen sluiten PLUT. Cam. 6.

κατ-αμύσσω, openrijten THEOCR. 6, 14; *med.* zich ... krabben E 425, HDT. 4, 71.

κατα-μυττωτέω, geheel tot papslaan AR. Pax 247.

κατα-μύω, Ltr. καμύω — 1 de oogen sluiten HIPPOCR., BATR. 191; *med.* sterven LUC. D. Mer. 7, 2. — 2 de oogen sluiten = iets niet willen zien N. T. Mt. 13, 15.

κατα-μωκόμαι, bespotten, τινος PLUT. Demetr. 13.

κατα-μωλύνω, verzachten HIPPOCR.

κατ-αναγκάζω, — 1 dwingen THUC. 5, 61, 33, EUR. Ba. 643 (> boeien), LUC. Nocyom. 4. — 2 *praegn.* pijnigen LUC.

κατ-ανάγκασις, ἡ, het zetten van een lid, dat ontwricht is HIPPOCR.

κατ-ανά-θεμα, τό, verwensching, vloek N. T. Apoc. 22, 3 (?); -ατίζω, Mt. 26, 74.

κατ-αναισιμώω, verbruiken HIPPOCR.

κατα-ναίω, *aor.* -έναςσα(μην), *causal.* doen wonen, neerzetten HES. O. 168, AESCH. Eum. 929 *med.*: *aor. pass.* -ενάσθη, zich neerzetten AR. Vesp. 662, EUR. Ph. 207; = *aor. med.* AP. RH.

- κατ-ανάλισκω**, — 1 verbruiken, besteden PL. Phaed. 72 d, XEN. Mem. 1, 2, 22, ISOCR. 1, 13, PLUT. — 2 verteren PLUT., N. T. Hebr. 12, 29.
- κατ-ανάλωσις**, ἡ, het verbruiken PLUT. 678 f.
- κατα-ναριάω**, — 1 verstijven: lastig vallen N. T. 2 Cor. 11, 9. — 2 *pass.* verstijven HIPPOCR.
- κατα-νάσσω**, vast stampen HDT. 7, 36.
- κατα-ναυμαχέω**, in een zeegevecht overwinnen, τινά XEN. Hell. 7, 1, 10, ISOCR. 4, 154, DEM.
- κατα-νέμω**, — 1 verdeelen = indeelen HDT. 5, 69, THUC. 2, 17, 25, PL. Critias 113 e, PLUT.; *vaak med.* — 2 iemd toewijzen, indeelen bij een groep AESCHIN. 1, 155. — 3 afweiden, *persoonl. subj.* DEM. 13, 18, 154, D. H.; *med. v. h. vee gezegd* ISOCR. 14, 7, PLUT.; *overdr.* plunderen.
- κατα-νεύω**, — 1 toeknikken (*eig.* naar beneden = ja knikken) ι 490, *alg. tot* N. T. Luc. 5, 7. — 2 *vand.* zijn toestemming geven B 112, PIND. N. 1, 14, HDT. 9, 111, AR. Eccl. 72, PL. Lys. 214 d.
- κατα-νεφρώ**, bewolken PLUT. Timol. 27.
- κατα-νέω**, opstapelen HDT. 6, 97.
- κατάνη**, ἡ, *scil.* = τυρόκνηστις, PLUT. Dion. 58.
- κατ-ανθράκω**, verkolen, verbranden SOPH. El. 58, EUR. Cycl. 663.
- κατα-νίζω**, bevochtigen HIPPOCR.
- κατα-νικάω**, geheel overwinnen SOPH.
- κατ-ανίσταμαι**, — ἔστην *enz.*, tegen iemd, τινος, in verzet komen POL.
- κατα-νίφω**, — 1 sneeuwen AR. Nub. 965. — 2 besneeuwen AR. Ach. 138, PLUT., LUC. V. H. 2, 14.
- κατα-νοέω**, — 1 leeren inzien, -begrijpen HDT. 2, 93, THUC. 1, 138, 2, PL. Phaed. 90 c. — 2 overdenken; overwegen XEN. Cyr. 1, 6, 20, POL. — 3 bemerken N. T. Mt. 7, 3. — 4 aanschouwen N. T. Luc. 12, 27.
- κατα-νόημα**, τό, waarneming PL. Epin. 987 d, PLUT.
- κατα-νόησις**, ἡ, overweging PL. Tim. 82 b, PLUT.
- κατ-άνομαι**, opgemaakt worden β 58.
- κατα-νομοθέτω**, een wet tegen iets geven PL. Leg. 861 b.
- κατα-νοτίζω**, bevochtigen EUR. Iph. T. 833 *tnes.*
- κατ-αντα**, *adv.*, bergaf Ψ 116, LUC.
- κατ-ανάω**, *eig. en overdr.*: — 1 naar iemd, iets komen, op iets uitloopen, *eig. en overdr.* POL., N. T. Act. 16, 1: 1 Cor. 10, 11. — 2 gebeuren, zich toedragen POL.
- κατ-άντης**, — 1 afhellend, steil HIPPOCR., AR. Ran. 127, PL., XEN. Hell. 3, 5, 20, THEOCR. 1, 13. — 2 *overdr.* geneigd (EUR.) Rhes. 318, PLUT.
- κατ-αντία**, ἡ, hellende ligging HIPPOCR.
- κατ-αντιβολέω**, smeeken AR.
- κατ-αντιπύρ**, *adv.*, — 1 recht naar beneden κ 559, ARISTOT. — 2 recht tegenover THUC. 1, 136, 18, PL. Lys. 207 a, *als praep. m. gen.* PL. Phaed. 112 e, XEN. Hell. 4, 8, 5. — 3 *modaal*: op juist tegenovergestelde manier, anders ARISTOT. — *Vaak* (PL.) εἰς τὸ κ, ἐν τῷ κ, ἐκ τοῦ κ.
- κατ-αντίον**, *adv.*, (recht)tegenover HDT. 6, 103, SOPH. Ant. 512; = -α, PLUT.
- κατ-αντιπέρας**, *adv.*, recht tegenover XEN. An. 1, 1, 9; = -ἄν, LUC. Iup. Tr. 42.
- κατ-αντλέω**, neergieten op iemd, τινος AR. Vesp. 483, PL. Lys. 204 d.
- κατά-νυξις**, ἡ, verdooving N. T. Rom. 11, 8.
- κατα-νύσσω**, *aor.* -ενύγη, pijnigen N. T. Act. 2, 37.
- κατ-ανύω**, *att.* καθ-ανύω, — 1 voltooien, afleggen, *sc.* ὀδόν > komen *e. dgl.* HDT. 8, 98; 6, 140, XEN. Hell. 5, 4, 49. — 2 volvoeren, moord EUR.
- Or. 89. — 3 verschaffen SOPH. O. C. 432, POL.
- κατα-νωτίζομαι**, op den rug nemen en dragen PLUT. 924 c, LUC. Lexiph. 5.
- κατα-ζαίνω**, — 1 kaarden HIPPOCR. — 2 *overdr.* verscheuren AESCH. Ag. 197, AR. Ach. 320, SOPH. Ai. 728, EUR. — 3 verteren, *τυπὶ en overdr.* EUR. Herc. 285: Med. 1030.
- κατα-ζενόω**, als gast opnemen AESCH. Ch. 706.
- κατα-ξέω**, — 1 afschaven: polijsten PLUT. — 2 met snijwerk versieren ARISTOT.
- κατα-ξηραίνομαι**, *intr.* verdragen PL. Tim. 75 e, ARISTOT., THEOPHR.
- κατ-αξιοπιστεύομαι**, vertrouwen vragen voor beweringen tegen iemd, τινος POL. (N. T.).
- κατ-αξίος**, *adv.* ως, zeer waardig, zeker waard, τινος SOPH. Ph. 1009, El. 800, EUR. El. 46.
- κατ-αξιώω**, — 1 waard(ig) achten AESCH. Sept. 667 (*med.*), DEM., POL., N. T. Luc. 20, 35. — 2 eeren POL. — 3 wenschen AESCH. Ag. 572, SOPH. Ph. 1095.
- κάτ-αξίς**, *ion.* -ηξις, ἡ, het verbreken HIPPOCR., ARISTOT., THEOPHR.
- κατάρως**, *z.* κατάρως.
- κατα-παγίως**, *adv.*, vast ISOCR. 15, 156.
- κατα-παιτός**, „van anderen vastgemaakt”: θύρα, klinkgat met luik HDT. 5, 16.
- κατα-παλαίω** (in het worstelen) overwinnen, τινά AR. Ach. 710, PL. Rep. 362 d, EUR. Iph. A. 1013, LUC. Contempl. 8.
- κατα-πάλλομαι**, neergeslingerd worden, neerschieten T 351 (*z.* ook ἐκ-καταπ.).
- κατα-πάλτης**, ὁ, schietwerktuig, catapulta ARISTOT. A. II. 42, 3.
- κατα-πάσσω**, *att.* -τω, op iets strooien τί τινος AR. Nub. 177; bestrooien met, τινος Eq. 99.
- κατά-παστος**, bestrooid: geborduurd, bont geweven AR. Eq. 502: 968.
- κατα-πατέω**, — 1 vertrappen HDT. 7, 173, THUC. 7, 84, 20, XEN. Hell. 4, 4, 11, N. T. Mt. 7, 6. — 2 *overdr.* PL. Gorg. 484 a, N. T. Hebr. 10, 29.
- κατά-παυμα**, τό, einde P 38.
- κατά-παυσις**, ἡ, — 1 rust THEOPHR., N. T. Hebr. 3, 11. — 2 ontslaan, afzetten HDT. 5, 38.
- κατα-παύω**, — 1 doen ophouden, doen eindigen, πόλεμον H 36, HES., HDT. 1, 86, ATT.: THUC. 1, 107, 8, AESCH. Supp. 586, AR., PL.; -iemd met iets, τινά τινος, *sinds* X 457. — 2 *spec.* ontslaan, afzetten HDT. 5, 38. — 3 tot rust brengen, *sinds* O 105 *alg. tot* N. T. Hebr. 4, 8; *med.* EUR. Hel. 1153. — 4 *praegn.* dooden II 618. — 5 *pass. intr.* ophouden: tot rust komen AR. Eq. 1265, N. T. Hebr. 4, 4.
- κατα-πειθής**, volgzaam, gehoorzaam PLUT. 5 c.
- κατα-πειθω**, overhalen LUC. Charid. 16.
- κατ-απειλέω**, dreigend uitspreken SOPH. O. C. 659, 1147.
- κατα-πειράζω**, beproeven, op de proef stellen, τινά LYS. 30, 34; τινος POL.
- κατα-πειρατήρια**, *ion.* -ητηρία, ἡ, dieplood HDT. 2, 5, 28.
- κατα-πελτάζομαι**, met peltasten overstroomen AR. Ach. 160.
- κατα-πέλτης**, ου, ὁ, een werptuig om projectielen te lanceeren: catapult ARISTOT., POL.; -ιώδς, POL. (*: πάλλω, lat. pello, vgl. ἀπελλά*).
- κατα-πέμπω**, — 1 omlaag zenden, omlaag laten dalen HES. Th. 515, XEN. An. 1, 9, 7. — 2 ergens heen zenden ISOCR. 4, 140, PLUT. Flam. 15.
- κατ-άπερ**, *ion.* = καθάπερ, HDT. 1, 170.

κατα-πέρδω, een wind tegen iemand laten, *als teeken van verachting* AR. Vesp. 619.
κατα-περονάω, vastspelden: vastmaken POL.
κατα-πέσσω, *att.* -ττω, verteren, *eig.* χόλον, zijn gal, *vand.* verkroppen A 81; verwerken PIND. O. 1, 56 ὄλβον.
κατα-πετάννυμι, — 1 uitbreiden, uitspreiden © 441 *imes.*, AR. Vesp. 131, EUR. Hel. 1459. — 2 bedekken AR. Pl. 731, PL. Parm. 131 b, XEN. **κατα-πέτασμα**, τό, voorhang *i. d. tempel* N. T. Mt. 27, 51.
κατα-πέτομαι, omlaag vliegen, vliegen HDT. 3, 111 AR. Vesp. 16, ARISTOT.
κατα-πετρώω, steenigen XEN. An. 1, 3, 2.
κατα-πεφρονήκωτος, *adv.*, verachtelijk DEM. 17, 29.
κατα-πήγνυμι, — 1 vastmaken, vaststeken Z 213, HDT. 9, 97, AR. Av. 360. — 2 vastmaken = doen bevroezen; *pass.* bevroezen ARISTOT., POL.
κατα-πηδάω, afspringen XEN. Cyr. 7, 1, 38, PLUT.
κατα-πιμπλημι, vullen, τινος, met iets PL. Rep. 496 d, PLUT.; *med.* zijn eigen... PLUT. Brut. 47.
κατα-πιμπρημι, geheel verbranden POL., PLUT. Cam. 22, LUC.
κατα-πίνω, — 1 opdrinken, opslokken HES. Th. 459, HDT. 2, 93, TR.: EUR. Cycl. 219, AR. Eq. 693, MEN. Epitr. 151, PLUT., N. T. Mt. 23, 24. — 2 *overdr.* met huid en haar verslinden AR. Ach. 484, Vesp. 1502, AESCHIN. 1, 96, LUC., N. T. 1 Petr. 5, 8.
κατα-πιπράσκω, verkoopen LUC. Cronosel. 16.
κατα-πίπτω, — 1 (neer)vallen E 560, PIND. O. 8, 38, AESCH. Ag. 1553, AR. Nub. 1273, PL. Phaed. 88 d, N. T. Luc. 8, 6. — 2 in stemming zakken: moedeloos worden O 280, ARCHIL. 66, 5. — 3 *spec.* de vallende ziekte hebben LUC. Tox. 24.
κατα-πιστόμαι, zich als borg stellen PLUT. Cleon. 21.
κατα-πίστωσις, ἡ, borgstelling PLUT.
κατα-πιττώω, — 1 met pek bestrijken AR. Eccl. 1109, PL. Gorg. 473 c. — 2 *overdr.* zoo zwart als pek maken AR. Eccl. 829.
κατα-πλάγῃς, vreesachtig, τι, voor POL.
κατά-πλάσις, ἡ, het besmeren HIPPOCR.
κατά-πλάσμα, τό, zalf, pleister THEOPHR.
κατα-πλάσσω, *att.* -ττω, *f.* ἄσω, — 1 besmeren: zalven HDT. 2, 70, AR. Pl. 721. — 2 blanketten AR. Eccl. 878.
κατα-πλαστός, — 1 opgesmeerd AR. Pl. 717. — 2 mooigemaakt, verdicht PLUT.
κατα-πλαστός, ὄσος, ἡ, zalf en pleister HDT. 4, 75.
κατα-πλέκω, — 1 invlechten: verwickelen, betrekken in, τινι HDT. 8, 123, ARISTOT. — 2 afvlechten: ten einde brengen HDT. 4, 205.
κατά-πλεος, 2, *z. att.* -πλεως.
κατα-πλέω, — 1 binnenloopen, landen ι 142, HDT. 1, 2; stroomafvaren 1, 185 (-ώω), THUC. 8, 35, 13, PL., XEN. Hell. 5, 1, 28, N. T. Luc. 8, 26. — 2 terugvaren ANDOC. 2, 13.
κατά-πλεως, ὄν, *vgl.* κατάπλεος, geheel vol, bedekt met XEN. Cyr. 8, 3, 30, PLUT.
κατα-πληκτικός, schrikwekkend POL.
κατα-πλήξ, ἦγος, „(terneer)geslagen”: geschrokken, overdonderd LYS. 6, 50, ARISTOT., PLUT.
κατά-πληξίς, ἡ, het verschrikken: schrik THUC. 7, 42, 13, POL.
κατα-πλήσσω, *att.* -ττω, (ter)neerslaan: — 1 > verbazen, verschrikken THUC. 6, 38, 5, XEN., DEM. 18, 175, POL. — 2 *pass.* in bewondering, ver-

bazing, angst geraken voor, τι(να) THUC. 1, 81, 17, POL., DIOD.
κατα-πλίσσομαι(?), een beentje gelicht worden: buiten gevecht gesteld worden AR.
κατα-πλοκή, ἡ, verbinding PL. Tim. 76 d.
κατά-πλοος, *contr.* κατάπλους, ὁ, — 1 landing, aankomst THUC. 4, 26, 8, POL. — 2 terugvaart XEN. Hell. 1, 4, 11.
κατα-πλουτίζω, verrijken HDT. 6, 132, XEN. Oec. 4, 7.
κατα-πλύνω, — 1 uitwasschen, uitspoelen AR., XEN. Eq. 5, 6. — 2 *overdr.* uitwisschen: doen vergeten AESCHIN. 3, 178.
κατά-πλύσις, ἡ, afwasschen XEN. Eq. 5, 9.
κατά-πλωσις, ἡ, terugvaart HEROND. 1, 68.
κατα-πλώω, *ion.* = -πλέω, HDT.
κατα-πνέω, — 1 iets neerblazen op, τινος, aanblazen AESCH. Ag. 105 inspireeren, AR. Lys. 552, EUR. Med. 839. — 2 geuren ἡδύ HYMN. Cer. 239.
κατα-πνίγω, doen stikken, smoren ARISTOT., THEOPHR.
κατα-ποικίλλω, — 1 besprenkelen PL. Tim. 85 a. — 2 beschilderen PL. Euthypr. 6 c.
κατα-πολεμέω, — 1 in den oorlog overwinnen, τινα THUC. 2, 7, 15, XEN. Hell. 7, 1, 10, ISOCR. 4, 83. — 2 bestrijden THUC. 4, 86, 5.
κατα-πολιτεύομαι, — 1 door politieke maatregelen onderdrukken PLUT. Pomp. 51. — 2 door trucs van hoogere politiek misleiden DEM. 19, 315.
κατα-πομπεύω, pochen tegen LUC. Amor. 37.
κατα-πομπή, ἡ, acten stroomafwaarts naar de hoofdstad zenden PAP.
κατα-πονώ, afmatten, door zware inspanning er onder krijgen MEN., POL., DIOD., N. T. Act. 7, 24.
κατά-πονος, vermoed PLUT. Sull. 29.
κατα-ποντίζω, — 1 in zee doen zinken DEM. 32, 23, POL., PLUT., N. T. 18, 6. — 2 door zeeongevallen ruineeren LYS. 14, 27.
κατα-ποντισμός, ὁ, in zee doen zinken ISOCR. 12, 122.
κατα-ποντιστής, οὐ, ὁ, zeeroover ISOCR. 4, 115, DEM. 23, 166, LUC. Navig. 14.
κατα-ποντώ, = -ίζω, HDT. 3, 30, DEM.
κατα-πορεύομαι, *aor. pass.*, terugkeeren, *spec. uit ballingschap* POL.
κατ-α-πορέω, door gebrek aan routine een fout begaan HIPPOCR.
κατα-πορνεύω, tot ontucht brengen of opleiden HDT. 1, 94, PLUT. 821 d, DIO CASS.
κατά-ποσις, ἡ, verslinden PL. Tim. 80 a, ARISTOT.
κατα-ποτίον, τό, drankje, pillen THEOPHR.
κατα-πράσσω, *att.* -ττω, — 1 volbrengen: doorzetten XEN. An. 7, 7, 46, PLUT. — 2 voor zich tot stand brengen: zich verwerven XEN. An. 7, 7, 27, D. H.
κατα-πράδνω (ῶ), bedaren PL. Euthydr. 288 b, ISOCR. 4, 13, POL.
κατα-πρηγής, met de palm naar beneden gekeerd II 792.
κατα-πρίω, aan stukken zagen HDT. 7, 36, THEOCR. 10, 55.
κατα-προ-δίδωμι, verraden, in den steek laten HDT. 7, 157, LYS. 20, 6, AR. Vesp. 1044, LUC.
κατα-προ-ίημι, *med.* prijs geven, laten schieten POL.
κατα-προΐξομαι (προΐκα), *fut.*, *att.* -προΐξομαι, ergens gratis, straffeloos van af zullen komen ARCHIL. 87 ALD., HDT. 5, 105, AR. Nub. 1240.
κατα-προ-λείπω, geheel verlaten AP. RH.
κατα-προτερῶ, *pass.* overwonnen worden POL., DIOD.

- κατα-προχέω**, vergieten AP. RH.
κατά-πρωκτος, = **κατα-πύγων**, AR. Eccl. 364(?).
κατα-πτάκων (πτήσσω), wegschuilend AESCH. Eum. 252.
κατά-πτερος, gevleugeld AESCH. Pr. 798, EUR. Or. 178.
κατα-πτερόω, bevlugelen EUR. Melan. Soph. Prolog. 15 v. A.
κατα-πτήσσω, *dual. aor. -επτήτην* © 136, *part. perf. -πεπτηρία* HES. Sc. 265; (uit angst) wegduiken, wegschuilen X 191, HES., D. H., PLUT.
κατα-πτίσσω, stuk stooten PLUT. 449 c.
κατα-πτοέω, *tr.* verschrikken LUC.
κατ-άπτομαι, *ion.* = **καθάπτομαι** HDT., — 1 aanpakken: aanvallen HDT. 6, 69. — 2 als getuige er bij roepen HDT. 6, 68.
κατά-πτυστος, bespuwd: veracht AESCH. Ch. 632, EUR., DEM. 18, 33.
κατα-πτύχης, met vele vrouwen THEOCR. 15, 34.
κατα-πύθω, spuwen op, τυνος, verachten AR. Ran. 1149, DEM. 18, 200.
κατα-πτώσσω, = **πτήσσω**, Δ 224.
κατα-πτωχέω, doodarm maken PLUT. Cat. Mi. 25.
κατα-πύγος, *h.* geilheid, ontucht AR. Nub. 1023, PLUT., LUC.
κατα-πύγων, wellustig AR. Ach. 79, Nub. 909, LUC.
κατα-πύθω, doen verrotten HYMN. Ap. 371; *pass.* verrotten Ψ 328.
κατά-πυκνος, zeer dicht, zeer vast HIPPOCR., THEOCR. Ep. 1, 1.
κατα-πυκνός, — 1 zeer dicht, -dik maken ARISTOT. — 2 vullen, vol maken EPICUR. 142 Us. (*pass.* zijn hoogtepunt bereiken), POL., PLUT. Lyc. 27.
κατα-πυρίζω, aansteken THEOCR. 2, 24.
κατα-πυροπολέω, geheel verbranden AR. Th. 234, POL.
κατ-άρα, *h.* vloek, vervloeking HDT. 4, 30, AESCH. Sept. 721, EUR., PL., N. T. Hebr. 6, 8.
κατ-αράομαι (*ἄρ ep., ἄ att.*), iemd iets, τιτι τι, (kwaads) toewenschen: (ver)vloeken I 454, HDT. 2, 39, THEOGN. 277, AR. Ran. 746, DEM.; τινα PLUT., N. T. Luc. 6, 28.
κατ-αράσσω, *att. -ττω*, — 1 omlaag sleuren, naar beneden smijten: terugdringen HDT. 9, 69, THUC. 7, 6, 8, LUC. — 2 *intr.* met groot rumoer omlaagstorten POL., DIOD.
κατ-άρατος, vervloekt SOPH. O. R. 1344, AR. Ran. 178, EUR. Med. 112.
κατ-ἄργέω, — 1 laten rusten EUR. Ph. 753, POL. — *overdr.* 2 inactief maken: werkeloos doen zijn N. T. Luc. 13, 7: Rom. 3, 8. — 3 doen ophouden N. T. 1 Cor. 13, 8; 11. — 4 > bevrijden, losmaken, ἀπό τινος N. T. Rom. 7, 2.
κατ-αργμα (*ἄρχω*), *τά, pl.* de eerstelingen, of het begin v. h. offer: het eerst geofferde EUR. Iph. T. 244, PLUT. Thes. 22 *als reinigingsoffer*.
κατ-αργυρόω, — 1 verzilveren HDT. 1, 98. — 2 *overdr.* met geld omkopen SOPH. Ant. 1077.
κατ-άρδω, — 1 bevochtigen D. H. — 2 *overdr.* (*vgl.* PIND. O. 11, 98) met lof „besprenkelen” AR. Ach. 658.
κατα-ρέζω, *z.* **κατα-ρρέζω**.
κατ-αριθμέω, optellen; bij iets meetellen PL. Symp. 215 a: Gorg. 451 e, EUR. Tr. 872, N. T. Act. 1, 17.
κατα-ρίπτω, *z.* **κατα-ρρίπτω**.
κατ-αριέω, geheel voldoende zijn HDT. 1, 32, (EUR.) Rhes. 447.
κατ-αριτικός, voor begin geschikt PLUT.
κατ-αρομόζω, *ion.* = **καθ-αρι.**, HDT. 2, 121, 2.
- κατ-αρνέομαι**, loochenen SOPH. Ant. 442. (*κατ-ἄρος*), *arc.* **κατ-αρφος**, vervloekt. INSCR.
κατ-αρόω, beploegen AR. Av. 582.
κατα-ροφ-θύμω, veronachtzamen door nalatigheid verzuimen XEN. Hell. 6, 2, 39, DEM. 4, 7, DIN.
κατα-ροκόω, verscheuren SOPH. Tr. 1103.
κατα-ροάκτης, ου, ὁ, — 1 omlaagstortend: > steil SOPH. O. C. 1590. — *subst.* 2 waterval DIOD. — 3 valdeur D. H., PLUT. Anton. 76. — 4 *een watervogel* AR. Av. 886, ARISTOT. (*att* *ῥάπτω*, *ion.* *ῥήσσω*).
κατα-ροακτός, neervallend PLUT. Arat. 26.
κατα-ροάπτω, — 1 samennaaien, innaaien DIOD., PLUT. — 2 beramen AESCH. Eum. 26.
κατά-ροάφος, samen-genaaid LUC.
κατα-ρρέζω (*z.* Π *ῥέζω* strijken, verven), naar beneden streelen A 361, AP. RH., CALL.
κατα-ρρέπω, — 1 *intr.* zinken, naar één zijde neigen HIPPOCR., POL. — 2 *tr.* naar beneden storten SOPH. Ant. 1158.
κατα-ρρέω, — 1 naar beneden stroomen, -druipen E 870, PIND. fr. 177, HDT. 7, 140, XEN. Hell. 7, 4, 29, EUR. Tr. 16, THEOCR. 1, 5. — 2 neervallen, afvallen AR. Pax 71, XEN. ARISTOT. — *overdr.* 3 in(een)storten DEM. — 4 op iemd, εἰς τινα, neerkomen: ten deel vallen THEOCR. 1, 5, BION. 1, 55. — *tr.* 5 overstromen, τινα PLUT., LUC.
κατα-ρρήγνυμι, — 1 „neerbreken”: vernielen SOPH. Ant. 675, laten uitbreken EUR. Herc. 864. — 2 > *pass.* losbarsten HDT. 1, 87; 3, 111, EUR. Alc. 1068; *overdr.* ἄπλεμος AR. Eq. 644, *v. geluid* D. H. — 3 verscheuren HDT. 8, 99. — 4 *pass.* afbrokkelen HDT. 2, 12.
κατα-ρρηκτικός, het wateren of het winden laten bevorderend HIPPOCR.
κατά-ρρηξις, *h.* doorbraak; *spec.* diarrhee HIPPOCR.
κατα-ρρητορεύω, iemand omverpraten HYPER., PLUT., LUC.
κατα-ρριγηλός, „als een koude rilling omlaag loopend”: huiveringwekkend ξ 226. (**σρήγέω* = *lat. frigeo*).
κατα-ρρίζω, ingeworteld THEOPHR.
κατα-ρριζώω, doen inwortelen PL. Tim. 73 b.
κατα-ρρικνός, los wikkelen in SOPH. Ichn. 295 D. (*ῥικνός* mager, ingevallen, met plooiën).
κατα-ρρίνέω, — 1 bewerken, afvlijen, *overdr.* fijn AR. Ran. 901. — 2 *beeldspr.*: *v. lichaamsdeelen*: goed vormen AESCH. Supp. 747.
κατα-ρρίπτω, — 1 tegen den grond gooien: vernielen AESCH. Ag. 884, PLUT., LUC. — 2 wegwerpen, versmaden DIOD.
κατα-ρροή, *h.* het neerstroomen AESOP.; = **-ρροιά**, *h.*, PLUT.
κατα-ρροϊκός, catarrhaal HIPPOCR., PL. Tim. 85 b.
κατά-ρροος, *contr.* -ροος, ὁ, — 1 omlaagvloeien PL. Rep. 405 d, Crat. 440 d. — 2 *spec. bij* MED. catarrh, *z.* *reeds* PL.
κατα-ρροπία, *h.* neiging naar beneden HIPPOCR.
κατά-ρροπος, met neiging omlaag; *vand.* verminderend HIPPOCR.
κατα-ροσφέω, „omlaagslurpen”: opslokken HIPPOCR., XEN. Cyr. 1, 3, 9.
κατα-ροσώδης, aan catarrh lijdend HIPPOCR.
κατα-ρρυής, naar beneden glijdend SOPH. Ant. 1011.
κατα-ρρυπαίνω, bevuilden PL. Leg. 937 d, ISOGR.
κατά-(ρ)ῦτος, — 1 bevochtigd, met water gedrenkt EUR. Tr. 1067. — 2 aangeslibd HDT. 2, 15. — 3 afhingend POL.

- κατα-αρρωδέω**, *ion.* = -ορρωδέω, bevreesd zijn, vreezen, *τι* HDT. 1, 34.
- κατα-αρώξ** (βηγγυμί), *ώγος*, steil SOPH. Ph. 937.
- κατ-αρσις**, *ή*, landing, landingsplaats THUC. 4, 26, 10, PLUT.
- κατ-αρτάω**, *ion.* -έω — 1 van iets af: aan iets bevestigen HEROND. 1, 61 (> wijden), 5, 67. — 2 behangen met, voorzien van LUC. Amor. 12. — 3 *overdr.* inrichten, voorbereiden HDT. 3, 80; 9, 66.
- κατ-αρτίζω**, — 1 inrichten, in orde brengen, herstellen HDT. 5, 106, POL., N. T. Mt. 4, 21, *v. netten: spec.* verzoenen HDT. 5, 28. — 2 inrichten: uitrusten, klaar maken POL., N. T. Hebr. 13, 21, voorbereiden LUC. 6, 40; N. T. ook *med.* Hebr. 10, 5.
- κατ-άρτισις**, *ή*, — 1 voorbereiding, opleiding PLUT. — 2 volmaking N. T. 2 Cor. 13, 9; -σμός, *δ*, voorbereiding Eph. 4, 12.
- κατ-αρτιστήρ**, *ήρος*, *δ*, scheidsrechter, bemiddelaar HDT. 4, 161.
- κατ-άρτυσις**, *ή*, dressuur PLUT.
- κατ-αρτύω**, — 1 gereed maken, bereiden LUC. — 2 voorbereiden, inrichten, africhten SOPH. O. C. 71, Ant. 478, PL. Men. 88 b, PLUT. — 3 *intr. perf.* ingericht, afgericht: volwassen zijn AESCH. Eum. 473, EUR.
- κατ-αρχαιρεσιάζω**, iemd bij de verkiezing passeeren of slaan PLUT. C. Gr. 11.
- κατ-αρχή**, *ή*, aanvang, begin POL.
- κατ-άρχω**, — 1 voorgeaan: beginnen met, *τινος* (soms *τι* PL. Euthyd. 283 e), AESCH. Pers. 351, SOPH. O. C. 1019, AR. Lys. 638, EUR., PL. Prot. 351 e; *pass. intr.* beginnen, μέλος EUR. Herc. 750. — 2 *med.* zelf beginnen met, *τινος* PL. Phaedr. 256 a, EUR. Ph. 540. — 3 *spec.: saec.* het offer beginnen, *τινος* HDT. 2, 45, AR. Av. 959; HOM. χέρυβιά τ' ούλοχότας τε, reinigend water en gerstekorrels strooien γ 445.
- κατα-αβέννυμι**, — 1 (uit)blusschen Φ 381, HDT. 1, 87, AR. Lys. 375. — 2 doen opdrogen, uitputten AESCH. Sept. 584, Ag. 888. — 3 *overdr.* blusschen stillen, kalmeeren, βοήν SOPH. Ai. 1149, PL. Prot. 334 c; *bijvorm κατα-αβώσαι* HEROND. 5, 39 (*vgl.* HESYCH. ζάσων-αβέσων).
- κατά-σεισις**, *ή*, het schudden HIPPOCR.
- κατα-σειώ**, *eig.* schudden THEOCR. 21, 43, een teeken geven, *τινι*, *τῇ χειρί* XEN. Cyr. 5, 4, 4, POL., N. T. Act. 13, 16.
- κατα-σεύομαι**, naar beneden snellen, *τι*, in Φ 382.
- κατα-σήθω**, doorziften HIPPOCR.
- κατα-σημαίνω**, verzegelen, ook *med.* PL. Men. 89 b, XEN. Hell. 3, 1, 27.
- κατα-σήπω**, laten verrotten XEN. Cyr. 8, 2, 21; *pass.* verrotten AR. Pl. 1035, PL. Phaed. 86 b, XEN.
- κατ-ασθμαίνω**, brieschen tegen iets, *τινος* (*of dit met μένει τε verbinden?*) AESCH. Sept. 393, *vgl.* Ag. 236.
- κατα-σιγάω**, tot zwijgen brengen ARISTOT.
- κατα-σιγάω**, verzwijgen PL. Phaed. 107 a.
- κατα-σιδηρόω**, met ijzer beslaan DIOD.
- κατα-σικελίζω**, (kaas) „om laag laten dansen“: opsmikkelen AR. Vesp. 911.
- κατα-σιλλαίνω**, bespotten HIPPOCR.
- κατα-σιτέομαι**, opeten HDT. 1, 216, DIOD.
- κατα-σιωπάω**, — 1 verzwijgen, *τι* ISOCR. 4, 27. — 2 zwijgen DEM. — 3 *causat.* tot zwijgen brengen XEN. Hell. 5, 4, 7, LUC.; ook *med.* XEN. Med. XEN. Hell. 2, 4, 20.
- κατα-σιάπτω**, — 1 ondergraven THEOPHR. — 2 *vand.* verwoesten, slechten AESCH. Ag. 525, THUC. 4, 109, 16, LYS. 13, 8, SOPH. Ph. 998, EUR.
- κατα-σκάφῃ**, *ή*, — 1 ondergraven: verwoesten TR.: AESCH. Sept. 1008: 46, SOPH. O. C. 1318, TIMOTH. Pers. 191, EUR., N. T. Rom. 11, 3. — 2 graf AESCH. Sept. 1037, SOPH. Ant. 920.
- κατα-σκάφῃς**, (in)graven SOPH. Ant. 891.
- κατα-σκειάννυμι**, — 1 uitspreiden: uitgieten AR. Av. 535, DEM., LUC.; *med.* XEN. An. 7, 3, 32 (*z. ook συγ-κατα-σκ.*) — 2 verbreiden, *φήμην e. dgl.* LYS. 10, 23, PL. Ap. 18 c, PLUT.
- κατα-σκελετεύω**, mager, dor, tot skelet maken ISOCR. 15, 268, ARISTOT., PLUT. 7 d.
- κατα-σκέλλομαι**, *intr.* uitdrogen, uitteren AESCH. Pr. 481, LUC.
- κατα-σκένη**, *coniunct.* hij doodt G. D. 4998 I 14, *cret.*
(*sk < k-; z. κείνω*).
- κατα-σκέπτομαι**, *z. κατασκοπέω.*
- κατα-σκεινάζω**, — 1 optuigen, gereed maken HDT. 2, 121, 4. — 2 gereed maken: inrichten, voorbereiden HDT. 7, 37, PL. Symp. 139 c, Phaedr. 261 c, XEN. An. 3, 3, 19, DEM. 18, 194, N. T. Mt. 11, 10. — 3 *med.* voor zich- of zijn eigen (*huis enz.*) inrichten THUC. 2, 17, 22, LYS. 24, 20, XEN. — 4 *spec.: een thema* bewijzen, adstrueeren ARISTOT.
- κατα-σκειύασμα**, *τό*, „inrichting“ ook *concr.*: — 1 machinerie, werktuig POL. — 2 hulpmiddel, uitvinding DEM. — 3 gebouw *ω* kamer D. H., POL.
- κατα-σκειασμός**, *δ*, middel, vondst DEM. 24, 16, DIO. CASS.
- κατα-σκειή**, *ή*, — 1 bouw, vervaardiging; inrichting, λυμένον PL. Gorg. 455 b, c, POL.; σώματος *en χρημάτων* PL. Gorg. 477 b. — *concr.* 2 het gebouw(de) THUC. 1, 10, 13, PLUT. — 3 huisraad HDT. 9, 82, THUC. 6, 46, 10. — 4 *spec.* kunstgreep, middel AESCHIN. 2, 1, POL.
- κατ-ασκέω**, zorgvuldig naleven PLUT. Ages. 33.
- κατα-σκηνάω** (PL. Rep. 614 e *med.*), -σκηνώ (*XEN. An. 3, 4, 33?*), -σκηνώω, zijn tent > zijn leger opslaan XEN. Cyr. 6, 2, 2, POL., N. T. 13, 32 schuilen *v. vogels.*
- κατα-σκήνωμα**, *τό*, dek, voorhangsel AESCH. Ch. 999.
- κατα-σκήνωσις**, *ή*, — 1 kwartier (*betrekken*) POL. — 2 nest N. T. Mt. 8, 20.
- κατα-σκήπτω**, — 1 storten (*intr.*), stormen op iets los, *τινι* HDT. 7, 134, PLUT., DIOD. — 2 *overdr.* *v. ongeluk* HDT. 8, 65, AESCH. Supp. 326, THUC. 2, 49, 19 d, *τινα* EUR. Med. 94. — 3 aandringen, *λιταίς* SOPH. O. C. 1011.
- κατα-σκιάζω**, beschaduwen: > bedekken HES. Th. 716, SOPH. O. C. 406, PL. Tim. 74 d, EUR., N. T. Hebr. 9, 5.
- κατα-σκιάω**, = *voorg.*, μ 436.
- κατα-σκιδναίμαι**, zich verspreiden PLUT.
- κατά-σκιος**, — 1 beschaduwed: bedekt HES. O. 513, AESCH. Ag. 493, SOPH. El. 422. — 2 beschaduwend, schaduw werpend AESCH. Sept. 384, AR. Ach. 965, EUR.
- κατα-σκοπέω**, ook *med.*, *f.* -σκέψομαι *enz.*, nagaan, onderzoeken XEN. Mem. 2, 1, 22, EUR. Hell. 1607, POL., N. T. Gal. 2, 4.
- κατα-σκοπή**, *ή*, onderzoek, navraag THUC. 6, 34, 35, SOPH. Ph. 45, XEN., EUR.
- κατα-σκόπιον**, *τό*, wachtschip GELL. 10, 25.
- κατά-σκοπος**, *δ*, onderzoeker, spion HDT. 1, 100, THUC. 4, 27, 33, AR. Th. 588, EUR., XEN., N. T. Hebr. 11, 31.
- κατα-σμίρνω**, bespotten, *τινα* HDT. 2, 173.
- κατα-σμίρνωω**, verkleinen LUC. Gall. 14.

κατα-σμύχω, door een smeulend vuur verbranden I 653 *times.*, THEOCR. 3, 17 *v. h. liefdesvuur*; 8, 90 *v. smart*.

κατα-σμύχω, fijn wrijven, verslijten NIC. Th. 860.

κατα-σοφίζω, door sophistische trucs overwinnen PLUT.; *gew. med.* LUC., N. T. Act. 7, 19. D. Deor. 1, 1.

κατ-ασπάζομαι, omhelzen PLUT. Tib. Gr. 12, Anton. 85.

κατα-σπαράσσω, *att. -ττω*, verscheuren AR. Eq. 728, LUC.

κατά-σπασις, *ή, en -σμός, ό*, — 1 omlaagtrekken PLUT. — 2 *overdr.* ontmoediging PLUT.

κατά-σπασμα, τό, het afgetrokken deel THEOPHR.

κατα-σπαταλάω, verkwisten LUC.

κατα-σπάω, — 1 omlaagtrekken, *spec.* in zee trekken HDT. 7, 193, THUC. 1, 63, 11, AR. Lys. 725, XEN. An. 1, 9, 6. — 2 > verslinden AR. Ran. 576. — 3 uittrekken, oplossen POL. — 4 *spec.* kort uitspreken D. H.

κατα-σπείρω, — 1 uitzaaien: verwekken EUR. Herc. 469, PL. Tim. 91 d. — 2 veroorzaken SOPH. Ai. 1005. — 3 verspreiden, *geruchten enz.* PL. Leg. 891 b, D. H.

κατά-σπεισις, *ή*, — 1 besprenkelen, *met wijwater* PLUT. — 2 wijding tot in den dood PLUT. Sertor. 14.

κατα-σπένδω, *f. -σπέσω*, — 1 *eig.* plengen, uitsorten op, *τις* AR. Eq. 1094, EUR. Or. 1187. — 2 *overdr.* overgieten, begiftigen met, *τινι* EUR. Or. 1239. — 3 (*uit 1*) wijden DIOD., PLUT. Alex. 50.

κατα-σπέρχω, opdrijven THUC. 4, 126, 13, AR. Ach. 1188, NIC.

κατα-σπεύδω, bespoedigen AESCHIN. 3, 67.

κατα-σποδέω, in het stof werpen: dooden AESCH. Sept. 809, AR. Th. 560.

κατα-σπορεύς, ό, landbouwininspecteur PAP.

κατα-σπουδάζομαι, ernstig bezig zijn HDT. 2, 173, 174, D. H.

κατα-στάζω, — 1 neer doen druppelen op EUR. Hec. 760, XEN. Cyr. 6, 1, 2. — 2 druppelen, druipen van; bedruipen, *τι* = neerdruipen van of op AESCH., SOPH. Ph. 7, 823, EUR. Hel. 985.

κατα-σταμνίζω, in kleinere vaten overtappen THEOPHR.

κατα-στασιάζω, door oproer, -partijstrijd over-

winnen, *τινα* XEN. Hell. 1, 6, 4, DEM., ARISTOT., PLUT. Pericl. 9.

κατά-στάσις, *ή*, — A (*: καθίστημι*): — 1 het opstellen, *χορων* AESCH. Ag. 23, AR. Th. 958. — 2 aanstelling *v. e. ambt* PL. Rep. 414 a, PAP.; > aanvaarding POL. — *spec.* 3 aanstelling en uitrustingskosten voor den ruiterdienst LYS. 16, 6. — 4 (opstellen), binnenleiden *v. vreemde gezanten* HDT. 3, 46; 9, 9; procedure door altercatio PAP. — 5 tot stilstand brengen ARISTOT. — B (*: καθίσταμαι*): 6 staatsregeling, staat van zaken HDT. 5, 92, 2. — 7 vaststaan: voortduren SOPH. Ai. 1247. — 8 toestand HDT. 8, 83, ISOCR. 4, 115, (N. T.).

κατα-στάτης, ου, ό, weer oprichter SOPH. El. 72.

κατα-στατικός, tot rust brengend PLUT. Lyc. 4.

κατα-στεγάζω, van een dak voorzien HDT. 4, 71, PL. Critias 115 e.

κατα-στεγάσσω, τό, bedekking HDT. 2, 155.

κατά-στεγος, van een dak of deksel voorzien HDT. 2, 148, PL. Euthyd. 273 a, MEN. Sam. 76, POL.

κατα-στειβω, — 1 vertrappen SAPPHO 117 ALD. — 2 betreden, *πέδον* SOPH. O. C. 467.

κατα-στέλλω, — 1 laten zakken D. H. — 2 *overdr.* stillen, doen bedaren EUR. Iph. A. 934, PLUT.,

N. T. Act. 19, 35. — 3 ordenen, opmaken, opsieren AR. Th. 256, EUR. Ba. 933.

κατα-στένω, bejammeren SOPH. El. 874, EUR. Iph. A. 470.

κατ-άστερος, onder den sterrenhemel liggend (?), of wemend, zooals de hemel van sterren, *πόντος* TIMOTH. Pers. 105.

κατα-στεφής, bekranst: bedekt SOPH. Tr. 178, EUR. Supp. 259, AP. RH., LUC.

κατα-στέφω, bekransen, bedekken EUR. Ph. 1633, AESCHIN., PLUT. Thes. 18.

κατα-στηλιτεύω, aan de kaak stellen: beschimpen LUC. D. Mer. 4, 2.

κατα-στηλώ, met mijlpalen voorzien POL.

κατά-στημα, τό, — 1 toestand PLUT. — 2 houding N. T. Tit. 2, 3. — 3 staatkundige inrichting POL.

κατα-στηματ-ικός, kalm, rustig EPICUR. PLUT.

κατα-στηρίζομαι, — 1 op iets steunen EUR. — 2 op iemd, iets vallen, *v. e. ziekte* HIPPOCR.

κατα-στίζω, bestippen ARISTOT., LUC.

κατά-στικτος, bont, gevlekt SOPH., EUR. Ba. 697.

κατα-στίλβω, van boven af laten glanzen HYMN. 7, 10.

κατα-στοιχίζω, in de eerste grondbeginselen onderwijzen PLUT.

κατα-στολή, *ή*, — 1 onderdrukken DIOD. — 2 houding, *spec.*: *praeagn.* rustige, fatsoenlijke houding of kleding EPICH., PLUT., N. T. 1 Tim. 2, 9.

κατα-στολίζω, aankleeden PLUT.

κατά-στοργος, γόμφος der liefde EMPED. 87 D.

κατα-στορώννυμι, *naast κα(τ)-στρονύμι met apocope* ρ 32, — 1 uitspreiden v 2, ρ 32. — 2 bedekken Ω 798. — 3 (*uit 1*) neerleggen: vellen, dooden HDT. 8, 53, XEN. — 4 *overdr.* gladspreiden: uitspreiden PLUT. Luc. 5.

κατα-στοχάζομαι, raden, doorgronden POL.

κατ-αστρέπτω, — 1 van een hoogte af bliksemen SOPH. Tr. 437; *impers.* PLUT. Galb. 23. — 2 *tr.* neerbliksemen, vellen, *τινα* PLUT. Timol. 82.

κατα-στρατηγέω, door krijgslist overwinnen POL., PLUT.

κατα-στρατοπεδέω, — 1 inkwartieren, *τινα* XEN. Hell. 6, 27, POL. — 2 *pass. refl.* kwartier kiezen XEN. An. 3, 4, 18.

κατα-στρεβλώ, folteren PLUT. Artax. 19.

κατα-στρέφω, — 1 omkeeren: omgooien HYMN. Ap. 73, XEN. Oec. 17, 10, PLUT., N. T. Mt. 21, 12. — 2 omlaag, naar den ondergang toe wenden:

> eindigen TR.: AESCH. Pers. 787, PLUT.; ook *intr.* eindigen EPICUR. 145 U., PLUT.; te gronde gaan PLUT. Galba 15. — 3 *overdr.* λέξις κατεστραμμένη (*teg. eïrouμένη los aaneengeregen*) geserreerde, geperiodiseerde stijl ARISTOT. Rhet. III, 9, 25. — Med.: 4 voor zich doen bukken: aan zich onderwerpen HDT. 1, 6, THUC. 3, 13, 4, XEN. — 5 dwingen AESCH. Ag. 956.

κατα-στρηνιάω, in zinnelijke stemming, *d. i.* oproerig zijn tegen, *τινος* N. T. 1 Tim. 5, 11.

κατα-στροφή, *ή*, — 1 onderste boven keeren: vernielen AESCH. Eum. 490 tot N. T. 2 Petr. 2, 6. — 2 (*: med.*) onderwerping HDT. 1, 6. — 3 (*: refl.*) het zich omlaag wenden: afloop, einde („catastrophe”): AESCH. Supp. 442, THUC. 2, 42, 28, SOPH. O. C. 103; dood EPICUR. 151 Us.

κατά-στωμα, τό, (ver)dek hdt. 8, 118, THUC. 1, 14, 26, PL. Lach. 184 a, XEN. Hell. 1, 4, 7.

κατα-στρώννυμι, = *-στρονύμι*, hdt. 9, 76, XEN. Cyr. 3, 3, 64, EUR. Herc. 1000, N. T. 1 Cor. 10, 5.

κατα-στύγέω, *aor.* κατέστύγον, τινα, voor iemand terugdeinzen P 694 (x 113 *tnesis*).

κατα-στύφελος, zeer hard HES. Th. 806, HYMN. Merc. 124.

κατα-στύφω, samentrekken; τὸ κατεστρωμένον, eenzelligheid PLUT. Cat. Mi. 46.

κατα-στωμύλλομαι, babbelachtig zijn AR. Ran. 1160.

κατα-στυβωτέω, als een zwijn vetmesten PLUT. **κατα-συρω**, uiteensleuren: plunderen, verwoesten HDT. 5, 81, POL.

κατα-σφάζω, -σφάττω, slachten: dooden, vermoorden HDT. 1, 45, AESCH. Eum. 102, SOPH. O. R. 730, XEN. An. 4, 1, 23, N. T. Luc. 19, 27.

κατα-σφραγίζω, verzegelen EMPED. 115, 2 D., AESCH. Supp. 947, PL., LUC.

κατα-σχεθεῖν, *θ-aor.* bij κατέχω, z. d., A 702, HYMN. Cer. 126, SOPH. Ant. 1200, EUR.

κατά-σχεσις, ἡ, — 1 in-bezittingeming N. T. Act. 7, 45. — 2 bezit *ib.* 7, 5.

κατά-σχετος, 2, — 1 tegengehouden: onderdrukt SOPH. Ant. 1253. — 2 in geestvervoering gebracht D. H.

κατα-σχηματίζω, vormen ISOCR. 11, 24, PLUT. **κατα-σχίζω**, opensplijten: openbreken, verscheuren AR. Vesp. 239, XEN. An. 7, 1, 16, DEM.; *med.* AR. Ran. 403.

κατα-σχολάζω, den tijd verbeuzelen of werkeloos doorbrengen SOPH. Ph. 127, PLUT.

κατα-σχολέω, *med.* = *versterkt ἀσχ.*, PLUT. **κατα-σώχω**, stuk wrijven HDT. 4, 75.

κατά-τάσις, ἡ, — 1 inspanning: pijn D. H. — 2 neerdrücken PL. Tim. 58 e.

κατα-τάσσω, — 1 opstellen, *v. e. geheel of v. iemand in een geheel* LYS. 13, 82, XEN. Oec. 9, 13, PL. — 2 een beschouwing openen: uiteenzetten POL.

κατα-ταχέω, in snelheid het winnen van, τινα POL. **κατα-τείνω**, Tr.: — 1 (omlaag) spannen HDT. 4, 72; 7, 36, PL. Tim. 84 e; *spec.* uitzetten van graafwerk langs een rechte lijn HDT. 1, 189. — 2 *overdr.* spannen > vol inspanning volbrengen PL. Prot. 329 a; -zeggen Rep. 358 d, XEN. An. 2, 5, 30 zich inspannen, EUR. Hec. 130, POL. — 3 omlaag spannen = uitrekken, folteren DEM. — 4 neerdrücken PL. Tim. 58 e. — *Intr.*: 5 zich (uitspannen,) -uitstrekken HDT. 7, 113, XEN. Hell. 4, 4, 7. — *Pass. refl.* 6 zich inspannen PLUT.

κατα-τελευτάω, uitloopen, εἰς τι ARISTOT.

κατα-τέμνω, — 1 versnijden, stuk snijden, verminken AR. Pax 1059, XEN. An. 4, 7, 26. — 2 neerhouwen, neerslaan PL. Rep. 488 c. — 3 doorsnijden, verdeelen: τὰς ὁδοὺς ἰσθείας, is in rechte straten verdeeld (*als κατά τ. ὁ. ἰ.*) HDT. 1, 180. — 4 insnijden: ingraven XEN. An. 2, 4, 13, Vect. 4, 27. — 5 *overdr.* smalen HYPHER. 5, 12, PL. Rep. 488 c.

κατα-τεφρώω, met asch bedekken ARISTOT.

κατά-τεχνος, 2, (te) kunstig PLUT. 79 b.

κατα-τήνω, *dor.* -τάκω. — 1 doen smelten τ 206, HDT. 2, 87; *pass.*: smelten *intr.* τ 205, PL. Tim. 65 d, THEOCR. 11, 14. — 2 *overdr.*: *pass.* smelten, wegwijnen, verteerd worden τ 136, AR. Pl. 1034, SOPH. El. 187, XEN.

κατα-τίθημι, Act.: — 1 neerzetten, neerleggen, *sinds* Γ 293, PIND. P. 5, 90 (*m. praedic. acc.* > maken), *alg. tot* N. T. Mc. 15, 46; *spec.* ἐς μέσον Πέρσησι καταθεῖναι τὰ πρόγματα HDT. 3, 80 (invloed op) den gang van zaken voor alle Perzen openstellen; *spec.*: *v. wedstrijdprizen* > uitloven

Ψ 267. — 2 wegzetten, wegleggen φ 260; .. om te bewaren ι 247. — 3 *spec.* neerleggen, *v. geld*: besteden, betalen HDT. 9, 120, LYS. 31, 9, AR. Ran. 176, PL. Prot. 314 b, 328 c. — 4 *vand.* vervullen, nakomen, *belofte e. dgl.* PIND. N. 7, 76, SOPH. O. C. 227. — *Med.*: — 5 van zich afleggen, zijn eigen . . . afleggen Γ 114, PIND. O. 6, 39, AR. Ran. 166, *een ambt* PLUT. — 6 *spec.* in verzekerde bewaring geven, in veiligheid brengen; > bewaren, opbergen σ 45, τ 17, THUC. 3, 72, 17, LYS. 22, 9, XEN. Hell. 1, 3, 2. — 7 *overdr.* geld, dank „deponeeren,” *zoodat men er over beschikken kan*, > zich verwerven HDT. 6, 41, THUC. 1, 128, 25, PL. Symp. 208 c tot N. T. Act. 24, 37; *ook v. nadeelen*: ἔχθραν LYS. 2, 22. — 8 *praegn.* niet letten op, laten varen PL. Prot. 348 a, *vgl.* XEN. Mem. 1, 4, 15. — 9 op papier zetten: opteekenen PL. Leg. 858 d. — 10 (*z. 3*) voor zich neerleggen = besteden XEN. An. 1, 3, 3.

κατα-τίλω, bevuilen, τυνος AR. Av. 1054.

κατα-τίλλω, uiteenplukken HIPPOCR.

κατα-τιτράω, doorstooten PL. Tim. 70 c.

κατα-τιρώσσω, met wonden overdekken XEN. An. 3, 4, 26, POL.

κατα-τοκίζω, door woeker verarmen ARISTOT.

κατα-τολμάω, zich overmoedig, brutaal gedragen, τυνος, ten opzichte van POL.

κατα-τομή, ἡ, — 1 stuksnijden THEOPHR. — 2 een uitgehouwen stuk rots HYPER. — 3 *spec.* besnijdenis N. T. Phil. 3, 2.

κατα-τοξέω, — 1 neerschieten, τινα HDT. 3, 36, THUC. 3, 34, 26, XEN. Hell. 4, 7, 6; *overdr.* AR. Nuh. 944. — 2 *intr.* schieten, τινα, met N. T. Hebr. 12, 20(?).

κατα-τραυματίζω, — 1 met wonden overdekken HDT. 7, 212 (τρω-), THUC. 8, 42, 28, POL. — 2 lek maken THUC. 7, 41, 34.

κατα-τρέω, — 1 naar beneden loopen, -hollen HDT. 7, 192, AR. Eccl. 961, N. T. Act. 21, 32. — 2 *spec.* . . naar de kust of aan land gaan XEN. An. 7, 1, 20, Hell. 5, 1, 12, POL. — 3 betreden, doorloopen PIND. N. 4, 23. — 4 *praegn.* afloopen, brandschatten THUC. 8, 92, 26, XEN., POL., PLUT. — 4 > *overdr.* uitvaren tegen, τινα PL. Leg. 806 c, DIO.

κατά-τρησις, ἡ, gat EPICUR.

κατα-τριάκοντουτίζω, dertig jaren (door-)leven, z. AR. Eq. 1391.

κατα-τρίβω, — 1 stuk wrijven: slijten, verbruiken THEOGN. 55, PL. Phaed. 87 b, c, THEOCR. 24, 74. — 2 *geld* verteren, opmaken XEN. Cyr. 8, 4, 36. — 3 een mensch, krachten verteren > uitputten, dooden THUC. 8, 46, 1, XEN. Hell. 5, 4, 60, AR. Pax 355. — 4 *overdr.*: *v. tijd*: verbruiken > doorbrengen POL. — 5 *overdr.* steeds gebruiken: steeds vervuld zijn van of bezig zijn op, met XEN. Mem. 4, 5, 7, POL.

κατά-τριψις, ἡ, fijn, stuk wrijven HIPPOCR.

κατα-τρώω, stuk wrijven, verslijten: — 1 arm maken P 225, o 309. — 2 afmatten EUR. Med. 1100, THEOCR. 1, 78.

κατα-τρώγω, *aor.* κατέτρωγον, stuk knabbelen AR. Ach. 809, THEOCR. 5, 115, PLUT. Artax. 3, LUC.

κατα-τροματίζω, *ion.* = -τροματίζω.

κατα-τυγχάνω, bereiken, τυνος, de hand op iets leggen; *abs.* slagen DEM. 18, 178, DIOD.

κατα-αυάινω verderdren *tr.* ARCHIL. 63 ALD, LYCOPHR., LUC.

κατ-αυγασμός, ὁ, verlichting PLUT. Nic. 23.

κατ-αυδάω, uitspreken SOPH. Ant. 86.

κατ-αύδησις, ἡ, luid spreken HIPPOCR.

κατ-αυλέω, — 1 „befluiten”, τυνος: door fluitspel

betooveren, eig. en overdr. PL. Rep. 411 a, EUR. Herc. 871; ook pass. PL. — 2 met fluitspel vervullen PLUT. **κατ-αυλίζομαι**, aor. pass., kampeeren, bivakkeeren XEN. An. 7, 5, 15, (EUR.) Rhés. 518, POL., PLUT. (aor. med.).

κατ-αυχέω, zeer trotsch zijn, snoeven op, τιμ. AESCH. Pers. 352.

κατα-φάινω, — 1 duidelijk maken PIND. N. 10, 11. — 2 pass. refl. (intr.) zich vertoonen: zichtbaar worden, (b)lijken HYMN. Ap. 431, HDT. 1, 58, PL. Charm. 172 c.

κατα-φάνης, zichtbaar, duidelijk ANTIPH. 5, 19, AR. Eq. 942 adv., PL. Prot. 312 a, XEN. 1, 8, 8; -εΐδ., ἦ, — 1 duidelijkheid PLUT. — 2 doorzichtigheid PLUT. 914 f.

κατά-φαρκτος, = -φρακτος, omsloten SOPH. Ant. 958.

κατα-φαρμακεύω, — 1 vergiften PLUT. — 2 met (toover)kruiden behandelen: betooveren, beheksen PL. Phaedr. 242 e. — 3 overdr. schminken LUC.

κατα-φαρμάσσω, — 1 vergiften > betooveren HDT. 2, 181. — 2 betooveren PLUT. Dion 14.

κατά-φάσις, ἦ, bevestigen PL., ARISTOT., LUC.

κατα-φατίζω, verzekeren, beloven ARISTOT. A. II. 7, 1, PLUT.

κατα-φραυλλίζω, verachten PLUT. Alex. 28.

κατα-ΦΕΝ-, aor. -έπεφνον, dooden Z 183, PIND. fr. 171 tmes., BACCH. 5, 115.

κατα-φερής (:κατα-φέρομαι), snel omlaag gaande: — 1 dalend, v. d. zon HDT. 2, 63. — 2 hellend XEN. Cyn. 10, 9. — 3 overdr. geneigd, πρὸς οἶνον PLUT.

κατα-φέρω, — 1 naar beneden dragen of brengen X 425 fut. med., AESCH. Eum. 370; spec. stemsteentje neerleggen: stemmen N. T. Act. 26, 10. — 2 naar beneden doen (gaan), ξίφος PLUT., LUC. — 3 sloopen, verwoesten POL. — 4 „afdragen”: betalen POL. — 5 overdr. inbrengen, een klacht tegen iemand DEM. — Pass. refl. (intr.): 6 omlaag vallen, -zinken, -zakken, -gaan DEMOCR. 228 D., ARISTOT., PLUT. — 7 spec. (in een haven) binnenloopen uit nood, uit de koers geslagen worden THUC. 1, 137, 8. — 8 vand. overdr. in iets (slechts) geraken N. T. Act. 20, 9. — 9 neutr. toevallig op iets komen, ἐπὶ ἧνώμην POL.

κατα-φεύγω, — 1 naar iets toe vluchten HDT. 6, 75, XEN. Hell. 5, 1, 9, EUR. Iph. A 911, N. T. Act. 14, 6. — 2 zijn toevlucht nemen PL. Phaedr. 244 e, N. T. Hebr. 6, 18.

κατά-φρευξις, ἦ, toevlucht(soord) THUC. 7, 38, 14.

κατά-φημι, — 1 bevestigen ARISTOT. — 2 het met iemand eens zijn SOPH. O. R. 506.

κατα-φημίζω, — 1 een gerucht verspreiden, aankondigen PIND. O. 6, 56 (-φᾶμ.), POL., PLUT. — 2 beloven, wijden POL. — 3 voor iemand bestemmen, wijden aan POL., PLUT.

κατα-φθατέομαι (φθάνω), als in wedstrijd doorsnellen, γῆν AESCH. Eum. 398.

κατα-φθείρω, — 1 vernietigen, dooden AESCH. Pers. 716, SOPH. O. R. 331; PL. Leg. 697 d, HYPER., POL. — 2 bederven, ongeschikt maken N. T. 2 Tim. 3, 8.

κατα-φθινύθω, te gronde richten, vernietigen HYMN. Cer. 353, EMPED. 111, 4D., THEOCR. 25, 122(?).

κατα-φθίνω, aor. en perf. -ῆσα-ῆκα bij PLUT.; intr. (vgl. δθνω), — 1 te gronde gaan PIND. I. 7, 46, SOPH. Ph. 266, EUR., PLUT. — 2 verzwakken: verminderen SOPH. El. 260.

κατα-φθίω (z. -φθί(ν)ω) THEOCR. 25, 122), — 1 te gronde richten: vernietigen ε 341, AESCH. Eum.

727, SOPH. O. R. 1198. — pass. 2 te gronde gaan, omkomen β 183. EMPED. 111, 9 D., AESCH. Pers. 319, SOPH. O. R. 970, EUR. — 3 v. dingen: verteerd worden: opraken δ 363.

κατα-φθορά, ἦ, — 1 vernietiging, dooden EUR. Ion 1237, POL. — 2 verbijstering, φρενῶν AESCH. Ch. 211.

κατ-αφ-ήμι, naar beneden laten gaan of glijden PL. Lach. 183 e.

κατα-φιλέω, hartelijk kussen XEN. Mem. 2, 6, 33, MEN. Epitr. 56, POL., PLUT., N. T. Mt. 26, 49.

κατα-φλέγω, tr. verbranden X 512, HES., PLUT.

κατα-φοβέω, zeer angstig maken LUC.; zeer bang zijn AR. Ran. 1109.

κατά-φοβος, vol angst: vreezend, τινα POL., PLUT.

κατα-φοιτάω, afdalen HDT. 7, 125.

κατα-φονεύω, vermoorden HDT. 1, 106, EUR. Ba. 1178.

κατα-φορά, ἦ, — 1 neer doen dalen: slag POL., PLUT. — (: pass.) 2 neerdalen, neervallen PL. AX. 370 c, POL. — 3 (zons)oñdergang THEOPHR., D. H.

κατα-φορέω, — 1 mee naar beneden voeren HDT. 3, 106. — 2 overdr. uitstorten, aanvoeren PL. Rep. 587 e.

κατα-φράζω, — 1 berichten PIND. O. 10, 55. — 2 med. met aor. pass. en med. bemerken, overwegen HES. O. 248, SOL., HDT. 4, 76.

κατά-φρακτος, — 1 ingesloten SOPH. Ant. 958. — 2 πλοῖα, met tusschendecken voorzien THUC. 1, 10, 3. — 3 ἵππος, gepantserd POL.

κατα-φράσσω, pantseren PLUT. Alex. 16.

κατα-φρονέω, — 1 op iemand neer „denken”, τινος: gering over iemand denken, zich zelf hooger achten THUC. 2, 11, 24, PL. Gorg. 512 c, Ap. 26 d, EUR. Ba. 199, XEN. Hell. 7, 4, 29; τινα THUC. 6, 34, 17, EUR. Ba. 503. — 2 praegn. verachten, met persoonl. pass. PL. Phaedr. 239 b, ISOCR. 6, 95, DEM., N. T. Mt. 6, 24. — 3 Ltr. verkeerde voorstellingen over iets hebben N. T. Rom. 2, 4. — 4 (κατὰ op iets neerkomend) in den zin hebben, aor. -krijgen HDT. 1, 59. — 5 meenen HDT. 1, 66. — 6 spec. bij kennis zijn of komen HIPPOCR.

κατα-φρόνημα, τό, verachting THUC. 2, 62, 32.

κατα-φρόνησις, ἦ, het verachten THUC. 1, 122, 5.

κατα-φρονητής, ὁ, verachter N. T. Act. 13, 41.

κατα-φρονητικός, verachtend XEN. Hell. 4, 1, 17, ARISTOT., PLUT.

κατα-φροντίζω, — 1 versterkt φροντίζω, POL. — 2 stuk studeeren AR. Nub. 857.

κατα-φρύγω, verschroeien AR. Nub. 396.

κατα-φυγάνω, = -φεύγω, HDT. 6, 16, AESCHIN. 3, 208.

κατα-φυγή, ἦ, — 1 toevlucht(soord) ANTIPH. 1, 4, PL., XEN. Hell. 2, 4, 8, EUR. Or. 724, MEN. fab. inc. II 37. — 2 uitvlucht DEM. 54, 21.

κατα-φύγιον, τό, toevlucht DEMOCR. B 180 D.

κατα-φύλαδόν, adv., naar stammen id 668.

κατα-φυλάττω, beloeren AR. Eccl. 482.

κατα-φυλλο-ροέω, de bladeren laten vallen, verwelken PIND. O. 12, 15.

κατα-φύξιμος, 2, waarheen men zijn toevlucht nemen kan PLUT.

κατα-φυσάω, bespuiten ARISTOT.

κατα-φυτεύω, beplanten PLUT. Cim. 13, LUC. V. H. 2, 42.

κατα-φύομαι, geplant-: verwekt worden in PLUT.; -φύτος, geplant POL., PLUT., LUC.

κατα-φωράω, — 1 op heeterdaad betrappen, -overtuigen THUC. 1, 82, 20, LUC. — 2 plotseling begrijpen XEN. Cyr. 8, 7, 17. — 3 verraden THUC. 8, 87, 25.

κατά-φωρος, — 1 betrapt, overtuigd PLUT. Cat. Mi. 54. — 2 bewezen: duidelijk PLUT.
κατα-χαίρω, leedvermaak gevoelen HDT. 1, 129; 7, 239.
κατα-χαλαζάω, τινος, iemand als met hagel steenigen LUC. Somn. 22.
κατα-χαλκεύω, (metaal)bewerken PLUT. Lys. 17.
κατά-χαλκος, 2, — 1 gepantserd EUR. Iph. T. 1246, Heracl. 376. — 2 *overdr.* πέδιον, vol gepantserde mannen EUR. Ph. 110.
κατα-χαλκώω, met brons overtrekken HDT. 6, 50.
κατα-χαρίζομαι, — 1 iemd iets, τινί τι, als gunst, als bewijs van vriendschap geven: iemd een plezier doen met LYS. 6, 3, PL. Gorg. 513 d, DEM., D. H. — 2 *vand.* τὰ δίκαια, partijdig rechtspreken PL. Ap. 35 c. — 3 τινα τινι, iemd ter wille van een ander vergiffenis schenken PLUT. Poplic. 7.
κατα-χαρμα, τό, leedvermaak: spot, v. pers. *gezegd* THEOGN. 1107.
κατά-χασμα, τό, diepe afgrond PLUT.
κατα-χασμάομαι, zich openen THEOPHR.
κατα-χέζω, bevullen, τινος AR. Nub. 173.
κατα-χειροτονέω, stemmen tegen, τινος: veroordeelen PL. Ax. 368 e, DEM. 21, 2.
κατα-χειροτονία, ή, veroordeeling DEM. 21, 6, ARISTOT. A. II. 59, 2.
κατα-χεύω, = -χέω, *vgl.* τ 206, (*aor.*) HES. O. 583.
κατα-χέω, — 1 op iets neergieten, laten loopen II 549, *alg.* tot n. t. Mc. 14, 3. — 2 neer laten vallen, υφάδας M 158. P 619. — 3 uitspreiden, uitstorten, τί τινος of τινι, *simds* HOM. ὀμίλην Γ 10, PIND. P. 1, 8, v. *gaven* B 670, AR. Eq. 1091, v. *ziekte* Nub. 74. — *Vaak med.:* zijn eigen . . . — *Pass.* (*refl.*): 4 uitstroomen op, over neervallen II 123, μ 411. — 5 smelten HDT. 1, 50.
κατα-χῆνη (χάσκω), ή, hoorn AR. Vesp. 575.
κατα-χρηεύω, τὸν βίον, het leven als weduwe doorbrengen DEM. 29, 26.
κατ-αχῆς, sterk klinkend THEOCR. 1, 7.
κατα-χθόνιος, onderaardsch I 457.
κατα-χλιδάω, pronken, patsen HIPPOCR., POSIDON.
κατά-χολος, 2, zeer galachtig HIPPOCR.
κατα-χορδεύω, opensnijden HDT. 6, 75.
κατα-χορηγέω, voor schouwspelen e. *agl. liturgien* uitgeven, *praegn.* verkwisten LYS. 19, 12, PLUT.
κατα-χραίνω, strijken langs, aanraken BACCH. 5, 44.
κατα-χράομαι, — 1 τινι: iets (op)gebruiken ATT.: PL. Symp. 187 c, ISOCR. 4, 9, MEN. Phasm. 29, N. T. I Cor. 9, 18. — 2 een slecht gebruik, misbruik maken van DIOD., LUC.; ook τι LYS. 19, 22, met willekeur behandelen AESCHIN. 1, 122. — 3 τινα: afmaken, dooden HDT. 1, 82; 117 *eld.*, POL. — 4 leenen van DEM. 49, 4. — 5 *overdr.* beweren DEM.
κατα-χράω, *slechts* 3, *sing. ion.* -χρά, is voldoende HDT. 1, 164; 4, 118 *eld.*
κατα-χρέμπτομαι, bespuwen AR. Pax 815.
κατά-χρεως, *mon. pl.* κατάχρεοι, in schulden POL., DIOD.
κατά-χρησις, ή, onjuist gebruik van een woord ARISTOT., CIC.
κατα-χρίω, zalven, insmeren LUC., ARISTOT.
κατά-χρῦσος, verguld PLUT., LUC. Alex. 13.
κατα-χρῦσώω, — 1 vergulden HDT. 1, 98, PLUT. — 2 *overdr.* AR. Eccl. 826.
κατα-χρώννυμι, besmeuren, opsmeren EUR. Hec. 912.
κατά-χυσμα, τό, — 1 saus AR. Av. 535, 1637. — 2 strooisel, bruidsuikers AT. Pl. 768, DEM.
κατα-χωνεύω, versmelten DIN. 1, 69, DEM. 22, 76.

κατα-χώννυμι, — 1 bedelven, bedekken HDT. 4, 173; 7, 225, AR. Ach. 295. — 2 *overdr.* PL. Gorg. 512 b. — 3 verduisteren PL. Crat. 414 c.
κατα-χωρίζω, — 1 (op zijn plaats), opstellen leggen XEN. An. 6, 3, 10. PAP. — 2 geld „uitzetten”: besteden DIOD. — 3 in boeken opteekenen DIOD.; -ισμός, δ, inleveren v. *stukken* PAP.
κατα-ψάλλω, — 1 door snarenspeel verwikken PLUT. — 2 van snarenspeel laten weerklinken PLUT.
κατα-ψάω, strijken, streelen HDT. 6, 61, AR. Pax 75, PL. Phaed. 89 b, HEROND. 6, 76.
κατα-ψεκάζω, (*of* -ψακ.), bedruppelen, bevochtigen AESCH. Ag. 561, PLUT. Alex. 35.
κατα-ψεύδομαι, — 1 verzinnen, een onjuiste voorstelling geven EUR. Ba. 334. — 2 *bepr.* van iemd, τινος, iets onjuists vertellen, over hem liegen LYS. 16, 8, AR. Pax 532, PL. Phaed. 85 a. — 3 een valschen schijn wekken DEM., D. H.
κατα-ψευδομαρτυρέω, valsche getuigenis afleggen, τινος, tegen iemd XEN. Ap. 24; *med.* DEM., *pass.* onder valsche getuigenis lijden ISAE. 5, 9, DEM. 21, 136.
κατα-ψηφίζω, — 1 tegen iemd besluiten D. H. — 2 εαυτῶν, aan zich zelf vertwijfelen. — *Med.:* 3 zijn stem tegen iemd of iets τινος, νόμου DEM. 20, 163, PL. Ap. 35 e uitbrengen: hem veroordeelen tot, θάνατον *of* iemd (door stemming) schuldig verklaren aan iets, van hem vaststellen, δελίαν, ἀδικίαν τινος ANTIPH. 1, 12, LYS. 13, 94, PL. Ap. 41 d, Gorg. 515 e, XEN. Hell. 1, 5, 11. — 4 (tot) iets besluiten ARISTOT.
κατα-ψήφισις, ή, veroordeeling ANTIPH. 1, 3, DIO.
κατα-ψήχω, — 1 strijken, streelen EUR. Hipp. 100, *overdr.* AP. RH. — 2 fijn, stuk wrijven SOPH. Tr. 698.
κατα-ψιθυρίζω, τινός προς τινα, iemd bij een ander besmuuspen, belasteren PLUT.
κατά-ψυξις, ή, afkoeling, verkoudheid HIPPOCR., ARISTOT.
κατα-ψύχω, — 1 afkoelen PL. Tim. 84 e, ARISTOT., PLUT. N. T. Luc. 16, 24, — 2 uitdrogen DIOD., PLUT.
κατ-εάσσω (*uit κατ-εάξα ontstaan*), *nieuw praes.* = κατ-άγγυμι, ARISTOT., AESOP.
κατ-εβλακευμένως, *adv.* slap, nalatig AR. Pl. 325.
κατ-εγγνάω, — 1 borgtocht eischen van, τινα PL. Leg. 871 e, DEM., POL.; *pass.* borgtocht moeten stellen PL. Leg. 872 b, beslag leggen op PAP. — 2 *med.* voor zich beslag de hand op iets leggen POL. — 3 *act.* zijn kinderen „in handen” van een ander geven: verloven EUR. Or. 1675.
κατ-εγγύη, ή, borgtocht DEM. 25, 60.
κατ-έγκειμαι, zwaar drukken HIPPOCR.
κατ-έδω, *ep.* — 1 opeten, verteren T 31. — 2 verteren, opmaken, οίκον β 237, Z 202.
κατ-εθίζω, tot gewoonte maken, inrichten POL.
κατ-είβω, — 1 vergieten φ 86. — 2 *pass.* neerstroomen Ω 794, O 37, AR. Lys. 127. — 3 *overdr.:* v. *tijd* verstrijken ε 152, AP. RH.
κατ-είδωλος, 2, vol afgodsbeelden N. T. Act. 17, 16.
κατ-εικάζω, — 1 gelijk maken SOPH. O. C. 338. — 2 gissen (*meest in iemds nadeel*) HDT. 6, 112; 9, 149.
I. κατ-ειλέω en -ειλλω, samendringen HDT. 1, 80; 3, 13, PLUT.
II. κατ-ειλέω, inwikkelen XEN. Eq. 10, 7 LUC. Symp. 47.
κατ-ειλισσις, ή, het snel ronddraaien (*of* het ineenpersen?) EPICUR. 115 Us.
κατ-ειλισσω, *ion.* = καθελ., HDT. 7, 76.
κατ-ειλοσπάομαι, omhoog wentelen, draaiend naar beneden gaan AR. Lys. 722.

κατ-εἰλῶ, inwikkelen: bedekken HDT. 2, 8.
κατ-εἰμι (εἶμι), — 1 naar beneden gaan, -komen Λ 475, SOPH. ANT. 896, EUR., (N. T.); *verzw.* komen, bezoeken PL. Prot. 316 c. — 2 neerkomen, neervallen, v. e. storm e. dgl. THUC. 2, 25, 8, AR. Eq. 529, PLUT. — 3 terugkomen, -gaan, *alg.*; *spec.*: van ballingen v 267, HDT. 3, 45, AESCH. Ag. 1283, XEN. Hell. 2, 2, 14, PL. Rep. 607 d, ISOCR. 4, 116. — *spec.* 4 v. rivieren; naar zee stroomen Λ 492, HDT. 1, 19. — 5 v. schepen. binnenloopen π 472. — *overdr.* 6 op iemds hoofd neerkomen, iemd treffen HDT. 7, 160.
κατ-εἶπον, — 1 iets kwaads vertellen van, τινος AR. Pax 376, PL. Theaet. 140 a, XEN. — 2 (vgl. κατα-λέγω), nauwkeurig of ronduit zeggen, verklaren, vertellen (ANACR.) 13, 2, AR. Vesp. 54, PL., EUR. Med. 589, ISOCR.
κατ-εἰργνῶμι, indrijven HDT. 4, 69.
κατ-εἶργω, -ιον. -έργω, *cypr.* (aor.) κατ-ε(οφ η?) Φοργον insluiten: belegeren; indrijven: — 1 samendrijven, opsluiten HDT. 5, 63, THUC. 6, 6, 19. — 2 dwingen (vgl. lat. *cōgo* < *co-ago*) D. H. — 3 beperken PLUT. — 3 verhinderen EUR. Supp. 308. — Aor.(?) -εἰργαθέσθαι AESCH. Eum. 566.
κατ-εἶρω, -ιον. — **κατερῶ**, HDT. 8, 96.
κατ-εἰρωνεύομαι, — 1 iemd, τινος, voor den gek houden PLUT. — 2 belachelijk maken PLUT.
κατ-εἰκλῶ, verzwakken POL.
κατ-ελαύνω, — 1 in het gevecht onderkrijgen THEOCR. 5, 116 (*urschl. obsc.*) — 2 > = comprimeren AR. Pax 711, Eccl. 1082. — 3 ναῦς naar binnen roeien, varen PLUT. Nic. 14.
κατ-ελέγχω, — 1 weerleggen, logenstraffen HES. O. 714. — 2 schenden, te schande maken PIND. P. 8, 36, I. 3, 14, TYRT. 6, 9 ALD.
κατ-ελεῶ (*vaak* misplaats) medelijden hebben met iemd, τινα LYS. 16, 3, PL. Rep. 415 c, POL.
κατ-εἰλισσῶ, -ιον. = *att.* καθελίσσω verbinden HDT. 7, 181; inwikkelen (*mummies*) 2, 86; *plusq. pass.* κατ-εἰλιχάτο 7, 76.
κατ-έλω, -ιον. = *att.* καθ-έλω.
κατ-ελπίζω, stellig hopen HDT. 8, 136, POL.
κατ-ελπισμός, ὁ, vaste hoop POL.
κατ-εμέω, bespuwen, τινος AR., LUC. Saturn. 38.
κατ-εμῖρω, dooden SOPH. ANT. 871, *med.* λ 519.
κατ-ἐναντι (*codd.* -α bij PL.), *adv.*, — 1 tegenover, τινος PL. Charm. 155 d, N. T. Mc. 12, 41 (-ι). — 2 *overdr.* met betrekking tot N. T. 2 Cor. 2, 17.
κατ-ἐναντίον, *adv.*, tegenover = tegemoet, τινὶ ἐλθεῖν Φ 567, HES. Sc. 73, AP. RH.
κατ-εναρίζω, ombrengen AESCH. Ch. 347, SOPH. Ai. 26.
κατ-ενήνοθε (vgl. ἐπενήνοθε en ἐνθεῖν), langs iets opgebloeid zijn, over iets uitgespreid liggen HES. Sc. 269, HYMN. Cer. 279.
κατ-ἐνώπα, *adv.*, juist in het aangezicht, tegenover zich O 320; = -ώπιον, N. T. Eph. 1, 4.
κατ-ἐξ-ανίσταμαι, strijden, zich verzetten tegen PLUT. Alex. 6; ontstaan πόλεμος PLUT. Demetr. 22.
κατ-ἐξ-ανάστασις, ἡ, opstand, weerspannigheid Περὶ Ὑψους 7, 3.
κατ-ἐξ-αναστασι-κός, geschikt voor tegenstand MARC. AUR. 8, 39.
κατ-ἐξ-ουσιάζω, ιος, zijn macht tegen iemand, τινος, misbruiken N. T. Mt. 20, 25.
κατ-επαγγέλλομαι, — 1 beloven AESCHIN. 1, 117, DEM., DIOD. — 2 wijden, opdragen PLUT.
κατ-επαύω, — 1 ergens op laten volgen AR. Eq. 25. — 2 opleggen, τιμὴ τιμωρίαν PLUT.

κατ-επαύω, τινα, betooveren, > beteugelen PL. Gorg. 483 e.
κατ-επάλμενος (vgl. ἄλτο ἄλλομαι), toesnellen op Λ 94.
κατ-επειγῶ, — 1 voortdrijven, -dringen (Ψ 623), HDT. 8, 126, PL. Theaet. 172 d, XEN. Hell. 4, 2, 18, PLUT.; ook v. dingen: dringend (noodig) zijn XEN. Mem. 2, 1, 2, ISOCR. 5, 25, PLUT., LUC. — 2 in het nauw drijven, nabuuen THUC. 1, 61, 29. — 3 sterk verlangen, τινος POL.
κατ-επιτορεύομαι, τι, door een meined doorzetten, bereiken DEM. 54, 40.
κατ-εργάζομαι, — 1 afwerken, voltooien, klaar krijgen HDT. 8, 100, AR. Eccl. 247, SOPH. El. 1022, XEN. Mem. 3, 5, 11, PL., N. T. Rom. 7, 15. *Met dubb. acc.* (voor) iemd iets doen, bereiken ANDOC., AESCHIN. 3, 229. — 2 bewerken, veroorzaken N. T. Rom. 4, 15. — 3 zich verwerven, verdienen: *geld* HDT. 5, 78, *roem* N. T. 2 Cor. 4, 17. — 4 v. pers. > voor zich winnen HDT. 7, 6. — 5 er onder krijgen, klein krijgen: onderwerpen HDT. 7, 211, AESCH. Ag. 526, THUC. 6, 11, 28, DEMOCR. 250 D. — 6 *praegn.* dooden HDT. 1, 24, SOPH. Tr. 1094, EUR.
κατ-εργασία, ἡ, — 1 het bewerken, v. metalen; exploiteeren POL. — 2 *spec.* spijsvertering ARISTOT. — 3 het bebouwen v. h. land THEOPHR.
κατ-εργαστικός, geschikt om te bewerken, te verteren (*eten*) THEOPHR.
κατ-εργον, τό, — 1 arbeidsloon PAP. — 2 opgave v. geleverde arbeid PAP. — 3 voorschot op het te velde staande gewas PAP.
κατ-εργος, 2, bewerkt, bebouwd THEOPHR.
κατ-ερείδω, neerslaan op, v. d. wind DIO PRUS.
κατ-ερείω, — 1 stuk breken, malen, *overdr.* AR. Vesp. 649. — 2 *med.* stuk scheuren, als teeken van rouw HDT. 3, 66, AESCH. Pers. 538. — 3. κατ-ε(ρ)εἰκτός.
κατ-ερείπω, aor. κατήριπον, pf. 2 κατερήριπα, *pass.* κατερήριμμαι, — 1 neerwerpen, verwoesten HDT. 7, 140 *orak.*, EUR. Hec. 477, PLUT. — 2 *intr.* ineensstorten: vernield worden E 55, E 92, THEOCR. 13, 49.
κατ-ερεύω, bespuwen, in het gezicht boeren, τινος AR. Vesp. 1151.
κατ-ερέω, — 1 met een dak voorzien, bedekken PLUT. Caes. 9. — 2 *med.* zich bedekken AR. Vesp. 1294, AP. RH.
κατ-ερητύω (ῦ), — 1 tegenhouden I 465. — 2 verhinderen SOPH. Ph. 1416. — 3 geruststellen τ 545.
κατ-ερ(ε)ικτός, opengebrokeu, gedopt AR. Ran. 505.
κατ-ερίθεύομαι, zich met kuiperij of chicanes inlaten POL.
κατ-ερούκνω, = *volg.*, Ω 218.
κατ-ερούω, — 1 tegenhouden, ophouden Z 192, 518. — 2 afhouden van AR. Vesp. 601. — 3 beletten Ψ 734; *pass.* blijven toeven δ 377.
κατ-ερώ, naar beneden = in zee trekken ε 261, HDT. 8, 96 (-εἶρ-).
κατ-έρχομαι, — 1 naar beneden komen of gaan Z 109, *alg. tot* N. T. Luc. 9, 37. — 2 naar beneden vallen ι 484. — 3 (naar huis) terugkeeren, πόλιςδε λ 288; v. ballingen HDT. 5, 30, AESCH. Ch. 43, THUC. 1, 126, 28, SOPH. ANT. 200, XEN. — 4 de haven binnenloopen α 182.
κατ-ερώ, f., z. κατ-εἰπέω, — 1 uitspreken AR. Nub. 518, EUR. Med. 1106; *vaak praegn.*: wat eigenlijk niet gezegd mag worden. — 2 spreken tegen, τινος: beschuldigen HDT. 3, 71, XEN.

κατ-εσθίω, — 1 opeten, verzwelgen B 314, μ 256, HDT. 3, 25, AR. Pax 388 (?), XEN. An. 4, 8, 14, N. T. Mt. 13, 4. — 2 verteren, opeten o 12 *imes.*, AR., AESCHIN. 1, 94, N. T. Luc. 15, 30.

κατ-ευγμα, τό, — 1 wensch ω gelofte AESCH. Ch. 218. — 2 verwensching, vloek AESCH. Sept. 709, EUR. — 3 bede SOPH. O. R. 920.

κατ-εὐδω, „scythisch” = καθ-ε., AR. Th. 1193.

κατ-ευ-ημερέω, bijval vinden, in aanzien staan AESCHIN. 2, 89.

κατ-ευθύ, *adv.*, rechtuit XEN. Symp. 5, 5.

κατ-ευθύνω, — 1 recht maken PL. Leg. 807 a, Tim. 44 b, PLUT.; richten, leiden, πόδα N. T. Luc. 1, 79. — 2 *spec.* rekenschap vorderen PL. Leg. 945 a. — *intr.* 3 recht op iemd afgaan PLUT.

κατ-ευ-καιρέω, een goede gelegenheid krijgen POL.

κατ-εὐλογέω, zegenen N. T. Mc. 10, 16.

κατ-εὐνάζω, — 1 in slaap brengen (EUR.) Rhes. 614; *pass. refl.* zich te ruste leggen Γ 448; *de zon* SOPH. Tr. 95. — 2 *euphem.* v. d. doodslaap SOPH. Ant. 832. — 3 *overdr.* stillen, kalmeeren SOPH. Ph. 699.

κατ-ευνασμός, ὁ, tot rust brengen PLUT.

κατ-ευναστής, οὐ, ὁ, — 1 kamerdienaar PLUT. Otho 17. — 2 die in den dood geleidit PLUT.

κατ-εὐνάω, = -εὐνάζω, *act.* Ξ 245; *pass. refl.* δ 414.

κατ-ευ-ορκέω, plechtig zweren GORG.

κατ-ευτρεπίζω, weer in orde brengen AR. Eccl. 510, XEN.

κατ-ευτοχέω, gelukkig zijn of verloopen (*pass.*) ARISTOT., PLUT. Dem. 6, Sert. 18.

κατ-ευ-φημέω, gelukwenschen toeroepen, τινα PLUT.

κατ-ευχή, ἡ, gebed AESCH. Ch. 477, PLUT.

κατ-εὐχομαι, — 1 wenschen, verwenschingen tegen iemd, τινος, uitspreken AESCH. Sept. 633, SOPH. O. R. 246, PL., EUR. — 2 wenschen, smeeken HDT. 1, 132, TR.: AESCH. Ag. 1250; τινα AESCH. Ch. 88. — 3 zich beroemen THEOCR. 1, 97.

κατ-εὐωχέομαι, smullen HDT. 1, 216.

κατ-εφ-άλλομαι, toesnellen, snel neerdalen z. Λ 94, T 351 *en vgl.* (ἐκ-)καταπάλλω.

κατ-εφ-ίσταμαι, *refl.*, *aor.* -έστην, tegen iemand opstaan N. T. Act. 18, 12.

κατ-έχω, — I. *Trans.*: — 1 naar beneden houden, κεφαλὴν ω 242. — 2 neerhoudend = tegenhouden, inhouden ω vasthouden Λ 702, PIND. N. 10, 6, HDT. 1, 29, ATT.: PL. Phaedr. 254 a, N. T. Luc. 4, 42; *spec.* de hand leggen op, in beslag nemen PAP. — 3 *praeagn.* bedwingen, beteugelen HDT. 6, 129, *alg.* — 4 > bezet houden: bezetten (veroveren, rooven) (*aor.*), bezitten > bedekken (vervullen, beheerschen; νόξ κατέχ' οὐρανόν v 269, τ 361 *med.*, EMPED 100, 16 D. HDT. 8, 76; 5, 72, ATT.: SOPH. Ant. 409; > vasthouden (aan) N. T. 1 Cor. 11, 2; κατασχομένη ἐνανθ̄ zich dekkend met haar sluier Γ 419. — *overdr.* 5 *van leed enz.*, dat de menschen in zijn macht houdt: ἐχθρά φάτις PIND. P. 1, 96, HDT. 6, 40, SOPH. Ai. 142 (ω andersom Ant. 503); *praeagn.* κατέχεσθαι in vervoering zijn PL. Phaedr. 244 e (z. κατ-οκωχῆ en κατ-οχή). — 6 boeien HDT. 6, 129. — 7 begrijpen, vatten PL. Men. 72 d. — 8 *med.* verduisteren HDT. 7, 164. — 9 *pass. refl.* „ophouden”, vertoeven HDT. 8, 117. — II. *Intr.*: — 10 *spec.* (sc. τὴν ναῦν e. dgl.) het schip in een bep. koers „houden”, stuen = binnenloopen, landen, aanhouden op HDT 6, 101; 8, 41, SOPH. Ph. 220, 270. — 11 *vand.* afloopen

SOPH. El. 501. — 12 *verzw.* > bestaan, aanwezig zijn HDT. 6, 40, THUC. 1, 10, 11, *vgl.* *praeagn.* THEOGN. 262, AR. Pax 944 aanhouden(d zijn).

κατ-ηβολέω, bezwijmen NIC. Al. 194.

κατ-ηβολή, aanval v. e. ziekte PL. Hipp. min. 372e.

κατ-ηγέομαι, *ion.* = καθηγέομαι.

κατ-ηγορέω, *imprf.* κατηγόρουσ, — 1 spreken, τι, tegen iemd (κατά) τινος = in iemds nadeel: beschuldigen PL.; *spec. jurid.* HDT. 7, 205, ATT.: AR. Vesp. 840, TR.: SOPH. O. R. 514, 529, XEN. Hell. 1, 7, 9, N. T. Mt. 12, 10. — 2 *verzw.* verraden, aanduiden HDT. 3, 115, SOPH. Ai. 908, XEN. — 3 > beweren, „zeggen” (*vgl.* „categorie”) PL. Theat. 167 a, ARISTOT. — 4 iets goeds van iemd zeggen AESCH. Ag. 271.

κατ-ηγόρημα, τό, — 1 beschuldiging, verwijt DIN. 1, 1, PL., DEM. 18, 263. — 2 praedicaat, gezegde ARISTOT.

κατ-ηγορία, ἡ, — 1 aanklacht, beschuldiging THUC. 3, 52, 19, PL. Ap. 19 a, XEN. An. 5, 8, 1, N. T. Joh. 18, 29. — 2 praedicaat, algemeene bepaling van een object ARISTOT.

κατ-ηγορικός, — 1 bij den aanklager, het aanklagen, behoorend; aanklagend PLUT. — 2 bij het praedicaat behoorend; > bevestigend ARISTOT.

κατ-ήγορος, ὁ, ἡ, — 1 aanklager HDT. 8, 88, PL. Ap. 18 b, Gorg. 486 b, SOPH. — 2 die geheimen uitspreekt, verraadt AESCH. Sept. 439, XEN. Oec. 20, 15.

κατ-ήγωρ (*door hebr. invloed*), ορος, ὁ, aanklager: Duivel N. T. Apoc. 12, 10.

κατ-ήμοος, — 1 luisteraar, verspieder HDT. 1, 100, SOPH. Ichn. 77 D., DIO. — 2 gehoorzaam, hoorig: onderworpen HDT. 1, 72, SOPH. Ant. 642, PL. Men. 71 e.

κατ-ήνω, *ion.* = καθήνω.

κατ-ήλιψ, ιφος, ἡ, trap om omlaag te klimmen (> verdieping of beter vliering) AR. Ran. 566, LUC. Lexiph. 8.
(: *lit.* ἵπτι klimmen, W. *alip-* z. αἰγίλυρ?; *maar φ*).

κατ-ηλογέω, *ion.*, minachten, gering achten: geen acht slaan op, τι HDT. 1, 84; 3, 121.

κατ-ημαι, *ion.* = κάθημαι.

κατ-ήνεμος, tegen den wind gelegen THEOPHR.

κατ-ηξίς, ἡ, *ion.* = κάταξις, het verbreken HIPPOCR.

κατ-ήορος, 2, *dor.* κατάορος, (af)hangend EUR. Tr. 1090, AP. RH.

κατ-ητιάομαι, verachten E 417.

κατ-ήρᾶτος, = κατ-ἄρᾶτος, HEROND. 5, 44.

κατ-ηρεμίζω, tot bedaren brengen XEN. An. 7, 1, 24 (?), PLUT.

κατ-ηρεφής, — 1 gedekt, van een dak voorzien Σ 589, HES. Th. 594. — 2 gewelfd, σπέος v 349, HES., SOPH. Ant. 885, EUR., PL. Critias 116 b. — 3 *verzw.* bedekt met iets AESCH. Eum. 294.

κατ-ήρης, — 1 goed ingericht, -uitgerust HDT. 8, 21, EUR. Iph. T. 1346. — 2 *overdr.* EUR. El. 498, NIC.
(W. *ar.* v. ἀραρίσκω × ἐρέτω, z. HDT. 8, 21).

κατήφειᾶ, *ep. ion.* κατηφείη, ἡ, beschaming, beschaamdheid II 498, P 556, AP. RH., PLUT.; neerslachtigheid N. T. Jac. 4, 9.

κατηφέω, — 1 beschaamd zijn X 293. — 2 neerslaan (= *lat.* defigere), δμμα EUR. Med. 1012, CALL.

κατηφής, — 1 „de oogen op den grond, omlaag bevestigd”: beschaamd, neerslachtig ω 432, EUR.

Heracl. 633 ἔμμα *vgl.* 635, ARISTOT., PLUT. Luc. — 2 duister, donker LTR.
(vgl. κατηφέω 2 = de-figere! Compos. κατ- + ἄφος τὸ: ἄπτω, W. aph-; type κατ-ρηφής).
κατηφιάω, = **κατηφέω**, PLUT. 119 c.
κατηφών, ὄνος, verachtelijk Ω 253.
(substantiveering bij κατηφής).
κατ-ηξάω, (doen) klinken: mondeling leeren, τίνα LUC. Asin. 48, N. T. 1 Cor. 14, 19.
κατ-ηχής, luid klinkend THEOCR. 1, 7.
κατ-ήχησις, ἡ, mondeling onderricht HIPPOCR., D. H.
KAT-Θ. = **κατα-Θ.** of **κατ-εθ.**, *ep.*, met *apocope*.
κατ-ίζω, *ion.* = **καθίζω**.
κατ-ιθύ, tegenover HDT. 9, 51.
κατ-ιθύνω, in het rechte spoor brengen, -houden DEMOCR. 119 D.
κατ-ίημι, *ion.* = **καθίημι**.
κατ-ικετεύω, *ion.* = **καδικετεύω**.
κατ-ιλλώπτω, lonken AESCH. (?)
κατ-ιλύω (λύω?), „bemodderen“: met een laag modder bedekken XEN. Oec. 17, 13.
κατ-ιόομαι, verroesten (*intr.*) N. T. Jac. 5, 3.
κατ-ιπτάζομαι, *ion.* = **καδιπτάζομαι**.
κατ-ιρώω, *ion.* = **καθιρώω**.
κατ-ισχνάινω, — 1 zeer mager maken AESCH. Eum. 139, PL. Rep. 561 c. — 2 verminderen THEOPHR.
κατ-ισχύω, — 1 „neer-krachten“: onderkrijgen; overwinnen, bedwingen, τινος N. T. Mt. 16, 18. — 2 de kracht hebben om iets te bereiken: in staat zijn N. T. Luc. 21, 36. — 3 de overhand hebben THEOPHR., POL.
κατ-ίσχω, — 1 vasthouden, beteugelen, ἵππους Ψ 321. — 2 innemen, bezetten τ 122, *med.* voor zich zelf . . . B 233. — 3 *spec.* sturen (schip) λ 456, HDT. 8, 40. — 4 *intr.* neerdalen HDT. 3, 28.
κατ-όδος, ἡ, *ion.* = **κάθοδος**.
κατ-οδύρομαι, heftig beklagen PL. Ax. 367 d.
κατ-οίδα, zeker weten, goed kennen AESCH. Ag. 4, SOPH. O. R. 225, PL. Soph. 229 c.
κατ-οίησις, ἡ, inbeelding PLUT. 119 b.
κατ-οικέω, — Tr.: 1 bewonen, τι SOPH. Ph. 40, N. T. Luc. 13, 4. — 2 gaan (be)wonen HDT. 7, 164, AR. Av. 153, EUR. Med. 10, PL. — *pass. (refl.)* 3 zich vestigen; *perf.* wonen HDT. 4, 116, THUC. 5, 83, 6. — 4 bestuurd worden SOPH., PL. Leg. 683 a. — *intr.* 5 wonen N. T. Act. 1, 20, *overdr.* Eph. 3, 17.
κατ-οικίσις, ἡ, — 1 het bewonen THUC. 2, 15, 30. — 2 woning, verblijf PL. Tim. 71 b, N. T. Mc. 5, 3.
κατ-οικητήριον, τό, woning, tempel N. T. Eph. 2, 22.
κατ-οικία, ἡ, volksplanting; het vestigen daarvan POL., PLUT., N. T. Act. 17, 26.
κατ-οικίδιος, (al)tijd in huis levend HIPPOCR., LUC. Hist. Conser. 37.
κατ-οικίζω, — 1 *tr.* doen wonen, vestigen, koloniseren, τίνα, *v. menschen en steden* PIND. N. 10, 5, HDT. 6, 119, AESCH. Pr. 725, THUC. 6, 76, 29, SOPH. Ant. 1069; *pass. refl.* THUC. 2, 102, 3. — 2 *overdr.* AESCH. Pr. 250, N. T. Jac. 4, 5. — 3 terug brengen in het vaderland AESCH. Eum. 756.
κατ-οικ-ικός, van den **κατ-οικος** (2), PAP.
κατ-οικίσις, ἡ, koloniseren, stichting THUC. 6, 77, 11, PL. Hipp. mai. 285 d; = **-ισμός**, δ, PL. Leg. 704 a.
κατ-οικο-δομέω, — 1 bebouwen, op iets bouwen XEN. Ath. 3, 4. — 2 inbouwen, opsluiten ISAE. 8, 41.
κατ-οικο-νομέω, spaarzaam besturen PLUT.

κατ-οικος, δ, — 1 bewoner ARISTOT., POL. — 2 *spec.* militaire kleruch, die een landleen kreeg PAP., *sinds Ptolemaeus Philopator*.
κατ-οικο-φθορέω, ruïneeren PLUT. Alcib. 23.
κατ-οικτείρω, beklagen, > medelijden hebben met, τι HDT. 4, 167, SOPH. O. R. 13, EUR., XEN. Cyr. 7, 3, 13.
κατ-οικτίζω, — 1 beklagen, bejammeren AESCH. Eum. 121, SOPH. O. R. 1178, EUR., *vaak med.*: AESCH. Pr. 36. — 2 sparen AESCH. Supp. 903. — 3 *pass. refl.* zich beklagen HDT. 3, 156.
κατ-οικτίσις, ἡ, beklagen XEN. Cyr. 6, 1, 47.
κατ-οιμώζω, bejammeren EUR. Andr. 1159.
κάτ-οινος, „onder den wijn“: dronken EUR. Ion 553, DIOD.
κατ-οινώω, dronken maken PL. Leg. 815 c.
κατ-οίχομαι, „omlaagdalen“: sterven DEM. 43, 67, ARISTOT.; = **κατ-οιχέω**, weggaan, klinken SOPH. Ichn. 321 D.
κατ-οινέω, uit vrees nalaten, verzuimen, τι THUC. 2, 94, 17, AESCH. Pr. 67, SOPH., DEM.
κατ-οιωχίη (: **κατ-έχω**), ἡ, geestelijk door iets bezet, bezeten zijn: aandoening PL. Phaedr. 245 a.
κατ-οιώχιμος, ontvankelijk, vatbaar ARISTOT.
κατ-ολιγώρῳ, verzuimen, τινος LYS. 9, 16.
κατ-όλλυμαι, geheel te gronde gaan AESCH. Pers. 670 *times*.
κατ-ολολύζω, jammeren bij of om, τινος AESCH. Ag. 1118.
κατ-ολοφύρομαι, bejammeren, beklagen EUR. Iph. T. 643, XEN. Cyr. 7, 3, 16, POL.
κατ-ομβρος, beregend, doorweekt THEOPHR.
κατ-όμνυμι, — 1 bezweren, τι iets, τίνα bij iemd AR. Av. 444, EUR. Or. 1517. — 2 *med.* τινος = onder eede een aanklacht tegen iemd beginnen HDT. 6, 65.
κατ-ομφάλιος, van den navel af NIC. Th. 290.
κατ-ονίναμαι, τινος, profiteeren van AR. Eccl. 917.
κατ-ονομάζω, — 1 noemen THEOPHR. — 2 ver-loven POL.
κατ-όνομαι, *aor. pass.*, verachten, τίνα HDT. 2, 136.
κατ-οξύς, zeer hevig HIPPOCR., AR. Vesp. 471.
κατ-οπάζω, vervolgen, verdrijven HES. O. 324.
κατ-όπιπ, *adv.*, = *volg.*, THEOGN. 280, HIPPOCR., AR. Eq. 625, PL. Prot. 316 a, XEN., PLUT., D. H. τινος.
κατ-όπισθε(ν), *adv.*, — 1 *v. plaats*: van achteren, achter, τινος Ψ 505, μ 148. — 2 *v. tijd*: later (*vgl.* ὄψε), in de toekomst χ 40. — 3 *v. rang*: later komend, minder EUR. Iph. A. — 1093.
κατ-οπτάω, hard bakken, *ook*: in de zon-com., ARISTOT.
κατ-οπτεύω, — 1 nauwkeurig waarnemen, af-zoeken ARISTOT., D. H. — 2 verspieden SOPH. Ph. 124, XEN. Cyr. 8, 2, 10, POL.
κατ-οπτήρ, ἦρος, δ, — 1 spion AESCH. Sept. 36. — 2 *spec. (chirurg.)* instrument om vernauwde kanalen te verwijden en aldus het inwendige te onderzoeken HIPPOCR.
κατ-όπτῆς, ου, δ, — 1 spion HYMN. Merc. 372, HDT. 3, 17, AESCH. Sept. 369, EUR. — 2 beschouwer ooggetuige AESCH. Sept. 41; Ζεύς, die van boven af alles ziet AR. Ach. 435.
κατ-οπτος, — 1 uitziende over AESCH. Ag. 307. — 2 zichtbaar THUC. 8, 104, 22, LYS. 7, 28.
κατ-οπτρ-ίζω, — 1 afspiegelen PLUT. — 2 *med.* aanschouwen of (als) in een spiegel zien N. T. 2 Cor. 3, 18.
κατ-οπτρ-ικός, — 1 als in een spiegel gezien, *v. h. spiegelbeeld* PLUT. — 2 ἡ κ-ή, leer van de straal-breking PLUT.
κατ-οπτρο-ειδής, als in een spiegel PLUT.

κάτ-οπτρον, τό, spiegel AESCH. Ag. 839, *overdr.* EUR. Hipp. 429.
κατ-οράω, *ion.* = καθοράω.
κατ-οργιάζω, in de orgiën of mysteriën inwijden, daartoe voorbereiden PLUT. Soll. 12, LUC.,
κατ-ορθόω, — 1 recht maken: = oprichten EUR. Hipp. 1445; richten, opsturen, *overdr.* PL. Euthyd. 281 a. — 2 *overdr.* in orde brengen, gereed maken AESCH. Ch. 512, (N. T.) — 3 oprichten, moed geven SOPH. El. 416. — 4 gelukkig, goed voltooiën THUC. 6, 12, 34 LYS. 18, 13, PL. Men. 99 c, ISOCR., DEM., MEN. Epitr. 339, POL.; *pass.* (goed) gelukken, z. THUC. 2, 65, 11, EUR.
κατ-ορθώμα, τό, — 1 wat goed slaagt: succes POL., D. H., PLUT. — 2 wat als uiting van plichtsgevoel aan de hoogste eischen beantwoordt CIC. Off. 1, 3. — 3 geordende toestand N. T. Act. 24, 2(?)
κατ-ορθώσις, ἡ, — 1 „recht maken“: goed, met succes volbrengen ARISTOT., POL. — 2 = κατόρθωμα, 2, CIC.
κατ-ορούω, omlaag stormen HYMN. Cer. 342.
κατ-ορρωδέω, vreezen, schuwen POL.; = *ion.* καταρρ., HDT. 1, 34.
κατ-ορύσσω, *att.* -ττω, begraven HDT. 3, 35, THUC. 1, 134, 28, AR. Pl. 338, XEN. Mem. 1, 2, 55.
κατ-ορχέομαι, — 1 op iemd (iemds ongeluk) dansen, insultare: hoonen, verguizen HDT. 3, 151, PLUT. — 2 iemd „omlaagdansen“: door dansen betooveren bedwingen LUC. Salt. 22.
κατ-ό τι, *ion.* = καθ' ὅ τι: in verband waarmee > omdat, daar HDT. 7, 2.
κατ-ορδαίος, onderaardsch HYMN. Merc. 121, CALL.
κατ-ουλάς (: οὔλος), ἄδος, dicht, dik: duister, νόξ SOPH., AP. RH. 4, 1695.
κατ-ουρέω, bewateren, τινωσ AR. Eccl. 832 *als uiting v. minachting*, ARISTOT., LUC.
κατ-ουρίζω (οὔρος gunstige wind), tot een goed einde brengen SOPH. Tr. 827.
κατ-ουρόω, goeden wind hebben POL.; *pass.* met goeden wind varen LUC. Lexiph. 15.
κατ-οφρυσόομαι, de wenkbrauwen optrekken, zich trotsch gedragen LUC. Amor. 53.
κατ-οχεύς, ὁ, grendel, sluitbalk CALL.
κατ-οχή, ἡ, — 1 het vasthouden: gedwongen verblijf HDT. 5, 35. — 2 verzekerde bewaring, hechtenis PAP. — 3 bezeten zijn door een godheid: bezieling, razernij PLUT. Alex. 2, PAP.
κατ-όχιμος, — 1 in bezit genomen ISAE. 2, 28. — 2 bezeten, bezielid door een god LUC. — 3 in hechtenis, in bewaring PAP.
κατ-οχος, *pass.*: — 1 vastgehouden AESCH. Pers. 223, SOPH. Tr. 978. — 2 *spec.* door een god geprepen: bezielid, enthousiast EUR. Hec. 1090, PLUT., PAP. — 3 *act.* vasthoudend: trouw PLUT.
κατ-όψιος, voor oogen, tegenoverliggend, τινωσ EUR. Hipp. 30.
κατ-οφο-φαγέω, verzwelgen AESCHIN. 1, 95.
καττίτερος, ὁ, *nieuw-att.* = κασσίτερος.
κάττυμα en καττώ, *nieuw-att.* = κάσσυμα en κασσύω.
κατ-ὑπερθε en κατ-ὑπερτερος, *ion.* = καθ' ὑπ.
κατ-υπνώω, *ion.* = καθυπνώω.
κάτω, *κατωτέρω* PL. Phaed. 112 d, *superl.* κατώτατα HDT. 7, 23, v. plaats, — 1 naar beneden P 136, ψ 91, AESCH. Pers. 839, Pr. 74, SOPH. Ant. 197, AR., XEN. An. 4, 8, 20, PL. Rep. 500 b, N. T. Mt. 4, 6; ὁδὸς ἄνω κάτω HERACL. 70 D. — 2 v. rust: beneden onder PIND. P. 2, 48, HDT. 1, 133; 8, 53, SOPH. Ant. 75, THUC. 1, 120, 1, PL., N. T. Mc.

14, 66, *spec. van de dooden* „beneden“ gezegd. — v. tijd 3 later LUC.; van . . . af N. T. Mt. 2, 16.
κάτω-θε(ν), *adv.*, — 1 van beneden af, van anderen op AESCH. Pers. 997, SOPH. Ph. 28, THUC. 2, 76, 7, PL. Phaedr. 299 c. — 2 v. rust: beneden SOPH. Ant. 521, 1070, EUR. — 3 v. tijd: later, volgend PL. Tim. 18 d, DEM. 2, 10.
κατ-ωθέω, naar beneden stooten II 410 *imes.*
κατω-κάρᾶ, *adv.*, hals over kop PIND. fr. 161, AR. Ach. 946, Pax 153.
κατ-ωμαδῖος, van schouderhoogte geslingerd Ψ 431. (*hypostase uit κατ' ὄμων van den schouder af, op den schouder, vgl. καταλοφάδια*).
κατ-ωμαδῖον (z. voorg.), *adv.*, met wijd uithalenden arm, *eig.* „van den schouder af“ O 352, Ψ 500.
κατ-ωμοσίη, ἡ, eed tegen iemand: (eed bij de) aanklacht, verklaring onder eede HDT. 6, 65.
κατω-νάκη, ἡ, slavenkleed, van anderen met een boordsel van schapevel voorzien AR. Eccl. 724.
κατωπιάω (vgl. κατ-ηφής), de oogen nederslaan; *overdr.* neerslachtig zijn ARISTOT.
κάτωρ, οὐρός, ὁ, gebieder(?) HYMN. 6, (7), 55. (*wrsch. lw.: of: κεντέω, κα- < κη?*)
κατ-ώρυξ, ὕχος, *dat. pl.* -υχέεσσι om metrischen dwang met analog. -εεσσι *i.p.v.* -εεσι ζ 267, ι 185: — 1 in (den grond) begraven en bevestigd HOM. — 2 in den grond (in holen) AESCH. Pr. 452; *subst.* hol SOPH. Ant. 774, EUR. — 3 stek, aflegger THEOPHR. **κατώ-τατος**, onderste XEN. Cyr. 6, 1, 52.
κατώ-τερος, meer beneden HIPPOCR., Ltr.
κατω-φαγᾶς, ἄ, ὁ, „vraat“, naam v. e. vogel bij AR. Av. 288.
κατ-ωφελῆς, zeer nuttig THEOPHR.
κατω-φερής, omlaag gedragen, omlaag (hangend) XEN. Cyr. 5, 30.
κατ-ωχρία, geheel bleek worden LUC.
καυάξιαις, z. κατάγυμι.
καυήξ, ἡ, soort meeuw LYCOPHR. 425. (*behoorende tot een sterke onomatop. groep, vgl. eveneens κήξ. Vgl. lat. caurire miauwen, nld. kauw [niet onder de germ. klankverschuiving vallend], lit. kăũkti huilen, z. ook kl.-russ. gava kraai*).
καυ-θμός, ὁ, vuur, ziekte der boomen THEOPHR.
καυκαλῖς, ἴδος, ἡ, schermvormige plant NIC. Th. 843.
καυλιᾶς, οὐ, ὁ, van stengels gemaakt THEOPHR.
καυλ-έω, een stengel krijgen THEOPHR.; -ίζω, een steel, schacht geven AR.
καυλ-ίνος, van een stengel of stok gemaakt LUC. V. H. 1, 16.
καυλίον, τό, *een zeeplant* ARISTOT.
καυλο-μύκητες, οἱ, stengelpaddestoelen LUC. V. H. 1, 16.
καυλός, ὁ, — 1 gevest v. h. zwaard II 338. — 2 boveneinde v. d. lansschacht N 162. — 3 schacht v. e. slagpen of vleugel PL. Phaedr. 251 b, ARISTOT. — 4 stengel, steel AR. Eq. 894, THEOPHR. (W. *κευ-ᾶξ*, hol, z. κοίλος. Vgl. *lat. caulis* stengel, *m. ier. cuaille* paal, *lit. kaulas* bot, *lett. kauls* stengel; kortere fase in o.ind. kulya-n. bot).
καυλώδης, koolachtig THEOPHR.
καυ-μα, τό, — 1 brand, gloed, *spec.* zomerhitte E 865, HES., SOPH. Ant. 417, PL. Phaed. 94 b, N. T. Apoc. 7, 16. — 2 koortshitte XEN. Hell. 5, 3, 19 *πυροφλεγές*.
καυματ-ιάς, οὐ, ὁ, brandend THEOPHR.
καυματ-ίζω, — 1 *pass.* door groote hitte lijden N. T. Mt. 13, 6. — 2 aan koortshitte lijden PLUT.
καυματ-ώδης, — 1 brandend, heet ARISTOT. — 2 met koortshitte verbonden HIPPOCR.

καυνάκης (*pers.?* *hw.*), ου, ό, een pels, *vgl.* AR. Vesp. 1137, ARR.
καύνος, ό, lot COM.
(indien < καυο-vo-: o.b. küšī lot).
καυρός, = **καός**, SOPH.
(vgl. ook HESYCH. καυρός=καός, got. hauns nederig, vernederd, lit. kuvēti-s zich schamen).
καυσία (: κά[ι]ω), ή, Macedonische hoed met breeden rand tegen de zonnestralen POL., PLUT.
καύσι-μος, 2, brandbaar PL. Leg. 849 d, XEN. AN. 6, 3, 9, THEOPHR.
καυ-σις, ή, — 1 (ver)branden HDT. 2, 40. — 2 zonnehitte PL. Theat. 156 b. — 3 branden als *chirurg. methode* PL. Prot. 354 a, ISOCR. 8, 40.
καυσσομαι, in het vuur oplossen *intr.* N. T. 2 Petr. 3, 10.
καύσος, ό, heete koorts HIPPOCR., ARISTOT.
καύστειρά (καίω), heet, μάχη Δ 342, M 316.
καυστηρ-ιάζω, brandmerken N. T. 1 Tim. 4, 2.
καυστι-κός, — 1 brandbaar ARISTOT. — 2 brandend, heet HIPPOCR.
καυσο-ώδης, — 1 brandend, heet THEOPHR. — 2 door koortshitte aangegrepen HIPPOCR.
καύσων, **ωνος**, ό, — 1 brandende hitte, gloed N. T. Mt. 20, 12. — 2 heete koorts ARISTOT.
καυ-τήρ, ήρος, ό, — 1 brander PIND. P. 1, 95. — 2 brandijzer HIPPOCR.
καυτηρι-άζω, (*medisch*), branden HIPPOCR.; brandmerken N. T.
καυτήρ-ιον, τό, brandijzer D. H., LUC. Pisc. 52.
καυχάομαι, — 1 zich beroemen, pochen PIND. O. 9, 38, SAPPHO. 26, 10 ALD., HDT. 7, 39. — 2 *trans.* roemen N. T. 2 Cor. 11, 30, N. T. Rom. 2, 17 εν τινι; -έομαι, THEOCR. 5, 77.
καυχᾶ, ή, pocherij PIND. N. 9, 7.
*(hiervan denomin. wrsch. καυχάομαι. Onomatop. W. kau- z. কাঁাš met gh- versterkt, vgl. τρῶχω e. dgl. Met palataal ig. k- lit. saukūi ik schreeuw. Daarnaast ig. għau- schreeuwen, lit. gauji ik huil, waaruit z. als *gauχ- ontstaan kan zijn).*
καύχη-μα, τό, — 1 grootsprekerij PIND. I. 4, 51, N. T. 1 Cor. 5, 6, PLUT. — 2 voorwerp van pocherij N. T. Rom. 4, 2.
καύχη-σις, ή, pocherij N. T. Rom. 3, 27; ook de grond daartoe, 2 Cor. 1, 12.
καυχος, = **χαλκός**, *inser. Cortyn.*
ΚΑΦ- in κεκαφηότα θυμόν E 698, ε 468: den (laatsten) adem uitblazend: zieltogend.
(κάφ-|perf.: καπ-νός, καπνός z. d.; vgl. HESYCH. ἐγκάπτει· ἐκπνεῖ, κέκηφε· τέθνηκεν).
καχάζω, luid lachen (ANACR.) 31, 29, AR. Eccl. 849, SOPH. Ai. 199, Ichn. 348 D., THEOCR. 5, 142 (*f. -αζῶ*).
(z. καχάζω, lat. cachinnus)
καχ-εκτέω, een slechte constitutie hebben, v. lichaam en staat POL.
(v. κακ-έκτης, -εκτος; vgl. πλεονεκτέω).
καχ-έκτης, ου, ό, — 1 in slechten gezondheidstoestand POL. — 2 in slechte stemming POL.
(vgl. πλεον-έκτης; ἔχω, ἔχ-).
καχ-ελκής, met booze zweren HIPPOCR.
καχ-εξία, ή, — 1 slechte gezondheidstoestand PL. Gorg. 450 a, PLUT. Dem. 6. — 2 slechte stemming COM., POL.
καχ-εταπεινή, ή, slechte omgang THEOGN. 1169.
καχλάζω, *perf. dor. κάχλαδα*, — 1 *intr.* plassen, neerkletteren, bruisen PIND. O. 7, 2, AESCH. Sept. 115, THEOCR. 6, 11. — 2 *tr.* opspetten, ἀφρόν EUR. Hipp. 1211.
(formatie als παφλάζω bruisen. Vgl. χάλαζα, hagel ∞ kletteren).

κάχληξ, ήκος, ό, kiezel THUC. 4, 26, 26.
(καχλ- < idg. kagh-: o.n. hagi. = ndl. hagel).
καχυρδ-ιάς, ου, ό, soort graan THEOPHR.
καχυρδ-ιον, τό, *dem. v. volg.*, kaf van gerst ARISTOT., THEOPHR.
κάχυρος (: κέγγρος), υος, ή, — 1 soort gerst AR. Nub. 1358, Vesp. 1305, PLUT. — 2 katjes aan de boomen THEOPHR.
καχ-ύπ-οπτος, achterdochtig AR., PL. Rep. 409 c, ARISTOT.
καχ-υπό-τοπος, verdacht PL. Phaedr. 240 e.
κάψις (κάπτω), ή, inslikken, inslokken ARISTOT.
κάω, *f.* καύσω, *aor. ep.* ἔκηα (*η = ε̄; < εκηF-α*), *daaruit att.* ἔκαα AESCH. Ag. 849, AR. Pax 1132; *daarnaast att.* ἔκαυσα *enz. aor. pass. ep.* ἐκάθη, *att.* ἐκαύθη, — 1 in brand steken, aansteken I 77, Φ 338, *alg. tot N. T.* Mt. 5, 15. — 2 verbranden Ξ 397, ι 553, HDT. 1, 86; 4, 5, ATT.: AR. Vesp. 1372 (*α*), *tot N. T.* Joh. 15, 6. — 3 *overdr.* (ver)branden, v. hartstocht, pijn e. dgl. PIND P. 4, 219, AR. Lys. 9, *tot N. T.* Luc. 24, 32, — 4 schroeien, v. d. koude gezegd XEN. Cyn. 8, 2, ARISTOT. — 5 *spec. v. d. chirurgien:* τέμνειν καὶ καίειν AESCH., PL. Gorg. 480 c, XEN. AN. 5, 8, 18.
ion. καίω = κλάω; κλαίω; < καF-ιω = καυ- kortste phase bij key-, waarnaast kᾶ (: idg. kəū) in lit. kŭlėti de brand krijgen v. h. koren, kŭlė brand in het koren).
κε, *ep., thess., PIND., lesb., car. cypr.,* **κεν** HOM., **κα** dor. boeot., *vgl. s.v. κα. Enclitisch. In functie komt het overeen met ion. att. enz. ᾶν, z. d.*
(verw. met καὶ z. d., vgl. o.ind. kām ± dan wel, o. b. kŭ partikel bij den dat.).
κεάζω, *aor.* ἐκέασ(σ)α *enz.*, — 1 klooven ξ 418 *enz.* — 2 verbrijzelen ε 132. — 3 klein wijven NIC.
(κεα- < idg. kesa- in o.ind. śasi-śyāti hij zal snijden, lat. castrare snijden: o.ind. śas-tra- n. mes).
κεάνωθος, ό, soort distel THEOPHR.
κέαρ, **αρος**, τό, hart PIND. Pae VIII 21 D., P. 10, 22, BACCH. 14, 23, AESCH. Pr. 245, SOPH., EUR. Med. 911.
(z. κῆρ. Wrsch. analogisch naar ἔαρ: ἦρ-).
κέατος (*z. κεάζω*), gekloofd ε 60.
κεβλή-γονος, met het zaad in de bol, v. d. papaver NIC. Ai. 433.
κεβλή-πύρις, ή, soort vogel: vuurkop (: κεφάλη) f AR. Av. 305.
κεγχρο-αμίς (*vgl. πῦρ-αμίς*), ίδος, ή, de kleine korrels in de vijgen, olijpit HIPPOCR., ARISTOT.
κεγχρεών (κέγγρος), ώνος, ό, werkplaats, waar de metaalkorrels gereinigd worden DEM. 37, 27.
κεγχρίς, ίδος, ή, ook **κεγχρησίς**, — 1 soort slang HIPPOCR. — 2 soort valk ARISTOT. *Vgl. κερχρησίς.*
κεγχρο-ειδής, als gierst HIPPOCR.
κέγγρος, ό, — 1 gierst HES. Sc. 398, HDT. 4, 17 ∞ 3, 100, XEN. AN. 1, 2, 22. — 2 *plur.*, om de gelijkheid: vischkuit HDT. 2, 93.
(W. gher-+ā- wijven, malen, z. lat. grānum; k. dan met reduplicatie en dissimilatie < gher [> n]-ghros of met nasaalreduplicatie. Vgl. lat. hordeum, ndl. gerst en s.v. κριθή en χεράδος).
κέγγρω-μα, τό, „korrels”: versiering met knopjes op den rand v. h. schild EUR. Ph. 1386.
κέγγρων, **ονος**, ό, een wind, die bij den Phasis waait HIPPOCR.
κέδαίω = **κεδάνυμι**, AP. RH. 2, 626, ARAT. Phaen. 158, NIC.
(κεδάνυμι), slechts *aor.* ἐκέδασσα *en aor. pass.* ἐκεδάσθη = **σκέδανυμι** *en ιδώνημι*, z. d., verstrooien, uiteenjagen O 328.

κέδματα (κεδάνωμι of: κήδω, z. volg.), **τά**, — 1 vloeijing HIPPOCR. — 2 breuk v. e. bloedvat MED. **κεδνός** (κήδω), — 1 act. „zorgzaam”: trouw α 335, 428, PIND. P. 9, 122. — 2 > goed, braaf PIND. O. 8, 80, AESCH. Pers. 172, Sept. 62, SOPH. Ai. 663, EUR. — 2 pass. wel verzorgd: zorg waard > dierbaar, τοκῆς P 28, I 586.

κεδρ-ιη, ἦ, cederhars HDT. 2, 87.

κεδρ-ινον, τό, cederolie HIPPOCR., ARISTOT.

κεδρ-ινος, van cederhout Ω 192, EUR. Alc. 160, DIOD., POL.

κεδρίς, ἰδος, ἦ, — 1 vrucht van den ceder THEOPHR — 2 jeneverbes HIPOCR., AR. Th. 486. — 3 een struik, die veel op den ceder lijkt THEOPHR.

κεδρός, ἦ, — 1 ceder, jeneverbessenboom, waarvan het hout als reukwerk verbrand werd ε 60, HDT. 2, 87; 4, 75, THEOPHR., N. T. Joh. 18, 1. — 2 (dood)kist van cederhout EUR. Alc. 365, THEOCR. 7, 81. — 3 cederolie LUC.

(W. *keḗd-*: lit. *kadagys* jeneverbessenboom, o.b. *kaditi* [a < ὀ] rooken, *kadū* [ca < idg. *kē*] rook).

κεδρωτός, 3, van cederhout gemaakt EUR. Or. 1371.

κεῖ, = **ἐκεῖ**, ARCHIL. HEROND. 1, 26 (= aeol. κῆ).

κεῖ-θεν, ep. ion. = **ἐκ.**, — 1 daarvandaan α 285, HDT. 1, 122, SOPH. O. R. 758. — 2 daarna O 234.

κεῖ-θι, ep. ion. = **ἐκ.**, PIND. N. 9, 11, HDT. 2, 122: daar, ginds.

κείμει, f. κείσομαι. K. een athemat. praes. later als perf. gevoeld bij τίθημι, — 1 liggen, rusten, pass. ἐν λέκτρῳ τ 516, alg. tot N. T. ἐν φάτῃ LUC. 2, 16. — 2 verzw. zich bevinden λ 577 alg. — 3 praegn. werkeloos, lusteloos, ziek, onverzorgd, dood liggen Σ 435. — 4 v. dingen: landen, steden, voorwerpen: „liggen” = (gelegen) zijn η 244, Δ 487, alg. tot N. T. Mt. 5, 14, 2 Cor. 3, 15; „zitten” v. schoenen HEROND. 7, 120. — Als perf. pass. v. τίθημι: 5 ingesteld, vastgesteld zijn, vgl. X 163 tot N. T. LUC. 2, 34, 1 Tim. 1, 9 ingesteld zijn = gelden; z. verdre τίθημι.

(W. *kei-* liggen, zich gewoonlijk bevinden: o.ind. *seṭē* = *κείται* naast *śyātē* hij ligt, vgl. *κείω*. Vaak met to- en mo- suffixen, z. *κοίτος*, *κοίμαω*; vgl. lat. *cūnae* [*< koi-nā*] wieg, got *haimis* dorp: ndl. *heim*[wee]).

κειμήλιον, τό, liggende have, spec.: pl kostbaarheden Z 47, α 312, XENOPHAN. 2, 9, D., HDT. 3, 41, SOPH. El. 438, PL. Leg. 913 a, (EUR.) Rhés. 654, THEOCR. 21, 55, LUC.

(verw. m. *kei-* in *κείμει*; msch tegenst. teg. *vee* [z. β 75] *μήλα* [eig. bezitting] als liggende have; d. „Liegenschaft”, *kei-μηλ-* of msch. *κειμο-μηλ-ια* v. *kei-μο-*: germ. [*< ig. koimo-*]: *haima-* = ndl. *heim*).

κειμήλιος, adj. bij en uit het voorg., PL. Leg. 931 a.

κείνη, adv., ep., ion. en DICHT. = **ἐκείνη**.

κείνος, η, ο, ep., ion. en DICHT. = **ἐκεῖνος**.

κείνός, 3, ep., ion. en DICHT. = **κενός**.

κείνω = **κενώ** HDT. 4, 123.

κείνω, adv., ion. = **ἐκείνω**, op die wijze HDT. 1, 120.

κείρια (: κείρω: gesneden reep??), ἦ, — 1 zeelt v. e. bed AR. Av. 816, PLUT. — 2 lijkdoek N. T. Joh. 11, 44.

κειρύλος, ὄ, bij AR. Av. 300 komische verdraaiing van κηρύλος, ijsvogel, met toespeling op κείρω, z. κηρύλος, ALCM. 94, 2 ALD.

κείρω, f. κείρω, aor. ἔκείρω, ep. ἔκέρσω (ook TR. lyr.: AESCH. Supp. 665), pf. pass. κέκαρμαι, aor. ἔκέρην, bij PIND. P. 4, 82 ἔκέρθην), — 1

afsnijden, doorsnijden; praegn. vellen; τένοντε K 456, δοῦρα Ω 450, SOPH. Tr. 1196, alg. — 2 spec. haarsnijden (knippen), (baard) scheren HDT. 2, 36, alg. tot N. T.; vaak med. Ψ 46 tot N. T., een schaar Act. 8, 32, het hoofd 18, 18. — 3 beaanbaar maken (als beeldspraak?) τὸ οὔρος HDT. 7, 131. — 4 afbijten, vreten; afweiden, λήιον Λ 560. — 5 afmaken, dooden SOPH. Ai. 55. — 6 verwoesten, plunderen HDT. 4, 191. — 7 verteren, opmaken βίωτον β 143. — 8 overdr. omhakken: verijdelen, μάχη ἐπὶ μῆδεα κείρει O 476, II 120.

(W. *ker-*, snijden, openrijten: o.ind. *κηράτι* hij wondt, *κηράτι* snijdt, arm. *K'erem* ik krab open, schrijf, lat. *caro* vleesch, umbr. *k a r u* [afgesneden] deel, lit. *kertū* ik snijd, houw, *skiriū* ik scheid). **κεί**, = **καί εἰς**.

κείσε, ep. en DICHT. = **ἐκείσε**, M 356, SOPH. O. C. 589, AR. Av. 425; spec. op den heenrit Ψ 461.

I. **κείω**, κέων η 342, — 1 verlangen te liggen θ 315. — 2 gaan liggen, gaan rusten τ 340.

(bijkbaar een vorm evenals ὄρπειον Ε 37 < ὄρει [dat.] ἴων, zoo **keisoi* ἴων met haplogie > *keiōn* gesteund door daarnaast loopend fut. **kei*(σ)ῶ, -ομαι).

II. **κείω**, splijten ξ 425.

(v. **keáo*?, vgl. *κεάζω*).

κεκαῖσμαι, ep. fut. **κείσῃ κήδω**.

κεκάδμαι. dor. = **κείσμαι** (καλνυμαι).

κεκαφῆώς, z. **ΚΑΦ-**.

κέκλιγη, α, **κεκλιγῆός**, z. **κλάζω**.

κεκλόμενος, z. **κλόμαι**.

κέκραγ-μα, τό, geschreeuw AR. Pax 637.

κεκραγ-μός, ὄ, geschreeuw EUR. Iph. A. 1357, PLUT. 654 f.

κεκράκ-της, ου, ὄ, schreeuwer AR. Eq. 137, LUC.

(zoals voorg. v. zelfst. perf. *κέκράγα* gevormd).

κεκραμένως, adv., gemengd: harmonisch(?) PLUT.

κεκραξί-δάμᾶς, αντος, ὄ, hij, die door schreeuwen overwint AR. Vesp. 596.

κεκριμένως, adv., met oordeel des onderscheids, met overleg POL., PLUT. 1142 c.

κεκρύφαλος, ὄ, — 1 hoofddoek, muts X 469, AR. Th. 138, 257. — 2 kopriem aan het tuig XEN. Eq. 6, 7. — 3 zak, fuik, v. d. jachtnetten XEN. Cyn. 6, 7, PLUT. — 4 tweede maag der herkauwende dieren ARISTOT.

(ursch. lw. uit Kl.-Azië. Een **κερω(π)-κεφαλος* naar analogie van *κρηδεμον* het hoofd verborgen houdend, *κε(π)κρωφαλος* is avontuurlijk. Of *κεκρω-ω* τρω/φάλει „met vier φάλοι”?)

κελαδίνος (< εσ-νος, z. φαινός), met gedruisch, -getier Ψ 208, v. Artemis met haar jachtstoet II 183, AP. RH.

κελαδένως, aeol. = voorg., PIND. P. 3, 113.

κελαδ-έω, f. med. bij PIND. O. 10, 79. — 1 intr. gedruisch maken; schreeuwen Ψ 869, AESCH. Ch. 610, (EUR.) Rhés. 385, ITC. — 2 tr. doen weergalmen, -klinken PIND. N. 4, 16, EUR. Hel. 371. — 3 vand. bezingen, huldigen PIND. N. 9, 54.

κελάδη-μα, τό, gedruisch AR. Nub. 283, EUR. Ph. 213.

κελαδῆτις (fem. bij **κε-ητής*), ἰδος, ἦ, bezingend, γλωσσα PIND. N. 4, 86.

κελάδος, ὄ, — 1 gedruisch, geschreeuw I 547, AESCH. Pers. 388, SOPH. El. 737. — 2 heldere stem PIND. P. 4, 60.

(*kelä+d-*, z. *καλέω*. Naast *keläd-klad-* in ohd. *hiuotida* latratu).

κελάδων (vgl. *θέρω*, e. dgl.), ruischend, bruisend Σ 576, β 421, BACCH. 8, 65.

κελαινεγχής, met zwarte lans PIND. N. 10, 84
 κελαινεφής (< *κελαινονεφής), — 1 met zwarte
 wolken B 412, subst. O 46. — 2 donker Δ 140,
 PIND. P. 4, 52.

κελαινόβρωτος, met donkere opengevreten plek-
 ken AESCH. Pr. 1025.

κελαινός, gevlekt of als een vlek: donker, δέρμα
 Ζ 117, χθών Π 384, ὄμβρος EMPED. 111, 6 D.,
 TR.: AESCH. Pr. 433, SOPH. Ant. 590, EUR.

(W. *kela-* naast *kāl-* z. κηλῖς vlek. Vgl. o.ind.
kalaiika- n. vlek, *zuits. helm* witte vlek op het
 voorhoofd v. h. vee, *lit. kalybas* hond met een
 witte kring om den hals. *Bet.* vlek: gevlekt; *κ.*
ursch. onder invloed v. μέλας, μέλαινα; een for-
matie als εταφος).

κελαινοφαής, duister AR. Ran. 1331.

κελαινοφρων, met duistere gedachten, boos-
 aardig AESCH. Eum. 459.

κελαινόμοιαι, zwart worden AESCH. Ch. 414.

κελαινώπιας, met somberen blik: toornig SOPH. Ai.
 954; *fem.* -ώπις, ἴδος, PIND. P. 1, 7; met -ώψ,
 PIND. P. 4, 212.

κελαρύζω, gutsen, ruischen Δ 813, Φ 261, PLUT.

(W. *kel-* voortdrijven, aansporen: roepen, z.
κέλλω, κάλω, vgl. HESYCH. κέλωρ φωνή, κελωρέων
κεκραγῆναι; af. op -ύζω, -ύζα v. κελαρ-).

κελέβειον, τό, *ion.* κελεβήιον, *dem.* v. κελέβη,
 ANTIM.

κελέβη, ἡ, drinkbeker, drinkschaal ANACR. 42;
 63, 2, THEOCR. 2, 2.

(oorspr. holte, vgl. o.ind. *kulija-* n. maat voor
 vloeistoffen, *lat. calva* schedel; *uit idg. *qel(l)ag*ā).*
 κελέοντες, οἱ, de boomen, waaraan het weefsel
 vastgemaakt was THEOCR. 18, 34.

(HESYCH. s.v.: κελοί ξύλα, o.b. *kolū* paal, vgl. d.
Holz. W. (s)kel- splijten?)

κελεός (:κολοός) ὁ, soort vogel: specht ARISTOT.
 κελευθοποιός, 2, = ὀδοποιός, AESCH. Eum. 13.

κέλευθος, ἡ, *pl.* τὰ κέλευθα, — 1 reis, route Ψ
 501, (vgl. ἀκόλουθος), AESCH. Pers. 758. — 2
 route, verkeersweg, ὕγρα κέλευθα v. d. zee A 312;
 x 86; baan ∞ loop v. sterren SOPH. Tr. 131, *eiv.* —
 3 *vand.* verkeer, omgang Γ 406. — 4 weg, straat-
 weg (< doorgang M 399, 411). — 5 wijze, middel
 PIND. N. 8, 35. — 6 levensweg AESCH. Ch. 350. —
 7 *spec.* veldtocht AESCH. Ag. 126.

(*κελευ-*+θ-, z. *κελεύω eig.* in beweging brengen,
 vgl. *semas. στόλος: στέλλω.* Vgl. *lit. keliūju* ik
 reis).

κέλευμα, τό, = κέλευσμα, SOPHR. 51, PL.
 Phaedr. 253 d, SOPH. Ichn. 225 D.

κέλευσις, ἡ, bevelen, opwekken PLUT. 32 c.

κέλευσμα, τό, — 1 geroep AESCH. Ch. 751, EUR.
 — 2 bevel, opwekking HDT. 4, 141, AESCH. Eum.
 235, SOPH., N. T. 1 Thess. 4, 16. — 3 *spec.* maat-
 signaal v. d. κελουστής bij het roeien AESCH.
 Pers. 397.

κελευσμός, ὁ, bevel EUR. Iph. A. 1130.

κελευσμοσύνη, ἡ, = *voorg.*, HDT. 1, 157.

κελευστής, οὗ, ὁ, die de maat voor het roeien
 aangeeft: bootzman THUC. 2, 84, 4, AR. Ach. 554,
 XEN. Hell. 5, 1, 8, PLUT.

κελευστή-κός, het bevelen betreffend PL. Polit.
 260 d, PLUT.

κελευτή-άω, aanvuren M 265.

κελεύω, *f. σω, pf. pass.* κέκλευσμαι, *aor.* ἐκελεύσθη,
 — 1 in beweging brengen, aanzetten, μάστιγι
 Ψ 642, Δ 359. — 2 > bevelen, dringend verzoeken
 τινα Δ 428, τινα Θ 318, HDT., ATT. *alg. tot* N. T. Mt.
 14, 19. — 3 opdragen, τινί τι Ζ 324. — 4 *verzw.*

verzoeken, voorstellen Ω 599, LYS. — 5 bevelen >
 goed vinden ATT.: THUC. 3, 60, 21.

(: κέλομαι, κέλλω, als v. *κελεύς).

κέλης (κέλλω), ἦτος, ὁ, — 1 renpaard ε 371, PIND.
in opschriften HDT. 7, 86, AR. Pax 900, PL. Lys.
 205 c. — 2 snel jacht (vgl. *lat. celox, celer*) HDT. 8,
 94, THUC. 4, 9, 34, XEN. Hell. 1, 6, 26, AR. Lys.
 60. — 3 *obsc.* z. AR. Lys. 60.

κελητίζω, — 1 op renpaarden rijden O 679. —
 2 *obsc.* AR. Vesp. 501, Thesm. 153.

κελητήιον, τό, *dem.* v. κέλης 2, THUC. 1, 53, 31.
 (κέλλω) *f.* κέλωσ, *aor.* ἐκελσα, — 1 naar land
 drijven, op het strand zetten ι 546, AESCH. Ag. 696.
 — 2 *intr.* v. *schip en schepelingen:* landen ι 149,
 AESCH. Supp. 16, SOPH. Tr. 804, EUR.

(z. κέλομαι; κ. < *κελ-γω).

κέλομαι ALCM. 141 κέντο = κέλετο (vgl. ἐνθεῖν *dor.*
 = ἐλθεῖν), *f.* κελήσομαι x 296, *aor.* ἐκεκλόμην, *ook*
ἐκελησάμην PIND. O. 13, 80, EPICH. 71: — 1 aan-
 sporen, aanraden: bevelen, τινα A 74, EMPED.,
 AESCH. Ag. 1119. — 2 toeroepen, aanmoedigen,
 τινα Ζ 66. — 3 aanroepen PIND. I. 5, 37, SOPH.
 O. R. 159.

(W. *kel-*: o.ind. *kaláyati* hij drijft voort, *arm.*
k'eti stuur (:sturen!), *lat. celer, celebrer* [*eig.*
 opeengedreven: druk bezocht], *d. halten*).

κελτιστί, *adv.*, op Celtische wijze LUC. Alex. 51.

κελύφᾶνον, τό, = κελύφος, LYCOPHR. 89, LUC.

κελύφραν-ώδης, als schalen, doppen, peulen
 THEOPHR.

κελύφη, ἡ, = κελύφος, THEOPHR.

κελύφιον, τό, *dem.* v. *volg.*, ARISTOT.

κελύφος, τό, — 1 peul, schaal ARISTOT., THEOPHR.,
 LUC. — 2 *overdr.* + sandwich AR. Vesp. 545.

(z. s.v. *κολε(φ)ός, καλύπτω*).

κέλωρ, ωρος, ὁ, zoon SOPH. Tr. 854, EUR. Andr.
 1034, LYCOPHR.

(*dissimilatie uit *κέρωρ, vgl. πέλ-ωρ; W. her-*
groeien: o.ind. sárira- n. lijf, *gr. κόρφᾶ* meisje,
lat. Cerēs).

κεμάς, ἄδος, ἡ, hinde, ree K 361.

(*κεμ-αδ-*: *idg. kem-ti-* > *germ. *hindi* = *ndl.*
hinde).

κέν, z. κέ.

κεν-αγγής, „met leege vaten”: honger verwekkend
 AESCH. Ag. 188; -ία, ἡ, honger(snoed) AR., PL.
 COM.

κεν-ανδρ-ία, ἡ, gebrek aan mannen, aan menschen
 AESCH. Pers. 730.

κέν-ανδρος, van menschen leeg: verlaten AESCH.
 Pers. 118. SOPH. O. C. 917.

κεν-αυχής, 2, = κενεαυχής, PLUT. 103 e.

κενε-αγγέω, hongeren HIPPOCR.

κενε-αγγίη, ἡ, uitputting, honger HIPPOCR.

κενε-ἄγορία, ἡ, ijdel gepraat DICHT. bij PL. Rep.
 607 b.

κενε-αυχής, ijdel pralend Θ 230.

κενέβρειος, τὰ κενέβρεια (κρέα), vleesch van
 gestorven dieren: aas AR. Av. 538.

κεν-εμ-βατέω, een misstap doen, op zijwegen
 geraken PLUT., LUC., N. T. Col. 2, 18 (-εῶ).

κενεός, κενεότης, *ep., ion. en dicht.* = κενός,
 κενότης.

κενεόφρων, ledig, ijdel van gedachten THEOGN.
 233, PIND. N. 11, 29.

κενεώω, van iets, τινος, berooven EMPED. 16, 2 D.

κενεών, ὄνος, ὁ, leege ruimte, *spec.* het weeke
 van het onderlijf Δ 381, HIPPOCR., XEN. Eq.
 12, 8.

κενοδοξία, ἡ, ijdele roem, praalzicht POL., PLUT., N. T. Phil. 2, 3.

κενόδοξος, 2, roemzuchtig, ijdel POL., N. T. Gal. 5, 26.

κενολογία, ἡ, ijdel gezwets PLUT. 1069 c.

κενός, HOM. κενε(Φ)ός, cypr. κενευός, ion. PIND. κενός (< κενός), att. κενός HOM. χ 249, vgl. κόρη voor F), — 1 leeg: niet gevuld κ 42, alg. spec. met leege handen B 298 tot N. T. Mc. 12, 3. Spec. bij de filosofen: τὸ κ-όν het leege, de leege ruimte (lat. inane) v. -SOCR., DEMOCR. 156 D. — 2 leeg van menschen: verlaten; τινος, verstoeken van, missend SOPH. Ant. 754. — 3 leeg: ijdel, onbetekenend; vruchteloos χ 249, AESCH. Pers. 804, PIND. N. 8, 45, SOPH. Ant. 709, PL. Lach. 196 b, N. T. Eph. 5, 6; διὰ κενῆς vergeefs AR. Vesp. 929, MEN. Sam. 260.

(W. ken-: arm. sin leeg; vgl. s.v. καρός).

κενόσπουδος, die nietige dingen met ernst ver-richt PLUT. 560 b; nietig CIC.: -έω, MARC. AUR. 4, 32.

κενοπαρέω, iemand, die buitenslands gestorven is, een eerebegravenis geven, τινα EUR. Hel. 1546; τὸν βίον, zich als het ware levend begraven PLUT.

κενοτάριον, τό, leeg graf, eerteeken voor een doode XEN. An. 6, 4, 9, PLUT. 349 b.

κενότης, ἡ, — 1 leegheid PL. Rep. 585 b. — 2 ijdelheid, nietigheid ISAC., PLUT.

κενόφρων, = κενεόφρ., AESCH. Pr. 762; ἄφροσῶνη, ἡ, PLUT. Ages. 36.

κενοφωνία, ἡ, ijdele rede N. T. 1 Tim. 6, 20.

κενώω, — 1 leegen: leeg maken; τινος, van iets ontdoen, bevrijden: ontvolken SOPH. O. R. 29, EUR. Med. 959, PL. — 2 verlaten maken, verlaten EUR. Ba. 730. — 3 ijdel maken: oplossen, vernietigen N. T. 1 Cor. 9, 15.

κένσαι, z. κεντέω.

κενταύριον, τό, soort plant HIPPOCR., THEOPHR. κενταυρο-κτόνος, Centauren doodend LYCOPHR. 670.

κενταυρομαχία, ἡ, Centaurenslag PLUT. Rom. 29.

κενταυροπληθής, vol van Centauren EUR. Herc. 1273.

Κένταυρος, ὁ, Centaur, sinds A 832.

(κεντέω prikkelen, zweepen + αἰρ- water: o.n. aurr water, als personificatie van de woeste bergstroomen, z. Πιλήξ-αυρος, -η).

κεντέω, aor. κένσαι (< *κεντασαι), — 1 prikkelen, aandrijven Ψ 337 PIND. P. 1, 28, THEOCR. 19, 11, PL. Phaedr. 251 d. — 2 martelen, dooden SOPH. Ant. 1030, THUC. 4, 47, 1, EUR. Ba. 631, PL. Gorg. 456 d, XEN. An. 3, 1, 29.

(z. κέντρον, κεντός; W. ken+t-, vgl. lat. contus paal, boom, percontari peilen, lett. sits jachtspriet).

κέντημα, τό, prikkeling, prikkel AESCH., POL. κεντρο-ηνεκής, den prikkel (ver)dragend: geprikkeld, aangezweept E 752.

κεντροίξω, prikkelen, aansporen XEN. Eq. 11, 6, PLUT. κεντροίνης, ου, ὁ, — 1 soort haai ARISTOT. — 2 soort wesp THEOPHR.

κεντροδάλητις, door den prikkel schadend, -stekend AESCH. Supp. 563.

κέντρον, τό, — 1 prikkel of als prikkel eindigende zweep Ψ 387, πρὸς κέντρα λακτίζωμεν „de verzenen tegen de prikkelen slaan” PIND. P. 2, 94, AESCH., PL. Phaedr. 254 a, EUR. — 2 als wapen (?): knots met prikkels, goedendag HDT. 3, 130, SOPH. O. R. 809. — 3 angel v. wespen PL. Phaedr. 91 c. — 4 punt v. d. lans POL. — 5 overdr. prikkel, stimulans AESCH. Eum. 157, SOPH. Ph. 1039, PL.

Phaedr. 251 e. — 6 harde plaats, knoest in het hout (vgl. centrum) THEOPHR.

(κεστός < *κεντ-τός, doch κέντρον > κέντρον).

κεντρόω, — 1 met prikkels voorzien PL. Rep. 555 d. — 2 prikkelen, met prikkels slaan HDT. 3, 16.

κέντρων, ὠνος, ὁ, scheldnaam van een spitsboef SOPH., AR. Nub. 450.

κέντωρ, ορος, ὁ, aandrijver, opzweepend E 102.

κένω-μα, τό, — 1 leege ruimte, tusschenruimte POL. — 2 zuivering, purgatie PLUT. 381 c.

κένωσις, ἡ, — 1 lediging PL. Lys. 215 e, Symp. 186 e. — 2 het afleiden der vochtigheid uit de lichamen HIPPOCR.

κέομαι, κέονται X 510, λ 341, π 232; coni. κῆται (< κηται?) β 102 eld.

κεπόδομαι, zich, als de vogel κέπφος, gemakkelijk laten vangen CIC. ad Att. 13, 40.

κέπφος, ὁ, een zeevogel, dien men met zeeschuim gemakkelijk kan vangen; vand. stumper, uil AR. Pax 1067, PL. 912.

κεραϊά (κέρας), ἡ, — 1 gewei v. h. hert NIC.; Th. 36 voelhoren v. d. kreeft ARISTOT. — 2 ra v. h. schip (vgl. lat. cornu) AESCH. Eum. 556, POL., PLUT. — 3 paal, schanspaal POL. — 4 spec. kraan, hefboom THUC. 2, 76, 23, POL., PLUT. — 5 streepje, accentteeken PLUT., N. T. Mt. 5, 18.

κεραϊζώ, — 1 verwoesten II 830, HDT. 1, 88; plunderen 2, 121, 2. — 2 vernielen, in dengrond boren HDT. 8, 86. — 3 dooden B 861, PIND. P. 9, 21, HDT. 7, 125, EUR. Alc. 886. — 4 verdrijven HDT. 1, 159.

(vgl. s.v. ἀκράτος en κῆρ; W. kera+ω-; dus < κεραφ-ίξεν, vgl. δαίω: δά-φός. Z. ook κεραυ-ρός).

κεραϊσ/τής, οὔ, ὁ, plunderaar, dief HYMN. Merc. 336.

κεραϊώ (< κερασ-ίω), ep. = κίρνημι, I 203, EMPED. 35, 8 D.

κεραμεία, ἡ, pottenbakkerskunst PL. Prot. 324 e; spreekw. ἐν πίδαφ ἡ κερ. γίγνεται, de pottenbakkerskunst begint met een grooten aarden pot (πίθος), d. i. met het moeilijkste PL. Gorg. 514 e, Lach. 187 b.

κεραμειικός, ὁ, — 1 van den κεραμεύς XEN. Symp. 7, 2. — 2 E. N. van een straat en een wijk in Athene ATT.: THUC. 2, 34. — 3 ἡ κ-κή, pottenbakkerskunst PL. Polit. 288 a.

κεραμείον, τό, pottenbakkerswerkplaats AESCHIN. 3, 119.

κεράμειος, van aarde, van klei PLUT. Galb. 12.

κεράμεος, = voorg., PL. Lys. 219 e, THEOPHR.

κεραμεούς, οὔν, van aarde, van steen PL. Lys. 219 e, LUC.

(contamin. v. -ε(ι)ος en -οὺς naar de stofadjectiva).

κεραμ-εύς, ὁ, pottenbakker, sinds Σ 601, PL. Lys. 215 c, AR. Av. 490, N. T. Rom. 9, 21.

κεραμ-εῦω, aardewerk maken AR. Eccl. 253, PL. Euthyd. 301 c, d.

κεραμιδ-όω, met tegels bedekken ARISTOT.

κεραμ-ιδός, — 1 van aarde AR. Eccl. 4. — 2 pottenbakkers (kunst, ἡ κ-κή) PL. Polit. 288 a (z. -ειικός), PLUT., N. T. Apoc. 2, 27.

κεραμ-ίνος, van aarde, van klei gemaakt HDT. 3, 96, COM.

κεράμ-ιον, τό, dem. v. κέραμος, aarden vat HDT. 3, 6, PL., XEN. An. 6, 1, 15, DEM., PAP., N. T. Mt. 14, 13.

κεράμ-ιος, van aarde gebakken XEN. An. 3, 4, 7.

κεραμ-ίς, ίδος, ἡ, — 1 klei, pottenbakkersaarde PL. Critias 111 d, THEOPHR. — 2 dakpan THUC. 3, 22, 17, AR. Vesp. 206, XEN. Hell. 6, 5, 9, POL.

— 3 vand. nok v. h. dak ARISTOT.

κεραμίτις, ἦ, γῆ, pottebakkersaarde HIPPOCR., PL. Leg. 844 b, PLUT. 827 d.

κέραμος, ὁ, — 1 leem, pottebakkersaarde PL. Tim. 60 d. — Wat daarvan gemaakt wordt: 2 vat I 469, E 387. — 3 kruik, pot XENOPHAN. 1, 6 D, HDT. 3, 6. — 4 dakpan THUC. 2, 4, 14, AR. Nub. 1127, N. T. Luc. 5, 19. — 5 schild v. d. schildpad AR. Vesp. 1295.

(< idg. kera-mo-, W. ker+ax- vgl. lat. carbo, cartibulum haard, d. Herd = nld. haard, lett. zeri vuursteen, russ. čeren komfoor, z. dan als bakbare aarde, pottebakkers aarde of: κεράνυμι?)

κεραμόω, met tegels bedekken ARISTOT.

κεραμωτός, στéγη, dak van pannen POL.

κεράνυμι, aor. ἐκέρασα, pf. pass. κέραμαι, aor. ἐκέραθη, ook κεκέρασαι en ἐκέρασθη, ion. κέρημαι, ἐκέρηθη, HOM. κέρημι of κεραία: — 1 (ver)mengen v. vloeistoffen, vooral wijn en water γ 390, badwater κ 362, alg. tot N. T. Apoc. 14, 10 beeldspr. — 2 met elkaar vereenigen, iets bij iets anders voegen, τί τιμι, tot een harmonisch geheel PIND. P. 5, 2, PL. Phaed. 86 c.

(W. ker+a(i)-, mengen, ingredienten bij elkaar voegen: koken, o.ind. śrināti hij mengt, kookt, śṛāyati hij kookt. Verv. W. ker- z. κέραμος).

κεραο-ξόος, hoorn polijstend, bewerkend Δ 110. κεράς, 3, gehorend δ 85, HES. O. 529, THEOCR. 1, 4, THEOCR. 1, 4.

(< κερά-φος: κέρας, z. cervus en Γ 24, cymr. carw hert, lit. kárvē koe).

κέρας (z. s. v. κάρᾱ). τό, ἄτος, ep. κέραος, ion. κέρεος, att. κέρως, in de uitspraak ἐπι κέρως, anders ook κέρᾱτος; bij HOM. is α altijd kort; att. κέρᾱτ- < κερᾱσητα = ὄνομη-τα, — 1 hoorn, horen, v. runderen K 294 alg. tot N. T. Apoc. 5, 6. — 2 hoorn als stof τ 563. — wat daarvan gemaakt wordt: 3 boog φ 395. — 4 een soort haarspeld Δ 385. — 5 deel v. d. hengel: dobber(?) Ω 81, μ 253. — Later: 6 hoorn als muziekinstrument XEN. An. 2, 2, 4, LUC. — 7 kam op de hiel SOPH. — 8 zijarm v. e. rivier HES. Th. 789, PIND., THUC. 1, 110, 31. — 9 vleugel, flank v. e. slagorde HDT. 5, 111, AESCH. Pers. 399, THUC., XEN. An. 1, 10, 9, spec. ἐπι κέρως, κέρας, in colonne: in een lange rij. — 10 bergspits XEN. An. 5, 6, 7. — 11 spec. ra LUC. — overdr. 12 sterkte, draacht N. T. Luc. 1, 69. — 13 een sophistische dialectische truc = κερατίνης LUC. D. Mort. 1, 2.

κεραο-βόλος, 2, peulvruchten, die hij het koken niet zacht worden, omdat zij volgens het volksgeloof bij het zaaien op de horens der ploegossen gevallen waren THEOPHR., PLUT. Symp. 7, 2; vand. een hard, onbuigzaam mensch PL. Leg. 853 d.

κέραο-μα, τό, mengsel drank HIPPOCR.

κεράσος, ὁ, kerseboom XENOPHAN. 39D., THEOPHR. (lw., msch. uit Thraco-phryg., vgl. κερᾱσοῦς XEN. An. 5, 3, 2).

κεράο-της, ου, ὁ, — 1 gehorend SOPH. El. 568, Ichn. 300 D., EUR. Cycl. 52. — 2 een kever, die de vruchtdoemen veel nadeel doet THEOPHR.

κεράο-της, ιδος, ἦ, fem. bij voorg., AESCH. Pr. 674.

κεραο-φόρος, 2, horens dragend, gehorend PL. Polit. 265 c, SOPH., EUR. Ba. 2, LUC.

κερατ-ίνης, ου, ὁ, drogrede van den horen (wat gij niet verloren hebt, bezit gij; gij hebt geen horen verloren, derhalve, enz.), LUC., QUINT. 1, 10, 6.

κεράτ-ίνος, 3, van hoorn PL. Leg. 795 a, XEN. An. 5, 6, 4; βωμός, = κερατών, ARISTOT., PLUT.

κεράτ-ιον, τό, dem. v. κέρας, ARISTOT.; PL. schillen

v. d. Johannesbroodboom N. T. Luc. 15, 16; als munt (vgl. lat. siliqua) PAP.

κερατο-φόρος, horens dragend ARISTOT.

κερατ-ώδης, — 1 hoornachtig THEOPHR. — 2 gehorend, ζῶα ARISTOT.

κερατών, ὠνος, ὁ, βωμός, een van horens gebouwd altaar op het eiland Delos PLUT. Thes. 21.

κερ-αύλης, ου, ὁ, hoornblazer LUC. Trag. 33.

κεραυνο-εγχής, lans bliksemend BACCH. 7, 48.

κεραύν-ιον, τό, teeken van de Alexandrijnsche critici tot aanduiding van bedorven plaatsen.

κεραυνο-ιος, — 1 van den bliksem AESCH. Pr. 1017, EUR. Tr. 80. — 2 door den bliksem getroffen SOPH. Ant. 1139, EUR. Ba. 6. — 3 den bliksem slingerend ARISTOT.

κεραυνο-βλής, ἦτος, door den bliksem getroffen THEOPHR.

κεραυνό-βολος, 2, door den bliksem getroffen EUR. Ba. 598; -βόλος, den bliksem slingerend LUC.; -ιά, ἦ, het b. slingeren PLUT.

κεραυνο-βρόντης, ου, ὁ, de god van donder en bliksem AR. Pax 376.

κεραυνός, ὁ, bliksem, met donder gepaard Ψ 320, PIND., HDT. 8, 37, ATT.: AESCH. Pr. 359.

(κεραυ(: ρ-) [z. κεραίω]).

κεραυνο-φάης, als de bliksem lichtend EUR. Tr. 1104.

κεραυνώω, met den bliksem treffen HES. Th. 859, PIND. N. 10, 8, HDT. 7, 10, 5, PL. Symp. 190 c.

I. κέραω, = κεράνυμι, ω 364 eld.

II. κέραω, zich op de flank plaatsen, op de flank staan POL.

κερδ/αίνω, f. ἀνώ (ἴσομαι HDT. 3, 72; N. T. steeds -ῆσω, -ῆσα (behalve 1 Cor. 9, 21) bijv. Mc. 8, 36), — 1 winst, voordeel trekken PIND. I. 4, 26, HDT., THUC. 5, 93, 24, AR. Nub. 260, TR.: SOPH. Ant. 312, XEN., N. T. Mt. 25, 16. — 2 profiteeren, overdr. bijv. PL. Phaed. 116 e. — 3 iemd voor iets winnen N. T. Mt. 18, 15. — 4 sparen N. T. Act. 27, 21. — 5 oogsten, v. slechte dingen EUR. Ec. 518.

κερδ-ἄλέος, — 1 wat winst brengt: voordeel, verkieslijk K 44, PIND. P. 2, 78, HDT. 9, 7, DEMOCR. 202 D., ATT.: AESCH. Eum. 1008. — 2 vand. schrand, verstandig: listig ζ 148, v 291.

κερδαλέο-φρων, — 1 op winst bedacht A 149. — 2 listig Δ 339.

κερδίωv, superl. κερδιστος, — 1 voordeeliger, beter, verstandiger Z 410, N 458. — 2 listiger Z 153.

κέρδος, τό, — 1 winst, voordeel, nut, sinds K 225, HDT. 6, 13, ATT., N. T. Tit. 1, 11. — 2 concr. voordeelige plannen, listige daden ψ 140, Ψ 515. — 3 m. κοικός, bedrog ψ 217.

(: o.i.e.r. cerd [< kerdā] handwerk, cerd [< kerdos] pottebakker, handwerksman, bard).

κερδοσύνη, ἦ, listigheid X 247.

κερδῶ, ὄος, contr. οὐς, ἦ, „listigaard”: vos PIND. P. 2, 78, AR. Eq. 1063, LUC.

κερδῶος, 3, winst aanbrengend PLUT., LUC. Tim. 41.

κερε-αλικής, sterk als hoorn AP. RH., CALL.

κέρθιος, ὁ, soort kleine vogel: boomkruiper ARISTOT.

κερκ-ίζω, den weversspool door het weefsel bewegen: weven PL. Crat. 388 a, ARISTOT.

κερκίς, ιδος, ἦ, — 1 weversnaald, later scheepje, waarmee men den inslag door de scherfing heen brengt X 448, e 62, SOPH. Ant. 976, AR. Ran. 1312, EUR., PL. Lys. 208 d. — 2 scheenbeen AP. RH. PLUT. — 3 haarkam AP. RH. — 4 soort populier ARISTOT., THEOPHR.

(: κέρκος staart, wegens den vorm?)

κέρκισις, ἡ, weven met de κερκίς ARISTOT.
κερκιστι-κή, ἡ, weefkunst PL. Polit. 282 b.
κέρκος, ἡ, — 1 de staart van een dier AR. Ach. 785, PL. Phaedr. 254 b, PLUT., HEROND. 3, 68. — 2 hengel, handvat LUC. Lexiph. 7. — 3 = penis AR. Th. 299, HEROND. 5, 48.
*(wrsch. bij κρέκω slaan: uit *κρερκος > κερκ(ρ)ος).*
κέρκ-ουρος ου, ὁ, soort licht jacht HDT. 7, 97.
(κέρκος + οὐρά staart).
κερκ-ώπη, ἡ, krekkel COM.
κέρκ-ωψ, ὡπος, ὁ, aap met een langen staart, vand. een sluw mensch met slechte streken AESCHIN. 2, 40.
κέρμα (κείρω), τό, klein stuk θηρείων μελέων EMPED. 101, 1 D., klein stuk geld, klein geld AR. Pl. 349, COM., DEM., PAP., N. T. Joh. 2, 15.
κερματ-ίζω, klein maken, verdeelen PL. Men. 79 a, ARISTOT.
κερματ-ιον, τό, dem. v. κέρμα, MEN. Her. 7, 33, PLUT.
κερματισ/τής, οὐ, ὁ, geldwisselaar N. T. Joh. 2, 14.
κερο-βάτᾶς, ου, ὁ, Πάν, die op hoorn, d. i. op bokspooten loopt AR. Ran. 230.
κερό-δετος, in hoorn gevat (EUR.) Rhes. 33.
κερό-εις, gehorend SOPH., EUR. El. 724.
κερ-οἶδᾶς, ἄκος, ὁ, touw, waarmee de ra aan den mast vastgemaakt en bestuurd wordt LUC. Navig. 4.
κερο-τυπέω, met de horens stooten, in 't alg. stooten AESCH. Ag. 655.
κερουλόος, — 1 de horens, d. i. den boog spannend SOPH. — 2 pass. met de horens v. d. boog gespannen EUR. Or. 268.
κερουτίς, ἰδος, ἡ, „petulus”, dartel, van geiten THEOCR. 5, 145.
(κερα + οὐτάω ?)
κερουτ-ιάω, eig. van stieren en herten, die de horens dregend omhoogsteken: het hoofd in de hoogte werpen AR. Eq. 1344.
κερο-φόρος, gehorend EUR. Ba. 691.
κερ-τομ-έω, — 1 bespotten, krenken, hoonen τινά β 323, II 261, ARCHIL. 65 ALD., EUR. Hell. 619. — 2 plagen AESCH. Pr. 986, SOPH. Ph. 1235.
κερ-τόμη-σις, ἡ, = volg., SOPH. Ph. 1235.
κερ-τομ-ή, ἡ, spot, schimp, pl. Y 202.
κερ-τόμ-ιος, — 1 krenkend, spottend Δ 6, SOPH. Ant. 956, 962; κ-α hoonende woorden A 539, ι, 474. — 2 misleidend ω 240.
κέρτομος, spottend, schimpend HES. O. 788, HDT. 5, 83, EUR. Alc. 1125.
(κηρό-τομος hartsnijdend is een ongewone zienswijze. Msch.: W. ker-t- [z. κείρω], in o.ind. kár-tati hij snijdt, lit. kertú ik snij, houw).
κερχ-αλέος, 3 droog, rauw, βήξ HIPPOCR.
κερχ-άω, rauw, heesch zijn HIPPOCR.
κερχνήσις, ἰδος, ἡ, contr. κερχνήσις, ἦδος, torenvalk, om zijn krassende stem zoo genoemd AR. Av. 589, ARISTOT.
κέρχ-νος, ὁ, droogheid, ruwheid SOPH. Ichn. 128 D.
κέρχνω, = κέρχω, HIPPOCR.
κερχν-ώδης, — 1 droog, rauw, schor HIPPOCR. — 2 heesch makend HIPPOCR.
κέρχω, droog, rauw of schor maken, in het pass. HIPPOCR.
(onomatop., vgl. alb. k'ir ik maak heesch).
κερυνία, ἡ, Johannesbroodboom THEOPHR.
κέσκετο, = έκειτο, φ 41.
κεστός, gestikt, geborduurd E 214; subst., ὁ, gordel PLUT., LUC. D. Deor. 20, 10.
*(< *κεντ-τος, z. κεντέω, hier stikken, borduren).*

κέστρα (κεντέω), ἡ, — 1 hamer SOPH. — 2 soort visch, msch. zeepaling AR. Nub. 339, COM.
κεστρ-εύς, ὁ, een zeevisch, zoo genoemd naar zijn spitsen vorm COM., ARISTOT.
κευθάνω, = κεύθω, Γ 453.
κευθ-μός, ὁ, = κευθμών, N 28.
κευθ-μῶν, ὄνος, ὁ, — 1 eig. schuilplaats, bergplaats v 367, HES. Th. 158, PIND. P. 9, 34, AESCH. Pr. 220, HDT. 7, 141 orak., EUR. Hel. 24. — 2 heiligdom AESCH. Eum. 805.
κεύθος, τό, schuilhoek, diepte X 482, PIND. N. 10, 56, AESCH., SOPH. Ant. 818, EUR.
κεύθω, f. σω, ep. aor. έκυθον, waarbij de conl. κευθῶ behoort ζ 303, pf. κέκευθα, — tr.: 1 verbergen, opbergen X 118, EMPED. 100, 5 D., AESCH. Pr. 571, EUR. — 2 verzwijgen, stil houden A 363, AESCH. Ch. 102, SOPH. Ant. 85. — 3 intr. verborgen zijn (vaak in perf. κέκευθα), AESCH., SOPH. O. R. 968.
*(W. keu-dh-, vgl. κοίλος, z. o.ind. kuhara- n. hol, cymr. cuddio [
κεφάλαιος, — 1 groot als een hoofd, „kapitaal” AR. Ran. 854. — Subst. τὸ κ-ον: — 1 knolletje, radijsje AR. Nub. 981. — 2 de hoofdzaak, het voornaamste, de korte inhoud PIND. P. 4, 116, LYS. 19, 49, ISOCR. 4, 149, PL. Gorg. 453 a, PLUT., LUC., PAP., N. T. Hebr. 8, 1. — 3 hoofdsom, kapitaal D. H. PAP., N. T. Act. 22, 28.
κεφαλαί-όω, in hoofdzaken samenvatten, resumeeren THUC. 8, 53, 26, PL. Rep. 576 b, med.
κεφαλαί-ώδης, tot de hoofdzaak behoorend ARISTOT., LUC.
κεφαλαίω-μα, τό, de opgetelde hoofdsom HDT. 3, 159.
κεφαλ-αλγής, hoofdpijn veroorzakend XEN. An. 2, 3, 15, PLUT.; -ία, ἡ, hoofdpijn ANTIPHON 34 D.
κεφαλή, maced. κεβαλή, bij AR. en ALEXANDR. κεβλή, ἡ, — 1 hoofd, kop, v. menschen en dieren B 219, Ψ 381, PIND. O. 1, 60, HDT., ATT., N. T. Mt. 5, 36. — Vaak bij het aanspreken, lief hoofd = dierbaar wezen Θ 281. — 2 hoofd = leven β 237, HDT. 1, 55, AR. Ach. 833, DEM. — 3 koppen = manschappen HDT. 9, 99. — 4 hoofd = beginpunt, bron, caput amnis HDT. 4, 91. — 5 kop, einde, rand, bol; τάφορος XEN. Cyr. 3, 3, 66, σκορόδου AR. Pl. 718. — 6 hoofd = leider N. T. 1 Cor. 11, 3. — 7 overdr. hoofdzaak, hoofdresultaat, samenvatting PL. Gorg. 505 d.
(< idg. ghebh-alā = got. gibla, ohd. gebal hoofd, ndl. gevel. Verw. m. γέφυρά ?)
κεφαλ-ηγερέτης, ου, ὁ, „hoofdenverzamelaar”, naar κεφαλ-ηγερέτης gevormd om Pericles aan te duiden, bij PLUT. Pericl. 3.
κεφάλ-ιον, τό, dem. v. κεφαλή, kop, v. e. visch PLUT.
κεφαλίω, op het hoofd slaan, mishandelen N. T. Mc. 12, 4.
κεφαλίσις, ἰδος, ἡ, — 1 kopje, σκορόδου knoflookbol LUC. — 2 βιβλίω, boekrol N. T. Hebr. 10, 7. — 3 een hoofdbedekking ARISTOT.
κεφαλισμός, ὁ, vermenigvuldiging ARISTOT.
κεφαλο-βάρης, met topzwaar hoofd ARISTOT., THEOPHR.
κεφαλό-θλαστος, τὸ κ-ον, wond aan het hoofd THEOPHR.
κεφαλό-ριζος, 2, met knolachtige wortels THEOPHR.
κέφαλος, ὁ, een in den modder levende zeevisch, zeeaal ARISTOT.
κεφαλ-ώδης, knolvormig THEOPHR.*

κεχαρισμένως, *adv.*, welgevallig, aangenaam AR. Ach. 248, PL. Phaedr. 273 e, XEN. Hipp. 1, 1. **κεχλάδως**, *pf. bij χλάζω*, PIND. O. 9, 2; *in den pluw*. κεχλάδοντες, PIND. P. 4, 179, gezwollen, vol: krachtig zijn.

κέω, = **κείω**, η 342, ὄρσο κέων.

κῆ = **ἐκεί**, SAPPHO fr. 135 ALD.

κῆ, *ion.* = **πῆ**.

κῆ, *encl., ion.* = **πῆ**.

κῆβος, ὁ, soort aap met langen staart ARISTOT.

(ook κῆπος, *lw. uit het O., vgl. o.ind. [ved.] kari- m. aap*).

κηδεία, ἡ, — 1 verwantschap, zwagerschap EUR. Supp. 134, XEN. Mem. 2, 63, 6, ARISTOT. — 2 lijkbezorging, begrafenis AP. RH., D. H.

κηδεῖος (κῆδος), *vol κῆδος, -zorg*: — 1 *pass. dierbaar* T 294. — 2 *act. zorgzaam* EUR. Ion 487.

— 3 *spec. bij de „laatste zorg”, de begrafenis behoorend* AESCH. Ch. 87 *eld.*, EUR. Iph. A. 147.

κηδεμονία, ἡ, *zorg, verpleging* HYPER., PL. Rep. 463 d.

κηδεμονικός, *zorgdragend, zorgvuldig* POL., PLUT., LUC. Conv. 46.

κηδεμῶν, ὄνος, — 1 verzorger AESCH. Supp. 76, SOPH. Ant. 549, EUR. Pl. 808 b, PAP. — 2 *spec. lijkverzorger (in den oudsten tijd zeker meestal de [bloed]verwanten)* Ψ 163. — 3 ∞ aanverwant, *spec. schoonzoorn* AR. Vesp. 731, EUR. Med. 991.

κῆδεος, 2, = **κῆδειος**, Ψ 160.

κηδεσ-τής (σοοῦς κερδσ-της gehorend), οὔ, ὁ, *eig. een κῆδος, zorg > verwantschap hebbend met iemd, spec. door aanhuwelijking: schoonvader, schoonzoorn, zwager, stiefvader, vgl. PL. Leg. 773 b*; ANTIPH. 6, 12, LYS. 13, 1, EUR. Hec. 834, ISOCR. 10, 42, DEM.

κηδεστία, ἡ, *verwantschap door huwelijk* XEN. Hell. 2, 4, 21.

κηδέσ-τρια, ἡ, *verzorgster, curatrix* PAP.

κῆδευ-μα, τό, — 1 verwantschap door huwelijk PL. Leg. 773 b, EUR. Med. 76. — 2 *concr. hij, die door huwelijk verwant is* SOPH. O. R. 85, EUR. Or. 477.

κηδ-εῶν, *verzorgen*: — 1 *eig.* SOPH. O. R. 1323, EUR. — 2 *v. e. doode: begraven* SOPH. El. 1141, (EUR.), POL., PLUT. — 3 *uithuwelijken* EUR. Med. 367. — 4 *refl. huwen, door huwelijk verwant worden met, τυν* SOPH. Tr. 1227, *m. acc. λέχος ἐπιβί*, AESCH. Pr. 890, EUR. Hipp. 634, DEM., PLUT.

κῆδιστος, *superl. z. κῆδος, dierbaarst, zeer dierbaar* I 642, § 583.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

κῆδος (*z. κῆδω*), *dor. ᾱ, τό, zorg*: — 1 *zorg, bezorgdheid om iemd: abs. verdriet, smart* χ 254. — 2 *spec. voor of over gestorvenen* E 156, HDT. 2, 36, PIND. N. 1, 54, AESCH. Ch. 469. — 3 *vand. begrafenis, rouw* EUR. Alc. 823, ISOCR. — 4 *abs. nood* A 445. — 5 *zorg: belangstelling, liefde* PIND. O. 1, 107. — 6 *concr. verwanten, verwantschap (spec. door huwelijk)* λ 542(?), PIND. O. 7, 5, HDT. 7, 189.

(W. *kād-*, *korte phase kād-* = *gr. kād-* krenken, schaden, *als objectieve handeling, vand.: uiting v. e. gezindheid*. Vgl. HESYCH. *κεκαδήσαι βλάψαι* . . . , *στερήσαι*. *Verw. zijn: av. sādra-* n. ongeluk, leed, *osc. cadeis gen. inimicitiae, wrsch., lat. cadamitas [later cal.], spec. v. schade aan het koren, got. hatis toorn* = *ndl. haat*).

κηθ-άριον, τό, *dem. v. κηθίς*, de bus, waarin bij het kiezen van rechters de loten geworpen werden AR. Vesp. 674.

(*msch. evenals kados een ander lw. uit sem.: hebr. kad, kadd-* kruik).

κηθυ (= **κειθου?**), daarheen SAPPHO 98, 18 ALD.

κηκ, *dor.* = **καί εκ**.

κηκα, *dor.* = **καί αἶκα**.

κηκίς, ἴδος, ἡ, *wat opspringt of opwelt*: — 1 *bloedstroom* AESCH. Ag. 960 *av* (van purper), Ch. 1012. — 2 *opspattend vet* SOPH. Ant. 1008. — 3 *opstijgende walm* AESCH. Ch. 268. — 4 *galappel aan eikebladeren* DEM. 27, 10, THEOPHR.

(*morphol. vgl. κηλίς*. W. *kā(i)k-* opspringen, opveeren, *z. lit. szókti* springen, dansen).

κηκίω (*ῖ bij* HOM. en AP. RH.), *opborrelen, opstijgen* ε 455, SOPH. Ph. 784, EUR. Med. 696, AP. RH. *Z. voorg.*

κηλάς (*z. κηλες*), ἄδος, ἡ, *naam van wolken, die voortteekens van wind zijn* THEOPHR.

κηλάστρα, ἡ, *altijd groene boom: calastrus* THEOPHR.; ook **-τρον**, **τρος**, *ib.*

κῆλειος, = **κῆλεος**, O 744.

jongere vorm, wrsch. voor κηφαλέος: καίω, ἔ-κηφ-α).

κῆλειος, brandend θ 435.

(: *καίω*. *Uit κη(φ)αλέος samengetrokken, z. voorg.*).

κηλέω, — 1 *met zins bedrog betooveren, streelen* PL. Prot. 315 a, EUR. Alc. 359. — 2 *v. wilde dieren; temmen* PL. Phaedr. 267 d. — 3 *door tooverformules genezen* PLUT.

(W. *kēlō-*, *korte phase kal-*: *o.n. hōl* roemen, *ags. hōl* laster, *vand. got. hōlōn* bedriegen, *afhōlōn* door bedrog ontnemen, *korte phase lat. calvor* bedriegen, *cālumnia* laster).

κῆλη, ἡ, *breuk* Ltr.

(*att. κάλη wijst op contractie < *κάφελ-η; W. kau-(e)l-naast kaul-in o.n. haul* breuk, *vgl. κοίλος*).

κηλη-θμός, ὁ, *betoovering* v 2.

κηληκτῆς (*and. -ικτῆς*), ἄ, ὁ, *lac.* = **κηλητής**, *betooverend* PLUT. 220 f.

κῆλη-μα, τό, *bedrog, betoovering* BYC. 7, 3 ALD., EUR. Tr. 893.

κῆλη-σις, ἡ, *bedriegerij, betoovering* PL. Euthyd. 290 a, PLUT. 710 c.

κηλητήρ-ιον, τό, *toovermiddel* SOPH. Tr. 575.

κηλητήρ-ιος, 2, *betooverend* EUR. Hec. 535.

κηλιθ-όω, — 1 *bevekken: vuil maken* ARISTOT. — 2 *overdr. onteeren, schenden* EUR. Herc. 1318.

κηλίς, ἴδος, ἡ, — 1 *vlek* AESCH. Eum. 787, SOPH. El. 446. — 2 *overdr. vlek, schande* ANTIPH. 8γ, 3, SOPH. O. R. 833, EUR., XEN. Hell. 3, 1, 9.

(*dor. kalís*, < *kālī+ā-*: *o.ind. kālī* donkere wolk, -kleur, *lat. cālī-go, cālidus* = *umbr. kaleŕuf acc. pl.* met een witte vlek op het voorhoofd).

κῆλον, τό, *dor. ook κῆλον*: — 1 *pil* A 53 (*wrsch. v. d. uitwerking der pest „verwekkende” zonnestralen*), HES. Th. 768 (*van cālidus* = *umbr. kaleŕuf acc.*).

— 2 *v. sneeuwvlokken* M 280. — 3 *v. eitherklinken* PIND. P. 1, 12. — 4 *v. zonnestralen* Ltr.

(*msch. als brandpil [z. A 53]: κῆλε(ι)ος*, *vgl. HESYCH. κηλόν-ξηρόν*. *Anders met wisselende gutturaal: o.ind. śalyá-* [ig. k] *m. speerpunt, o. pr. kelian* [ig. k] *lans*).

(*msch. als brandpil [z. A 53]: κῆλε(ι)ος*, *vgl. HESYCH. κηλόν-ξηρόν*. *Anders met wisselende gutturaal: o.ind. śalyá-* [ig. k] *m. speerpunt, o. pr. kelian* [ig. k] *lans*).

(*msch. als brandpil [z. A 53]: κῆλε(ι)ος*, *vgl. HESYCH. κηλόν-ξηρόν*. *Anders met wisselende gutturaal: o.ind. śalyá-* [ig. k] *m. speerpunt, o. pr. kelian* [ig. k] *lans*).

(*msch. als brandpil [z. A 53]: κῆλε(ι)ος*, *vgl. HESYCH. κηλόν-ξηρόν*. *Anders met wisselende gutturaal: o.ind. śalyá-* [ig. k] *m. speerpunt, o. pr. kelian* [ig. k] *lans*).

(*msch. als brandpil [z. A 53]: κῆλε(ι)ος*, *vgl. HESYCH. κηλόν-ξηρόν*. *Anders met wisselende gutturaal: o.ind. śalyá-* [ig. k] *m. speerpunt, o. pr. kelian* [ig. k] *lans*).

(*msch. als brandpil [z. A 53]: κῆλε(ι)ος*, *vgl. HESYCH. κηλόν-ξηρόν*. *Anders met wisselende gutturaal: o.ind. śalyá-* [ig. k] *m. speerpunt, o. pr. kelian* [ig. k] *lans*).

(*msch. als brandpil [z. A 53]: κῆλε(ι)ος*, *vgl. HESYCH. κηλόν-ξηρόν*. *Anders met wisselende gutturaal: o.ind. śalyá-* [ig. k] *m. speerpunt, o. pr. kelian* [ig. k] *lans*).

(*msch. als brandpil [z. A 53]: κῆλε(ι)ος*, *vgl. HESYCH. κηλόν-ξηρόν*. *Anders met wisselende gutturaal: o.ind. śalyá-* [ig. k] *m. speerpunt, o. pr. kelian* [ig. k] *lans*).

(*msch. als brandpil [z. A 53]: κῆλε(ι)ος*, *vgl. HESYCH. κηλόν-ξηρόν*. *Anders met wisselende gutturaal: o.ind. śalyá-* [ig. k] *m. speerpunt, o. pr. kelian* [ig. k] *lans*).

κῆλων, ὄ, — 1 dekhengst, -ezel ARCHIL. 102 ALD., COM. — 2 pompzwengel, z. κ-ειον.

(verpersoonlijking v. κῆλος = membrum virile).

κῆλων-ειον, τό, pompzwengel HDT. 1, 193; 6, 119 (ῆιον), AR.

κῆμαυτόν, κῆμέ, dor. = καί ἐμ.

κῆμός, ὄ, — 1 muilkorf, v. *bijtende paarden* AESCH., XEN. Eq. 5, 3. — 2 deksel met gleuf v. d. stembus AR. Vesp. 99, 754, Eq. 1150. — 3 visch-
fluik SOPH.

(W. kam- ombuigen, omhullen, z. κάμαξ, καμάρα, z. ook germ. hamjan = d. hemmen, ndl. haam, lit kāmānos pl. toom).

κῆμόω, het paard den muilkorf aandoen XEN. Eq. 5, 3, N. T. 1 Cor. 9, 9.

κῆν en κῆν, dor. = καί ἄν en καί ἐν.

κῆνος, = κείνος, aeol. SAPPHO 2 en 136 ALD., dor. ALCM. 13 B.

κῆνσος, ὄ, = lat. census N. T. Mt. 22, 17.

κῆξ, κηκός, ῆ, zeemeeuw o 479.

(duidelijk onomatop.; vgl. καύηξ).

κηπ-εία, ῆ, tuinbouw PL. Leg. 845 d.

κηπευ-μα, τό, tuingewas AR. Av. 1100.

κηπ-εύω, — 1 in een tuin verbouwen ARISTOT., THEOPHR. — 2 overdr. verzorgen EUR. Hipp. 78, Tr. 1175.

κῆπί, dor. = καί ἐπί.

κηπ-ίδιον, τό, dem. v. κῆπος, PLUT. 1098 b.

κηπ-ιον, τό, — 1 = voorg., THUC. 2, 62, 22, POL. — 2 bep. manier v. haarknippen LUC. Lexiph. 5:

I. κῆπος, ὄ, — 1 omheind stuk land: boomgaard, tuin © 306, § 737, PIND., HDT. 4, 109, PL. Phaedr. 276 b, Symp. 203 b, EUR. El. 777, N. T. Luc. 13, 19. — 2 veldvlakte PIND. P. 9, 53; 5, 24, SOPH. — 3 overdr. „tuin”, domein, gebied, Μουσῶν PIND. O. 9, 27.

(dor. κᾶπος: *kārā in germ.: o.s. hoba = ndl. hoeve; lw. uit Gr. wrschl. alb. kop-šte tuin; W. kap- (in bezit) nemen, z. κόπη, lat. capio, ndl. have. Oorspr. was bij het gemeenschappelijk dorps-bezit κῆπος wrsch. evenals ndl. hoeve een in bezit genomen stuk land van een bepaalde grootte).

II. κῆπος, ὄ, = κῆβος, soort aap DIOD.

κηπ-ουρ-ικός, op den tuinbouw betrekking hebbend (PL.) Min. 216 e.

κηπ-ουρός, ὄ, tuinman (PL.) Min. 316 e, N. T. Joh. 20, 15.

κῆρ, κηρός, ῆ, — 1 doodsdæmon B 302, II 687, EMPED. 121, 2 D., SOPH. Phil. 42, 1166.

De opvatting tijdens HOMERUS kende (vgl. den lat. genius levensdæmon, -geest, ook persoonlijk) iederen mensch een eigen κῆρ toe Ψ 78, X 210 vlg. — 2 verzw. wijze van sterven, doodslot Γ 454. — 3 (door de voorstelling van een doodstraf voor zonde) wraakgodin HES. Th. 217, AESCH. Sept. 777, 1055, SOPH. O. R. 472, EUR.

(vgl. ἀ-κῆρατος, κερᾶζω; κηρα-: κηρα- = γηρα-: γερα-; W. ker-+ar-: vgl. o.ind. śr-nāi hij vernietigt, fut. śari-syat hij zal verbrijzelen, arm. çrem ik verbrijzel, lat. caries ontbinding, vermolming).

κῆρ κῆρος, τό, — 1 hart II 481. — 2 als uitgangspunt van aandoeningen, begeerten en hartstochten Z 523. — 3 als uitgangspunt van verstandelijke overwegingen η 82.

(< κηρδ-, z. καρδία).

κηρ-αίνω (: κῆρ), — 1 tr. te gronde richten, beschadigen AESCH. Supp. 999, ARISTOT. — 2 intr. in zorgen zijn, zich van angst verteren EUR. Hipp. 223.

κηρσσει-φόρητος, door de Κῆρες weggedragen © 527.

κηρι-ᾶζω (κηρίον), honig(raat) maken; vand. kuitschieten, v. zeeslakken ARISTOT.

κῆρ-ινθον, τό, — 1 een zomerbloem THEOPHR. — 2 bijenbrood ARISTOT.

κῆρ-ίνος, — 1 van was PL. Theaet. 197 d, 191 c. — 2 als was zoo zacht PL. Leg. 633 d.

κηριο-κλέπτης, ου, ὄ, honingdief, titel van THEOCR. (?) XIX.

κηρ-ιον, τό, — 1 waskoek der bijen, honingraat HYMN. Merc. 559, HES. Th. 597, HDT. 2, 92, AR. Eccl. 742, PL., XEN. An. 4, 8, 20. — 2 honing LUC. — 3 was N. T. Luc. 24, 42. — 4 soort uitslag HIPPOCR.

κηριο-ποιός, honingraten bereidend ARISTOT.

κηρι-τρεφής, voor den dood opgegroeid: sterfelijk HES. O. 418.

κηρ-ίων, ωνος, ὄ, waslicht, wasfakkel PLUT.

κηρο-δέταξ, dor. = volg., EUR. Iph. T. 1125.

κηρό-δετος, met was vastgemaakt THEOCR.

Epigr. 5, 4.

κηρο-ειδής, week als was PL. Tim. 61 c.

κηρ/όδι, adv., in het hart, steeds met μάλλον I 300, HES. Sc. 85.

κηρό-πισσος, ῆ, zalf van was en pik HIPPOCR.

κηρο-πλάστηξ, ου, ὄ, (was)boetseerder PL. Tim. 47 c, PLUT.; -έω, DIOD.

κηρό-πλαστος, — 1 uit was gevormd SOPH. — 2 met was AESCH. Pr. 574.

κηρός, dor. κηρός, ὄ, was μ 48, PIND. fr. 123, PL. Rep. 588 d.

(W. kerē- groeien, vgl. gr. κόρη, lat. Cerēs, naast krē- in lat. -crē-tus. Msch. < krē-ro- een oude participium-formatie met dissimilatie v. d. eerste r, vgl. lat. procērus opgeschoten < -krē-ro-. Semas. vgl. msch. d. Wachs: wachsen. Verw. lat. cēra, lit. korjys [o < ig. o] honing in de raat).

κηρο-τέχνης, ου, ὄ, waskunstenaar, boetseerder (ANACR.) 10, 9.

κηρο-τρόφος, „den dood voedend”, -veroorzakend NIC. Th. 192.

κηρουκός, in den dood trekkend LYCOPHR. 407.

κηρο-χυτέω, was smelten: boetseeren AR. Th. 56.

κῆρυγμα, τό, — 1 afkondiging, openlijke bekendmaking HDT. 8, 41, THUC. 4, 105, 8, SOPH.

Ant. 8, EUR., PAP. — 2 coner. afgekondigde belooning XEN. Hell. 5, 4, 10. — 3 verkondiging N. T. Mt. 1, 2, 41.

κηρυκ-αινᾶ, ῆ, jem. v. κῆρυξ, AR. Eccl. 713.

κηρυκ-εία, ion. ῆ, het ambt van uitroeper of heraut HDT. 7, 134, PL. Leg. 742 b.

κηρυκ-ειον, ion. ῆ, τό, herautenstaf HDT. 9, 100, THUC. 1, 53, 22, POL.

κηρυκ-ειος, van den heraut SOPH.

κηρυκ-ευ-μα, τό, bekendmaking AESCH. Sept. 651.

κηρυκ-εύω, heraut zijn, afkondigen AESCH. Supp. 221, EUR. Tr. 787, PL.

κηρυκ-ικός, van den heraut; ῆ κ-ῆ, zijn ambt PL. Polit. 260 d.

κηρυκ-ώδης, van de gedaante van de zeeslak, κῆρυξ ARISTOT.

κηρύλος (?; bij κῆρ?), ὄ, het mannetje of metgezel van de alcyon, een zeevogel ALCM. 94, 2 ALD., vgl. AR. Av. 299 alg., ARISTOT.

κῆρυξ, ὄκος, ου, — 1 heraut als verkondiger van den wil der overheid Δ 192, PIND. P. 4, 170, HDT. 1, 21, THUC. 2, 2, 19, TR.: SOPH. O. R. 753, PL., (N. T.). Vaak als gezanten uitgezonden,

sinds A 321. — 2 als regelende macht bij offers, bij tweegevechten: scheidsrechter, vgl. Γ 245: H 274.

— 3 bode AR. Th. 780 (vgl. Eccl. 30), SOPH. O. C. 1511. — 4 *verzw.* dienaar α 153. — 5 *spec.*: Christ. verkondiger, prediker n. t. 1 Tim. 2, 7. — 6 *soort* zeeslak, murea, met *stekelige huid* EMPED. 76, 2 D. ARISTOT., (N. T.) (< kinkhoren?).

(*dor.* κάρυξ, vgl. καρκαίρω; W. kājār-, vgl. voor a *o.ind.* kārū- dichter, lofzanger, *msch. lat.* carmen (dat echter < *kan(o)men kan zijn zooals germen < *gen(o)men).

κηρύσσω, *att.* -τω, *i.* -ξω, — 1 heraut zijn P 325. — 2 als heraut uitroepen, afkondigen, oproepen > bevelen B 51, 438, PIND. O. 5, 8, P. 4, 200 bevelen, THUC. 1, 27, 18, SOPH. Ant. 32, XEN. An. 3, 4, 36; *persoonl. pass.* LYS. 19, 63 ἢ πόλις ἐκηρύχθη, de stad (*v. d. overwinnaar*) werd bekend gemaakt. — 3 *tr.* τινα, oproepen AR. Ach. 748; aanroepen, *goden* EUR. Hec. 146. — 4 door den omroeper, afslager, laten verkoopen HDT. 6, 121, PLUT. — 5 door een heraut, gezantschap voorstellen, aanbieden THUC. 4, 37, 23. — 6 *Christ.*: verkondigen, prediken n. t. Mt. 10, 27.

κήρω-μα, τό, — 1 met was bestreken schrijftafeltje HDT. 7, 239. — 2 zelf uit was en olie PLUT.

κήρω-σις, ἡ, het met was overtrekken ARISTOT.

κηρω-τή, ἡ, smeersel uit was en olie HIPPOCR., AR. Ach. 1176; als *blanketsel* AR.

κῆς, *dor.* = καί εἰς.

κῆται, *conj.* bij κείμαι, z. d.

κῆτος, τό, groot zeedier: dolfinj enz. N. 27, HDT. 4, 53 (?), EUR., AR. Nub. 556.

(*msch.* W. kēt- holte, waarbij κητ- gerekte phase is, vgl. *μεγα-κῆτης*, v. e. schip Λ 5, v. d. zee γ 158, βαθυκῆτης v. d. zee THEOGN. 175; daarvan de o-phase in κοτ-ύλη, oorspr. holte. *Semas.*: holte > groote bek of > groot monster).

κηρ-ώδης, — 1 zoo groot als een zeemonster ARISTOT. — 2 ontzaglijk groot DIOD.

κητώεις, met veel ravijnen B 581, δ 1.

(Zenodotus las nog *καυτείσσαν* wat in verb. m. HESYCH. καλατά δούματα, ἢ τὰ ὑπὸ σεισμῶν κατασραγέγια χώρια als *καυτείσσαν* gelezen moet worden. Vgl. de καιάδās als rupes Tarpeia in Sparta THUC. 1, 134, 27, καιφατ- = *o.ind.* kevařam. [t < t secundair] kuil).

κηϋ, = καί εϋ.

κῆυξ, ἡ, = κῆξ, Ltr.

κηφήν, ἦνος, ὄ, — 1 (hommel), darre (mannetjesbij) AR. Vesp. 1114, PL. Rep. 573 a, ARISTOT. — 2 leeglooper, parasiet HES. O. 304, PL. Rep. 552 c, XEN. — 3 zwak, ongeschikt EUR. Ba. 1365; -ιον, τό, ARISTOT.

(W. ghebh- krachteloos, afgestompt, vgl. HESYCH. κέκηφε τέθηκε, κωφός o-phase; met korte vocaal lat. hēbes).

κηφην-ώδης, hommelachtig, lui PL. Rep. 554 b. **κηρώδης**, welriekend Z 483.

(W. kēu-, z. κά(ι)ω, vgl. HESYCH. κῆμα καθάρματα. Een oude manier om geuren te verspreiden was het verbranden v. welriekend hout. In -ωδης, nog duidelijk de W. van ὄζω, lat. odor).

κηώεις, welriekend (?) Γ 382, Z 288, Ω 191, ο 99. (z. voorg., *ander suffix* κηφο-εις, naast jonger κω-εις, vgl. HESYCH. κέων ὄζει εὔωδεται).

κιβδηλ-εία, ἡ, vervalsching PL. Leg. 920 c.

κιβδήλευ-μα, τό, het vervalschen, v. koopwaren PL. Leg. 917 e.

κιβδηλ-εὔω, — 1 vervalschen AR. Ram. 721, PL. Leg. 917 b. — 2 bedriegelijk spreken EUR. Ba. 475.

κιβδηλ-ία, ἡ, valsheid bedrog AR. Av. 158. **κιβδηλ-ιάω**, als valsche munt er uitzien (?), een

onnatuurlijke gele kleur: de geelzucht hebben ARISTOT.

κίβδηλος, — 1 valsch, onecht, v. goud THEOGN. 119, XEN. Men. 3, 1, 9, EUR. Med. 516. — 2 valsch, vol bedrog, v. menschen THEOGN. 117, 965, DEMOCR. 93 D., PL. Leg. 728 d, EUR. Hipp. — 3 dubbelzinnig THEOGN. 123, HDT. 1, 66; 75. — 4 onecht, onwettig PLUT. — 5 gemeen, erbarmelijk βλος ANACR. 54, 6 ALD.

(*msch.* W. ghebh-, afgestompt, do(o)f zijn, z. lat. hēbes, gr. κηφήν. Vgl. HESYCH. κίβον ἐνεόν, Παφιοι (?), κίβδος, κίβδηλις metaalslak, κίβδονες μεταλλεῖς, dat met de Maced. bergwerken maced. zou zijn (β: φ = maced. κεβαλή· κεβαλή). Voor suffix -dōn -ηλος[ε], vgl. lat. vivus: vividus en gr. κάπ-ηλος enz. *Semas.*: doof, dof, onecht, valsch).

κίβσις, ἡ, ransel HES. Sc. 224.

(vgl. aetol. κίββα; wrsch. sem.).

κίβωρ-ιον (: κίβωτός?), τό, — 1 klokhuis v. d. colocasia DIOD. — 2 beker of kastje N. T. Act. 19, 24 (of κ-τιον?).

κίβωτ-ιον, τό, *dem.* v. κίβωτός, AR. Pl. 711, XEN. An. 7, 5, 14, ARISTOT. A. II. 63, 2, PLUT., LUC.

κίβωτός, οὐ, ἡ, houten kist of kast AR. Eq. 1000, Vesp. 1056, PAP., N. T. Mt. 24, 38, v. d. ark v. Noach.

(sem. hebr. tēbōt < aeg. tēbet kistje).

κιγκλίω, als de κίγκλος loopen of zijn, telkens veranderen THEOGN. 303.

κιγκλῖς, ἴδος, ἡ, — 1 omheining, afrastering, tourniquet PLUT. Caes. 68, Galb. 14, LUC. — 2 *spec.* om het βουλευτήριον te Athene AR. Vesp. 124, Eq. 641. — 3 *vand.* balie, rechtbank PLUT. 975 c, Luc. 20.

(W. kenk- gorden: *o.ind.* kāñcī gordel HESYCH. κάκαλα· τέγγη [vgl. lat. cingulum: ndl. singel], cingo, lit. kinkýti inspannen).

κιγκλισμός, ὁ, snelle en veelvuldige beweging HIPPOCR.

κίγκλος, ὁ, strandvogel, ook κίλλ-ουρος: kwikstaart ARISTOT.; = -ο-βάτης, AR.

(vgl. *msch.* *o.ind.* cañcala- heen en weer bewegend).

κιγχάνω, z. κίχάνω.

κίδαρις, ἡ, soort Perzische tulband PLUT. (κίτ.) Artax. 28.

κίδνημι (z. σκεδάνωμι), — 1 uiteenjagen, uiteenslaan P 285, E 88. — 2 *pass. refl.* zich verstrooien, verbreiden B 398, Θ 1, PIND. fr. 129, EUR. Hec. 916 (?), IL., PIND., EUR.

κιδνήσις, : κινήσις, PL. Crat. 426 d.

κιδάρᾱ, ἡ, citer, een muziekinstrument oorspronkelijk met vier, later met zeven snaren PL. Rep. 399 d, EUR. Ion 882, N. T. 1 Cor. 14, 7.

(: κίθαρος, borstkast; W. ghedh-, z. χανδάνω? Of lw. uit O.?)

κίθαρ-αιδός, ὁ, = κίθαρωδός, *superl.* AR. Vesp. 1278, COM.

κίθαρ-ίζω, de citer, *alg.* een snareninstrument, bespelen Σ 570, HES. Sc. 202, PIND. N. 4, 14, AR. Vesp. 959, PL. Prot. 326 a, N. T. Apoc. 14, 2; *med.* zich iets laten voorspelen PLUT. 1144 d.

κίθαρις (z. κιδάρᾱ), τος, ἡ, — 1 citer Γ 54, PIND. P. 5, 65, AR. Th. 124. — 2 citerspel N 731.

κιδάρισις, ἡ, citerspel PL. Prot. 312 e.

κιδάρισ/μα, τό, een op de citer gespeeld stuk PL. Prot. 326 b.

κιδαρισ/τής, οὐ, ὁ, citspeler HYMN. 24, 3, HES. Th. 95, PL. Prot. 312 b, d.

κιδαριστι-κός, knap, ervaren in het citerspel PL. Gorg. 501; ἡ κ-ῆ, sc. τέχνη de kunst . . . Lach. 194 e, PLUT.

κιδαρισ/τύς, ὅος, ἡ, citerspel B 600.

κίθαρος (z. κιάρα), — 1 borstkas HIPPOCR. — 2 schol. COM., ARISTOT.

κίθαρωδ-έω, met begeleiding van de citer zingen PL. Gorg. 502 a; -ία, ἥ, PL. Leg. 700 d; -ικός, daarin bedreven of daartoe behoorend (eig. van den -ωδός) PL. Gorg. 502 a, AR. Ran. 1282, ARISTOT.

κίθαρωδός, ὁ, hij, die met citerbegeleiding zingt PL. Symp. 179, d N. T. Apoc. 1, 8, 22.

κίθων, ὄνος, ὁ, ion. = χιτών, — 1 hemd, borstrok HDT. 1, 8. — 2 malienkolder HDT. 5, 106. — 3 overdr. borstwering HDT. 7, 139.

κίκι (egypt.), **ιός, τό**, de wonderboom (vicinus, PLIN.), waarvan de vrucht een zuiverende olie oplevert HDT. 2, 94, PL. Tim. 60 a.

κίκιιννος, ὁ, gekruld haar AR. Vesp. 1069, COM., THEOCR. 14, 4.

(vgl. HESYCH. κίκινα· τριχοπλάστῃς: lat. cinnus gemengde drank, concinnus tot een geheel, harmonisch samengevoegd? Lat. cinnus lw.)

κικαβαῦ, een geluid, dat de stem der nachtuilen moet nabootsen AR. Av. 261.

κίκαβος, ὁ, verdichte munt der benedenwereld COM.

κικαβ-ίζω, als de nachtuil schreeuwen AR. Lys. 761.

κικλήσκω (η later), PIND. η fofschoon: lat. clāmo], — 1 roepen B 404; med. K 300. — 2 aanroepen I 569, AESCH. Ag. 1477, SOPH. O. R. 209. — 3 aanspreken Ψ 221, PIND. P. 4, 119. — 4 vand. noemen, met dubb. acc. B 813, Σ 291, AESCH. Pers. 655, EUR. Z. καλέω.

κίκυς, ἥ, kracht, veerkracht λ 393, HYMN. Ven. 237, ALCAE. 137, AESCH.

(eig. veerkracht, springkracht; W. kâik-, z. κηκίς).

κικλι-βᾶς, αντος, ὁ, driepootige schraag, waarop het schild neergelegd werd AR. Ach. 112.

(: κικλός grauwte, ezel + βαίνω; vgl. nld. schildersezel enz.)

κικλός, 3, grauw COM.; als subst. κίλλος, ὁ, ezel. (< κελίω: o.ind. karkā- wit, zwits. helm [witte] vlek op het voorhoofd [bij het vee], vgl. Kilixes? Z. s.v. κελανός).

κικμεία, ἥ, vuile gierigheid ARISTOT.

κικμεικόν, τό, doorzichtig onderkleed voor vrouwen AR. Lys. 45, 52.

κικμειξί, ικος, ὁ, peuteraar XENOPHAN. 21 D., ARISTOT., PLUT. 632 d.

(van een W. kib(h)- met of zonder nasaleering, ± zeuren komen de volg. woorden, bij HESYCH.: κίβον· ἐρεόν. Πάφιοι, naast κικμικεῖα· πανουργία· ἐνεαμός = κικμεία; σκίφια· μικρολογία, κικμφοός· μανικός; σκικπὸν· μικρολόγον naast κικπός, σκικμβάζω hinken, mank zijn).

κικμάβρα, ἥ, de stank van den bok, van de oksels, en van den vuilen baard LUC. D. Mort. 9, 10.

κικμαβράω, stinken als een bok AR. Pl. 294.

(vgl. voorg. Evenals κίν-αιδος, zoo κικ-ἄβρα, z. ἄβρος· ἥβη? Z. κίναιδος).

κικνάδος, τό, — 1 vos DEMOCR. 259 D., THEOCR. 5, 25. — 2 overdr. sluw, doortrapt mensch, „vos” AR. Nub. 448, AV. 430, SOPH. Ai. 103, ANDOC. 1, 99, DEM. 18, 242, MEN. Epitr. 29 (beest, diertje). (msch.: HESYCH. κικνάλλεται· κικνήθεται en κικνάλον schadelijk gedierde).

κικνάθισμα, τό, (beweging), gedruisch AESCH. Pr. 124.

(voor ἔ z. s.v. κινέω).

κικναϊδ-ία, ἥ, onzedelijk leven AESCHIN. 1, 131; 2, 99, LUC.

κίναιδος, ὁ, — 1 wellusteling PL. Gorg. 494 a, PLUT., LUC. — 2 gemeene kerel HEROND. 2, 74.

(msch. een oud bahwrihi-compositum κίνο + αιδος: αἰδοῖα; κί-νο = lat. citus, z. κινέω; ± = φαλλοφόρος, tenzij dit slechts de volksetymologische voorstelling is, die *κίναϊ-δος: κίναϊω, „jeuken, kittelen, prurire” vormde).

κίν-αχῦρα (κινέω), ἥ, „trieur”; wan aan den molen om de zemelen van het meel af te zonderen AR. Ecl. 730.

κίνδος, ὁ, een welriekende plant COM.

κινδύνευ-μα, τό, waagstuk PL. Rep. 451 a, SOPH. Ant. 42, EUR. Iph. T. 1001.

κινδύνευ-τής, οὔ, ὁ, waaghals THUC. 1, 70, 7.

κινδύν-εύω, — 1 abs. gevaarlooopen, gevaren doorstaan; spec. strijden; HDT. 7, 209 τῇ ψυχῇ instrumentalis: met zijn leven > zijn leven op het spel zetten, vgl. 8, 60, THUC. 1, 20, 13, AR. Pl. 542, PL. Lach. 193 c, XEN. Mem. 3, 3, 14, N. T. Luc. 8, 23; spec. v. processen ATT. — 2 verzw.: met inf. verbonden, gevaar loopen te, kans hebben te HDT. 8, 65, THUC. 3, 74, 4, PL. Ap. 28 b, XEN., N. T. Act. 19, 40. — 3 pass. gewaagd worden: op het spel gezet worden of in het gevaar beproefd worden PIND. N. 5, 14 overdr., LYS. 2, 54, THUC. 2, 35, 24. — 4 kans loopen, verzw. > misschien wel... of schijnen, c. inf.: HDT. 4, 105, PL. Phaedr. 262 c, LYS. 218 c, XEN. Mem. 4, 2, 34.

κινδύνομος, κινδύν-σαπφο 161, ALCAE., — 1 gevaarlijke onderneming, waagstuk; gevaar PIND. P. 4, 71 v. d. tocht der Argonauten, HDT. 3, 69, AESCH. Sept. 1028, THUC. 1, 32, 32, PL. Prot. 314 a, and., POL., N. T. Rom. 8, 35; vaak κ. ἐστί e. dgl. met inf.: er is gevaar, kans (om) te... — 2 spec. v. processen gezegd (vgl. ἀγών), LYS. 2, 34.

(: κινέω, κίννμαι [act. *κινῆμι] met hetzelfde δ- infx van HESYCH. κινδαξ· ἐκκίνητος, ook s.v. κινδακας, volgens PHOT. = κινδύνομος, κινδαῖν· κινεῖται, ὀνοκινδᾶς en ὀνοκινδῖος ezeldrijver [voor bet. vgl. het verw. σεύω]. Semas. vgl. πόλεμος: πέλομαι; κ. ursch. eig. strijd, vgl. κινδυνεύω strijden; strijd > gevaar).

KINEΩ(τ, ε), Fut. ἕσω, enz., — 1 tr. bewegen, in beweging brengen θ 298, alg. tot N. T. Mt. 23, 4; pass. refl.: intr. (zich) bewegen, in beweging komen B 144, alg. — 2 praegn. voortjagen II 264, 298; pass. II 280; = voortsnellen A 47, alg. — 3 schudden (vgl. het verw. τινάζω), κάρη P 200, tot N. T. κεφαλῆν Mt. 27, 39. — 4 spec. om hoog bewegen: optillen, ἀπὸ χθονός Ψ 730. — 5 bewegen wat in rust was: storen, verontrusten; opruien SOPH. Ant. 1061, PL. Rep. 329 d, XEN. Mem. 4, 2, 2, POL., N. T. Act. 24, 5. — 6 > veranderen, νόμαια HDT. 3, 80. — 7 ontroeren, treffen, bewegen tot SOPH. Ant. 413. — 8 spec. sexueel = βινέω, AR. Nub. 1371. — 9 intr. (sc. στρατόν, ἐαυτόν) oprukken POL., PLUT.

(Verw. m. κινῆμαι en κίω. In de τ ursch. een ontwikkeling uit -ινυ- -ivf- zooals in ἀγινέω (σ ἀγίνω), φθίνω σ φθίνῶ, τίνω σ τίννμαι, z. d.; κινέω kan echter ook afl. v. *κί-νο-ς beweging zijn, zooals δινέω σ δινό-ς draai(ing). Morphol. vgl. αφ+ικ-νέ-ομαι. [< -νε-] Kī- korte phase bij W. kēi- zich bewegen vgl. o.ind. kāya- m. lichaam, lett. kāja voet; kī- in lat. ac-citus, kortste phase kī- in la. (ex) citus, vgl. cieo; verlengde W. kei-ey- in o.ind. cyavate beweegt zich en gr. σεύ-ομαι, σεύω, en σοέω (Bacch. 16, 90), z.d.).

κίνηθμός, ὁ, beweging PIND. P. 4, 208.

κίνημα, τό, — 1 beweging, > schok ARISTOT., PLUT. — 2 oproer POL., PLUT. Fab. 3.

κίνησις, ἡ, — 1 beweging PL. Phaedr. 245 c, XEN., N. T. Joh. 5, 3. — 2 onrust, oproer THUC. 3, 75, 20, POL. — 3 verandering ARISTOT.

κίνητης, ἡρος, ὁ, = κινήτης, HYMN. 21, 2, PIND. I. 3, 37.

κίνητης-ιος, bewegend AESCH. Supp. 307.

κίνητης, οὔ, ὁ, hij, die aanzet of verwekt AR. Nub. 1397, POL.

κίνητι-κός, — 1 act. bewegend, oorzaak v. beweging ARISTOT. — 2 > opruiend POL., DIOD. — 3 pass. bewegelijk PLUT. 945 f.

κιννάβαρι, τό, vermiljoen COM., THEOPHR.

κιννάμωμον, τό, kaneel HDT. 3, 111, N. T. Apoc. 18, 13.
(sem. < hebr. qinnāmōn met volksetym. ἄμωμος).

κιννάμωμ-ίνος, van of met kaneel LUC.

κίνυγμα, τό, zwevende gestalte, schaduw AESCH. Pr. 157.

κίνομαι (z. κινέω), = κινέομαι, slechts pr. en impf., — 1 zich bewegen; *ingressief*: zich in beweging zetten > he e n g a a n Δ 281. — 2 geschud worden, v. olie E 173. — Over aor. ἔκινον z. κίω.

κινύρομαι, slechts pr. en ompf., klagen, een onheilspellenden klank uiten AESCH. Sept. 123 (φόνον, voorspellen), AR. Eq. 11.
(rijmwoord met μινύρομαι kreuken. Vgl. κινάθισμα en HESYCH. κινάθίζειν . . ἔνοιον μινύθίζειν. Verm. onomatop.).

κινυρός (z. voorg.), jammerend; angstig loeiend P 5.

κινύσομαι, = κινέομαι, heen en weer bewogen worden: *overdr.* weifelen AESCH. Ch. 196.

κινεάλλης, -εῖω (lw. *wrsch.* carisch), roover DEMOCR. 260 D., INSCR. (ion. dor.)

κίον-κράνον, τό, zuilhoofd: „capiteel” XEN. Hell. 4, 4, 5, COM.

κίον-ήλατος, 2, door den havik gejaagd AESCH. Suppl. 62.

I. **κίρκος**, ὁ, soort havik v 87, X 139, AESCH. Pr. 857, ARISTOT.
(Vgl. HESYCH. κέρκ-αἴ-ἴση-αἴ, van een onomatop.-wortelker-: kri- die het vogelgeschreeuw weergeeft, vgl. o.ind. krakara- patrijs, lat. quercuëdula taling, = < gr. κερκιδάλις, o.i.er. cerv haan, o.pr. kerko duiker, lett. kërkt kakelen, o.b. krečetiú krekkel; vaak met half-reduplicatie. Vgl. κίρκος II 470).

II. **κίρκος**, ὁ, — 1 kring SOPH., (POL.). — 2 circus POL.
(*wrsch.* zeer oud lw. uit semit. [babyl.?), evenals lat. circus, circā, circum, z. hebr. kikkār < krk- z. sabaeisch krkr. Ig. vgl. lat. curvus e. dgl. Vgl. Κίρκη, dochter v. d. zonnegod: kringloop en z. s.v. κίρκος. Ook -ου-:-ιου- wijst op een lw.).

κίρδω, in een ring sluiten, boeien AESCH. Pr. 74.

κίρνημι, ω jonger κίρνάω, = κεράννυμι, mengen, v. vloeistoffen E 78 ω η 182, PIND. N. 3, 78, HDT. 4, 52; 4, 66, AR. POL.

κίρρος, bleekgeel HIPPOCR.
(*msch.* < κίρφο- = lit. dial. szirvas blauwgrijs).

κίς (: κινέω?), κίός, ὁ, koornworm PIND. fr. 222, THEOPHR.

κί(σ)σπρις, ιδος, ἡ, puimsteen AR., THEOPHR., COM.
(laaist. deel vgl. ἱμβρις aal;?)

κισηρο-ειδής, puimsteenachtig THEOPHR.

κισηρό-ω, met puimsteen polijsten THEOPHR.

κισηρο-ώδης, = κισηροειδής, PLUT. 888 d.

κίσθος, of κισθός, ὁ, een heester met bloesem THEOPHR., COM., Theoc. 5, 131.

κίσσα, att. en ARISTOT. κίττα, ἡ, blauwe gaai AR. Av. 302, COM., PLUT., Theoc. 5, 136.
(< kikīa: o.ind. kiki-, kikira- blauwe gaai, ohd. hehara, = d. Hähler).

κίσσαρος, ὁ, = κισσός, HIPPOCR.

κισσάω, att. -ττάω, sterken trek hebben naar bijzondere spijzen, zooals zwangere vrouwen, vand. belust zijn op, εὐρήνης AR. Pax 497, Vesp. 349, ARISTOT., (N. T.).
(< κισ-ἰά: HESYCH. κίται γυναικῶν ἐπιθυμία = o.ind. kēta- m. verlangen, o.pr. quāits subst. wil).

κισσ-ήρης, met klimop betekent SOPH. Ant. 1132.

κισσ-ίνος, van klimop gemaakt TIMOTH. Pers. fr. 7 EUR. Ba. 702, Alc. 756.

κισσο-κόμης, met klimop in het haar HYMN. 25, 1.

κισσο-ποίητος, = voorg., LUC. Bacch. 1.

κισσός, ὁ, att. en ARISTOT. κιστός, klimop HYMN. 6, 40, AR. Th. 999, PL. Symp. 212 e, EUR. Ba. 81, MEN. Gorg. 36, PLUT.
(W. ghed(h)- v. χανδάνω, lat. pre-hendo. Daaruit lat. hēdēra [> fr. l'yerre]; gr. *κεθ-ζό > κισσός, vgl. *κλαθ-ζω > πλάσσω).

κισσο-φόρος, klimop of een met klimop omwonden staf dragen PIND. O. 2, 30, AR. Th. 988, EUR. Tr. 1066, DEM. φορ-ῶ, Bacchus dienen: aan den wijn verslaafd zijn PLUT. 5 b.

κισσώω, met klimop bekransen EUR. Ba. 205.

κισσύβιον, τό, houten nap, om te drinken en te mengen ι 346, E 78.
(gew. verklaard van klimophout gemaakt, vgl. EUR. Alc. 756. Onwrsch.).

κίστη, ἡ, kist, korf ζ 76, AR. Eq. 1211.
(*Msch.* [z. κισσός] < idg. kedh-tó-, W. ghed(h)-omvatten, of oorspr. sem. lw.: < babyl. kisu buidel, hebr. kis?)

κιστίς, ιδος, ἡ, dem. v. κίστη, AR. Ach. 1137.

κιστο-φόρος, — 1 de heilige kist dragend DEM. 18, 260. — 2 munt, met den stempel van eene mystische kist, ongeveer 3 drachmen waard CIC. ad Att. 2, 6, 2.

κιστός, κιστο- z. κισσο(ς).

κίχάνω. Vormen: HOM. f. κίχισσομαι, waarnaar aor. ἐκίχησα(μην); wortelaor. ἐκίχην, naast ἐκίχον (deze nu ook door BACCH. bevestigd); vand. een nieuwe aor. -ἐκίχα, z. AR. Ach. 869; part. aor. ook κίχήμενος E 187, Λ 451. Att. met nasaleering ook in reduplicatie (analogie naar θιγγάνω enz.) κίχχάνω SOL., AESCH. Ch. 620, SOPH. Ai. 657, EUR. Hipp. 1444 eld. — **Bet.:** 1 bereiken, inhalen; treffen K 376, Φ 128; Λ 441 v. dingen als subj., PIND. P. 2, 50, BACCH. 1, 177; 14, 53; 5, 148, TR.: SOPH. Ai. 657, EUR. Ba. 903 λιμένα. — 2 ontmoeten, aantreffen: vinden B 188, A 26, PIND. P. 9, 26.
(HOM. ā, att ā, dus = ikánō, φθάνω, < ανρω. κί- redupl., dus κί-χίσομαι, aor. ἔ-κί-χον; W. ghē- gaan, komen: o.ind. ā-hāt hij ging weg: jā-hā tī hij verlaat, gr. χήρος verlaten: lat. hēres, χήτος gebrek, ags. gān = ndl. gaan. Semas. vgl. lat. in-venire).

κίχλη, ἡ, dor. = κίχλη, EPICH. 157, AR. Nub. 339.

κίχλη, ἡ, — 1 lijster χ 468, AR. Av. 591, COM., ARISTOT. — 2 soort zeevisch COM., ARISTOT.
(W. ghel+i- schreeuven zingen, z. gr. χελιδών nachtegaal, d. gellen, ndl. galm; z. = κί-χλ-ā).

κίχλ-ίζω, — 1 gichelen, d. kichern, (,lijsters eten?) AR. Nub. 933, fr. 333, THEOCR. 11, 78; -ισμός, ὁ, gegichel AR. Nub. 1073.

κίχώρα, z. κίχώρα.

κίχρημι (z. χράσμαι), f. χρήσω enz., — 1 ten gebruike, te leen geven HDT. 3, 58, LYS., AR. Th. 219,

PL., N. T. Luc. 11, 5. — 2 leenen van PAP. (Paris. 44, 3).

κῆχώρη, ἡ *en* κῆχώριον, τό, THEOPHR., κῆχορα NIC. Al. 429, κῆχορεία AR., cichorei THEOPHR. (zoosceer versch. vormen wijzen op lw., msch. sem., z. babyl. kukru cichorei(?)).

κῆχωρι-ώδης, cichoreiachtig THEOPHR.

κῆω, zich bewegen: gaan, z. κῆνωμαι *en* BACCH. 10, 48, AESCH. Ch. 680 κῆεις, PL. Crat. 426 ε ἀπό τοῦ κῆιν . ., τοῦτο δ' ἐστὶν ἕλαι.

(z. κῆνω; geen oorspr. vorm, doch uit aor. ἐκῆον, conj. κῆω, part κῆών afgeleid).

κῆων, ὄνος, ὄ, *bij* HOM. *en* DICHT. *gew.* ἡ, — 1 zuil, stut α 127, PIND. P. 4, 267, *overdr.* O. 8, 27, HDT. 1, 92, AESCH. Pr. 349, SOPH. Ai. 108, PL. Euthyd. 303 b. — 2 *medisch v. d.* gezwollen huid ARISTOT. (= arm. siun zuil).

κῆαγγ-άνω, huilen, janken AESCH. Eum. 131.

κῆαγγή (κῆάζω), ἡ, *dat.* κῆαγγί BYC. 55, „klank”, *gebruikt van ieder geluid door* menschen, dieren *of* dingen *gemaakt*: gezang AESCH. Ag. 1152, SOPH. Tr. 207, EUR.; *geschreeuw* Γ 2; *gekrijsch* Γ 3; *geknor* ξ 412; *geblaf* XEN. Cyn. 6, 17; *snorren* A 49.

κῆαγγη-δόν, *adv.*, schreeuwend, snaterend B 463, LUC.

κῆαγγ-ώδης, krijschend HIPPOCR.

κῆαδαρός, breekbaar POL.

(naast κῆα-, z. κῆαω, staat van den W. kel-+ā- zoowel κῆα+d- als κῆā+d- [ä < idg. ə], *vgl.* lat. clādēs, russ. kladu ik castreer, o.b. kladiu hamer [*vgl.* lat. clā-va] naast HESYCH. κῆάδαοι σῆοιαι, κῆάδος, cymr. kleddyf zwaard [: lat. gladius, kelt lw.]).

κῆαδάσσω (z. *voorg.*), voortjagen EMPED. 100, 22D.

κῆαδ-ίσκος, ὄ, *dem.* v. κῆάδος, (ANACR.) 17, 13.

κῆάδος, van κῆαδ- κῆαδί, κῆαδέσι AR., Lys. 632, AV. 239, ὄ, tak, twijg, EMPED. 29, 1D., BACCH. 8, 33, HDT. 7, 19, AESCH. Ag. 494, SOPH. O. R. 3, EUR., N. T. Mt. 3, 32.

(z. κῆαδαρός, dus afgebroken tak: *idg.* kῆd- *in* d. Holz, *ndl.* hout, *en* kald- *in* o.ier. caill bosch, russ. kolóda brandhout).

κῆάζω, *f.* κῆάζω, *aor.* ἐκῆαζα (ἐκῆαζον HYMN. 18, 14, THEOCR. 17, 71, ἀνέκλαζον EUR. Iph. 1062)

ρῆ. κῆαγγα, XEN. Cyn. 3, 2 *en* κῆαγγα, HOM. B 222, HES.; *fut.* κῆαγγόμεαι AR. Vesp. 930. — **Bet.:** 1 „klinken”, *v.* menschen, dieren, dingen: *schreeuwen* E 591; *krassen*, *krijschen*, *v.* vogels K 276, M 207, SOPH. O. R. 966; *blaffen* ξ 30, AR. Vesp. 929; *suizen* μ 408; *ruischen*, *v. d.* zee BACCH. 16, 128; *rammelen* A 46. — 2 *tr.* doen (weer-) klinken; > *verkondigen*; PIND. P. 4, 23, *m.* ἐπί, AESCH. Pers. 947, Ag. 48; *door* *geschreeuw* veroorzaken, φόβον AESCH. Sept. 386.

(< κῆαγγ-ω, *vgl.* κῆαγγή, *vgl.* lat. clango, lit. klagēti, kakelen; *vgl.* klak- *in* got. hlahjan = *ndl.* lachen. Met *ndl.* klank, klinken, *d.* klingen niet rechtstreeks verwant).

κῆαῖς, ἴδος, ἡ, *dor.* = κῆῆς, PIND. P. 9, 39.

κῆαῖστρον, τό, *dor.* = κῆῆστρον, PIND. P. 1, 8 *overdr.*

κῆαῖω, *ep.*, *ion.* *dor.* *en* Koine = κῆάω.

κῆάξ, ακός, ἡ, *dor.* = κῆῆς, sleutel THEOCR. 15, 33.

κῆαῖρ-ιον, τό, *dor.* = κῆῆριον, schriftelijke schuld-bekentenis PLUT., Agis 13.

κῆαῖρ-ιος (z. κῆῆρος), (*vgl.* Μοῖρα *en* sl. Bogŭ God) *eig.* de Toedeeler AESCH. Supp. 360.

κῆαῖρος, *enz.*, *dor.* = κῆῆρος, *enz.*

κῆαῖσ-αυχεν-εύομαι, met gebogen hoofd, „gebroken nek” rondlopen, *v.* dandy's com.

κῆασις (κῆαω), ἡ, het breken, breuk PL. Tim. 43 d, N. T. Luc. 24, 35, THEOPHR.

κῆασ-μα, τό, brokstuk PLUT., N. T. Mt. 14, 20.

κῆαστ-άζω, *eig.* takken, bladeren afbreken: snoeien; *overdr.* kortwieken AR. Eq. 166.

(: κῆα[σ]ω *of* κῆαδ-αρός, *vgl.* ἀγορτάζειν *e. dgl.*).

κῆαυθ-μ-ονή, ἡ, weeklagen PL. Leg. 792 a.

κῆαυθ-μός, ὄ, weenen, weeklacht O. 717, AESCH. Ag. 1554, ARISTOT., PLUT., N. T. Mt. 2, 18.

κῆαυθ-μ-υρ-ίζω, tot weenen brengen PLUT.; *pass.* huilen PL. Ax. 366 d, MEN. Epitr. 432 (κῆαυθ-), DIOD., PLUT. 9 a.

κῆαυθ-μ-ώδης, huilerig HIPPOCR.

κῆαυ-μα, τό, — 1 weenen, weeklagen AESCH. Ag. 887, AR. Pax 249, ANDOC. 4, 38, SOPH. Ant. 932. — 2 *vand.* beproeving of straf SOPH. Ph. 1260, XEN. Cyr. 2, 2, 14.

κῆαυμυρίζομαι, (κῆα(ι)ω+μυρομαι) schreien MEN. Epitr. 432.

κῆαυσιάω, *desiderat.* v. κῆάω; *overdr.* v. *e.* δειρ-: piepen AR. Pl. 1097.

κῆαυσι-γελως, ὠτος, ὄ, gelach vermengd met gewezen XEN. Hell. 7, 2, 9, PLUT. 1097 f.

κῆαυσι-μάχος, 2, om den slag weenden, *com.* σο λάμαχος, z. AR. Pax 1293, *vgl.* Plut. 58.

κῆάω, *ion.* *ep.* *en* Koine κῆαῖω, *f.* κῆαύομαι *en* DICHT. (*dor.*) κῆαυσοῦμαι, κῆα(ι)ῆσω DEM. 19, 310, *aor.* ἐκῆαυσα, *pf.* *en* κῆκῆαυμαι, *bij* Ltr. κῆκῆαυσομαι, — 1 weenen, weeklagen, jammeren A 362, *alg.* tot HEROND. 3, 10, N. T. Mc. 14, 72. — 2 *praegn.* reden hebben om te weenen: ongelukkig zijn; *gestraft* worden: σοι κῆαῖεν λέγω, ik wensch u alles kwaads toe HDT. 4, 127, AESCH. Supp. 925, SOPH. O. R. 1152, AR. Vesp. 1327. — 3 *tr.* be- weenen, τι(να) Τ 300, *tr.:* SOPH. Ant. 980, N. T. Mt. 2, 18. — 4 *med.* = *act.*, AESCH. Ag. 1096, SOPH. Tr. 153; *κεκῆαυμένος*, in tranen AESCH. Ch. 731.

(< κῆαφ-ιω; > *att.* κῆα(ι)ω. *Wrsch.* onomatop. *υ*-verlenging v. κῆα- *in* καλέω, *lat.* clāmāre; κῆαυ- > κῆαυ-, *vgl.* *msch.* alb. k'ani [*<* klauziō?]).

κῆάω, *f.* κῆάω, *aor.* *pass.* ἐκῆάσθην, breken, afbreken Tr. A 584, ζ 128, PLUT., N. T. Mt. 14, 19 *v. h.* breken *v. h.* brood.

(*st.* κῆαο- = κῆα+σ-, z. κῆαδαρός).

κῆα-ηδών, ὄνος, ἡ, *ep.* *en* *ion.* = κῆηδών.

κῆαλειδ-φύλαξ, ακος, ὄ, sleutelbewaarder LUC. Amor. 14.

κῆαίζω, *f.* κῆαίζω, PIND., z. κῆῆζω.

κῆαίθρ-ία, ἡ, sleutelgat LUC. Nocyom. 22.

κῆαίθρον, τό, z. κῆῆθρον.

κῆαῖνός, 3 (soms 2), *dor.* κῆαῖνός, beroemd, geprezen PIND. P. 1, 31, BACCH. 5, 182 (εε); 18, 9 (ει), HDT. 2, 135, AESCH. Pr. 834, SOPH. O. R. 8, AR. Av. 810.

κῆαῖς, Koine *en* N. T. Mt. 16, 19 = κῆῆς; Apoc. 3, 7 *acc.* κῆαῖν.

κῆαῖσιον, οὐ, τό, schuur, dienstgebouw, z. κῆαῖσιον. (*wrsch.* *afleiding* van κῆῆῖω, κῆαῖω afsluiten).

κῆαῖσ-τρον, τό, slot LUC. Tox. 57.

κῆαῖτός (II κῆαῖω), „waar men van gehoord heeft”: beroemd, bekend Γ 451, PIND. N. 6, 69.

κῆαῖτος, ὄ, *dor.* κῆῆτος, roep, roem ALCM. 90 ALD.

I. κῆαῖω, z. κῆῆω.

II. κῆαῖω, PIND., BACCH., ATT. κῆέω, beroemd-, bekend maken: verheerlijken, τινα α 338, HES. O. 1, PIND. I. 4, 27, BACCH. 15, 13, AR. Pax 778, Lys. 1299, 1277 (κῆεάω = κῆεούσα), EUR. Alc. 447.

(: κῆεός roep, roem: κ. < κῆεσο-ιω).

κῆέμμα, τό, — 1 diefstal: het gestolene THUC. 5, 9,

17, PL., AESCHIN. 3, 100, EUR. Hec. 618, N. T. Aroc. 9, 21. — 2 bedrog DEM. 18, 31.

κλεμμάδιος (naar κρυπτάδιος), verstoelen, in het geheim PL. Leg. 955 b.

κλέος, τό, eig. het hooren, het gehoorde: — 1 gerucht, tijding B 486, π 461; μετὰ σὸν κλέος, om iets van u te hooren v 415, AESCH. Ag. 487, SOPH. — 2 praegn. de goede roep: roem E 3: Δ 197, PIND. O. 1, 24, BAGCH. 12, 65, HDT. 7, 220, ATT.: THUC. 1, 10, 15, TR., PL., N. T. 1 Petr. 2, 20. — 3 slecht gerucht, slechte roep PIND. N. 8, 36, SOPH. Ph. 251, EUR. — 4 plur. roemrijke daden I 189.

(W. *kleu-*, waarvan subst. *kléu-os n.* = o. ind. *srávas-n.* roem, o. ier. *clā* roem, o. b. slovo woord, waarnaast een praes. met *n-infix kl(i)eu-ti* = o. ind. *srñōti* hij hoort, vgl. *ἐκλυον, κλύ(ος)*.)

κλέπ-της, ου, ὁ, — 1 dief Γ 11, AESCH. Pr. 946, PL. — 2 de listige: bedrieger SOPH. Ai. 1135.

κλεπτί-κός, van het stelen of daarin bedreven PL. Rep. 334 b, LUC. D. Deor. 72.

κλεπτί-στατος, superl. bij κλέπτης, de diefachtigste AR. Pl. 27. ARISTOT.

κλέπτος, diefachtig AR. Vesp. 900.

κλεπτο-σύνη, ἡ, bedrog τ 396.

κλέπτω, f. φομαί, pf. κέκλορα, pf. pass. κέκλεμμαι, aor. ἐκλέφθην en ἐκλάπην, — 1 stelen, heimelijk ontvoeren of wegnemen E 268, PIND. P. 4, 250, HDT. 2, 174, AESCH. Pr. 8, AR. Eq. 1149, N. T. Mt. 27, 64. — 2 in stilte, heimelijk zich meester maken van, τ XEN. An. 4, 6, 11, THEOCR. 22, 51. — 3 verstolen-, heimelijk-, ongemerkt iets doen, verrichten SOPH. Ai. 189, PL.; pss. ongemerkt gaan HDT. 7, 49, 2. — 4 geheim houden PIND. O. 6, 36, XEN. Hipp. 5, 2, AESCHIN. 3, 142. — 5 alg. bedriegen A 132, E 217, HES. Th. 613, SOPH. Ant. 1218, EUR., AESCHIN. 3, 99.

(:lat. *clēpo* stelen, got *hlifan* stelen, o. pr. *au* *klīpts* verborgen).

κλεψί-φρων, den geest verleidend: bedriegelijk HYMN. Merc. 413.

κλεψί-χολος, het hinken verbergend, onmerkbaar hinkend LUC. Ocy. 33.

κλεψύδρα, ἡ, „waterdief“: wateruurwerk: *buikige kan met lange hals, de bodem als een zeef doorboord. Drukte men haar in het water en hield mne vervolgens den duim op de smalle tuit, dan nam men dat quantum water ongemerkt mee: ἀναλαβεῖν τὸ ὕδρον: door den duim op de tuit te drukken het water verhinderen van onderen weg te loopen* EMPED. fr. 100, 9, vgl. AR. Ach. 694, AV. 695, ARISTOT. A. II. 33, 29, HEROND. 2, 43.

κλέω, z. κλείω; (ATT. κλέω kan uit κλείω z. d. ontstaan zijn. PIND. en HOM. κλέομαι eischen κλέφ-ω), HOM. pass. κλέομαι, beroemd-, bekend worden M 202, v 299; med. EUR. fr. 370.

κλή-δην (καλέω), adv., bij name I 11.

κλήδ-ιον, τό, dem. v. κλής, sleuteltje AR. Th. 421.

κλήδον-ισμα, τό, voorteeken LUC. Pseudol. 17.

κλήδουχ-έω, de sleutels hebben, als v. e. priester EUR. Iph. T. 1463; overdr. bewaken, τ EUR. Herc. 1288.

κλήδουχος, 2, de sleutels hebbend, v. e. priester(es) of beschermgod AESCH. Supp. 291, EUR. Hipp. 541, AR. Th. 1142.

κλήδων, ὄνος, ἡ, ion. en ep. κλεθδων, ep. ook κληθδών, verm. epische „uittrekking“ v. κληδών δ 317, — 1 het hooren: gerucht, tijding δ 317, HDT. 9, 101, AESCH. Ch. 853, SOPH., EUR. Herc. 1166. — 2 spec. voorteeken: geluk of ongeluk voorspellende woorden c 117, HDT. 5, 72, AESCH. Pr. 486, SOPH., PL. — 3 roem, faam AESCH. Ag. 927.

— als v. καλέω: 4 geroep AESCH. Ag. 228, Eum. 397. — 5 bij een naam roepen: noemen AESCH. Eum. 418.

(< κλεφ-ηδων, het laatste een oorspr. samengesteld suffix *daw* bij η-wortels, bijv. uit ἀλη-δών).

κλήζω, κλητίζω: κλειζω, — 1 roemen, uitroepen, vermelden PIND. O. 1, 113, AESCH. Ag. 631, AR. Av. 950, EUR. Hel. 132. — 2 noemen SOPH. O. R. 733, 1451, PL. Ax. 371 b.

(hier herhaalt zich het proces v. κληδών, z. 4 vlg. ald.: de WW. *kleu-* en *kelē-* [z. καλέω], roepen loopen door elkaar: κλεφ-ίζω v. κλέφος, τό, z. d. en κληφ-ίζω v. o-st. κλη-φο-, vgl. δά-φο- δάφ-ίζω).

κληηδών, ὄνος, ὁ, = κληδών, δ 317.

κλήθηρα, ion. κλήθηρη, ἡ, els e 64, 239, THEOPHR. (< κλάθηρο: d. dial. ludere soort els).

κλή-θρον, ep. κλήθρον, att. ook κλεῖθ., τό, sluiting, grendel HYMN. Merc. 146, SOPH. O. R. 1262, AR. Lys. 264, EUR. Hipp. 808, XEN. An. 7, 1, 17, PL.

κληρίζω, z. κλειζω.

κληρίς, ἰδος, ἡ, ion. = κλής.

κλήρισκω, = κλείω, sluiten HIPPOCR.

κλήριστός, ion., sluitbaar β 344.

κλήριω, ion. en ep. = κλήω.

κλήμα, τό, — 1 wijnrank, tak v. d. wijnstok DEMOCR. 148 D., PL. Rep. 353 a, AESCHIN. 3, 166, PLUT., N. T. Joh. 15, 2. — 2 entak AR. Eccl. 1031 (Ξυγκλάσσασα), XEN. Oec. 19, 8. — 3 spec. kommandostok v. d. centurio in het Rom. leger PLUT. Galba 26.

(Vgl. lat. *clāvīcula* wijnrank; κ. < idg. *klāw-mh*, z. κληφ-ίς, clau-do. Als entak v. κλάω, κλά-ι. p. v. κλαο- [z. κλαδαρός z. d.] naar κλήμα 1 verwoerd).

κλήματ-ίνος, van wijngaardranken gemaakt THEOGR. 1360.

κλήματ-ιον, τό, dem. v. κλήμα, THEOPHR.

κλήματ-ις, ἰδος, ἡ, dem. v. κλήμα, dunne tak THUC. 7, 53, 24, AR. Th. 728, ARISTOT.; -ίτις, ἡ, een bloem die als ranken tegen een boom opklimt: clematis THEOPHR.

κλήματ-όμα, in loten uitloopen SOPH., THEOPHR.

κλήρο-νομ-έω, eig. „erfdeeler zijn“: — 1 mee erfgenaam zijn; mee erven, τ ISOCR. 1, 2, ISAE. 1, 40, N. T. Mt. 5, 5; overdr. σωτηρίαν, Hebr. 1, 14. — 2 beërven, τινα, iemd (N. T.), abs. Gal. 4, 30. — 3 verzw. (aan)deel hebben, τινος, aan iets DEM. 19, 320, POL.

κλήρο-νόμη-μα, τό, erfdeel LUC. Tyrann. 6.

κλήρο-νομ-ία, ἡ, — 1 erfenis DEM. 43, 3, ARISTOT., N. T. Mt. 21, 38. — 2 alg. bezit N. T. Hebr. 11, 8. — 3 Christ. het Christelijk heil N. T. Gal. 3, 18.

κλήρο-νόμος, „een κλήρος (z. d.) mee verdeelend“: — 1 een erfdeel ontvangend, erfgenaam ISAE. 1, 36, PL. Menex. 249 b, PAP., N. T. Mt. 21, 38. — 2 vand. opvolger, plaatsvervanger PL. Rep. 331 d. — 3 Christ.: het heil ervend N. T. Rom. 8, 17.

κλήρο-πάλλης, waarover de loten geschud zijn HYMN. Merc. 129.

κλήρος, ὁ, — 1 stuk steen of hout, scherf, v. e. naamteeken voorzien als lot gebruikt H 171, ξ 209, ATT.: SOPH. Ant. 396, PL. Rep. 461 e, ARISTOT. A. II. 43, 4, HEROND. 2, 43, PAP., N. T. Mt. 27, 35. — 2 runen bij de voorspelling PIND. P. 4, 190 — 3 vand. lot bij een verdeling door loten: deel; spec. erfdeel, erfgoed O 498, ξ 64, PIND. N. 6, 71, spec. O. 13, 62, HDT. 3, 83, alg. tot N. T. Act. 1, 17. — 4 coner. erfgoed; of verdeelde landerijen HDT. 1, 76; 9, 94, z. vooraf THUC. 3, 50, 12; 16, AESCH.

Pers. 898, EUR. Heracl. 876, PAP. — 5 het „geestelijk deel”: de clerus, de geestelijken N. T. 1 Petr. 5, 3.

(*dor.* κλάρος; W. klā- [z. κλαδαρός, κλήμα] afbreken, losscheuren, z. lot οδ loot, v. *boomen*, vgl. HESYCH. κλάρια κληρία κλήματα ἀμπελοφόρῳλλα. *Msch.* was de W. oorspr. klā+α-, vgl. got. hlauts lot, erfenis, ndl. lot? De oudste loten zijn verm. stukjes „frag-menten” glas of steen [vgl. het ostracisme] of, zooals de runen, stukjes hout van takken geweest vgl. TAC. Germ. 10: virgama frugiferae arbori decisam in surculos amputant).

κληρουχ-έω, — 1 κληρούχος zijn: een deel land toegewezen krijgen of bezitten HDT. 6, 100, PL. Critias 109 c. — 2 land verdeelen, τ. D. H., DIOD.

κληρουχ-ία, ή, κληρούχος zijn: een stuk grond door landverdeling bezitten; *concr.* kolonie ISOCR. 4, 107, ARISTOT., PAP., POL.

κληρουχ-ικός, van, voor, over den κληρούχος, AR. Nub. 203, DEM. 14, 16, PLUT.

κληρούχος, — 1 eig. een κλήρος, deel v. h. verdeelde land bezittend: kolonist HDT. 5, 77, THUC. 3, 50, 14, PLUT.; bezitter v. een grondleed PAP. — 2 alg. deelachtig, τινος SOPH. Ai. 508.

κληρώω (κλήρος): — 1 door het lot bepalen, aanwijzen, (< benoemen of verdeelen) HDT. 1, 94, EUR. Ion 416: οὗς ἐκλήρωσεν πάδος, PL. Leg. 759 c, ARISTOT. A. II. 63, 1 spec. van de loting voor ambten, ook *pass.* met pers. subject: *overdr.* PIND. O. 8, 15. — 2 *med.* zelf mee loten: *praegn.* door het lot verkrijgen of deel gaan uitmaken van. τινος AESCH. Sept. 55, LYS. 24, 13, AESCHIN. 1, 188. — 3 spec. verkiezen, v. d. *uitverkorenen* N. T. Eph. 1, 11.

κλήρω-σις, ή, kiezen door het lot PL. Phaedr. 249 b, EUR. Andr. 384, ISOCR.

κληρω-τήριον, τό, — 1 bureau van loting AR. Eccl. 681, ARISTOT. A. II. 63, 2 en pag. 31, 16. — 2 plaats waar de verkiezing, door het lot plaats heeft PLUT.

κλήσις, κληδός, ή, later κλείσις, κλειδός, *ep.* en *ion.* κλήσις, ἴδος, THEOCR. 15, 33, INSCR. Messen. κλάξ, κλείν LYS. 1, 13; *dor.* κλάξ, *eig.* sluiting, slot: — 1 grendel Ω 318, α 442, φ 241. — 2 „sleutel”: *metalen haak, waarmee men de grendel verschuift* φ 6, 47; sleutel, ook *overdr.* PARM. 1, 14 D. ἀμοιβοί, PIND. P. 9, 39, HDT. 5, 108, AESCH. Eum. 827, SOPH., EUR. Med. 1314 (of grendel?) PL., N. T. Mt. 16, 19 *overdr.* — 3 pen, nagel M 456. — 4 sluiting, oogje aan een speld (vgl. onze Zeeuwsche speld) σ 294. — 4 spec. dol, waaraan de roeiriem met een gevlochten leeren band los verbonden II 170, β 419. — 5 zeeëngte, als „sleutel”, toegang EUR. Med. 213. — 6 sleutelbeen E 146, X 324.

(: κλήω z. d. St. κλαύ+ιδ-, vgl. κνυμ-ιδ-, later -ιδ-, vgl. lat. clāvis, clāui(i)do. Zooals au(i)deo, clausus ~ ausus).

κλή-σις (καλέω), ή, op-, aanroepen: — 1 aanroepen, binnenroepen: uitnodigen PL. Symp. 172 a, XEN. — 2 te hulp roepen POL. — 3 spec. dagen, dagvaarden ANTIPH. 6, 38, AR. Nub. 1189, XEN. Hell. 1, 7, 13, PAP. — 4 naam geven, naam PL. Polit. 262 d. — 5 *Christ.* roepen, roeping, N. T. Rom. 11, 29.

κλή-σις, ή, het sluiten THUC. 7, 70, 4.

κλήσ-τός, sluitbaar THUC. 7, 38, 11.

κλήτ-εύω, — 1 voor het gerecht dagvaarden DEM. 18, 180, ARISTOT. — 2 voor het gerecht getuige zijn AR. Vesp. 1413, ISOCR.

κλή-τήρ, ήρος, ό, „(op)roeper”: — 1 heraut die tot de stemming oproept AESCH. Supp. 622, AR. Av. 147, 1422. — 2 getuige van de κλήσις, dagvaarding AR. Vesp. 1408, PL. — 3 (z. lat. clivellae: κ. οω gr. *κλι(ν)τήρ?) pakezel AR. Vesp. 189, 1316.

κλή-τός, — 1 (vgl. lat. evocatus) speciaal opgeroepen: uitgelezen I 165. — 2 genoodigd ρ 386, AESCHIN. — 3 spec.: *Christ.* „geroepen”: uitverkoren N. T. Mt. 22, 14, Rom. 1, 6.

κλή-τωρ, ορος, ό, = κλητήρ, DEM. 34, 15, PAP., PLUT.

κλήω, *ion.* ep. κληίω, fut. σω, pf. pass. κέκλημαι, aor. pass. ἐκλήσθην; κλείω bij Ltr., Κοινή, N. T., THEOCR. f. κλαξώ 6, 32, — 1 sluiten; dicht doen, δρχίας de sluitbalken ω 166, τ 30, AESCH. Supp. 956, AR. Ach. 479, SOPH., EUR. tot N. T. Mt. 6, 6. — 2 boeien EUR. Andr. 502. — 3 afsluiten, versperren AESCH. Pers. 723, THUC. 4, 8, 10.

(vgl. κλήσις, dor. κλάσις, en lat. clāvis, claudio, o.ier. clō sleutel, o.b. κλήυι haak, sleutel).

κλίβαν-ίτης, z. έρτος, SOPHR. 56, z. κρήβ.

κλίβανος, att. κρήβανος, ό, aarden of metalen pan of oven, waarin men met daaromheen gelegde kolen brood bakte HDT. 2, 92; bak- of broodoven AESCH., AR. Ach. 86, N. T. Mt. 6, 30.

(*msch.* loopen hier 2 woorden door elkaar, nl. κρ.: ἀ-κρήβης, z. d., oorspr. zeef of wan en κλ.: lat. tūbum, got. hlaifs brood [ig. kleib- kloibh]).

κλί-μα (κλίνω), τό, — 1 eig. neiging, d. i. hoek v. e. bep. streek ten opzichte van de aardas. — 2 vand. hemelstreek D. H., PLUT. Mar. 11. — 3 landstreek, geographische ligging POL., N. T. Rom. 15, 23. — 4 *overdr.* neiging AR.

κλίμακ-ιον, τό, laddertje AR. Pax 69, PLUT.

κλίμακ-ίς, ἴδος, ή, slooptrap, valreep POL.; *overdr.* v. menschen, die een brug of trap vormen PLUT.

κλίμακ-όφορος, (storm)ladder dragend POL.

κλιμακ-τήρ, ήρος, ή, sport van een ladder EUR. Hel. 1570.

κλίμακ-ωτός, trapvormig POL.

κλίμαξ, ἄκος, ή, — 1 schuine (storm)ladder of trap α 330, κ 558, AESCH. Sept. 466, THUC. 4, 135, 5, EUR. Ph. 489, XEN. Hell. 7, 2, 7; scheeps-ladder, valreep EUR. Iph. T. 1351. — 2 een folterwerktuig AR. Ran. 618. — 3 een bep. greep bij het worstelen SOPH. Tr. 521.

(: κλίνω, vgl. lat. lei-maξ en κλωμακός).

κλίω-άριον, τό, dem. v. κλίνη, AR., N. T. Act. 5, 15.

κλίω-ειος, ἔξλα, waar bedden van gemaakt worden DEM. 27, 10.

κλίνη, ή, — 1 aanligbed bij den maaltijd HDT. 1, 50, AR. Ach. 1090, PL. Prot. 317 e, Symp. 217 d, XEN. Cyr. 8, 2, 6, MEN. Sam. 10, N. T. Mc. 4, 21; ἐπέδ κ. lectisternium PAP. — 2 (rust)bed AR. Pl. 590, EUR. Hec. 1150, N. T. Apoc. 2, 22, Mc. 7, 30. — 3 baar, ook lijkbaar PL. Leg. 947 b, N. T. Mt. 9, 2.

(: κλίνω, vgl. leg. leun-, ligplaats; eig. ei?)

κλίω-ήρης, bedlegerig PLUT. Pyrrh. 11.

κλίω-ίδιον, τό, dem. v. κλίνη, AR. Lys. 916, PLUT.

κλίω-ίς, ἴδος, ή, = κλινίδιον, AR. Th. 261, CRATIN.

κλίω-κοσμέω, (altijd over) tafelschikken (praten) POL.

κλίω-πετής (πίπτω), bedlegerig HIPPOCR., XEN. Hell. 5, 4, 58.

κλίω-πηγία, ή, vervaardiging van bedden THEOPHR.

κλινο-ποιός, ὁ, beddenmaker PL. Rep. 596 e, DEM. 27, 9.
κλινουργός, = *voorg.*, PL. Rep. 597 a.
κλινο-χάρης, vriend van zijn bed LUC. Trag. 131.
κλιν-τήρ, ἦρος, ὁ, leunstoel, rustbed σ 190, THEOCR. 2, 86, LUC.
κλιντήριον, τό, *dem.* v. κλιντήρ, AR.
κλίνω, *f.* κλίνω, *aor. pass. ep. en ion.* ἐκλίνθη, *att.* ἐκλίνην, *ook* ἐκλίθη N. T. Act.: — **1** doen leunen, *v. dingen*: schuin tegen iets, τινι, aanzetten Δ 593, Θ 435. — **2** neigen, laten zinken, κεφαλήν N. T. Joh. 19, 30. — **3** spec. doen rusten, neerleggen, *op het bed* EUR. Or. 227. — de verticale lijn doen verlaten > omgooien: **4** doen doorslaan, *weegschaal* T 223, *vgl.* Θ 72 ω *overdr.* omlaag doen dalen SOPH. Ai. 131. — **5** doen wijken (> verschuiven, κλῆθρα SOPH. O. R. 1262); *spec. v. slagorde* > terugdringen, Τρῶας Σ 37, μάχην Ξ 510, EUR. Supp. 704 tot N. T. Hebr. 11, 34. — *vand.* **6** *van rechts naar links en omgekeerd* bewegen: keeren, ὅσσε Γ 427, SOPH. O. C. 193, PL. Tim. 17 e, tot N. T. Mt. 8, 20. — *intr.* **7** leunen, gaan liggen HDT. 9, 16 (?) — **8** neigen XEN. Mem. 3, 5, 13; *v. d. ondergaande zon* AP. RH., N. T. Luc. 9, 12. — *Med.*: **9** leunen *intr.* ρ 340. — *Pass.* (*refl.*): — **10** (*vaak perf.*) omlaag zinken, neigen N 543. — **11** zich neerleggen α 366; vallen τ 470, SOPH. Ant. 1188. — **12** leunen tegen, τινι Δ 371. — **13** uitwijken I 360; ter zijde gaan K 350. — **14** *perf.* liggen; *v. plaats en menschen*: liggen, aangeleund liggen tegen, τινι; ἔντεα χθονὶ κέκλιτο K 472; ἄλι κεκλιταὶ δ 608. — *pass.* **15** te ruste gelegd worden = begraven worden PIND. O. 1, 95.
 (< κλίν-ω; W. *klei-*: o. *ind.* śráyati doet leunen, steunt, *lat.* -clīnāre doen leunen, clīvus helling, heuvel, o. *ier.* clīn scheef, *got.* hlaiw graf(heuvel), *ndl.* leunen, *lit.* szlężu ik neig, hel, leun).
κλίσια, *ion.* κλίσίη, ἦ, — **1** leunstoel δ 123, τ 55. — **2** hut ξ 45. — **3** *spec.* barak, hut, *voor soldaten en officieren* A 306, I 663, TR.: SOPH. Ai. 192, EUR. — **4** huwelijksbed (:1) EUR. Alc. 994. — **5** een groep κλίνας of gasten N. T. Luc. 9, 1.
 (: κλί-σις v. κλίνω).
κλίσια-άδες, ὠν, αἶ, deurvleugels: poort HDT. 9, 9, PLUT. Poplic. 20.
κλίσίη-θεν, adv., uit de hut A 391.
κλίσίη-δε, adv., naar de hut A 185.
κλίσιον (κλίσια), τό, schuur, loods *voor het dienstpersoneel* ω 208; hut, mansarde LYS. 12, 18, DEM. 18, 129 (bordeel).
κλί-σις, ἦ, — **1** het buigen PLUT. — **2** *mil.* zwenking POL. — **3** (: *pass.*) te bed liggen EUR. Tr. 113.
κλι/σμός, ὁ, leunstoel, *lager dan* θρόνος, γ 389, α 132, THEOCR. 1191, EUR. Or. 1440.
κλιτύς, ὄος, ἦ, helling: heuvel II 393, SOPH. Ant. 1145, EUR., NIC.
 (*voor* ἰ *vgl.* *lat.* clīvus; *eig.* εἰ?)
κλόνης, ἦ, stuitbeen ANTIM.
 (*moet verw. zijn met* o. *ind.* śrōṇi- bil, *lat.* clānis hetz., *maar men verwacht* gr. *κλονίς; *ov* (= δ*) > ο (= ὄ) *door volksetym. met κλόνος z. HESYCH. κλονιστήρ*?)
κλοιός, ὁ, z. κλωός.
κλονέω (z. κλόνος), — **1** in verwarring brengen, *voor zich* uitjagen E 96, HES. O. 553, PIND. I. 7, 65, SOPH. Tr. 145. — **2** *pass.* in verwarring voortgejaagd worden E 93, Σ 7; *door elkaar heen stormen* E 8, PIND. P. 9, 48, AR. Eq. 361, SOPH.

O. C. 1241. — **3** *pass. refl.* door elkaar spartelen HES. Sc. 317.
κλόνη-σις, ἦ, hevige beweging HIPPOCR.
κλόνος, ὁ, verwarde beweging, gedrang II 331, HES. Sc. 148, PIND. fr. 208, TR.: AESCH. Pers. 107, AR. Nub. 387.
 (W. v. κέλωμαι κέλλω, *vgl.* θρό-νος, χρο-νος).
κλοπαῖος, — 1 gestolen AESCH. Pr. 110, EUR. — **2** heimelijk PL. Leg. 934 e.
κλοπ-εύς, ὁ, — 1 dief SOPH. Ph. 77. — **2** die in het geheim iets volbrengt SOPH. Ant. 491.
κλοπή, ἦ, — 1 diefstal, verduistering AESCH. Ag. 534, PL. Prot. 322 a, N. T. Mt. 15, 19. — **2** roof; *concr.* het geroofde AESCH. Ag. 401, EUR. Hel. 1175. — **3** heimelijkheid SOPH. Ai. 248. — **4** bedrog SOPH. Ph. 1025.
κλοπ-ικός, diefachtig PL. Crat. 407 e.
κλοπ/μαῖος, gestolen LUC. Icarom. 20.
κλόπ-ιος, bedriegelijk v 295.
κλωτός, ὁ, dief HYMN. Merc. 276.
κλωτοπέω, den tijd verpraten: treuzelen T 149.
 (*onz. Msch.* < κλωτοτείνω: *κλωπότη, -ος [κλόπος] = βιοτεύω (THUC. I, 130, 31): βίωτος [βίος]. *Vgl. lat. tempus fallere*).
κλυδάζομαι, golven HIPPOCR.
κλυδων (: κλύζω), ὠνος, ὁ, — **1** golfslag μ 421, AESCH. Pr. 431, SOPH., EUR. Med. 29, POL., PLUT., N. T. Luc. 8, 24, Jac. 1, 6. — **2** *v. troepenbewegingen, v. e. slag* SOPH. El. 733, EUR. Supp. 474. — **3** *overdr.* *v. ongeluk* AESCH. Pers. 599, SOPH. O. R. 1527, EUR.
κλυδων-ίζομαι, golven (*lat.* fluctuari); *overdr.* bewegen worden N. T. Eph. 4, 14.
κλυδών-ιον, τό, lichte golfslag of branding THUC. 2, 84, 4, *overdr.* AESCH. Ch. 183, Sept. 795, EUR. Hec. 48.
κλύζω, f. σω, — *intr.* **1** golven, klotsen Ψ 61. — **2** *overdr.* AESCH. Ag. 1182. — *tr.* **3** bespoelen, doorspoelen, afspoelen; met golven bewegen; *vaak* *pass.* Ξ 392, HES. Sc. 209, XEN. Cyr. 1, 3, 9, EUR. Iph. T. 1193, POL., THEOCR. 1, 27.
 (*vgl.* βλύζω opwellen = φλύζω. W. *kleu-* z. *lat.* cloaca riool afvoer (reiniging), *got.* hlutr's rein = *ndl.* louter).
κλυμένος (κλύω), beroemd THEOCR. 14, 26.
κλυσι-δρομας, in het aanstormen bedelvend (?) TIMOTH. Pers. 90.
κλύσις, ἦ, doorspoelen, purgeeren HIPPOCR.
κλύσ/μα, τό, — 1 klisteer, lavement HDT. 2, 87, HIPPOCR. — **2** branding PLUT. Caes. 52, LUC. D. Mar. 5, 3, = μάτιον, τό HIPPOCR.
κλυσ/τήρ, ἦρος, ὁ, klisteer, spuit HDT. 2, 87.
κλυτο-εργός, ὁ, met beroemde werken θ 345.
κλυτό-καρπος, met gevierde vruchten: roembrengend PIND. N. 4, 76, Pae. 6, 2 D.
κλυτό-μαντις, ὁ, beroemd ziener PIND. fr. 90.
κλυτό-μητις, ιος, met vermaard verstand HYMN. 19, 1.
κλυτό-πωλος, met beroemde paarden E 654.
κλυτός (κλύω), — **1** waarvan men hoort spreken: vermaard > prachtig, voortreffelijk α 300, τεύχεα E 435, PIND. P. 9, 59, SOPH. O. R. 172, EUR. — **2** verhoord AESCH. Ch. 651.
κλυτο-τέχνης, ου, met vermaarde kunst θ 286.
κλυτό-τόξος, met beroemden boog Δ 101.
κλύω, pr. eerst HES. O. 726, *aor.* ἐκλυον, *imp.* κλύθι en κέκλυθι, κλύτε en κέκλυτε, — **1** *hooren*, τι iets, τινος iets, *iemd of van iemand* Δ 455, δ 505, Υ 451, EMPED. 112, 11 D., PIND.

P. 4, 58, AESCH. Ch. 5 99 AR. Ran. 1174, SOPH. Ph. 24, EUR. — 2 spec. met adv. κωκώς κ., slecht van zich hooren spreken, genoemd worden AESCH. Pr. 868, SOPH. El. 524, EUR. — 3 luisteren naar, verhooren, τινος, iets of iem d K 284, γ 385, PIND. O. 14, 5, AESCH. Supp. 718, SOPH.; τινι Ω 335, HES. Th. 474, THEOGN. 13. — 4 gehoorzamen, meest τινος H 379, AESCH. Ag. 1064. (W. κλει-, z. κλέος).

κλωγμός, δ, het klokken XEN. Eq. 9, 10 bij het aanzetten v. e. paard. PLUT., LUC.

κλώδωνες, αἱ, maced., Bacchanten PLUT. Alex. 1.

κλώζω, f. ζω. — 1 klokken, v. d. hen. — 2 met de tong een minachtend geluid maken DEM. 21, 226.

(v. W. κλέγ- o-phase; κλέγ- z. κλόγγη, κλώζω). **κλώθες** (z. κλώθω), **αἱ**, „spinsters”, naam der schikgodinnen η 197.

κλώθω, f. σω, spinnen HDT. 5, 12, PL. Leg. 960 e, EUR. Tr. 538, NIC. Al. 93 intr. LUC.

(: κάλαθος gevlochten mandje; naast κάλαθ-, *κλάθ-, o-phase κλωθ-. Maced. Κλώδωνες en Μι-μαλλόνες [: μαλλός in Bacchus' gevolg?])

κλωμάκιοις, steenachtig, rotsig B 729.

(κλώμαξ steenhoop: κλάω z. κλιμάξ). **κλών** (κλώω), **κλώνος, δ**, takje, lot, ook om te enten PL. Prot. 334 b, XEN. Cyn. 10, 7, EUR. El. 324.

κλώνιον, τό, dem. v. voorg., THEOPHR.

κλώρις bij XEN. oi, **δ**, — 1 halsband, v. honden AR. Vesp. 897, XEN. Hell. 2, 4, 41. — 2 halsijzer, halsband, v. menschen XEN. Hell. 3, 3, 11, EUR. Cycl. 184.

(< κλωφ-ιο-: κλάφ- in κλήω).

κλωπ-εία, ἡ, stelen PL. Leg. 823 e, ISOCR.

κλωπ-εῖω, stelen XEN. An. 6, 1, 1, Lac. 2, 8.

κλωπ-ιός, geheim (EUR.) Rhes. 205.

κλωπο-πάτωρ, van onbekenden vader THEOCR. Syriax 15.

κλωσμός, δ, klappen met de tong XEN. Eq. 9, 10 (and. κλωγμός), PLUT. 129 a.

κλωστήρ, ἦρος, δ, — 1 de gesponnen draad, wefsel AESCH. Ch. 567 (net), SOPH. fr. 1 D., AR. Ran. 1349, Lys. 567, EUR. fr. 989. — 2 spinnewiel AP. RH.

κλώψ, κλωπός, δ, dief, roover HDT. 1, 41, EUR. Rhes. 645, XEN. An. 4, 6, 17, LUC.

(gerekte phase: κλέπτο, vgl. φόρ: φέρω).

κναίω, aor. p. ἐκναίσθηγ, meest in comp., = **κνάω**, Ltr.

(z. κνάω, κνήθω. W. ken- fijn raspen, krabben, z. κόνης, κνίζω, lett. knósit met de bek tussen de veeren krabben).

κνάπτω (z. κνάφος), oud-att., naast γνάπτω, — 1 wol kaarden. — 2 overdr. uiteenscheuren (AESCH. Pers. 576 γν.), SOPH. Ai. 1031, PL. Rep. 616 a.

κναφ-εἶον, ion. ἦιον, τό, volderswerkplaats HERACL. 59 D. (γν.), HDT. 4, 14, Lys. 3, 15 (γν.), LUC.

κναφ-εὺς, δ, volder, volkammer HDT. 4, 14, AR. Vesp. 1128, Lys. 3, 16 (γν.), XEN. Ag. 1, 26.

κναφ-εὺω, wol kaarden AR. Pl. 166 (γν.).

κνάφος, δ, — 1 kam om wol te kaarden. — 2 vand. een bep. martelwerktuig HDT. 1, 92.

(< κναβh-: W. knē- in κνάω, κνήν, vgl. κνάπτω < ig. knep-iz z. o.ier. cnae vel, o.n. hnafaafhouwen, nooru. napp vlok).

κνάω, inf. κνήν enz., schaven, krabben, raspen, afkrabben Δ 639, HDT. 7, 239, PL. Symp. 185 e, HEROND. 4, 51; pass. refl. PL. Gorg. 494 e.

(W. kn-ē-, z. κναίω, κνήθω [ē]).

κνεφ-άζω, verduisteren AESCH. Ag. 131.

κνεφ-αῖος, 3 (2 AR. Ran. 1349) in het duister gehuld, donker AESCH. Pr. 1029, AR. Vesp. 124, EUR. Alc. 592.

κνέφαλ(λ)ον (z. κνάφος), **τό**, γνοφ- ALCAE. 90, 6, ALD. — 1 vlok, wol, pluus AR. — 2 kussen COM.

κνέφας, τό, αος, att. κνέφους, duisternis; > avondschemering A 475, AESCH. Pers. 357, XEN. Hell. 7, 1, 15, AR. Eccl. 291, EUR. Hipp. 836.

(vormt een groep waarvan klg+p]ph- de omlijning zijn, vgl. o.ind. κσάρ- nacht, γνόφος, κνέφας; daarnaast δνόφος, ζόφος, φέφας. Invloed v. νέφος? Verw. is wsch. lat. crepero- donker, crepusculum met dezelfde r als in carmen, germen).

κνέφωρος, δ, soort brandnetel THEOPHR.

(z. κνάω; W. +s-knē-, dus < κνησορο-, vgl. o.ind. ki-knas-a- m. grof gemalen koren, lit. knisù ik krab, woel op).

κνηθ-μός, δ, jeuk(gevoel) NIC. Al. 251.

κνήθω, — 1 krabben ARISTOT. — 2 tr. iem d kietelen, jeuken N. T. 2 Tim. 4, 3. — 3 vand. opwekken, prikkelen ARISTOT.

(θω verlenging v. knē-, z. κνάω).

κνηκ-ιάς, δ, de gele, de vale = wolf BABR. 122, 12.

κνηκίς, ἶδος, ἡ, geelbleeke wolk, die storm voorspelt PLUT. 511 f.

κνήκος (z. volg.), **ἡ**, wilde saffraan, waarvan de bloem als stremsel werd gebruikt ARISTOT.

κνηκός, dor. κνᾶκός, geelachtig SOPH. Ichn. 358 D., THEOCR. 7, 16, BABR. 113, 2.

(< κνάκo-: kanako-, Κανάκη bijn. v. Eos, vgl. κμάτο-: κμάτο-; vgl. o.ind. kánaka-, kāñcand-n. goud, germ. *hunnanga = ndl. honi[n]g).

κνήκων, υνος, δ, dor. κνᾶκων, „de vale” = bok THEOCR. 3, 5.

κνήμα, τό, het afgeraspte HIPPOCR.

κνήμ-αργος, met witte pooten THEOCR. 25, 127.

κνήμη, ἡ, — 1 scheenbeen, kuit Γ 330, HDT. 4, 68. PL. Phaed. 118, XEN. Hell. 5, 4, 58, EUR. — 2 het stuk v. d. stengel tussen 2 knoopen THEOPHR.

(= knāmā < ig. kñ-mā naast kñ-mi in o.ier. cnām been, ags. hamma knieholte [< ig. kan-m.] = ndl. ham. W. kam- buigen, z. κάμπω?)

κνημιδο-φόρος, scheenplaten dragend HDT. 7, 92.

κνημ-ία, ἡ, spaak van het wiel Lys.

κνημ-ίς, ἶδος, ἡ, — 1 scheenplaat Γ 330, HES. Sc. 122, ALCAE. 15, 4, ALD., AESCH. Sept. 676. — 2 leeren slobkous ω 229.

κνημο-παχής, van de dikte van een been ARISTOT.

κνημός, δ, begroeide helling ω kloof B 821, δ 337.

(: κνήμη, vgl. semas. λόφος, lat. rādix, ndl. kopje).

κνησ-αῖω (z. κνάω), zich willen krabben, jeuk hebben AR. Eccl. 919, PL. Gorg. 494 e, COM.

κνήσις, ἡ, — 1 krabben, schaven PL. Phil. 46 d, PLUT. — 2 jeuk PL. Phaedr. 251 c, PLUT.

κνήσ/μα, τό, — 1 schraapsel, afval HIPPOCR. — 2 jeuk, kitteling XEN. Symp. 4, 28.

κνησμός, δ, — 1 krabbelen ARISTOT. — 2 (jeuken); overdr. hevige begeerte naar iets HIPPOCR., ARISTOT., PLUT.

κνησμο-ώδης, jeuk veroorzakend of hebbend HIPPOCR., ARISTOT., THEOPHR.

κνήσ/τις (κνήθω), **ιός, ἡ**, — 1 rasp Δ 640. — 2 (κνηστίς, ἶδος, ἡ) friseernaald of -tang PLUT. — 3 z. ἄκνηστις: spec. ruggegraat x 161.

κνήστρον, τό, = κνέωρος, HIPPOCR.

κνίδη (κνίζω), **ἡ**, — 1 brandnetel THEOCR. 7, 110. — 2 kwal ARISTOT., THEOPHR.

κνίδω-σις, ἡ, het jeuken HIPPOCR.

κνίζα (κνίζω), **ἡ**, brandnetel ANACR. 87.

κνίζω, *f* έσω, *дор.* έζω, — 1 afkrabben: doen slijten, verminderen PIND. I. (5) 4, 58, AR. Ran. 1198 bevittēn, hinderen. — 2 jeuken, prikkelen, opwekken; steken: boos maken of verdriet doen PIND. N. 5, 32, HDT. 6, 62; 7, 105, AR. Vesp. 1286, SOPH. O. R. 786, EUR. Med. 568, THEOCR. 4, 59.

(W. < *knīd-*+*īō*: *κνῖω*; W. *knēi-*, vgl. *o.n.* *knāta* stooten tegen, *lit.* *knīsū* ik woel, *lett.* *knidēt* jeuken. Z. *κνίδη*, *κνισῶ*).

κνίπο-λόγος, *δ*, *ursch.* specht, *die* „insecten zoekt” ARISTOT.

κνίσα, *ep.* *κνίση*, *ή*, — 1 vetgeur van gebraden (offer)vleesch A 66, PIND. N. 11, 7, AR. Av. 193. — 2 *vand.* vet A 460, AESCH. Pr. 496.

(*eig.* vetgeur < prikkeling *v. d. neus*; W. *knīd-*, *z. κνίδη*; *x. dus* < **κνιδ-σῶ*: *lat.* (*c*)*nidor* hetz., vgl. *o.n.* *hnissa* sterke geur. Z. *κνίζω*).

κνισή-εις, *дор.* *κνισῆεις*, vol van offerdamp x 10, PIND. I. 3, 84.

κνισῶ (*κνίσα*), vgl. *lat.* *adolēre*: met offerdamp vullen AR. Eq. 1320, EUR. Alc. 1156, LUC.

κνίσμα, *τό*, — 1 spaander, splinter: fragment PL. Hipp. mai. 304 a. — 2 prikkeling, opwindende trucs Ltr.

κνισμός, *δ*, — 1 jeuk: zinnelijke begeerte SOPH., AR. Pl. 974, HEROND. 9, 4. — 2 *concr.* verliefd gestoei PLUT., Ltr.

κνισῶ, — 1 met vetdamp doortrekken ARISTOT. — 2 laten verdampen LUC.

κνισ-ώδης, — 1 vetachtig ARISTOT. — 2 geurig PLUT.

κνισ-ωτός, met vetdamp gevuld AESCH. Ch. 485.

κνίψ, *ιπός*, *δ*, — 1 kleine mier, *die de vijgen aanvreet* AR. Av. 590, ARISTOT. — 2 insect, *onder de schors der boomen levend* THEOPHR.

(vgl. *ἔψ*, *σ-κνίψ*; W. *s-ken-* *v. κνώω*, *κνίζω*).

κνός, *δ*, *contr.* *κνοῦς*, *kraken*, *v. e. wiel*; sloffend geluid, *v. voeten* AESCH.

(W. *ken-*, *z. κόνις*, *κνώω*. *Bet. eig.* wrijven: slapen, sloffen; knarsen).

κνύζα, *ή*, *z. κόνυζα*, *sterk aromatische plant* THEOCR. 4, 25; 7, 68.

κνύζομαι, knorren, brommen; huilen SOPH. O. C. 1571, AR. Vesp. 977 (*έομαι*), THEOCR. 2, 108.

(*onomatop.*, *z. bijv. lit.* *kniaūkti* miauwen).

κνύζη, *ή* (*z. κνυζώ*), (schurft), gierimpeld vel ANACR. 77 ALD.

κνυζη-θμός, *δ*, knorren, janken π 173.

κνύζη-μα, *τό*, geschrei HDT. 2, 2.

κνύζομαι, = *κνίζομαι*, *κνάομαι*, SOPHR. 9.

κνυζώ, *eig.* schurftig maken: rimpelig, dof maken v 401, 433.

(vgl. *κνύζα* schurft, vgl. *κνός*, *κνώω*).

κνῦ-μα, *τό*, krabben, zacht kloppen aan de deur AR. Eccl. 36.

κνύς (*z. κνώω*), *τό*, schurft HES.

κνῦσα (vgl. *κνίσα*), *ή*, jeuk, schurft HEROND. 7, 95.

κνώω, zacht krabben of kloppen, θύρον AR. Th. 481.

(W. *ken-*, *z. κόνις*: schaven, raspen, splinteren).

κνώδαλον (*z. volg.*), *τό*, — 1 *eig.* verscheurend dier: monster ρ 317, HES. Th. 582, ALGM. 60, 5, PIND. N. 1, 50 (*ook v. d. ezel* P. 10, 36), AESCH. Pr. 462, SOPH. Tr. 713, EUR., NIC. — 2 vretende wormen (PL.) Ax. 365 c. — 3 *overdr.*: *v. menschen* HYMN. Men. 188.

κνώδων, *οντός*, *δ*, — 1 naam van de 2 ijzeren punten aan den hartsvanger XEN. Cyn. 10, 3. — 2 punt van het zwaard SOPH. Ai. 1025. — 3 gevest van het zwaard (met omgebogen rand) SOPH. Ant. 1233.

(: *gr.* HESYCH. *κναδᾶλλεται κνήθεται*. = *κλώδες*: *κλάθος*; vgl. *lit.* *kāndu* ik bijt, *waarvan de intonatie op W. kana-wijst*).

κνώσσω, vast slapen δ 809, PIND. P. 1, 8, HEROND. 8, 5, THEOCR. 21, 65.

(*msch.* < *knōg-īō*: *o.ier.* *cnoc* [< *knog-no*] heuvel, *o.n.* *hnakkr* = *ndl.* *nek.* *Bet. eig.* buigen, vgl. *νυστάζω*: *νέσω*).

κοάλεμος (*κοF.* *z. κόβαλος*), een van de daemonen der comēdie, vgl. AR. Eq. 193, 221; *als spotnaam* PLUT. Cim. 4.

κοάξ, kwak! nabootsing van het geluid der kikvorschen AR. Ran. 210.

κοβᾶλικευ-μα, *τό*, potsenmakerij AR. Eq. 332.

κόβαλος (*ursch. lw.* < *Thracisch*), *δ*, — 1 kabouter AR. Eq. 635. — 2 grappenmaker, clown > landlooper AR. Eq. 450, Ran. 104 (*als adj.*), 1015.

— 3 *vand.*: soort vogel ARISTOT.

κόγχη, *ή*, — 1 schelp EMPED. 76, 1 D., AR., XEN. An. 5, 3, 3, ARISTOT. — 2 mosselschelp, *om te scheppen en te meten*; als maat HIPPOCR. — 3 schelp als hoed om het zegel AR. Vesp. 585.

(vgl. *o.ind.* *sañkhā-m.* schelpdier, *lett.* *senze* hetz.).

κογχο-θήρᾶς, *δ*, schelp(dier)visser EPICH. 23, 8.

κόγχος, *δ*, — 1 = *κόγχη*, AESCH., COM. — 2 *overdr.* *ή*, gewelfd schild POL.

κογχυλιᾶ-της, *ου*, *δ*, λίθος, marmer, *waarin versteende mossels zichtbaar zijn* XEN. An. 3, 4, 10.

κογγύλ-ιον, *τό*, — 1 schelpdier; mosselschelp HDT. 2, 12, SOPHR. — 2 purperslak ARISTOT.

κοδράντης, *ου*, *δ*, *het Lat.* quadrans = $\frac{1}{4}$ as N. T. Mt. 12, 42.

κοδῦ-μᾶλον, *τό*, kweeper ALCM. 114, ALD., vgl. *κνιδωνία*.

κοέω, bemerken, begrijpen EPICH. 35, 14.

(< *κοφέω* = *lat.* *caveo*, < **kou-* vgl. *o.ind.* *kavi-* wijs, *o.b.* *έυφ* ik bemerk, vgl. *s.v.* *ἀκούω*).

κόθουρος (*lw?*), *δ*, — 1 hooge jachtlars HDT. 1, 155; 6, 125, AR. Lys. 657. — 2 tooneelaars, *die in de tragedie gelijc bleef bij verschillende rollen*. — 3 *vand overdr.* allemansvriend, weerhaan XEN. Hell. 2, 3, 31.

κόθουρος, zonder staart of angel, *bijn. v. d. hommels* HES. O. 304, PL. Leg. 901 a.

(*msch.* met *dissimilatie* < *κόρθ-ουρος*: *o.ind.* *krdhu-* verminkt).

κοί, een geluid, dat biggen maken AR. Ach. 780.

κοία, *ή*, steenen kogel ANTIM.

κοίη, *ιον.* = *ποία*, op welke wijze: waarom? HDT. 1, 30.

κοίζω (*onomatop.*), knorren, *zoals de biggen* AR. Ach. 746.

κοικύλλω, suf rondkijken AR. Th. 852.

(: *κόλον*, onderste ooglid; *als van* **κοι-κυλος*, met dikke (slaperige) oogleden; *x.* = *δαίδαλλω*: *δαίδαλος*).

κοιλ-αίνω, *f.* *ἄνω*, *αor.* *έκοιλᾶνα* THUC. 4, 100, 4, *ιον.* -*ηνα*, — 1 uithollen HDT. 2, 73, THUC., THEOCR. 23, 43. — 2 leeg maken LYCOPHR. — 3 *spec.* gedurende werktijden niet werken, spijbelen, knoeien PAP.

κοιλ-άς, *ἄδος*, *ή*, dal, diepte POL.

κοιλ-ία, *ή*, — 1 holte ARISTOT. — 2 *spec.* buikholte, buik HDT. 2, 40, THUC. 2, 49, 12, AR. Eq. 280, N. T. Mt. 15, 17; *ook als* moederschoot LUC. 1, 41. — 3 ingewanden > ontlasting ARISTOT. — 4 *overdr.* het inwendige, binnenste N. T. Joh. 7, 38.

κοιλιο-γυσία, *ή*, buikloop *cic.* ad Att. 10, 13.

κοιλιο-πώλης, *ου*, *δ*, worstverkooper AR. Eq. 200.

κοιλιούχιον, *τό*, geldkist THEOPHR.

κοιλι-ώδης, bolronnd, bol, hol ARISTOT.

κοιλο-γάστωρ, ορος, — 1 met holle buik AESCH. Sept. 1035. — 2 *v. h. schild*: hol AESCH. Sept. 496. **κοιλό-πεδος**, in een dal liggend PIND. P. 5, 38. **κοίλος**, 3, *z. ben.* — 1 hol, ge w e l f d, σπέος μ 93, PIND. O. 9, 34, fr. 137. — 2 hol: (ο m l a a g) uitgeh o l d, *v. schepen* A 26, κάπετος Ω 797; ὄδος, holle weg Ψ 419; in de diepte gelegen δ 1, HDT. 2, 93; 4, 2, ATT. — 3 uitgehold, *in het horizontale vlak*: uitgehold, b o c h t i g THUC. 7, 52, 2, *vgl. κ 92* (ook: door bergen ingesloten) λμῆν. — 4 hol: niet massief φ 417, ARISTOT., LUC. — 5 *overdr.* (*z. κοιλάινω*), *v. e. dag*, waarop gestaakt is: vrijgenomen PAP.

(< *κοφίλος, *vgl.* ALCAE. 54, 5 ALD. κόνιλοι, *z. ARCHIL.* 5a 4 ALD., MIMN. 10, 6 ALD., ANAGR. 11, 2 ALD., *vgl. lat. cavus, m. ier. cūa hol. Z. s.v. κνώω. Semas. hol: bol*).

κοιλό-της, ητος, ἦ, — 1 hol zijn ARISTOT., THEOPHR. — 2 diepte, afgrond POL.

κοιλ-όφθαλμος, met diepliggende ooggen XEN. Eq. 1, 9, ARISTOT.: -ιάω, COM.

κοίλω-μα, τό, — 1 uitgehold lichaam ARISTOT. — 2 bedding, bekken *v. e. zee* POL.

κοιλ-ωνυξ, met holle hoeven STESICH. 21 ALD.

κοιλ-ωπός, hol EUR. Iph. T. 263.

κοιμάω, — 1 te ruste leggen, doen neerliggen γ 397. — 2 > doen inslapen μ 372. — 3 tot stilte, rust brengen, ἀνέμους M 281, ὀδύνας II 524, AESCH. Ag. 1247, SOPH. Ph. 650. — Pass. (refl.): 4 zich te ruste, te slapen leggen; *praegn.* slapen (*aor. med.* Λ 241) A 476, PIND. I. 7, 22, HDT. 2, 95, ATT.: N. T. Mt. 28, 13. — 5 *euphem.* inslapen, ontslapen N. T. 1 Cor. 7, 39. — 6 den nacht doorbrengen, zich legeren AESCH. Ag. 2, XEN. Cyr. 1, 2, 4.

(*als v. *κοι-μα: κει-μαι*).

κοίμη-μα, τό, bijslaap SOPH. Ant. 864.

κοίμη-σις, ἦ, — 1 het slapen PL. Symp. 183 a. — 2 het inslapen N. T. Joh. 11, 13.

κοιμ-ίζω, — 1 doen inslapen (EUR.) Rhes. 826. — 2 *praegn. v. d. doodslaap* SOPH. Ai. 832, EUR.; *med.* EUR. Tr. 594. — 3 *overdr.* tot rust-, tot bedaren brengen SOPH. Ai. 674, PL. Leg. 873 a, EUR. Ph. 184.

κοινάν, ἄνος, ὁ, dor. = **κοινών**, PIND. P. 3, 28.

κοινᾶν-έω, dor. = **κοινωνέω**, THUC. 5, 79, 18.

κοινάω, mededeelen, toevertrouwen aan, νυκτὶ PIND. P. 4, 115.

κοινή (ouder -ῆ), adv., — 1 gemeenschappelijk; samen (met, τινι) AR. Eccl. 573, PL. Phaed. 98 b. — 2 van staatswege HDT. 7, 169, Rep. 333 d, XEN. Hell. 1, 2, 10.

κοινο-βουλέω, gemeenschappelijk beraadslagen XEN. Lac. 13, 1.

κοινο-βωμία, ἦ, gemeenschappelijk altaar of heiligdom AESCH. Supp. 222.

κοινο-γενής, uit de vereeniging van twee verschillende soorten ontstaan PL. Polit. 265 e.

κοινο-γονία, ἦ, gemeenschappelijk voortbrengen door twee verschillende soorten PL. Polit. 265 d.

κοινο-δίκαιον, τό, rechtsgemeenschap: één jurisdictie voor verschillende steden POL.

κοινο-δικαστήριον, τό, internationale rechtbank PAP.

κοινό-θαλάς, met gemeenschappelijke woonplaats SOPH. Euryp. 7, 6 D.

κοινο-θυλακίω, er een gemeenschappelijke kas op nahouden AR.

κοινό-λεκτρος, een gemeenschappelijk bed hebbend: echtgenoot ARSCH. Pr. 560.

κοινο-λεχής, = *voorg.*, SOPH. El. 97.

κοινο-λογέομαι, met iem d, τινι, samen: overleggen, bespreken, besluiten HDT. 6, 23, THUC. 8, 98, 18, XEN. Hell. 3, 1, 4. POL., LUC.

κοινο-λογία, ἦ, gemeenschappelijk overleg HIPPOCR., POL.

κοινό-πλους, samen (varend) SOPH. Ai. 872.

κοινό-πους, samen komend SOPH. El. 1104.

κοινο-πράγέω, in gemeen overleg met iem d, τινι, handelen POL.

κοινός, 2 *slachts* SOPH. Tr. 206. — 1 *oorspr.* samen gaande *v. personen.* — 2 samen, bij elkaar (be)hoorende: deelgenoot, *spec. familielid; als adj.* verwant SOPH. Ant. 1, Ai. 267; τινά ἐν θεῶν εὐχαῖσι κ-ον ποιεῖσθαι SOPH. O. R. 240. — 3 *v. dingen*: **gemeenschappelijk** HES. O. 723, PIND. P. 4, 222, HDT. 8, 58, TR.: AESCH. Pr. 613, THUC. 7, 61, 12, PL. Phaedr. 232 b, N. T. Act. 2, 44. — 4 *vand. praegn.* allen gemeenschappelijk =

algemeen (*praegn. ἴδιος*): wat den staat, het algemeen belang enz. betreft. **Subst. τὸ κοινόν**: a. staat of staatsbestuur HDT. 6, 14, THUC. 2, 12, 19, AESCH. Supp. 366; *pl.* regering HDT. 3, 156, PL.; b. staatskas HDT. 7, 144, THUC. 1, 80, 2, AR. Pl. 569, POL., PLUT.; c. statenbond, τῶν Ἀχαιῶν; d. college, bestuurslichaam PAP.; e. organisch geheel, totaal, *v. e. leger* XEN. An. 5, 7, 17. — 5 algemeen: door allen gebruikt > gemeen, gewoon, ordinair, *spec. κοινή διάλεκτος*, gewone spreektaal D. H.; *Christ.* onrein, profaan Mc. 7, 2, Apoc. 21, 27. — 6 *spec.* voor beiden, voor allen gelijkelijk toegankelijk: o n p a r t i j d i g THUC. 3, 53, 34, LYS. 15, 1. — 7 > *abs.* vriendelijk, human *ISOCR.* 1, 10, PLUT.

(< *kom-jo-: *lat. com-, cum + W. ei-: i-gaan, vgl. lat. com+i-t-, ped+i-t- enz. Daarnaast v. gr. ξὺν ξυνός < ξυν-ιδ-, vgl. ἀμύν-ιω > ἀμύνω*).

κοινό-της, ητος, ἦ, — 1 **gemeenschap** PL. Theaet. 208 d, ANDOC. 4, 13, ARISTOT. — 2 algemeen (in gebruik zijn) D. H.

κοινό-τοκος, op gemeenschappelijke geboorte berustend SOPH. El. 857.

κοινο-τροφικός, de gemeenschappelijke opvoeding betreffend PL. Polit. 261 e.

κοινο-φύλις, gemeenschappelijk-, samen liefhebbend AESCH. Eum. 985.

κοινό-φρων, eensgezind EUR. Iph. T. 1008.

κοινόνω, gemeenschappelijk maken, τινί **τι**: — 1 iem d deel aan iets geven, in iets laten deelen THUC. 1, 39, 8, PL., EUR. Iph. A. 44; *med.* THUC. 8, 48, 22; vereenigen, vermengen PL. Leg. 673 d. — 2 **Med., aor. med.** (*ook pass.*) deel hebben of krijgen aan, τινος EUR. Ph. 1709, PL. — 3 mededeelen AESCH. Ch. 717, THUC. 2, 73, 13, EUR. Med. 685, AR. Nub. 197, *ook med.* — 4 *spec.* iem d iets mededeelen als kwestie > raadplegen, *ook med.*, τινι AESCH. Ag. 1347, SOPH. Ant. 539, PL. Lach. 196 c, XEN. An. 6, 2, 15. — 5 zaken doen PL. Symp. 218 e. — 6 *Christ.* profaan, onrein maken: ontwijden N. T. Mt. 15, 11; voor onrein houden Act. 10, 15.

κοινών (*vgl. κοινωνέω*), ὄνος, ὁ, deelgenoot, lid *v. e. vereeniging* XEN. Cyr. 7, 5, 35, PAP.

κοινων-έω, τινος, *etg.* deelgenoot (κοινών) zijn met iem d, τινι, van iets, τινος: — 1 samen met iem d (de e l a a n) iets hebben: -doen of -lijden AESCH. Sept. 1033, SOPH., AR. Vesp. 692, PL. Phaed. 80 e, XEN. An. 7, 6, 28, POL., N. T. Hebr. 2, 14, 1 Tim. 5, 22 (deelnemen). — 2 deelnemen aan > bijdragen tot, τινι N. T. Rom. 12, 13. — 3 met iem d (iets) iets gemeen hebben > in betrekking staan tot of overeenstemmen met PL. Crit.

49 d. — 4 spec. *sexueel* gemeenschap hebben met PL., EUR. Heracl. 300, LUC.
κοινωνή-μα, τό, (geestelijke) gemeenschap, omgang PL. Rep. 333 a.
κοινωνή-σις, ἡ, het samen bezitten, παίδων PL. Polit. 310 b.
κοινων-ία, ἡ, — 1 deelhebben aan iets EUR. Herc. 1377, N. T. Phil. 3, 10. — 2 verwantschap, verbinding: omgang PIND. P. 1, 97, AR. Th. 140, PL. Gorg. 507 e, N. T. 2 Cor. 6, 14. — 3 = de κοινωνοί, broederschap N. T. Act. 2, 42. — 4 deelname = bijdrage, aalmoes N. T. Rom. 15, 26.
κοινων-ικός, bij den κοινωνός behoorend: — 1 tot de gemeenschap behorende of daarvoor geschikt PL., DEM. n. pl., POL. — 2 gaarne meegevend van iets LUC., N. T. 1 Tim. 6, 18.
κοινωνός, ὁ, ἡ, — 1 deelgenoot, deelnemer, τινος AESCH. Ag. 1037, SOPH. Tr. 730, PL. Phaedr. 239 e, N. T. 2 Cor. 1, 7. — 2 abs. makker N. T. Luc. 5, 10. (z. κοινων, dor. κοινῶν wijst op κοινῶ-φορ-; vgl. κοιλανός).
κοίξ, ικος, ὁ, soort Aegyptische palmboom COM., THEOPHR.
κοῖος, ἰον. = ποῖος.
κοίρα-ἔω, κοίρανος zijn: — 1 aanvoerder zijn, de leiding hebben E 824. — 2 heerschen α 247; over, τινος AESCH. Pers. 214: m. dat. (loc.) AP. RH. — 3 > den baas spelen v 377. — 4 leiden, τι PIND. O. 14, 9.
κοίρα-ἰδης, ου, ὁ, = κοίρανος, SOPH. Ant. 940.
κοίρανος, ὁ, (ἡ LUC.), — 1 bevelhebber; heerscher B 204, 487. — 2 heer en meester σ 106, PIND. N. 3, 62, TR.: AESCH. Ag. 549, SOPH. O. C. 1287, EUR., LUC.
 (< *κοιρανός: o p. k̄ara- troepen, m. ier. cuire troep. got. harjis = ndl. heer leger, lit. karvas leger. Voor suffix-no-z. got. fiudans koning; fiuda volk, lat. dominus: domus. Κοιρο- nog in EN).
κοι-άζομαι, ἴ. ἄσομαι, dor. aor. -αζάμην, zich te ruste leggen PIND. O. 13, 76, POL.
κοι-αῖος, — 1 te bed liggend, slapend DEM. 18, 37, POL. — 2 τὸ κ-ον, nest, hol v. dieren PLUT.
κοί-τη (κεῖμαι), ἡ, — 1 legerstede, bed, rustplaats τ 341, PIND. P. 3, 32, HDT. 7, 15, TR.: SOPH. Ph. 160, PL. Symp. 197 e, XEN., N. T., LUC. 11, 7. — 2 euphem. doodslaap SOPH. O. C. 1706. — 3 gaan slapen HDT. 1, 10. — 4 beslapen, bijslaap N. T. Rom. 13, 13. — 5 overdr. rust, v. d. zee AESCH. Ag. 566. — 6 kistje LUC. — 7 akkerperceel PAP.
κοι-τίς, ἡ, doosje MEN. Epitr. 164.
κοί-τος (κεῖμαι), ὁ, — 1 het (gaan) liggen: naar bed gaan, slapen β 358, τ 515, HES. O. 574, (EUR.). — 2 bed, slaappleaats χ 470, HDT. 1, 9, PIND. P. 2, 36.
κοιτ-ών, ὄνος, ὁ, — 1 slaapkamer COM., N. T. Act. 12, 20. — 2 schatkist DIO.
κοιτων-ίτης, ου, ὁ, kamerheer (v. vorsten of aanzienlijke personen) EPIC. 1, 30, 7.
κοκάλια (: κοχλιᾶς?), **κοκιάλια, ὠν, τά**, soort huisjesslak ARISTOT.
κόκκ-αλος, ὁ, sparappel HIPPOCR.
κοκκ-ίζω, pellen, τι, de pit uithalen AR.
κόκκ-ῖνος, scharlakenrood PLUT., N. T. Mt. 27, 28.
κόκκος, ὁ, — 1 de pit van vruchten, spec. v. granaat-appels HYMN. Cer. 372, HDT. 4, 143, HIPPOCR.; zaadjes N. T. Mt. 13, 31. — 2 bes, spec. scharlakenbes, waarmee scharlakenrood geverfd werd THEOPHR. (msch. lw., of anders klank-symbool uit de kindertaal?)

κόκκῦ, geluid van den koekoek AR. Av. 550, vgl. Ran. 1384.

(onomatop., vgl. o. ind. kōkilā- m. koekoek, lat. cuculus, ndl. koekoek, lit. kukū ti koekoek roepen).
κοκκυγέα, ἡ, boom, waarvan de vruchten een roode verfstof opleverden THEOPHR.

κοκκυζώ, — 1 koekoek roepen HES. O. 486. — 2 kraaien als de haan AR. Ran. 1380, SOPH. fr. 900, THEOCR. 7, 48, LUC., ARISTOT.

κοκκυ-μηλέα, ἡ, pruimeboom THEOPHR.

κοκκυ-μηλον (z. κόκκος?), **τό**, pruim COM., THEOPHR.

κόκκῦξ (z. κόκκῦ), **ὑγος, ὁ**, — 1 koekoek HES. O. 486. — 2 een zeevisch: knorhaan HIPPOCR., ARISTOT. — 3 scheldnaam: uil, stommeling AR. Ach. 598 (vgl. ἀβελτερο-κόκκῦξ).

κόκκων, ὠνος, ὁ, de pit van den granaatappel HIPPOCR.

κολᾶβρίζω bespotten 1 CLEM. 39, 9.

κολᾶξ (κόλος), *f.* κολᾶσομαι, κολᾶμαι AR. Vesp. 244, Eq. 456, zelden κολάσω (XEN.) Ath. 1, 9, — 1 eig. verminken, knotten, kortwieken, snoeien THEOPHR. — 2 kort houden: bedwingen door straf e. dgl., straffen, ook med. THUC. 8, 40, AR. Nub. 7, med. Vesp. 406, SOPH. O. R. 1147, PL. Gorg. 478 a, N. T. Act. 4, 21 med.

κολᾶκ-εἶα, ἡ, vleiërij PL. Gorg. 466 a, AESCHIN. 3, 162.

κολᾶκευ-μα, τό, vleiërij, vleiend woord XEN. Oec. 13, 12, PLUT.

κολᾶκευ-τικός, 3, adv. -ῶς, vleiend, van het vleien PL. Gorg. 464 e, LUC.

κολᾶκ-εῦω, τινα, vleien, verleiden AR., XEN., PL. Rep. 538 b, d, XEN. Hell. 5, 1, 17, AESCHIN. 3, 234, MEN. Perik. 124.

κολακ-ία, ἡ, = **κολακεία**, LUC., N. T. Thess. 2, 5.

κολᾶκ-ικός, = **κολακηντικός**, PL. Gorg. 522 d.

κόλαξ, ἄκος, ὁ, vleiërij > parasiet AR. Pax 756, Vesp. 45, LYS. 28, 4, PL. Gorg. 466 a, DEM., ARISTOT., MEN. Kol 54. (Semas. vgl. THEOPHR. Char. 2 over den κ.: καὶ σκώφαντι ψυχρῶς ἐπιγελάσαι τό τε ἱμάτιον ὄσαι εἰς τὸ στόμα, ὡς δ' οὐ δυνάμενος κατασχεῖν τὸν γέλωτα).

(onz.; msch. kolak-: klōk- [z. κλωζω, got. hlahjan = ndl. lachen] = κάλαθος: κλώθω, z. d.; κάλαθος msch. < *κόλαθος vgl. καλοθαρός rein).

κολαπ-τήρ, ἥρος, ὁ, steenhouwersbeitel LUC. Somn. 13.

κολάπτω (z. κόλαφος), slaan, tikken, pikken.

κόλασις, ἡ, — 1 snoeien THEOPHR. — 2 bestraffing, straf PL. Prot. 323 e, Ap. 26 a, N. T. 1 Joh. 4, 18; ook v. d. eeuwige verdoemenis Mt. 25, 46.

κόλασ-μα, τό, straf XEN. Cyr. 31, 19, PLUT.

κόλασ-μός, ὁ, = **κόλασις**, PLUT.

κόλασ-τήριον, τό, — 1 tuchtmiddel XEN. Mem. 1, 4, 1, PLUT. — 2 folterwerktuig PLUT. 342 e. — 3 gevangenis, folterkamer LUC. Necyom. 14.

κόλασ-τής, οὔ, ὁ, bestraffer AESCH. Pers. 827, SOPH. O. R. 1148, LYS. 27, 3, EUR., PL.

κόλαστι-κός, straffend PL. Soph. 229 a, PLUT.

κολᾶφ-ίζω, — 1 oorvijgen geven, mishandelen, τινα N. T. Mt. 26, 27. — 2 overdr. geeselen met ziekten en kwalen N. T. 2, Cor. 12, 7.

κόλαφος, ὁ, oorgvrijg EPICH. 1.

(: κολάπτω i. p. v. *χολάπτω. bij W. κολαφ- vgl. bijv. κορυθ- helm: κορυφ- top σσ κορύπτω met de horens stooten. W. kolā- stuk slaan z. κλάω, vgl. lit. kälti slaan, smeden).

κολέον, τό (naast κουλέον) = **κολέος**, Γ 272, § 404.

κολεόπτερος, τὸ κ-ον, schildvleugelig insect ARISTOT.

κολεός, δ., — 1 scheede PIND. N. 1, 52, SOPH. Ai. 730, EUR., XEN. Ag. 2, 14. — 2 vleugelbedekking ARISTOT.

(< *κολε-ος* [ou metrisch in hom. *κουλεός*]: *κἑλῦ-φος*; vgl. *καλύπτω*, lat. *oc-cūlo*, ndl. *helen*. Uit *κ. lat. culleus* leeren zak).

κόλερος, met geschoren, korte wol ARISTOT.

(z. HESYCH. s.v. voor *het accent*; *wrsch. κόλος + εἶρος* wol, vgl. *aeol. ἔπ-ερος* ram).

κολετράς, vertreden, schoppen AR. Nub. 552.

(*afsl. v. *κολε-τρά v. W. kol-ax* zooals *φρέετρον, φαρέτρα v. W. bher-.* Z. s.v. *κόλαφος*; vgl. *lat. calx* hiel en *het parallelle calcitrare* schoppen, slaan, *calcitrōsus*).

κολ-ιάς, ου, δ, soort tonijnvisch AR., ARISTOT.

κολιός, δ, groene specht ARISTOT.

(= *δοου-κολάπτης*, bij W. v. *κόλαφος*).

κόλλα, ἤ, lijn EMPED. 96, 4 D., HDT. 2, 86 (λη), ARISTOT.

(< **κολ-ᾶ: m.-ndl. helen* lijmen, plakken, o.b. *klěj* lijn).

κόλλαβος, δ, — 1 sleutel of schroef aan de lier LUC. D. Deor. 7, 4, — 2 soort koek AR. Pax. 1196, Ran. 507 (cf. *κόλλιξ*, *κόλλρα*?).

(een woord als *κότταβος: κοτύλη*. Vgl. s.v. *κόλλω*).

κόλλάω, lijmen, vast samenvoegen, vast maken, *overdr.* PIND. N. 7, 78, EMPED. 34 D., AESCH. Ag. 1566, PL. Phaedr. 278 d, n. t. pass. blijven hangen LUC. 10, 11, *overdr.* aanhangen Mt. 19, 5, v. d. *bijslap* 1 Cor. 6, 16.

κόλλη-εις, stevig samengevoegd O 389, HES. Sc. 309.

κόλλη-μα, τό, vastgelijmd of ingeplakt papyrusblad PAP.

κόλλη-σις, ἤ, — 1 vast verbinden HIPPOCR. — 2 soldeeren HDT. 1, 25. — 3 koppen: bloed aftappen ARISTOT.

κόλλητι-κός, vast verbindend PLUT. 925 b.

κόλλη-τός, — 1 stevig samengevoegd O 678, T 395, PL. Polit. 279 e, EUR. Hipp. 1225. — 2 gesoldeerd HDT. 1, 25.

κόλλιχο-φάγος, die grof brood eet AR. Ach. 872.

κόλλιξ (? z. *κόλλρα*), ἴκος, δ, rond grof tarwebrood, stoet HIPPOCR., COM.

κόλλο-μελέω, verzen samenlijmen AR. Th. 54.

κόλλοπ-εύω, een „doordraaier” zijn PLAT. COM.

κόλλούριον, τό, bij MED. = *κόλλυριον* (*wrsch. ou door Lat.*), n. t. Apoc. 3, 18.

κόλλωφ, οπος, δ, — 1 dikke vel van dieren aan den hals AESCH. — 2 schroef aan lier of alg. muziek-instrument AR. Vesp. 574, SOPH. Ich. 312 D. — 3 een „doordraaier” COM.

(*wrsch.: lat. callum* eelt, *het dikke vel*).

κόλλωβιστής, ου, δ, geldwisselaar n. t. Mt. 21, 12. — *τυκή* *τράπεζα*, ἤ, wisselbank PAP.

κόλλυβος, δ, — 1 een klein stuk geld AR. Pax 1200, COM. — 2 agio, *winst bij het wisselen* THEOPHR., PAP.

(*sem.: < hebr. hālap* wisselen).

κόλλρα, ἤ, soort langwerpige rond grof brood AR. Pax 123, PLAUT. Poen. 137.

(z. *κόλλιξ*, bij *κόλλάω*?)

κόλλυριον, τό, — 1 zegelwas LUC. Alex. 21. — 2 oogzalf; z. -ούριον.

κόλλυρίων, υνος, δ, een roofvogel ARISTOT.

κόλλ-ώδης, kleverig PL. Crat. 427 b, ARISTOT., THEOPHR.

κολοβο-ανθής, vlinderbloemachtig, zooals boonen, erwten THEOPHR.

κολοβός, verminkt, geschonden: klein, ook *overdr.* XEN. Cyr. 1, 4, 11, ARISTOT.

(: *κόλος*, met -*βο-suffix*, dat voor gebreken *typisch is*).

κολοβό-της, ητος, ἤ, — 1 verminktheid PLUT. 800 e. — 2 *νεύματος*, kortademigheid > *hortend spreken* PLUT.

κολοβόω, — 1 verminken, te kort maken ARISTOT., POL. — 2 verkorten, v. *tijd* n. t. Mt. 24, 22.

κολόβω-μα, τό, verminkt deel ARISTOT.

κολόβω-σις, ἤ, verminking ARISTOT.

κολοί-αρχος, δ, „aanvoerder der kraaien” AR. Av. 1212.

κολοίος, δ, kraai Π 583, PIND. N. 3, 82, AR. Av. 50, LUC.

(*msch. onomatop.*, vgl. *κολώος* gekraai, *hetzelfde element ook in o.ind. kalaha-* m. gekijf, *twist en kalavāhka-* m. musch).

κολοιτία, een plant met peulvruchten THEOPHR.

κολοι-ώδης, zooals (van) kraaien PLUT. 93 c.

κόλο-κῦμα, τό, een machteloze, leeg golf, z. AR. Eq. 692.

(: *κόλος + κῦμα*, vgl. *κολόουτος*).

κολοκύνθη, z. *κολοκύνθη*.

κολοκυνθο-πειράτης, ου, δ, zeeroovers, op *scheper van pompoenen gemaakt* LUC. V. H. 2, 37.

κολοκύνθη (?), λίτ. *ύνη*, ἤ, pompoen AR. Nub. 323, ARISTOT., LUC.

κόλον (: *ἔκολος* mondvol? of: *κόλος*?) τό, groote darm AR. Eq. 455, NIC. Al. 23.

κόλος, 2, — 1 afgeknot, verminkt Π 117; *Κόλος μάχη*. — 2 zonder horens HDT. 4, 29, THEOCR. 8, 49.

(*eig. afgehouwen*; W. *kol-ax*, z. *κλάω*).

κολοσσός, δ, standbeeld van kolossale afmeting HDT. 2, 130, AESCH. Ag. 126, LUC.; > beeld THEOCR. 22, 47, PLUT.

(vgl. HESYCH. *κολεκ-άνοι τοῦτο ἐπὶ μῆκους ὄν λεπίσσητι ἐτάσσειτο*; κ. < **κολοκ-ιο-*).

κολο-συρτός, δ, — 1 geraas N 472 HES. Th. 880. — 2 rumoerige schaar M 147 AR. Pl. 536.

(*κόλος + σῆρω*? doch *accent!*? Vgl. *κολόκῦμα*).

κόλ-ουρος, *sem. κ-ίς* bij PLUT., met uitgevallen staart PLUT.

κόλου-σις, ἤ, verminken, korten ARISTOT.

κόλουω, *soms pass. -σιμαι, -σθη*, — 1 kortwieken, snoeien THEOPHR. — 2 *overdr.* knotten > niet laten uitgroeien: onvoltooid laten Y 370. — 3 besnoeien, verkleinen λ 340. — 4 bedwingen, onderdrukken HDT. 7, 10, 5, AESCH. Pers. 1035, THUC. 7, 66, 11, PL. Ap. 39 d, Prot. 343 c. — 5 *praegn.* bederven, vernielen § 211.

(: *κόλος*, v. een *verlengden stam kolo-fo-*: *κολο-βο-*, vgl. *o.ind. vi-klava-* verward, ontsteld).

κολοφών, ώνος, δ, top, hoogste punt; *overdr.* afsluiting, slot PL. Theat. 153 c, PLUT.; κ-α *ἐπιτιθέναι* de kroon op het werk zetten PL. Euthyd. 301 e.

(z. s.v. *κόλων-ός*; < **κολη-bho-* (met *assimilatie*?) Vgl. *lat. collis* [< **koln-is*, *excelsus*]).

κολπ-ιάς, ου, δ, op de borst AESCH. Pers. 1060.

κόλπος, δ, welving, *hetzij in het verticale hetzij in het horizontale vlak*: — 1 boezem, borst v. h. *menschelijke lichaam* Z 400, X 80, THEOGN. 602, AESCH. Pers. 539, HEROND. 6, 101. — 2 *vand. kleed, dat de borst bedekt* o 469. — 3 *plooi v. h. kleed, die ontstaat wanneer men het kleed omhoog haalt boven den gordel uit en het dan over den gordel*

naar voren laat vallen (vgl. lat. *sinus*) Ξ 219, HDT. 6, 125, AESCH. Sept. 1039; *overdr.* δίδοναι τι εἰς τὸν κ-ον τινος > vergelden N. T. Luc. 6, 38. — 4 (moeder)schoot PIND. O. 6, 31, EUR., CALL. — 5 *overdr.* schoot, „in Abraham's schoot“ N. T. Luc. 16, 23. — 6 „zeeboezem“ (*vand. ndl.* „golf“ v. *Corinthe e. dgl.*) B 560, PIND. P. 4, 49, HDT. 7, 58, THUC. 1, 29, 29, AESCH. Pr. 837, N. T. Act. 27, 39. — 7 „inzinking“: dal, diepte PIND. O. 9, 87, AR. Ran. 373, EUR. Tr. 130. — 8 welving, gewelf, αἰθέρος PIND. O. 13, 88.

(W. *kuelp-*: o.n. *hualf* = *ndl. ge-welf*, vgl. *got. hulfjōm dat. pl. doodkist*).

κολπώω, — 1 „boezemen“: doen opzwellen MOSCH. 2, 125, MOSCH. 2, 125, PLUT. V. H. 1, 9. — 2 een zeeboezem vormen POL.

κολπ-ώδης, — 1 vol bochten EUR. Iph. A. 120, POL. — 2 *overdr.* opgeblazen, omslachtig v. stijl D. H.

κολπωτός, in plooiën vallend PLUT. 173 c.

κολυβδαινᾶ, ἡ, soort kreeft EPICH. 27.

κολυμβάω (κόλυμβος), duiken, zwemmen PL. Prot. 350 a, N. T. Act. 27, 43.

κολυμβή-θρᾶ, ἡ, badplaats PL. Rep. 453 d, COM., N. T. Joh. 5, 2.

κολυμβη-τήρ, ἥρος, ὁ, duiker AESCH. Supp. 408.

κολυμβη-τής, οὔ, ὁ, = *voorg.*, THUC. 4, 26, 12, PL. Prot. 350 a, ARISTOT.

κολυμβητι-κόλ, tot het zwemmen of duiken behoorend; ἡ κόλ, de zwemkunst PL. Soph. 220 a.

κολυμβίς, ἴδος, ἡ, soort eend: duikelaar AR. Av. 304, ARISTOT., *and.*

κολυμβος, ὁ, duikelaar AR. Ach. 876.

(: lat. *columba* duif, voor suffix vgl. *palumbēs* houtduif; *verw. κελανός. Genoemd naar zijn kleur*).

κολυτέα, ἡ, berberisstruik THEOPHR., AESCH. Pers. 87.

κολωάω (z. *κολοιός*), kraaien: kijven B 212.

κολώνη, ἡ, — 1 heuvel B 811. — 2 grafheuvel SOPH. El. 894.

κολωνία, ἡ, volkplanting < lat. *colonia* PAP., N. T. Act. 16, 12.

κολωνός, ὁ, heuvel HYMN. Cer. 272, HDT. 4, 92, SOPH. O. C. 670, AP. RH., vgl. THUC. 8, 67, 23,

(W. *kel*: lat. *celsus, collis* [*< *kol-nis of *koln-is, z. κολοφών?*], *got. hallus* rots, *lit. kálnas* berg, *kélti* opheffen. *Delit intonatie wijst op een 2-lettergr. basis kel + ē-*; *vand. kolon-ός. Of κολων-ός, z. κολοφών?*)

κολωός (z. *κολοιός*), ὁ, gekraai, gekijf. A 575, AP. RH.

κόμ-αιθος, met vuurig, roestig haar LYCOPHR. 934.

κόμαρον, τό, vrucht v. d. *κόμαρος*, ὁ, ἡ, haag-appelboom COM., THEOPHR.

κομαρο-φάγος, *κόμαρον* etend AR. Av. 240.

κομάω, — 1 haar dragen, *praegn.* lang haar dragen B 323, 542, © 42, HDT. 1, 82, PL. Phaed. 89 c, XEN., N. T. 1 Cor. 11, 14. — 2 *praegn.* > voornaam doen, zich een air geven HDT. 5, 71, AR. Pl. 170, PLUT., Caes. 45, LUC. Nigr. 1. — 3 loof, glieden dragen HYMN. Cer. 454, (ANACR.) 39, 2.

I. κομέω, verzorgen, verplegen λ 250, © 109.

(: o.*ind. sáma*-werkend, *sámati* hij maakt klaar, bewerkt, z. *κάνω*).

II. κομέω, *ισν.* = *κομάω*.

κόμη, ἡ, — 1 haar A 197, PIND. P. 4, 82, HDT. 7, 208, ATT.: PL. Phaed. 89 b, N. T. 1 Cor. 11, 15. — 2 loof, bladeren ψ 195, PIND. N. 1, 68.

(: *κάνω* = *τόμη*; *τάμνω. Semas. vgl. ἔθειρα* manen, haar: *ἐθείρω* verzorgen. *Oorspr. v. hoofdhaar en v. planten*).

κομητ-αμῦνιάς, οὐ, ὁ, Amynias „met lange haren“, *d. v. z. op zijn Spartaansch, z. AR. Vesp. 466*.

κομή-της, οὐ, ὁ, — 1 lang haar dragend HDT. 6, 19, AR. Nub. 348, PL. Gorg. 524 c. — 2 met veeren voorzien SOPH. Tr. 567. — 3 met loof of bloemen bedekt EUR. Hipp. 210. — *subst.* 4 staartster, komeet ARISTOT., PLUT.

κομιδή, ἡ, — 1 verzorging, zorg © 186, Ψ 411, © 245. — 2 redding PIND. P. 6, 39. — 3 terugkrijgen HDT. 9, 73. — 4 > terugtocht, terugkeer HDT. 4, 134; 7, 170. — 5 verzorging > aanvoer, binnenbrengen THUC. 6, 21, 5, XEN., ISOCR. 11, 14, POL.

(*wrsch. prstverbaal uit κομίζω*).

κομιδή, z. **κομιδή** (1), — 1 *eig.* met zorg: zorgvuldig > nauwkeurig, heelemaal AR., PL. Symp. 215 d, ZEBER. — 2 *logisch*: absoluut zeker, ja zeker AR. Pl. 834, PL. Theat. 155 a.

κομιζώ, — Act.: 1 verzorgen, verplegen; v. *dingen*: behartigen σ 322 © Z 490, PIND. N. 6, 35, AESCH. Ch. 262. — 2 *spec.* ontvangen, onthalen; voeden κ 73 © υ 68. — 3 *vand.* wegdragen, een doode, *gewonden*: > meenemen, v. *pers.*: reddend N 196, B 875. — 4 (*uit meenemen*) > brengen ook v. *pers.*: v 68, SOPH. O. R. 444, 679, HDT. 1, 153; 4, 71. — 5 aanvoeren, transporteeren PL. Rep. 370 e (*med.*), N. T. Luc. 7, 37. — Med.: 6 verzorgen: bij zich opnemen A 594. — 7 met zich meenemen ζ 278, X 286; in zich opnemen, ter harte nemen PARM. 4, 1 D. — 8 voor zich meenemen: zich verwerven, verschaffen THUC. 3, 58, 28, AR. Vesp. 690, EUR. Hipp. 432, N. T. — 9 bij zich (in huis) nemen ISAE. 8, 8. — 10 *vand.* innen, invorderen, opeischen LYS. 12, 70; 32, 8. — 11 terugkrijgen (*lijken, gewangenen, geld enz.*) THUC. 1, 113, 18, AR. Av. 549, POL., N. T. Mt. 25, 27; *praegn.* boeten Col. 3, 25. — Pass. refl.: 12 zich in veiligheid brengen: terugkeeren THUC. 2, 33, 25, PL., XEN. — 13 zich verplaatsen: reizen, trekken HDT. 1, 31; 8, 62.

(: *κομέω* = *κομίζω*: **νομέω* = *πορίζω*: *ἐπιγορον*).

κομισ/τήρ, ἥρος, ὁ, = *volg.*, EUR. Hec. 222, PLUT.

κομισ/τής, οὔ, ὁ, — 1 die zorgt voor, *spec.* dooden: hen begraaft EUR. Supp. 25. — 2 bringer EUR. Andr. 1268.

κομισ/τρον, τό, loon voor redding, voor behouden brengen AESCH. Ag. 965, vgl. EUR. Herc. 1387.

κόμματα (κόπτω), τό, — 1 stempel op munten *e. dgl.* z. AR. Ran. 726. — 2 *overdr.* „slag“, soort „stempel“ AR. Ran. 890, Pl. 862. — 3 afval v. *graan bij het dorschen* DIN. — 4 een gedeelte van een „periode“, *korter dan κῶλον* (vgl. *ndl. comma* =,) RHET.; -*ατικός*, in korte zinnen LUC. Bis. Acc 28.

κομμάτ-ιον, τό, het eerste der 7 deelen v. d. *parabasis* in de ATT. comedie: korte inleiding COM., PLUT.

κόμμι, τό, *indzel.*, gom HIPPOCR., HDT. 2, 86, 96, ARISTOT.

(*< egypt. kemai*: > lat. *gummi*).

κομμι-ώδης, gomachtig THEOPHR.

κομμός (κόπτω), ὁ, — 1 = lat. *planctus* op de borst slaan als teeken van rouw, *gew. met daarbij behoorend klaaglied* AESCH. Ch. 423, BION 1, 97. — 2 *spec. vand.* klaaglied, *bep. gedeelte* in de tragedie ARISTOT.

κομμός, opsmukken, ook *overdr.* COM., ARISTOT.

(v. **κομμός* < *κομπ-μός*, vgl. s v. *κομμός*).

κομμωμα, τό, opschik, vooral van *schoone taal* LUC. Hist. Conscr. 8.

κομμω-τής, ὁ, — 1 die opsiert, schooner maakt PLUT 348 e, LUC. Merc. Cond. 32. — 2 *spec.* kapper EPICR. 2, 23, 14.

κομμωτι-κός, — 1 van het opsmukken, -versieren PL. Gorg. 463 b. — 2 flatteerend, v. *woordkunst* RHET.

κομμώ-τριᾶ, ἡ, kamenier AR. Eccl. 737, PL. Rep. 373 c.

κομπ-άζω, — 1 zich beroemen, -laten voorstaan, ἐπί τινι AESCH. Sept. 480, LYS. 6, 18, EUR. Hipp. 978, PLUT. — 2 ττ, met ophef beweren, noemen, toonen e. *agl.* AESCH. Eum. 596, SOPH. Ai. 1122, EUR. Herc. 64, XEN. Symp. 4, 19.

κόμπασμα, τό, grootsprekerij, hoovaardigheid AESCH. Pr. 361, AR. Ran. 940.

κόμπασ/τής, οὐ, ὁ, grootspreker PLUT. Crass. 16.

κομπ-έω, — 1 knarsen M 151. — 2 (geraas maken >) *overdr.* lawaai maken, luidruchtig, trotsch verkondigen PIND. P. 10, 2, HDT. 5, 41, TR.: AESCH. Pr. 947, THUC. 6, 17, 7.

κομπο-λαϊκέω, hoogdravend spreken AR. Ran. 961.

κομπο-λαϊκῶδης, οὐ, ὁ, *comische scheld(vogel)-naam*; lawaaipegaai AR. Ach. 589.
(z. *voorg.* en *vgl.* λήκνθος; *dus*: klinkend, hol vat).

κόμπος, ὁ, — 1 geknars, gedruisch M 149, § 380; ὀδόντων Δ 417. — 2 (groot geluid): lawaai, pochen, zich beroemen PIND. Parth. 2, 13, D.; *praegn.* ijdele woorden; grootspraak HDT. 7, 103, AESCH. Ag. 613, THUC. 2, 40, 9, SOPH. Ant. 127, AESCHIN. 3, 237, PLUT., (N. T.). — 3 *gunstig*: lof PIND. I. 1, 43.
(: κόμπ-τω; W. *kop-* met onomatop. *nasaal-inflex?* Oorspr. tegen-; op elkaar slaan).

κομπός, ὁ, = **κομπαστής**, EUR. Ph. 600.

κομπο-φρακελο-ρρήμων, bundeltjes bombast verkoepend, van *Aeschylus*, z. AR. Ran. 839.

κομπ-ώδης, grootsprekend, pochend THUC. 5, 68, 28, PLUT.

κομπ-εία, ἡ, — 1 geestigheid LUC. Prom. 8. — 2 *ongunstig*: gezochte geestigheden, -kunsten, PL. pl. Phaed. 101 c.

κόμπευ-μα, τό, aardigheid ARISTOT., LUC. Amsr. 54.

κομπ-ευριπικῶς, *adv.*, op de fijne, geestige manier van Euripides AR. Eq. 18.

κομπ-εύω, geestig, fijn zijn of -iets uitdenken, inkleeden; ook *med.*: SOPH. Ant. 324, PL. Phaedr. 227 c, Lach. 197 d.

κομπω-πρετής, met geestig, fijn uiterlijk AR. Nub. 1031.

κομπός, — 1 comme il faut: netjes, keurig AR. Vesp. 1317, AESCHIN. 1, 131. — 2 *praegn.* fijn, geestig; *relat.* op de hoogte; *vaak ongunstig*: aanstellerig, fatterig AR. Ran. 967, Nub. 649, Lys. 87, EUR. Supp. 426, PL. Gorg. 493 a, Phaedr. 266 d, *relat.* Crat. 405 d, XEN. — 3 geslepen, listig AR. Av. 195, (EUR.) — 4 *spec.* in goede gezondheid N. T. Joh. 4, 52.
(*onz.*; *msch.* < [k]u[ɔ]rəq*sós = *lit.* szvánkus fatsoenlijk, behoorlijk).

κομπό-της, ἡ, geestigheid, spitsvondigheid PLUT.

κομβ-έω, — 1 klinken, kletteren O 648. — 2 weerklinken B 334.

κομβ-ίζω, klinken, dreunen N 498, B 466.

κόμβος, ὁ, gedruisch, gekletter x 122, AESCH. Sept. 160, LUC. Hist. Conscr. 22.
(: *καναχή*, *lat.* cano, *cicōnia*; W. *kon*+*ax*).

κόνδυ, τό, beker, bokaal COM., MEN. Kol. fr. 2.
(z. *volg.* Semas. *vgl.* κοτύλη).

κόνδύλος, ὁ, — 1 knokkel, gewricht ARISTOT. — 2 vuist; > vuistslag AR. Vesp. 254, Eq. 411, DEM. 21, 72, PLUT. Cat. Mi. 1, LUC. — 3 gezwel HIPPOCR.

(: *o.ind.* *kanduka*-n. speelbal, *kánda*- knol; *x. alg.* gezwollen rond voorwerp?)

κονδύλω-μα, τό, gezwel HIPPOCR.

κονδύλω-σις, ἡ, gezwel HIPPOCR.

κονία (κόνις), ἡ, *ion. en ep.* -ίη, (*in* 6e *arsis* τ), — 1 stof Δ 482, HES., AESCH. Ag. 64, EUR. Andr. 112; *praegn.* stofwolk Δ 151. — 2 (rivier)zand Φ 271. — 3 asch η 153. — 4 loog, *bij het wasschen gebruikt* AR. Ach. 18, Ran. 712, Lys. 470, PL. Rep. 430 b, THEOPHR. — 5 pleister, *voor het witten v. muren* Ltr.

κονιά-μα, τό, witten, pleisteren HIPPOCR., ARISTOT., DEM. 13, 30.

κονιάω, witten, pleisteren XEN. An. 4, 2, 22, DEM. 3, 29, ARISTOT., PLUT., N. T. Mt. 23, 27, Act. 23, 3.

κονίλη, ἡ, *een bep. plant* NIC. Th. 626.

κονί(ό)-πους, ποδός, — 1 soort schoen AR. Eccl. 848. — 2 met bestoven voeten. v. *boeren uit de provincie in stad komend* PLUT. 291 e.

κονι-ορτός (κόνις + ὄρνυμαι), — 1 stofwolk HDT. 8, 65, THUC. 4, 34, 5; 8, PL. Rep. 496 d. — 2 stof, HERACL. 37 D., z. THUC. 4, 44, 14, N. T. Mt. 10, 14. — 3 *als scheldnaam* DEM. 21, 103.

κόνιος, stoffig PIND. N. 9, 43.

I. κόνις, *ep. ioc.* ἰος, *atl. eως*, ἡ, — 1 stof N 335, HES., PIND. O. 8, 79, BACCH. 5, 44, TR.: AESCH. Pr. 1084 (τ), THUC. 6, 59, 4, SOPH. Ant. 247, EUR. — 2 asch Σ 23(?), λ 191, PL. Rep. 614 d, THEOCR. 24, 21, LUC. — 3 loog LUC. Anach. 29. — 4 *spreekw.* LUC. D. Mort. 1, 3.
(*oude s-stam*; W. *ken-* fijn wrijven, z. *κνώω*, *vgl.* *ken-es-* in *lat.* *cinis* asch, *waarnaast knes-* in *o.ind.* *ki-knas-a-* m. *bep. deel v. h.* gemalen koren, *lit.* *knisū* ik wroet. *Morphol.* *vgl.* *κόρις*).

II. κόνις, ἡ, pl. *κονίδες*, neten, eieren van luizen enz. ARISTOT.
(*verw. met κνώω*, *κνίζω* jeuken. Z. *ags.* *hnitu* = *ndl.* *neet*, *vgl.* *alb.* *ðenī* neet).

κονισ/άλεος, bestoven ANTIM.

(*oorspr.* **κονισ-άλεος*, maar onder invloed v. *κονισ-σάλος*, z. *volg.*).

κονισάλος, ὁ, stofwolk Γ 13.

(*eig.* *κονισ-σάλος*, z. *voorg.* en *σάλος*).

κόνισκε, = **χαίρε** (of = *κυν-ίσκει?*) HIPPON. 56 ALD.

κονιστι-κός, zich gaarne in het stof rollend ARISTOT.

κονισ-τρα, ἡ, — 1 nest in het zand, *van vogels* ARISTOT. — 2 oefenplaats voor worstelaars LYCOPHR. 867, PLUT. 638 c.

κονίω, f. *τω*, — 1 met stof bestrooien, in stof hullen Φ 407, Ξ 145, AESCH. Pr. 163; *κεκονι-μέως*, bestoven > in groote haast AR. Eccl. 291, LUC. — 2 *intr.*: stof opjagen: > ijlen, vluchten N 820, AESCH. Sept. 60, AR. Eccl. 1176 (*med.*?). — 3 *bestuiven*: met een kleur doortrekken THEOCR. 1, 29.
(< **κονισ-ω*; *eerst daarnaar f. τω*, i. p. v. *τσω*).

κονι-ώδης, loogachtig HIPPOCR.

κοννέω, kennen AESCH. Supp. 119, 164.

(z. *κοφ-έω*; *formatie* op -νέω [*vgl.* *ἀφ-ικνέομαι*] *uit* *ouder* -νεφ-ω: -νύμι; *κοφ-νέω* > *x.* *Aor.* v. *korte stam* *ε-κφ-ον*, *vgl.* HESYCH. *ἐκομεν* · ἡσθόμεθα; *κόν* · εἰδός).

κόννος (: *κοννόρος* altijd groene doornachtige plant?), ὁ, — 1 soort oorsieraad POL. — 2 baard LUC. Lexiph. 5.

κοντός, ὁ, — 1 boom om een schip voort te „boomen” ι 487, HDT. 2, 136; 4, 195, EUR. Iph. T. 1350. — 2 staak, lat PLUT. — 3 speer LUC. Tox. 55.
(: *κοντιέω*; *vgl.* *lat.* *per-contari*).

κοντο-φόρος, een speer dragend LUC. Hist. Conscr. 16.

κόνυζα, ἡ, **κνύζα** THEOCR. 4, 25, *welriekende plant*: vlooienkruid HIPPOCR., ARISTOT., THEOPHR.
(*verw. m.* *κνώω*, *κνίζω*).

κοόρτις, ιος, ή, cohort POL.
κοπ-άζω, — 1 moe worden: gaan liggen, *van zee en wind* HDT. 7, 191, ARISTOT., N. T. Mt. 14, 32. — 2 *van zieleen:* rusten HIPPOCR.
κόπ-ανον (κόπτω), τό, bijl AESCH. Ch. 860.
κοπ-άς, άδος, ή, besnoeid THEOPHR.
κοπ-ετός, ό, slaan op de borst (*lat. planctus*), rouwmisbaar COM., N. T. Act. 8, 2.
κοπ-εύς, ό, beitel, guts LUC. Somn. 13.
κοπή, ή, — 1 slag, stoot ARISTOT. — 2 neerslaan, vernietigen N. T. Hebr. 7, 1.
κοπι-αρός, afmattend ARISTOT.
κοπι-άω, — 1 moe worden van iets; > iets moe worden AR. Th. 795, AV. 735, ARISTOT., EPICUR. 122 Us., MEN. Ph. 36, N. T. Joh. 4, 6. — 2 zich inspanssen Mt. 6, 28.
κοπίς (κόπτω), ίδος, ή, — 1 mes AR., EUR. Cycl. 241, PLUT. — 2 kromme (uithoemsche) sabel XEN. Cyr. 2, 1, 9, DEM., PLUT. — 3 stekel van *schorpioenen* NIC. — 4 een maaltijd *bij de Lacedaemoniers* COM. — 5 *overdr.* „opspijderij”, bluffen, (vgl. Hermes 62, 371; 63, 107) βήτορικη κ-ίδων άρχηγός HERACL. 81 D.
κόπις (κόπτω, vgl. κόμπος), ό, zwetser EUR. Hec. 132.
κόπος (κόπτω), ό, — 1 slag AESCH. bij AR. Ran. 1265. — 2 *spec.* op de borst slaan: rouwmisbaar AESCH. Supp. 209. — 3 „geslagen zijn”: afmattig, zwakte (ANACR.) 3, 15, DEMOCR. 246 D., SOPH. Ph. 880, AR. Lys. 542, XEN. Eq. 4, 2, EUR. Ph. 852, PL. Prot. 310 d. — 4 moeite N. T. Mc. 14, 6. — 5 harde arbeid, werk N. T. Joh. 4, 38.
κοπόω, afmatten BATR. 189, PLUT.
κόππα, τό, de Semitische qōf (*in het Sem. alfabet* tusschen pē en rēs [= p en r], een zgn. emphatische klank aanduidend. Reeds vroeg door κ vervangen, voortlevend in *lat. q*, werd vroeger slechts voor o en v gebruikt, af en toe voor consonanten. Als cijfer = 90. Letterteeken ϙ, gebruikt vooral in dor. INSCR.
κοππατ-ιάς, ου, ό, ἵππος, een paard, dat een ingebrand merk qoppa droeg (*naar* ϙόρινθος??) AR. Nub. 23, 438, vgl. LUC. Indoct. 5, κοππάφορος.
κοππα-φόρος, = *voorg.*, LUC. Indoct. 5.
κοππα-αγρεύω, mest rijden AR. Lys. 1174; -ος, PL., COM.
κόπρ-ανον, τό, stoelgang HIPPOCR.
κόπρ-ειος, z. AR. Eq. 899.
κοπρ-έω, of -ιζώ, mesten ϙ 299.
κοπρ-ία, ή, mesthoop COM.; afval, mest N. T. Luc. 14, 35.
κοπρ-ιάς, ό, vuile aardigheden verkoopend DIO. CASS., Suet. Tib. 61.
κοπρ-ιζώ, bemesten THEOPHR.
κοπρι-ήμετος, κόπρος brakend HIPPOCR.
κόπρ-ιον, τό, = *κόπρος*, mest HERACL. 96 D., PLUT., N. T. Luc. 13, 8.
κοπρι-ώδης, van of als mest THEOPHR.
κοπρ-ιών, ωνος, ό, mestkever HIPPOCR.
κοπρο-λόγος, vuilnisman AR. Pax 9, Vesp. 1184 ARISTOT. A. II. 50, 2.
κόπρος, ή, — 1 mest ι 329, HDT. 2, 36, AR. Eccl. 360, PL. Prot. 334 a, XEN., (N. T.). — 2 vuil X 414. — 3 stal(ling) Σ 575. — 4 mesthoop K 411. (< *idg. kog*ros, vgl. de oude r/n stam o.ind. sakrī, gen. sakn-ds, lit. szikti* zich ontlasten).
κοπρο-φορέω, bevuilen, τινα AR. Eq. 295.
κοπρο-φόρος, mest dragend, -bevattend XEN. Mem. 3, 8, 6.

κοπρ-ώδης, — 1 als mest HIPPOCR., ARISTOT. — 2 onrein, vuil PL. Theaet. 194 e.
κοπρ-ών, ώνος, ό, secreet, retrade AR. Th. 485, DEM. 25, 49.
κοπτή, ή, honingkoek CARM. POPUL. 14, 2 ALD.
κόπτω, perf. ep. κέκοπα, aor. έκόπη, — 1 slaan, stooten Υ 690, ι 290, HEROND. 6, 84; *med.* X 33; stuk stooten HDT. 4, 71. — 2 treffen, wonden σ 335; HDT. 2, 61; bijten M 204; *overdr.* φρενών κεκομμέ-νος, „geraakt” AESCH. Ag. 479. — 3 *praegn.* doodslaan P 521, AESCH. Eum. 635, XEN. An. 2, 1, 5, EUR. — 4 afslaan, afhouden N 203, HDT. 4, 71, *alg. tot* n. t. Mt. 21, 8. — 5 neerslaan: omhakken; > *alg.* vernielen XEN. Hell. 5, 2, 43. — *spec.* 6 slaan > smeden Σ 379. — 7 (*vgl. τύπος*) munten XENOPHAN. 4 D., HDT. 3, 56, *med.* 4, 166, AR. Ran. 723, ARISTOT. — 8 *med.:* pass. refl. zich (op de borst) slaan *als teeken v. rouw* vgl. X 33, HDT. 6, 58, AESCH. Pers. 683, PL. Phaed. 60 a; > *tr.* betreuren, τινα AR. Lys. 396, N. T. Mt. 24, 30. — *verw.* 9 *act.* afmatten, kwellen DEM. 2, 16, PLUT.; v. e. paard met stootenden gang, τινα XEN. Eq. 1, 4.
(bet. slaan ω hakken, uithollen; *vgl. lat. capro, caprus* kapoen, *lit. kapōti* klein hakken, o. b. *kopati* graven, *vgl. gr. κάπτεος* gracht kuil).
κοπρ-ώδης, vermoedend; bezwaard, vervelend COM., ARISTOT., D. H., PLUT. 47 f.
κοράκ-εος, ό, soort vijgen COM.
κορακ-ιάς, ου, als een raaf ARISTOT.
κορακ-ίνος, ό, — 1 jonge raaf AR. Eq. 1053, COM. — 2 soort visch: sardine(?), AR. Lys. 560, COM.
κοράκ-ιον, τό, soort plant ARISTOT.
κόρακος, ό, — 1 een visch XENOCR. — 2 = φίλιος δαίμονες, LUC. Tox. 7.
κοράλλιον, ion. κοράλιον, τό, koraal, *spec.* bloedkoraal THEOPHR., LUC. pro Merc. Cond. 1. (*hw. sem?* hebr. gōvāl steentje).
κόραξ, άκος, ό, — 1 raaf THEOGN. 833, PIND. O. 2, 96, HDT. 4, 15, AESCH. Ag. 1473, AR. AV. 1611, LUC. *In verwenschingen;* ές κ-κας, naar den duivell AR. Vesp. 57, MEN. Sam. 138, N. T. Luc. 12, 24. — *Vand.* 2 een belegeringswerktuig (*vgl. lat. aries*) DIOD. — 3 enterhaak POL. — 4 halsband als martelwerktuig IUC. Neecysm. 11.
(Van een onomatop. W. kor+ō-, vgl. κρώσω krassen: *lat. corvus* raaf, *cornix* kraai; *van korō-gr. κορώνη, vgl. o.n. hrōkr* = *ndl. roek. Lit. szārka* ekster *zou op idg. k-wijzen; het meeste wijst op k-).*
κοραξός, raafzwart PLUT.
κοράσιον (κόρη), τό, meisje LUC., N. T. Mc. 5, 41; -ώδης, meisjeschachtig, popperig PLUT.
κόραυνα, zegt de Tribalier, AR. Av. 1673, voor κόρη.
κορβάν (hebr.) en κορβανās, ā, ό, God gewijde gave N. T. Mt. 15, 5.
κορδάκ-ύζω, den cordax dansen HYPHER. 4, 7.
κορδάκισ/μός, ό, het dansen van den cordax DEM. 2, 18.
κόρδαξ, άκος, ό, cordax, *wellustige, sleepende dans in de oude comedie* AR. Nub. 540, 555, THEOPHR., LUC.
(vgl. κραδαίνω balanceren > zwaaien; W. *kor-ā-, vgl. o.ind. kūrdati* [*ar* < *idg. r*] hij springt, danst, *lat. cardo* spil, draaier v. e. hengel).
κορδυ-βαλλ-ώδες, πέδον, met den straatstamper (*κορδύλη*) vastgestampte vloer LUC. Trag. 223.
κορδύλος, ό, soort waterhagedis ARISTOT.
κόρεια, τά, offerfeest voor κόρη PLUT. Dion. 56.
κορέννυμι, f. κορέσω, *att. κορώ, ion. έω, aor.*

ἐκόρεσα, aor. pass. ἐκόρεσθην, pf. pass. κεκόρεσμαι, ion. ep. κεκόρημαι, en in dezelfde bet. κεκορησθε σ 372. — 1 verzadigen Π 747, SOPH. Ph. 1156; overdr. AESCH. Pr. 165; med. χειρᾶς, genoeg laten krijgen van A 87; — Pass. refl.: 2 zich verzadigen ξ 28, 46, ATT.: EUR. Hipp. 112, tot N. T. Act. 27, 38; ook overdr. φόρμιγγος θ 98, ὕβρι hdt. 3, 80. — 3 praegn. het moe zijn, er genoeg van krijgen Σ 287.

(< κορεσ-ν.; W. ker- doen groeien v. plant en dier, vgl. lat. Ceres = osc. Kerri „Cereri“, lat. „Cerus manus“, osc. caria brood, karanter „vescuntur“ lit. sterti voeden, voer geven).

κόρεμα, τό, maagdelijkheid EUR. Alc. 178.

κορένομαι, haar maagdelijkheid verliezen: uitgehuwd worden EUR. Alc. 313.

κόρεω, vegen, schoonmaken v 149, AR. Pax 59 (?), COM., DEM. 18, 258.

(msch. < κῆοr-: lit. svārinti reinigen).

I. κόρη, uit κορᾶ regel. ep. ion. (vand. ook PIND., TR.): κοῦρη, -ᾱ; att. κόρη; dor. THEOCR. 6, 36) κόρᾱ, ἡ, — 1 meisje A 111, PIND. O. 13, 65, PARM. 17 D., HDT. 4, 33, THUC. 6, 56, 20, AESCH. Pr. 539, SOPH. Ant. 395, PL. Phaedr. 229 b. — 2 dochter A 392, PIND. O. 9, 56, SOPH. El. 572. — 3 spec. Dochter v. Demeter: Persephone AR. Vesp. 1438, XEN. Hell. 6, 36, EUR. Alc. 855. — 4 pop(je), ook van insecten PL. Phaedr. 230 b. — vand. 5 z. PL. Alc. I. 133 a: pupil (= lat. pupilla, eig. popje, meisje) EMPED. 84, 8 D.; alg. oog EUR. Ba. 747, Or. 389, THEOCR. 6, 36.

(< κορᾶ vgl. INSCR. Κορφαῖ dat. sing.; W. ker- doen gedijen, doen groeien: arm. serem ik verwek, lat. Ceres, creo, cresco enz.)

II. κόρη, ἡ, lange, over de hand heen reikende mouw, bij de Perzen XEN. Hell. 2, 1, 8.

(: κορέω, vgl. ndl. sleep: sleepen of perzisch?)

κόρη-θρον, τό, bezem LUC. Philops. 35.

κόρη-μα, τό, — 1 vuil AR. — 2 bezem AR. Pax 59.

κόρῃς, υος, ἡ, hoop graan THEOCR. 10, 46.

(msch. θ- infix v. κορ-ν-, z. κόρη. Vgl. o. ind. śardha- m. troep, ohd. herta = d. Herde).

κορθῶν en -ῶν, ophoopen: verhoogen HES. Th. 852; pass. refl. zich verheffen I 7, vgl. Δ 424.

κοριάννον, τό, koriander AR. Eq. 676, COM., THEOPHR.

κορ-ίζομαι, als een meisje doen, vleien AR. Nub. 68.

κόρ-ιον, τό, dem. v. κόρη, — 1 meisje THEOCR. 11, 60. — 2 = κοριάννον, NIC. Al. 157.

κόρις, ιος, att. εως, ὁ, wandluis AR. Ran. 115, ARISTOT.

(bij κίριος, vgl. HESYCH. κίριος φθίσις. Vgl. κόρις).

κορ-ίσκη, ἡ, meisje COM.

κορ-ίσκη(?), n κορέννυμι, HIPPOCR.

κόρκορος, ὁ, in het wild groeiende ordinaire groente AR. Vesp. 239.

(W. ker-, z. κόρη?)

κορκορῦγή, ἡ, — 1 rommelen in het lijf vgl. AR. Nub. 387. — 2 krijgsgedruisch AESCH. Sept. 346, AR. Lys. 491.

(onomatop., vgl. βοβορογγή).

κορκορυ-μός, ὁ, = voorg., LUC.

κορ-μός (κίριος), ὁ, afgehouwen stuk: stam, tronk, blok ψ 196, HDT. 7, 36, SOPH. fr. 28, 33 D., EUR. Herc. 242.

κορο-πλάθος, ὁ, poppen van was makend PL. Theaet. 147 a(?), ISOOCR. 15, 2, LUC. Lexiph. 22.

I. κόρος (κορέννυμι), ὁ, — 1 verzadiging; praegn. oververzadiging: walging N 636, PIND. P. 1, 82, N. 7, 52, AESCH. Ag. 383, SOPH., PL. Phaedr.

240 c. — 2 > overmoed, moedwil, trots HERACL. 65, 67 D. PIND. O. 1, 57.

II. κόρος (z. κόρη), δίη TR. (lyr.), ὁ, ion. en ep. κοῦρος, dor. κῶρος, — 1 jongen, knaap Z 59; vaak κοῦρος Ἀχαιῶν A 248; PIND. O. 6, 41, EUR. Andr. 24. — 2 zoon τ 523, PIND. O. 9, 56, SOPH. Ph. 562.

III. κόρος (z. κορῶν), ὁ, bezem PL. Crat. 396 b.

IV. κόρος (= hebr. kōr), ὁ, een maat = 10 meterten: 394 L., N. T. Luc. 16, 7.

κόρρη, ἡ, ion. en att. κόρρη, dor. κόρρα, — 1 hoofd EMPED. 57, 1 D. Th. 905 NIC. — 2 slaap v. h. hoofd Δ 502 PL. Gorg. 486 c, DEM., HEROND. 7, 71, LUC. — 3 hoofdhaar (vgl. lat. capillus: caput) AESCH. Ch. 282.

(< κορο-ᾱ: ker[e]s- in lat. cerebrum: ndl. hersenen, vgl. o.n. hiarse [< kers-] schedel en vgl. verder s.v. κάρᾱ).

κόρρη, ἡ, ion. en ep. = κόρη.

κόρσ-ιον (: κόρρη kop), τό, de knollige wortel van de lotusplant THEOPHR.

κορυσαντ-ιάω, de Corybanten navolgen, in geestvervoering zijn AR. Vesp. 8, PL. Symp. 215 e; -ιασμός, D. H.

κορυσαντ-ίζω, door Corybantische plechtigheden genezen AR. Vesp. 119.

κορυσαντ-ώδης, Corybantisch LUC. Iup. Tr. 30.

Κορύβας, αντος, ὁ, — 1 corybant, priesters van Rhea of Cybele in Phrygie EUR. Ba. 125. — 2 geestvervoering LUC. Hist. Conser. 45.

(κορυ-: κόρος en κορῶ-α, [z. κόρη]; maced. b οσ gr. φ in κορυφή? Of vgl. λυκά-βας?)

κορυσάλλος, z. volg., THEOCR. 10, 50; = -ις, SIMON. 30 ALD. (of -ῆ), THEOCR. 7, 23.

κόρυδος, ὁ, en κορυδός, ἡ, leeuwerik AR. Av. 302, PL. Euthyd. 291 b, ARISTOT., THEOCR. 7, 141.

(vgl. d. Haubenlerche: κόρος. Naast korudokerudo- in germ. xeruta-: o.n. hiortr = ndl. hert. Tenslotte W. ker- (doen) uitgroeien, z. κάρᾱ, κορέννυμι).

κόρυζᾶ, ἡ, — 1 (hoofd)verkoudheid HIPPOCR. — 2 neusafscheiding: snot LUC. D. Mort. 6, 2. — 3 vand. dofheid v. hoofd, stompzinigheid LUC. D. Mort. 20, 4.

(z. κόρυ-δασ* hoofd; x. < *κορυθ-ia hoofdverkoudheid, daar*naast krud- in germ. xrut-: o.h.d. (h)rot = d. Rotz).

κορυσάω, — 1 verkouden zijn ARISTOT., LUC. — 2 stompzinig zijn PL. Rep. 343 a, POL.

κορυσ-αίξ (άίσσω), ἴκος, den helm heftig bewegend X 132.

κορυσ-αίολος, met bewegelijken helm B 816, vgl. AR. Ran. 818.

κορυσβ-ιάς, ου, ὁ, trossen dragend, v. wingerd THEOPHR.

κόρυμβος, ὁ, ook κ-η EP., kop, top: — 1 de hoogste uitloopers voor en achter aan het schip I 241; later: spiegel v. h. schip AESCH. Pers. 411. — 2 bergtop, hoogste punt hdt. 7, 218, AESCH. Pers. 659. — 3 hoog haarkapsel (vgl. κρωβύλος). — 4 vand. tros, v. d. wingerd MOSCH. 3, 4, PLUT. 648 f.

(: κόρος, κορυφή).

κορυνάω, kolfvormige bloemknoppen krijgen THEOPHR.

κορῦνη, ἡ, — 1 knots H 141, HDT. 2, 63, EUR. Supp. 715 (v), ARISTOT. — 2 herderstaf THEOCR. 7, 19. — 3 bep. bloeiwijze v. planten THEOPHR.

(z. κορυ- in κορυμβος; knots met dikken kop).

κορῦνη-σις, ἡ, het krijgen van kolfvormige bloemknoppen THEOPHR.

κορυνη-τής, οὔ, ὁ, knotsdrager H 9.

κορυνη-φόρος, ὁ, knotsdrager, naam v. d. lijf-

wacht v. Pisistratus HDT. 1, 59, PLUT. Sol. 30. **κορυπίλος** (κορύπτω vgl. τροχίλος), **δ**, stootend THEOCR. 5, 138.

κορύπτω (κορυφή), met het hoofd, met de horens stooten THEOCR. 3, 5, LUC.

κόρυς, **ῦθος**, **ἦ**, acc. κόρυθα en κόρυν N 131, — 1 „hoofddekking”: helm, stormkap, v. leer en bronzen Γ 362, SOPH. Ant. 116, EUR., LUC. D. Deor. 20, 10. — 2 hoofd EUR. Ba. 1185.

(κορυ + θ-, z. κόρυμβος en κορύφη; ook κόρη?) **κορύσσω**, *meestal pr. en impf., aor. ἐκορύσαμην* T 397, *perf. part. κεκορυθμένος*. — 1 een kop of spits opzetten, δοῦρα κεκορυθμένα καλιῶ Δ 43, Π 802. — 2 een helm opzetten: wapenen, uitrusten K 37, H 206, EUR. Iph. A. 1073. — 3 verheffen, κῦμα Φ 306, *pass. Δ 424, 442 (vgl. I 7 voor verwantschap κορυθ- met κορυθ-)*, THEOCR. 25, 94. — 4 uitrusten > regelen, voorbereiden, πόλεμον B 273; βίον PIND. P. 8, 75, (EUR.) Rhes. 933.

(< *κορυθ-ιω zoals πλάσσω < *πλαθιω).

κορυστής, οὔ, **δ**, gehelmd of gewapend strijder Δ 457.

(κορυθ-τάς, zoals ἀσπιδ-τάς, dus niet v. κορύσσω!) **κορυφᾶ-γενής**, uit het hoofd ontstaan PLUT. 381 e.

κορυφαία, **ἦ**, kopriem, v. h. hoofdstel XEN. Eq. 3, 2.

κορυφαῖον, τό, de bovenste rand van het jachtnet XEN. Cyn. 10, 2.

κορυφαῖος, op de κορύφη, top, zich bevindend: — 1 eig. v. d. apex der flamines PLUT. Marc. 5. — 2 overdr. hoofd, aanvoerder; aanzienlijkste HDT. 3, 82, PL. Theat. 173 c, PLUT., LUC. — 3 spec. aanvoerder, voorganger v. h. koor AR. Pl. 953, DEM., ARISTOT. — 4 vand. partijleider POL. — 5 een priester PAP.

κορυφή, **ἦ**, — 1 kruin, (voor)hoofd © 83, PIND. O. 7, 36, HDT. 2, 28, XEN. Eq. 1, 11. — 2 kruin, bergtop A 499, PIND. P. 1, 27, BACCH. 5, 24, THUC. 2, 99, 29, AESCH. Pr. 366, PL. Phaed. 60 b, AR. Nub. 270. — 3 hoekpunt, toppunt, z. d. meerkunde POL. — 4 het hoogste, voortreffelijkste PIND. O. 7, 4, N. 1, 34, AESCH. Supp. 91, PL. Crat. 415 a.

(κορυ-φη, z. κόρυμβος en κόρυς;: κόρα, κέρας). **κορυφῶν**, — 1 eig. top-, nokafluiting op iets zetten: voltooiën. — 2 pass. den kop opsteken: zich verheffen, κῦμα Δ 426 (vgl. 424 en I 7), overdr. PIND. O. 1, 116.

κορυφ-ώδης, zich puntig verheffend HIPPOCR. **κορώνεως**, ω, **ἦ**, συκῆ, kraaikleurige, grijze vijf AR. Pax 628.

I. **κορώνη**, **ἦ**, kraai ε 66, μ 418, HES. O. 747 κρώξ η.

(W. kor + θ-, z. κρώξω, κόραξ en vgl. ntl. roek).

II. **κορώνη**, **ἦ**, — 1 ring aan de huisdeur, waaraan men de uitgaande riem van den sluitbalk vastbindt α 441, φ 46. — 2 hoek of oog, waaraan men de boogpees bevestigt, na de boog oploopen te hebben Δ 411, BACCH. 5, 73. — 3 het rond oplopende einde v. d. ploegdissel AP. RH.; de rond oplopende achtersteven ARAT. 345 (z. κορώνις). — 4 krans I.tr. — 5 vand. overdr. kroon, afsluiting LUC. Peregr. 33.

(W. ker + θ- krommen, vgl. lat. curvus, oier. cor [*kurō-*], rondgang; morphol. vgl. κολωνός). **κορών-ιάω**, — 1 gebogen, gekruld zijn HES. Sc. 289. — 2 v. h. paard: met trotsch gebogen nek lopen: trotsch zijn POL.

κορων-ιδεύς, **δ**, een jonge kraai COM.

κορωνίης, ου, **δ**, trotsch loopend SEMON. 18.

κορωνίς (z. κορώνη), **ιδος**, (**ἦ**), — 1 gekromd:

met gebogen steven(s) A 170, PL. Ap. 28 d. — 2 met gebogen horens THEOCR. 25, 151. — 3 krans STESICH. 10 ALD. — 4 krul aan het einde v. e. rol: vand. einde PLUT. 789 a, LUC.

κορωνισ/τής, οὔ, **δ**, „lange haren dragend”, volg. PLUT.

κορωνό-πους, **ποδος**, **δ**, hondsgras, THEOPHR. **κορωνός**, krom gebogen, v. horens HIPPOCR.

κοσκινευ-τικόν, τό, zeef geld, een soort belasting PAP. **κοσκιν-εύω**, ziften DEMOCR. 164 D., PLUT. 902 d.

κοσκιν/θδόν, *adv.*, als bij het ziften LUC. Tim. 3. **κοσκινό-μαντις**, **ἦ**, waarzegster, die uit een zeef waarzegt THEOCR. 3, 31.

κοσκινον, τό, zee f AR. Nub. 373, DEMOCR. 164 D. PL. Gorg. 493 b.

(onz.; msch. < κο(μ)-σκινο- haarzeef, vgl. δε(μ)σποτης: κόμη + σχίζω, waarnaast σκινδάμιος: σχινδ. AR. Nub. 130, Ran. 819).

κοσκινο-πώλης, ου, **δ**, zevenkoopman COM. **κοσκυλμάτιον**, τό, afval v. leer; overdr. woordgruis (?) AR. Eq. 49.

(< σκο-σκυλ-μα: σκύλλω).

κοσμ-έω (κόσμος), — 1 in orde opstellen of brengen, maken: regelen; spec. in slagorde opstellen B 554, med. B 896, HDT. 9, 31, PL. Phaed. 97 e, Phaedr. 247 a, N. T. Mt. 25, 7 v. lampen. Vand. ordenen, indeelen: rekenen tot HDT. 6, 41. — 2 gereed maken (z. 1), δεῖπνον η 13 (teg. ἀπο-κοσμέω afruimen η 232), PIND. N. 1, 22, SOPH. El. 1401. — 3 verzw. verrichten HES. O. 306. — 4 verordenen: bevelen SOPH. Ant. 677. — 5 in orde brengen, verzorgen SOPH. Ant. 396 > uitrusten SOPH. Ph. 1064. — en 6 praegn. versieren HYMN. Ven. 65, HES. O. 72, PIND. P. 9, 118, HDT. 1, 209, TR.: AESCH. Sept. 479, THUC. 1, 21, 25, PL. Lys. 196 b, N. T. Mt. 12, 44. — 7 > eeren THUC. 2, 42, 25, PL. Lach 197 c, N. T. 1 Petr. 3, 5.

κόσμη-μα, τό, opschik PL. Leg. 956 a, XEN., LUC. **κόσμη-σις**, **ἦ**, versieren PL. Gorg. 504 d.

κόσμη-τήρ, **ῆρος**, **δ**, leider, bij AESCHIN. 3, 185, PLUT.

κόσμη-τής, οὔ, **δ**, — 1 hij, die ordent: leider PL. bij AESCHIN. 3, 185, ARISTOT. A. II. 42, 2, PAP. — 2 hij, die versiert XEN. Cyr. 8, 8, 20.

κόσμητι-κός, **ἦ** κ-ῆ, sc. τέχνη, organiseertalent of -kunst PL. Soph. 227 a.

κόσμη-τός, in orde gebracht, aangelegd η 127. **κόσμη-τωρ**, **ορος**, **δ**, opsteller: aanvoerder A 16.

κοσμ-ικός, — 1 de wereld betreffend ARISTOT. — 2 aardsch N. T. Hebr. 9, 1. — 3 wereldsch, ongunstig N. T. Tit. 2, 12.

κόσμιον, τό, (sieraad): insigne PLUT. Demetr. 45. **κόσμη-ιος**, — 1 ordelijk, ordelievend AR. Pl. 89. — 2 aan zelftucht onderworpen: eerbaar, fatsoenlijk: bescheiden, ingetogen LYS. 1, 26, PL. Phaed. 108 a, Gorg. 504 d, SOPH. El. 872, XEN. An. 6, 6, 32, N. T. 1 Tim. 3, 2. — 3 cosmopoliet PLUT. 600 f.

κοσμιό-της, **ἦ**, eerbaarheid, fatsoen; bescheidenheid, ingetogenheid AR. Pl. 564, PL. Gorg. 508 a, DEM., ARISTOT.

κοσμο-γονία, **ἦ**, schepping PLUT. 756 e.

κοσμο-κράτωρ, **ορος**, **δ**, beheerscher der wereld, v. d. duivel N. T. Eph. 6, 12.

κοσμο-ποιέω, — 1 de wereld scheppen v.-socr., PLUT. 719 c. — 2 de wereld volgens een theorie laten ontstaan ARISTOT.

κοσμο-ποιία, **ἦ**, (wereld)schepping ARAXAG. A 47 D., ARISTOT.

κοσμο-πολις, δ, stadsbestuurder, *titel bij de Locri e. eld.* ARISTOT., INSCR.

κοσμο-πολίτης, δ, wereldburger, cosmopoliet; **15, η** PHILO.

ΚΟΣΜΟΣ(κό.), δ, *bet.* order > ordenend woord > orde: — **I: 1 Orde**; κόσμω, ordelijk in rij en gelid > zooals het behoort M 225, v 77, PIND. P. 3, 82, HDT. 8, 86, σύν κ.ω, THUC. 3, 77, 16, AESCH. Pers. 400, AR. Av. 1331, PL. Symp. 223 b, *niet* N. T. — **2 overdr.** wat behoorlijk is, betaamt B 214, v 181, AESCH. Ag. 521, SOPH. — **3** staatsorde, regeeringsvorm HDT. 1, 65, THUC. 4, 76, 5. — **4** wereldorde: schepping, wereld (PYTHAGOR.) 15 D., EMPED. 131 D., PL. Phaedr. 246 c, *vgl.* Gorg. 597 e, ISOCR., N. T. Mt. 13, 35. — **5** wereld op aarde: aarde N. T. Mt. 13, 38. — **6** *vand.* de zondige wereld, *teg.* God N. T. Rom. 5, 12. — **7** de menschheid, de menschen N. T. 2 Petr. 2, 5. — **Concr.** **8** die ordent, bestuurt, *titel v. e. magistraat* ARISTOT. — **9** de juiste orde: sierlijkheid; *concr.* sieraad (of uit 11?) Δ 145, Ξ 187, *alg.* MEN. Perik. 386, N. T. 1 Petr. 3, 3. — **II: 10** lofzang, huldigend verhaal (z. *Inl.*) ἱππου κόσμων ἄριστον δουρατέου θ 492, κ-ον κελαδήσω PIND. O. 11, 13; beschrijving, gebruiksaanwijzing HDT. 3, 22. — **11** lof, eer, roem PIND. I. 5, 69, BACCH. 3, 95, HDT. 8, 60, THUC. 1, 5, 19, SOPH. Ai. 293, AR. Nub. 814, DEM.

(*wrsch.* < *kons-mo-*: W. *kens-* (ver)ordenen, *vgl.* o. *ind.* *samsāyati* hij kondigt aan, *sāmsati* hij draagt voor, *alb.* *θom* [*< kēnsmi*] ik zeg, *lat.* *censeo*, o. b. *setū* hij zegt).

κοσμο-σάνδαλον, τό, soort bloem, *wrsch.* hyacint COM.

κόσος, ion. πόσος.

κόσσυφος, att. κόκτυφος, — **δ**, **1** merel, lijster ARISTOT. — **2** zwartgeklekte zeevisch ARISTOT.

(*msch.* < **κόσσυφος*: *κόρυφος* [*vgl.* *δράκ-ιφος*]: o. b. *kosū* merel. W. *kop-*: o. *ind.* *sapati* hij vervloekt, *sābda-* m. geluid, o. b. *sop* ik speel fluit).

κόστος, δ, *specerijachtige wortel* THEOPHR.

κοτ-αίνω, = κοτέω, AESCH. Sept. 485.

κοτε en κοτέ, ion. = **πότε en ποτέ.**

κότερος, ion. = **πότερος.**

κοτ-έω, vaker med., aor. (ἐ)κοτεσάμην, *perf.* part. κεκοτηώς, toornig zijn op, τιμ, om, τινος Γ 345, Φ 456, HES. Sc. 402.

κοτή-εις, toornig E 191.

κοτιν-άς, άδος, η, έλαία, vrucht van den wilden olijffboom HIPPOCR.

κοτινη-φόρος, wilde olijven voortbrengend MOSCH. 7, 2.

κότινος(?), **δ**, *en η*, wilde olijffboom, die voor de kransen in de Olympische wedstrijden werd gebruikt AR. Av. 621, PL. 586, 943, THEOPHR., THEOCR. 5, 100.

κοτινο-τράγος, de vrucht van den wilden olijffboom etend AR. Av. 240.

κότος, δ, toorn N 517, PIND. P. 8, 9, AESCH. Ag. 456, 635, (EUR.) Rhes. 827.

(*onz.*: o. *ind.* *satrū-* m. vijand, o. *ier.* *cath* strijd, *ohd.* *hadu-* strijd, *d.* *hadern*?)

κοτταβ-είον, -ιον, τό, — **1** metalen bekkēn voor het κότταβος-spel COM. — **2** prijs bij dat spel COM.

κοτταβ-ίζω, j. ἴω, κότταβος spelen AR. Pax 343. **κότταβος, δ**, — **1** gezelschapspel uit Sicilië, waarbij men met een overschot wijn moest mikken in een metalen schaal, waarin de klank door allerlei nuances verschillende beteekenissen had, sinds ANACR.

41 ALD., AR., KRITIAS 1, 10 D., COM. — *Van dit spel*: **2** de wijn. — **3** het bekkēn. — **4** de prijs. — *Alle bij* COM.

(: *κοτύλη*; κ. < **κοτφ-αβος*?)

κοττίς, ίδος, η, dor., het hoofd; de kleine hersens HIPPOCR.

(< *κοτφ-ο-*: *κοτύλη*. Z. *κότταβος*).

κοττός (z. voorg.), **δ**, soort visch ARISTOT.

κόττυφος, δ, *att.* = **κόσσυφος.**

κοτύλη, η, — **1** nap, kroes X 494, p 12. — **2** een *bep.* maat = 6 κύαθοι = 0, 274 L, THUC. 4, 16, 12, AR. Pl. 436, MEN. Perik. 222, PAP. — **3** heuppan, beenholte waarin het heupbeen draait E 306. — **4** holte v. hand of voet LUC. D. Mar. 9, 4, 3. — **5** bekkēn AESCH.

(*schol.* op Ψ 34: καθόλου κ-ας ἐκάλον πάντα τὰ κοίλα: o. *ind.* *catūāla-* holte in den grond, *av.* *kata-* kelder, *lat.* *catinus* holte, nap, schotel, *dem.* *catillus* [> *ndl.* *ketel*], *ags.* *heden* kookgerij).

κοτύλη-δών (z. κοτύλη), **όνος, η**, — **1** zuignap v. d. *polypr* ε 433. — **2** heuppan, = *κοτύλη*. — **3** AR. Vesp. 1495, ARISTOT. — **3** holte v. e. *kroes* of beker NIC. Al. 547 — **4** een *bep.* plant NIC. Th. 681.

κοτυλ-ήρτος (ζρώω), met bekērs geschept: rijkelijk Ψ 34.

κοτυλ-ίζω, in het klein, „per glas” verkoopen of geven COM., AR., ARISTOT., PAP.

κοτυλισκ-ιον, τό, *dem.* v. *κοτύλη*, AR. Ach. 459.

κοτυλο-ειδής, kromvormig HIPPOCR.

κότυλος, δ, = *κοτύλη*, beker COM.

κοτύλων, ώνος, δ, scheldnaam voor een dronkaard PLUT. Anton. 18.

κού en κού, ion. = **πού en πού.**

κού, crasis = **και ού.**

κουικα-φόρος(?), kokosnoten dragend THEOPHR.

κουλεόν, τό, *ep.* *ion.* = **κολέον.**

κουρά, ion. -ρη, **η**, — **1** het scheren of knippen HDT. 3, 8, SOPH., EUR. Alc. 512. — **2** *alg.* het afsnijden PL. Polit. 288 d. — **3** het afgrazen ARISTOT. — **4** *concr.* afgesneden lok AESCH. Ch. 226.

(< *κορο-α*; W. *ker+s-*, z. *κείρω* < **κέρ-ιω*. *De verlengde wortel nog in ἀ-κέρως κόμης en HESYCH. κοροσύν κείρειν*).

κουράλιον, τό, = **κοράλλιον**, THEOPHR.

κουρε-ακός, 3, barbier-, babbeltchtig POL.

κουρε-είον, τό, barbierswinkel, kapperswinkel, waar men de gebeurtenissen van den dag bespreekt AR. Pl. 338, LYS. 24, 20.

κουρείον, τό, offerdier, dat men op den dag κουρεῶτις (z. d.) aan de φράτερες gaf (*vgl.* s.v. *μεῖτον*) SOPH., ISAE. 6, 22.

κουρε-εύς (z. κουρά), **δ**, barbier, kapper COM., PL. Rep. 373 c, PLUT. 177 a, LUC.

κουρεῦ-τριά, δ, *fem.* bij voorg., PLUT. Anton. 60.

κουρέ-ων, δ, barbiersbelasting PAP.

κουρεῶτις, ίδος, η, *sc.* *ἡμέρα* of *εορτή*, de derde dag van het feest der Apaturien, waarop men de zonen bij de φράτερες in het κοινὸν γραμματεῖον (het register van de phratraria) liet inschrijven, waardoor zij als echt Atheensche kinderen werden erkend, PL. Tim. 21 b, ISAE. 8, 18 vlg.

(*wegens het gebruik, dat de oudere jongens dan als teeken, dat zij hun jongensjaren achter zich lieten, een lok lang haar offerden: κείρω, z. POLLUX 8, 107*).

κούρη, η, *ep.* *ion.* = **κόρη**, *dor.* *κούρᾱ*, — **1** meisje, maagd B 872, PIND. O. 13, 65 en BACCH. 5, 104, v. e. *godin* HDT. 4, 33. — **2** *vand.* dochter A 392, PIND. O. 9, 56. — **3** jonge vrouw Z 247. — **4** bruid σ 279.

κουρήσιος, 3, *ion.* = κόρειος, jeugdig, Hymn. Cer. 108.

κούρητες, οἱ, = κούροι, jonge mannen T 193, 248. (: κούρος, = "Οπλητες: δῖλον).

κουρ-ιάς, ου, ὁ, metafgeschoren haar Luc. Fugit. 27.

κουρ-ιάω, het knippen noodig hebben: lang en slordig haar hebben Luc. Gall. 10.

κουριδίος, — 1 wettig, πόσις E 414 τ 266; subst. o 22. — 2 v. d. vrouw wettig gehuwd A 114, o 356, HDT. 1, 135 (*teg. παλλακή*). — 3 vand. van de(n) echtgenoot(en), λέχος O 40, δώματ 580, AP. RH.

(: κούρη = νυμφίδιος: νόμφη; κ. πόσις is eig. de machthebber of man der kούρη, die de vrouw als maagd krijgt. Eerst vandaar is het ook op de vrouw overgebracht. Vgl. παρθένιος Eur. Tr. 671).

I. κουρ-ίζω, — 1 jong zijn χ 185, AP. RH. — 2 tr. jongens opvoeden, ἀνδραχ, tot mannen maken Hes. Th. 347.

II. κουρ-ίζω, snoeien THEOPHR.

κουρ-ιάς, μάχαιρα, scheermes PLUT. Dion 9.

κούρι-μος, — 1 om mee te knippen, σιδηρός Eur. Or. 966. — 2 afgeknipt AESCH. Ch. 180, Eur. El. 521. — 3 geschoren Eur. Tr. 279, PLUT.

(< κορσι-μο, z. κουρά).

κουριξ (z. κουρά), adv., bij het haar χ 188.

κούρις, ίδος, ἡ, — 1 μάχαιρα κ-ίδες, schaar COM. — 2 friseerster COM.

κουρο-βόρος, kindermoordend AESCH. Ag. 1512.

κουρο-γονία, ἡ, geboorte van jongens HIPPOCR.

κούρος, ὁ, ἴων en DIGHT. = κόρος.

κουροσύνη, ἡ, jongensachtige vroolijkheid THEOCR. 24, 57 (κωρ-).

κουρότερος, comp. v. κούρος, jonger φ 310, subst. Δ 316, Hes. O. 447, AP. RH.

κουρο-τοκέω, jongens baren HIPPOCR.

κουρο-τόκος, barend Eur. Supp. 957.

κουρο-τρόφος, (linke) jongens voedend, voortbrengend ι 27, Hes. Th. 450, PIND. fr. 109, Eur. Tr. 566, Ar. Th. 299, PL., COM., PLUT., LUC.

κουρ-ίζω, f. ω, — I. tr. 1 licht maken (vgl. lat. levare): oplichten, optillen SOPH. Ant. 43, = ἀλμα z. een lichten sprong doen Ai. 1287, 43, Eur. Ph. 120, PL. Phaedr. 248 c, 249 a. — 2 verlichten = ontlasten van τινοσ Thuc. 6, 34, 25, Eur. Hel. 40, Xen. Mem. 2, 7, 1, POL., THEOPHR., N. T. Act. 27, 38. — 3 overdr. van een druk bevrijden bemoedigen Thuc. 2, 44, 28 pass. — 4 verlichten = lichter te dragen, dragelijker maken Eur., DEM., THEOCR. 23, 9, ARISTOT., POL., PLUT. — 5 spec. een schuldenlast verlichten: (af)betalen PAP. — II. intr. 6 licht zijn Hes. O. 463, Eur. Hel. 1555. — 7 overdr. verlicht, gelenigd worden HIPPOCR., SOPH. Ph. 735.

κούφισις, ἡ, verlichting Thuc. 7, 75, 23.

κούφισμα, τό, — 1 verlichting, ondersteuning Eur. Ph. 848. — 2 overdr. troost PLUT. 114 c.

κουφο-λογία, ἡ, onbedacht, lichtzinnig gepraat Thuc. 4, 28, 32.

κουφό-νοος, contr. -νοος, — 1 luchthartig, lichtvaardig AESCH. Pr. 383, SOPH. Ant. 617. — 2 licht, vlug, ὄφινδες SOPH. Ant. 343.

κούφος, — 1 licht = niet zwaardrukkend; v. beweging: vlug, behendig, προσιβάζ N 158, PIND. P. 9, 11, TR.: SOPH. Ant. 224 πούς, Ar. Ran. 1353; licht verteerbaar, v. eten ARISTOT. — 2 licht, v. gewicht SOPH., PL. Phil. 14 d. *teg.* βαρός, Xen. Mem. 3, 5, 27. — 3 overdr. licht: ijdel, onbeteeke-nend, lichtzinnig PIND. I. 1, 45, κ-η σκία SOPH. Ai. 126, λόγος naast πτηνός PL. Leg. 717 c, MEN. Perinth. 14. — 4 overdr. luchthartig, het niet

„zwaar” opnemend φ 201, Eur. Med. 449. — 5 objectief (vgl. d. leicht) gemakkelijk PIND. O. 13, 114, HDT. 1, 35, AESCH. Pr. 701, Xen. Ag. 11, 12, ISOCR.

(: χέω; W. gheu + bh- vgl. semas. lat. fatilis??) κούφο-της, ἡ, — 1 lichtheid PL. Leg. 625 d, ARISTOT. — 2 verteerbaarheid THEOPHR. — 3 verlichting, μόχθων Eur.

κόφινος, ὁ, (draag)mand Ar. Av. 1310, Xen. Mem. 3, 8, 6, N. T. Mt. 14, 20.

(W. ghēbh- omvatten, verzamelen, inzamelen: lat. habeo, o.ier. gabim ik neem, lit. gabēnti in-zamelen, gobelēti inzamelen; κοφ- < ig. gho bh-).

κοχλακ-ώδης, kiezlachtig THEOPHR.

κοχλ-ιάς, ου, ὁ, slak met spiraalvormige schelp HERACL. 59 D., COM., ARISTOT., THEOCR. 15, 17 als oesters bij champagne, BATR. 165.

κόχλος, ὁ, — 1 schelpdier met spiraalvormige schelp EPIMEN. 24 D., ARISTOT. — 2 kinkhoren als trompet gebruikt Eur. Iph. T. 303, THEOCR. 22, 75, MOSCH. 2, 120, AP. RH.

(: κόχλη, z. d. W. kagh- omvatten, vgl. lat. in-cohiare, osc. kahad capiat, cymr. cael. inf. [< kag(h)lā] nemen, ndl. haag, heg).

κοχυδέω (: χέω, χυδην), met groote kracht of massa uitstromen THEOCR. 2, 107 κοχυδέσκει.

κοχώνη, ἡ, het gedeelte tusschen de beide beenen: kruis HIPPOCR., Ar. Eq. 424, 484.

(: o.ind. jaghāna-aidōton, dus < *καχ-ώνη < ghgh-: o.ind. jānghā been, got. gaggan gaan, lit. žengti ik loop of bij κόχλος, z. d.?).

κόφιχος (z. κόσσυφος), ὁ, lijster Ar. Av. 305, COM.

κράβατος, ὁ, baar, rustbed N. T. Mc. 2, 4.

(onz.; msch. macedon., vgl. maced. γράβιον = τὸ δρύνον ξύλον bij ATHEN. 15, 699 e. Daaruit lat. grabātus).

κραγγάνομαι, = κραυγάζω.

κράγγη, ἡ, = volg., ARISTOT.

κραγγών, ὄνος, ἡ, soort krab ARISTOT.

(W. kerng- [z. κέρας]: o.ind. śṛṅga- n. horen, vgl. lat. cornu, ndl. hoorn, horen).

κράγ-έτης, ου, ὁ, schreeuwer PIND. N. 3, 82.

κράγος (κράζω), ὁ, geschreeuw (door Ar. gevormd?) Ar. Eq. 487.

κράδ-αίω, — 1 zwaaien, schudden N 504, P 524, AESCH. Pr. 1047, Eur. Herc. 1003, Ar. Ach. 965.

— 2 doen beven, doen schrikken XENOPHAN. 25 D., PLUT. Alc. 15 pass. beven, sidderen PLUT. Alex. 74.

κράδαμός, ὁ, het schudden, beven EPICUR. 105 Us.

κράδ-άω, — 1 = κράδαιω, N 584. — 2 van boomen: het vuur hebben THEOPHR.

κράδη, ἡ, — 1 het heen en weer zwaaiende eind v. e. tak Hes. O. 689, Ar. Av. 40. — 2 spec. vijgetak; > vijgeboom HIPPOCR., Eur., Ar. Pax 627. — 3 = κράδος, THEOPHR.

(z. κόρδαξ. W. kerād- zwaaien, draaien, lat. cardo, [ar < idg. ḱ of erə?] o.ier. fo-cherdaim ik werp).

κράδη-φορία, ἡ, het dragen van vijgetakken, op een Joodsch feest PLUT. 671 c.

κράδια, ἡ, dor. = καρδία, PIND., BACCH. 10, 85.

κράδ-ιάς, ου, ὁ, νόμος, oude fluitmelodie bij de Thargelien, waarbij men het offer met vijgetakken sloeg PLUT. 1133 f.

κράδος, ὁ, vuur, als ziekte der boomen THEOPHR.

κράζω, f. κερράζομαι, aor. ἐκράζον, pf. κέρραγα, — 1 eig. v. raven: krassen THEOPHR. — 2 rauwe geluiden maken: kwaken Ar. Ran. 258. — 3 alg. schreeuwen AESCH. Pr. 748, SOPH. Ai. 1236, Ar. Pl. 722, DEM., MEN. Sam. 149, N. T. vaak: Mc. 5, 5.

met kracht verricht, gepaard gaande, φύλοπις π 268, v. woorden A 326 > barsch, ἀγορεύειν B 29.

κρατερόφρων, met moedig hart K 184 v. e. *leuu*, HES. O. 147 θυμός.

κρατερόωνυξ, υχος, — 1 met sterke klauwen κ 218. — 2 met sterke hoeven ζ 253.

κρατευται (: *κρατεύω), **ών, οί**, stutten, vorken, waarin het braadspit rust I 214.

κρατέω (κρατός), — 1 kracht hebben: sterk zijn Φ 214. — 2 macht hebben: heerschen, over τινος, te midden van τινα A 79, λ 485, abs. Π 172, PIND. N. 4, 50, TR.: AESCH. Pr. 35. — 3 *overdr.* iets beheerschen, ἐπιθυμιῶν PL. Symp. 196 e. — 4 *overdr.* boven iets staan, boven iets verheven zijn, τοῦ μὴ πείθεσθαι τοῖς νόμοις XEN. Lac. 4, 6. — **Ingressief:** A macht krijgen over ω B de overmacht krijgen. — A: 5 zich meester maken van, veroveren, τινος, vaak juist a.o.r.! HDT. 1, 92, THUC. 3, 6, 14, AESCH. Supp. 387, *eld.* — 6 grijpen, aanraken, χειρός N. T. Mt. 9, 25. — B: 7 de overhand krijgen, overwinnen; *overdr.* het winnen van, τινος HDT. 5, 77; 9, 42, γνώμη AESCH. Ag. 324, AR. Ach. 648, XEN. An. 3, 2, 26. — 8 *overdr.* de meerderheid hebben AESCH. Pers. 338; zijn wil doorzetten THUC. 4, 104, 13. — 9 gelijk hebben, het verstandigste of beste zijn, ook *opers.* EUR. Hipp. 248. — **Trans.:** 10 overwinnen, *overdr.* overtreffen, τινα PIND., AESCH. Pr. 213, AR. Nub. 1346, PL., XEN. An. 7, 6, 32. — 11 winnen, veroveren, τι, αἰῶν AESCH. Supp. 255. — **Duratief:** 12 handhaven XEN. An. 5, 6, 7, N. T. Mc. 7, 3. — 13 besturen, leiden AESCH. Ag. 10. — 14 grijpen, vasthouden, πόδας N. T. Mt. 12, 11; 28, 9. — 15 *overdr.* (vast)houden ἀνέμους N. T. Apoc. 7, 1, vgl. κ-εὶ δ' ἔχεις 3, 11; ἀμικρίας, niet vergeven N. T. Joh. 20, 23. — 16 bezitten PAP; als pand, als gijzelaar vasthouden PAP.

κρά-τήρ, ἦρος, δ, ion. en ep. **κρητήρ**, — 1 mengvat, waarin men den wijn met water vermengt I 175, PIND. N. 9, 49, HDT. 7, 54, ATT. — 2 *overdr.* mengvat, δοιδῶν PIND. O. 6, 91, κακῶν AESCH., AR. Ach. 936. — 3 rotsbekken SOPH. O. C. 1593. — 4 vulcaankrater ARISTOT., POL.

κράτηρ-ίζω, door besproeiing met water, in de mysteriën inwijden DEM. 18, 259.

κράτηρ-ιον, τό, dem. v. **κράτηρ**, HIPPOCR.

κράτησι-μαχος, in den slag overwinnend PIND. P. 8, 86.

κρατησί-πους, ποδος, in het loopen overwinnend PIND. P. 10, 16.

κράτης-ιππος, in den wedren overwinnend PIND. N. 9, 4.

κράτη-σις, ἦ, — 1 bezit PAP. — 2 recht v. beoeming PAP. — 3 gijzeling, verpanding PAP.

κρατητι-κός, — 1 geschikt om te overweldigen (PL.). — 2 bereikend (PL.).

κράτιστ-εύω, — 1 de sterkste, machtigste zijn: overheerschen PIND. fr. 180, SOPH. Tr. 101. — 2 de overhand krijgen XEN. Mem. 1, 4, 14. — 3 het winnen van, τινος ANDOC., ISOCR.

κράτιστος, naast ep. **κράτιστος**, — 1 sterkst: machtigst, geweldigst A 266, μάχη Z 185, THUC. 7, 67, 18. — 2 *verzw.* (vgl. lat. *potissimum*) > best: voordeeligt, veiligst reeds μ 120, PIND. I. 1, 17, ATT.: AR. Eq. 80; verder in alle bet. v.: best, vooral ATT. — 3 later *verrv.* > titel van hooge beamtben: N. T. Luc. 1, 3, Act. 24, 3.

(: κράτος, ζ, κρησάω),

κράτος, τό, — 1 sterkte, kracht I 254, HIPPOCR., ATT.: AESCH. Pr. 12, THUC. 1, 64, 32. — 2 macht M 214, Π 54, PIND., AESCH. Pr. 529, alg. tot N. T. Eph. 1, 19. — 3 machtsuitoefening: gezag, bewind, opperbevel HDT. 8, 2, SOPH. Ant. 173. — 4 *praegn.* over-macht, overwinning A 753, PIND., AESCH. Supp. 951, PL. Leg. 962 a. (*regelm.* is aeol. κρέτος ALCAE. 31, 1 ALD, daarnaast κάρτος ω κράτος naar κρατός. W. ker- [z. κάρσ, κάρων, κάρζινος]; got. *hardus*, ndl. *hard*).

κράτῦν-τήριος, nader bevestigend of verdedigend, v. e. boek DEMOCR. 8 b en 9 D.

κράτῦνω, ep. καρτῦνω, — 1 sterk (κρατός) maken: versterken HDT. 1, 13, THUC. 1, 69, 31; med. φάλαγγας M 415, THUC. 4, 52, 3. — 2 *spec.* harden XEN. Lac. 2, 3. — 3 beheerschen, (be)sturen τινος; CORIN. 5, 55 ALD. τι (κρατούντι 3 *sing.*) EMPED. 100, 19 bezet houden, AESCH. Pers. 930, SOPH. O. R. 14 τινος; bezitten Phil. 366. — 4 *ingressief:* in zijn macht krijgen, vermeersteren SOPH. Ph. 366 τινος, EUR. Hipp. 1282 τι. — 5 *spec.* met kracht gooien, βέλεα PIND. O. 13, 95.

κρατός, δ, = κρατερός, Π 181, ε 49.

κραυγ-άζω, — 1 schreeuwen, kripschen, DEM. — 2 v. honden: blaffen PL. Rep. 607 b. — 3 luid roepen N. T. Mt. 12, 19.

κραυγασ-ίδης, ου, δ, schreeuwerson, naam v. e. *kilvoorsch* BATR. 246.

κραυγή, ἦ, — 1 geschreeuw EUR. Or. 1510, XEN., AESCHIN., PLUT., N. T. Eph. 4, 31. — 2 roepen, dringend gebed N. T. Hebr. 5, 7. (*onomatop.* *kravuk/g* [naast *krök*- lat. *crocio*, vgl. ndl. *roek*], lit. *kravuklīs* kraai, naast got. acc. *hruk* gekraai).

κραύρος(?), 3 en 2, droog, hard PL. Tim. 60 e., COM., ARISTOT., THEOPHR.

κραύρος (= *voort.*), **δ, van vee:** longziekte ARISTOT.

κρε-άγρα, ἦ, — 1 vleeschvork, waarmee men het vleesch uit den pot neemt AR. Eq. 772, Vesp. 1155. — 2 haak, dreg AR. Eccl. 1002.

κρέα/διον, τό, stukje vleesch AR. Pl. 227, XEN. Cyr. 1, 4, 13.

κρεᾶ-νομ-έω, vleesch (v.h. offer onder de aanwezigen verdeelen ISAC, 9, 33, THEOCR. 26, 24, LUC.

κρεᾶ-νομ-ία, ἦ, uitdeelen van vleesch onder de aanwezigen LUC.

κρεᾶ-νόμος, δ, de verdeeler van het offervleesch EUR. Cycl. 245. (*ā* < *κρεᾶ*-v.? of *rhythmisch* ter *vermijding* van *υ υ υ*).

κρέας, τό, dor. contr. κρήs AR. Ach. 795; HOM. PL. κρέᾶ (met *hyphaeresis* < κρέα[α], κρέα' Δ 345, X 347), κρέᾶων, κρέᾶσιν, *contr.* κρέᾶων ο 98. *Later gen. sing.* κρέως, *pl.* κρέων; HDT. 1, 47 *orak.*: dat *pl.* κρέεσσι, τό, — 1 vleesch, rauw, geslacht v.; *pl.* stukken vleesch θ 477 *sing.*, © 231, α 112, alg. tot N. T. Rom. 14, 21. — 2 lichaam, lijf > leven AR. Ran. 191. — 3 persoon, in voc. SOPH., AR. Eq. 421. (W. *krey* + *ᾶ*- bloedig zijn: o.ind. *kravis*- n. [*idg.* *kreu*+s = *κρεᾶς*] vleesch, lat. *cruur*, *crūdus*, o.i.e. *crū* bloed, n. ags. *hrēaw* = ndl. *rauw*, lit. *kriwinas* bloedig).

κρη-φαγέω, -ία, η, -ος, ion. = κρεο-φαγέω, -ία, -ος, HIPPOCR.

κρείον, τό, groote vleeschplank, waarop het vleesch in stukken wordt gesneden I 206. (< *κρε*f-ιον, vgl. o.ind. *kravya*-rauw n. vleesch).

κρεῖσκος, ὄ, stukje vleesch COM.

κρεῖσσό-τεκνος, dierbaarder dan kinderen AESCH. Sept. 784.

κρεῖσσω, dor. en ion. κρέσσω, att. κρείττω, dor. ook κάρρων naar *καρτός, < *καρτ-γων, adv. κρεῖσσόνως ANTIPIH. en κρείσσω, comp. naast κρατερός, — **1** sterker A 80, alg., doch later verminderd, tot n. t. Hebr. 1, 4. — **2** staande boven, τινος, onvatbaar, onbereikbaar voor, te groot voor AESCH. Ag. 1376, κ. ἀγχόνης, te erg voor de strop SPH. O. R. 1374, THUC. 2, 64, 23, χρημάτων 2, 60, 10, λόγου, onuitsprekelijk XEN. Mem. 3, 11, 1. — **3** vand. meester van, beheerschend, τινος PL. Phaedr. 232 a, XEN., ISOCR. — **4** zich boven iets stellend, δικαίως THUC. 3, 84, 2. — **5** verzw. (vgl. lat. potior) aantrekkelijker, voordeeliger, beter, sinds 6 v. kwaliteit: beter (ook ethisch) HERACL. 54 D., AE. Nub. 113, n. t. 1 Cor. 11, 17.

(: κρέτος, z. κράτος; κρετ-γων > ion. dor. κρέσσω; ei in ep. κρείσσω en att. κρείττω door μείων?)

κρεῖττόδομαι, v. d. wijnstok: te veel ranken krijgen en daardoor geen goede vruchten dragen THEOPHR.

κρείων, οντος, ὄ, na HOM. κρέων, fem. κρείουσα X 48 en BACCH. 3, 1: hoog, heerschend; subst. heerscher A 102, α 45, PIND. 8, 99, N. 3, 10, AESCH. Supp. 574.

(eig. comp. κρεῖ-γων = o.ind. srē-yān beter, schooner naast srī-rā- schoon. Naast μέδων enz. als part. opgevat, vand. -ovt- en semas. onder invloed v. κρείσσω).

κρεῖαδ-ια, τά, dicht gewerkt weefsel van tapijten AR. Vesp. 1215.

κρεῖ-τός, 3, getokkeld, v. snareninstrumenten AESCH. Ch. 822.

κρέωω, — **1** den inslag met de κερκίς „vastslaan”: weven SAPHO 114 ALD., EUR. El. 542. — **2** snaren tokkeien: een muziekinstrument bespelen AR. Av. 682. — **3** alg. hard geluid maken AR. Av. 772.

(vgl. κερκίς. W. kere- uit gebroken redupl. kre-k- naast kre+p- in lat. crepo, kre+t- in κροτέω. Het element ker- is onomatop., vgl. nld. kraken e. dgl. Verw. ohd. hregil kleeding, o.b. krosno [*krok + s no] weverij).

κρεμᾶ-θρᾶ, ἡ, hangmat, hangmand, op het tooneel werktuig om een tooneel zwevend voor te stellen AR. Nub. 218.

κρέμαμαι (z. volg.), intr. als perf. pass. gebruikt bij κρεμάννυμι (vgl. lat. pendeo: pendo), — **1** hangen, zweven O 18, 2, PIND. P. 5, 34, AR. Ach. 279 κρεμῆσομαι, 946 κρεμαίμην. — **2** overdr. zweven: onzeker zijn, διάνοια ARISTOT., PLUT., N. T. Luc. 23, 39.

κρεμάννυμι, f. att. κρεμῶ, ep. κρεμῶω (άω), aor. (ἐ)κρέμασα, (perf. p. z. κρέμαμαι), aor. p. ἐκρεμάσθην, — **1** ophangen tr. Pass.: opgehangen worden, perf. hangen intr. H 83, 9 67, alg. tot n. t. Act. 5, 30, pass. Mt. 18, 6, aor. Gal. 3, 13. Med.: sinds HES. O. 629. — **2** als straf: hangen: kruisigen EUR. Hipp. 1252, ARISTOT., PLUT., N. T. Luc. 23, 39.

(W. krem+āz-, korte fase kremā- = κρεμᾶ- naast krēm- als gerekte phase, z. κρήναμαι, κρημνός; verw. got. hramjan kruisigen. W. ker-: lit. kariū ik hang op als straf).

κρεμᾶ-σις, ἡ, het ophangen HIPPOCR.

κρεμασ-μός, ὄ, = voorg., HIPPOCR.

κρεμασ-τός, 1 opgehangen, v. menschen: ge-

wurgd SOPH. O. R. 1266, Ant. 1221. — **2** opgehangen: hangend, v. dingen SOPH. O. R. 1226, EUR., XEN. Oec. 8, 12, PLUT.

κρεμάσ-τρα, ἡ, steel v. e. bloem THEOPHR.

κρεμβάλ-ιάζω, met de castagnetten klapperen COM.

κρεμβάλιασ/τύς, ύος, ἡ, bij het dansen het aangeven v. d. maat door castagnetten, (κρέμβολα); vand. dansen HYMN. Ap. 162.

(vgl. lat. crepo en s.v. κρέωω).

κρέμυς, υος, ὄ, een visch ARISTOT., z. χρέμυς. **κρέξ, κός, ἡ**, — **1** vogel van de grootte van de Ibis, met spitsen, getanden snavel HDT. 2, 76, AR. Av. 1138, ARISTOT. — **2** schreeuwerd com.

(onomatop., z. κρέωω, vgl. o.ind. krakara- m. patrijs, lit. kirkti schreeuwen, piepen, o.pr. kerko duikeend).

κρεο-βόρος, rauw vleesch etend: wild AESCH. Supp. 287.

κρεο-κοπέω, stuk houden, μέλη AESCH. Pers. 463, EUR. Cycl. 359.

κρεοσυγ-έω, vleesch in stukken snijden, om te koken LUC. Dea Syr. 55.

κρεοσυγη-δόν, άδω, in stukken gehakt: stuks-gewijze HDT. 3, 13.

κρεοσυργός, vleesch bewerkend: slachtend, vol slachting, ἤμαρ AESCH. Ag. 1592.

κρεο-φάγος, vleesch etend, van vleesch levend HDT. 4, 186.

κρέσσω, ion. en dor. = κρείσσω.

κρετέω, aeol. = κρατέω SAPHO 31 ALD.

κρεω-δαίσι/ια, ἡ, vleeschverdeling PLUT. 643 a.

κρεω-δαίτης, ου, ὄ, hij, die bij de offers het vleesch verdeelt, te Sparta een overheidspersoon PLUT.

κρε-ώδης, vleeschachtig, vleezig ARISTOT.

κρέων, οντος, ὄ, = κρείων, z. d.

κρεω-πώλης, ου, ὄ, vleeschhandelaar, slager THEOPHR.

κρεω-πωλείων, τό, slagerswinkel, vleeschmarkt PLUT.

κρήνυος, gezond: verstandig A 106, PL. Alc. I, 111 e, THEOCR. 20, 19, HEROND. 4, 46; 6, 39 γυναικός ἐστι κ-ης φέρειν πάντα (κράγ. bij KERKIDAS).

(onz.; < κρή-γνος < κρη [z. κρή-δεμνον] en s.v. ὕγις en ἔγγυς: gezond van hoofd? Vgl. HESYCH. κρήγνον... ὕγιές, THEOCR. met η dan onjuist?)

κρή-δεμνον, dor. κρά-δεμνον, τό, — **1** „hoofd-band”: hoofddoek α 334, ε 346. — **2** overdr.: muurband v. e. stad: tinnen v. d. muur II 100, v 388, HES. Sc. 105, EUR. Tr. 508; BACCH. fr. 20, 6 en EUR. Phoen. 1490 z. — **3** deksel v. e. πίθος γ 390.

(κρη-: κρήν, z. d.; δε-μνο-: δέω).

κρη-θεν, άδω, van het hoofd af HYMN. Cer. 182 (of κρά-ἀκρηθεν cf. II 548), HES. Th. 574, Sc. 7.

κρήμνημι, laten hangen, = κρεμάννυμι, PIND. P. 4, 25, EUR.; pass. hangen AESCH. Sept. 229, EUR. El. 1217.

κρημν-ίζω, van een steilte afwerpen PLUT. 5 a.

κρημνο-παίος, woordlawines of steilten dichtend AR. Nub. 1367, vgl. Ran. 929.

κρημνός (z. κρεμάννυμι), ὄ, — **1** hooge rand v. rots, hooge oeverrand M 54, Φ 26, PIND. P. 3, 34, HDT. 4, 103, THUC. 5, 66, 1, AR. Pl. 69, PL. Leg. 944 a, N. T. Mt. 8, 32. — **2** overdr.: comisch woordlawine of woordblok AR. Eq. 628. — **3** lip, rand i. h. lichaam HIPPOCR.

κρημν-ώδης, steil THUC. 7, 78, 8, PLUT. Timol. 31.

κρηνα/τος, van een bron, νόμωρ ρ 240, 58ωρ HDT. 4, 181, AESCH. Pers. 483, SOPH. Tr. 14, EUR.

κρήνη, ἡ, dor. κράνᾱ, aeol. κράνῶ, — 1 bron, meest als fontein (of pomp) B 305, ζ 292; κρήνην-δε, naar de bron v 154, PIND. P. 1, 39, HDT. 4, 50, ATT.: THUC. 2, 52, 5, EUR., AR. Lys. 328, PL. — 2 alg. water SOPH. Ant. 844.

(dor. κράνᾱ, lesb. κράνῶ, thess. Krannon naast κρούνη, κρονῶνος: < idg. krs-nā naast idg. kros-nā: o.n. hrōnn [*<* idg. krsnā], W. hers- naast hressnel loopen, in o.n. hross paard, nld. ros. Vgl. het ros Pegasus: πηγῆ?)

κρην-ιάς, ἄδος, ἡ, = κρηναῖος, THEOCR. 1, 22.

κρην-ίδιον, τό, = volg., ARISTOT.

κρην-ίς, ἰδος, ἡ, dem. v. κρήνη, EUR. Hipp. 208.

κρην-ίτις, ἰδος, ἡ, bij een bron groeiend, βοτάνη HIPPOCR.

κρηπίδ-όω, grondvesten; pass. steunen (*intr.*) PLUT.

κρηπίς, ἰδος, ἡ, — 1 soort hoogelaars XEN. Eq. 12, 19, THEOPHR., THEOCR. 15, 6, soldatenlaars. — 2 fundament, voetstuk HDT. 1, 93, SOPH. Tr. 993, EUR., XEN. An. 3, 4, 7. — 3 gemetselde of gepleisterde oeverrand, talud HDT. 1, 185; 2, 170, POL. — 4 overdr. basis, ἀοιδῶν PIND. P. 7, 3, AESCH. Pers. 815, EUR., XEN. Mem. 1, 5, 4.

(ook dor. κρηπί, W. kere + p- [wrsch.: κείρω snijden z. d.]: lat. carpsiculum (laat-lat.) soort schoen, o.ier. cai-rem [*<* kelt. *kar[p]jimon] schoenmaker, „o.n. hriplingr schoen, lit. kurpé schoen, serv. krpļje sneeuwschoen).

κρής, τό, z. κρέας.

κρησέρα, ἡ, meelzeef AR. Eccl. 991.

(W. s-ker + ēi- schiffen, z. lat. perf. crēvi, cribrum zeef; -σερά z. κυπέλη).

κρησ-φύγετον, τό, schuilplaats HDT. 5, 124; 8, 51; 9, 15 D. H., LUC. Eum. 10.

(< krāds-: got. hrōt, dak + φένυω. Oorspr. afdak?)

κρη-τήρ, ὁ, ep. ion. = κρητήρ.

κρητ-ίζω, als de Cretensers handelen, = liegen en bedriegen PLUT. Aemil. 23.

κρή (vgl. δῶ: δῶμα?), τό, ep. = κρηθή, gerst E 196, μ 358.

κρήβᾶν-ίτης, ου, ὁ, in een κρήβανος gebakken, gebraden SOPHR. 56 A, AR. Ach. 1123.

κρήβανος (z. κλήβανος), ὁ, att. = κλήβανος, braadpan of oven met deksel ALCM. (z. βεν.) (-ανα), AR. Ach. 86, ANTIPH.

κρήβᾶνωτός, = κρηβανίτης, ALCM., 63 ALD., AR. Pl. 765.

κρηγή (κρήζω), ἡ, het gillen HIPPOCR. 50 ALD.

κρηγ-μός, ὁ, = γέλωας, EPICH. 75 A.

κρήζω, perf. κέκρηξα, AR. Av. 1521, aor. ἐκρήκον, II 470, kraken, krijnschen.

(onomatop. kri+g- naast kri-k- in κρήκε. Vgl. lit. křij ksti door elkaar schreeuwen, o.b. křikū kreet).

κρή-ηδόν, adv., op de manier v. e. bok AR. Lys. 309.

κρήθαιός, van gerst CARM. POPUL. 1, 7 ALD.

κρήθ-ανιάς, ου, ὁ, πυρός, soort op gerst gelijkende tarwe THEOPHR.

κρήθᾶω, z. κρηθιάω.

κρήθή, ἡ, — 1 gerst ε 110, HDT. 2, 77, THUC. 6, 22, 15 AESCH. Supp. 953, PL. Menex. 238 a, N. T. Apoc. 6, 6. — 2 een korrel: grein THEOPHR. — 3 een puistje op het ooglid HIPPOCR. — 4 spec.: = πύσθη, AR. Pax 965.

(HESYCH. κήθα = κηθαίς wrsch. dial. vorm. Onz.; msch.: κήθω vijf wijven, < *κρήθη; hoogerop msch. eng. groads, nld. grut, gort. Vgl. v. W. gher- κήχρος, κήχρος, die in bet. sterk verw. zijn).

κρήθῖα-σις, ἡ, ziekte, die bij paarden ontstaat door het na verhitting te veel gerst eten XEN. Eq. 4, 2, ARISTOT.

κρήθ-ιάω, f. ἄσω, oud-att. κρήθᾶω, — 1 v. paarden: te veel gerst eten na groote verhitting en daardoor ziek worden ARISTOT. — 2 door het eten van gerst wild en dertel zijn AESCH. Ag. 1641.

κρήθ-ίδιον, τό, dem. v. κρήθή, — 1 afkooksel v. gerst HIPPOCR. — 2 greintje LUC. Asin. 3, 17.

κρήθ-ινος, met gerst bereid HIPPOCR., THEOPHR.; οἶνος, bier POL.

κρήθ-όλογος, gerst verzamelend; bij de Opuntii een functionaris, die bij het offeren werkzaam was PLUT.

κρήθ-οτράγος, gerst etend AR. Av. 231.

κρήκε, z. κρήζω.

κρηκο-ειδής, ring-, kringvormig PLUT. 877 e.

κρηκος, ὁ, — 1 jukring, die over den houten pin, ἔστωρ, wordt gelegd Ω 272. — 2 ring aan het zeil HDT. 2, 36. — 3 vingerring ARISTOT., THEOPHR. — 4 armband PLUT.

(z. κίρκος, vgl. lat. circus, circum, umbr. kur-clasiu circularis; W. ker+ei- draaien, vgl. lit. kreivas gedraaid, gebogen, kreipti draaien).

κρή-μα (eig. beter κρημα), τό, — 1 beslissing, vonnis POL., N. T. Rom. 11, 33. — 2 spec. veroordeeling N. T. 2 Petr. 2, 3. — 3 zaak ter beoordeeling AESCH. Supp. 397. — 4 gerecht N. T. Joh. 9, 39. — 5 verzw. oordeel, beoordeeling N. T. Mt. 7, 2.

κρήμων (: κρήθη), τό, grof gemalen gerst HIPPOCR., HEROND. 6, 6.

κρήμν-ώδης, — 1 met dikke korrels HIPPOCR. — 2 met dichte vlokken AR. Nub. 965.

κρήνον (lw.; afkomst onbekend), τό, dat. pl. althjād κρήνεσιν, als v. κρήνος, τό, lelie HDT. 2, 92, (pl. κρήνεα), AR. Nub. 911, THEOPHR., N. T. Mt. 6, 28.

KPINΩ(ί), f. κρήνῶ, aor. ἐκρήνα, pf. κέκρηκα, perf. p. κέκρημαι, aor. ἐκρήθη naast ἐκρήθηνη, — 1. 1 scheiden, schiffen, καρπὸν τε καὶ ἄγνος E 501, B 362, PARM. 8, 55 D., PL. Theat. 150 b, XEN. Mem. 3, 1, 9. — 2 vand. onderscheiden > uitkiezen N 129, ξ 217, HDT. 6, 129, AESCH. Eum. 487, SOPH.; pass. ω 507, EUR. Supp. 969. — 3 vand.: pass. zich gunstig onderscheiden, uitmunten, uitgekozen worden: ἀρετᾶ PIND. N, 7, 7. — 4 verzw.: bepalen, οὐρος κεκοιμημένος bepaald E 19. — II. (on)der)scheiden v. twee strijdende machten: 5 beslissen, beslechten, vσίεω μ 440, σ 264, ἀγών AESCH. Eum. 677. — 6 als beslissing geven: vellen, vonnissen, θέμιστας II 387, δίκην HDT. 2, 129, ATT.: THUC. 6, 39, 33, PL. Rep. 360 e.

— 7 richten, oordeelen, als rechter een aanklaagde, tot N. T. Joh. 7, 51. — **Resultatief**: 8 door beslissing iemand iets toekennen, κράτος de overwinning SOPH. Ai. 443; pass. PIND. P. 8, 84. — 9 een oordeel uitspreken, een vonnis vellen AR. — 10 spec. veroordeelen SOPH. Tr. 724, N. T. Joh. 5, 22. — 11 verzw. zijn oordeel opmaken, tot een bep. beoordeeling komen; > meenen HDT. 1, 30; 120, ATT.; beoordeelen als, achten, houden voor SOPH. O. R. 34. — 12 spec. tot een bep. voorkeur komen: verkiezen (z. p. 269, AESCH. Ag. 471, EUR. Tr. 928. — 13 in daden: besluiten te doen N. T. Tit. 3, 12. — **Duratief**: 14 onderzoeken SOPH. Ant. 399.

— 15 vand. aanklagen THUC. 3, 57, 5, ORAT. — (16 onder Hebreuwschen invloed:) als richter besturen N. T. Mt. 19, 28. — **Med.**: 17 voor zich uitkiezen I 521, 8 408. — 18 zijn eigen zaak (laten) beslissen: zich meten B 385, HDT. 3, 120. — 19 de tegenpartij, τινη, iets betwisten EUR. Med. 609, AR. Nub. 66. — 20 verzw. (zelf)onderscheiden > uitleggen, verklaren, ἐνεργους E 150.

(κρή+ν-ζω, vgl. s.v. φαίνω voor ν; W. s-ker+

εἰ- schiften > onderscheiden > d. entscheiden. *Verv. o.ind. apa-skara-m.* afscheiding, excrement, *lat. cerno* [*< *krinō*], *crēvi, excrementum, crimen, o.i.er. crīthar* zeef, *got. hrains = nld. rein, lit. skirviū* ik scheid).

κρινωνιά, ἡ, bed van leliën THEOPHR.

κρίοκοπέω, met den stormram stooten, τοῦς πύργους POL. Sacr. 14.

κρίο-πρόσωπος, met het gezicht van een ram HDT. 2, 42; 4, 181, LUC.

κρίος, ὁ, — 1 ram ι 447, 461, PIND. P. 4, 161; HDT. 4, 192, (N. T.); steenbok, als sterrenbeeld DEMOCR. 14, 3 D., ARAT., PLUT. 908 c. — 2 stormram XEN. Cyr. 7, 4, 1. — 3 soort erwit THEOPHR.

(*eig. de gehoornde; W. ker+ēi-, korte phase κρι-, z. κέρας*).

κρίσις (κρίνω), — 1 onderscheid MELISSUS 7 D.; onderscheidingsvermogen ARISTOT. — 2 beslissing, uitspraak PIND. O. 7, 80, HDT 3, 34; 8, 69, SOPH.

O. R. 501 middel om te beslissen. — 3 keuze, voorkeur ARISTOT. — *spec.: jurid.* 4 rechtelijk onderzoek, „gericht”; ook verhoor THUC. 1, 34, XEN. An. 1, 6, 5, PL. Phaedr. 249 a, PAP., N. T. Mt. 10, 15, „het jongste gericht”. — 5 veroordeeling XEN. An. 1, 6, 5. — 6 kwestie, geschil HDT. 5, 5, PL. — *Ltr.* 7 rechtercollege N. T. Mt. 5, 21. — 8 het recht (sgevoel) N. T. Mt. 23, 23. — *alg.* 9 feitelijke beslissing, afloop THUC. 1, 23, 21, POL. — 10 *spec. crisis v. e. ziekte* HIPPOCR.

κρισσός, ὁ, spat, bij paarden, (z. σκίρρος), XEN. Eq. 1, 5.

κριτήριον, τό, — 1 hulpmiddel om te oordeelen: richtsnoer, kenteeken, waarnaar iets beoordeeld of aangenomen wordt PL. Theaet. 178 b, EPICUR. 116, 147, Us. PLUT. — 2 gerechtshof PL. Leg. 767 b, POL., PAP., N. T. Jac. 2, 6.

κριτής, οὐ, ὁ, — 1 uitlegger, ἐτυμνίων AESCH. Pers. 226. — 2 rechter; beoordeeler, criticus HDT. 3, 160, THUC. 3, 37, 23, AESCH. Supp. 397, AR. Ach. 1224 jury bij de tooneelwedstrijd PL., PAP., N. T. Mt. 5, 25. — 3 *spec.* Richter bij de Joden N. T. Act. 13, 20.

κριτικός, — 1 van het onderscheiden, in staat te onderscheiden ARISTOT. — 2 *spec.* o. κ., de (taal-)criticus (PL.) Ax. 366 e. — 3 ὁ κ., beoordeeler, rechter N. T. Hebr. 4, 12; ἡ κ-ἡ *sc. τέχνη* teg. ἐπιστατική, taak en kunst van den rechter; ἀρχὴ κ-ἡ, het ambt v. rechter ARISTOT.

κριτός, — 1 uitgekozen H 434. — 2 uitgelezen = voortreffelijk PIND. P. 4, 50, SOPH. Tr. 27.

κροαίνω = κρούω, stampen Z 507.

(*< κροφ-αίνω: κρούω*)

κροκᾶλη, ἡ, strand EUR. Iph. A. 211, ALEXANDR.

(*κρόκη, κρέκω. Eig. wat aangewezen en vastgeslagen wordt aan het weefsel* ω schuimrand aan zee? Of: andere W. ker-: o.ind. śarkara f. keisteentje?)

κρόκ-εος, saffraangeel PIND. P. 4, 232, EUR. Hec. 468.

κρόκη (κρέκω), ἡ, — 1 (draad van den) inslag HES. O. 538 (*acc.* κρόκα), HDT. 2, 35, PL. Crat. 388 b, ARISTOT. — 2 *alg.* draad HIPPOCR., LUC. — 3 geweven (wollen) stof: kleed PIND. N. 10, 44, AR. Vesp. 1144. — 4 wollen lapje, vlok SOPH. O. C) 474. — 5 steentje a. h. strand (z. κροκᾶλη) LYCOPHR. 107, ARISTOT.

κροκ-ιάς, ου, ὁ, saffraankleurig PLUT. 375 e.

κρόκ-ινος, 3, saffraankleurig THEOPHR.

κροκό-βαπτος, met saffraan geverfd AESCH. Pers. 660.

κροκο-βάφης, donkerkleurig, σταγών AESCH. Ag. 1121.

κροκόδ(ε)ῖλος, ὁ, — 1 volgens HDT. 2, 69 hagedis, krokodil HDT. 4, 192, ARISTOT.; ὁ κ. ὁ χερσαῖος, landhagedis HDT. 2, 63, ARISTOT. — 2 *sophistische sluitrede* LUC. D. Mort. 1, 2; — **λο-βόσκιος, ὁ**, verzorger der krokodillen, een lagere priester PAP.; — **λο-ταφεῖον, τό**, krokodillengebreaftplaats PAP.

(*< κροκο-δριλος met dissimilatie, vgl. κρόκη 5 + δριλος worm of slang; alg. naam v. d. hagedis die zich op de [oever]steenen komt koesteren, vgl. o.ind. kṛkaḥ asā- op de oeversteenen zittend = hagedis*)

κροκό-εις, saffraangeel SAPPHO 4, 7, D., EUR. Ph. 1491, THEOCR.; ὁ κ., pronkkleed v. saffraankleur AR. Th. 1044.

κροκο-νητική, ἡ, sc. τέχνη, de kunst om de draden van den inslag te spinnen PL. Polit. 282 e.

κροκό-πεπλος, met een saffraankleurig kleed Θ 1, HES. Th. 273, ALCM.

κρόκος (lw. sem., hebr. karkōm), ὁ, saffraan (*gele crocus*) Ξ 348, SOPH. O. C. 685, AESCH. Ag. 239, AR. Nub. 51.

κροκοδο-λόγιω, pluizen plukken, zooals zieken in koorts doen HIPPOCR.

κροκός (κρόκη), ύδος, ἡ, pluis, vlok HDT. 3, 8, AR., THEOPHR., PLUT., LUC. Fig. 28.

κροκ-ώδης, als de inslag bij het weven PL. Polit. 309 b.

κροκωτ-ίδιον, τό, *dem. v. volg.*, AR. Lys. 47.

κροκω-τός, ὁ, — 1 saffraangeel geverfd PIND. N. 1,

38. — 2 *subst.* warm geel kleed als feestkleedij AR. Th. 138; = τὸ κ-όν AR. Lys. 44.

κροκωτο-φορέω, een geel kleed dragen AR. Lys. 219.

κρόμμυον, τό, z. κρόμμον.

κρομμυο-ξυ-ρεγμία (: ἐρυγγάνω?), iemd een scherpe lucht van uien in het gezicht boeren AR. Pax 529.

κρόμμον, τό, ep. later κρόμμυον, υἱ, Δ 630, τ 233, HDT. 2, 115, AR. Ach. 1100 eld.

(*naast HESYCH. κρόμμον < *kremuso- en lit. kermuszé wilde knoflook*).

Κρόνια, ων, τό, feest ter eere van Kronos; Saturnalia bij de Rom. PLUT., LUC.

κρον-ίας, άδος, ἡ, ημέραι κ-ες, de Saturnaliën PLUT. Cic. 18.

κρον-ικός en **κρόν-ιος**, als van Kronos: ouderwetsch, stumperig AR. Pl. 581, PL. Lys. 205 c.

κρόν-ιππος, ὁ, oude knol AR. Nub. 1070.

κρονό-ληρος, ἡ, oude domkop PLUT. 13 b.

Κρόνος, ὁ, Kronos; *vand.* oud, kindsch man AR. Nub. 929.

κρόσσαί, αἱ, — 1 borstwering of draagsteenen, waarvan op de borstwering rust M 258, 444. — 2 trappen der pyramiden HDT. 2, 125.

(*< krok-ia: ays. -hrazian, d. über-ragen, pool.*

krokwa daksparren).

κροσσω-τός, met franje of kwasten, κροσσοί, bezet LYCOPHR. 1102. PLUT. LUC. 28.

κροταλ-ίζω, — 1 doen voortraten, ἔχεα Λ 160.

— 2 ratelen, klepperen met het κρόταλον HDT. 2, 60.

κρότ-αλον (κροτέω), τό, — 1 ratel, klep PIND. fr. 79, HYMN. 14, 3, HDT. 2, 60, EUR. Hel. 1308. — 2 zwetser, babbelaar EUR. Cycl. 104, AR. Nub. 260.

κροτάφ-ῆτης, ου, ὁ, μῦς, de spier aan de slapen ARISTOT.

κρότ-ἄφος, ὁ, — 1 slaap a. h. hoofd, *gew. pl.* Δ 502, HES., HDT. 4, 187, HIPPOCR., ARISTOT. — 2 bergtop ΒΑCCH. 16, 30, AESCH. Pr. 721. (*: κρότ-ος vgl. φλήν-αφος*).

κροτέω (z. κρότος), — 1 doen ratelen, δῆλα O 453, HYMN. Ap. 234. — 2 op iets hard slaan, λέβητας HDT. 6, 58, γῆν EUR. Ba. 188, DEM. — 3 *spec.* (in de handen) klappen, χεῖρας HDT. 2, 60; *abs.* applaudisseeren, XEN. Symp. 9, 4, DEM. τῶν voor iemd; *pass. persoonlijk* toegejuicht worden PLUT. Caes. 30. — 4 door handgeklap zijn ontstemming toonen PLUT. — 5 slaan: door smeden of drijven vervaardigen, *oorspr. v. metaal* PIND. fr. 194, (PL.) Ax. 369 b, THEOCR. 15, 49; *overdr.* PLUT. — 6 (op) iets slaan om lawaai te maken: ratelen AR. Ran. 1306, ARISTOT., LUC. Alex. 9.

κρότη-μα, τό, eig. kunstig drijfwerk: *overdr.* sluw mensch SOPH., EUR. Rhes. 499.

κρότη-σις, ἡ, met, in, de handen slaan *als teeken v. rouw* (PL.) Ax. 365 a.

κροτή/μιός, ὁ, = *voorg.*, AESCH. Sept. 561.

κροτή-τός, — 1 door harde slagen getroffen, κάρα AESCH. Ch. 428. — 2 ratelend, ἄρματα SOPH. El. 714. — 3 met het plectrum getokkeld SOPH. — 4 vastgestampt, vaak betreden THEOPHR. — 5 κ-ά, *soort* koekjes EUR.

κροτο-θύρουβος, ὁ, het gedruisch van handgeklap PLUT. 45 f.

κρότος, ὁ, — 1 (het geluid van) slaan, ratelen, klapperen, stampen, *ook v. dansende voeten* EUR. Tr. 546, PLUT., LUC. — 2 *spec.* applausissement AR. Ran. 157, XEN. An. 6, 1, 13, DEM. — 3 afkeuring door handgeklap PL. Lach. 184 a. (W. kre+t-, met *nasaal* o.n. hriḍa, stooten, slaan. Vgl. kre+k- in κρέω, kre+p- in lat. crepo).

κρότ-ων, ὠνος, ὁ, — 1 hondenluis, teek ARISTOT. — 2 *als scheldwoord*(?) MEN. Kon. 6. — 3 *de wonderboom* χικι, om de vrucht, die op een teek lijkt HIPPOCR., THEOPHR.

κροτ-ώνη (z. *voorg.*), ἡ, knoest, *spec. v. d. olijfboom* THEOPHR.

κροτωνο-ειδής, op den boom κρότων gelijkend HIPPOCR.

κρού-μα, τό, — 1 slag, stoot AR. Eccl. 257 (*obsc.*). — 2 tokkelen, bespelen van de citer HIPPOCR., AR. Th. 120, PL. Rep. 333 b. — 3 *vand.* melodie, muziekstuk (PL.) Min. 317 d, PLUT.

κρουματ-ικός, — 1 κ-ή διαλεκτος, uitdrukking bij de muzikale voordracht PLUT. — 2 λέξις κ-ή, een muzikale klank zonder betekenis POL.

κρουματο-ποιός, ὁ, muzikant Ltr.

κρουνα/ίος, uit een bron ARISTOT.

κρουνώς (z. κρήνη), ὁ, — 1 bron, fontein X 147, PIND. O. 13, 63, SOPH. Tr. 14, MEN. Ph. 55. — 2 *overdr.*: v. lava PIND. P. 1, 25, αἰματος (EUR.) Rhes. 790, v. woorden AR. Ran. 1005.

κρουνο-χυτρο-λήραιος, ὁ, waterkruikbeuzelaar, volgens de spreuk „in vino veritas” AR. Eq. 89. (*κρουνώς, χύτρα, λήρος*).

κρούνωμα, τό, bron EMPED. 6, 3, D.

κρουσι-δημέω (vgl. *volg.*), het volk bedriegen AR. Eq. 859, *comisch woord*.

κρουσι-μετρέω, valsch meten: te weinig gewicht geven door van boven te veel af te strijken AR., THEOPHR.

κρού-σις, ἡ, — 1 het slaan, stampen PLUT. Alex. 6. — 2 *spec.* het slaan op bekkens *enz.*, *vand.* instrumentale muziek POL., PLUT. Periel. 15.

— 3 het met argumenten doodslaan AR. Nub. 318, vlg. PL. Theaet. 154 e.

κρουσι-κός, — 1 inslaand, indrukwekkend, v. geluid ARISTOT. — 2 *overdr.* indrukwekkend, v. welsprekendheid AR. Eq. 1379, LUC. Demost. Enc. 32.

κρούω, f. σω, *perf.* κέκρουσμαι (XEN. Hell. 7, 4, 26, *eld.*) aor. p. ἐκρούσθην, — 1 slaan, stampen op SOPH., EUR., PL. Ap. 51 a, DIO. — 2 tegen, in, elkaar slaan, wapens, handen THUC. 3, 22, 3, EUR. Supp. 720, XEN. An. 4, 5, 18; *overdr.*: beschouwingen tegen elkaar stuk slaan PL. Theaet. 154 e. — 3 den voet stampend neerslaan: dansen EUR. El. 180. — 4 de snaren slaan, tokkelen PL. Lys. 209 b. — 5 bekloppen, v. vaatwerk, of het ook gebarsten is: > onderzoeken LYS. PL. Hipp. mai. 301 b, PLUT. — 6 *spec.* θύραν, op de deur kloppen AR. Eccl. 311, PL. Prot. 310 b, XEN., N. T. Mt. 7, 7. — **Med. 7 spec.** (milit.) πρὸ μὲν κ-εσθαι, achteruitroeien THUC. 1, 51, 2 (50, 5) POL., LUC. (κρουσ-ω, z. *perf.* κέκρουσμαι *enz.* Vgl. lit. kruszù ik verbrijzel, o.b. sü-krusiti afbreken. Z. κρῦσταλλος ??, zooals lett. kruwesis bevoren moddersporen: κρο(F)αίνω).

κρύβδᾶ (κρόπτω), *adv.*, in het geheim, buiten weten van, τινος Σ 168, PIND. P. 4, 114, AESCH. Ch. 177.

κρύβδην, adv. = κρύβδα, λ 455, PIND. P. 3, 13 κ. τινος, LYS., AR. Vesp. 1018, PL. Leg. 766 b.

κρῦβομαι = κρυπτόμαι BABR. 108, 27.

κρυερός (κρύος), — 1 koud, huiveringwekkend; *overdr.* schrikkelijk, vreeselijk N 48, δ 103, HES., EUR., AR. Ach. 1191. — 2 huiverend SIMON., AR. Av. 951, 959.

κρύμ-αλέος, kil, koud ALEXANDR.

κρῦ-μός (z. κρύος), ὁ, ijskoude: vorst, winter HDT. 4, 28; SOPH., EUR., NIC. Th. 681.

κρύ-εις, huiveringwekkend: vreeselijk I 2, HES., PIND. P. 4, 73, AP. RH.

κρῦος, τό, — 1 ijs: vorst, koude HES. O. 494, (PL.) Ax. 368 c, ARISTOT. — 2 *overdr.* kille angst AESCH. Sept. 834. (W. krus-: lat. crusta, harde korst, *ohd.* (h)rosa korst: ijs, o.n. hriḍsa huiveren, rillen, z. κρῦσταλλος).

κρυπτ-άδιος, *ook* 2, heimelijk, verborgen A 542, Z 161, AESCH. Ch. 946.

κρυπτ-εἶα, ἡ, bij de Lacedaemoniërs tochten tot oefening van de jonge mannen in dienst, waarbij de daden v. d. Heloten bespied en de schuldigen onmiddellijk gedood werden PL. Leg. 633 b, PLUT. Lyc. 28, Cleom. 28.

κρυπτ-εῶω, — 1 verbergen EUR. Ba. 888. — 2 zich in hinderlaag leggen XEN. Cyr. 4, 5, 5; *pass.* men legt mij hinderlagen EUR. Hel. 541.

κρυπ-τός, — 1 *adv. verb. bij volg.*, verbergen, geheim Ε 168, THUC. 5, 68, 27, AESCH. Ch. 773, SOPH. Ph. 1112, EUR., ARISTOT., N. T. Mt. 10, 26. — 2 *subst.* spion AR. Th. 600. — 3 ἡ κ-ή, verbergen plaats N. T. Luc. 11, 33.

κρόπτω, f. κρῦψω *enz.*: aor. p. ἐκρόψην z. b., naast ἐκρούφθην, laat ἐκρῦβην, — 1 bedekken, verbergen: schuil houden Σ 397, τινα σάκει κρῦπτασκε O 272, N 405, PIND. O. 6, 54, ΒΑCCH. 12, 177 κρυφθεῖσα, *alg. tot* N. T. Hebr. 11, 23. — 2 *spec.* begraven HES. O. 138, HDT. 1, 216; 5, 4, PIND. P. 9, 81, TR.: SOPH. Ant. 196. — 3 verbergen: verzwijgen, geheim houden δ 350, PIND. O. 6, 31, THUC. 6, 72, 7, SOPH. Tr. 474, N. T. Mt. 11, 25; τινί τι, iets voor iemd AESCH. Pr. 625, LYS. — 4 intr. zich verbergen, zich verborgen

houden voor, τινὰ ΗΥΜΝ. 33, 7, SOPH. EL. 826, EUR.
(st. κρυφ-, z. κρύφα en κρυφαίς SOPH. AI. 1145.
Onz.; ig. κρύ- in o.b. kry.i bedekken, daarbij
W. krū+hh-?)

κρυσταλλ-ίζω, doorschijnend zijn als kristal
N. T. APOC. 21, 11.

κρυσταλλο-ειδής, kristalvormig, krystallijn, v-
SOOR.

κρυσταλλό-πηκτος, bevroren (EUR.) RHES. 441.

κρυσταλλο-πήξ, γος, πόρος, bevroren AESCH.
PERS. 501.

κρύσταλλος (z. κρύος), **ὄ**, — 1 ijs X 152, ξ 477,
HDT. 4, 28, THUC. 3, 23, 26, SOPH., PL. SYMP.
220 b. — 2 kristal THEOCR. 22, 39, N. T. APOC. 4, 6.

κρυτο-πώλης, ὄ, uitdrager PAP.

κρύφα, adv., — 1 in het geheim PIND. N. 9, 33,
THUC. 4, 83, 4. — 2 buiten weten van, τινος THUC.
1, 101, 21, PLUT. 1125 e.

κρυφᾶ, adv., dor., heimelijk PIND. O. 1, 48.

κρυφ-αίος, verborgen, heimelijk PIND. I. 1, 67,
AESCH. PERS. 360, adv. 370, SOPH., PL. SOPH. 219 e.

κρυφῆ(ῆ), adv., heimelijk SOPH. ANT. 85, XEN.
SYMP. 5, 8.

κρυφ-ῆδόν, adv. = voorg., ξ 330.

κρύφ-ιος, soms 2, — 1 verborgen PIND. P. 1, 84,
SOPH. PH. 1328. — 2 geheim HES. O. 789, PIND.
N. 8, 26, SOPH. TR. 360, EUR.

κρύφος, ὄ, het verbergen, het verzwijgen EMPED.
27, 3 D. PIND. O. 2, 107.

κρυψι-μέτωπος, 2, het voorhoofd verbergend LUC.

κρυψί-νοος, contr. -νοος, zijn gedachten verbergend:
sluw XEN. AG. 11, 5.

κρύψις, ῆ, — 1 het verbergen, geheim houden EUR.
BA. 953, (PL.) LOCR. 97 b. — 2 (: intr.) het ver-
dwijnen PLUT. — 3 spec. in het debat zijn eigen
bedoeling of doel maskeeren ARISTOT.

κρυ-ώδης, vorstachtig, ijzig PLUT.

κρωβύλος (?), **ὄ**, — 1 bep. coiffure v. mannen in
den ouderen tijd THUC. 1, 6, 4. — 2 haarbos op den
helm XEN. AN. 5, 4, 13.

κρώζω (onomatop., z. κρόζω), — 1 krassen, schreeu-
wen, v. dieren HES. O. 747, AR. AV. 2, 710, LUC. —
2 v. menschen: krijshen AR. LYS. 506.

κρόπιον (: lat. carpo?), **τό**, sikkkel PHERECYD.

κρωσσός, ὄ, — 1 waterremmer, kruik TR.: SOPH.
O. C. 478, EUR. Ion 1173, THEOCR. 13, 46, PLUT. —
2 grafurn ERINNA 5, 1, MOSCH. 4, 34.
(*< krōk-izo: ier. crocan kruik*).

κτᾶ- (< κτῆ-), z. κτείνω.

κτάομαι, pf. κέκτημαι ion. en oud-att. ἐκτῆμαι,
aor. p. ἐκτῆθην THUC. 1, 123, 13, — 1 **zich ver-**
werven, verkrijgen; perf. bezitten I 400, 402, alg.
tot N. T. LUC. 21, 29. — 2 **ongunstig**: zich op den
hals halen SOPH. AI. 968, THUC. 1, 42, 27, EUR.;
δυσσέβειαν, den naam van . . . SOPH. ANT. 924. —
3 **met praedicat. bepaling**: iem. krijgen, maken tot,
πολέμιον XEN. AN. 5, 5, 17. — 4 aanschaffen,
kopen ξ 4. — 5 voor een ander (ver)krijgen v 265,
AESCH. PERS. 755, XEN. — 6 **N.B.** ὄ κεκτημένος als
subst. de heer van, τινος TR.: SOPH. PH. 778, AR. PL. 4.
(W. kszē: o ind. ksāyatā hij beheerscht, bezet,
o p. xśadhra- n. regeering, rijk).

κτέανον, τῷ, bezit, vermogen, bezit, sing. PIND.
P. 1, 2, eld. pl.; HES. O. 315, PIND., SOL. 3, 12,
ALD., XENOPHAN 2, 8. TR.: AESCH. Sept. 730,
THEOCR. 25, 109 v. vee.
(oude n-stam. κτῆ-η/-n, z. κτέατα, κτήνος. Z. volg.).

κτέαρ, τό, τὰ κτέατα, dat. κτεάτεσσιν, vermogen,
eigendom E 154, α 218, PIND. O. 5, 24.

(oude η/-n-stam, z. κτέανον).

κτεᾶτ-εира, ῆ, zij, die doet verwerven of verleent
AESCH. AG. 356.

κτεᾶτ-ίζω, verwerven, verschaffen II 57, τ 147,
HYMN. Merc. 522, Theocr. 17, 105, 119.

κτείνω, f. κτενῶ, ep. en ion. κτενέω, aor. ἐκτεῖνα
aor. II ἐκτᾶνον, perf. ἐκτεῖνα; in proza gew.
ἀπό-κτείνω; als pass. wordt ἀποδνήσκω ge-
bruikt (HDT. 7, 10, 8 ook κτείνεσθων). **Episch**:
vormen met κτα- < κτῆ-: ἐκτα, ἐκταμεν, ἐκταν;
inf. κτάμεναι; aor. p. ἐκτάθην, — 1 **dooden**:
ev. vermoorden Λ 672, α 39, zelden v. dieren:
O 587, Γ 375, PIND. N. 1, 62, BACCH. 5,
89, HDT. 7, 228, TR.: AESCH. PERS. 452; spec.
ὄ κτανών, de moordenaar AESCH. EUM. 422.
— 2 volgens de wet ter dood brengen THUC. 1, 132,
27, PL. Euth. 4 b. — 3 dooden, doodelijk zijn, v. e.
ziekte THUC. 2, 51, 27.

(W. ksen: o ind. kṣanōti hij wondt, breekt;
metathese v. gr. ks- > sk in cret. κασα-σκενει.
Z. καινῶ. Att. is ook κτείνωμι (gew. geschreven
κτείνωμι) naar aor. ἐκτεῖνα i.p.v. *κτείνωμι =
o ind. kṣanōti).

κτεῖς, κτενός, ὄ, kam: — 1 de uitgestrekte,
grijpende vingers AESCH. AG. 1594, ARISTOT. —
2 spec. αἰδοῖα v. man of vrouw HIPPOCR., CALL.
(*< κτεν-: lat. pecten, z. πέκω, lat. pecto*).

κτεν-ίζω, kammen EUR. Hipp. 1174; med. zich
kammen HDT. 7, 208.

κτεν-ιον, τό, dem. bij κτεῖς, LUC. adv. Indoct. 19.

κτενισ/μός, ὄ, het kammen EUR. EL. 529.

κτερας, τό, — 1 bezitting K 216, Ω 235,
SIMON. — 2 pl. giften aan de dooden, aan wie men
juist de hun dierbaarste bezittingen meegaf in het
graf α 291, Ω 38, MOSCH. 4, 33. — 3 alg. gift
AP. RH. — 4 lijkkleed AP. RH.

(z. διά-κτερος. W. kter- is elders onbekend.
Wellicht evenals lat. iecinoris een contaminatie
v. d. η/-n-stam κτεῖρ/-n naast κτεῖρ/-n- > κτε-α(α)τος)
> kter-η (tos) = κτεῖρα(ος). Daarnaar eerst nom.
κτερας, een woord als τερας?)

κτερε-ίζω, — 1 κτερεα meegeven α 291. — 2 met
gebruikelijke eer begraven Ψ 646.

κτερ-ίζω, = voorg.: — 1 Ω 38. — 2 Λ 455,
SIMON., SOPH. ANT. 204, EUR. Hel. 1244.

κτερισ/ματα, τά, lijkkoffers, plechtige begrafenissen
SOPH. EL. 434, EUR. Supp. 309.

κτῆδών, ονος, ῆ, — 1 vezel v. h. hout THEOPHR. —
2 vezel v. h. lichaam HIPPOCR.

(W. k(e)sē-, z. κεδᾶω, vgl. THEOPHR. εὐ-κτέανος v.
boomten, HESYCH. εὐθυ-κτέανον ἰθὺ περιουκτιαν).

κτῆ-μα (κτάομαι), **τό**, het verworvene: bezit; pl.
bezittingen, vermogen; spec. kostbaarheden O 19

sing., α 375, spec. Γ 72, alg. tot PAP., N. T. Mt. 19, 22 pl.

κτῆματ-ικός, gegoed, rijk POL., PLUT. Sol. 14.

κτῆν-ῆδόν, adv., als vee HDT. 4, 180.

κτῆνος, τό, — 1 = κτέανον, κτῆμα, bezit AESCH.
AG. 129. — 2 spec. boerenbezit = vee (vgl. lat.
pecunia: pecus) HYMN. 30, 10, HERACL. 29 D.,
HDT. 2, 39, HIPPOCR., XEN. AN. 5, 2, 3; sing stuk
vee. — 3 ltr. huisdier, spec. rund N. T. APOC. 18,
13, rijdier LUC. 10, 34.

(: κτάομαι, z. κτέανον; ksē+ n- oude n-stam).

κτῆσι-ος, — 1 tot het eigendom, het bezit be-
hoorend AESCH. AG. 1009, DOPH. Tr. 690. — 2
Zeός, die het eigendom beschermt AESCH. Supp. 445.

AG. 1038 (van Z. Kt.), ANTIPH., DEM., HYPER., LUC.

κτῆσι-ιππος, paarden bezittend LUC. Fug. 26.

κτῆσι-σις, ῆ, — 1 het verwerven, verwerving THUC.

1, 8, 5, PL. Rep. 331 b. — 2 succes SOPH. Tr. 230. — 3 bezit, ook *concr.*: de bezittingen (κτηματα), sinds E 158, HDT. 4, 114, THUC. 4, 105, SOPH. El. 960, PL. Ap. 20 b, Phaed. 64 d, PAP. — 4 landgoed PAP.

κτητι-κός, — 1 van het zich verwerven, ἡ κ-ῆ τέχνη PL. Soph. 219 e, ARISTOT. — 2 handig in het verkrijgen ISOCR.

κτη-τός, *adi. verb. v. κτάομαι*, — 1 te verwerven I 407, EUR. Hipp. 1295, PL. Prot. 324 a. — 2 *vand.*: *praegn.* de moeite van het verwerven waard PL. Symp. 197 d. — 3 verworven, gewonnen HES. O. 406, PL. Leg. 841 e.

κτῆ-τωρ, ορος, ὁ, bezitter PAP., N. T. Act. 4, 34.

κτίδεος, = **ικτίδεος**, van wezel- of martervel K 335.

κτίζω, — 1 bewoonbaar ∞ bewoond maken: stichten, bouwen, bevolken Υ 216 en λ 263, aor. act. PIND. N. 10, 5, med. BACCH. 10, 72, HDT. 1, 16; 168, ATT.: THUC. 6, 4, 32, TR.: AESCH. Pr. 815, PL. Prot. 322 b. — 2 aanplanten, ontginnen, ἔλκος PIND. P. 5, 89. — 3 instellen, stichten, eeredienst, wedstrijd PIND. O. 10, 25, HDT. 1, 167, TR.: SOPH. Ant. 1101. — 4 een daad verrichten SOPH. Tr. 898. — 5 iets nieuws, een nieuw wezen scheppen, verwekken, maken AESCH. Supp. 171, SOPH., v. God n. t. 1 Tim. 4, 3. — 6 v. schilders scheppen, afbeelden EMPED. 23, 6 D.; vormen, ontwikkelen N. T. Eph. 2, 10. — 7 m. *praed.*: maken tot AESCH. Ch. 1060.

(W. *kei-*, korte fase *ksi-*, *wrsch. verw met ksi-*: o.ind. *kséti*, *ksiyáti* hij woont, *ksi-ti*-woning, *lat. si-tus* gelegen, [gebouwd eerst later, bij TAG.], *arm. sēn* bewoond; dorp. Vgl. *rhod. κοι-νᾶ*, een formatie als *δοι-νᾶ*. Voor *κτι-*: *κτιδ-ω* > *κτίζω*, vgl. *περι-κτι-της* λ 288 omwoner ∞ o.ind. *pári ksi-t-*, waaruit blijkt, dat *κτι-* eig. alleen wonen beteekent; de act. aor. *ἔκτι-σ-α* als *causat.* bij *ἐκτίμην* gevormd, en daarbij eerst in *Ve eeuw κτίζω*).

κτιλ-εῖω, temmen PIND. fr. 238.

κτιλόομαι, temmen, bevriend maken HDT. 4, 113.

κτίλος, — 1 gewend aan iemd: tam, gewillig HES., PIND. P. 2, 17, EMPED. 130, 1 D. — 2 (bewoond), bebroed v. eieren NIC. Th. 452. — 3 *subst.* het t a m e manlijke schaaap: ram Γ 196.

(*κτι-λο-*: *κτι-* wonen, z. *semas*, *ndl.* wonen: gewoonte, wennen, gr. ἡθος, ἡθείος, ἡθείας).

κτίμενος, *alleenstaand part. v. ἐκτίμην*, gesticht, gebouwd, z. **ἐν-κτίμενος**.

κτίσις, ἡ, — 1 stichting ISOCR., POL. — 2 onder-neming, daad PIND. O. 13, 83. — 3 schepping N. T. Rom. 1, 20. — 4 *concr.* schepping; > schepsel N. T. Col. 1, 15, Hebr. 9, 11. — 5 regeling, orde N. T. 1 Petr. 2, 13.

κτίσ/μα, τό, het geschapene, schepsel N. T. 1 Tim. 4, 4.

κτίσ/τής, οὔ, ὁ, — 1 stichter LUC. — 2 restitutor PLUT. Cic. 32. — 3 schepper N. T. 1 Petr. 4, 19.

κτίσ/τός, ὄος, ὁ, *iom.*, stichting HDT. 9, 97.

κτίσ/τωρ, ορος, ὁ, = **κτιστής**, PIND. fr. 105, EUR. Ion 74.

κτι-τής, ου, ὁ, inwoner EUR. Or. 1637.

κτύπέω, ep. ἐκτόπησα, later aor. II ἐκτύπον, — 1 (neerslaan, inslaan): donderen O 377, P 595, SOPH. O. C. 1456. — 2 dreunen, kraken, v. boomen Ψ 119, SOPH. Tr. 787, EUR. Med. 1180, AR. Eccl. 545. — 3 tr. slaan, stampen: doen dreunen, χθόνα HES. Sc. 61, EUR. Or. 1467; *pass.* AR. Pl. 758. — 4 inslaan, verwekken, φόβον (EUR.) Rhes. 308.

(*verbinding met τύπω is wrsch.*; naar γδοῦπος: > δοῦπος, zoo κτύπος: τύπος?; of oud compos. + (ἐ)κ-, vgl. s.v. ὑπέε, lat. super?)

κτύπη-μα, τό, dreunend neerslaan, *intr.* EUR. Andr. 1211.

κτύπος (z. κτυπέω), ὁ, — 1 slag: donderslag O 379. — 2 gestamp, gedreun, geraas, ἵππων K 532, π 6, AESCH. Pr. 923, THUC. 7, 70, 31, SOPH. Ph. 202, AR. Eq. 552. — 3 kloppen, op de deur AESCH. Ch. 653. — 4 verwarde klank, v. stemmen SOPH. O. C. 1500. — 5 *spec.* het zich op de borst slaan, in rouw AESCH. Ch. 23, EUR. Supp. 87.

κῦᾶθ-ίζω, — 1 wijn scheppen of mengen COM. — 2 scheppen POL.

κῦᾶθος (eig. zwelling, z. κύαμος), ὁ, — 1 maatje om wijn te scheppen ANACR. 43, 3 ALD., XEN. Cyr. 1, 3, 9. — 2 kop, gebruikt bij het aderen AR. Pax 542, Lys. 444.

κῦαμ-εῖω, door stemming met boonen verkiezen ARISTOT. A. II. 8, 1; 22, 5, *pass.* DEM. 24, 150; *vand. adi. verb.* κῦαμυτός, op die wijze gekozen, gehouden XEN. Mem. 1, 2, 9, PLUT.

κῦαμ-ταῖος, van de grootte van een boon LUC. **κῦαμ-τίς**, ἰδος, ἡ, ἀγορά, boonenmarkt te Athene PLUT. 837 c.

κῦαμο-βόλωσ, *adv.*, door stemming (met boonen) SOPH.

κύαμος, ὁ, — 1 boon, zoowel de plant als de vrucht N 589, PYTHAG. 9 D., HDT. 2, 37, PL. Rep. 372 c, THEOPHR. — 2 bij stemmingen gebruikt, *vand.* ἀπὸ κύαμου, met boonenstemming, bij het lot HDT. 6, 109, THUC. 8, 66, 27, AR. Av. 1022, XEN. Mem. 1, 2, 9, ARISTOT. A. II. 24, 3; 32, 1.

(W. *κεῦᾶ-*, z. *κῦεῖω*; *κῦα-* < idg *keῦᾶ-*, waaruit *κῦ-* [z. *κῦμα*] en *κῦα-* voortkwam, vgl. *βῆι-θω* naast *βῆι-θός*. Z. *κύαθος* en *κύανος*. *Semas.* vgl. *ndl.* boon: W. *bhey-* zwellen).

κῦαμο-τρῶξ, ὄγος, ὁ, boonenvreter, *bijn.* v. e. rechter, met zinspelning op de keuze door boonen AR. Eq. 41.

κῦαμο-φαγία, ἡ, het eten van boonen, LUC.

κῦαμ-ών, ὄνος, ὁ, boonenveld THEOPHR.

κῦαν-αιγίς, ἰδος, met donkere, d. i. verschrikkelijke aegis, Pallas PIND. P. 13, 70.

κῦαν-ἀμπυξ, υκος, met donkeren hoofdband PIND. fr. 29, 3, THEOCR. 17, 67.

κῦαν-ανθήs, met donkerblauwen bloei, πόντος BACCH. 12, 124.

κῦαν-ἀσπίς, ἰδος, met donker schild ANACR. 15, 2.

κῦαν-αυγίς, — 1 met donkeren glans EUR. Alc. 262. — 2 *comisch*: met duisteren glans, v. *dithyramben* AR. Av. 1389.

κῦαν-ἐμ-βολος, met donkerkleurige sneb EUR. El. 436, AR. Ran. 1318.

κῦάν-εος, *contr.* οὔς, ἡ, οὔν, (waar ὀ voorkomt is het *metrisch*) — 1 donkerblauw: van blauw glas Σ 564 en Λ 26, HES. Sc. 167, SIMON., v. d. zee EUR. Iph. T. 7, ARISTOT. — 2 blauwig, donker, vgl. Ω 94(ρ), ὄφρῦες A 528, Δ 282, HES., PIND. O. 6, 40, BACCH. 12, 64, AESCH. Pers. 81: φοινίου δέρμα δράκοντος.

κῦαν-ίτις, ἰδος, *jem.*, donker HIPPOCR.

κῦανα-βενθήs, met donkere diepten, v. e. beker AR.

κῦανο-ειδήs, diep donkerblauw, ἔδωρ EUR. Hel. 179, ARISTOT.

κῦανό-πέζᾶ (ὀ *metrisch*), met donkere pooten, τράπεζα Λ 629.

κῦανό-πεπλος (ὀ *metrisch*), met donkere kleederen HYMN. Cer. 320, HES. Th. 406.

κυανο-πλόκαμος, met donkere vlechten BACCH. 5, 33; 8, 53; 10, 83.
κυανο-πλόκος, met donkere vlechten PIND. Pae. 6, 83 D.
κυανό-πρωρος, **πρῶρ-εἰος**, met donkeren voorsteven O 693, ι 539, BACCH. 16, 1; *oudere vorm* γ 299, SIMON. *oud* πρῶειρξ (z. *ben.*).
*(daarnaast oudere vorm [z. πρῶρᾱ] -πρω(φ)-αιρος, of -πρωφαιρος [vgl. πειρᾱ] z. b., dit vervormd > πρῶρος en met contaminatie (z. *bou.*) > πρῶρειος).*
κυανό-πτερος, met donkerblauwe veeren HES. Sc. 393, EUR. Andr. 862.
κῦανος, **δ**, — 1 donkerblauw glas: nagemaakte lazuursteen Δ 24, γ 87, HES. Sc. 143, PL. Phaed. 113 b, THEOPHR. — 2 een (blauwe) vogel ARISTOT. — 3 **κῦάνεος**, NIC. Th. 438, LUC.
(: κῦμα en z. s.v. κῦαμος. Eig. van de kleur der golven [z. ook s.v. κυανο-χάιτης, κυαν-ῶνις], vgl. lat. caeruleus: caelum en HOM. πόντος ἡεροφειδής. Vgl. HESYCH. κυανόν εἶδος χρώματος οὐρανοειδές; κ-ὄς Φαλάττιον ὕδωρ).
κυαν-όφρυς, **ως**, met donkere wenkbrauwen THEOCR. 3, 18; 17, 53.
κῦανο-χάιτης (5 metrisch), **ου**, **δ**, *ook* -χάιτα, met donkere haren of manen, v. Poseidon N 563, als *subst.* Υ 144; ἵππος Υ 224.
κυανό-χρους, donker van kleur EUR. Hel. 1502.
κυανό-χρως, **ωτος**, = *voorg.*, EUR. Ph. 308, ARISTOT.
κυαν-ῶπις, **ιδος**, **ἦ**, — 1 met donkere oogen, v. Amphitrite μ 60, HES. Sc. 356. — 2 met donkere (oogen op den) voorsteven AESCH. Pers. 559.
κῦανω-σις, **ἦ**, donkerblauwe kleur PLUT. 879 d.
κῦάρ, **δ**, — 1 gat, oog v. d. naald HIPPOCR. — 2 oorholte Ltr.
(: κῦέω; voor den r-stam vgl. arm. sor [<* idg. kōwero-] hol, lat. caverna [*<* idg. kōwer-nā]).*
κῦβδα (κῦπτω), *adv.*, met voorovergebogen hoofd ARCHIL. 28 ALD., AR. Eq. 365, SOPH. Ichn. 122 D.
κῦβ-εἶα, **ἦ**, dubbelspel PL. Phaedr. 274 d, XEN. Mem. 1, 3, 2, N. T. Eph. 4, 14 (-βία).
κῦβ-εἶον, **τό**, speelhuis AESCHIN. 1, 53.
κυβερνάω, — (de roepen grijpen): 1 **sturen**, νῆα γ 283, PIND. O. 12, 3, AR. Eq. 544, PL. Polit. 298 e. — 2 **sturen**, v. e. *wagen* PL. Theag. 123 c. — 3 *overdr.* **besturen**, *het schip van staat, gedachten* HERACL. 41 D., PIND. P. 5, 122, BACCH. 16, 22, ANTIPTH. 1, 13, SOPH. Ai. 35, PL. Eythud. 291 d. — 4 **beslissen**, *vonnissen* HEROND. 2, 100.
*(daarnaast cypr. κυμσηναι inf., wat samen op *kumbr- wijst [vgl. ἀμαρτῶνα naast ἀβροτάζω]: lit. kumbras rondgebogen greep aan het roer, kumbrīys kromhout v. d. ploeg, z. κῦμβη).*
κυβερνήσια, **τά**, door Theseus te Athene ingesteld feest ter eere van zijn stuurlieden Nausithous en Phaeax PLUT. Thes. 17.
κυβερνή-σις, **ἦ**, — 1 het sturen PL. Rep. 488 b. — 2 het besturen, het regeren PIND. P. 10, 72, PLUT.
κυβερνή-τήρ, **ἦρος**, **δ**, = **κυβερνήτης**, φ 557, *overdr.* PIND. I. 3, 89 (-νᾶτήρ).
κυβερνή-της, **ου**, **δ**, — 1 stuurman T 43, μ 412, ARCHIL. 44 ALD., PIND. P. 1, 91 (-νᾶτάς), BACCH. 5, 47 en 11, 1 (-νᾶτάς), AESCH. Supp. 770, THUC. 2, 87, 1, AR. Th. 837, PAP. — 2 *overdr.* bestuurder, leidsman EUR. Supp. 880, PL. Phaedr. 247 c.
κυβερνητι-κός, — 1 van het (be)sturen, ἦ, κ-ἦ, sc. τέχνη, PL. Gorg. 511 d; *overdr.* Clitoph. 408 b, τὸ κ-ὄν Polit. 299 c, ἀρετὴ κ-ἦ Alc. I. 135 a. — 2 in staat (goed) te besturen PL. Rep. 488 d, XEN. Mem. 3, 3, 9; *ook comp. en superl.* PL. Rep. 551 c.

κυβευ-τήριον, **τό**, = **κυβείον**, PLUT. 621 b.
κυβευ-τής, **ου**, **δ**, dobbelaar, speler SOPH., XEN. Hell. 6, 3, 16.
κυβευτι-κός, — 1 van, voor het dubbelspel AESCHIN. 1, 59. — 2 ervaren in het dubbelen PL. Rep. 374 c.
κυβ-εῦω, — 1 dubbelen AR. Eccl. 672, PL. Prot. 314 a, ISOCR., MEN. Epitir. 287. — 2 *overdr.* op het spel zetten, *wagen* PL. z. b., XEN. Hell. 6, 3, 16, POL. — 3 *m. acc.* kans loopen op, als een waagstuk ondernemen (EUR.) Rhos. 446. — 4 *bedriegen*, τινα AR.
κυβ-ίζω, tot dobbelsteen: kubiek maken PLUT. 979 f.
κυβ-ικός, — 1 als een dobbelsteen, kubiek PL. Tim. 55 c. — 2 ἀριθμός, kubiek ARISTOT., PLUT.
κυβιο-σάνκτης, **ου**, **δ**, die zoutevisch verpakt en verkoopt SUET. Vesp. 19 (z. κωβιός).
κῦβιστάω, — 1 (kopje) buitelen, duik(elen) II 745, 749. — 2 *v. beroepskunstmakers* PL. Symp. 190, Euthyd. 294 e *tusschen zwaarden*, XEN. Mem. 1, 3, 9. (ETYM. MAGN. 543, 22 κῦβη = κεφαλή, vgl. lat. praeceps: caput. Wrsch.: κύπτω, W. kubh- [dan is β < bh een aanwijzing van maced. afkomst. Anders W. kub-, z. κύβος]: o.ind. kubhanyū-snel rondwansend, o.n. hoppa: ndl. huppelen, russ. kubarennū [instrum.] met het hoofd (voorover)).
κῦβιστη-μα, **τό**, buiteling LUC. Anach. 18.
κῦβιστη-τήρ, **ἦρος**, **δ**, — 1 duikelaar Σ 695, δ 18. — 2 duiker II 750. — 3 *overdr.* die een „salto mortale” maakt op het slagveld EUR. Ph. 1151.
κῦβιστων, **τό**, elleboog HIPPOCR.
(w. < lat. cubitum).
κῦβος, **δ**, — 1 holte boven het heupgewricht HIPPOCR. — 2 wervel ARR.(?). — 3 > (*semas. vgl. ἀστράγαλος*) koot, bikkel: dobbelsteen (met cijfermerken op alle 6 zijden, de ἀστρ. slechts op 4), ten getale van 3 gebruikt HDT. 1, 94, LYS. 16, 11 dubbelspel, TR.: EUR. Supp. 330, PL. Rep. 604 c, MEN. Epitir. 431, PLUT. Caes. 32 ἀνεπρίφθω κ., LUC. — 4 het nummerteeken, oog, op den dobbelsteen AESCH. Ag. 33, AR. Ran. 1400, PL. Leg. 968 e. — 5 *praegn.* hazard, beslissing door het toeval AESCH. Sept. 414, PLUT., LUC. — 6 kubiek of derdemachtsgetal PL. Rep. 528 b, ARISTOT.
(W. kub-, inbuigen, zich bukken [z. gr. κῦμβη], lat. cubare, cumbere, sab. cumba draagstoel, cubitum, -us (elle)boog, got. hups: ndl. heup).
κῦγγραμος(?), **δ**, *trek* vogel, die tegelijk met de *kwartels* vertrekt ARISTOT.
κῦδ-άζω, beschimpen, uitschelden EPICH., *med.* AESCH.; *pass.* SOPH. Ai. 722.
(vgl. κυδοιμός en κυδοίδοπάω. W. kyed-, korte phase kud-: o.s. forhuātan vervloeken, got. hōta dreigement, noor. (dial.) huta schreeuwen: razen tegen, met minachtig behandelen).
κῦδ-αἰνω, *aur.* (ἐ)κῦδῆνα, — 1 *schoonheid* verleen E 448. — 2 *roem* verleen: onderscheiden K 69, PIND. N. 9, 12, SIMON., PLUT. — 3 *verheugen* ξ 438. — 4 *ongunstig*: vlieën HES. O. 38.
κῦδ-άλιμος, — 1 *beroemd*, *roemzuchtig* Δ 100, Z 184. — 2 *moedig*, κῦρ K 16, *leeuw* M 45.
κῦδᾶνω, — 1 = **κῦδαἰνω**, E 73. — 2 *intr.* *beroemd* zijn, *roem* hebben Υ 42.
κῦδι-άνειρα, **ἦ**, *fem., eig.* *beroemde* mannen hebbend >, den man roem schenkend, μάχη Δ 225, ἀγορᾶ A 490.
(: κῦδρός of τὸ κῦδος, vgl. voor eerste deel op ι-ἀγορ-κῦδᾶνω).
κῦδ-ίαω, *pralen*, *trotsch*, fier zijn B 579, Z-509, HES. Sc. 27.

κύδιμος, = **κύδαλμος**, HYMN. Merc. 46, HES. Th. 938, PIND. P. 14, 24.

κύδιστος en **κύδιων**, comp. en superl. bij **κύδρος**, — 1 nobelst, verheven, Zeus B 412, Agamemnon B 434, HYMN. Vep. 42, AESCH. — 2 verzw. grootst, *ἀχέων* AESCH. Supp. 14; τι **κύδιον**, wat baat het? EUR. Alc. 960.

κύδοιδοπάω (z. **κυδοίμεω**), — 1 in verwarring brengen. Nub. 616. — 2 gedruisch maken AR. Pax 1152.

κύδοιμ-έω, — 1 razen A 324, — 2 tr. razen tegen iemand, τινα O 136.

(vgl. *κυδοιδοπάω* naast *ἐχθοδοπέω* [έω ion. < άω?]. St. *κυδοι-*, vgl. *μενοινάω* en HESYCH. *ἀρμολίματα ἀρτύματα*. Z. *κύδάζω*).

κύδοιμος (z. *voorg.*), **δ**, — 1 krijgsrumoer A 52, POL., LUC. — 2 gevecht THEOCR. 22, 72. — 3 verwarring, paniek Σ 218, *gepersonif.* 535.

κύδος, — 1 verheven schoonheid, majesteit, κ-εῖ γαίον A 405. — 2 roem, eer, spec. der overwinning N 676, II 84, PIND. P. 2, 12, BACCH. 1, 160, HDT. 4, 88, AESCH. Pers. 455, vgl. AR. Eq. 200. — 3 v. menschen x. Ἀχαιῶν I 673. — 4 succes, voorspoed γ 57, *δίκης* x. DEMOCR. 215 D.

(W. *kēu-* [z. *ἀκούω*, *κοῦω*]: o. b. *cudo* [*< kēudos > keudos*] n. wonder, *cuti* vernemen, bemerken).

κύδ-ρός, roemvol, heerlijk, eerwaardig Σ 184, o 26, HES., ALCM. 2, 3, ALD., XENOPHAN. 2, 6 D., AESCH., XEN. Eq. 10, 16, Ap. 29.

κύδων-ιος, Cydonisch; μήλα *κυδώνια*, — 1 kweestricht. 10, I ALD. — 2 vand. vol τιτθιά AR. Ach. 1199.

κύέω, f. *κῆσω*, aor. *οὐκ ἐκύσα* (μην), — 1 zwanger worden, zijn van, dragen, τι, *het kind of jong* T 117, Ψ 266, PL. Symp. 206 c, ook *overdr.* THEOPHR. — 2 abs. zwanger zijn, moeder zijn HDT. 5, 41, LYS. 13, 42, ANDOC., AR. Th. 641, MEN. Sam. 303. — 3 *Causat.* 3 aor. *ἐκύσα*, bevruchten AESCH.; aor. *med.* zwanger worden HES. Th. 125, 405, HYMN. 34, 4, ALEXANDR.

(W. *keuā-* zwellen: o. i. *svāyati* hij zwelt, lat. *inciens* [*< ky-ient-*] zwanger, z. *κῆμα*).

κυζικ-ηγός, **δ**, sc. *στατήρ*, *Cyziceensche munt*, even veel waard als de *Dareikos*, 20 Att. drachmen, ongeveer f 9, —, LYS. 12, 11, XEN. An. 6, 2, 4. **κῆ-μα**, **τό**, ongeboren vrucht, fetus PL. Rep. 461 c. ARISTOT.

κῆ-σις, **ἡ**, zwangerschap PL. Menex. 238 a, ARISTOT., PLUT. 3 a *overdr.*

κύθηρη, **ἡ**, = **χύτρα**, HEROND. 7, 76.

κυθρίς, **ἴδος**, **ἡ**, ion. = **χυτρίς**, = **χύτρα**, HDT. 5, 88 (?)

κυῖσκομαι, — 1 zwanger worden HDT. 2, 93, PL. Theaet. 149 b, ARISTOT. — 2 van planten: vrucht zetten THEOPHR.

κυκανάω, *verlengde vorm* = **κυκάω**, AR. Th. 852. **κυκάω**, — 1 omroeren, mengen A 638, κ 235, HIPPOCR., AR. Vesp. 1515; *med.* Pax 1169; *pass.* door elkaar bruisen, koken Φ 235, μ 238. — 2 *overdr.* brouwen, verzinnen, *κακόν* SAPHO 149, 4 ALD. — 3 *praegn.* in „beroeering”, verwarring brengen, ontstellen Σ 229, *pass.* A 129, ARCHIL. 67 a, I ALD., AESCH. Pr. 994, AR. Ach. 707, Pax 270, 320, PL. Phaed. 101. e.

(: W. *keuk-* in lit. *kuzū* ik beweeg mij, naast *keuk-* in lit. *szukasztus* [roer]lepel).

κυκεών, **ώνος**, **δ**, acc. *κυκεῶνα* en *κυκεῶ*, II. steeds *κυκεῶ* (beter *κυκηῶ*), — 1 „mengsel” van kaas, gerst en wijn A 624, met honig er bij κ 234, HERACL. 125 D. — 2 ieder mengsel, „melange” LUC. Icarom. 17.

(: *κυκάω*; INSCR. *epidaur.* ook *κυκᾶν*, oudste vorm **κυκᾶ-(f)ον-*).

κύκη-θρον, **τό**, roerspaaan; *overdr.* oproermaker AR. Pax 654.

κύκη-σις, **ἡ**, **ἡ**, „beroeering”: verwarring, PL. Tim. 68 a.

κυκησί-τερρος, met asch vermengd AR. Ran. 710. **κυκησ/μός**, **δ**, verwarring SOPH. Ichn. 117 D.

κυκλάμινον, **τό**, = *volg.*, THEOPHR.

κυκλάμινος, **δ**, „varkensbrood”, cycklaam, *plant met ronde knollen, voor kransen gebruikt* THEOCR. 5, 123.

κυκλ-άς, **άδος**, **ἡ**, — 1 in een kring liggend spec. v. d. *Cycladen rondom Delos* EUR. Ion 1583, ISOCR. — 2 een kringloop volbrengend, *δρα* EUR. Alc. 449.

κυκλ-εύω, omringen, (τινα) N. T. Apoc. 20, 9.

κυκλ-έω, — 1 eig. rollen, op wagens wegrijden, vervoeren H 332. — 2 in een kring bewegen: rond-draaien, omkeeren SOPH. Ant. 226 vgl. Ai. 19, EUR., AR. Th. 958. — 3 *overdr.* herhalen, *λόγον* ARISTOT. — *Pass. refl.* zich in een kring bewegen: rond-om iets: — 4 omringen SOPH. Ai. 353, te koop loopen XEN. An. 6, 4, 20. — 5 ronddraaien, wentelen (*intr.*), m. acc. als een kringloop afleggen, doorbrengen, v. *tijd* SOPH., PL. Rep. 617 a, DIOD. — 6 in omloop zijn, v. *geruchten* PLUT. 118 c. — *Act. intr.* 7 rondwentelen: hun kringloop volbrengen SOPH. El. 1365.

κύκλη-σις, **ἡ**, kringvormige beweging PL. Polit. 271 d.

κύκλ-ικός, cirkelvormig PLUT.; LYS. 21, 2 = **κύκλιος**?

κυκλιο-διδάσκαλος, **δ**, dithyrambendichter, die cyclische koren instudeert AR. Av. 1403.

κύκλι-τος, 2 EUR. Hel. 1312, — 1 cirkelrond EUR. Iph. T. 1104. — 2 *χορός*, in een kring rondom een altaar gedanst en gezongen, spec.: *ter eere v. Bacchus* AR. Nub. 333, Ran. 366, AESCHIN. 3, 232, CALL. — 3 vand. μέλη, dithyrambische liederen in den dienst v. Bacchus AR. Av. 918.

κυκλοβορέω, als de *Κυκλοβόρος*, een 's winters *heftig* gezwollen rivier in Attica, bruisen AR. Ach. 381, Eq. 137.

κυκλό-εις, kringvormig SOPH. O. R. 161.

κυκλό-θεν, *adv.*, van alle kanten, in een kring LYS. 7, 28, N. T. Apoc. 4, 3.

κύκλος, **δ**, pl. ook *κύκλα*; „draaier”: — 1 wiel Ψ 340; *κύκλα* E 722. — 2 cirkel, kring; (έν) *κύκλω*, in de rondte, in een kring, rondom (τινος) EUR. Herc. 926), θ 278, *alg. tot.* n. t. Luc. 9, 12; ook *in gen.*: rondom iets N. T. Apoc. 4, 6; *overdr.* geheel en al PL. Phaed. 251 d. — 3 kring, v. menschen: *τερός* v. *rechters* Σ 540; *δδλιος* v. *jagers*, omsingeling δ 792; THUC. 3, 74, 1, EUR. Or. 919, DIO; toeschouwers in een kring SOPH. Ai. 749, XEN. An. 5, 7, 2. — **Coner.**: 4 rand v. *dingen* M 297. — 5 ring, *concentrisch*, op een schild van *boven gezien* A 33. — 6 enceinte: muur, wal HDT. 1, 98, THUC. 2, 13, 12, DEM. — 7 laag, *boven op elkaar*, bij het schild γ 280. — 8 ronde schijf, v. *zon of maan* HDT. 6, 106, AESCH. Pr. 91, SOPH. Ant. 416. — 9 (bal v. h.) oog SOPH. O. R. 1270. — 10 cyclus, aaneengesloten geheel v. gedichten, spec. v. *Epiische zangen* ARISTOT. — *Van beweging*:

11 kringloop, rondwenteling, v. *sterren, jaargetijden* EUR. Or. 1645, PL. Tim. 38 d, ARISTOT. — 12 dans in de rondte, rondedans AR. Ran. 440. — 13 hemelsfeer, globe PL. Leg. 898 a. — 14 een afgeronde „periode” in de stijl D. H.

(W. *q*el-* draaien [z. *πέλομαι*, *πέλω*] met *redu-*

phic.: *q^heq^h-o-*: *o.ind. cakrā- m.* cirkel, wiel, *phryg. κυκλῆν* Groote Beer [die om de pool wielt of als wagen], *ags. hweol* [*< germ. *hwezwald-*] = *ndl. wiel*; *vgl. o.n. huel* wiel, *o.pr. kelan* wiel, *o.b. kolo n.* wiel).

κυκλόσε, *adv.*, naar alle kanten, tot (in) een kring A 212, P 392.

κυκλο.σοβέω, in een kring jagen of bewegen AR. Vesp. 1523.

κυκλο.τερής, rondgedraaid: rond ρ 209, rondgebogen A 124, HES. Sc. 208, σοφαῖρος EMPED. 27, 4 D., HDT. 1, 194, HIPPOCR., PL. Symp. 189 e, XEN. Hell. 4, 5, 6, ARISTOT., PLUT. (*adv. -ρῶς*).

(: *W. ter-*, *z. τόστος*, *lat. terebra*; *κ. ὡς ἀπὸ τόστος* HDT. 4, 36).

κυκλο.φορέομαι, zich in een kring bewegen ARISTOT., PLUT.

κυκλώ, — 1 in een cirkel, van alle kanten omringen; *spec. omsingelen* EUR. Or. 1379, ARISTOT., N. T. Luc. 21, 20, Joh. 10, 24; *med.* HDT. 3, 157, AESCH. Sept. 121, THUC. 5, 72, 32. — 2 in een kring, in de rondte bewegen: zwaaien PIND. O. 10, 72, EUR. Cycl. 462, MEN.; *pass.* AESCH. Ag. 997 *overdr.*, XEN. An. 6, 4, 20, CALL. — 3 tot een cirkel maken: in een kring leggen of aanbrengen, krommen EUR. Ba. 1066, PL. Critias 118 d.

(*κύκλος*, *z. κυκλέω*).

κυκλ-ώδης, 2, kringvormig HIPPOCR.

κυκλω.μα, τό, het omgedraaide, *vand.* rad, *b. v.* Ἰξίονος EUR. Ph. 1185; βυρσοτόνον, pauk EUR.

κυκλ.ῶπ.εἰος, ῶπ.εἰος en ῶπ.ικός, (als) van de Cyclopen reusachtig groot SOPH., EUR. Herc. 15, Or. 965, ARISTOT.

κυκλ.ῶπ.ιον, τό, — 1 het wit in het oog ARISTOT. — 2 *dem. v.* Κύκλωψ, EUR. Cycl. 266.

κυκλ.ωπίς, ἰδος, ἦ, *fem. bij* κυκλώπιος, EUR. Iph. T. 845.

κύκλω.σις, ἦ, — 1 omsingeling XEN. Hell. 4, 2, 20. — 2 het omsingelende leger THUC. 4, 128, 5.

κυκλω.τός, rond AESCH. Sept. 540.

κύκλ.ωψ, ὠπος, ὀ, — 1 *eig.* „rond oog”, (*volks-etymologie!*) *msch. personificatie van de krater „oogen”* (*vgl. κ.πος σελήνης* PARM. 10, 4 D.) *met al hun verschrikkingen*, Cycloop sinds *od.*: a 69, ι 275, λ 103; *de „meestvermaarde” Polyphemus*, HES. Th. 144, *wegens hun κυκλοτερής ὄφθαλμός*; *vand. ἔβνοογί* 397, *volgens* THUC. 6, 2, 29 *in Sicilië*; *als bouwers v.* „Cyclopische” muren EUR. Herc. 944. — 2 rond, *v. h. oog* EMPED. 84, 8 D.

κύκν.εἰος, — 1 van een zwaan SOPH. — 2 τὸ κ. ἔξηχθῆν, zijn laatste verzoek doen, *eig.* zijn „zwanenzang” zingen POL.

κυκν.ίτις, ἰδος, ἦ, βοή, zwanenzang SOPH.

κυκν.μορφος, met een zwanengestalte AESCH. Pr. 795.

κυκν.ό.πτερος, met zwanenvleugels EUR. Or. 1385.

κύκνος, ὀ, zwaan B 460, O 692, HES. Sc. 316, AESCH. Ag. 1444, BACCH. 15, 6 (?), AR. Av. 870, PL. Phaed. 85 b, CALL.

(*de paralleliteit tusschen κύκλος en κ. brengt op W. q^hen- of ken-*: *lat. cano* [z. ἡ.κανός haan, *καταχή*]; *redupl. in lat. (ci)edonia* ooievaar: *d. Huht*, *ndl. hoen* [*< ig. kōn a*]; *κ. < *q^he-q^hn-o- of ke-kn-o*. *Semas. vgl. ndl. zwaan*: *o.ind. svānati* hij klinkt, *lat. sono*).

κυκν.εἶον, τό, — 1 schenktafel COM. — 2 drinkgelag COM.

κυκν.ιον, τό, kleine beker THEOPHR.

κυκνιδέω, = *κυκλίνδω*, *z. d.*

κυκλίνθη.σις, ἦ, — 1 het wentelen PLUT. Anton. 9. — 2 *overdr.* oefening, routine (*vgl. lat. versātus, versūtus, verto*) PL. Soph. 286 a.

κυκλίνδρο.ικός, cilindervormig DEMOCR. 162 D.; *adv.* PLUT. 682 d.

κυκλίνδρο.ειδής, cilindervormig PLUT.

κυκλίνδ.ρός, ὀ, rol, cylinder DEMOCR. 155 D., PLUT.

κυκλίνδρώ, met een rol glad maken THEOPHR.

κῦλινδω, f. *κυκλίσω, aor. ἐκυκλίσα* (< -ινδ-σα, *vgl. ἐσπεύσαμην met ei = e*) — 1 wentelen, voortrollen; *alg. voortbewegen* ξ 315, α 162, *overdr.* πῆμα τιμι P 688, TR.: SOPH. Ant. 590, XEN. An. 4, 2, 3.

— 2 (*vgl. lat. volutare*) in zijn geest heen en weer wentelen: overdenken PIND. N. 4, 40. — **Pass. (refl.)-3** (voort)rollen, *intr.* gewenteld worden ὦ zich wentelen N 142, *v. golven* ι 147, *v. mensen, in droefheid* X 414, ἐκ δίφρων SOPH. El. 50, νεφέλαι AR. Nub. 375. — 5 *verzw.* heen en weer loopen, draaien, zich bevinden in THEOGN. 619, ἐν ἀμαθία PL. Phaed. 82 e, XEN. An. 5, 2, 31. — 6 op en neer tellen, geslingerd worden (als schepen op voortrollende golven) PIND. O. 12, 6, PL. Rep. 479 d. — 7 rondwentelen, *v. e. wiel* PIND. P. 2, 23. — 8 *v. tijd*: voortrollen, verstrijken PIND. I. 3, 18. — 9 *overdr.* voortrollen: van mond tot mond gaan AR. Vesp. 492, PR. Phaedr. 275 e. — 10 ὠδὴν πῆμα κυκλίνεται A 347, θ 81. — 11 oprollen, *pass. v. slangen, enz.* ARISTOT.

(*W. kel-* buigen ὦ *q^hel-* draaien [z. *πέλω*], *κυλ-* < *kol-*, *z. κυλλός* naast *καλ-* < *k^h-* in *καλινδέω*: *o.ind. kunḍā- n.* ronde holte, rond vat, *kunḍalā n.* ring [*nd^h < lnd^h*]).

κύλιξ, ἴκος, ἦ, beker, bokaal SAPPHO 6, 2 ALD., XENOPHAN. 5, 1 D., PIND. fr. 124, BACCH. fr. 20, 2, HDT. 4, 66, SOPH. Ai. 1200, AR. Lys. 203, PL. Symp. 214 a, XEN., MEN., PLUT.

(: *κύλιξ, z. d.* = *κυκλίνδω*: *καλινδέω*).

κύλις, ἦ, — 1 het zich rondwentelen ARISTOT. — 2 het beschrijven van een kringvormigen baan, *v. sterren* ARISTOT.

κυλισ/μός, ἦ, het zich rondwentelen N. T. 2 Petr. 2, 22.

κυλισ/τός (στέφανος), ὀ, — 1 rondgevlochten COM. — 2 rond opgerold postpakket, *spec. rol* papyrus (boek) PAP.

κυλίσ/τρα, ἦ, plaats waar de paarden na de oefening zich in fijn zand kunnen rollen XEN. Eq. 5, 3, *vgl.* Oec. 11, 8.

κῦλινθη, ἦ, — 1 bekertje ALCAE. 96, 2 ALD — 2 schotelte AR.

(< *κυλικ+σ νᾶ*, *z. λύχνος*).

κυλίνχ.ιον, τό, bekertje AR. Eq. 906.

κῦλίω, — 1 voortwentelen, -rollen THEOCR. 24, 18, LUC. Anach. 6.; *pass.* voortrollen; *intr.* in een kring vliegen, heen en weer slenteren ARISTOT.; zich rondwentelen N. T. Mc. 9, 20. — 2 oprollen, *v. e. slang e. dgl.* ARISTOT.

(*uit ἐκυλίσα als nieuw praes. gedistilleerd*).

κυλλ.αίνω, — 1 laten neerhangen, ὄτα SOPH. — 2 *intr.* lam zijn HIPPOCR.

κυλλ.αρος, ὀ, ook **σκύλλαρος**, soort krab ARISTOT. (*v. κυλλός, vgl. κίσσ αρος, κόμ.αρος*).

κῦλλᾶσις, ἰον. κύλλησις, ἰος, ἦ, Aegyptisch brood van ὄλωρα HDT. 2, 77, HECATAEUS 10 D., AR.

κυλλο.ποδίωv (ἶ *metr.*), **ονος, ὀ**, kromvoetig; kreupel, mank Σ 371, Φ 331.

κυλλός, — 1 gebogen: hol, χέρσ AR. Eq. 1083. — 2 krom gebogen (*z. p. v. recht*) *v. ledematen*: mank,

lam, gebrekkig HIPPOCR., AR. Av. 1379, N. T. Mt. 15, 30; v. *hinkiamben* HEROND. Prooem. 4.
 (< kol nó-, z. κυλλῶ).
κυλλῶ-ω, krom, lam maken HIPPOCR.
κύλι-οἰδ-ιάω (κύλα, οἰδάνω), gezwollen, dikke oogen hebben: een blauw oog hebben, v. *slagen of slapeloosheid* AR. Lys. 472, THEOCR. 1, 38, NIC.
κύλον, τό, holte onder de oogen bij de traanklier HIPPOCR.
 (: κοιλός; W. *κεῦα*- bol ὠ hol zijn, z. κεύω. HESYCH. = τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα).
κύμα, τό, — 1 (zwellen), golving, coner. deining golf A 431, α 162 alg. tot N. T. Mt. 8, 24. — 2 spec. (z. κεύω en ἐγκύβων), het nog ongebooren kind of jong; v. *planten*: kiem AESCH. Eum. 659, Ch. 128. THEOPHR. — 3 (uit 1) golf, vloed v. *menschen* AESCH. Sept. 64. — 4 overdr. golfslag, opwelling, v. *harstocht, emoties, ongeluk* AESCH. Eum. 832, Pr. 886, PL. Leg. 740 e, EUR. Or. 279. — 5 spec. cyma, cymation, als omvallende bladerrand aan het zuilenkapiteel AESCH.
 (: W. *κεῦα*- gezwollen zijn, z. κεύω).
κύμαινω (κύμα), — 1 golven E 229, δ 425, PL. Phaed. 112 b, PLUT.; overdr. τύχαισι TIMOTH. Pers. 190. — 2 overdr. zwellen, gezwollen zijn, ἦβας, ἀνθος PIND. P. 4, 158, ἔπτη AESCH. Sept. 443, HEROND. 1, 56. — tr. 3 doen golven, in emotie brengen LUC., pass. PIND. fr. 123, 3, PLUT.
κύματ-ίζας, ου, ὁ, — 1 golvend HDT. 2, 111, AESCH. Supp. 545. — 2 golven veroorzakend HDT. 8, 118.
κύματ-ίζομαι, door den golfslag bewogen worden ARISTOT.
κύματο-αγής (ἀγνυμι), als brekende golven, ἀται SOPH. O. C. 1243.
κύματο-πλήξ, ἦτος, door de golven gebeukt HIPPOCR., ἀκτή SOPH. O. C. 1241.
κύματο-φθόρος, op de golven, op zee vernietigend, ἀλαλιετός EUR.
κύματώ, — 1 doen golven PLUT. — 2 pass. gaan golven THUC. 3, 89, 12, PLUT., LUC. V. H. 2, 30.
κύματ-ωγή (ἀγνυμι), ἡ, het breken der golven: branding DEMOCR. 164 D., HDT. 4, 196; 9, 100.
κύμβάλον (z. κύμβη), τό, cimbaal, metalen beken als muziekinstrument PIND. fr. 79, XEN. Eq. 1, 3, PLUT., N. T. 1 Cor. 13, 1.
κύμβάχος, — 1 „kop“: top van den helm O 536. — 2 praiceps, voorover E 586: ὄ γε ... κ. *wrsch.* hij ... , *nl.* zijn hoofd het eerst.
 (vorm met nasaalinflix v. κυβ- hoofd, vgl. κυβιστάω, vgl. ook κύμβη. Voor suff. z. βᾶτο-αχος [i.p.v. βοτο-: d. Kröte], νηπί-αχος, οὐρί αχος).
κύμβη, ἡ, soort vogel, duiker EMPED. 20, 7 D.
κύμβιον, τό, kleine beker COM., DEM., LUC.
κύμβιος, ὁ, beker NIC. Th. 526.
κύμινδις(?), ἰδος, ὁ, ook ἡ, ἰον. naam van de χαλκίς, een roofvogel, soort havik E 291, HIPPON. 58 ALD., AR. Av. 1180, PL. Crat. 392 a, ARISTOT.
κύμινον, τό, komijn SOPHR., HIPPOCR., MEN., N. T. Mt. 23, 23.
 (lw. sem.: hebr. *kammôn* < *babyl. kamānu*).
κύμινο-πρίστης, ου, ὁ, die zelfs de waardeloze komijn nog in tweeën snijdt: vrek COM., ARISTOT., THEOCR. 10, 55.
κύμिनο-καρδαμο-γλύφος, komijnsplitsend en kersdoorsnijdend AR. Vesp. 1397.
κύμο-δέγμων, golven opvangend EUR. Hipp. 1173.
κύμο-κτύπος, met golven dreunend, Αἰγαίος EUR. Hyps. p. 50 v. 14 v. A.

κυν-ἀγέτᾱς, enz., dor. = **κυνηγέτης**, enz.
κυν-ἀγχη, ἡ, — 1 keelontsteking bij honden ARISTOT. — 2 hevige keelontsteking HIPPOCR.
κυν-αγχι-ικός, aan *κυνάγχη* lijdend HIPPOCR.
κυν-αγχος, ὁ, = **κυνάγχη**, HIPPOCR.
κυν-αγωγός, ὁ, oppasser en africhter van jachthonden XEN. Cyn. 9, 2.
κυν-ἀκανθα, ἡ, *onbekende plant* ARISTOT.
κυν-αλώπηξ, εκος, ὁ, ἡ, „hondsvos“: gemeene kerel AR. Eq. 1069, Lys. 957.
κυνά-μυιά, ἡ, honds-vlieg, *scheldnaam voor een onbeschaamd wezen* Φ 394, 421; *gew.* κυνόμυια LUC. Gall. 31.
 (volkssetym. m. ἀμύσσω, vgl. *κυνο-οραστής*?)
κυν-ἀριον, τό, hondje, jonge hond PL. Euthyd. 298 d, XEN. Cyt. 8, 4, 20, COM., N. T. Mt. 15, 26.
κύν-αρος, ἀκανθα of κυνάρα = κυνόσατος, hondsbraam HEGATAE., SOPH.
κυν-ας, ἀδος, ἡ, — 1 hondehaar THEOCR. 15, 19. — 2 αἰ κ-δες ἡμέρα, hondsdagen PLUT. 380 d.
κυν-άω, — 1 v. *honden*: loopsch zijn ARISTOT. — 2 den Cynicus spelen LUC. Demon. 21.
κυν-έη, att. *contr.* κυνή, ἡ, — 1 hondevel. — 2 *vand.:* van hondevel gemaakte stormkap (zuidwester ω 231); *alg.* helm H 182, E 845 "Ἄτδος (vgl. de *Tarnkappe bij de Germanen en* HES. Sc. 227, BACCH. 17, 50, AR. Ach. 390, PL. Rep. 612 b), HDT. 2, 151; 4, 180, SOPH. O. C. 314 reishoed. — 2 muts AR. Nub. 268.
κύν-ειος, = *volg.*, AR. Vesp. 132: κ-α, honden-vleesch EI. 1399.
κύν-εος (z. *voorg.*), van een hond, als een hond: honds (onbeschaamd) I 373, HES. O. 67.
κύνέω, f. κύσω, aor. ἐκύσα, — 1 kussen Z 474, π 15 τινα κεφαλῆν, AR. Nub. 82, EUR. Med. 1141, LUC. — 2 aanbidden EUR. Cycl. 172. — 3 v. *vogels*: trekkebekken ARISTOT.
 (aor. ἐκυσ-σα, *daarom* κύνέω < *κν-νε-σ-ω*?)
Verwantschap met nld. kus is klankwettig onmogelijk en de klanken schijnen ook niet voldoende onomatop. om germ. κ- = ig. k- te verklaren).
κυνῆ, ἡ, z. **κυνέη**.
κυν-ηγες/ια, ἡ, het jagen, de jacht PLUT. Alex. 40.
κυν-ηγέσιον, τό, de gezamenlijke *κυνηγέται*: — 1 jachtgezelschap HDT. 1, 36, XEN. Cyn. 10, 4; v. *samenjagende wolven* ARISTOT. — 2 jacht, drijfjacht EUR. Hipp. 224, XEN. Cyn. 6, 11, ISOCR.; overdr. PL. Prot. beg., Lach. 194 b. — 3 voor de jacht bestemd terrein met het zich daarin bevindende wild XEN. Cyn. 6, 12.
κυν-ηγετ-έω, dor. **κυν-ᾱγ.**, — 1 jagen AR. Eq. 1382, XEN., PL. Leg. 824. — 2 achtervolgen AESCH. Pr. 573, EUR. Herc. 896. — 3 opsporen SOPH. Ai. 5, Ichn. 44 D. (aor. *conj.* κυνηγέσω), 119.
κυν-ηγέτης, ου, ὁ, dor. **κυν-ᾱγ.**, jager t 120, PIND. N. 6, 16; overdr. iets najagend EUR. Herc. 860, PL. Lach. 194 b, MEN. Her. fr. 9.
κυν-ηγετ-ικός, — 1 de jacht, de jager betreffend PLUT. — 2 subst. ὁ κ., jachtliehebber, jager PL. Euth. 13 a, vgl. XEN.'s *Cynegeticus*. — 3 ἡ κ-ῆ, sc. τέχνη, het jagen, jachtkunst PL. Euth. 13 b.
κυν-ηγ-έω, = **κυν-ηγετ-έω**, (PL.) Ep. 349 b, ARISTOT., BION 1, 60, POL., PLUT.
κυν-ηγ-ία, dor. (TR.) **κυν-ᾱγ.**, ἡ, — 1 jacht, jachtstoet EUR. Hipp. 109, ARISTOT. — 2 overdr. het naspuren, het najagen SOPH. Ai. 37.
κυν-ῆγ-ιον, τό, jacht, jachtstoet POL., PLUT.
κυν-ηγός, eerst ARISTOT., *daarvoor* steeds dor. **κυν-ᾱγ.**, ὁ, ἡ, jager, jageres AESCH. Ag. 694, SOPH. EI.

563, AR. Lys. 1272, ARISTOT., PAP. olifantenjager. **κυν-ηδόν**, *adv.* als honden SOPH., AR. Nub. 491. **κυνή-ποδες**, *oi*, de kogels van de paardepooten XEN. Eq. 1, 4.

κυν-ιδεύς, *δ*, jonge hond THEOCR. 5, 25. **κυν-ίδιον**, *τό*, hondje AR. Ach. 542, PL. Euthyd. 298 e, XEN. Oec. 13, 8.

κυν-ίζω, tot de secte der Cynische wijsgeeren behooren LUC.

κύνικλος (< *lat. caniculus*), *δ*, konijn POL. 12, 3, 10. **κυν-ικός**, — 1 als een hond, hondsche XEN. Cyr. 2, 5, 17, PLUT. — 2 Cynisch PLUT. Brut. 34.

κυν-ίσκη, *ή*, jonge teef AR. Ran. 1360. **κυν-ίσκος**, *δ*, kleine Cynicus LUC. Pisc. 45.

κυνισ/μός, *δ*, Cynische denk- of handelwijze, Cynische wijsbegeerte LUC. Bis Acc. 33.

κυνό-γλωσσο, met hondetong EPICH. 28 A. **κυνό-δηκτος**, door een hond gebeten ARISTOT.

κυν-όδους, *οντος*, *δ*, oogtand HIPPOCR., EPICH. 9 A., XEN. Eq. 6, 8, NIC., ARISTOT.

κυνο-δρομέω, — 1 met honden jagen XEN. Cyn. 6, 17. — 2 *overdr.* opsporen als met honden XEN. Symp. 4, 63. — *Vgl.* Phil. Woch. 1924, 1298.

κυνο-δρομία, *ή*, het jagen met honden HIPPOCR., CALL. HYMN. Dian. 106.

κυνο-θαρσής, = *volg.*, THEOCR. 15, 53. **κυνο-θρασύς**, onbeschaamd als een hond AESCH. Supp. 759.

κυνο-κέφαλος, — 1 met een hondekop LUC. — 2 *soort* aap AR. Eq. 416, PL. Theaet. 161 c, ARISTOT.

κυνο-κλόπος, *δ*, hondendief AR. Ran. 605. **κυνο-κοπέω**, iemd als een hond slaan AR. Eq. 289.

κυνό-μυια, *ή*, *z.* **κυνάμυια**.

κυνο-πρόσωπος, met een hondegezicht LUC. D. Mar. 7, 2.

κυνο-(ρ)ραιοστής, *οὔ*, *δ*, hondeluis ρ 300, ARISTOT. **κυνό-ροδον**, *τό*, hondсроос THEOPHR.

κυν-ορτικός, de honden aansporend, σύριγμα SOPH. Ichn. 167 D.

κυνός-βάτος, *ή*, en **κυνός-βατον**, *τό*, eglantierstruik THEOPHR., THEOCR. 5, 92, PLUT. 294 e.

κυνό-ουρα, *τά*, *φ*, windeieren ARISTOT. **κυνό-ουρα**, *ή*, Hondestaart, naam v. h. *gesternte Ursa Minor* ARAT. 36.

κυνοο-ουρίς, *ιδος*, *ή*, *bep.* hondenras uit Cynsoura CALL.

κυνο-σπάρακτος, door honden verscheurd SOPH. Ant. 1198.

κυνούχ-ιον, *τό*, *demin. v. volg.*, THEOPHR. **κυνούχος**, *δ*, ransel van hondenvel XEN. Cyn. 2, 9.

κυνό-φρων, 2, hondsche, onbeschaamd AESCH. Ch. 622.

κύντατος en **κύντερος**, *superl.* en *comp. gevormd v. κύων*, zeer onbeschaamd, onbeschaamder K 503: © 483, η 216; *daarbij weer* -τερώτερος, τερώτατος, AESCH., COM.

κυν-υλαγμός, *δ*, hondegeblaf STESICH. **κυν-ώδης**, hondachtig, hondsche ARISTOT.

κυν-ώπης, *ου*, *δ*, met hondeoogen: onbeschaamd A 159; *jem-* ωπης, *ιδος*, Γ 180, δ 145, EUR. Or. 260, COM.

κύν-ωψ, *ωπος*, *δ*, naam v. e. *plant*: vlooienkruid? THEOPHR.

κυσ-φορ-έω, zwanger zijn, een kind „dragen" (N. T.). **κύπαιρος**, *δ*, *dor.* = **κύπειρος**, ALCM. 24, 3; en 36, 2 ALD. -**ίσκος**.

κυπαρίσ-ίνος, *att.* -**ίτινος**, van cypressenhout gemaakt ρ 340, PIND. P. 5, 39, THUC. 2, 34, 31, PL. Leg. 741 c, XEN.

κυπαρίσσο, *att.* -**ιττος**, *ή*, cypres ε 64, PIND. fr. 154, HDT. 4, 75, THEOCR. Ep. 11, 45, THEOPHR.

(*verband met babyl. giparu bep. boom? wrsch. in de eerste plaats uit het Hethitisch. Suff. -ισσο* is Klein-aziatisch).

κυπασσο-ίσκος, *δ*, *bep.* soort hemd HIPPON. 24 ALD. **κύπασσις**(?), *ή*, *bep.* soort hemd ALCAE. 54, 6 ALD.

κύπειρος, *τό*, = *volg.*, Φ 351, δ 603, als paardenvoer THEOPHR.

κύπειρος, *δ*, *ion.* κύπερος, moerasplant, met welriekenden wortel, cypergrass HYMN. Merc. 107, AR. Ran. 243, THEOCR. 1, 106.

(*verw. met κυπαρ-ισσο*?)

κύπελλον, *τό*, beker, bokaal A 596, α 142.

(W. *kēu+p-* welven, buigen, korte phase *kup-*, kortste *kūp-*, *vgl.* o. *ind.* *kūpa-* kuil, hol, HESYCH. *κύπη*(*ῶ*)). *τρούγη*: *lat.* *cūpa* kuip, naast *ig. kaur-* in o. *p.* *kaufa-* berg, *ndl.* hoop, *vgl.* d. *Hausen*, *lit.* *kaūpas* hoop, o. *b.* *kuipū* hetz. Voor *suff.* *z.* *κῦπελλον* en *δίκελλα*, *μάκελλα*?)

κύπερος, *δ*, HDT. 4, 71, *z.* **κύπειρος**.

κυπρίνος, *δ*, soort karper ARISTOT.

(*verband met o. ind. saphara- m.* karper, *lit.* *szā-palas* [*< idg. kaparo-*] *ῶ* *ndl.* karper, *cymr.* *karp*, *lit.* *karpa*, *russ.* *karp*, *korop*?)

κύπρις, *ιδος*, *ή*, — 1 *Cypris*, *bijn.* van *Aphrodite* E 330, HYMN. Ven. 2, PIND. fr. 217, BACCH. 5, 175.

— 2 *vand.* liefde, liefdesgenot SOPH. EUR. Ba. 773, AR. Ecol. 722.

κυπρο-γενεΐα, *ή*, op Cyprus geboren, *bijn.* van *Aphrodite* PIND. P. 4, 216, AR. Lys. 551, PLUT.; (-*γένεα*, HES. Th. 199).

κυπρο-γενής, *ου*, *ς*, = *voorg.*, PIND. O. 10, 105.

κύπρος, *δ*, — 1 boom, naar het heet op Cyprus, waarvan een parfum bereid werd THEOPHR. — 2 korenmaat: 2 *modii* ALCAE.

(*lw. sem.*, *z.* **κυπαρίσσο**?)

κυπτ-άζω (*vgl.* *κρυπτάζω*, *δριπάζω*), *terat. v.* **κύπτω**, — 1 zich telkens bukken = spionneeren, loeren SOPH. 43 Ahr., AR. Lys. 17, Pax 731, PL. Rep. 469 d.

κύπτω (*z.* **κύφος**), *f.* *ψ*, *pf.* *κέκυφα*, — 1 zich bukken Δ 468, *alg. tot* N. T. Mc. 1, 7. — 2 het hoofd laten hangen v. *schaamte* of *verdriet* AR. Eq. 1354. — 3 gebukt gaan onder een last DEM. 18, 323. — 4 voorovergebogen zijn, *v. d.* *gang der dieren* en *deelen v. h. lichaam* HIPPOCR., ARISTOT.

— 5 *praegn.* het hoofd buigen (door den strop): zich worgen ARCHIL. 37 ALD.

κυρβαίη, *ή*, ? *epith.* v. **μάζα** HOM. Epigr. 15, 6 *z.* ook CARM. POPUL. 1, 6 ALD.

κυρβασία (*pers.*), *ή*, — 1 spitse Perzische muts HECATAEUS 14 D., HDT. 5, 49; 7, 64, AR. Av. 487, DEM. — 2 de apex bij de *Rom.* d. h.

κύρβεις, *εων*, *αι*, *οο*, *οι*, — 1 te *Athene* de driehoekige pilaren, die om een as konden draaien, waarop in oude tijden Solons wetten geschreven waren LYS. 30, 20, AR. Av. 1354, ARISTOT. A. II. 7, 1, PLUT. Sol. 25. — 2 iedere met een wet beschreven zuil PL. Polit. 298 d, AP. RH. — 3 *comisch*: wandelend wetboek, *v. e.* *politieke tinnegieter* AR. Nub. 448.

(*kyer+b-* naast *kuer+p-* in *καρπός* handwortel?)

κυρεΐα, *ή*, eigendomsrecht PAP.

κύρῶ (*z.* **κύρω**), *f.* *ήσω*, = **κύρω**, *z. d.*, HES. O. 755, HDT. 1, 31; 112, AESCH. Pr. 330, SOPH. O. R. 985, EUR., (PL.), Alc. II 141 b.

κυρηβάζω (*z.* *κυρίτω* en *χορύπτω*), als een bok met de horens stooten AR. Eq. 272.

κυρήσιον(?), τό, *slechts pl.*, — 1 zemelen HIPPOCR. — 2 deel v. d. markt, waar zemelen verkocht worden AR. Eq. 254.

κῦρία, ἡ, — 1 gebiedster, meesteres PLUT.; *in voc.* N. T. 2 Joh. 1, 5, — 2 macht, gezag ARISTOT., POL. **κῦρι-ακός**, — 1 des Heeren, δειπνον N. T. 1 Cor. 11, 20; ἡμέρα, dag des Heeren = Zondag Apoc. 1, 10. — 2 van den koning PAP.

κῦρι-εύω, — 1 heer en meester, bezitter zijn van XEN. Mem. 2, 6, 22, MEN., PAP.; *aor.* vermeesteren POL. — 2 heerschen over, τινος, beheerschen ARISTOT.; *persoonl. pass.* N. T. Rom. 14, 9; *v. d. wet als subj.* 7, 1. — 3 de wettelijke bevoegdheid hebben, *m. inf.* AESCHIN. 1, 35. — 4 ὁ κυριεύων, *bep. sophisticated truc* PLUT. 133 b, LUC. Vit. A. 22.

κῦρ-ιος (*vgl. κύριος*), 2 EUR. Heracl. 143, ARISTOT., — 1 ook als *subst.* macht hebbende over, meester of bezitter zijnde van, τινος PIND. I. 4, 53, AESCH. Ag. 878, THUC. 5, 53, 6, ANTIPH., PL. Leg. 929 d, XEN. Hell. 2, 2, 18, PAP. — 2 de wettelijke macht, *d. i.* de bevoegdheid hebbend TR.: AESCH. Ag. 104, THUC., XEN. An. 3, 7, 27, ARISTOT., ISAE., PL. Rep. 429 b; *voogd PAP.* — *Van dinsten, abstracties:* 3 de beslissing, hoogste autoriteit hebbend: het meeste gewicht in de schaal leggend LYS., EUR. Iph. A. 318, PL. Crit. 50 b. — 4 *vand.*: erkend, rechtskrachtig, geldend en geldig LYS. 18, 15, SOPH. O. R. 1453, PL. Leg. 926 d, MEN. Mis. 42. — 5 *v. tijd.*: vastgesteld, bepaald PIND. O. 6, 32 *v. d. 9e maand der zwangerschap* HDT. 1, 48; 5, 50, TR.: AESCH. Supp. 732. — 6 op bepaalde tijden komend: gewoon, regelmatig AESCH. Eum. 127, *spec. ἐκκλησία* (*teg. σύγκλητος buitengewoon*) AR. Ach. 19, ARISTOT. A. II. 43, 4. — 7 *spec.*: *van nomina*, κ-ον ὄνομα, eigennaam ARISTOT. — **Subst.** 8 heer en meester, bezitter, eigenaar van iets PIND. P. 2, 58, AESCH. Ch. 658, ANTIPH., SOPH., AR. Pl. 6, N. T. Mt. 20, 8. — 9 *spec.*: *Christ.* de Heer, God N. T. Mc. 5, 19, Jezus Act. 15, 26.

κῦριό-της, ἡ, — 1 heerschappij, *spec.*: van God N. T. 2 Petr. 2, 10, — 2 *concr.*: *pl.* de machten, *v. d. engelen gezegd* N. T. Col. 1, 16 (*Vulgaat: dominationes*).

κῦρίσω, *att.* -ίτω, *f.* ἔξω, — 1 met de horens stooten, *zoals bokken en stieren* PL. Gorg. 516 a. — 2 *v. lijken*: tegen het land stooten AESCH. Pers. 310. (*κῦρ- kan < kor- zijn, vgl. synon. κορύπτω*).

κυρικανῶ, — 1 mengen HIPPOCR. — 2 *overdr.* ἔλεθρον, bereiden AR. Th. 429. (*vgl. κυκανῶ naast κυκῶ. Of kor-k: κερῶννυμι; -ανῶ, z. δεικ-ανῶμαι??*)

κῦρ-μα (κῦρω), τό, — 1 vondst, buit P 272, ε 473. — 2 schelm, gauwdief AR. Av. 430.

κῦρος, τό, — 1 kracht of macht. — 2 kracht of macht, die zich als zoodanig laat gelden: die den doorslag geeft: beslissing HDT. 6, 109, AESCH. Supp. 391, THUC. 5, 38, 32, PL. Gorg. 450 e. — 3 *concr.*: *bep. gezag, bevoegdheid* PL. Leg. 700 c. — 4 *v. dingen*: erkend zijn, geldigheid SOPH. O. C. 1779.

(*eig.* kracht, macht, W. *κεῖα*- zwellen, sterk zijn [*z. κῦεῶ*]: *o.ind.* *σίρα*- sterk, machtig, *o.i.er.* *caur* held).

κῦρό-ω, — 1 geldig maken: bekrachtigen of besluiten, vaststellen HDT. 6, 86, 2, AESCH. Pers. 227, THUC. 8, 69, 10, AR. Th. 369, PL. Rep. 620 e, N. T. Gal. 3, 15 διαθήκην, = *overdr.* plechtig beloven 2 Cor. 2, 8; *med.* PL. Gorg. 451. — 2 beslissen, *v. vonnis* AESCH. Eum. 581, toewijzen,

bij verkoop PAP. — 3 verordenen, *met A. c. I.* AR. — 4 *verzw.* verwerklijken; voltooien EUR. El. 1069.

κῦρσάνιος, ὁ, *lacon. woord*, jongeling. jonge man AR. Lys. 983, 1248.

(*vgl. ἐπί-κουρος*, W. *kor+s-*, *z. d.?* *Maar msch.* HESYCH. *κυρσάνιος* *νεανίσκος*; W. *s-ker+d(h)- eig.* knotten [*z. κείρω*]: *o.ind.* *κῦρῆν*- verkort, geknot, *lat.* *cordus* geknot, niet uitgegroeid, *lit.* *au-skuřdes* in zijn groei achtergebleven; *σ lacon* < *θ*).

κῦρτ-εύς, ὁ, *visscher* HEROND. 3, 52.

κῦρτη (*z. volg.*), ἡ, *vischfuik* HDT. 1, 91.

κῦρτις, ἡ, *vogelkooi* ARCHIL. 177.

κῦρτος, ὁ, *vischfuik* SAPPHO 120, PL. Tim. 78 d, ARISTOT., THEOCR. 21, 11; *κ. ἐρηγορός*, bij dag, *κ. ἕδων*, bij nacht uitgezet PL. Leg. 823 e, LUC. Hermet. 59.

(*vgl. κάρταλλος* mand met puntigen bodem LXX: W. *ker+t-* vlechten naast *ker-ā+t-*: *o.ind.* *κῦρῆτι* hij spint, *alb.* *k'erōut* garenklos, *lat.* *cratēs* vlechtwerk, horde, *o.i.er.* *certle* kluwen garen, *got*, *haards* = *ndl.* *hor(de)*, *o.b.* *krē(t)-noti* draaien).

κῦρτός, — 1 gebogen, krom: geweld, *ῥωμα* B 218, *κύμα* Δ 426, *τροχός* EUR. Ba. 1066, MOSCH. 5, 5, BABR. — 2 convex, bol (*teg.* *κοίλος*, concave, hol) ARISTOT.

(W. *ker+θ-*, *z. κορώνος, κορώνη*).

κῦρτό-της, ἡ, — 1 het gebogen zijn PLUT. 26 b. — 2 bol staan ARISTOT.; *της θαλάσσης* STRAB.

κῦρτώ, *krommen*; *welven*, bol zetten, *κύμα* λ 244, *pass.* EUR. Hel. 1558 *ὄστα v. e. stier* *ὄστρ den aanval*, XEN. Cyr. 7, 5, 11.

κῦρτώ-μα, τό, — 1 kromming, kromme lijn HIPPOCR., LUC. — 2 (bolle) opzwellung HIPPOCR. — 3 *milit.* een halve maan pol.

ΚΥΡ(Ε)Ω *pr.* *κῦρω en κύρεῶ*. *Bet.* macht krijgen over, *τινος* of in aanraking komen met, *τινι* (*eig. instrum.-sociativus*), — 1 op iets stooten, *toevallig raken of ontmoeten*, *τινι*, *ἄρματι* Ψ 428; *ἐπ' αὐχέτι m. inf.* trachten te raken, mikken Ψ 821; *ἐν πείραστι* op de grenzen doelen, mikken PARM. 8, 49 D.; *abs.* raken, *overdr.* gelijk hebben AESCH., SOPH. O. R. 398; *med.* *κακῶ* Ω 530, *πῆματι* HES. O. 691, Sc. 426, CALL., AP. RH. — 2 *met ding als subj.*: treffen, overkomen, *τινι* SOPH. O. C. 1290, EUR. — 3 (aan)raken, treffen, *τινος*, *μελάθρου* *κύρε κάρη* HYMN. Cer. 189, *ἐκωρας ὥστε τοξότης σιοποῦ* AESCH. Ag. 628. — 4 *verzw.* aantreffen, vinden, *vaak met praedic.* *bepaling*: iemd als . . . *νομ.* Epigr. 6, 6, *πικροῦ μνηστήρος* AESCH. Pr. 739, SOPH. O. C. 1083, EUR. — 5 bereiken, in het bezit komen van; *verwerven*; *ongunstig*: krijgen (te verduren) HDT. 1, 31, 35, AESCH. Pers. 797, *δυσπότηων γάμων* SOPH. Ant. 870, HEROND. 2, 45. — *Vand.* *ook τι(να)*: — 6 bereiken, verkrigen; vinden, *πρόσφορα* AESCH. Ch. 714, Sept. 699, EUR., Hipp. 746. — **Absol.**

7 *treffen*: *toevallig gebeuren* *ο* *gebeuren* (= *τυγχᾶνω bij and. schrijvers*) AESCH. Sept. 23, SOPH. O. C. 225, EUR. Iph. T. 865. — 8 *verzw.* *toevallig zijn*: zijn TR. en POL.: SOPH. Ph. 805 *ζῶν κυρεῖ ο* ζῆ, Ai. 984 *τοῦ γῆς κυρεῖ*;

(*mogelijk κύρω: κύρεῶ: κυρός* [*< κῦρ-ιό-*] *vgl. boven. 7 = ἀθῶρα z. d.: θῶρα: θαιρός z. d.* [*vgl. κύρος en z. bov. 5*]; W. *kyer- teg. dhuer- in verband met oudere wortels; κεῖα- [z. κύμα] en dheyā- [z. θυμός]. Doch z. κυρός*).

κῦρω-σις, ἡ, — 1 het sluiten van een verdrag THUC. 6, 103, 31. — 2 = *κῦρος*, het logisch

concludeeren, vaststellen PL. Gorg. 450 b. — 3 toewijzing bij verkoop PAP.

κύσθος, ὄ, αἰδοῖον γυναικείον COM., AR. Ach. 782.

(W. *s-keu+dh-*, z. *κύθω*: o.ind. *kuṣṭha-* landenholte, lat. *cunnius* [*< kudh+s-no-*], cymr. *m. cwthr* anus; κ. *< *κυθ-θω*).

κύσθος, ὄ blaas HEROND. 2, 44 als scheldwoord: „blaaskaak“ (?).

κύσσαρος (z. *κύτταρος*), **ὄ**, achterste HIPPOCR. **κύστις, εως** en **ιδος, ἦ**, — 1 „blaas“, als lichaamsdeel E 67, N 652, SOPH., AR. Nub. 405 m. φουσῶν. — 2 galblaas HIPPOCR.

(W. *kyes-*, *kus-* blazen [onomatop.], z. AR. *ben.*; o.ind. *svasiti* hij blaast, zucht, ademt, lat. *queror*, o.n. *kvæsa* hijgen).

κύτινος (: *κύτος*), **ὄ**, vleezige kelk of bast waarin de granaatappel zit THEOPHR.

κύτισος, ἦ, klaver HIPPOCR., THEOPHR.

(wrsch. lw. en niet: o.ind. *kutumbuka-* m. bep groente, lat. *cicuta*, lit. *kutā* kwast, o.b. *kytūka* bloemtros).

κύτις (: *κύτος*?), **ιδος, ἦ**, soort zalf LUC. Alex. 22.

κύτος, τό, al wat dekt, omhult: — 1 holte, berg-ruimte, κεφοῦλης PL. Tim. 45 a, ψυχῆς = lichaam 44 a. — 2 alg. lichaam, spec. torso SOPH. Tr. 12, PL. Tim. 74 a, ARISTOT. — 3 welving, holte, v. e. schild, harnas, beker enz. AESCH. Sept. 495, EUR., AR. Pax 1224, POL. hol, ruim v. e. schip. — 4 vand. urn, vaatwerk, pot AESCH. Ag. 322, SOPH. El. 1142, EUR. — 5 vel, huid (vgl. lat. *cūtis*) LYCOPHR. 1316.

(W. *s-keu+t-* bedekken: omhullen, verbergen, z. *κύσθος, κεύθω*. Verw. lat. *cūtis*, nld. *huid* [*< idg. kati-*], lit. *kutis* stal).

κύτταρος, ὄ, en **-ρον, τό**, gewelfde ruimte: — 1 cel, spec. broedcel der bijen AR. Vesp. 1111. ARISTOT. — 2 plantencel THEOPHR. — 3 bloesemtros aan eik of den THEOPHR. — 4 hemelgewelf AR. Pax 199.

(*< *κυτι-αρος, z. κύτος*).

κύφ-αγωγός, ἴππος, met „gebogen gang“: het hoofd te laag houdend XEN. Eq. 7, 10.

κύφαί (wrsch.: *κύφος*), **ῶν, αἰ**, soort kreeften ARISTOT.

κύφελλον, τό, — 1 oorholte LYCOPHR. 1402 — 2 wolk AESCH. Supp. 793 (*conj.*), CALL.; overdr. LYCOPHR. 1426 *ἰών v. πύλιν*.

(*: κύφος = κύφελλον: κύφ-*, z. *d.*).

κύφος, κ, krom, gebogen β 16, EPICH. 37 A., AR. Ach. 703, PL. 266, LUC.

(z. *κύπτω*, perf. *κέκυφ-α*. W. *kēṣu* + *bh-* [naast *geṣ-*, z. *γυρός*, e. *dgl.*]: o.ind. *kubhanyu-* dansend [vgl. *kuḅṣa-tāw*], *kuḅjā-* [*< kubh-ka-*] gebocheld. W. *keuā-* naast *keu-* hol, bol zijn ὠ zwellen).

κύφος, τό, kromming, bochel HIPPOCR.

κύφω, pass. krom zijn HIPPOCR.

κύφων (*κύφος*), **ωνος, ὄ**, — 1 kromhout v. d. ploeg THEOGN. 1201. — 2 halsblok, waardoor het hoofd „naar voren“ gestoken en vastgehouden werd, als strafwerktuig COM., AR. Pl. 476, ARISTOT. — 3 vand. slaaf met zijn hoofd in het blok (lat. *furcifer*): boef ARCHIL., LUC. Pseud. 17,

κύφω-σις, ἦ, bochel HIPPOCR.

κύχραμος, ὄ, z. *κύχραμος*.

κύψελη, ἦ, — 1 mand HDT. 5, 92, 4, AR. Pax 631, PLUT. — 2 kist, bijenkorf PLUT.

κύψελ-ιον, τό, kleine bijenkorf ARISTOT.

(W. *keu+bh-*, z. *κύφος*; *-σση* *< *κυφ(ε)σ-ελά*, z. *κηρσ-ερα* voor het suffix).

κύψελίς, ἰδος, ἦ, — 1 holte ARISTOT. — 2 vuil in de ooren LUC. Lexiph. 1,

κύψελό-βυστος, die vuil in zijn ooren heeft LUC. **κύψελος, ὄ**, landzwaluw ARISTOT.

κύω, = κύεω, z. d., ook — 1 zwanger worden, zijn THEOGN. 39, HDT. 5, 92, 2, AR., XEN., LUC. — 2 onder het hart dragen, τι XEN. Cyr. 5, 4, 35 overdr., ARISTOT., LUC. — 3 aor. ἐκύσσα, bevuchten AESCH., ARISTOT. — 4 ἐκύσαμην, zwanger worden HYMN. 33, 4, HES. Th. 125.

κύων, κυνός, ὄ, ἦ, dat pl. *κυσίν*, ep. ook *κύνεσσιν*, — 1 hond, sinds A 4 alg. tot n. t. LUC. 16, 21. — 2 als scheldwoord (vgl. nld. *hondsch*): hond! onbeschaamde Z 344, σ 338, A 225 κ-ὄς ἔμματα, AESCH., SOPH. O. R. 391 (?). In n. t. als symbool v. onreinheid Mt. 7, 6; ook scheldnaam voor de heidenen Apoc. 22, 15. — 3 spec. (scheld)naam v. d. „Cynici“ ARISTOT. — 4 hond > bewaker, dienaar PIND. fr. 96, v. Zeus' adelaar AESCH. Pr. 1022, SOPH. El. 1388, Ἀύστης κύνες, v. d. Bacchanten EUR. Ba. 977. — 5 spec. zeehond μ 96. Ook als naam voor vissen: hondshaai, zwaardvisch ARISTOT. — 6 spec. de hond v. Orion, Sirius als ster X 29, SOPH., COM. ARISTOT.

(Iq. *k(u)w-ōn*, korte stam *ku-n-*: o.ind. *s(u)vā*, gen. *sūr-ā* hond, av. *spā*, med. *σακα* (HDT. 1, 110), arm. *sun*, lydisch *Kav-daihs* eig. hondenworger, lat. *canis*, o.i.e. *cā*, nld. *hond*, lit. *szū* hond, russ. *suka* teef. Verdere verbinding onzeker: W. (s)pek- [z. *σπέκτομα*], κ. *< *pk(e)-wōn*, zoals *πί-ρων*, of: W. *keu-* [z. *ἀκούω* en *κοῶω*, *caveo*]: de hond als waakhond ?? Of bij *κύνεω* ?)

κῶ, enclit. ion. = **πῶ**.

κῶας, τό, plur. *κῶεα*, dat. *κῶεσι*, (bedekking), — 1 vacht, vel, als kleed om op te liggen, meest schapenvacht I 661, v 3, MIMN. 11, 1. — 2 spec.: v. d. gulden vacht, het Gulden Vlies der Argonauten MIMN. 11, 1, ALD., PIND. P. 4, 231, HDT. 7, 193, THEOCR. 13, 16.

(W. *s-keu-ā-* bedekken [z. *σῦτος, κύτος, κεύθω*], daarbij gerekte o-phase: idg. *kōw-əs*).

κῶβίος, ὄ, grondeling EPICH. 66 K., SIMON., HIPPOCR., PL. Euthyd. 298 d, MEN. Kol. fr. 8.

(lw. ? doch de accentuatie wijst daar niet op). **κῶβ-έτης** (z. *voorg.* ?), **ου, ὄ**, se. *ἰχθύς*, soort sardine ARISTOT.

κῶβι-ώδης, als een grondeling PLUT. 980 f.

κῶδ-άριον, τό, dem. v. *κῶδιον*, COM., AR. Ran. 1203.

κῶδειά, ἦ, — 1 maankop, maanbol, papaver Ξ 499, THEOPHR., NIC. Al. 432. — 2 bol of buik v. e. clepsydra ARISTOT.

(naast *κῶδύ-α*, z. *d.*, dus *-ειά* *< εφ. ἴα*. W. *keu-* zwellen: hol of bol zijn; κ. *< kōw+d*, dus gerekte o-phase).

κῶδία (z. *voorg.*), **ἦ**, = *voorg.*, AR.

κῶδίκελλον, ὄ, eigenhandig schrijven EPICIT. 3, 7, 30, PAP.

κῶδιον, τό, „Skythisch“ = *volg.*, AR. Th. 1180.

κῶδῖον, τό, dem. v. *κῶας*, schapenvacht, pels AR. Ran. 1478, PL. Prot. 315 d, MEN. Sam. 189.

κῶδύα, ἦ en **κῶδύον, τό**, = *κῶδεια* 1, THEOPHR.

κῶδων (z. *κῶδεια*), **ωνος, ὄ**, att. ook **ἦ**, — 1 bel, klok, als versiering v. h. paardentuig en ook door *patrouilles* gebruikt AESCH. Sept. 386, THUC. 4, 135, 6, (EUR.) Rhes. 308, AR. Lys. 486, — 2 trompet met breede monding SOPH. Ai. 17, AR. Pax 1078, DEM. 25, 90.

κῶδων-ίζω, alg. beproeven AR., eig. geld onderzoeken op zijn echtheid, door het neer te gooien en te laten klinken AR. Ran. 723, COM.

κῶδωνό-κροτος, — 1 als een bel rinkelend SOPH. — 2 vand. veel alarm makend (EUR.) Rhes. 384.

κωδωνο-φραλαρό-πωλος, hoofdstel-bel-rinkelende paarden bezittend AR. Ran. 963.

κωδωνοφορ-έω, — 1 patrouille loopen (z. κώδων 1) om de posten te visiteeren AR. Av. 842, DIO. — 2 *pass.* gevisiteerd worden AR. Av. 1160.

κώδων, **ωνος**, **ός**, — 1 laconische aarden kruijk, in gebruik bij soldaten en matrozen ARCHIL., EUR., AR. PaX 1094, Eq. 600. — 2 *overdr.* drinkgelag COM., PLUT. Anton 4. — 3 grondeling, een visch NIC.

(W. *keu-ā-*, vgl. κώδων, κώδος, doch met andere suff.).

κωδων-ίζομαι, zich bedrinken ARISTOT., POL. **κώκω-μα**, **τό**, het weenen, weeklagen AESCH. Pers. 332, SOPH. Amt. 1206.

κωκῦ-τός, **ός**, — 1 = *voorg.*, X 409, PIND. P. 4, 113, AESCH. Ch. 150, SOPH. Ai. 851, EUR. — 2 rivier in de onderwereld κ 514, BACCH. 5, 64, TR.: AESCH. Ag. 1160.

κωκῶ, *f.* ὄσω, — 1 intr. v. vrouwen: huilen, jammeren, weeklagen Σ 37, AR. Eccl. 648, PLUT. — 2 tr. τινα, beweenen, klagen over ω 295, AESCH. Ag. 1313, SOPH. Ant. 28, AR. Lys. 1222, LUC.

(W. *kēu-*, korte phase *kā-*: o.ind. *kāuti* hij schreeuwt, germ. **hulan*, nld. huilen, ohd. *hāwo* uil, lit. *kaukiū* ik huil, o.b. *kujati* morren; daarnaast W. *kēu-* in het lit. *szaukiū* ik schreeuw. Gr. κ. met redupl.: *kō^h-kū-*).

κωλ-ακρέτης, **οῦ**, **ός**, pl.: *oud* — oorspr. sacraal — college, later met finantieele werkzaamheden belast, door Pericles aangewezen om aan de juryleden hun μισθός δικαστικός uit te betalen AR. Vesp. 695, 725, Av. 1541, ARISTOT. A. II. 7, 3.

(met assimilatie v. tweede κ < γ: *ἀκρέτω*; eig. die bij het offer de stukken verzamelde. Vgl. *συν-ακρέτας* in *Heraclea*).

κωλέα (κώλον), *contr.* **κωλή**, **ή**, — 1 heupbeen met het daaraan zittende vleesch: ham XENOPHAN. 6, 1 D., AR. Pl. 1128, COM., XEN. Cyn. 5, 30, LUC. — 2 membrum virile AR. Nub. 1018.

κωλεός, **ός**, = **κωλέα**, EPICH. 70 A.

κωλή, **ή**, z. **κωλέα**.

κωλήν, **ήνος**, **ός**, = **κωλέα**, dijbeen HIPPOCR., EUR. ARISTOT.

κώληψ, **ήπος**, **ή**, knieholte Ψ 726, NIC. Th. 424. (*κώλον* + *ἄπνω*).

κώλον, **τό**, — 1 lid, meest *spec.* been AESCH. Pr. 323, SOPH. O. C. 19, EUR. — 2 v. dieren: voor- of achterbeen of -poot PL. Tim. 76 e, ARISTOT. — 3 alg. lichaam, lijk N. T. Hebr. 3, 17 (*Hebraïsme*). — *overdr.* 4 zijde, kant v. e. gebouw HDT. 2, 126 (1, 179 verdieping in *μονόκωλος*), PL. Leg. 947 e. — 5 de eene zijde v. d. renbaan AESCH. Ag. 344. — 6 deel v. e. periode in de stijl ARISTOT., CIC. — 7 en: deel v. e. strophe D. H.

(W. *kel+ē-* buigen draaien [z. ook *σκέλος*, *κυλλός*, *κυλίνδω*]: o.ind. *kāta-* [*< kal-ta-*] heup, ohd. *hald* gebogen, geneigd, o.pr. *culezi* heup, lit. *kul(k)szis* enkel, *keljys* knie, *kulnis* enkel, o.b. *koléno* knie, russ. *članā* lid [vgl. voor deze vormen met n.gr. *κλόνος* heiligbeen, stuit, *κώλον* daarbij gerekte o-phase]).

κωλο-πέδιλα, **τά**, touwen waarmee de koeien bij het melken aan de pooten gebonden werden THEOCR. 25, 103 (vgl. HOM. ξ 23).

κωλο-τομέω, „leden afsnijden”, vand. Δημήτερα κ., de veldvruchten afmaaien DICTH. bij PLUT.

κώλυμα, **τό**, — 1 verhinderend THUC. 5, 30, 5, EUR. Ion 862, PL. Crat. 418 e. — 2 voorzorgsmaatregel THUC. 7, 53, 28.

κωλύ-μη, **ή**, verhinderend, beletsel THUC. 19, 92, 20; 4, 63, 29.

κωλύσι-δειπνος, den maaltijd hinderend PLUT. 726 a, **κωλύσι-δρομος**, *fem.* δρόμα, v. d. *podraga*, in het loopen hinderend LUC. Trag. 198.

κωλύσι-εργέω, den arbeid storen POL.

κώλυ-σις, **ή**, verhinderend, storing PL. Soph. 220 e. PLUT.

κωλύ-τήρ, **ός**, = volg., ARCHYT. 3 D.

κωλύ-της, **οῦ**, **ός**, hij, die (ver)hindert: belemmering THUC. 3, 23, 16, PL. Critias 109 a.

κωλύτι-κός, hinderlijk, τινος XEN. Men. 4, 5, 7, ARISTOT., verhinderend EPICUR. 112 Us.

κωλύω, in pr. en *impf.* ὑ en ὑ, elders ὕ, *f.* κωλύσω enz., — 1 hinderen, verhinderen: tegenhouden *vótr* de daad, storen bij de daad, τινα, *sinds* PIND. P. 4, 33, *alg. tot* N. T. Mt. 19, 14; de zaak, waarin of waarbij men iemand (ver)hindert, staat in den gen. XEN. An. 1, 6, 2 of met *inf.*, *sinds* HDT. 2, 20. — 2 *verzw.* bezwaren maken, in den weg staan. Vaak οὐδέν κωλύει HDT. 7, 149, AR. Nub. 1449, PL. Phaedr. 268 e; > wel zeker! geen bezwaar; ga uw gang AR. Eq. 732, PL. Euthyd. 272 d.

(W. *kel+eu-* eig. splijten, afsnijden > knotten, kortwieken, vgl. *κόλος*, *κολούω*; *κωλ-* gerekte o-phase. Hierbij *κλέυθος*, eig. opengehakte weg, gebaad pad? doch z. s.v.).

κωλω-τής, **οῦ**, **ός**, hagedis ARISTOT.

(: *κώλον*, uit ledematen bestaande; formatie als *στρατιώτης*).

κώμα, **τό**, — 1 vaste, diepe slaap Σ 359, σ 201, HES. Th. 798, SAPHO 5, 3 ALD., PIND. P. 1, 12 diepe rust als invloed v. d. muziek. — 2 slaapziekte HIPPOCR.

(< *kōi-mh* gerekte o-phase bij W. *kei-* [*κείμαι*], vgl. *κοιμάω*).

κωμ-άζω (*κώμος*), dor. *κωμάσσω*, *f.* *ἄσω* en *ἄσομαι*, dor. *αζῶ*, — 1 oorspr. in feestelijke optocht rondtrekken (ter eere van Bacchus e. and.), vgl. PIND. N. 9, 1. — 2 ook v. zuiver wereldsche uitgelatenheid: cortège houden, serenade brengen, in jolijtvolle stemming rondtrekken HES. Sc. 281, THEOGN. 1065, ALCAE. 65 ALD., LYS. 14, 25, SOPH., EUR. Alc. 815, PL. Leg. 637 a, DEM., ISAE. — 3 *spec.* een serenade brengen ter eere v. een Olympische overwinning PIND. O. 9, 4; τινα, iemgd huldigen, bezingen PIND. I. 3, 90. — 4 vand.: een gd huldigen, τινα, ter eere van, τιμν PIND. N. 2, 24.

κωμ/αίνω, slaperig zijn HIPPOCR.

κωμ-άρχης, **οῦ**, **ός**, (= *κώμαρχος*, PAP.), schout, burgemeester XEN. An. 4, 5, 10, D. H.

κωμ-άρχιος (*κώμος*), **νόμος**, **ός**, bep. muzikale wijs PLUT. Mus. 4.

κωμασία, **ή**, processie PAP.

κωμασ/τής, **οῦ**, **ός**, — 1 hij, die aan een κωμος deelneemt, feestgenoot EPICH., PL. Symp. 212 c, XEN. Hell. 5, 4, 7, PAP. — 2 de Grootte Feestgod, v. Bacchus AR. Nub. 606. — 3 κ. *χόρος* (= *κωμαστικός*, Ltr.) LUC; -*τήριον*, **τό**, clublokaal PAP.

κωματ-ίζομαι, aan slaapziekte lijden HIPPOCR.

κωματ-ώδης, — 1 aan slaapziekte lijdend HIPPOCR. — 2 als bij slaapziekte HIPPOCR.

κώμη, **ή**, — 1 dorp kwartier v. e. stad, wijk HES. Sc. 18, HDT. 1, 96; 8, 23; THUC. 1, 5, 16, XEN. Hell. 5, 2, 5, PL. Leg. 626 c, PAP., N. T. Mt. 9, 35. — 2 dorpsbewoners PAP., N. T. Act. 8, 25. — 3 stads-wijk, kwartier (vgl. THUC. 1, 10, 19), PL. Leg. 746 d, ISOCR.

(*wrsch.* als nederzetting < **kōi-mā*; W. *kei-*,

z. *κῆμαι*, vgl. got. *haims* dorp [sing. i-st.], lit. *szeimāna* huisgenooten, personeel).

κωμήτης, ου, ὁ, — 1 dorpsbewoner PL. Leg. 762 a, XEN. An. 4, 5, 24. — 2 wijkgenoot, buurman AR. Nub. 965. — 3 *verzw.* bewoner EUR. Alc. 476.

κωμη-τίς, ἰδος, ἡ, fem. v. *voorg.*, buurvrouw AR. Lys. 5.

κωμ-ικός, — 1 in of van de comoedia, comédie AESCHIN. 1, 157 κ. *ὑποκριτής*, ARISTOT., PLUT., LUC. — 2 *subst.* acteur in een comédie of dichter v. comedies POL., PLUT.

(*κῶμος*; doch als later woord met de bet. van *κωμ*-[ωδ]ικός evenals *τραγ-ικός* v. *τραγ*-[ωδ]ικός).

κωμ-ίον, τό, dem. v. *κώμη*, PLUT.

κώμο, „Scythisch” = *κῶμος*, AR. Th. 1176.

κωμο-γραμματεὺς, ὁ, dorpssecretaris PAP.

κωμο-μισθωτής, ὁ, beampte, die den gemeentegrond verpacht PAP.

κωμό-πολις, ἡ, stadje, dat slechts dorpsrechten bezit N. T. Mc. 1, 38.

κῶμος, ὁ, — 1 feestelijke optocht, ter eere v. Bacchus (EUR. Ba. 1168) of v. d. overwinnaars in de nationale spelen; serenade met daarbij gezongen feestlied HYMN. Merc. 481, THEOGN. 829, 940 PIND. O. 8, 10, BACCH. 10, 12. — 2 het feestlied zelf PIND. N. 3, 5, EUR., AR. Th. 104. — 3 *alg.* wild uitgelaten feest, cortège, serenade, ook drinkgelag, maaltijd: HDT. 1, 21, PL. Rep. 573 d, *naast* ἑορτή, XEN., DEM., N. T. Rom. 13, 13: zwelgpertij. — 4 *concr.* schare feestvierenden, cortège EUR. Ba. 1168, DEM. — 5 *vand.*; *alg.* schare, zwerm, Ἐπιούρων AESCH. Ag. 1189, v. *duwen* EUR. Ion 1197.

(*onz.*; *idg.* **kō-m-o-*: ὄφ = o ind. *kā-ma-m.* verlangen, liefde *naast idg.* **kē* in o ind. *cā-ru-* aangenaam, liefelijk, *cā-yu* begeerend, lat. *cārus*; ὄφ *idg.* **kōm-o* als gerekte o-phase: o ind. *kamāna* -begeerig. De oorspr. bet. dan eig. Ständchen, ὄf zoaals ἔρανος: ἔραμαι. Doch z. *κόμῳς*).

κῶμῳς, ὕθος, ἡ, — 1 bundel, bos THEOCR. 4, 18. — 2 ὁ κ., plaats, waar het riet dicht open gegroeid is THEOPHR.

(*msch.* W. *kem*-bundel, kluwen: o ind. *camā-* [*< kemā-*] troepenafdeeling: κ. *idg.* vgl. de bet. v. lat. *manipulus* en *manus*, lit. *kemszū* ik stop vol, russ. *komū* klomp, massa).

κωμ-ῳδ-έω, — 1 tooneelspeler of tooneeldichter zijn in een blijspel LUC. Pisc. 25. — 2 op het tooneel belachelijk voorstellen; bespotten, hoonen, τινα AR. Ach. 631, Vesp. 1026 *pass.*, PL. Rep. 395 e. — 3 op komischen toon, op de planken preeken, τὰ δικάζα AR. Ach. 655.

κωμ-ῳδη-μα, τό, bespottling PL. Leg. 81 d.

κωμ-ῳδ-ία, ἡ, eig. gezang bij den κῶμος; blijspel AR. Ach. 378, PL. Ap. 19 c, *overdr.* βίου κ. PL. Phil. 50 b, ARISTOT.

κωμ-ῳδ-ικός, van, in de comédie, comisch AR. Vesp. 1047, PL. Rep. 606 c.

κωμῳδο-γράφος, ὁ, blijspeldichter POL.

κωμῳδο-διδάσκαλος, ὁ, blijspeldichter, die met de tooneelspelers zijn stuk instudeert LYS., AR. Eq. 507, ARISTOT.; -ία, ἡ, de taak v. d. dichter-regisseur AR. Eq. 516.

κωμῳδο-λοιχέω (λείχω), met grappen klaploopen AR. Vesp. 1318.

κωμῳδο-ποιητής, οὔ, ὁ, = -ποιός, AR. Pax 734.

κωμῳδο-ποι-ία, ἡ, het schrijven van blijspelen PLUT. 348 a.

κωμῳδο-ποιός, ὁ, blijspel-dichter PL. Ap. 18 d, Phaed. 70 c, ARISTOT.

κωμ-ῳδός, ὁ, — 1 hij die als zanger, (ἀοιδός) aan

den κῶμος deelneemt in dienst van Bacchus. — 2 Daar zich uit deze κῶμος de comédie ontwikkelde, drie op het tooneel of in de orchestra in den κῶμος meezingt: acteur in de comédie LYS. 21, 4, XEN. Oec. 3, 7. — 3 pl. een troep comedianten > opvoering v. comedies AESCHIN. 1, 157. — 4 comediedichter PL. Rep. 395 b, ARISTOT.

κωνάω (als een spel bij het spinnen: κῶνος), rond-draaien AR.

κῶνειον, τό, — 1 scheerling, dolle kervel HIPPOCR., THEOPHR. — 2 de hiervan gemengde gift-drink: gift-beker LYS. 12, 17, AR. Ran. 124, ANDOC., PL. Lys. 219 e, XEN. Hell. 2, 3, 56.

(: κῶνος en lat. *cicuta* [*< ki-kōi-tā*], een formatie als lat. *cicōnia*. W. *κῆξ* ὡ *kō** (lat. *cōs*) scherp, puntig zijn. De plant genoemd naar zijn lange puntige, getande bladen).

κων-ίας, ου, ὁ, οἶνος, wijn bereid met pek HIPPOCR.

κων-ικός, kegelvormig PLUT. 410 e.

κῶνος, ὁ, — 1 pijnappel THEOPHR., THEOCR. 5,

49. — 2 ἡ, pijnboom PLUT. 640 c. — 3 kegel, ook als *mathemat.* lichaam DEMOCR. 155 D., ARISTOT.

(W. *κῆξ*-ὡ *kō**-scherp, puntig zijn, daarbij gesubstantiveerd *no-part.*: o ind. *sāna*- slijpsteen, *sīsati* hij slijpt, *p.p.p.* *si-tā*-scherp, arm. sur [*< kō-ro-*] hetz., lat. *cōs*, *p.p.p.* *cātus* scherp, m.ier. *cath* scherpzinnig, wijs, o.n. *hein* slijpsteen).

κωνο-φόρος, kegelvormige vruchten dragend THEOPHR.

κῶνωψ, ὠπος, ὁ, ἡ, mug HDT. 2, 95, AESCH. Ag. 892, AR. Eq. 1038, ARISTOT.

(*verb.* met κῶνος als puntig, stekend voorwerp is *wrsch.*; -ωψ *precies* zoo in *μύ-ωψ* [: *μύτα*] paardevlieg).

κῶσος, eig. Coisch. d. i. van Cos; spec. κ. βόλος, de hoogste worp met de bikkels, ἀσπράγγαλος (teq. de laagste: χῆτος) ARISTOT.

κωπ-εύς, ὁ, stuk hout geschikt om riemen van te maken HDT. 5, 23, AR. Ach. 552, ANDOC.

κῶπη, ἡ, — 1 greep, handvat v. d. roeiriem, *vand.* roeiriem ι 489, PIND. 4, 201; 10, 51, HDT. 8, 12, TR.: AESCH. Ag. 1618, AR. Eq. 546. — 2 *vand.* schepen EUR. Iph. T. 140. — 3 gevest v. e. zwaard A 219, SOPH. Ph. 1255, EUR. — 4 handvat v. e. sleutel φ 7. — 5 handvat v. e. fakkel EUR. Cycl. 484. — 6 handvat v. d. handmolen LUC. Asin. 42.

(o-phase bij W. *kēp*- in lat. *cēpi*, *naast* korte phase *kēp*- in *cāpio*; z. gr. *κάπτω*, *κάπη*, o.ier. *cacht* dienaars, got. *haffjan*, nld. *heffen*, *heft*, lett. *kampt* grijpen).

κωπή-εις, van een fraai gevest voorzien, ξίφος O 713, II 332.

κωπ-ηλατ-έω, — 1 roeien POL., LUC. — 2 *τρού-πανον*, als een roeiriem bewegen EUR. Cycl. 461.

κωπ-ηλάτης, ου, ὁ, roeier POL., PLUT.

κωπ-ήρης, — 1 met roeiriem voorzien AESCH. Pers. 416, THUC. 4, 118, 14, SOPH. Ach. Syll. 16 D., EUR.

κωπ-ίον, τό, kleine roeiriem AR. Ran. 269.

κωπο-ξύστης, ου, ὁ, schaver, vervaardiger v. riemen INSCR.

κῶρᾱ, ἡ, dor. = *κούρη*, *κῶρη*.

κῶρ-ιον, τό, dor. = *κόριον* (*megar.*), meisje, dochter AR. Ach. 731.

κῶρίς, ἡ, = *καρίς*, kreeft SEMON. 13 ALD.

(W. *kar*- hard, z. *καρῖνος* en *κράνος*).

κῶρος, dor. = *κούρος*, *κόρος*.

κωρυκίς, ἰδος, ἡ, blaasachtige uitwas op de bladeren van olmen, door den steek v. e. insect ontstaan THEOPHR.

κωρυκομαχία, ἡ, een spel, oefening met den κώρυκος HIPPOCR.
κώρυκος, ὁ, — 1 leeren broodzak ε 267, ι 213, AR. Lys. 1212, COM. — 2 leeren, opgevulde zak in de sportscholen, waarop men bij het bolsen de verschillende stooten oefende LUC. Lexiph. 5.
 (wrsch. lw; verbinding met o ind. carman-n. huid, lat. cōrium bij W. ker- snijden verklaart -vκος niet).
κῶς en enclit. **κῶς**, ion. = πῶς en πῶς.
κωτίλλω, — 1 babbelen, keuvelen; meest vriendelijke dingen zeggen HES. O. 374, THEOGN. 852, PHOCYL. 14 ALD., DEM., LYCOPHR. 1466, THEOCR. 15, 87. — 2 tr. met vriendelijke woorden in het gevele komen, bedriegen THEOGN. 363, SOPH. Ant. 756.
 (z. κωτίλος, vgl. δαιδάλλω: δαίδαλος).
κωτίλος, — 1 keuvelend, babbelachtig THEOGN. 295, SOPH., THEOCR. 15, 89. — 2 v. vogels: snaterend, kwinklelerend ANACR., TIMON., ARISTOT. — 3 overdr. in het gehoor liggend, v. muziek en stijl THEOCR. 20, 7, D. H.
 (: lit. katilili keuvelen?)
κωφάω, doof maken CALL.

κωφ-έω, benadeelen, verminken SOPH.
κωφ-ίᾱς, ου, ὄ, soort slang ARISTOT.
κωφός, — krachteloos: 1 stomp, βέλος Λ 39 o. — 2 stom, sprakeloos, γαῖα Ω 54, κύμα nog zwijgend Ε 16, HDT. 4, 200, λιμήν rustig, zonder rumoer XEN. Hell. 2, 4, 31, PLUT., N. T. Luc. 1, 22. — 3 doofstom HDT. 1, 34; 47 (vgl. 1, 38; 85). — 4 doof HYMN. Merc. 92, AESCH. Sept. 202, SOPH., ARISTOT., N. T. Mt. 11, 5. — 5 stompzinig, dom PIND. P. 9, 87, SOPH. Ai. 911, PL. Tim. 88 b. — 6 v. dingen: zonder beteekenis, zinledig, dom SOPH. O. R. 290, POL., PLUT. — 7 slechtziende ARISTOT.
 (W. ghēlēbh- in kracht verminderen, z. κηφήν (ἔ), HESYCH. κέκηφε τέθηκε, vgl. κειάφης Ε 698, lat. hēbes).
κωφότης, ἡ, — 1 doofheid HIPPOCR., PL. Alc. I 126 b, DEM. — 2 hardhoorigheid PLUT. — 3 afgestomptheid ARISTOT.
κωφόμεαι, doof worden HIPPOCR.
κώφω-μα, τό, doofheid HIPPOCR.
κώφω-σις, ἡ, = voorg., HIPPOCR.
κῶψ, κωπός, ὁ, soort uil, = σκῶψ, ARISTOT.

Λ.

Λ, λ, λά(μ)βδα (uit sem.: lamed), τό, indecl., 11de letter; als cijfer λ' = 30.
λα-αρχ-ία, ἡ, troepen, die uit inheemsch Egyptische elementen bestaan PAP.
λαῶς, ὁ (ἡ NIC.), acc. enz. λαῶν, λαός, λαῖ enz.), steen, kei Γ 12, 80, SOPH. O. C. 196, EUR. Ph. 1157, CALL., NIC. Th. 45.
 (de zusteralen wijzen op W. lēu- (naast W. leuā- [z. o. ind. lumāti hij snijdt], vgl. λαῖον, λάρα), evenals Gr. in composita κραταί-λεως [*-λη-φος*] en λεύω [**λην+σ-*, z. λευσ-τός], o. ier. lā, gen. lāc [ē < ig. ē; -ac vgl. lāyξ ζ 95], ndl. lei [*< ig. lēu-io-? vgl. lāia*] (< λα[< idg. ə] -r-ā) steentjes, die de schering strak houden). Oud paradigma wrsch. evenals bij γῆρας nom. γῆρας: gen. γέρας-ος [voor het behoud v. d. σ ook in de cas. obl. vgl. κερᾶ- dat alleen uit κερᾶσ+ατ- te verklaren is], zoo nom. *λήφας ntr.: gen. *λᾶφᾶσ-ος > λᾶος, dat. λᾶι; daarnaar dan ook nom. lāas i.p.v. *lāas, masc. naar λίθος, πέτρος).
λάβδα, τό, — 1 indecl., de letter labda, COM., PL. Crat. 427 b; ὀλισθαίνει ἐν τῷ λάβδα ἡ γλῶττα, ARISTOT. — 2 obsc.: fellatrix AR. Eccl. 920.
λάββῆ (λαμβάνω), ἡ, — 1 „greep”: gevest, oor, hengel ALCAE. 50, 2 ALD. SOPH. O. C. 473, AR. Pax 1258, DEM. — 2 spec. bep. greep bij het worstelen PLUT. — 3 het aannemen, ἀργύρου AESCH. Supp. 935. — 4 overdr. (uit 1): gelegenheid, aanleiding om iets, iemd aan te pakken: aanleiding, voorwendsel om in te grijpen XENOCR., AESCH. Ch. 498, AR. Eq. 841, PL. Phaedr. 236 b.
λαβ-ίς, ίδος, ἡ, haak POL.
λάβρα-ᾶξ, ἄκος, ὁ, lupus, zeesnoek AR. Eq. 361, COM., LUC.
λαβρο-ἄγῶρης, ου, ὁ, heftige taal sprekend Ψ 479.
λαβρο-εὔρομαι, λάβρος zijn: heftig, opgewonden zijn Ψ 474, 478.
λαβροποσία, ἡ, het onmatig drinken HIPPOCR.
λάβρος, — 1 bij HOM. slechts v. natuurkrachten; onstuimig, heftig, ζέφυρος B 148, κύμα O 625,

v. stortregen Π 385, καπνός PIND. O. 8, 36, ὄμβρος, HDT. 8, 12, AESCH. Pers. 110, πύρ EUR. Or. 697. — 2 geweldig (groot), λίθος PIND. N. 8, 46, HDT. 1, 87 (of hard) — Van personen en dieren: 3 heftig, opgewonden THEOGN. 634, adv. 988, PIND. O. 2, 95: λ-οι παγγλωσσία κόρακες ὡς ἄκραντα γαρύετον, schol. σφοδρόι, SIMON. 177, SOPH. Ai. 1147, EUR., ἀόχην TIMOTH. Pers. 84. — 4 spec. gretig, gulzig PIND. P. 4, 244, AESCH. Pr. 1022 adv., μάχαιρα EUR. Cycl. 403 (of 3?), ARISTOT., DIOD.
 (W. v. λαμβάνω, λάξομαι; λ. oorspr. wsch. bezeten > opgewonden, heftig. Of < *rab-ro-s: lat. rabiēs met dissimilatie: dit waarschiynlijker).
λαβρο-στομέω, heftig spreken AESCH. Pr. 327.
λαβρό-σῦτος, in onstuimige vaart AESCH. Pr. 601.
λάβρος (z. λαβύρινθος), ἡ, Carisch en Lydisch = πέλεκυς, PLUT. Qu. Gr. 45.
λαβρών-ιος (λάβρος), ὁ, groote beker COM.
λαβύρ-ινθος, ὁ, — 1 eig. „Bijlenhof”: hof met de bijlen, groot paleis als bijv. in Knossos is opgegraven. — 2 om de voor de Grieken later verwarrende grootheid en veelheid van gangen = doolhof, ook bij de Romeinen; dan ook in Egypte. Vgl. HDT. 2, 148 v. e. onderaardsch gebouw, PL. Euthyd. 291 b, CALL., DIOD. — 3 ingewikkelde kwestie of inhoud D. H., LUC. — 4 spec. lange vischfuk THEOCR. 21, 11.
 (-ινθος Klein-asiat. suffix, z. ἀδμινθος, Κόρινθος e. dgl. Vgl. λάβρος, de in Carie vereerde Zeus Λαβρανθεύς, en de dubbele bijl. λάβρος, op tallooze plaatsen in de Cretensische kunst afgebeeld).
λαβυρινθ-ώδης, — 1 als een labyrinth: met veel bochten ARISTOT. — 2 ingewikkeld, ἐρωτησις LUC. Fugit. 10.
λάγανον, τό, feuilletée, dun koekje COM.
 (z. λαγρός; λ. = ndl. laken).
λάγῆρίζομαι, snoepen AR. Vesp. 674.
 (eig. λαγαν-ίζομαι: λάγανον? of ὦ λάγῆρος).
λάγῆρος, — 1 slap: week, zacht, ingevallen (mager) HIPPOCR., XEN. Cyn. 4, 1 v. d. ingevallen flanken v. e. hond, PLUT.; abs. subst. ἡ λ-ᾶ, s.e. γαστήρ, AR. Eccl.

1167, — 2 slap, krachteloos (*teg. stijf, recht*), ἀρχήν XEN. Eq. 1, 8, DIOD. — 3 *dun vs. rinnen* ARISTOT.; *overdr.* zonder krachtig profiel, v. e. *zuil* PLUT. — 4 (δδός?) diepliggend: met kuilen(?) XEN. Cyn. 6, 5. (: λήγω, ἄλληκτος; W. *slēg-, lāg-* < *idg. lag-* vgl. ook *lag-nōs* ὠ HESYCH. *λαγός πόρονη*; *voorts lāg-φός* haas [*eig. slap-oor*]).
Verw. *lat. la(n)gueo, lacus, o. ier. lacc* [< *lag-nō-*] slap, zacht, o.n. *slakr* zacht, *ndl. slak(?)*; -αρός *wrsch. analog. suffix*).

λαγέτης (λαός, ἄγω), **ου, ό**, „volksleider”: aanvoerder van het volk PIND. P. 10, 31, SOPH. Euryp. 91 D.

λάγ-υνος, van den haas, γέννα AESCH. Ag. 119.

λάγ-ιον, τό, haasje XEN. Cyn. 5, 13.

λάγν-εια, ή, — 1 wellust, geilheid XEN. Mem. 1, 6, 8, ARISTOT. — 2 bijslap HIPPOCR., ARISTOT.

λάγνευ-μα, τό, = *voorg.*, HIPPOCR.

λαγν-εώ — 1 wellustig zijn PLUT., LUC. — 2 zich verenigen HIPPOCR.; *pass. v. d. vrouw* HIPPOCR.

λάγ-νοος (z. λαγαρός), wellustig ARISTOT.; *superl.* λαγνίστατος, ARISTOT.

λαγο-δαίτης, ου, ό, hazen vretend AESCH. Ag. 123.

λαγο-θηρώ, hazen jagen, vangen AR. Lys. 789.

λαγός, ό, *ion.* = λαγός.

λαγύνις, ίδος, ή, = λαγύνος, *flesch* PLUT. 614 f.

λαγύνος, ό, *soms ή*, — 1 *flesch* COM., PLUT. — 2 *bep. maat: 12 κοτύλαι*.

(: W. *lag** [z. λοβός, λέβινθος, λέβης] omsluiten, bevatten, *lag-* < *idg. leg**; of ὠ λαγών *lende weg* en *den vorm?*)

λαγγάνω, Vormen: HOM. *aor.* ἔλαχον, *perf.* λέλογχα (3 pl. λελᾶχασι. EMPED. 115, 5 D.), *aor. met redupl. (causat.)* (ἐ)λέλαχον; HDT. λέξομαι ἔλαχον, λέλογχα; ATT. *f.* λήξομαι, ἔλαχον, εἴληχα, εἴληγμα, εἴληχθην (LYS. 17, 8). — 1 *door het lot verkrijgen, toevallig krijgen*, τι Δ 49, ξ 233, SAPPHO 9, 2 ALD., PIND. N. 9, 45, BACCH. 4, 20, HDT. 7, 144, TR.: AESCH. Pr. 48, PL., N. T. Act. 1, 17 τὸν κληρον της διακονίας, 2 Petr. 1, 1; **later vaker: τινός** (*eig. gen. partit. z. SOPH. Ant. 918, of obiectivus z. τυγγέλις*), HOM. *zelden*: Ω 76, ε 311, THEOGN. 934, PIND., BACCH. 1, 166, TR.: SOPH. Ant. 699, THUC. 2, 44, 13. — 2 **loten**: een lot trekken, het lot trekken of krijgen H 171, i 334, alg. tot N. T. Joh. 19, 24. — 3 **vand.**: (> *pass.*) door het lot aangewezen worden, toegewezen worden; ten deel vallen K 430, ἐς δὲ ἐκάστην (*sc. νῆα*) ἐνέα λάγχανον αἶγες i 160, PIND. N. 1, 24, vgl. P. 2, 27, EUR. Hel. 213, PL. Ieg. 745 e. — **Spec. 4 in Athene**: door loting een bep. ambt of de toerbeurt in een ambstvervulling krijgen, τι of *m. inf.* HDT. 6, 109, THUC., AR. Nub. 623, LYS., PL. Gorg. 473 e, τοῦ θυμιάσαι hij kreeg de beurt om het wierook offer te brengen, N. T. Luc. 1, 9. — 5 **met of zonder δίκην**, rechts ingang verleend krijgen tegen iemδ, πρὸς τινα of τινι LYS. 17, 5, PL. Euth. 5 b, DEM. — 6 **v. Goden, die een bep. land of volk als ter bescherming of om daardoor vereerd te worden hebben gekregen**, τι(νας), HYMN. 18, 6, PIND. N. 11, 1, HDT. 7, 53, EUR. Ph. 1575, PL. Tim. 23 d; *overdr.* PIND. O. 1, 54. — **Causat.** 7 iemδ, τινά, iets, τινος, deelachtig doen worden (*slechts aor.* (ἐ)λέλαχον), πύρος H 80, Ψ 76.

(*daar λαγγάνω en λαμβάνω als semas. verw. natuurlijk op elkaar invloed hebben gehad, zῆν niet λήξομαι en εἴληχα maar is λέλογχα van beteekenis; daardoor is het met πάσχω, ἐπαθον, πέπονθα te vergelijken [ook ll in ἔλαχον nog niet bij HOM.; eerst — door ἔλλαβον — bij HYMN.*

Cer. 87]: W. *lengh-/kh-*, *korte phase lag-* [a < η], *o-phase lagh-* [λαγγάνω, λήξομαι naar λαμβάνω], vgl. HESYCH. λόγχα ἀπόλανοις, λόγχη λήξις. *Verw. lit. per-lenkis* (aan)deel aan iets, o.pr. *per-lankei* het komt iemδ toe, o.b. *polōciti* verkrijgen. *De bet. eeren* ὠ geëerd worden van o.lit. *lenkti nu-lankimas* eerbied, ook *gr.*, z. *boven 6*).

λαγω-βολ-ια, ή, hazenjacht, CALL. Dian. 2.

λαγω-βόλον, τό, *eig.* „hazedooder”: staf, stok THEOCR. 4, 49; 7, 128.

λαγώδιον, τό, haasje AR. Ach. 520.

λαγών (z. λαγαρός), **όνος, ή**, — 1 „ingevallen” flank of zijde v. h. *dierlijke lichaam, beneden de ribben* HIPPOCR., EUR. Iph. T. 293, AR. Vesp. 1193, XEN. Cyn. 4, 1, THEOCR. 25, 246, LUC. — 2 *alg.* holte, holle ruimte COM., CALL., D. H.

λαγώος (z. λαγός), **ός**, = λαγός, K 361, X 310, XEN. Cyn. 10, 2, ARISTOT., (N. T.)

λαγώος, λαγώα, *met en zonder κρέα*, hazenvleesch AR. Ach. 1110, Vesp. 709 als *delicatesse*, PL., COM., PLUT.

λαγώ-πύρος, ό, *soort wilde klaver* HIPPOCR.

λαγώς, of -ός, **ός**, *gen.* -ῶ of **ώ**, *acc.* -ῶ(v), *pl.*, n. **ώ**, *acc.* **ός**; *ion.* λαγός (*analog. als νηός: νεός*); — 1 *haas* (HOM. *ώος*), EPICH. 36. HIPPON. 39, 7 ALD., HDT. 1, 123, AESCH. Eum. 26, XEN. Cyn. 3, 3, DEM. 18, 263 als *beeld v. angst*, LUC. — 2 *soort visch* EPICH., PLUT. 983 f. — 3 *sterrebeeld* ARAT. 383.

(*teekenende dieren naam: slap-oor [z. λαγαρός en οδός] < (σ)λαγ + ωφ(σ)-ο-. Vgl. o.ind. lamda-karna-m. hangoor = haas*).

λαγω-φόνος, hazen doodend, v. d. *zwarten arend* ARISTOT.

λάζομαι, = λαμβάνω, *slechts pr. en impf.*, — 1 nemen, vatten, grijpen, τι Θ 389, HIPPOCR., THEOCR. 8, 84 *dor.* λάσδομαι. — 2 *met πάλι*, terugnemen, intrekken, μύθον Δ 357; > *verbergen*, zich bedenken v 254.

(W. *lag** - z. λαμβάνω, λ. < *λαγμομαι).

λάζυμαι, — 1 = *voorg.*, HYMN. Merc. 316, HIPPOCR., EUR. Med. 956. — 2 *vastgrijpen*, κύλικος AR. Lys. 209.

λάθᾱ, ή, *dor.* = λήθη, PIND.

λάθ-άνεμος, dor. = ληθ., den wind vergetend; **ώρα, windstilte SIMON. 20, 3 ALD.**

λάθητι-νός, makkelijk aan de aandacht ontsnappend ARISTOT.

λάθι-κηδής, dor. -καδής ALGAE., μαζός, die de zorgen vergeet > doet vergeten, het verdriet stilt X 83, ALGAE. 96, 3 ALD.

λάθι-πονός, dor. = ληθ., — 1 *zijn zorgen vergetend* SOPH. Ai. 711. — 2 *βίωτος*, dat de smarten vergeet > doet vergeten SOPH. Tr. 1021.

λαθι-πορφύρις, ίδος, fem. het purper (vergetend?) versomberend IBYC. 9, 3 ALD.

λάθι-φθογος, die de stem vergeet, doet vergeten: stom (makend), v. d. *dood* HES. Sc. 131.

λάθος, τό, dor. = ληθος, = λήθη, THEOCR. 23, 24.

λάθουσῆν, ή, = ληθουσῆν, het vergeten EUR. Iph. T. 1279.

λάθρα (: λαμβάνω), *eig. instrum. sing. fem., vaak later λάθρα, als dat. geschreven*, *ion.* λάθρη (λάθη), heimelijk, verborgen, *verzw.* ongemerkt B 515, T 165, THUC. 4, 39, 24, SOPH. Ai. 437, AR. Ran. 746, MEN. Epitr. 483, N. T. Mt. 1, 19. — 2 *λ. τινος*, buiten weten van E 269, HDT. 8, 112, SOPH. O. R. 787, AR. Vesp. 347.

λαθραϊός, 3, ook 2, heimelijk, in het verbergen TR.: AESCH. Ag. 1230, ANTIPH., ANDOC., PL. Ieg. 781 a.

λάθη (and. -η), ep., ion, = λάθη (-ᾶ).

λαθηθά, adv. = λάθη, LUC.

λάθυρος, ὁ, lathyrus, peuldragende plant en de vrucht daarvan COM., THEOPHR.

(lathyr-: ladhüer- in lat. läburnum boonenboom??)

I. λαία, ἡ, dor. = λεία, buit PIND. O. 10, 44.

II. λαία (z. λαῖα), ook λαία, steentjes, waardoor de draden van de schering bij het loodrechte weefgetuww neergetrokken worden (elders ἄγυθες) ARISTOT.

λαίγξ (λαῖα), ιγγος, ἡ, steentje ε 433, ζ 95.

λαιδρός, (schreeuwend): onbeschaamd NIC. Th. 689. (lai+d-: W. lai- schreeuwen. huilen, gr. λαίειν schreeuwen: arm. lam ik huil, lat. lä-mentum, lätro blaf lit. löju ik blaf, o.b. lajati blaffen. Of: lat. laedo).

λαίθαργος, valsch, gluiperig SOPH., AR. Eq. 1068.

(z. λήθ-αργος; wrsch. λαθάνω, W. läz+dh-; -αργος snel, bij de hand - z. ἄργος ρ 292, hondenaam-?? Of is uit λαίμ-αργος (eig. -μαργος), z. d. een -αργος razend gedistilleerd?)

λαίμ-ἄζω, scortari AR. Eq. 167, Th. 57.

(W. läi+k-, z. HESYCH. ληκῶ τὸ μόριον en o.ind. rākā Godin v. d. voortplanting.)

λαικασ/τής, ὁ, scortator AR. Ach. 79; -άσ/τρια, ἡ, slet AR. Ach. 529, MEN. Perik. 235.

λαίλαψ, ατος, ἡ, orkaan, geweldige storm A

306, ι 68, SEMON. 1, 15 ALD., ANACR. 102, 2 ALD., AESCH. Supp. 34, ARISTOT., POL., N. T. Mc. 4, 37.

(formatie met lai- als redupl.; λαπ-: λέπω, af schillen, of λάπτω lat. lapit=dolore afficit FESTUS??)

λαίμα, τό, onz.: keel of brutaliteit AR. Av. 1563.

(: λαμός, doch een λαίμα: λήν, = λήμα, is ook mogelijk, vgl. gr. αίμα: lat. semen?)

λαίμαργ-ία, ἡ, gulzigheid PL. Rep. 619 d, ARISTOT., PLUT. Otho 9.

λαίμο-αργος, gulzig ARISTOT.

(< λαμό-μαργος, met razende keel, vgl. γαστέρι μάργη σ 2; doch z. λαίμηρός).

λαίμᾶσσω (z. λαίμός), att. -ττω, gretig verslinden AR. Eccl. 1178; -αστρον, τό, als scheldwoord: schrokgeschreeuw of keeljuweel of mondjegauw, veelvraat HEROND. 4, 46.

λαίμάω, begeerig open staan HIPPON. 79 ALD.

λαίμό-ρῦτος, σφαγή, uit de keel stroomend EUR. Hel. 355.

λαίμός, ὁ, keel N 388, χ 15, EUR. Ion 1065, AR. Av. 1560, LUC.; ook v. dieren.

(W. läi-, korte phase läi- schreeuwen, z. λαιδρός).

λαίμό-τητος, — 1 bij de keel afgesneden, κάρα EUR. Ph. 455. — 2 de keel toesnoerend, ἄχρα AR. Th. 1054.

λαίμο-τομ-έω, ἐκυτόν, zich de keel afsnijden AP. RH., PLUT. Otho 2.

λαίμο-τόμος, de keel afsnijdend, χεῖρ EUR. Iph. T. 444, TIMOTH. Pers. 142.

λαίμο-τομος, 2, met afgesneden keel EUR. Ion 1055, Hec. 208.

λαῖν-εος, = λαῖνος, X 154, EUR. Ph. 115, THEOCR. 23, 58.

λαῖ-ῖνος, 2, — 1 van steen, steenen, οὐδός I 404 en PARM. 1, 12 D., χιτών met toespeling op de steening G 57, SIMON., BACCH. f. 22, 1, SOPH. O. C. 1596, EUR., AR. Ach. 449 cit. — 2 met een hart van steen THEOCR. 23, 20.

λαῖον, τό, dor. = λήιον, zaadveld THEOCR. 10, 42.

λαῖον, τό, sikkal AP. RH.

(< λαφ-ιον, vgl. o.ind. lavi-tra- n. sikkal, lunāti hij snijdt. ab. leš (afgesneden?) haarlok, o.n. le sikkel; W. leḡā- ous leḡ-, korte phase leḡ-. Z. λαύρα).

I. λαῖός, linksch CARM. POP. 18, 3, ALD., PARM. 17 D., AESCH. Pr. 714, EUR., POL.

(< λαίφος [vgl. HESYCH. λαῖφα · ἀσις, β = ρ] = lat. laeuis, o.b. lēvū linksch).

II. λαῖός, ὁ, soort lijstet ARISTOT.

λαιο-τομέω (λαῖον), het koren maaien THEOCR. 10, 3.

λαῖς, ἰδος, ἡ, = ληῖς, AESCH. Sept. 331.

λαισήιον, τό, oudste, meest primitieve vorm v. h. schild: ongelooide, harige huid om den nek hangend en naar voren of naar achteren gedraaid naar den eisch v. h. oogeblik E 453, M 426, HDT. 7, 91 λα-ἄντ' ἀσιδών, ὅμο βοέης πεποιη-μένα.

(onz.; msch. < λασι-ήιον, vgl. παρ-ήιον, ὑπερόϊον; eig. bijn naam v. h. schild, waarop vaak oogen enz. geschielderd waren: met het behaarde [λάσιος] gezicht wegens het haar v. d. bovenste huid??)

λαῖ-τμα, τό, diepte van de zee η 276, m. θαλάσσης e. dgl. T 267, HES., THEOCR. 13, 24.

(z. λαί-μός keel; semas. vgl. lat. fauces pas; λ. gapende afgrond, vōrāgo: vōrāre. Suff. -τμα in ἄε-τμα vuurgloed: ἄημι)

λαίφάσσω, = λαφύσσω, NIC. Th. 477.

λαῖφος, τό, — 1 schamel kleed v 399, v 206. — 2 lap zeildoek, zeil ALCAE. 30, 7 ALD., AESCH. Supp. 715, SOPH. Tr. 561, EUR., overdr. Rhes. 323.

(msch. W. s-lāi-, kortste phase slī- en slōi-: vgl. lat. laedo, o.n. slīta verscheuren).

λαίψηρό-δρομος, snel loopend EUR. Iph. A. 207.

λαίψηρός, snel K 358, Φ 264, 278, PIND. N. 10, 63, BACCH. 7, 6, EUR. Alc. 494.

(msch.: αίμηρός, met praef. lä- of lai-; z. lä-καταπύγων, of λέώλης geheel te gronde gericht; vgl. λήν = λίαν, z.d. Ook λαί-μαργος? doch z.d.).

λαῖμ-ἄζω (λαῖμ-), schreeuwen AESCH. Sept. 186.

λαῖκρή, ἡ, soort boom, wrsch. olm THEOPHR.

λαῖ-καταπύγων, υνος, ὁ, versterkt καταπύγων, wellusteling (λα, z. λαίψηρός) AR. Ach. 664.

λαῖκαρθον, τό, specerijachtige boomschors, die tot bereiding van het Egyptische κῶφι en ook als geneesmiddel aangewend of als parfum gebruikt werd PLUT.

λακείν, ἔλακον, z. λάσκω.

λακερύζα, jem., schreeuwend, krassend, κορώνη HES. O. 747, AR. Av. 609, κῶων PL. Rep. 607 b cit.

(verlenging v. λακερός HESYCH.: λάσκω. Uit het verbum λακερύζω, vgl. κελαρύζω Φ 261).

λακ-ίζω, verscheuren; adv. verb. λακιστός, verscheurd COM., LYCOPHR. 1113.

(< lat. lacer, läcerare läcinia tip, punt, v. e. kleed, russ. lachma [< *laks-mā] lompfen, versleten jas).

λακίς (z. voorg.), ἰδος, ἡ, — 1 lap, lomp, flarde ALCAE 30, 8, ALD., AESCH. Ch. 28, AR. Ach. 423, DIOD. — 2 het verscheuren AESCH. Pers. 125.

λάκισ/μα, τό, het afgescheurde EUR. Tr. 497.

λακικό-πλουτος, ὁ, bijn. v. Callias den rijken Athenen, omdat men zeide, dat hij zijn schatten in een onderaardsche bewaarplaats gevonden had. PLUT. Arist. 5, ALCIPHR. 1, 9.

λακικό-πρωκτός, met een ware cisterne als πρωκτός, met grooten πρ., AR. Nub. 1330.

λάκκος, ὁ, — 1 regenput, cisterne, waterreservoir AR. Eccl. 154, DEM., AESCHIN. 1, 84. — 2 reservoir of kelder voor wijn, olie e. dgl. HDT. 4, 195, XEN. An. 4, 2, 22. — 3 vijver voor watervogels HDT. 7, 119.

(< λακφ-ο-: lat. lacus, lacūna, m. ier. loch meer, o.s. lagu meer, o.b. loky regen [< regenbak]).

λακκ-οσχέας, ου, ὁ, hij, die een grooten zak heeft LUC. Lexiph. 12.

(naar λακκό-πρωκτος gevormd).

λακ-πατέω, = λαῖα πατέω, met voeten treden COM.

λακ-πάτητος, 2, met voeten getreden SOPH. Ant. 1275.

λακτ-ίζω (λάξι), met den voet of de hiel trappen; *spec. v. paarden*: πρὸς κέντρον λ., „de verzenen tegen de prikkelen slaan“; *vand. neertrappen*; ver-trappen σ 99, χ 88, PIND. P. 2, 95, AESCH. Pr. 881, AR. Nub. 136, PL. Rep. 586 b.

λάκτισμα, τό, — 1 eig. schop SOPH. Ichn. 213, vgl. 231 D., LYCOPHR. 835. — 2 *overdr.* smaad AESCH. Ag. 1601.

λακτισ/τής, οὔ, ὁ, achteruitschoppend, ἔππος XEN. Mem. 3, 3, 4.

λάκων-ίζω, — 1 de Lacedaemoniërs in leefwijze, kleeding, gewoonten en taal navolgen PL. Prot. 342 e, XEN. Hell. 4, 8, 18, DEM., PLUT. Alcib. 23. — 2 Laconisch, kort en krachtig, spreken PLUT. — 3 het met de Lacedaemoniërs houden, van hun partij zijn XEN. Hell. 4, 4, 2. — 4 = παιδ'εραστῶν, AR.

λακωνισ-μός, ὁ, partijtrekken voor de Lacedaemoniërs XEN. Hell. 4, 4, 15; 7, 1, 46.

λακωνισ-τής, οὔ, ὁ, — 1 hij, die de Lacedaemoniërs, in leefwijze enz., navolgt PLUT. Phoc. 10. — 2 hij, die tot de Spartanaasgezinde partij behoort XEN. Hell. 1, 1, 3 2.

λακωνο-μάνειν, overdreven voorliefde voor de Lacedaemoniërs hebben en hen in alles naäpen AR. Av. 1281.

λάλαγέω (z. λάλος), — 1 zwetsen, ijdele taal klappen PIND. O. 2, 107, 9, 40. — 2 v. vogels: snateren THEOCR. 5, 48. — 3 tsjirpen, v. krekels THEOCR. 7, 139.

λαλάζω (z. λάλος), babbelen, v. golfjes ANACR. 80, 2 ALD.

λάλ-έω, — 1 babbelen, praten (*aanv. teg. λέγειν* in ernst spreken) SOPH., AR. Eccl. 1058, PL. Euthyd. 287 d, DEM., THEOPHR. — 2 *verzw.* > spreken, zeggen SOPH. Ph. 110, later steeds meer: HEROND. 4, 33, ARISTOT., MEN. Perik. 220, LUC., vooral n. t. zeer vaak, zelfs v. woorden v. Christus en v. God Mt. 10, 20, v. gewone menschen Luc. 2, 17. — 3 bepraten, bespreken, τι AR. Th. 578, THEOCR. 27, 57. — **abs.:** 4 spreken (*teg. stom zijn*) LUC. salt. 62 (ω HDT. 1, 47 φωνεῦντος). N. T. Mt. 9, 33. — 5 spreken met iemd, τι n. t. Mt. 12, 46. — 6 v. dieren: gearticuleerde maar onbegrijpelijke geluiden maken THEOCR. 5, 34 v. sprinkhanen, PLUT. v. apen. — 7 v. muzikale geluiden ARISTOT., αὐλῶ λ. THEOCR. 20, 29, v. d. donder n. t. Apoc. 10, 3.

λάλη, ἡ, gebabbel LUC. Lexiph. 14.

λάλη-μα, τό, — 1 gepraat MOSCH. 1, 8. — 2 louter gepraat; v. personen: zwetser, leeghoofd SOPH. Ant. 320, EUR. Andr. 937.

λάλη-σις, ἡ, het babbelen AESCH.

λαλητι-κός, babbelachtig AR. Eq. 1381.

λαλ-ιά, ἡ, — 1 gebabbel, gepraat AR. Nub. 931. — 2 babbelachtigheid AESCHIN. 2, 49, THEOPHR. — 3 discussie POL. — 4 iemds individueele taal (-dialect n. t. Mt. 26, 73), Joh. 8, 43.

λάλλη, ἡ, kiezelsteen, door het water bespoeld THEOCR. 22, 39.

(: λάλος, z. λαλάζω).

λάλος, comparatie ἴσπερος, ἴστατος AR. Ran. 91, EUR. Cycl. 315. — 1 babbelachtig, praatziek EPICH. 139 A., EUR. Supp. 462, AR. Pax 653, PL. Gorg. 515 e. — 2 ὄδωρ, mededeelzaam < spraakzaam makend (ANACR.) 11, 7.

(onomatop. z. lat. lallare een kind in slaap zingen, d. lallen, eng. lullaby, to lull, lit. lall'iti stotteren, z. gr. ἀλαλάζω en ἀλαζών).

ΛΑΜΒΑΝΩ (άν) — **Vormen:** HOM.: slechts: *pr. en aor.* ἐλ(λ)αβον en (ἐ)λελαβόμεν; HDT.: *f.* λῆψομαι (*and.* λάμψομαι), *perf.* λελάβηκα, *p.* λέλαμμαι, *aor. p.* ἐλάμθηθην; *dor. f.* λάψομαι (ᾶ of ᾶ' EPICH. 34 K., THEOCR. 1, 4), *perf. cret.* λελουβα. *Att.:* λήψομαι, *aor.* ἔλαβον (soms ἐ-όμην AR.) *perf.* εἴληφα, *p.* εἴλημαι, ἐλήφθηθην. — **Gebruik:** I: **ACT.** 1 vatten, grijpen, nemen, χερμάδιον χειρὶ Θ 321, *alg. tot n. t.* ἄρτον Mt. 26, 26; κούρην γούνων, het meisje bij de knieën ζ 142; ook *gen. alleen* (z. 15) πέτρης, grijpen naar, zich vast (trachten te) houden aan ε 428. — 2 wegnemen: meenemen, veroveren K 545, ι 41, HDT. 4, 130, SOPH. Ph. 68; *spec. l.* δίκην, *sumere poenas*: straffen LYS. 1, 29. — 3 in handen nemen, aannemen: krijgen; ontvangen, ἄποινα Z 427, κλέος α 298, *alg. tot n. t.* Mt. 17, 24 v. belastingen, Mt. 10, 41 v. loon en geluk ω v. leed, van straf HDT. 1, 115 tot n. t. — 4 **praegn.:** in handen krijgen, in zijn macht krijgen: gevangen nemen E 159: A 106. — 5 opnemen, τινα η 255. — **Overdr.** 6 zich meester maken van, τι(να), bevangen, τρόμος ἔλλαβε γυῖα Θ 452, HDT. 6, 137, ATT.: THUC. 2, 29, 22 Ἀθηναίους, θάρσος ἔλαβε; *vand.* 2, 34, 14 καρούς λ. (τινα), de gelegenheid doet zich voor, *alg. tot n. t.* Luc. 5, 26. — 7 *verzw.* iemd vastgrijpen > binden verplichten, ὀρκίους HDT. 3, 74, SOPH. O. R. 276. — 8 iets grijpen met de zintuigen: in zich opnemen, πρόσθεγμα SOPH. Ph. 234, PL. — 9 iets (be)grijpen met het verstand, met den wil PIND. O. 8, 6, HDT. 9, 10 φρενί, PL. Parm. 143 a. — 10 iets opnemen, opvatten op een bep. manier ω een bep. opvatting van iets hebben HDT. 7, 142, λάβετε τοὺς λόγους μου μὴ πολεμίας THUC. 4, 17, 36, *alg.* — **ontvangen:** 11 v. bevruchting: HIPPOCR., AESCH. Ch. 128 v. d. aarde. — 12 toelaten, ὁ μέγας δὲ κίνδυνος ἐναλκιν οὐ φῶτα λαμβάνει PIND. O. 1, 83; *spec. l.* πρόσωπον τινος, met iemd rekening houden, partijdig zijn (*Hebraïsme*) n. t. Luc. 20, 21. — 13 in zich opnemen, bij zich toelaten: gevoelens, θυμόν, moed vatten κ 461, αἰδῶ λ. = αἰδεῖσθαι SOPH. Ai. 345. — 14 *verzw.* **uit omschrijving v. h. passivum en gelijkstaande uitdrukking;** ὕψος λ. = hoog worden THUC. 1, 91, 26 naast τευχίζεται, rot n. t. vaak: οἰκοδομῆν λ., gebouwd worden 1 Cor. 14, 5.

II: **MED.** 15 grijpen naar, zich vasthouden aan, beetpakken, **m. gen.** (*object. ω partit.*), σχεδὺς ε 325, δ 388, κεφαλῆς HDT. 4, 64, ATT. — 16 *vand.* zich meester maken van, ἀρχης SOPH. O. C. 373, ἐληθείας PL. Phileb. 65 b, POL. — 17 iemd aanpakken, behandelen, χαλεπῶς HDT. 1, 121, 4. — 18 v. **plaatzen:** (uit 16) bereiken, τινος THUC. 3, 24, 7. — 19 (uit 17) aanpakken: beoordeelen PL. Leg. 637 b.

(*Uit ep.* ἔλαβον, *alg.* εἴληφα [*< σε-σλαφ-α*], vgl. [*phoc.* εἴλαφα] en uit INSCR. met EN. die met Ἀ- < σλ- beginnen, blijkt een oud-gr. (σ)λάβ- naast (σ)λαβ-, W. s-lag^{sk}-, kortste phase s-lag^{sk}- = gr. (σ)λαβ-; z. ook λάζωμα. Daarnaast W. s-lābh-, z. εἴληφα en λάφρον, vgl. o. ind. lābhatē, lambhate hij grijpt, krijgt, lit. lōbis bezittingen, rijkdom, lābas adj. goed. — Voor s-lag^{sk}-, korte phase s-lag^{sk}-, vgl. *ags.* laccan nemen, grijpen. — Praes. λαμβάνω eerst bij ἔλαβον als praes. gevormd naar μανθάνω: ἐμαθον e. dgl.).

λάμια, ἡ, — 1 grootte, gulzige zeevisch ARISTOT. — 2 als eigenaam: spook, waarmee men de kinderen bang maakte, vgl. μορμῶ AR. Vesp. 1177.

(lam- groote. muil: ETYM. MAGN. *λάμια* χάσματα, lat. *Lemurēs* spoken, lit. *lemoti* opslurpen, lett. *lamata* muizenval).

λαμπαδαρχία, *ή*, een liturgie te Athene: het zorgen voor den wedloop met fakkels; een deel van de *gymnasiarchie* ARISTOT.

λαμπαδηδρομία, *ή*; fakkelloop, wedloop met fakkels, waarbij het er op aankwam het snelst te loopen en tegelijk de fakkels aan te houden, z. PL. Rep. 328 a.

λαμπαδηφορία, *ή*, = **λαμπαδηδρομία**, HDT. 8, 98.

λαμπαδηφόρος, fakkeldragend AESCH. Ag. 312, AR., INSCR.

λαμπάδιον, τό, — 1 kleine fakkel PL. Rep. 328 a, PLUT. — 2 pluksel, verband AR. Ach. 1177, DIO.

λαμπαδοῦχος; een fakkel dragend, *ήμερα*, van den bruiloftsdag EUR. Iph. A. 1506.

λαμπάς, άδος, *ή*, — 1 licht, fakkel HDT. 6, 105 (z. 7), THUC. 3, 24, 3, TR.: AESCH. Sept. 433 Ag. 8, AR. Th. 655; takkenbos POL. — 2 lamp PLUT., N. T. Mt. 25, 1. — 3 zonlicht PARM. 10, 3 D., SOPH. Ant. 879; dag EUR. Med. 352. — 4 bliksem EUR. Supp. 1011. — 5 komeet ARISTOT., N. T. Apoc. 8, 10. — **Spee.** 6 fakkelface, z. **λαμπαδηδρομία**:

HDT. 6; 105, AR. Vesp. 1203, XEN. Vect. 4, 52, PL. Rep. 328 a, ARISTOT. A. II. 57, 1. — 7 overdr.: als beeld v. h. leven, waarbij de eenige generatie de fakkel aan de volgende overgeeft PL. Leg. 776 d.

λαμπετάω = **λάμπω**, slecht part. lichten, schijnen A. 104, HES. Th. 110, AP. RH.

(: *λάμπω*, = *ναιετάω* : *ναύω*, d.w.z. *afsl. v. een stam op -της*, vgl. *καλλι-λαμπέτης* ANACR. 25).

λαμπέτις, ιδος, fem. lichte, *ή*ως LUC. Trag. 103.

λαμπηδών, όνος, *ή*, flikkeren EPICUR. 101 Us., glinsteren PLUT. Aemil. 18.

λαμπουρίς, ιδος, *ή*, = **άλωπηξ**, AESCH. 2 volg.

λάμπουρος, met glimmenden staart, *hondenmaam* THEOCR. 8, 65.

λαμπρ-είμων, όνος, in glinsterend witte kleederen HIPPOCR.

λαμπρός (*λάμπω*), — 1 lichtend: stralend, schitterend, φάος *ή*ελιοιο A. 603, alg. tot N. T. Apoc. 22, 16; *adv.* λ-όν, E. 6, PIND. N. 7, 66. — 2 glinsterend, glimmend, *χρῆτόν* τ. 234, HDT. 4, 64, POL., N. T. Luc. 23, 11, Apoc. 19, 8. — 3 *v. lucht en water*: stralend, doorschijnend HIPPOCR., AESCH. Eum. 695, EUR., XEN. Hell. 5, 3, 19. — 4 *v. geluid*: stralend, helder EUR. Heracl. 864, PL. Phil. 51 d, ARISTOT., PLUT. — **Overdr.** 5 sterk, krachtig, άνεμος HDT. 2, 96, AESCH., EUR. Heracl. 280, *v. wind* AR. Eq. 430, POL. — 6 duidelijk; in het oog vallend, μαρτόρια AESCH. Eum. 797, THUC. 7, 55, 5, *adv.* onomwonden 8, 67, 1, *χρῆν* XEN. Cyn. 5, 5. — 7 *v. personen*: stralend > beroemd, bekend HDT. 6, 125, THUC. 1, 138, 31, TR.: SOPH. O. C. 1144; *superl.* als *titel* PAP. — 8 *prachtlievend*: grootsch, mild ANTIPH., ISOCR. 3, 56, DEM. — 9 stralend: prachtig, schoon PIND. N. 3, 34, λ-ά ώρα *ή*λιος THUC. 6, 54, 3, AR. Pax 859, λ-όν κάλλος PL. Phaedr. 250 b, *v. e. paard* XEN. Eq. 2, 1. — 10 stralend > blijde; heugelijk SOPH. O. R. 81, EL. 1130, XEN. Hell. 4, 5, 10.

λαμπρότης, *ή*, — 1 glans XEN. An. 1, 2, 18, N. T. Act. 26, 13. — 2 helderheid *v. stem* PLUT. Philop. 11. — **Overdr.**: 3 glans, roem, aanzien HDT. 2, 101, THUC. 2, 64, 10, DIOD. — 4 mildheid DEM. 21, 158. — 5 stralend karakter, verhevenheid *v. stijl* PLUT. — 6 grootheid, ψυχής POL.

λαμπροφών-η, *ή*, heldere stem *v. e. heraut* HDT. 6, 60, PLUT.

λαμπρόφωνος, met heldere stem HIPPOCR., DEM. 13, 313; *superl.* PLUT.

λαμπρ-ώνω, — 1 glanzend maken, *ή*προν XEN. Eq. 10, 1; *med.* poetsen, *άσπίδας* XEN. Hell. 7, 5, 20. — 2 verhelderen, helderziend maken AESCH. Eum. 104. — 3 *pass. refl.*: zich zelf beroemd maken, zich onderscheiden door, zich laten voorstaan op, *τινι* THUC. 6, 16, 35, AR. Eq. 556, ARISTOT. PLUT. — 4 *pass.* aan het daglicht komen EUR. El. 1039. — 5 *overdr.*: verheven, schoon spreken PLUT.

λαμπ-τήρ, *ή*ρος, ό, — 1 lichter, vuurbekken σ. 307, τ. 63. — 2 wachtvuur SOPH. Ai. 286. — 3 zonnelicht EUR. — 4 = **λαμπάς**: fakkel AESCH. Ag. 22, EUR. Iph. A. 34, XEN., ARISTOT. — 5 lanternen EMPED. 84, 3 D.

λαμπτηρουχ-ή, *ή*, het bedienen v. d. fakkels voor de *vuurseinen* AESCH. Ag. 890.

λαμπύρ-ίζω, als een glimworm glinsteren THEOPHR.

λαμπ-ύρις, ιδος, *ή*, glimworm ARISTOT.

λάμπω, *pf.* *λέλαμπα*, *impf.* *ίερατ.* *λάμπωσκον* EMPED. 84, 6 ALD, THEOCR. 24, 19. — 1 glanzen, stralen, schijnen, *ός άσπεροπή v. βrons* A. 66, HES., SOL., *v. vuur* SOPH. Ant. 1007, *tot* N. T. Mt. 5, 1; *med.* *v. fakkels* Σ. 492, *αίχμη* Z. 319, HES., *v. e. brandend huis* XEN. An. 3, 1, 11. — 2 helder zijn, *v. „stralend” geluid* SOPH. O. R. 186. — 3 *overdr.* glanzen: beroemd zijn, uitstralen, in het oog vallen, *άρετά* PIND. I. 1, 22, *σύν άλαθεία πᾶν λάμπει χρέος* BACCH. 7, 43, EUR., AR. Vesp. 62, *κάλλος* PL. Phaedr. 250 d. — 4 *overdr.* stralen, blij zijn AR. Eq. 550. — **Causat.** 5 aansteken, doen schijnen EUR. Hel. 1131.

(W. *lā(2)p-*, korte phase *lāp-* > *λαπ-*, waaraan l. de *genasaleerde vorm is*. Vgl. *oier. lassa* [*< laps-*] vlam, o.n. *leiptr* bliksem, lett. *lāpa* fakkel, v. dennehout, lit. *lāpsnā* [*ē < ig. ei*] vlam, o.b. *lāpū* glanzend).

λαμπύρ-ια, *ή*, onbeschaamdheid PLUT. Anton. 24.

λάμπυρός (: *λάμια*), — 2 *eig.* met wijd geopenden mond THEOCR. 25, 234, NIC. — 2 schreeuwend, onbeschaamd XEN. Symp. 8, 24, PLUT. Mar. 38.

λανθάνω, *f.* *λήσω*, *aor.* *έλαθον*, *perf.* *λέληθα*; *med.* *έ(λε)λαθόμην*, *perf. ep.* *έλεασμαι*; *a u s a t.* (*έ*)*λέλαθην*, *dor. f.* *λασεύμαι* THEOCR. 4, 39; *aor. p.* *λασθήμην* 2, 46. — **Act.**: 1 verborgen zijn, zich verborgen houden voor, *τινα* N. 721, *alg. tot* N. T. 2 Petr. 3, 8, abs. Mc. 7, 24. — 2 **Vaak met part.** *verbonden*. λ. *τινα* *δρών*, ik doe iets zonder dat een ander het bemerkt; *zonder-τινα* of *met έμικτόν enz.*: . . . zonder er mij van bewust te zijn, zonder het te merken θ. 93, *alg. tot* N. T. Hebr. 13, 2; *daar ook zin* met *ετι* 2 Petr. 3, 5; abs. HDT. 1, 44, *of met έμικτόν enz.* AR. Pax 32. — 3 **Soms is de constructie omgekeerd en gelijk aan de Nederlandsche**: *έλτο λαθόν*, hij sprong onbemerkt M. 390, SOPH. Ant. 532. — 4 **Causat.**: *aor.* II *redupl.*: doen vergeten, *τινά τινος* O. 60. — **Med.**: 5 vergeten, *τινος* K. 99, PIND. O. 8, 72, SOPH. El. 342, PL. Phaedr. 252 a; *pass.* SOPH. El. 1249. — 6 met opzet vergeten I. 537, AESCH. Ag. 39.

(W. *lā(2)+dh-*, z. *dor. lādω*, *ion. lēthō*, vgl. *o.ind. rā-trī* nacht, *dor. Dātō* oorspr. godin v. d. nacht, met haar 2 kinderen: Zon en Maan, lat. *lāteo* [*ω pāteo*], o.n. *lōmr* list, bedrog).

λάξ, *adv.*, met de hiel, met de voeten achteruitslaand, trappend E. 620, N. 618, THEOBN. 815, AESCH. Eum. 110, AP. RH., LUC.

(z. *λακίξω*, *λαχμός* [*< λακσ-μό-*] het vertrappen, HESYCH. *ληκᾶν* *πρός φθῆν* *ορηγίσθαι*, lit. *lekiū* ik

vlieg, *lakskis* voortstormend, *lett. lekāt* springen: W. *lek-* buigen, inbuigen, *λεκ-άνη*, bord, schotel. *Of* < *κλάξ ω *lat. calix* hiel?)

λάξᾱς (z. λακτίζω), *part. aor.* omschoppend LY-COPHR.

λᾱ-ξέω (λᾱα + ξέω?), λ-τός, in de rotsen uitgehouwen N. T., Luc. 23, 53.

λάξις, ἦ, z. λῆξις, HDT. 4, 21.

λά-ξος, van gepolijste steen SOPH. Euryp. fr. 7, 6 D.

λᾱο-γραφία, ἦ, hoofdelijke omslag PAP.

λᾱο-γράφος, ὁ, beambte voor de volkstelling PAP.; -έομαι, hoofdelijke omslag betalen PAP.

λᾱο-δάμας, αντος, ὁ, volkbedwinger Ἄρης AESCH. Sept. 343.

λᾱο-δογματικός, met de volksmeening overeenstemmend POL.

λᾱο-κρίται, οἱ, rechtbank voor Egyptenaars PAP.

λᾱο-πάθης, door het geheele volk geleden AESCH. Pers. 945.

λᾱο-πόρος, volk overzettend, μηχανή λ., v. *scheperen* AESCH. Pers. 113.

λάος, ὁ, *ep. dor. n. t.*; *att. λεώς*, ὦ, ook HDT., *ion. ληός* (HESYCH. HIPPON. 88, HDT. 5, 42; *vgl.* HDT. λήϊτον 7, 197; — 1 manschappen, mannen: *volk*, bij HOM.

zelden sing.: A 10, γ 155, *meest pl.*: krijgsvolk B 675, scheepsvolk ξ 248; knechten P 390. Ook in *vredestijd* λαοὶ ἀγροῖσθαι Δ 676 = ἀνέρες 549, γ 214, PIND. N. 10, 36, HDT. 1, 22, νοιτικός AESCH. Pers. 383, γεωργικός AR. Pax 920. — 2 volk als politieke eenheid: in de vergadering *meest pl.*, ἀκούετε

λεφ AR. Pax 551, N. T. Mc. 7, 6. — 3 menigte, schare PL. Rep. 458 d, N. T. Luc. 6, 17. — 4 volksta m PIND. O. 8, 30, Ἀχαιῶν λ. SOPH. Ph. 1243. — 5 inboorling PAP.

(INSCR. Corinth *λαφο-*, z. *λίαν* en *praef. λα-*, *lat.*, *vgl. λαυηρός*).

λᾱο-σεβής, door het volk geëerd PIND. P. 5, 95.

λᾱο-σόος, zijn manschappen, mannen voortdrijvend, aanvurend (σεώω), v. *goden*: Ares P 398, o 244.

λᾱο-τρόφος, de mensen voedend, -voorspoedig makend PIND. O. 5, 4; 6, 60.

λᾱο-φθόρος, het volk vernietigend στάσις THEOGN. 781.

λᾱο-φόνος, het volk doodend BACCH. 12, 120, THEOCR. 17, 53.

λᾱο-φόρος, het volk vervoerend: ὁδός, landweg O 682, κέλευθος THEOCR. 25, 155; z. *λεω-φόρος*.

λαπαδνός, = ἀλαπαδνός, AESCH. Eum. 562.

λαπάζω (z. ἀλαπάζω), — 1 = ἀλαπάζω, AESCH. Sept. 47. — 3 *gew.* λαπάσσω, f. ω, *maag* en *buik*: leegen, reinigen, week maken HIPPOCR.

λαπάθος (λαπάζω), ἦ, kuil DEMOCR. 122 D.

λαπαξις, ἦ, leeging, afvoering ARISTOT.

λᾱπαρη (z. ἀλαπάζω), ἦ, *ion. en ep.*, lende, onderbuik, zijde v. h. *lichaam* Ξ 517, X 307, HIPPOCR., HDT. 2, 86; 6, 75.

λᾱπάρος (z. *voorg.*), zacht, week; *spec.* met weeken, niet opgezeten onderbuik, niet geconstipeerd HIPPOCR.

λαπᾱσσω, z. λαπάζω.

λάπη, ἦ, later λάμπη — 1 schuim, kaam op vloeistoffen, die lang staan PLUT. 1073 a. — 2 *vand.* verzuurde, gemeene wijn PLUT. — 3 = φλέγμα, afscheiding in den neus HIPPOCR. — 4 borrelende modder of schimmel AESCH. Eum. 387 in de onderwereld (*coniect.*)

(: λάμπω? *vgl.* ontsteking en 3 φλέγμα; *msch.* is *lat. vappa* door *umbr.* tusschenphase uit λάμπη te verklaren [in *Umbr.* wordt l- > v-]).

λαπιζω(?), — 1 fluiten SOPH. — 2 opsnijden, pochen CIC. Att. 9, 13, 4.

(< *πλαπ* (z. *εἰλαπίνη*). *vgl.* HESYCH. λαπιστής-τροφηλός; λαπίστρια· θέλουσα εὐωχῆσθαι: *lit. leprou* verwend, kieskeurig).

λάπισμα, τό, rocherij CIC. Att. 9, 13, 5.

λαπ-ιώδης, 2, slijmachtig; τό λ-ες, slijm HIPPL.

λάπτω (z. λαφύσσω), oplikken, opslobberen, v. *wolven* en *katten* Π 161, AR., ARISTOT., PLUT. LUC. V. H. 1, 23.

λᾱρινός, — 1 gemest, vet XENOPHAN. 6, 2 D., AR. Pax 925. — 2 *overdr.* επος AR. Av. 465. *Vand.* -ἱνεύομαι, vet worden SOPHR.

(: *lat. lar*(?)*dum* spek, vet; < *ig. lajes-r.*, *vgl. lat. laetus* oorspr. vet, welig, welvarend).

λαρᾱ-αγωγός, mand dragend EUR.

λαρᾱ-ίδιον, τό, kleine kolenmand AR. Ach. 340.

λάρκοις(?), ὁ, mand, voor houtskool AR. Ach. 333, 351.

λάρναξ, ἄκος, ἦ, — 1 kist Σ 413, BACCH. 5, 141, HDT. 3, 123. — 2 lijkurn Ω 795, THUC. 2, 34, 31. — 3 ark, kistje, v. *vondelingen* SIMON. 13, 2 ALD., AP. RH., DIOD., PLUT., LUC. Dea Syr. 12.

(*dissimilatie* uit **λάρνα-αξ*, *vgl.* HESYCH. *λάρναξ*· *κιβωτός*, *vgl. ναρκίων*· ἄκος, *λάρνα-αξ* met gebroken (*pantoffels*), steek een draad in? *Wrsch. kl.-asiat.*)

reduPLICATIE: *lit. nerū* duik onder, schuif in

λάρος, ὁ, — 1 zeemeeuw ε 51, AR. Av. 567, ARISTOT. — 2 *vand.* inhalege politicus AR. Eq. 956, Nub. 591, *vgl.* Av. 567 α?

(*msch. arm. lor* kwartel, *vgl. λάρουγξ*).

λᾱρᾱς, genotvol: smakelijk, δειπνον T 316, οἶνος β 350 *superl.*

(< *λαφ-σρος*: *λαύω*, genieten. *Vand.* β 350 *λαρᾱτάτος* met ω, niet o < *λαφρᾱτάτος*).

λαρᾱγγ-ίζω, — 1 uit volle keel schreeuwen DEM. 18, 291, LUC. — 2 overschreeuwen AR. Eq. 358.

λάρουγξ, υγγος, ὁ, ook ἦ, — 1 strottenhoofd, stembanden ARISTOT. — 2 keel EUR. Cycl. 157, AR. Eq. 1363, N. T. Rom. 3, 13.

(*invloed v. φάρυγξ*, dat reeds bij HOM. voorkomt. *Vgl. o. n. slarc* zweelgartij. *Msch. echter* — *wegens*

1 — *beter*: *λάρος* schreeuwer, zeemeeuw: *λαλεῖν* schreeuwen, z. *λαιδρός*).

λάς, ὁ, *att. contr. uit* *λάας*, z. d.

λάσᾱνον, τό, — 1 drievet, om ketel of braadpan op te zetten, kookstel AR. Pax 893. — 2 geheim gemak (*lat. lasanum* HOR. Sat. I, 6, 109), COM.

(*lacon*. < *λαθ-?* = *ludh*: o. *ind. randh-anan*. het koken, *ier. lann* kookkachel).

λασανο-φόρος, ὁ, slaaf belast met het vervoer van het *λάσανον* (2) PLUT. 182 c.

λάσθη, ἦ, bespottig HDT. 6, 67.

(*λασ-θη*: *λασ-* in *λιλαίωμα*, z. d.?)

λασθη̄μεν *aor. pass. bij* *λάθανομαι* vergeten THEOCR. 2, 46.

λασι-αύνη, ενος, met haren nek, v. *dieren* HYMN. Merc. 224, SOPH. Ant. 350, AR. Ran. 822, THEOCR. 25, 272.

λάσιος, soms 2 — 1 harig, ruig, δις Ω 125, γαστήρ ι 433, SOPH. Pl. 184, PL. Phaedr. 253 e, XEN. Eq. 2, 4, THEOCR. 7, 15, LUC. — 2 als symbool v. *mannelijke kracht* (*vgl. haar op de tanden hebben*): sterk, moedig, στήθεα A 189, κῆρ 851, αἴγες λ-ον μένος EMPED. 27, 2 D. — 3 als teeken van *ruwheid*: grof, ongemanierd AR. Nub. 349, PL. Theat. 194 e. — 4 v. *planten* en *plaatsen*: dicht bebladerd, dicht begroeid PL. Crat. 420 d, XEN. Ant. 6, 4, 26, THEOCR. 26, 134.

(< *πλατ-ιος* [*vgl. *πλοῦτ-ιος*] *eig. ha(a)r ig*, < *ig. ult-*: o. *ier. folt* haar, o. *pr. wolti* aar, *serv. vlá* < *sl. volti*] *hetz.*; W. *uel-*, z. *lat. vellus, villus*, [v]lána).

λάσκω, *f.* λακχίσσομαι, *aor.* II ἔλασκον, *pf.* ἄρα. λέλασκα, *part. fem.* λελάσκυια, *aor.* ἐλάσκησα AR. Pax 382, — **1** schreeuwen, krijschen X 141, *v.* Scylla μ 85, HVMN. Merc. 145, λελάσκοντο *v.* honden HES., ARISTOT. — **2** *v. d. menschelijke stem:* roepen, schreeuwen; *verz.* verkondigen TR.: SOPH. Ant. 1094, AR. Ran. 97, Ach. 480. — **3** *overdr.* kreunen > kraken Υ 277, ἄσκρα N 616. — **4** openbarsten (*z.* δια-λακέω) N. T. Act. 1, 18.
(λακ-σκω, λακ-: lat. loquor, *vgl.* W. lai- in laisw [z. laidorós] schreeuwen).
λάσταυρος, ὄ, wellusteling THEOPHR.
(: λάστη = πόρνη, *z.* λιλαιομαι).
λαταγ-έω, *de λάταξ* door neerwerpen een gedruisch veroorzaken LUC. Lexiph. 3 = -άζω ANACR. 41 ALD.
λάταξ, ἄγος, ἦ, — **1** een in het water levend viervoetig dier ARISTOT. — **2** druppels wijn, *die men met een lichten tik uit zijn beker in een schaal wierp* ALCAE., 24 ALD., SOPH. (*z.* κότταβος).
(> lat. latex: *m. ier.* lathach [o. n. ledia slijk, -ay- *i. p. v.* -ak- naar het in bet. *verv.* παταγέω).
λά-του-έω, — **1** steenen hakken, DIOD. — **1** in de rots uitbouwen N. T. Mt. 27, 60; -ημα, τό, DIOD.
λά-του-ία, ἦ, steengroeve PLUT. (lat. laetumia).
λατρ-εία, ἦ, — **1** loondienst; de stand van dienaar, dienst AESCH. Pr. 966, SOPH. Ai. 503, EUR., LUC. — **2** *overdr.* slavernij, plichten PLUT. 107 c. — **3** (θεοῦ) dienst, godsvereering PL. Ap. 23 b, Phaedr. 244 e, N. T. Rom. 9, 4. — **4** *concr.* dienaar PIND. N. 4, 54.
λάτρευ-μα, τό, — **1** dienst SOPH. Tr. 357. — **2** vereering EUR. Iph. T. 1275. — **3** *concr.* dienaar EUR. Tr. 1106.
λατρ-έω, — **1** *abs.* voor loon dienen SOL. 18, 48; in (slaven)dienst zijn bij, *τινι* SOPH. Tr. 35, EUR.; *τινα* EUR. El. 131. — **2** *overdr.* overgeleverd, onderworpen zijn aan, *τινι*, πέτρα AESCH. Pr. 968, SOPH., νόμοις XEN. Ag. 7, 2. — **3** *spec.* de goden, God dienen EUR. Ion 152, θεῶν N. T. Mt. 4, 10.
λάτρ-ιος, μισθός, loon voor een dienst PIND. O. 10, 28.
λάτρ-ις, ιος, ὄ, ἦ, — **1** daglooner THEOGN. 302, SOPH. Tr. 70, EUR. — **2** *alg.* dienaar, dienares, slaaf, slavijn EUR. Herc. 823, Iph. A. 868.
λάτρον, τό, arbeidsloon AESCH. Suppl. 1011.
(λα-τρον < la- korte fase bij W. lei-: *got.* un-lēds arm, *lit.* lāima voorspoed, laimēti winnen. *Uit* l. lat. latro bij PLAUT. huursoldaat).
λα-τύπη, ἦ, — **1** „steenslag“: afval van steen bij het steenhouwen — **2** gips PLUT. 954 a.
λα-τύπος, ὄ, steenhouwer HIPPOCR., SOPH.
λαυκανίη, ἦ, keel X 325, Ω 642.
(*lit.* pa-laiūkis halskwab).
λαύρα, ἦ, — **1** smalle gang, langs het μέγαρον X 128, 137. — **2** steeg, straatje PIND. P. 8, 86, HDT. 1, 180, HEROND. 1, 13. — **3** passage, bazaar, wijk PAP., Itr. — **4** laan THEOCR. Epig. 4, 1. — **5** pad PLUT. — **6** goot AR. Pax 89, 158. — **7** klooster met vele afzonderlijke cellen, *spec. in Egypte* Itr. (*naast* HESYCH. λαύρον μεταλλου ἀργύρου παρά Ἀθηναίους, *z.* Lauriumgebergte; *λ. eig.* mijn gang: W. leu- [z. *s. v.* lāas, laion] insnijden, openhakken, korte fase lau- = *gr.* lau + qā. + ov).
λαρυγ-μός, ὄ, gulzig eten AR. Nub. 52.
λάφυρα, τά, buit, van den vijand „afgenomen“ AESCH. Sept. 278, SOPH. Ai. 93, XEN. Hell. 5, 1, 24; POL. ook *sing.*
(*z. s. v.* λαμβάνω; W. *s.* lā[ā]bh- verkrijgen, verwerven; *ursch. oud collect.* *λάφυρ-za, *vgl.* γέφυρα).
λαφυρ-αγωγέω, plunderen PLUT. Galb. 5.

MULLER, Grieksch Woordenboek.

λαφυρ-οπωλέω, als buit verkoopen XEN. An. 6, 6, 38, POL.; -πωλείον, τό, plaats waar de buit verkocht wordt POL.

λαφυρ-ο-πώλης, ου, ὄ, — **1** opkooper en verkooper van den buit XEN. An. 7, 7, 56. — **2** *in Sparta:* officieren v. administratie bij den grooten staf, die voor den buit zorg droegen XEN. Lac. 13, 11.
λαφύσσω, *att.* -τω, opschrokken, verslinden, *v. dieren* AL 176, Σ 583, LUC.

(*z.* λάπτω. *Ig.* laph-: *arm.* lap'el likken, *alb.* lapit lik, *russ.* lopat' verslinden, *naast* lab(h)-: *lat.* lambo, *ags.* lapian oplikken, *o. b.* lobūzati kussen).

λαφύστιος (λαφύσσω). — **1** gulzig LYCOPHR. 1234; *vgl.* HDT. 7, 197. — **2** verslonden LYCOPHR. 791.

λαχαίνω (λάχανον), omspitten AP. RH.
λαχαν-εύομαι, planten, kruiden voor zich inzamelen LUC. Lexiph. 2.

λαχανισ/μός, ὄ, het afsnijden en inzamelen van groenten THUC. 3, 111, 34.

λάχᾶνον, τό, — **1** gekweekte groente COM., AR. Th. 456, PL. Rep. 372 c, THEOPHR., N. T. Mt. 13, 32. — **2** *pl.* groen(te)markt AR. Lys. 557, COM.

(W. lagh- λαχῆ AESCH. gegraven kuil, *z.* λαχαίνω, *vgl.* *msch. n. slov.* laz ontgonnen stuk bosch (?), *eur.* laige [

λαχανό-πτερος, ὄ, met groentevleugels, *komisch gevormd woord bij* LUC. V. H. 1, 13.

λαχανο-πώλης, ὄ, groentekoopman PAP.

λαχανο-πωλήτρια, ἦ, groenvrouw AR.

λαχανό-πωλις, ιδος, ἦ, = *voorg.*, AR. Vesp. 497.

λαχανο-φαγία, ἦ, groente eten HIPPOCR.

λαχαν-ώδης, als groente THEOPHR.

λαχή (λαγγάνα), ἦ, het loten AESCH. Sept. 914.

λαχμός, ὄ, het vertrappen EP.

(: λακίζω; *λ.* < λακσ-μό-).

λάχνη, ἦ, — **1** wollig, gekruld haar, donzig haar B 219, λ 320, PIND. O. 1, 70, LUC. — **2** haar, bont, *v. wilde dieren* HES. O. 513, NIC., AP. RH. — **3** schapenwol SOPH. Tr. 690. — **4** wol, wolligheid op kleedingstukken, οἴλη K 134. — **5** stekel, *v. e. stekelvarken* PLUT. 98 d. — **6** loof *v. boomen* NIC. Al. 410.

(*niet:* lat. lana, *dat* < laks-nā zou zijn = lat. lana < *loucs-nā, praenest. Löсна. — *Doch evenals vellus: vello, zoo* λ: ἔλαω [z. I EIA(Ω), draaien], W. mel + k-; *λ.* < *idg.* ulks-nā > φλαξ-νā. *Voor* χ < ks, *z.* λύχνος. *Vgl.* *idg.* uolk-o- *in av.* varša- haar, *o. b.* vlasū hetz. *en idg.* uolk-ti- *in lit* vāltis haverspelt).

λαχνή-εις, — **1** harig, ruig B 743, στήθεα Σ 415, EMPED. 67, 3 D., PIND. P. 1, 19. — **2** wollig of pluizig *v. riet* Ω 451.

λαχνό-γυιος, met harige leden EUR. Hel. 378.
λάχνος (λάχνη), ὄ, schapenwol ι 445.

λαχνόομαι, ruig, harig, wollig worden SOL. 27, 6.

λαχν-ώδης, = λαχνήεις, *v. planten* EUR. Cycl. 541.

λαχνω-σις, ἦ, behaard zijn HIPPOCR.

λάχος (λαγγάνα), τό, — **1** het voor iemd bepaalde lot: lotsbestemming, taak THEOGN. 592, AESCH. Ch. 360, SOPH. Ant. 1303. — **2** *concr.* bij loting gekregen deel, portie PIND. O. 7, 58, AESCH. Eum. 5, XEN. An. 5, 3, 9. — **3** deel, gedeelte MOSCH. 2, 2.

λαχύς, laag op het water, νῆσος ι 116, ἀκτῆ κ 509.

(*niet:* ἐλαχύς; W. lēgh- [z. lex- liggen?] *in o. n.* lāgr = *nā.* laag, *lett.* lēfs vlak, lēsa zandbank).

λάψις (λάπτω), ἦ, oplikken ARISTOT.

I. λάω, zien, λάων τ 229, λάε ιβ. 230

(< λασ-ω: *o. ind.* lāsati hij ziet, *z.* ālaós).

II. (*λάω), willen, *z.* λῆν.

λα-ώδης, geschikt voor het volk PLUT. Crass. 3.

λείανᾶ, ἦ, — **1** leeuwin HDT. 3, 108. — **2** *overdr.*

AESCH. Ag. 1258, THEOCR. 3, 15. — **3** *obsc.* AR. Lys. 231 *met zinspeling op oude leeuwenwagens (z. de leeuwenpoort te Mycene en gemmen uit Creta).*

(: *λέων*; wijst wrsch. op oudere declinatie *λέων*, **λεονος*, z. lat. *leōnis*; < *λεφαν-ια* met *av* < *idg* *ῥ*, vgl. *δράκαινα*, *δάκαινα*).

λεαίνω (*λεῖος*), *ep.* *λεαίνω*, *f.* *ανῶ*, — **1** glad maken, polijsten Δ 111, PL. Tim. 66 c; *rimpels* Symp. 191 a. — **2** effen maken, *v. e. weg of dansvloer* O 261, § 260. — **3** scheren THEOPHR. — **4** vijf malen of stampen HDT. 1, 200, XEN. Mem. 1, 4, 6, ARISTOT., *med.* NIC. Th. 646. — **5** rooien, uitroeien (*uit 2*) HDT. 4, 122. — *overdr.* **6** verzachten, *λόγον τινος* HDT. 8, 142. — **7** polijsten, *v. d. stijf* D. H.

λεαντι-κόσ, geschikt om glad te maken ARISTOT.

λεβηρίς, *ίδος*, **ή**, — **1** schil, peul, *v. peulvruchten* HESYCH. — **2** oude huid, *v. slangen en insecten* HIPPOCR., AR.

(z. *λοβός*; W. *leg*:-: lat. *legumen* groente).

λεβήρις, **ή**, konijn STRABO.

(*figurisch woord*; voor *suff.* vgl. *ἰμβηρίς* aal: *ἰμβηρίς*).

λέβης, **ητος**, **ὀ**, — **1** ketel om water in te koken Φ 362, I 123, μ 237, HDT. 2, 41, THUC. 4, 100, 6; 12. — **2** waschkom, -bekken α 137, τ 386, PIND. O. 126 AESCH. Ag. 1129; waschtuig SOPH. Tr. 556. — **3** bekken (vgl. „ketelmuziek”) HDT. 6, 58. — **4** lijkurn AESCH. Ag. 444, Ch. 686, SOPH. El. 1401.

(? *-ης*, *-ητος* herinnert aan *τάτης*, dat. *iransch* *lw. is*).

λεβ-ιάς, **ὀ**, *een visch*, = **ήπατος**, AR., COM., ATHEN. 7, 301 c.

λέγα = *ἀκλόαστοι* dartel, uitgelaten ARCHIL. (?) 179 B⁴.

λεγών = *volg.*, PLUT. Otho 12.

λεγιών, **ωνος**, **ὀ**, legio N. T. Mt. 26, 53.

λέγνον (?), **τό**, zoom, rand HIPPOCR.

λέγωντός, met een kleurig rand CALL. Dian. 12.

λέγω, **Vormen**: *regelm.* λέξω *enz.* Bij „zeggen” *f.* έρω, *aor.* είπον, *perf.* είρηκα, *p.* είρημαι, *aor. p.* έρηήην, — **1** oplezen, verzamelen Ψ 239, N 276, PIND. P. 8, 53, MOSCH. 2, 70. *Vaak med.* voor zich . . . of zelf . . . Ξλαα Θ 507, Ω 793. — **2** *vand.* uitlezen: uitkiezen I 188; > *in een bep. groep meetellen* δ 452, τ 335, N 276 (z. b.); *med.* voor zich uitkiezen Φ 27, AP. RH., NIC. — **3** opsommen B 222; tellen *med.* δ 451. — **4** vertellen N 275, λ 374; bij DEM, λέγε *uit wetten* lezen, voorlezen (vgl. lat. *legere*). — **5** *abs.* spreken, *tr.* bespreken, *act.* en *med.* Daarnaast (andere hoofdtijden, z. *bov.*) zeggen (eerst na HOM.; sinds PIND. O. 9, 49, met A. c. I.) *Met pers. pass.* λέγομαι *met Inf.* = *dicor*, men zegt van mij, dat . . . = *Sinds* HOM. (*alleen med.* Y 244, N 275 z. b.) *alg.* tot n. t. Mt. 1, 20; *praegn.* bevelen, *ook met Inf.* XEN. An. 1, 3, 8. — **6** met woorden aanduiden: bedoelen, beteekenen HDT. 1, 124, SOPH. Tr. 9, AR. Eq. 1041, PL. Prot. 312 c, Symp. 202 b tot n. t. Mc. 14, 71. — **7** *vand.* noemen, *m. dubb. acc.* = qualificeren als HDT. 1, 32, AESCH. Eum. 48, SOPH., tot n. t. Mc. 10, 18; ὀ λεγόμενος, (de) zoogenaamd(e) PL. Phaedr. 275 b; τὸ λεγόμενον, zooals men (of (het spreekwoord) zegt PL. Gorg. 514 e. — **8** *spec.* εἶ λέγειν τινα AESCH. Ag. 445, EUR. Med. 457, PL. *Vand.* ook κακὰ λέγειν τινα AR. Eccl. 435.

(W. *leg*:-: *alb. mb-l'ed* ik pluk, oogst, lat. *lēgo* lezen (bij = verzamelen, [z. *colligo*] > lezen [vgl. een opstel *enz.* oplezen], *legio* het verzamelde *leger* = *osc. leginum* „legionem”).

λεηλασία, **ή**, buitmaken XEN. Hier. 1, 36, AP. RH. **λεηλατ-έω** (*λεῖα*, *ἐλαύνω*), als buit wegvoeren: plunderen, τὴ HDT. 2, 152, SOPH. Ai. 343, XEN. Hell. 4, 8, 30.

λεία, **ή**, *dor.* λῆτᾶ, *ion.* λητή, *ep.* ληίς, buit I 138, PIND. O. 10, 44, THUC. 2, 94, 24, SOPH. Ai. 26, XEN. An. 5, 1; 8, POL.

(< **lām-ia*: *ἀπο-λαύω*, korte phase lat. *lū-crum*).

λείαινω, z. **λεαίνω**.

λείβω, — **1** uitgieten, vergieten, δάκρυα N 88, TR.: AESCH. Sept. 51, PL.; *ook med.* AESCH. 398(?); *pass.* PIND. P. 12, 10, EUR. Ph. 1522. — **2** uitstorten, plenglen Z 266, TR.: AESCH. Supp. 981. — **3** bevochtigen AR. Eq. 327(?), EUR. Andr. 532.

(< *s-leib*:-: lat. *libare* uitgieten bij het offer, *dēibūre* bevochtigen, ll- Ω 285).

λεί-εντερία, **ή**, dunne stoelgang HIPPOCR.

λείμαξ, **άκος**, **ὀ**, = **λειμών**, EUR. Ba. 867, Ph. 1571.

λείμμα, **τό**, overschot HDT. 1, 119, PLUT., N. T. Rom. 11, 5.

λειμό-δωρον, **τό**, *een plant* THEOPHR.

λειμών, **ώνος**, **ὀ**, vochtig land: uiterwaard, weide B 461, **Ατης* λ. EMPED. 121, 4 D., HDT. 7, 23, PIND. fr. 129, AESCH. Pr. 653, TR., THUC. 6, 96, 24, XEN., PL. Phaedr. 248 b.

(W. *s-lei*- vochtig, glad zijn: *λίμνη* haven, *λίμνη* moeras, bekken, lat. *limus* modder, vgl. *ndl.* (s)lijm).

λειμων-ιάς, **άδος**, **ή**, weidenimf SOPH. Ph. 1454.

λειμων-ιος, van of in de weide AESCH. Ag. 559,

SOPH. Ai. 601, ARISTOT., THEOCR. 18, 39.

λειμωνο-ειδής, weideachtig CEB. Tab. 17.

λειμων/όθεν, *adv.*, van de weide af Ω 451; *λειμωνόθε* THEOCR. 7, 80.

λειό-βάτος, **ὀ**, gladde rog COM., ARISTOT.

λειο-γένειος, met gladde kin, zonder baard HDT. 5, 20.

λειό-καυλος, met gladden stengel THEOPHR.

λειο-κύμων, met rustig oppervlak LUC. V. H. 2, 4.

λείος, — **1** glad, glibberig AR., LUC. — **2** glad: niet ruw Δ 484, XEN. Mem. 3, 10, 1; λ. *πετρόων*, vrij van . . . ε 443; zonder baard AR. Ran. 48; niet geborduurd THUC. 2, 97, 25; *λεία pl.*, soort dameschoenen HEROND. 7, 57. — **3** vlak, effen; > rustig Ψ 359, SOL. *bij* ARISTOT. A. Π. 12, 3, HDT. 2, 29, PL. Crat. 414 b zonder terreinhindernissen, gemakkelijk, XEN. An. 4, 4, 1, PL., N. T. Luc. 3, 5. — **4** *overdr.* zacht, vriendelijk, *v. aanraking en geluid* AESCH. Pr. 647, AR. Ran. 1004, PL. — **5** gelaten, niet opstandig PL. Theaet. 144 b. — **6** glad, zoodat er niets aan ontbreekt: > gladweg, voortreffelijk, heelmaal ARCHIL. 113 (*adv.*), HEROND. 2, 70 z. d.

(W. *s-lei*- glad, vochtig zijn, z. *λειμών*; λ. < *λείφος* = lat. *lēvis* glad).

λεί-όστρακος, glad van schelp ARISTOT.

λείό-της, **ή**, gladheid, effenheid AESCH. Pr. 493, PL. Gorg. 465 b, ARISTOT.

λειο-τριχιάς, sluik haar hebben ARISTOT.

λείπ-, **λείπο-**, z. **λίπ-**, **λίπο-**.

λείπω, *λείψω*, *έλιπον*, *λέλοιπα*; *spec.* *λελιμμένος perf.* AESCH. Sept. 355 (z. *echter* *λίπτω*) — **Trans.**: **1** verlaten, alleen laten, achterlaten = weggaan van, τινα X 226, Σ 11, PIND. N. 5, 15, HDT. 6, 115, ATT.; *verzw.* (toe)laten HDT. 6, 28. — **2** > in den steek laten Π 368, τάξειν (vgl. *λιποταξία*) PL. Ap. 29 a; *spec.* gaan ontbreken, *ισί* *ένοατα* χ 119. — **3** iemand achterlaten: n a laten B 106; *ook med.* EUR. Herc. 169. — **Intr.**: **4** vgl. *reeds* HOM. πάντα

λέλοιπε ξ 213 (*eig. me enz. heeft mij verlaten* > is verdwenen, ontbreekt) SOPH. O. R. 1232, EL. 514; > ontbreken POL. τιμι, N. T. Luc. 18, 22. — 5 *vand. (analogisch naar δέω, δεῖ) m. gen. het scheelt . . . is er . . . van af* PLUT. — **Pass. intr.:** 6 achtergelaten worden: achterblijven B 700, E 154, HDT. 7, 140, ATT. — 7 overblijven K 253. — 8 *relat. achterblijven bij, τινος, in een wedstrijd* Ψ 523, AESCH. Pr. 857 *alg. tot N. T. Jac. 1, 4.* — 9 onderdoen voor, τινος HDT. 7, 8, 1, AESCH. Pers. 344, XEN. An. 7, 7, 31. — 10 *vand. niet vinden, begrijpen, verstaan, weten, τινος* SOPH. Ai. 543.

(W. *leiq**: o. *ind. rinākti* hij (ver)laat, *arm. (aor.) e-līk'* hij verliet, *lat. linquo, liqui, o. ier. lē(i)im* ik laat, *got. leīwan* = *d. leihen, lit. lēki* ik laat).

λειριόεις, dun v. d. stem Γ 152; *teer, χρώς* N 830. (*vgl. Πόδα-λείριος* en *HESYCH. λειρός· ὁ ἰσχνός: λειρός dissimilatie < *λειλος = lit. leilas* dun. *Vgl. λείριος* BACCH. 16, 94).

λείριον, τό, lელი HYMN. Cer. 427, THEOPHR., NIC. (*z. λειριόεις, wegens de dunne stengel? misschien lw., uit egypt. rēri*).

λείριος, lელი- of teer: ἄνθεμων PIND. N. 7, 79, ὄμμα BACCH. 16, 94.

λείστός, of ληίστος, buit te maken I 406.

λείτος (λεός), 2, ion. λήιτος, o. att. λήτος, van het volk; vand. τὸ λ-ον, gemeentehuis HDT. 7, 197.

λειτουργ-έω, o. att. ληιουργέω, λειτουργός zijn: — 1 een werk verrichten in het algemeen belang, *z. λειτουργία* LYS. 18, 8, XEN. Mem. 2, 7, 6 DEM. — 2 tempeldienst vervullen N. T. Hebr. 10, 11. — 3 *spec. de godsdienstige plichten, (vooral het gebed) naleven (vgl. liturgie = dienst)* N. T. Act. 13, 2.

λειτουργ-μα, τό, dienst aan den staat bewezen PLUT. Ages. 36.

λειτουργ-ια, ἡ, — 1 dienst aan den staat, waartoe de vermogende burgers op eigen kosten verplicht waren ORAT., PL. Leg. 949 c, PAP. — 2 militaire dienst of dienstdak POL. — 3 vriendendienst PLUT., LUC. Salt. 6. — 4 kerkelijke dienst, liturgie N. T. Luc. 1, 23, Phil. 2, 17.

λειτουργ-ιός, — 1 dienend N. T. Hebr. 1, 14. — 2 de λειτουργία betreffend PAP.

λειτουργός, — 1 werk verrichtend in het belang der gemeenschap: v. staatsdienaren PLUT. Rom. 26.; *v. staatswerklieden* POL.. PLUT. — 2 *Christ. dienaar* Gods N. T. Rom. 13, 6; *vgl. Phil. 2, 25.*

λειχήν (: λείχω), ἦνος, ὁ, — 1 mos, aan planten en boomen HIPPOCR., THEOPHR., NIC. Th. 945. — 2 *van menschen en dieren:* uitslag AESCH. Ch. 281, EUM. 785.

λειχην-ώδης, vurig HIPPOCR.

λειχ-ἦνωρ, ορος, ὁ, likkebaard, naam v. e. muis BATR. 205.

λειχο-μύλη, ἡ, molenlikker, naam v. e. muis BATR. 29.

λειχο-πίναξ, ακος, ἡ, bordenlikker, naam v. e. muis BATR. 100.

λείχω, l i k k e n, o p k l i k k e n AESCH. Ag. 828, AR. Eq. 103, 1285, ARISTOT.

(*o. ind. lihati* hij likt, *arm. lizem* ik lik, *lat. lingo, o. ier. ligim* hetz., *ndl. likken, lit. lēziū* ik lik).

λείψ-ανον (λείπω, vgl. πόπανον : πέτω, + σ), τό, overblijfsel SOPH. El. 1113, AR. Vesp. 1066, PL. Phaed. 86 c.

λειψ-υδρία, ἡ, watergebrek POL.

λειψ-ύδριον, τό, streek zonder water, spec. bij den Parnes in Attica HDT. 5, 62, AR. Lys. 605.

λείω-μα, τό, het fijngewrevene THEOPHR.

λείων z. λέων.

λεκάνη, ἡ, dor. λακάνη, schotel, bekken, wan AR. Nub. 907, AV. 1143, POL.

(W. *olek-* buigen, welven, *z. lat. lanx* schotel en *vgl. λικριόεις*).

λεκάνις, ἴδος, ἡ, dem. v. λεκάνη, PLUT., LUC. Amor. 39.

λεκάνιον, τό, (tafel)bord AR. Ach. 1110, XEN. Cyr. 1, 3, 4.

λεκιθο-λαχανό-πωλις, ἴδος, ἡ, peulvruchten- en groentenverkoopster AR. Lys. 467.

λεκιθό-πωλις, ἴδος, ἡ, erwten (purée)verkoopster AR. Pl. 427, LUC. Lexiph. 3.

I. λέκιθος, ἡ, eierdooier HIPPOCR., ARISTOT.

(*wrsch. identisch met volg., evenals ndl. dooier met dodder, o. n. blōmi* bloem: *n. ijsl. ook dooier*).

II. λέκιθος, ὁ, (moes van) peulvruchten HIPPOCR., AR. Lys. 562, COM. — **-ίτης ἄρτος** brood daarvan gemaakt CARM. POPUL. 32, 11 ALD.

(*: λεκάνη; W. olek-* buigen > omhullen, *vgl. d. Hülsefrucht?*)

λεκιθ-ώδης, geel als een dooier HIPPOCR.

λεκίσκ-ιον, τό, schoteltje HIPPOCR.

λεκ-ίσκος, ὁ, schoteltje HIPPOCR.

λεκτι-κός, tot het spreken, zich juist uitdrukken, be- hoorend PL. Polit. 304 d, XEN. Mem. 4, 3, 1, ARISTOT.

λεκ/τός, — 1 uitgelezen HES., AESCH. Pers. 795, SOPH. O. R. 19, EUR. — 2 *te zeggen* AR. Av. 423, SOPH. Ph. 633.

λέκ/τρον, τό, bed α 437, PIND. P. 3, 26, TR.: AESCH. Pers. 132, SOPH. Ant. 862, EUR.; vaak huwelijk(sbed).

λελήμαι, vol vuur, -strijdlust: begeerig zijn Δ 465, E 690, αἰθήρ EMPED. 100, 18 D., AP. RH.

(*msch. oorspr. heet zijn, branden v. verlangen: λη-: λιῆρός* warm, lauw, *Wrsch. contaminatie met vormen v. ἡ-λέ-* willen, *z. λήν* en *vgl. HESYCH. ληλήσθαι (codd.)· ἐθέλειν; ληλήται· τεθέρομανται, ληλήμένος· προθυμούμενος· και ἐνθερος ἄν*).

λελογισμένως, adv., na rij beraad HDT. 3, 104, EUR. Iph. A. 1021.

λελυμένως, adv., slap, langzaam HIPPOCR.

λέμβος(?) ὁ, sloep, boot DEM. 32, 6, THEOCR. 21, 12, POL.; **-ώδης, in den vorm van een sloep** ARISTOT. (*msch.: λέπω, π > β* na μ; *oorspr. schil, dop, vgl. lat. cavina*).

λέμ/μα (λέπω), τό, schors, schil, schaal HIPPOCR., AR. Av. 674, PL. Tim. 76 a.

λέμφος, slijmerig (in de neus): niet bij de pinken MEN. Epit. 344.

(W. *s-lembh-*: *d. Schlamm*).

λέντιον, τό, lat. linteum N. T. Joh. 13, 4.

λέξις (λέγω), ἡ, — 1 spreekwijze; stijl PL. Ap. 17 d, ISOCR. 5, 4. — 2 spreken (*teg. πράξις*) PL. Rep. 396 c. — 3 *woord* POL., PLUT.

λεοντ-έη, contr. λεοντῆ, ἡ, nl. dorά, leeuwehuid HDT. 7, 69, AR. Ran. 46, PL. Crat. 411 a.

λεόντ-ειος, van leeuwen AESCH., THEOCR. 24, 34.

λεοντο-βάμων, op leeuwenpooten rustend AESCH.

λεοντο-δάμας, αντος, ὁ, leeuwentemmer PIND. fr. 74.

λεοντο-κέφαλος, met een leeuwepop LUC. Hermot. 44.

λεοντό-πους, met leeuwepooten EUR.

λεοντο-φόνος, τό λ-ον, een diër waarvan het vleesch voor den leeuw doodlijk is ARISTOT.

λεοντο-φόρος, een leeuw (als teeken) dragend LUC.

λεοντο-φύης, met leeuwenaard EUR. Ba. 1196.

λεοντ-ώδης, leeuwachtig PL. Rep. 590 a, ARISTOT., PLUT.

λέπαδνον, τό, — 1 jukriem, halster, *waarmee het juk met de schoft der trekdiëren verbonden wordt* E 730. — 2 juk AESCH. Ag. 217. AR. Eq. 768, EUR. Phaeth. p. 7, 65 D.

(*λεπα-δνο-: -δνο-; < leq*-: lat. laqueus strik?*)

λεπαδο-τεμαχο - σελαχο - γαλεο - κρᾶνιο-λειψανο - δριμ - υποτριμματο - σιλφιο - παραο - μελιτο - κατακεχυμενο - κιχλεπι - κοσσυφο - φαττο - περιστερ - αλεκτρονον - οπτ-εγκεφαλο - κιγκλο - πελειο-λαγω - σιραιο - βαφη - τραγανο - πτερύγων, een schotel, *die uit de volgende bestanddeelen bestaat*: mosselen, zoutevisch, muraenen, lampreien, schedeloverblijfsels met scherpe saus, silphium, met honing overgoten lijsters, vinken, eendvogels, duiven, gebraden hanekammen kwikstaarten, wilde duiven, hazen, bijgekookte most, lekkernijen, vleugels AR. Eccl. 1169.

λεπαῖος, rotsachtig EUR. Hipp. 1248.

λέπ-αργος, met wit, grijs vel AESCH., NIC., THEOCR. 4, 45.

λεπάς, ἄδος, ἡ, mossel, die zich aan de rotsen vastzuigt AR. Vesp. 105, Pl. 1096, ARISTOT.

(: *λέπας en λέπω* schelp: schil, schaal?)

λέπας, τό, kale rots, berg AESCH. Ag. 283, THUC. 7, 78, 9, EUR., PLUT.

(= *lat lapis*, beide < *idg. lepa(+d)-: λέπω*).

λεπαστή (> *lat. lepesta*), ἡ, een mosselschelpvormige drinkbeker AR. Pax 916.

λεσιδ-ωτός, geschubd HDT. 2, 68, 72 (*subst.; een visch*); 9, 22, ARISTOT.

λεπ-ίζω, schillen POL.

λεπίς (λέπω), ἴδος, ἡ, — 1 schors, schaal, schub EMPED. 82 D. (*lichaamsbekleding*) ARISTOT., LUC., N. T. Act. 9, 18. — 2 schub, plaatje HDT. 7, 61, POL., PLUT.

λέπος (λέπω), τό, schors, schaal, schil, COM., NIC., LUC. Icarom. 19.

λέπρα, ἡ, *ion.* λέπρη, melaatschheid, uitslag, *die de huid ruw en schubachtig maakt* HIPPOCR., HDT. 1, 138, PLUT., N. T. Mt. 8, 3. (*fem. v. λεπρός: λέπω*).

λεπρ-άς (λεπρός), ἄδος, ἡ, oneffen THEOCR. 1, 40.

λεπρ-ών, — 1 aan de λέπρα lijden HIPPOCR., HEROND. 3, 50: vol vlekken zijn. — 2 schimmelachtig worden AR.

λεπ-ρός (λέπω), — 1 schilferig, ruw, *v. d. huid* HIPPOCR., THEOPHR., HEROND. 6, 26? — 2 *spec.* aan lepra lijdend N. T. Mt. 8, 2. — 3 ruw, bergachtig LYCOPHR.

λεπτ-αλέος, dun: fijn Σ 571.

λέπτιον, τό, kruikje, *een maat* PAP.

λεπτό-γειος, met dunne teeltlaag: onvruchtbaar POL., THEOPHR.

λεπτό-γεως, ων, *att.* = *voorg.*, THUC. 1, 27, LUC.

λεπτο-γνώμων, met fijn verstand LUC. Sup. Tr. 27.

λεπτό-γραμμος, met fijne strepen LUC. Symp. 17.

λεπτό-γραφος, fijn geschreven LUC.

λεπτό-δερμος, met fijne huid HIPPOCR., ARISTOT.

λεπτό-δομος, fijn van bouw: dun, πείσιμα AESCH., Pers. 112.

λεπτό-θριξ, met fijn haar BACCH. 5, 28.

λεπτό-λιθος, met kiezels bedekt, ἀγρός CARM. POPUL. Scol. 30, 2 ALD.

λεπτο-λογέω, haarfijn, spitsvondig spreken of zijn AR. Nub. 320, DIO CASS., LUC. Prom. 6 *med.*

λεπτο-λόγος, spitsvondig sprekend, *ongunstig* AR. Ran. 876.

λεπτο-μερίς, uit fijne deeltjes bestaande *v.-socr.*, ARISTOT., EPICUR. 90 Us. PLUT.

λεπτό-μίτος, met fijne draden EUR. Andr. 831. λεπτόν, τό, *nl.* νόμισμα, een stuk klein geld, penning m. t. Mt. 12, 42 (*tot N.Gr.*).

λεπτό-πρυμνος, met smallen achtersteven BACCH. 16, 119.

λεπτό-ρρύτος, dun stroomend HIPPOCR.

λεπ-τός (λέπω), — 1 gepeld, van de schil ontdaan Y 497. — 2 *vand.* fijn, dun, ἀράχνια θ 280, ὀθόνα Σ 595, PIND. fr. 230, AESCH. Ag. 892, AR. Nub. 177, EUR., PL. Crat. 389 b. — 3 klein, s m a l, nauw ζ 264, HDT. 7, 36, AR. Pax 69. — 4 mager, dun HES. O. 497; *v. d. grond* XEN. Oec. 17, 8. — 5 *gunstig*: slank, sierlijk AR. — 6 ondiep POL. — *overdr.* 7 zwak, μῆτις K 226, AR. Av. 235. — 8 fijn, scherp, spitsvondig ANTIPH., AR. Nub. 230, EUR. Med. 529, PL.

λεπτο-σπάθητος, fijn geweven SOPH.

λεπτο-σκελής, met dunne beenen, pooten ARISTOT.

λεπτό-της, ἡ, — 1 dunheid, magerheid PL. Rep. 523 e. — 2 fijnheid, *v. kleeren* DIOD. — 3 scherpzinnigheid AR. Nub. 153, LUC. Bis Acc. 2.

λεπτοურγέω, — 1 dun, fijn werk vervaardigen PLUT. — 2 *overdr.* spitsvondig spreken EUR. Hipp. 923, PL. Polit. 269 *pass.*

λεπτοουργός, fijn gewerkt HYMN. 31, 14.

λεπτοουργός, met fijn handwerk DIOD.

λεπτό-φυλλος, met dunne bladeren ARISTOT., THEOPHR.

λεπτό-φλοιος, met dunne bast THEOPHR.

λεπτό-φωνος, zwak van stem ARISTOT.

λεπτό-χρωσ, ωτος, dun van vel EUR.

λεπτο-ψάμαθος, met fijn zand AESCH. Supp. 3. λέπτυν-σις, ἡ, mager worden HIPPOCR.

λεπτύνω, — 1 mager maken ARISTOT., XEN. Symp. 2, 17. — 2 dun, ondiep maken POL. — 3 fijn maken: verteren PLUT. 689 d.

λεπτύριον, τό, *dem. v.* λεπύριον, — 1 schilletje THEOCR. 5, 95. — 2 schaal ARISTOT. — 3 eierschaal HIPPOCR.

λεπυρι-ώδης, uit over elkander liggende schillen bestaand, *v. wien* ARISTOT., THEOPHR.

λεπτύριον (λέπω), τό, schil BATR. 131.

λεπτύρος (*z. voorg.*), van een schil voorzien NIC.

λεπτόχρανον, τό, schil *v. wien* PLUT. 684 b.

λέπω, — 1 pellen, schillen A 236, NIC. — 2 *vand.* opeten com. — 3 (*vgl.* δέρω), afranselen com.

(*alb. l'apas* buikvlies, *lit. l'apas* blad, *slov. lepen* blad *Daarnaast lu/ür- in gr. λύπη z. d., lit. lupiti* schillen).

λεσβι-άζω of λεσβίζω (Λ.) zich aan de praktijken der Lesbische vrouwen schuldig maken AR. Ran. 1308 of Vesp. 1346.

λεσχ-άζω, babbelen THEOGN. 613.

λέσχη, ἡ, — 1 rustplaats: doodenbank *bij het graf* INSCR. rhod. (G.D. 4127). — 2 herberg σ 329, HES. O. 501, com. *Vgl. de Lesche in Delphi e. eld.* — 3 bijeenkomst vergadering AESCH. Eum. 366, SOPH. Ant. 160. — 4 bespreking HDT. 9, 71. — 5 het spreken: gepraat, gerucht HDT. 2, 32, EUR. Hipp. 384.

(: *W. leqh-, leq-* liggen; **λεχ-σά* of **λεχ-κά* > *λ.* = *παθ' σκο* > *πάσχω*. *Volksetymol. invloed v. λέγω, z. afleid. ben.*)

λέσχη-μα, τό, het gepraat HIPPOCR.

λεσχη-εία, ἡ, babbelen PL. Ax. 369 d.

λεσχη-εύομαι, babbelen HERACL. 5 D., DEMOCR. 85 D., HIPPOCR.

λευγ-αλέος (*z. λυγρός*), jammerlijk, ellendig N 97, 723, HES., THEOGN. 1174, NIC., AP. RH.

λευκαθέω, wit, helder zijn, v. *tanden* HES. Sc. 146 (zie *Glotta* 14, 44).
λευκ-αίνω, — 1 wit maken: doen schuimen μ 172, EUR. Cycl. 17, THEOCR. 14, 70, ARISTOT., N. T. Mc. 9, 3; *overdr.* rein maken Apoc. 7, 14. — 2 *intr.* wit worden ARISTOT. NIC. Al. 170.
λευκ-ανθήs, met witte bloesem of bloei: *καπνός* PIND. N. 9, 23; *κάρα* SOPH. O. R. 742.
λευκ-ανθίζω (*wrsch. betw. λευκαθ-ίζω*) (z. *λευκαδέω*) wit bloeien, wit zijn HDT. 8, 27, 12, LXX (*zonder-ν*).
λευκ-αν-σιs, *ή*, wit worden ARISTOT.
λευκ-ασπιs, *ιδος*, met wit, glinsterend schild X 294, AESCH. Sept. 89, SOPH. Ant. 106, EUR., XEN. Hell. 3, 2, 15, PLUT.
λευκ-έρυθρος, lichtrood ARISTOT.
λεύκη, ή, — 1 witte populier AR. Nub. 1007, DEM. 18, 260, THEOCR. 2, 121. — 2 *een buurt in Athene*: „De Linden” ANDOC. 1, 133. — 3 witte uitslag of vlek HDT. 1, 138, PL. Tim. 85 a, NIC., ARISTOT.
λευκ-ήρετμος, met witte roeiriemen EUR. Iph. A. 283.
λευκ-ήρης, wit, θριξ AESCH. Pers. 1056.
λευκ-ίνος, van den witten populier ARISTOT.
λευκ-ιππος, met witte paarden PIND. P. 4, 117, *ἀγυια* P. 9, 93, IBYC. 16, SOPH. El. 706, EUR., THEOCR. 13, 11.
λευκίτης, ου, ό, = *λευκός*, naam v. e. *βοκ* THEOCR. 5, 147.
λευκ-γραφέω, schetsen, zonder kleuren teekenen ARISTOT.
λευκο-θέα, ή, het witte zien PLUT.
λευκό-θριξ, τριχος, witharig, met witte wol AR. Av. 971, EUR. Ba. 112, CALL.
λευκο-θώραξ, άκος, met een wit harnas XEN. An. 1, 8, 8.
λευκό-ιον, τό, het witte viooltje HIPPOCR., POL., THEOCR. 7, 64.
λευκο-κύμων, met witschuimende branding EUR. Or. 992.
λευκό-λίνον, τό, wit vlas, voor de touwbereiding HDT. 7, 25; 34.
λευκο-λόφας, ου, EUR. Ph. 119 =:
λευκό-λοφος, met witten vederbós AR. Ran. 1016.
λευκό-νοτος, ή, de heldere droge zuidenwind ARISTOT.
λευκο-πάρ-ύφος, met witten zoom PLUT. 180 e, **λευκό-πηχυς**, met blanke armen EUR. Ph. 1351.
λευκο-πληθής, vol kamerkleur AR. Eccl. 387.
λευκόπους, ποδος, met blanke = bloote voeten (ANACR.) 8, 5, AR. LYS. 665, EUR. Cycl. 72.
λευκό-πτερος, met witte vleugels AESCH. Pr. 993, EUR. Hipp. 752.
λευκό-πυρρος, 2, witachtig rood ARISTOT.
λευκό-πυλος, met blanke rossen, -paarden PIND. P. 1, 66, AESCH. Pers. 386, SOPH. Ai. 673, PLUT.
λευκός (z. *λευσσω*), — 1 lichtend,stralend Ξ 185, HDT. 1, 50 v. *goud*, AESCH. Pers. 301, SOPH., EUR. Andr. 1228, N. T. Mt. 17, 2. — 2 blinkend, glinsterend, *λέβης* Ψ 268, *λίθος* γ 408, HDT. 7, 44 (= marmer). — 3 helder (doorzichtig), *δδωρ* ε 70, x 94, TR.: AESCH. Supp. 24, CALL. — 4 *wit*, blank, *χιών* K 437, *γάλα* E 902, PIND. N. 3, 77, HDT. 9, 63, TR.: AESCH. Pers. 611, AR. Ach. 988, PL. Prot. 331 d, N. T. Mt. 5, 36. — 5 *vand.:* als teekenen v. *vreugde*; blij PLUT., LUC.; gunstig: ψήφος, vrijsprekend LUC. Harm. 3. — 6 *ongunstig*: bleek; *overdr.* zwak PIND. P. 4, 109, AR. Th. 191, XEN. Hell. 3, 4, 19.

λευκο-στεφής, wit bekranst AESCH. Supp. 191.
λευκό-στικτος, met witte stippen of vlekken EUR. Iph. A. 222.
λευκό-στολος, in blanke gewaden ORPHEUS 22 D.
λευκό-της, ή, witheid, witte kleur PL. Lys. 217 d.
λευκό-τροφος, met een volle witheid AR. Av. 1100.
λευκο-φάής, hel glinsterend EUR. Iph. A. 1054.
λευκο-φλεγματ-έω, aan de bleekzucht lijden HIPPOCR.
λευκο-φλεγματ-ώδης, aan de bleekzucht lijdend HIPPOCR.
λεύκ-οφρυs, υος, met witte wenkbrauwen, *orakel bij* HDT. 3, 57.
λευκο-χίτων, υνος, met witten chiton BATR. 37.
λευκο-χροέω, een witte kleur hebben HIPPOCR.
λευκό-χροιά, ή, de witte kleur PLUT. 892 e.
λευκό-χρους, οος, wit van kleur EUR.
λευκόω, wit maken, witten, ook *med.*, PIND. I. 3, 87, PL. Leg. 785 a, XEN. Hell. 2, 4, 25, DEM. 46, 11, ARISTOT.
λευκ-ώλενος, met blanke (ellebogen,) armen A 55, HES., EMPED. 4, 3 D. PIND. P. 3, 98, BACCH. 8, 7.
λευκω-μα, τό, het witte aanplakbord voor bekendmakingen LYS. 9, 6, DEM. 24, 23, DIO CASS.
λευρός, glad: effen, open, γώρος η 123 (*vgl. λείος* ε 443), *orak.* bij HDT. 1, 67, PIND. N. 7 27, AESCH. Pr. 369, EUR., LYCOPHR.
(msch. bij λεί(φ)ος, lat. lēvis, lēvi perf. < leiv-; dus lē(i)u-ρός, juist zooals ἀλα(φ)ός: ἀλαυρός).
λεύσι-μος, — 1 van het steenigen AESCH. Ag. 1616, EUR. Or. 50. — 2 het steenigen verdienend AESCH. Ag. 1118.
λευσ-μός, ό, steeniging AESCH. Eum. 189.
λευσσω — 1 *abs. zien*, onderscheiden E 771, Γ 12, εἷς τινα θ 171, SOPH. O. R. 1254. — 2 *trans.* zien, bespeuren T 127, PIND. P. 4, 145, TR.: SOPH. Ph. 1221.
*(z. λευκός; dus < *λευκ-ω. Oorspr. stralen v. h. oog: stralen uitzenden. Vgl. o.ind. rōcatē hij straalt, lat. luceo, o.n. liōs [< ig leukso-] licht, o.pr. lauanōs sterren, enz. naast o.ind. lōcatē hij ziet, ohd. luogēn bespieden, lit. lūkiu ik kijk uit naar, verwacht).*
λευσ-τήρ, ήρος, ό, steeniger, steenigend HDT. 5, 67, AESCH. Sept. 199, EUR. Tr. 1039, LYCOPHR.
λευχ-ειμονέω, in het wit gekleed zijn PL. Rep. 617c.
λεύω, aor. pass. ἐλεύσθη, steenigen, onder steenen bedelven THUC. 5, 60, 25, SOPH. O. C. 435, EUR.
(vgl. s.v. λάσ steen; W. lēu-əs naast lēu-s > λευσ-).
λεχ/αίος (*naar εὐναϊός?*), zich in het bed, in het nest bevindend AESCH. Sept. 291.
λεχε-ποίηs, in het gras, het weiland gelegen, v. *ri-vieren* Δ 383, HYMN. Merc. 88, *orak. bij* HDT. 9, 43. (*λέχ(ος) + ποιη*).
λεχ-ήρης, bedlegerig EUR. Ph. 1541.
λέχος, τό, — 1 legerstede, bed α 440 I 621, PIND. I. 3, 40. — 2 *meest* huwelijks (bed) Γ 411, O 39, PIND. P. 3, 99, AESCH. Ag. 1224, SOPH. Ant. 573, AR. Pax 844. — 3 nest v. *vogels* AESCH., SOPH. Ant. 425. — 4 doodsbed Φ 124.
λέχσο-δε, adv., naar bed I 447.
λέχριος, 3, eig. in de schuinte, schuins, van ter zijde SOPH. Ant. 1344 verdwaald, mislukt, EUR., XEN. Cyn. 4, 3.
(< λέχο-ρος: λέκος = λέκάνη, z. d. en vgl. HESYCH. λεκροί· όζοι τών ελαφείων).
ΔΕΧ(Ω), *aor. έλεξα, -άμη* (*bij* HOM. *pass.*) *naast* ἐλέγημι *en een themat. s-aor. (zgn. „aor. mixtus”)*, *ελεζόμεν, — *act. 1* te bed leggen Ω 635;

doen inslapen, νόον Σ 252. — *pass. refl.* 2 zich te slapen leggen I 617, AP. RH. — 3 zich neerleggen, legeren, opstellen (vgl. λόχος) I 67.

(W. *legh-*: lat. *lectus*, o.ier. *laigim* ik ga liggen, got. *ligan* = ndl. *liggen*, got. *lagjan* = ndl. *leggen*, o.b. *legg* ik leg mij neer).

λεχώ, όος, of ούς, ή, de bedlegerige, spec. kraamvrouw AR. Eccl. 530, EUR. El. 652.

λεχωίς, ίδος, ή, = λεχώ, AP. RH. 4, 136, CALL. λέων, οντος, ό, ή, dat. pl. λείουσι E 782 *eld.*, — 1 leeuw, leeuwin, sinds P 133 *alg. tot N. T. Hebr.* 11, 33. — 2 als symbool v. moed I 23, AR. Pax 1189, PL. — 3 > verderf Φ 483 *tot N. T. 2 Tim.* 4, 17.

(ep. *lēs* < *sem.*, z. hebr. *lajš*. In formatie z. δράκων en beide feminina op -ανᾶ. Wrsch. aan niet-idg. taal ontleend).

λεωργός, hartschotelijke-, overmoedige daden bedrijvend ARCHIL. 94, 3 ALD., AESCH. Pr. 5, XEN. Mem. 1, 3, 9.

(msch. < *ληφο-φρογο* > *ληφοργος* > *λεωργος*. *ληφο-*, z. *λήμα*: *λήν* willen, durven).

λεώς, ό, att. = λαός.

λεω-σφέτερος, medeburger HDT. 9, 33.

λεω-φόρος, 2, — 1 het volk verwoerend (EUR.) Rhcs. 881; *overdr.* de algemeen gangbare weg LUC. — 2 *praegn.* druk bezocht HDT. 1, 187.

λήγω, — 1 ophouden, met τνος of part. A 224, I 191, PIND. P. 4, 292, EMPED. 17, 6 D., HDT. 2, 8, TR.: AESCH. Pers. 705, PL. Phaedr. 245 c, Symp. 183 e. — 2 *causat.* laten ophouden χ 63. (ook dor. η: W. s-*lēg*-, waarnaast *lēg*-in *λαγρός*, z. d.).

λήδανον (hw. uit O.), τό, soort Oostersche hars HDT. 3, 107; vgl. *λάδανον*.

ληδ-άριον, τό, zomerkleedje AR. Av. 715, 915.

ληδος (?), τό, dor. λάδος, licht zomerkleed ALCM. 14 ALD. z. d. MEN.

λήζομαι, ep. ion. ληίζομαι, buit maken, plunderen; v. e. land: uitplunderen Σ 28, HES. O. 322, HDT. 3, 47, THUC. 5, 56, 26 (*act.* 4, 41, 13), XEN. An. 5, 1, 9.

ληθ-άνω, causat. doen vergeten, τινά τινος, iemd iets η 221.

ληθαργ-ία, ή, slaapziekte HIPPOCR.

ληθαργος, — 1 slaapziekte HIPPOCR. — 2 vergetend MEN.

(vgl. *λαίθαργος*. Wrsch. < **ληθ-αλγος* pijn vergetend, vgl. *κεφαλαργία* hoofdpijn en *αργαλέος* beide: *άλγος*).

ληθεδάνος, doende vergeten LUC. Salt. 78.

λήθη, ή, dor. λάθα, — 1 het vergeten B 33, PIND. O. 2, 20, HDT. 8, 79, TR.: SOPH. O. R. 870, EUR., THUC. 2, 44, 21, PL. Phaed. 75 a, DEM., N. T. 2 Petr. 1, 9. — 2 *pass.* vergeten worden (z. ook 1) PIND. N. 8, 24.

ληθοσύνᾶ, ή, = λήθη, EUR. Iph. T. 1278 (λα.).

λήθω, dor. λάθω, — 1 intr. verborgen zijn, ontgaan τινά Γ 420, HES., SOPH. O. R. 1325, XEN. Oec. 7, 31. — med. eig. voor zich zelf onzichtbaar maken of laten worden: vergeten, τινος Δ 127, PIND. O. 8, 72, AESCH. Ag. 39. — 3 *causat.*: *act.* *αορ.* *ἐλέλᾶθον τινά τινος* O 60.

(W. *lā+θ-*, korte phase *lā+θ-*; part. *lā-tó*-in lat. *lāteo*; vgl. o.ind. *rātrī* [< **lā-tr-ī*] nacht, eig. verbergster).

ληιάς, άδος, ή, buitgemaakt Γ 193.

ληι-βότειρα, ή, het bouwland afweidend σ 29. (*λήιον* + *βόσκομαι*).

ληίζομαι, z. att. ληζομαι.

ληίη, ή, ion. = λεία, HDT. 2, 152, HEROND. 2, 45.

λήιον, τό, het te velde staande gewas ι 134, HES. Sc. 288, HDT. 1, 19; 5, 92, 6, ARISTOT., THEOCR. 10, 21.

(dor. *lāion*, bij *ἀπο-λαύω*, *ληίς* of z. *λαίων*?)

ληίς, ίδος, ή, ion. en ep., = λεία, λάδος ALCM. 14 z. *λῆδος*) buit I 138, Δ 677, HES., AESCH. Sept. 331, THEOCR. 25, 97.

(vgl. PIND. *lāiā*, dus λ. < *lām-id-* z. *ἀπο-λαύω*).

ληισ/τήρ, ήρος, ό, plunderaar, zeeroover γ 73.

ληισ/τής, ου, ό, = ληστής, HYMN. 6, 7, HDT. 6, 17.

ληισ/τός (λείστός I 408), buit te maken I 406.

ληισ/τός, ύος, ή, ion. plundering HDT. 5, 6.

ληίτις, ίδος, ή, buit schenkend K 460.

(*apl. v. *lām-ī fem., vervangen door lāf-id-*, z. *ληίς*, +*u-*).

λήιτον, τό, z. λείτος.

ληκάω, = βινέω, AR. Th. 493.

(*eig.* (be)springen, vgl. lat. *lōcusta* sprinkhaan, *lett. lēkti* springen, *lit. lēkti* vliegen).

ληκέω, (z. λάσκω), *αορ.* ἔλακον, perf. p. λεληκώς, fem. λελάκωια, — 1 krijschen X 141. — 2 blaffen μ 85. — 3 kletteren, kraken Γ 277.

ληκίνα, παιζεν, een soort kinderspel LUC. Lexiph. 8. (: *ληκίω* schreeuwen).

ληκῦθ-ιον, τό, oliefleschje AR. Ran. 1200, DEM.

ληκῦθισ/μός, ό, met valsch pathos spreken PLUT.

(*ληκῦθ-ίω* zich schinken).

λήκῦθος, ή, — 1 flesch, flacon voor olie, parfum,

blanketsel ζ 79, AR. Pl. 810, PL. Charm. 161 e, ARISTOT. — 2 *overdr.*: v. stijl en woorden, valsch pathos, klatergoud cic. (vgl. lat. *ampullae* HOR. A. P. 97).

(voor laatste deel, vgl. *ψιμῦθος* blanketsel. W. *olek-* buigen, welven, z. *λειάνη*).

λήμα (z. λήν), τό, — 1 heftige begeerte, hartstocht; verzw. wenschen als uitdrukking v. h. karakter PIND. P. 3, 25, AESCH. Sept. 448, 616, EUR. Med. 348. — 2 *gunstig*: moed HDT. 5, 111; 9, 62, AR. Ran. 463, EUR. Alc. 723. — 3 *ongunstig*: overmoed, > trotseering SOPH. O. C. 960, HDT. 5, 72.

λημ-αλέος, druipend, tranend LUC. Lexiph. 4.

ληματ-ιάς, ου, ό, die moed, die lef heeft AR. Ran. 494 (vgl. *στιγματ-ιάς*, *τραυματ-ιάς*).

λημάς (λήμη), tranende, loopende oogen hebben HIPPOCR., AR. Nub. 327, LUC. Tim. 2.

λήμη, ή, — 1 oogvuil HIPPOCR.; *overdr.* hinder, doorn in het oog ARISTOT. (*naar Pericles, die Aegina zoo noemde*).

— 2 *overdr.* verouderde dingen, „spinnewebben”, nachtmerries AR. Pl. 581.

(W. *lei-* [ēi]?) - strijken, smeren, vgl. o.ind. *lāta-*(?) speeksel, o.b. *lēpā* smeer, lijm. I.i.g. rijmwoord en *invloed v. λήμη* oogvuil: *lett. glemas* slijm).

λημ/ιον, τό, dem. v. voorg., HIPPOCR.

λήμμα (λαμβάνω), τό, — 1 inkomen LYS. 32, 20, PL. — 2 *winst* SOPH. Ant. 313, DIN. 1, 60, DEM., LUC., (N. T.). — 3 *veronderstelling, het gestelde* ARISTOT.

ληματ-ιός, geneigd aan te grijpen HIPPOCR.

λήμιος (Λ.), κοκά naar aanleiding v. d. verdorvenheid v. Lemnische vrouwen z. HDT. 6, 138, AESCH. Ch. 631. sg.

λημν-ισκος, ό, wollen band POL., PLUT. Sull. 27.

λήν, (pr. λείω INSCR. *cret.*: λής, λώντι EPICH. 19, 2, THEOCR. 4, 14, (HESYCH. *λήίς* βούλησις, λέωμι + θέλωμι *έν*), willen EPICH. 44, en 2, 1 D., AR. Ach. 749, LYS. 1162, THEOCR. 1, 12, HEROND. 3, 35; 7, 88.

(msch. *flēn*: W. *uel+ē-*, z. lat. *velle*, o.b. *velēti* bevelen).

ληναίωζ, uitgelaten feestvieren HERACL. 15 D.

ληναϊκός, tot de Lenaëische feesten behorende PLUT. 839 d.

ληναϊός (ληνός), — 1 bij de wijnpers behoorend; *bijv. v. Dionysus* DIOD. — 2 τὰ Λ-α, τὸ Α-ον, een feest ter eere v. Dionysus AR. Ach. 1155, 504, PL. Prot. 327 d, DEM. 21, 10; ook de plaats v. d. feest.

ληναϊτής, ου, van het Lenaëenfeest AR. Eq. 547.

ληναίων, ώνας, ό, oude naam van de maand γαμηλιών, = Jan./Febr. HES. O. 504.

λήνη, ή, bacchante, maenade HERACL. 14 D.

ληνός, ή, — 1 wijn(pers)kuip, wijnpers THEOCR. 25, 28, DIOD., N. T. Mt. 21, 33, Apoc. 14, 20. — Vand. 2 drinkbak voor het vee HYMN. Merc. 104. — 3 baktrog MEN.

(W. *uel+ē- z. II eñ(ω)*, aor. *ē-fáλη-v*: persen, in het nauw brengen; λ. < *φλη-νος*).

λήνος, ό, dor. λᾶνος, wol AESCH. Eum. 44, AP. RH., NIC.

(< *flāno-* met *lā* < *ī*: = o.ind. *ūrna* wol, lat. *lana*, cymr. *gwlan*, got. *wulla* = ndl. wol, lit. *vilna*, o.b. *vīlūna*).

ληξι-αρχ-ικόν, τό, bevolkingsregister van iedere deme, waarin opgeteekend werden de mannelijke ingezetenen met ook passief kiesrecht (ληξι-αρχος was de beambte, die deze lijst bijhield) ISAE. 7, 27, AESCHIN. 1, 18.

I. λήξις (λήγω), ή, ophouden AESCH. Eum. 505.

II. λήξις (λαγγάνω), ή, HDT. 4, 21 λῆξις, — 1 loten PL. Leg. 747 e. — 2 door het lot krijgen, ook v. ambten PL. Leg. 765 d. — 3 aandeel PL. Critias 109 c; spec. v. *erjenis* ISAE. 3, 60. — 4 het recht krijgen een rechtszaak aanhangig te maken ISAE. 11, 10, PL., DEM. 23, 23.

ληπτι-κός, geschikt om te verkrijgen ARISTOT.

ληπ/τός, begripelijk PL. Rep. 529 d.

ληρ-έω, zwetsen, onzin uitkramen SOPH. Tr. 435, AR. Ran. 923, PL. Gorg. 497 a.

λήρη-μα, τό, gezwets PL. Gorg. 486 c.

λήρος, ό, gezwets, onzin AR. Pl. 23, PL. Phaed. 72 b, XEN. An. 7, 7, 41.

(W. *lā-* schreeuwen, huilen: arm. *lam* ik huil, lat. *lā-mentum*, *lātrāre*, o.b. *lajp* ik blaf).

ληρ-ώδης, zwetsend, praatziek PL. Theaet. 174 d, ARISTOT.; adv. HIPPOCR.

λησι-μβροτος, ό, die de menschen heimelijk besluip: dief HYMN. Merc. 339.

λησι-οσύνη, ή, vergeten HES. Th. 55, SOPH. Ant. 151.

ληστ-άρχης, ου, ό, rooverhoofdman PLUT. Crass. 22.

ληστ-εία, ή, rooven THUC. 1, 5, 28, PL. Leg. 823 e, XEN. An. 7, 7, 9, ARISTOT.

ληστ-εύω, roover zijn, kapen THUC. 4, 45, 35, DEM. 4, 23, DIOD., PLUT.; ook tr. berooven, plunderen THUC. 5, 14, 11, PLUT.

ληστή/ριον, τό, — 1 rooverbende XEN. Hell. 5, 4, 42, AESCHIN. 1, 191, PLUT. — 2 rooftocht LUC.

λησι/τής, ου, ό, ion. ληιστής, (zee)roover THUC. 1, 5, 22, SOPH. O. R. 122, 535, XEN. Hell. 6, 4, 35; ARISTOT.

ληστι-κός, behorende bij, geneigd tot rooven, plunderen; als een roover THUC. 1, 4, 7; 1, 13, 2, PL. Soph. 222 c, ARISTOT.

λησ/τις, ή, vergeten SOPH. O. C. 584, EUR. Cycl. 172, KRITIAS 6, 12 D.

ληστρ-ικός, 3, = **ληστικός**, THUC. 4, 9, 33, ARISTOT., PLUT.

ληστρίς, ιδος, ή, roofster, roovend HEROND. 6, 10, DEM., DIOD., PLUT. Pomp. 24.

λήτος, contr. uit λήματος, z. d.

λητουργέω, enz., o. att. = λειτούργ.

λήψις (λαμβάνω), ή, — 1 aannemen: krijgen, ontvangen SOPH., PL. Rep. 332 a, ARISTOT. — 2 in-neming THUC. 5, 110, 31. — 3 gevangennemen, vangen ARISTOT., LUC. — 4 veronderstelling PLUT.

ληχμός, ό, = I λήξις, ANTIM.

λι-, onscheidbaar praefix: λι = λίαν, EPICH. 223, vgl. HESYCH. λιπόνηρος · λίαν πονηρός.

λιάζω, — Pass. Yell. 1 omlaag neerzigen, zinken, uitglijden Yf. 418, 420, O 543. — 2 op zij: uitwijken, zich afwenden: zich verwijderen, verdwijnen O 520, X 12: e 462, δ 838, EMPED. 2, 8 D., AESCH. Ag. 1510 (zijn eigen weg gaan) EUR. Hec. 98, MOSCH. 4, 118, AP. RH. — 3 act. doen buigen LYCOPHR. 21.

(W. *lei+ā-* smeren > (doen) kleven en > glad zijn, glijden [op zij en omlaag]: o.ind. *lī(n)āti*, *lāyate*, *lāyate*, hij drukt zich tegen, buigt tegen, bukt zich, hurkt, verstopt zich, verdwijnt, HESYCH. *lī(n)amai* · < *ēx* > *τρέπομαι*; *ἐπιλήμι* · *ἐπιτρέπω*, z. *λέιος*, lat. *lēvis*, o.i.e. *len(a)im* ik blijf hangen, got. *af-linnan* weggaan, wijken).

λιᾶν, ion. en ep. λήν, ī en ī HOM., DIGHT. — 1 hevig, zeer, bijzonder, NIND. 284, HIPPON. 29, 1 ALD., alg. tot N. T. 2 Tim. 4, 15 heftig, Mt. 4, 8 zeer. — 2 praegn. te zeer σ 20, PIND. P. 1, 90, HDT. 4, 205, ATT.: AESCH. Pr. 123, MEN. Kol. 19. — 3 log. καί λ., en ter dege: zeer zeker, inderdaad α 46.

(daarnaast *λήν· λαν* [HESYCH., THEOGN. 353], *λαισποδιᾶς* AR. Av. 1569, *λᾶ-καταπύγων* [α metr. < *ā*?] AR. Ach. 664 = *παγ-καταπύγων* Lys. 137, *λεωκόρητος* geheel geveegd [< *λη-φο-*]. Dit *λαί-ω* *λιᾶ-* (ion. *λη-*) ook in *λι-λαί-ομαι*: *λε-λήμαι* = *κάμνω*, *τάμνω*: *κέμαθα*, *τέμαθα*, m.a.w. W. *lei+ā-* naast *lei-*, z. s.v. *λιάζομαι* voor bet. Hierbij ook gr. *λαίφοι* < *λαί-φοί* (vgl. *ἀήρ*, *ἄφιδης*, v.lak voor accent, maar *αιτός*, *αισί* [< *αι-φοί*] *blifft?*); **λαίφοι* eig. adhaerentes, volgelingen v. d. koning, vgl. cymr. *cam-lyn* volgen. — *Λιᾶν* oorspr. zich ergens tegen aandrukkend: nadrukkelijk, met kracht).

λιᾶ-ρός, — 1 zacht, verkwikkend, ὕπνος Σ 164, οἶρος ε 268. — 2 warm, zoel αἶμα Λ 477, ω 45, AP. RH., THEOCR. 25, 105.

(W. *lei+ā-*, z. *λιάζομαι*, *λιᾶν*. Bet. zacht > mild, (aangenaam) warm. In bet. invloed v. *χλιαρός* een rijmwoord, z. d.)

λιβάδ-ιον, τό, bron PLUT.

λιβᾶνος, ό en ή, — 1 wierookboom SAPHO 55 c ALD., EMPED. 128, 6 D. HDT. 2, 40; 4, 75, THEOPHR. — 2 wierook EUR. Ba. 144, N. T. Mt. 2, 11.

(sem., z. hebr. *lebōnā*).

λιβανω-τής, ιδος, ή, rosmarijn, naar den wierook-achtigen geur THEOPHR., NIC.

λιβανωτός (z. *λίβανος*), ό, — 1 wierook HDT. 2, 86, XENOPHAN. 1, 7 D., PL., ANTIPH. 1, 18, AR. Ran. 871, THEOPHR. — 2 wierookvat N. T. Apoc. 8, 3.

λιβανωτο-φόρος, 2, wierook voortbrengend HDT. 3, 107.

λιβανωτής, ιδος, ή, wierookvat PLUT. 477 b.

λιβάς (λείβω), **όδος, ή**, stroom AESCH. Pers. 613, SOPH. Ph. 1215, EUR. Iph. T. 1106.

λιβό-νοτος, ό, Z.Z.W. wind; = **λιβοφοίνε** ARISTOT.

λιβος, τό, — 1 druppel HIPPOCR. — 2 traan AESCH. Ch. 448.

λιβός, ό, een onbekende vogel ARISTOT.

λιβυρ-ικόν, τό, nl. πλοῖον, licht gebouwd, snelzeilend schip PLUT.

λιβυρνίς, ιδος, ή, = *voorg.*, PLUT. Cat. Mi. 54.

λίγα (:λυός), helder klinkend, luid T 284.

λίγαίνω, helder, luid roepen of klagen Λ 685, AESCH. Sept. 873.

(λίγγω), (onomatop., z. κλάγγω), slechts λίγγε, v. d. afgeschoten en de terugspringende en als een snaar rinkelende en zingende boogpees: klinken, jengelen Δ 125.

λίγδην (z. λίγδος), even aanrakend, schrammend χ 278.

λίγδος, δ , — 1 slijpsteen NIC. Th. 589. — 2 vorm of mal van klei, om wasmodellen gelegd en van gaten voorzien om de was gesmolten daarna te laten wegloopen; vand. v. een schild gezegd: als een zeef, met gaten voorzien SOPH.

(W. s-leiğ- : o.ier. sligim ik bestrijk, o n. slīkr glad, ndl. slijk : slijk).

λίγνός, ύός, ή, („rinkelende”) dikke, vette walm of rook AESCH. Sept. 494, SOPH. Tr. 794, Ant. 1127, AR. Lys. 319, POL.

(msch. < ληγ-νυ- : φελιγ-ω: φελίσσω, vgl. Λ 317 κνίση δ' οὐρανὸν ἔκε(ν) (F) ἔλισσομένη περὶ καπνῶ).

λίγυ-κλαγγής, met helderen klank BACCH. 5, 73.

λίγυ-μακρό-φωνος, met heldere luide stem TIMOTH. Pers. 232.

λίγυ-μολπος, luid zingend HYMN. 18, 19.

λίγυ-πνείων, οντος, δ , helder blazend, -suzind δ 567.

λίγυ-πνοιος, = voorg., HYMN. Ap. 28.

λίγυρ-ίζω, luid zingen LUC. Lexiph. 2.

λίγυρο-κώτιλος, βοεῶτ. λίγυρο-, helder snappend CORIN. 2, 4 ALD.

λίγυ-ρός, — 1 helder (klinkend zingend, ruischend en dgl.) E 526, Λ 532, HES., (ANACR.) 32, 14, PIND. O. 682, SOPH. Ai. 242, XEN. Cyn. 4, 1, PL. Phaedr. 230 c, ARISTOT., THEOCR. 8, 71, LUC.

λίγυς (: λίγγω, ἔλιγγε), — 1 helder klinkend, φόρμιγγι I 186, ALCM. 10 ALD., PIND. O. 9, 47 AESCH. Pers. 332. — 2 helder zingend, sprekend B 246, AESCH. Ag. 1146, SOPH. O. C. 671, EUR., PL. Phaedr. 237 a, THEOCR. — Adv. -έως, en λίγα.

λίγυ-σφάραγος, luid bruisend PIND. Parth. 2, 34 D.

λίγυ-φθογγος, met helder geluid B 50, THEOGN. 241, BACCH. 9, 10, AR. Av. 1380.

λίγυ-φωνος, met heldere stem T 350, HES. Th. 275, THEOCR. 12, 7.

λιθ-άζω, met steenen werpen ARISTOT., POL., N. T. Joh. 8, 5.

λιθ-αξ, ακος, steenachtig ϵ 415.

λιθ-αργύρινος, β , gemaakt uit λιθάργυρος (zilverglid bij het zilversmelten ontstaande NIC. Ai. 607) ARISTOT.

λιθ-άριον, τό, steentje THEOPHR.

λιθάς, άδος, ή, — 1 groote steen ψ 193. — 2 steenregen ξ 36, AESCH. Sept. 158.

λιθεία, ή, steenen bouwstoffen POL., DIOD.

λιθ-εος, steenen Ψ 202.

λιθίθ-σις, ή, steen in de blaas HIPPOCR.

λιθ-ιάω, steen in de blaas hebben HIPPOCR., PL. Leg. 916 a.

λιθ-ίδιον, τό, — 1 steentje PL. Phaed. 110 d, LUC. — 2 blaassteen HIPPOCR.

λιθ-ίνος, (als) van steen PIND. I. 1, 25, P. 10, 48, HDT. 2, 69, THUC. 3, 68, 27, AR. Av. 214, XEN., PL. Tim. 60 b, HEROND. 7, 110, N. T. Joh. 2 Cor. 3, 3.

λιθο-βολ-έω, steenigen PLUT., N. T. Mt. 23, 37.

λιθο-βόλος, steenen werpend PL. Critias 119 b; τό λ-ον, geschut, balista POL.

λιθό-βολος, gesteenigd EUR. Ph. 1063.

λιθο-γλύφος, δ , steenhouwer LUC. Somn. 18.

λιθο-δόμος, δ , metselaar XEN. Cyr. 3, 2, 11.

λιθο-ειδής, steenachtig PL. Tim. 74 a.

λιθο-κόλλητος, — 1 waaraan (edel)steenen bevestigd zijn PLUT. Alex. 32. — 2 als uit steen samen-gevoegd: hard SOPH. Tr. 1261.

λιθο-κόπος, δ , steenhouwer DEM. 47, 65.

λιθο-λευστος, door steening veroorzaakt SOPH. Ai. 255.

λιθο-λόγημα, τό, steenen (onder)bouw XEN. Cyr. 6, 3, 254.

λιθο-λόγος, steenen verzamelend > metselaar, omdat de metselaar eerst de geschikte stukken moest uitzoeken THUC. 6, 44, 35, XEN. Hell. 4, 4, 18, PL. Leg. 902 e.

λιθο-ξόος, steenhouwer PLUT., LUC. Somn. 9.

λιθο-ποιός, versteendend LUC.

λιθό-ρίνος, 2, met steenharde (huid) schaal HYMN. Merc. 48, EMPED. 76, 2 D.

λιθός, δ , ook ή, — 1 steen, als (stuk) natuursteen Π 212; H 264 om te werpen als projectiel, Φ 190 als discus, Σ 504 als zitplaats, vgl. AR. Ach. 683, PLUT.; alg. tot N. T. Mt. 3, 9. — 2 rots γ 296. — overdr. 3 als beeld van hardheid en gevoelloosheid ψ 103, THEOGN. 568, AR. Nub. 1202, PL. Gorg. 494 a. — 4 als beeld v. kracht N. T. 1 Petr. 2, 4 v. Christus. — 5 edeler steen: marmor; > edelsteen HDT. 2, 44, AR. Nub. 766, tot N. T. Apoc. 17, 4. — Spec. 6 gesmolten glas HDT. 2, 69, PL. — 7 ή Ἡρακλεία λ., magneet PL. Ion 533 d, e. — 8 toetssteen PL. Gorg. 486 d. — 9 steen in de blaas ARISTOT.

(? als „gladde” steen bij W. lei- smeren, glad maken z. λείος? Doch een vergelijkking λίθος: ἄ-λίω = λίθος: λίω gaat mank, z. λίθος. Msch. verw. m. lat. libra (< *leidh-rā) eig. steenen gewicht?)

λιθο-σπάδης, ontstaan door een steen weg te trekken SOPH. Ant. 1216.

λιθό-στροφος, — 1 met steenen geplaveid SOPH. Ant. 1204. — 2 τὸ λ-ον, = aram. Gabbatha. mozaiek, marmorplaveisel, waar de procurator zitting hield N. T. Joh. 19, 13.

λιθο-τομία, ion. -τη, ή, steengroeve HDT. 2, 8, XEN. Hell. 1, 2, 14, THEOPHR. THEOCR. 7, 86.

λιθο-τριβικός, tot het steenslijpen behoorend LYS.

λιθοργ-είον, τό, steenhouwerswerkplaats ISAE. 5, 44.

λιθοργ-ικός, van den steenhouwer LYS.

λιθοργός, — 1 steenhouwend, -er THUC. 5, 82, 27, PLUT. — 2 beeldhouwer ARISTOT.

λιθο-φορ-έω, steenen dragen THUC. 6, 98, 4.

λιθο-φόρος, steenen verplaatsend; subst. geschut POL., PLUT.

λιθόω, versteenen ARISTOT.

λιθ-ώδης, steenhard HDT. 4, 23, PL. Theaet. 194 e, XEN. Eq. 4, 4, ARISTOT.

λικμάω, wannen, van kaf zuiveren E 500, XEN. Oec. 18, 6, PLUT.

(z. ook ἐκμάω. Evenals λικνον, < νικ-ν. of -μ. met dissimilatie v. d. eerste der beide nasalen; vgl. HESYCH. νεῖκλον en νικλον τὸ λικνον; εὐνικές' εὐκόνες. Verw. is lit. nēkōti koren wannen = lett. nēkāti).

λικμη-τήρ, ήρος, wanner N 590.

λικνον, τό, — 1 wan, zeef ARISTOT. — 2 mand voor offergereedschap SOPH., PLUT. — 3 wieg HYMN. Merc. 21; vand. adj. λικνίτις SOPH. Ichn. 269 D.

(ook εἶ en ἴ. Z. s.v. λικμάω).

λικνο-φόρος, de heilige mand, λικνον, dragend DEM. 18, 260, CALL.

λικριφίς, schuins, op zij Ξ 463.
($< *λικριφίς$, z. $\lambda\acute{\epsilon}\chi\rho\iota\sigma$).

λιλαίομαι (z. $\lambda\acute{\iota}\lambda\alpha\upsilon$), *perf.* $\lambda\epsilon\lambda\eta\mu\alpha\iota$, hevig begeeren, wenschen, *τυνός of inf.* Γ 133, 399, HES., AP. RH., THEOCR. 22, 118.

λίμ-αγχονέω, door honger(kuur) verzwakken HIPPOCR.

λίμ-αίλω, honger lijden HDT. 6, 28.

λίμ-ήν (z. $\lambda\acute{\iota}\mu\eta\eta$, $\lambda\epsilon\mu\acute{\omega}\nu$), **ένος, δ**, — 1 baai, haven A 432, *alg. tot n. t.* Act. 27, 12. — 2 *overdr.* toevluchtsoord, verzamelplaats AESCH. Pers. 250, Supp. 471, SOPH. O. R. 420.

λίμ-ήρος, hongerig, honger lijdend THEOCR. 10, 57, PLUT.

λίμ-άζω, — 1 een moeras vormen ARISTOT. — 2 *van bloed*: stollen ARISTOT.

λίμ-αίος, aan plassen, op het water levend HDT. 2, 68, AR. Ran. 211, NIC., PLUT.

λίμ-νάς, άδος, ή, in of bij het water levend THEOCR. 5, 17.

λίμνασ/ία, ή, het aanslibben ARISTOT.

λίμνασ/τής, δ, beambte voor de regeling der irrigatie PAP.

λίμνη (: $\lambda\acute{\iota}\mu\eta\eta$, $\lambda\epsilon\mu\acute{\omega}\nu$), **ή**, — 1 baai, zeearm N 21, γ 1, SOPH. Tr. 636, EUR. — 2 meer, poel; ook kunstmatig reservoir, bekken, vijver B 711, PIND. P. 4, 21, HDT. 1, 185; 191, PL. Phaed. 113 a, XEN. Hell. 3, 2, 18, N. T. Luc. 5, 1.

λίμνη-τίς, ιδος, ή, in of uit het meer THEOCR. 2, 56.

λίμ-ιον, τό, vijvertje ARISTOT.

λίμνο-θάλασσα, ή, zeewater, dat na een overstrooming blijft staan, ondergelopen land, lagune ARISTOT.

λίμνό-ομαι, moeras worden THEOPHR.

λίμνο-όστρεον, τό, eetbare oester ARISTOT.; *plur.* oesterbank ARISTOT.

λίμνουργός, op het meer zijn werk verrichtend: visscher PLUT. Mar. 37.

λίμνο-ώδης, moerassig THUC. 5, 7, 10, POL.

λίμο-θνής, ήτος, van honger stervend AESCH. Ag. 1274.

λίμο-κτον-έω, uithongeren HIPPOCR., PL. Rep. 588 e.

λίμο-κτον-ία, ή, — 1 hongerkuur PL. Prot. 354 a. — 2 vasten HIPPOCR.

λίμωδ, δ, (η HYMN. Cer. 311, AR. Ach. 743, N. T. Luc. 15, 14), — 1 honger; hongersnood, *sinds* δ 369, PIND. I. 1, 49, HERACL. 67 D., HDT. 7, 49, ATT.: PL Symp. 191 a, *tot n. t.* Luc. 4, 25 (hongersnood). — 2 *overdr.* gebrek EUR. El. 371.
(W. $\lambda\acute{\epsilon}\iota$ -: z. $\lambda\omicron\mu\acute{\omega}\varsigma$, $\lambda\epsilon\iota\acute{\omega}\varsigma$ mager (HESYCH.), *lat.* $\lambda\acute{\epsilon}\tau\upsilon\mu$).

λίμο-ψωρός, δ, soort uitlog, *tengevolge van gebrek aan goede voeding* POL.

λίμ-ώδης, — 1 uitgehongerd HIPPOCR. — 2 *overdr.* $\acute{\upsilon}\tau\eta\sigma$, vol zorgen: niet vast PLUT.

λίμώσσω, hongeren LUC. Luct. 9.

λίνεος, *contr.* $\omicron\acute{\upsilon}\varsigma$, η , $\omicron\acute{\upsilon}\nu$, uit vlas gemaakt: van linnen HDT. 1, 195, PL. Crat. 389 b, XEN.

λινό-δεσμος, met touw gebonden AESCH. Pers. 68.

λινό-δετος, = *voorg.*, EUR. Iph. T. 1043, TIMOTH. Pers. 85, AR. Nub. 763.

λινό-ζωστις, ή, een plant: glaskruid HIPPOCR., ARISTOT.

λινό-ζωστος, 2 met linnen(kleed) gegord, *πλευρή* TIMOTH. Pers. 16.

λινό-θώραξ, ηκος, met linnen pantser B 529, 830.

λίνο-κάλαμη, ή, vlasstengel I CLEM. 12, 3.

λινό-κροκος, van vlas geweven = (van) linnen EUR. Hec. 1081.

λίον, τό, — 1 vlas I 661, HDT. 2, 105, THUC. 4, 26, 13, PL. Polit. 280 c, N. T. Mt. 12, 20. — *Daarvan gemaakt*: 2 draad: snoer II 408; levensdraad Υ 128, THEOCR. 1, 139, LUC. — *Vand. weer*: 3 van draden gevlochten net E 487, AESCH. Ch. 507, THEOCR. 27, 16. — *en* 4 van draden geweven linnen: *als* laken v 73; *als* linnen kleed AESCH. Supp. 121, N. T. Apoc. 15, 6; *als* zeil AP. RH., LUC. (*vgl. lat. līnum* [$>$ *o.ier-* $\acute{\iota}\eta\eta$, *got. lein* = *d. Leinen*, *vgl. ndl. linnen*], *lit. linai*, *o.b. līnā. Msch. bij W. lei-* zacht, soepel, glad, z. $\lambda\epsilon\iota\omicron\varsigma$).

λινό-πληκτος, schuw voor het net PLUT.

λίνο-πόρος, door de zeilen strijkend EUR. Iph. T. 410.

λίνο-οπτάομαι, op het net letten AR. Pax 1178.

λινό-πτερος, met linnen vleugels. met zeilen AESCH. Pr. 468.

λίνο-ρράφής, van linnen samengenaaid, *δόμος v. e. Egypt. schip* AESCH. Supp. 134, SOPH.

λίνος, δ, Linuslied: treurzang Σ 570, HDT. 2, 79. (*vgl. aīλωος*, *wrsch. lu*; *sem.?*)

λινό-σπαρτον, τό, een plant (esparto?), *als vlas gebruikt* THEOPHR.

λίνο-στολία, ή, het dragen van linnen kleeren, *door de Isispriesters* PLUT. 352 c.

λίνο-στολος, in linnen gekleed BACCH. 18, 43.

λίνο-φθόρος, linnen (kleeding) vernielend AESCH. Ch. 27.

λίπα, glanzend ζ 227 (*met* $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\iota\phi\omega$), γ 466 (*met* $\chi\rho\acute{\iota}\omega$), HIPPOCR., THUC. 1, 6, 11; 4, 68, 11, THEOPHR., DIO., LUC.
(een adverbiale uitdrukking, *vgl. morpholog. κάρτα, λίγα, ὄκα*: \pm insmerend, zich zalvend of glanzend, *vet. W. lei+* p/bh -: z. $\acute{\alpha}$ - $\lambda\epsilon\iota\phi\omega$: *o.ind. līmpāti* hij smeert in, *lat. lippus*, *got. bileiban* [$b < ig. bh$] *eig. beklijven* = *ndl. blijven*, *lit. līmpū* ik blijf vastzitten).

λίπα-αίω, vetmesten, welig maken, EUR. Ba. 575, LYCOPHR., COM.

λίπαρ-άμπυξ, υκος, met glinsterenden voorhoofd-band PIND. N. 7, 15, *comisch v. e. saus* AR. Ach. 671.

λίπαρ-έω (*eig. kleverig zijn*): — 1 volharden, blijven bij, *τινι of m. part.* HDT. 5, 19; 3, 51. — 2 *vand.* aanhouden, (blijven) smeeken (bij) iemd. = *τινα*: HDT. 1, 86, AESCH. Pr. 1004, SOPH. O. R. 1435, AR. Ach. 452, PL., XEN.

λίπαρής, eig. kleefsch, niet loslatend: — 1 volhoudend, volhardend; *verzw.* onophoudelijk HIPPOCR., AR. Lys. 673, PL. Crat. 413 a, Prot. 335 b; λ - $\acute{\omega}\varsigma$ $\acute{\epsilon}\chi\epsilon\iota\upsilon$ op iets staan PL. Prot. 315 e. — 2 aanhoudend, smeekend SOPH. El. 1378, O. C. 1119.
($\bar{\iota}$ *teg. λίπαρός*; *wrsch. afl. v. *λίπαρ, τό ∞ $\acute{\alpha}\lambda\epsilon\iota\phi\alpha\rho$; *vgl. λίπα*).*

λίπαρ-ίη, ή, volharding HDT. 9, 21.

λίπαρ-ζωνος, met glinsterenden gordel BACCH. 8, 49, EUR. Ph. 175 v. *d. zonnegod*.

λίπαρ-θρονος, met glanzenden zetel AESCH. Eum. 806.

λίπαρο-κρήδεμνος, met glanzenden hoofdhoek Σ 382.

λίπαρο-πλόκαμος, met glanzende vlechten T 126, PIND. fr. 87.

λίπαρός, — 1 vet, glimmend: glanzend o 332, *gezalfd* AR. Pl. 616, PL. Tim. 84 a, XEN. Mem. 2, 1, 31, THEOCR. 2, 51, CALL., HEROND. 3, 19, LUC. — 2 glanzend v. linnen voorwerpen (*die licht oliehoudend bleven* Σ 596), *καλύπτρη* X 406, N. T.

Αποκ. 18, 14. — 3 glanzend (*teg. dor, rimpelig, oud*), πόδες B 44. — 4 > rijkelijk, θεμιότες I 156. — 5 *overdr.* behagelijk, welvarend, γῆρας λ 136; δ 210, PIND. N. 7, 99.

(als een *ro-afst.* v. λίπα, *vgl. de tegenstelling ἑυπαρός*).

λίπαρό-της, ἡ, — 1 vettigheid, vet HIPPOCR., ARISTOT. — 2 ὀμμάτων, glans PLUT. 670 e.

λίπαρό-χρους, met glanzige huid THEOCR. 2, 165.

λίπασ/μα, τό, vet HIPPOCR.

λίπῶω, vet zijn PLUT., COM.

λίπερνή, ἦτος, over zee trekkend, handel drijvend: α γ μ ARCHIL. 52 ALD., GRATIN.

(een *compos. als χροῖτης f.:* *χερνήs m. Uit ARCHIL. 52 ALD. ὃ λιπερνήτες πολίται *verkeerd afgeleid = ἀλιπερνήs: πέρονμι, vgl. ἀλί-πορος LUC. Trag. 24, ἀλλίπολος* viischer CALL. *Vgl. ARCHIL. 53 ALD.: ἔα Πάρον καὶ σῶκα κείνα καὶ θαλάσσιον βίον μετ (CALL?) οὐ γὰρ μοι πενήν παρῶσις οὐδ' ἀπὸ πάπων εἴμ' (ἀ)λιπερνήτης*).

λίπεσ-άνωρ, haar man verlatend STESICH. (P) 35, 14.

λίπεσ-γάμος, het huwelijk verlatend EUR. Or. 1305.

λίπο-γνώμων, eig. van paarden, die den tand hebben verloren, waaraan men hun ouderdom erkent; *overdr. van een mensch, wiens ouderdom men niet kan vaststellen* LUC. Lexiph. 6.

λίπο-θύμ-έω, in onmacht vallen HIPPOCR., PLUT.

λίπο-θύμ-ία, ἡ, onmacht PLUT.

λίπο-μαρτυρίου, δίκη, aanklacht tegen een getuige, die ondanks zijn belofte getuigenis te zullen afleggen, niet verschijnt DEM. 49, 19.

λίπό-ναυς, het schip verlatend AESCH. Ag. 212.

λίπο-ναύτης, ου, ὅ, die de schepen verlaat THEOCR. 13, 73.

λίπό-νεως, ων, = λιπόνευς, DEM. 50, 65, LUC.

λίπό-ξύλος, gebrekking, EMPED. 21, 2; 71, 1 D.

λίπο-πάτωρ, zijn vader verlatend EUR. Or. 1305.

λίπο-πνός, ἡ, de adem uitblazen TIMOTH. Pers. 106.

λίπος (z. λίπα), τό, — 1 vet v. h. lichaam AESCH. Ag. 1428, SOPH. Ant. 1022, THEOPHR. — 2 plant-aardig vet, olie SOPH., LYCOPHR.

λίπο-σαρκία, mager worden THEOPHR.

λίπο-στρατία, ἰων. ἰη, ἡ, desertie uit het leger HDT. 5, 27, THUC. 6, 76, 36.

λίπο-στράτιον, τό, het niet leveren van een contingent troepen THUC. 1, 99, 24.

λίπο-τακτ-έω, desertieeren PLUT. 141 a.

λίπο-ταξ/ια, ἡ, desertie DEM. 21, 166.

λίπο-ταξ/ίου, δίκη, aanklacht wegens desertie of ontduiking van den krijgsdienst LYS. 14, *spec.* § 5, DEM. 21, 103.

λίπό-τεκνος, zijn kinderen verlatend PIND. Parth. 1, 16 D.

λίπο-ψύχ-έω, — 1 in onmacht vallen XEN. Hell. 5, 4, 58. — 2 moedeloos worden HDT. 7, 229, SOPH.

λίπο-ψύχ-ια, ἡ, onmacht ARISTOT.

λίπο-ψύχ-ώδης, bezwijmd HIPPOCR.

λίπτω, naar iets verlangen AP. RH., NIC. Th. 126, LYCOPHR. 131; *med.* AESCH. Sept. 355, 380 λεπιμένος (*doch z. s. v. λείπω*).

(*vgl. o. pr. pal-laipsa m. bevel, lit. lēpiū ik beveel*).

λίπυρία = (λίπο-πυρία), ἡ, koorts zonder uitwendig merkbare temperatuursverhoging HIPPOCR.

λίς (*sem., hebr. lajis*), ὅ, leeuw A 239, HES. Sc. 172, EUR. Ba. 1174, THEOCR. 13, 61.

λίς, — 1 glad μ 64, 79. — *subst.* 2 glad, niet geborduurd linnen (*vgl. THUC. 2, 97, 27, s. v. λεῖος 2*): als hoes voor stoelen α 130, als dekkleed voor wagens © 441, als lijkkleed α 352, *vgl. Ψ 254.*

(λί-τ-: λί-τός = κλη-τ-: κλη-τός, -κη-τ-: -κη-τός, z. λίτός; *stam λίτ-*).

λίσπος, — 1 glad v. tong AR. Ran. 826. — 2 *spec.* ἡ λίσπη, de twee helften van een glad doorgesneden of gezaagde dobbelsteen, als herkenningsteeken gebruikt PL. Symp. 193 a.

(daarnaast λίσπος volgens TZETZES. *vgl. HESYCH. λισφώσασθαι · ἐλαττώσασθαι* Msch. λι- [zeer of glad] + W. seq^a., *vgl. θέσπις fem. v. *θέσπος, z. AR. Ran. 826: ἐπὶ τὸν βασανίστρια λίσπη γλώττια*. Daarnaast W. s-leik- glad, effen, eenvoudig, d. schlicht = ndl. slechtweg; *slik-vo- > λισός; λισφός < λισός × *λεμφός glad, slijmerig, z. λέμφος, W. s-le(m)bh- of λιφ- [z. ἀλείφω] + σκω-).

λίσσανίος (*vgl. χυρσάνιος AR. Lys. 983, συλλάνιος z. d.*), lac., = ἀγαθός, z. AR. Lys. 1171.

λίσσάς, ἄδος, (ἡ), fem. bij λισσός, glad, steil AESCH. Supp. 794, EUR. Andr. 533, AP. RH., THEOCR.; *subst.* gladde rots PLUT. Mar. 23.

λίσσομαι, f. λίσσομαι, aor. ἐλίσσ(σ)άμην; z.

λίτομαι, smeeken, bidden, *gew. v. mensch tot mensch of v. god tot god, τινα* iemd, (ὅτιέρ) τινος bij iemd A 394, X 338, PIND. N. 3, 1, HDT. 1, 24, AESCH. Supp. 748, SOPH. Ant. 1230, EUR., PL. Rep. 366 a, HEROND. 3, 77.

(*msch. bij W. s-lei- glad > effen, gelijkmoedig > genadig, (σ)λίτ-: (σ)λίτ-* [z. λίς] = λιπαρός: λιπαρός; ὄλ- z. ἐλλισάμην enz. en (σ)λιπαρός ο 332. Δ. < *λι-τομαι, z. λίτ. Semas. *vgl. placare eig. glad, effen maken naast placare eig. effen zijn = geen „aanstoot” geven*).

λίσσός (z. λιστός), glad γ 293, AP. RH., DIOD.

λίσσω-μα, τό, (kale) kruin ARISTOT.

λίσσω-σις, ἡ, gladheid v. h. haar ARISTOT.

λίστρ-εύω, de grond rondom, τι, uitspitten ω 227.

λίστρον, τό, schoffel χ 455.

(< *λιδ-τρον [z. W. lei- smeren, glad maken]: *lett. lidu ik rooi, ontgin*).

λίσφος, z. λισπος.

λίτα, z. λίς.

λίτ-αίω, bidden, smeeken EUR. El. 1215.

λίταν-εύω, = λίσσομαι, smeeken, bidden, τινα X 414, PIND. N. 5, 32, PL., XEN. Hell. 2, 4, 17, THEOCR., (N. T.).

λίτ-ἄνος, τὰ λ-α, smeekbeden AESCH. Sept. 102.

λιταργίζω, f. ἰω, hollen, vliegen AR. Pax 562.

(*volkssetym. λιτή + ἀργός* snel: snel als een wensch, *vgl. in drie vloeken en een zucht? Z. AR. Nub. 1253*).

λιταργός (z. *voorg.*), snel SIMON. (P).

λίτῆ (z. λίσσομαι), ἡ, gebed, smeekbeden, *gepersonaliseerd als dochters v. Zeus* I 502, PIND. O. 2, 88, HDT. 1, 105, AESCH. Pr. 1009, SOPH.

λίτομαι, = λίσσ., HYMN. 15, 5; 18, 48, AR. Th. 313.

λίτός (λίσσομαι), smeekend PIND. O. 6, 78.

λίτός, eig. glad, zonder borduursel, -versiersel > eenvoudig, sober; ook onbeduidend, arm MEN. Sam. 164, CALL., POL., PLUT. 668 f.

(W. lei + a- kortste phase lia- = λι- [*vgl. λάδος*], *vgl. λίς*).

λίτό-της, ἡ, — 1 eenvoud DEMOCR. 274 D., PLUT. — 2 rhetorische figuur, waarbij men minder zegt dan men meent, *bijv. niet kwaad = uitstekend* GRAMM.

λίτρα, ἡ, — 1 een dor. munt EPICH., ARISTOT. — 2 een gewicht: pond POL., PAP., N. T. Joh. 12, 3; -ιαός, een pond zwaar D. H.

(*iw. via Sicilia uit het Italisch: τ geeft de ἄ of β weer, waarlangs *leidhrā > lat. libra geworden is. Z. echter λίθος*).

λίτρον (z. λίτρον), τό, *ion. en o.ait.* = νίτρον, loogzout HDT. 2, 87, AR., PL. Tim. 60 d.

λιτρῶδης, = **νιτρῶδης**, PL. Tim. 65 e.
λιτυέρσης, ου, ὁ, *een naar den zoon van koning Midas genoemd* maaierslied MEN., THEOCR. 10, 41.
λίτυον, τό, de Rom. *lituus* PLUT. ROM. 22.
λιφαιμέω, bloedeloos zijn ARISTOT.; **-μος**, bloedeloos EMPED. 100, 1 D.
λίχᾶνός (λείχω), ὁ, — 1 *likvinger*: wijsvinger LUC. Tim. 54. — 2 ἡ λ., de met die vinger gegrepen snaar (*en* > toon) v. d. citer ARISTOT., PLUT.
λιχμᾶζω, = **λιχμᾶω**, likken, belikken HES. Sc. 235, NIC., MOSCH. 294.
λιχμᾶω (λείχω), *part. perf.* λελιχμῶτες HES. Th. 826, voortdurend likken, likkebaarden, *vaak med.* AR. Vesp. 1033, THEOCR. 24, 20.
λιχνεία, gulzigheid, snoeplust PL. Rep. 519 b.
λιχνεύω, — 1 *aflikken*, snoepen LUC. Pisc. 48. — 2 *overdr.* jacht op iets maken PLUT.
λιχνία, ἡ, snoeplust LUC. Tim. 55.
λίχνος (λείχω), — 1 *likkend*, snoepend; *overdr.* begeerig PL. Rep. 354 b, EUR. Hipp. 913, XEN. Mem. 1, 2, 2, POL. — 2 *alg.* begeerig CALL., MEN.
Ι. λίψ (λείβω), **λιβός**, ὁ, de Z.W. wind HDT. 2, 25, DEMOCR. 14, 8 D., ARISTOT., THEOCR. 9. 11, POL., N. T. Act. 27, 12.
II. λίψ (λείβω), **λιβός**, ἡ, — 1 *druppel* AESCH. Eum. 54 (λείβουσι). — 2 *plengoffer* AESCH. Ch. 292.
λιψουρία (λίπτω), ἡ, behoefte om te wateren AESCH. Ch. 756.
λοβός, ὁ, — 1 *oorlelletje* Ξ 182, ARISTOT. — 2 *lelletje aan de lever, dat bij de ingewandenwoorspelling een groote rol speelt* EUR. El. 827 LUC. — 3 *vand.* lever AESCH. Pr. 495, PL. Tim. 71 c. — 4 *peul* THEOPHR.
 (W. leg^g:- z. λέβ-ινθος erw. λέβ-ηρις peul, lat. legamen peulvrucht).
λογάδην, adv., *bijgezocht*, uitgezocht THUC. 4, 4, 17, PLUT. Otho 6.
λογαιοδός, -ικός, *bestaande uit den voet der poëzie (daktylus) + den voet van het dierverbium (trochaeus)*.
λογάριον, τό, *dem. v. λόγος*, MEN.; *ongunstig* DEM. 19, 255.
λογάς, ἄδος, uitgelezen, élite HDT. 1, 36, THUC. 1, 62, 27, EUR. Andr. 324.
λογάω (λέγω), *graag willen spreken* LUC. Lexiph. 15.
λογγάζω, talmen AESCH., AR.
 (z. λάγγων *dralend*; vgl. lat. languere, vgl. HESYCH. λαγεῖν· δεινᾶ?)
λογεία, ἡ, *collecte* PAP., N. T. 1 Cor. 16, 1.
λογείον, τό, *spreekgestoelte*, *spreekplaats* PLUT. Thes. 16, LUC.
λογεύς, ὁ, = **ρήτωρ**, PLUT. 813 a.
λογευτής, ὁ, *hoofd der collectanten* PAP.; -εῦω, *vb.*
λογίδιον, τό, sprookje, verhaaltje AR. Vesp. 64, ISOCR. 13, 20, (PL.) Eryx. 401 e.
λογίζομαι, — 1 *rekenen*, berekenen HDT. 2, 145, AR. Nub. 20, LYS. 19, 9, DEM. 19, 57, N. T. Rom. 4, 4. — 2 *iemd iets berekenen*: in rekening brengen AR. Pl. 311. — 3 *iemd iets aanrekenen* LYS. 32, 21, N. T. Rom. 4, 3; 2 Cor. 5, 19. — 4 *iemd meetellen bij*, rekenen tot een *bep. groep* HDT. 2, 46 *tot* N. T. LUC. 22, 37. — 5 > met iets rekening houden: over wegen, bedenken, *τι* HDT. 7, 176, THUC. 7, 77, 28, SOPH. O. R. 461, PL. Gorg. 524 b, Ap. 21 d, LUC., N. T. Hebr. 11, 19. — 6 *oordeelen*, denken N. T. 2 Cor. 10, 2.
λογικός, — 1 *de taal betreffend* PLUT. Coriol. 38. — 2 *het proza betreffend* D. H. — 3 *het redeneeren*, *disputeeren* betreffend CIC. — 4 *de menschelijkerede*, *het verstand betreffend*; *redelijk* CHRYSIPP., POL.,

PLUT., N. T. γάλα 1 Petr. 2, 2, λατρεία, Rom. 12, 1 (z. *ald.*); ἡ λ-ῆ logica ARISTOT.
λόγμιος, *besproken*: bekend, beroemd, *voornaam* HDT. 1, 143 *eld.*
λόγιον, τό, *spreuk*, *uitspraak*, *woord*; *spec.* orakel HDT. 1, 64, THUC. 2, 8, 22, AR. Eq. 120, POL., N. T. v. d. woorden v. God en v. Christus Act. 7, 38, Rom. 3, 2.
λόγιος, — 1 *van het gesproken woord*: van de welsprekendheid PLUT., LUC. (v. *Hermes*); > welsprekend N. T. Act. 18, 24. — 2 *geleerd* DEMOCR. 30 D.; *spec.* in de geschiedverhalen, de traditie, *vand.* geschiedkundige HDT. 1, 1; 2, 3, ARISTOT., POL., PLUT. — 3 *prozaïst*, *prozaschrijver* PIND. P. 1, 94. — 4 *met practisch*, *gezond verstand* EUR. Ion 602.
λογιότης, -ητος, ἡ, *welsprekendheid* PLUT. Tib. Gr. 2.
λογισμός, ὁ, — 1 *rekenen*, *berekening* THUC. 4, 122, 35, PL. Phaedr. 274 c, AESCHIN. 3, 59; *getal* PL. Leg. 697 e. — 2 *rekenkunst* PL. Pro. 318 e, XEN. Mem. 4, 7, 8. — 3 *overweging*, *gedachte* THUC. 20, 40, 21, LYS. 2, 23, PL. Phaedr. 66 a, N. T. Rom. 2, 15. — 4 *menschelijke rede*, *verstand* THUC. 2, 11, 3, DEM., POL., (N. T.).
λογιστεύω, *als λογιστής*, *curator urbis*, *bestuuren* Ltr.
λογιστήριον, τό, *plaats in Athene, waar de λογισταί vergaderden* ANDOC. 1, 78, LYS. 20, 10, PAP.
λογιστής, ου, ὁ, — 1 *de rekenaar* PL. Rep. 340 d; *te Athene rekenkamer*, *een commissie van kasnazieners en van verantwoording voor de magistraten* AR. Av. 318, DEM. 18, 117; 229, PAP. — 2 *beoordeeler* DEM. 1, 10.
λογιστικός, — 1 *het (be)rekenen betreffend*: ἡ λ-ῆ, *rekenkunst* PL. Gorg. 450 d; ὁ λ., *rekenkundige*, *wiskundige* PL. Rep. 597 d, XEN. Mem. 1, 1, 7. — 2 *het verstandelijk denken betreffend*: τὸ λ-όν, *verstand* PL. Rep. 440 e, ARISTOT.; *praegn.* *scherp denken* XEN. Hell. 5, 2, 28.
λογόγραφία, ἡ, *λογογράφος* zijn: *proza*-, *spec.* *oraties schrijven voor anderen* PL. Phaedr. 257 e, DEMAD. 8.
λογογραφικός, *het schrijven van redevoeringen betreffend* PL. Phaedr. 264 b.
λογογράφος, ὁ, — 1 *proza schrijvend* ARISTOT. — *spec.* 2 *een geschiedverhaal in proza schrijvend* THUC. 1, 21, 25, POL. — 3 *schrijver van redevoeringen voor anderen* PL. Phaedr. 257 c, DIN., AESCHIN. 1, 94, DEM. *vaak ongunstig*.
λογοδαίδαλος, ὁ, *stijlkunstenaar* PL. Phaedr. 266 c.
λογοειδής, *in proza*, *alledaagsch* D. H., PLUT.
λογοφθής, ὁ, *kasnaziener* PAP.
λογομαχέω, *met woorden strijden*, *twisten* N. T. 2 Tim. 2, 14.
λογομαχία, ἡ, *woordentwist* N. T. 1 Tim. 6, 4.
λογονεχόντως, adv., vgl. *νουνεχόντως*, *verstandig* ISOCR. 7, 60.
λογοποιέω, *verdichten*, *opblazen* THUC. 6, 38, 2, LYS. 16, 11, ANDOC. 1, 54, POL.
λογοποιική, ἡ, *sc. τέχνη*, *voor anderen redevoeringen schrijven* PL. Euthyd. 289 c.
λογοποιός, ὁ, *λόγους* *vervaardigend*: — 1 *geschiedverhalen schrijvend*: *geschiedschrijver* HDT. 2, 143, ISOCR. 4, 37. — 2 *labels schrijvend*, *dichtend* HDT. 2, 134. — 3 *redevoeringen (voor anderen) schrijvend* PL. Euthyd. 289 *passim*.
ΛΟΓΟΣ (λόγ.) (λέγω. *Voor versch. bet. z. d.*)
I. (λέγω *op-lezen*: *meetellen*), — 1 *getal*, *tel*:
 a. *getal*, *tel*; *rekening*, *verrekening*, *conto* PAP.

- λόγον διδόναι, rekenschap afleggen ATT.: PL. Prot. 336 c, n. t.; rekenschap aan zich zelf: motiveering, motief PL. Ap. 34 b, Prot. 324 b; *vager* overweging λ-ον ἔαυτῷ διδόναι zich „rekenschap geven“; overwegen.
- b. **meetellen**: λ-ον ποιεῖσθαι, ἔχειν τινος rekening houden met HDT. 1, 4; 115; *overdr.* verhouding; > wijze PL. Phaed. 110 d > Prot. 324 a.
- c. **achting**, waardeering; ἐν λ-ω εἶναι, in tel zijn; οἱ λόγου πλείστου, de aanzienlijksten HDT. 3, 146.
- d. *concr.* privaatumvermogen; post, geldsom PAP.
- II. (λέγω opsommen: vertellen, verhalen)
- a. het opsommen, het vermelden: vermelding, λ-ου ἕξις > merk-waardig. *Vd. concr.:*
- b. **verhaal**, *sinds* HOM. (O 393, α 56, slechts in jonge deelen) alg.
- c. *spec.* fabel HDT. 1, 141; spreuk, spreekwoord PL. Phaedr. 240 c.
- d. stof tot vertellen (spreken, schrijven), ἱκανός λ. PL. Gorg. 512 e.
- III. (λέγω *absol. en tr.:* spreken ∞ zeggen)
- a. **gesproken woord** HES. Th. 229, alg. tot n. t. Mt. 8, 8.
- b. *praegn.* bevel HDT. 9, 4, AESCH. Pr. 17, 40; bepaling, voorwaarde HDT. 7, 158, ATT. Prot. 348 a; *spec.* (*plur.*) onderhandelingen λ-ους ποιεῖσθαι περί τινος.
- d. woord als gedachte-uiting. *Sinds* O 393, α 56 alg. tot n. t. Mt. 15, 12.
- e. *collect.:* voordracht, betoog; *spec.* kunstvolle redevoering; *Christ.* prediking, preek; leerstuk, leerstelling n. t. 2 Cor. 5, 19 λ. τῆς καταλλαγῆς v. d. verzoening.
- f. *vand.* welsprekendheid PL. Phaedr. 270 e.
- g. *verzw.* wat men zegt: gepraat, gerucht HDT. 1, 30; 5, 66 λ. -ον ἔχειν, den naam hebben; λόγῳ, van hooren zeggen HDT. 4, 134.
- In tegenstellingen:**
- h. λ. (*teg.* ἔργον, πρᾶγμα, daad, feit) slechts woord(en); τῷ λόγῳ > in schijn, *sinds* HDT. 3, 17.
- i. λ. (*teg.* werkelijk motief) voorwendsel PL. Crit. 46 d.
- j. λ. (*teg.* ἔπος, μῦθος) proza of prozaisch verhaal PL. Phaed. 61 b.
- IV. (uit III ontstaan) (op)geschreven woord, -gedachte:
- a. geschiedverhaal HDT. 6, 19.
- b. *vand.* afzonderlijk verhaal, afdeeling v. e. werk: boek, πρῶτος λ. eerste boek HDT. 2, 38, XEN.
- V. (uit III d: woord als gedachte-uiting, ontstaan)
- a. **gedachteinhoud**: ὁρθός λ. PL. Phaed. 73 a; verwachting, παρὰ λόγον, tegen verwachting.
- b. *vand.* gedachte, na denken HDT. 2, 162 overweging van voor en tegen (*vgl.* I)
- c. filosofische begripsbepaling PL. Phaed. 78 d, Phaedr. 245 e.
- d. denken, als functie: rede, κατὰ λόγον, in, volgens de rede PL. Prot. 344 a; ὁ λόγος αἰρεῖ μετ' A. c. I. het ligt in de rede, het is logisch HDT. 2, 33, PL.
- e. verstand.
- VI. *het Denken als scheppende kracht: de Geest; spec.* (in de Joodsche Alexandrijnsche filosofie v. Philo: de scheppende gedachte van God) „de Rede“ *vgl.* n. t. Joh. 1, 1; Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λ.
- καὶ ὁ λ. ἦν πρὸς τὸν θεόν, καὶ θεὸς ἦν ὁ λόγος.
- λογχᾶριον, τό**, kleine speer LUC. Hist. Conscr. 25.
- λόγχη, ἡ**, — 1 lanspunt HDT. 1, 52, PIND. N. 10, 60, SOPH. Tr. 856. — 2 *vand.* lans PIND. N. 8, 30, SOPH. Ant. 119, 146, PL. Lach. 183 e, MEN. Perik. 277, n. t. Joh. 19, 34. — 3 lansknacht EUR., XEN. Hell. 7, 5, 20.
- (*msch.* < *λάχη of *λόχη: *gr.* λαχάω graven, boren, *m.ier* laigen [*< idg. laghānā*], lanswrsch. onder invloed v. h. synonyme ἔγχος, ἐγγεῖμα, > λ.; ∞ lat. lancea).
- λογχᾶρης** (*oorspr.:* ἀραρίσκω), lansdragend EUR. Iph. A. 1067.
- λόγχι-μος**, van lansen AESCH. Ag. 405.
- λογχο-ποιός**, lansen makend EUR. Ba. 1208.
- λογχο-φόρος**, lansdragend EUR. Hec. 1089, XEN. Cyr. 2, 1, 2, POL.
- λογχῶν**, van een ijzeren punt voorzien ARISTOT.; *adv. verb.* λογχῶτος, spits BACCH. fr. 4, 10, EUR. Ba. 761.
- λόε, λό', κ** 361, z. λούω.
- λοετρόν, λοετρο-χός, λοέω, z. λου.**
- λοιβάσιον, τό**, beker om uit te plengen EPICH. 48, 2.
- λοιβεῖον, τό**, = **λοιβάσιον**.
- λοιβή (λείβω), ἡ**, plengen; plengoffer I 500, ι 349, PIND. N. 11, 6, PL. Leg. 906 d.
- λοιγῖος**, 2, verderfelijk A 518, *subst. n.* Φ 533.
- λοιγός, ὁ**, vernieling, vernietiging A 67, II 80, PIND. N. 9, 37, AESCH. Ch. 402, NIC.
- (W. *lei-*, z. *λοιμός, λιμός*, met -g suff. z. *gr. ὀ-λίγος* klein, weinig, *lit. ligā* ziekte).
- λοιδορ-έω**, schelden, smaden, beschimpen, τινα, *soms* τινι, *vaak med.:* PIND. O. 9, 37, AESCH. Eum. 206, LYS. 9, 6, AR. Nub. 1140, EUR., PL. Phaed. 90 d, XEN. An. 7, 5, 11, MEN. Epitr. 478, n. t. Act. 23, 4; *spec.* (*lat.* = *convicium flagitatio*) iem. d. voor het publiek aan de kaak stellen en ter verantwoording roepen ANTIPH. Tetral. I α, 4; *med.* PL. Symp. 213 d.
- λοιδορή-μα, τό**, scheldwoord, beschimping ARISTOT., PLUT. 607 a.
- λοιδορή-σις, ἡ**, beschimping PL. Leg. 967 c.
- λοιδορη/σμός, ὁ**, = *voorg.*, AR. Ran. 758.
- λοιδορ-ία, ἡ**, schelden, beschimpen THUC. 2, 84, 2, PL. Phaedr. 257 c, ANTIPH., z. *λοιδορέω* *ib.* n. t. 1 Petr. 3, 9.
- λοιδορός, 2**, spelend: — 1 spottend, (be)schimpend EUR. Cycl. 534, PLUT. — 2 lasterend n. t. 1 Cor. 5, 11.
- (W. *leid-*: *o-phase* in *o lat. loidos* > *ludus*, *vgl.* HESYCH. *λίζονσι παίζουσι; λοιδ-ερος* [*vgl. φαν-ερός, φθονερός*], > λ. *vgl. ὀβελός* > *ὀβολός*).
- λοιμός (z. λοιγός), ὁ**, — 1 pest, dodelijke ziekte A 61, HDT. 7, 141, tr.: SOPH. O. R. 28, PL. Symp. 201 d, n. t. LUC. 21, 11. — 2 v. e. *mensch.*: pest DEM. 25, 80, n. t. Act. 24, 5.
- λοιμ-ώδης**, pestachtig THUC. 1, 23, 2, PLUT.
- λοιμώττω**, aan de pest lijden LUC. Scyth. 2.
- λοιπο-γράφω**, saldo overschrijven PAP.; -ία, ἡ, *ib.*
- λοιπός (λείπω)**, — 1 overgelaten, overig, *pl.* de overige > de andere PIND. O. 1, 100, HDT. 8, 5, ATT.: PL. Prot. 324 d, n. t. Act. 2, 37; 8, 10, LUC. — 2 v. *tijd.*: later, in het vervolg komend PIND. O. 2, 17, ATT. — *Adv.* (τὸ) λοιπόν, τοῦ λοιποῦ, in, voor het vervolg, *sinds* HDT. 2, 109 alg. tot n. t. 1 Cor. 7, 29. — 3 *verzw.* τὸ λοιπόν, verder, > maar nu verder (*vgl. lat. ceterum*), tenslotte POL., n. t. Phil. 3, 1.
- λοισθή-ιος**, (*vgl. ἀριστ-εύς; -ήιος*), — 1 laatste

Ψ 785. — 2 *n. pl.* λ-ήια, laatste, laagste prijs; eig. prijs voor den laatste Ψ 751.

λοῖσθ-ιος, *adv.* λοῖσθιον, laatste PIND. P. 4, 266, AESCH. Ag. 120, SOPH. Ai. 468, Ant. 1220, EUR., THEOCR.

λοῖσθος, laatste Ψ 536, die achter blijft (λείπεσθαι, *vgl.* Ψ 407, 523), HES. Th. 921, SOPH., λοῖσθον δόρυ stuurriem EUR. Hel. 1597(?). (*inuloed v. πρόσθε, ὀπισθε, πρόσθιος. Bij W. lēi-weggaan, verdwijnen, z. λογός, λοιμός, en λείπω? z. lat. lētum.*)

λόκαλος, *δ*, een vogel ARISTOT.

λοξ-ιάς (λοξός), *ου, δ*, met omwegen: duister, dubbelzinnig, *bijnaam v. Apollo* HDT. 1, 91 *orak.*, AESCH. Pr. 669, SOPH. O. R. 853, AR. Pl. 8.

λοξο-βάτης, *ου, δ*, hij, die in de schuine loopt BATR. 295.

λοξός, — 1 met buiging op zij: schuin, scheef TYRT. 8, 2 ALD., ANACR., THEOCR. 20, 13, PLUT. — 2 gekromd THEOGR. 536. — 3 *overdr.* gekromd: met omwegen, dubbelzinnig LYCOPHR., 14, LUC. Alex. 10. (*vgl. λέχριος < λεκο-ρο-, daarbij o-phase; W. olek- buigen, krommen, z. d., en vgl. lit. lenkiū ik vrouw.*)

λοξόω, scheef, hellend maken ARISTOT.; -ωσις, *ή*, helling *v. d. eclaircisa v.-SOCR., EPICUR.* 93 *Us.*

λοπάδ-ιον, τό, schoteltje, napje AR. Pl. 812.

λοπάς (: λεπάς), *άδος, ή*, — 1 schotel, nap AR. Eq. 1035, Vesp. 511, MEN. Sam. 150, LUC. — 2 een *boomzeldte*: de schors loslaten THEOPHR.

λοπάω (λοπάς), *van boomten*: de schors loslaten, *bij olijf- en vijgeboomten* THEOPHR.

λοπη-τός, *δ*, de tijd van het voorjaar, waarin de boomten de schors loslaten THEOPHR.

λοπίς (*z. λέπω, λεπάς*), *ιδος, ή*, schub AR. Vesp. 790.

λοπός (λέπω), *δ*, schil τ 233.

λορδ-αίνω, = **λορδός**, HIPPOCR.

λορδός, krom, voorovergebogen = met krommen rug HIPPOCR., AR., ARISTOT.

(*vgl. arm. lorç-k' convulsio partium in posteriora, gael. loirc [*< lordsko-*] horrelvoet, mhd. lenz linksch, oorspr. gebogen.*)

λορδός, het bovenlijf vooroverbuigen HIPPOCR.; *med.* zich vooroverbuigen *v. wellustige bewegingen* AR. Eccl. 10.

λόρδω-σις, *ή*, vergroeiide ruggegraat, HIPPOCR.

λορέω, = **λούω**, HYMN. Cer. 289.

λοῦμαι, *att.*, *z. λούω*.

λοῦσσον, τό, witte kern v. h. dennehout THEOPHR. (*vgl. lat. rōbur rō de kern v. h. eikenhout; λ. < λουκ-ρο-: λευκός.*)

λούσ-της, *ου, δ*, hij, die zich gaarne baadt ARISTOT.

λουτ-ιάω (λούω), *desid.*, lust hebben zich te baden LUC. Lexiph. 2.

λουτρ-ιον, τό, het gebruikte bad- of waschwater AR. Eq. 1401, LUC.

λου-τρίς, *ιδος, ή*, gordel, door vrouwen bij het baden gebruikt com.

λουτρο-δάϊκτος, in het bad gedood AESCH. Ch. 1071.

λου-τρόν, τό, *ep. λοετρόν*, — 1 bad, badwater, *meest pl. E 6, overdr. λ. Ὀμηροῖς* O 489, HYMN. Cer. 50 (οῦ), HES. O. 753, PIND. O. 12, 19, AESCH. Pr. 556, SOPH. Ant. 1201, Ai. 654, AR. Lys. 377, PL. Phaed. 115 b, XEN., N. T. Eph. 5, 26 (doop). — 2 *voor dooden*: plengoffer SOPH. El. 84, EUR. Ph. 1667.

λουτρο-φόρος, *in Athene*, de jongen, die den bruidegom op den bruiloftsdag het water uit de bron Callirrhōe bracht. *Vand.* — 1 *λ. χλιδή*: huwe-

lijksfestijn EUR. Ph. 348. — 2 *ή*, vaas (met water gevuld) of afbeelding van zulk een vaas op een graf, als symbool dat de gestorvene nog niet gehuwd was DEM. 44, 18 en 30 z. POLLUX 3, 43; 8, 66.

λουτρο-χός, *ep. λοετροχ.*, — 1 *subst. ή*, slavin, die het badwater warmde en uitgoot v 297. — 2 τρίπος, (ketel met) drievoet, om badwater (te warmen en) uit te gieten Σ 346, CALL. (*dor. λοτρο-χ.*)

λουτρ-ών, *ώνος, δ*, badkamer, badhuis AESCH. Eum. 461, (XEN.) Ath. 2, 10, PLUT.

λούω, *slam λοF-* naast **λοF-εο-** (*z. lat. lustrum*): *daarvan* λοF-ω (= *lat. lavo*) in λο(F)' 3 361, *λόον* HYMN. Ap. 120, λούσθαι < λο(F)εσθαι ζ 216 en λελουμένος E 6, HES. O 749, *naast λοFέ(σ)ω, fut. λοέσσομαι, aor. έλοεσσάμην, contr. λού(σ)σομαι, έλου(σ)σάμην. Eerst daargenaar nieuw praes. λούω HOM. Z 508, O 265, HDT. 3, 23, ATT. waarin ook verdere contr. plaats vindt* λούμαι *enz. impf. έλουμην, act. έλου*, — 1 *tr. baden, wasschen, τινα, meest met v r o u w e n als subject* E 905, Σ 350 (*uitgezonderd* Ψ 282), HDT. 3, 124, AESCH. Sept. 739, SOPH. Ant. 1201, AR. Pl. 657 PL. Phaed. 115 a, N. T. Act. 9, 37. — 2 *med.* zijn eigen lichaam wasschen (> zich wasschen), *aor. έλουσάμην*, α 310, Ψ 41, HDT. 3, 23, AR. Nub. 1044, PL. Phaed. 116 a, N. T. Hebr. 10, 22. — 3 *overdr.* zich baden, zwemmen in, *τινι* LUC. (W. *lou-*: *vgl. arm. loganam ik baad (mij), lat. lavo [av < oν vóór het accent], -luo, lastrum [*< loies-tro-*] reinigingsoffer, o.ier. loathar waschbekken, o.n. laug warm bad ω nld. loog.*)

λοφ-άω, *com.* de veeren, de kam laten hangen: ziek zijn AR. Pax 1211.

λοφ-εῖον, τό, — 1 *voedraal voor den vederbos* AR. Ach. 1109. — 2 *ook voor den spiegel* AR. Nub. 751.

λοφ-ιά, *ion. -ιή, ή*, — 1 nek, hals v. dieren AR. Ran. 822, ARISTOT. — 2 *spec.* (nek met) manen of borstels τ 446, HES. Sc. 391, HDT. 7, 70. — 3 rugvin DIOD.

λοφνίς ιδος, *ή*, fakkelt LYCOPHR. 48. (*verw. m. eng. levin vlam, lett. lāpa fakkelt.*)

λοφο-ποιός, vederbossen makend AR. Pax 545.

λόφος, *δ*, — 1 (begroeiide) nek, bals K 573, Ψ 508, SOPH. Ant. 292. — 2 (manen als) helm-bos (gebruikt), *een gebruik wsch. uit Carie* Γ 337, ALCAE. 22, HDT. 1, 171, AESCH. Sept. 384, AR. Ach. 1009, XEN., THEOCR. 22, 186; *overdr.* (= *fr. panache*) helm-bos > imposant uiterlijk, overmatig zelfvertrouwen AR. Ran. 925. — 3 vederbos, kuif v. vogels, kam v. d. haan, (*vgl. lat. crista*) AR. Av. 1366, ARISTOT., PLUT. — 4 *vin* PLUT.; *bij menschen*: kuif, niet afgeschoren haar HDT. 4, 175. — 4 (nek >) heuvel(rug) π 471, PIND. O. 5, 17, HDT. 2, 124. (*z. κατα-λοφᾶτια en K 285; W. s-lebh-, verw. m. s-le(m)bh- in germ. slēm-ba- scheef, schuin: eng. (dial.) slam de zijde v. e. heuvel, noor. slam slap op zij hangend.*)

λόφ-ουρος, nekhaar (manen) en staart hebbende v. dieren ARISTOT.

λοφ-ώδης, heuvelachtig ARISTOT.

λόφω-σις, *ή*, vogelkuif AR. Av. 291. —

λοχ-αγέτης, *ου, δ*, *dor. en > att.* voor **λοχηγέτης** = **λοχᾶγός**, AESCH. Sept. 42, EUR.

λοχ-αγ-έω, *dor. en > att.*, lochaag zijn, een compagnie (110 man) aanvoeren HDT. 9, 21 (-γγ-), XEN. An. 3, 1, 30, PLUT.

λοχ-αγ-ία, *ή*, rang van lochaag XEN. An. 3, 1, 30, ARISTOT.

λοχ-ἄγός, ὁ, *dor.*, > *att.*, λόχος-, compagniescommandant SOPH. Ant. 141, XEN. An. 3, 1, 37, Lac. 11, 4, EUR. — 2 = centurio PLUT. — 3 = curio D. H.

λοχάδην, *adv.*, in hinderlaag loerend NIC. Th. 125.

λοχάζομαι, insluiten EMPED. 84, 8 D.

λοχάιος, snel opschietend, weelderig THEOPHR.

λοχάος (λόχος), — 1 een hinderlaag leggen; *tr.* belooien, opwachten, τινα; Σ 520; v 425, HDT. 4, 22 (ook v. e. plaats 5, 121), THUC. 3, 94, 11; *med.* δ 670, AP. RH. — 2 φίλιαν τινος, als hinderlaag, list gebruiken POL.

λοχ-εία, ἡ, — 1 het baren: geboorte EUR., PL. Theaet. 149 b, Polit. 268 a. — 2 ook van vogels ARISTOT.

λοχ-εἶος, meest 3, — 1 bij de geboorte, het baren behorend; *bijn. v. Artemis:* λοχεῖα EUR. Iph. T. 1097, PLUT. — Τὰ λ-α: 2 plaats van de bevalling EUR. Iph. T. 1241. en 3 het wasschen van de kraamvrouw na de geboorte HIPPOCR.

λοχεύς, ὁ, hinderlaag HES. Th. 178.

λόχευ-μα, τό, — 1 het geborene EUR. Ph. 803. — 2 geboorte AESCH. Ag. 1392.

λοχ-εύω, — 1 baren, ter wereld brengen, ook *med.* HYMN. Merc. 230, AESCH. — 2 *tr.* een kraamvrouw, τινα, bij de geboorte bijstaan, verlossen; ook *pass.*; SOPH. O. C. 1322, EUR. El. 1129, PLUT. Pelop. 16.

λοχ-ηγ-έω, z. λοχαγέω.

λοχ-ίζω, — 1 belooien, opwachten, τινα THUC. 5, 115, 22, DIO. — 2 in hinderlaag leggen, τινα THUC. 3, 107, 8, PLUT. — 3 in λόχοι, compagniën indeelen HDT. 1, 103.

λόχ-ιος, = λοχεῖος, EUR. Supp. 958, Iph. T. 206, ARISTOT.

λοχ-ίτης, ου, ὁ, — 1 soldaat van denzelfden λόχος: kameraad AESCH. Ch. 768, Ag. 1650, SOPH. O. R. 751, XEN. — 2 λ-τις ἐκκλησίαι = comitia centuriata D. H.

λοχμ-αῖος, in het bosch levend AR. Av. 737.

λόχημα (λέχω), ἡ, leger van wild, bosch: struiken τ 439, PIND. O. 10, 30, AR. Eccl. 61, LUC.

λοχμ-ώδης, boschachtig THUC. 3, 107, 8.

λόχος (ΛΕΧ[Ω]), ὁ, *eig.* het (anderen of zich zelf) neerleggen: — I. 1 een hinderlaag leggen Σ 513. — 2 hinderlaag, vooral als plaats Δ 379, δ 277; ook als handeling Δ 227, PIND. N. 4, 60. — 3 de in hinderlaag liggende manschappen Δ 392, Θ 522. — 4 alg. middel om te verrassen δ 395. — 5 alg. schaar, troep gewapend voetvolk v 49, TR.: AESCH. Sept. 56. — 6 spec. een compagnie voetvolk (100 man) HDT. 9, 53, THUC. 5, 68, 32, XEN. An. 3, 4, 21. — 7 = centuria PLUT.; = curia D. H. — 8 ook ongewapende schaar AESCH. Sept. 112. — II. 9 in bed gaan liggen: het baren, bevalling AESCH. Ag. 137, Supp. 677.

λόω, z. λούω.

λόα (λύα), ἡ, ontbinding, tweespalt: oproer PIND. N. 9, 14.

λυαῖος, bevrijdend van, τινος TIMOTH. Pers. 132.

λύγαῖος, donker, duister SOPH., EUR. Iph. T. 110, AP. RH., LYCOPHR. 973.

(als v. λῆγη, vgl. ἡλῆγη. W. lag-: got. ga-lukan sluiten, ndl. luik).

λυγγ-ώδης, dikwijls den hik hebbend HIPPOCR.

λύγ-δην, *adv.*, snikkend SOPH. O. C. 1621.

λύγδ-ἴνος (z. λευκός, λουθισσόν), blinkend wit (ANACR.) 15, 27, BABR. 30, 1.

λύγ-ίζω (λύγος), — 1 draaien, buigen, vaak van wendingen bij het worstelen, „luctari” SOPH. Tr.

779, Ichn. 362 D., AR. Vesp. 1487, PL. Rep. 405 c, THEOCR. 23, 54, LUC. — 2 „leggen” τινα, bij het worstelen, THEOCR. 1, 97, pass. 1, 98 (ἐλυγίζης).

λυγισμός, ὁ, plotselinge buiging, draaiing, bij het worstelen; *overdr.*: in het debat AR. Ran. 775, LUC.

λυγ-μός, ὁ, de hik PLUT., NIC. Th. 434, ARISTOT.

I. λύγξ, λυγγός, ἡ, hik PL. Symp. 184 c, d.; looze braken THUC. 2, 49, 29.

(W. s-lug-: *cymr.* Ulyncu opslokken, ndl. slokken).

II. λύγξ, λυγγός, ὁ, los HYMN. 18, 24, EUR. Alc. 579, ARISTOT.

(*arm.* lusann-k' pl., *m.ier.* lug, *ohd.* luhs = *ndl.* los, *lit.* lūsis).

λύγος, ἡ, zeldene ὄ, buigzame tak, twijg Δ 105, ι 427 εὐστρεφής, ARISTOT.

(W. ἡγ-: lug- buigen, vgl. *lat.* luctari, luxus, *ig.* *lug-nó = *ndl.* lok, *lit.* lūgnas buigzaam).

λύγρός, — 1 (gebroken), gescheurd: schamel εἴματα π 457. — 2 (gebroken v. menschen), zwak, laf N 119; schandelijk E 763. — 3 *witerlijk*: sprekende van ellende: droevig, beklagenswaardig, γῆρας E 153, ἄλγεα Ω 742, EMPED. 22, 8 D. PIND. N. 3, 25, ARCHIL. 74, 4, HDT. 9, 37, TR.: SOPH. O. R. 185.

(*eig.* gebroken: *o.ind.* rujāti hij breekt, kwelt, *lat.* lugeo, *lit.* lūziis breuk).

λύδια, ἡ, λίθος, Lydische steen, toetssteen, in Lydië onidekt BACCH. fr. 14, 1, THEOPHR., THEOCR. 12, 36.

λύδ-ίζω, de Lydiërs in taal of gewoonten navolgen AR. Eq. 523.

λύδιστί, *adv.*, in Lydischen toon, d. i. week PL. Lach. 188 d.

λύδο-πάθης, zwelgend als een Lydiër, naar ἡδουπάθης, ANACR.

λύζω, (< λυ(γ)γ-ω), — 1 den hik hebben ARISTOT., LUC. — 2 snikken AR. Ach. 690.

λύθρος (z. λῦμα), ὁ of -ον, τό, — 1 vuil, bezoedeling v. bloed enz. Δ 169, LUC. — 2 bedorven bloed HIPPOCR.

λύκ-βας, αντος, ὁ, wrsch, winter (z. *etymol.*) vgl. v 232) ε 161, τ 306, LUC.

(*wrsch.* „wolf-loop(tijd)”, tijd, waarin de λύκοι op pad zijn = winter, vgl. HESYCH. ἄβα τροχός ἡ εἶση (i. p. v. βοή). Vgl. ἐνιαυτός).

λύκ-ανὰ, ἡ, wolvin PLUT. Rom. 2.

(-ανὰ van λαίνα overgenomen).

λύκαια, τά, *nl.* ιερά, — 1 feest van den Lycaeischen Zeus XEN. An. 1, 2, 10. — 2 de Rom. Lupercalia D. H.

λυκ-αυγής, „lichtstralend”; *subst.* de eerste stralen v. h. morgenlicht: schemering LUC. V. H. 2, 12.

λυκ-έη, ἡ, wolfsvel K 459.

λυκ-εία, ἡ, helm van wolfsvel POL.

λύκ-ειος, wolfs- (EUR.) Rhes. 208.

λύκηγενής, -εος, *wrsch.* uit Lycie geboortig, v. Apollo Δ 101, 119.

λυκ-ηδόν, *adv.*, als wolven AESCH.

λυκ-ιδεύς, ὁ, jonge wolf THEOCR. 5, 38, PLUT.

λυκιο-εργής, van Lycisch fabrikaat HDT. 7, 76, DEM. 49, 31.

λυκιο-κτόνος, wolven doodend SOPH. El. 6.

λύκος, ὁ, — 1 wolf K 334, alg. tot n. t. Mt. 10, 16. — 2 soort spin NIC. Th. 734. — 3 soort vogel ARISTOT. — 4 = frena lupata, paardengebit met (wolfs)tanden PLUT. 641 f. — 5 *overdr.*: v. gevaarlijke menschen N. t. Mt. 7, 15.

(*idg.* ṷgʰo-: *o.ind.* vřka- m. wolf, *lat.* [evenals in Gr. krijg] l tusschen *u* en *q** u-resonantie] lūpus [dial. i. p. v. *lūguos], got. wolfs = *ndl.* wolf, *lit.* vilkas, o. b. vřikū. Verw. is *lat.* volpes).

λυκοσπάς, άδος, door een wolf weggesleurd en verscheurd NIC. Th. 742. — **2** bep. soort paarden in Italië, z. PLUT. Symp. 2, 8.

λυκοφιλία, ή, gehuichelde vriendschap PL. Ep. 318 e, MARC. AUR.

λυκόφρων, ονος, ό, een plant PLUT.

λυκόφως, ωτος, τό, schemering (eig. „wolfslicht“? omdat de wolf niet bij klaarlichten dag er op uitgaat) Ltr.

λυκοφιλία (z. λυκάβας), ή, schemering LYCOPHR. 1432.

λυκώ, „wolven“: verscheuren XEN. Cyr. 8, 3, 16.

λύμα τό, — **1** vuil, onreinheid A 314, SOPH. Ai. 655, CALL. — **2** (vgl. λυμαίνω) verderf AESCH. Pr. 691, EUR. Tr. 591.

(lat. *lütum* modder, *polluo* bezoedelen).

λυμαίνω (λύμα), ook med. iemd als λύμα behandelen of beschouwen: — **1** minachtend behandelen, beschippen > mishandelen HDT. 6, 12, THUC. 5, 103, 11, LYS. 13, 64, TR.: SOPH. O. C. 855, AR. Av. 100. — **2** schaden; *praegn.* vernielen HDT. 8, 15, ATT.: XEN. An. 1, 3, 16; *soms* τυι HDT. 9, 79, AR. Nub. 928, XEN., N. T. Act. 8, 3.

λυμαντήρ, ήρος, die benadeelt of vernielt XEN. Hier. 3, 3.

λυμαντήριος, oonteerend, vernielend AESCH. Ag. 1438, Ch. 764.

λυμαντής, ού, vernieler, -end SOPH. Tr. 793.

λύμεαν (een woord als κυκλών), ώνος, ό, belediger; vernieler SOPH. Ai. 573, TIMOTH. Pers. 81, EUR. Hipp. 1068, XEN., ISOCR. 4, 80, PLUT.

λύμεαν-εύομαι, = λυμαίνομαι, POL.

λύμη (z. λύμα), ή, — **1** beschimping, beleediging in woord of daad HDT. 2, 121, 4. — **2** verminking, beschadiging; vernieling HDT. 2, 162, AESCH. Sept. 879, SOPH. El. 1195, AR. Av. 1068, XEN. Oec. 5, 6, PL.

λύμ-ώδης, verderfelijk HIPPOCR.

λύπ-έω, — **1** kwetsen, pijn doen HES. O. 401, SOPH. O. R. 1231. — **2** veronttrusten, hinderen HDT. 9, 40, SOPH. Ant. 573, THUC. 4, 53, 21, PL. Ap. 41 e, N. T. Eph. 4, 30. — **3** pijn doen: bedroeven, *pass.* bedroefd worden THEOGN. 593, HDT. 7, 190, TR.: EUR. Med. 474, PL. Phaed. 85 a, N. T. Mt. 19, 22.

λύπη, ή, — **1** pijn, krenking, vgl. AESCH. Ag. 791. — **2** pijn: verdriet, smart; *object.* treurige toestand HDT. 7, 152, THUC. 2, 44, 14; 17, TR.: SOPH. O. R. 1074, PL. Phaed. 85 a, XEN. Hell. 7, 122, N. T. Joh. 16, 6.

(W. *leu*+*p*-, vgl. *leu*+*g*- in *levy-άλος*, beide breken: o.ind. *lumpáti* hij breekt, beschadigt, vgl. met *r*- lat. *rumpo*).

λύπη-μα, τό, smart, pijn SOPH. Tr. 554.

λύπη-ρός, pijnlijk, bedroevend; *verzw.* hinderlijk THUC. 2, 38, 15, SOPH. O. C. 1176, AR. Ach. 456, PL. Prot. 356 a, XEN. An. 2, 5, 12, (N. T.).

λύπ-ρός, — **1** arm, armzalig; onvruchtbaar v 243, HDT. 9, 122, POL. — **2** ellendig, droevig AESCH. Pers. 1034, EUR. Supp. 38.

(z. *λύπ-η*. Voor bet. vgl. *λύγος*).

λύρα, ή, — **1** lier HYMN. Merc. 423, HERACL. 51 D., PIND. N. 10, 21, AESCH. Ag. 990, AR., PL. Phaed. 85 e. — **2** op de lier spelen PL. Leg. 809 c. — **3** soort visch ARISTOT.

(*msch.* W. *leu*- v. got. *liuþōn* zingen, *ndl.* lied; *ndl.* *luit* is tenslotte een arab. woord).

λυρ-ίζω, de lier bespelen (ANACR.) 40, 4, PLUT.

λυρ-ικός, ό, lyrische dichter PLUT. Num. 4.

λύρ-ιον, τό, liertje AR. Ran. 1304.

λυροποιικός, ή λ-ή, de kunst om lieren te vervaardigen PL. Euthyd. 289 e.

λυροποιός, ό, liermaker PL. Euthyd. 289 d.

λυρ-ωδός, ό, lierzanger PLUT.

λύσ-ανίās (vgl. παυσ-ανίās), ου, ό, smartenstiller AR. Nub. 1163.

λύσι-γυία, ή, afmattig HIPPOCR.

λύσι-ζωνος, den gordel losmakend, van ΕΙΔΕΙΘΟΙΑ THEOCR. 17, 60.

λύσι-κακος, ongeluk opheffend THEOGN. 476.

λύσι-μελής, — **1** ledematen ontspannend: verkwikkend, ύπνος ψ 343. — **2** het lichaam ver-slappend, afmattend HES. Th. 120, SAPPHO 137 ALD., ARCHIL. 118 ALD.

λύσι-μος, — **1** verlossing aanbrenghend AESCH. Supp. 811. — **2** los te maken PL. Leg. 820 e. — **3** *overdr.* op te lossen v. e. *vraagstuk* ARISTOT.

λύσ-ιος, 3, vrij makend, reinigend PL. Rep. 366 a, PLUT.

λυσι-παίγμων, scherts ontketenend (ANACR.) 48, 9.

λύσι-πνοος, van moeite bevrijdend PIND. P. 4, 41.

λύσις (λύω), ή, — **1** losmaken v. banden of van een gebondene: vrijmaking, vrijlating (loskoopig: redding) Ω 655, ι 421, THEOGN., PIND. N. 10, 76, SOPH. Ant. 597, PL. Phaed. 67 d, Phaedr. 244 e. — **2** scheiding, uiteen (doen) gaan PL. Phaed. 67 b (z. b.), N. T. I Cor. 7, 27. — **3** ontbinden: doen op-houden, staken PIND. O. 10, 47, POL. — **4** op-lossing v. e. *probleem* ARISTOT.

λύσι-σωματός, moe van lichaam zijn HIPPOCR.

λύσι-τέλειά, ή, voordeel, opbrengst THEOPHR., POL.

λύσι-τελέω, nuttig, voordelig zijn THUC. 6, 85, 29, ANDOC. 2, 10, PL. Prot. 327 b, XEN., LUC., N. T. Luc. 17, 2.

λύσι-τελής, „de kosten opheffend“: voordelig PL. Phaedr. 239 c, POL., DIDOT.

λύσι-τελούντως, adv., voordelig PL. Alc. II 146 c, XEN. Oec. 20, 21.

λύσι-φρων, de gedachten vrijmakend (ANACR.) 47, 2.

λύσι-ωδός, ό εν ή, acteurs in een soort pantomimen, „naar Lysis genoemd“, PLUT.

λύσσα, ή, att. λύττα, — **1** razernij, woede I 239, 305, BACCH. 10, 102, TR.: AESCH. Pr. 883, AR. Th. 681, PL. Leg. 839 a. — **2** dolheid XEN. An. 5, 7, 26, PLUT.

(vgl. *άλύ(ι)ω*; W. *lu*-s- vgl. o.ind. *rusyati* hij is driftig, uit zijn humeur, naast *lu-k* in *λ*. < **λυκ-γá*; vgl. HESYCH. *άλύσσειν* v*ο*ρέμειν).

λυσσ-αίνω, razend zijn, τυι SOPH. Ant. 633.

λυσσ-άς, άδος, razend EUR. Herc. 1024.

λυσσ-άω, att. -ττάω, dol, razend zijn SOPH. O. R. 1258, Ant. 492, PL. Phaedr. 251 e, THEOCR. 4, 11; = *pass.* NIC.

λύσση-μα, τό, uitbarsting van razernij EUR. Or. 270.

λυσση-τήρ, ήρος, ό, dol © 299.

λυσσ-ώδης (als) razend N 53, SOPH. Ai. 452, EUR. Ba. 981.

λύ-τήρ, ήρος, ό, eig. ontknooper, bevrijder: — **1** bevrijder, πόνων EUR. El. 136. — **2** scheids-rechter AESCH. Sept. 941.

λυτήρ-ιος, bevrijdend PIND. P. 5, 106, AESCH. Eum. 298, SOPH. El. 635, EUR.

λυτι-κός, laxeerend ARISTOT.

λύ-τρον (λύω), τό, losgeld, zoengeld AESCH. Ch. 47, THUC. 6, 5, 4, PL. Rep. 393 d, XEN. Hell. 7, 2, 16, N. T. Mt. 20, 28.

λυτρόω (λύτρον), — **1** loskoopen, ook med. zijn

eigen . . . PL. Theaet. 165 e, DEM. 19, 170, ARISTOT., POL., N. T. 1 Petr. 1, 18. — 2 *overdr.* verlossen v. *zonde* N. T. Luc. 24, 21 *med.*

λύτρωσις, ἡ, — 1 loskoopeu PLUT. Arat. 11. — 2 verlossing N. T. Luc. 1, 68.

λυτρωτής, ὁ, verlosser N. T. Act. 7, 35.

λύττα, λυττάω, z. λύσσα, λυσσάω.

λυχν-εῖον, τό, kandelaar COM.

λυχν-εών, ὄνος, ὁ, = *voorg.*, LUC.

λυχν-ία, ἡ, kandelaar PLUT., LUC., N. T. Mt. 5, 15.

λυχν-ιδιον, τό, klein lampje (λύχνιον) of kandelaar AR.

λυχν-ίς, ἴδος, ἡ, — 1 *plant met vuurroode bloemen* THEOPHR. — 2 *steen, die in donker licht geeft* LUC.

λυχν-ίτης, ου, ὁ, λίθος, lichtgevende of doorzichtige steen PL. Eryx. 400 e.

λυχνο-κάϊη, ἡ, het feest der brandende lampen of fakkels HDT. 2, 62.

(λύχνον, τό) slechts pl. = λύχνος, ALCAE. 96, 1, ALD., HDT. 2, 62, EUR. Cycl. 514, BALL.

λυχνο-ποιός, λαμπν making AR.

λυχνο-πώλης, ου, ὁ, lampenkoopman AR. Eq. 739.

λύχνος, ὁ, (z. ook λύχνον), — 1 lichter, lamp (*oorspr.* vuurbekken, waarop spaanders enz. werden gebrand; *later*: fakkel en olielamp) τ 34, ANACR. HDT. 2, 130, THUC. 4, 133, 18, AR. Nub. 56, PL. Symp. 218 b, XEN., N. T. Luc. 11, 36. — 2 *overdr.* v. h. oog N. T. Mt. 6, 22.

(< λυκα-vo-, reeds in vóór-gr. tijd uit een s-stam lukes- bij de W. v. λευκός, z. d.; = av. *laxsna-* stralend, schijnend, lat. *luna* ☾ *prae*nest. *Lōsna*, m.ier. *lūan* (maan)licht).

λυχνούχος, ὁ, lichter, lantaarn COM.

λυχνο-φορίω, λαον. = -έω, de lantaarn dragen AR. Lys. 1003.

ΛΥΩ(ύ), f. λύω, aor. ἔλυσα, aor. (m. pass. bet.) ep. ἔλυμην, ep. att. ἔλυθην. perf. ἐλύμην; (voor voe. v. behalve γ 74, Ψ 513, Ω 1), — 1 *losmaken, ζώνη* λ 245, alg. tot N. T. Apoc. 5, 2: *zeegel v. e. boek; pass. refl. v.* — 2 *spec.* uitspannen, ἐξ ὀχέων N 35 alg. tot N. T. Mt. 21, 2. — 3 *losmaken* = bevrijden, vrijlaten O 22: A 29; v. *dingen*: teruggeven P 163, alg. tot N. T. Act. 22, 30. — 4 *losmaken, wat aaneengesloten was*: openen, ἀσκόν κ 47; afbreken, brug XEN. An. 2, 4, 17. — 5 *losmaken, wat bijeen was, wie bijeen waren: ter vergadering: ἀγορή* ontbinden A 305, alg. tot N. T. Act. 13, 43; of in een gevecht: *ῥίπτα* beslechten, bijleggen, doen ophouden E 205; > stillen, doen bedaren Ψ 62. — 6 *losmaken, wat een geheel vormde*: doen uiteenvallen, vernietigen, verwoesten, opheffen, πολλῶν κάρηνα B 117; verteren, σπάρτα B 135, alg. tot N. T. Joh. 2, 19; Mt. 5, 19; opheffen. — 7 *losmaken, wat gespannen, sterk, gezond was*: zwak, krachteloos maken, γυῖα λέλυτο N 85; *praegn.* (euphem.) γυῖα λ. = dooden E 176. — 8 den druk (v. e. *verplichting, v. e. zonde*) losser maken; opheffen: betalen, nakomen, boeten SOPH. Ph. 1224, AR. Ran. 691. — 9 *spec.* λ. τέλη, de kosten v. iets opheffen: helpen, baten, voordelig zijn; λύει = λυσιτελεῖ SOPH. O. R. 317, EUR. Med. 566. — **Med.**: 10 iets voor zich of van zich losmaken, zijn eigen . . . uitspannen enz. P 318, Ψ 7. — 11 voor zich of zijn eigen . . . loskoopeu, bevrijden A 13, HDT. 9, 99, PIND. I. 7, 52.

(W. *lū-* snijden, losmaken: o.ind. *lunāti* hij snijdt, lat. *lūo* een finantieele band, verbintenis, losmaken: betalen, *solvo* [*< se-lūo*] losmaken, got. *lausjan* = ndl. *verlossen*).

λωβ-άζω, = λωβάομαι, pass., HIPPOCR.

λωβάομαι, hoonen, beledigen > mishandelen, verminken; *verzw.* schaden, benadeelen A 232, N 623, HDT. 3, 154-157, SOPH. Ant. 54, AR. Eq. 1405, PL. Prot. 318 d, HEROND. 3, 69; 73 POL.

λωβ-εύω, hoonen ψ 15, 26.

λώβη, ἡ, — 1 smadelijke behandeling A 142, SOPH. Ai. 182, PL. Gorg. 473 c. — 2 voorwerp van smaad, spot Γ 42, SOPH. Tr. 997. — 3 schande Σ 180. — 4 schade PL. Men. 91 c, Leg. 751 c. — 5 *spec.* uitslag HEROND. 7, 95.

(W. *lēg**: vgl. lit. *slagà* plaag, teistering, lett. *slāga*, schade).

λωβη-τήρ, ἦρος, ὁ, — 1 hij, die hooit, krenkt B 275, A 385, TIMOTH. Pers. 231. — 2 hij die schaad: verderver SOPH. Ant. 1074.

λωβη-τής, οὔ, ὁ, = *voorg.*, τέχνης AR. Ran. 93.

λωβη-τός, — 1 gesmaad, gehoord Ω 531, HES., SOPH. Ai. 1388. — 2 als hoon uitgesproken, επη SOPH. Ph. 607.

λωγάν-ιον (λέγω verzamelen), τό, kossem, *kwab onder den hals bij rundvee* LUC. Lexiph. 3.

λώιστος, z. att. λῶστος (λῶων).

λωίτερος, z. λῶων.

λωίων, λῶιον, z. att. λῶων.

λώμα, -άτος, τό, zoom, strook v. e. *kleedingstuk* LXX.

λῶος, ὁ, Macedonische maand = Augustus, z. DEM. 18, 157, PLUT.

λώπη (λέπω), ἡ, (dekking): mantel v 224, AR. RH., THEOCR. 25, 254.

λωπ-ίζω (met ἐξ), ontblooten SOPH. Tr. 925.

λωπ-ιον, τό, dem. v. λώπη, ARISTOT.

λωπο-δύτ-έω, — 1 *λωπο-δύτης, d. i. kleeren-aantrekker, kleerendief* zijn AR. Pl. 165, LUC. — 2 *alg.* berooven DEM. 9, 22.

λωπο-δύτης, ου, ὁ, — 1 kleerendief LYS. 16, 68, AR. Av. 497. — 2 *alg.* dief, roover DEM. 4, 47.

λώπος, τό, = λώπη, HIPPON. 2 ALD., ANACR. 95 b ALD., THEOCR. 14, 66, HEROND. 8, 74, LUC.

λῶστος, z. λῶων.

λωτ-ίζουμαι, eig. voor zich (den lotus) afplukken: voor zich kiezen AESCH. Supp. 963, SOPH.

λώτ-ίνος, van lotus SAPPHO 97, 12 ALD., THEOPHR.

λωτίσιμα, τό, de bloem, het schoonste van iets EUR. Hel. 1593.

λωτό-εις, met lotus begroeid M 283.

λωτός (sem., vgl. hebr. *lōt*), ὁ, — 1 soort klaver, als *paardenvoer gebruikt* B 776, δ 603. — 2 een struik op de Noordkust van Afrika, met vruchten die op kersen lijken i 93, vgl. HDT. 2, 96; 4, 177. — 3 de Egyptische lotus met witte en met roode bloemen HDT. 2, 92. — 4 een boomsoort in Noord-Africa, voor beelden en fluiten gebruikt om zijn droge, harde hout, vand. fluit EUR. Tr. 544.

λωτο-τρόφος, lotus, klaver voortbrengend EUR. Ph. 1571.

λωτο-φάγος (z. λωτός 2), lotus etend i 84, HDT. 4, 177, 178.

λωτρόν, τό en λωτρο-χόος, dor. = λουτρο.

λωφάω, — 1 *intr.* verlicht worden, uitrusten, van τινος i 460, THUC. 6, 12, 29, SOPH. Ai. 61, PL. Phaedr. 251 c. — 2 ophouden *intr.* Φ 292, PL. Leg. 854 c; τινος AESCH. Pr. 376, 654, PL. Rep. 620 d. — 3 *trans.* verlichten > bevrijden EMPED. 145, 2 D., AESCH. Pr. 27.

(W. *lēg*h-*: z. ἐλαφ-ρός, lat. *lēvis*. Daarvan hier de gerekte o-phase).

λωφῆτος, verzoenend AP. RH.
λώφη-σις, ἡ, ophouden THUC. 4, 81, 23.
λώων, **λώων**, ep. λωίων, ook λωῖτερος α 376, β 141, THEOCR. 26, 32 (nog de oude vorm?) λωία; superl. **λωστός**, — 1 verkijslijk(er): **beter**; superl. best A 229, ψ 109, HES., HDT. 1, 85, AESCH. Pers. 526, SOPH. O. R. 1513, EUR., PL. Phaed. 116 d, XEN. An. 5, 10, 15, POL., HEROND. 4, 83. *Vaak*

verzw. in vocatief, meest spottend of ironisch de superl.: mijn beste, mijn waarde, bijv. PL. Gorg. 467 b. — 2 spec. rijkelijker, δόμενα ρ 417.

(evenals ἀμείνων een zgn. onechte comparatief, *λω-ιος : λῆν = ζωιος : ζῆν, eig. dus gerundivum bij λῆν, z. d. Bet.: (liever) te willen: verkijslijker > beter).

M.

M, μ, **μῦ** (uit sem. hebr. mēm), **τό**, indecl., twaalfde letter van het Gr. alphabet; als vijfde μ' 40; M = μύριοι, 10.000, en [M] = πεντάκις πύριοι 50.000. **μ'**, gew. = με; ep. en navolging daarvan = μοι I 673, κ 19, soms TR.

μά, (gewoonlijk volgt de naam v. e. god of anders van een heilig voorwerp, waarbij men zweert, **in den acc.**) — 1 met ναί, νή: **bevestigend**, A 234, PIND. N. 11, 24, AR. Ach. 88, PL. Rep. 564 c, HEROND. 1, 11. — 2 met οὐ, οὐδέν e. dgl. voorafgaand of volgend: **ontkennend**, A 86, AESCH. Ag. 1432, SOPH. El. 626, AR. Eq. 235: 336, PL. Prot. 312 e, XEN. Mem. 3, 13, 3, MEN. Perik. 113. — 3 maar, = δε, INSCR. thess. (vgl. μά bij een antwoord THEOCR. 15, 89?)

μά: μέν [vgl. μήν z. ἡ μέν HOM. = ἡ μήν later] = κά: κέν. Vgl. o.ind. sma een partikel, die nadruk geeft).

μά, aeol. en dor. = μήτηρ, — 1 moeder, met γὰ verbonden AESCH. Supp. 899. — 2 als uitroep THEOCR. 15, 89.

(oud woord of klank uit de kindertaal, z. ook ndl. mama. Idg. *mā-tēr moeder is daarvan een voortzetting, de ontwikkeling tot een „woord” of „naam”, met -τη als eig. comparatief suffix, vgl. πατήρ).

μαγάδης, ου, δ, of **μαγάδης**, ANACR. 70 ALD.
μαγαδ-ίζω, — 1 op de μαγάδης spelen COM. — 2 de octaaf op de μαγάδης aangeven ARISTOT.

μαγάδης, ιδος, ἡ, of **μάγαδης**, driehoekig snaren-instrument, dat op een harp geleek, en twintig in octaven gestemde snaren had ALCM. 99 ALD., SOPH., XEN. An. 7, 3, 32.

(volgens ALCM. Lydisch, wrsch. lw. uit Kl.-Azië).

μαγγαν-εία, ἡ, tooverkunst PL. Leg. 908 d.

μαγγάνευ-μα, τό, tooverkunst PL. Gorg. 484 a.
μαγγανευτι-κός, ἡ μ-ή, tooverkunst PL. Polit. 280 d.

μαγγαν-εῶω, — 1 betooveren AR. Pl. 310 POL., PLUT. — 2 vervalschen, flatteren DEM. 25, 80 trucjes gebruiken PLUT. LUC. D. Deor. 2, 1.

(vgl. μάγανον: o.ind. **μαῖγῆ**—betooverend (schoon), **μαῖγῆ**kā meretrix, lat. **mango** koopman die, zijn waar kunstmatig mooier maakt dan zij is: bedrieger, m.ier. meng bedriegerij, o.pr. **manga** meretrix).

μαγδῶλον (sem.), τό, wachttoren PAP.

μαγ-εία, ἡ, — 1 de geleerdheid der Perzische Magi PL. Alc. I, 122 a. — 2 tooverij, bedrog der Magi PLUT.

μαγειρ-εἶον, τό, — 1 keuken, gaarkeuken THEOPHR., BABR. 97, 12. — 2 plaats, waar de koks zich verhuizen COM.

μαγειρ-εῶω, — 1 kok zijn THEOPHR. — 2 koken PLUT. — 3 in stukken snijden BABR. 122, 16.

μαγειρ-ικός, — 1 den kok-, het koken betreffend

AR. Eq. 216, PL. Gorg. 500 b, PLUT. — 2 in het koken bedreven PL. Theag. 125 c.

μάγειρος, δ, — 1 (kneder): bakker, kok AR. Eq. 416, PL. Phaedr. 265 e. — 2 slager PL. Euthyd. 301 d, MEN. Sam. 87.

(zoals πέπειρά, πίσιρά: πέπων [W. πεπ- koken], πῖον, zoo oorspr. fem. *μάγισρά: *μάγων; dit zelf: W. mag-: arm. macanim ik hecht mij, druk mij, o.ier. maistre [$<$ mags-tria] karn, bret. meza kneden, o.s. gi-makhōn bouwen = ndl. maken [d. Gemach], o.b. mazati smeren. Bet. oorspr. kneden v. meel en mortel, z. μάσσω en vgl. τσίχος).
μάγευ-μα, τό, toovermiddel EUR. Suppl. 1110, PLUT.

μάγ-εῶω, — 1 van de wijsheid der Magi op de hoogte zijn PLUT. Num. 15. — 2 (be)tooveren EUR. Iph. T. 1338, N. T. Act. 8, 9.

μαγ-ία, ἡ, tooverkunst N. T. Act. 8, 11.

μαγ-ίς (z. μάγειρος), ἡ, tafel om op te kneden EPICH. 81 (of kneedtroeg?)

Μαγνήτις, ἡ, sc. λίθος, Magnetische steen: magneet PL. Ion 533 d.

μάγος, δ, — 1 magi vormden in Perië de priesterkaste, die ook de geheele wetenschap vertegenwoordigde HDT. 1, 101; 132, XEN., PLUT., N. T. Mt. 2, 1. — 2 toovenaar, > bedrieger SOPH. O. R. 387, EUR. Or. 1497, PL. Rep. 572 e. LUC., N. T. Act. 13, 8.

(lw. uit Iraansch, vgl. e.p. maguš, dat zelf msh. sem. is, z. babyl. mahhū priester).

μαγο-φρόνια, τά, de moord der Magi, een feest bij de Perzen HDT. 3, 79.

μαγύδαρις, ἡ, sap van het σίλφιον, THEOPHR.

μάδα-ρός, vochtig; glibberig, HIPPOCR., ARISTOT.

μαδαρό-της, ἡ, (gladheid): kaalheid HIPPOCR.

μαδάω, — 1 vochtig zijn THEOPHR. — 2 (glad, d. i.) kaalhoofdig zijn AR. Ph. 266.

(: o.ind. **mādati** hij is dronken, lat. **mādeo** vochtig, dronken zijn).

μάδδᾶ, ἡ, dor. = **μάζα**, AR. Ach. 732.

μαδη-γένεσιος, met gladden kin: zonder baard ARISTOT.

μάδη-σις, ἡ, het uitvallen van het haar HIPPOCR.

μάζα, μάδδᾶ AR. Ach. 732, ἡ, deeg of pap v. gerstemeel: gerstebrood ARCHIL. 2 (μ. μεμαγμένη) ALD., HDT. 1, 200, DEMOCR. 246 D., AESCH. Ag. 1041, AR. Eq. 55, PL. Rep. 372 b.

($<$ *μαγ-ιά z. μάγειρος).

μαζ-ίσκη, ἡ, dem. v. **μάζα**, AR. Eq. 1166.

μαζός, δ, — 1 (moeder)borst X 80, Ω 58, HDT. 2, 85, AESCH. — 2 borst, v. mannen Δ 480, P 606.

($<$ *mad-jo, zgn. Gerundivum bij **μαδάω**, naast **μαδ-τό** $>$ **μαστός**, **μαδ-θο** $>$ **μασθός**).

μαζούσιος, als een borst gevormd LYCOPHR. 534.

μαζο-φάγος, gerstebrood etend HIPPOCR.

μάθη-μα, τό, — 1 wat men leert of te weten komt:

wetenschap THUC. 2, 39, 22, SOPH. Ph. 918, EUR., PL. Symp. 211 c, Prot. 313 d, XEN. Mem. 1, 1, 7, (N. T.). — 2 *spec. mathesis, mathematica* ARISTOT. **μαθηματικός**, — 1 leergierig, met lust voor de studie PL. Tim. 88 b, ARISTOT. — 2 ἡ μ-ή, de wiskunde; ο μ-ός, wiskundige ARISTOT.

μαθηματοπωλικός, met de wetenschappen handel drijvend PL. Soph. 224 e; ἡ μ-ή, onderwijs voor geld ἰθ.

μάθησις, ἡ, — 1 leeren, leering HERACL. 55 D., THUC. 1, 68, 14, SOPH. El. 1032, EUR., PL. Phaed. 72 e, XEN. Mem. 3, 9, 2. — 2 onderwijs PL. Lach. 190 d. — 3 weten SOPH. Tr. 450, 711, XEN.

μάθη-τέος te leeren, in te zien HDT. 7, 16, 3, AR. Vesp. 1262, PL. Leg. 818 d, XEN. Mem. 2, 1, 28.

μαθητ-εύω, — 1 *tr.* tot leerling maken, -aannemen: leeren N. T. Mt. 28, 19. — 2 *intr.* leerling zijn PLUT., N. T. Mt. 27, 57.

μαθητ-ής, οὔ, ὁ, leerling HDT. 4, 77, PL. Gorg. 455 c, N. T. Mt. 10, 24.

μαθητ-ιάω, *desider.*, graag leerling willen zijn AR. Nub. 183.

μαθητι-κός, — 1 het leeren betreffend PL. Soph. 219 c. — 2 leergierig PL. Rep. 475 c, ARISTOT.

μαθητ-ός, leerbaar PL. Prot. 319 c.

μαθη-τρια, ἡ, leerlinge, volgeling DIOD., N. T. Act. 9, 36.

μάθος, τό, — 1 leering, ervaring ALCAE. 130 ALD., AESCH. Ag. 177. — 2 gewoonte HIPPOCR.

μαῖᾶ, ἡ, — 1 moeder EUR. Alc. 393. — 2 = Mz, Moeder Aarde AESCH. Ch. 45. — 3 moedertje, *als voc. tegen oude vrouwen*, β 349, HYMN. Cer. 147. — 4 vroedvrouw PL. Theaet. 149 a, 150 b. — 5 soort groote zeekeeft ARISTOT.

(vgl. woorden als *ndl.* moei. *Al dgl.* woorden [z. mā] zijn taalelementen, en vervormingen daarvan, uit de kindertaal).

μαι-εία, ἡ, het beroep van vroedvrouw PL. Theaet. 150 d.

μαίεω-μα, τό, het door de vroedvrouw verlost kind, het geborene PL. Theaet. 160 e.

μαίεω-σις, ἡ, verlossen PL. Theaet. 150 b.

μαιευτι-κός, het verlossen betreffend; ἡ μ-ή, verloskunde PL. Theaet. 210 b.

μαίεω-τρια, ἡ, = μαῖα 4, SOPH.

μαι-εύω (z. μαῖα 4), — 1 meest *med.*, verlossen, v. e. vroedvrouw gezegd, τινά LUC. — 2 *overdr.* geestelijke bewustwording in het leven roepen, voorstellingen- en inzicht wekken PL. Theaet. 150 e, *med.* 157 c.

μαιμακτηρίων, ὄνος, ὁ, 5de maand van het Att. jaar = Nov./Dec., waarin de μαίμακ-τήρια, vielen het feest van Ζεὺς μαιμάκτης, den wintergod der stormen ATT.

(v. μαμάσσω, z. HESYCH. μαίμαξ·ταραχῶδης. *Msch.*, met *redupl.* zoals *μαι-μάω*, μ.: μάσσω kneden, door elkaar gooien).

μαιμάω, vol vuur, vol begeerte zijn O 742, χεῖρες N 75, O 542, HDT. 8, 77 *orak.*, AESCH. Supp. 849, SOPH. Ai. 50, THEOCR. 25, 253.

(-μά-, want waar μά- gelezen wordt, is dit *metri causa*: — υ —; μά- kan kortste phase zijn bij *μεν-*, vgl. μέμονα: μεμαώς of wel, beter, bij W. mē- in got. mōfs toorn, eng. mood stemming, *ndl.* moed, o.b. sū-mējō ik waag. W. mējō: mē- [z. ook mējis]).

μαιν-άς, ἄδος, ἡ, razend, v. vrouwen; *spec.* Maenade, Bacchante X 460, PIND. P. 4, 216 v. de θυγῆ *gezegd.*, AESCH. Eum. 500, SOPH. O. R. 212, EUR. Ba. 915 βάκχη.

μαινίς, ἴδος, ἡ, visch, die ingezouten werd: *wrschl.* haring AR. Ran. 895.

(ook *μαίνη* < *idg.* mainā, *msch.* = o. *ind.* mīnā-m [ē < ai] visch).

μαιν-όλης, ου, ὁ, razend, bezeten SAPPHO 1, 18 ALD., (-ας), PLUT.; -ις, *fem.* AESCH. Supp. 107, EUR. Or. 823.

μαίνω, *aor.* ἐμάνην, *perf.* μέμηνα THEOCR. 10, 31 μεμάνημαι), — 1 *act.* razend maken AR. Th. 561, EUR. Ion 520, XEN. Hell. 3, 4, 8. — *pass. intr.* razen: 2 woeden Z 101, PIND. P. 2, 26, HERACL. 5 D., HDT. 1, 109, TR.: AESCH. Sept. 484, AR. Nub. 660, Ran. 103, PL. Phaedr. 244 a, LUC., N. T. Joh. 10, 20. — 3 bruisen v. wijñ: vurig zijn PL. Leg. 773 d.

(< *μαω-ζω* = *idg.* mīn-ζō of *men-ζō*: d.w.z. korte phase v. W. *men-* z. μένος; vgl. o. *ind.* mānyatiē hij denkt, o. *ier.* do-muniur [*< mon-īō-*] ik denk, o.b. mīnjo ik denk).

μαίνομαι, *f.* μάσσομαι, *aor.* ἐμάσατο; *aeol.* μάουμαι (z. in *Sapphisch vers*) SAPPHO 20 ALD., — 1 (door-)zoeken, τι v 367: I 394, ALCAE. 31, I ALD., PIND. O. 1, 47, z. PL. Crat. 421 a. — 2 zoeken > trachten te, of streven naar, τι εν τινος λ 591 (grijpen naar), ξ 356, PIND. P. 11, 51, AESCH. Ch. 786, SOPH. Ai. 287, AP. RH.

(W. *ma+*s-, vgl. *fut.* μάσσομαι I 394 en voor *bet.*: E 748 μάστιγι ἐπεμαίετ' ἄρ' ἔπιποσι. Z. s.v. *μαίωμαι*. *Semas.* aanraken. tasten: zoeken τι ω streven naar τινος, vgl. ἀπτομαι: ἀνθ-ἀπτομαι).

μαίδομαι, = *μαίεομαι*, verlossen PLUT., LUC. D. Deor. 16, 2.

μαῖρα (z. μαρμαίρω), ἡ, hondster, Sirius LYCOPHR. 334.

μαίω-σις, ἡ, = *μαίεσις*, PLUT. Alex. 3.

μαίω-τρόν, τό, loon van de vroedvrouw LUC. D. Deor. 8, 2.

μάκαιρα (< *μακαρ-ζα*), ἡ, *fem.* bij het volg., HYMN., ALCM. 102, 2 ALD., SAPPHO. 97, 9 ALD., CORIN. 4, 15 ALD., (μάκηρα), PIND. P. 10, 2, TR.: AESCH. Sept. 163, AR. Av. 1759.

μάκαρ, daarbij een nieuw *fem.* μάκαιρα z. d. en *nom.* μάκαρος ALCM. 11 ALD., ook *fem.* EUR. Ba. 565, AR. *superl.* μ-τατος ζ 158, AESCH. Supp. 524, *αρος*, ὁ, — 1 rijk, gezegend, Λ 68, α 217. — 2 *spec. v. d. goden:* gelukzalig A 339, α 82, HES., PIND. P. 5, 118. HDT. 3, 26, AESCH. Pr. 96, SOPH. — 3 v. dooden HES. O. 141. — 4 v. menschen: gelukkig, voorspoedig PIND. P. 10, 46; 4, 59; τύχη AR. Av. 1722.

(*msch.* μάκαρ *subst.*, z. μακάριος: μακρός = πῖσος *vet subst.* > *vet adj.*: πειρός, πιαρός. Van **μακρ-ρός* is geen spoor over, wel *μακρ δρός* [= *μηκε-δανός* HESYCH.] η 106, vgl. *msch.* ἀ-μαί μάκτος en *Μακρ-δών*: Μακρ-τής; μάκαρ eig dus lengte (ω lang) groot(te) > rijk(dom). Vgl. *lat.* *uber* uier, > overvloedig, rijk).

μακαρ-ία, ἡ, — 1 gelukzaligheid LUC. Hermot. 71. — 2 εἰς μ-αν *euph.* = naar den duivel. (= εἰς κόρακας) AR. Eq. 1151, PL. Hipp. mai. 293 a, MEN. Epitr. 389.

μακαρ-ίζω, gelukkig noemen, -prijzen, -achten ο 538, PIND. N. 11, 11, HDT. 1, 31, THUC. 5, 105, 34, SOPH. O. R. 1196, AR. Vesp. 429, PL. Ap. 20 b, N. T. Luc. 1, 48.

μακάρι-ος (2 *slechts* PL. Leg. 803 c), — 1 gelukkig, voorspoedig PIND. 5, 46, EUR., AR. Vesp. 1292, PL. Gorg. 507 c, XEN. — 2 gelukzalig, zalig, v. dooden PL.; v. God N. T. I Tim. 1, 11; v. menschen N. T. Mt. 5, 3. — 3 *verzw.* vooral in *voc.*: mijn beste, brave PL. Phaedr. 236 d.

μακαριότης, ἡ, gelukzaligheid PL. Leg. 661 b.
μακαρισμός, ὁ, gelukkig prijzen PL. Rep. 591 d, N. T. Rom. 4, 6, ARISTOT.
μακαριστός, gelukkig geprezen AR. Vesp. 550, PL. Symp. 204 c, XEN. Mem. 2, 1, 33, HYPER.
μακαρίτης, οὐ, ὁ, — 1 de zalige, v. gestorvenen AESCH. Pers. 633, PLUT., LUC. D. Mer. 6, 1. — 2 *adj.* AR. Pl. 555; -ίτης, fem., THEOCR. 2, 70, HEROND. 6, 55, LUC.
μακεδνός (z. μάκρ), slank η 106.
μακεδονίζω, — 1 Macedonischgezind zijn POL. — 2 Macedonisch worden PLUT. — 3. M. spreken PLUT. Ant. 27.
μακέλη, ἡ, = volg., HES. O. 470, THEOCR. 16, 32, AP. RH.
μάκελλᾶ, ἡ, spade Φ 259, Διὸς μ. AESCH. Ag. 526 (531) SOPH. fr. 659 (767) AR. Av. 1240. (vgl. δίκηλλα; onder invloed daarvan uit *μακέλη ontstaan, z. HESYCH. βόσκα μάκελλα ἐν μάσκη δίκηλλα. Vgl. μάσκη: μάκελλα = δίσκος δίκηλλα, d.w.z. *μάκ-σκη. W. mak- z. μάσσω: dooreenknedden: ∞ dooreenspitten)
μακελλεῖον (z. μάκελλον), τό, slachthuis PLUT.
μάκελλον, τό, vleeschmarkt N. T. 1 Cor. 10, 25. (> lat. macellum markt. Sem. lw.: hebr. miklā omheinde plaats, vgl. de hebr. plur. miklā'ot in HESYCH. μακελλωτά).
μάκιστήρ, — 1 pijn doend, kwellend, λόγος AESCH. Supp. 466. — 2 eig. oplossend: uitwendig, breedvoerig AESCH. Pers. 698. (v. *μάκ-ίζω week, zwak maken, vgl. lat. macerare weeken, oplossen, lett. mākt drukken, kwellen. Vgl. μάσσω).
μακισώω, onnoozel zijn of doen AR. Eq. 62. (μακίος: μακίος = μικρός: μικρός, > lat. macus onnoozele hals. Oorspr. lange pier? vgl. ook lac. μάκκοου houwewel).
μάκιστό, = μήκος, EPICH. 99, 1, PIND. O. 10, 72.
μάκρ-αἰών, ἄνωγος, langlevend, -durend EMPED. 115, 5D., AESCH., SOPH. O. R. 518, PL., TIMOTH. Pers. 209.
μακράν, ἰων. μακρήν (se. ὀδόν, vgl. „verre-weg”), verre weg, verre: — 1 v. plaats AESCH. Pr. 312, 857, SOPH. O. R. 16, PL., XEN. An. 3, 4, 17, superl. 7, 8, 20, N. T. Luc. 15, 20. — 2 v. tijd: lang SOPH., EUR. Med. 1158, AR. — 3 v. tijd: verre weg, na langen tijd HDT. 2, 121, 1: οὐκ ἐς μ. > terstond AR. Vesp. 454. — 4 overdr. ver afdwalend, breedvoerig TR.: AESCH. Ag. 916, Sept. 713.
μακρ-αυχέν-οπλος, met langen nek (gewapend) TIMOTH. Pers. 100.
μακρ-αύχενος, = volg., ARISTOT., HIPPOCR.
μακρ-αύχην, ενος, langhalzig, lang EUR. Ph. 1173.
μακρ-ηγος-έω, breedvoerig spreken AESCH. Sept. 1052, THUC. 1, 63, 22, HEROND. 2, 61.
μακρ-ηγος-ία, ἡ, dor. μακρᾶγ., breedvoerige rede PIND. P. 8, 30.
μακρ-ημερή, ἡ, de tijd van de lange dagen, waarin de dagen langer zijn dan de nachten HDT. 4, 86.
μακρ-όβιος, lang levend, vgl. HDT. 3, 17, LUC., (N. T.); -ο-της, ἡ, lang leven ARISTOT.
μακρο-βίωτος, lang levend AESCH. Pers. 263.
μακρο-γόγγυλος, langwerpig EPICH. 23, 7.
μακρο-δρόμος, lang, ver loopend XEN. Cyn. 5, 21.
μακρό-θεν, adv., van verre, in de verte N. T. Luc. 22, 54.
μακρο-θύμ-έω, — 1 lankmoedig zijn, wachten N. T. Jac. 5, 6; 7. — 2 geduld hebben: volharden PLUT. 593 f.
μακρό-θύμος, lankmoedig N. T. Act. 26, 3;
-ία, ἡ, geduld, lijdzaamheid N. T. Col. 1, 11.

μακρο-καμπυλ-αύχην, met langen krommen hals EPICH. 49, 1.
μακρο-κέφαλος, met een langwerpig hoofd HIPPOCR.
μακρό-κωλος, met lange leden = zinsdeelen ARISTOT.
μακρο-λογ-έω, breedspakig zijn PL. Gorg. 465 b, ISOCR., AESCHIN. 1, 155.
μακρο-λογ-ία, ἡ, breedspakigheid, breedvoerige redeneering PL. Prot. 335 b.
μακρο-λόγος, wijldloopig, breedspakig PL. Soph. 268 b.
μακρό-πνοος, lang ademend, -durend EUR. Ph. 1535 (of -πνοος).
μακρο-ποιέω, lang maken ARISTOT.
μακρό-πτερος, met lange vleugels ARISTOT.
μακρο-πτόλεμος, lang oorlogvoerend THEOCR. Syriax 1.
μακρό-ροιζος, met lange wortels; -ία, ἡ, THEOPHR.
ΜΑΚΡΟΣ (ᾶ, ὁ), adv. -ῶς. Naast regelm. comparatie μάσσων Φ 203, μήκιστα adv., tenslotte ε 299, lang: — v. plaats: 1 lang, groot, sinds H 140, PIND., SOPH. Ai. 130. — 2 in verticale lijn: hoog en diep, Ὀλυμπος A 402, δένδρα ε 238 ∞ φρήατα Φ 127, alg. — 3 in horizontale lijn: wijd, ver, lang, groot, μακρὰ βίβας H 213, γοοῖν Φ 203, PIND. P. 1, 45; νηὺς, lang HDT. 7, 21 (= lat. navis longa oorlogschip); verafgelegen AESCH. Pr. 814, SOPH. Ph. 490, XEN. An. 3, 4, 42, alg. tot N. T. Luc. 15, 13. — 4 v. gebied: ver doordringend: luid Γ 81, Σ 580, PIND., AR. Av. 1207, PL. — van tijd: 5 lang durend (of geduurd hebbend ἐξέδωρ ψ 54) νόξ λ 373, PIND. P. 8, 73, HDT. 1, 32, ATT.: PL. Critias 119 b, tot N. T. Mc. 12, 40. — 6 praegn. te langdurend: langdradig PL. Prot. 344 b. — N.B. μακρῶ = lat. longe bij comparativi: verre, veel HDT. 1, 34, ATT.: PL. Theaet. 176 a — διὰ μακροῦ, eig. door een groote afstand heen) van verre, ook v. tijd PL. Theaet. 193 c, EUR. — διὰ μακρῶν, breedvoerig PL. Gorg. 449 c. (Vgl. av. masah- [ah- < idg. os-] lengte, lat. mācer lang ∞ mager, ohd. magar = ndl. mager; W. māšāk-. Voor -go vgl. ἄκρος).
μάκρος, τό, = μήκος, AR. Av. 1131.
μακρο-σκελής, met lange beenen AESCH., ARISTOT.
μακρό-της, ἡ, lengte PLUT. 947 f.
μακρο-φύης, lang, uitgegroeid ARISTOT.
μακρό-χειρ, ειρος, met lange handen PLUT. Artax. 1.
μακρο-χρόνιος, lang levend N. T. Eph. 6, 3.
μακρο-ψυχία, ἡ, ongenaakbare trots CIC.
μακτῆρ-ιος, tot het kneden behoorend PLUT.
μάκ-τρα (μάσσω), ἡ, — 1 baktrog, waarin het deeg gekneed wordt AR. Pl. 545, XEN. Oec. 9, 7. — 2 badkuip POL.
μάκ-ύνω, dor. = μηκύνω, PIND. P. 4, 286.
μάκων, dor. = μήκων, ALCM. 56, THEOCR. 7, 157.
μάκωνίς, ἡ, soort groente ALCM. 55, 2 ALD. EPICH. 110.
ΜΑΛΑ (μάλα), I. μάλα, — 1 zeer, μ. πολλά I 44, alg. — 2 bij comparativus: veel K 124. — 3 spant in het algemeen de betekenis van een bep. woord hooger: ἄχρι μ. κνέφαος, tot laat in den avond σ 370; μ. αἰεὶ, voortdurend η 118; μ. λίσσασθαι, dringend.. Δ 379. — 4 logisch vooral in ἡ μάλα δὴ: waarlijk wel zeer, zeer zeker, inderdaad α 384, Z 518; alleen staande: B 241 bevestigend; vgl. εἰ καὶ μάλα e. dgl. eig. indien ook nog zozeer A 178; οὐ μάλα geenszins HDT. 6, 3.
II. μᾶλλον, — 1 meer, in hooger mate: met meer kracht, met hooger spanning enz., sinds N

638 *alg. tot* N. T. Mt. 6, 30. — 2 *spec.* meer, *bij comparatiuus* δ 606, *alg. tot* N. T. Act. 20, 35. — 3 *liever, eerder, veeleer* (= *lat. magis, potius*) B 81, *alg. tot* N. T. Rom. 8, 34; *na negatie*: doch veeleer (*vgl. lat. magis > fr. mais*) N. T. Mt. 10, 6. — 4 *verzw.* κηρόθι μᾶλλον, bijzonderlijk, innig, hartstochteliijk ο 370, Φ 136. — 5 *pleonastisch*: *bij een comp.* N. T. Mc. 7, 36. — **N.B.** ἐπὶ (*adv.*) μᾶλλον, meer en meer *hdt.* 1, 94.

III. μάλιστα, — 1 *het meest* B 21, X 410, *alg.* — 2 *bijzonder, voornamelijk*; > zeer (*ook bij superl.* Ω 334) B 220, *alg. tot* N. T. Act. 20, 38. — 3 *ter omschrijving van den superl.* Z 433, *alg.* — 4 *pleonastisch bij den superl.* B 57. — 5 *logisch*: τί μάλιστα; wat nu eigenlijk? Hoe zoo? PL. Gorg. 448 d. *In antwoorden*: μ. zeer zeker! Ja (*vgl. lat. maxime*); δτι μάλιστα, werkelijk PL. Euthyphr. 4 d. — 6 *bij getal-, tijds- en plaatsbepalingen*: er zoo dicht mogelijk bijkomend: ongeveer *hdt.* 1, 119 (*vaak met κη versterkt*), THUC. 1, 118, 34; op zijn best: hoogstens PL. Symp. 175 c.

(W. *mel-* sterk, groot > goed, *vgl. αγαθός*; *vgl. lat. melior, multus, lett. mīlus* zeer talrijk, o.b. *iz-molēti* uitsteken boven. *Comp. μᾶλλον* [α naar θάσσω *en dgl.*] < *μαλ-ζον* naar μάλα *ir.p.v.* *μέ(ι)λλον, *vgl. κρείσσω*: κρατ-).

μάλαγμα, τό, tros touw, stootkussen, *tusschen twee schepen* PLUT. 618 f.

μαλακ-ευνέω, op een zacht bed slapen HIPPOCR. **μαλακ-ία, ἡ**, — 1 weekheid, verwijfdheid *hdt.* 6, 11, PL. Gorg. 491 b, XEN. — 2 slapheid THUC. 1, 122, 4, XEN. — 3 zwakheid N. T. Mt. 4, 23.

μαλακ-ίζομαι, week (gemaakt) worden: — 1 = zachtmoedig worden, zich laten winnen THUC. 6, 29, 11. — 2 zwak worden, verslappen THUC. 2, 42, 33, (*aor. med.*), PL. Soph. 267 a, DEM., (N. T.).

μαλάκιον, τό, weekdier ARISTOT.

μαλακ-ίων, ωνος, δ, verwijfd mensch AR. Eccl. 1058. **μαλακο-γνώμων**, met plooibare gedachten: onderdanig AESCH. Pr. 188.

μαλακο-κράνεύς, δ, soort vogel met weeken schedel ARISTOT.

μᾶλᾶκος, adv. -ῶς, — 1 zacht, week, εὐνῆ I 618, PIND. N. 10, 54, AESCH. Ag. 95, PL. Prot. 331 d, N. T. Luc. 7, 25. — 2 *ma l s ch*, mollig, λευμών ε 72, *v. omgeploegd land* Σ 541, PL. Critias 111 b. — 3 *praegn.*: *v. pederasten* N. T. 1 Cor. 5, 9. — 4 *overdr.* zacht: liefelijk, vriendelijk, kalmeerend, ἔπεια Z 337, ὅπνος K 2, PIND. P. 3, 51, EUR., HEROND. 6, 71. — 5 *ongunstig*: (zich) toegevend, verslappend; slap, μ-ὄν ἐνδιδόναι, toegeven, verslappen *hdt.* 3, 105 *en* AR. Pl. 488; THUC. 8, 29, 23. — 6 > te slap: verweekt, verwijfd *hdt.* 7, 153, PL. Rep. 556 b, XEN. Hell. 4, 5, 16.

(*μαλακ-*: (μ)βλᾶκ-ς *z. d.* = *καμα-*: καῦ-, *vermoei-*, *vgl. μαλθακός, μαλερός, z. μύλλω, lat. molo, ndl. malen*).

μαλακ-όστρακος, met weeke schaal ARISTOT. **μαλακό-της, ἡ**, — 1 weekheid PL. Rep. 523 e. — 2 weekelijkheid PLUT.

μαλακό-φλοτος, met weeke schil of bast THEOPHR. **μαλακό-χειρ, ειρος**, met zachte hand PIND. N. 3, 55.

μαλακ-τήρ, ἦρος, δ, goudsmid PLUT. Pericl. 12. **μαλακ-ύνω**, — 1 week, zacht maken HIPPOCR. — 2 *pass.* slap, laf zijn XEN. Cyr. 3, 2, 5.

μᾶλαξις, ἡ, zacht maken PLUT. 700 b.

μαλάσσω (*z. μαλακός*), *att.* -ττω, — 1 week maken AR. Eq. 388, PL.; zwak maken PIND. N. 3, 16. —

2 week stemmen, vermurwen SOPH. Ai. 594, EUR. Alc. 771, PL. Leg. 633 d, POL., PLUT.

μᾶλᾶχη, z. *lat. malva, ἡ, dor. μολόχα* EPICH. 153, malve HES. O. 41, AR. Pl. 544.

(*z. ἀβληχρός*; W. *melegh-*, *vgl. μολόχα*: (m)blegh-in (ἀ)βληχρός. *De malve was gezocht om haar zacht purgeerende uitwerking. Vgl. μαλακός, μαλάσσω*).

μᾶλβαξ, ακος, δ, = *μαλάχη*, (*wrsch. verdraaid woord*) LUC. Alex. 25.

μαλ-ερός, — 1 fijn m a lend: verbrijzelend, γνάθος AESCH. Ch. 325. — 2 vernielend, πῦρ I 242, Φ 375, HES. Sc. 18, *hdt.* 7, 140 *orak.*, λεών AESCH. Ag. 141, SOPH. O. R. 190. — 3 („*onjuist*”) > vurig, ἀοιδᾶ PIND. O. 9, 22. — 4 verterend, πτόθος AESCH. Pers. 62.

(*z. μύλλω, z. d.*, fijn wrijvend: verbrijzelend). **μᾶλευρον, τό**, meel ALCAE. 127 ALD., THEOCR. 15, 116.

(W. *mal-* malen, *z. μύλλω* οὐ ἄλευρον *z. d.*) **μάλη, ἡ**, (schouder): oksel; slechts ὑπὸ μάλης AR. Lys. 984, PL. Gorg. 469 d, XEN. Hell. 2, 3, 23, DEM., LUC. Somn. 14.

(*komt slechts in de verbinding ἐπὶ μάλης voor, msch. te splitsen in ἐπὶ *δμάλης*: *lat. humerus < oteso-* *z. gr. ὄμος* schouder, *vgl. THEOCR. ἔπορμυδός*. *Vgl. ἀκησους voor iets dgl.*).

μάλθα, μάλθη (*z. μαλθακός*), ἡ, zachte was, *voor schrijftafeltjes* SOPH. Ichn. 140 D., AR., COM., DEM. 46, 11.

μαλθακ-ία, ἡ, = *μαλακία*, PL. Rep. 590 b.

μαλθακ-ίζω, — 1 zacht maken, -stemmen AESCH. Pr. 79, EUR. Med. 291. — 2 *pass.* slap worden, den moed verliezen AR. Nub. 727, PL. Symp. 179 d.

μαλθακός, — 1 zacht, week, liefelijk HYMN. 30, 15, γυῖα PIND. N. 4, 4, ἀοιδᾶ N. 9, 49, TR.: AESCH. Ag. 742, γῆρος AR. Av. 233, PL. Phaedr. 239 c. — 2 zacht, slap; γυῖα, z wak P 588, AESCH. Ag. 1642, SOPH. Ph. 629, AR. Vesp. 714, PL. Phaed. 85 c.

(W. *mel+dh-*, *z. μαλακός*: *o.ind. mārḍhati* hij laat in den steek, vergeet, *got. mildiþa* = *ndl. mildheid, vgl. o.ier. meld-ach* aangenaam. *Met δ-* *vgl. ἀμάλδῶνω*).

μαλθακ-ότης, ἡ, = *μαλακότης*, HIPPOCR.

μαλθακό-φρωνος, met zachte stem PIND. I. 2, 8.

μαλθακ-τήριος, verzachtend HIPPOCR.

μαλθακ-τικός, = *voorg.*, HIPPOCR.

μαλθακ-ώδης, in weeken toestand HIPPOCR.

μᾶλθαξις, ἡ, week maken, *met rappen* HIPPOCR.

μαλθάσσω (*z. μαλθακός*), — 1 zacht, week stemmen AESCH. Pr. 379. — 2 slap, krachteloos maken AESCH. Eum. 134. — 3 zacht behandelen SOPH. Ant. 1194, EUR.

μᾶλθη, ἡ, z. μᾶλθα.

μάλιστα, z. μάλα III.

μάλικη, ἡ, bevriezen, verkleumen NIC. Al. 553.

μαλικιά, = μαλκία, HES. O. 530(?), ARAT.

μᾶλκιος, bevroren, verstijfd HEGATAEUS 2 D.

μαλκίω, stijf worden, verkleumen: gaan kwijnen AESCH., XEN. Cyn. 5, 2, NIC. Th. 382.

(*msch. bij de groep v. μαλακός. Semas. vgl. de stuk wrijvende verpoederende uitwerking van hevige vorst, z. VERG. Ge. I. 93. 101*).

μᾶλλον, z. μάλα II.

μαλλός, δ, — 1 vacht (*vgl. ι 425*), HES. O. 234, AESCH. Eum. 45, SOPH., HEROND. 8, 13. — 2 lok, vlok haar EUR. Ba. 113.

(*onz.*; *Vgl. lit. mīlas* stof, grof linnen, *serb. malje* dons? μ. < ml-nó-).

μᾶλοδροπεύς, δ, appelplukker SAPPHO 116, 2 ALD,

μάλον, τό, dor. = **μήλον**, PIND. fr. 288; = vrouwenborst AR. Lys. 155.
μάλο-πάροους, met wangen als appels THEOCR. 26, 1.
μάλος(?), wit THEOCR. Epigr. 1, 5.
μάμμα, μάμη, ἡ, moeder, grootmoeder MEN. Sam. 28, PLUT. Agis. 4, N. T. 2 Tim. 1, 5.
(klankwoord uit de kindertaal, vgl. lat. mamma mama [vgl. mamilla], m.ier. mam, d. Muhme, lit. māma mama, moeder).
μαμμά-κύθος, ὁ, „bij moeder wegschuilend“ (?): „moeders-pappot“ AR. Ran. 990.
μαμμάν, „drinken“, „eten“, v. kleine kinderen AR. Nub. 1383.
(vgl. μάμμα en lat. mam(m)illa borst).
μαμμ-άριον (vgl. παιδάριον), τό, moedertje LUC.
μαμμ-ία, ἡ, moeder AR. Lys. 879, PLUT.
μαμμ-ίδιον, τό, moedertje PLUT.
μαμμωνάς (= aram. māmōn), ἄ, ὁ, rijkdom, Mammon N. T. Luc. 16, 9.
μάν, aeol. dor. = **μῆν**, — 1 voorwaar, waarachtig Π 14, vaak ἤ μ. B 370, SAPPHO 5, 3 D., OD. slechts C 470, EPICH. 56, 1, PIND. O. 2, 58. — 2 in tegenstellingen: echter, toch PIND. N. 1, 69, THEOCR. 11, 60.
μαυδάλωτός (vgl. ἀνδρά), „gegendeld“: vast aangesloten, wellustig AR. Ach. 1201, Th. 132.
μάνδρᾶ, ἡ, omheinde plaats voor vee, stal CALL., THEOCR. 4, 61, PLUT., (N. T.).
(o.ind. mandurā stal).
μαυδραγόρας, ὁ, verdoovende, slaapverwekkende plant, belladonna PL. Rep. 488 c, XEN. Symp. 2, 24; THEOPHR., DEM. 10, 6, LUC. Tim. 2.
(wrsch. oorspr. EN van den man, die het eerst de plant gebruikte).
μαυδύη, ἡ, soort kleedingstuk AESCH.
μαυθάνω, — f. μαυθῆσομαι (μαυσεύμαι, THEOCR. 11, 60), aor. ἐμάθον, pf. μεμάθηκα, — 1 „in zijn geest neerleggen, opnemen“: leeren, aannemen Z 444, ρ 226, alg. τοί n. t. Phil. 4, 9. — 2 leeren kennen N. T. Rom. 16, 17. — 3 hooren, vernemen AESCH. Ag. 859, SOPH. Ph. 13, N. T. Gal. 3, 2. — 4 praegn. begrijpen, inzien; aor. perf. > weten, kennen PL. Gorg. 447 d; verzw. μαυθάνω, goed, begrepen! ja, wel; ga verder PL. Phaed. 117 b. — 5 duratief: trachten te weten te komen, informeeren, vragen (vgl. πυνθάνομαι) HDT. 7, 208. — 6 N.B. τι μαυθών vaak [vgl. παυθών]: > om welk (onbegrijpelijk motief) hebt ge . . . : hoe kwam je er toe om AR. Vesp. 251(?), vgl. PL. Ap. 36 b, Euthyd. 299 a.
(μαυθ- < idg. mh-dh-; W. men+dh- [W. dhē-]: men- [z. μένος] = pen-dh- [πένθος]: pen- [πένομαι, πένης]; -dh- ook in got. mundōn sis naar iets zien, op iets letten, ohd. muntar = ndl. monter, o.b. mōndrū wijs).
μαυ-ία, ion. -ῖη, ἡ, — 1 razernij, iedere harstochtelijke witting v. e. bez. gevoel PIND. O. 9, 39, HDT. 6, 112, AESCH. Pr. 878, SOPH. Ai. 216, PL. Phaedr. 244 a, N. T. Act. 26, 24. — 2 spec. waanzinnig HDT. 6, 75, SOPH. O. R. 1300, AR. Pax 65. — 3 (door een god), buiten zich zelf geplaatst worden: geestdrift, bezieling; enthousiasme: ἀπό Μουσῶν κατοική τε καὶ μαυία PL. Phaedr. 245 a, Symp. 218 b.
μαυιάκης, ου, ὁ, halsband bij Perzen en Kelten POL., PLUT.; vgl. μαυνοφόρος.
*(lw.; vgl. o.ind. mānyā nek, lat. monile halsband, en [= μ] o.ier. muince [< *monikiā] halsband, o.n. men [< ig. monjo-] halssieraad, o.b. monisto halsketen).*

μαυι-άς, ἄδος, meest fem., razend, woedend SOPH. Ai. 59, EUR. Or. 270, 327.
μαυ-ικός, — 1 razend, buiten zich zelf; verzw. driftig: opgewonden, zinneloos AR. Pl. 424, PL. Soph. 242 a, Prot. 343 c. — 2 > overdreven (groot, onzinnig XEN. Hipp. 1, 12. — 3 spec. door een god bezield met hooger ingeving PL. Symp. 173 d. — 4 driftig makend PLUT. Arat. 54.
μαυίς, ἡ, dor. = **μήις**, PIND. P. 4, 159.
μαυι-ώδης, — 1 waanzinnig EUR. Ba. 299, XEN. Mem. 4, 1, 3. — 2 verzw. onzinnig THUC. 4, 39, 29.
μαυίνα (= hebr. mān), τό, manna der Israëlieten N. T. Hebr. 9, 4; overdr. Apoc. 2, 17.
μαυνο-φόρος, halsband (μαυνος, z. μαυιάκης), dragend THEOCR. 11, 41(?).
μαυός, — 1 dun gezaaid: ver uiteen, weinig talrijk of niet vaak XEN. Cyn. 5, 4, PL., ARISTOT.; als adv. XEN. Cyr. 7, 5, 6. — 2 vand. dun, los, zwak (teg. πυκνός) EMPED. 75, 1 D., PL. Phaedr. 249 d, ὀστᾶκες TIMOTH. 75 c. XEN. Cyn. 6, 15, ARISTOT.
*(z. HESYCH. μαυν' μικρόν en. μαυν'ζᾶ' μονοκέφαλον σκόροδον, [vgl. κόρυζᾶ], dus < *μαυφος, andere phase dan ion. μαυνος, dor. μαυνος, att. μάνος < *μουφος. Vgl. o.ind. manāh een beetje, arm. manr. [u. st.] klein, fijn, o.ier. menb. [> menjo-] hetz., lit. meikas middelmatig; ā z. volg!)*
μαυνό-στημος, (ἄλ) dun geweest AESCH.
μαυνό-της, ἡ, dunheid, ijheid PL. Leg. 812 d, THEOPHR.
μαυντεία (z. μαυντεύομαι), ion. -ῖη ἡ, — 1 waarzeggen, voorspellen HYMN. Merc. 533. — 2 wijze waarop het orakel wordt meegedeeld HDT. 2, 57. — 3 orakelspreuk, voorspelling, duister antwoord SOPH. O. R. 149, AR. Av. 719, EUR., PL., Ap. 29 a, Crat. 384 a. — 4 verzw. gissen, raden (vgl. lat. divinare > fr. deviner) SOPH. O. R. 394, PL. Symp. 206 b.
μαυντεῖον, ion. μαυντήιον, τό, — 1 voorspelling, uitspraak; orakelspreuk μ 272, HDT. 2, 111, AESCH. Eum. 716, THUC. 1, 25, 9, SOPH. O. R. 407, PL. Ap. 21 c. — 2 orakel(plaats) HERACL. 93 D. (Delphi.), HDT. 1, 46, AESCH. Eum. 4, SOPH. El. 33, PL. Tim. 71 e.
μαυν-είος, ion. μαυντήιος, (2 EUR. Ion 130), van het orakel of van den wichelaar, van den voorspeller PIND. O. 6, 5, AESCH. Ag. 1265, SOPH. O. R. 21, AR. Av. 722, EUR.
μαυντευ-μα, τό, orakel, voorspelling HES. PIND. P. 4, 73, TR.: SOPH. O. R. 946, 992, vgl. Ant. 1013.
μαυντεύ/ομαι, — 1 als wil der goden meedeelen: voorspellen α 200, PIND. fr. 150, HDT. 1, 65, TR.: SOPH. Ai. 746, N. T. Act. 16, 16. — 2 verzw.: v. menschen als meening uitspreken, vermoeden AESCH. Ag. 1367, vaak PL.: Phaedr. 278 e. — 3 het orakel ondervragen PIND. O. 7, 31, HDT. 1, 46, PL. Ap. 21 a, XEN. Mem. 1, 1, 3, AESCHIN. 3, 107.
μαυντευτι-κός, ἡ μ-ῆ, profetische kracht PLUT. 432 e.
μαυντευ-τός, voorspeld, door het orakel bepaald EUR. Ion 1209, XEN. An. 6, 1, 22.
μαυντι-κός, — 1 van den μάντις: profetisch AESCH. Ag. 1098, PL. Alc. I 114 e. — 2 ἡ μ-ῆ voorspellingkunst, gave der profectie HDT. 2, 57, AESCH. Pr. 484, SOPH. O. R. 311, EUR., AR. Pax 1026, PL. Phaedr. 244 b.
μαυντι-πολ-έω, voorspellen AESCH. Ag. 979.
μαυντι-πόλος, waarzeggend EUR. Hec. 121.
μαυντις, ὁ, — 1 profet A 62, PIND. P. 4, 190, fem. PIND. P. 11, 33, HDT. 4, 68, AESCH. Ag. 1202, THUC. 8, 1, 9, SOPH. Ant. 631, EUR., PL. Phaedr.

242 c, XEN. An. 17, 18 (uit de ingewanden voorspellend), (N. T.). — 2 > voorspeller, ziener, ook v. gewone menschen SOPH. O. R. 1086. — 3 soort sprinkhaan THEOCR. 10, 18.

(oorspr. *ή μάν-τις: μάνομαι*, W. *man-* z. d.; vgl. HDT. 4, 79 *βακχεύει καὶ ἐπὶ τοῦ θεοῦ μάνεται*: oorspr. het razen, enthousiast zijn, z. PL. Tim. 72 b, VERG. Aen. VI 78, 89: *bacchatur os rabidum*. Voor *-tis* bij *nom. ag. z. μάρπτια* en *lat. vectis*).

μαντοσύνη, *ή*, waarzeggerskunst A 72, PIND. O. 6, 66 EMPED. 112, 10 D.

μαντοόσυνος, van een orakel uitgaand EUR. Iph. A. 761.

μάνωω, z. μηνύω.

μάνω-σις, *ή*, verdunning ARISTOT.

μάομαι, = μαιομαι SAPPHO 20 ALD.

μαπέειν, *aor.*, snel grijpen HES. Sc. 231, 304, μεμύποειν HES. Sc. 252.

(vgl. *ἐμπαπέως, μάν;*; *msch. W. μαq**: *lat. mox*).

μάραγγά, *ή*, geesel, zweep AESCH. Ch. 375, (EUR.) Rhcs. 817, COM.

(< *o.p. *māra-gna-* slangendooder?)

μάραθρον, τό, venkel DEM. 18, 260.

(daaruit *μάρασον* EPICH. 159, 161; *μαρα+-θρον* z. *μαραίνω* [vgl. *ἀρ-θρον*] als fijn gestampt kruid? Z. *Marathon* vgl. namen als *Sikyron*).

μαραθίωνο-μάχος, Marathonstrijder, „Waterloostrijder” AR. Ach. 181, Nub. 986.

μαραίνω, *γ. ἀνώ*, — 1 uitputten, verteren, *pass.* kwijnen, uitgaan, φλόξ I 212, HYMN. Merc. 140, AESCH. Pr. 597, EUR. — 2 uitdrogen, HDT. 2, 24, THUC. 2, 49, 8, PL.; *overdr. N. T. Jac. 1, 11.* — 3 uitdooven, *oogen* SOPH. O. R. 1328. — 4 vernietigen SOPH. Ai. 714, PL. Rep. 609 d.

(W. *mer-* verbrijzelen, fijn maken: *o.ind. mṛnāti* hij verbrijzelt, *lat. mortārium, morētum, m. ier. meir* b zacht, *ndl. murw*).

μάραν-σις, *ή*, verwelken, verflenzen ARISTOT.

μαραυγέω (vgl. *μαρ-μαρῦγή*), door glans verblind worden PLUT. 376 e.

μαργαίνω, razend woeden E 882, DEMOCR. 147 D.

μαργαρίτης, ου, ό, en μαργαρίτις, ιδος, *ή*, — 1 parel THEOPHR., N. T. Mt. 13, 45. — 2 soort palmboom vanwege de op paarlen gelijkende vrucht ARISTOT.

(*wrsch. uit babyl. mār galliti* dochter van de zee).

μάργαρον, τό, = μαργαρίτης 1, (ANACR.) 22, 14.

μαργάω, razend zijn, zinneloos woeden AESCH. Sept. 380, EUR. Herc. 1005.

μάργος, — 1 razend, woedend π 421, ALCM. 38, PIND. O. 2, 106, EMPED. 100, 7 D., AESCH. Pr. 884, PL. Leg. 792 e. — 2 *spec.* hongereg, gulzig σ 2, EUR. Cycl. 310. — 3 *spec.* wellustig, verweekt AESCH. Supp. 741.

(*msch. o.ind. mṛgā-* m. wild dier vgl. *lat. ferus: fera*, vgl. HESCH. *μέργε· ἀθρόως ἔσθιε* en *μοργίας· γαστριμαργίας*).

μαργό-της, ό, — 1 woedende hartstocht EUR. Andr. 949; gulzigheid PL. Tim. 72 e.

μαργόω, razend maken, *pass.* PIND. N. 9, 19, AESCH. Supp. 757.

μάρη, *ή*, hand PIND. fr. 310.

(vgl. *ἐν-μαρής. msch. oude r/n stam mar/n-*, vgl. *lat. manus*, en *alb. mar* [*< marn*] ik neem, z. *μάρπω*. W. *amē-* grijpen, vgl. *ἀμάλλα*).

μαρ-ιδεύς, (z. *μαρῖλη, μαρμαίρω*), ό, steen, die brandt, als men er water op giet ARISTOT.

μαρῖλη, *ή*, gloeiende kool HIPPON. 55 ALD., HIPPOCR., AR. Ach. 350.

(*μαρμαίρω*, vgl. *o.ind. marala-* m. soort zwaan??).

μαρῖλο-κάυτης, ου, ό, kolenbrander SOPH.

μαρῖνός, ό, een zeevisch ARISTOT.

μάρις (z. *μάρη*), ό, maat voor vloeistoffen = 6 κοτύλαι ARISTOT.; -ιον, τό, *dem.*, PAP.

μαρμαίρω, stralen, schitteren M 195, HES. ALCAE. 54 ALD., AESCH. Sept. 401, EUR., LUC.

(< *mar-mar-iō: o.ind. mārici-* m. lichtstraal, *lat. mērus* [holder]: zuiver, *ags. ā-mērian* [zuiveren]: onderzoeken. Vgl. *ἀμαρῦσσω*).

μαρμαῖρ-εος, flikkerend, glinsterend P 594, Σ 480, HES., AR. Nub. 287.

μαρμαρό-εις, 3, = *voorg.*, SOPH. Ant. 610 (ἀρο).

μαρμαρό-πτερος, met marmeren vleugels, v. e. baat TIMOTH. Pers. 38.

μάρμαρος, ό, soms *ή*, ook *μ-ον*, τό CALL. — 1 los rotsblok, (stuk) steen M 380, ι 499, AR. Ach. 1172, EUR. Ph. 1401. — 2 *spec.* fijne steen, marmer; marmeren steen; *τυκτή μ.* = *στήλη*, grafsteen THEOCR. 22, 211, N. T. Apoc. 18, 12.

(: W. *mer-* verbrijzelen: stuk-, afslaan, z. *μαραίνω*).

μαρμαρο-εγγής, als marmer stralend, v. tanden TIMOTH. Pers. 103.

μαρμαρῦγή, *ή*, — 1 glans PL. Critias 116 c. — 2 glans ο snelle beweging, z. *lat. coruscare*) flikkerend snelle beweging θ 265.

(z. *ἀμαρῦσσω* en *μαραυγέω, αἰγή*).

μαρμαρυγ-ώδης, fonkelend HIPPOCR.

μαρμαρ-ωπός, met fonkelende oogen EUR. Herc. 884.

μάροναμα, — 1 strijden tegen τιμ N 720, HES. O. 163, (ANACR.) 12, 11, PIND. P. 8, 43, EUR. Med. 249. — 2 wedstrijd: boksen σ 31, PIND. N. 5, 47. — 3 twisten Α 257.

(*μάρ-ναμα*, W. *mer-* stuk slaan, z. *μαραίνω* en vgl. *lat. mors, morior*; z. *lat. Mars?*)

μαρπ-τις, ό, roover AESCH. Suppl. 826.

μάρπτω, — 1 beetpakken, aangrijpen ι 289, Ξ 346, ARCHIL. 61 ALD., EMPED. 90, 1 D., PIND. N. 1, 45, AESCH. Eum. 597, SOPH. Tr. 776, AR. Pax 110, EUR. — 2 bereiken: inhalen Φ 564; aanraken Θ 228. — 3 raken: ἔλκεα > slaan Θ 405. — 4 (ver)krijgen PIND. N. 6, 13.

(Vgl. *met ap < r* HESYCH. *βράβαι· συλλαβεῖν* en *βράβαι· συλλαβεῖν, d.w.z. mer+ k- ο mer+q**, verlengingen v. W. *mar-*, z. *μάρη*. Vgl. *alb. mār* ik neem, *lat. mercēs* koopwaren, *merc-ēd-* loon, prijs; *met ig. k. o.ind. mṛsāti* hij raakt aan, grijpt).

μάρσιπος, ό, leeren zak of buidel XEN. An. 4, 3, 11. (*wrsch. kl.-Aziat. woord, vgl. Μαροῦσας*).

μαρτιχόρᾶς, ου, ό, een fabelachtig viervoetig dier in Indië ARISTOT.

μαρτυρ-έω, — 1 getuige zijn, voor, τιμ, getuigen, bewijzen, verzekeren ALCAE. 64 ALD., PIND. O. 6, 21, φάτις αὐτοῖσιν μ-εῖ HERACL. 34 D, HDT. 4, 29, TR.: AESCH. Ag. 494, PL. Prot. 344 a, N. T. Mt. 23, 31. — 2 *praegn.* voor, van iemd, τιμ, een goed getuigenis geven N. T. Luc. 4, 22. — 3 iets, τι, door zijn getuigenis of daad staven N. T. Joh. 3, 11, *spec.*: v. d. marteldood als getuigenis voor het geloof (N. T.).

μαρτύρη-μα, τό, getuigenis EUR. Supp. 1204.

μαρτυρ-ία, *ιον. ἑη, ή*, — 1 getuigenis λ 325, HES. O. 282, PL. Phaedr. 266 e, PAP., N. T. Luc. 22, 71.

— 2 getuigenis afloggen N. T. Apoc. 11, 7.

μαρτύρ-ιον, τό, — 1 getuigenis PIND. I. 3, 28, HDT. 7, 221, THUC. 1, 8, 30, AESCH. Ag. 1095, EUR.

PL. Symp. 196 e, N. T. 3 Cor. 1, 12. — 2 spec. σκηνή τοῦ μ-ου, hut v. h. verbond N. R. Apoc. 15, 5.

μαρτύρομαι (< μαρτυρ-ιο-), iemd tot getuige aanroepen, bezweren, τινα HDT. 1, 44, AESCH. Eum. 643, THUC. 8, 53, 33, LYS. 3, 15, SOPH., EUR., AR. Pl. 932, PL. Gorg. 473 d, MEN. Epitr. 420, τινα N. T. Act. 26, 22.

μαρτύρο-ποιέω, door getuigen laten bevestigen PAP.

μαρτύρος (z. volg.), **ὁ**, getuige A 338, α 273.

μάρτυς, **ὑρός**, **ὁ**, **ἡ**, dat. plur. μάρτυσιν, getuige HES. O. 371, HIPPOCR. 47 ALD., PIND. P. 4, 167, TR.: AESCH. Eum. 664, AR. Eccl. 448, PL. Ap. 32 e, N. T. Rom. 1, 9.

(Vgl. lat. sa-tu-ro-; v. < smer-tu-, oorspr. het herdenken, getuigen [vgl. s.v. μάντις], W. s-mer-: o.ind. smárati hij herinnert zich, lat. memor, got. mairnan zorgen, vgl. gr. μέμμερος. Kruising met *μαρ-τηρ nomen agentis?)

μάσάομαι, kauwen, verteren AR. Eq. 717 eld., N. T. Apoc. 16, 10.

(vgl. μάσταξ, HESYCH. μάθναι γνάθοι; μ.σ. < *μαθ-ᾱ̄ kaak: W. men-th-, z. lat. mando, got. munþs = ndl. mond).

μάσημα, τό, het gekauwde THEOPHR.

μάσθλη, **ἡ**, dunne leeren riem SOPH.

(< ἰμάσθλη × μαστίξ).

μάσθλης, -ητος, **ὁ**, — 1 leeren schoen SAPHO 17 ALD., (μάσλης). — 2 plooibaar, sluw mensch (z. voorg.) AR. Eq. 269, Nub. 449; -ήτ-ινος, leerkleurig COM.

μάσ-μα (μαίομαι), τό, navorschen PL. Crat. 421 a.

μάσ-μα, att. -ττω, pf. μέμαχα, pass. μέμαχμαι, aor. p. ἐμάχηγν, kneden ARCHIL. 2 ALD., HDT. 1, 200 med., THUC. 4, 16, 11, AR. Nub. 788 med., PL. Rep. 372 b.

(< μακ-ιω = μακ-ιο: ndl. mengen, lit. minkýti kneden, o.b. moka meel, meknoti kneden. De aor. μαγήναι v. e. verw. vorm met media, z. μάγειρος).

μάσσω, **μάσσω**, eig. comp. bij μακρός, z. d., § 303, AESCH. Pers. 708 eld., HDT. 1, 202, XEN. Lac. 12, 5.

μαστ-άζω (z. volg.), kauwen NIC. Th. 916.

μάσταξ (z. μασάομαι), **ἄκος**, **ἡ**, — 1 mond δ 287. — 2 mondvol I 324 (of = 1; dan μάστακι).

μαστάρύζω (volg. κελάρύζω), mummelen, de kaken bewegen AR. Ach. 689.

μάστειρά (μαίομαι), opspoorster AESCH. Supp. 163, 174.

μαστει-τής, οὔ, **ὁ**, **ἡ**, navorscher XEN. Oec. 8, 13.

μαστ-εύω, z o e k n; zoeken, trachten: streven HES., PIND. P. 3, 59, EUR. Hel. 597, XEN. An. 3, 1, 43, AP. RH.

(z. μαίομαι; μασ-: μα- = δασ- [ook in δαίομαι]: δα- [in δατέομαι, HESYCH. ἄ-δατος ἄδιαλοστος]. Vand. ματέω, z.d.)

μαστ-ήρ (μαίομαι), **ἥρος**, **ὁ**, onderzoeker, navorscher SOPH. Tr. 733, EUR. Ba. 986.

μαστήρ-ιος, bekwaam in het navorschen, verspieden AESCH. Supp. 920.

μαστία, = **μαστιζω**, HES. Sc. 431.

μαστιγ-ιάς, οὐ, **ὁ**, vriend van de zweep: booswicht SOPH., AR. Eq. 1224, PL. Gorg. 524 c, DEM. 20, 131, PLUT.

μαστιγ-μα, τό, geeselslag PLUT.

μαστιγο-νόμος, **ὁ**, opzichter met een zweep gewapend PLUT. 553 a.

μαστιγο-φόρος, een zweep dragend, epitheton v. e. lagere beambte THUC. 2, 98, 25; 4, 47, 3, (SOPH.), LUC.

μαστιγ-όω, ook ἐω- HDT. geeselen HDT. 1, 114, LYS. 1, 18, AR. Ran. 646, PL. Rep. 613 d, AESCHIN. 1, 59, MEN. Sam. 91, N. T. Mt. 10, 17.

μαστιγώσι-μος, een pak zweepslagen verdienend LUC. Herod. 8.

μαστιζω, j. ξω, zweepen, geeselen HDT. E 366, 768, PLUT., LUC., N. T. Act. 22, 25; abs. LUC.

μαστίκ-τωρ, ορος, **ὁ**, hij, die geeselt AESCH. Eum. 160.

μάστιξ, ἴγος, **ἡ**, ion. μάστις, — 1 zweep, sinds A 523, HDT. 7, 56, TR.: SOPH. Ai. 110, PL. Lys. 208 b; pl. zweepslagen PL. Gorg. 524 c, XEN. An. 3, 4, 25, alg. tot N. T. Act. 22, 24, — 2 geeselt, prikkel, overdr. bezoeking, plaag M 37, AESCH. Pr. 682, PIND. P. 4, 219.

(μαίομαι, st. μασ- aanraken, vgl. E 748. Eig. gutturaal-verlenging v. i-st. μαστίς, ἡ [vgl. s.v. μάντις] het aanraken = zweep Ψ 500, o 182. Invloed v. πλησσω, πληγή voor de γ?)

μάστις, ἰος, **ἡ**, ion. = en z. voorg.

μαστισδω, dor. = -ίζω, THEOCR. 7, 108.

μαστιγάω (vgl. μάσταξ), tanden knersen HES. Sc. 389.

μαστιχη, **ἡ**, mastix, hars van de σχίνος THEOPHR., LUC.

(z. voorg., vgl. kauw-gom, chew-gum).

μαστιώ (vgl. μαστίς), = **μαστιζω**, P 622, med. Y 171, HES. Sc. 466.

μαστο-ειδής, als een borst, ook v. e. heuwel ARISTOT., POL.

μασ-τός, **ὁ**, — 1 borst, gew. v. vrouwen HDT. 3, 133, AESCH. Ch. 545 (hss. ook -σθος), SOPH. El. 776, XEN. An. 4, 3, 5 (v. mannen). — 2 overdr. heuvel PIND. P. 4, 8, XEN. An. 4, 2, 6, POL. — 3 deel v. h. jachtinet XEN. Cyn. 2, 6.

(< μαδ-τός, z. μαζός).

μαστροπ-εία, **ἡ**, koppelaarij XEN. Symp. 4, 61, PLUT.

μαστροπ-εύω, koppelen, eig. en overdr. XEN. Symp. 4, 57; 8, 42, LUC.

μαστροπός, **ὁ**, **ἡ**, koppelaar, koppelaarster COM., AR. Th. 558, XEN. Symp. 4, 5, 6, LUC.

(: μαίομαι. Doch -πος? Ook -απός LEXICOGR. Accent wijst op niet-compositum).

μασ-τρός (μαίομαι), **ὁ**, = **μαστήρ**, onderzoeker, bep. magistratuur ARISTOT.

μαστρύλλιον, τό, z. ματρυλεῖον.

μαστύς, **ἡ**, onderzoek CALL.

μασχάλη, **ἡ**, — 1 schouder: oksel HYMN. Merc. 242, AESCH. — 2 okselholte onder een blad of zijtak THEOPHR. — 3 bocht bij een voorgebergte STRABO.

(onz.; wrsch. verw. met σχαλῆς houten vork, idg. skel-dhra in ndl. schouder; W. sk(h)el- uitsnijden, uithollen, krom(men), vgl. σκέλος, μα- < μαν(σ)-: lat. manus, oorspr. st. man-, vgl. δεσπότης. Oorspr.: insnjiding [vork] tusschen arm [en lichaam]?)

μασχάλ-ίζω, de extremiteten afsnijden, verminken AESCH. Ch. 439, SOPH. El. 445.

(μασχάλη; W. sk(h)el- af-, uitsnijden).

μασχαλισ-τήρ, **ἥρος**, **ὁ**, singel, buikriem v. h. paard HDT. 1, 215, AESCH. Pr. 71.

(z. voorg., -τηρ naar ζωστήρ, z. HDT. 1, 215, eig. μασχάλῆ).

ματάζω (μάτην), dwaas handelen of zijn AESCH. Ag. 995, SOPH. O. R. 892, LUC.

ματαιο-λόγος, ijdele zwetser N. T. Tit. 1, 10; -ία, **ἡ**, 1 Tim. 1, 6.

ματαιο-πον-έω, zich met ijdele, nuttelooze dingen bemoeien DEMOCR. 52 D, POL. 9, 2, 2.

μάταιος (μάτην), v. menschen en dingen: — 1 ijdel, vergeefs; > dwaas, lichtzinnig THEOGR. 105, PIND. P. 3, 21, HDT. 2, 2, TR.: AESCH. Pr. 329, SOPH. Tr. 565, EUR., PL. Rep. 452 d, DEM. 1, 17,

n. t. 1 Cor. 15, 17. — 2 verdwaasd, verblind HDT. 3, 65, SOPH. Ant. 1339.

ματαιότης, ἡ, vergankelijkheid n. t. Rom. 8, 20. **ματαιώω**, vruchteloos, ijdel maken n. t. Rom. 1, 21.

ματάω (μάτην), — 1 vergeefsche arbeid verrichten AESCH. Sept. 37. — 2 talmen II 474, Ψ 510, AESCH. Pr. 57.

ματεύω, zoeken (te) Ξ 110, PIND. I 5, 14, AESCH. Ch. 219, SOPH. O. R. 1052, EUR., THEOCR. 21, 65.

(als v. *ματης, -εως z. HESYCH. ματήρ . . ἐπιζητῶν, ἐρευνητής, vgl. lit. mataū ik zie, o. b. motriti zien, W. mē-, z. μάτομαι en μᾶσθαι).

μάτη (z. μάτην), ἡ, vruchteloos of verkeerde handeling of woord STESICH. 47, AESCH. Supp. 820, Ch. 918, SOPH., LUC.

I. μάτημι, vertrappen SAPHO 54, 3.

(μα- < μη-, z. lit. minū, o. b. mīno ik vertrap).

II. μάτημι, = ματεύω, THEOCR. 93, 3 ALD.

μάτην, adv., dor. μάτῶν acc. v. μάτη, — 1 tevergeefs; doelloos en zonder succes, redeloos en zonder grond HYMN. Cer. 308, PIND. O. 1, 85, HDT. 7, 103, TR.: AESCH. Pr. 36, PL. Phaedr. 272 c, MEN. Epitr. 284, n. t. Mt. 15, 9. — 2 praegn. klakkeloos, ondoordacht: > onwaar SOPH. Ph. 345, El. 63.

(W. mō- betooveren ω bedriegen; vgl. HESYCH. μωνιόν μάταιον en μεταμῶνιος, lit. mōnai pl. tooverij, o. b. maniti bedriegen. Hierbij kortste phase mā-, gr. μα-).

ματή, ἡ, dwaasheid x 79.

ματιολοικός (μάτιον [*ma-to* = o. ind. mitā-gemeten], een maat: $\frac{1}{12}$ artabe PAP.), ὁ, bordenlikker? AR. Nub. 451.

μάτρ., dor., z. μητρ.

ματρυλείον (?), τό, bordeel MEN. Epitr. 429, PLUT.

ματτή, (hw., wrsch. Macedonisch), ἡ, koude schotel, uit verschillend gevogelte bestaande COM.

μαῦλις, ἴδος of ἰος, ἡ, koppelaarster CALL.

μαυρώω, donker maken; overdr. ontluisteren, vernederen HES. O. 325, THEOGR. 192, PIND. P. 12, 13, AESCH. Ag. 296.

(μαυρός, z. ἀμαυρός en o. n. myrr meeuw, russ. (smuryj donkergrijs).

μάχαιρα, ἡ, — 1 dolk, mes Γ 271 voor slachten, Δ 844 om een pijl uit te snijden, PIND. O. 1, 50, HDT. 2, 61, PL. Euthyd. 294 e, XEN. Mem. 1, 3, 9, MEN. Sam. 69. — 2 (krom) zwaard, sabel HDT. 7, 225, PIND. N. 4, 59, EUR. Supp. 1206, n. t. Mt. 26, 47. — 3 scheermes AR. Ach. 849, PLUT.

(: μάχη, μῆχαι; μ. < μαχαρ-ῶ).

μαχαιρο-ἴδιον, τό, klein offermes LUC. Pisc. 45, **μαχαιρο-ἰον**, τό, kleine dolk XEN. An. 4, 7, 16. ARISTOT.

μαχαιρο-ίς, ἴδος, ἡ, scheermes AR. Eq. 412, LUC.

μαχαιρο-μαχέω, schermen POL.

μαχαιρο-ποι-εῖον, τό, sabelfabriek, wapensmederij DEM. 27, 31.

μαχαιρο-ποιός, ὁ, sabelmaker, zwaardveger AR. Av. 441, DEM. 27, 9, PLUT.

μαχαιρο-φόρος, dolken of sabels dragend HDT. 9, 32, THUC. 2, 98, 25, AESCH. Pers. 56, POL. — 2 politiedienaar PAP.

μάχανά, ἡ, dor. = μηχ., PIND. P. 1, 41.

μαχᾶτάς, α, ὁ, dor. = μαχητής, PIND. N. 2, 13

μαχέομαι, vgl. μάχομαι.

μάχη, ἡ, krachtmeting: — 1 strijd, slag, sinds O 414, ι 54, alg. tot n. t. 2 Cor. 7, 5. . . N.B.

μάχην νικᾶν, een slag winnen XEN. An. 2, 1, 4; tweegevecht H 263. — 2 slagveld E 355, XEN. An.

2, 2, 6. — 3 vechtwijze, tactiek HDT. 1, 79; be-wapening 5, 49.

(W. μάgh- sterk, machtig zijn, kunnen, z. μῆχος). **μαχή-μος**, strijdlustig M 247, TIMOTH. Pers. 154.

μαχή-τής, οὔ, ὁ, strijder, krijgsman E 801, M 247, als appos. σ 261, PIND. (ἄξ).

μαχητι-κός, voor den strijd geschikt PL. Rep. 467 e, ARISTOT., PLUT.; ἡ μ-ῆ, krijgskunde PL. Soph. 225 e.

μαχη-τός, te bestrijden μ 119.

μάχ-ιμος, strijdvaardig, weerbaar, krijgslustig HDT. 2, 141; 164; τὸ μ-ον, legermacht 7, 186; THUC. 1, 10, 34, PL. Tim. 25 d, PLUT., PAP.

μάχλος, 2, wellustig, geil; verwijfd v. mensch, dier en plant HES. O. 586, AESCH. Supp. 635, LUC. Alex. 11. (: o. ind. makhá- uitgelaten, dartel).

μαχλο-σύνη, wellustigheid, weelderigheid Ω 30, HDT. 4, 154.

μάχομαι (z. μάχη), klass. fut. μαχοῦμαι, ἐμαχεσά-μην, μεμάχημαι. Daarnaast bij HOM.: pr. μαχέ(ν)-ομαι P 471, ρ 471, A 272, 344 eld., fut. μαχῆσομαι: (ω -εσσομαι), aor. ἐμαχησάμην (-εσσάμην), —

1 strijden, vechten, met τινι (oude instrumentalis-sociativus) in een slag of tweegevecht, sinds O 508; B 121, Γ 91, alg. tot n. t. Jac. 4, 2. — 2 wed-

strijden Ψ 621. — 3 vechten, kibbelen, twisten A 8, Z 239, περί δαυτί β 245. — 4 spec. met woor-

den, ἐπέεσσι A 304, alg. tot n. t. Joh. 6, 52. — 5 overdr. tegenstrijdig zijn, tegen elkaar ingaan PL.

Theaet. 155 b. — 6 strijden, werken, opkomen voor, πρό, περί, of ὑπέρ τινος PL. Ap. 32 a.

μάψ — 1 overhaast, vruchteloos Y 348, γ 138. — 2 > zonder reden Y 298.

(W. μοψ- vgl. ἐμμαπέως snel, μαπέωv en: o. ind. maksū weldra, lat. mox, o. ier. mos weldra. Semas. snel > praegn. te snel, onvoorbereid).

μάψ-αυραι, αἱ, — 1 de 4 tusschenwinden (N.W., Z.W. enz.), die als „veranderlijk” worden aangeduid:

„met niet-doelbewusten, met twijfelenden lucht-stroom” HES. Th. 872. — 2 overdr. smoevend LYCOPHR. 395.

(HESYCH. = μάταιαι . . ἡ κοῦραι πνοαί).

μαψ-ἴδιος, (2 EUR. Hel. 251), adv. ως HOM.: — 1 zóó maar, zonder zich aan iets te storen: brutaal E 374. — 2 lichtzinnig EUR., THEOCR. 25, 188. — 3 zonder motief, -reden γ 310. — 4 zonder doel γ 72.

(-ἴδιος vgl. νοσφι-δῖος naast νοσφι-ἴος; dan ook αἰφν-ἴδιος enz.).

μαψι-λόγος, in het wilde weg zich uitend: v. vogel-voorteekens, die onduidelijk zijn HYMN. Merc. 546.

μαψ-υλάκας, ου, ὁ, ijdele „blaffier” van een vergeefs geluid SAPHO 126 ALD., PIND. N. 7, 105.

ΜΑΣΩ, μῶμαι, z. μῶσθαι.

μεγα-θαρσής, zeer stoutmoedig HES. Sc. 835.

μέγαςθος, τό, ion. = μέγεθος, HDT. 2, 44.

μεγά-θῦμος, met grooten moed, nobel, v. mannen en volkeren A 123, Δ 467, HES., SOL.; v. Athene θ 520, v. e. stier II 488; BACCH. 12, 195.

μεγ-αἰνήτος, zeer geprezen BACCH. 1, 154.

μεγαίρω, eig. (te) groot vinden [vgl. ἀγαμαι]: — 1 misgunnen; praegn. weigeren, τί τι Ψ 865, met A. c. I. β 235; AESCH. Pr. 626. — 2 > ont-

zeggen, verbieden H 408, τινος, iets N 563. — 3 afgunstig maken of doen schijnen AP. RH.

(: μέγας; μ. < *μεγαρ-ω, vgl. γεραίρω naast γέρας en γεραρός).

μεγα-κήτης (vgl. κῆτος), met grootte „keel”, -gaping, -holte, δελφίς Φ 22, νηϋς Θ 222, πόντος γ 158.

μεγαλ-ά-δικος, in groote zaken onrechtvaardig handelend ARISTOT.

μεγαλ-αλκής, met groote kracht EP. *bij* PLUT.

μεγαλ-αυχ-έω, trotsch, hoovaardig zijn: pochen, ook *med.* AESCH. Ag. 1528, PL. Rep. 395 d, POL., PLUT., LUC.

μεγαλ-αυχ-ία, ή, trotschheid, hoovaardij, PL. Lys. 206 a, PLUT.

μεγάλ-αυχος, trotsch, hoovaardig PIND. P. 8, 15, BACCH. 16, 23, AESCH. Pers. 533, PL. Lys. 206 a, XEN. Ag. 8, 1.

μεγαλ-είος, grootsch, prachtig PL. Theaet. 168 c *adv.*, XEN. Hell. 4, 19, POL., N. T. Act. 2, 11.

μεγαλειό-της, ή, grootschheid, heerlijkheid N. T. Luc. 9, 43.

μεγαλ-επί-βολος, groote dingen ondernemend POL.

μεγαλ-ηγορ-έω, van iets opgeven, opsnijden > zich op iets beroemen, τι XEN. Cyr. 4, 4, 2; 7, 1, 16, LUC.

μεγαλ-ηγορ-ία, ή, — 1 opvijzelen, opsnijden EUR. Heracl. 356, XEN. Ap. 1. — 2 lof LUC., PLUT.

μεγαλ-ηγόρος, pochend AESCH. Sept. 565, XEN. Cyr. 7, 1, 17.

μεγαλ-ηγορ-ία, ή, overmoed, ook *in voornemens en woorden* PIND. N. 11, 44, EUR. Ph. 184.

μεγαλ-ήνωρ, ορος, *δρ. ένωρ*, — 1 hoovaardig PIND. P. 1, 52. — 2 (met) mannen groot en voorespoedig (makend) PIND. fr. 109.

μεγαλ-ήτωρ, ορος, dapper; nobel, *v. menschen en volkeren* E 247, τ 176, η 85, PIND. I. 4, 35. — 2 *praegn.* overmoedig, trotsch I 109, x 200.

μεγαλ-ίζομαι, zich groot wanen, zich verheffen K 69.

μεγαλ-ογκ-ία, ή, te groote overvloed DEMOCR. 3 D.

μεγαλο-γνωμοσύνη, ή, edele gezindheid XEN. Ag. 8, 3.

μεγαλο-γνώμων, met edele denkwijze of gezindheid XEN. Oec. 21, 8, Ag. 9, 6.

μεγαλό-δοξος, met grooten roem PIND. O. 9, 16, PLUT.

μεγαλό-δωρος, met groote geschenken: mild AR. Pax 398, DEMOCR. 176 D., POL., LUC.; -ία, ή, mildheid LUC., -εά, ή, groot geschenk LUC.

μεγαλό-θύμος, — 1 = **μεγάθυμος**, PL. Rep. 375 c, PLUT. — 2 hooghartig EPIOT. fr. 12.

μεγάλ-οιτος, zeer ongelukkig THEOCR. 2, 72.

μεγαλό-καρπος, met groote vruchten THEOPHR.

μεγαλό-καυλος, met groote steel THEOPHR.

μεγαλο-κευθής, met groote „bergruimte”: ruim PIND. P. 2, 33.

μεγαλο-κέφαλος, met groot hoofd ARISTOT.

μεγαλό-κολπος, met grooten boezem BACCH. 31, 2.

μεγαλο-μερής, — 1 uit groote deelen bestaande PL. Tim. 62 a. — 2 grootsch POL.

μεγαλό-μητις, met groote, overmoedige plannen AESCH. Ag. 1426.

μεγαλό-νοιά, ή, verhevenheid PL. Leg. 935 b, LUC.

μεγαλό-νους, met grootsche gedachten LUC.

μεγαλό-πέτρος, met groote rotsen AR. Lys. 482.

μεγαλό-πολις, ι, een groote stad vormend PIND. P. 2, 1, EUR. Tr. 1291; *eerstitel v. Alexandrië* PAP.

μεγαλο-πράγμοσύνη, ή, neiging tot groote daden PLUT.

μεγαλο-πράγμων, grootsche dingen ondernemend XEN. Hell. 5, 2, 36, PLUT. Ages. 32.

μεγαλο-πρέπειά, ion. είη, ή, onbekrompenheid, granddezza, groote staat, grootschheid HDT. 1, 139, PL. Men. 74 a, 88 a, ISOCR. 2, 19, ARISTOT.

μεγαλο-πρεπής, — 1 groot, voornaam; *spec.* met

zin voor weelde en kunst PL. Rep. 487 a. — 2 *v. dingen*: grootsch, prachtig, onbekrompen HDT. 6, 122, PL. Symp. 210 d, ISOCR. 1, 27, ARISTOT.; N. T. 2 Petr. 1, 17 (verheven).

μεγαλο-ρρημοσύνη, ή, pocherij POL.

μεγαλο-σθενής, met groote kracht PIND. P. 6, 21.

μεγαλο-σμάραγος, met veel gedruisch LUC. Iup. Tr. 1.

μεγαλό-σπλαγχνος, — 1 eig. met een opgezet lijf HIPPOCR. — 2 *overdr.* grootmoedig EUR. Med. 109.

μεγαλό-στονος, zeer te bejammern AESCH. Pr. 413.

μεγαλο-σχήμων, indrukwekkend AESCH. Pr. 407.

μεγαλό-της, ή, = **μέγεθος**, CHRYSIPPUS.

μεγαλό-τολμος, brutaal LUC. Alex. 8.

μεγαλουργ-ία, — 1 groote dingen verrichten LUC. — 2 *pracht* POL.

μεγαλουργός, energiek, met ondernemingsgeest PLUT.

μεγαλο-φρον-ούμαι, trotsch zijn PL. Rep. 528 b.

μεγαλο-φροσύνη, ή, — 1 hooge, edele geest PL. Symp. 194 b, DEM. 21, 123. — 2 *ongunstig*: hoogmoed HDT. 7, 24, ANTIPH. 3, γ 2, LUC.

μεγαλό-φρων, — 1 grootmoedig, edel ANACR., PL. Rep. 567 b, XEN. Oec. 10, 1, ISOCR. 2, 25, PLUT., LUC. — 2 *ongunstig*: hoogmoedig PL. Euthyd. 293 a, XEN. Hell. 4, 5, 6.

μεγαλο-φυής, van grooten natuurlijken aanleg POL.

μεγαλό-φωνος, — 1 met luide stem DIOD., PLUT., LUC. — 2 schreeuwerig DEM. 19, 238. — 3 met verheven stem of stijl PLUT.

μεγαλο-χάσμων, wijd gapend EPICH. 42.

μεγαλο-ψύχ-ία, ή, — 1 edele gezindheid, adel PL. Alc. II 150 c, DEMOCR. 46 D., ARISTOT. — 2 mildheid POL., LUC.

μεγαλό-ψυχος, — 1 grootmoedig, edel ISOCR. 1, 32, ARISTOT., POL. — 2 mild POL. — 3 *ephem.* hoogvliegend, overspannen PL. Alc. II 140 c.

μεγαλ-ύνω, — 1 groot maken, vergrooten THUC. 8, 81, 13, DIOD., PLUT., N. T. Mt. 2, 35. — 2 verheffen *vaak pass. refl.* zich verheffen op, τι *ντι* AESCH. Pr. 892, XEN. Mem. 3, 6, 3. — 3 verheerlijken EUR. Ba. 320, N. T. Luc. 1, 46.

μεγαλ-ώνυμος, groot van naam of van roem SOPH. Ant. 148, AR. Nub. 569.

μεγάλως, adv. v. μέγας, z. d.

μεγαλωσ-τι, adv., — 1 languit H 776, Σ 26. — 2 grootelijks, prachtig HDT. 2, 161; 5, 67, LUC. — 3 ijverig POL.

μεγ-άνωρ, ορος, den mensch, groot makend πλοῦτος PIND. O. 1, 2.

μεγαλωσύνη, ή, majesteit N. T. Jud. 25.

μεγαρ-ίζω, het met de Megarensers houden AR. Ach. 822.

I. μέγαρον, τό, — 1 mannenzaal, de „groote zaal” in het Myceensch paleis, op 4 zuilen rustend, *msch.* ook als slaapvertrek dienst doende δ 37, 768. — 2 vrouwenzaal of -vertrek σ 316, φ 236. — 3 *alg.* vertrek Γ 125. — 4 huis E 193, β 299, PIND. P. 4, 134, EMPED. 137, 4 D., BACCH. 16, 100. — 5 *spec.* het allerheiligste v. d. tempel (= έδουτον) *in Delphi en eld.* HDT. 1, 47; 2, 141. (*msch. ntr. subst. v. adj. *μεγαρός*: μέγας = γεραρός: γέρας; de groote zaal of z. volg.?)

II. μέγαρον, τό, ook μάγαρον, onderaardsch hol of gat, waarin men bij de Thesmorphorien jonge varkens slachtte, *vgl.* AR. Ach. 774. (*sem.*: < hebr. me'arā hol).

μέγαρόν-δε, adv., — 1 naar de mannenzaal π 413. — 2 naar het vrouwenvertrek ψ 20.

ΜΕΓΑΣ (μέγας), *μεγάλη*, μέγα. *Comp.* μέζων *dor.*, *ion.*, *arc.*, *msch.* ook *nom.*; *μειζων* *att.* *Superl.* μέγιστος *sinds* *nom.* Laat *μειζότερος* *n. t.* Joh. 3, 4, — **1** groot, *v. menschen, dieren en dingen, sinds* Φ 108, M 381, *alg. tot n. t.* Mt. 27, 60. — **2** machtig E 392, — **3** spec. hoog, *πτελέη* Φ 243. — **4** spec. lang H 441. — **5** ruim η 112, *alg. tot n. t.* Mc. 14, 15. — **6** groot = talrijk, *ἀγέλη* *n. t.* Mc. 5, 11. — **7** groot = uitgegroeid, vol wassen; > oud (*vgl. lat. grandis natu*) β 314, *alg. tot n. t.* Act. 8, 10, Rom. 9, 2. — **8** *v. geluid*: sterk, *luid* Φ 9, *alg. tot n. t.* Mt. 27, 46. — **Overdr.**: **9** groot: machtig, sterk, zwaar, *δρκος* A 239, *πένθος* A 254 *alg.*; > **grootsch.** verheven *soph.* Ant. 837. — **10** zwaar, moeilijk, *ἔργον* χ 149. — **11** > „gewichtig”: belangrijk π 291. — **12** geweldig, *λαίλαψ* μ 408, *alg. tot n. t.* Mc. 4, 37. — **13** *praegn.* verschrikkelijk = te groot: *ἔργον* γ 261. — **14** stout, vermetel, trotsch δ 505, Θ 553. — **15** *v. graadverschil*: μ. γαλήνη, diepe stilte, rust, *vrden n. t.* Mt. 8, 26e. *dgl.* — **In al deze bet. ook comp. en superl.** — **Als adv.** μέγα *en* μέγала, *sinds* *nom.* A 78, 454 *eld.*, *hdt.*, *att.*, *z. ar.* Nub. 291; ook *comparatie* *bijp.* *ἐς τὰ μέγιστα*, ten zeerste *hdt.* B, 144 (μέγιστον *eur.* *Med.* 1323). **Daarnaast** *μεγάλως*, grootelijks, zeer, *sinds* P 723, π 432, *alg. tot n. t.* Phil. 4, 10.

(*W. meg(h)ā-*: *meg(h)ā-*: *o.ind. māhas*, jonger *māhān m.*, *māhi n.*, *arm. mec.*, *alb. maḃ*, *lat. magnus* ∞ *mactus*, *m.ier maige*, *got. mikils*, *eng. much*; *μεγαλο-* met hetzelfde *suff. -lo-* als *got. mikils*, *z. nog Mecklen-burg* [*vgl. πολλό-*?] *wrsch.* afkomstig van de tegenstelling met *demin. lo-*: *got. leitils* = *ned. luttel*).

μεγα-σθενής, zeer sterk, roemvol *PIND.* O. 1, 25, *AESCH.* Sept. 70.

μεγ-αυχής, roemvol *PIND.* N. 11, 21, *AESCH.* Pers. 641.

μέγεθος, τό, *ion.* μέγας, — **1** grootte, omvang: lichaamsgrootte H 288, *hdt.* 2, 44, *AESCH.* Pers. 184, *THUC.* 1, 110, 25, *PL.*, *XEN.* — **2** *overdr.* grootte: omvang, zwaartmacht, invloed *ATT.*: *EUR.* Hel. 593, *n. t.* Eph. 1, 19.

(*wrsch. μέγαθος* > *μέγεθες* tusschen de beide *s. Z. ἀγαθός*).

μεγεθουργ-ία, ἡ, grootsche ondernemingen voltooien *PL.* Ax. 370 b.

μεγ-ήριτος, zeer bestreden, zeer gezocht *HES.* Th. 240.

μεγιστ-άνες, οἱ, de voornaamsten, het hof *n. t.* Mc. 6, 21.

μεγιστο-άνασσά, ἡ, grootste heerscheres *BACCH.* 18, 21.

μεγιστο-πάτωρ, *Alvader* *BACCH.* 5, 199 *v. Zeus.*

μεγιστό-πολις, ἡ, die de grootste staten vormt, *Ἡσυχία* *PIND.* P. 8, 2.

μέγιστος, *superl.* van μέγας, *z. d.*

μεγιστό-τίμος, zeer geëerd *AESCH.* Supp. 709.

μέδεια (*z. μέζα*, μέστος), τά, schaamdeelen *ARCHIL.* 138.

μεδέων (*z. μέδομαι*), *οντος*, ὁ, = μέδων, heerscher, heerschend, *τινος*, over Γ 276, Π 234, *HES.* Th. 54, *PIND.* O. 7, 88, *AR.* Eq. 560.

μέδιμνος, ὁ, (ook ἡ *hdt.* 1, 192), *bep. maat voor droge waren*: schepel (= 52,5 L.) = 48 *χοινίκες* *HES.*, *hdt.* 7, 178, *XEN.* Hell. 3, 2, 27.

(: μέδομαι, *lat. medeor*, *modius*, *z. d.* *Voor-μνος* *vgl. αἰουμνάω*, μέμυα).

μέδομαι, *f. μεδήσομαι* I 650, — **1** denken aan,

τινος B 384. — **2** bedenken, verzinnen, *τι* Δ 21.

(*W. me-d-*: *mē-* (af)meten: zorgen voor, besturen. *Z. lat. modus*, *mōdius*, *meditari*, *umbr. meřs n. iustum*, *osc. med-diss iudex*, *o ier. mess* [*< med-tu-*] oordeel, *got. mitan* = *ndl. meten*).

μέδω, heerschen te of over, *τινος* *ALCAE.* 2, 1 en 14, *ALD.* *EMPED.* 17, 28 D., *SOPH.* Ant. 1119, *AR.* Ran. 665, *HEROND.* 4, 1.

μέδων, *οντος*, ὁ, heerscher α 72, Π 164.

μέζα, τά, schaamdeelen *HES.* O. 512.

(*W. mezd-*: *nat.* *vet* zijn: *o.ind. mēdas-n.* *vet*, *ohd. mast*, *ndl. mesten*. ζ = *zd.*).

μεζόνως, *adv. ion.* = *μειζόνως*, *HDT.* 3, 128, *te* veel 6, 84.

μέζων, *ον*, = *μειζων*, *z. μέγας*.

μεθ-αιρέω, naar iets grijpen, vangen θ 376.

μεθ-άλλομαι, — **1** toespringen, toesnellen op E 336, M 305. — **2** achterrennen Ψ 345.

μεθ-ἄμέρ-ιος, *dor.*, bij dag geschiedend *EUR.* Ion 1050.

μεθ-αρμόζω, — **1** in een andere stemming brengen *SOPH.* El. 31. — **2** veranderen; *med.* van zich ... zijn eigen ... veranderen *AESCH.* Pr. 309, *EUR.* Alc. 1157, *PLUT.*, *LUC.* Nigr. 12.

μεθ-αρμόττω, = *voorg.*, *LUC.*

μεθ-εκτικός, deel nemend *ARISTOT.*

μεθ-εκτός, met anderen gedeeld *ARISTOT.*

μεθ-εξις, ἡ, deelgenootschap, deel hebben aan *PL.* Parm. 132 d.

μεθ-έορτος, ἡμέρα, ἡ, de dag na het feest *ANTI-PHON.*, *PLUT.*

μεθ-έπομαι, — **1** nasnellen N 567. — **2** gehoorzamen *SOPH.* El. 1052.

μεθ-έπω, *ep. aor. μετέσπον*, *μετασπεῖν*, — **1** nagaan, opzoeken Θ 126, K 516; *abs.* ergens heen komen α 175. — **2** nasnellen P 190, *PIND.* O. 3, 31. — **3** *tr.*, *dus* met 2 *accus*; *ἔππους* *Τυδεΐδην*, mennen naar E 239.

μεθ-ερμηνεύω, vertolken, als tolk vertalen *POL.*, *PLUT.*, *n. t.* Act. 13, 8.

μέθη (*z. μεθύω*), ἡ, — **1** dronkenschap, roes *HDT.* 5, 20, *SOPH.* O. R. 779, *PL.* Symp. 176 d, *n. t.* Luc. 21, 34. — **2** wijn *EUR.* El. 326.

μεθ-ήκω, — **1** komen halen *EUR.* Tr. 1270. — **2** iemd nazetten *EUR.* Ph. 441, *AR.* Eccl. 534. — **3** achterhalen, bereiken *DIO.*

μέθ-ημαι, zitten tusschen, *τισιν* α 118.

μεθ-ημερινός, bij dag geschiedend *PL.* Soph. 220 d, *DEM.* 18, 129, *PLUT.*, dagelijksch.

μεθ-ημοσύνη, ἡ, nalatigheid N 108, 121.

μεθ-ήμων, — **1** nalatig ζ 25. — **2** lankmoedig B 241. — **3** latende varen (*ANACR.*) 56, 17.

μεθ-ἰδρύσις, ἡ, het omzetten *PLUT.* 927 a.

μεθ-ιδρύω, — **1** omzetten: veranderen *PL.* Leg. 904 e. — **2** *med.* zich van de eene plaats naar de andere begeven *PLUT.* Ages. 11.

μεθ-ίημι, *versch. jongers vormen met bindvoocaal reeds bij* *nom.* *μεθ-ιεύς* Z 523, *μεθιεύ* K 121; *p.p.p.* *μεμετιμένος* *HDT.* 6, 1 (ῖ *soms* *bij* *nom. metri causa*; ῖ *bij* *att. evenals in ἴημι*). — **Trans.**: **A**: **1** loslaten Π 762; vrij laten K 449, *EMPED.* 100, 20 D., *HDT.* 6, 37, *TR.*: *SOPH.* O. C. 838, *XEN.* An. 7, 4, 10. — **2** ..., zoodat het valt: laten vallen, zakken ε 460, *HDT.* 3, 128, *neerlaten* *HDT.* 2, 70, *AESCH.* Ch. 661. — **3** ..., zoodat het wegvliegt: afschieten, stooten *SOPH.* Ph. 1300, *EUR.*; *overdr.* *γλώσσαν*, spreken *HDT.* 6, 29; *v. tranen* 9, 16; *λόγον* *SOPH.* O. R. 784. — **4** *var.* laten varen, laten verdwijnen, *χόλον* α 77. — **5** opgeven, afstaan; afstand van iets

doen, τι, *νίκην* Ξ 364, HDT. 3, 143. — **6** laten varen: niet letten op, verwaarloozen HDT. 1, 33. — **7** opgeven, *een plan* HDT. 1, 123. — **8** τινί τι, voor iem'd van iets afzien: kwijtschelden, φόρον HDT. 6, 59, vergeven HDT. 8, 140, 1. — **9** of: toestaan, toelaten HDT. 1, 37, SOPH. Ant. 653. — **B: 10** loslaten *uit zorg en bescherming*: aan zijn lot overlaten Γ 414. — **C: 11** wegzenden HDT. 9, 111. — **12** laten uitloopen, -uitschieten βλαστόν HDT. 6, 37. — **Intr. 13** den moed laten schieten, laten zakken: nalatig zijn Ζ 523. — **14** afzien, aflaten v. n, τιος; vergeten Δ 234, 240, φ 377, TYRT. 12, 44. — **Pass. refl. 15** aflaten van iets, afstand doen van of zich onttrekken aan, τιος AESCH. Supp. 849, SOPH. O. C. 1437, AR. Ran. 830, EUR.

μεθ-ιστάνω, = *volg.*, N. T. 1 Cor. 13, 2.

μεθ-ιστημι, Act.: — **1** van plaats doen veranderen: verplaatsen, πόδα EUR. Ba. 49, N. T. 1 Cor. 13, 2; Col. 1, 13; *med.* laten weggaan HDT. 1, 89, THUC. 1, 79, 9, XEN.; *spec.* verbannen AESCHIN. 3, 129, PLUT. — **2** > *met gen.*: iem'd verwijderen, bevrijden van, τιος SOPH. Ph. 463, EUR. Hel. 1442; wekken uit, ύπνου EUR. Or. 133. — **3** veranderen HDT. 1, 65, THUC. 8, 43, 29, EUR. Iph. A. 346, AR. Vesp. 747, PL., XEN. Hell. 2, 3, 17. — **4** vervullen δ 612. — **Intr. refl.** (*aor.* έστην *enz.*): **5** zich begeven naar het midden van, τισιν Ε 514. — **6** zich verplaatsen naar ∞ zich verwijderen van, weggaan HDT. 9, 58, AESCH. Supp. 538, SOPH., AR. Vesp. 1451, PL. Leg. 762 b, Rep. 518 a, *m. aor. pass.* EUR. Ba. 1270, βίον *euphem.*: sterven EUR. Alc. 21. — **7** aflaten van, τιος: laten varen, κότου AESCH. Eum. 900.

μεθ-οδύω, — **1** methodisch behandelen of bestudeeren D. H., DIOD. — **2** nagaan: belagen POL., (N. T.). **μεθ-οδια**, ή, arglistigheid N. T. Eph. 4, 14.

μεθ-οδικός, methodisch POL.

μέθ-οδος, ή, — **1** iets nagaan, naspeuren: navorschen; *praegn.* wetenschappelijke methode PL. Phaedr. 269 d. — **2** wetenschappelijke hypothese PL. Theat. 183 c. — **3** wetenschappelijke proeve of verhandeling ARISTOT. — **4** *ongunstig*: truc, list PLUT.

μεθ-ολκή, ή, naar een andere zijde trekken PLUT.

μεθ-ομιλέω, omgaan met, τινί A 269.

μεθ-όριος, — **1** op de grens liggend THUC. 2, 27 35. — **2** τὸ μ-ον, grens, grensstaat THUC. 4, 99, 26, PL. Euthyd. 305 c, PRODICUS 6 D., XEN. Cyr. 1, 4, 16, PLUT., LUC., N. T. Mc. 7, 24(?)

μεθ-ορμάομαι, *aor. pass.*, nazetten, nasnellen Υ 192, ε 325.

μεθ-ορμίζω, *tr.* — **1** van reede of ankerplaats laten veranderen XEN. Hell. 2, 1, 25, PLUT. — **2** *overdr.* verplaatsen EUR. Alc. 798. — *med.* **3** naar elders varen, elders voor anker gaan HDT. 2, 115, THUC. 6, 88, 12; *overdr.* EUR. Med. 442.

μέθυ, υος, τό, mede, honingdrank; > wijn, γλυκερόν Η 471, ξ 194.

(= *o. ind.* *mádhū* n. honing, honingdrank, *m. ier.* *mid* mede, *ohd.* *metu* = *ndl.* mede honingdrank, *lit.* *medūs* honing; *vgl.* ook *semit.*: *assy.* *matku* honing).

μεθ-υπο-δέομαι, van schoeisel veranderen AR. Eccl. 544.

μεθ-υπό-στρωσις, ή, verbedden HIPPOCR.

μεθύσης, ου, ό, = μέθυσος, *bij* LUC.

μεθύ-σκω, *verder als van* μεθύω: dronken maken PL. Leg. 649 d; *pass.* dronken worden ALCAE. 39 ALD., HERACL. 117 D., HDT. 1, 133, PL. Symp. 176 c,

XEN. Hell. 3, 2, 20, POL., LUC., N. T. Luc. 12, 45. **μεθύσο-κότταβος**, ό, zich bij den κότταβος bedrinkend AR. Ach. 525.

μεθύσος, dronken; drankzuchtig AR. Nub. 555, MEN., LUC., PLUT., N. T. 1 Cor. 5, 11.

(-σος *peioratief-suffix*: βλαιός *e. dgl.*).

μεθ-ύστερος, — **1** later komend of levend AESCH. Sept. 581. — **2** *n. als adv.*, later AESCH. Ag. 425, SOPH. — **3** te laat *soph.* Tr. 710.

μεθυσι-κός, tot dronkenschap geneigd PL. Rep. 573 c, ARISTOT.

μεθύω (μέθυ), — **1** dronken zijn σ 240, THEOGN. 478, PIND. fr. 128, EUR. Cycl. 535, AR. Eq. 104, PL. Symp. 212 d, 215 d, N. T. Mt. 24, 49. — **2** gedrenkt zijn P 390. — **3** *overdr.* suizebollend, πληγώς THEOCR. 22, 98.

μει-αγωγ-έω (*z. μείον*), (*vgl.* *μειαγωγός*, *bij* EUPOLES 116), (*eig.* te min gewicht [*z. έγω V b*] geven), over het juiste gewicht kibbelen: op een goudschaaltje afwegen AR. Ran. 798.

μει-αγωγός, ό, hij, die den φράτερες een offerdier brengt EUPOLE 116.

μειγνύμι, *z. μίγνυμι*.

μειδύω, *slechts aor.* έμειδησα, glimlachen E 426, HYMN. Cer. 204, BABR. 94, 6.

(*W. smei-*: *o. ind.* *smáyātē* hij glimlacht, *lat.* *cōmis*, *ouder co-smis eig. mee-*, vriendelijk lachend, *mīrus*, *eng.* *to smile*, *o. b. smēōr* *sz* ik lach).

μειδη-μα, τό, het glimlachen HES. Th. 205.

μειδ-ιάω, glimlachen Η 212, AR. Th. 513, PL. Phaed. 86 d.

μειζώνως, *adv. v. μείζων*, EUR. Hec. 1121, XEN. Cyn. 13, 3.

μείζων, *compar. v. μέγας*, *z. d.*

μείης, door PLAT. Crat. 406 c, *gevormd voor de afleiding van* μείς.

***μείλας**, **μείλανι** Ω 79, *v. μέλας*.

μείλια (*z. μείλιχος*), τά, verzoenings- of huwelijks-geschenken I 147, 289.

μείλιγ-μα, τό, — **1** middel om te verzoeten, te verzoenen of te stillen: *μ. θυμού*, lekkernij x 217, AESCH. Ch. 15, THEOCR. 22, 221, PLUT. — **2** *v. personen*: lieveling, meest geliefde AESCH. Ag. 1439.

μειλικτή-ιος, geschikt om te bedaren, te verzoenen AESCH. Pers. 610.

μείλινος, = **μέλινος**, van esschenhout gemaakt E 655.

μείλινος, 2, = **μείλιχος**, EUR. I. A. 234.

μειλίσσω (*z. μείλιχος*), — **1** zacht, rustig stemmen > verzoenen, νέκυας πυρός (*gen. partit.*) door den brandstapel Η 410. — **2** verzachten *med* γ 96, δ 326. — **3** gunstig, genadig stemmen: vriendelijk behandelen HYMN. Cer. 290, AESCH. Supp. 1030, EUR. Hel. 1339, THEOCR. 16, 28.

μειλιχ-ίη, ή, — **1** zachtheid: slapheid O 741. — **2** vriendelijkheid HES. Th. 206.

μειλίχ-ιος (*z. μείλιχος*, *μειλίσσω*), *dor.* μηλ. INSCR., *μειλίχιος* SAPHO 128, 4 ALD., — **1** zacht, vriendelijk, έπεα I 113, HES., PIND. P. 4, 128. — **2** *v. Zeus*: zacht gestemd XEN. An. 7, 8, 4, *vgl.* THUC. 1, 126, 2, PLUT. — **3** zoet, smakelijk SOPH. O. C. 159.

μειλιχό-γηρύς, met zoete stem TYRT. 9, 8 ALD. **μειλίχος**, 2, zacht, vriendelijk P 671, HES., οίνος XENOPHAN. 1, 6 *vv.*, PIND. P. 8, 97, O. 1, 31, PLUT.

(*ontz.*; [*msch.* *vgl.* *μειλίσσω* Η 410, *oorspr. in* honing balsemen? : *μέλι*]; *dan verwant met* μέλι. *Of* W. *mei-* [*z. echter μειλίχιος ∞ μέλλ., μηλ. wat op μέλν- of μέλο. wijst*] zacht: *o. ind.* *māyas- n.*

genoegen, vreugde, *lat. mātis, lit. mēile* liefde, genegenheid).

μείον (μείων), **ονος, τό, eig.** het „kleinere” (sc. offerdier), *door den vader op den 3den dag der Apaturiën geofferd (teg. κουρείον, het „grootere” voor de „volwassen” kinderen), wanneer hij een zoon in de registers der φρατρία liet inschrijven.*

μειονεκτ-έω (vgl. πλεονεκτέω), achterstaan bij, **τινος**, te kort komen **κην.** Mem. 3, 14, 6, LUC.

μειονεξ/α, ή, ή, tekortkomen **κην.** Cyr. 2, 1, 25.

μειόνως, adv. v. μείων, te gering, te zwak **soph.** O. C. 104.

μείουρος, 2, „met korten staart”: aan het einde vermint; *overdr.* met te korten nazin **aristot.**

μείωω, — 1 kleiner maken, verkleinen **κην.** Cyr. 6, 3, 17, **pol., d. h.;** *pass.* kleiner worden, afnemen **pl.** Crat. 409 c, **κην.** Mem. 2, 7, 9, Oec. 2, 15. — **2** **τινος**, achterstaan bij iemand **κην.** Cyr. 7, 5, 65, LUC.

μειρακι-εύομαι, zich als een (brutale) jongen gedragen **plut., luc.** D. Mort. 27, 9.

μειράκι-ιον, τό, jongetje, jongen **pl.** Prot. 315 d, **isae.** 5, 40, **aeschin.** 1, 7, **men.** Her. 25.

μειρακιό-ομαι, jongen worden, (op)groeien **κην.** Lac. 3, 1.

μειρακ-ισκη, ή, meisje **ar.** Ran. 409.

μειρακ-ισκος, ό, jongetje **pl.** Phaedr. 237 b, **com., men.** Georg. 4.

μειρακι-ώδης, jongensachtig: moedwillig, onbeholpen **pl.** Gorg. 485 e, **aristot., pol., luc.**

μειρακ-ύλλιον, τό, jongetje **ar.** Ran. 89, **dem., luc., men.** Epitr. I 33.

μείραξ, άκος, ό, ή, jongen, meisje **ar., men.** Perik. 14, 73 ή.

(*< *μεριαξ: o.ind. maryaká- mannetje, márya- hengt, cymr. merch* dochter, *lit. mergá* meisje; *msch. ook m.ier. marc., ohd. meriha = ndl. merrie, en maar-schalk*).

μείρομαι, perf. act. έμμορε ε 335, *pass.* εΐμαρται ε 312 *enz.*, — **1** deelhebben aan, **τινος** I 616; *perf.* deelhebben A 278. — **2** *pass.* het was toebedeeld: voorbeschikt Φ 281, **hes., theogn.** 1033, **bacch.** 13, 1 *inf.* εΐμαρθαι, **aesch.** Ag. 913, **soph.** Tr. 169, **pl.** Phaed. 115 a ή εΐ-η fatum, **Phaedr.** 255 b, **hyper., dem.**

(*< *μερο-το-, z. μέρος*).

μεις, ό, aeol. en ion. = **μήν**, maand **T** 117, **hes.** O. 557, **pind.** N. 5, 44, **pl.** Crat. 409 c, **tim.** 39 c.

μείω-μα, τό, vermindering **κην.** An. 5, 8, 1.

μείων, comp. bij **μικρός, z.d.,** kleiner, minder.

μείω-σις, ή, verkleinen, verminderen **pol.**

μείω-γαιος, 2, met zwarten of goeden grond **hdtr.** 2, 12; 4, 198.

μείλαγ-κερωσ, met zwarte horens **aesch.** Ag. 1127.

μείλαγ-κόρυφος, met zwarten kop of kuif, *soort vogel* **ar.** Av. 887, **aristot.**

μείλαγ-κροκος, eig. met zwart(en) inslag in het weefsel: met zwarte zeilen **aesch.** Sept. 857.

μείλαγ-κουρος, met donkere oogen, **Ἀσάφειά** **emped.** 122, 4 D.

μείλαγ-χαΐτης, ου, ό, zwartharig **hes.** Sc. 186, **soph.** Tr. 837, **eur.** Alc. 439.

μείλαγ-χιμος, „met zwarte sneeuw”, d. i. waar de sneeuw gesmolten is: zwart **aesch.** Ch. 11, **eur.** Ph. 372, **κην.** Cyn. 8, 1.

μείλαγ-χίτων, υνωσ, met zwart kleed: in rouw, droevig **aesch.** Pers. 114.

μείλαγ-χολ-άω, — 1 zwartgallig, melancholiek zijn **ar.** Av. 14, **plut.** — **2** razen **pl.** Phaedr. 268 e, **dem.** 48, 56, **men.** Sam. 218, LUC.

μείλαγ-χολ-ία, ή, zwartgalligheid, melancholie **hippocr., (pl.) tim.** Locr. 103 a, LUC.

μείλαγ-χολ-ιός, zwartgallig, melancholiek **hippocr., pl.** Rep. 573 c.

μείλαγ-χολος, in zwarte gal gedoopt **soph.** Tr. 573.

μείλαγ-χρός, ές, com. = **μείλαγ-χρωσ.**

μείλαγ-χροΐης, met donkere, bruine kleur **π** 176.

μείλαγ-χρους, met bruine, verbrande kleur **plut.** Arat. 20, LUC.

μείλαγ-χρωσ, ωτος, = voorg., eur. Or. 321, **pl.** Phaedr. 253 e, **aristot.**

μείλαθρον, τό, — 1 eig. kop balk τ 544. — **2** > zoldering φ 279. — **3** (*z. tectum*) dak > huis I 640, **pind.** 5, 40, **telpeltje** **bacch.** 10, 44, **aesch.** Ag. 1434, **soph.** Ph. 147.

(*wrsch. volksetymol.: μέλας z. αΐθαλόεν* B 414. *Werkelijk μέλαθ-: mēlo+dh- in βλωθρός, rijzig, hoog; v. W. melē- kortste phase mē- in o.ind. mār-dhán- kop, top, ags. molda kop*).

μείλαινίς, ή, soort mengvat **herond.** 1, 79.

μείλαινομαι, zwart, donker, ook donkerrood worden **S** 548, **E** 354, **hes., soph.** Ai. 919.

μείλαμ-βάθης, met zwarte, duistere diepte **aesch.** Pr. 219, **soph., eur.** Ph. 1010.

μείλαμ-βροτος, zwart mensch, met donkere huid **eur.** Phaeath. p. 67, v. 4 v. A.

μείλαμ-πάγής (πηγή) zwart stroomend **aesch.** Sept. 787; *alg.* zwart **ag.** 392.

μείλαμ-πεπλος, met zwart kleed **eur.** Alc. 843, **ion** 1150 v. d. nacht.

μείλαμ-πετάλο-χίτων, een kleed met zwarte bladmotieven geborduurd, dragend **timoth.** Pers. 134.

μείλαμ-πύγος, vgl. „met haar op de tanden”, met zwart behaard achterste **ar.** Lys. 802, **com.**

μείλαμ-φάής, donker eur. Hel. 518.

μείλαμ-φάρης, met zwarten mantel **bacch.** 3, 13.

μείλαμ-φυλλος, met zwarte, donkere, dichte bladeren **pind.** P. 1, 27, **bacch.** 8, 33, **soph.** O. C. 481, **ar.** Th. 997.

μείλαμ-φήφις, met zwarte, donkere steentjes **call.** Dian. 101, **del.** 76.

μέλαν, τό, inkt **herond.** 5, 66, **pap.** 2, 33, 8 **grenf., plut., n. t.** 2 Cor. 3, 3.

μελαν-άετος, ό, zwarte adelaar **aristot.**

μελάν-αιγίς, ιδος, ή, — 1 met zwarte aegis, in het duister gehuld **aesch.** Sept. 699. — **2** naam van een donkerrooden wijn **plut.** 692 e.

μελαν-αυγής, donker, vασμός μ., bloed eur. Hec. 153.

μελάν-δετος, in zwart (hout of brons) gevat, met zwarten rand **O** 713, **aesch.** Sept. 43, **eur.** Or. 821.

μελάν-δροος, met donker (rood) hout **aesch.** (vgl. ξ 12).

μελαν-ειμων, met zwart kleed **aesch.** Eum. 375.

μελαν-θέα, ή, het zien van het zwarte, *tegenover* **λευκοθέα** **plut.** 440 f.

μελανθής (< μελαν-ανθής), zwart aesch. Supp. 154.

μελάν-θριξ, -τριχος, zwartharig **aristot.**

μελαν-ία, ή, — 1 de zwartheid **anaximandr.** 23 D., **aristot.** — **2** zwarte vlek, zwarte wolk **κην.** An. 1, 8, 8, **pol.**

μελάν-ιππος, met zwarte paarden **aesch., eur.**

μελανό-ζυξ, υγος, met zwarte roeibanen voorzien **aesch.** Supp. 530.

μελανό-θριξ, -τριχος, zwartharig **aristot.**

μελανο-κάρδιος, met zwart, boos hart **ar.** Ran. 470.

μελαν-όμματος, met zwarte oogten PL. Phaedr. 253 d, ARISTOT.

μελανο-νεκυ-είμων, met zwarte doodskleeren AR. Ran. 1337.

μελανό-πτερος, met zwarte vleugels EUR. Hec. 698, AR. Av. 705.

μελανο-πτέρυξ, υγος, = *voorg.*, EUR. Hec. 71, AR.

μελανό-στολος, 2, in het zwart gekleed PLUT.

μελανο-συρμαίος, met donkeren sleep of purgeermiddel, z. AR. Th. 857.

μελάν-ουρος, met zwarten staart, *soort visch* ARISTOT., PLUT.

μελανο-φορέω, zwarte kleeren dragen PLUT.

μελανό-χρως, met donkere kleur τ 246, PLUT.

μελάνο-χρως, σος HOM., **ωτος**, met donkere kleur N 589, (ANAGR.) 57, 1(?), EUR. Hec. 1106, THEOCR. 3, 35.

μελαν-τειχής, met zwarte muren PIND. O. 14, 20.

μελαντηρ-ία, ή, schoensmeer LUC. Catapl. 15.

μελάν-υδρος, met diep donker water I 14.

μελάνω, zwart, somber worden H 64.

μέλας, αινα, *αν, gen. μέλάνος, μέλαις* SAPHO 106 ALD.. — 1 **zwart, donker, sinás** K 215 *alg. tot* N. T. Mt. 5, 36. — 2 *spec. μέλαν* δρυός, kernhout, *πόδι* ξ 12 (*ἀμφικεάσσας zoodat dit overblijft*). — 3 *overdr.* zwart: somber, verschrikkelijk, θάνατος B 834 *alg.*, EUR. Hipp. 1388. — 4 *ethisch* boos SOL. *tot* N. T. Apoc. 6, 5.

(*vgl. o.ind. malinā- zwart, donker, bret. mélen geel, lett. melns zwart, ursch. ook got. mēla n.pl. letterteekens, nld. maal. — Μέλας i.p.v. *μελάνος ursch. op grond v. h. fem. melaina < μελαν-ία = o.ind. malinā, naar μάκαρ-: μάκαιρα e. dgl.*)

μέλδω, med. doen smelten Φ 363.

(*ags. meltan, eng. melt, nld. smelten*).

μέλε, ώ μέλε, *voc.*, mijn beste, lieve AR. Nub. 33, PL. Theat. 178 e.

(*μελος: lat. melior, z. μάλα).

μελεαγρίς, ίδος, ή, *soort parelhoen* ARISTOT.

μελ-εγγραφής, met zwarte strepen EUR.

μελεδαινω (μελεδών), *zorgen, verzorgen, τινος* THEOGR. 185, 1129, HIPPOCR., HDT. 8, 115; *trans. τινα = μέλει τινι* iem. behoeft, moet THEOCR. 11, 53.

μελεδή-μα, τό, bezorgdheid, voorzorg Ψ 62, ο 8, IBYC., EUR. Hipp. 1102; **-μων, ονος** zich bekommerend om EMPED. 112, 2 D.

μελεδών (ο μέλω, -δων *suff.*), **ώνος, ή**, = **μελεδώνη**, zorg τ 517(?), HYMN. Ap. 532, THEOGR. 883.

μελεδων-εύς, ό, = **μελεδωνός**, THEOCR. 24, 104.

μελεδώνη, ή, — 1 **zorg, bezorgdheid** τ 517(?), SAPHO 14, 3 ALD., THEOGR. 883, HES. O. 66, THEOCR. 21, 5. — 2 **verzorging, verpleging** HIPPOCR.

μελεδωνός, ό εν ή, bewaker, opzichter HDT. 2, 65; 3, 63. **7, 31**

μέλει, z. μέλω.

μελειστί (*als v. μελεΐζω*) *adv.*, in ledematen, in stukken O 409, ι 291.

μελεο-πάθής, ongeluk lijdend AESCH. Sept. 963.

μελεο-πόνος, ongelukkige dingen volbrengend AESCH. Sept. 963.

μέλεος, 3 (*bij EUR. ook 2*), — 1 **vergeefs**, ijdel, *δρμή* ε 416, εὖγος Φ 473; *adv. μ-ον*, tevergeefs K 480, HES. Th. 563(?). — 2 **ongelukkig, rampzalig** HDT. 7, 140 *oral.*, AESCH. Sept. 779, SOPH. Ant. 977, EUR. Iph. A. 1277, MEN. Epitr. 470.

(*< μελεΐ-ος, vgl. έτεός: έτήτωρος. W. mel+u-, korte phase am(b)lu- in gr. ἀμβλύς afgestompt,*

zwak; gerekte o-phase μόλως, z. d. Vgl. HESYCH. μολύττερον· ἀμβλύτερον).

μελεό-φρων, verdwaasd EUR. Iph. T. 854.

μελετάω (μελέτη), *ί. ήσω, ook ήσομαι*, — 1 **zorg dragen voor, τιος** HES. O. 316. — 2 **zich bezig houden met, τι(ν)α** HYNM. Merc. 557, HDT. 3, 115, SOPH. O. C. 171 *ισχ μ. τινι*, gehoor geven aan, EUR. Ba. 892 in toepassing brengen, AR. Pl. 511. — 3 **zich oefenen, trainen in, τι PL. Gorg. 448 d, XEN. Hell. 3, 4, 16, N. T. 1 Tim. 4, 15.** — 4 **zich voorbereiden, ἀποδηήσκειν** PL. Phaed. 67 e. — 5 **iemd trainen, oefenen** XEN. Hell. 6, 4, 10, Cyr. 8, 1, 32. — 6 **iets instudeeren, beoefenen** THUC. 1, 142, 3; 8; 11, MEN. Perik. 300. — 7 **overpeinzen** N. T. Act. 4, 25. — 8 *spec.* verplegen HIPPOCR.

μελέτη, ή, — 1 **zorg, verzorging** HES. O 380, 412, PIND. I. 4, 28; *stof, thema* N. 6, 62, SOPH. Ph. 196, EUR. — 2 **oefening, studie; routine** THUC. 1, 18, 26, PROTAG. 10 D., PL. Symp. 208 a; **voorbereiding** PL. Phaed. 81 a, XEN., ISOCR. 1, 18, LUC.; *spec. bij de rhetoren:* DEM. 18, 308.

(*μέλω, vgl. ἀρετή, παγ-ετός, ύετός*).

μελέτη-μα, τό, oefening EUR., PL. Phaed. 67 d, XEN. Eq. 11, 13.

μελετη-ρός, **zich gaarne oefenend** XEN. An. 1, 9, 5.

μελετη-τήριον, τό, oefenplaats PLUT. Demost. 8.

μελέ-τωρ, ορος, ό, wreker SOPH. El. 846.

μελήδον = μελεΐσσι POSIDONIUS.

μελη-δών, όνος, ή, = **μελεδών**, **zorg** SIMON.

μέλη-μα, τό, — 1 **voorgewerp van zorg en verpleging** SAPHO 147 ALD., PIND. P. 10, 59, fr. 217, AESCH. Ch. 235, SOPH. Ph. 150, AR. Ecol. 973. — 2 **zorg** AESCH. Eum. 444, THEOCR. 14, 2, LUC.

μελησί-μβροτος, die de zorg, liefde der stervelingen heeft PIND. P. 4, 15.

μέλι, ίτος, τό, — 1 **honing, als voedsel** N 631, *of met wijn vermengd als drank* x 234, A 249, PIND. N. 8, 53, HDT. 4, 194, ATT.: EUR. Ba. 710, HEROND. 3, 92, N. T. Mt. 3, 4. — 2 **honingdauw, meeldauw op planten** (*vgl. ags. mil-déaw*) ARISTOT.

(*zeer oud lw., msch. verw. met μέθυ. Vgl. arm. metr [u-st], alb. mjat, lat. mel, o.ier. mil., got. miliþ [vgl. gr. μελι-]*).

μελια (*z. s.v. ἀμφίγυος*), *ion. -η, ή*, — 1 **oorspr. lansschacht > lans (v. esschenhout)** X 133, Y 277.

— 2 **esch** N 178, II 767, HES. O. 145, SOPH.

μελι-βόας, ου, zoetklinkend EUR. Phaeth. p. 70, v. 34 v. A.

μελι-γδουπος, **zoet, liefelijk klinkend** PIND. N. 11, 18.

μελι-γηρύς, ύος, zoetklinkend μ 187, PIND. O. 11, 4 (*γαρ*), PL. Phaedr. 269 a.

μελι-γλωσσος, met honigzoete taal BACCH. 3, 97, AESCH. Pr. 172, AR. Av. 908.

I. μελ-ίζω, ontleden LUC.

II. μελ-ίζω, — 1 **zingen, spelen** THEOCR. 20, 28, COM., *ook med.*; — 2 **tr. bezingen** PIND. N. 11, 18, AESCH. Ag. 1176.

μελι-ζωρος, van louter honing EP.

μελι-ηδής, dor. aeoI. -αδ. — 1 **honingzoet** Δ 436, ζ 90, ALCAE. 98 en 100 ALD., ANAGR. 21, 2 ALD.

— 2 *overdr.* **zoet, aangenaam** K 495, PIND. P. 9, 37.

μελι-κηρα, ή, broedsel der purperslakken, *gelijkend op honingraten* ARISTOT.

μελι-κηρον, τό, — 1 **bijenhonig** THEOCR. 20, 27.

— 2 **een plant** PLUT.

μελι-κομπος, **zoet klinkend** PIND. I. 2, 32.

μελι-ικός, ό μ., de melische, lyrische dichter PLUT.

μελί-κράτος, 2, *ion.* -κρήτος, met honing gemengd; τὸ μ-ον, drank uit honing en melk klaar gemaakt, *spec. als gave aan de dooden* x 519, λ 27, EUR. Or. 115, AP. RH.

μελικτάς (*v.* μελίζω, *dor.*), ᾤ, ὄ, zanger, speler THEOCR. 4, 30, MOSCH. 3, 7.

μελί-λωτον, τό, honingklaver ARISTOT.; = ος, ὄ, SAPPHO 98, 14 ALD.

μελίνη (*lat.* *milium* gierst), ἦ, gierst HDT. 3, 117, XEN. An. 1, 5, 10 *vgl.* 2, 4, 13, SOPH., DEM.

μελίλιος (*μελίη*), van essenhout gemaakt ρ 339; *elders steeds* μελίλιος N 597, 715 (*ei metrisch*).

μελί-πηκτον, τό, honingkoek COM.

μελί-πνοος, zoet blazend THEOCR. 1, 128.

μελί-ρρύτος, van honing overvloeiend PL. Ion 534 a.

μέλις/μα, τό, gezang, lied THEOCR. 14, 31.

μελί-σπονδα, τά, *nam.* ἱερά, plengoffer van honing PLUT. 464 c.

μέλισσα (< μελιτ-ια, *z.* μέλι), *att.* -ττα, ἦ, — 1 bij, *sinds* v 106, M 167, PIND. P. 10, 54, BACCH. 9, 10, HDT. 5, 10, ATT.: AESCH. Pers. 128, DEMOCR. 227 D, (N. T.). — 2 honing SOPH. O. C. 482. — 3 *overdr.*: v. d. Delphische priesteres PIND. P. 4, 60.

μελίσειον, τό, honingraat N. T. Lyc. 24, 42.

μέλισο-εύς, ὄ, bijenhouder ARISTOT.

μελισσο-νόμος, als bijen weidend, als priesteres woneind(?) AR. Ran. 1273.

μελισσό-τευκτος, door bijen gemaakt PIND. fr. 152.

μελισσο-τρόφος, bijen houdend EUR. Tr. 799.

μελισσοργ-εῖον, τό, bijenkorf AESOP. 35.

μελισσοργ-ία, ἦ, het bedrijf van den ijmer ARISTOT.

μελισσοργός, *att.* μελιττ-, bijenhouder PLUT.

μελί-στάγής, van honig druipend BABR. Prol. 18.

μελις/τής, οὖ, ὄ, zanger (ANACR.) 59, 8.

μελίτ-εια, ἦ, melisse, apiastrum THEOCR. 4, 25.

μελίτ-ειον, τό, — 1 drank, uit gegisten honing en water PLUT. Coriol. 3. — 2 aftreksel van eikels PLUT.

μελιτ/ήριος, voor of van honing AR. THEOPHR.

μελιτο-ειδής, geel als honing HIPPOCR.

μελιτο-όεις, — 1 met honing klaargemaakt AR. Av. 567. — 2 *subst. fem* μελιτοῦττα, ἦ, honingkoek HDT. 8, 41 (-τόσσα), AR. Nub. 507, LUC. — 3 *overdr.* honingzoet PIND. O. 1, 101.

μελιτο-πώλης, ου, ὄ, handelaar in honing AR. Eq. 853.

μελιτοῦς, οὔττα, *z.* μελιτόεις.

μελιτ-όω, — 1 met honing vermengen: zoet maken THUC. 4, 26, 13. — 2 met honing vullen PLUT. 628 c.

μελιττ., *in compos.*, *z.* μελισσ.

μελίττα, ἦ, *att.* = μέλισσα.

μελιττ-ιον, τό, bijtje AR. Vesp. 366.

μελιττ-ώδης, bijachtig ARISTOT.

μελιτ-ώδης, honingzoet THEOCR. 15, 94, PLUT., LUC.

μελίτω-μα, τό, honingkoek BATR. 39.

μελί-φθογγος, met zoet geluid PIND. O. 6.

μελί-φρων, met honingzoeten geest: verkwikkend, οἶνος Z 264, ὕπνος B 34 (*z.* γλυκόθυμος ὕ. AR. Nub. 704), HES., PIND. N. 7, 11, BACCH. 1, 50.

μελί-χλωρος, honinggeel PL. Rep. 474 e, THEOCR. 10, 27.

μελίχρός (*z.* μελίχιος οο-χρος), — 1 met honing vermengd ALCAE. 90, 5, HIPPOCR., (ANACR.) 45, 11. — 2 honingzoet THEOCR. 5, 95, LUC.

μέλλ-είρην, ενος, ὄ, jongen, die weldra jonge man (εἶρην) zal worden PLUT.

μελλέ-πταρμος, die op 't punt is te niezen ARISTOT.

μέλλη-μα, τό, vertraging, uitstel SOPH. Ach. Syll. 24 D., AESCHIN. 3, 72, PLUT.

μέλλη-σις, ἦ, — 1 oponthoud, talmen; tijdsverloop THUC. 1, 69, 11; 5, 66, 29, PL. Leg. 323 d. — 2 verwachting THUC. 4, 126, 1.

μέλλη-τής, οὖ, ὄ, talmer THUC. 1, 70, 11, ARISTOT.

μελλ-ιέρη, ἦ, zij, die priesteres wil worden PLUT.

μελλιχό-μειδος, zoet glimlachend ALCAE. 63 ALD.

μέλιχιος = μέλιχος SAPPHO 128, 4 ALD.

μελλιχό-φωνος, met zoete stem SAPPHO 70, 6 ALD.

μελλό-γᾶμος, op het punt te huwen SOPH. Ant. 628, THEOCR. 22, 120, AP. RH.

μελλο-δειπνικόν, μέλος, τό, een lied om te zingen of te spelen, als men aan tafel gaat AR. Eccl. 1153.

μελλο-νικία, tegen Νικίας: dralen à la Nicias AR. Av. 639.

μελλό-νυμφος, eig. toekomstige bruid οο jonge vrouw SOPH. Ant. 633, *vgl.* Tr. 206.

μέλλω, *f.* μελλήσω, *aor.* ἐμέλλησα en ἠμέλλησα, *bij* HOM., HES., PIND. en de TRAG. slechts het *pr.* en *impf.*, I zullen: *subjectief* van plan zijn; *objectief* op het punt staan, bestemd zijn om: — 1 *de aanstaande (be)handeling kan met den inf. fut. of met den inf. pr. worden aangeduid, bij* HOM.: Λ 22, τ 94. *Sinds* HOM. *alg.*; HDT. het is te verwachten, moet 7, 8; 8, 2, ATT. tot N. T. Act. 11, 28. *Vgl. woorden spelingen als bij* EUR. Ion 1300, DEM. 6, 15. — *verzw.:* 2 *m. inf. aor.:* waarschijnlijk zullen, wel eens (zullen) N 177, ξ 133; HDT., ATT.: AESCH. Pr. 625. — 3 *of; bij niet punctueele gebeurtenissen: m. inf. pr.* γ 451, α 323, HDT. 7, 26; 8, 70, ATT., N. T. Mt. 2, 13. — 4 > *moeten (uit):* als toekomstig, zeker of waarschijnlijk beschouwen) SOPH. O. R. 1385: wat dacht ge, zou ik dan, moest ik dan maar . . ? *alg.* tot N. T. Mt. 17, 12. — 5 *abs. aanstaande zijn, αἰών* N. T. Mt. 12, 32. — II 6 *dralen (voor overgang: steeds zullen, steeds van plan zijn > dralen, vgl. SOPH. Ant. 939), TR.: AESCH. Pr. 36, THUC. 5, 111, 9, AR. Pl. 255, XEN. An. 3, 1, 46, PL. Critias 108 e.*

(W. *mel-* trekken, slapen; sleepende houden: *lat.* FERT. *promellere* = „promovere”; *remellago* „remoratrix”, *m.ier. ta-mall* aarzeling).

μέλλω, οὖς, ἦ, talmen, aarzeling AESCH. Ag. 1356.

μελο-ποι-έω, liederen dichten of componeeren PLUT.

μελο-ποι-ία, ἦ, liederen componeeren PL. Symp. 187 d, LUC.

μελο-ποιός, ὄ, lyrische dichter en componist PL. Prot. 326 b, LUC.

I. μέλος (*vgl. cymr. cym-mal* gewricht), τό, lid, ledemaat H 131, PIND. P. 3, 48, EMPED. 63 D., HDT. 1, 119, TR.: AESCH. Pers. 463, PL. Symp. 190 a, N. T. Rom. 12, 4.

II. μέλος, τό, — 1 lyrisch lied (= woord + zang) THEOGR. 761, HYMN. 18, 16, PIND. P. 2, 4, HDT. 2, 135, TR.: SOPH. Ai. 976, AR. Ran. 874, PL. Rep. 398 d, Symp. 190 a. — 2 melodie PL. Gorg. 502 c. (*ursch. identisch met I μέλος, doch z. μέλω; een oud lied bestond uit vaste deelen, -leden*).

μελο-τυπέω, een lied slaan, tokkelen of als nieuwe munt slaan AESCH. Ag. 1153.

μέλλη-θρον, τό, vermaak, spel N 233.

μέλω, — 1 door gezang en dans vieren A. 474, PIND. fr. 75, EUR. Ba. 155, AR. Th. 961. — 2 zingen AESCH. Ag. 1445, EUR. Ion 906. — *Med.:* 3 zingen Σ 604, PIND. N. 1, 20. — 4 bezingen

PIND. P. 3, 78, EUR. Tr. 554. — 5 dansen II 182; "Αρημ v. d. krijgsgdans en strijd H 241.

(W. mel+p-, naast mol+p- in o.ier. molaim ik prijs; p versterking v. μέλο, vgl. Ἀργὸ πάσι μέλοσα ι 20, μ 70).

μελ/ύδριον, τό, liedje AR. Eccl. 883, THEOCR. 7, 51. **μέλω**, f. μελήσω, perf. μέμηλα B 25; aor. med. (ἐ)μέ-μ(β)λετο T 343, — 1 bij iemd gewicht in de schaal leggen: hem na aan het hart liggen μ 70. — 2 ter harte gaan, sinds Y 21 alg.; bij HOM. nog persoonlijk, later onpersoonlijk: μέλει μοί τι of τινος, PIND. O. 10, 14, HDT. 1, 36; 6, 101, THUC. 1, 141, 18, TR., PL. Phaed. 82 d, Ap. 32 d, XEN., DEM., N. T. 1 Cor. 9, 9 (τινος of περί τινος). — 3 in part. perf. μεμηλός, bezorgd of zorgend voor, τινος E 708; N 297. — Med.: 4 = act. ter harte gaan A 523, T 343, AESCH. Eum. 61. — 5 zorg dragen voor AESCH. Sept. 177, ook act. Ag. 569, SOPH. Ai. 1184 aor. pass., EUR. Heracl. 354.

(W. mel- z. μάλα, lat. melior, eig. sterk > goed, gewichtig zijn).

μελ-ωδ-έω, zingen AR. Av. 227, PL. Leg. 655 d, PLUT. 1019 a.

μελ-ωδ-ία, ή, — 1 zingen (EUR.) Rhes. 923. — 2 lied, melodie PL. Leg. 935 e, LUC.

μελ-ωδός, 2, — 1 een lied zingend (EUR.) Rhes. 351, LUC. — 2 melodius EUR. Iph. A. 1045. — 3 lyrisch dichter PL. Leg. 723 d.

μεμα- (μέμαμεν, μεμακός enz.), z. μέμονα.

μεμακία, z. μηκάμοι.

μεμάποιν, z. μαπέειν.

μέμβλεται, z. μέλω.

μεμβροδο-πώλης, ου, δ, sardienenverkooper COM. **μεμβρόνα**, ή, het lat. membrana, huid, perkament N. T. 2 Tim. 4, 13.

μεμβρός (? < με-μρ-ας?), **άδος, ή**, ordinair soort sardine AR. Vesp. 494, COM., ARISTOT.

μεμελετηκός, adv., geoefend, getraind(?) XEN. Hipp. 7, 14.

μεμελημένος, adv., zorgvuldig PL. Prot. 344 b.

μεμηχανημένος, adv., op listige wijze EUR. Ion 809.

μέμονα, — 1 streven, begeeren: > van plan zijn, willen Φ 315, K 208, HDT. 6, 84, AESCH. Sept. 686, EUR. Iph. A. 1495. — 2 vooruitstreven, losstormen: zich haasten Θ 413, X 326, K 339. — 3 gulzig zijn, γαστήρ ρ 286.

(W. men- z. μένος, regelmatig perf. met o-phase; part. μεμῶός < idg. memh- yōt-; pl μέμαμεν, μέματε met μᾶ < mh-; daardoor ook μεμάσσι. In μεμῶτες(ς), is de ᾶ metri causa B 818, N 197, vand. ook μεμῶός II 754).

μεμπ/τός, — 1 pass. te laken, te versmaden HDT. 7, 48, PL. Theaet. 187 c, SOPH. O. C. 1036, PLUT. — 2 act. vol verwijten SOPH. Tr. 446.

μέμφομαι, aor. med. en pass.: — 1 afkeuren, verwijten, uitschelden, τι(να) of τινί τι HES. O. 186, THEOGN. 797, PIND. N. 7, 64, HDT. 1, 107; 3, 4, THUC. 3, 61, 26, AESCH. Eum. 596, SOPH. O. R. 337, EUR. Hipp. 1402 τινος, PL. Prot. 339 d, N. T. Hebr. 8, 8. — 2 boos zijn op, τινί HDT. 3, 1.

(W. memb(h)-: o.ier. mebul schande, got. bi-matjan ekwvhtōzēn, bespotten).

μεμφι-μοιρ-έω, — 1 zich over zijn lot beklagen LUC. Hip. Tr. 40 — 2 iemd iets verwijten, τινί τι, bij DEM. 18, 74, POL.

μεμφι-μοιρ-ία, ή, ontevredenheid ARISTOT. A. II. 12, 5, LUC.

μεμφί-μοιρος, over zijn lot klagend: ontevreden ISOCR. 12, 8, LUC., N. T. Jud. 16.

μέμφις, ή, berisping, verwijt AR. Pl. 10, PL. Leg. 684 d, PLUT.

MEN (μὲν). Bij HOM. heeft μὲν nog duidelijk ten deele dezelfde functies als μήν.

Inhoud: μὲν is **steeds tweede woord** van zinsdeel of woordverbinding.

I. Zelfstandig: niet correlatief met δέ, άλλα. — 1 = μήν: inderdaad; werkelijk H 89. — 2 **verzw.**: heusch; vaak geeft het slechts een kleinen nadruk aan het woord, waar het achter staat en is dan te vergelijken met τοι: welnu, ge moet weten ζ 13. — 3 in **verbinding met andere partikels:** άλλα μὲν maar werkelijk Z 125; — εἰ μὲν δὴ als dan werkelijk A 138; — ἤ μὲν (δὴ) [= ἤ μήν B 291, ἤ μᾶν B 370] A 77; — καὶ μήν (en) waarlijk, waarachtig ook T 45; — μή μὲν K 330; — οὐ μὲν waarachtig niet T 453; — μὲν οὖν dus nu PL. Gorg. 466 a; ook bij verbetering na een vraag: neen, maar, wanneer men iets anders beoogt of hetzelfde sterker, ib.

II. Correlatief: beantwoord door een volgend δέ of άλλα of zelfstandig tegenover wat volgt of voorafgaat: — 4 **μὲν . . . δέ:** tegenover de naderende tegenwerping of tegenstelling met δέ handhaaft μὲν den inhoud van het eerste zinsdeel: weliswaar . . . maar (toch) A 183, alg. — 5 **verzw.** De logische kracht gaat over in een demonstratieve: niet feiten of beweringen worden tegenover elkaar gesteld, maar personen, dingen, abstracties. Type (δ ο ω) δ μὲν . . . (δ ο ω δ) δέ: deels . . . deels of zoowel A als B (uit: A niet alleen, doch ook B). Sinds Σ 595 alg. — 6 **μὲν . . . άλλα**, e. djl.: verschilt in betekenis, niet van 4. Sinds A 22, 163 alg. — 7 Vaak ontbreekt een afzonderlijke tegenstelling. Deze is dan niet „weggebeven" of „uitgevallen". Het relief aan het bewuste zinsdeel geschonken door μὲν is dan op zichzelf reeds een tegenstelling tegenover de omgeving: E 893, SOPH. Ant. 634, N. T. Col. 2, 23. Soms bijv. γέ μὲν in tegenstelling tegen wat voorafgaat: maar HDT. 7, 152. — 8 **Vand. tenminste:** τούτου μὲν τοῦ ἀνθρώπου ἐγὼ σοφώτερος εἰμι dien man althans overtrek ik in wijsheid PL. Ap. 21 d. — 9 **logisch:** μὲν of μὲν οὖν (zonder volg. δέ!) geeft in de opeenvolgende fasen van het verhaal aan een bepaald gedeelte een relief, waardoor het vaster in dat verband wordt ingelascht: dus, dus nu, alg. tot N. T. Luc. 11, 28. — **N.B.** μὲν kan evenals δέ in het eene deel der tegenstelling herhaald worden, z. HDT. 2, 42.

(: μᾶ = κέν: κά, z. μδ. Daarnaast [vgl. o. ind. sma: smā] een vorm met langen klinker: dor. μᾶν, ion. μήν).

μενεαίνω, — 1 vol drift zijn tegen, τινί O 104, α 20. — 2 vol wil, -begeerte zijn: begeeren E 606, τινος HES. Sc. 361. — 3 (na)streven: zich haasten, vervolgen X 10.

(: *μενέων [v. μενός; < μενεσ-ων] = μελεδαινω: μελεδών).

μενε-θήιος, den vijand afwachtend: dapper M 247. **μενέ-κτυπος**, in het krijgsummer stand houdend BACCH. 16, 1.

μενε-πτόλεμος, den strijd afwachtend, uithoudend: onversaagd Z 29, BACCH. 16, 73.

μενε-τός, — 1 wachtend, blijvend THUC. 1, 142, 23. — 2 die wel kan wachten, den tijd heeft AR. Av. 1620.

μενε-χάρμης, I 529, A 122 en -ος E 376, den strijd afwachtend, uithoudend: dapper.

μενο-εικής, welgevallig, rijkelijk, δαίς I 90, eld., PLUT. Phoc. 2.

(μένο + ψιλκω: *voluntati indulgens*, wijkende voor = beantwoordend aan de begeerte, vgl. σ 139; of ψιλκω: (ψ)ῆ(ψ)οικα, vgl. ἐπι-(ψ)εικής?)
μεινοινά, *ion.* μεινοίνον M 59, — 1 denken aan, overdenken O 82, Ξ 264. — 2 *praegn.* begeeren, van plan zijn, τὶ β 285, *inf.* K 101, *abs.* O 293, τινι THEOGN. 461, PIND. N. 11, 45, EUR. Cycl. 448, AR. Vesp. 1080.

(W. *men-* v. μένος; *msch.* *μνοι-νᾶ, vgl. *lat.* *āmoes-nus* indien: *āmāre*, zooals μέριμ-νᾶ: *subst.* *μνωός, *st.* μνοι-. Als E. N. Μενώ G. D. 1705, 2050).

μένος, τό, — 1 *geestkracht*, energie α 89, PIND. O. 8, 70. — 2 *wilskracht* X 96. — 3 *begeerte*, aandrift Ω 198. — 4 *drift*, woede X 312, 346, SOPH. Ai. 1066. — 5 *geestkracht*: moed P 156. — 6 (*geest*)kracht: E 506, JDT. 7, 220, AESCH. Pr. 720, AR. Ach. 665. — 6 *concr.* levenskracht: bloed SOPH. Ai. 1413.

(W. *men-* in den geest hebben of opwekken: *o.ind.* *mányatē* hij denkt, *lat.* *memini*, *monere*, *o.i.eer.* *menm(a)e* zin, *geestkracht*, *ohd.* *manēn* = *o.nl.* (*ver*)manen, *lit.* *menū* ik maak melding, *o.nl.* *mīnēti* meenen, gelooven; *μ.*: *o.ind.* *mānas-n*. Vgl. μέμονα).

μέν-τοι, — 1 *verzekerd of toestemmend*: werkelijk, heusch, zeker ξ 160, PL. Phaed. 65 d, Phaedr. 238 d. — 2 *in tegenstellingen*: echter, intusschen ATT.: PL. Phaedr. 244 a, N. T. Joh. 4, 27. — 3 *καὶ μ.* (*καὶ*) en (*dat*) wel AR. Ran. 166, PL. *vaak*. — 4 = τί μὴν of πῶς γὰρ οὐ ja natuurlijk! Vgl. PL. Soph. 247a.

(μέν-τοι, *eig.* dat kan ik je waarachtig wel verzekeren).

μένω, *f.* μενῶ, *pf.* μεμένηκα, — 1 *blijven*, *sinds* Γ 291, *alg.* tot N. T. Luc. 8, 27; *van dingen*: van kracht blijven HDT. 4, 201. — 2 *werkeloos blijven* I 318. — 3 *praegn.* stand houden Λ 317, PIND. O. 9, 90, AESCH. Sept. 436. — 4 *wachten*, *sinds* ρ 570, *alg.* — 5 *trans.* iemd wachten, afwachten, opwachten N 37, *alg.* Ook v. *dingen*, die iemd wachten SOPH. Tr. 1240.

(*o.p.* *man-* wachten, *arm.* *manam* ik blijf, *wacht lat.* *maneo*, *o.i.eer.* *ainnne* [*<* *an-meniā*] *geduld*).

μεριδ-άρπασ, *αγος*, δ, *kruimeldief* BATR. 260.
μεριδ-άρχης, δ, *een beampte* in Fayum PAP.
μερι-ἴω (μέρος), — 1 *deelen*, *verdeelen*, *toedeelen* PL. Polit. 292 c, DEM., LUC., PAP. — *med.* 2 *voor* zich als deel nemen, aanspraak maken op, τί τινος PL., ISAE. 9, 24, DEM.

μέριμνᾶ, ἡ, — 1 (*bezorgde*) *gedachte* δολιχό-φρων EMPED. 11, 1 D.; *zorg*, *verdriet* HES. O. 178, PIND. I. 7, 13, ANACR. 42, 2; 4; 10, AESCH. Sept. 289, SOPH. O. R. 728, EUR., N. T. 1 Petr. 5, 7. — 2 *zorg* voor, *liefde* > *eerzucht* PIND. O. 1, 111, BACCH. 3, 57.

(W. *s-mer-* denken aan, *zorgen*, *z.* μέρμερος, *o.ind.* *smārati* hij herinnert zich, *lat.* *memor*, *got.* *maurnan*, *bezorgd zijn* = *eng.* *to mourn*. Vgl. μέδμνος *en* αἰσμν-: αἰσ-μνος).

μεριμνάω (*z.* *voorg.*), — 1 *peinzen*: *somber of te diepzinnig nadenken*; *zich bezighouden* met SOPH. O. R. 1124, PL. Rep. 607 c, XEN. Mem. 11, 4, DEM. — 2 *zich bezorgd maken* N. T. Mt. 6, 25 τινι, *voor*, *over*. — 3 *zorgen* voor, τὶ N. T. 1 Cor. 7, 32.

μεριμνη-μα, τό, *zorg*, *bezorgdheid* PIND. fr. 277 (ἄμα), SOPH. Ph. 187.

μεριμνη-τής, οὐ, δ, *die iets moeielijks of kunstig bedenkt* EUR. Med. 1226.

μεριμνο-φροντιστής, οὐ, δ, *spotnaam op de*

philosophen: met een „muizenissenbelangstelling” AR. Nub. 101.

μερίς (*z.* μέρος), ἰδος, ἡ, — 1 *deel*, *aandeel* PL. Soph. 266 a, DEM. 12, 3, N. T. Act. 16, 12; *aandeel* LUC. 10, 42. — 2 *portie eten* PLUT. — 3 *deel* in de burgerij; *partij* EUR. Supp. 238, DEM. 18, 64, PLUT.; *district* PAP. — 4 *overdr.* bijdrage, hulp DEM. 21, 184, POL.

μερισμός, δ, — 1 *verdeeling* PL. Leg. 903 b; *spec.* hoofdelijke omslag PAP. — 2 *scheiding* N. T. Hebr. 4, 12. — 3 *uitdeeling* v. *genadegaven* N. T. Hebr. 2, 4.

μεριστής, οὐ, δ, *erfenisdeeler* N. T. Luc. 12, 14.
μερίτης, ου, δ, *deelhebber* DEM. 32, 25, POL.
μέμερος, — 1 *waar* men aan blijft denken: *euphem.* verschrikkelijk Θ 453, HES. Th. 603, (EUR.) Rhes. 509. — 2 *v. personen*: *tobberig*, *zwaar* op de hand PL. Hipp. Mai. 290 e.

(W. *s-mer-*, *z.* μέριμνα. *Reduplicatie*, *z.* *arm.* *mormok* *zorg*, *verdriet*).

μέριμνᾶ (*z.* μεριμνῶ), ἡ, *zorg*, *bezorgdheid* HES. Th. 55, THEOGN. 1325.

μεριμν-ἴζω, *f.* ξω, — 1 *overleggen*, *nadenken*, *vooral in alternatief bij twijfel* Ε 672, Ξ 159, (LUC.) — 2 *tr.* *bedenken*, τὶ α 427.

(W. *s-mer-*, *z.* μέριμνα, *gerekte phase* met *redupl.*).

μέριμς, ἰδος, ἡ, *koord*, *draad* κ 23.

(W. *mer-* met *halve reduplicatie*, *z.* (σ)μήρ-ινθος *draad*; -ινθ- *z.* ἄγλις).

μερμνός, δ, *soort havik* CALL.

μέρος, τό, — 1 *deel* v. *een gedeeld geheel*; > *aandeel* PIND. O. 8, 77, TR.: SOPH. Ph. 83, THUC. 1, 23, 31, PL. Prot. 322 b, N. T. Luc. 15, 12; Joh. 13, 8. — 2 *individueel deel als plicht of recht*: *rol*, *taak*, *beurt*, *recht* HDT. 1, 120; 2, 173, TR.: SOPH. O. R. 1509, PL. Symp. 185 d; *werkkring* PAP. — **N.B.** *en* μέρει, *κατὰ μέρος* *e. dgl.*, *op zijn beurt*, *beurtelings*; *op de beurt* van . . . , in de plaats van . . . HDT. 1, 26, PL. Prot. 347 d, DEM. — *en* 3 *verzw.* (vgl. *lat.* [*in*] *loco* *alcs* >) *als*, *bij wijze* van, εἰ ἐν . . . σοφίας τίθης μέρει τὴν ἀδικίαν PL. Rep. 348 e; ἐν οὐδενός μέρει, *niets waard* DEM. 2, 18.

(W. *s-mer-*, *z.* μέριμνα; *lat.* *mereo(r)* *zijn deel verdienen*, *gall.* *Ro-smerta* *godin* van het geluk, *Fortuna*. *Ten slotte idemisch* met *s-mer-* *denken* v. *h.* *analyseerend verstand* *en* *de zorg*, *die een „suum cuique” beogt*).

μέρ-οψ, *οπος*, δ, — 1 *epitheton v. menschen*: *menschelijk*, ±, *bet. onzeker*, A 250, MUSAEUS 13 D — 2 *bijeneter*, *een vogel* ARISTOT.

(? *msch.* W. *s-mer-* *denken* + ὄψ: met een *verstandig gelaat*, *teg. de dieren*).

μέσαβον, τό, *jukriem*, *die het juk van twee trekossen met de dissel verbindt* HES. O. 469, CALL. (-σσ-); -ῶα, *inspannen* LYCOPHR. 817.

(μέσος + βούς, vgl. ἑκατομ-βή *en* μέσακτος. *Maar* α?, *msch.*: *μεσαι-loc.*, *z.* *μεσαι-πόλιος*, *μεσαι-τερος*; vgl. *μεσηγύ*?)

μεσ-άγκυλον, τό, *nl.* ἀκόντιον, *speer* met den *werpriet* (ἀγκύλη) in het midden EUR. Ph. 1141, POL., PLUT.

μεσ-ἄζω, in het midden zijn HIPPOCR.

μεσαι-πόλιος, half grijs N 361.

μεσαίτατος *en* **μεσαίτερος**, *z.* μέσος.

μέσακτος, — 1 *midden* *tusschen* twee *oevers* AESCH. Pers. 889. — 2 *overdr.* *μ-α πλευρά* AESCH.

μεσ-αμβρη, ἡ, *ion.* = *μεσημβρία*, — 1 *middag* HDT. 3, 104. — 2 *Zuiden* HDT. 1, 6.

μέσα-ατος, *middel-ste* AR. Vesp. 1502.

μέσαυλος, *ep.* μέσσαυλος, — 1 *eig.* den hof in het midden hebbend: tusschen poortgebouw en hoofdgebouw in; *als subst.* boerderij; *spec.* voor veeleel *A* 548, *P* 112. — 2 tot het binnenhof, de binnenplaats behoorend, *o. a. v. e.* deur, die op den hof uitkomt *EUR.* Alc. 549, *AP. RH.*, *PL.* — 3 *vand.* ook *v. h. hol v. Polyphemus* x 435.

μεσεγγύομαι, pand of borgtocht bij een derde (sequester) laten deponeren *ANTIPH.* 6, 50, *LYS.* 29, 6, *ISOCR.* 13, 5, *PL.*, *DEM.* 39, 3.

μεσεγγύημα, τό, bij een derde gedeponceerd pand, borgtocht *AESCHIN.* 3, 125, *ISOCR.* 12, 13, *PAP.*

μεσεγγυος, δ, tusschenpersoon bij borgtocht, sequester *PAP.*

μεσεντέριον, τό, het vlies, dat zich tusschen de dunne darmen bevindt *ARISTOT.*

μεσούω, het midden houden *PL.* *Leg.* 756 e, *XEN.* *Hell.* 7, 1, 48, *ARISTOT.*

μεσηγύ, *ep.* ook μεσσηγύ, — 1 daartusschen in *A* 573, *HES.* *Sc.* 417; τὸ μ., de daartusschen gelegen afstand *HYMN.* *Ap.* 108. — 2 *als praep.*: tusschen, τινος *E* 41. — 3 *v. tijd*: intusschen *η* 195. — 4 τὸ μ., de helft *THEOCR.* 25, 216.

(*invloed van ἐγγύς is duidelijk*; -γυ-: *W.* *gou-* liggen: *o.ind.* *vanar-gū-* in het woud liggend, verblijf houdend, *lit.* *gūlis* leger, rustplaats, *z.* *γολεός*; *μεση-* *z.* *μεσῆ-εις*, *vgl.* *adv.* *als πῆ-ποκα lac.* *ω πό-ποτε* *als instrum.* *m. v. e. o-stam*).

μεσηγύς, middelmatig *M* 269.

μεσημβρία, (< μεσημ(ε)ρία), ἡ, *ion.* μεσαμβρία, — 1 mid-dag *THUC.* 6, 100, 7, *AR.* *Vesp.* 500, *PL.* *Phaedr.* 242 a, *N. T. Act.* 22, 6. — 2 zuiden *HDT.*, *N. T. Act.* 8, 26.

μεσημβρι-άζω, zijn siesta, middagdutje nemen *PLUT.*

μεσημβρι-ἴνος, — 1 's middags *AR.* *Vesp.* 774, middag- *LUC.*; *adv.* τὸ μ-όν, 's middags *THEOCR.* 1, 15, *NIC.*, *LUC.* — 2 zuidelijk, op het Z. gelegen *AESCH.* *Pr.* 722, *THUC.* 6, 2, 24.

μεσημέριος, *dor. adv.* μεσημέριον, 's middags *THEOCR.* 7, 21.

μεσήρης, *EUR.* *μεσσ.*, in het midden gelegen *Iph.* *A.* 8.

μέσης, ου, δ, *N.N.O.* wind *ARISTOT.*

μεσ-ίδιος, bemiddelend *ARISTOT.*

μεσίτ-εἰα, ἡ, bemiddeling *BABR.* 93, 8.

μεσίτ-εώω, bemiddelen, middelaar zijn *POL.*, *D. H.*, *DIOD.*, *PAP.*, *N. T. Hebr.* 6, 15.

μεσίτης, ου, δ, middelaar, vredestichter *POL.*, *LUC.*, *N. T.* 1 *Tim.* 2, 5; — *ἴτις*, ἡ, *LUC.*; — *ἴτια*, ἡ, — 1 in pand nemen *PAP.* — 2 verpanding, *spec. v. land* *PAP.*

μεσο-σασιλεύς, δ, interrex *der Rom.*, *PLUT.* *Num.* 7.

μεσό-γαῖα, ἡ, *ion.* = *vulg.*, — 1 binnenland *HDT.* 1, 175. — 2 het midden *v. h. land* *HDT.* 9, 89.

μεσό-γαῖα, ἡ, binnenland *THUC.* 1, 100, 15, *PL.* *Phaed.* 111 a, *XEN.* *Hell.* 7, 1, 8.

μεσό-γεωσ, ων, *att.* (= μεσόγειος *POL.*), in het binnenland gelegen of wonend *PL.* *Leg.* 909 a.

μεσό-γραφος, in het midden geschreven; γραμμῆ, een door middel van het μεσοστάβ(ι)ον gezochte midden-evenredige lijn *PLUT.* *Marc.* 14.

μεσό-δμη, ἡ, — 1 dwarsbalk, midden door het schip, waartegen ook de mast steun vond *β* 424. — 2 dwarsbalk, over de breedte *v. h. μέγαρον*, waarop de δοκoi rusten *τ* 37.

(: δέμοι, *vgl.* ἐπι-βδαι: *ped.*).

μεσό-θεν, *adv.*, van uit het midden *PARM.* 8, 44 *D.* *bij* *PL.* *Soph.* 244 e.

μεσό-θι, *adv.*, in het midden *HES.* *O.* 369.

μεσό-κοῖλος, — 1 in het midden hol *POL.* — 2 τὰ μεσόκοῖλα, = μεσόδημ, *LUC.*

μεσο-κρίνῆς, in het midden van elkaar gescheiden houdend: κίων, steun, stut in de mijnen *PLUT.*

μεσο-λαβέω, het midden tusschen twee innemen: scheiden; in de rede vallen *POL.* 20, 10, 6.

μεσο-λαβής, het midden treffend *AESCH.* *Eum.* 157.

μεσο-λάβιον, τό, een door *Eratothenes* uitgevonden meetkundig werktuig *VITRUV.*

μεσό-λευκος, wit in het midden, met wit vermengd *XEN.* *Cyr.* 8, 3, 13, *LUC.* *Alex.* 11.

μεσο-ὄμφαλος, het middelpunt vormend, *AESCH.* *Sept.* 747 *Ag.* 1056, *van Delphi*, dat als het middel punt *v. d. aarde* werd beschouwd *SOPH.* *O. R.* 480, *EUR.*

μεσό-νοοι, οἱ, roeiers op de middelste rij roeibanken *ARISTOT.*

μεσο-νύκτιος, middernachtelijk *PIND.* *I.* 6, 5, (*ARACR.*) 31, 1, *EUR.* *Hec.* 914; τὸ μ-ον, middernacht *ARISTOT.*, *N. T. Mc.* 13, 35.

μεσο-πάγῆς, *ep.* *μεσσοπ.*, zich in het midden vasthechtend, tot in het midden doordringend *Φ* 172.

μεσό-πολις, ἡ, middenstad *PLUT.*

μεσό-πορος, waar men midden doorheen gaat: betreden *EUR.* *Ion* 1152.

μεσο-πόρφυρος, met purper in het midden *PLUT.*

μεσο-ποτάμιος, — 1 tusschen rivieren gelegen *POL.* — 2 midden in de rivier *PLUT.*

μεσο-πύργιον, τό, ruimte tuschen twee muurtorens *POL.*

μέσος, *ep. ion.* μέσος, *comp.* μεσά-τερος, *superl.* μεσά-τατος *HDT.* 4, 17, *PL.* *Parm.* 165 b, *ARISTOT.* — 1 zich in het midden bevindend: in het midden, middelste, *sinds* *E* 657, *ε* 326, *alg. tot* (*N. T.*). — 2 *v. tijd*: midden, μέσον ἡμαρ, *sinds* *Φ* 111 *alg. tot* *N. T. Act.* 26, 13. — **Overdr.**: 3 *be* middelend *THUC.* 4, 83, 6. — 4 onpartijdig, *vgl.* *Ψ* 574, *THUC.* 6, 54, 3, *PL.* *Leg.* 929 e, *ARISTOT.*, *PLUT.* — 5 *qualitatief*: middelmatig; *spec. van matig aanzien of gezag* *e. dgl.* *HDT.* 1, 107, *PL.* *Leg.* 907 a.

N.B. ἐν μέσῳ of εἰς μέσον τιθέναι, εἶναι *e. dgl.*: wat in het midden ligt of gelegd wordt en daardoor voor allen zichtbaar, hoorbaar, bereikbaar: „in het midden brengen”, bekend maken, uitloven *e. dgl.* *Ψ* 704, *HDT.* 4, 97; 6, 129, *XEN.* *An.* 3, 1, 21; — **διά μέσου**, intusschen *HDT.* 9, 112, *THUC.* 4, 20, 19; ἐκ τοῦ μέσου κατῆσθαι, zich onzijdig houden *HDT.* 8, 22. — **Subst.** τὸ μέσ(ο)ν, het midden, *sinds* *Δ* 79, *M* 167 *alg. tot* *N. T. Mc.* 3, 3; *vooral ἀνά μέσον τινος*, midden in of onder, tusschen *N. T.* 1 *Cor.* 6, 5. — **Adv.** μέσως, middelmatig, matig *THUC.* 2, 60, 15, *PL.* *Prot.* 346 e, *ARISTOT.*; *met adj.* *EUR.* *Herc.* 58.

(*ig. medhio-* > μέσ(ο)ς, *vgl.* *o.ind.* *madhya-*, *arm.* *mej* het midden, *lat.* *medius*, *osc.* *me f i a i loc. fem.* „in mediā”, *gall.* *Medio-lanum* [: *lat.* *plānus*: midden in de vlakte], *oier.* *im-medon* in het midden. *got.* *midjīs*, *ndl.* *midden*. *Oorspr.* **me-θι*, *vgl.* *bijv.* *οἰκο-θι*: *me-tá ω κα-tá*).

μεσό-της, ἡ, — 1 het midden *PL.* *Tim.* 32 b. — 2 middelmaat, middenweg *ARISTOT.*, *PLUT.*

μεσό-τοιχον, τό, tusschenmuur *N. T.* *Eph.* 2, 14.

μεσο-τομέω, midden doorsnijden *PL.* *Polit.* 265 a, *XEN.* *Oec.* 18, 2.

μεσο-ουρανέω, midden aan den hemel, in het zenith staan *ARISTOT.*, *PLUT.*

μεσο-όφρουον, τό, de ruimte tusschen de wenkbrauwen (*ANACR.*) 15, 13.

μεσώ, in het midden, halfweg: half zijn HDT. 3, 104, THUC. 5, 37, 36, AESCH. Pers. 435, AR. Ran. 924, EUR., PL. Symp. 175 c, Phaedr. 241 d, XEN., N. T. Joh. 7, 14.

μεσπύλη, ή, = volg., spec. de boom THEOPHR.

μέσπιλον (?) τό, mispel, boom en vrucht ARCHIL., COM., THEOPHR.

μέσσατος, middelste © 223, Λ 6.

μεσ . . . , z. **μεσ** . . .

μεστα, μεττ' (z. μέσφα), tot(aan), totdat INSCR. arg., cret.

μεστός, verzadigd, gevuld; ongunstig: zat, overvoerd, vol walging voor, τινος, AR. Eq. 8, PL. Phaed. 83 a, XEN. An. 1, 5, 19, DEM. 18, 308, PLUT.

(W. med. naast mezd- nat, vet zijn, z. μαδάω, μέδα, μέξα; μ. oorspr. bijv. van zuigelingen, vgl. m.ier. mess pleegzoon: msch. beter < *med-tós, verw. lat. mōdus, mōdius; μ. eig. (vol) gemeten, z. μέτρον).

μεστόω, vol maken, vervullen, eig. en overdr. SOPH. Ant. 420, PL., N. T. Act. 2, 13.

μέσφα, — 1 tot aan, τινος of met adv., © 508, CALL., THEOCR. 2, 144. — 2 adv., intusschen CALL.

(daarnaast cret. μεσ-τα tot aan, en thess. μέσ-ποδι [: lat. quod] of © πούς? Vgl. μέχρι. Msch. van μέστα < μετ-τα: μετά uitgegaan).

META, I. ADV.: 1 met de anderen samen: da r b bij, daaronder I 131. — 2 bij beweging: met . . . mee > achter . . . aan, daarachter Ψ 133. — 3 overdr.: v. tijd daarna φ 231. — 4 bij richting, zoodat samen met . . . als doel wordt gevoeld: naar het midden van, naar, μετὰ δ' ἰδὼν ἔηκεν A 48, 199. — 5 uit beweging met komt ten opzichte van de omringende omgeving de voorstelling van verandering voort: μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει ξ 483, vgl. © 94. — **N.B.** Vaak is moeilijk uit te maken, of het taalgevoel der Grieken nog een adverbium op een bep. plaats erkende of reeds een nauwere verbinding met het werkwoord d. w. z. een praepositie in tmesis of anastrophe.

II. PRAEP.: komt voor aan van k e l i k als versterking en nadere bepaling van de 3 casus: locativus (> dativus), accusativus, ablativus (> genetivus), later die casus „regerende”, waarbij dan de dativus al spoedig verdwijnt.

A. m. acc.: 1 v. beweging: naar het midden van, onder, naar A 423. — 2 naar, bij individuen: μετ' ἀφίπολον ζ 115. — 3 v. rust: te midden van, bij B 143, I 54; in het midden van, tusschen . . . door A 553. — 4 v. beweging: met . . . samen: > achteraan, achterna, μετὰ κτίλων ἔσπετο μῆλα N 432, eig. met hem mee (en telkens weer) naar hem toe β 406; v. dingen als doel: om . . . te halen, te verkrijgen, μεθ' ὄλων H 418, δ 701. — 5 achter . . . aankomend, op . . . volgend M 104. Later slechts zelden: N. T. Hebr. 9, 3, v. plaats: achter. — 6 vand.: in tijd na Ω 575, alg. tot N. T. Mt. 25, 19; spec. μεθ' ἡμέραν, na [het aanbreken van] den dag: over dag HDT. 2, 150, ATT.

B. m. dat. (= oude locat.): 1 v. rust: te midden van, tusschen, onder α 19, X 28; spec. μετὰ χειρῶν, tusschen = in de handen, onderhanden θ 372 (HDT. heeft hier reeds den acc.: μετὰ χειρῶν ἔχειν, onder handen hebben, bezig zijn met 7, 16, 2), HES., PIND. O. 2, 32). — 2 oneig. ook v. beweging: mede, tusschen, onder K 204, Δ 83. — Later uitgestorven.

C. m. gen. (moest eig. beteekenen: uit het midden van . . . weg): 1 v. rust: tusschen, onder > met, μετ' ἄλλων λέξο ἑταίρων K 320, N 700. — 2 met; ὄνσχ. heeft dit gebruik het van μετά + dat. gewonnen. — toen de zelfstandige beteekenis der casus verbleekt was, — doordat de tegenstelling: zonder steeds een gen. regeerde (ἀνευ, ἄτερ). Sinds HOM. (vgl. π 140) alg. tot N. T. Mt. 12, 4. Zoolwel van het samen zijn, samengaan met personen, als van het bij zich hebben (gebruik maken van; μ. met behulp van HDT. 9, 2) van dingen. — 3 verzv.; modaal ter aanduiding van bijkomende omstandigheden, voorwaarden, > wijze waarop; sterk in Koine en N. T.: μετὰ παρησίας, vrijmoedig Act. 2, 29. — In de samengestelde ww. heeft μετά de beteekenissen van I.

(μετά in of naar het midden van wijst op verband met medhi-o- middelste, dus *me-ta © *mē-dhi: πο-θι; -ta, zooals in κατά. Vgl. got. miþ = ndl. met, msch. av. mat. Oorspr. slechts ion.; dor. en aeol. πεδά: ped- in ποός, lat. pēs).

μετα-βαίνω, — 1 naar elders-, overdr. naar een ander onderwerp (θ 492) gaan HDT. 1, 57, AESCH. Ch. 303, PAP., N. T. Mt. 11, 1. — 2 > verlaten, τ EUR. Hipp. 1292. — 2 m. causat. aor. ἔβησα: overbrengen PIND. O. 1, 43, EUR. El. 727.

μετα-βάλλω, — **Trans.:** 1 omgooien (vgl. © 94) XEN. An. 6, 5, 16; omdraaien, spec. girobetaling geven PAP. — 2 > veranderen (v. plaats of gesteldheid; overdr. v. meening), HDT. 1, 57; 3, 109, ATT.: THUC. 2, 61, 22, SOPH. El. 1262, PL. Prot. 318 b. — 3 med. zijn eigen . . . veranderen XEN. Mem. 1, 6, 6; overdr. van meening veranderen N. T. Act. 28, 6. — **Intr.:** 4 in act. vorm: (zich) veranderen HDT. 1, 65, PL. vaak: Rep. 564 a, XEN. Hell. 4, 3, 13. — 5 praegn.: afvallen HDT. 7, 51; 8, 22; 9, 6.

μετα-βάπτω, een andere kleur geven PLUT., LUC. **μετά-βασίς**, ή, — 1 het overgaan ANTIPH. 5, 22. — 2 verandering PL. Rep. 547 c. — 3 overgaan tot een ander onderwerp LUC. Hist. Conx. 55.

μετα-βισάζω, — 1 naar elders voeren AB. Pax 917, PL. Phaedr. 262 b, XEN. Hell. 1, 6, 19, POL. — 2 veranderen PL. Gorg. 517 b.

μετα-βλητικός, op den ruilhandel, het ruilverkeer betrekking hebbende PL. Soph. 219 d, ARISTOT.; ή μ-ή, PL. Soph. 223 d.

μετά-βλητος, veranderlijk PLUT. 718 d.

μετα-βολεύς, δ, kleinhandelaar DEM. 25, 45.

μετα-βολή, ή, — 1 (het zeil) omgooien PIND. P. 4, 292. — 2 mil. zwenking POL. — 3 verandering HDT. 1, 57, PL. Phaedr. 251 a, ISAE. 1, 1, EUR. Or. 234 μ. πάντων γλοκό, DEM. 2, 13. — 4 spec. afval POL. — 5 afwisseling HDT. 1, 74. — 6 veranderlijkheid XEN. Hell. 2, 3, 33. — 7 handelsoogpunt, -oogmerk THUC. 6, 31. — 8 girobetaling PAP.

μετα-βολ-ικός, veranderlijk PLUT. 373 d.

μετα-βουλεύω, — 1 later besluiten ε 286. — 2 med. van plan, van meening veranderen HDT. 7, 12, EUR. Or. 1526, PL.

μετά-βουλος, zijn besluit licht veranderend AR. Ach. 632.

μετ-άγγελος, bode, bemiddelaarster O 144.

μετα-γεινιῶν, ὠνος, ὁ, 2de maand v. h. Att. jaar = Aug./Sept.

μετα-γενής, later (geboren) MEN., LUC. Salt. 80, PLUT.

μετα-γινώσκω, — 1 later inzien AESCH. Supp. 110. — 2 praegn. van gevoelen veranderen, > spijt, berouw hebben, > herroepen, τ HDT. 1, 40,

THUC. 3, 40, 5, AESCH. Ag. 221, SOPH., EUR. Med. 64.
μετά-γνοιᾶ, ἡ, berouw SOPH. El. 581.
μετά-γνώσις, ἡ, veranderen van gevoelen of besluit, HERT. 1, 87, PLUT.
μετα-γράφω, — 1 een tweede keer anders schrijven: veranderen THUC. 1, 132, 25, EUR. Iph. A. 108, DIN. 1, 42. — 2 *praegn.* vervalschen DEM. 21, 85, ISAE. 4, 13. — 3 vertalen THUC. 4, 50, 8, LUC.
μετ-άγω, — 1 *nl.* στρατόν, met het leger volgen XEN. Cyr. 7, 4, 8. — 2 vervoeren, transporteeren POL., DIO. — 3 elders heen leiden, sturen N. T. Jac. 3, 3.
μετα-δαινύμαι, mee dineeren, -deelnemen aan X 488, Ψ 207.
μετα-δειπνέω, later eten HIPPOCR.
μετα-δέω, anders binden XEN. Eq. 4, 4.
μετα-δήμιος, in het land (zijnde) v 46, θ 293.
μετα-δαιτιάω, zich zijn levenswijze veranderen LUC.
μετα-δίδωμι, — 1 meegeven aan iemand van iets, τινί τινος of τι THEOGN. 104, HDT. 1, 143, AR. Ach. 961, EUR. Iph. T. 1030, PL. Lys. 211 c, XEN. An. 4, 5, 5, N. T. Rom. 1, 11. — 2 meedeelen, v. stukken, berichten en gedachten POL., PAP. — 3 later geven THEOGN. 925.
μέτα-δισομαι, vervolgen AESCH. Supp. 819 in *imesi*.
μετα-διώκτος, achterhaald HDT. 3, 63.
μετα-διώκω, — 1 vervolgen HDT. 3, 4; 62. — 2 *intr.* achterna rijden XEN. Hell. 4, 5, 12. — 3 nasporen, navorschen PL. Soph. 225 e.
μετα-δοκέει, -εἶ, τινί, — 1 van gevoelen veranderen HDT. 4, 98, DEM. 20, 34, PLUT. — 2 *pass.* μεταδεδωγμένον μοι μὴ στρατεύεσθαι, ik ben van plan veranderd en wil de expeditie niet ondernemen HDT. 7, 13.
μετα-δοξάζω, zijn gevoelen veranderen PL. Soph. 265 d.
μετα-δόρπιος, 2, — 1 onder den avondmaaltijd θ 194. — 2 τὸ μ-ον, het nagerecht PIND. fr. 124.
μετα-δόσιμον, τό, aangeteekende brief PAP.
μετά-δοσις, ἡ, — 1 meegeven van iets XEN. Cyr. 8, 2, 2; overhandiging PAP. — 2 *overdr.* een gesteld probleem, strijdvraag PLUT.
μετα-δοτικός, geneigd anderen „mee te geven” MARC. AUR. 1, 3.
μετά-δουπος, tusscheninvallend HES. O. 823.
μετα-δρομάδην, *adv.*, vervolgend E 80.
μετα-δρομή, ἡ, vervolging EUR. Iph. T. 941, XEN.
μετά-δρομος, vervolgend SOPH. El. 1387.
μέταζε, *adv.*, later, τὰ μέταζε HES. O. 394. (naar θύραζε. χάμαζε e. dgl.)
μετα-ζεύγνυμι, anders inspannen XEN. Cyr. 6, 3, 21.
μετά-θεσις, ἡ, — 1 omzetting DEM. 24, 84, PAP.; verplaatsing hemelvaart N. T. Hebr. 11, 5. — 2 verandering THUC. 5, 29, 29, ARISTOT., POL., N. T. Hebr. 7, 12. — 3 *spec.* overgaan, overloopen POL. — 4 *spec.* omzet, afzet, in den handel POL. — 5 *rhet.*: soort *euphemisme* PLUT.
μετα-θέω, naloopen: vervolgen PL. Lach. 194 b, XEN. Cyr. 2, 4, 24.
μετα-ίζω, = μεθίζω, zich neerzetten te midden van . . . π 362.
μετ-αίρω, — 1 opnemen en verplaatsen EUR. Iph. T. 1157, DEM. 19, 174. — 2 *intr.* opbreken uit N. T. Mt. 19, 1, PLUT.
μετ-αίσω, — 1 nasnellen II 398, v 11, AP. RH. — 2 navolgen PIND. N. 5, 43.
μετ-αιτέω, deel, aandeel in iets, τινος, vragen HDT. 4, 146, AR. Vesp. 972, Eq. 775 τινα van iemand.

μετ-αίτης (< -αιτήτης) ου, ὁ, bedelaar LUC. Neevom. 15.
μετ-αίτιος, (*bij* TR. ook 3), met iemand, τινί, de schuld, oorzaak, aanleiding van, τινος, medeplichtig HDT. 2, 100, AESCH. Ch. 100, SOPH. Tr. 260, EUR., PL. Leg. 615 b.
μετ-αίχιμος, τὸ μ-ον, — 1 *eig.* ruimte tusschen 2 rijen speren, tusschen 2 legers in HDT. 6, 77; *zōb v.* Attica als stootkussen 8, 140, 2, *vgl.* SOLON *bij* ARISTOT. A. II. 12 *i. f.* EUR. Ph. 1240. — 2 tusschenruimte: *overdr.* afstand, verschil AESCH. Sept. 197 (*of als adi.* het midden houdend).
μετα-καθ-ίζομαι, elders gaan zitten LUC. Scarom. 26.
μετα-καλέω, — 1 naar elders iemand roepen PL. Ax. *i. f.*; *med.* naar zich toeroepen N. T. Act. 24, 25. — 2 terugroepen THUC. 8, 11, 19; *overdr.* afbrengen van POL., DIO.
μετά-κειμαι, verplaatst zijn PL. Crat. 394 b, ARISTOT.
μετα-κεράννυμι, anders mengen PLUT.
μετά-κεράς, gemengd; *spec.* lauw.
μετα-κέρασμα, τό, vermenging van tweeërlei bestanddeelen PLUT.
μετα-κηπέω, verplanten ARISTOT.
μετα-κιᾶθειν, *aor.*, z. μετα-κίνομαι.
μετα-κίνώω, — 1 verplaatsen, naar elders brengen HDT. 1, 51; *overdr.* N. T. Col. 1, 23. — 2 *pass. refl.* zich verplaatsen, opbreken HDT. 9, 51, PL. Leg. 894 a, LUC. — 3 veranderen THUC. 5, 21, 13.
μετα-κίνημα, τό, verandering HIPPOCR.
μετα-κίνομαι, *aor.* -εκίαθον, — 1 achterna gaan, volgen Σ 581. — 2 vervolgen II 685. — 3 gaan naar α 22. — 4 dóógaan, πέδιλον Δ 714.
μετα-κλαίω, — 1 later weenen Δ 764. — 2 beweenen EUR. Hec. 214. *med.*
μετα-κλίνομαι, een anderen koers nemen, verkeeren Δ 509.
μετα-κλύζω, later door een lavement afvoeren, -reinigen HIPPOCR.
μετα-κοιμίζω, tot rust brengen, *overdr.* AESCH. Ch. 1076.
μετά-κοινος, 2, gemeenschappelijk AESCH. Eum. 351, 964.
μετα-κομίζω, naar elders brengen PL. Leg. 904 d, POL., LUC.
μετα-κοσμέω, anders schicken, verschikken, MELISSUS 7 D., ARISTOT., LUC.
μετα-κόσμησις, ἡ, verschikken, verplaatsen PL. Leg. 892 a, PLUT.
μετα-κόσμιος, τὸ μ-ον, ruimte tusschen de werelden in „inter-mundium” EPICUR., PLUT.
μετα-κρούω, het roer omgooien; *overdr.* van meening veranderen PLUT.
μετα-κυκλόμαι, van de sterren: van loopbaan veranderen (PLAT.) Epin. 982 d.
μετα-κῦλλινδω, naar elders wentelen AR. Ran. 537.
μετα-κύμιος, ἄτας tusschen de golven van het noodlot tredend: het noodlot verend EUR. Alc. 91.
μετα-λαγχάνω, — 1 door het lot een deel van iets krijgen, *meest* τινος EUR. Supp. 10, PL. Gorg. beg., Rep. 429 a, PL., LUC. — 2 *trans.* τινί τινος, laten deelnemen PLUT.
μετα-λαμβάνω, — 1 mee van iets, τινος, (*zelden* τι) nemen of krijgen PIND. N. 10, 79, HDT. 4, 64, AR. Pl. 370, EUR. Ba. 302, PL. *vaak*; Prot. 337 c, DEM., PAP., N. T. 2 Tim. 2, 6; *med.* zich toeëigenen HDT. 4, 45. — 2 na een ander nemen of krijgen, overnemen XEN. Eq. 10, 6, POL.; *spec.* na iemand het woord nemen, antwoorden POL. — 3 veranderen; vervuilen, omwisselen THUC. 1, 120, 8, PL. Prot.

355 e, XEN., POL., LUC. — 4 later krijgen, καιρόν tijd N. T. Act. 24, 25.

μετ-αλέγω, later smart ondervinden, berouw hebben AESCH. Supp. 406.

μετα-λήγω, later ophouden, aflaten, τινος PL. **μετα-ληπτικός**, deelname PLUT.

μετά-ληψις, ή, — 1 deelneming PL. Parm. 131 a; ontvangst v. e. stuk PAP. — 2 verandering, verwisseling PL. Theaet. 173 b, POL. — 3 -ληψις, meegenieten, genot N. T. 1 Tim. 4, 3.

μετ-αλλάγή, ή, — 1 verandering, verwisseling SOPH. Ph. 1134, EUR. Herc. 765, vgl. PL. Theaet. 199 c, XEN. — 2 ήμέρας, zonsverduistering HDT. 1, 74. — 3 βίον =, dood PLUT.

μετ-άλλαξις, ή, verandering XEN. Cyn. 4, 4. **μεταλλ-άρχης**, ό, mijn directeur PAP.

μετ-άλλασσω, ατι. -ττω, — 1 veranderen EMPED. 115, 8 D., HDT. 1, 59, PIND. fr. 220, AESCH. Sept. 706, AR. Av. 117, PL. Polit. 292 a; spec. v. plaats: LYCURG. 86, AESCHIN. 3, 78. — 2 met of zonder βίον: sterven PL. Ax. 367 c, ISOCR., POL. — 3 verruilen N. T. Rom. 1, 25. — 4 verplaatsen PL. Tim. 19 a. — 5 intr. wisselen.

μεταλλών (: μέταλλον), — 1 navorschen, onderzoek doen ξ 378, PIND. O. 6, 62. — 2 onderzoeken, uitvoerschen A 550, PIND. P. 4, 164. — 3 uitvragen, τινα Γ 177.

μεταλλ-εία, ή, — 1 het delven, mijnwezen PL. Critias 114 e. — 2 concr. schacht, kanaal onder den grond PL. Leg. 761 c. — 3 mijnoperaties bij het beleg DIOD.

μεταλλ-είον, τό, metaal PL. Leg. 678 d.

μεταλλ-εύς, ό, mijnwerker PL. Leg. 678 d.

μεταλλευτικός, — 1 ή μ-ή, mijnwezen ARISTOT. — 2 van metaal PL. Leg. 847 d.

μεταλλ-εύω, naar metalen, τι, graven PL. Polit. 288 d, ARISTOT., LUC., ARISTOT.

μεταλλ-ικός, 2, — 1 de mijnwerken betreffend ARISTOT. A. II. 59, 5, DEM. 37, 35. — 2 metalen PLUT. **μέταλλον**, τό, — 1 mijn; spec. v. metalen HDT. 4, 185; 5, 17, THUC. 1, 100, 8; 101, 31. — 2 mijn bij belegeringen POL.

(onz.; μέταλλον: με-τά = lat. medulla merg, binnenste: me-dhi in medius? Maar -λλ-? z. medulla? Wrsch. lw. uit niet-ldg. taal!)

μετα-μάζιος, tusschen de borsten E 19.

μετα-μαίομαι, zoeken te verkrijgen PIND. N. 3, 81.

μετα-μανθάνω, — 1 verleen HDT. 1, 57, AESCH. Ag. 709, AR. Pl. 924. — 2 iets beters leeren PL. Rep. 413 a.

μετ-αμείβω, — 1 veranderen MOSCH. 2, 52. — 2 verruilen, τί τινος, tegen iets PIND. O. 12, 12 (πεδ-). — Med.: 3 van plaats veranderen PIND. P. 3, 96. — 4 afwisselen intr.; verruilen PIND. N. 10, 55; EUR. Ph. 831.

μετα-μέλειά, ή, — 1 verandering van plan THUC. 3, 37, 35. — 2 berouw, spijt DEMOCR. 43 D., THUC. 1, 34, 7, PL. Rep. 577 e, ARISTOT., POL.

μετά-μελος, ό, berouw THUC. 7, 55, 9.

μετα-μέλπομαι, met anderen zingen en dansen, τιων HYMN. Ap. 197.

μετα-μέλω, — 1 act.: impers. μετα-μέλει, τινί τι of τινος, iemand heeft berouw over iets HDT. 7, 54, AESCH. Eum. 771, AR. Pl. 358, PL. Phaedr. 231 a, Ap. 38 e, XEN. — 2 med.: pers. berouw hebben THUC. 7, 50, 28, XEN. Mem. 2, 6, 23, N. T. Mt. 21, 30: meest met part. of επί τινι.

μετα-μίσγω / -μίζω, onder iets, τινι, mengen σ 310, χ 221.

μετα-μισθώω, opnieuw of onder verhuuren PAP.

μετα-μορφώω, tr. van gedaante veranderen LUC., pass. N. T. Mt. 17, 2.

μετα-μόρφωσις; ή, gedaanteverwisseling LUC. Salt. 57.

μετ-αμπίσχομαι, in plaats van iets anders aantrekken of aannemen PL. Rep. 569 c.

μετ-αμφι-έννυμι, med. zich verkleeden PLUT. Nic. 3. **μεταμόνιος**, — 1 ijdel, nietig Δ 363 (vgl. § 408); σ 332, PIND. O. 12, 6, z. AR. Pax 117. — 2 ongebruikt τ 143.

(wrsch. ο ανεμόβλια βάζειν naast μεταμόνια βάζειν < μετα(νε)μόνια: ventosa. Vgl. de varia lectio μετ-ανεμόβλιος. Of: lit. mōnai tooverkunsten, lett. mōn'i bedriegelijke voorspiegelingen?)

μετ-ανα-γινώσκω, pass. tot bezinning komen SOPH. Ai. 716.

μετ-ανάγω, met zich meenemen PIND. P. 1, 52 (P wellicht μετα-νάσσοντα: ναίω te lezen).

μετ-ανά-στασις, ή, gedwongen verhuizing THUC. 1, 2, 16, XEN. Mem. 3, 5, 12, POL., POLYB.

μετανάστης, ου, ό, landverhuizer, vreemdeling II 59, HDT. 7, 161.

(μετ + ανα σιᾶ-: ἴστημι. Niet: valō).

μετα-νιπτρίς, ή, plengbeker COM.

μετα-νίσσομαι, — 1 over gaan, gaan dalen II 779. — 2 iets zoeken te bereiken PIND. P. 5, 8, EUR. Tr. 131, Hyps. 20 v. A.

μετ-αν-ίστημι, — 1 uit zijn woonplaats doen opstaan en naar elders voeren POL. — 2 intr. aor. ἔστην enz., naar elders gaan THUC. 3, 114, 14, SOPH. O. C. 175, PL. Symp. 223 a.

μετα-νοέω, — 1 tot andere gedachten, tot inkeer komen PL. Euthyd. 279 c, XEN., LUC. — 2 berouw hebben, από, εκ τινος N. T. LUC. 17, 4. — 3 later, te laat bedenken DEMOCR. 66 D.

μετά-νοιά, ή, — 1 verandering van gedachte, berouw COM., POL., PLUT., LUC., N. T. vaak: Hebr. 6, 1. — 2 het verkrijgen van beter inzicht POL. — 3 praegn. boetedoening, inkeer, wedergeboorte N. T. Mt. 3, 8.

μεταξύ, — Adv. 1 ertusschen in A 156, AESCH. Sept. 762; v. tijd: intusschen SOPH. O. C. 291.

— Praep.: 2 tusschen, τινος v. plaats HDT. 2, 8, EUR. Hec. 437, PL. Gorg. 467 e, N. T. Mt. 23, 35. — 3 tusschen, v. tijd PL. Phaed. 58 c. — 4 overdr.. v. verschil tusschen N. T. Act. 15, 9. — spec. 5 als adv. **bij participia** gevoegd: intusschen, onder het . . . μ. όρύσσω HDT. 2, 158, PL. Ap. 40 b, XEN. An. 3, 1, 27, DEM., LUC.

(μετα + ξύ: ἔδω: midden tusschen in).

μετα-παιδεύω, door opvoeding veranderen LUC.

μετα-παρ-τίθημι, omboeken PAP.

μετα-παύομαι, om beurten uitrusten P 373.

μετα-πασσώλη, ή, af en toe uitrusten, verpozing T 201.

μετα-πέιθω, tot andere gedachten brengen AR. Ach. 626, PL. Rep. 399 b, XEN. Hell. 7, 1, 4, DEM. 18, 228.

μετα-πειράομαι, op een andere manier beproeven AR. Eccl. 217.

μετά-πειστος, hij, die zich tot andere gedachten laat brengen PL. Tim. 51 e.

μετά-πεμπτος, gehaald, ontboden HDT. 8, 67, THUC. 6, 29, 17, XEN. An. 1, 4, 3.

μετα-πέμπω, meest med., „om iemand sturen“: ontbieden, laten komen, halen HDT. 1, 41, THUC. 6, 52, 8 act., 4, 100, 32 med., AR. Pl. 341, PL. Symp. 175 c, Ap. 32 c, XEN., N. T. Act. 10, 5.

μετά-πεμφις, ή, ontbieden PL., Epist. 338 b. PLUT.

μετα-πεττεύω, in het damspel de schijven verplaatsen, *overdr.* veranderen PL. Leg. 316 b.
μετα-πέτομαι, naar elders vliegen LUC. Hist. Conscr. 50.
μετα-πησάω, heenⁿ en weer springen LUC. Gall. 1.
μετα-πίνω, nadrinken HIPPOCR.
μετα-πίπτω, — 1 omvallen: *overdr.* omslaan, veranderen AR. Av. 626, EUR. Alc. 913, PL. Gorg. 493 a, AESCHIN. 3, 252. — 2 anders uitvallen PL. Ap. 36 a. — 3 plotseling veranderen HERACL. 88 D; μ-ων λόγος paradox EPIC. 2, 13, 21. — 4 ten deel vallen PAP.
μετα-πλάττω, — 1 vervormen, opnieuw of een nieuwen vorm geven PL. Tim. 50 a, LUC. — 2 vormen PL. Tim. 92 b.
μετα-ποιέω, — 1 veranderen DEM. 18, 121, LUC. — 2 *med.* aanspraak maken op iets THUC. 1, 140, 30, PL. Polit. 289 e, PLUT.
μετα-πομπή, ή, ontbieden PL. Ep. 348 d.
μετα-πορεύομαι, *aor. pass.*, — 1 zich verplaatsen PL. Leg. 904 c. — 2 *overdr.* iets, τι, naloopen, ambieeren POL. — 3 vervolgen, wreken LYS. 31, 2, POL.
μετα-πρεπής, uitblinkend, uitstekend onder, τισι Σ 370.
μετα-πρέπω, uitblinken, uitmunten onder, τισι (*loc.*), B 579, HES. Th. 377, AP. RH.
μετα-πτοιέω, naar elders vluchten AESCH. Supp. 331.
μετά-πτωσις, ή, — 1 verandering PL. Leg. 895 b. — 2 afval POL.
μετά-πτωτος, veranderlijk PLUT.
μετα-πύργιον, τό, ruimte tusschen twee torens THUC. 3, 22, 6.
μετα-ρρέω, — 1 wegvloeien ARISTOT. — 2 *trans.* (?) laten overvloeien, overbrengen PL. Theaet. 193 c.
μετα-ρρίπτω, omwerpen: veranderen, DEM. 25, 90, POL.
μετά-ροιά, ή, terugloopen *v. h. water* = eb ARISTOT.
μετα-ρουθμίζω, *eig.* in een ander rythme overbrengen: hervormen, veranderen HDT. 5, 58, PL. Tim. 91 d, XEN. Oec. 11, 2.
μετ-αρσιο-λέσχης, ου, δ, over sterrekundige verschijnselen dispuiterend PL. Sis. 389 a.
μετ-άρσιος, μέστ 2, — 1 hoog mee opgeheven: hoog in de lucht EMPED. 35, 9 D., SOPH. Tr. 786, Ant. 1009, AR. Av. 1383, EUR.; τὰ μ-ά, hemelverschijnselen PLUT. — 2 *vand.* op de hooge zee koersend, voor anker liggend HDT. 7, 188.
 (*: αἰέρω, αἶρω, v. ἀρ-σι-, vgl. μετήροος: μετέωρος*).
μετ-αρσιόω, in de hoogte heffen HDT. 8, 65.
μέτ-αρσις, ή, verplanting THEOPHR.
μετα-σεύομαι, ep. μετα-σεύομαι, (achter)na snellen, τινα Z 296, Φ 423.
μετα-σευάζω, — 1 anders inrichten: verkleeden AR. Eecl. 499. — 2 veranderen DIN. 1, 42. — 3 *v. plaats:* > wegbrengen XEN. Cyr. 6, 2, 8. — 4 *med.* zijn eigen inboedel wegbrengen, meenemen: verhuizen LUC. Tox. 57.
μετα-σευωρέομαι, veranderen PL. Polit. 276 c.
μετα-σπάω, elders heen trekken: veranderen SOPH. O. C. 774.
μέτασσαι, αἱ, na-, later-geboren, jongere, *v. lammeren* ι 221.
 (< *μετα-τιο-*, *vgl. ἔπισσος, πέρισσος: vgl. suffix in o.ind. ἀπα-τῆα-, νῆ-τῆα; dus: μετά*).
μετά-σπᾶσις, ή, — 1 *v. plaats:* verandering van (woon)plaats: verhuizing, wegtrekken THUC. 3, 82, PL. Tim. 82 a. — 2 *spec.* verbanning PL. Ep. 356 e. — 3 *spec.* sterven POL. — 4 verwijdering, uit den

weg ruimen ANDOC. 2, 8, POL. — 5 verandering SOPH. Ant. 718, EUR. Hec. 1266. — 6 *spec.* verandering van staatsregeling THUC. 8, 74, 18, LYS. 30, 10, DEM. 2, 13; *intr.* verdwijnen EUR. Iph. T. 816.
μετα-στείχω, achternaloopen om in te halen EUR. Supp. 90, CALL.
μετα-στέλλομαι, = μεταπέμπομαι, LUC. Alex. 55.
μετα-στένω, achterna betreuren δ 261, AESCH. Eum. 59; *med.* EUR. Med. 996.
μετα-στοιχί, *adv.*, op een rij naast elkander Ψ 358, 757.
μετα-στοναχίζω, *med.* later zuchten, klagen HES. Sc. 92.
μετα-στρατοπεδεύω, een leger in een ander kamp brengen POL.; *abs.* elders een kamp opslaan POL.; *med.* XEN. Cyr. 3, 3, 23.
μετα-στρεπτικός, gemakkelijk te wenden, te concentreeren op PL. Rep. 525 a.
μετα-στρέφω, — 1 *eig.* naar elders wenden, omkeeren: veranderen, *ook v. stemming* β 67: K 107, PL. Phaedr. 272 b. — 2 veranderen N. T. Gal. 1, 7, Act. 2, 20. — 3 *intr.* zich voegen, bijdraaien O 203. — 4 *pass. refl.*; zich omkeeren, omdraaien, (naar iemand toe, van iemand af) © 258, HDT. 7, 211, PL. Phaed. 116 d, Symp. 213 b. — 5 veranderen *intr.* AR. Ach. 537, EUR. Ba. 1329.
μετα-στροφή, ή, zich omkeeren PL. Rep. 532 b.
μετά-σχεσις, ή, deelhebben PL. Phaed. 101 c.
μετα-σχηματίζω, — 1 een anderen vorm geven, vervormen PL. Leg. 903 e; *overdr.* vormen PLUT., LUC. — 2 ῥήμα μετεσχηματισμένον, *metaphora* PL. Leg. 906 e.
μετα-τάσσω, — 1 anders opstellen XEN. Cyr. 6, 1, 43. — 2 *med.* ∞ *pass. refl.* zich bij de andere partij opstellen: overgaan THUC. 1, 95, 11.
μετα-τίθημι, — 1 plaatsen, verwekken te midden van σ 402. — 2 elders plaatsen PAP.; omzetten: veranderen HDT. 5, 68, EUR. Iph. A. 388, PL. Symp. 191 b, c, XEN. Mem. 3, 14, 6, POL., N. T. Hebr. 7, 12, Act. 7, 16 elders heen brengen. — 3 *med.* zijn eigen . . . voor zich veranderen HDT. 7, 18, SOPH. Ph. 515, EUR., PL.; *spec.* van meening veranderen (en vaststellen) THUC. 8, 53, 15, XEN., PL. Gorg. 493 c; *praegn.* > zich afkeeren van N. T. Gal. 1, 6. — 4 *vand.* overgaan tot POL.
μετα-τίκτω, later voortbrengen AESCH. Ag. 759 *in tmesi*.
μετα-τρέπω, *act.* (?) PIND. fr. 177, *pass. refl.*, — 1 zich omkeeren naar A 199 *in tmesi*. — 2 *overdr.* > zich bekommeren om A 160, M 238, AP. RH.
μετα-τρέφω, opvoeden onder AP. RH.
μετα-τρέχω, gauw gaan halen AR. Pax 261.
μετα-τροπαλίζομαι, zich telkens omkeeren Y 190.
μετα-τροπή, ή, verandering EUR. Andr. 492 (-πᾶ).
μετα-τροπία, ή, = *voorg.*, PIND. P. 10, 21.
μετά-τροπος, — 1 terugkeerend: zich keerend tegen AESCH. Pers. 942, EUR. El. 1147, AR. Pax 945. — 2 *praegn.* vergeldend, wrekend HES. Th. 89.
μετ-αυγάζω, *dor.* πεδ-, naar een bepaald punt kijken PIND. N. 10, 61.
μετ-αυδάω, spreken te midden van, τισι (*loc.*) B 109, tr. © 496.
μετ-αῦθις, *adv.* in de toekomst, later (nog eens) AESCH. Eum. 478.
μέτ-αυλος, naar den hof leidend, θύρα LYS. 1, 17: *sc.* uit de slaapvertrekken.
μετ-αυτίκα, *adv.*, dadelijk daarop HDT. 5, 112.
μετ-αῦτις, ion. = *μεταῦθις*, HDT. 1, 62.

- μετα-φέρω**, — 1 naar een andere plaats (*bijv. v. e. passage PAP. of toestand*) brengen SOPH. Ph. 962; > veranderen PL. Prot. 339 a, Critias 113 a; vertalen DEM. 18, 108. — 2 *verzw.* aanbrengen, κέντρα EUR. Ph. 178. — 3 veranderen AESCHIN. 3, 193. — 4 verwisselen DEM. 18, 225. — 5 *spec.* overdrachtelijk gebruiken ARISTOT.
- μετα-φίττω**, anders laten groeien HIPPOCR.
- μετά-φημι**, spreken te midden van A 58.
- μετα-φορά**, ἡ, het naar elders overbrengen; *overdr.* het overdrachtelijk gebruik van woorden ISOCR. 9, 9, ARISTOT.
- μετα-φορέω**, naar elders wegbrengen HDT. 1, 64; 2, 125.
- μετα-φορικός**, overdrachtelijk ARISTOT.
- μετα-φοράζω**, — 1 in een andere stijl of genre overbrengen PLUT. — 2 *med.* later overleggen A 140.
- μετά-φρασις**, ἡ, in een andere stijl omzetten PLUT. Demosth. 8.
- μετά-φρενον**, τό, wat „na”, achter het middelrif (φρένας) ligt: rug B 265, φ 528, PL. Prot. 352 a.
- μετα-φρίσσει**, later sidderen HIPPOCR.
- μετα-φύομαι**, *aur.* ἐφύων *enz.*, — 1 later (op)groeien, -ontstaan, -komen HIPPOCR., PL. Tim. 90 e. — 2 veranderen EMPED. 108, 1 D.
- μετα-φώνέω**, spreken te midden van, τισι (*loc.*) H 384.
- μετα-χειρίζω**, — 1 onder handen nemen: ondernemen, aandurven: behandelen, administreeën HDT. 3, 142, THUC. 1, 13, 18. — 2 *med.* in zijn eigen hand nemen, aanpakken, τινος PL. Phaedr. 240 d; *spec.* de hand geven, τινα, aan ANTIPH. 1, 20. — 3 in handen nemen: besturen, behandelen, bestudeeren AR. Eq. 345, PL. Prot. 316 d, XEN. Mem. 1, 4, 17. — 4 iemd onder handen nemen, behandelen PL. Gorg. 519 b.
- μετα-χείρισις**, ἡ, behandeling D. H.
- μετα-χθόνιος**, op, naar het land AP. RH.
- μετά-χοιρον**, τό, laatgeboren big ARISTOT.
- μετα-χρόνιος**, — 1 in later tijd gebeurd LUC. — 2 (*z. χρόνος*; W. *gher-* houden, *haast synonymiem met ἀεζω*), hoog opgetild, zich hoog verheffend HES. Th. 269, AP. RH.
- μετα-χωρέω**, — 1 naar elders gaan AESCH. Pr. 1060, THUC. 5, 112, 31, AR. Av. 610. — 2 naar een andere partij overloopen PLUT.
- μετα-ψαίρω**, wegschuiven EUR. Ph. 1390.
- μετ-εγ-γράφω**, iemd overschrijven AR. Eq. 1370.
- μέτ-εimi** (εἶμι), — 1 zijn te midden van, τισι (*Loc.*) Γ 109. — 2 er tusschen in zijn B 386. — 3 *impers.* μέτεστί μοι τινος: ik heb deel aan, > ik heb recht op, ik mag, ik kan HERACL. 116 D., HDT. 1, 171, AESCH. Eum. 575, SOPH. O. R. 630, THUC. 1, 28, 3, AR. Av. 1666, PL. Ap. 19 c *met nom.*, *vgl.* EUR. Iph. T. 1299.
- μέτ-εimi** (εἶμι), — 1 naar iets toegaan, optrekken, πόλεμόνδε N 298. — 2 op den voet volgen Z 341; nagaan, ἔχνος PL. Phaedr. 276 d. — 3 *vervolgen*: wreken, straffen AESCH. Ag. 1666, SOPH. El. 477. — 4 naloopten, bij iemd komen THUC. 8, 73, 5, HDT. 7, 178. — 5 *overdr.* volgen: zich wijden aan, behandelen, naspereen PL. Symp. 210 a, XEN. Mem. 4, 2, 9, LUC. — 6 gaan halen HDT. 3, 15, AR. Eq. 605, XEN. Hell. 2, 4, 6; *overdr.* dingen naar PLUT. — 7 terugkeeren AR. Nub. 1408.
- μετ-εἶπον**, spreken te midden van, tot, τισι (*loc.*) A 73.
- μετ-εισάμενος**, afstormen op N 90, P 285.
- (: *ἴεμαι*, *ἔφεισάμην*, *z. O* 415, 544. *Msch. te lezen* ὄηι μετα-φεισάμενος).
- μετ-εκ-βαίνω**, overgaan HDT. 7, 41, ANTIPH. 5, 21, PL. Leg. 935 a.
- μετ-εκ-δίδωμι**, later opnieuw uithuwen PLUT.
- μετ-εκ-ιδόμαι**, verwisselen, *eig. van kleeven; overdr.* τὴν φύσιν PLUT.
- μετ-εμ-βαίνω**, op een ander schip overgaan PLUT.
- μετ-εμ-βιβάζω**, ἐς ἄλλην ναῦν, op een ander schip overbrengen THUC. 8, 74, 24.
- μετ-εμ-ψύχωσις**, ἡ, zielsverhuizing PYTHAGOR. 8 D.
- μετ-εν-δύω** *act.* (*med.* zich) verkleeden LUC. Nectom. 16.
- μετ-ενένεπα**, spreken te midden van, tot, τισι MOSCH. 2, 101, AP. RH.
- μετ-εν-τίθημι**, in een ander schip overladen DEM. 56, 25.
- μετ-εξ-αἰρέομαι**, uitnemen en in iets anders brengen DEM. 56, 24.
- μετ-εξ(αν-)ίσταμαι**, *med.*, weggaan naar elders LUC. Symp. 13.
- μετ-εξ-έτεροι**, αι, α, weer een paar anderen daarna: deze en gene, sommige HDT. 1, 63, HIPPOCR., NIC.
- μετ-έπειτα**, *adv.*, later, daarna E 310, PARM. 19, 2 D., HDT. 1, 25.
- μετ-επι-γράφω**, een ander opschrift maken PLUT.; -γραφή, ἡ, kadastrale omboeking PAP.
- μετ-έρχομαι**, — 1 komen te midden van, onder, bij, τισι E 334. — 2 *praegn.* zich op iets werpen II 487. — 3 *verz.* ergens heen komen of gaan Z 86; bezoeken PIND. I, 6, 7; ἔργα velden π 314; dreigend of smeekend tot iemd komen HDT. 6, 86, 3; 6, 68. — 4 iemd of iets gaan halen Z 280; κλέος, op tijdning uitgaan γ 83, EUR. Med. 6, AR. Eccl. 363. — 5 *vand.* zich met iets bezig houden, zorgen voor, ἔργα γάμοιο E 429, THUC. 2, 39, 26, AR. Lys. 268, PL. Phaed. 88 d. — 6 *spec.*: *vijandelijk* vervolgen Φ 422; *praegn.* inhalen HDT. 3, 126, AESCH. Ch. 988, ANTIPH. 1, 10, PL. Prot. 322 a, AESCHIN. 3, 107.
- μετ-εύχομαι**, zijn wensch veranderen EUR. Med. 600.
- μετ-έχω**, — 1 deel hebben met iemd, τινι, aan iets, τινος PIND. P. 2, 83, HDT. 1, 143, TR.: AESCH. Eum. 869, AR. Pl. 226, PL. Gorg. 448 c, N. T. Hebr. 7, 13. — 2 deel uitmaken van, behooren tot ARISTOT.
- μετ-εωρ-ίζω**, — 1 omhoog doen zweven, zwevend houden PL. Phaedr. 246 d, AR. Nub. 404; optrekken AR. Eq. 762 *med.* — 2 omhoog, hoog optillen XEN. Eq. 10, 4. — 3 *pass.* stijgen XEN. Eq. 11, 7. — 4 ophoogen THUC. 4, 90, 2. — 5 *pass.* volle zee kiezen THUC. 8, 16, 22. — 6 *overdr.* opgewekt, uitgelaten, overmoedig maken AR. Av. 1447, DEM. 13, 12, POL. — 7 *pass.-intr.* nuttelooze bespiegelingen houden N. T. Luc. 12, 29.
- μετέωρις/μός**, ὁ, verheffing, *spec. overdr.* opwekking HIPPOCR.
- μετ-εωρῶ-θηρος**, 2, *v. roofvogels*: hoog in de lucht jagend ARISTOT.
- μετ-εωρο-κοπ-έω**, moeilijke tochten door de lucht ondernemen AR. Pax 92.
- μετ-εωρο-λέσχης**, ου, ὁ, hij, die bovenaardsche zaken bespreekt PL. Rep. 489 c, LUC.
- μετ-εωρο-λογ-έω**, over (meteorologische) onaardsche, verheven verschijnselen spreken PLAT., LUC.
- μετ-εωρο-λογ-ία**, ἡ, spreken over „dingen in de lucht”: over verheven, abstracte dingen PL. Phaedr. 27 a, PLUT.
- μετ-εωρο-λογ-ικός** bij voorkeur onzichtbare, abstracte zaken bestudeerend PL. Tim. 91 d.
- μετ-εωρο-λόγος**, *eig.* over de verschijnselen aan den hemel en de hemellichamen sprekend, *vand.* over

„verheven”, abstracte zaken sprekend en denkend GORGAS 11 D., PL. Crat. 396 e.

μετεωροποιέω, hoog maken, verheffen HIPPOCR.

μετεωροπορέω, in hooge regionen vertoeven PL. Phaedr. 246 c.

μετέωρος, 2, — 1 omhoog getild XEN. AN. 1, 5, 8; spec. steigerend XEN. Eq. 11, 1; *overdr.* nog niet behandeld PAP. — 2 *eig.* „mee opgetild”: hoog in de lucht HDT. 2, 148, PL. Tim. 80 a, Ap. 23 d. — 3 spec. van de verschijnselen aan den hemel en in de atmosfeer PL. Ap. 18 b, Prot. 315 c. — 4 hoog (gelegen) THUC. 4, 128, 10, ARISTOT. A. II. 50, 2, POL.; spec. „op hooge zee”, in volle zee THUC. 7, 71 *alg.* tot POL. 18, 1, 5. — 5 licht; bewegelijk, veranderlijk (PL.) Tim. Loer. 104 e; THUC. 6, 10, 20, POL. — 6 *overdr.* in hooge spanning: opgewonden „in de wolken” THUC. 2, 8, 21, POL., LUC.

(*μετ-ήσος*; W. *αμερ.* z. *αἰῶν*, vgl. HYMN. Merc. 135, *ā van -α(φ)σος* [z. *παρ-ήσος*, *συν-ήσος*] is de in de naad der composita verlengde vocaal).

μετεωροσιόπος, bovenaardsche dingen, hemelverschijnselen bestudeerend PL. Rep. 488 e.

μετεωροσοφιστής, οὐ, **ὀ**, die wijsheid „in de wolken” zoekt AR. Nub. 360.

μετεωροφρένᾳξ, **ἄκος**, **ὀ**, wolkenblaaskaak: die met „verheven” dingen de goede gemeente bedot AR. Nub. 333.

μετ-ήσος (z. *μετέωρος*), — 1 zwevend Θ 26; hoog in de lucht Ψ 369, HYMN. Merc. 135. — 2 lichtzinnig HYMN. Merc. 488.

μετ-ήμι, *ion.* = **μεθίημι**, HDT.

μετ-ίστημι, *ion.* = **μεθίστημι**, HDT.

μετ-ίσχω, = **μετέχω**, τινος HDT. 5, 92, 3.

μετ-οιδκίζω, naar elders sturen of leiden PLUT.

μετ-οικεσσία, **ή**, in ballingschap, in den vreemde leven N. T. Mt. 1, 11.

μετ-οικέω, — 1 naar elders vertrekken, verhuizen PIND. P. 9, 83. — 2 spec. (als) *μέτοικος* (gaan) wonen, -zijn AESCH. Supp. 609, LYS. 5, 2, EUR., PL. Menex. 237 b, DEM.

μετ-οικησις, **ή**, verhuizing EMPED. 127 D., PL. Phaedr. 117 c, Ap. 40 c.

μετ-οικ-ία, **ή**, — 1 (land-)verhuizing THUC. 1, 2, 9. — 2 in vreemde bescherming, zonder volle burgerrechten ergens wonen AESCH. Eum. 1019, XEN. Vect. 2, 7, SOPH. Ant. 890, PL. Leg. 850 c.

μετ-οικίζω, naar een andere woonplaats brengen, een kolonie, landverhuizers elders heen brengen ARISTOT.; *praegn.* verbannen N. T. Act. 7, 4. — 2 *med.* (land)verhuizen, zich naar elders begeven AR. Eccl. 754. — 3 *pass.* LUC.

μετ-οικ-ικός, den *μέτοικος* betreffend HYPER., PLUT. Alcib. 5 LUC.

μετ-οικ-ιον, **τό**, — 1 het geld, dat een als *μέτοικος* in een stad levend vreemdeling moest betalen, te *Athene jaarlijks 12 dr.*, LYS. 31, 9, PL. Leg. 850 b, PLUT., LUC. — 2 *τὰ μετοίκια*, feest, te *Athene jaarlijks op den 17den Boedromion gevierd, ter herinnering aan de vereeniging tot één gemeente door Theseus* PLUT. Thes. 24.

μετ-οικισμός, **ὀ**, verhuizen PLUT. Agis 11.

μετ-οικιστής, οὐ, **ὀ**, die naar een andere woonplaats brengt: leider van een kolonisatie PLUT.

μετ-οικοδομέω, op een andere plaats bouwen PLUT. Cacs. 51.

μέτ-οικος, 2, — 1 naar elders trekkend, van elders gekomen: vreemdeling HDT. 4, 151. — 2 uit zijn woonplaats verdreven AESCH. Supp. 994. — 3 spec. in een andere stad opgenomen, zonder

het volle burgerrecht te krijgen, *meest subst.*, z. AESCH. Sept. 548, SOPH. O. R. 452; spec. THUC. 1, 143, 15, LYS. 22, 5, PL. Rep. 563 a, (XEN.) Ath. 1, 12, ARISTOT. A. II. 57, 3, PLUT.

μετ-οικο-φύλαξ, **ακος**, **ὀ**, opziener over de *μέτοικοι*, XEN. Vect. 2, 7.

μετ-οίχομαι, — 1 naar iemd toegaan K 111. — 2 gaan halen, *ἀοιδόν* § 47, EUR. Iph. T. 1332. — 3 losgaan op, *τινά* E 148. — 4 *verzw.* rond-, doorloopen η 7.

μετ-οιωνίζομαι, door gelukkiger voortteekens verbeteren DIN. 1, 29.

μετ-οκλάζω, nu hier, dan daar neerhurken N 281.

μετ-ονομάζω, anders noemen, *pass.* HDT. 1, 94, THUC. 1, 122, 7, PL. Theat. 180 a.

μετ-όπη, **ή**, *in de architectuur*: *metope, open of met een plaat gestolen ruimte* tusschen twee *ὀπαι* [*d. i. eig. gaten, waardoor de daksparran gelegd werden*] VITRUV.

μετ-όπιν, *adv.*, = **μετόπισθε**, SOPH. Ph. 1189.

μετ-όπισθε(ν), *adv.*, — 1 v. *plaats*: achter, van achteren N 71 : O 672. — 2 als *praep.*: achter, *τινος* υ 539. — 3 v. *tijd*: later, naderhand A 82. — en 4 voor de toekomst O 111.

μετ-οπωρινός, tot het najaar behoorend HES. O. 415, THUC. 7, 87, 12.

μετ-όπωρος, = *voorg.*; *τὸ μετ.*, nazomer, najaar THUC. 7, 79, 25, ARISTOT., PLUT.

μετ-όρχιον, **τό**, de ruimte tusschen twee rijen boomen of wijnstokken AR. Pax 568.

μετ-ουσία, **ή**, deelneming, deelgenootschap AR. Ran. 443, XEN., DEM. 21, 124.

μετ-οχή, **ή**, — 1 gemeenschap, aandeel hebben HDT. 1, 144, PAP., N. T. 2 Cor. 6, 14. — 2 deelwoord GRAMM.

μετ-οχλίζω, met hefboomen van zijn plaats verwijderen ψ 188.

μέτ-οχος, — 1 deelhebbend, deelnemend, *τινος* HDT. 3, 52, PL. Phaedr. 262 d, N. T. Hebr. 3, 1. — 2 *subst.* makker THUC. 8, 92, 13; collega PAP.

μετρ-έω, — 1 **μετεν**, (tellen ALCAE. 142), afmeten HDT. 2, 6, AESCH. Ch. 209, SOPH. O. R. 561; *med.* Ai. 5, PL. Polit. 284 e, N. T. Act. 21, 17; in natura betalen PAP. — 2 *vand.* een weg afleggen (*d. durchmessen*) doortrekken γ 179. — 3 tellen THEOCR. 16, 60. — 5 *overdr.* afmeten, beoordeelen naar, *τιν* DEM. 18, 296, POL., LUC.; N. T. 2 Cor. 10, 12, vgl. Mc. 4, 24. — 4 toemeten, uitdeelen AR. Ach. 1021, (EUR.); *med.* zich zelf (laten) toedeelen HES. O. 349, DEM., PLUT.

μέτρη-μα, **τό**, — 1 het toegemete EUR. Ion 1138. — 2 spec. korenranstoen voor de soldaten; > — 3 betaling in natura PAP.

μέτρη-σις, **ή**, — 1 het meten PL. Polit. 285 a, XEN. 4, 7, 2, PLUT. — 2 betaling in natura PAP.

μετρη-της, οὐ, **ὀ**, — 1 meter (PL.). De iusto 373 a. — 2 spec.: in *Athene*, *eld. maat voor vloeistoffen*, ± 39 L, DEM. 42, 20, PAP., N. T. Joh. 2, 6.

μετρητι-ικός, tot het meten behoorend (PL.). De iusto 373 d; **ή μ-ή**, meetkunst, meetkunde PL. Prot. 356 d.

μετρη-τός, meetbaar EUR. Ba. 1244, PL. Polit. 284 b.

μετρι-άζω, — 1 matig zijn, zich matigen THUC. 1, 76, 30, DEM., LUC., PL. Leg. 784 e. — 2 *tr.* matigen PL. Leg. 692 b.

μετρ-ικός, metrisch ARISTOT.

μετριοπαθέω, zacht in zijn critiek zijn voor. *τιν* N. T. Hebr. 5, 2.

μετρο-παθής, zacht in zijn critiek zijn, human D. H.

μετρο-πότης, ου, δ, matig drinkend XEN. Ap. 19. **μέτρ-ιος**, 3, soms 2, — 1 vol mate: van de juiste maat; *spec.* niet te groot HES. O. 306, HDT. 1, 173, SOPH. Ph. 179; **adv.** -ως > voldoende PL. Phaedr. 236 a; geschikt Ap. 39 b. — 2 matig: betrekkelijk klein, (vaak met neg. mateloos, geweldig), beknopt HDT. 2, 161, TR.: SOPH. El. 140, PL. Phaedr. 229 b, *and.*, tot N. T. Act. 20, 12; **adv.** -ως, een beetje PL. Gorg. 484 c. — 3 *ethisch*: het juiste midden kiezend, eenvoudig, zonder overdrijving; billijk THUC. 1, 6, 6; 4, 22, 23. — 4 > *abs.* ingetogen, bescheiden AESCH. Supp. 1060, AR. Pl. 245, βίος PL. Rep. 466 b; *spec.* in juiste verhouding tot zijn medeburgers DIN. 2, 8, DEM.

μετριότης, ή, — 1 kleine bescheiden omvang, -hoeveelheid XEN. Cyr. 5, 2, 17, DEMOCR. 191 D. — 2 bescheidenheid, matigheid THUC. 1, 38, 24, PL. Phil. 65 b, ISOCR. 4, 11.

μέτρον, τό, maat: — 1 maatstaf, meetstok M 422, tot N. T. Apoc. 21, 15. — 2 maat voor vloeibare of droge waren H 471, HDT. 7, 23, vgl. 6, 127, *alg. tot PAP.*, N. T. Mt. 7, 2. — 3 afmeting: lengte, *μ. κελύθου δ* 389, tot N. T. Apoc. 21, 17. — 4 *praegn.* volle maat, volheid, ήβης Λ 225; juiste maat of punt THEOGN. 498, PIND. O. 13, 48, TR., PL. tot N. T. Rom. 12, 3. — 5 mate, matigheid PL. Leg. 744 e, 957 a, N. T. Joh. 3, 34. — 6 *muzik.* maat PL. Phil. 56 a. — 7 vers(voet), *spec.* voet van 4 of meer morae AR. Nub. 638, PL. Gorg. 502 c.

(*με-τρον*, vgl. *δρο-τρον*, waarin s, o evenals *δρ-τός, δο-τός* de kortste phase van W. mē-meten voorstelt, d.w.z. een bijzonder genuanceerde ig ə. Vgl. *idg. ə* in *δροτρον* ə o.ind. *ari-tra-* roei-riem: gr. *ἔρο-της* [doch lat. (onoospr.) *ara-trum*] en teg. *μέ-τρον*: mētiri. Verw. o.ind. *mā-tra-* n. maat, gr. *μήτις*: lat. *mētiri*, got. *mēl* tijd(maat), [*eng. meal, nld. maal-tijd*], *nld. maat* [*idg. <med-*], o.i.e.r. *do ru-madir* fuerat emensus, lit. *matijū* ik meet. Of wel *μ. <μέδτρον* (δ verdwenen vóór τ?) verw. m. lat. *mōdius, mēditor*. Z. ook *μεστός*).

μετρο-νόμοι, οί, ijkmeesters in Athene ARISTOT. A. II. 51, 2.

μετ-ωνυμία, ή, verwisseling van naam; *bijv.* Ceres = brood GRAMM.

μετ-ωπηδόν, adv., (*teg. ἐπι κέρως*), in front, „in bataille”, zoowel te land als ter zee HDT. 7, 100, THUC. 2, 90, 24, POL., PLUT.

μετωπ-ιδιος, op het voorhoofd HIPPOCR.

μετ-ώπ-ιος, op, aan het voorhoofd II 739.

μέτ-ωπον (: *ώψ*), **τό**, — 1 plaats tusschen beide oogen (vgl. *μετάφρεον*), *wrsch.* eerst bij paard en rund: voorhoofd, v. e. paard Ψ 454, v. menschen Δ 460, EMPED. 57, 3 D., SOPH. El. 727, EUR., XEN. Cyr. 1, 4, 8, N. T. Apoc. 7, 3. — 2 v. d. helm: voorzijde II 70. — 3 v. d. aarde = berg PIND. P. 1, 30. — 4 front v. e. gebouw HDT. 2, 124, THUC. 3, 21, 23. — 5 front v. e. leger AESCH. Pers. 720. XEN. Cyr. 2, 4, 2, POL. — 6 *overdr.* (gefronst) voorhoofd, als *uitdrukking* van wrevel (vgl. O 102), met *ἀνα-σπᾶν* en *χαλᾶν* AR. Vesp. 655, Eq. 631, XEN. Symp. 3, 10.

μέχρι, μέχρως Ω 128, ATT., AP. RH., N. T. voor *vocaal*; SOPH. Ai. 571, voor *consonant*. — 1. **praep. tot (aan), m. gen. 1 v. plaats**: *μ. θαλάσσης* N 143, HDT. 7, 108, PL. Theaet. 171 d, XEN. An. 2, 2, 6, N. T. Rom. 15, 19; *overdr. v.*

graad *μ. δεσμῶν*, tot gevangenschap toe N. T. 2 Tim. 2, 9. — 2 v. *tijd* Ω 128, HDT. 1, 4, PL. Phaed. 61 e, N. T. Mt. 11, 23. — 3 tot aan > zoo ver als, -v. *tijd*: zoo lang als: *μ. τῆς ἐκείνου ζῆσης* HDT. 3, 160, THUC. 3, 82, 4. — 4 *verzw.* en met *andere praepositives* verbonden (vgl. *nld.* tot *ω* tot aan, tot bij, tot in) *πρός, εἰς, ἐπί*: *μ. πρὸς Αἴγυπτον* PL. Tim. 25 b, Critias 118 a, XEN. Hell. 4, 3, 9. — 5. **coniunctie totdat 5** (*oneigenlijke*) *μέχρι οὗ* (= *gen.* (vgl. *ion.* *εἰς δ + κεν*) HDT. 8, 23; 9, 40, PL. Menex. 245 a, Rep. 423 b, N. T. Mc. 13, 30; *μ. ἐὼς* PL. Symp. 220 d. — 6 (*eigenlijke*) *μ. [met (ἐν +) conj. gener. of met opt. gener. na histor. tijd of v. feiten m. indic. XEN. An. 7, 1, 1], HDT. 4, 119, XEN. An. 2, 3, 24, THUC. 1, 137, 14, SOPH. Ai. 571. — 7* zoolang als, *μ. ὅσου* HDT. 8, 3; 84, *μ. οὐπερ* PL. Prot. 325 c. — 8 (*uit 5*) HDT. *gebruikt* *μ. οὗ* [*alsof bijv. in onze taal, doordat tot ook als totdat [conjunction] gebruikt wordt, daardoor nu omgekeerd totdat [= μέχρως οὗ] als tot [praep.] gebruikt zou worden*] als *praep. met nieuwen gen. μέχρως οὗ ὅκτω πύργων* 1, 181, — 9 *μέχρπερ*, zoolang als [*constructie als 6*] PL. Soph. 259 a; Critias 120 d.

(vgl. *ἄχρι; με-* vgl. *μέσφα, μετά; -χρη* na *ε ω* (*ὀφρα* na *o*. Verw. *msch. arm. merj* [*< mejr < idg. meghra*]).

MH (μή), *Alg.*, ook in *dial.*, *el. mā* (*ā < ē*).

Opmerking. Evenmin als bij *ἐν* is er hier sprake voor den oudsten tijd van een *modus of constructie* door *μή* „geregeerd”. Het gebruik *bijv.* van *μή* tegenover *οὐ(κ)* en van een *coni. optat.* teg. een *indic.* wordt beide uit eenzelfde oorzaak verklaard: de behoefte om aan wil of wensch uiting te geven, (terwijl de *indic.* een *feit* beschrijft). Men vgl. *lat. (oud): nē veniat!* *timeo* = als hij maar niet komt! of moge hij niet komen! Ik ben er bang voor. **Later** heeft zich een taalgevoel ontwikkeld, waarvoor in bep. gevallen [*bijv.* opdat niet . . . *μή γένηται* naast *ἵνα μή γένηται*] *μή* als *inleidende „oorzaak”* van de *volg. coni.* of *optat. leefde*. Men vgl. *lat.: timeo, nē veniat* (tot ook dit *nē* weer uitgewerkt had, zodat het in het Fransch: je crains, qu'il ne vienne, een volkomen fossiel is geworden). Een grens tusschen die oudere en latere taalphase is natuurlijk moeilijk nauwkeurig te trekken, omdat hier geen grens is, maar veelker een eeuwen durende, langzame verschuiving als van een gletscher aan het werk was. De klassieke periode behoort zeker tot de tweede, jongere phase. Voor bet. der *modi* z. *ἐν*.

Overzicht. (A *μή* in zelfstandig gebruik, in „hoofd-zinnen”; B *μή* in *zgn.* afhankelijkzinnen).

Mή behoort bij de uitdrukking van wil of wensch: I. A. Mή samen met een Coni. De *Conj.* geeft door zijn *bindvocaal* tegenover de *afwezigheid* daarvan in den *Indic.*, resp. door zijn *langen bindvocaal* tegenover den *korten* van den *Indic.* weer, dat de *inhoud* van het *werkwoord* voor den *sprekenden persoon* met *groter spanning leeft*: *m.a.w.* hij legt er zijn wil in. Met *μή* samen geeft dit: *raad* (om niet te . . .), *opwekking* (om niet te . . .), *waarschuwing*, *dreigement*, *formeel verbod* (waar de *Imper.* + *μή aansluit*); vgl. M 216, σ 334, A 26, *bijv.* *μή σε, γέρον, κολήριον ἐγὼ παρὰ νηυσὶ κίχῃω*. Dit gebruik is ook later algemeen. Als een *scherper omschreven functie* leeft het voort in den *zgn. prohibitivus*, waarin *hoofdzakelijk* van den *aor. de coni.* in 2 *sing. en*

2 plur. gebruikt wordt voor uitdrukking van een verbod. *Vand. Att. de verbinding οὐ (,) μή [c. Coni.] γένηται τούτο oorspr. geen kwestie van: laat me dat nu niet gebeuren = er is geen sprake van, dat dat gebeurt ∞ dat gebeurt zeker niet. (Uitgewerkt is de gedachte in οὐχί θεός, μή AR. Eccl. 650).*

I. B. Op A 26 [z.b.] volgt A 28 μή νύ τοι οὐ χάρισμη σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο. *Men vertaalt gewoonlijk: laat ik U niet aantreffen . . ., opdat niet blijke, dat Uw scepter zijn beschermende kracht verloren heeft. Doch voor een ouderen, wrsch. ook voor den Homerischen tijd, was de inhoud deze: zorg, dat ik U hier niet weer aantref en zie toe, dat niet Uw staf in Uw hand dan een nutteloos voorwerp blijke. Zoo ontstond de „afhankelijke” opdat-zin en bleef vooral in de spreektaal, bij korte zinnen tot het laatst bestaan. — Hierbij ook: μή ὄτι of μή ὅπως . . . ἀλλὰ = er mag of kan geen sprake van zijn, dat A . . ., maar wel B = niet alleen (wel of niet) A, maar ook B (wel of niet) = B (niet) . . ., dus zeker (of laat staan dan) A, vgl. PL. Ap. 40 d: XEN. Cyr. 1, 3, 10. — Het klassieke Gr. gebruikt gew. nog een woord, dat oorspr. waar of hoe betekende (ἴνα of ὅπως-ώς), evenals het Lat. naast nē de langere inleiding kent met ut (ook oorspr. hoe): ut nē.*

II. A. Maar het is moeilijk steeds nauwkeurig uit te maken, op welke mogelijkheden in het leven onze wil vat zal hebben, op welke niet. Ook aan de elementen en de „goden” pogen we onzen wil op te leggen ∞ duidelijk te maken: m. a. v. een vaste grens tusschen wil, wensch, bede, gebed is er niet. *Odysseus zegt ε 415 μή πῶς μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ ποτὶ πέτρῃ κῦμα. In zijn doodsangst spreekt Od. hier geen wensch uit (βάλωι), neen, de spanning geeft een Coni., die meer persoonlijk wilsonaact openbaart tusschen den sterveling en de golven die hem bedreigen; niet: o moge nu die golf niet . . ., maar: laat mij nu deze golf niet . . ., vgl. Σ 8, waar Achilles in zijn wrevel (ὀχθήσας) als het ware vecht tegen de goden, die hem een anderen weg opdringen, dan hij zelf wil: μή δὴ μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ. Dit wordt de uitdrukking van angst (vgl. lat.: timeo, nē . . .).*

II. B. Behent de spreker of schrijver met een bep. woord als φοβοῦμαι die angst: φοβοῦμαι· μή γένηται τούτο = ik leef in angst; (want) dát mág niet gebeuren (= lat. timeo: nē veniat), dan ontstaat de reeds Homerische eenheid ik vrees, dat = φοβοῦμαι, μή = timeo nē, vgl. Δ 470 δεῖδω (v. L. δέδῆκα) μή τι πάθῃσιν ἐν Τρώεσσι μονωθεῖς. *Vand. ook bij verba van nagaan, te weten trachten te komen, een proef nemen: K 101 οὐδέ τι ἴδμεν, μή πως . . . μενονήσωσι μαχεσθαι. In het Att. komt hiernaast ook de Indic. fut. voor zonder twijfel tengevolge van het feit, dat het fut. zelf uit den aor. is ontstaan = coni. met korte bindvoocaal PL. Phil. 13 a: φοβουμαι μή . . . εὐρήσομεν.*

III. A. Mή samen met een Opt. Een wensch, bede, gebed, dat „iets niet moge gebeuren” wordt hierdoor vertolkt, in rustiger situatie dan de wilskrachtige Conj. (II A). Een strak getrokken grens bestaat niet. Vgl. v 229 vlg., waar Odysseus tegenover Athene bevestigend 2 Imper. gebruikt en daartusschen een wensch uitspreekt met μή: χαῖρε τε καὶ μή μοι τι κακῶ νόω ἀντιβόλησαις, ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα enz.; duidelijker nog is ε 462, waar een Coni. minstens even begrip-

pelijk zou zijn geweest: μή μὲν δὴ καθαρῶ ἀπὸ θυμὸν ἐλοίμην, en O 476.

III B. Maar door deze minder groote spanning, minder groote angst (dan in den Coni. ligt) is de Opt. met μή nog geschikt iets anders aan te duiden: nl. I B en II B in het verleden getransponeerd, of grammaticaal uitgedrukt: in zinnen, waarin in den hoofdzin een hist. tijd geen hoofdtijd staat: in dat geval hebben dus ten deele reeds bij HOM., finale (opdat)-zinnen en zinnen, die een angst uitdrukken den Opt., niet den Conj. Men vgl. E 202 ἔπιπαι φειδόμενος, μή μοι δευοῖατο φορβῆς en E 298 δείσας, μή πῶς (F)οὶ ἐρυσάιατο νεκρὸν Ἀχαιοί.

IV. Mή samen met den Imp. Het gebruikt spreekt hier van zelf: Imp. als zuivere rechtstreeksche wilsuiting en μή behooren bij elkaar. Het Homerische Grieksch gebruikt hier, met het eigenaardig verschil tusschen deze beide tijden, zoowel Imp. Praes. (A 32) als Imp. Aor. (Δ 410). Het klassieke Grieksch geeft voor het laatste de voorkeur aan den Coni. prohibitivus (Coni. aor. vgl. lat. Coni. perf.: ne dixeris), wrsch. omdat het punctuele v. d. Aor. en de hardheid v. d. rechtstreekschen Imp. samen als te bevelend, te rauw werden gevoeld.

V. A. Mή samen met den Inf. Voor een zeer kort en krachtig verbod gebruikt het Homerische Grieksch ook μή met den Inf. (P 501), event. Acc. c. Inf. (B 413). De Inf. wekt hierbij alleen de voorstelling van de verboden handeling en dat wel met te meer kracht, juist naarmate hij zelf tegenover een bepaalde, verbogen werkwoordsvorm vager, onbepaald is.

V. B. Een bijzonder geval is de zgn. verbogen Inf.: τὸ εἰδέναι, τοῦ εἰδέναι, die bij Hom. tengevolge van het ontbreken van een lidwoord natuurlijk nog geen vast bestanddeel van de taal uitmaakt. Hierbij staan οὐ en μή naarmate een bep. feit of een algemeene, voorwaardelijke, causale, finale inhoud wordt weergegeven.

Afhankelijk is een Inf. reeds bij HOM. ι 530: δός, μή Ὀδυσσεῖα πολυπύρριον οἶκαδ' ἐκέσθαι; XEN. An. 1, 8, 19: ἐβῶαν δὲ ἀλλήλοισι μή θεῖν δρόμῳ. Eveneens bij verba v. verhinderen, tegenhouden, verbieden, ontkennen en dgl. THUC. 5, 25: ἀπέσχοντο μή ἐπὶ τὴν ἑκατέρωθεν γῆν στρατεύσαι.

VI. Mή samen met den Indic. De betekenis van μή als uitdrukking van menselijke wil of wensch schijnt bij den Indic., die feiten meedeelt of beschrijft, niet goed te passen. Mή wil hier dan ook niet: verhinderen dat een mogelijkheid feit wordt, maar het wil een gedachte over een bep. feitelijken samenhang voorkomen of met nadruk van de hand wijzen. Zoo komt dus μή m. d. Indic. voor: — 1 bij plechtige verzekeringen, eeden enz.: Γ 261 ἴστω νῦν Ζεὺς . . . : μή μὲν ἐγὼ κόρη Βρισηῖδι χεῖρ' ἐπένευκα. Oorspr. is dit niet: „ik heb dat . . . niet gedaan” maar: „denk niet: ik heb dat . . . gedaan” of „ik wil niet, dat ge denkt: ik heb dat . . . gedaan”. — 2 in vraagzinnen heeft μή (ἤ μή, later ook ἄρα μή of μή οὐν, contr. < μὲν) dus de kracht het nu volgende als antwoord uit te schakelen: immers niet, toch niet: ζ 200 ἤ μή ποῦ τινα δυσμενέων φάσθ' ἔμμεναι ἀνδρῶν. — 3 bij („irreële”) wenschen, die op het nu onveranderlijke heden of verleden slaan. De zin zonder μή geeft dan het thans helaas onveranderlijke feit aan; de toevoeging van μή geeft er ongeveer de kracht aan: o, behoefde ik maar niet te denken . . . I BUR. Alc. 1102: εἰθ' εἰ ἀγῶνος τῆρδε μή ἄραβες

ποτε. Bij HOM. kan hier nog even goed de Opt. staan als de Indic.: ξ 468 εἶθ' ὡς ἡβώοιμι βίη τέ μοι ἐμπέδος εἴη, ὡς ἔθ' ὑπὸ Τροίην λόχον ἤγομεν. („Irreële" wenschen). — 4 (z. 3) ook bij vrees, die het nu onveranderlijke verleden of heden betreft; ε 300 δεῖδω μὴ πάντα θεὰ νημερτέα εἶπεν.

VII. Uit den wilsinhoud van μὴ verklaart zich nu ook het geregelde gebruik van μὴ in alle voorwaarde (z. het art. εἰ); want deze zijn ook in het Grieksch ontstaan uit gedachten als: zoo moge dat (niet) zijn, of laat dat nu eens (niet) zoo zijn, dan . . . (εἰ μὴ).

Vand. in alle relatieve zinnen, die niet een bepaald feit geven, maar een algemeene omschrijving (δοτικὸς ὡς εἰ τις = quicumque ὡς siquis). — Particiπία of Infinitivi, die dergelijke voorwaardelijke of relatieve zinnen verkort weergeven, staan dan natuurlijk ook met μὴ. — Maar de voorwaarde, eens vervuld, wordt oorzaak, reden of motief: (be)doel(ing). Zoo komt het, dat ook bij bepaalde feiten en bepaalde personen μὴ niet οὐ staat, wanneer de vervulde voorwaarde als reden wordt gevoeld SOPH. O. R. 1335 τί γὰρ ἔδει μ' ὄρᾶν, ὅτ' ὄρῶντι μὴ δὲ νῆν γλυκὺν ἰδεῖν = . . . , als voor mij ὡς daar nu eenmaal voor mij.

VIII. Μή οὐ: SOPH. O. R. 1065 οὐκ ἄν πιθοίμην μὴ οὐ τὰδ' ἐκμαθεῖν σαφῶς (δῆλ. bevestigend πιθοίμην ἄν, μὴ . . . ἐκμαθεῖν) vgl. PL. Rep. 427 e. D.w.z. de negatie μὴ — op zich zelf duidelijke genoeg teg. een bevestigenden hoofdzin — klonk den Grieken bij den Inf. na een hoofdzin met οὐ als voortzetting, als echo van deze negatie en zoo voegde het taalgevoel soms [ook μὴ alleen komt natuurlijk voor: PL. Ap. 29 c] een tweede „omlogisch" οὐ in.

IX. In de andere gevallen staat οὐ, dus: steeds waar sprake is van bepaalde feiten of van algemeenheden zonder voorwaardelijke of causale kleur (doch μὴ breidt ook hier zijn macht uit).

(= ig. mē: o.ind. mā (opdat) niet, arm. mi [$<$ mē]; lat. nē msch. kruising van nē [= o.ind. nā] × mē, doch gr. n- is secundair).

μηδ-αμά, adv., — 1 nooit HDT. 1, 68. — 2 geenszins AESCH. Pr. 526, SOPH. O. C. 516, AR. Th. 1162.

μηδ-αμῆ en dor. μηδ-αμῆ (de oude schrijfwijze μηδαμά is wrsch. beter: Instrum. fem.), adv., geenszins AESCH. Pr. 58, SOPH. Ph. 789, PL. Theat. 187 c, XEN. An. 7, 6, 29.

μηδ-αμῶθεν, adv., nergens vandaan PL. Phaed. 70 e, XEN. Cyr. 8, 7, 14, POL.

μηδ-αμῶθι, adv., nergens PLUT., LUC. Hermet. 31.

μηδ-αμοῖ, adv., = μηδαμῶσε, XEN. Lac. 3, 4.

μηδ-αμός = μηδεῖς. Plur. nulli, geen, niemand HDT. 1, 143.

($<$ μηδ' ἄμός, z. μηδ' εἰς $>$ μηδ-εἰς eerst later μηδεῖς).

μηδ-αμῶσε, adv., nergens heen PL. Rep. 499 a.

μηδ-αμοῦ, adv., nergens AESCH. Eum. 423, SOPH. Ai. 1007, PL. Soph. 249 b.

μηδ-αμῶς, adv., op geen manier, geenszins, volstrekt niet HDT. 4, 83, AESCH. Pr. 337, SOPH. O. R. 49, AR. Ran. 581, PL. Prot. 334 d.

μη-δέ (z. οὐ-δέ, ook voor het v. -δέ) = μὴ + δέ, — 1 aanvankelijk = ἄλλὰ μὴ, in tegenstelling (-δέ) tot het voorafgaande; α 369, νῦν μὲν δαινόμενοι τερωμέθα μηδὲ βοητῶς ἔστω, vgl. Γ 433: παύσθαι . . . , μηδὲ . . . πολεμίζεμεν. Sinds HOM. alg. — 2 verzw. en niet, ook niet, zoodat de tegenstelling niet meer in den inhoud van hetgeen voorafging en hetgeen nu volgt ligt, maar eenvoudig reeds in het volgen van een tweede, dat nu aandacht

vraagt en het eerste verdringt (vgl. δὲ $>$ -τε, καὶ) μηδὲ $<$ μητέ, καὶ ἰ μὴ sinds δ 754 alg. tot N. T. Mt. 10, 14. — 3 praegn. (vaak na voorafgaande μὴ) zelfs niet, sinds Σ 58, Φ 375 tot N. T. Mc. 2, 2.

μηδ-εἰς (z. οὐδεῖς), μηδε-μία, μηδ-έν, gen. μηδενός, μηδεμίας, = nēquis, μὴ τις, (op)dat niemand, -geen: HOM. slechts Σ 500, slechts ntr. bij PIND. fr. 216, HDT. 1, 32; ATT.: SOPH. Ph. 444, doch ook hier het ntr. verreweg het meest N. T. Mt. 16, 20. μηδὲ-ποτε, adv., (op)dat nooit (vgl. HES. O. 717), ATT.: THUC. 1, 70, 9, PL. Prot. 315 b, N. T. 2 Tim. 3, 7.

μηδὲ-πω, adv., en (op)dat nog niet (eens) $>$ nog niet AESCH. Pr. 741, XEN. Cyr. 1, 3, 8, N. T. Hebr. 11, 7.

μηδε-πῶ-ποτε, adv., nog nooit DEM. 18, 271, LUC. μηδ-έτερος, 3, geen van beiden (vgl. THUC. 2, 67, v.f. nog in 2 woorden) HDT. 8, 22, THUC. 1, 35, 9, PL. Soph. 250 e, ARISTOT.

μηδ-ετέρωσε, adv., naar geen van beide zijden THUC. 4, 118, 10.

μηδ-ίζω, zich als een „Medier" = Pers gedragen, partij kiezen voor de Perzen HDT. 4, 144, DEM. 59, 95. μηδισ-/μός, δ, het partij kiezen voor de Perzen HDT. 8, 92, ISOCR.

μηδομαι, aor. med-, f. μήσομαι, — 1 overwegen, overleggen B 360. — 2 zorgen voor, zich bekommeren om PIND. O. 1, 109 τιμν, PLUT. (?) τινος. — 3 verziinnen, uitdenken, τι B 38, Φ 19, HES. O. 95, PIND. N. 10, 64, BACCH. 17, 42, AESCH. Pr. 477, SOPH. Ph. 1114, EUR., AR. Av. 689.

(vgl. μέδομαι, gerekte phase. Oorspr. afwegen ὡς overwegen. Ig. med- = ndl. maat).

I. μηδος (z. voorg.), τό, overweging, overleg: plan, besluit B 340, β 38, PIND. P. 10, 11, AESCH. Pr. 602, SOPH.

II. μηδος, τό, pl. μήδεα φωτός, schaamdeel ζ 129, EMPED. 29, 2; 134, 3 D.

(vgl. μέδεα, μέδεα; W. mad- [= idg. mād: mēdʰ?] naast madz; z. nog lett. māja schaamdeel).

μηθ-εἰς, μηθ-έν, latere vorm v. μηδεῖς, ARISTOT., THEOPHR., Κοινὴ, N. T. Act. 27, 33.

μηκάζω = μηκάζομαι, NIC. Al. 214.

μηκάρομαι, part. aor. μᾶκῶν, perf. μεμηκῶς, fem. μεμᾶκῶν, — 1 blaten, Δ 435. — 2 angstig schreeuwen, v. e. haas, die vervolgd wordt K 362. — 3 kermen v. gewonden (mensch en dier) II 469, x 163.

(onomatop.: o.ind. mēka- [$<$ μακῆ-] bok, arm. mak' i schaaap, lat. miccio blaten, d. meckern, ndl. mek, mek, mek, lit. mēkenti stamelen, serv. mekati blaten).

μηκᾶς, ἄδος, ἦ, — 1 blatend Δ 383, EUR. Cycl. 189. — 2 loeiend SOPH.

μηκασ/μός, δ, het geblaas PLUT. Sull. 27.

μηκ-έτι (naar οὐκ-έτι gevormd), — 1 niet verder nog: niet meer met de kracht v. μὴ H 279, PIND. O. 1, 5, HDT. 3, 40, TR.: AESCH. Ag. 510, THUC. 3, 65, 14, PL. Phaedr. 257 b, N. T. Mc. 1, 45. — 2 niet weer XEN. An. 5, 7, 15.

μήκιστος, superl. bij μακρός, langste H 155, XEN. Cyr. 4, 5, 28; adv. μῆκιστα, ten beste, ten slotte ε 299.

μήκος (z. μακρός), τό, dor. μάκος, — 1 lengte ι 324, PIND. P. 4, 245, HDT. 4, 42, ATT.: THUC. 6, 34, 23, N. T. Eph. 3, 18. — 2 v. tijd SOPH. Tr. 69, EUR., PL. — 3 alg. omvang, grootte PL. Prot. 338 b.

μήκοτε, ion. = μήποτε, HDT. 1, 77. μηκύνω, aor. μᾶκ-, — 1 eig. lang maken; pass.

N. T. Mc. 4, 27. — 2 „lang maken”, rekken (: uitstellen PIND. P. 4, 286), λόγον HDT. 2, 35, SOPH. El. 1484, AR. Lys. 1132; *abs.* breedvoerig zijn PL. Menex: 244 d. — 3 *spec.* rekken, πόλεμον THUC. 1, 102, 33.

μήκων, ωνος, *dor.* μάκ., ἦ, — 1 papaver, slaapbol © 306, ARCHIL. 99 ALD., HDT. 2, 92, THUC. 4, 26, 13, AR. Av. 160, THEOPHR. — 2 blaas bij sommige visschen ARISTOT.

(< *māk*-, *wrsch.*: lat. *mācerare* zacht, slap maken, *lett.* *mākt* drukken, knijpen, afmatten. *Wrsch.* uit het Gr. *μηκ-* > *germ.* *mēz-*: *ohd.* *māgo* = d. *Mohn*, *ndl.* maan; *eveneens* sl. *mikū*)

μηκών-ιον, τό, papaversap HIPPOCR.

μηλ-έη, ἦ, appelboom η 115, λ 589, ω 340 (*synūsis*) ARISTOT.

I. μήλ-ειος, van schapen HDT. 1, 119 (-εος), EUR. El. 92.

II. μήλ-ειος, v. d. appelboom AP. RH., NIC. Al. 238. **μήλη, ἦ**, sonde, *der chirurgien* HIPPOCR.

(? < **μασ-lā*: *μαίωμα* [*μασ-*]?)

μηλῖς, ἰδος, ἦ, — 1 appelboom IBYC. 6, 2 ALD. — 2 een ziekte der ezels ARISTOT.

μηλ-ίτης, ου, ὁ, olivos, appelwijn PLUT. 648 e. **μηλο-βοσκός**, schapen weidend EUR. Hyps. 23 D.

μηλο-βοτήρ, ἦρος, ὁ, schaapherder Σ 529.

μηλο-βότης, ου, ὁ, = *voorg.*, PIND. I. 1, 48 (-ᾶς), EUR. Cycl. 53.

μηλό-βοτος, 1 door schapen afgeweid PIND. P. 12, 2, BACCH. 5, 166, AESCH. Supp. 548, LYCURG. 145, ISOCR. 14, 31.

μηλο-δαίκτης, vee verscheurend BACCH. 8, 6.

μηλο-δόκος, schapen als offer ontvangend PIND. P. 3, 37.

μηλο-θύτης, ου, ὁ, schapen slachtend of offerend BACCH. 7, 39, EUR. Alc. 121: ook v. e. βωμός, *waar schapen geslacht worden* Iph. T. 1116 (of *μ-ος*).

μηλολόνηθι (?), ἦ, meikever AR. Nub. 763, ARISTOT.: = **μηλάνδη**, HEROND. fr. 14, 2 BÜCH. = 62 CRUS.

μῆλον, τό, (stuk) klein vee: schaaп, geit ξ 105, meest pl. II 353, PIND. P. 4, 148, AESCH. Ag. 1057, SOPH. Ai. 1061.

(W. *mēl-*, *kortste phase mēl-*: klein, zwak [> slecht]: o.ier. *mīl* dier, *cymr.* *mīl* hetz., *Lex Salica māla* = *ndl.* maal jonge koe. *vgl. o.germ.* *Mhliβonon* (ἄρος) = Harz, o.b. *malū* klein; *mēl-* in lat. *mālus*, *got.* *smals* klein = *ndl.* smal).

μῆλον, τό, — 1 appel > vrucht I 542, EMPED. 80 D., HDT. 2, 92; 7, 41, SOPH. Tr. 1100, AR. Nub. 978; *spec.* μ. Κυδώνιον, *kweeper*; Περσικόν, *perzik*; Ἀρμενιακόν, *abrikoos*. — 2 *overdr.* de stijfgespannen vrouwenborst AR. Eccl. 903.

(lat. *mālum* < *dor.* *mālon*, *vulg. lat.* *mēlum* < *ion.* *mēlon*. *Oorspr.* onbekend)

μηλο-νόμας, dor., schaapherder EUR. Alc. 572.

μηλο-νόμος, schapen weidend EUR. Cycl. 660.

μηλο-πάριος, dor., ὁ, μάλο-πάραος, appelwangig THEOCR. 26, 1.

μηλό-σκοπος, κορυφή, heuveltop, vanwaar men de kudde in het oog kan houden HYMN. 18, 11. **μηλό-σπορος**, met appelboomen beplant EUR. Hipp. 742.

μηλο-σφαγέω, — 1 schapen slachten of offeren SOPH. El. 280, AR. Av. 1232. — 2 *vand.* *σταμνίον*, offeren AR. Lys. 189.

μηλο-τρόφος, schapen voedend BACCH. 10, 95, AESCH. Pers. 763.

μηλο-φόνος, schapen doodend AESCH. Ag. 730.

μηλο-φόρος, appels dragend EUR. Herc. 396, pl., naam v. d. Perzische lijfwacht (vanwege een insigne op hun speren) DIOD., APP.

μηλώω, met de μήλη, de sonde, onderzoeken ARISTOT., HIPPOCR.

μηλωτή, ἦ, schapevacht COM., N. T. Hebr. 11, 37. **μῆλ-οψ**, als een appel: blond η 104.

μήν, ὁ, μηνός, daarnaast *heracl.* en PIND. μής, *boeot.* (PIND.) en *ion.* μείς, (*vgl.* PL. Crat. 409 c, en ANACR. 6, 1 ALD.), *gen. lesb.* μήννος; — 1 maand E 387, HDT. 1, 32, PIND. N. 5, 44, BACCH. 10, 93, THUC. 2, 4, 18, SOPH. O. R. 1083, PL. Phaedr. 276 b, N. T. Luc. 1, 36. — 2 nieuwe maan N. T. Gal. 4, 10.

(: W. *mē-* maan [*μήνη*] als *tijdmeter*, *vgl. lat.* *mēnsis*: *mēnsus sum*: *ndl.* maand. *Vgl. o.ind.* *mēs-* maan, maand, *arm.* *amis* maand, *lat.* *mēnsis* [*cons. st. z. gen. pl mensum*], *osc.* *menzne*, *sab.* *mesene* mense, *o.ier.* *gen.* *mās*, *got.* *mēna* maan, *mēnōþs* maand = *ndl.* maand, *lit.* *mēnū* en *mēnesis* maan, maand, o.b. *mēsecl.* *Blijikbaar oorspr. naast elkaar *mē n(e)s- en *mē-nōt-. Gr. μή-νη door oελήνη, lat. luna* [*< louk(e)s-nā*]?) **μήν, aeol. dor. μᾶν**, (z. *mēn* en *μά*), werkelijk, waarachtig, heusch, *sinās* B 291; ἦ μήν, A 302, *ἄγε μήν*, kom-aan, *alg. tot* N. T. Hebr. 6, 14 (ei μήν bij een eed).

μηνάς, ἄδος, ἦ, = *volg.*, (EUR.) Rhes. 534.

μήνη (z. μήν), ἦ, maan Ψ 455, EMPED. 42, 3 D. AESCH. Pr. 797; Maan PIND. O. 3, 20.

μην/αἰός, — 1 τὰ μ-α, menstruatie PLUT. — 2 maandbericht, maandelijksche afrekening PAP.

μηνιάω, wrokken AP. RH.

μηνιγέ, ιγγος, ἦ, vlies, *spec.* hersenvlies EMPED. 84, 7 D., ARISTOT., LUC.

(*vgl. s.v. μῆρος* en *lat. mēnsa* portie vleesch © tafeltje, z. *de mensae* bij VERG. *Aen.* 7, 116, 125, -ιγέ z. *θαδάμιγέ, στρόφιγέ* e. *dgl.*).

μηνί-θμός, ὁ, wrok II 62.

μήν-ίμα, τό, (oorzaak van) toorn X 358, EUR. Ph. 934, PL. Phaedr. 244 d.

μῆνις, ιος, ἦ, dor. μᾶνις, wrok, veete A 1, PIND. P. 4, 159, BACCH. 12, 111, HDT. 7, 134, TR.: SOPH. O. R. 699, PL. Hipp. mai. 282 a, (N. T.).

(*dor. mōnis*, *wrsch.* *lange phase bij maïνομαι*; W. *man-* *vgl. msch. lat. immānis* [indien niet: *mānus* goed] een woord als *ἐμ μενῆς*, en = *cret. ἐμμᾶνις* vertoornnd).

μην-ίσκος, ὁ, maantje: — 1 maanvormig lichaam ARISTOT. — 2 slagorde in den vorm v. e. halve maan. POL. — 3 *afdak boven standbeelden en tempelreliëf tegen weer en vogels* AR. Av. 1114, 1115.

μηνίω (τ B 769 en AESCH.), *f. ίσω*, wrokken, vertoornnd zijn, τιμν A 422; τινος, om iets E 178, HDT. 5, 84, TR.: SOPH. Ant. 1177; *med.* AESCH. Eum. 101.

μηνο-ειδής, halve maanvormig HDT. 1, 75, THUC. 2, 28, 7, XEN. Hell. 4, 3, 10.

μηνύ-μα, τό, aangifte THUC. 6, 29, 20.

μηνύ-σις, ἦ, het aangeven ANDOC. 1, 14, PL. Leg. 932 d, PLUT.

μηνύ-τήρ, ἦρος, ὁ, = *volg.*, AESCH., Eum. 245.

μηνύ-τής, οὔ, ὁ, aanbrenger, aangever THUC. 1, 132, 22, LYS. 12, 32, ANTIPH. 5, 24, EUR. Hipp. 1051, PL. Polit. 272 d; -τής, ἦ, COM.

μηνύ-τρον, τό, belooning voor het aanwijzen; op de ontdekking van een misdaad gestelde prijs HYMN. Merc. 264, THUC. 6, 27, 17, LYS. 6, 43, LUC.

μηνύω, dor. μᾶνω, melding maken, (*spec. van een geheim*): a n g e v e n, verklappen, verraden HYMN. Merc. 264, PIND. O. 6, 52, BACCH. 9, 14, HDT. 2,

121, 3, THUC. 6, 27 19, PL. Phaed. 95 c, N. T. Luc. 20, 37. -*ῥω att.*, ouder meestal -*ῥω*.

(onz.; dissimilatie < μ(ν)ῥ-ῥω: μ-μῥ-ῥω, dus type δεικνύμι? Als morphologisch type dan met δεινώ: W. lei- te vergelijken).

μήποτε, μήποτα SAPHO opdat niet eens, dat nooit...! vgl. I 133, alg. tot N. T. Luc. 21, 34. In N. T. zelf bij krachtige mededeeling van feiten in den Indic.: Hebr. 9, 17.

μήπου, of μή που, (op)dat niet ergens; > dat niet misschien, vgl. μ 300, alg. tot N. T. Act. 27, 29.

μήπιω, — 1 (op)dat nog niet vgl. Σ 134, alg. tot N. T. Hebr. 9, 8. — *verzw.* 2 > (dat) volstrekt niet, vgl. Δ 234, EUR. Med. 365, Hec. 1278. — 3 dat niet misschien (-πω: -πώς) ι 102 (and. πώς).

μήπως, (op)dat niet op de een of andere manier; > dat niet misschien of soms, vgl. ω 95, ω 436, alg. tot N. T. I Cor. 9, 27, bij angst 2 Cor. 11, 3.

μηριαίος, ή μηριαία, schenkel XEN. Hipp. 11, 4. **μηρινθος**, ή, draad, (hengel)snoer Ψ 854, AR. Th. 928, LUC.

(z. μέριμν and σημήνθος; -ινθος vgl. ἀσάμινθος).

μηριον, τό, schenkelstuk, ham, slechts pl. A 460, HDT. 4, 35, TR.: SOPH. Ant. 1008; in deze bet. ook **μηρα**, τά (eig. oorspr. fem. collectivum = ntr. plur. v. μηρός met ander accent!)

μηρός δ, — 1 dij, schenkel; bovenbeen A 190, σ 67, HDT. 3, 103, SOPH. Ant. 1011, PL. Tim. 74 e, N. T. Apoc. 19, 16. — 2 μηρός ἐκτάμνειν, de stukken vleesch lossnijden van de μηροί.

(< mēs-ro-, vollere vorm ig. mē(n)s-ro- d.w.z. ontwikkeling v. d. W. mē- afmeten ο toedeelen, z. ook μῆρ and μῆρυξ. Vgl. o.ind. māmsa-m. vleesch, arm. mis, alb. mis, lat. mēnsa [vleeschportie], tafeltje, o.i.er. mīr [< mēsro-] stuk vleesch, got. mimz, lit. mėsa (zonder nasaal), opr. mēnsā, o.b. mēso vleesch en lat. membrum [< mēns-ro-] ω o.b. mezdra nieuw vel over een wond).

μηρυιάζω, herkauwen ARISTOT.

μηρυιάομαι, = voorg., PLUT. Rom. 4, LUC. Gall. 8.

μηρύμα, τό, — 1 draad, snoer PLUT. — 2 kronkel (v. e. slang) NIC. Th. 163.

μῆρυξ, δ, een visch ARISTOT.

μηρύομαι (z. σημήνθος), — 1 ineenwikkelen: rollen, strijken, v. zeilen v. 170. — 2 den inslag ergens in weven HES. O. 538. — 3 opwinden v. anker of kluwen SOPH., AP. RH. — 4 zich winden, slingeren THEOCR. 1, 29.

μήστωρ (μήδομαι), ωρος, δ, — 1 bedenker: bestuurder, leidsman © 22, H 366, TIM. Pers. 143 (bekwaam?). — 2 verwekker N 93.

μήτε, en niet, noch; gew. μήτε... μήτε, noch... noch; μήτε... τέ, niet... en; μήτε... μηδέ, niet... en zeker niet, en nog veel minder: steeds met de bijzondere functie van μή, z. d. Sinds A 275, alg. tot N. T. Luc. 9, 3.

μήτηρ, ή, gen. μητρός, ep. ook μητέρος, — 1 moeder, sinds A 280, alg. tot N. T. Mt. 1, 18; ook v. moederlijke beschermster Mt. 12, 49. — 2 moederdier P 4. — 3 moederland, moederstad, moederaarde SOPH. Ph. 394, N. T. Gal. 4, 26. — 4 overdr. bron, oorzaak AESCH. Sept. 225, SOPH. Si. 174.

(verlenging met het -τηρ der verwantschapsnamen van μά z.d. Vgl. o.ind. mātr-, arm. mair, alb. motre zuster, lat. māter, umbr. matrre matris, o.i.er. māthir, ndl. moeder, lit. motė Moeder door den man gezegd = vrouw, echtgenoot, o.b. mati moeder. Ook in het o.ind. nog 3 stammen = gr. -τηρ, -τερ-, -τρ-).

μητιάω (μητίς), — 1 plannen maken, beramen

O 27. — 2 beraadslagen H 45. — 3 med. besluiten M 17.

μητίετα, oude aeol. nom (A 175) en voc. A 508 vol schrandere gedachten en plannen.

(:μητίς ± = ἔπιότα: ἔπιος).

μητιόεις, — 1 vol goeden raad HVMN. Ap. 344, HES. O. 51. — 2 overdr. φάρμακα, heilzaam δ 227.

μητιόμαι, = μητιάω, f. μητίσομαι enz., — 1 beramen, veroorzaken K 48, Γ 416; κακά τινα σ 27, PIND. P. 2, 92, PARM. 13 D. — 2 abs. besluiten ι 262.

μητίς, ιος, att. ἴδος, ή, dat. ep. μήτι, acc. μήτιν, — 1 wijze berekening: wijsheid B 169, βροτελή EMPED. 2, 9 D., PIND. O. 1, 9. — 2 plan P 634, PIND. O. 1, 9, 38, AESCH. Pr. 906.

(= mē-ti- = o.ind. mā-ti- f. maat: meting lat. mētiri meten, vgl. o.ind. mi-mā-ti hij meet, alb. mat ik meet, o.i.er. do-ru-madir fuerat emensus, ags. mēþ maat, o.b. mēra maat).

μήτις, μήτι, gen. μήτινος, — 1 (op)dat niemand, — niets, — geen: sinds HOM., tot N. T. I Cor. 16, 11. — 2 in vraagzinnen: num quis:...? ATT. tot N. T. Joh. 4, 33. — ntr. 3 dat niet in eenig opzicht, om de een of andere reden A 550, AESCH. Pers. 698. — 4 als vraagwoord num of neutraal -nē...? N. T. Mt. 7, 16; 12, 23. — 5 spec. = nēdum: spreek daar niet van! = laat staan DEM. 2, 23, PLUT.

μητρᾷ (z. μήτηρ), ή, — 1 moederschoot HDT. 3, 108 (-ρη), PL. Tim. 91 d, N. T. Rom. 4, 19, LUC. — 2 pens COM. — 3 de koningin van wilde bijen en wespen ARISTOT. — 4 (vgl. lat. mātēriēs), het merg der boomen ARISTOT., THEOPHR.

μητρο-αγύρτης, ου, δ, priester van de godenmoeder Cybele, die voor de godin „inzamelend" rondtrok ARISTOT.

μητρο-αδελφεός, δ, moedersbroeder PIND. P. 8, 35 (μᾶτρ.).

μητρο-αλοιάς, ᾶ (ου), δ, die de hand aan zijn moeder slaat AESCH. Eum. 153, PL. Phaed. 114 a, LUC., N. T. I Tim. 19.

μητρίδ-ιος, zaad dragend AR. Lys. 549.

μητρίς, ἴδος, ή, nl. γῆ, vgl. πατρίς, moederstad, -land PL. Rep. 575 d, PLUT.

μητρο-δοκος, door zijn moeder ontvangen PIND. N. 7, 84 (μᾶτρ.).

μητροθήν, adv., van moeders kant HDT. 1, 173, PIND. O. 7, 24, TR.: AESCH. Ch. 610, AR. Ach. 478.

μητρο-κασιγνήτη, ή, moederszuster AESCH. Eum. 962 (μᾶτρ.).

μητροκτονέω, zijn moeder dooden AESCH. Eum. 202, EUR. Or. 887, ARISTOT., LUC.

μητροκτόνος, zijn moeder doodend AESCH. Eum. 102, EUR., PL. Leg. 869 b.

μητρο-ομήτος, ορος, ή, grootmoeder van moeders kant PIND. O. 6, 84 (ᾶῶ).

μητρο-πάτωρ, ορος, δ, grootvader van moeders kant A 224, HDT. 3, 51, LUC.

μητρο-πολις (dor. ματρ.), ή, — 1 de moederstad, v. kolonies; vaderstad, -land PIND. P. 4, 20: N. 5, 8, AESCH. Pers. 895, SOPH. Ant. 1122, THUC. 3, 92, 5, PL. — 2 hoofdstad v. e. gouw of provincie PAP.

μητρο-πόλος (vgl. ἀμφι-πόλος), de jonge moeder verzorgend PIND. P. 3, 9.

μητρο-φόνος, zijn moeder vermoordend, ook als subst. AESCH. Eum. 268.

μητρο-φόντης, ου, δ, moedermoeder EUR. Or. 1587.

μητροιά, ή, ign. en ep. μητρική, stiefmoeder E 389,

PIND. P. 4, 162, HDT. 4, 154, AESCH. Pr. 727, PL. Menex. 237 b.

μητρικός, ὁ, stiefvader HYPER., COM.

μητροφῶς, ep. -ώτος, — 1 aan de moeder toebehoorend, op haar betrekking hebbend τ 410 AESCH. Eum. 84, EUR. Med. 1305, PL. Crit. 114 a, XEN. Hell. 2, 4, 13. — 2 spec. τὸ Μητροφῶν, tempel der Magna Mater, Cybele DEM. 19, 129.

μητρως, ὡς ἐν ὧ, ὁ, dor. μέτρ., acc. μητρῶν, — 1 moedersbroeder, oom II 717, PIND. N. 4, 80, BACCH. 5, 129, HDT. 4, 80. — 2 iedere verwant v. moederskant; neef PIND. I. 6, 24; grootvader O. 9, 63; voorouders N. 10, 37.

μηχανάω, Act.: — 1 kunstig vervaardigen σ 143. — 2 veroorzaken, op touw zetten SOPH. Ai. 1037.

— **Med.:** 3 tot stand brengen τεύχῃ Θ 177, π 196, Δ 695; voorbereiden, handig klaar maken HDT. 1, 123, ATT.: AESCH. Sept. 1038, THUC. 4, 46, 18. — 4 handig of listig verzinnen π 134, HDT. 7, 172, TR.: AESCH. Ag. 965, THUC., XEN. An. 4, 7, 10, PL. Prot. 320 e, (N. T.).

μηχανή, ἡ, (machten)middel: — 1 kunst(vaardigheid), bedrevenheid PIND. P. 3, 62. — 2 middel HDT. 8, 57, AESCH. Sept. 209, PL. Phaed. 72 d. — 3 praegn. listig middel: list HES. Th. 146, TR.: AESCH. Ag. 1609, AR. Ach. 391, PL. Symp. 203 d. — 4 werktuig, spec. krijgswerktuig AESCH. Sept. 132, SOPH. Ant. 349, AR. Nub. 479; spec. THUC. 4, 100, 3, (N. T.); tooneelwerktuig θεός ἐκ μηχανῆς, *deus ex machina* LUC. Hermot. 86. — 5 *verzw.* wijze; manier, μηδεμίᾳ μ-ῆ HDT. 7, 51, vgl. 1, 209. Spec.: οὐδεμίᾳ μ. ὅπως οὐ (HDT. 2, 160) of μὴ οὐ (HDT. 2, 181) het kan niet anders, of of het moet wel.

(z. *μηχος*; dor. *μάχ.* > lat. *māchina*. Suff. vgl. *δρεπάνη*).

μηχανη-μα, τό, — 1 wat kunstig bedacht is XEN. Hier. 1, 22; kunstgreep AESCH. Pr. 989, SOPH., EUR. Herc. 855, AR. Eccl. 172, XEN. — 2 belegeringswerktuig XEN. Cyr. 7, 4, 7, DEM., POL.

μηχανη-σις, ἡ, machine POL.

μηχανητι-κός, vindingrijk: slim XEN. Hell. 3, 1, 8, Hipp. 5, 2.

μηχανικός, ὁ, — 1 vindingrijk, ervaren in het verzinnen, v. *veldheeren* XEN. Mem. 3, 1, 6. — 2 tot werktuigen behoorend; ἡ μ-ῆ, de kunst om werktuigen samen te stellen ARISTOT., DIOD.

μηχανιώτης, οὐ, ὁ, hij, die listen gebruikt HYMN. Merc. 436.

μηχανο-δίφης, οὐ, ὁ, kunstgrepen opduikend AR. Pax 790.

μηχανό-εις, vindingrijk SOPH. Ant. 365.

μηχανο-ποιός, 2, werktuigen vervaardigend, werktuigkundige AR. Pax 174, PL. Gorg. 512 b, LUC.

μηχανο-ρραφ-έω, listen smeden, eig. samennaaien AESCH. Ch. 221.

μηχανο-ρράφος, 2, listen smedend SOPH. O. R. 387, EUR. Andr. 447.

μηχαρ, τό, = *μηχος*, AESCH. Pr. 606.

μηχος, τό, middel; spec. . . tegen I 249, ξ 238, HDT. 2, 181, ANACR. hulp(middel), AESCH. Ag. 2, EUR. Andr. 536, THEOCR. 2, 95.

(W. *māgh.*, kortste phase *māgh-*: got. *magan*, kunnen, nld. *ik mag*, *macht*, o. b. *mog* ik kan, *mošti* macht).

μιά, 2, εἷς.

μιαίνω, f. ἀνώ, aor. *ιον. ἐμίθηνα*, att. *ἐμίθωνα*. — 1 besmeuren: verven Δ 141. — 2 bevlecken Δ 146, II 795, EMPED. 115, 3 D, AESCH. Ag. 209,

EUR., PL. — 3 *overdr.* bezoedelen PIND. N. 3, 16, AESCH. Ag. 637, THUC. 2, 102, 4, SOPH. Ant. 1044, PL. Phaed. 81 b, N. T. Hebr. 12, 15.

(: *μαρός* = *διαίτω* = *διερός*; W. *meuā*, korte phase *meu* = *mā*- en gr. *μῆφα*- vuil, die tot elkaar staan als *θάνατος* = *θνώτος*. Bet. vuil uitwassen: o. ind. *mātra*- n. urine, *m. ier. mūn* urine, *germ. *mūþra* = nld. *modder*, o. b. *mīti* wasschen; ook nld. *mooi eig. schoon* [gewasschen]).

μιαίφρον-έω, — 1 door moord bezoedelen EUR. Iph. A. 1364. — 2 moorden PL. Rep. 565 e, DEM. 19, 260, LUC.

μιαίφρον-ία, ἡ, bezoedeling door moord of bloed, moord DEM. 25, 84, PLUT., LUC.

μιαίφρονος (μιά-ι-: μιά-ρός = *κυδ-ι-: κυδ-ρός*), met moord bezoedeld, moordend E 31, ARCHIL. 31 ALD., HDT. 5, 92, 1, AESCH. Pr. 868, EUR. Med. 266, XEN. Cyr. 8, 7, 17.

μιαρ-ία, ἡ, bezoedeld zijn, zonde ANTIPH., XEN. Hell. 5, 3, 6, ISAE. 5, 11, DEM.

μιαρός (z. *μιαίνω*), *μιαρός* CALL., *adv.* -ῶς, — 1 bevlekt Ω 420, ὄδωρ *ieg. καθαρὸν* HERACL. 61 D. — 2 *overdr.* zondig: afschuwelijk SOPH. Ant. 746, AR. Eq. 831, PL. Ap. 23 b; *verzw. in vocat.* PL. Phaedr. 236 e.

μιάσμα, τό, — 1 bezoedeling AESCH. Ag. 1420, SOPH. O. R. 313, EUR., PL. Rep. 470 a, N. T. 2 Petr. 2, 20. — 2 *concr.* > zondig mensch TR.: SOPH. O. R. 97, 241.

μιασμός, ὁ, bevlekking N. T. 2 Petr. 2, 10.

μιάστωρ, ορος, ὁ, — 1 die zich en anderen bezoedelt AESCH. Ch. 944, SOPH. — 2 wraakgeest TR.: AESCH. Eum. 177, SOPH., EUR. Med. 1371.

μῆ-άζομαι, zich vereenigen θ 271.

μῆ-άς, ἄδος, ὁ, ἡ, gemengd, onder elkander EUR. Ba. 18, 1356, ISOCR., POL.

μῆ-δα, adv., vermengd, vereenigd Θ 437.

μῆ-δην, = *voorg.*, HYMN. Merc. 494.

μ(ε)ῆ-μα, τό, mengsel, v. v *erf en medicijnen* EMPED. 92 D, ARISTOT., PLUT., N. T. Joh. 19, 39.

μ(ε)ῆ-νῦμι, regelm. aor. pass. (ook *ἐμίγην* reeds HOM. BACCH. 16, 31 *μῆγισα* σ 12, 99 *μῆγθεισα*, die ook *ἐμίγην* heeft), — 1 mengen, vermengen, τί τινα, v. vloeibare dingen Γ 270, alg. tot N. T. Mt. 27, 34. — 2 ook v. droge dingen λ 123 en alg. vereenigen, *bijv.* PL. Prot. 320 d. — 3 *overdr.* gereed maken, *πότημον* PIND. I. 6, 25. — 4 bijeenbrengen v. *strijdenden*: *χεῖρας* = slaags raken O 510. — 5 met iets in aanraking brengen, *ἐνδρας κακότητι* v 203, *pass.* K 457. — **Pass. refl.:** 6 samenkomen, samenleven, verkeeren met, τινα Γ 48, E 134. — 7 handgemeen worden, τινα E 143. — 8 v. *lichamelijken omgang*: zich vereenigen, τινα Z 165, F 143.

(de schrijfwijze met *υ* is beter, vgl. *δεικνῦμι*, z. *μίγω*. O. ind. *mēksayti* hij beweegt, roert, door elkaar, lat. *misceo*, *m. ier. mescam* ik meng, d. *miscen*, lit. *māisyti* mengen, o. b. *mēsiti* kneden).

μῆ-γνώ, = μῆ-νῦμι, PIND. N. 4, 21.

μικρός (vgl. *μακρός*), dor. = *μικρός*, AR. Ach. 909, THEOCR. 5, 66, CALL., HEROND. 6, 59.

μικρ-αδικητής, οὐ, ὁ, die in het klein onrecht doet ARISTOT.

μικρ-αίτιος, om kleinigheden aanklagend, berispelend LUC. Fugit. 19.

μικρο-γλάφυρος, klein en bol ARISTOT.

μικρο-δοσία, ἡ, kleine geschenken geven POL.

μικρο-θυμία, ἡ, (klein)zieligheid PLUT.; -ος, D. H.

μικρο-καρπία, ἡ, kleine vruchten dragen THEOPHR.

μικρο-κέφαλος, met klein hoofd ARISTOT.
μικρο-κινδύνος, zich om kleinigheden in gevaar behevend ARISTOT.
μικρο-κόλιος, met kleinen buik ARISTOT.
μικρο-κομψός, overdreven in de puntjes D. H.
μικρο-λογ-έω, vitten, peuteren, *meest med.* XEN. Hell. 3, 1, 26, LYS. 33, 3, PLUT.
μικρο-λογία, *ή*, — 1 vitzucht ISOCR. 15, 2. — 2 kleinzielige, peuterige bezigheid PL. Rep. 486 a (: *συ.*), PLUT., LUC. — 3 krenterigheid LUC.
μικρο-λόγος, het kleine tellend: peuterig, toberig, krenterig DEM. 59, 36, ISOCR. 12, 8, PLUT., LUC.
μικρο-λύπος, zich aan kleinigheden ergerend PLUT.
μικρο-μελής, met kleine ledematen ARISTOT.
μικρο-μερής, uit kleine deelen bestaande PL. Tim. 60 e, ARISTOT., PLUT.; -*ειά*, *ή* het uit kleine deelen bestaan ANAXAGOR. 10 D.
μικρο-όμματος, met kleine oogen ARISTOT.
μικρο-μυρτος, met kleine bessen THEOPHR.
μικρο-πνοος, kortademig HIPPOCR.
μικρο-πολίτης, *ου*, *δ*, bewoner van een kleine stad AR. Eq. 814, AESCHIN. 2, 120.
μικρο-πόνηρος, slecht in het kleine ARISTOT.
μικρο-πρέπεια, *ή*, kleingeestigheid, gemeenschap, alledaagscheid ARISTOT., PLUT.
μικρο-πρηής, laag bij den grond, ordinaar, klein-geestig, peuterig PLUT., LUC.
μικρο-πρόσωπος, met klein gezicht ARISTOT.
μικρο-πύρηγος, met kleine pit THEOPHR.
μικρο-ορρο-πύγιος, met kleinen staart ARISTOT.
μικρός, — 1 klein E 811, γ 296, THUC. 10, 8, TR.: SOPH. O. R. 1083, AR. Pax 787, PL. Euthyd. 276 d (*vaker συ.*), XEN., N. T. Luc. 19, 3; *adv.* **μικρόν** XEN. An. 1, 3, 2, N. T. Mt. 26, 39. — 2 *v. tijd* PIND. O. 12, 12 tot N. T. Joh. 7, 33; *adv.* **μικρόν** N. T. Joh. 16, 16; > jong N. T. Mt. 10, 42. — 3 (*vgl. lat. parvus*) weinig AR. Pl. 240 (*συ.*), XEN. An. 7, 7, 53. — 4 onaanzienlijk; kleingeestig XEN. An. 3, 2, 10, PLUT., N. T. Luc. 9, 48. — **Compar.:** **μείων** PIND. O. 1, 36, XENOPHAN. 3, 4 D., AESCH. Ch. 519, (PL.) Tim. Locr. 102 b, HEROND. 3, 59; **μείστος** (*naar πλαίστος?*) BION 5, 10; **μικρότερος** LUC., **μικρότατος** XEN. Oec. 8, 11. Z. *verder* **ἐλάττων**, **ἐλαχίστος**.
(twee W. zijn hier in elkaar gegroeid: W. mei- [z. μείων, μινύθω] en W. smēik-, korte phase smēik = σμικ-. Bovendien heeft μακρός, dat soms tegenstelling was, zijn invloed doen gelden. Voor σμικ- vgl. lat. mica kruimel, micidus klein. onbeteekend, ohd. smāhi [< ig smēk-jo-*] klein, d. Schmach. HOM. heeft reeds *μ* naast *συ*).*
μικρο-σκελής, met kleine beenen, pooten ARISTOT.
μικρο-στομος, 2, met kleinen mond = opening HIPPOCR., ARISTOT., PLUT., LUC.
μικρό-της, *ή*, kleinheid, geringheid ISOCR. 4, 27, PLUT.; ANAXAGOR. 1 D. *συ.*
μικρο-τριχος, kortharig ARISTOT.
μικρο-φιλό-τιμος, kleingeestig THEOPHR.; -*ία*, *ή*, THEOPHR.
μικρο-φροσύνη, *ή*, peuterigheid, kleinzieligheid PLUT.; -*φρων*, DIO CASS.
μικρο-ψυχ-ία, *ή*, — 1 kleinzieligheid ISOCR. 5, 79, MEN. Georg. fr. 3, ARISTOT., PLUT. — 2 wankelmoedigheid DEM. 18, 79.
μικρο-ψύχος, klein(geestig): niet nobel of hoog ISOCR. 4, 172, DEM. 18, 269, LUC.
μικ/τός, gemengd, samengesteld PL. Parm. 145 b.
μιλαξ, **ακος** (z. *συ.*), *ή*, taxistboom AR. Nub. 1007 BUR. Ba. 702.

μίλιον, τό, Romeinsche mijl, 1000 Rom. passen, 1475 M. = 1 *kwartier gaans* POL., N. T. 5, 41.
μιλτ-ηλιφής, met menie geverfd HDT. 3, 58.
μιλτο-πάρος, met meniekleurige, roode „wangen”, -boeg B 637, ι 125, LUC. (*Vgl. φοινίκο-π.*).
μιλτο-πρεπτος, rood van uiterlijk AESCH.
μίλτος, *ή*, — 1 roodkrijt, roodaarde HDT. 4, 191. — 2 menie NIC. Th. 864. — 3 rood geverfd touw, *waarmee de burgers naar de volksvergadering werden gedreven* AR. Eccl. 378, *vgl.* Ach. 22.
(msch. < idg. melto-: μέλας, donker, waarbij ook donkerblauw voorkomt in lit. mėlynas).
μιλτώω, met roodkrijt of menie verven HDT. 4, 194 (*refl.* zich met rouge schminken), AR. Ach. 22.
μιλτ-ώδης, roodachtig COM., LUC.
μιαϊκύλον (z. *αίκλον?* *sem.?*), τό, een eetbare boomvrucht THEOPHR., COM.
μίμαρνος, *ή*, hazeper AR. Ach. 1112, COM. (*redupl. + marku-; dit ook in ags. mearh soort worst, oorspr. bloedworst*).
μίμειμαι (μίμος), *αορ. med.*, nabootsen, navolgen PIND. P. 12, 12, HDT. 2, 78, AESCH. Ch. 564, THUC. 2, 37, 27, EUR., AR. Pl. 291, PL. Prot. 348 a, XEN., N. T. Hebr. 13, 7.
μιμηλάς, *δ*, teekenaar, schilder AGESILAUS bij PLUT. (?)
μιμη-λός, — 1 nabootsend LUC. Iup. Tr. 33. — 2 *pass.* nagevolgd PLUT. Ages. 2.
μίμη-μα, τό, nabootsing, afbeelding AESCH., EUR. Herc. 294, PL. Rep. 382 b, (N. T.).
μίμη-σις, *ή*, navolgen, nabootsen THUC. 1, 95, 8, AR. Th. 156, als *opvoedkundig systeem* DEMOCR. 154 D., PL. Gorg. 511 a, PLUT.
μίμη-τής, *ου*, *δ*, nabootser, navolger PL. Gorg. 513 b, ISOCR. 1, 11, POL.
μιμητι-κός, geschikt, in staat na te bootsen PL. Rep. 602 a, PLUT.; *ή* *μ-ή*, PL. Rep. 598 b.
μιμη-τός, navolgenswaardig XEN. Mem. 3, 10, 3.
μιν-άζω, — 1 blijven K 549. — 2 afwachten HYMN. 8, 6.
μιννή(ή)σκω, *f.* μνήσω, *αορ.* ἐμνησα; *pass. refl.* *αορ.* HOM., AESCH. ἐμνησάμην, *ion. att.* ἐμνήσθη, *perf.* ἐμνήμην [impr. μείνωσθαι HDT. 5, 105, HEROND. 4, 89]. — **Act. 1** herinneren, iemd iets, τινά τινας A 407, PIND. P. 11, 13, THEOGN. 1123, EUR. Alc. 878, PL. — **Pass.:** **refl. 2** zich iets herinneren: (gaan) denken aan I 647, SAPPHO, τινος 5, 8 D., PIND. N. 11, 15, BACCH. 17, 58, HDT. 6, 94, 7, 47, ATT.: PL. Ap. 33 d, AESCH. Pr. 522, N. T. Mt. 26, 75. — 3 melding van iets, (περί) τινος, maken δ 118, PIND. N. 9, 10, ATT.: SOPH. Ph. 310, PL. Rep. 449 d, *vgl.* (*pass.*) N. T. Act. 10, 31.
(dor. -μνά.; W. men+ā-, z. μένος, lat. mēns, meminī).
μίνωω (μένω). — 1 blijven B 331; wachten AESCH. Sept. 34, SOPH.; thuis achterblijven AESCH. Ag. 154. — 2 standhouden O 727. — 3 *tr.* afwachten Δ 340, ἴω π 368, BACCH. 3, 31, SOPH. Ai. 601.
μίμος, *δ*, *ή*, — 1 nabootser, tooneelspeler DEM. 2, 19, PLUT. — 2 nabootsing AESCH., (EUR.) Rhes. 256. — 3 *spec.* de mime, een literair genre: klucht met taferelen uit het dagelijksch leven, *vgl.* HERO(N)DAS *Mimiamben*, PLUT. 712 e.
(? Vgl. s.v. μιν. Uit fem. (ἴ)μ-ἴμ-, naast masc. im- in lat. imāgo? Ook lat. imitari kan verw. zijn).
μίμ-ωδός, 2, mimen voordragend PLUT. Sull. 2.
μίν — 1 he m, ha ar A 100, PIND. N. 11, 17, HDT.

1, 9, ATT. — 2 hemzelf > zichzelf δ 244, HDT. 1, 11, SOPH. Tr. 338.

(*msch. geredupl. accus, v. st. i- hij, zij, vgl. lat. is, id. got. ita het. dat. eng. it; daarnaast nu en cypr. iv. Uit iu-μ > μιν, uit iu iu > v-iv, iu > iv. Vgl. o.lat. em-em = eundem PAUL. 76, e. dgl.*).

μίνθα (*evensals lat. menta lw.*), *ή*, ook μίνθη, een specerij: munt COM., PLUT. 732 b.

μινθόω, met μινθος (*:got. -smeitan insmeren*) = drek bestrijken AR. Ran. 1075, Pl. 313.

μινυ-ανθής, kort bloeiend NIC. Th. 522.

μινυθ-ίζω, verminderen HIPPOCR.

μινύθω, — 1 *tr.* verminderen, verzwakken O 492, HES. O. 6. — 2 *intr.* kleiner worden; *praegn.* vernield worden II 392, μ 46, BACCH. 3, 90, AESCH. Sept. 920, SOPH., AP. RH.

(*W. mei-, z. μειών: o.ind. minōti hij beschadigt, maakt kleiner, lat. minuo = osc. mēnuv minuere, lat. minus, got. mins minder, o.b. mīnizij kleiner, jonger*).

μινυθ-ώδης, klein, gering, zwak HIPPOCR.

μίνυνθα, *adv.*, een poosje, een oogenblik Δ 466, BACCH. 5, 151.

(*eig. acc. v. μινυν- + θα; vgl. δφηνά naast δφήν*).

μινυνθά-διος, kort levend Δ 478, EMPED. 85 D.

μινυθ-ίζω, jammeren, kreunen E 889; slecht zingen, neurien AR. Vesp. 219, PL. Rep. 411 a, PLUT.

μινύθρομαι, = *voorg.*, AESCH. Ag. 16, SOPH. O. C. 671, AR. Eccl. 880.

μινύθρος, jammerend AESCH. Ag. 1165, neurierend THEOCR. 13, 12.

(*onomatop., vgl. lat. minur(r)io kweelen*).

μῆ-αιθρία, *ή*, buig weer HIPPOCR.

μῆ-αρχαγέτας, ου, δ, naam v. Castor in Argos PLUT. 296 f.

μῆ-έλλην, ηνος, δ, half-Griek POL., PLUT.

μ(ε)ῆξίς, *ή*, — 1 vermenging PL. Phil. 49 c. — 2 *spec.* sexuelle omgang: paring, coitus HDT. 4, 172, PL. Soph. 260 b, PLUT. 990 d.

μῆξο-βάρβαρος, 2, half-barbaarsch, half Grieksch EUR. Ph. 138, PL. Menex. 245 d, XEN. Hell. 2, 1, 15.

μῆξο-βόας, ου, δ, met gemengde geluiden of geschreeuw AESCH., PLUT.

μῆξο-θηρ, ηρος, δ, half mensch, half dier EUR. Ion 1161.

μῆξο-θροος, met geschreeuw vermengd AESCH. Sept. 331.

μῆξο-λυδιστί, *adv.*, half in Lydischen toon PL. Rep. 398 e, ARISTOT.

μῆξο-μβροτος, half mensch AESCH. Supp. 569.

μῆξο-πάρθενος, half meisje HDT. 4, 9, EUR. Ph. 1022.

μῆξο-πύος, met etter vermengd HIPPOCR.

μῆξο-χλωρος, met geel vermengd HIPPOCR.

μῆξο-δέλφος, zijn broeder hatend, *en-ία*, *ή*, PLUT.

μῆξο-αθήναιος, de Atheners hatend LYCOURG. 39, DEM. 23, 202.

μῆξο-άνθρωπι-ία, *ή*, menschenhaat, menschen-schuweheid PL. Phaed. 89 d, DEM. 18, 112.

μῆξο-άνθρωπος, menschenschuw PL. Phaed. 89 d, LUC.

μῆξο-αγκειή, *ή*, dal, waar vele zijdalen samenkomen Δ 453.

μῆξο (< μίγ-σκα : μ(ε)ίγνυμι), vermengen (*z. μείγνυμι*) Σ 216, v 203, HDT. 1, 5; vooral v. geslacht. omgang SOPH., PL. Tim. 41 d.

μῆξο-έλλην, ηνος, δ, de Grieken hatend XEN. Ag. 2, 31.

μῆξέω (*z. μῆξος*), haten, een afschuw hebben van, *τινα; m. inf.* haten, schuwen: niet willen P 272, PIND. P. 4, 284, THUC. 2, 61, 2, TR.: AESCH. Pr. 1068, PL. Phaed. 89 e, MEN. Epitr. 216, N. T. Mt. 5, 43.

μῆξη-μα, τό, voorwerp van haat AESCH. Eum. 75, SOPH. El. 289, EUR.

μῆξητ-ία, *ή*, geilheid, teugellooze wellust: overmoed AR. Av. 1620, Pl. 989.

μῆξη-τός, 3, — 1 gehaat, verdienend gehaat te worden AESCH. Ag. 1228, PL. Phil. 49 e, HYPER. — 2 *act.* hatend XEN. Mem. 2, 6, 21. — 3 *spec.* geil, ontuchtig COM.

μῆξη-τρον, τό, een middel om haat tegen iemand op te wekken LUC.

μῆξο-αποδοσία, verschuldigde loon of straf N. T. Hebr. 11, 26; 2, 2.

μῆξο-αποδότης, ου, δ, vergelder N. T. 11, 6.

μῆξο-αποχή, *ή*, — 1 kwitantie PAP. — 2 pachtcontract PAP.

μῆξο-άριον, τό, klein loon AR. Vesp. 300, COM.

μῆξο-αρνέω, voor loon dienen SOPH. Ant. 302, DIN. 1, 15, PL. Rep. 346 b, AESCHIN. 3, 220.

μῆξο-αρνητικός, loon trekkend PL. Rep. 346 d.

μῆξο-αρνία, *ή*, loontrekken, in dienst zijn DEM. 18, 50, ARISTOT., LUC.

μῆξο-αρχιδής, ου, δ, die over soldij te zeggen heeft AR. Ach. 597.

μῆξο-ιος, bezoldigd PLUT. Lyc. 16; gehuurd Caes. 31; *subst.* daglooner N. T. Luc. 15, 17.

μῆξο-δοσ/ία, *ή*, bezoldiging, in dienst nemen THUC. 8, 83, 20, XEN. An. 2, 5, 22, POL.

μῆξο-δοτ-έω, bezoldigen, in dienst nemen XEN. An. 7, 1, 13, DEM., POL.

μῆξο-δότης, ου, δ, die loon, soldij geeft: die in dienst neemt PL. Rep. 463 b, XEN. An. 1, 3, 9, POL.

μῆξο-καρπ-ία, *ή*, vruchtgebruik i.p.v. pacht PAP.

μῆξο-πρᾶσ/ία, *ή*, erfpacht, langdurige pacht PAP.

μῆξός, δ, — 1 belooning; loon, soldij, salaris K 304, PIND. O. 10, 29, v. d. dokter HERACL. 58 D., HDT. 8, 137, ATT.: THUC. 1, 31, 31, TR.: AESCH. Ag. 1261, PL. Prot. 311 b, N. T. Luc. 10, 7, *overdr.* Mt. 5, 46. — 2 *neutraal*: belooning naar verdienste, ev. straf PL. Rep. 614 a, PLUT., N. T. 2 Petr. 2, 13. — 3 huishuur HEROND. 2, 64.

(= *o.ind. mīdha- n. [$<$ mīzdhá-] loon, got. mīzdō, vgl. d. Miete, o.b. mīzda*).

μῆξο-φορά, *ή*, loontrekken soldij verdienen THUC. 8, 45, 27, AR. Eq. 807, XEN. An. 6, 2, 8, ARISTOT.

μῆξο-φορ-έω, loon, soldij ontvangen THUC. 8, 67, 3, AR. Ach. 602, XEN.

μῆξο-φορ-ία, *ή*, — 1 loontrekken DIOD. — 2 loon, soldij PL. Org. 515 e, (XEN.) Ath. 1, 3.

μῆξο-φόρος, — 1 loon, soldij trekkend: in dienst genomen THUC. 1, 35, 24, AR. Eq. 555, XEN., PL. Theat. 156 d. — 2 *spec.* huursoldaten *z. b.:* in Egypte kleruchen, die loon en geen beelend land ontvangen PAP.

μῆξόω, — 1 verhuren, verpachten AR. Lys. 958, PAP. — 2 aanbesteden HDT. 2, 180, ARISTOT. A. II. 47, 2. — *med.* 3 huren, pachten, aannemen, in dienst nemen HDT. 1, 24; 5, 62, THUC. 4, 52, 30, AR. Av. 1152, PL. Prot. 347 a, N. T. Mt. 20, 1.

μῆξοω-μα, τό, loon, pacht, huur, aanbestedingsom HDT. 2, 180, ISOCR. 7, 30, DEM. 19, 125, ARISTOT. A. II. 47, 2, N. T. Act. 28, 30, DEM.

μῆξοσι-μος, te verpachten, voor loon te verkrijgen DEM. 24, 40, COM.

μισθω-σις, ἡ, — 1 verhuuren, verpachten LYS. 19, 43, ISAE. 5, 36, PAP. — 2 huren PL. Soph. 219 d, PAP. — 3 huurcontract PAP. — 4 huur (bedrag) PAP.
μισθω-τής, οὐδ, ὁ, pachter ISAE. 6, 36, DEM. 36, 35, PAP.

μισθωτι-κός, — 1 van huur en verhuur PL. Rep. 346 a. — 2 τὸ μ-όν, pachttersgeschenk PAP.

μισθω-τός, huurling, gehuurde knecht PL. Lys. 208 a, N. T. Mc. 1, 20.

μισο-βάρβαρος, de barbaren, de vreemdelingen hatend PL. Menex. 245 c, LUC. Dem. Enc. 6.

μισο-βασιλεύς, ὁ, den koning hatend PLUT.

μισο-γόνος, οὐδ, ὁ, hij, die goochelkunsten haat LUC.

μισο-γύνος, vrouwen hatend CIC.

μισο-δημ-ία, ἡ, haat jegens het volk of de democratie ANDOC. 4, 8, LYS. 26, 21.

μισο-δημος, het volk of de volksdemocratie hatend AT. Vesp. 474, PL. Rep. 566 c, XEN. Hell. 2, 3, 47, ANDOC. 4, 16.

μισο-θεος, de goden hatend AESCH. Ag. 1090, LUC.

μισο-θηρος, de jacht hatend XEN. Cyn. 3, 9.

μισο-οινος, den wijn hatend HIPPOCR.

μισο-λάκων, ωνος, ὁ, de Laconiërs hatend AR. Vesp. 1165b.

μισο-λάμαχος, Lamachus hatend AR. Pax 304.

μισο-λογ-ία, ἡ, haat tegen een wetenschappelijk onderhoud PL. Phaed. 89 d, PLUT. 864 d.

μισο-λογος, — 1 gesprekken of redevoeringen hatend PL. Phaed. 89 c, Lach. 188 c. — 2 teg. φιλόλογος, vijand van de wetenschappen PL. Rep. 411 d.

μισο-νυμφος, afkeerig v. huwelijk LYCOPHR. 356.

μισο-παις, kinderen hatend LUC. Abdic. 18.

μισο-πάρθενος, meisjes hatend PLUT.

μισο-πάτωρ, zijn vader hatend D. H.

μισο-πέρσης, οὐδ, ὁ, de Perzen hatend XEN. Ag. 7, 7.

μισο-πολις, ιος, ὁ, ἡ, de stad of den staat hatend AR. Vesp. 411 (?)

μισο-πον-έω, den arbeid haten of schuwen PL. Rep. 535 d.

μισο-πονηρ-έω, het slechte of de slechten haten LYS. 30, 35, POL.

μισο-πόνηρος, de slechten hatend DEM. 21, 218, PLUT.; -ία, ἡ, PLUT.

μισο-πόρπᾶξ, ἄκος, ὁ, ἡ, de greep van het schild: den oorlog hatend AR. Pax 662.

μισος, τό, — 1 haat HDT. 2, 128, TR.: AESCH. Ag. 1413, THUC. 1, 96, 26, PL., (N. T.). — 2 de gehate persoon of zaak AESCH. Ag. 1411, SOPH. Ant. 760.

(een van de zeldzame ses-stammen [uit contaminatie van es X s ontstaan] vgl. HESYCH. ἄρσα ἰλειμῶνες, ἄπος [ἄπτω], μίσος [μυδάω], πίσος [πυδάω]; μ. < mi-sos: germ. *mīsan = nld. mijden).

μισο-σοφος, de wijsheid hatend PL. Rep. 456 a.

μισο-τεκνος, kinderen hatend AESCHIN. 3, 78.

μισο-τύραννος, tyrannen hatend HDT. 6, 121, AESCHIN. 3, 92, PLUT.

μισο-τύφος, vijand van opgeblazenheid LUC.

μισο-φιλιππος, Philippus hatend AESCHIN. 2, 14.

μισο-χρηστος, de braven hatend XEN. Hell. 2, 3, 47.

μιστύλλω, in stukken snijden A 465, I 210.

(< μιστύλλω: μισ-τύλλω- naast μί-τύλλω, vgl. στωμύλλω e. dgl. W. mei+ä- snijden, z. got. maitan snijden, d. Meissel).

μίτος, ὁ, — 1 even en oneven draden v. d. schering, die door de κοινὸν wit elkaar worden gehouden en

beurteilungen naar voren worden gehaald Ψ 762, POL., CIC. — 2 spinneweb PLUT. Nic. 9.

(W. mei- wisselen, z. ἀμείβω: mi-to- of mit-o van een verlenging: W. mei+t-, vgl. o.ind. mithā-afwisselend, mēthati hij wisselt af).

μίτρα (wrsch. lw.), EP. en ion. μίτρα, ἡ. — 1 leeren met metaal beslagen breede buikgordel, onder den chiton Δ 137, E 857. — 2 maagdgengordel AP. RH., CALL., THEOCR. 27, 54. — 3 hoofdband PIND. I. 4,

62, BACCH. 12, 196, HDT. 1, 195, EUR. Ba. 1115,

MEN. Perik. 393, LUC., (N. T.). — 4 overdr. kroon, krans PIND. O. 9, 84.

μιτρήσιος, γυνή μ-η, hoer HEROND. 1, 74.

μιτρη-φόρος, een mitra dragend HDT. 7, 62.

μιτρο-φορέω, een onderwetsche Ionische mitra dragen AR. Th. 163, vgl. Eq. 968.

μιτρο-φόρος, = μιτρηφόρος, PLUT.

μίτυλος (z. μιστύλλω), verminkt: zonder horens THEOCR. 8, 86.

μίτυς(?), υος, ἡ, soort was, waarmee de bijen de voegen van hun korven opvullen ARISTOT.

μιτ-ώδης (μίτος), uit stevige draden gevlochten SOPH. Ant. 1222.

μνᾶ, ἡ, μνάς, ion. μνέα, mina, gewicht: 0.43 K.G., en geldwaarde: f 45. — ±, HDT. 2, 180, PL. Ap. 38 b, MEN. Kol. 87, HEROND. 2, 51 ion. μνῆ,

POL., PAP., N. T. Luc. 9, 13; (= 100 drachmen en = 1/60 talent).

(sem. lw. < babyl. manū > hebr. mānē; lat. mina < μ.).

μνᾶσιος, een mina zwaar XEN. Eq. 4, 4.

μνᾶσιος, = voorg., ARISTOT., POL.; = μνάσιος, ARISTOT.

I. μνάομαι (z. μμνήσκω), zich herinneren, te binnen brengen B 686, A 71.

II. μνάομαι, — 1 een vrouw, τινα, begeeren, dingen naar de hand van α 39, π 431, HDT. 1, 205. — 2 begeeren, τι HDT. 1, 96.

(< *μνᾶ = boeot. βανά = γυνή vrouw, vgl. o.ind. gnā- godin, o.i.e. mna [**bnās*] gen. v. ben vrouw).

μνᾶσι-δωρέω, dor. = μνησ., uit dankbaarheid geschenken brengen DEM. 21, 52; 43, 66 in orakels.

μνέα, ἡ, z. μνᾶ.

μνεία, ἡ, — 1 herinnering, gedachtenis SOPH. El. 392, EUR. Ba. 46, PL. Leg. 798 a, ISOCR. 5, 37, N. T. 1 Thess. 3, 6. — 2 melding van iets PL. Prot. 317 e, N. T. Rom. 1, 9.

(< *μνη-ία, z. μμνήσκω).

μνη-μα, τό, dor. μνάμα, — 1 aandenken Ψ 619, φ 40, PIND. I. 7, 63, SOPH. Ant. 1258. — 2 gedenkteken PIND. O. 3, 15, HDT. 7, 228, EUR. Tr. 39, PL. Menex. 242 c; c spec. graf(teken) N. T. Luc. 23, 52. — 3 herinnering THEOGN. 112.

μνημ/είον, τό, ion. -ήιον, dor. μνᾶμήιον, — 1 gedenkteken, monument PIND. P. 5, 49, HDT. 2, 126, THUC. 2, 41, 15, TR.: AESCH. Sept. 49, PL. Symp. 191 a, XEN. Hell. 2, 4, 17. — 2 graf N. T. Mt. 27, 52.

μνήμη, ἡ, — 1 herinnering, THEOGN. 1114, HDT. 1, 14, AESCH. Pr. 461, SOPH. O. R. 1318, THUC. 2, 43, 33, PL. Phaedr. 251 d, N. T. 2 Petr. 1, 15. — 2 geheugen PL. Phaedr. 274 e, 275 a. — 3 melding HDT. 1, 15, THUC. 2, 54, 13, PL. — 4 gedenkteken PL. Leg. 741 c.

μνημήιον, τό, ion. = μνημείον.

μνημον-είον, τό, notariskantoor PAP.

μνημόνευ-μα, τό, herinnering aan iets ARISTOT., MEN. Perik. 366, LUC. Saltat. 44, PLUT. 786 e.

μνημον-εύω, — 1 zich herinneren, denken aan,

τι HDT. 1, 36, TR.: SOPH. Ph. 121, AR. Eccl. 264, PL. Gorg. 499 e. — 2 melding maken van, meedeelen, τι PL. Rep. 600 a, XEN. Hell. 4, 8, 4; τινος PLUT. Agis 9, 1.

μνημον-ικός, — 1 die zich alles goed herinnert, goed aan alles denkt AR. Nub. 475, PL. Phaedr. 274 e, XEN. An. 7, 6, 38, DEM. — 2 τὸ μ-όν, mnemo(tech)niek: geheugen PL. Hipp. mai. 285 e, XEN. Symp. 4, ARISTOT.

μνημο(σ)ύνη, ἡ, — 1 herinnering, geheugen © 181. — 2 aan iets denken, voor iets zorgen PIND. O. 8, 74 (μᾶμ.), ἀμ' ἀρετῆς XENOPHAN. 1, 20 D., EUR. Herc. 679 (E.N.?)

μνημό(σ)υνος, — 1 het aandenken bewarend AR. Vesp. 538 = in zijn geheugen. — 2 τὸ μ-ον, aandenken, gedenkteeken HDT. 2, 101, THUC. 5, 11, 2, LUC. — 2 herinnering N. T. Act. 26, 13. — 3 geheugen (of: gedenkoffert) N. T. Act. 10, 4.

μνήμ-ων, — 1 gedachtig, zich (spec. goed) herinnerend φ 95, vgl. φ 163, AESCH. Pr. 789, SOPH. Ai. 1390, PL. Men. 71 c, LUC. — 2 subst. notaris PAP.

μνησι-δωρέω, z. **μνάω**.

μνησί-θεος, de godheid gedenkend, vgl. PL. Crat. 394 e.

μνησι-κακ-έω, — 1 zich het geleden onrecht herinneren, haatdragend zijn, τιμί τινος HDT. 8, 29, THUC. 4, 74, 4, LYS. 18, 19, AR. Pl. 1146, XEN. Hell. 2, 4, 30, PL., DEM. 18, 96. — 2 τι verwijten, voor de voeten werpen AR. Nub. 999.

μνησι-κακος, haatdragend ARISTOT., PLUT.: -ία, ἡ, PLUT. 860 a.

μνησι-πήμων, zich het leed herinnerend AESCH. Ag. 180.

μνήσκομαι, = **μιμνήσκομαι**, ANACR.

μνησι/εία, ἡ, vrijen, dingen naar PLUT. Cat. Min. 30. LUC. D. Deor. 20, 14; overdr. msch. ook PL. Menex. 239 c.

μνήσ/τειρά, ἡ, dor. μνά., die de herinnering verlevendigt PIND. I. 2, 5.

μνήστευ-μα, τό, — 1 een vrouw zoeken EUR. Hel. 1514. — 2 coner. bruid, vrouw EUR. Ph. 580.

μνηστ-εύω, — 1 een vrouw zoeken, abs. δ 684, τινα σ 277, HES., EUR. Ic. 720, XEN. Hell. 6, 4, 37, PLUT.; ook . . . voor een ander LUC. — 2 huwen THEOGN. 1112, THEOCR. 18, 6; pass. N. T. Mt. 1, 18, LUC. 1, 27 verloven. — 3 γάμον, sluiten EUR. Iph. A. 847, PL. Leg. 773 b, LUC. — 4 overdr. naar iets dingen ISOCR. 8, 15, PLUT.

I. **μνησ-τήρ**, dor. μνά., die de gedachte wekt aan PIND. P. 12, 24, N. 1, 16.

II. **μνησ-τήρ** (z. II. μνάομαι), δ, die naar de hand dingt van, „vrijer” α 91 *eld.*, π 251, PIND. P. 9, 106, TR.: AESCH. Pr. 740, THUC. 1, 9, 14, PL. Alc. I 112 b.

μνηστηρο-φονία, ἡ, vrijermoord, *titel van Odyssee* XXII.

μνήσ-τις, ἡ, het (weer) denken aan, τινος, herinnering ν 280, HDT. 7, 158 vermelding, SOPH. Ai. 523, THEOCR. 28, 23.

μνησ-τός, naar wier hand de man volgens de gebruiken gedongen heeft, „in eer en deugd gevrijd” Z 246, α 36.

μνησ-τός, -δος, dingen naar de hand v. e. vrouw, „vrijage”, β 199, τ 13.

μνήσ-τωρ, ορος, δ, indachtig, τινος AESCH. Sept. 180.

μνώ, ἡ, Slavenbevolking INSCR. *Creta*.

(: *δμῶς*, vgl. *μεσόδμη*: *μεσόμενη*).

μνίον, τό, zeegras NIC. Al. 396 t, LYCOPHR. 398,

(W. *men-* samenpersen, *lit. minti*, vertrappen, *miniava* gras).

μογ-ερός, vol moeite, -ontbering AESCH. Pr. 565, SOPH. El. 93, EUR., AR. Ach. 1207 in nood!

μογ-έω, — 1 zich vermoeien, -afbeulen M 29. — 2 lijden *abs.* AESCH. Pr. 275, Ag. 1624, EUR. — 3 *tr.* doorstaan, verdragen A 162, β 343.

μογιώ, *lacon.* = **μυέω**, AR. Lys. 1002.

μογι-λάλος, met moeite sprekend N. T. Mc. 7, 32.

μόγίς, *adv.*, met inspanning, moeite: te nauwernood I 355, γ 119, HDT. 1, 116, AESCH. Pr. 131, EUR., AR. Lys. 328(?)

μογισ-ἀψ-εδάρα (ἄπτω), *fem.* nauwlijks den grond aanrakend LUC. Trag. 199.

μόγος, δ, (vgl. *μόγεις εν μόχθος*), inspanning Δ 27, EMPED. 112, 12 D. (?) SOPH. O. C. 1744.

(vgl. *μόχθος* en z. *lit. smagus* zwaar om te dragen).

μογος-τόκος, 2, smarten verwekkend, *van de Lithyciën, godinnen der geboorte* Δ 270, Π 187, THEOCR. 27, 29.

(*oud compos.*, vgl. *δικασ-πόλος*, *nl. oude acc. pl. δικά(ν)ς μόγο(ν)ς*).

μόδιος, δ, *koormmaat*, modius; $\frac{1}{8}$ *medimnus*, ± 9 liter, DIN. 1, 43, PLUT. Demetr. 33.

(*hw. uit Italisch, z. lat. modius*).

μόδος, δ, *een plant*, HIPPOCR.

μόθ-ἄξ, ἄκος, δ = **μόθων** PLUT. Cleom. 8.

μόθος, δ, gewoel (*d. Getümmel*) Σ 537, H 240.

(W. *moth-* onstuimig bewegen; o.b. *matati se agitari*, *msch. o.ind. math-néti* hij schudt).

μόθων, **ωνος**, δ, — 1 (vgl. *δόλων*: *δόλος*) *die aan den μόθος, wrsch. aan het militaire africhten der jonge mannen, deelneemt, spec. v. niet volle Spartaansche burgers, die toch in de militia werden opgenomen*, PLUT. — 2 > een plompe *Laconische dans*: Schotsche drie AR. Eq. 697, EUR. Ba. 1060(?) — 3 (*uit 1*) ook: v. e. in huis geboren slaaf, verna; *praegn. brutale, vrijpostige persoon* AR. Eq. 634, Pl. 279.

μοθων-ικός, uitgelaten, overmoedig, *van Percles ION (bij PLUT.)*

μοιμνάω, de lippen sluiten, z. **μνάω**.

μοιμύλλω, meesmuilen HIPPON. 74 *ALD*.

μοίρα, ἡ, — 1 deel, gedeelte δ 97, BACCH. 4, 20, AESCH. Pr. 631. — 2 aandeel, v. d. *buit* I 318, v. d. *erfenis* TR.: SOPH. Ai. 163. — 3 bepaald deel:

portie ξ 448, AR. Pax 1105. — 4 *praegn.* het door het lot bepaalde deel > lot (sbeschikking) τ 592 > γ 269, PIND. P. 1, 99, HDT. 1, 91, TR., PL. Prot. 322 a. — 5 *spec. dood* (slot) Z 488, TR.: AESCH. Ag. 1365. — 6 *gepersonifieerd*: **Moirā**, schikgodin T 87, *soms boven Zeus staande* Σ 117 *vlg.*, PARM. 8, 37 D., HDT. 1, 91 (z.b.), PIND. O. 2, 39, ATT.: AESCH. Pr. 511. — 7 het goede, juiste deel ∞ billijke verdeling, vgl. *κατὰ μοίραν*, naar behooren, ordelijk e. *dgl.* T 256. — 8 deel = stuk, afdeling PIND. O. 7, 76, *χώρας* Π 68, vgl. THUC. 1, 10, 16. — 9 partij v. h. volk HDT. 5, 69. — 10 *abs.* gebied HDT. 8, 23. — 11 *verzw.* (vgl. *λόγος*, *lat. locus*) ἐν οὐδεμῇ μοίρῃ, *μεγάλη* η. ἄγειν [z. ἄγειν Π 8] *τινα*, iemand volstrekt niet hoog (s)tellen HDT. 2, 172; *spec.* ἐν (τινος) μοίρῃ, bij wijze van, als pl. Menex. 249 b, DEM.

(< *μογ-ζα*, z. *μέρος*. Voor *bet.-ontwikkeling* vgl. *het parallele αἶσα*).

μοιράομαι, onderling verdeelen AESCH. Sept. 907; -άω LUC. Prom. 6.

μοιρη-γενής, *praegn.* met een goed lot geboren Γ 182.

μοιρ/ηγέτης, δ, die het Lot leidt, bestuurt AP. RH.
μοιρ-ιος, toekomstend, billijk PIND. fr. 52.
μοιρ-ιδιος, — 1 door het noodlot beschikt PIND. P. 1, 55, SOPH. Ant. 951, EUR., PLUT. — 2 door het lot gezegend PIND. I. 5, 46.
μοιρό-κραντος, door het noodlot vervuld, bepaald AESCH. Ch. 612.
μοισᾶ, μοισο- z. μοῦσᾶ, μουσο-
μοιχ-άγριον (ἀγρέω), τό, straf wegens (betrapte) echtbreuk § 332.
μοιχ-ἄλις, ἰδος, ἦ, — 1 echtbreukster N. T. 2 Petr. 2, 14. — 2 *overdr.* afvallige Jac. 4, 4. — 3 *als adj.*: overspelig N. T. Mt. 12, 39.
μοιχ-ᾶω, — 1 echtbreuk plegen, *med.* N. T. Mt. 5, 32 v. d. *man*, Mc. 10, 12 v. d. *vrouw*. — 2 *overdr.*: *tr.* onveilig maken, θάλατταν XEN. Hell. 1, 6, 15.
μοιχ-εία, ἦ, echtbreuk, overspel ANDOC. 4, 10: *pl.* PL. Rep. 443 a, LUC., N. T. Mt. 15, 19.
μοιχεύ-τρια, ἦ, echtbreukster, overspelige vrouw PL. Symp. 191 e, PLUT.
μοιχ-εῦω, echtbreuk plegen, *abs. of τινα*, met iemand XENOPHAN. 11, 3 D., LYS. 1, 4, AR. Av. 558, PL. Rep. 360 b, XEN. Mem. 2, 1, 5, N. T. Mt. 5, 32.
μοιχ-ιδιος, uit echtbreuk ontstaan HDT. 1, 137, LUC.
μοιχός, δ, echtbreker SOPH., AR. Th. 343, PL. Symp. 191 d, XEN. Mem. 2, 1, 5, MEN. Perik. 167, LUC.
 (: *δμιχέω*. Beide functies geïdentificeerd, z. *βνέω*).
μοιχό-τροπος, met het karakter van een echtbreker AR. Th. 392.
μοιγός δ, kale leeren zak AR. Eq. 963.
 (: *οὐδ. malaia* leeren zak).
μολεῖν, f. μολοῦμαι, *aor.* II. ἐμολον, *pf.* ἐμέβλωκα, ga an, k o m e n Z 286, γ 44; *overdr.* Ω 781, PIND. P. 3, 47, BACCH. 5, 110, AESCH. Pr. 236, SOPH. O. R. 946, AR. Lys. 984, XEN. An. 7, 1, 33, POL.
 (W. *melō- z. βλώσκω*).
μόλιβος, δ, dicht. = μόλυβδος (z. d.), lood A 237, (N. T.).
μόλις (z. *μῶλος en ἄμοτον*), *adv.* met moeite: te nauwernood, nauwelijks DEMOCR. 108 D., THUC. 1, 12, 5, AESCH. Ag. 1082, SOPH. O. R. 782, EUR., AR. Th. 447, XEN., MEN. Sam. 271, LUC.
μολοβρ-ίτης, οὔς, jong biggetje (z. *volg.*) HIPPON. 68 ALD.
μολοβρός, δ, slappe, arme drommel (?) ρ 219, σ 26.
 (*onz.*; *msch.* o-phase W. *mele+b- z. μάλακος*, waarvan korte phase *m̄b* > *βλάβ-σται* slap-, moe zijn T 166).
μολπ-ᾶζω, bezingen AR. Ran. 379.
μολπή (μέλω), ἦ, — 1 muziek: zang A 472, SAPHO 98. 5 ALD., PIND. O. 10, 84, AESCH. Ag. 106, AR. Ran. 383. — 2 muziek: spel ζ 101, SOPH. Ph. 212, EUR. — 3 dans Σ 572.
μολπη-δόν, adv., met gezang AESCH. Pers. 389.
μολύβδαινα, ἦ, — 1 looden kogel *aan het visch-snoer* Ω 80. — 2 looden kogel om mee te werpen LUC. Lexiph. 5. — 3 *bep. erts* ARISTOT.
μολύβδ-οὔς, looden THEOPHR., LUC.
μολύβδ-ινος, looden POL.; *κανὼν μ.*, paslood ARISTOT.
μολύβδ-ιον, τό, looden pijp HIPPOCR.
μολύβδις, ἰδος, ἦ, looden kogel, stuk lood PL. Rep. 519 a, XEN. An. 3, 3, 17, POL., PLUT., LUC.
μολύβδο-ειδής, loodkleurig HIPPOCR.
μολύβδος, δ, lood HDT. 3, 56, AR. Nub. 913, EUR. Andr. 267, XEN. An. 3, 4, 17, DEM., THEOGN. 417, 1105.

(vgl. *μόλιβος*, lat. *plumbum*; < *m̄lub-*: *alle drie lw. verm. uit Spanje: Iberisch?*).
μολυβδο-χρῶεω, lood gieten of smelten AR. Ecl. 1110.
μολυβο-πράγμωνομαι, in smerige zaken raken AR. Ach. 382.
μολύνω (μολυ-: *μέλᾶς z. d.*), — 1 bezoedelen, bevlecken AR. Eq. 1286, N. T., Apoc. 3, 4, ARISTOT. — 2 *overdr.* PL. Rep. 535 e, ISOCR. 5, 81, N. T. 1 Cor. 8, 7.
μολυσμός, δ, bezoedeling PLUT., N. T. 2 Cor. 7, 1.
μομφή (μέμφομαι), ἦ, aanmerking, berisping over, τινος PIND. N. 8, 39, AESCH. Sept. 1010, SOPH. Ai. 180, EUR., AR. Pax 664, PL., N. T. Col. 3, 13.
μόμφος (z. *voorg.*), δ, berisping EUR.
μοναδ-ικός, — 1 tot de *μονός*, eenheid behorende: enkelvoudig ARISTOT. PLUT. — 2 afzonderlijk (levend) ARISTOT.
μοναμπυκ-ία, ἦ, de wedstrijd met één renpaard PIND. O. 5, 7.
μον-ἀμπύκος, (in het tuig) van één dier EUR. Hel. 1567.
μον-ἀμπυξ, ὄκος, v. e. renpaard, dat alleen in het tuig loopt (*teg. tweespan enz.*) EUR. Alc. 423, Supp. 680.
μονάξ, z. ion. μουνάξ.
μόναπος, δ, *bij de Paeoniërs* = βόνασος, wilde os ARISTOT.
μοναρχ-εῦω, alleenheerscher zijn PIND. P. 4, 165, HDT. 5, 46 (μουν.), PL. Polit. 301 b, ARISTOT. *met pers. pass.*
μον-άρχης, ου, δ, = *μ-ος*, POL., LUC.
μοναρχ-ία, ἦ, — 1 alleenheerschappij HDT. 3, 80 (μουν.), AESCH. Sept. 882, SOPH. Ant. 1163, EUR., AR. Vesp. 477, PL. Polit. 302 e, ISOCR. 2, 5. — 2 oppercommando XEN. An. 5, 9, 31.
μοναρχ-ικός, monarchaal PL. Leg. 756 e, POL., PLUT. Num. 2.
μόν-αρχος, alleenheerschend; *subst.* alleenheerscher PIND. P. 4, 152, HDT. 3, 80 (μούν.), AESCH. Pr. 324, THUC. 1, 122, 2, PL. Polit. 301 c.
μον-άς, ἄδος, ἦ, — 1 één (en ondeelbaar) zijn PL. Phaed. 101 c, PLUT. — 2 de eenheid = het getal één ARISTOT.
μονάς, ἄδος, adv., eenzaam, op zich zelf aange-wezen AESCH. Pers. 734, EUR. Ba. 609, PLUT.
μοναυλ-ία, ἦ, ongehuwd leven PL. Leg. 721 d.
μόν-αυλος, δ, ook τὸ μ-ον, Lied ohne Worte(?): fluitstuk zonder zang SOPH., CLM.
μοναχῆ, adv., op één manier, alleen, PL. Leg. 720 e, XEN. An. 4, 4, 18.
μον-αχός, — 1 alleen, op zich zelf ARISTOT., DIOD. — 2 *spec. v. e.* niet in duplo opgemaakte acte PAP.
μοναχοῦ, adv., alleen, slechts PL. Symp. 184 e.
μοναχῶς, adv., op één manier slechts ARISTOT.
μονή (μένω), ἦ, — 1 blijven, vertoeven HDT. 1, 94, THUC. 7, 47, 28, EUR. Herc. 957, PL. Crat. 395 a, XEN. An. 5, 1, 5, PAP. — 2 wachthuis PAP. — 3 verblijfplaats, woning N. T. Joh. 14, 2.
μον-ήρης, alleen levend ARISTOT.
μονή, ἦ, eenzaamheid, isolement, EMPED. 27, 4 D.
μόν-ιμος (μένω), — 1 blijvend > getrouw THUC. 8, 89, 11, SOPH. O. R. 1322, EUR., PL. Symp. 183 e, 184 b, PLUT. — 2 stand houdend XEN. Cyr. 8, 5, 11.
μον-ιός, eenzaam levend CALL., LUC.
μόν-ιππος, δ, paard, dat alleen loopt: renpaard PL. Leg. 834 b, XEN. Cyr. 6, 4.
μονο-βάμων, eenzaam loopend(?) EUR. Hyps. 50, 24 v. A.

μονο-γενής, eeniggeboren: eenige zoon HES. O. 3, 76 en HDT. 7, 221 (μουνο.), AESCH. Ag. 898, EUR., PL. Critias 113 d; Tim. 31 b, N. T. Hebr. 11, 17, spec. v. Christus Joh. 3, 16.
μονό-γραμμος, alleen uit lijnen bestaand EPICUR.
μονο-γράφος, **ὁ**, priesterschrijver PAP.
μονο-δάκτυλος, met één vinger LUC. V. H 1, 23.
μονο-δέρκτης, ου, eenoogig EUR. Cycl. 79 (ο/-τάς, ὁ?).
μον-όδους, οντος, met één tand AESCH. Pr. 796.
μονό-δροπος, van één boom geplukt: uit één stuk gesneden PIND. P. 5, 42.
μονο-είδής, eenvormig, éénvoudig PL. Phaed. 83 e, Symp. 211 a.
μονό-ζυξ, ὕγος, alleen onder het juk gespannen: door den echtgenoot verlaten AESCH. Pers. 139.
μονο-ήμερος, slechts één dag durend BATR. 303.
μονό-θύρος, met één schelp ARISTOT.
μον-οίκητος, eenzaam (bewoond) EUR. Hyps. p. 53, 16 v. A.
μονό-καμπτος, met één buiging, -gewicht ARISTOT.
μονο-κέρατος, met één horen ARISTOT.; = -ως, ωτος, ARISTOT., PLUT. Pericl. 6.
μονο-κλαυτος, door één geweend AESCH. Sept. 1064.
μονο-κοιλιος, met één maag ARISTOT.
μονο-κοιτέω, alleen slapen AR. Lys. 592.
μονο-κόνδυλος, met één gewricht ARISTOT.
μονο-κότυλος, met één rij tepels ARISTOT.
μονο-κρήπις, ἴδος, ὁ, met één schoen PIND. P. 4, 75.
μονό-κροτος, met één slag riemen = rij roeiers XEN. Hell. 2, 1, 28.
μονό-κωλος, — 1 met één lid = loot, v. *planten* THEOPHR. — 2 met één vertrek HDT. 1, 179 (μουνό.). — 3 éénledig, v. *zinsbouw* PLUT. — 4 *overdr.* eenzijdig ARISTOT.
μονο-κόπος, alleen roeiend EUR. Hel. 1128.
μονο-λεχής, alleen slapend PLUT. 57 d.
μονό-λίθος, uit één steen HDT. 2, 175 (μουνό.).
μονό-λοπος, met één schil THEOPHR.
μονό-λυκος, ὁ, alleen rondwalende groote wolf, naam door Demosthenes aan Alex. (23) gegeven PLUT.
μονο-μάτωρ, ορας, ὁ, dor., van zijn moeder be-roofd EUR. Ph. 1517.
μονο-μαχ-έω, — 1 duelleeren, met iemd, τινι, in tweegevecht vechten HDT. 7, 104 (μουνο.), EUR. Ph. 1220, PL. Crat. 319 e, MEN. Sam. 225. — 2 alleen vechten tegen... HDT. 9, 27, vgl. 26.
μονο-μαχ-ία, ἡ, tweegevecht HDT. 5, 1 (μουνο.), POL., PLUT.
μονο-μάχιον, τό, = *voorg.*, LUC. D. Mer. 13, 5.
μονο-μάχος, — in een duel, tweegevecht strijdend AESCH. Sept. 798, EUR. Ph. 1325. — 2 gladiator LUC. Demon. 57.
μο(υ)νο-μελής, geïsoleerd EMPED. 58 D.
μονο-μερής, uit één stuk (bestaand), eenvoudig LUC. Calumn. 6, PLUT. Otho 10.
μόνον, adv., z. **μόνος**.
μονον-ουχί, d. i. **μόνον** οὐχί of **μόνον** οὐ, bijna POL.
μονό-ξύλος, — 1 alleen uit hout gemaakt PL. Leg. 956 a. — 2 uit één stuk hout gemaakt XEN. An. 5, 4, 11, POL.
μονό-παις, -παιδος, ὁ, eenige zoon EUR. Alc. 906.
μονο-πείραξ, ου, ὁ, alleen op zoek, op roof uitgaand ARISTOT.
μονό-πεπλος, met één kleed EUR. Hec. 933.
μονο-πράματέω, zich slechts met één ding bezighouden ARISTOT.

μονο-πωλέω, den alleenverkoop hebben POL.
μονό-पालος, met één paar EUR. Or. 1004.
μονό-ρριζος, met één wortel THEOPHR.
μονό-ρρυθμος, eenzaam AESCH. Supp. 961.
μόνος, 3, ion., ep. en somtijds bij DICTH. μούνος, dor. μώνος, — 1 eenzaam, alleen K 317, π 239. — 2 alleen, slechts de eenigste δ 496, Φ 443, PIND. (μόν. P. 9, 85; μούν. P. 4, 227), BACCH. 3, 80, HDT. 1, 18, ATT.: THUC. 6, 103, 30, N. T. Luc. 5, 21. — 3 alleenstaande: buitengewoon PIND. P. 2, 43. — Spec.: superl. **μονόνατος** AR. Eq. 352, LYCURG., THEOCR. 15, 137. — Adv. **μόνος** THUC. 8, 81, 25, XEN. Mem. 1, 5, 5, PL. — Anders **μόνον** (zonder negatie gaat **μόνος** natuurlijk met zijn subst. mee, negatief wordt het psycholog. door de negatie juist daarvan gescheiden: vand.) alg.: οὐ **μόνον** . . ἄλλὰ καί, niet alleen . . . maar ook, zelden positief SOPH. Ph. 528. — **μόνον** οὐ (vgl. lat. tantum non), eig. slechts dát (allerhoogste, allergrootste) niet > bijna zelfs dát wel, b. j. n. a. PL. Menex. 235 c.
*(naast ion. μούνος, wat wijst op monu-o, verw. met μώνος, att. μώνος [.
μονο-σίτ-έω, eenmaal daags eten XEN. Cyr. 8, 8, 9.
μονό-σίτος, eenmaal daags etend HIPPOCR.
μονό-σκηπτρος, alleen den schepter voerend: alleenheerschend AESCH. Supp. 374.
μον-όστεος, uit één been bestaand ARISTOT.
μονο-στιβής, alleen loopend: eenzaam AESCH. Ch. 768.
μονό-στίχος, uit één regel of vers bestaand LUC.
μονό-στολος, alleen gezonden, alleen komend: alleen EUR. Ph. 742, Alc. 407.
μονό-τεκνος, met slechts één kind EUR. Herc. 1021.
μονο-τοκία, ἡ, ter wereld brengen van één jong ARISTOT.
μονο-τράπεζος, alleen-, aan een afzonderlijke tafel, ἔνια EUR. Iph. T. 949.
μονό-τροπος, in zich zelf gekeerd: eenzaam EUR. Andr. 281, PLUT.
μονο-τροφία, ἡ, alleen, afzonderlijk opvoeden PL. Polit. 261 d.
μονό-φᾶγος, die alles alleen opeet AR. Vesp. 923.
μον-όφθαλμος, eenoogig HDT. 3, 116 (μουν.), N. T. Mt. 18, 9.
μονό-φρουρος, alleen bewakend AESCH. Ag. 257.
μονό-φρων, een eigen meening koesterend AESCH. Ag. 757.
μονο-φύης, — 1 slechts één stam hebbend ARISTOT., THEOPHR. — 2 uit één stuk HDT. 9, 83 (μουν.).
μονό-φωνος, eenstemmig, eentonig HIPPOCR.
μονό-χᾶλος, dor., met ongespleten hoeven EUR. Iph. A. 225.
μονο-χίτων, υνος, ὁ, alleen in het onderkleed ARISTOT. A. II. 25, 4, POL., PLUT.
μονό-χρους, van één kleur ARISTOT.
μονό-χρωμος, = *voorg.*, ARISTOT.
μόνο-χρως, ωτος, = *voorg.*, ARISTOT.
μονό-χωρον, τό, wijnmaat v. 1 χῶρον PAP.
μονό-ψηφος, met één stem: zelfstandig beslissend PIND. N. 10, 6 (-ψᾶφ.), AESCH. Supp. 373.
μόνω, ep. en ion. μουνός, — 1 eig. telkens tot een persoon of ding beperken, γυνήν π 117. — 2 alleen laten A 470, o 386, HDT. 8, 123. — 3 > berooven van, τινος HDT. 1, 102, AESCH. Supp. 748, THUC. 4, 126, 19, EUR., PL. Menex, 245 d, POL., N. T. 1 Tim. 5, 5.
μονωδέω, alleen zingen AR. Pax 1012, LUC.*

μονωδία, ἡ, solo(zang) AR. Ran. 849, PL. Leg. 764 d.

μονώνυξ, υχος, met ongespleten hoeven ARISTOT. **μόνωσις**, ἡ, — 1 alleen zijn PL. Tim. 31 b. — 2 pass. verlaten (geworden) zijn PLUT.

μονώτης, ου, ὁ, eenzellig ARISTOT.: -ις, fem., ib. **μονώψ**, ὠπος, eenoogig AESCH. Pr. 804; (**μουν.**), EUR. Cyl. 21.

μόρα, ἡ, lacon.: onderdeel v. h. leger; spec. in Sparta, een bataillon infanterie, varieerend v. 400—900 man XEN. Iac. 11, 4, Hell. 4, 3, 8, DEM., POL.

(: W. μερ- = τομή; W. τμη-).

μορία(?), ἡ, de gewijde heilige olijfbom op de Acropolis te Athene, en andere daarvan afkomstig LYS. 7, 7, AR. Nub. 1005, ARISTOT. A. Π. 60, 2.

(wrsch.: μόρος, adj. μορός: olijfbomen als deel v. d. moederolijf, vgl. adj. nog bij ARISTOT. l. l. ἔλδαν μορίαν).

μόριμος, = μόρσιμος, beschoren Y 302, PIND. O. 2, 42, AESCH. Ch. 361.

μόριον, τό, dem. v. μόρος, — 1 klein deel, -stuk MELISSUS 9 D., HDT. 2, 16, THUC. 1, 85, 14, EUR. Andr. 541, PL. Gorg. 462 e. — 2 lid, ledemaat PLUT., LUC.

μόριος, Ζεύς, ὁ, de beschermer van den heiligen olijfbom SOPH. O. C. 705.

μορμολύκειον (μορμολύττω), τό, schrikbeeld AR. Th. 417, PL. Phaed. 77 e, LUC.; εἶδ, ἡ, EPICR.

μορμολύττωμαι (z. μορμώ), — 1 angst aanjagen, τινα AR. Av. 1245, PL. Gorg. 473 d, XEN., PLUT. — 2 pass. vreezen, τινα (door φοβούμαι) PL. Ax. 364 b.

μορμορωτός, schrikkelijk van uiterlijk AR. Ran. 925.

μορμύρος, ὁ, soort zeevisch ARISTOT.

μορμύρω, bruïsen, grommen, v. e. schuïmendē rivier of zee E 599, Σ 403.

(o.ïnd. marmara- ruischend, arm. mîrmîam ik brom, brul, lat. murmur gemompel, nld. marmelen, slov. mîrmrati mampelen).

μορμύσσομαι (z. μορμολύττωμαι) verschrikken CALL. Dian. 70.

μορμώ, οὖς, ἡ, (ook μορμών, ὄνος AR. Ach. 582, Pax 474), een spook, gebruikt om kinderen angst aan te jagen: haast als uitroep AR. Eq. 693, THEOCR. 15, 40.

(onomatop. element, vgl. μορμύρω. Vgl. ook lat. formīdo met f-m < m-m zooals formīca: μύρμηξ).

μορόεις, met „moerbeien”, d. w. z. met een versiering in edel metaal, die als een tros besjes onder aan de orbel hing E 183, σ 298.

μόρον, τό, moerbeï AESCH. (fr. 116, 264 N.²). (daarnaast μῶρον > lat. mōrum > nld. moerbeï. Vgl. m.ier. merenn moerbeï).

μόρος (μέρος), ὁ, — 1 het menschenlijk „deel” = lot ω 357, α 166 AESCH. Sept. 199, SOPH. Ant. 465, EUR.; ὑπὲρ μόρον, boven, d. i. tegen den wil van het lot α 34. — 2 spec. doodslot, gewelddadige dood X 280, HERACL. 25 D., PIND. O. 13, 91, HDT. 1, 43, AESCH. Ag. 1634, SOPH. Ant. 56. — 3 gepersonifieerd HES. Th. 211. — 4 gestorven(e) HERACL. 20 D.

μόρσιμος, door de μόρσις, lotsbedeeling, het noodlot bepaald of aangewezen π 392, X 13, O 613, PIND. O. 2, 11, HDT. 3, 154, AESCH. Pr. 933, SOPH. Ant. 236, EUR.

μορσειόν, verontreinigen v 435, NIC. Al. 144.

(vgl. HESYCH. μούρχος σκοτεινός < μορῶg^h-msch.: μόρφ-ρος donker).

μορφ-άζω, gesticuleeren XEN. Symp. 6, 4.

μορφή, ἡ, — 1 uiterlijke vorm: uiterlijk PIND. I. 3, 71, HDT. 2, 76, AESCH. Pr. 21, SOPH. O. R. 743, PL. Phaed. 104 d, N. T. Phil. 2, 7. — 2 praegn. schoone vorm: schoonheid λ 367, ϑ 170, PIND. O. 11, 13, TR.: AESCH. Pr. 673, PL. Phaed. 271 a, XEN. Mem. 4, 3, 13.

(wrsch. W. merg^h- z. μόρφος, vgl. HESYCH. ἀμερφές ἀισχρόν [semas. vgl. lat. informis]; μ. dan oorspr. de zwarte silhouet. Lat. forma kan < *morg^h-mā met hetzelfde suffix als fā-mā teruggaan; voor f- z. s. v. μορμώ).

μορφήεις, schoongevormd PIND. I. 6, 22 (ᾱ). **μόρφωτος**, msch. bont of somber gekleurd v. e. arend Ω 316.

(in bet. invloed v. ὄρνός donker. W. merg^h- z. μορφή: lit. mirgēti flikkeren, bonte kleuren vertoonen).

μορφοειδής, plastisch PLUT. 335 d.

μορφώω, vorm geven, vormen N. T. Gal. 4, 1, 19. **μορφώμα**, τό, gestalte: voorstelling AESCH. Ag. 1218, EUR., PL. Gorg. 485 e.

μορφώσις, ἡ, — 1 zelfstandige schepping of productie N. T. Rom. 2, 20. — 2 de slechts uiterlijke vorm N. T. 2 Tim. 3, 5.

μορφώτρις, ἡ, vormster EUR. Tr. 437.

μόσσαν (vreemd woord), ὄνος, ὁ, houten toren XEN. An. 5, 4, 25; 26, CALL. AP. RH., D. H.

μόσχιος, — 1 kalfs- XEN. An. 4, 5, 31. — 2 van kalfsleer XEN. Cyn. 2, 10.

μοσχέω, — 1 enten THEOPHR. — 2 overdr. aankweken DEM. 25, 48, D. H.

μοσχίδιον, τό, dem., jonge stek AR. Ach. 996.

μοσχίον, τό, dem., jong kalf THEOCR. 4, 4.

μόσχιος, = μόσχειος, EUR. El. 811.

μοσχοποιέω, een (gouden) kalf maken N. T. Act. 7, 41.

μόσχος, ὁ, — 1 jonge tak of loot A 105, NIC. — 2 v. dieren: jong dier: leeuw, kalf enz. HDT. 2, 41, EUR. Ba. 678, PL. Ap. 20 a, N. T. Luc. 15, 23.

(naast het synonym. ὄσχος = lit. mǎzgas jonge knop of knoop aan een boom. Verw. met o.b. mozgü hersens? Indien met nld. merg verw., μ. < idg. mozgho-).

μοσχοσφραγιστής, ὁ, verzegelaar der offerdieren PAP.

μότων, τό, pluksel HIPPOCR.

μότωσις, ἡ, pluksel opleggen HIPPOCR.

ΜΟΥΝ(Ο), z. μου(ο).

μουναῖς, adv., alleen ϑ 371, λ 417.

μουνοπάλας, ὁ, alleen strijdend BACCH. 11, 8. **μουνηχίων**, ὄνος, ὁ, 10e Attische maand = April/Mei AR. Av. 1046.

μούσα, ἡ, ael. μοῖσα, ach. μόνσα, dor. μῶσα, lacon. μῶα AR. Lys. 1249, — 1 Muzen, later eerst ten getale van 9 (ω 60, HES. Th. 77), goddelijke macht van het geheugen en als zoodanig van de epische poëzie en zang A 603, 604; wonen op den Olympus B 484. Sinds HOM. alg. — 2 zang, lied ω 62.

(msch. < *μουνθ-ia; W. men+dh-, z. μανθάνω, vgl. o.s. mendian [< idg. mondh-], opgewonden, blijde zijn. In men+dh- is dan het „doen denken, herinneren” uitgedrukt, dat ook in Μνημοσύνη, moeder der Muzen, is bedoeld. — Beter: μ. < *μουν-zaolat. mōns, montis, dus als „bergnymph”).

μουσ-ἀγέτης, ου, ὁ, Muzenaanvoerder PIND. (-ας), PL. Leg. 653 c.

μουσειόν, τό, gewijde plaats der Muzen, vaak in parodie AR. Ran. 93, EUR. Hel. 1108, PL. Phaedr. 278 b, overdr. λόγων 267 c.

μούσειος, van de Muzen EUR. Ba. 410.
μουσίζω, dor. μουσίσω THEOCR. 8, 38, zingen, musiceeren EUR. Cycl. 489.
μουσικός, — 1 de Muzen betreffend; ἡ μ-ῆ, muziek PIND. O. 1, 15, HDT. 6, 129, ATT.: PL. Gorg. 449 d, N. T. Apoc. 18, 22. — 2 in een hoogere geestesontwikkeling opgevoed: wel-sprekend, ontwikkeld, kunstzinnig; *zoo ook* ἡ μ-ῆ, AR. Ran. 873, EUR. Hipp. 989, PL. Phaed. 61 a φιλοσοφίαις . . . οὐσίας μεγίστης μουσικῆς, Lach. 188 d.
μουσοεργός, = μουσουργός, HIPPOCR.
μουσολήπτος, door de Muzen bezield PLUT. Marc. 17.
μουσομάνειω, de Muzenkunsten, muziek harts-tochtelijk beminnen LUC. -ῆς, SOPH. -ία, ἡ, PLUT.
μουσόμαντις, ι, door zijn gezang voorspellend AESCH., AR. Av. 276.
μουσομήτωρ, ορος, kunstverwekkend AESCH. Pr. 461.
μουσοπαλαίο-λῦμας, ὁ, pl. de oude dichterschool die de muze te schande maakt TIMOTH. Pers. 229 (ὡ 231 λωβητῆρες ζοιδᾶν).
μουσοπάτακτος, door de Muzen getroffen, bezield CIO.
μουσοποιέω, dichten SOPH., AR. Nub. 334.
μουσοποιός, dichtend HDT. 2, 135, EUR. Hipp. 1428.
μουσοπόλος, de Muzen dienend: dichtend EUR. Alc. 445; **μουσο-π.** SAPHO 109 ALD.
μουσουργία, ἡ, dichten, zingen LUC. Vit. Auct. 3.
μουσουργός, toonkunstenaar of dichter XEN. Cyr. 4, 6, 11, PLUT., LUC.
μουσώω, in de kunsten der Muzen onderwijzen AR. Lys. 1127, PLUT.
μοχθ-έω, — 1 zich inspannen; *praeagn.* zich aftobben K 106, ALCAE. 30, 5 ALD., HERACL. 84 D. (τινι voor of bij iemd), SOPH. O. C. 350, EUR. Med. 1030. — 2 *tr.* lijden, doorstaan THUC. 2, 39, 5, AR. Pl. 282, EUR. Hipp. 301, XEN. Mem. 2, 1, 17. — 3 *tr.* met moeite volbrengen SOPH. Tr. 1046, AR. Pl. 518.
μόχθη-μα, τό, inspanning, moeite AESCH. Pr. 464, SOPH. O. C. 1616, EUR.
μόχθη-ία, ἡ, — 1 slechtheid, onbruikbaarheid ANTIPH. 3 β 4, PL. Polit. 302 a, Gorg. 505 a. — 2 zedelijke slechtheid of minderwaardigheid DEMOCR. 187 D., AR. Pl. 109, PL. Ap. 39 b, Phaed. 82 c.
μοχθ-ηρός (vgl. πονηρός: πόνος), — 1 vol moeite, -leed HDT. 7, 46, AESCH. Sept. 257, SOPH. Ph. 254, AR. Pl. 391. — 2 (zedelijk), slecht, minderwaardig AR. Eq. 316, PL. Gorg. 511 a, *adv.* 504 e, ANDOC. 1, 100, DEM., PLUT.
μοχθ-ίζω, lijden B 723, PIND. fr. 123, THEOGN. 164.
μόχθος, ὁ, — 1 inspanning, moeite HES. Sc. 306, PIND. P. 9, 31, AESCH. Pr. 99, SOPH., EUR. Hipp. 52, N. T. 2 Cor. 11, 27. — 2 *praeagn.* ellende, leed TR.: AESCH. Pr. 541, SOPH. Ph. 1103. (z. *μόγος*, + *suff.* -θο-; vlg. *δχθος*).
μοχλευ-τής, οὔ, ὁ, die, als met een „hefboom” zware uitvindingen doet AR. Nub. 568, 1397.
μοχλ-εύω — 1 met een hefboom bewegen, optillen of openen HDT. 2, 175, EUR. Herc. 999, Cycl. 240. — 2 *medisch*: een lid zetten HIPPOCR. — 3 verrekken PLUT.
μοχλ-έω, met hefboomen omhalen M 259.
μοχλ-ικός, het zetten van ledematen betreffend HIPPOCR.
μοχλ-ιον, τό, kleine hefboom LUC. Somn. 13.

μοχλός, ὁ, ANACR. 78 ALD. **μοκλός**, — 1 hefboom ε 261. — 2 lange balk t 332, EUR. Cycl. 633. — 3 *spec.* sluitbalk v. poorten e. *agl.* THUC. 4, 111, 22, AESCH. Ch. 879, SOPH., AR. Th. 415.
 (< *μογ(ε)σ-vo-* met dissimilatie der beide nasalen, vgl. *λυχνός*; of met oorspr. *suff.* -λο-).
μύ of **μῦ**, een klank, die pijn uitdrukt AR. Eq. 10.
μύ-αγρος, ὁ, muizevanger, soort vogel NIC. Th. 490.
μύδω (z. *μῦ*), ὁ, lippen beslist sluiten als *uitdrukking* v. *ontstemming* AR. Lys. 126 (z. *μουμάω*).
μῦ-γαλή, ἡ, spitsmuis HDT. 2, 67, ARISTOT.
μῦγ-μός (z. *μῦζω*), ὁ, door den neus snuiven ARISTOT., PLUT.
μῦδ-άλεος, (ὑ *metri causa*), vochtig, drijfnat Δ 54, HES. Sc. 270, O. 556, AESCH. Pers. 539 (?), SOPH. El. 166, AP. RH.
μῦδάω, doornat zijn, door te veel vocht bederven (*intr.*) SOPH. O. R. 1278, Ant. 410, POL., LUC. (*o.ind.* *mudirā-* wolk, *o.ier.* *muad* wolk, *zw. dial.* *mutta* = *ndl.* *motregen*, *eng.* *mud* = *ndl.* *modder*, *lett.* *mudas* rottend zeewier).
μυδρο-κτύπ-έω, gloeiend ijzer smeden, hameren AESCH. Pr. 366.
μυδρο-κτύπος, 2, gloeiend ijzer smedend EUR. Herc. 992.
μῦδρος (*μυδάω* = vloeibaar zijn), ὁ, — 1 gloeiende massa v. SOCR. — 2 massa gloeiend ijzer SOPH. Ant. 264. — 3 klomp ijzer HDT. 1, 165.
μῦελό-εις, vol merg ι 293.
μῦελός, ὁ, ATT. ὕ, — 1 merg Υ 482, AESCH. Ag. 76 SOPH. Tr. 781, PL. Tim. 736, N. T. Hebr. 4, 12. — 2 krachtvoedsel β 290. — 3 het beste, de parel THEOCR. 28, 18.
 (vgl. *πῦελος*: *πλύνω* of W. *παμ-* reinigen, z. *lat.* *pūrus*. *μῦ-*, z. *μῦρον*?).
μῦελο-τράφης, met merg gevoed TIMOTH. Pers. fr. 24.
μῦέω (z. *μῦω*), in de mysteriën, τι, inwijden HERACL. 14 D., HDT. 2, 51, AR. Pax 272, Ran. 318, PL. Phaedr. 250 c, Gorg. 497 c, Phaed. 81 e, ISOCR. 4, 28, N. T. Phil. 4, 12.
μῦζέω (*onomatop.*, z. *μῦ*), zuigen XEN. An. 4, 5, 27.
μῦζω (*onomatop.*, z. *μῦ*), *aor.* *ἐμῦξα*, snuiven, v. *opwinding* of *drift*; ook onderdrukte klachten uiten, steunen HIPPOCR., AESCH. Eum. 118, 189, AR. Th. 231 (vgl. Δ 20).
μῦθ-άριον, τό, kleine fabel PLUT. 14 e.
μῦθ-έομαι, — 1 *intr.* spreken H 76. — 2 (*eig.* verzinnen, bedenken:) vertellen, meedeelen I 645; noemen λ 517; beschrijven τ 245, PIND. P. 4, 298, AESCH. Supp. 277, SOPH. Ant. 227. — 3 *praeagn.* verklaren Δ 74. — 4 (met zichzelf) bespreken DEMOCR. 30 D.
μῦθευ-μα, τό, verhaal PLUT., (N. T.).
μῦθεύω, = **μῦθέομαι**, EUR. Herc. 77, LUC.
μῦθ-ίδιον, τό, verhaaltje LUC. Philops. 2.
μῦθ-ικός, tot de sage-, den mythus behoorend, ὕμνος PL. Phaedr. 265 c.
μῦθο-γράφος, fabelen schrijvend: fabelachtig schrijvend POL., PLUT. Thes. 1.
μῦθο-λογέω, vertellen μ 450, 453.
μῦθο-λογ-έω, breed uitgesponnen of fabelachtige dingen vertellen PL. Phaed. 61 e, Gorg. 493 d, ISOCR. 2, 19, DEM.
μῦθο-λόγη-μα, τό, fabelachtige vertelling PL. Phaedr. 229 c, PLUT., LUC.
μῦθο-λογία, ἡ, mythen vertellen; *concr.* mythologie PL. Critias 110 a, PL. Phaedr. 243 a.

μῦθο-λογικός, ervaren in het verhalen van mythen PL. Phaed. 61 b.

μῦθο-λόγος, godengeschiedenissen, mythen verhalend PL. Rep. 398 b, PLUT.

μῦθο-πλαστ-έω, verhalen fantaseeren DEMOCR. 297 D.

μῦθο-ποίημα, τό, verdichting PLUT.

μῦθο-ποιός, mythen, godensagen verdichtend PL. Rep. 377 b.

μῦθος, ὁ, — 1 gesproken woord B 282, PIND. N. 8, 33. — 2 meedeeling, bericht K 337, AESCH. Pr. 505. — 3 verhaal δ 597, PIND. N. 7, 23, AESCH. Pers. 713; spec. mythe PL. Prot. 324 a tot n. t. 1 Tim. 4, 7. — 4 voorstel, raad M 80. — 5 praegng. verzoek > bevel B 16. — 6 meening A 545; plan, zaak waar het over gaat χ 289. — 7 in tegenstelling: teg. ἔργον I 443.

(*dh-suffix bij μύ, μῦ, vgl. lat. muttire ENNIUS Sc. 331*).

μῦθ-ώδης, fabelachtig THUC. 1, 21, PL. Rep. 522 a, ISOCR. 4, 28, PLUT., LUC.

μῦξ, ἦ, vlieg Δ 131, T 25, onbeschaamd B 469, HERACL. 67a D., AR. Vesp. 597, HEROND. 1, 15, LUC.

(< *μῦξ-ἦ van een onomatop. mu- voor het gonzen: vgl. arm. mun mug, lat. musca vlieg, ndl. mug, lit. musė vlieg).

μῦ-ἴνδα (μῦω) παίζειν, blindemannetje spelen POLLUX.

μῦκάομαι, aor. ἔμῦκον, pf. μέμῦκα, — 1 loeien, v. runderen Σ 580, Φ 237, AESCH. Supp. 351, EUR. Ba. 738. — 2 brullen, schreeuwen AR. Ran. 562, EUR. Herc. 870, THEOCR. 22, 75. — 3 dreunen, v. e. poort E 749; v. e. schild Y 260; v. d. aarde HES. O. 508, v. d. donder AR. Nub. 292.

(onomatop. mū- naast μῦκάομαι, vgl. ook mhd. muhen loeien, serv. mukati loeien).

μῦκη-θμός, ὁ, — 1 loeien, v. runderen Σ 575. — 2 gedreun LUC. Peregr. 39.

μῦκη-μα, τό, — 1 loeien EUR. Ba. 690. — 2 dreunen v. d. donder AESCH. Pr. 1062.

μῦκης (: μῦξ), ἦτος, ἦ, en μῦκης, ου, ion. εω, ὁ, — 1 paddestoel ARCHIL. 34 ALD., EPICH. 155 K., ARISTOT. — 2 de snuit aan de lampepit AR. Vesp. 262, THEOPH. — 3 ook het beslag aan de punt v. d. degenschede HDT. 3, 64.

μῦκη-τής, ου ὁ, brullend THEOCR. 8, 6.

μῦκητ-ίας, ου, σεισμός, ὁ, een van onderaardsch gedreun vergezeld aardbeving ARISTOT.

μῦκήτ-ἴνος, van paddestoelen gemaakt LUC. V. H. 1, 16.

μῦκη-τήρ (μῦξ), ἦρος, ὁ, neus, neusgat meest PL. EMPED. 101, 1 D. SOPH., EUR. Alc. 493, AR. Ran. 893.

μῦκητ-ίζω, den neus optrekken, hoonen n. t. Gal. 6, 7.

μῦκητῶ-κομπος, zwaar uit den neus klinkend AESCH. Sept. 464.

μῦλ-αξ (vgl. λίθαξ), ἄκος, ὁ, molensteen: groote steen M 161.

μῦλη, ἦ, — 1 handmolen η 104, υ 106, SOPH. — 2 molensteen AR. Vesp. 648. — 3 knieschijf ARISTOT.

(: arm. molem ik stamp, alb. mjet lat. molo, umbr. comolto „commolito“, o.ier. melim ik maal, got. malan = ndl. malen, lit. malù ik maal, o.b. melje hetz.).

μῦλ-ήφρατος, door den molen verbrijzeld β 355. (W. g^hen-, z. δεινω, φόνος).

μῦλ-ίας, ου, ὁ, tot den molen behoorend PL. Hipp. mai. 292 d, ARISTOT.

μῦλ-ιάω (z. μῦλλω), met de tanden knarsen HES. O. 530.

μῦλ-ικός, tot den molen behoorend n. t. Luc. 17, 2. I. μῦλλω (< μῦλ-ζω, z. μῦλη), verbrijzelen: malen; sex. beslapen, τινα THEOCR. 4, 58.

II. μῦλλω, mees muilen, mompelen Ltr.

(z. μύ εν ndl. muil: smoel, lett. vgl. lit. smaule muil; gr. μύλλον lip).

μῦλο-ειδής, als een molensteen H 270, BATR.

μῦλος, ὁ, — 1 molen DIOD., n. t. Mt. 24, 41. — 2 molensteen: groote steen v.-socr., n. t. Mt. 18, 6.

μῦλόω, een miskraam procoveeren HIPPOCR.

(vgl. > lat. mola, molucrum; z. ἀμβλίσκω).

μῦλωθρ-έω, mulder zijn MEN. Perik. 87.

μῦλωθρ-ικός, het malen betreffend PLUT. 159 d.

μῦλω-θρός, ὁ, molenaar; molenmeester DEM. 53, 14, DIN. 1, 23, ARISTOT. A. II. 51, 4, COM.

μῦλών, ὠνος, ὁ, molenhuis THUC. 6, 22, 16, LYS. 1, 18, DIN. 1, 23, LUC.; -ιον, τό, molen MEN. Perik. 87, LUC.

μῦνη (z. ἀμῦνω), ἦ, voorwendsel φ 111.

μῦνομαι, part. aor. μυνάμενος = ἀμῦνομαι ALCAE. 188 ALD.

μῦξ, ἦ, — 1 slijm uit den neus HES. Sc. 267, HIPPO. 23 ALD., HIPPOCR. — 2 = μῦκτηρ, SOPH.

(< muk(e)s-a, z. ἀπο-μύσσω: o ind. mu(ñ)cāti hij laat los, lat. mūcus, mūcor ω mungo).

μῦξο-ποιός, slijm veroorzakend HIPPOCR.

μῦξ-ώδης, slijmerig HIPPOCR.

μῦξων, ὠνος, ὁ, slijmvisch ARISTOT.

μῦξω-τήρ, ἦρος, ὁ, neusgat HDT. 2, 86.

μῦσο-δόχος, muizen verbergend NIC. Th. 795.

μῦσο-θήρᾶς, ου, ὁ, muizenvanger ARISTOT.

μῦσο-κτόνος, muizendoodend BATR. 159.

μῦσο-μαχία, ἦ, muizenoorlog PLUT. Ages. 15.

μῦσοπάρος, ὠνος, ὁ, licht kaperschip PLUT., CIC.

μῦ-ουρος, met een muizestaart, spits toeloepend ARISTOT.

μῦσο-ροδον (χέζω), τό, muizendrek HIPPOCR., THEOPHR.

μῦραινά, ἦ, zeeaal, muraena AESCH. Ch. 994, AR. Ran. 475, ARISTOT., NIC.

(z. σῦρος, mannetje v. d. muraena).

μῦρ-αλοφία, ἦ, het bestrijken met welriekende zalf PLUT. 662 a.

μῦρ-εψία, ἦ, bereiden van welriekende zalven ARISTOT.

μῦρ-εψ-ικός, van den zalfbereider LYS.

μῦρ-εψός, ὁ, zalfbereider KRITIAS 68 D., PLUT.

μῦρ/ηρος, welriekend AESCH., AR.

μῦρι/άκις, adv. tienduizendmaal, ontelbare malen AR. Ran. 63, PL. Theaet. 196 e.

μῦρι-ἀμφορος, 10.000 amphoren metend AR. Pax 521.

μῦρι-ανδρος, van of voor 10.000 man, menschen (PL.), ARISTOT., LUC. Nigr. 18.

μῦρι-ἀρχης, ου, ὁ, bevelhebber over 10.000 man HDT. 7, 81.

μῦρι-αρχος, 10.000 man aanvoerend XEN. Cyr. 3, 3, 11.

μῦριάς, ἄδος, ἦ, — 1 een tienduizental, myriade HDT. 3, 91, n. t. Act. 19, 19. — 2 ontelbare menigte of getal AESCH. Pers. 927, EUR. Ba. 744, PL. Theaet. 175 a, n. t. Luc. 12, 1.

μῦρι-ετής, van ontelbare jaren AESCH. Pr. 94.

μῦρ-ίζω, zalven HDT. 1, 195, AR. Lys. 938, n. t. Mc. 14, 8.

μῦρι-κη (: μῦρτος? z. d. vgl. HYMN. Merc. 81), ἦ, tamarisk, soort kleine, taarje heester K 466, Φ 18

350 (ἵ in arsi), HYMN. Merc. 81, HDT. 2, 96, THEOCR.

μῦρίκινος (ἵ metri causa), van de tamarisk Z 39.

μύρινος (z. μύρινα?), ὄ, een zeevisch ARISTOT.

μῦρίο-καρπός, 2, met ontelbare vruchten SOPH. O. C. 676.

μῦρίο-κράνος, met ontelbare koppen EUR. Herc. 419.

μῦρίο-λεκτός, ontelbare malen gezegd XEN. Hell. 5, 2, 17.

μῦρίο-νεκρός, met ontelbare dooden PLUT. Alex. 1.

μῦρίοντ-αρχός, ὄ, = μῦρίαρχος, AESCH. Pers. 314.

μῦριο-πλάσιος, tienduizendvoudig, ontelbare malen (meer) XEN. Oec. 8, 22, ARISTOT.

μῦριο-πληθής, ontelbaar EUR. Iph. A. 571, POL.

μῦριος, — 1 sing. oneindig groot of talrijk Y 282, Σ 88, Φ 320; gew. pl. oneindig vele P 220, PIND. N. 10, 45, sing. N. 10, 3, BACCH. 5, 31 sing., HDT. 6, 67 sing., 2, 136 eindeloos gevarieerd, TR.: AESCH. Pr. 512, AR. Th. 927, PL. Ap. 23 c sing., THEOCR. 16, 22 sing., N. T. 1 Cor. 4, 15. — 2 > GRAMM. bep. groot getal: 10.000 (accent dan volgens and. μύριοι) HES. O. 252, HDT. 7, 55, ATT.: THUC. 1, 107, 11, PL. Phaedr. 248 e, N. T. Mt. 18, 24; ook sing.: ἡ ἵπτος, ruitertij e. dgl. HDT. 7, 41, XEN. An. 1, 7, 10.

(msch.: πλήμυρῶ z. d., tenslotte: lat. mare eo oorspr. eindeloos groot).

μῦριοσση-μέριον, τό, het tienduizendste gedeelte ARISTOT.

μῦριο-στός, de tienduizendste AR. Lys. 355.

μῦριο-στός, ὄνος, ἡ, een getal van tienduizend XEN. Cyr. 6, 3, 20.

μῦριο-τευχής, met ontelbaar vele gewapenden EUR. Iph. T. 141.

μῦριο-φάρος, 2, 10.000 talenten (250 ton) vervoerend, ναῦς THUC. 7, 25, 11.

μῦρι-ώνυμος, met ontelbaar vele namen, bijn. van Isis, PLUT. 372 e.

μῦρι-πόος, met ontelbaar vele oogen AESCH. Pr. 569.

μῦριμᾶξ, ἄκος, ὄ, dor. = μῦριμῆξ, THEOCR. 9, 31; 15, 45.

μῦριμη (vgl. lat. murmillo), ἡ, soort visch EPICH. 32 A.

μυριμη-ιά, ἡ, — 1 mierennest ARISTOT., PLUT., LUC. — 2 overdr. van dooreenkerioelende onrustige modulaties TIMOTH. (bij PLUT.).

μυριμη-ώδης, vol miere PLUT. 458 c.

μῦριμηξ, ἦκος, ὄ, — 1 mier AESCH. Pr. 453, AR. Th. 100. — 2 een viervoetig roofdier van het leeuwen- of hondengeslacht HDT. 3, 102.

(voor suff. vgl. ἱρηξ; μ. < mormēi- + k = lat. formica, vgl. voor f. lat. formido: μόρμων en msch. fremo: W.m(e)rem. — Vgl. HESYCH.(f)δμοικας en met een wisseling m-μ ∞: γ-μ: o.ier μοιρῖ [μ morui-], ndl. mier, o.b. mravijs ∞ o.ind. valmika-m.).

μυρο-βάλανος, ὄ, soort noot, waaruit een welriekende zalfolie geperst werd ARISTOT.

μυρο-θήκη-ιον, τό, dem., zalfdoosje, overdr. verzameling rhetorische phrases CIC.

μύρον, τό, — 1 van zelf uitdruppelend welriekend plantensap, spec. van de myrt; alg. welriekende zalf of olie ARCHIL. 27 ALD., 31, XENOPHAN. 1, 3 D., AESCH., SOPH., EUR. Or. 1112, AR. Lys. 946, Mt. 26 12. — 2 de plaats, waar die verkocht wordt AR. Eq. 1375.

(W. s-mer-, z. ook σμύρις smergel, v < e in

sm-r-, korte phase van e na m. Vgl. lat. merda = fr. merde, o.ier. smir merg, got. smairþr = ndl. smeer, lit. smirsti gaan etteren).

μυρό-πνους, naar zalfolie riekend ARCHYTAS.

μῦρο-ποιός, parfum bereidend ANACR. 71 ALD.

μυρο-πωλείον, τό, parfumeriewinkel LYS. 24, 20, DEM. 25, 52, PLUT.

μυρο-πώλης, ου, ὄ, zalfverkoopster XEN. Symp. 2, 4, PAP.

μυρό-πωλις, ἰδος, ἡ, zalfverkoopster AR. Eccl. 841.

μῦρος, ὄ, soort zeeaal ARISTOT. (of σῦρος, z. μύρανα).

μυρό-χριστός, met olie gezalfd EUR. Cycl. 501.

μυρώ, zalven AR. Eccl. 11.

μύρρα, ἡ, myrrhebalsem SAPPHO.(?).

(uit west-sem.: aram. murrā; daaruit ook babyl. murrū).

μυρρ-ἴνη, ἡ, ook μῦρσίνη, — 1 myrtetak, myrtekranen ARCHIL. 25 ALD., AR. Vesp. 861, com., PL. Rep. 372 b, MEN. Georg. 36. — 2 αἱ μῦρρίναι, de plaats, waar myrtekranen verkocht werden AR. Th. 448.

μῦρρ-ἴνος, ook μῦρσίνος, van mirten; τὸ μ-ov, myrtekranen; overdr. vrouwelijk schaamdeel AR. Eq. 964.

μυρριν-ών, ὄνος, ὄ, myrtenaanplanting AR. Ran. 156.

μυρρ-ἴνη, = μῦρρίνη, ARCHIL. 25 ALD., PIND. I. 7, 67, EUR. El. 778.

μυρρινο-ειδής, van myrten HYMN. Merc. 81.

μῦρτον (z. volg.), τό, myrtenvrucht AR. Av. 160, PL. Rep. 372 c. — 2 inwendig deel v. h. vrouwelijk schaamdeel AR. Lys. 1004.

μῦρτος, ὄ, myrt PIND. I. 3, 88, AR. Lys. 632 uit ouder lied.

(z. μῦρίνη, beide lw. uit het O., vgl. μύρρα?).

μῦρτων (μῦρτον 2), ὄνος, ὄ, scheldnaam van een verwijfd mensch LUC. Lexiph. 12.

μῦρω, — 1 bevochtigen, act. slechts HES. Sc. 132. — 2 pass. intr. in tranen baden, jammeren T 6, X 427, HES. O. 206, AP. RH., BION 1, 68, MOSCH. 3, 74.

(< *μύρωω, waarin mur- < idg. m-r-, z. πλήμυρῶα, lat. muria pekel ∞ lat. mare enz. Vormt een groep met ὀδύρομαι, ὀλοφύρομαι en dgl.).

μῦρω-μα, τό, opgesmeerde zalf AR. Eccl. 1117.

μυρωσις, ἡ, het inzalven IPOCR.

I. μῦς, μῦός, ὄ, — 1 muis HDT. 4, 192, AR. Vesp. 205. — 2 soort mossel AESCH. — 3 soort walvisch ARISTOT. — 4 (vgl. ndl. muis v. d. hand, lat. musculus), spier THEOCR. 22, 48.

(< μῦσ-, z. o.ind. mūs- muis, arm. mukn, lat. mūs, muis, o.b. mysi).

II. μῦς, z. HEROND. 3, 85 πρὸς σοι βαλέω τὸν μῦν τάχ', ἣν πλείω γρύεις (v. μῦω oogen, mond sluiten?), ὄ, muilband.

μῦσαγ-μα, τό, bevlekking AESCH. Supp. 995.

μυσ-ἄρός (z. μῦσος), vuil, afschuwelijk HDT. 2, 37, EUR. Med. 1393, AR. Lys. 340.

μυσάττομαι (z. μῦσος), aor. pass., iets als vuil, τ, schuwen, een afkeer, genoeg hebben van EUR. Med. 1149, XEN. Cyr. 1, 3, 5, LUC.

μῦσιδδω, lacon. = μῦσιζω, AR. Lys. 94, 981, 1076.

μῦσος, τό, vuilheid, bevlekking; overdr. slechtheid, zonde, > misdaad EMPED. 128, 9 D., AESCH. Ch. 651, EUM. 195, SOPH. O. R. 138, EUR., DIOD.

(< *μυδ-σος, een ses-stam [vgl. s.v. μῖσος]: μυδάω. Vgl. ier. mosach vuil, cymr. mŷs hetz.).

μῦσ-πολέω, als een muis rondlopen AR. Vesp. 140,

μυσταγωγέω, in de mysteriën inwijden, *τινα* DEMOCR(?) 300, 17 D., PLUT., LUC.

μυστ-αγωγός, in de mysteriën inwijdend PLUT., Alcib 34, *vgl.* CIC. Verr. 4, 59.

μύσταξ, **ἄκος**, **ὄ**, SNOR THEOCR. 14, 4, PLUT. 550 b; snor en baard EPICR. 4, 11, 28.

(contaminatie of rijmwoord < βύσταξ snor COM. X μῆσταξ).

μυστηρ-ικός, 3, tot de mysteriën behoorend AR. Ach. 747.

μυστηρ-ιον, **τό**, — 1 geheim SOPH., PL. Theaet. 156 a. — 2 pl. de mysteriën, *geheimzinnige plechtigheden te Eleusis en elders, die meestal een voorstelling gaven v. h. leven hiernamaals* HERACL. 14 D., HDT. 2, 51, THUC. 6, 28, 26, EUR. Supp. 173, PL. Men. 76 e; *spec. Christ. v. d. openbaring* N. T. Mt. 13, 11, *vgl.* Eph. 5, 32.

μυστηρι-ώδης, als van mysteriën PLUT. 996 b. **μυστηρι-ώτις**, **ἰδος**, **ἦ**, v. e. wapenstilstand: *gedurende of voor de viering der mysteriën* AESCHIN. 2, 133.

μύσ-της (μῦω), **ου**, **ὄ**, hij, die in de mysteriën ingewijd is EUR. Herc. 613, AR. Ran. 370, XEN. Hell. 2, 4, 20.

μυστ-ικός, geheim, mystisch HDT. 8, 65, THUC. 6, 61, 12, AR. Ran. 314.

μυστιλάομαι, brood in de soep doopen en opeten; *overdr.* AR. Eq. 827, 1163.

μυστίλη, **ἦ**, stuk brood dat men in de soep at AR. Eq. 1163.

(? μῦς + τίλλω muize-keutel, *oorspr. v. kleine balletjes brood in de soep*?).

μύσ-τις, **ἰδος**, **ἦ**, *fem. bij μύστης*, de inwijdende (ANACR.) 4, 12.

μυστο-δόκος, gewijden opnemend AR. Nub. 303. **μυστριο-πώλης**, **ου**, **ὄ**, lepelteskoopman COM.

μύσ-τρον (: μῦω of μῦς?), **τό**, lepel COM. **μύσ-ώδης**, afzichtelijk PLUT. Timol. 5.

μύτις, **ἰδος**, **ἦ**, vochtblaas van de weekdieren ARISTOT., PLUT. 978 a.

μυττωτ-εῦω, tot pap slaan AR. Vesp. 63. **μυττωτός**, **ὄ**, soort pap met knoflook HIPPON., 39, 2 ALD., AR. Ach. 174, Eq. 771.

(: μύστρον? < *μύστωτός?).

μυχαί-τατος (z. μυχός), het meest „in den hoek”, —naar binnen ARISTOT.

μύχατος, = *voorg.*, AP., RH., CALL. **μυχθ-ίζω** (*vgl.* μύ en μύσσομαι snuiven), met gesloten lippen hoonend snuiven: hoonen THEOCR. 29, 13.

μυχθισ-μύδος, **ὄ**, gereutel (EUR.) Rhes. 789. **μυχθ-ώδης**, bijna steunend HIPPOCR.

μύχ-ιος, in het binnenste van of in het binnenland doordringend HES. O. 523, AESCH. Pers. 875.

μύχμύδος, **ὄ**, gemor 416.

(z. μύ, ἐπιμύζω en μυχθίζω).

μυχό-θεν, *adv.*, uit het binnenste AESCH. Ag. 96. **μυχοίτατος**, het meest naar binnen toe φ 146.

(evenals μυχαίτατος v. loc. μυχοί gevormd).

μυχόν-δε, *adv.*, naar binnen χ 270, EMPED. 100, 23 D. **μύχός**, **ὄ**, binnenste of achterste gedeelte v. e. *vertrek of plaats of plek (bijv. haven Φ 23)*

X 440, of land (Z 152), PIND. P. 6, 12, BACCH. 4, 14, HDT. 3, 16; 2, 11; zeeboezem AESCH. 433 Pr. 839 inham, THUC. 7, 52, 2, SOPH. Ant. 1293 schuilplaats, EUR., XEN. An. 4, 1, 7 kloof, LUC.

(z. μύ+gh-: eig. mond, opening, ingang > naar binnen, z. o.ind. mākha- n. mond, keel, arm. mæem ik dompel, doop in).

μυχ-ώδης, met verborgen hoeken EUR. Ion 494.

μύω, — 1 zich sluiten Ω 637 v. d. oogen; Ω 420 v. wonden. — 2 de oogen sluiten SOPH. Ant. 421, PL. Phaedr. 251 d, Soph. 239 e. — 3 *overdr.* tot rust komen SOPH. Tr. 1008.

(: μύ, μύ, *oorspr.* het geluid („moe”) van het resoluut sluiten v. d. lippen; *vand.* μύω mond sluiten > oogen sluiten [en dit of alg. sluiten = verbergen > inwijden in de mysteriën, z. μυστήριον?]).

μύ-ώδης, — 1 muisachtig PLUT. 458 c, — 2 vol spieren PLUT. 733 c.

μῦ-ών, **ῶνος**, **ὄ**, spierbundel Π 315, 324, THEOCR. 25, 149, AP. RH.

μύ-ωπ-άζω, kortzichtig zijn N. T. 2 Petr. 1, 9. **μύ-ωπ-ία**, **ἦ**, muizengat ARISTOT.

μύωπ-ίζω, met den prikkel aandrijven XEN. Eq. 10, 1; *med.* Hipp. 1, 16.

μύ-ωπός (μῦω), = μύωψ, kortzichtig XEN. Cyn. 3, 3. I. **μύωψ** (: μῦα), **ωπος**, **ὄ**, — 1 paardenvlieg AESCH. Pr. 675, ARISTOT., NIC. (ῦ). — 2 prikkel, spoor PL. Ap. 30 e, XEN. Eq. 8, 5, LUC.; *overdr.* aansporing LUC. Amor. 2.

II. **μύ-ωψ** (μῦω), **ωπος**, **ὄ**, **ἦ**, de oogen sluitend: kortzichtig, bijziend ARISTOT.

μῦα, **ἦ**, *lacom.* = μούσα, AR. Lys. 1249.

μῦιον, **τό**, kubieke maat voor droge waren PAP. **μυκάομαι**, bespotten, met iets spotten EPICUR. 127 Us., THEOCR. 10, 19.

μυκός (: μῦ-μυός?), **ὄ**, spotter ARISTOT.

μωλην (z. μῶλος), pleiten (*semas. vgl. ἀγωνίζομαι*), INSCR. Gortyn.

μῶλος, **ὄ**, moeite, inspanning, strijd, *spec. in den oorlog*: P 397, σ 233.

(: lat. mōlēs, *vgl.* ἄμωτον; W. mō- in got. af-mauīþs vermoeid, ndl. moede, moe, russ. mǎjati [ma- < idg. mō-] vermoeien).

μῶλυ, **ου**, **τό**, *dep.* wortel, met witte bloesems, van anderen zwart, (*als symbool v. leven en dood*), als tooverkruid x 305; later soort knoflook THEOPHR.

(< mōul-, kortste phase māl- in o.ind. mālān. wortel).

μῶλυ-σις (z. volg.), **ἦ**, braden van het vleesch aan de oppervlakte, ARISTOT.

μωλύω, krachteloos maken: murw, gaar stoven, van buiten braden HIPPOCR., ARISTOT.

(W. mel+u-, *vgl.* ἀμβλύς en μέλεος).

μωλωπ-ίζω, striemen maken PLUT. 126 c. **μῶλωψ**, **ωπος**, **ὄ**, striem HYPER., ARISTOT., PLUT., N. T. 1 Petr. 2, 24.

(μῶλ-ωψ als donkere blauwe plek: μέλας?).

μωμάομαι, *ion.* μωμέομαι, bespotten, hoonen Γ 412, THEOGN. 369, AESCH. Ag. 277, AR. Av. 171, DEMOCR. 48 D. PL. Prot. 346 c (*uit* SIMON.), PLUT., N. T. 2 Cor. 8, 20.

μωμεύω, = *voorg.*, ζ 274, HES. O. 756.

μωμητός, berispenwaardig AESCH. Sept. 508. **μῶμος**, **ὄ**, schandvlek; in woorden: hoon, berisping φ 86, PIND. O. 6, 74, BACCH. 12, 202, PLUT., N. T. 2 Petr. 2, 13; als persoon HES. Th. 214.

(naast ἀ-μῦμων wijst op W. mōym-, met gebroken reduplicatie of op mōy-mo-, msch. gerekte o-phase bij meu-, z. μαινω. *Semas. eig.* bevullen).

μῶμοσκοπ-έω iemands fouten, zonden onderzoeken (N. T.).

μῶν, als vraagwoord: *verwacht een ontkenmend antwoord (evenals μή VI 2)*: toch niet? AESCH. Ag. 1204, SOPH. Ai. 791, EUR., AR. Pl. 845, PL. Prot. 310 d; μ. οὔ = lat. nōne AESCH. Supp. 417, SOPH., PL. Soph. 234 a; μ. μή = lat. num PL. Phaedr. 84 c.

(< μῆ ὄν = -οῦν?).

μῶνος, dor. = μούνος, z. μόνος.

μῶνυς, ὕχος, δ, ἦ, éénhoevig E 236, EUR. Ph. 793, PL. Polit. 265 d; = -χος, EUR. Iph. A. 250. (< sm: εἶς + ὄνυς; ω in de naad der samenstelling).

μωρ-αίνω, — 1 als een dwaas handelen, spreken, iets doen AESCH. Pers. 719, EUR. Med. 614, PLUT., LUC. — 2 aan den kaak stellen, te schande maken N. T. 1 Cor. 1, 20. — 3 vand. krachteloos maken, zout N. T. Mt. 5, 13.

μωρ-ία, ion. -ιη, ἦ, dwaasheid, onnoozelheid HDT. 1, 131, THUC. 5, 41, 33, AESCH. Ag. 1670, SOPH. O. R. 536, PL. Prot. 317 a, DEM., N. T. 1 Cor. 3, 19.

μωρο-κλέπτης, ου, δ, domme dief AESOP.

μωρο-λογία, ἦ, dom, onnoozel gepraat ARISTOT., PLUT., N. T. Eph. 5, 4.

μωρός, att. μῶρος, afgestompt, verdwaasd: dwaas AESCH., SOPH. Ant. 220, EUR. Hipp. 966, XEN. An. 3, 2, 13, PLUT., N. T. Mt. 7, 26.

(eig. afgestompt; W. mōw-, + ro-, kortste phase mūr- in o.ind. mūrđ- verdwaasd, idioot).

μωρό-σοφος, δ, de gekke wijze of de wijze gek LUC. Alex. 40.

μῶρόω, stomp maken, verdooven HIPPOCR., ARISTOT.

μῶσθαι, ergens naar streven, iets begeeren THEOGN. 771, EPICH. 117, 288 K = 37 D., vgl. PL. Crat. 406 a.

(W. mēō- z. μαιμάω. Evenals bij χρῆσθαι handhaaft de lange vocaal zich, wrsch. doordat de wortels mēō+i-, resp. ghrē+i- waren. Vgl. got. mōþs, ndl. moed en (?) o.b. sū-mēti wagen).

N.

N, ν, νῦ (uit sem.: nām), τό, dertiende letter: als cijfer ν' = 50.

νάβραισατρεῦ, „Triballisch” bij AR. Av. 1615: < (δ)ναβαίσαι (aor. causat. v. βαί-νω!) τρεῖς.

νάβλα (sem.: hebr. nēbel harp), ἦ, phoenicische lier met 10 snaren SOPH., PHILEM.

ναευν, inf., in een tempel als asyl zijn toevlucht zoeken INSCR. Leg. Gort. I 40.

ναί, ja; waarachtig! A 234, 286, PIND. N. 11, 24, AESCH. Pers. 736, SOPH. Ph. 372, PL. Prot. 330 a, MEN. Perik. 142, N. T. Mt. 2, 28. Vaak in plechtige verzekeringen, eeden.

(: νῆ = δαί : δῆ, lat. nae, nē waarlijk [nae gr. lw.], bulg. na zie daar nu, vgl. o.ind. nā-nā, eig. nu eens zus, dan zó. Instr. (?) m. van den demonstratiefstam nejo-).

ναῖδιον, τό, dem. v. νᾶός, „tempeltje”: kastje voor de imagines maiorum POL.

ναιετάω (v. ναίετης), — 1 wonen, leven A 673, Γ 387, HES. Th. 592; m. plaatsbep. HES. Th. 621, PIND. O. 6, 78. — 2 v. plaatsn.: liggen, bestaan, gew. met nadere bepaling α 404, Δ 45. — 3 tr. bewonen B 539, HES. Th. 816.

ναί-έτης, ου, δ, bewoner SIMON.

ναίχι, „Scythisch” = ναίχι, AR. Th. 1183.

I. νᾶιος, dor. = νῆιος, scheeps-, ter zee AESCH. Supp. 2, SOPH. Ai. 356, TIMOTH. Pers. 33, EUR.

II. νᾶιος, in den tempel gelegen PIND. P. 6, 4. νᾶις, ἴδος, ἦ, PIND. P. 9, 16, EUR. Hel. 187 = νηίς, HOM.

ναίχι, = ναί, SOPH. O. R. 684, PL., MEN. Epit. 452, PLUT.

ναίω, fut. ναήσομαι EMPED. 111, 8 D., aor. ἔνασσα, — 1 intr. wonen E 543, HES. O. 18, PIND. P. 1, 64, Pae. 5, 36 D. ἔνασσαν, BACCH. 10, 116, AESCH. Pr. 452, SOPH. O. R. 414, EUR. Med. 435. — 2 v. landen: gelegen zijn B 626, SOPH. Ai. 597. — 3 tr. bewonen Γ 257, HES., PIND. O. 10, 68, EMPED. 76, 3 D., TR.: AESCH. Pr. 710. — 4 pass. refl. aor. ἔνασθην, zich neerzetten Ξ 119; ἔνασσατο HES. O. 639. — 5 causat. iemd iets tot woonplaats geven δ 174.

(< ναῖω, ναο- < idg. n₂s-msch.: νόομαι, νόστον naar huis terugkeeren).

II. ναίω, = νάω, stroomen † 222.

νάκη ἦ, (geite)vel ξ 530.

(W. s-nak-, z. νάσσω en vgl. got. snaga mantel: gr. *σνακη. Vgl. hierbij spec. ags. næsc [< naks-ko-] leer, o.pr. nognan [< nāk-no-] leer. Z. νάσσω).

νακο-δέψης, ου, δ, looier HIPPOCR.

νάκος, τό, = νάκη, PIND. P. 4, 68, HDT. 2, 42, THEOCR. 5, 2.

νακό-τιλτος, waarvan de wol afgeplukt is COM. νακτός (νάσσω), vastgestampt PLUT. Gr. 7.

νάμα, τό, — 1 stroom, vocht (ANACR.) 44, 12, AESCH. Pr. 806, SOPH. Ant. 1130, EUR., AR. Eccl. 14, PL. Phaedr. 278 b, PLUT., LUC. — 2 overdr. PL. Tim. 75 e: v. λόγων.

(νάω < νάφε-μα, z. νᾶρός).

νάματ-ιαῖος, vloeïend, stroomend AESCHIN. 2, 115, THEOPHR.

νᾶνος(?), δ, ook νάννος, dwerg, dwergachtig dier ARISTOT.

ναννο-φυής, van dwergengrootte AR. Pax 790.

νᾶν-ώδης, dwergachtig, onvoldoende ontwikkeld ARISTOT., LUC.

ναξός (νάσσω), δ, geslagen, gehamerd (beeld) EPIGRAM (vgl. PL. Phaedr. 236 b, z. PHOTIUS s. v. Κυψελιδῶν ἐνάθημα).

νᾶο-ποιός, 2, tempelbouwend ARISTOT.

νᾶο-πόλος, ion. νηοπ., tempelwachter HES. Th. 991.

νᾶός, δ, lesb. ναῖος, lacon. νᾶFός, dor. νᾶός, ion. νηός, att. νεός, — 1 woonplaats v. e. god: templum, locus, heilig, domein, bij HOM. nog niet: tempel A 39; kapel, τέμενος Z 88, η 81; PIND. P. 3, 27, BACCH. 15, 12, HDT. 2, 155, AESCH. Pers. 810, SOPH. O. R. 899 (ᾶ), PL. Prot. 343 b. — 2 schip v. d. tempel HDT. 6, 19.

(< ναο-φος: ναῖω eig. woning).

I. νᾶο-φύλαξ, ακος, δ, tempelwachter EUR. Iph. T. 1284, PAP., ARISTOT.

II. νᾶο-φύλαξ, ακος, δ, scheepskapitein SOPH. ναπ-αῖος, met boschrijke dalen SOPH. O. R. 1026, EUR. Herc. 958.

νᾶπη, ἦ, wouddal, boschrijk dal Θ 558, PIND. I. 3, 12, BACCH. 17, 23, HDT. 4, 157, TR.: SOPH. O. R. 1398, AR. Av. 740, PL. Leg. 761 b.

(: προ-νοπής, z. d.; eig. helling).

νάπος, τό, = νοργ-, dal, diepte PIND. I. 7, 63, SOPH. Ai. 892, EUR.

ναυτο (*lw. uit Egypt.*), **υος, τό**, *att. vorm voor σίναπι*, mosterd AR. Eq. 631, LUC. Asin. 47.

νάρδ-ίνος, van nardus; *spec. ξλατον*, nardusolie POL., THEOPHR.

νάρδος, ή, een plant waaruit de nardusolie, een parfum, werd bereid NIC., N. T. Mc. 14, 3.
(*lw. uit sem.: aram. nardā, dit < indisch, msch. nalada-n., vgl. nadā, m. soort riet.*)

ναρθήκ-ίνος, van den νάρθηξ gemaakt ARISTOT.

ναρθήκο-πλήρωτος, den νάρθηξ-stengel vullend AESCH. Pr. 109.

ναρθήκο-φόρος, evenals de Bacchanten een νάρθηξ-staf dragend PL. Phaed. 69 c, XEN. Cyr. 2, 3, 8, PLUT. 1107 e.

νάρθηξ (*lw., verw. met νάρδος*), **ηκος, ό**, — 1 een schermwormige plant, met krachtigen stengel vol merg; daarin stal Promelheus het vuur uit den hemel HES. O. 52, Th. 567. — 2 als Bacchusstaf EUR. Ba. 147. — 3 als gewone stok, rotting XEN. Cyr. 2, 3, 20, PLUT.

ναρκάω, stijf, verlamd worden © 328, DEMOCR. 290 D., PL. Men. 80 a, b, THEOCR. 27, 50, PLUT.

ναρκή, ή, — 1 een visch, sidderrog, die bij aanraking een elektrische ontlading als een verlamdende schok doet voelen PL. Men. 80 c, ARISTOT. — 2 plotselinge verstijving AR. Vesp. 713, ARSTOT.
(*W. s-nerk-: ohd. in-snirahit: innectit, snar(a)ha snoer, veter, vgl. W. sner- in nll. snoer.*)

νάρκισσος, ό, narcis HYMN. Cer. 8, SOPH. O. C. 683, PLUT.

(*vgl. κυπρίσισος, wrsch. uit een oudere taal om de Middellandsche zee ontleend. Invloed v. ναρκή — de plant was pijnstillend —?*)

ναρκ-ώδης, verdoovend PLUT.

ναρός, stroomend AESCH. fr. 347, SOPH. fr. 654.
(*< ναφ-ερός: να(φ)-ιω, νόω = λῆρός < λαφ-ερός: λατώ, z. HESYCH. ναέ-τωρ ὄδειον.*)

νασμός (νάω), ό, stroomend water: bron EUR. Hipp. 225, Antiope 87 v. A.

νάσσω, *att. -ττω, f. ξω, pass. νένασμαι en νέναγμαί*, — 1 vast stampen, vast drukken φ 122. — 2 vol stoppen met, τινας AR. Eccl. 840; τὸ ναστόν, substantie DEMOCR. 11P D.
(*vgl. νάκη en z. Νάξος; later in de rij der dentaalstammen overgegaan, wrsch. door het in bet. verw. πλάσσω.*)

ναστός (: νάσσω), ό, offerkoek AR. Pl. 1142.

νάτωρ (< ναφε-τωρ : νάω), ό, stroom SOPH.

ναυ-ἄγ-έω, *ion. ναυηγέω*, — 1 schipbreuk lijden, stranden HDT. 7, 236, AESCH. verbrijzeld worden, XEN. Cyr. 3, 1, 24, DEM. 35, 31; N. T. 2 Cor. 11, 25 v. e. *wagen*, DEM. — 2 *overdr.* mislukken PLUT., N. T. 1 Tim. 1, 19.

ναυ-ἄγ-ία, *ion. -ίη, ή*, schipbreuk PIND. I. 1, 36 *overdr.*, HDT. 7, 190, EUR. Hel. 1070, DEM. 18, 194, LUC. V. H. 2, 35.

ναυ-ἄγ-ιον, *ion. ναυήγιον, τό*, wrak HDT. 7, 191, AESCH. Pers. 420, THUC. 1, 51, 14, EUR., XEN. Hell. 1, 7, 10, POL.; ook v. gebroken wagens SOPH. El. 1444.

ναυ-ἄγός (ἄγνῶμι), *ion. ναυηγός*, schipbreukeling HDT. 4, 103, EUR. Hel. 408, XEN. Hell. 1, 7, 4.

ναυ-αρχ-έω, scheepskapitein, admiraal zijn HDT. 7, 161, XEN. An. 5, 14, DEM. 18, 77, POL.

ναυ-αρχ-ία, bevel over één of meer schepen THUC. 8, 20, 26, XEN. Hell. 1, 5, 1, ARISTOT.

ναυ-αρχίς, ίδος, ή, *nl. ναύς*, admiraalschip POL., PLUT.

ναυ-αρχός, ό, admiraal; kapitein HDT. 7, 59; 8,

42, THUC. 2, 66, 18, AESCH. Ch. 723, SOPH., XEN. Hell. 4, 8, 10, POL., PAP.

ναυ-βάτης, ου, ό, schepeling; zeevaarder, marinier, ook als *adv.* varend HDT. 1, 143, AESCH. Eum. 456, SOPH. Ph. 301, THUC. 8, 44, 29.

ναύβιον, τό, vlaktemaat in Egypte PAP.

ναύ-δετον, τό, scheepstouw EUR. Tr. 811.

ναυ-ηγός, enz., z. ναυἄγός, enz.

ναυ-κλήρέω, — 1 ναύκληρος, reeder zijn, een schip bezitten en verhuuren AR. Av. 598, DEM., PLUT. — 2 *overdr.* besturen AESCH. Sept. 652, SOPH. Ant. 994. — 3 (*vgl. lat. insula?*) een huis bezitten en in gedeelten verhuuren ISAE. 6, 19, COM.

ναυ-κλήρ-ία, ή, — 1 reederij LYS. 6, 19, PL. Leg. 643 e. — 2 scheepvaart, vaart EUR. Hel. 1519. — 3 schip EUR. Alc. 112.

ναυ-κλήρ-ικός, den ναύκληρος betreffend, toebehoorend PL. Leg. 842 d, LUC.

ναυ-κλήρ-ιον, τό, — 1 vrachtschip DEM. 23, 211, PLUT. — 2 ankerplaats, ligplaats (EUR.) Rhes. 233.

ναυκληρο-μάχιμοι, οί, Egyptische mariniers PAP.

ναυ-κλήρος, ό, — 1 reeder, meestal tevens kapitein HDT. 1, 5, SOPH. Ph. 128, PL. Prot. 319 d, XEN. An. 7, 2, 12, PAP., N. T. Act. 27, 11. — 2 *overdr.* leidsman, bestuurder AESCH. Supp. 177, EUR. — 3 huurder en verhuurder van huizencomplexen ATT. (*eig.: ναός als woning??*).

(*volksetym. met κλήρος verbonden: een schip als erfdeel hebbend. Werkelijk: dissimilatie van φ-φ uit ναυ-κῆρος, [ion. -κηρος], z. d.*)

ναυ-κῆρ-ία (z. ναυκῆρος), ή, vereniging van Atheense burgers ARISTOT. A. II. 8, 3.

ναυ-κῆρ-ικός, der ναυκῆροι, ἀργύριον ARISTOT. A. II. 8, 3.

ναυ-κῆρος, ό: Vóór Clisthenes hoofd van een der 48 ναυκραταί, die ieder jaarlijks een schip moesten leveren en uitrusten. Na Clisthenes ging deze taak op de demen over. Vgl. de latere συμμοραταί, ARISTOT. A. II. 8, 3; 21, 5.
(*ναῖς + κῆρσ-ός; κῆρσ- uiteinde, achtersteven-kop, z. κῆρη, κῆρας; eig. scheeps + capitein.*)

ναυ-κρατέω, ter zee de hegemonie hebben, overwinnen THUC. 7, 60, 20, XEN. Hell. 6, 2, 8.

ναυ-κράτης, meester van de zee HDT. 5, 36.

ναυ-κράτωρ, ορος, ό, — 1 vlootvoogd SOPH. Ph. 1072. — 2 oppermachtig ter zee HDT. 6, 9, THUC. 5, 9, 75; 109, 28.

ναυ-λον, τό, — 1 vracht, vaargeld AR. Ran. 270 (ό υ-ος), XEN. An. 5, 1, 12, DIN. 1, 56, DEM., HEROND. 2, 59, POL., PAP. — 2 vracht, lading DEM. 35, 32.

ναυ-λοχ-έω, — 1 voor anker liggen (of opgelegd zijn) HDT. 7, 189; 192, EUR. Iph. A. 249; *med.* D. H. — 2 met schepen in hinderlaag beloeren, afwachten THUC. 7, 4, 4, z. HDT. *ib.*

ναυ-λοχος, waar schepen (veilig) kunnen liggen, als scheepsligplaats 8 846, x 141, SOPH. Ai. 460, Tr. 633 EUR. Hec. 1015, PLUT.

ναυλόω, — 1 een schip verhuuren PLUT. 707 c. — 2 *med.* een schip huren POL.

ναυ-μαχ-έω, — 1 ter zee strijden, een zeeslag leveren HDT. 7, 143, THUC. 1, 45, 1, LYS. 2, 47, PL. Menex. 241 e, XEN. Hell. 1, 1, 14, POL. — 2 *overdr.* strijden tegen, κατοικς AR. Vesp. 479.

ναυ-μαχησ-είω, desider., gaarne een zeeslag willen leveren THUC. 8, 79, 32.

ναυ-μαχ-ία, ion. ίη, ή, zeeslag HDT. 7, 142, THUC. 1, 13, 23, PL. Ap. 32 b, XEN. Hell. 1, 6, 2.

ναύ-μάχος, voor een zeeslag bestemd © 389, HDT. 8, 79, PLUT.

ναυπηγέω, schepen bouwen HDT. 1, 27 *med.*, THUC. 1, 31, 29 *med.*, PL. Menex. 245 a *med.*, XEN. Hell. 1, 3, 11, POL.

ναυπηγήσι-μος, voor den scheepsbouw bruikbaar HDT. 5, 23, THUC. 4, 108, 11, PL. Leg. 705 c, DEM.

ναυπηγία, *ion.* ἡ, ἡ, scheepsbouw HDT. 1, 27, THUC. 8, 3, 6, PL. Prot. 319 b, EUR. Cycl. 460, POL.

ναυπηγικός, = **ναυπηγήσιμος**, LUC. D. Mort. 10, 9.

ναυπήγιον, τό, scheepstimmerwerf AR. Av. 1157.

ναυπηγός, schepen bouwmeister δ υν, scheepstimmerman THUC. 1, 13, 20, PL. Gorg. 455 b, POL.

ναύπορος, door schepen bezocht AESCH. Eum. 10; met het schip het water klievend, πλάτη EUR. Tr. 877.

ναυπρύτανις, δ, scheepskapitein PIND. Pae. 6, 130 D.

ναύς, *ion. ep.* νῆϋς; HOM. heeft beide rijen min of meer volledig: νῆ(ϋ)α οὐ νέ(ϋ)α, HDT. alleen de laatste, HEROND. 2, 3 *acc.* νῆϋν; Attisch laat ναῦ voor cons. > ναυ, voor voc. > νη(ϋ) worden met metathese in gen. νηός > νεός; dor. gen. νᾶός, *acc.* ook νᾶν [vgl. βῶν]; νῆά-δε v 19, — **1** schip: vrachtschip ι 322; oorlogschip B 303. *Alg. tot N. T.* Act. 27, 41. — **2** scheepskamp B 688.

(*ig.* *nāu-s: o *ind.* nāi-h, *acc.* nāu-am [= νῆϋ-α, lat. nāv-em], lat. nāvis, o.ier. nau, o.n nau-st = ναύσταθμος. *Msch.* nāu, lat. nāre = πλοῖον: πλέω).

ναυσθά-όω, — **1** per schip vervoeren, wegvoeren, EUR. Tr. 164 *med.* Iph. T. 1487. — **2** med. scheepgaan, overzee gaan AR. Pax 126; *pass.* door schepen bezocht worden LYCOPHR. 1415.

ναυσία, ἡ, *att.* ναυσία, zeeziekte HIPPOCR., PLUT. (*apl. v.* ναύτης; v. > lat. nausea).

ναυσιάω, *att.* ναυτιάω, zeeziek zijn, neiging tot braken hebben PL. Theat. 191 a.

ναυσι-κλειτός, door zeetochten beroemd ζ 22.

ναυσι-κλυτός, = *voorg.*, η 39, PIND.

ναυσι-πέδη, ἡ, scheepstouw LUC. Lexiph. 15.

ναυσι-πέρατος, νηοσι-πέρατος, met schepen te bevaren HDT. 1, 189.

ναυσι-πομπος, schepen geleidend: gunstig EUR. Ph. 1712.

ναυσι-πορος, met schepen te bevaren XEN. An. 2, 2, 3.

ναυσι-πόρος, op of met het schip varend (EUR.) Rhes. 43, πλάτη Iph. A. 172.

ναυσι-στονος, droevig voor de schepen PIND. P. 1, 72.

ναυσι-φθόρος, schepen vernielend TIMOTH. Pers. 144.

ναυσι-φρόρητος, door schepen gedragen: scheepvarend PIND. P. 1, 33.

ναυσι-ώδης, *ATT.* ναυτ., aan zeeziekte lijdend PLUT.

ναυσιω-σις, ἡ, braken HIPPOCR.

ναύσταθμον, τό, ankerplaats, reede, haven THUC. 3, 6, 16, (EUR.) Rhes. 136, POL., PLUT.; = -ος, δ, PLUT.

ναυστολ-έω, — **1** ναύστολος zijn: varen SOPH. Ph. 245, EUR. Tr. 77; *overdr.* PIND. N. 6, 37. — **2** *tr.* vervoeren, sturen EUR. Or. 741, Iph. T. 599; aanvoeren AR. Av. 1229, LUC.; *pass.* EUR. Tr. 1048.

ναυστόλη-μα, τό, scheepvaart EUR. Supp. 209.

ναυστολία, ἡ, scheepvaart EUR. Andr. 795.

ναύστολος, ter zee varend AESCH. Sept. 858.

ναύτης (vgl. lat. nāvita), ου, δ, schipper, zeeman, matroos α 171, PIND. P. 4, 12, TR.: AESCH. Pr. 727, THUC. 2, 87, 1, PL. Phaedr. 243 c, XEN., N. T. Act. 27, 27.

ναυτία, *enz.*, z. ναυσία,

ναυτ-ικός, — **1** van het scheepsvolk of de schepen HDT. 6, 43, AESCH. Pers. 728, SOPH. Ai. 3, LYS. 32, 7, PL. Leg. 706 b. — **2** *subst.* τὸ ναυτικόν, zee-macht, vloot HDT. 6, 45, = ἡ ν-ή, 7, 161, = τὰ ν-ά, THUC. 4, 75, 22. — **3** ἡ ν-ή, zeevaartkunde HDT. 8, 1, PL. Leg. 638 a. — **4** τὸ ν-όν, in schepen belegd of geleend kapitaal DEM. 27, 11.

ναυτία, *ion.* -τή, ἡ, zeevaart φ 253, HES. O. 618, PIND. P. 4, 70, HDT. 1, 1, PL. Rep. 527 d, XEN. Mem. 4, 2, 32.

ναυτίλλομαι (z. ναυτίλος), op zee varen δ 672, HDT. 2, 5, SOPH. Ant. 717, PL., LUC.

ναυτίλος, δ, — **1** de zee bevarende, *subst.* zeevaarder HDT. 2, 43, AESCH. Pr. 468, SOPH. Ph. 220, EUR. — **2** soort poliep: nautilus ARISTOT. (*naast ναύτης als van ναύ-τι-: νάω. Vgl. τροχίλος*).

ναυτι-ώδης, zeeziekte hebbend of veroorzakend PLUT. Pyth. 13.

ναυτο-δικαι, ών, οί, te Athene rechters in handelsprocessen, die ook de γραφαί ξενίας behandelden LYS. 17, 5.

ναυ-φάγος, schepen vernietigend LYCOPHR.

ναύ-φθορος, schipbreuk lijdend EUR. Hel. 1382.

ναύ-φρακτος, — **1** door schepen omringd, beschermd AESCH. Pers. 950, EUR. Iph. A. 1259, AR. Eq. 567. — **2** ν-ον βλέπει; ge ziet er oorlogszuchtig uit? (vgl. Eq. 567 ναύφακτος στρατός) AR. Ach. 95.

νάω, stroomen, vloeien Φ 197, ζ 292, EPIGRAM bij PL. Phaedr. 264 d. Z. ἀεινάω v 109 en AR. Ran. 146.

(*daarnaast ναϋ-ζω > ναίω ι 222 in HESYCH. ναύει' οἰεί. W. s-nāu-naast s-neu-in νέω zwemmen, vgl. s-nā-i-n νήχω, lat. nāre. Vgl. o. ind. snāuti hij stroomt, druipt, vgl. ndl. snuiten, snot. Z. ναύς*).

νεά, ἡ, z. νεός, braakland THEOPHR.

νε-άγγελτος, pas verkondigd AESCH. Ch. 736.

νεάζω, jong, jeugdig zijn (ANAGR.) 37, 5, AESCH. Supp. 104, SOPH. Tr. 144, EUR.

νε-αίρετος, pas gevangen of veroverd AESCH. Ag. 1063, fr.

νε-ακόνητος, pas gescherpt; αἶμα ν-ον, door het vlijmend zwaard juist vergoten? (of onjuist compos. door δι/κονέω?), SOPH. El. 1394.

νεάλης, in jongen bloei: frisch, krachtig AR., PL. Polit. 265 b, DEM. 25, 61, POL., LUC. Necoym. 15. (νέο- + αλ- z. ἄλδαιω, lat. alo).

νεανίας, ου, δ, *ion. en ep.* νενητής, — **1** jeugdig x 278, ξ 524, PIND. N. 3, 5, EUR. Herc. 1095. — **2** *subst.* jonge man, jongeling; jongen SOPH. El. 750, PL. Gorg. 481 e, N. T. Act. 7, 58 jonge man tussen 20 en 40. — **3** *praegn.* jong οὐ overmoedig, brutaal LYS. 10, 29, EUR., AR. Vesp. 1333.

(*msch.* νεϋ(ο)- + ἀνο- gezicht, vgl. ἑπήνη snor, later baard, indianen < ἵπ + ἀνο- wat onder het gelaat οὐ de oogen zich bevindt, vgl. o. ind. ān-ānān. mond, gezicht: aniti hij ademt; v. dan substantiveering v. e. *νεϋ-āv-io- met een jong gelaat: jonge man).

νεανίευ-μα, τό, jeugdig overmoed, overhaast handelen PL. Rep. 390 a, LUC.

νεανι-εύομαι, als een jongen overmoedig, brutaal: overhaast handelen PL. Gorg. 482 c, DEM. 21, 69, PLUT., ook *pass.* DEM.

νεαν-ίζω, = *voorg.*, PLUT. Flamin. 20.

νεαν-ικός, — **1** *gunstig*: jeugdig; ook frisch, ferm, sterk, moedig hevig EUR. Hipp. 1204, φόβος PL. Theat. 168 c, LYS. 204 e, POL. — **2** *ongunstig*: groen, onbezonnen; overmoedig, brutaal PL. Gorg. 508 d.

νεάνις, ἰδος, ἡ, *ion.* νεήνις, *fem.* naast νεανίας, meisje, jonge vrouw Σ 418, η 20, PIND. P. 9, 31, AESCH. Pr. 704, SOPH. Ant. 784, EUR.

νεανισκ-εύομαι, = ἐν τοῖς ἐφήβοις εἶναι, XEN. Cyr. 1, 2, 15, COM.

νεᾶν/ἰστος, *ion.* νεην., ὁ, — 1 jonge man, jongeling HDT. 3, 53, THUC. 8, 69, 24, PL. Prot. 317 e, PAP., N. T. Mt. 19, 20; ook rekrut PAP. — 2 (= *lat. puer*) dienaar LUC., Alex. 53, N. T. Act. 5, 10.

νεᾶρο-ποιέω, vernieuwen PLUT. 702 c.
νεᾶρός, 3, *adv.* -ῶς, — 1 jong: frisch, teer B 289, PIND. P. 10, 25, AESCH. Ag. 76, EUR., XEN. Cyn. 9, 10, ARISTOT., PLUT. — 2 *subst.* jongen AESCH. Ag. 359. — 3 nieuw PIND. N. 8, 20.

(*< νεφ+ᾰο-ο-: arm. nor nieuw, lat. nover-ca.*)

νεᾶσις (*vgl. lat. novāre*), ἡ, omploegen van braakland THEOPHR.

νεάτος, — 1 laatste, uiterste Δ 712; *spec. ἡ νεάτη* (*sc. χορδή*), hoogste snaar PL. Rep. 443 d, PLUT. — 2 *v. tijd*: laatste SOPH. Ant. 807. Ai. 1185.

(*superl.: νέος, vgl. μέσαστος*).

νεατός, ὁ, (tijd voor) bebouwing van braakland XEN. Oec. 7, 20.

νεάω (*vgl. lat. novāre*), vernieuwen: braakland omploegen HES. O. 462, AR. Nub. 1117; *abs. com.*, THEOPHR.

νέβρ-ειος, van een jong hert CALL. Dian. 244, PLUT. ARISTOT.

νέβρ-ἰᾶς, ου, bont gevlekt als een jong hert ARISTOT.

νέβρ-ἰζω, als Bacchant een herteven dragen DEM. 18, 259.

νέβρ-ἰνός, van een hert SOPH. Ichn. 219 D.

νέβρις, ἰδος, ἡ, vel van een jong hert, als Bacchantenkleding EUR. Ba. 24, PLUT., LUC.

νέβρο-γονος, van een jong hert afkomstig DICTH. bij PLUT.

νέβρος, ὁ, jong hert, hinde [*z. κεμάς*] X 189, ἐλάφοιο © 248, νεγγενής δ 336, BACCH. 12, 87, AESCH. Eum. 111, EUR., PL. Charm. 155 d, XEN. Cyn. 9, 3; ἡ, EUR. Ba. 866.

(*msch. : ν. : ἄβρός, ἄβρός, = μέγας : ἄγαν. W. neg^a : ηγ^a, vgl. msch. o. ind. nága- boom, semas. vgl. (μ)δσχος? Bet. alg.: jong v. e. dier, vgl. HESYCH. νέβροακες οἱ ἄρρενες νεοττοὶ τῶν ἀλεκτριῶνων*).

νέβρο-φόνος, hinden doodend ARISTOT.

νεη-γενής, pas geboren ρ 127, EUR. Iph. A. 1623.

νεη-θᾶλής, opnieuw uitlopend EUR. Ion. 112.

νε-ήκης, pas gescherpt II 484.

νε-ηκονής, = *voorg.*, SOPH. Ai. 820.

νε-ηλάτος, pas gesmeed; *v. koeken*: pas gebakken, versch DEM. 18, 260.

νε-ηλικής, pas geverfd ARISTOT.

νέ-ηλυς, ὕδος, pas aangekomen K 434, HDT. 1, 118, PL. Leg. 979 d, LUC.

νεηνίης, *z. νεανίας*.

νεήνις, *z. νεάνις*.

νεή-φράτος, nieuw gesproken: nieuw klinkend HYMN. Merc. 443.

νεί, *boeot.* = νή, AR. Ach. 905.

νεῖαιρᾶ, ἡ, onderlijf, buik (*of adj.*) E 539, HIPPOCR. (*< νειφαρ-ῶ: νειάτος en νειός, *νειφαρός, vgl. νειφαρός: νέος*).

νεῖατος (*z. νειός*), onderste Z 295, o 108; B 824.

νεῖκίω = νεῖκέω, σ 9, *eld.*

νεῖκεο-τήρ, ἦρος, ὁ, die (uit)scheldt, twist zoekt HES. O. 716.

νεῖκέω, *f. έσω*, — 1 vechten, twisten, kijven Y 252. — 2 uitschelden, *τινα*, uitvaren tegen Γ 38, HDT. 8, 125; 9, 55.

νεῖκη, ἡ, = νεῖκος, AESCH. Ag. 1378.
νεῖκος, τό, — 1 woordenstrijd: twist, scheldpartij I 448, PIND. N. 8, 25, HDT. 3, 62, AESCH. Sept. 905, SOPH. O. R. 490, EUR., PL. Soph. 243 a. — 2 *spec. geding, geschil* Σ 497. — 3 strijd Γ 87, Δ 444, PIND. N. 6, 57, als *metaphysisch principe* EMPED. (109, 3 *enz. D.*) HDT. 7, 158, TR., XEN. Cyn. 1, 17. — 4 schade, nadeel HDT. 6, 42.

(*W. neik-: ags. næzan aanvallen, ruw toespreken, lit. ap-nikti uit zijn humeur zijn*).

νεῖλό-βροχος, door den Nijl overstroomd PAP.

νεῖλο-θηρός, aan den Nijl gezengd, παρειά AESCH. Supp. 70.

νεῖλομετηρη-τικός, πῆχος, een bep. el PAP.

νεῖό-θεν, *ion.*, uit de diepte K 10, LUC. Peregr. 7.

νεῖό-θι, *ion.*, in het diepst, onder in Φ 317, HES. Th. 567, AP. RH.

νεῖο-ποιέω, braak laten liggen XEN. Oec. 11, 16.

νεῖός, ἡ, veld, akker; *later*: braakland, βαθεία K 353, HES. Th. 971, THEOPHR.; als *adj.*; braak liggend HES. O. 463.

(*< νεῖμο-: o.b. niva akker, eig. laag gelegen land, vgl. d. nieder = nld. neder*).

νεῖρᾶ, ἡ, = νεῖαιρα, (EUR.) Rhes. 794.

νεῖρός, (*< νεῖρο- z. νεῖρτερος*), laatste, laagste LYCOPHR. 896.

νεκ-άς, ἄδος, ἡ, hoop lijken E 886, LUC.

(*vgl. HESYCH. νέκεις νεκροί = lat. necēs*).

νεκρ-ἄγγελος, den dood aankondigend LUC. Peregr. 7.

νεκρ-αγωγέω, dooden geleiden LUC. Contempl. 2.

νεκρ-ακαδήμεια, ἡ, doodenacademie LUC. V. H. 2, 23.

νεκρ-ικός, *adv.* -ῶς, de dooden betreffend LUC.

νεκρ-ό-δέγμων, ονος, ὁ, de dooden opnemend AESCH.

νεκρ-δοκεῖον, τό, plaats, die lijken opneemt LUC.

νεκρ-θήκη, ἡ, doodkist, urn EUR.

νεκρ-κόσμος, lijken behandelend PLUT. 994 e.

νεκρ-οπιμπός, dooden geleidend EUR. Alc. 441, LUC. D. Deor. 24, 1.

νεκ-ρός (*vgl. νέκυς*), ὁ, — 1 lijk, dood lichaam Δ 493, PIND. P. 3, 43, EMPED. 125 D (*pl. νεκρά*), HDT. 2, 90, ATT.: THUC. 2, 52, 6, TR.: SOPH. O. R. 1245, PL. Gorg. 524 c, N. T. Mt. 28, 4, LUC. 7, 15, vaak nog *adj.* — 2 al de dooden λ 475.

νεκρ-οστολέω, dooden begraven LUC.

νεκρ-οσύλλα, ἡ, lijkenplundering PL. Rep. 469 e.

νεκρ-οτάφος, ὁ, begrafenisdienaar PAP.

νεκρ-οφόρος, een lijk begraven POL., PLUT.

νεκρόω, dood maken, dooden PLUT.; *overdr.* dooden, doen afstompen N. T. Col. 3, 5.

νεκρ-ώδης, als een doode PLUT., LUC.

νέκρω-σις, ἡ, afgestorven zijn N. T. Rom. 4, 19.

νέκταρ, ἄρος, τό, de drank der goden, nectar A 593, HES., PIND. O. 1, 64, EUR. Ba. 144, PL. Symp. 203 b, Phaedr. 247 e.; ook godenspijs Alem. 3 ALD.

(*sem.: hebr. zain niqtār kruidenwijn*).

νεκτάρ-εος, als nectar geurend Γ 385, LUC. Hermt. 60.

νεκυδᾶλ(λ)ος, ὁ, cocoon v. d. zijde worm ARISTOT.

(*vgl. κορυδᾶλ(λ)ος. Het eerste deel νεκύ- wegens het achterlaten van zijn stoffelijk omhulsel; de vlinder als symbool van de zich aan het aardse onttrekkende ziel*).

νέκυιᾶ, — 1 doodenoffer, offer om dooden op te roepen, *titel van Od. XI*, PLUT. — 2 zoenoffer voor een doode LUC.

νεκυο-μαντήιον, τό, orakel, waar de schimmen der dooden worden opgeroepen HDT. 5, 92, 7.

νέκυς, υος, ὁ, — 1 dood lichaam, lijk Δ 492,

HERACL. 96 D., HDT. 1, 140, SOPH. EL. 443, ANT. 26, (PL. GORG. 526 d). — 2 pl. de dooden λ 29, 491.

(W. *nek-*: o. ind. *nāsyati* hij gaat te gronde, lat. *neco*, *nex*, *noco*, *perniciōs*, *cymr.* *angeu* dood, o. n. *nag-l-far* doodschip).

νεμέθομαι, afweiden: oppikken Λ 635.

νεμεσάω (vgl. *νέμεις*), ep. ook νεμεσάω, ook med. m. aor. med. of pass., — 1 iemd iets, τινί τι, (eig. toedeelen, aanrekenen) kwalijk nemen, afkeuren τ 146 ω ξ 284. — 2 *praegn.* boos, verontwaardigd zijn op, τινι Ν 16 ω Β 223, PIND. I. 1, 3, PL. Leg. 927 c, DEM. 20, 161, LUC. AMOR. 25 τινος.

νεμέσ-εια, τά, feest van Nemesis, ter eere van de afgestorvenen DEM. 41, 11.

νεμεσητι-κός, verontwaardigd over onverdiend geluk ARISTOT.

νεμεσητός, ep. νεμεσητός, — 1 kwalijk te nemen I 523, SOPH. Ph. 1193, PL. EUTHYD. 282 b. — 2 eerbiedwaardig Λ 649 (z. α 263).

νεμεσ-ίζομαι, slechts pr. en imperf., — 1 iemd iets, τινί τι, aanrekenen: kwalijk nemen, boos zijn om E 757. — 2 ongepast vinden B 296. — 3 eerbiedigen, vreezen α 263.

νέμε-σις, ή, ep. dat. ook νεμέσσει, a n n e m e n a l s : toedeelen, toerekenen. — 1 afkeuring; verontwaardiging Z 351, vgl. 335 naast χόλος β 136. *Spec.* οὐ νέμεις m. (acc. c.) inf.: men kan het iemd niet aanrekenen, kwalijk nemen ω het is geen wonder dat Γ 156, α 350, SOPH. O. C. 1753, CALL. — 2 *spec.* ethische verontwaardiging over onverdiend geluk ARISTOT. — 3 *praegn.* > wraak (der goden) vaak *gepersonifiëerd* PIND. O. 8, 86, SOPH. Ph. 518, EL. 792 *gepersonifiëerd*.

(: νέμω; vgl. alb. *nemesō* ik verwensch, o. ier. *nēmae* vijand).

νεμεσάω, enz. ep. = νεμεσάω, enz.

νεμέ-τωρ, ορος, ό, de verdeeler: rechtsbedeeler, ev. wreker AESCH. Sept. 485.

νέμω-σις, ή, verdeling ISAE. 9, 17, PLUT.

νέμωσις, τό, weide Λ 480, SOPH. Ai. 413.

NEMΩ (έ), f. νεμώ, aor. ένεμα, perf. νενέμηκα; later νεμήσομαι enz., A (in)nemen: 1 in bezit nemen; med. . . . voor zich zelf: *vand.* (gaan) bewonen, gebruiken, beheeren: bezitten; έλσεια, bewonen Y 8; πατρώια υ 336. — 2 *intr.* wonen B 499, PIND. P. 370, HDT. 4, 19. — 3 *med.* v. h. *vee*: in gebruik nemen: afweiden, grazen, abs. ι 407, άνθεα ποιής ι 449, όρη XEN. Cyr. 3, 2, 20, PIND. P. 4, 150. — 4 *overdr.* om zich heen verteren, grijpen, v. h. *vuur* Ψ 177, ISOCR. 8, 53. — 5 aan-, innemen als: *overdr.* boeken, rekenen, beschouwen als SOPH. O. R. 1080, EL. 598. — 6 aan-, innemen ω beheeren (z. b.) > *alg.* besturen, leiden, τι: πόλις PIND. O. 10, 13, HDT. 1, 59, THUC. 5, 42, 11. — 7 het *vee*: leiden, laten weiden, abs. ι 233, HERACL. 11 D., EUR. Cycl. 28. — B geven, (uit)deelen (vgl. o. ier. *gabim* ik neem: got. *giban* = *ndl.* geven). — 8 eig. κρέα I 217, ξ 449, HDT. 1, 32, ook τριπλ πόλις HDT. 6, 33; SOPH. O. R. 240; *med.* onderling . . . LYS. 16, 10. — 9 *overdr.* έλθον ξ 188, PIND. P. 5, 64, τά ίσα, onpartijdig zijn HDT. 6, 11.

(W. *nem-* inbuigen [z. νέμος] en deze W. *nem-* innemen [en > verdeelen] zijn *identisch*. Vgl. got. *niman* = *ndl.* nemen, lett. *nē'mt* nemen, naast *idg.* *nmō* > *nmō* als korte phase in lat. *emo* nemen > koopen, *adimo* naar zich toe nemen > ontnemen, lit. *imū*, o. b. *imō* ik neem).

νεο-άλωτος, pas gevangen HDT. 9, 120.

νεο-αρδής, pas besproeid Φ 346.

νεο-βρώς, ώτος, pas gegeten hebbend HIPPOCR.

νεό-γάμος, pas gehuwd HDT. 1, 36, AESCH. Ag. 1179, EUR.; pas gesloten EUR. Med. 1348.

νεο-γενής, pas geboren, zoo even ontstaan AESCH. Ch. 530, PL. Theaet. 160 e.

νεο-γίλλος, zuigend: pas geboren μ 86.

(< γιδ-λο, lit. *zid-* in *zindu* ik zuig).

νεο-γνός, pas geboren HDT. 2, 2, AESCH. Ag. 1163, EUR., XEN. Cyn. 10, 23, HYMN. Cer. 141.

(W. *gen-*, z. γίγνομαι).

νεό-νοσος, pas geboren, pas ontstaan EUR. Ion 1339, CYCL. 206.

νεό-γραπτος, pas geschilderd THEOCR. 18, 3.

νεό-γυιος, met jong leden PIND. N. 9, 24.

νεο-δάμ-ώδης (δήμος), bij de Lacedaemoniers; pas onder de burgers opgenomen HDT. 9, 11(?), THUC. 7, 58, 21, XEN. Hell. 3, 1, 4, PLUT.

νεό-δαρτος, pas afgetrokken, δέρμα δ 437, XEN. An. 4, 5, 14.

νεο-διδάκτος, pas ingestudeerd LUC. Tim. 46.

νεο-δηής, ήτος, ό, ή, — 1 pas getemd HYMN. Ap. 231. — 2 pas gesloten EUR. Med. 1366.

I. νεο-δητός (δέμω), pas gebouwd PIND. I. 3, 80 (-δηάτος).

II. νεό-δητός (δάμνημι), — 1 pas overweldigd EUR. Rhes. 887. — 2 pas gehuwd EUR. Med. 623.

νεό-δρεπτος, pas geplukt AESCH. Supp. 333, THEOCR. 26, 8, NIC. Th. 863.

νεό-δρομος, pas geloopen, meegemaakt, θήρη BABR. 106, 15.

νεό-δροπος, = -δρεπτος, AESCH. Supp. 354.

νεο-ζύγής, pas onder het juk gespannen AESCH. Pr. 1009.

νεό-ζυγος, pas gehuwd EUR. Med. 804; = -ζυξ, AP. RH.

νεο-θάλής, pas onthloeiend, pas ontstaand EUR. Iph. A. 188.

νεό-θεν, adv., eerst onlangs, pas; = νέον, SOPH. O. C. 1447.

νεο-θηγής, pas gescherpt AP. RH.

νεό-θηκτος, pas gescherpt PLUT.

νεο-θηλής, pas ontloken: frisch Ξ 347, HYMN. Merc. 82, HES. Th. 576, PIND. N. 9, 48, (ANACR.) 40, 15.

νεό-θηλος (θήλη), pas gezoogd, jong AESCH. Eum. 450.

νεο-θήξ, ήγος, pas gescherpt SAPHO.

νεο-θνής, ήτος, ό, ή, pas gestorven PL. Leg. 865 d.

νεοίη, ή, jeugdige aard Ψ 604.

(contaminatie v. *ανού* × *νεότης*?).

νέ-οικος, pas gebouwd PIND. O. 5, 8.

νεο-κατά-στατος, pas gevestigd THUC. 3, 93, 33.

νεό-καυστος, pas verbrand ARISTOT.

νεό-καυτος, = *voorg.*, THEOPHR.

νεο-κηδής, met nieuwe zorgen HES. Th. 98.

νεό-κλωστος, pas gesponnen THEOCR. 24, 44.

νεό-κμητος, pas gemaakt NIC. Th. 498; vgl. EUR. Rhes. 887.

νεό-κοπος, = *volg.*, COM.

νέο-κοπτος, pas uitgehouwen AR. Vesp. 648.

νέο-κοπος, van nieuwen aard of soort: nieuw AESCH. Sept. 788 (803).

νεο-κράς, άτος, — 1 pas gemengd: σπονδαί AESCH., PL., COM., PLUT. — 2 pas verzoend gewonnen, φίλος AESCH. Ch. 340.

νεό-κριτος, pas gekeurd BACCH. 7a 5.

νεό-κροτος, pas gesmeed, *overdr.* pas gewonnen, νέκα BACCH. 5, 48.

νεό-κτητος, pas verworven LUC. DIO CASS.
νεό-κτιστος, pas gesticht PIND. N. 9, 2, HDT. 5, 24, THUC. 3, 100, 23; = **-κτιστος**, BAGCH. 16, 126.
νεό-κτινος, pas gedood PIND. N. 8, 30.
νεο-λαία (λαός), **ή**, de jonge manschap AESCH. Pers. 670; v. vrouwen v. χειρ γυναικῶν, EUR. Alc. 103, θῆλος v. THEOCR. 18, 24.
νεό-λεκτος, pas gelicht: rekrut P. PAP.
νεό-λλουτος, pas gewasschen HYMN. Merc. 241.
νέομαι, *contr.* νεύμαι Σ 136, 2 *sing.* νεῖαι μ 141. — **1** teruggaan, terugkeeren B 236, H 335, PIND. N. 4, 77. — **2** (heen)gaan ω komen δ 8, PIND. N. 2, 12, PARM. 1, 26 D., SOPH. Ant. 33. — **3** tr. doorloopen: bezingen PIND. P. 8, 69.
 (< *νέομαι, z. νόστος, vgl. Νέοτωρ. O. ind. nāsatē hij komt-, gaat samen met, got. ga-nisan = ndl. genezen, got. causat. nasjan redden).
νεο-μηνία, **ή**, *att. contr.* νομηγία, — **1** nieuwe maan, begin van de maand THUC. 2, 28, 4, AR. Eq. 43, XEN. An. 5, 6, 23, N. T. Col. 2, 16. — **2** = *lat.* calendae PLUT.
νεό-νυμφος, pas gehuwd PLUT. 310 e.
νεό-ξαντος, pas gekamd HIPPOCR.
νεο-πάγης, pas geronnen PLUT.
νεο-παθής, met versche smart AESCH. Eum. 513.
νεο-πενθής, met nieuw leed λ 39.
νεό-πηκτος, pas hard geworden: versch, τυρός BATR. 38.
νεό-πλουτος, nouveau-riche, pas rijk geworden: pronkend, patsurig AR. Vesp. 1309, DEM. 17, 23, ARISTOT., PLUT. Lucull. 40.
νεό-πλύτος, pas gewasschen ζ 64, HDT. 2, 37; = **-πλυτής**, SOPH.
νεό-ποκος, pas geschoren SOPH. O. C. 475.
νεό-πολις, **ή**, nieuwe stad PIND. Pae. 2, 28 D.
νεό-ποτος, die pas gedronken heeft HIPPOCR.
νεο-πρεπής, goed passend bij wie jong is: jeugdig, onbevangen PL. Leg. 892 d, PLUT.
νεό-πριστος, pas gezaagd θ 404.
νεό-πτολις, **ή**, pas gesticht AESCH. Eum. 690.
νεό-πυρήτης, pas uit het dampbad komend HIPPOCR.
νεό-ρραντος, pas bevochtigd SOPH. Ai. 30.
νεο-ρρόφητος, die pas gedronken heeft HIPPOCR.
νεό-ρρύτος, 2, pas vergoten TIMOTH. Pers. fr. 7, SOPH. El. 894.
νεό-ρρύτος, 2, pas getrokken, ξίφος AESCH. Ag. 1351 (vgl. Eum. 42).
νέ-ορτος, pas ontstaan; nieuw, jong, SOPH. O. C. 1507, fr.
ΝΕΟΣ(έ), *comp. regelm.* z. ook νέατος, — **1** jong Ξ 108, α 395, PIND. P. 10, 59, HDT. 6, 43, ATT.: SOPH. O. R. 1, 1145, PL. Symp. 182 b, N. T. Luc. 15, 2; *praegn.*: jeugdig, overmoedig, hartstochtelijk EUR. Iph. A. 489, PL. Rep. 378 a. — **2** *vand.*: eerst v. dingen nieuw, νῆας β 293, α 352, PIND. I. 4, 63, HDT., ATT.: SOPH. O. R. 155, N. T. Hebr. 12, 24. — **3** *praegn.*: vooral in *comparativus* nieuw: ongehoord, vreeselijk of vijandig, ongunstig PIND. P. 4, 155, HDT. 8, 21, ATT.: SOPH. Ph. 784. — *Spec. lat. adv.* νέον: a. zoo even, onlangs, pas A 391, HDT. 6, 35; 9, 26, ATT.: AESCH. Pr. 35. — b. voor de eerste maal α 175. — c. opnieuw B 88. — Vgl. ἐκ νέης, *lat. demum* opnieuw HDT. 1, 60; ἐκ νέου, van kindsbeen af PL. Gorg. 510 d.
 (< νεο-: νογιο-, o. ind. nāva-, *lat. novus*, gall.

Novio-dinum, got. niujis = ndl. nieuw, lit. navas: naujas, o. b. novū. Vgl. nū in nūn).

νεός, **ή**, *nl.* γῆ, ook δ νεός, *nl.* άγρός, braakland XEN. Oec. 16, 10, THEOPHR.: vgl. νεός.

νεο-σίγαλος, als nieuw glanzend PIND. O. 3, 4.
νεό-σμηκτος (σμήχω), pas gepoetst N 342.

νεο-σπάδης, pas getrokken, ξίφος AESCH. Eum. 42.
νεο-σπάς, άδος, pas geplukt SOPH. Ant. 1201.

νεό-σπορος, pas gezaaid: pas opzwellend, (vgl. s. v. κύμα *etymol.*), κύμα AESCH. Eum. 659.

νεοσσεια, **ή**, *att.* -ττεια, = *volg.*, LUC.

νεόσσεια-σής, **ή**, *att.* -ττεισις, nestelen, broeden ARISTOT.

νεοσσ-εύω, *att.* -ττειώ, nestelen, broeden AR. Av. 699, ARISTOT., LUC.

νεοσσ-ιά, **ή**, *att.* ττιά, nest met de jongen HDT. 3, 111, AR. Av. 641, XEN. Hell. 7, 5, 10, PL. Rep. 548 a, MEN. Perik. 278.

νεόσσ-ιον, τό, *att.* -ττιον, jonge vogel; *spec.* kuiken AR. Av. 547, ARISTOT.

νεοσσίς, ίδος, **ή**, *att.* -ττις, = *voorg.*, ARISTOT.

νεοσσός, ό, *att.* -ττός, — **1** jong, v. dieren, *spec.* v. vogels B 311, I 323, HDT. 2, 68, TR.: AESCH. Ag. 825, Sept. 503, PL. Leg. 776 a, v. bijen XEN. Oec. 7, 34. — **2** jong kind HDT. 3, 109, AESCH. Ch. 256, EUR. *Bijvorm.*: νοσσός N. T. Luc. 2, 24.

(: νέος, *msch.* vgl. επισσαι, μετασσαι, περίσσοσ).

νεοσσο-τροφέω, *att.* νεοτ., als jonge vogels opvoeden AR. Nub. 999.

νεο-σπάδης, pas gevestigd PLUT. 321 d.

νεό-στροφος, pas gedraaid, νευρή O 469.

νεο-σύλ-λεκτος, pas verworven D. H., PLUT.

νεο-σύλλογος, = *voorg.*, HYPER. 5, 4, POL.

νεο-σφαγής, — **1** pas geslacht, pas gedood SOPH. Tr. 1130, EUR. Hec. 894. — **2** φόνος, pas begaan SOPH. Ai. 546.

νεό-σφακτος, = **-σφαγής**, ARISTOT.

νεο-τελής, pas ingewijd PL. Phaedr. 250 e, LUC.

νεό-τευκτος, pas bewerkt: nieuw Φ 592.

νεο-τευχής, pas vervaardigd E 194, TIMOTH. Pers. 216 THEOCR. 1, 28.

νεό-της, **ή**, — **1** jeugd Ψ 445, PIND. N. 9, 44, ATT.: THUC. 6, 18, 22, N. T. 1 Tim. 4, 12. — **2** *praegn.* onbezonnenheid PL. Ap. 26 e, PLUT. — **3** jonge manschappen PIND. I. 7, 68, HDT. 4, 3; 9, 12, THUC. 2, 20, 33.

νεό-τμητος, pas afgesneden PL. Tim. 80 d, THEOCR. 7, 134, LUC.

νεο-τόκος, die pas gebaard heeft EUR. Ba. 701, PLUT.

νεό-τομος, pas afgesneden AESCH. Ch. 25, SOPH. Ant. 1283, EUR.

νεο-τρεφής, pas gevoed: pas geboren EUR. Heracl. 92.

νεό-τροφος, = *voorg.*, AESCH. Ag. 724.

νεοτ., *enz.*, z. νεοσσ.

νεοουργός, nieuw gemaakt, nieuw PL. REP. 495 e, PLUT.

νεο-ούατος, pas gewond N 539, HES. Sc. 157.

νεό-φονος, pas gedood z. EUR. El. 1172.

νεό-φύτος, — **1** pas beplant ARISTOT. — **2** *overdr.* pas bekeerd N. T. 1 Tim. 3, 6.

νεο-χάρακτος, pas ingedrukt SOPH. Ai. 6.

νεοχμῶς, nieuw, nieuwerwetsch, ongewoon ALCM. 7, 2 ALD., HDT. 9, 99; 104, *euphem.* ν-όν τι = omwenteling AESCH. Pr. 149, SOPH. Ant. 157, EUR., LUC.

(νεοχ-μῶ-: νεοσσός < νεοχ-χῶ-?: νεό + gh-suf-*fix*, vgl. δίχα, δισσός. Of: χαμαί *enz.*?).

νεοχμῶω, een omwenteling tot stand brengen

HDT. 5, 19, THUC. 1, 12, 30, ARISTOT.; *euphem.* iets kwaads ondernemen tegen, κατά τινος HDT. 4, 201.

νεόχμωσις, ἡ, vernieuwing ARISTOT.

νεώω, vernieuwen AESCH. Supp. 534.

νεόδες, οἱ, zwemmend (of kinderen) δ 404, AP. RH., THEOCR. 17, 25: afstammelingen.

(*verwantschap met de W. s-nep-* baden, zwemmen is *wrsch.*; z. o.ind. *snap-ana-* m. badwater, *snap-áyati* hij zwemt, av. *napta-* bevochtigd, *umbr. nepitu* inundato(?); ook *Neptunus*, gevormd zooals *Portunus*? Of door volksetym. [m. *πούς*] i.p.v. **νέποτες*: lat. *nepot-*, ndl. *neef*, z. *ἀνέπιος*?).

νέρθε(ν), = *ἐνερθε*, adv., beneden; als *praep.* τινος, onder Δ 535, Ε 204, AESCH. Pr. 152, SOPH. O. R. 416, EUR.

νερτερο-δρόμος, ὁ, bode in de onderwereld LUC.

νέρτερος, 3 (2 EUR. Ph. 1020) = *ἐνέρτερος*, lager, meer naar onderen, *spec. v. d. bewoners v. d. onderwereld* AESCH. Ag. 1617, Pers. 619, SOPH. Ant. 749, EUR., AR. Lys. 772.

(z. *ἐνερ-θε*: *ἐνεροι* = *ὑπερθε*: *ὑπεροι* = lat. *superi*; v. en *ἐν-εροι* *zijn comparat. v. ἐν* [zooals *ὑπερος*: *ὑπό*, *sup-*], eig. meer naar binnen > dieper. Vgl. *umbr. nertru* „sinistro“ [semas. links: ongunstig: beneden], o.n. *norþr* = ndl. noord, aan de zon gemeten: beneden [de kim]??).

νέρτος, ὁ, een roofvogel AR. Av. 303.

νεύμα, τό, hoofdknik, wenk, als teeken v. bevel of toestemming AESCH. Supp. 373, THUC. 1, 134, 15, XEN. An. 5, 8, 20, POL.

νεύμαι, z. νέομαι.

νευρά (z. *νεύρον*), *ιον.* **νευρή, ἡ**, de pees aan den boog Δ 125, PIND. I. 5, 34, TR.: SOPH. Ph. 1004, XEN. An. 4, 2, 28; *overdr.* LUC.

νευρητή, ἡ, boogpees THEOCR. 25, 213.

νεύρ-ἴνος, — 1 uit pezen gemaakt ARISTOT., LUC. — **2** uit plantenvezels PL. Polit. 279 e.

νευρό-καυλος, met vezelachtigen stengel THEOPHR. **νευρο-κοπέω**, de pezen doorsnijden en daardoor verlammen POL.

νεύρον, τό, — 1 spier, pees II 316, HIPPOCR., PL. Phaed. 98 d. — **2** een uit pezen gedraaide snoer, waarmede de punt v. d. pijl a. d. schacht is vastgemaakt Δ 151. — **3** boogpees Δ 122. — **4** slinger XEN. An. 3, 4, 17. — **5** pekdraad voor leerwerk HES. O. 544. — **6** plantenvezel PL. Polit. 280 c. — **7** *overdr.* (span)kracht, beweegkracht AR. Ran. 862, PL. Rep. 411 b, AESCHIN. 3, 166.

(vgl. *αἰλός*: lat. *alvus*; W. *senēu-*: o.ind. *snāvan-* n. band, pees, a-*snāvirā-* zonder banden, lat. *nervus*, o.h.d. *senawa* pees = ndl. zenuw, o.b. *snovati* weven).

νευρο-παχής, met dikke pezen HIPPOCR.

νευρο-ραφέω, met pezen samennaaien, *spec.* schoenen maken PL. Euthyd. 394 b.

νευρο-ράφος, met pezen naaiend, *spec.* schoenen makend AR. Eq. 739, PL. Rep. 421 a.

νευρο-σπαδής, met den boogpees teruggetrokken om afgeschoten te worden SOPH. Ph. 290.

νευρο-σπάστις, ου, ὁ, marionettenspeler ARISTOT.

νευρό-σπαστος, door pezen = koorden in beweging gebracht HDT. 2, 48; τὰ ν-α, marionetten XEN. Symp. 4, 55; -έω, met marionetten spelen DIOD., LUC.

νευρώω, met pezen aantrekken AR. Lys. 1078.

νευρ-ώδης, gespierd, krachtig PL. Tim. 75 b, ARISTOT., LUC.

I. νεύ-σις (νεύω), ἡ, neiging tot iets (PL.) Tim. Locr. 100 d, ARISTOT.

II. νεύ-σις (νέω), ἡ, het zwemmen ARISTOT.

νευστ-άζω, knikken Y 162, σ 240, THEOCR. 25, 260.

νευστι-κός, kunnende zwemmen PL. Soph. 220 a, ARISTOT.

νευστ-τός, zwemmend, drijvend LUC. Lexiph. 13.

νεύω, — 1 het hoofd buigen, knikken, neigen HDT. 2, 48 z. b., THUC. 4, 100, 7, SOPH. Ant. 270, 441, AR. Vesp. 1110, PL. — **2** (toe)knikken, wenken, als teeken v. bevel of toestemming I 223, A 528, PIND. P. 1, 71, HDT. 2, 48, ATT.: N. T. Joh. 13, 24. — **3** *vand.* inwilligen, toestaan; beloven, „toezeggen” HYMN. Cer. 445, TR.: SOPH. O. C. 248.

(< *νευ(σ)-ω*. W. *neu-*: o.ind. *návātē* hij beweegt, draait *intr.*, lat. *-nuo*, *nūmen* [= *νεῦμα*], *cymr. neu* of [vgl. lat. *vel: velle*] en *versterkt lit. pa-nīstu* [nud-] ik heb sterke neiging tot).

νεφέλη, ἡ, — 1 wolk, nevel B 146, χρυσότη Ε 350, P 591, PIND. P. 6, 11, XEN. An. 1, 8, 8, N. T. Luc. 12, 54. — **2** *overdr.* sluier, wade, floers, v. vreugde en droefheid, slaap e. dgl., *ἀχεος* P 591, PIND. 1, 7, SOPH. Ant. 528. — **3** *spec.* een dun vogelnet AR. Av. 194.

(z. *νέφος*, vgl. lat. *nebula*, o.ier. *nēl* wolk, ohd. *nebul* = ndl. nevel).

νεφελ-ηγερέτα (ἀγείρω), wolkenverzamelend, -samenpakkend E 631, α 63, EMPED. 149 D., LUC.

νεφέλιον, τό, wolkje PLUT.

νεφελο-ειδής, wolkachtig PLUT.

νεφελο-κένταυρος, ὁ, wolkencentaur, woord v. LUC. V. H. 1, 16.

νεφελο-κοικυγία, ἡ, wolkenkoekoeksland, naam van de stad, die de vogels bouwen AR. Av. 917; *vand.* een inwoner, **νεφολοκοικυγιεύς**, AR. Av. 1035, LUC.

νεφελ-ώδης, wolkachtig ARISTOT.

νεφελωτός, uit wolken gemaakt LUC.

νέφος, τό, — 1 wolk, nevel Δ 275, πολέμοιο P 243, PIND. P. 4, 197, AESCH. Supp. 793, AR. Nub. 288. — **2** *overdr.* wolk, dichte menigte Ψ 133, P 755, PIND. O. 7, 45, HDT. 8, 109, SOPH. O. R. 1313 οἰωγῆς, EUR. Med. 107 μαρτύρων, N. T. Hebr. 12, 1.

(z. *νεφέλη*; W. *neb-*: o.ind. *nabhas-* n. wolk, lit. *debesis* (door dissimilatie), o.b. *nebo* hemel).

νεφρ-ίτις, ἰδος, ἡ, nierziekte THUC. 7, 15, 11.

νεφρο-ειδής, nierachtig ARISTOT.

νεφρός, ὁ, *gew. pl.* nieren AR. Ran. 475, PL. Tim. 91 a, N. T. Apoc. 2, 23.

(< *neg^h-ro-*: *ng^h-* in *ἀδῆν*. Vgl. lat. *dial. nefronēs*, *nebrun-dines* nieren, ballen, o.ier. *āru* [*ng^h-r-*] nier, ohd. *nioro* = ndl. nier).

νεφρ-ώδης, nierachtig ARISTOT.

I. νέω, f. *νεύσομαι*, aor. *ένευσα*, zwemmen ε 344, Φ 11 *ένευον*, PIND. fr. 218, HDT. 6, 44, THUC. 7, 30, 22, AR. Eq. 321 *έν ταῖς έμβάσιν*, PL. Gorg. 511 c.

(W. *sneu-*: *snā-u-* in *νάω*, lat. *nāre*).

II. νέω, spinnen HES. O. 777, z. *νήν*.

III. νέω, f. *νήσω*, *perf.* *νένησμαι* (: *νήθω* spinnen ω) ophoopen HDT. 1, 50 AR. Nub. 1203, Eccl. 838, Lys. 269, νησθέντων PIND. O. 6, 15, οφ- hoopen AR., XEN. An. 5, 4, 27, LUC.

(onz.; *msch. identisch met νήν* spinnen: afspinnen, ophoopen. De vorm met a (ā of ā) *νήσαστο* BACCH. 3, 33 kan een hyperdorisme zijn. Daarnaast *νήω* als *contaminatie* van *νηω* × *νέω* of *dissimilatie* uit de oude gereduplic. *stam -νηέω*, α 147, H 428, 431, π 51. Z. *νηέω* en *νήν*).

νεωκορέω, — 1 *νεωκόρος* zijn, den tempel

vegen, het opzicht over een tempel hebben; *com.* schoon vegen = berooven PL. Rep. 574 d (vgl. AR. Pax 59). — 2 *overdr.* rein houden LUC. Amor. 48.

νεωκορία, η, het ambt van νεωκόρος, PLUT.

νεωκόρος, den tempel vegend, reinigend; *als subst.* tempelwachter PL. Leg. 953 a, XEN. An. 5, 3, 6, PAP., HEROND., 4, 41, N. T. Act. 19, 35.

νεωλιέω, een schip op het droge trekken POL.; -ία, η, THEOPHR.

νεώνητος, pas gekocht AR. Eq. 2, LUC.

νεωρός (νέος+ώρᾱ), pas ontstaan: nieuw SOPH. El. 901, EUR. Antiope 6 D. v. A.

νεώριον, τό, scheepswerf, ook opslagplaats voor de vloot THUC. 1, 108, 32, EUR. Hel. 1530, AR. Ach. 921, LYS. 12, 99, PL. Gorg. 455 d, XEN. Hell. 6, 5, 32.

(v. νεωρός < νη(φ)-φορος, vgl. θυρωρός).

νεώς, ὁ, *att.* = νᾶος, tempel.

νεώσοικος, ὁ, schuithuis, dok HDT. 3, 45, THUC. 7, 25, 8, LYS. 30, 22, PL.

νεωσοτί, *adv.*, pas, zoo even, onlangs HDT. 2, 49, EUR. Med. 366, PL. Gorg. 523 b.

νέωτα, voor het [= dit jaar], *gew.* εἰς v., in het volgende jaar THEOPHR. THEOCR. 15, 143, LUC.

(< νεο-φατ-? : φέτος; a < ε; kortste phase in πέροναι, -τι. Vgl. locr. ἐπι(φ)ατες).

νεώτερίζω, — 1 nieuwe toestanden, *praegn.* revolutie willen verwekken; THUC. 4, 76, 23, KRITIAS 37 D.; *trans.* 1, 115, 12, PL. Rep. 424 b, XEN. Hell. 2, 1, 7. — 2 zich aan iemd, εἰς τινα, vergrijpen THUC. 2, 3, 27.

νεώτερος, passend bij of typisch voor een jongen man POL., N. T. 2 Tim. 2, 22.

νεωτερισμός, ὁ, zucht tot verandering, revolutionaire stemming PL. Rep. 555 d, PLUT., LUC.

νεωτεριστής, οὗ, ὁ, oproerstoker PLUT. Cim. 17.

νεωτεροποιία, η, zucht tot verandering THUC. 1, 102, 9.

νεωτεροποιός, revolutionair, oproerig THUC. 1, 70, 3.

νη, *in composita*: on-, -loos.

(ontstaan ten gevolge van een verkeerde anatomie van samengetrokken vormen als: νήνεμος [νε + ἀνεμος], νηκουστέω [νε + ἀκουστ.], waardoor nu ook νήποιος enz. Bewijs is dor. νᾶ-; dus niet: lat. nē [immers dit is zelf kruisend van *mē X nē], maar: o.ind. na, lat. nē[-sciūs], o.iēr. ne-ch, got. ni, lit. ne, o.b. ne).

νή, jal waarachtig, vaak νή Δία e. dgl. AR. Ran. 164, PL. Prot. 312 a, XEN. Mem. 1, 2, 9, DEM. 18, 101, MEN. Epit. 183 e. *eld.*, N. T. 1 Cor. 15, 31. (: val = δῆ; *dal.* z. val en lat. nē waarlijk).

νηγάτεος, onberispelijk B 43, E 485.

(?? νε + ἀγατεο-: ἀγαμα. Vgl. *semas.* ἀνύμων).

νήγρετος (νη- + ἐγείρω), die, of waaruit men niet gewekt kan worden: vast rustig v 80, 74 HYMN. Ven. 178.

νήδεής (δέος) zonder angst, ἤτορ ALOM. 94, 4 ALD.

νήδυιᾶ (νηδύς), τά, ingewanden P 524.

νήδυμος, zoet, zacht, v. d. slaap δ 793.

(op plaatsen ontstaan als B 2 ἔχεν ἡδύμος ὕπνος, vooral op jonge plaatsen die geen f meer kenden, i.p.v. φηδύμος, vgl. E.N. Ἄδυμος).

νήδύς, ὅς EUR. Cycl. 574, ὅς, η, — 1 buikholte N 290, HDT. 2, 47, inhoud v. d. buikholte 87, EUR. Ph. 141. — 2 maag t 296, HES. Th. 487, AESCH. Ch. 757, SOPH. O. C. 1263, EUR. — 3 moederschoot Ω 496, HES. Th. 460, AESCH. Eum. 665 EUR. Ba. 91.

(*onz.*; *msch.* W. s-nē+d-, z. νῆν vlechten,

knoopen; spinnen. De maag dan genoemd als holte, vgl. idg. nād- < na-d- in o.n. netja netvlies, got. nati = ndl. net, lat. nassa vischfuik; idg. nōd- in o.n. nōt groot net).

νήέω (z. νέω), — 1 ophoopen, opstapelen, ὄλην P 139, BACCH. 3, 33 νάησατο, HDT. 1, 50. — 2 bevrachten, νῆας I 358; *med.* zijn eigen . . . bevrachten I 137.

νήθω (νέω), spinnen PL. Polit. 289 c, N. T. Mt. 6, 28.

νηιάς (z. νηίς) Najade, bronnimf v 346, AP. RH.

νηίος (< nāw-īo-), *dor.* νέτιος, van een schip, scheeps- O 410; *als subst.* scheepstimmerhout N 391, HES. O. 808, AESCH. Pers. 279, NIC.

νηίς (< νᾶFic, z. νάω), ἰδος, η, Najade, bronnimf Z 22, E 444.

νήις (νη-Fiδ-:(F)οἶδα), ἰδος, onervaren, τινος H 198, θ 179, BACCH. 5, 174.

νηίτης, οὗ, στρατός, scheepsmacht THUC. 2, 24, 18, AP. RH.

νη/κερδής, zonder winst: nutteloos P 469.

νη/κερος, zonder horens HES. O. 529.

νή/κεστος (ἀκεστός), ongeneeslijk HES. O. 283.

νηκουστ-έω, niet luisteren naar, τινος Y 14.

νήκουστος, zonder te luisteren naar, τινος, EMPED. 137, 3 D.

νηκ/τός, zwevend PLUT.

νηλεής (ἔλεος), — 1 zonder medelijden: meedoogenloos, hard I 632, Δ 484 ἤμαρ v. d. dood, ook EMPED. 139, 1 D., PIND. fr. 177, AESCH. Ch. 242. — 2 *pass.* zonder erbarming te vinden SOPH. Ant. 1197.

νηλεΐης (εἰ metri causa) = *voorg.*, HYMN. Ven. 245, HES.

νηλειτής (ἄλειτης), onschuldig π 317, τ 498, χ 418.

νηλόποινος, onbarmhartig straffend HES. Th. 217.

νηλής, — 1 = νηλεής, onbarmhartig Δ 348, PIND. P. 11, 22. — 2 *pass.* zonder erbarming te vinden SOPH. O. R. 180.

νηλίπους, -ποδος, ook-πος LYCOPHR. 635, THEOCR. 4, 56, AP. RH., ongeschoeid EUR. O. C 349.

(< νηλιπο-πους, z. ἤλυθ THEOCR. 4, 56 dorische schoen, bergschoen? *Msch.*: lit. ἵπτι klauteren, z. αἰγυ-λυρ. Is ἤλυθ eerst uit νήλιπος door analyse gevormd?).

νήμα (νήν), τό, spinsel: draad τ 143, HES., EUR. Or. 1433, PL. Polit. 282 e, LUC.

νηματ-ώδης, als een spinsel PLUT.

νημέρτεία, η, *dor.* νᾶμ., waarachtigheid SOPH. Tr. 173.

νημερτής (ἀμαρτάνω), zonder fout: waarachtig, waar Z 376 (z. 382), α 86, n. *adv.* A 514, *adv.* έώς e 98, AESCH. Pers. 246 νᾶμ.

νήν, f. νήσω, *inf.* νῆν. spinnen, AR. Lys. 519, PL. Polit. 282 e.

(z. II νέω, νήθω. W. s-nē-, *pr.* σνη-ω; vgl. o.ind. snāyati hij draait-, wikkelt in, lat. nēre spinnen, *m.iēr.* snim het spinnen, got nēbla naald, ohd. nā(j)an = ndl. naaien, o.b. niif draad. Vgl. ἔν-νητος Z 596, dus σν-).

νηνεμ-έω, tot rust komen HIPPOCR.

νηνεμ-ία, *ion.* η, η, windstilte E 523, *als appositie* e 392, HDT. 7, 188, PL. Phaed. 77 e.

νήνεμος (ἀνεμος), zonder wind, windstil; *overdr.* stil, rustig; Θ 556, AESCH. Ag. 566, EUR., AR. Av. 778, PLUT.

νηνία (< lat. nēnia), η, klaaglied CIC.

νήνις, = νεάνις, meisje ANACR. 5, 3 ALD.

νῆξις, ἡ, zwemmen BATR. 68, PLUT.
νηο-πόλος, tempeldienaar, priester HES. Th. 991.
νηός, ὁ, *ion. en ep.* = **νάος**, tempel.
νη-πενθής, — 1 zonder pijn te gevoelen PROTAG. 9 D. — 2 pijnstillend 8 221, LUC.
νη-πενθής, ondoorgrondelijk, *orakel bij* MACROB.
νηπι-άζω, als een kind zijn N. T. 1 Cor. 14, 20.
νηπιαχ-εύω, spelen als een kind X 502.
νηπίαχος, = **νήπιος**, onmondig, kinderlijk, jong Z 408, II 262.
νηπι-έη, ἡ, — 1 kinderlijkheid, onschuld I 491, O 363. — 2 kinderachtigheid α 297 of onbezonnenheid Y 411.
(νηπιάος α 279, wrsch. juister νηπιός < νηπι-ίας)
νήπιος, — 1 jong, kinderlijk I 440, ξ 264, tot N. T. Mt. 21, 16, 1 Cor. 13, 11; ook *jurid.* onmondig N. T. Gal. 4, 1, ook *v. dieren* B 311. — 2 zwak, βίη A 561. — 3 *ongunstig*: kinderachtig, onnoozel H 401, 8 32, HERACL. 79 D., AESCH. Pr. 443, SOPH. O. R. 652, EUR., AR. Nub. 106, POL. *(msch. νη neg. en πφ+ι-ος: νη en πν+ι-ος vgl. πινυτός < πφ+ι-νυ-το; W. πηνῶ- [: πῆ- in lat. pūrus; πῆ- in o.ind. punāti hij reinigt, lat. pūtus rein, louter, door en door. Eig. niet verhelderd, niet gereinigd])*.
νηπιό-της, ἡ, onnoozelheid PLUT., LUC. Halc. 3.
νη-ποινεῖ, ἀνδ., ongestraft ANDOC. 1, 95, PL. Leg. 874 e, DEM.
νή-ποινος, zonder schadevergoeding of straf: straffeloos α 380; *n. adv.* α 160, XEN. Hier. 3, 3. — 2 *v. τινος*, iets missend PIND. P. 9, 58.
νήπι/της (νήφω), ου, ὁ, de nuchtere POL.
νηπτι-κόσ, matig in het drinken PLUT.
νηπύτιος (z. νήπιος), — 1 als een kind N 292, AR. Nub. 868. — 2 dwaas Φ 474, Y 211.
νηρίτης, ὁ, soort zeeslak ARISTOT.
(: νηρός vochtig = n.gr. νερό(ν) water ?)
νήριθμος (ἀριθμός), ontelbaar THEOCR. 25, 57.
νήρις, ἡ, oleander NIC. Th. 531.
νήριτος 2, ontelbaar HES. O. 511.
(: ἀρι-θμός, vgl. εἰκοσῶν-ήριτος X 349, μεγ-ήριτος HES. Th. 240).
νησ-αῖος, op een eiland gelegen, van een eiland EUR. Iph. A. 203.
νησι-άρχης, ου, ὁ, eilandbeheerscher PLUT.
νησ-ίδιον, τό, eilandje THUC. 6, 2, 31, PLUT.
νησ-ίζω, een eiland vormen POL.
νησίς, ἴδος, ἡ, eilandje HDT. 8, 76, POL., PLUT.
νήσις (νήν), ἡ, spinnen PL. Rep. 620 e.
νησιώτης, ου, ὁ, *dor. νῆσ.*, soms als *appositie (adj.)*, eilandbewoner PIND. P. 9, 55, HDT. 4, 35, THUC. 1, 12, 7, XEN. Hell. 3, 5, 14, EUR. Heracl. 84, ISOCR. 4, 132.
νησιωτ-ικός, van den eilandbewoner of het eiland EUR. Hel. 149, AR. Av. 1422.
νησιώτ-ις, ἴδος, ἡ, van of op een eiland AESCH. Pers. 390, SOPH. Tr. 568, PLUT.
νησο-μαχία, ἡ, eilandslag LUC. V. H. 1, 42.
νήσος, ἡ, *dor. νῆσ.*, eiland B 108, α 50, PIND. P. 8, 24, HDT. 6, 95, ATT.: PL. Gorg. 523 b, tot PAP., N. T. Act. 27. 26.
(dor. νῆσος; W. s-nā- z. νέω zwemmen, drijven: o.ind. snāti hij zwemt, lat. nāre, o.i.er. snām [het] zwemmen).
νήσῶσά, ἡ, *att.* -ττα, *boeot.* νῆσῶσα AR. Ach. 875, eend AR. Av. 566, LUC.
(dor. νῆ-; nā ὡ ana < idg. ṛ, vgl. o.ind. āti-eend, lat. anas, ohd. anut = ndl. eend, lit. āntis eend, o.b. pty hetz.)
νησσαῖος, eend-achtig THEOPHR.

MULLER, Grieksch Woordenboek.

νησσο-άριον, τό, *att.* -ττάριον, eendje, duifje AR. Pl. 1011.
νησσο-φόνος, ὁ, soort arend; eendendoeder, ARISTOT.
νηστ-εἶα, ἡ, vasten COM., ARISTOT., PLUT., N. T. 2 Cor. 6, 5, ritueel Act. 27, 9; te Athene de derde dag van het feest der Thesmophoriën.
νηστ-εύω, — 1 vasten AR. Th. 949, N. T. Mt. 9, 15. — 2 *overdr.* zich van iets, τινος, onthouden EMPED. 144 D.
νηστι-κόσ (νήθω), ἡ ν-ή, spinkunst PL. Polit. 282 a.
νήστις, ἴος en ἴδος, ὁ, ἡ, — 1 nuchter T 156, σ 370, AESCH. Pr. 573, EUR. Iph. T. 973 τινος niet gegetend hebbend van, N. T. Mt. 15, 32. — 2 *overdr.* λιμός *enz.* AESCH. Ch. 250, νόσος Ag. 1017, met honger gepaard gaande, daardoor veroorzaakt. — 3 soort visch COM. — 4 *bij* EMPED. *aanduiding* v. d. elementen water en lucht, 6, 3 en 96, 2 D.
*(afl. v. nēd- < nē+ēd- eet niet, msch. v. e. oude 3 sing. *nēsti hij eet niet, uitgegaan; of vgl. for(c)-tis en dgl. Eerst laat naast νήστις als fem. een m. νήστης, bij SEMON. en MATRON. Vgl. ὠμωστής, ἀρρώστης)*.
νησ-ύδριον, τό, eilandje XEN. Hell. 6, 1, 4, ISOCR. 12, 70.
νητι-κόσ, z. νηστικός.
νήτος (< νέατος : νέος), de uiterste laatste, d. i. hoogste snaar (χορδή) of toon v. d. lier ARISTOT.
νητός (z. III νέω), opgestapeld β 338.
νήττα, νηττάριον, enz., z. νήσσα, enz.
νήυς, ἡ, *ion. en ep.*, = **ναῦς, z. d.**
νηυσι-πέρητος, = ναυσιπ., HDT. 1, 189.
νήνυμος (ἀνυμή), ademloos HES. Th. 795.
νηφ-άλιος, soms 2, nuchter; zonder wijn, v. h. offer AESCH. Eum. 107, PLUT, N. T. 1 Tim. 3, 2, 11.
νηφραντι-κόσ, nuchter makend PL. Phileb. 61 e.
νήφω, dor. νῆφω, — 1 nuchter zijn; sober leven THEOGR. 481, ARCHIL. 5a 9 ALD., SOPH. O. C. 100, PL. Symp. 213 e. — 2 *overdr.* matig, ingetogen zijn; het hoofd koel houden EPICH. 119 = 10 D., POL., PLUT., N. T. 1 Petr. 1, 13.
(< nāg^h- : arm. nau^ti nuchter, msch. o.i.er. nār [^h nāg^h-rō-] bescheiden, ohd. nuochturn, ndl. nuchter).
νηχ-αλέος, zwemmend XENOCR.
νή-χυτος (νή- : νεός omlaag), rijkelijk (uitgestort) AP. RH., NIC.
νήχω, dor. ἔ THEOCR. 21, 18, *z wem men* ε 375, HES. Sc. 317; *med.* η 276, HES., DEMOCR. 172 D., LUC.
(< snā-gh-, vgl. τρέ-χω e. dgl.; W. s-nā-, z. νέω, lat. nāre).
νήψις (νήφω), ἡ, nuchterheid POL.
νίγλαρος, ὁ, fluitje, dat de maat voor de roeiers aangaf AR. Ach. 554, COM.
νίζω, f. νίψω, eerst later pr. νίπτω N. T. Joh. 13, 5, — 1 wassen, afwassen, τινα πόδας τ 376, δέπας II 229; *med.* zijn eigen ... of zich de (handen) *enz.* wassen μ 336, HDT. 2, 111, SOPH. O. R. 1228, EUR., N. T. Mt. 6, 17. — 2 wegwassen, ἰδρῶς K 575, ἀμα A 830, φόνον EUR. Iph. T. 1338.
(< nig^h-zō, f. nig^h-sō > νίψω. Vgl. o.ind. nēnēkti hij reinigt, o.i.er. necht rein, ags. nicor riviergeest).
νικάω (νίκη), f. ἴσω. — *Intr.*: 1 overwinnen, het winnen: zegevieren Γ 71, 255; *ivrid.* in een proces λ 548, DEM., PAP.; in een wedstrijd PIND. O. 9, 112, PL. Ap. 36 d. — 2 *vand.*; *alg.* de meerdere, superieur zijn, τινι, in of door iets, δόλοισι γ

- 121; ook v. dingen gezegd EUR. — 3 het overwicht krijgen A 576; v. e. voorstel e. dgl.; de meeste stemmen krijgen, doorgaan HDT. 6, 101, AR. AV. 445, AESCH. Ag. 574, PL. Gorg. 487 c, XEN. An. 5, 9, 18; abs ἐνίκησε, het won het bij mij SOPH. Ant. 233. — Trans. 4 overwinnen, τινα, sinds II 79 alg. tot n. t. Luc. 11, 22. — 5 in den wedstrijd het winnen van, τινα PIND. O. 1. 100. — 6 overtreffen B 370, HDT. 9, 18, ATT. — 7 overtuigen HDT. 1, 40, vgl. AR. Nub. 1087, pass. toegeven. — 8 doordrijven, m. acc. v. „inwend.“ obj. HDT. 6, 109, PL. Gorg. 456 a. Als pass. dient Att. meestal ἡττάομαι; νικῶμαι bijv. AESCH. Sept. 514, later vaak n. t. Rom. 12, 21.
- νίκη, ἡ**, — 1 overwinning, sinds Γ 457, alg. tot n. t.: slechts 1 Joh. 5, 4. — 2 spec.: iurid. overwinning voor het gerecht λ 544.
(onz.; msch. η [: ἐνί, z. ἀπella] + W. sēik- [ἤκω, ikάω,] ἔκω, vgl. lit. sēkiu ik leg de hand op. Z. ook ἐνεικα. Oorspr. νίκη iemd bereiken, de hand op hem leggen? later νίκος τό, door invloed v. νίκος in itacistischen tijd en door κράτος [vgl. reeds AESCH. Supp. 951, σθένος?] Of < ni-, neer-ω in* [z. νείος]+W. tik-, „slaan“ [z. lat. icio]?).
- νίκη-μα, τό**, overwinning POL., PLUT.
νίκημη, aeol.? = νικάω, THEOCR. 7, 40.
νικητήριος, — 1 van, voor den overwinnaar of de overwinning XEN. Symp. 6, 1, — 2 τὸ ν-ον, prijs voor de overwinning AR. Eq. 1250, EUR. Tr. 963, PL. Phaedr. 245 b, XEN. — 3 τὰ ν-α, overwinningseest XEN. Cyr. 8, 4, 1, PLUT. Phoc. 20,
νικητι-κός, geschikt om te overwinnen XEN. Mem. 3, 4, 11, POL.
νικηφορ-έω, overwinning behalen EUR. Ba. 1147.
νικηφορ-ία, ἡ, de overwinning behalen PIND. N. 9, 49 (ᾱ).
νίκη-φόρος, dor. νικῶρ., — 1 de overwinning behalend, winnend PIND. N. 1, 7, TR.: AESCH. Eum. 777. — 2 subst. de (over)winnaar PL. Rep. 621 d, XEN. Mem. 3, 4, 5, PLUT.
νικό-βουλος, in den raad overwinnend AR. Eq. 615.
νικόρτας, = δουλέδουλος, HIPPOCR. 45 ALD.
νίκος, τό, = νίκη, Koine en n. t. 1 Cor. 15, 55.
νίν (z. μίν), enclit., dor. en att. = μίν, he m, ha ar, het, oorspr. sing., later ook pl. PIND. O. 1, 26; 2, 29 (pl.; slechts fr. 7), pl. BACCH. 1, 77; 8, 15, TR.: AESCH. Ag. 524, pl. Supp. 729.
νιπ-τήρ, ἦρος, ὄ, waschbekken n. t. Joh. 13, 5.
νιπ-τρον, τό, waschwater AESCH., EUR. Ion 1174.
νίπτω, = νίζω, z. d., Koine, n. t.
νίσομαι, — 1 terugkeeren M 119. — 2 komen, gaan N 186, PIND. O. 3, 34, EUR. Cycl. 43, AP. RH. (INSCR. hebben σ, niet σσ. W. nes- v. νέομαι. Zoals γί-γν-ομαι: W. γέν-; v. < νί-σο-ομαι: W. νεσ-. Vgl. γίνομαι).
νιτρο-ικός, van, voor het natron als waschmiddel PAP.
νιτρον, τό, λίτρον HDT. 2, 87, ATT., loogzout, soda HIPPOCR., THEOPHR., THEOCR. 15, 16.
(hw. sem.: aram. nitrā, dit weer < eg. ntrj).
νιτρο-ώδης, vol soda ARISTOT.
νίφα, acc. als v. *νίψ (ω lat. nivem) sneeuw HES. O. 535.
νίφ-άς, άδος, ἡ, — 1 sneeuw O 170, PIND. O. 10, 51, HDT. 7, 111, AESCH. Pr. 993. — 2 sneeuwvlok M 278. — 3 adj. besneeuwd SOPH. O. C. 1060. — 4 overdr.: v. wat overvloedig neerkomt PIND. O. 7, 34, EUR. Andr. 1129.
νίφ-ετός, ὄ, sneeuwjacht K 7, PIND. fr. 107, HDT. 4, 50.
- νίφет-ώδης**, sneeuwerig ARISTOT., POL., PLUT.
νίφo-βoλος, met sneeuw bedekt AR. AV. 1385, EUR. Iph. A. 1283.
νίφo-εις, vol sneeuw Σ 616, PIND. P. 1, 20, SOPH. O. R. 473, AR. Nub. 273.
νίφo-στίβης, met besneeuwde paden, χεμῶνες SOPH. Ai. 671.
νίφω, ἴ, νίψω, juist is alleen νείφω, ook blijktens INSCR., — 1 intr. sneeuwen M 280, PIND. I. 6, 5 overdr., AR. Ach. 1141, Vesp. 773, XEN. Cyn. 8, 1, PLUT. — 2 tr. besneeuwen HDT. 4, 31, XEN. Hell. 2, 4, 5.
(W. s-neig*h-: o.ind. snīhyati hij wordt nat, kleverig, lat. nix, ninguit, o.ier. snigid het sneeuwt, got. snaiws, nld. sneeuw, lit. snīga het sneeuwt, o.b. snėgū sneeuw).
νίψις, ἡ, het wasschen PLUT.
νοερός, denkend, verstandig HERACL. 12 D., (PL.) Alc. I 133 c.
νοέω (νόος), ἴ, ἦσω, in het ion. en bij THEOGN. en CALL. trekt οη tot ω samen, — 1 waarnemen met de zintuigen, spec. de oogēn: zien, bemerkēn Γ 396, Ω 294. — 2 vand.: met, in den geest bemerkēn, bespeuren, δολοφροσύνη Γ 212, υ 367. — 3 praegn. begrijpen ζ 67; inzien, alg. tot n. t. Mt. 15, 17. — Vand. 4 duratief: denken, bedenken, zich iets voorstellen O 81, ὀρθά HDT. 8, 3, alg. tot n. t. Mt. 24, 15. — 5 vand. overleggen, nadenken Γ 310. — 6 > resultatief: bedenken, > een plan maken vooral aor.; met inf. van plan zijn; A 549, ε 170, aor. β 382. — 7 abs.: praegn. denken, verstandig handelen, zijn verstand gebruiken, nadenken A 243, 577, K 224, 225, tot n. t. Mt. 16, 11. — 8 meenen, gelooven HDT. 1, 48, ATT. (verzw. uit 4). — 9 v. dingen: beteekenen, willen zeggen AR. Nub. 1186, PL. Crat. 407 e. — Med. 10 op de gedachte komen, het plan opvatten K 501, THEOGN. 1298, HDT. 1, 77, SOPH. O. R. 1487.
νόη-μα, τό, ook νόμα, EMPED. 110, 10 D., — 1 denken: gedachte, denkbeeld β 363, η 36 snel als de gedachte, vgl. ook XEN. Nem. 4, 3, 13, n. t. 2 Cor. 10, 5. — 2 > bedoeling, plan P 409, § 548, PL. Polit. 260 d. — 3 denk wijze: aard, ἐσθλόν η 292, HES. O. 129. — 4 verstand H 218, AR. Nub. 229, PL. Parm. 132 b.
νοή-μων, ονος, verstandig, bedachtzaam v 209, HDT. 3, 34, THEOCR. 25, 80, LUC.
νόη-σις, ἡ, — 1 het denken PL. Rep. 529 b. — 2 denkvermogen, verstand PL. — 3 gedachte PL.
νοητι-κός, tot denken in staat: τὸ ν-όν, denkvermogen ARISTOT., PLUT.
νοη-τός, slechts voor het denken bestaende en bereikbaar PARM. 8, 8 D., PL. Phaedr. 80 b.
νοθα-γενής, dor., onecht geboren EUR. Ion. 592.
νοθ-εία, ἡ, de (toe)stand van onechte kinderen PLUT. Them. 1.
νοθ-είος, van een onecht kind AR. AV. 1656(?).
νόθος, att. soms 2, — 1 v. kinderen: onecht, bastaard Δ 499, PIND. O. 7, 27, HDT. 8, 103, SOPH. Ai. 1013, PL. Ap. 27 d, MEN. Epitr. 475, PAP., n. t. Hebr. 12, 8. — 2 ondergeschoven, vervalscht PL. Leg. 841 d.
(: W. nedh-: o ind. nāhyati hij knoopt, nāhusam. buurman (?), lat. nodus enz. Semas. vgl. lat. nexus: necto).
νο-ἴδιον, τό, gedachtetje, plannetje AR. Eq. 100.
νομαδ-ικός, het herdersonen betreffend, nomadisch ARISTOT., POL.
νομ-άζω, weiden tr.; pass.: intr. NIC. Al. 345.

νόμοιος, τὸ ν-ον, gewoonte, zede; gewoonterecht HDT. 1, 135; 196.

νομ-άρχης, ου, ὁ, gouverneur v. e. provincie HDT. 2, 177, PAP.

νομ-άς, ἄδος, — 1 kudden weidend en daarmee rondzwervend: οἱ νομάδες, herdersvolken PIND. P. 9, 123, HDT. 4, 2, AESCH. Pr. 709. — 2 *adj.* rondzwervend SOPH. O. R. 1350, Tr. 271; *overdr.* κρήναι O. C. 687.

νόμου-μα, τό, kudde AESCH. Ag. 1416.

νομ-εὺς, ὁ, — 1 herder Σ 525, SOPH. O. R. 1118, PL. Polit. 268 b. — 2 *alg.* bestuurder PL. Polit. 267 e. — 3 verdeeler, geveer PL. Leg. 931 d, Men. Men. 317 d. — 4 *spec.*: pl. ribben v. h. schip HDT. 1, 194.

νομευτι-κός, den herder betreffend PL. Polit. 267 b.

νομ-εῦω, — 1 weiden, laten grazen, τινα ι 217, HYMN. Merc. 492, PL. Polit. 265 d, THEOCR. 20, 35, LUC. — 2 laten afgrazen, νομοῦς HYMN. Merc. 492. — 3 herder zijn THEOCR. 20, 35.

νομή (z. νέμω), ἡ, — 1 weide HDT. 1, 78, SOPH. O. R. 761, XEN. An. 5, 3, 9, PAP., N. T. Joh. 10, 9; bezit PAP. — 2 > voeder, voedsel, *overdr.* PL. Phaedr. 248 b. — 3 de weidende kudde XEN. An. 3, 5, 2. — 4 het weiden, grazen; *overdr.* voortwoekeren, πρὸς POL., PLUT., N. T. 2 Tim. 2, 17. — 5 verdeling HDT. 2, 52, PL. Prot. 321 c, DEM. 36, 12.

νομ-ίζω (νόμοιο), f. ἴσω, att. ἰῶ, — 1 iemand maken tot of iets erkennen als: gewoonte, (gewoonte)recht, wet. — 2 een gewoonte van iets maken, iets gewoonlijk doen, τι PIND. I. 2, 38; *m. inf.* gewoon zijn, plegen HDT. 1, 13. — 3 iets, iemand als gewoonte, gewoonlijk hebben, τι(να) XENOPHAN. 2, 13 D., HDT. 1, 173; 5, 97, ἔχθος AESCH. Ch. 101, θεοὺς aan goden gelooven AESCH. Pers. 498, PL. Prot. 322 a. Ook *pass.* νομίζεται, het is gewoonte HDT. 6, 138, AESCH. Eum. 423. — 4 *spec.*; van vaste gebruiken, riten: τὰ νομίζεμενα, de laatste eer, het vaste toekomstende deeli, vaste zeden en gebruiken: HDT. 1, 35; 49, AR. Pl. 1185, XEN. An. 4, 2, 23, AESCHIN. I, 14, DEM. — 5 (= 2) *met dat.* naar analogie van χρῆσθαι: gebruiken, hebben: gelooven aan HDT. 2, 50; 4, 62, THUC. 2, 38, 13, PL. Eryx. 400 b. — 6 (z. νόμος, νέμομαι) besturen HDT. 1, 170. — 7 *overdr.* (gewoonlijk) houden voor, beschouwen als, achten *m. dubb. acc.*: vgl. reeds PIND. I. 4, 2, HDT. 2, 51, ATT.: PL. Symp. 202 d; *niet meer Koine* en N. T. — 8 *abs. meenen*, gelooven HDT. 4, 59; 8, 79, ATT.: PL. Ap. 26 c v. εἶναι θεοὺς, *alg. tot PAP.*, N. T. Luc. 2, 44 > Mt. 5, 17. — *Constr. m. A.c.I.* ὡς εἶτι.

νομ-ικός, — 1 de gewoonten, zeden, wetten betreffend: wettelijk PL. Leg. 625 a; τὰ νό-, rechtszaken PLUT. — 2 in de wetten, *ev.* Gods „Wet”, ervaren; *subst.* schriftgeleerde, jurist PAP., N. T. Mt. 22, 35. — 3 die goed, eerlijk verdeelt PL. Min. 317 e.

νομ-ιμος, 2, — 1 gebruikelijk als gewoonterecht PIND. (z. 2); *subst.* HDT. 2, 79, PL. Theaet. 172 a. — 2 wettig PIND. fr. 215, PL. Phaedr. 116 a, EUR. Ph. 815; *meest subst.* τὸ ν-ον, gewoonte(n) bepaling(en) wet(ten) EMPED. 135, 1 D., AESCH. Sept. 334, SOPH. Ant. 455, EUR., PL. Crit. 53 c, PAP., — 3 *praegn.* volgens de wet levend: rechtvaardig, redelijk PL. Gorg. 504 d, XEN. Mem. 1, 2, 49, POL. — 4 *verzw.* volgens de regels; normaal N. T. 2 Tim. 2, 5; *adv.* 1 Tim. 1, 8.

νόμ-ιος, soms 2, van de weide, van of voor de herders HYMN. 18, 5, AR. Th. 977, CALL., AP. RH.

νόμοις, ἡ, meening THUC. 5, 105, 23.

νόμισ/μα, τό, — 1 vaste zede, -gewoonte, gebruik AESCH. Sept. 269, AR. Th. 348 volle maat. — 2 wet, wettelijke instelling AESCH. Pers. 859, SOPH. Ant. 296. — 3 *spec.* munt XENOPHAN. 4 D. AR. Ran. 720, PL. Phaedr. 69 a, POL., PAP., N. T. Mt. 22, 19.

νομισματο-πωλικός, ἡ ν-ή, bankiersbedrijf PL. Soph. 223 d.

νομι(σ)τ-εῦω, *pass.* in gebruik, in omloop zijn, v. d. munt POL., PAP.

νομο-γράφος, wetgever PL. Phaedr. 278 e, PAP., POL.

νομο-δείκτης, ου, ὁ, wetgeleerde PLUT. T. Gr. 9.

νομο-διδάκτης, ου, ὁ, leeraar der wet PLUT. Cat. Ma. 20.

νομο-διδάσκαλος, ὁ, wetgeleerde, jurist N. T. 1 Tim. 1, 7.

νομο-θεσ/ια, ἡ, — 1 wetgeving PL. Theaet. 179 a, ARISTOT., POL., N. T. Rom. 9, 4. — 2 *concr.* wetten LYS. 30, 35, N. T. Jac. 4, 12.

νομο-θετ-εῦω, — 1 νομοθέτης zijn: wetten geven PL. Polit. 294 c. — 2 *tr.* door wetten regelen, *pass.* πόλις PL. Leg. 701 d, Symp. 182 b. — 3 *med.*: v. e. staat zich zelf wetten geven LYS. 15, 9, PL. Theaet. 178 a, AESCHIN. 1, 6, ISOCR. 3, 7.

νομο-θέτη-μα, τό, de gegeven wet, verordening voorschrift PL. Leg. 427 b.

νομο-θέτης, ου, ὁ, — 1 wetgever; te Athene een commissie van 501, 1001 en 1501 burgers, die de bestaande wetten moesten herzien, vgl. THUC. 8, 97, 32, PL. Prot. 326 d. — 2 In den Cratylus geeft PL. dezen naam in Hermogenes' theorie aan den νομοτο-θετής: 384 d.

νομο-θέτη-σις, ἡ, het wetgeven PL. Leg. 876 d.

νομο-θετ-ικός, ὁ v., een ervaren wetgever PL. Leg. 657 a; ἡ ν-ή, de kunst der wetgeving PL. Gorg. 520 a.

νομόν-δε, naar de weide Σ 575.

νόμος (νέμω), ὁ, — 1 woonplaats, streek PIND. O. 7, 33, HDT. 5, 92, SOPH. O. C. 1061. — 2 *spec.* district, Satrapie HDT. 2, 166; 3, 90, vooral in het Perzische rijk PAP. — 3 weide B 475, EUR. Cycl. 61. — 4 > voeder HYMN. Merc. 198, HES. O. 526, AR. Av. 239. — 5 *overdr.* speelruimte, stof Y 249.

νόμος (νέμω), ὁ. *Ontwikkeling*: (in bezit „nemen”: gaan bewonen) > (vgl. γῆθος) gewoonte > gewoonterecht > wet, — 1 wijze, gewoonte, vast gebruik EMPED. 9, 5 D., PIND. I. 2, 38, HDT. 1, 61; ἐν χειρῶν νόμῳ, bij een beslechting door de wapenen HDT. 8, 89, AESCH. Supp. 241, Ag. 594, vgl. SOPH. Ant. 452, PL. Phaedr. 250 e. — 2 *object. conventie*, *subject. principe* (tegen. φύσις als = wat natuurlijk, zonder menschelijke inmenging tot stand komt (vgl. PL. Prot. 337 d: ὁ . . . νόμος, τύραννος ὢν τῶν ἀνθρώπων πολλὰ παρὰ τὴν φύσιν βιάζεται, vgl. ib. c. en Gorg. 482 e, 483 e; norm N. T. Hebr. 7, 16. — 3 *wet, aanw.* natuurwet: HES. O. 276, PIND. fr. 169, P. 1, 62, HDT., AESCH. Pr. 149, THUC. 2, 52, 9, Prot. 337 d, Crit. 161 c, PAP., N. T. Luc. 2, 22 v. d. *Mozaische wet enz.* — 4 *spec.* (muz.) wijs, melodie; *vand.* naam voor bep. liederen, lofzangen HYMN. Ap. 20, AESCH. Pr. 575, THUC. 5, 69, 19, AR. Eq. 9, PL. Crat. 417 e, XEN. An. 5, 4, 17.

νομο-φυλακ-ια, ἡ, het ambt van νομοφύλαξ: toezicht op de wetten PL. Leg. 961 a.

νομο-φύλαξ, ακος, ὁ, „bewaker van de wet”, speciale commissie te Athene, die over de wetten en

haar handhaving moest waken PL. Leg. 755 a, ARISTOT., PAP.

νόος, ὁ, *contr.* νοῦς, *in Koine en N. T. gen.* νοός, *dat.* νοῖ *bijv.* Rom. 7, 22, — 1 het denken als functie, *d. w. z.* het partij kiezen tusschen verschillende mogelijkheden; *vand.* opmerkzaamheid, aandacht, νοῦν (προσ-)έχειν τινα AR., PL. Symp. 192 b. — 2 denkvermogen: verstand Δ 813 *alg. tot N. T.* Luc. 24, 25; *als* Goddelijk verstand, Rede, het kosmisch principe, z. ANAXAGORAS 12 D. *enz.* — 3 gedachte(inhoud) O 80 *alg. tot N. T.* Rom. 14, 5. — 4 gedachte als voorkeur v. d. wil: > *gezindheid*, wil, besluit, plan O 242, *vooral* ἐν νόῳ ἔχειν in den zin hebben, van plan zijn HDT. 1, 86; κατὰ νόον, naar wensch, naar den zin HDT. 4, 88, *alg.* ATT. *tot N. T.* Rom. 11, 34. — 5 *praegn.*: typische gedachte: *denkwijze.* — 6 *geest (teg. lichaam)* DEMOCR. 105 D., N. T. Rom. 7, 23. — 7 *v. dingen*: zin, betekenis, inhoud v. e. woord HDT. 7, 162, AR. Ran. 1439.

(*νεῖος*; v. < νό-φος. *Semasiol.* vgl. *verbindingen als νόον, θυμὸν τρέπειν* E 676, τ 479; *oorspr.* neiging, gedachteeneiging of voorkeur > bep. gedachte; *denkwijze* > *geest*).

νοσ-άζω, *pass.* ziek worden ARISTOT.

νοσακέρως, 3, ziekelijk ARISTOT.

νοσ-ερός, *adv.* ὡς, ziekelijk, ongezond EUR. Hipp. 131, ARISTOT.

νόσσευ-μα, τό, ziekte HIPPOCR.

νοσ-έω, — 1 *eig.* ziek zijn HDT. 1, 19, AESCH. Pr. 378, SOPH. O. R. 60, THUC. 2, 48, 15, AR. Av. 31, PL. Gorg. 495 e. — 2 *overdr.* > ongelukkig, rampzalig zijn, lijden, γῆ SOPH. O. R. 636; πράγματα XEN. An. 7, 2, 32, N. T. Tim. 6, 4, περὶ λογομαχίας. — 3 *geestelijk lijden*: waanzinnig zijn SOPH. Ai. 207. — 4 in opwinding verkeeren, in oproer zijn HDT. 5, 28, PL. Rep. 470 c; v. *menschelijke hartstocht* PL. Symp. 207 b.

νοση-εία, ἡ, — 1 ziekte (verschijnselen) SOPH. Ph. 39 (*v. d. etier*). — 2 ziekenverpleging PLUT.

νοση-εῦω, — 1 een zieke verplegen, τινα ISOGR. 19, 26. — 2 *pass.* ziek zijn DIO.

νοση-λός, ziek HIPPOCR.

νόση-μα, τό, — 1 ziekte THUC. 2, 51, 1, SOPH. Ph. 755, N. T. Joh. 5, 4; *vgl.* THUC. 2, 53, 18 *in ruimen zin*, AESCH. Pr. 225, SOPH. O. R. 307. — 2 *ziekte v. d. geest*: waanzin SOPH. Ai. 338, PL. Gorg. 480 b. ἀδίκιας. — 3 *verz.*: *alg.* leed SOPH. O. R. 1293.

νοσηματ-ικός, ziekelijk ARISTOT., PLUT.

νοσηματ-ιον, τό, lichte ongesteldheid ARISTOT.

νοσηματ-ώδης, ziekelijk ARISTOT.

νοση-ρός, ongezond, v. *plaatsen* XEN. Cyr. 1, 6, 16, PLUT.

νοσ-ίζω, ziek maken ARISTOT.

νοσο-γνωμικός, ἡ ν-ή, diagnostiek PL. fr.

νόσος, ἡ, (*ep.?*) *ion.*, ook PIND. νοῦσος *met* νοσο-: νοσο- = φαεινός: *aeol.* φαεινός, — 1 ziekte A 10, ι 411, HDT. 1, 19, PIND. P. 10, 41, ATT.: THUC. 2, 49, 8, *alg. tot N. T.* Mt. 4, 24. — 2 ziekte v. d. *geest* AESCH. Pr. 977, SOPH. Ai. 59. — 3 *hartstocht* SOPH. Tr. 445, PL. — 4 *verz.* *alg.* lijden, kwelling HES. Th. 527, SOPH. Ant. 421. — 5 *spec.*: v. h. land, dat misgewas geeft XEN. Ath. 2, 6.

(*onz.*; *oudste vorm*, wensch. *nog* bij HOM.: νόσος. *Msch.*: νότος, *oorspr.* vocht; v. < νοσο-ο- = *van een ntr.* *νότος *afgeleide o-stam.* Was *rot-* een medisch woord uit de oude theorie der vochten of was *rot-* de ziekelijke afscheiding, z. SOPH. Ph. 397).

νοσο-τροφία, ἡ, ziekenverpleging PL. Rep. 407 b.

νοσσάς, ἄδος, ἡ, ὄρνις, jonge hen EF.

νοσσα-εῦω, = νεοσσεῦω, uitbroeden HDT. 1, 159.

νοσσα-ία, ἡ, = νεοσσία, nest met jongen HEROND. 7, 71, N. T. Luc. 13, 34.

νοσσα-ιον, τό, kuikentje N. T. Mt. 23, 37.

νοσσός, = νεοσσός, jong v. e. vogel AESCH., N. T. Luc. 2, 24.

νοστ-έω, — 1 terugkeeren Δ 103, PIND. N. 11, 26, HDT. 1, 73, SOPH. O. C. 1386, EUR., AR. Av. 1270. — 2 *praegn.* er gelukkig, goed afkomen P 239, K 247. — 3 gaan naar AR. Ach. 29.

νόστ-ιμος, 2, — 1 van den terugkeer α 9, *meest met ἤμαρ*, AESCH. Ag. 343. — 2 v. *personen*; terugkeerend δ 806, AESCH. Ag. 618, EUR. Hec. 939. — 3 *spec. v. planten*: goed (terug=) opkomend, -gedijend THEOPHR., CALL. Cer. 136, PLUT. Luc. Luct. 19.

νόστος (νέομαι), ὁ, — 1 terugkeer α 87, PIND. P. 8, 83, EUR. Iph. T. 1066. — 2 reis, vaart, tocht PIND. N. 3, 25, SOPH. Ph. 43, Ai. 900.

νόσφι(ν), — *adv.* 1 ver weg, afgezonderd E 440, γ 193, HES.; ... van de anderen, in het geheim P 408. — *praep.*: 2 ver weg van, τινος Θ 490. — 3 buiten ... om, met uitzondering van M 466. — 4 zonder B 347, ξ 9, BACCH. 1, 170, AESCH. Supp. 239; v. ἡ, behalve dat THEOCR. 25, 197.

(*φρ instrumentalissuffix*; *nos-* *msch.*: νόστος: *eig.* met een heele reis? *Of*: *idg. no-* „ginds” (s. sv. ἐν); *suff.* vgl. μέσφα?).

νόσφι-διος (vgl. μινυνδάδιος), afgezonderd, in het geheim HES.

νοσφ-ίζω, — 1 verwijderen; *praegn.* rooven PIND. N. 6, 70, EUR. Hel. 647. — 2 berooven, τινά τινος AESCH. Ch. 619, SOPH. Ph. 1427, EUR. Suppl. 153 (*med.*) — 3 *euphem.* dooden AESCH. Ch. 491. — *Med.*: 4 verlaten; in den steek laten φ 77, δ 263, SOPH. O. R. 692; *m. aor. pass.* ARCHIL. 96. — 5 voor zich verduisteren, v. *geld* XEN. Cyr. 4, 2, 19, POL., N. T. Act. 5, 2, Tit. 2, 10. — *Pass. refl.*: 6 zich verwijderen ψ 98. — 7 zich afwenden, zich er niet mee inlaten B 81, Ω 222.

νοσφισ/μός, ὁ, ontvreemding POL.

νοσ-ώδης, 2, — 1 ziekelijk PL. Crit. 47 d, Symp. 186 b, PLUT. — 2 ongezond, ziek makend PL. Rep. 444 c, ISOGR. 19, 22, PLUT. — 3 *overdr.* gebrekkig PL. Rep. 408 b.

νοτ-ερός, nat, vochtig; ook nat-, vochtig makend THUC. 3, 21, 26, EUR. Supp. 978, PL. Tim. 60 c, PLUT.

νοτ-ιῶω, vochtig zijn, druipen ARISTOT.

νοτ-ίζω, — 1 *tr.* bevochtigen HERACL. 126 D., AESCH., PL. Tim. 74 c, ARISTOT. — 2 *intr.* vochtig zijn ARISTOT., PLUT.

νοτ-ιη, ἡ, vocht, regen Θ 307.

νότ-ιος, 3, ook 2, — 1 vochtig, regenachtig Δ 811, PIND. fr. 107, AESCH. Pr. 401, EUR. — 2 τὸ νότιον, het vochtig element: zee δ 785. — 3 zuidelijk HDT. 2, 158 AESCHIN. 2, 174.

νοτ-ίς, ίδος, ἡ, vochtigheid, nat EUR. Ph. 646, PL. Tim. 76 a.

νότος, ὁ, — 1 vocht, regen AESCH. Ag. 1391. — 2 vochtige, regenbrengende Zuiden-, Z.W. wind Γ 10, PIND. P. 4, 203, HDT. 2, 25; 4, 173, THUC. 3, 6, 10, PL. Critias 118 b.

(*W. s-net-*, vgl. *νάω*, o-phase vgl. *arm.* *nay* nat. z. *lat.* *nātāre*. Daarnaast *W. ned-* in *EN.* *Nēd-*: *Nēsoos*, (of *W. net-*?) *Nēdōn*, *nld. nat*).

νου-βυστικός, ὁ, volgepropt met verstand: verstandig AR. Vesp. 1294.

νουθεσία, ἡ, = **νουθέτησις**, AR. Ran. 1009, PLUT., N. T. Eph. 6, 4.
νουθετέω, — 1 op het hart drukken, waarschuwen, vermanen, τινά AESCH. Pr. 264, SOPH. Ph. 1283, EUR., AR. Vesp. 732, PL. Gorg. 497 a, MEN. Epitr. 523, N. T. Act. 20, 31, — 2 bedaren SOPH. O. C. 1193.
νουθέτημα, τό, vermaning AESCH. Pers. 830, SOPH., EUR. Ph. 595, PL. Gorg. 525 c.
νουθέτησις, ἡ, vermaning, waarschuwing EUR. Herc. 1256, PL. Prot. 323 e.
νουθετητικός, waarschuwend PL. Leg. 740 e.
νουθετικός, = *voorg.*, PL. Soph. 230 a, XEN. Mem. 1, 2, 21.
νοῦθος, ὁ, = **ψόφος**, EP. fr.
νοῦμηνία, ἡ, *later νεομηνία*, nieuwe maan ORPHEUS 22 D., THUC. 2, 28, 4, XEN. An. 5, 6, 23.
νοῦμος (< lat. *nummus*), ὁ, munt bij de Tarentijnen van 1½ obool = *sestertius* ARISTOT., PLUT.
νοῦνχειᾶ, ἡ, schrandtheid POL.
νοῦν-εχής, verstandig POL., PLUT., *adv.* N. T. Mc. 12, 34.
νοῦν-εχόντως, *adv.*, verstandig ISOCR. 5, 7.
νοῦς, ὁ, *z. νόος*.
νοῦσημα *e. dgl.*, *z. νόσ*.
νοῦφαρ, τό, *geneeskrachtige plant* ARISTOT.
νύ, *z. νύν*.
νυγ-μή, ἡ, het steken, de steek PLUT. Anton. 86.
νυγ-μός, ὁ, het steken PLUT. Philop. 9, LUC.
νυκτάλωψ, ὠπος, ὁ, — 1 's nachts niet ziende HIPPOCR., MED. — 2 *deze ziekte* ARISTOT.
 (< *νυκτ-αν'ωψ*, 's nachts niet ziende, *vgl.* GALENUS: *οἱ τῆς νυκτός ἄλαοι. Of ὠ ἀλαός?*)
νυκτ-εγερτέω, 's nachts waken PLUT. Caes. 40.
νυκτέλιος, τὰ ν-α, nachtelijke feesten PLUT.
νυκτερία, ἡ, nachtelijke jacht PL. Leg. 824 a.
νυκτ-ερείσιος, 2, = **νυκτερήσιος**, *met komische toespeeling op ἐρείδω*, 's nachts aan het werk: „in den nacht gedrukt” AR. Th. 204, (*vgl.* ib. 488).
νυκτέρευμα, τό, nachtkwartier POL.
νυκτερευτής, οὔ, ὁ, die 's nachts op jacht gaat PL. Leg. 824 b.
νυκτερευτικός, geschikt voor het jagen bij nacht XEN. Mem. 3, 11, 8.
νυκτερεύω, waken XEN. An. 4, 4, 11, AESCHIN. 1, 75, POL.
νυκτερήσιος (*naar ἡμερήσιος*), 2, nachtelijk LUC.
νυκτερινός, nachtelijk, bij nacht POL., XEN. Hell. 7, 1, 5, PL. Soph. 220 d, LUC.
νυκτερίς, ἴδος, ἡ, vleermuis μ. 433, HDT. 2, 76.
νυκτερόβιος, bij nacht levend ARISTOT.
νυκτερός 2, nachtelijk, bij nacht AESCH. Pr. 797, SOPH. El. 410, EUR.
 (*vgl. νύκτωρ, lat. nocturnus*).
νυκτερωπός, met de oogten van den nacht: 's nachts verschijnend EUR. Herc. 111, PLUT.
νυκτ-ηγορέω, — 1 's nachts melden AESCH. Sept. 29. — 2 's nachts spreken (EUR.) Rhes. 89.
νυκτ-ηγορία, ἡ, nachtelijke vergadering en toespraak (EUR.) Rhes. 19.
νυκτ-ηρεφής, in nachtelijk duister gehuld AESCH.
νυκτι-βάτας, door den nacht gaande, σκοπός SCOL. 30, 14 ALD.
νυκτι-βόας, door den nacht schreeuwend CARM. POP. 42, 1 ALD.
νυκτί-βρομος, gedurende den nacht gedruisch makend (EUR.) Rhes. 552.
νυκτι-κόραξ, ακος, ὁ, nachtraaf ARISTOT.

νυκτι-λαμπής, in den nacht lichtend, δνόφος SIMON. 13, 10 ALD. (?)
νυκτί-νομος, 's nachts om voedsel uitgaand ARISTOT., PLUT. 286 b.
νυκτι-πάγης, in den nacht verstijvend βορέας TIMOTH. Pers. 145.
νυκτι-πήδηξις, soort sloffen voor 's nachts HEROND. 7, 59.
νυκτί-πλαγίος, — 1 's nachts rusteloos AESCH. Ag. 12. — 2 's nachts geen rust latend AESCH. 330, Ch. 524, 751.
νυκτί-πλάνος, 's nachts rondzwerfend LUC. Alex. 54.
νυκτι-πόλος, bij nacht rondlopend HERACL. 14 D., EUR. Ion 718, 1049, Kret. 12 v. A.; = **πόλευτος**, AP. RH., LUC.
νυκτι-πορέω, = **νυκτοπ.**, POL.
νυκτί-σεμνος, bij nacht gevierd, δεῖπνα AESCH. Eum. 108.
νυκτι-φάης, bij nacht lichtend PARM. 14 D.
νυκτί-φάντος, bij nacht verschijnend nachtelijk EUR. Hel. 570.
νυκτί-φοιτος, bij nacht komend AESCH. Pr. 657.
νυκτι-φρούρητος, bij nacht bewakend AESCH. Pr. 861.
νυκτο-βατιά, ἡ, reis bij nacht HIPPOCR.
νυκτο-γραφία, ἡ, schrijven bij nacht PLUT. 634 a.
νυκτο-θήραξ, ου, ὁ, jager bij nacht XEN. Mem. 4, 7, 4.
νυκτο-μαχία, *ion.* ἰη, ἡ, gevecht bij nacht HDT. 1, 74, THUC. 7, 44, 29, PLUT.
νυκτο-περιπλάνητος, in den nacht rondzwerfend AR. Ach. 264.
νυκτο-πορέω, bij nacht reizen of marcheeren XEN. Cyr. 5, 1, 19, POL.
νυκτο-πορία, ἡ, reis of marsch bij nacht POL., PLUT.
νυκτο-στράτηγος, ὁ, commandant van de nachtwacht PAP.
νυκτουργός, bij nacht werkend PLUT. 376 e.
νυκτοφυλακία, ἡ, 's nachts op post staan, bewaken, τι XEN. Cyr. 4, 5, 3, DIO CASS.
νυκτο-φύλαξ, ακος, ὁ, nachtwacht XEN. An. 7, 2, 18.
νυκτώον (*naar Μητροῦον*), τό, tempel der nachtgodin LUC. V. H. 2, 33.
νυκτ-ωπός, 2, = **νυκτερωπός**, EUR. Iph. T. 1279.
νύκτωρ, *adv.*, 's nachts HES. O. 177, SOPH. Ai. 47, LYS. 1, 14, EUR., PL. Gorg. 471 b.
 (*oude acc. sing. v. h. type ὄδωρ*).
νύμφα, ἡ, *voc. v. νύμφη*, lief meisje, lief kind Γ 130, 8 743.
νυμφ-ἄγωγ-έω, — 1 de bruid uit het ouderlijk huis naar den bruidegom geleiden POL. — 2 γάμους, een huwelijk tot stand brengen PLUT.; — *ία*, ἡ, POL., PLUT.; — *ός*, ὁ, of ἡ, PLUT., LUC.
νυμφαία, ἡ, *een waterplant*: nymphaea THEOPHR.
νυμφαίον, τό, tempel der nimfen AP. RH., MEN., PLUT. Alex. 7.
νυμφαίος, gewijd aan de nimfen EUR. El. 447.
νυμφεῖος, *ion.* ἥσιος, ook 2, — 1 van of voor de bruid PIND. N. 5, 30, EUR. Iph. A. 131. — 2 **τὸ ν-ον**, bruidsvertrek SOPH. Ant. 891, *vgl.* Tr. 920. — 3 **τὰ ν-α**, huwelijk (sfeest) SOPH. Tr. 7, Ant. 568 bruid.
νύμφευμα, τό, — 1 huwelijk, pl. SOPH. O. R. 980, EUR. Ph. 1204. — 2 gehuwde vrouw EUR. Tr. 420.
νυμφευτήριος, 3, de bruid, het huwelijk betreffend EUR. Tr. 252.
νυμφευτής, οὔ, ὁ, — 1 bruidegom EUR. Ion 913. — 2 = **παρὰνύμφιος**, vriend van den

bruidegom, die de bruid mee naar haar nieuwe woning voert PL. Polit. 268 a.

νυμφεύ-τρια, ἡ, bruidsmisje, = *ἡ παράνυμφος*, AR. Ach. 1056, PLUT.

νυμφ-εὺα, — 1 uithuwen PIND. N. 3, 56, EUR. Alc. 318, LUC. — 2 v. d. vrouw huwen SOPH. Ant. 654, 816 EUR. — 3 v. d. man huwen EUR. Iph. A. 458, 461 med. El. 1340.

νύμφη, ἡ, — 1 bruid Σ 492, HDT. 4, 172, AESCH. Ag. 1179, SOPH. O. R. 1407, AR., PL. 592, PL., N. T. Mt. 25, 1 spec. schoondochter. *Vaak ook*: jonge, pas gehuwde vrouw δ 743, EUR. Andr. 140. — 2 huwbare, jonge vrouw I 560, λ 447, HES. Th. 298. — 3 *Als eigenaam*: Nymph, *sinds* Hom. Ω 615, ζ 122. — 4 spec. nimfen, *het jonge bijengebroed* ARISTOT.

(met nasaaalinfic: W. sneu+bh-, lat. *nūbo*, *prō-nūba*, o.b. *snubiti* liefhebben, tot vrouw vragen).

νυμφ-ιδίω (vgl. lat. *lymphātus*), bezeten zijn; van paarden: al te verhit worden ARISTOT.

νυμφιδ-ιος, αν, van of voor de bruid EUR. Hipp. 1140, AR. Av. 1729.

νυμφ-ικός, = voorg., AESCH. Ch. 71, SOPH. O. R. 1242, AR. Lys. 378, PL.

I. νύμφ-ιος, = voorg., PIND. P. 3, 16, EUR. Iph. A. 741.

II. νυμφ-ιος, ὁ, bruidegom, jonggehuwd man Ψ 223, η 65, PIND. P. 9, 118, AESCH. Sept. 757, SOPH. O. R. 1358 (echtgenoot), Ant. 761, EUR., AR. Av. 161, PL.

νυμφο-γέννητος, uit een nymf geboren SOPH. Ichn. 35 D.

νυμφό-κλαυτος, door bruiden beweend AESCH. Ag. 749.

νυμφο-κομ-έω, zich als bruid smukken EUR. Med. 985.

νυμφο-κόμος, de bruid toeiend EUR. Iph. A. 1087.

νυμφό-ληπτος, door nimfen aangegrepen: waanzinnig PL. Phaedr. 238 d, ARISTOT., PLUT.

νυμφό-τιμος, de bruid eerend, μέλος AESCH. Ag. 706.

νυμφών, ὄνος, ὁ, huis of kamer, waar de bruiloft gevierd wordt N. T. Mt. 9, 15, Mc. 2, 19, LUC. 5, 34 vgl. Mt. 22, 10.

νῦν, adv., — 1 nu, thans; heden, tegenwoordig, *sinds* A 27 alg. tot N. T. Luc. 16, 25. — 2 met levendige visie ook van het verleden: nu of toen juist Γ 439. — 3 vaak adv. τὸ νῦν, τὰ νῦν, *sinds* HDT. τὰ νῦν τὰδε, nu hier bijzonder HDT. 7, 104, alg. tot N. T. Act. 4, 29. — 4 *verzw.*: > modaal of causaal: . . . dan, zoo; in deze omstandigheden daarom, alg. tot N. T. Luc. 19, 42 (na een *bijzin* met εἰ). (o.ind. *nū* nú, *nūnām*, lat. *nunc* [*< num-ce = tunc: tum*], o.ier. *nu-als praefix*, got. *nu* = *ndl. nu*, lit. *nūnāi*, o.b. *nyne*).

νῦν (meestal ὕ) ep. *νó* (slechts K 105 *νόν*); *steeds enclitisch*, — 1 v. tijd: *zuak* nu Σ 392. — 2 meest *verzwakt*: v. tijd nu, dan vervolgens, *sinds* A 382: *ἤκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος· οἱ δὲ νυ λαοὶ θνήσκον*, alg. — 3 *modaal of causaal*: . . . dan, of dus ζ 277, A 414, HDT., ATT. — 4 *in zachte tegenstelling*: nu, toch zeker II 622.

(z. *νῦν*; kortste phase in *enclisis*).

νύναμαι = δύναμαι, met *retrogressive assimilatie* INSCR. Leg. Gortyn. 8, 20, 32 *eld*.

νῦν-δῆ (of *νῦν δῆ*), ook voor wat zoo even, nu *gepasseerd is* vgl. PL. Prot. 329 c, Phaedr. 230 a.

νῦν-ί, nā, nā juist EUR. Med. 157, PL. Phaed. 115 c, N. T. Act. 22, 1.

νύξ, νυκτός, ἡ, — 1 nacht, *sinds* I 78, K

253, alg. tot N. T. Mt. 14, 25. Spec. (τῆς) νυκτός, 's nachts, *sinds* v 278 (ω νυκτὶ ο 34); μέσαι νύκτες ATT.: AR. Vesp. 218. — 2 duisternis E 23; *overdr.* A 47, als beeld van *verschrikking*. — 3 ook v. *bezv. vjming en dood* Σ 439, E 659, AESCH. Sept. 403.

(*< nōkt-: ig. nokt-, vgl. o.ind. naktam* 's nachts, alb. *nats* nacht, lat. *nox*, o.ier. *in-nocht* dezen nacht, got. *nahts* = *ndl. nacht*, lit. *naktis*, o.b. *noštī*).

νύξις (νύσσα), ἡ, een steek met de sporen PLUT.

νυός, ἡ, — 1 schoondochter X 65. — 2 verwante Γ 49. — 3 geliefde THEOCR. 18, 15.

(*< σ-νυός: o.ind. snūsā*, lat. *nūrus*, ohd. *snur*, o.b. *snūcha* schoondochter).

νύσσα, ἡ, — 1 „stootsteen”: steen, later paal a. h. *eind v. d. renbaan*, waar men omheen moest buigen in de bocht, steen des „aanstoots” Ψ 332, 344, AP. RH. 3, 1272. — 2 hetzelfde aan het begin voor den δίκυλος; *vand. start*, beginpunt Ψ 758, θ 121.

(*< *νυχῆ, bij νύσσα* stooten).

νύσσω, att. -ττω, — 1 steken, slaan, treffen N 147, Joh. 19, 34. — 2 *verzw.* stooten tegen, aanstooten Λ 565, med. Ε 26, HES. Sc. 25, N. T. Mt. 27, 49, Π 704, ξ 485, AR. Pl. 774, LUC.; *overdr.* Nub. 321.

(onz.; *msch.*: *ovvχ- nagel < onugh-* z. d. v. *< νυχ-ω*. Oorspr. openrijten > stooten? Vgl. *msch.* o.b. *nūznpti* steken, *pro-noziti* doorboren, *nozi* mes).

νυστ-άζω, — 1 slapen AR. Av. 638, PL. Ap. 31 a, Symp. 223 d, N. T. Mt. 25, 5. — 2 *vand.* nergens op letten, nergens om geven PL. Rep. 405 c.

(lit. *snustui* ik sluimer, *snūdis* slaper, droomer).

νυστακ-τής, οὔ, ὁ, dutje AR. Vesp. 12.

νύχευ-μα, τό, nachtwakken EUR. Supp. 1136(?).

νύχεύω, wacht houden (EUR.) Rhes. 520.

νυχθ-ήμερον, τό, nacht en dag, etmaal N. T. 2 Cor. 11, 25.

νύχ-ιος, bij nacht (geschiedend of handelend) HES. O. 519, AESCH. Pers. 952 (*overdr.* rampzalig), SOPH. Ant. 1147, AP. RH.

νῶ, CORINNA 9 ALD., *vōs met nieuwe dual. uitgang, gen. dat. vōcy*, att. *vōn acc.* E 219, o 475 *vō*, wij beiden.

(vgl. lat. *nōs* met plur. uitgang; dual. o.ind. *nāu*; o.b. *na*).

νυγαλ-ίζω, smullen COM.

νυγάλον, τό, plur. lekkernij COM.

(? de nagen, *ndl. knagen*, wijzen op *negh-*, niet *negh*). *Invloed v. τρώγω?*)

νυθός, — 1 tandelooz AR. Ach. 715, THEOCR. 9, 21, PLUT. — 2 *overdr.* stomp PLUT.

(voor *o* vgl. *μόνυξ*; z. *δδών*).

νυδῶν-ία, ἡ, ongevoeligheid voor smart PIND. P. 3, 6, THEOCR. 17, 63.

νυδῶννος (δδώνη), — 1 zonder smart PIND. N. 8, 50. — 2 *trans.* smartstillend SOPH. Phil. 44.

νυθεία, ἡ, traagheid PL. Phaedr. 235 d.

νυθής, — 1 rustig, langzaam, traag Λ 559, EUR. Herc. 819, PL. Ap. 30 e, LUC. — 2 traag van begrip HDT. 3, 53, AESCH. Pr. 62, PL. Polit. 310 e.

(Vgl. *νυθρός*; *msch.*: o.ind. *nādhitā*- hulp-behoevend, got. *nīpan* ondersteunen, ohd. *gi-nāda* rust [*> genade*], W. *neth- ω nedh-*. Of = *Uc-alegon* (bij HOM.) uit *ve+oth-: δδομαι*?)

νυθρ-επι-θέτης, ου, ὁ, hij, die langzaam iets aangrijpt, begint ARISTOT.

νυθρ-εὔρομαι, langzaam zijn HYPER.

νυθρ-ίη, ἡ, ion., gefingerde („Oost-indische”) doofheid HEROND. 4, 53.

νυθρός (z. *νυθής*), traag ARCHYTAS 1 D., PL. Theaet. 144 b, POE., LUC.

νωθρό-της, ἡ, traagheid ARISTOT.

νώϊ, z. νῶ.

νωί-τερος, ons beiden toebehoorend O 39, μ 185.

νωκᾶρ-ώδης, = ναρκώδης, droomerig COM.

(νόκαρ slaap, z. W. nek- v. νεκρός).

νωλεμής, „ongebroken”, slechts ntr. als adv.: v. tijd ononderbroken, onophoudelijk Ξ 58, I 317; adv. έως, hetz., standvastig Δ 28, E 492.

(msch. ve- neg. + ολεμής; W. lem- breken; osc. lamatir „caedatur”, ntl. loom, o.pr. limtwey breken, o.b. lomitti breken).

νώμα, τό, ion. = νόημα.

νωμάω (gerelkte o-phase bij νέμω), — 1 bewegen K 358, PIND. P. 7, 47, PARM. I, 35 D., BACCH. 5, 26 refl., AESCH. Sept. 3. — 2 snel bewegen, besturen > zwaaien Γ 218, ἔγχος E 594, schild H 238, EUR. Ph. 1385. — 3 overdr.: v. d. geest (vgl. lat. volutare, δρμαίνω) overwegen v 255 > σ 216, PL. Crat. 411 d, SOPH. O. R. 300, HDT. 4, 128; abs. nadenken HYMN. Cer. 379. — 4 (z. νέμω), ronddeelen A 471, v 54, PIND. N. 9, 51.

νώμη-σις, ἡ, beschouwing, waarneming PL. Crat. 411 b.

νώνυμος (vgl. δνομα < -μη), = volg., M 70, HES., PIND. O. 10, 51.

νώνυμος, zonder naam, faam, roem v 239, AESCH. Pers. 1003, SOPH. El. 1084.

νώροψ, eig. met wilskrachtigen blik: onvervaard, χαλκός B 578, ω 467.

(HESYCH. νωρεῖ ἔνεργεῖ: lit. nóriu ik wil).

νωσάμενος, e. dgl. ion. en dor. = νοησ.

νωτ-άκμων, ονος, met gepantserden rug, v. d. kereeft BATR. 294.

νωτ/αίος, op of in den rug EUR. El. 841, PL. Tim. 74 a, ARISTOT.

νωτ-ίζω, — 1 tr. te-rug (νώτον) keeren, doen gaan, δρμαίμα SOPH. O. R. 193, EUR. Andr. 1141. — 2 overdr. iets, τι, den rug, d. i. van boven bedekken

AESCH. Ag. 286, EUR. Ph. 654.

νώτ-ιος, = νωτιαίος, (PL.) Locr. 100 a.

νώτον, τό, HES., XEN. Eq. 3, 3, N. T. Rom. 11, 10, ook ν-ος ό, — 1 rug, v. mensch en dier B 765, HES., PIND. P. 4, 83, HDT. 2, 70, ATT.: THUC. 1, 62, 16, N. T. Rom. 11, 10. — 2 rugstuk, haas I 207, 8 65. — 3 overdr. rug: breede oppervlakte B 159 θαλάσσης, γ 142, PIND. P. 4, 228 γᾶς, EUR. Iph. T. 1445, AR. Th. 1067, PL. Phaedr. 247 c.

(W. nō+t-: kortste phase nō+t-: o.ind. nit-amba- achterste, lat. nates pl. achterste).

νωτο-φόρος, op den rug dragend; τὸ ν-ov, lastdier XEN. Cyr. 6, 2, 34, DIO.; -έω en -ία ἡ, DIOD.

νωχελής, eig. niet goed slatend: traag en moeilijk komend, traag SOPH. Ach. Syll. 19 D, EUR. Or. 800.

(daarnaast νοχαλής; < ν(ε)-+οχαλής, waarbij o. prothetische vocaal is [vgl. δνωξ]. Z. χαλάω. Vgl. νωλεμής).

νωχελ-τη, ἡ, traagheid T 411.

E.

Ξ, Ξ, Ξι, τό, indecl., veertiende letter; als cijfer Ξ' = 60.

(oorspr. = en < phoenic.: samek [scherpe s]; Ξ althans in oost-gr. alfabeten voor ks gebruikt; het att. alfabet gebruikte χσ).

Ξαίνω, — 1 kammen, kaarden χ 423, SOPH., AR. Lys. 536, PL. Polit. 308 d, LUC. — 2 vand. spinnen, > weven AR. Eccl. 89, ARISTOT. — 3 alg. slaan AESCH., DEM. 19, 197, PLUT., D. H.; vgl. PL. Leg. 780 c; εἰς τὸ πῦρ Ξ. = nutteloos werk verrichten.

(W. kes- met versch. verlengingen: ks+es-, z. Ξέω, ks+eu-, z. Ξύω, ks+en-, z. Ξαίνω < Ξαν-ρω [av < ηn-] zooals φαίνω, z. d. Vgl. lat. sentis doorstruik, sentus ruw, stekelig. Voor kes-, z. lit. kasjiti krabben, o.b. česati kammen).

Ξανθ-ίζω, bruin maken = braden AR. Ach. 1047, CON.; med. bruin verven Lys. 43.

Ξανθό-γεωσ, ω, met goudgele aarde LUC. D. Syr. 8.

Ξανθο-δερκής, met bruine oogen BACCH. 8, 12.

Ξανθο-θριξ, -τριχος, met goudgeel, blond haar BACCH. 5, 37, THEOCR. 18, 1.

Ξανθο-κόμησ, ου, ό, = voorg., PIND. N. 9, 17, THEOCR. 17, 103.

Ξανθός, — 1 vaalgrijsbruin v. paarden I 407. — 2 bruin, blond, v. menschen Γ 284, Menelaus A 197, Achilles PIND. N. 3, 43, XENOPHAN. 1, 9 D. (v. h. brood), BACCH. 3, 56, AESCH. Pers. 617, SOPH., EUR., PL. Lys. 217 d.

(W. kas- bruin, grijs, verlengd k(a)san- en k(a)s-ou, [z. ξουθός geelachtig]. Vgl. o.ind. šasám. haas, lat. cānus en casnar [< kas-n-], ags. hasu grijs-bruin, ntl. haas, o.pr. sasins haas).

Ξάν-της, ου, ό, wolkammer PL. Polit. 281 a.

Ξαντι-κόξ, ἡ Ξ-ἡ, de kunst der wolkammers PL. Polit. 282 a.

Ξάσ/μα, τό, gekamde wol SOPH.

Ξειν-απάτης, ου, ό, ion. = Ξεναπάτης, EUR. Med. 1392.

ΞΕΙΝΗ- en ΞΕΙΝΟ-, ΞΕΙΝ-, z. Ξεν.

Ξειν-ήιον, τό, ion. en ep., — 1 gastgeschenk, aan de gasten gegeven, (vaak in den vorm van eten Σ 408), K 269, Z 218. — 2 > dank, vergelding χ 290.

Ξειν-ήιος(?), δῶρα, gastgeschenken ω 273.

Ξεν-ἀγέτας, ου, ό, bij, die de vreemdelingen of gasten rondleidt: gastheer PIND. N. 7, 43.

Ξεν-ᾶγ-έω, — 1 vreemdelingen rondleiden PL. Phaedr. 230 c, LUC. — 2 huurtroepen aanvoeren XEN. Hell. 4, 2, 17.

Ξεν-ᾶγός, — 1 vreemdelingen rondleidend, gids PLUT. — 2 aanvoerder van huurtroepen THUC. 2, 75, 21, XEN. Hell. 4, 2, 19.

Ξεν-απάτας, ου, ό, z. ook Ξειν-, zijn gasten, vreemden bedriegend PIND. O. 10, 34.

Ξεν-απατ-ία, ἡ, zijn gastvrienden bedriegen PL. Ξεν-αρκής, zijn gast beschermend PIND. N. 4, 12.

Ξένη, ἡ, — 1 vreemdeling(e); „gastvriendin” HYMN. Cer. 249, PIND. P. 4, 233, AESCH. Ag. 1062.

— 2 het vreemde land, buitenland SOPH. Ph. 135, EUR. Andr. 136.

Ξεν-ηλάσ/ια, ἡ, vreemdelingen verdrijven of weren THUC. 1, 144, 19, PL. Prot. 342 c, PLUT.; ook τεχνῶν, van vreemde kunst of beroepen PLUT.

Ξεν-ηλάτ-έω, vreemdelingen verdrijven, als een vreemdeling verdrijven AR. Av. 1012, POL., PLUT.

Ξεν-ία, ἡ, ion. en dicht. Ξενίη, — 1 gastvriend-schap ω 314, PIND. P. 10, 64, BACCH. 12, 224, HDT. 1, 27; 7, 228, ATT.: THUC. 8, 6, 13, SOPH. O. C. 516, XEN.; gastvrij onthaal ω 286. —

2 *concr.* logeerkamer; woning v. e. vreemde N. T. Philem. 22, Act. 23, 23. — **3** ξένος zijn, rechts-toestand v. d. vreemdeling AR. Vesp. 718, γραφή ξένος, (tegen een vreemdeling, die zich als burger uitgaaf) LYS. 13, 60, DEM., LUC.

Ξενίζω, *ion. en dicht.* ξενίζω, — **1** als gast behandelen, -ontvangen Γ 207, HDT. 1, 30, TR.: SOPH. El. 96 *euphem.*, AR. Ach. 85, PL. Gorg. 471 b, XEN., N. T. Hebr. 13, 2. — **2** *intr.* zich als een vreemde gedragen POL., LUC. — **3** *tr.* bevreemden, verbazen POL., N. T. Act. 17, 20; *pass. refl.* 1 Petr. 4, 12.

Ξενικός, — **1** van ofvoorden vreemde, -den gast AESCH. Supp. 618, EUR. Ion 722; > vreemd, buitenlandsch HDT. 1, 135, PL. Crat. 417 c, POL., PAP. — **2** *subst.* τὰ ξένια, belasting, door vreemdelingen betaald DEM. — **3** τὸ ξένον, huurtroepen THUC. 7, 42, 9, XEN. An. 1, 2, 1.

Ξένιος, *bij ATT. soms 2*, — **1** de gasten, vreemden beschermend, Ζεὺς N 625, PIND. O. 8, 21, PL. Leg. 729 e. — **2** gastvrij PIND. N. 4, 23, HDT. 5, 63. — **3** aan den gast of vreemde gegeven; *spec.* ξένιον (δῶρον) gastgeschenk A 779, ξ 404, PIND. P. 4, 35, HDT. 4, 154; 6, 35, PL. Tim. 27 a: *vaak pl.* maaltijd, onthaal, ontvangst.

Ξένισις, *ή*, het onthalen van een vreemdeling of gast THUC. 6, 46, 12; gratis leveranties aan doortrekkende troepen PAP.

Ξενισμός, *ὁ*, — **1** het onthalen als gast PL. Lys. 205 c, PLUT., (N. T.). — **2** nieuwheid, ongewooneheid van iets POL.

Ξενιτεία, *ή*, dienst als huursoldaat DEMOCR. 246 D., LUC. Patr. Enc. 8.

Ξενιτεύω, — **1** in den vreemde leven POL., LUC. — **2** *med.* als huursoldaat dienen ISOCR. 5, 122.

Ξενοδαίκτης, *οὐδ*, *ὁ*, gastvrienden vermoordend EUR. Herc. 391.

Ξενοδαίτης, *ου*, *ὁ*, hij, die gasten opeet, van Polyphemus EUR. Cycl. 658.

Ξενοδοκῆω, *ion.* ξενίω, als gast opnemen, gastvrij ontvangen PIND., HDT. 6, 128, EUR. Alc. 552, PL. Rep. 419; = *δοκέω*, *abs.* N. T. 1 Tim. 5, 10.

Ξενοδοκία, *ή*, als gasten opnemen, -ontvangen, ontvangst XEN. Oec. 9, 10, (*ook* -χία), THEOPHR.

Ξενοδόκος, vreemdelingen, gasten opnemend, ontvangend, *als subst.* gastheer Γ 354, o 55, HES..

Ξενόεις, vol vreemdelingen of gastvrienden EUR. Iph. T. 1282.

Ξενοκτονῶω, *ion.* ξενίω, vreemdelingen of gastvrienden doden HDT. 2, 115, EUR. Herc. 1247, LUC.

Ξενοκτονία, *ή*, het doden van vreemdelingen of gastvrienden DIOD., PLUT.

Ξενοκτόνος, vreemdelingen of gastvrienden doodend EUR. Iph. T. 53, AESCHIN. 3, 224, LUC.

Ξενολογῶω, huurtroepen werven ISOCR. 5, 96, POL., PLUT.

Ξενολογία, *ή*, het werven van huurtroepen ARISTOT.

Ξενολόγιον, τό, een leger van huursoldaten POL.

Ξενολόγος, huurtroepen wervend POL., PLUT., PAP. *subst.*

Ξενομάνεω, een manie voor vreemdelingen hebben PLUT.

Ξενοπαθῆω, — **1** een vreemde sensatie hebben PLUT. — **2** vreemd doen, schuw zijn PLUT.

Ξένος, — **1** vreemd, uit den vreemde gekomen Ω 202, *alg. tot* N. T. Act. 17, 18. — **2** *subst.* vreemde, vreemdeling ζ 208, *alg. tot* PAP., N. T. Mt. 25, 35; *spec.* huursoldaat THUC. 1, 121, 32, XEN.

An. 1, 1, 10, PAP. — **3** *vand.* gast, gastvriend Z 215, PIND. N. 7, 61, BACCH. 10, 85, HDT. 1, 30, ATT., EUR. Herc. 19, PL. Men. 78 d. — **4** (*tengevolge van de wederzijdsche verplichting tusschen gastvrienden, ook:*) gastheer O 532, *alg. tot* N. T. Rom. 16, 23. — *overdr.* **5** vreemd, onbekend, met τινος SOPH. O. R. 219, PL. Ap. 17 d. — **6** vreemd, bevriend; > ongehoord AESCH. P. 688, LUC.

(*ion.* ξένος, *aeol.* ξένος, *corinth.* ξενφοκλής *e. dgl.*; ξ < ksenyo-. *Onz.*: *msch.* (ξ)ξ-εν-φο- met het *suff.* -φο- van κούδος? *Eig.* die van buiten (hier) binnen gekomen is? *Voor de twee praep. vgl. ὑπό*).

Ξενόστασις, *ή*, herberging, onderkomen voor vreemden SOPH. O. C. 90.

Ξενοσύνη, *ή*, *ep.* ξενίω, gastvriendenschap φ 35.

Ξενότιμος, gastvrienden eerend AESCH. Eum. 546.

Ξενοτροφῶω, huursoldaten in dienst hebben THUC. 7, 48, 4, DEM. 11, 18, PLUT.

Ξενοφονῶω, vreemdelingen of gastvrienden dodend EUR. Iph. Th. 1021.

Ξενοφονία, *ή*, = κτονία, ISOCR. 11, 36.

Ξενοφόνος, vreemdelingen of gastvrienden doodend (PL.).

Ξενόω, — **1** als gast(vriend) behandelen, -beschouwen: ontvangen, τινα PIND. P. 4, 299, AESCH. Supp. 929 *med.*, Ch. 702 *pass.*, EUR., XEN. An. 7, 8, 6, *pass.* — **2** *pass. refl.* gastvriendschap sluiten HDT. 6, 21. — **3** *med.* in den vreemde zijn SOPH. Tr. 65, Ph. 303.

Ξενούλλιον, τό, *dem.* v. ξένος, PLUT. 229 e.

Ξενών, *ωνος*, *ὁ*, — **1** verblijf voor gasten EUR. Alc. 543. — **2** herberg PL. Tim. 20 c, Leg. 953 d (?), LUC.

Ξένωσις, *ή*, vreemd worden: verandering of in den vreemde zijn EUR. Herc. 965.

Ξηρός (*z.* ξηρός), droog ε 402.

Ξέσις, *ή*, schaven, v. hout THEOPHR.

Ξέστης (< *lat.* sextarius), *ὁ*, maat, kruik, pint N. T. Mc. 7, 4.

Ξεστός, geschaafd, gepolijst; glad v. hout en steen γ 406, π 408, PIND. P. 2, 10, HDT. 2, 124, EUR. Alc. 836, AR. Th. 778.

Ξέω, *f.* ξέσω, *aor.* ἔξασ(σα), schaven; glad maken: polijsten ε 245, E 81 (glad, scherp afslaan).

(*st.* ξεσ-, *z. s. v.* ξάω).

Ξηραίνω, *f.* ανώ, *aor.* ἐξήρανα, *pf. pass.* ἐξήρασμαι HDT. 1, 86, ἐξήραμαι THEOPHR., N. T. — **1** (uit-)drogen of droog leggen Θ 345, THUC. 1, 109, 17, EUR. Cycl. 572, PL. Phil. 31 e, XEN. Mem. 4, 3, 8, N. T. Jac. 1, 11, Mt. 21, 19. — **2** doen verschrompelen, -verdorren Mc. 11, 20. — **3** *pass.* rijpen EPICT. 2, 6, 11.

Ξηραλοιφῶω, droog zalven, *d. w. z.* het lichaam masseeren zonder voorafgaand bad SOPH., AESCHIN. 1, 138 in een wet, PLUT., Sol. 1, LUC.

Ξήρανσις, *ή*, het drogen PLUT. 627 d.

Ξηραντικός, drogend ARISTOT., PLUT.

Ξηρασία, *ή*, droogheid, dorheid ARISTOT., THEOPHR.

Ξηροβατικός, op het droge loopend, *teg.* ξυδροσ PL. Polit. 264 d, ARISTOT.

Ξηροβιωτικός, op het droge, op het land levend ARISTOT.

Ξηρός, — **1** droog: droog, dor geworden: droog gelegd HDT. 5, 45, v.-SOCR., THUC. 1, 109, 19, TR.: AESCH. Sept. 696, AR. Nub. 404, PL. Phaed. 86 b, N. T. Luc. 23, 31. — **2** *overdr.* droog, ruw, ruig τρόποι AR. Vesp. 1452(?), COM.

(*z.* ξηρός, *Vgl. o. ind.* ksārā- brandend, verterend, *lat.* serēnus [*<* kseres-no-] droog: helder, *ohd.* serawen drogen).

Ξηρό-της, ἡ, droogheid, dorheid THUC. 7, 12, 20, PL. Rep. 335 d.
 Ξηρο-τρίβια, ἡ, droogwrijven ARISTOT.
 Ξηρο-τροφικός, op het droge levend, -zijn kost zoekend PL. Polit. 264 d.
 Ξηρό-φορτον, τό, gewicht van iets in drogen toestand INSCR.
 Ξήρω-σις, ἡ, = Ξήρασις, HIPPOCR.
 Ξιπο-μάχαιρα, „Skythisch” voor Ξιφομάχαιρα AR. Th. 1127.
 Ξιφο-ήρης, ἡ, met een zwaard uitgerust EUR. Ion 1258.
 Ξιφο-φόρος, — 1 een zwaard dragend EUR. Ion 980. — 2 ἀγώνες, met het zwaard AESCH. Ch. 584, EUR. Herc. 812.
 Ξιφο-ἰάς, ου, ὁ, zwaardvisch POL.
 Ξιφο-ἰδίον, τό, klein zwaard THUC. 8, 69, 23, AR. Lys. 53, XEN. Hell. 2, 3, 16.
 Ξιφ/ιστήρ, ηρος, ὁ, draagband van een degen PLUT. Pomp. 42.
 Ξιφο-δῆλητος, θάνατος Ξ., — 1 dood door het zwaard (vernietigd) AESCH. Ag. 1528. — 2 ἀγώνες, met het zwaard (vernietigd) AESCH. Ch. 729.
 Ξιφο-κτόνος, met het zwaard doodend SOPH. Ai. 10, EUR. Hel. 354.
 Ξιφο-μάχαιρα, ἡ, „Skythisch” Ξιπομάχ., sabel-zwaard AR. Th. 1127.
 Ξίφος, τό, — 1 recht zwaard Γ 367, PIND. N. 10, 6, HDT. 3, 64, AESCH. Ag. 1351, SOPH. Ant. 1232, XEN. Symp. 2, 11 (dolk), PLUT. — 2 zwaardvormig been in den rug van den inktvisch ARISTOT. — 3 zwaardlelie THEOPHR.
 (msch. lu. vgl. sem.: aram. sajeřā).
 Ξιφουλκ-ία, ἡ, het zwaard trekken PLUT. Pomp. 69.
 Ξιφουλκός, den degen trekkend AESCH. Eum. 592.
 Ξιφουργός, zwaarden makend AR. Pax 547.
 Ξόάνον (ξοF-ανον: ξύω), τό, — 1 uit hout gesneden voorwerp: ook muziekinstrument SOPH. — 2 spec. (oorspr. van hout gesneden) godenbeeld EUR. Iph. T. 1359, XEN. An. 5, 3, 12, (N. T.).
 Ξουθό-πτερος, met bruingele vleugels, v. d. bijen EUR. Herc. 487.
 Ξουθός (z. Ξανθός), — 1 grijsgeel BACCH. 5, 17 v. d. adelaar, EMPED. 128, D. (v. honig), AESCH. Ag. 1142, EUR., AR. Av. 214, Ran. 932, THEOCR. Epigr. 4, 11. — 2 grijs; v. d. stem: zacht Ltr.
 Ξυήλη (ξύω), ἡ, lacon., — 1 mes, beitel XEN. Cyr. 6, 2, 32. — 2 kromzwaard XEN. An. 4, 7, 16.
 Ξυλ-εία, ἡ, — 1 houthakken, houthalen POL. — 2 timmerhout, spec. voor schepen POL., PLUT.
 Ξυλ-ηγέω, hout aanvoeren DEM. 19, 114.
 Ξυλ-ηφ-ιον, τό, stukje hout COM., POL.
 Ξυλ-ίζομαι, hout sprokkelan XEN. An. 2, 4, 11.
 Ξύλ-ἴνος, van hout, houten PIND. P. 3, 38, HDT. 6, 57, PL. Theat. 146 e, XEN., N. T. 2 Tim. 2, 20.
 Ξυλο-ειδής, houtachtig THEOPHR.
 Ξυλο-κοπ-έω, met een stok slaan POL.
 Ξυλο-κόπος, — 1 om hout te hakken, πέλεκυς XEN. Cyr. 6, 2, 36. — 2 ὁ Ξ., pimpelmees ARISTOT.
 Ξύλον, τό, — 1 boomstomp Ψ 327; boom N. T. Luc. 23, 31. — 2 brandhout © 507, SOPH. Ph. 294. — 3 timmerhout HES. O. 808, PIND. fr. 241, HDT. 1, 186 balk, SOPH. Tr. 700, N. T. Apoc. 18, 12. — 4 knuppel HDT. 2, 63, N. T. Mt. 26, 47. — 5 houten voetblok als strafwerktuig HDT. 6, 75, ANDOC. 1, 45, AR. Eq. 367. — 6 houten schip HDT. 8, 100. — 7 katoenboom HDT. 3, 47; 7, 65. — 8 spec. houten bank in het theater AR. Vesp. 90. — 9 houten kruis(balk) N. T. Gal. 3, 13.

(oorspr. houten paal, stam; W. k-seul-: got. sauls, nld. zuil, lit. szūlas zuil, w russ. šūla blok hout, k- door kruising met ξύω? Z. lat. silva?)
 Ξυλουργ-έω, hout verwerken, timmeren HDT. 3, 113.
 Ξυλουργ-ία, ἡ, verwerking van hout, timmeren AESCH. Pr. 451.
 Ξυλουργ-ικός, voor het timmeren EUR.; ἡ Ξ-ή, timmerkunst PL. Phil. 56 b, PLUT.
 Ξυλο-φθόρος, hout aanmetend ARISTOT.
 Ξυλο-φορ-έω, een knuppel dragen LUC. Pisc. 24.
 Ξυλοχ-ίζομαι, dor. -ἴσδομαι = Ξυλίζωμαι, hakken THEOCR. 5, 65.
 Ξύλοχος (< Ξυλό-λοχος „Holz-lager”), ὁ, oorspr. nest, hol van wilde dieren met dor hout bedekt Λ 415, Φ 573.
 Ξυλώω, pass. hout worden THEOPHR.
 Ξύλω-σις, ἡ, balkwerk van een huis THUC. 2, 14, 29.
 ΞΥΝ en in composita ΞΥΝ-, Γ-, Λ-, Μ-, Ρ-, z. σύν.
 Ξυνάν, ἄνος, ὁ, dor. = Ξυνήων, PIND. N. 5, 27.
 Ξυνάων, ονος, ὁ, dor. = Ξυνήων, PIND. P. 3, 48.
 Ξυν-εείκοσι, met twintig tegelijk Ξ 98.
 Ξυνῆ, = κοινή, AESCH. Supp. 367.
 Ξυνήιος, ep. en ion. = Ξυνός, gemeenschappelijk Ψ 809; subst. Ξυνήια, gemeenschappelijk goed Α 124.
 Ξυνήων, ονος, ὁ, = κοινωνός, z. -άν, -άνω, deelhebber, deelgenoot HES. Th. 595.
 Ξυνός, gemeenschappelijk II 622, Σ 309; TYRT. 9, 15 ALD., onpartijdig, ARCHIL., PIND. I. 3, 46, BACCH. 9, 12, HDT. 4, 12, AESCH. Sept. 76, SOPH. Ai. 180. (< Ξυν-ιο-: ξύν = κοῖνος: κομ-ιο-, z. d.).
 Ξυνών, ὄνος, ὁ, deelhebber SOPH.
 Ξυνων-ία, ἡ, = κοινωνία, ARCHIL. 89 ALD.
 Ξυρ-έω, Ltr. N. T. ἄω, scheren, afsnijden HDT. 2, 36, SOPH. Ai. 786, AR. Th. 191, PL. Rep. 341 c, N. T. 1 Cor. 11, 6; ook pass. refl. of med. zich (iets) (af-)scheren HDT. 2, 66, LUC.
 Ξυρ-ήκης, — 1 scherp als een scheermes XEN. Cyn. 10, 3. — 2 kaal of glad geschoren EUR. Ph. 372, Alc. 427.
 Ξύρη-σις, ἡ, scheren, afscheren PLUT. 359 c.
 Ξυρο-δόκη, ἡ, scheermessendoos AR. Th. 220.
 Ξύρον (: ξύω, o.ind. ksura- m. scheermes), τό, scheermes K 173, THEOGN. 557, HDT. 6, 11, AESCH. Ch. 883, SOPH. Ant. 996, EUR. El. 241, AR. Eccl. 65; vaak ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, op het kritieke punt THEOGN. 557, HDT. 6, 11.
 Ξυρο-φορέω, een scheermes dragen AR.
 Ξύρω (ῥ)?, med. zich laten scheren PLUR.
 Ξύσ-μα, τό, het afgeschrapte, een klein deeltje (PYTHAGOR.) 40 D., spec. een zonnestofje ARISTOT.
 Ξυσματ-ιον, τό, dem. v. voorg., HIPPOCR.
 Ξυσματ-ώδης, Ξ-ες διαχώρημα, ontlasting waarin zich kleine deeltjes van de oppervlakte der darmen bevinden HIPPOCR.
 Ξυσ-μός, ὁ, krabben, jeuken HIPPOCR.
 Ξυστός (eig. fem. v. Ξυστός), ἴδος, ἡ, eig. glad-geschoren kleed? lang, sleepend kleed, spec. v. vrouwen AR. Nub. 70, Lys. 1189, PL. Rep. 420 e, THEOCR. 2, 74.
 Ξυσ-τόν (ξύω), τό, glad geschaafde (schacht van de) werpspeer N 497, O 338, HDT. 1, 52, XEN. Cyr. 7, 1, 33, EUR. Hec. 920.
 I. Ξυσ-τός, geschaafd, glad gemaakt, gepolijst HDT. 2, 71, AR., AP. RH., COM.
 II. Ξυσ-τός, ὁ, — 1 overdekte, gesloten galerij,

's winters voor lichaams oefeningen gebruikt in de gymnasia XEN. Oec. 11, 15. — 2 bij de Rom. een open terras voor de galerijen der landhuizen CIC.

(*< ξυν + W. σα-, vgl παστός?*)

Ξυστο-φόρος, lansdragend XEN. Cyr. 7, 5, 41, POL.

Ξύσ-τρα, ἡ, krabber = στυγγίς, bij het bad LUC. Ξύω (*vgl. s.v. ξέω*), *f.* ὕσω, — 1 schaven, schuren; (af)krabben, schoffelen χ 456, HYMN. Ven. 225, DEMOCR. 127 D., XEN. Cyr. 6, 2, 32. — 2 glad maken > glad strijken Ξ 179.

0.

Ο, ο, ὀ μικρόν, τό, vijftiende letter; ὀ (*teg. ὀ μέγα*); als cijfer ο' = 70.

(niet uit Sem.; het teeken was in het Phoenicisch 'ajin. door de Grieken voor ο gebruikt).

ὀ, ἡ, τό. Als demonstrativum met accent, als lidwoord ὀ, ἡ proclitisch. Een nieuwe nom. v. h. demonstrativum is ὄς. Plur. οἱ en αἱ (als lidw. οἱ, αἱ) naar de sing. gevormd, τοῖ = ο. ind. τέ.

I. demonstrativum, — 1 deze; en (evenals lat. is) > hij A 9, T 324. — Spec. τῶ: a in dat geval, dan B 372, α 239. b daarom B 269. — 2 vaak, reeds verzwakt, de aankondiging van een substantivum, een naam, die later volgt α 125. — 3 ook later nog voorleidend in vaste uitdrukkingen, vooral tegenstellingen sinds HOM.: ὀ μὲν . . . , ὀ δέ, deze . . . gene, de een . . . , de ander Σ 595, HDT., alg. tot n. t. Act. 14, 4, citaat Act. 17, 28. Vgl. DEM. 18, 71: πῶλες, ὄς μὲν ἀναίρων, εἰς ὄς δὲ τοὺς φυγάδας κατὰγων, (waar als vorm eigenlijk alleen τὰς mogelijk was). Zoo ook: τὸ δέ = τὸ δὲ ἀληθεῖα „maar in werkelijkheid” PL. Ap. 23 a, Rep. 340 c, Men. 97 d, Theaet. 157 a.

II. tot lidwoord ὀ, ἡ, τό verzwakt. begint reeds bij HOM. A 33, alg. tot n. t. Mt. 27, 27. Daar het demonstrativum tot lidwoord is verzwakt *juist* door het geregeld samengaan met adj. en subst., houdt het daarvoor zijn vaste plaats. Daardoor zijn slechts mogelijk: ὀ καλὸς ἀνὴρ of ὀ καλός, ὀ ἐμὸς φίλος (*zgn. attributieve plaatsing*). Andere demonstrativa kunnen deze vaste groepering niet meer verbreken: vand. ἐκεῖνος ὀ-ἀνὴρ of ὀ-ἀνὴρ ἐκεῖνος; hetzelfde geldt van andere bepalingen, genetivi enz., dus ὀ-φίλος μου (*zgn. praedictieve plaatsing* van μου). Het lidwoord heeft later een zeer uitgebreide werking gevonden; het kan iedere voorstelling als substantief laten optreden: τὸ φεύγειν, ὀ νῦν, τὸ νῦν enz.; reeds bij HOM. begint dit: τὸ πάρος N 228. — Spec. Crasis heeft in vaste verbindingsen natuurlijk vaak plaats met de volgende vocaal. In het algemeen heeft dit de gewone resultaten die ook bij de verba contracta bekend zijn. Een o-klank + a trekt Att. > ᾶ, Ion. > ω samen; ἀνὴρ, τᾶνδρος ω ἀνὴρ, ὄνῃρ.

(*< οἰῶ, lat. ūa, ntr. tod = o.ind. sá, sá, tād lat. sum „eam”, sam „eam” sōs „eos”, gall. so-sin deze, dit, got. sa, sō m. en f. lidw. To-: o.ind. tám = tōr enz., arm. -d deze . . . hier, alb. tá . . . hier, lat. is-tum, got. þan-am., þai-an. ω ndl. dat, lit. tās, o.b. tū deze*).

ὀά, uitroep van smart, wee, ach AESCH. Pers. 116, 122. ὀα, ὀη, ὀη of οἶα, ἡ, kwalsterbezieboom, bij THEOPHR.

(*< οἰῶ, lat. ūa, lit. (j)ēvā wegdoorn, o.b. iva wilg*).

ὀαρ, ᾶρος, ἡ, echtgenoot E 486, I 327. (Praep. ὀ z. ὀθρηξ + W. ar- z. ἀραρίσκω, vgl. δάμ-α).

ὀαρ-ίζω, vertrouwelijk omgaan of spreken, koozen met, τιμὶ Z 516, X 127, LUC.

ὀαρισ/μός, ὀ, vertrouwelijk gesprek HES. O. 789. ὀαρισ/τής, οὗ, ὀ, makker τ 179, (PL.) Min. 319 b.

ὀαρισ/τύς, ὄος, ἡ, vertrouwelijk om-, gang, vertrouwelijk gesprek Ξ 216, iron. P 228.

ὀαρος (z. ὀαρ), ὀ, vertrouwelijke omgang; gesprek, geminnkeoos HYMN. Ven. 249, HES. Th. 205, PIND. P. 4, 137, EMPED. 21, 1 D., PL. Min. 319 e.

ὀβελ-ίζω, ou, ὀ, een aan het spit geroost brood com.

ὀβελ-ίζω, met een ὀβελός, onechtheidsteecken voorzien CIC. Fam. 9, 10.

ὀβελισμο-λύχγιον, τό, lantaarn op een stok vastgemaakt ARISTOT. COM.

ὀβελ-ισκος, ὀ, — 1 klein braadspit AR. Ach. 1007, XEN. An. 8, 7, 14, PLUT. — 2 degenkling, lanspunt POL., D. H. — 3 soort munt, vgl. PLUT. Lys. 17, ursch. als staafjes (*vgl. de taleae, waarover CAES. B.G. 5, 12, 4*).

ὀβελός, ὀ, — 1 braadspit, pl. A 465, HDT. 2, 41, EUR. Cycl. 302. — 2 obelisk, spitse zuil HDT. 2, 111; 170. — 3 teeken om als onecht beschouwde plaatsen bij schrijvers aan te geven LUC. pro Imag. 24.

(*megar. ὀβελός* AR. Ach. 796, NIC., thess. ὀβελλος. < ο praep. + W. g^hel- z. βάλλω, lit. -gēlti steken. Voor ε is δ, niet β klankwettig).

ὀβολιαίος, een obool waard ARISTOT.

ὀβολός, ὀ, obool, een waard = 8 χαλκοί, het zesde deel v. e. δραχμῆ, ± 7¹/₂ ct.; ὀβ. ἡλιαστικός, het loon der rechters THUC. 5, 47, 18, AR. Nub. 118.

(= ὀβελός, latere vorm met vocaal-assimilatie).

ὀβολο-στάτ-εῖω, „obolen”, d. i. kleine sommen op (woeker)rente uitzetten: leenen LYS., LUC. Nocyom. 2.

ὀβολο-στάτης (z. voorg.), ou, ὀ, woekeraar AR. Nub. 1155, PL. Ax. 367 b, HYPER.

ὀβολο-στάτικῆ, ἡ, het bedrijf van woekeraar ARISTOT.

ὀβρια (:ὀβρι-μος), τά, = volg., AESCH., EUR.

ὀβριβάλα, τά, jongen van dieren AESCH. Ag. 143.

ὀβριμὸ-δερχής, met geweldigen blik BACCH. 15, 20.

ὀβριμο-εργός, geweldadeplegend E 403, HES. Th. 996.

ὀβριμὸ-θύμος, met geweldigen moed HYMN. 7, 2, HES. Th. 140, LUC.

ὀβριμὸ-πάτηρ, ἡ, die een geweldigen vader heeft, v. Athene E 707, α 101, HES. Th. 587, SOL. 3, 3, ALD., AR. Eq. 1178.

ὀβριμός, meest 2 (3 EUR. Or. 1454), — 1 zwaar, ἔγχος Γ 357, ἔχθος ι 233. — 2 geweldig © 473, HES. Th. 148, AESCH. Ag. 1411, EUR.

(ὀβρι-μο- z. βρι- ω βρια- z. βρια-ρός. Eig. zwaar, vol uitgegroeid > geweldig. Als gerundivum hierbij ὀβρια en ὀβριβάλα, vgl. semas. lat. alumnus: altus, alo).

ὀβριμὸ-σπορος, met geweldige zonen BACCH. 18, 32. ὄγδοαιός, op den 8sten dag POL., PLUT.

ὀγδόατος (vgl. τρίατος, ἑβδόματος) = ὀγδοός, achtste Γ 246, HES. O. 772, EMPED. 68 D.
ὀγδοήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, adi. num. card., indecl., tachtig THUC. 1, 29, 34, tot n. t.
ὀγδοήκοντα-έτης, 80-jarig LUC. Hermot. 77, ὀγδωκ. SOL. 22, 4 ALD.
ὀγδοήκοντα-τάλαντος, tachtig talenten waard LYS. 26, 22.
ὀγδοηκοστ-αῖος, 2, op den tachtigsten dag HIPPOCR.
ὀγδοηκοστός, tachtigste THUC. 1, 12, 4.
ὀγδοός, achtste, sinds H 223, η 261 alg. tot n. t. Luc. 1, 59.
 (< ὀγδοϝ-ος, z. ὀκτώ; -γδ- i.p.v. -κτ- naar ἑβδόμος).
ὀγδώνοντα, = ὀγδοήκοντα, B 568, HDT. 1, 163.
 (ω < οη door contr-, gesteund door ὀκτώ).
ὀ-γε, ἡ-γε, τό-γε, — 1 = ὀ+γε, d. w. z. juist deze, deze immers, deze zeker α 4, A 320, vaak in tegenstellingen. — 2 verwz.: in tweede deel van een alternatief of tegenstelling het subject nog weer eens afzonderlijk ophalend Γ 409, PIND. O. 10, 45. — Spec.: τῆ-γε, daar Z 435; τό-γε, wat dat betreft: (en) daarom E 827, ρ 401.
ὀγκάομαι, balken, brullen ARISTOT., COM., LUC. (onomatop., vgl. alb. angóji ik steun, lat. uncāre knorren, ier. ong gezocht, o.b. jezóti zuchten).
ὀγκη-θμός, ὀ, het gebalk van den ezel LUC. Asin. 15.
ὀγκη-ρός, — 1 omvangrijk ARISTOT. — 2 ongunstig: opgeblazen, overdadig XEN. Hell. 3, 4, 8.
ὀγκιον, τό, zware wapenkist ϕ 61.
I. ὀγκος, ὀ, — 1 last: massa, omvang, gewicht EMPED. 100, 13 D. (ἄερος), HDT. 4, 62, SOPH. El. 1142, O. C. 1162, EUR. Ion 15 (met δτήνεγκ'), PL. Theat. 155 b. — overdr. 2 praal(zucht), opgeblazenheid, zelfverheerlijking SOPH. Ai. 129. — 3 gewicht, aanzien, roem SOPH. Tr. 817, EUR. Ph. 717, ISOCR. 1, 30.
 (W. enek-, z. ἡνεγκον, o-phase).
II. ὀγκος, ὀ, — 1 pijlpunt met weerhaak Δ 151. — 2 haak ARISTOT.
 (vgl. lat. uncus gebogen. Z. ὀγκιστρον).
ὀγκώω, — 1 zwaar beladen, met τιμι EUR. Ion 388. — 2 overladen: opblazen, trotsch maken SOPH. EUR. Heracl. 195, AR. Vesp. 1024, XEN. Mem. 1, 2, 25 med.; overdr.: v. e. redeneering EPICUR. 95 Us — 3 med.: trans. hoogmoedig afwijzen AR. Ran. 703.
ὀγκύλλομαι, het heertje uithangen AR. Pax 465.
ὀγκωδης, — 1 opgezwoolen, dik XEN. Eq. 1, 12, ARISTOT., PLUT. — 2 overdr. opgeblazen PL. Men. 90a.
ὀγμοεύω (z. ὀγμος), — 1 overdr. met moeite recht vooruit loopen SOPH. Ph. 163. — 2 (voren trekken): bij een drijfjacht ieder in een bepaalde richting vooruitgaan XEN. Cyr. 2, 4, 20.
ὀγμος (o-phase bij ἄγω), ὀ, — 1 vore door den ploeg getrokken Σ 546, HYMN. Cer. 456; overdr. ARCHIL. 114 ALD. — 2 vand. afgemaaide rij: zwad Λ 68, THEOCR. 10, 2. — 3 baan der hemellichamen HYMN. 32, 11.
ὀγγνη (: ἀρχάς, z. d.), ἡ, — 1 pereboom η 115. — 2 peer η 120, ω 340.
ὀδ-αῖος, τὰ ὀ-α, waren, lading ϑ 163, ο 445.
ὀδάξ, adv., — 1 eig. zich vastgrijpend B 418, A 749, EUR. Ph. 1423. — 2 volksetym. bijtend, met de tanden α 381, σ 410, AR. Vesp. 164, PL. 690.
 (z. ἀδαγμός; later volksetymol. met ὀδών en δάκων verbonden).
ὀδάξω (z. ὀδάξ), ook έώ, — 1 steken, doen jeuken HIPPOCR.; pass. zich jeuken, krabben. — 2 act. zich krabben, jeuken XEN. Symp. 4, 28, DIOD.

ὀδαξη-σμός, ὀ, jeuken, jeuk PLUT. 769 e.
 (-σμός naar κλισμός).
ὀδάω (z. ὀδαίος), uitvoeren en verkoopen EUR. Cycl. 12, 133, HEROND. 5, 41.
ὀ-δε, ἡ-δε, τό-δε, gen. τοῦδε, τῆσδε, τοῦδε, — 1 v. plaats: deze hier, vaak te vertalen met hier alleen (vgl. α 185) Z 460, alg. tot n. t. Jac. 4, 13. — 2 verwz.: wat de spreker, de „ik” nog hier, nog bij zich heeft, nog zeggen gaat: het volgende (teq. οὔτος: wat ik u gegeven, meegeedeeld heb: het voorafgaande) sinds ι 318 alg. tot n. t. Act. 21, 11. — Zelden wijzend op wat voorafgaat n. t. Luc. 10, 39. — 3 v. tijd: thans, nu, ἡμέρη ἦδε Θ 541; τὸδ' ἰκάνεις, gij komt deze komst = gij komt nu Ε 298, α 409, vgl. ρ 444 door δεῦρο versterkt. — 4 spec. τῆδε: a. hier M 345. b. zóε Ω 139, PL. Phaed. 79 e.
 (= ὀ z. d. + δε. Z. δέ en vgl. δόμον-δε, δεῦρο en ook δέ [teg. μὲν], vgl. δ μὲν ... δ δέ, eig. met aanwijzing van de hand deze eene hiér... en (nu) deze eene hiér. Lange vorm δή. Daarnaast een versterking met een n-element: thess. τό-πε = τόδε, arc. τω-πί = τοῦδί, cypr. ὀ-νυ = ὀδε).
ὀδελός, ὀ, z. ὀβελός.
ὀδεύω, gaan A 569, XEN. An. 7, 88; reizen n. t. Luc. 10, 33.
ὀδ-ηγ-έω, den weg wijzen, geleiden AESCH. Pr. 728, EUR. Herc. 1402, n. t. Mt. 15, 14; overdr. Job. 16, 13.
ὀδ-ηγός, ὀ, wegwijzer, leidsman POL., PLUT., n. t. Act. 1, 16; overdr. Mt. 15, 14.
ὀδι, ἦδι, τοδί, att. versterkt ὀδε, ἦδε, τόδε; deze hier, meest com.; τηδεσί, maar deze AR. Av. 18 (voor -δί vgl. νυνδί AR. Eq. 1357, Av. 644, 1364, PL. 227 eld.).
ὀδ-ιος, de reis, den tocht betreffend AESCH. Ag. 104, 157.
ὀδισμα, τό, weg AESCH. Pers. 71.
ὀδίτης (ὀδός+ιέναι), ου, ὀ, reizend, reiziger II 263, ν 123, SOPH. Ph. 147.
ὀδμ-αλέος, stinkend HIPPOCR.
ὀδμάομαι, = ὀσμ., met de neus ruiken DEMOCR. 11 D., NIC.
ὀδ-μή, ἡ, ion. = ὀσμή, geur Ε 415, δ 442, PIND. fr. 129, HDT. 1, 47, AESCH. Pr. 115, DEMOCR. 11 D., PLUT., LUC.
 (W. od- ruiken, rieken; arm. hot geur, alb. amezë, lat. odor, lit. ū dž(i)u ik ruik).
ὀδοι-δόκος, ὀ, hij, die op de wegen loert: struikroover POL.
ὀδοι-πλάνέω, rondzwerfen AR. Ach. 69,
ὀδοι-πορεύω, gaan, loopen, reizen; tr. doorloopen, betreden HDT. 4, 110, SOPH. O. R. 801, tr. 1027, overdr. Ai. 1230, n. t. Act. 10, 9.
ὀδοι-πορία, ion. τη, ἡ, reis HDT. 2, 29, XEN. Oec. 20, 18, n. t. 2 Cor. 11, 26.
ὀδοι-πόριον, τό, vaargeld, kosten van de reis ο 506.
ὀδοι-πόρος, ὀ, reizend: reiziger Ω 375, AESCH. Ag. 901, SOPH. O. R. 292, AR. Ach. 205, PLUT., LUC.
 (ὀδοι loc. + πορος, z. πορεύομαι).
ὀδοντ-άγρα, ἡ, tang om tanden uit (te) trekken ARISTOT., PLUT.
ὀδοντο-φυνέω, tanden krijgen HIPPOCR., PL. Phaedr. 251 c, ARISTOT.
ὀδοντο-φυνής, uit tanden ontstaan EUR. Ph. 821.
ὀδοντ-ωτός, 2, getand, ἑστραχ LUC. Lexiph. 5.
ὀδο-ποι-έω, — 1 een weg maken, -banen, ook med. PL. Phaed. 112 c, XEN. An. 3, 2, 24; 4, 8, 8, DEM., PLUT. — 2 voortloopen n. t. Mc. 2, 23. — 3 overdr. regelen ARISTOT.

δο-ποιή-σις, ἡ, *overdr.* voorbereiding, inleiding ARISTOT.; **-ητικός**, voorbereiding ARISTOT.

δο-ποιή-ια, ἡ, = **δοποιήσις**, XEN. Cyr. 6, 2, 36, PLUT.

δο-ποιός, 2, den weg banend XEN. Cyr. 6, 2, 36; *naam v. een college te Athene* AESCHIN. 3, 25, ARISTOT. A. II. 54, 1.

δδός, ὁ, z. I. οὐδός.

δδός, ἡ, ρ 196 *onder invloed van οὐδός*, — 1 weg, pad, straat H 340, Ψ 393, PIND. O. 10, 30, BACCH. 16, 89, HDT. 3, 126, ATT.: PL. Symp. 173 b, HEROND. 2, 46, N. T. Mt. 3, 28. — 2 *spec. toegang* γ 128. — 3 tocht, reis, expeditie; vertrek I 626, A 151; β 285, PIND. P. 4, 115, TR.: SOPH. Ant. 226, 807 laatste reis: dood PL. Prot. 314 c, N. T. 1 Thess. 3, 11. — 4 *overdr.* weg: middel, methode PIND. O. 6, 25, HDT. 2, 20; 22, ATT.: PL. Prot. 317 b, ARISTOT., N. T. Mt. 21, 32, Act. 24, 14.

(< *sodos; W. *sed-* gaan, *vgl. o.ind. a-sad-* ergens heen gaan, *wrsch. lat. cædo* [< *caedo*]; *voor ce-* *vgl. cædo, pl. cæte*], *sōd-ālis*, „(tocht)genoot”, o. b. *chodū* tocht, *choditi* reizen, gaan).

δδ-ουρός, — 1 den weg bewakend EUR. Ion 1617: geleidend, leidsvrouw. — 2 *subst.* struikroover SOPH.

δδοός, z. δδών.

δδο-φύλαξ, ακος, ὁ, wegbewaker HDT. 1, 39.

δδών, den weg wijzen, ook *overdr.* HDT. 4, 139 (leiden, ondernemen) *pass.*, AESCH. Pr. 498, Ag. 177, EUR. Ion 1050.

δδυνάα (z. *volg.*), smart veroorzaken, bedroeven, τινα EUR. Hipp. 247, AR. Lys. 164; *vaak pass.* (*refl.*) SOPH. El. 804, AR. Vesp. 284, PL. Phaedr. 251 d, N. T. Luc. 16, 24; ook v. *zielepijn* ib. 2, 48.

δδύνη, ἡ, *aeol.* ἔδυνά — 1 pijn A 398, ι 415, SOPH. Ph. 185. — 2 smart, droefheid O 25, α 242, PIND. 4, 221, TR.: SOPH. Ai. 262, AR. Ach. 526, PL. Gorg. 525 b, N. T. Rom. 9, 2.

(*δδύ-νā*: *δδύρομαι* of *δδύσσομαι*, z. d. *Of met ἔδειν verw.*, *vgl. Hom. O* 129, ι 75 *en voor den v-stam lat. edulia*. *Twist* zoo *lit. edziōtis* eig. zich opeten, verdriet hebben).

δδύνη-μα, τό, veroorzaakte smart HIPPOCR.

δδύνη-ρός, αδός, smartelijk PIND. P. 2, 91 (ἄρος Pae. 1, 1 D.), EUR. Hipp. 189, AR. Pl. 526, PL. Gorg. 525 c.

δδύνη-φάτος, smart doodend of stillend E 401, A 847.

δδύνο-σπός, άδος, door pijn vertrokken, ineengekrompen AESCH.

δδύν/ώδης, smartelijk HIPPOCR.

δδύρ-μα, τό, geklaag AESCH. Ch. 508, SOPH. Tr. 936, EUR., LYCOPHR.

δδύρ-μός, ὁ, het weeklagen AESCH. Pr. 33, EUR. Ph. 1071, PL. Rep. 398 d, N. T. Mt. 2, 18, PL.

δδύρομαι, — 1 *intr.* klagen, jammeren ι 13, over X 424, BACCH. fr. 121, SOPH. Ai. 383, PL. Ap. 38 d, MEN. Perik. 41, (N. T.). — 2 *tr.* beklagen, bejammeren Ω 740, ε 153 jammeren over (het verlies van), AESCH. Pr. 642, SOPH. Ant. 693, PL. Rep. 328 b, EPICUR. 154 Us.

(*vormt met δδύρομαι, μύρομαι, δλοφύρομαι een groep rijmwoorden, vgl. nog κινύρομαι, κινύρομαι. Uitgangspunt msch. δδύνη, δδύρομαι* [z. *δδύσσομαι*] *en daarnaast *δδύρος*).

δδύρ-της, ου, ὁ, klagend ARISTOT.

δδύρτι-κός, geneigd tot klagen ARISTOT., PLUT.

δδύρ-τός, ὁ-ά, vol jammer AR. Ach. 1226 (*of fem., z. d.*).

***δδύσσομαι**, *juister* *δδύομαι, *slechts aor.* δ/δδύσ-(σ)άμην *en perf.* δδώδυσμαι ε 423 *vertoord* zijn op, τινι, *haten* O 37, Z 138, SOPH.

(*van δδύ-σ-* z. *δδύ-νῃ*. *Vgl. arm. atēal* *haten* [at- < idg. ḡd-], *lat. odi*, *ags. atol* *hatelijk*, *terugstootend*. *Msch. identisch met W. od-* *ruiken* > *stinken*. *Vgl. semas. ḡp:* ḡp-*ōdēw* *en in het O. T.* *stinkende zijn*, *worden* = *gehaat* z. w., z. Exod. 5, 21, Job 15, 16, 1 Sam. 27, 12, 2 Sam. 16, 21 *eld.*).

δδών, όντος, ὁ, — 1 *tand v. mensch en dier*, *sinds* E 291 *alg. tot* N. T. Mt. 5, 38. — 2 *overdr.* *tand*, spits, punt v. *zagen e. dgl.* NIC. Th. 85, LXX.

(*oorspr. part. v. oud athemat. praes. met o-phase:* *od-mi ik eet: *edo. Z. ἔδω, ἔδω, vgl. o.ind. dāni-* *tand, arm. atamn*, *lat. dēns, o.i.er. dēt, got. tumþus*, *ndl. tand*, *lit. dantis*. *De nom. δδούς is niet att. en komt voor het eerst voor* LXX 1 Kon. 14, 4).

δδω-τός, έμολ οὐχ δδωτά, ik kan niet gaan SOPH. O. C. 495.

δ-έτης (z. δ-θριξ), gelijk van leeftijd B 765 (*lees δ-έτειας, ὁ metri causa*).

δζ-ολις, ιδος, ἡ, de stinkende, soort zeepoliep ARISTOT., *vgl. de naam der Locri Ozolae*.

I. **δζος**, ὁ, *aeol.* ἔσδος SAPPHO 116, 1 ALD., — 1 tak, buigzame twijg A 234, PIND. P. 4, 263, EUR. Ba. 1070. — 2 *knoop* PL. Tim. 59 b, (N. T.).

(ζ = zd, dus δ. = *arm. ost* tak, *got. asts, d. Ast*, *wrsch. ook tochar. B atstse* tak. *Compos.:* *praep. o-* *met, bij* + W. *sed-* *zitten*, *bevestigd zijn*, *vgl. ἔσδος. Z. ook* II δζος).

II. **δζος**, ὁ, *eig.* reisgezel, makker, Ἄρμος M 188. (*praep. ὁ* [z. *δθριξ*] + W. *sed-* *gaan*, z. *δδος*).

δζώα, *med.* takken krijgen THEOPHR.

δζω, ook ἔσδομαι XENOPHAN. 1, 6 D., *f.* δζήσω, *perf. pr.* ἔδωδα, *rieken*, *geuren* ε 60, ι 210, AESCH. Ag. 1310, LYS. 6, 1, AR. Vesp. 1059, PL. Hipp. mai. 299 a, N. T. Joh. 11, 39.

(< δδ-ζω, z. δδ-μῆ).

δ-θεν, *correl. bij πόθεν, relat.*, — 1 *vanwaar*, *waaruit*, *sinds* B 307 *alg. tot* N. T. Mt. 12, 44. — 2 *waarom* EUR. Ph. 28 (?), PL. Prot. 319 b. — 3 (en) *daarom* N. T. Mt. 14, 7. — *Vand.*

δθεν-δή, in alle opzichten PL. Phaedr. 267 d;

δθεν-ούν Leg. 738 c, **δθεν-περ** Rep. 366 d.

δ-θι, *correl. bij πόθι, relat.*, (al) *waar α 50, met gen.:* αόλης α 425, PIND. fr. 77, BACCH. 8, 6, SOPH. O. C. 1044, PL. Phaedr. 108 b (δθιπερ).

δθμα (< ὀπ-θμα), τό, oog NIC. Th. 178.

δθνείος, soms 2 *buitenlandsch*, *vreemd* EUR. Alc. 532, DEMOCR. 90 D., PL. Prot. 316 c, ARISTOT., POL.

(: *ἔθνος*, *waar het zich vroeg van los maakte*, *waardoor het aan oude o-phase vasthield*. *Oudtijds moet het paradigma geweest zijn bijv. ἔθνος: gonés-ejos, vgl. lat. modes-tus: moder-āri* [r < s] *οἰ umbr. mers* [< *mēdos]; *δ dan < δδνέσ-ζο-*. *Semas. vgl. lat. gentiles* *heidenden*, *vreemdelingen*).

δθομαι, *zich storen aan*, *zich bekommeren om* τινας A 181, *of met part.* E 403, *of inf.* O 166.

(*vgl. καθής*. *Wrsch.:* ὀθίω z. d. *Semas.* *zich ergens aan stooten*, *storen*).

δθόνη, ἡ, — 1 *fijn linnen* η 107, EMPED. 84, 8 (omkleeding), N. T. Act. 10, 11. — 2 *daarvan* *gemaakt kled* I 141, Σ 595, LUC. — 3 *zeil* LUC.

(*wrsch.* < *φθ-ονη*, *vgl. περ-όνη e.dgl.* W.

uedh- onderling verbinden, weven, vgl. HES. *ἔθμοι' . . . πλόκαμοι: av. fra-vadəmnā* kleeding. o.n. *vād*, n.dl. gewaad [*< idg. uēdho-*], lit. *áudmi* ik weef).

ἰθόνινος, van linnen LUC.

ἰθόνιον, τό, — 1 verbandlinnen of pluksel AR. Ach. 1176, LUC., N. T. Joh. 205. — 2 zeil POL.

ἰθούνεα, — 1 omdat AESCH. Pr. 330, SOPH. O. R. 1016. — 2 dat SOPH. Ph. 634, El. 47, O. R. 572, EUR.

ἰθριξ, ἰθριχος, gelijk van haar B 765.

(*msch. o-phase van ἰ in gr. augm. en ἰθέλω enz.; semas. daar > toen en > ook daar: bij, met hem, z. ἰαθ, ἰθός, ἰθρον en glossen als HESYCH. ἰθρονες ἰθρόνες. Doch z. ἰθός en vgl. o.b. praep. o met locat. bij, tegen.*)

ἰθ, natuurklank als uiting v. smart (vgl. *οἰμοι, οἰμώζω, ἰθίζε?*), AESCH. Pers. 1003, SOPH. Ai. 803, vgl. AR. Fax 930.

ἰθ, correlat. bij ποῖ, relat. waarheen SOPH. El. 8, EUR., AR. Pl. 550, PL. Phaedr. 67 b; m. partit. gen. SOPH. PL. Symp. 181 e, LUC.

ἰθ (Φοι), z. **οἰθ**, pron.) refl. (: person.).

ἰθάνω, ion. *οἰθάνω*, besturen, leiden HERACL. 64 D., HDT. 1, 171, ARISTOT., POL.

ἰθάνομος, ἰθ, stuurman, overdr. bestuurder AESCH. Pr. 148.

ἰθάνοστροφ-έω, het roer wenden: besturen AESCH. Pers. 767.

ἰθάνοστροφος, ἰθ, het roer wendend: besturend PIND. I. 3, 89, AESCH. Sept. 62, EUR.

ἰθάζ, ἰθός, ἰθ, ion. *οἰθάζ, ἰθός*, — 1 roerboom, roer AESCH. Ag. 663, EUR. Hel. 1610, PL. Polit. 272 e. — 2 overdr. het besturen, stuur AESCH. Ag. 802. — 3 grepen of krom oplopende, stevig bevestigde uiteinden v. h. juk (van hoorn als bij den boog?) Ω 269.

(*< ois-āk-; W. ei+s- snel of met kracht gaan, z. οἰστρος: o.ind. ἰσῦατι gaat snel naar voren, av. aēs- hetz., o.n. eisa vooruit stormen, vgl. o.ind. ἰσά dissel, serv. oje [st. ojes-] dissel. Voor suff. -āk- vgl. πόρπᾱξ: πόρπη.*)

ἰθός, ἰθ, stuk vleesch van het achterste gedeelte van den hals van runderen LUC. Lexiph. 3.

(: *οἰδέω? oi-g*- naast oi δ.?*)

ἰθύνωμ, ep. ἰθύνω B 809, openen α 436, γ 392, HES., PIND. N. 1, 41, AESCH. Pr. 611 (οἰθύνω), EUR. Herc. 332, HEROND. 4, 55.

(*ep. ἰθ-φείν-νύμι met de volle phase van δεικνύμι, vgl. lesb. inf. ἰθύνω G. D. 214, 43. W. oueig-: o.ind. véga- m. ruk, plotselinge beweging, vijátē hij wijkt terug, as. wīkan = n.dl. wijken.*)

ἰθᾶ, conj. εἶδω (: ὠ) opt. εἶδε-ἰθῶ. inf. εἶδέναι. ep. ἰθμεναι, part. εἶδώς, fem. ep. ἰθούα, later εἰδούα; Koine en N. T. οἰθαμεν, οἰθατε enz., plqpf. ep. ἰθείδῃα, ἰθῆα, later ἰθῆη, fut. εἰσθαίω en ἰσθαίω spec. 327 tot N. T. εἰδήσω; spec. οἰσθαίω HEROND. 2, 55. — 1 weten, kennen, ἰσθαίω X 280 alg. tot N. T. Mt. 26, 72; spec. ἀπεισθαίω, ἰθῆα, κενθά weten ὡ willen bij HOM.: ι 189, π 73, α 428. — 2 dōor en door kennen, op de hoogte, ervaren zijn, τι Α 361, τινος, meest bij part. M 229, B 718, ook m. inf. Α 343, H. 238. — 3 verzw. plegen, gewoon zijn N. T. Mt. 7, 11; 27, 65.

(*φοῖδα, perf.-praes. zonder reduplicatie bij W. uēid- zien, inzien: o.ind. veda ik weet, arm. gitem ik weet, oier. ar fiadat zij doen weten, vertellen, got. wait = n.dl. weet, o.b. védē ik weet.*)

ἰθάνω, = **οἰθάνω**, opzwellen AP. RH., PLUT.

ἰθάλος, gezwollen, opgeblazen ARCHIL. 7, 4. ALD.

ἰθ-άνω, — 1 doen zwellen, overdr.: van toorn I 554, pass. 646, AP. RH. — 2 intr. opzwellen AR. Pax 1166.

ἰθέω, Ltr. -άω, — 1 opzwellen ε 455, SAPPHO 23, 6 ALD., HDT. 3, 76; 127, AR. Ran. 1192. — 2 overdr.: in gezwollen: ziekelijke toestand zijn, gisten, ook v. toorn PL. Gorg. 518 e, HEROND. 4, 49, PLUT. Sol. 19.

(W. *oid-*: arm. *aitnum* ik zwel op, ohd. *eitar* vergif, d. *Eiter* [: n.dl. etter], lett. *idra* weggerot merg v. e. boom).

ἰθῆμα, τό, zwellung, gezwel HIPPOCR., PLUT.

ἰθῆμάτ-ιον, τό, dem. v. voorg., HIPPOCR.

ἰθῆσις, ἦ, opzwellen PL. Tim. 70 c.

ἰθ-μα (z. *οἰδέω*), **τό**, het opzwellen, hol gaan staan, kuiven van golven v. zeeën en rivieren Υ 230, Φ 234, HYMN. Ap. 417, HES., EMPED. 100, 7 D., PIND. fr. 221, SOPH. Ant. 337, EUR., AR. Av. 250.

ἰθός, τό, gezwel HIPPOCR.

οἰεος, ἰθ, van een schaaρ HDT. 5, 58.

οἰ-έτης, z. ἰέτης.

ἰθῦ-ρός (z. *οἰζύς*), ὄ metri causa? vol jammer en ellende A 417, πόλεμος Γ 112, HES. O. 639, HDT. 9, 82, AR. Nub. 655, Vesp. 1504 (compar. P 446, superl. ε 105).

οἰζύς, ἰθός, ἦ, att. *οἰζύς*, ongeluk, leed Z 285, o 342 (naast ἄλη), HES., AESCH. Ag. 756, EUR. 949, HEROND. 7, 39.

(*onz.; msch. < οἰ+g* u- v. W. g*ei+āp overweldigen, [z. βιά], met οἰζύρος een compos. als ἰσχύρος: ἰσχύς bij W. sejh- v. ἔχω. Semas. overweldiging > leed, jammer vgl. n.dl. ellende uit ballingschap > ongeluk Of ὡ οἰ, z. οἰκτος.*)

οἰζύω, att. οἰζύω, — 1 ellende verdragen, lijdē abs. Γ 408, δ 152. — 2 tr. verdragen, lijdē, τι Ξ 89.

οἰθῆιον (z. *οἰθᾶξ*), **τό**, (handvat of boom van het) roer. T 43, ι 483.

οἰθάνω, z. οἰθάνω.

οἰθ-μα (οἰθμαι), **τό**, eigenwaan PLUT. 39 d.

οἰθ-σις, ἦ, — 1 meaning PL. Phaedr. 244 c, ARISTOT. — 2 eigenwaan, inbeelding HERACL. 46 D., BION. 4, 50, PLUT. 39 d.

οἰθσι-σοφος, waanwijs Ltr.

οἰθτής, ἰθ, = *καμῆτης*, SOPH.

(HESYCH. οἰαί γὰρ αἰ κῶμαι; < ὀφ-ια: HESYCH. ὀβαί τόποι μεγαλομερεῖς, ὀγγῆ κῶμη [β en γ teeken voor f], en οἰαί φῦλα. Bij ἔφρος < σεμ-ο; daarnaast σεμ-ια en σεμ-α? Vgl. ook semasiol. *suēsō* in o.s. swās verwant, eigen).

οἰς, ἰθός, ἦ, dem. v. οἰς, lam THEOCR. 1, 9.

οἰκα, ion. = ζοικα.

οἰκά-δε, adv., naar huis A 19, 170, PIND. N. 4, 76 TR.: AESCH. Ag. 1337, PL. Phaedr. 247 e, XEN. An. 7, 7, 57.

(*msch. oude acc. pl. = collectivum *οἰκα of latere vorming v. plur. naast οἰκόνδε. Vgl. volg.*)

οἰκάδης, = οἰκαδε, EPICH. 19, 13 A., AR. Ach. 742, 779.

οἰκει-αρός, ἰθ, het huis betreffend PLUT. Cic. 20.

οἰκειο-πράγία, ἦ, eigen belangen behartigen PL. Rep. 434 c.

οἰκεῖος (: οἰκος), ion. οἰκήος, soms 2, — 1 tot (het) zelfde huis(gezin) behoorend; als subst. huisgenoot AESCH. Ag. 1220, alg. tot N. T. 1 Tim. 5, 8. — 2 tot het eigen huis(gezin) behoorend PIND. N. 1, 53, SOPH. Ant. 1249. — 3 verwant, bevriend, ook als subst. THUC. 6, 57, 3, XEN. Mem. 2, 7, 9 tot N. T. Eph. 2, 19. — 4 eigen, τὰ ὀ-α. eigen bezittingen PIND. O. 12, 19, BACCH. 1, 167, HDT. 1, 45, SOPH. O. R. 1162, PL.

Prot. 321 a; ἡ οἰκότης vaderland HDT. 1, 64, LUC. — 5 („geëignet“): eigenaardig geschikt voor HDT. 3, 81, PL. Menex. 243 e, DEM. 18, 59, POL.

οἰκιοτήτης, ἰον. οἰκηιότητης, ἦ, — 1 verwantschap of vriendschappelijke verhouding HDT. 6, 54, THUC. 3, 86, 8, PL. Symp. 197 c. — 2 huwelijks-gemeenschap LYS. 1, 6, ISOCR. 10, 42. — 3 eigenaardigheid, v. stijl e. dgl. POL.

οἰκειοφώνως, adv., met eigen stem, mondeling CTESIAs, Pers. 9.

οἰκείω, — 1 tot οἰκείος maken: zich toeëigenen, aan zich verbinden, vaak med. HDT. 4, 148, THUC. 3, 65, 16, PL. Prot. 326 b overdr. — 2 als eigen verantw. beschouwen HDT. 1, 4.

οἰκείω, = οἰκέω, HES. Th. 330.

οἰκείωσις, ἦ, zich iets toeëigenen THUC. 4, 128, 19.

οἰκείωτιμός, — 1 zich eigen makend PL. Soph.

223 b. — 2 πρός τι, passend PLUT. Sull. 9.

οἰκετεία, ἦ, bediende LUC., N. T. Mt. 24, 45.

οἰκετεύω, bewonen EUR. Alc. 438.

οἰκέτης, ου, ὅ, — 1 huisgenoot HDT. 8, 62; 106, AESCH. Ag. 733, SOPH., XEN. — 2 (huis)slaaf HDT. 8, 4, THUC. 2, 4, 12, SOPH. O. R. 1114, AR. Nub. 5, PL. Symp. 210 d, N. T. Luc. 16, 13.

(v. οἶκος ζωαὶς φῦλέςτης, δαμῆ-τάς oudere vorm van δαμό-τάς).

οἰκετιμός, van den slaaf of bediende, slaven- PL. Soph. 226 b, ARISTOT., PLUT.

οἰκέτις, ἰδος, ἦ, fem. bij οἰκέτης, — 1 huisgenoot SOPH. — 2 huisvrouw THEOCR. 18, 38. — 3 slavijn EUR. El. 104, LUC.

οἰκέτις, (vgl. ἱππ-εὺς e. dgl.), ὅ, — 1 huisgenoot Z 366. — 2 dienaar, slaaf δ 245, SOL. bij LYS 10, 19, SOPH. O. R. 756.

οἰκέω, — Intr.: 1 wonen ζ 204, alg. tot N. T. 1 Cor. 7, 12; ook overdr. HDT. 1, 56, tot N. T. 1 Cor. 7, 12. — 2 v. steden e. dgl. εἰς οἶκ., goed functioneeren, — bestuurd worden; > liggen: PL. Rep. 423 a, Leg. 872 d, > XEN. Hell. 4, 8, 26; 7, 5, 5 — Trans.: 3 bewonen, sinds γ 218 alg. tot N. T. 1 Tim. 6, 16; vaak δ-οὔμενος bewoond (niet = εἰς ο.) tegenover ἐρημός bijv. XEN. An. 3, 4, 7. — 4 pass. refl. zich neerzetten, gaan wonen, aor. pass. B 668; vaak in perf. = wonen HDT. 1, 27 eld., EUR. Iph. A. 706(?). — 5 pass. v. plaatsen bewoond worden A 18, SOPH. Ph. 2; > liggen XEN. An. 1, 4, 1. — 6 besturen, administreeeren THUC. 3, 37, 16, PL. Men. 71 e, AESCHIN. 1, 22.

οἰκήτις, enz., ἰον. = οἰκέτις.

οἰκημα, τό, — 1 woonplaats, woning PIND. O. 2, 9, HDT. 1, 17, AESCH. Ag. 334, THUC. 1, 134, 18; spec.: v. d. god = tempel, kapel HDT. 8, 144. — 2 werkplaats PL. Prot. 321 e. — 3 vertrek HDT. 1, 9; 2, 148, PL. Phaed. 116 a, Prot. 315 d, MEN. Sam. 19, tot N. T. Act. 12, 7. — spec. 4 bordeel HDT. 2, 121, 5; 125, PL. Charm. 163 b, AESCHIN. 1, 74. — 5 gevangenis DEM. 32, 29. — 6 hok v. dieren HDT. 7, 119.

οἰκημάτιον, τό, kamertje PLUT., LUC.

οἰκήσιμος, bewoonbaar POL.

οἰκήσις, ἦ, — 1 wonen, woning HDT. 3, 102, THUC. 1, 6, 30; 2, 17, 20, AESCH. Supp. 1009, SOPH. Ant. 892, PL. Prot. 320 e. — 2 bestuur PL. Min. 321 b.

οἰκητήρ, ἦρος, ὅ, bewoner SOPH. O. C. 627.

οἰκητήριον, τό, woning DEMOCR. 171 D., EUR. Or. 1114, PLUT., N. T. Jud. 6.

οἰκητής, οὔ, ὅ, bewoner SOPH. O. R. 1450, PL. Phaed. 111 b.

οἰκήτωρ, ορος, ὅ, bewoner HDT. 4, 34, AESCH. Pr. 351, THUC. 1, 26, 29, SOPH., EUR. Andr. 1089.

οἰκη-ια, ἰον. οἰκή, ἦ, vgl. Φοικία Gortyn, Φοικία βοεῶν., — 1 woning, huis HDT. 1, 17, THUC. 2, 52, 1, PL. Lach. 180 d, N. T. Mt. 2, 11. — 2 huis = huisgezin, familie HDT. 1, 107, THUC. 8, 6, 12, PL. Prot. 316 b, N. T. Mt. 12, 25; ook hof(houding) Phil. 4, 22. — 3 huishouding PL. Gorg. 520 e.

οἰκη-αρός, — 1 huiselijk PLUT. — 2 huisgenoot N. T. Mt. 10, 25.

οἰκίδιον, τό, dem. v. οἰκία, — 1 huisje AR. Nub. 92, PL., PLUT. — 2 toren, die de olifanten dragen POL.

οἰκη-ίζω, — 1 (een huis) bouwen PIND. I. 7, 20, SOPH. O. C. 785, EUR., AR. Av. 172. — 2 een land doen bewonen, koloniseeren, exploiteeren HDT. 7, 143. — 3 menschen doen wonen, een woonplaats geven, τινα EUR. Iph. A. 670; pass. refl. zich neerzetten, gaan wonen PL. Phaed. 114 c.

οἰκηίτης (daarnaar πολίτης?), vgl. Φοικιάτης thess., arc., ου, ὅ, ἰον. = οἰκέτης, PHERECYD.

οἰκίον, τό, — 1 woonplaats, woning, huis B 750, γ 64, HES., HDT. 1, 35. — 2 hol, nest v. dieren M 168, 221. — 3 spec. bordeel HDT. 1, 199.

(oud tijds steeds pl., eig. als collectivum identiek met ἡ οἰκία; later quasi demin. sing. daarbij).

οἰκισις, ἦ, kolonisatie, kolonie THUC. 5, 11, 3.

οἰκίσκος, ὅ, kamertje DEM. 18, 97, LUC.

οἰκισμός, ὅ, = οἰκισις, PL. Leg. 708 d.

οἰκιστήρ, ἦρος, ὅ, — 1 leidsman, hoofd v. e. kolonie PIND. P. 31, orak. HDT. 4, 155. — 2 bewoner AESCH. Sept. 19.

οἰκιστής, οὔ, ὅ, — 1 kolonisor, leidsman v. e. kolonie, ontginner THUC. 6, 3, 7, PL. Rep. 519 c, ISOCR. 4, 61 LUC. — 2 organisator THUC. 1, 4, 5.

οἰκογενής, in huis geboren, spec. verna AR. Pax 789, PL. Men. 82 b, POL.

οἰκοδέσποινα, ἦ, huisvrouw Babr. 10, 5, PLUT.

οἰκοδέσποτις, — 1 de huishouding doen N. T. 1 Tim. 5, 14. — 2 spec. (astrolog.): v. d. planeet in zijn „huis“ (= bep. plaats aan den hemel) macht uitoefenen PLUT., LUC. Astrol. 20.

οἰκοδέσποτης, ου, ὅ, huisheer N. T. Mt. 24, 43.

οἰκοδέσποτιμός, den huisheer betreffend CIC.

οἰκοδομ-έω, (een huis) bouwen HDT. 1, 22, THUC. 7, 11, 27, PL. Lys. 204 a, N. T. Mt. 21, 33; overdr. Mt. 16, 18, 1 Th. 5, 11 „stichten“.

οἰκοδομή, ἦ, — 1 gebouw N. T. Mt. 24, 1. — 2 overdr. bouw, schepping 2 Cor. 5, 1.

οἰκοδομημα, τό, gebouw HDT. 2, 121, 1, THUC. 1, 90, 14, PL. Gorg. 514 a, POL.

οἰκοδομησις, ἦ, het bouwen THUC. 3, 21, 15, PL. Gorg. 455 b.

οἰκοδομητικός, ἦ οἰ-ἦ, bouwkunst LUC.

οἰκοδομ-ια, ἦ, = δόμησις, THUC. 1, 93, 28, XEN. Mem. 3, 1, 7, PL. Gorg. 520 d, LUC., N. T. 1 Tim. 1, 4.

οἰκοδομικός, ἦ οἰ-ἦ, bouwkunst PL. Charm. 165 d, ARISTOT.; = τὸ οἰ-όν, PL. Gorg. 514 a.

οἰκοδόμος, bouwmeester PL. Prot. 319 b, XEN. Hell. 7, 2, 20, PLUT., N. T. Act. 4, 11.

οἰκοθην, adv., — 1 (zijn) huis, uit zijn vaderland A 632, PIND. O. 7, 4, SOPH. Ai. 1052, THUC. 4, 90, 5. — 2 te huis, thuis in het vaderland AESCH. Supp. 390; overdr. PL. Soph. 252 c. — 3 uit eigen middelen, op eigen kracht steunend H 364, PIND. N. 3, 31, ISAE. 10, 17 uit eigen beweging.

οἰκόθετος, 2, in eigen huis of land geschapen, δύναμις PIND. Pae. 1, 4, D.

οἰκοθι (Φοικ.), adv., thuis © 513.

οἴκοι (*locat. v. οἶκος*), thuis, in eigen kring; τὰ οἶ. de eigen aangelegenheden α 12, THUC. 5, 50, 24, SOPH. O. R. 1123, PL. Phaedr. 260 b; *niet* N. T. **οἶκόν-δε**, — 1 naar (zijn) huis, naar het vaderland A 606, ζ 159. — 2 naar (haar) vertrek α 360.

οἰκο-νομ-έω, — 1 het huis besturen SOPH. El. 190, PL. Lys. 209 d, N. T. Luc. 16, 2. — 2 „uitgeven”: verdeelen PL. Phaedr. 256 e. — 3 *alg.* besturen POL., PAP.

οἰκο-νομ-ία, ἡ, — 1 huishoudkunde PL. Ap. 36 b, Lys 209 d, N. T. Luc. 16, 2. — 2 *vand.* staathuishoudkunde XEN. Cyr. 5, 3, 25, DIN. 1, 97. — 3 dispositie, compositie *i. e. geschrift* RHET. — 4 *spec.* bestuursmaatregel, leiding N. T. 1 Cor. 9, 17.

οἰκο-νομ-ικός, van den οἰκονόμος: op de huishouding en het bestuur v. h. huis slaande.—*Subst. ἡ ὁ-ἡ*, 1 (staat)huishoudkunde PL. Polit. 259 c, Phaedr. 248 d, XEN. Mem. 4, 2, 11. — 2 *alg.* leiding POL.

οἰκο-νόμος, het huis-, *vand.* den staat besturend, *ook subst.* AESCH. Ag. 150, LYS. 1, 7 *fem.*, PL. Polit. 259 b, PAP., N. T. Luc. 12, 42; *overdr.*: v. d. apostels 1 Cor. 4, 1.

οἰκό-πεδόν, τό, stuk (bouw)grond, erf THUC. 4, 90, 1, PL., XEN. Vect. 2, 6, POL., PAP.

οἰκο-ποιός, tot een huis, huiselijk makend SOPH. Ph. 32.

οἰκ-ορ-ιά, ἡ, zorg voor huisgezin, huishouding PIND. P. 9, 19.

οἶκος, *nog* Φοῖκος *in dial.*, δ, huis: — 1 *woning*: *ook* tent, hol, verblijfplaats P 738, α 258, *alg. tot* PAP., N. T. Mt. 9, 7. — 2 vertrek, kamer δ 717. — 3 *plur.* paleis AESCH. Ag. 156, 344. — 4 huis > huisgezin, familie HDT. 5, 31, PIND. O. 13, 2, THUC. 1, 137, 24 *tot* N. T. 1 Cor. 1, 16. — 5 vaderstad, -land PIND. P. 4, 294. — 6 *v. d. tempel* οἶ. θεῶν HDT. 3, 143, PL. Phaedr. 246 e. — 7 familiegoed (*oorspr. v. huis en hof*), > vermogen α 248, δ 318, PIND., HDT. 3, 53, LYS. 26, 22, PL. Lach. 185 a, LUC., PAP. — 8 *spec.* N. T. Luc. 1, 27: geslacht.

(*< φοῖκος, ig. W. yeik-: o.ind. vēsman- n. woning, naast viš-, vēšā- m. buurman, alb. vise pl. plaatsen, lat. vicus, got. weih's dorp, lit. vēšpats meester des huizes, o.b. viš' grondbezit.*)

οἶκος, ἰον. = εἶκος.

οἰκό-σιτος, thuis etend of blijvend; zonder gasten etend MEN. Kithar. fr. 6, PLUT. Crass. 19, LUC.

οἰκο-τριβής, εος het vermogen verterend KRITIAS. 6, 14 D.

οἰκό-τριψ (τριβῶ), βος, δ, — 1 in huis groot geworden slaaf (*teg. later gekocht*) DEM. 13, 24, LUC. — 2 *als scheldnaam vgl.* AR. Th. 426 v. *Euripides*: keukenpiet.

οἰκουμένη, ἡ, bewoonde aarde, wereld (HDT. 4, 110 *teg. het land der barbaren*) XEN. Vect. 1, 7, DEM. 18, 48, AESCHIN. 3, 165, N. T. Luc. 2, 1, ἡ μέλλουσα v. h. koninkrijk v. *Christus* Hebr. 2, 5.

οἰκουργός, huiselijk N. T. Tit. 2, 5.

οἰκ-ορ-έω, — 1 het huis bewaken, voor de huishouding zorgen; *alg.* trouw zorgen voor AESCH. Ag. 809, SOPH. Ph. 1328, AR. Ach. 1060, PL., PLUT. Cam. 11. — 2 *ongunstig*: thuis blijven zitten, niets uitvoeren PLUT. Pericl. 11, 12, ἡ.

οἰκ-ορ-η-μα, τό, — 1 bewaking van het huis SOPH. Ph. 868. — 2 *concr.* de vrouwelijke zorg, de vrouw in huis EUR. Or. 928.

οἰκουρ-ία, ἡ, — 1 zorg voor de huishouding EUR. Herc. 1373. — 2 thuis blijven PLUT. Coriol. 35.

οἰκ-ορ-ικός, τὸ ὀ-όν, = *voorg.*, LUC. Fugit. 16.

οἰκ-οῦρ-ιος, τὰ ὀ-α, loon voor de bewaking v. h. huis SOPH. Tr. 539.

οἰκ-ουρός, — 1 het huis bewakend EUR. Herc. 45. — 2 thuis blijvend: traag, onmannelijk AESCH. Ag. 1225, 1626, AR. Vesp. 970, DIN., PLUT. Pericl. 34.

οἰκο-φθορ-έω, zijn vermogen verliezen, schade lijden, *ook med.*, HDT. 1, 196; 5, 29, PL. Leg. 929 d.

οἰκο-φθορ-ία, ἡ, verlies van eigen vermogen PL. Phaedr. 82 c.

οἰκο-φθόρος, zich zelf, zijn vermogen ruïneerend PL. Leg. 689 d.

οἰκο-φύλαξ, ακος, δ, ht huis bewakend, behoevend AESCH. Supp. 27.

οἰκτείρ., z. οἰκτίρ.

οἰκτ-ίζω, (be)klagen, τινά AESCH. Pr. 68, THUC. 2, 51, 25, SOPH. O. R. 1508, EUR. Tr. 155, Iph. T. 486 *med.*, DIN. 1, 110, XEN.

οἰκτιρ-μός, δ, medelijden PIND. P. 1, 85, N. T. Col. 3, 12.

οἰκτίρ-μων, 2, medelijdend, barmhartig Ioh. T. 486 *med.* THEOCR. 15, 75, N. T. Luc. 6, 36.

οἰκτίρω, -είρω *bij* HOM. *volgens sommigen* en N. T., beklagen, τινά, medelijden hebben of uiten met Λ 814, Ω 516, HDT. 7, 38, TR.: AESCH. Pr. 351, PL. Euthyd. 288 d, XEN., N. T. Rom. 9, 15.

(*naast elkaar van W. oig-, z. οἶκτος, een nom. ag. *οἰκτρός [vgl. δαικτρός] en *οἰκ-τήρ: de ζω praesentia daarvan resp. οἰκτιρῶ > οἰκτίρω en οἰκτερῶ > οἰκτείρω. Z. οἶκτος.*)

οἰκτισ/μα, τό, weeklacht EUR. Heracl. 158.

οἰκτισ/μός, δ, het weeklagen AESCH. Eum. 189, XEN. Symp. 1, 16.

οἰκτιστος, *superl. v. οἰκτρός*, μ 342, χ 472.

οἰκτος, δ, (klacht als teeken van) medelijden β 81, AESCH. Sept. 51 (διὰ στόμα), SOPH., EUR., PL. Ap. 37 a.

(*van uitroep οἶ via *οἶζω z. διζῶς, of v. οἶγ-νῆμι: dan semas. openen, openzetten v. mond bij het klagen of overdr. v. h. hart?*)

οἰκρό-γος, jammerlijk klagend PL. Phaedr. 267 c.

οἰκτρός (οἰκτος), klagend: beklagenswaardig, jammerlijk, v. *mensen en dingen* Λ 242, φ 79, PIND. O. 7, 77, CORIN. 5, 31 ALD. *boeot.* οἰκτρός, HDT. 7, 46, TR.: AESCH. Pr. 238, PL. Phaedr. 268 c.

οἰκτρο-χόεω, φωνήν, zijn stem klagend laten klinken AR. Vesp. 555.

οἰκώς, υἷα, ὄς, ἰον. = εἰκώς.

οἰκ-ωφελής, (ὀφέλλω: ὀφελέω), huishoudelijk THEOCR. 28, 2.

οἰκ-ωφελής, ἡ, vermeerdering van het vermogen ξ 223, THEOCR. 28, 2.

οἶμα, τό, vaart, aan va Π 752, Φ 252.

(*W. ei+s-: av. aēšma- m. drift, lat. irā, PLAUT. eira < *eis-ā. Vgl. οἶαξ*).

οἰμάω, (:*οἶμος z. οἶμα), aanstormen vooruitschieten X 140, 308, *orak.* HDT. 1, 62.

οἶμη, ἡ, lied θ 74, 481, (ANACR.) 32, 14.

(*: προ-οἶμον, att. φροῖμον, waardoor een vorm *soimo- aan het licht komt: W. sōi- voordragen, zingen, vgl. o.ind. sāman- n. lied, cymr. hūd betoovering, o.n. seidr betoovering, lit. saitas profetie*).

οἶμοι, *ook* οἶμοι μοι of ὄ μοι μοι, wee mij! [HOM. ὄμοι: H 96], *vaak met gen. causae* THEOGR. 891, AESCH., SOPH. Ant. 554, EUR., AR. Ach. 590, LUC., MEN. Perik. 406.

οἶμος, δ, — 1 weg, baan HES. O. 290, PIND. O. 8, 69, *overdr.* AESCH. Pr. 394, SOPH. Ich. 168 (ἡ οἶμ.) D., EUR., PL. Phaedr. 108 a (ἡ). — 2 streep

Λ 24. — 3 streek AESCH. Pr. 2. — 4 *overdr.* gang van zaken, wijze PIND. P. 2, 96.

(W. *μει-ζ.* (F) *μαίαι*, *wrsch. verw. met lat. via* < *μει-α*).

οἰμωγή, ἡ, weeklacht u 353, X 409, AESCH. Pers. 426, THUC. 7, 71, 13, SOPH., EUR., AR. Pax 1278, XEN. Hell. 2, 2, 2.

οἰμωγ-μα, τό, jammerklacht AESCH. Sept. 8, EUR. Ba. 1112.

οἰμώζω, *φ. ξομαι*, — 1 wee mij roepen, weeklagen M 162, HDT. 7, 159, TR.: SOPH. Ant. 1210. — 2 *tr.* beklagen, *τι*, klagen over THEOGN. 1204, SOPH. El. 789, AR. Pl. 111. — 3 *euphem in imp. of fut.* slecht afloopen met, *τις* AR. Vesp. 1033, XEN. Hell. 2, 3, 24.

(: οἰμοὶ zooals αἰδῶω: αἶαι).

οἰμωκτός, beklagenswaard AR. Ach. 1195(?).

οἰν-άνθη, ἡ, — 1 eerste loot v. d. jonge druif EUR. Ph. 132, AR. Av. 588, THEOPHR. — 2 eerste baardhaar PIND. N. 5, 6. — 3 *bep. vogel* ARISTOT.

οἰν-ανθίς, ἴσος, ἡ, = *voorg.* 1 IBYC. 6 ALD.

οἰνάρ-εον, τό, wingerdloof THEOCR. 7, 134.

οἰνάρ-εος, van wijnranken HIPPOCR.

οἰνάρ-ίζω, wingerdloof plukken, dunnen AR. Pax 1147.

οἰν-άριον, τό, een slecht, poover wijntje DEM. 35, 32.

οἰν-αρίς, ἴδος, ἡ, wijnrank HIPPOCR.

οἰν-αρον, τό, wijngaardloof XEN. Oec. 19, 18, THEOPHR.

οἰνάς, ἄδος, ἡ, soort wilde duif, met de kleur v. rijpende druiven.

οἰνη, ἡ, wijnstok HES. O. 570, NIC. Th. 622.

οἰν-ηρός, vol wijn PIND. N. 10, 43, HDT. 3, 6, AESCH., ARISTOT.

οἰν-ηρύσις (ἄρῶω), ἡ, wijschepper AR. Ach. 1067.

οἰν-ίζομαι, wijn halen of koopen Θ 506, H 472.

οἰνο-βάρ-έω, van wijn bezwaard zijn ι 374, κ 555 (*part. εἶων* < *εσ-ζων* z. *volg.*), THEOGN. 503 (*synizesis*).

οἰνο-βάρης, van wijn bezwaard A 225, LUC.

οἰνο-δόκος, wijn bevattend PIND. I. 5, 40.

οἰνο-δότης, ου, δ, hij, die wijn geeft EUR. Herc. 682.

οἰνό-εις, *fem. att.* οἰνοῦττα, — 1 vla uit meel, water, wijn en olie (= „boter”), als prijs AR. Pl. 1121. — 2 *plant met bedwelvende kracht* ARISTOT.

οἰνό-ληπτος, door wijn bevangen PLUT. 4 b.

οἰνο-λόγος, δ, beampte voor de wijnbelasting PAP.

οἰνό-μελι, ἴτος, τό, wijnhoning, soort mede POL., (N. T.) *overdr.*

οἰνο-πέδον, τό, wijngaard I 579.

οἰνό-πεδος, als wijngond: geschikt voor wijncultuur α 193.

οἰνο-πλάνητος, door den wijn verward (EUR.) Rhes. 363.

οἰνο-πληθής, met overvloed van wijn ο 406.

οἰνο-ποιέω, wijn bereiden PLUT. 653 a.

οἰνο-ποσ/τα, ἡ, wijndrinken HIPPOCR.

οἰνο-ποτάζω, veel wijn drinken Υ 84, ζ 309.

οἰνο-ποτήρ, ἦρος, wijndrinker θ 456.

οἰνο-πότης, ου, δ, wijndrinker POL., N. T. Mt. 11, 19; -τις, *fem.*, AR. Th. 393.

οἰνό-οπτης, ου, δ, opzichter over den wijn bij maaltijden COM.

οἰνο-πωλ-έω, wijn verkoopen ARISTOT.

οἰνο-πώλης, ου, δ, wijnhandelaar COM.

οἰνος, δ, — 1 wijn, *sinds* Γ 269 *alg.* tot N. T. Mt. 27, 34. — 2 *vand.:* van andere gegiste dranken

HDT. 2, 77, XEN. An. 4, 5, 26. — 3 wijndrinken N. T. 1 Tim. 3, 8. — 4 wijnberg N. T. Apoc. 6, 6.

(< *φῶνος* aeol. ALCAE, 94, 1 en 104(?) ALD. en *cret.* Leg. Gort. *Evenals* arm. *gini*, alb. *vēne* [< *μῶινᾱ*], lat. *vinum*, *umbr.* *vinu* aan een taal bij de Middellandsche zee ontleend. *Uit Lat.:* oier. *fin*, got. *wein* = ndl. *wijn*; uit *germ. o.b. vīna*, lit. *vīnas*).

οἰνοῦττα, ἡ, z. οἰνόεις.

οἰνο-φαγία, ἡ, „wijneten” LUC. V. H. 1, 7.

οἰνο-φλύγία, ἡ, dronkenschap XEN. Oec. 1, 22, ARISTOT., POL., N. T. 1 Petr. 4, 3.

οἰνό-φλυξ, ὕγος, dronken XEN. Ap. 19, PL. Eryx. 405 e, ARISTOT.

(: *φλύξω*, *φλύω*, *vgl. lat. fluo*, *con-flug-ēs[ū?]*).

οἰνο-χοεύω, = *volg.*, B 127, α 143.

οἰνο-χο-έω, wijschenken, inschenken A 598, Δ 4, SAPHO 6, 4 ALD., XEN. Cyr. 1, 3, 8, POL.

οἰνο-χόη, ἡ, schenkan HES. O. 744, THUC. 6, 46, 10, EUR. Tr. 821.

οἰνο-χόημα, τό, „wijschenkfeest” PLUT. Phoc. 6.

οἰνο-χόος, (wijn)schenker B 128, ι 10, EUR. Cycl. 560, PL. Phil. 61 c.

οἰνό-χρως, ὠτος, wijnkleurig THEOPHR.

οἰνό-χυτος, met wijn er ingeschonken SOPH. Ph. 705.

οἰν-οψ, οπος, wijnkleurig, violet, donker: πόντος ε 132, βούς N 703.

οἰνόω, *gew. pass. (refl.)*: dronken worden II 292, HDT. 5, 18, AESCH. Supp. 409, SOPH. EUR. Ba. 686, KRITIAS 6, 28 D., PLUT.

οἰν-ώδης, wijnachtig ARISTOT., PLUT.

οἰν-ών, ὠνος, δ, wijnkelder XEN. Hell. 6, 2, 4.

οἰν-ωπός, = οἰνοψ, EUR. Iph. T. 1245, THEOCR. 22, 34, NIC.

οἰνω-σις, ἡ, lichte roes PLUT.

οἰν-ώψ, ὠπος, δ, ἡ, — 1 v. *wingerd*: met wijnroode kleur SOPH. O. C. 674. — 2 v. *Bacchus*: met wijnranken bekranst SOPH. O. R. 211.

οἰο-βου-κόλος, slechts één rund weidend AESCH. Supp. 304.

οἰο-βώτᾱς, alleen weidend: eenzaam SOPH. Ai. 615.

οἰό-ζωνος, alleen, zonder gevolg SOPH. O. R. 846.

οἰό-θεν, *adv.*, οἶος, alleen en op zich zelf aangewezen: geheel alleen H 39, 236 (*vgl. αἰνόθεν*).

οἶμαι, *Vormen: Hom.:* *act.* οἶω (οἶω E 252), *med.* οἶομαι (οἶομαι K 193), *aor.* οἶσαμην en οἶσθην. *Later:* οἶησομαι, οἶήθην. *Bij dit veelgebruikte ww., vooral als tusschenzin, ook pr.*

οἶμαι, *impf.* ὄμην; *dar. pr.* οἶώ AR. Lys. 998,

— 1 een (bang) voorgevoel hebben τ 312. — 2 *tr.* en voorgevoel hebben van iets, *τι*,

iets voelen aankomen, γόον α 243. — 3 (*uit* 1) vreezen, *τι* N 283, *of μή* τ 390. — 4 *verzw.*

argwaan koesteren A 561; verdenken χ 165. — 5 vermoeden β 586. — 6 met een angstige vraag denken aan β 351; gissen, *τι* γ 255. — 7 *neutr.*

vermoeden, denken, *meenen*; *ook:* verwachten, hopen (*m. inf.* van plan zijn

A 170) A 59, E 894, *niet* PIND. en BACCH., HDT. 9, 89, TR.: AESCH. Pr. 208, THUC. 1, 69, 8, PL. Gorg.

451 d, MEN. Perik. 113, N. T. *zelden:* Phil. 1, 17. — *Spec. sinds* HOM.: N 153 *alg. in tusschenzinnen:*

οἶμαι = credo, opinor, denk ik; *niet* N. T.

(< *οἶσις* ἵσται > ὀ(φ)τομαι, z. *aor.* οἶσατο: lat. *omen* ouder *ōsmen* < **oἶσις*-men. Invloed op οἰανός?)

οἶον-ει, evenals, als het ware POL.

οἶο-νο-ιστική, ἡ, *bij* PL. Phaedr. 244 c *geconstru-*

eerd ter verklaring van οἰωνιστική (< οἰησις + νοῦς + ἱστορία).

οἰό-νους, ὁ, bij PL. Crat. 406 e geconstrueerd ter verklaring van οἶνος, z. d.

οἰο-πολ-έω (οἶς), schapen hoeden EUR. Cycl. 74.

I. οἰο-πόλος (vgl. πέλω + οἶος), 2, eenzaam P 54, T 377, PIND. P. 4, 28.

II. οἰο-πόλος (οἶς), schapen weidend HYMN. Merc. 314.

οἰόρ, Scythisch = ἀνήρ, HDT. 4, 110.

οἰόρπατα, Scyth. = ἀνδροκτόνοι, HDT. 4, 110.

οἶος, οἶη, οἶον, — 1 alleen B 247, K 99, PIND. O. 1, 73, HDT. 7, 140, TR.: SOPH. Ai. 750. — 2 eenig in zijn soort Ω 499.

(< οἶφος = av. aēva-, o.p. aiva- één; oi-yo: oi-no- in gr. οἶνός de één op den dobbelsteen, lat. oinos, unus, lit. vēnas, got. ains = ndl. één).

οἶος (z. ποῖος), 3, fem. οἶα, correlat. bij ποῖος; relat.: — 1 (zōdanig ...) als A 263, alg. tot n. t. 1 Cor. 15, 48. — 2 met inf., ook in de verbinding οἶός τέ εἰμι, eig. (ik ben) zoodanig als ... om te ... (ik ben er de man naar om te: ben) geschikt, in staat, geneigd om te, sinds (β 272), τ 160, φ 117, 173 alg., HDT. 1, 91, ATT.: PL. Prot. 352 c: 314 d, Phaed. 80 a, ar. Vesp. 970. Vand.: ntr. οἶον, οἶα τέ (ἐστίν) het is mogelijk HDT. 6, 109, ATT.: PL. Theaet. 160: εἰ οἶον τε τὸν αὐτὸν τὸ αὐτὸ μεμνήσθαι ἅμα καὶ μὴ εἰδέναι. Vaak ὡς οἶον τε, zoo (goed e. dgl.) mogelijk PL. Prot. 349 e. Zelfs een A.c.I. kanvolgen SOPH. O. R. 1296. N.B. οἶος = hōjos, soms met korte eerste lettergreep: Σ 105, N 275, ook bij TR.). — Spec.: N.B. a. de vormen van εἶναι of andere werkw. worden bij de uitdrukkingen met οἶος vaak niet meer afzonderlijk gesproken of geschreven: bijv. οἶον τε μάλιστα, zoo goed mogelijk = ὡς μάλιστα. — b. de attractie naar het antecedent is hier bijzonder sterk: γόνυτες τοῖς οἶοις ἡμῖν τε καὶ οὐκ ἔμελλεν εἶναι δημοκρατία = τοῖς τοιοῦτοις οἶοι ἡμεῖς τε καὶ οὐκ ἔμελλεν XEN. Hell. 2, 3, 25. — c. het relat. wordt evenals alle relat. in het Gr. ook in afh. vragen gebruikt τ 219. — d. in uitroepen ε 303: wat voor ... , wat een geweldige ... ! — e. Vand. οἶος = εἶτι τοῖος, τοιοῦτος, sinds Z 166: 200 ntr. οἶον > daar ... zoo β 239. — f. als adv. treden op: οἶον sinds α 410, οἶα HDT. 3, 63; 6, 12 en οἶως SOPH. Ai. 923, AR. Vesp. 1363. — g. οἶα = εἶτε, geeft een objectieven grond of overweging aan HDT. 3, 4; 6, 107, THUC., PL. Critias 112 c, ook οἶον PL. Symp. 203 b. — h. οἶον, οἶα (zooals) bij voorbeeld PL. Rep. 575 b, ontstaan uit οἶον τὸ τοιοῦδε λέγω PL. Phaed. 65 b; bij getallen: ongeveer. — i. οὐχ οἶον εἶτι bij Ltr. = οὐχ ἔπος, ik wil niet (alleen) zeggen dat ... = niet alleen niet ... , maar zelfs niet ... POL., N. T. Rom. 9, 6.

οἶος, 3, van een schap HIPPOCR.

οἶό-φρων, eenzaam AESCH. Supp. 795.

οἶο-χίτων, ὠνος, alleen in, met zijn hemd of borstrok ξ 489.

οἶώω, pass. alleen gelaten worden Z 1, Λ 401.

οἶς, ὁ, ἡ, att. ATT. οἶς, gen. οἶος, att. οἶός, dat. pl. οἶεων ο 386, δεσσι Z 25, att. οἶόν ενζ., s c h a a p, ook r a m (ι 425), sinds Λ 678, K 216 (ἠῆλος), SOPH. Tr. 675.

(< οἶφς, acc. pl. οἶφως INSCR. Argos: o.ind. ἀνι- schaaρ, [arm. hoviv herder], lit. ovis, umbr. ouī „oves“, o.ier. oī, got. awistr schaaρskooi, lit. avis, sl. ovīca; een afl. in ndl. ooī(lam)).

οἶ-σις (οἶ-: φέρω), ἡ, aandrag, door PL. Crat. 420 b geconstrueerd. (voor οἶσις).

οἶσος, ὁ, soort wilg THEOPHR.

(< φοιτω-ος: (Φῆτος, z. d.; W. yei+ē).

οἶσο-φάγος, ὁ, slokdarm HIPPOCR.

(z. οἶσος tak, vertakking, > kanaal+φαγεῖν).

οἶσπη (οἶσπῆ), ἡ, de vuile, nog niet gewassen schapenwol HDT. 4, 187.

οἶσπῶτη (z. voorg.), ἡ, het vette vuil van ongewassen schapenwol COM., AR. Lys. 575.

οἶα-τέον, adi. verb. v. φέρω, men moet dragen SOPH. Ant. 310.

οἶστευ-μα, τό, de afgeschoten pijl PLUT. 225 b.

οἶστευ-τής, οἶς, ὁ, hij, die met pijlen schiet CALL.

οἶστ-εῦω, pijlen schieten χ 119, Δ 100, τιως, naar: mikken op μ 84.

οἶστο-δέγμων, pijlen bevattend AESCH Pers. 1020.

οἶστος, 3, adi. verb. v. φέρω, te dragen THUC. 4, 40, 3.

οἶστος, later οἶστος, ὁ, pijl Δ 139, PIND. O. 9, 12, BACCH. 5, 82, (ANACR.) 12, 13, EUR. Med. 634, XEN. An. 2, 1, 6.

(οἶστος?: W. yis- snellen, doch z.s. v. ἴος, dat op isu- wijst).

οἶστρ-άω, ion. en dor. -έω, — 1 tr. (als een οἶστρος) voortjagen SOPH. Tr. 653, EUR. Ba. 32. — 2 intr. dol, razend zijn AESCH. Pr. 836, EUR., PL. Phaedr. 251 d, ARISTOT., THEOCR. 6, 28.

οἶστρ-ηλατ-έω, = voorg., tr. overdr. PLUT.

οἶστρ-ηλάτος, door een paardevlieg voortgejaagd; overdr. in hevige woede gebracht AESCH. Pr. 580.

οἶστρη-μα, τό, prikkel: smart SOPH. O. R. 1318.

οἶστρο-δίνητος, door een horzel op dwaaltochten gejaagd AESCH. Pr. 589.

οἶστρο-δόνητος, = voorg., AESCH. Supp. 572, vgl. AR. Th. 324; = -δονος, AESCH. Supp. 17.

οἶστρο-μανής, razend TIMOTH. Pers. 90.

οἶστρο-μανία, ἡ, razende hartstocht HIPPOCR.

οἶστρο-πλήξ, ἦγος, door een paardevlieg gestoken, woedend AESCH. Pr. 681, SOPH. El. 5.

οἶσ-τρος (W. ois-, z. οἶμα), ὁ, — 1 horzel, paardevlieg χ 300, AESCH. Pr. 567, PLUT. — 2 vand. steek, prikkel; overdr. hevige pijn SOPH. Tr. 1254. — 3 razernij (ANACR.) 31, 28 nog als beeld, SOPH. Ant. 1002, EUR. Hipp. 1300. — 4 spec. liefdesverlangen, hevige begeerte HDT. 2, 93, PL. Phaedr. 240 d.

οἶστρ-ώδης, waanzinnig PL. Tim. 91 b, PLUT.

οἶσῦ-ινος, wilgen- ε 256, THUC. 4, 9, 32.

οἶσινος, ἐν τοῖς οἶσινος, msch. de mandenmarkt te Athene LYCURG. 112.

οἶσῦπη, ἡ, de vuile, nog ongewassen schapenwol HIPPOCR.

(ὁ. met οἶσπῶτη en οἶσπῆτη, het vette zweetresidu van ongewassen wol, naast οἶσπῆτη drek, herinneren in vocalen aan οἶός gen. οἶατός, οἶ- < οἶφ- schape- + W. s-pō(i)-, korte phase s-pa-, z. πῶον, πῶω, πῶνος, vochtig, glibberig: vet zijn; οἶσῦπη msch. < οἶφ- + οἶσπῆ: o.ind. supra- m. aftrekkel, soep. In de samenstelling ὅ naast vorm zonder vocaal οἶσπη (HDT.), waardoor ook de intervocale s behouden bleef!).

οἶσῦπ-ηρόν, ἔριον, vette, vuile wol AR. Ach. 1177.

οἶσῦπό-εις, = voorg., HIPPOCR.

οἶσῦπ-ώδης, = voorg., HIPPOCR.

οἶτος, ὁ, lot, meest ongeluk Θ 34, Γ 417, SOPH. El. 167, EUR., CALL.

(vgl. av. aēta- m. ten deel vallend deel, z. HESYCH. ἴσασθαι κληροῦσθαι. Behoort bij αἶσα, z. d.).

οἶφω, beslapen, τινα PLUT., INSCR. (Thera G. D. 4787, Creta, Laconie).

(W. *oiebh-*: *o.ind.* *yābhati* hij beslaapt, *ru.* *jebāti* hetz.).

οἰχνεύω, = **οἰχνεύω**, PIND. fr. 206.

οἰχνεύω (*formatie als ἀφ-ινεύομαι*), = **οἰχομαι**, gaan, komen E 790, γ 322, PIND. P. 5, 85, BACCH. 9, 1, SOPH. El. 313, Ai. 564.

οἰχομαι, HOM. slechts *praes. en impf.*, later *οἰχέσομαι*, *perf.* *ἔχημαι*, en *οἰχόωκα* HDT. 8, 108; 9, 98 *eld.*, AESCH. Pers. 13, SOPH. Ai. 896, POL., — 1 weg(ge)gaan zijn O 223, α 242, HDT. 7, 218, ATT.: PL. Phaed. 79 d, MEN. Perik. 194. — 2 weggaan, gaan E 495, PIND. N, 7, 40, HDT. 1, 34, ATT. — 3 *v. dingen*: (weg)vliegen A 53, N 505. — 4 *spec.*: vaak verbonden met *part. praes.* *ἔχων* ἀποπτόμενος, vloeg weg B 71 of *part. fut.* τ 260, PIND. O. 6, 38, HDT. 4, 145, ATT.: PL. Ap. 32 d. — 5 *praegn.* „weggaan”, verdwijnen, te gronde gaan, sterven E 472, PIND. P. 4, 82, ATT.: SOPH. El. 146, 1151, XEN. An. 3, 1, 32.

(W. *ei+gh-* gaan met *o-phase*: *vgl.* *arm.* *ijanem* ik daal af, *ier.* *oegi* gast. *lit.* *eigā* gaan, *vgl.* *msch.* *lyvos*. Zoo naast W. *stā-* staan *arm.* *stoig* vast, onwankelbaar, *lat.* *stāg-num*).

οἰω, **οἰω** een **οἰῶ**, *z.* **οἰομαι**.

οἰων-ίζομαι, — 1 de vlucht der vogels raadplegen XEN. Cyr. 1, 6, 1. — 2 een voorgevoel hebben dat ... XEN. Hell. 1, 4, 12, ARISTOT. — 3 *praegn.* als een slecht voorteken beschouwen: vermijden DEM. 25, 80.

οἰώνισμα, **τό**, voorspelling uit de vlucht der vogels EUR. Ph. 839.

οἰωνιστήριον, **τό**, voorteken door vogelwichelarij XEN. Ap. 12.

οἰωνιστής, **οῦ**, **ὁ**, vogelwichelaar B 858, HES. Sc. 185, DIO CASS.

οἰωνιστικός, de vogelwichelarij betreffend ARISTOT.; ἡ οἰ-ή, de vogelwichelaarskunst PL. Phaedr. 244 d, PLUT., 975 a.

οἰωνο-θέτης, **ου**, **ὁ**, vogelwichelaar SOPH. O. R. 484.

οἰωνό-θροος, **γός**, door vogels aangeheven klacht AESCH. Ag. 56.

οἰωνο-πτόνος, vogels doodend AESCH. Ag. 563.

οἰωνό-μαντις, **ὁ**, vogelwichelaar EUR. Pg. 786.

οἰωνο-πόλος, **ὁ**, vogelwichelaar A 69, Z 76, AESCH. Supp. 57, PLUT.

(*πέλομαι*, *vgl.* *ἀμφι-πόλος*).

οἰωνός, **ὁ**, — 1 groote vogel: roofvogel A 5, Λ 453; *spec.* adelaar HES. Th. 268, PIND. O. 13, 21, AESCH. Pr. 281, SOPH. Ant. 219, EUR. — 2 voorspellende vogel (*vgl.* *δομαι*: *ōmen*) B 237, α 202, EMPED. 9, 3 D., SOPH. O. R. 310, XEN. — 3 voorteeken, stem der goden M 243, HDT. 9, 91, THUC. 6, 27, 21, PL. Menex. 249 b, PLUT.

(*-ωνος* zooals in *νι-ωνός*; *οἰ.* < *δφι-ωνος*, waarbij *-ωνος* de versterking v. h. begrip bewerkt, *vgl.* *lat.* *patr-ōnus matr-ōna. oxi-*: *o.ind.* *vi-vogel*, *lat.* *avis* [*< oxi-* = *lavare* < **louāre* z. *λοῶω*?]. *Verv.* is ook *δομαι*, z. d.).

οἰωνο-σχοπέω, uit de vlucht der vogels voorspellen EUR. Ba. 347.

οἰωνο-σκόπος, **ὁ**, vogelwichelaar EUR. Supp. 500, PLUT. (N. T.); -*ία*, ἡ, PLUT.; -*ικός*, D. H.

οἰωτά, ἡ, schapevacht INSCR. Leg. Gort. 9, 26.

ὄκα, *dor.* = *στε*; ook **ὄκκα** [*< δτ κα*] *vgl.* ALCM. 37, 1 ALD., EPICH. 29 K., IBYC. 10 ALD., AR. Ach. 754, Lys. 1251, THEOCR. 4, 17, INSCR.: *lacon.*, *argiv.*, *delph.*

ὄκέλλω, *aor.* *ὄκειλα*, samendrijven: — 1 *tr.* op het

strand, land zetten HDT. 8, 84, THUC. 4, 12, 1, EUR. Iph. T. 1379, NIC. — 2 *intr.* op het land loopen XEN. An. 7, 5, 12; *overdr.* AR. Ach. 1158.

(*praep.* *ὀ-* z. *ὀθριξ* + *κέλλω*).

ὄκη, *ion.* = **ὄπη**, HDT. 8, 130.

ὄκκα, *z.* **ὄκα**.

ὄκλαδ-ιάς, **ὁ**, *nl.* *δέφρος*, klapstoel, dien men dicht kan slaan AR. Eq. 1384, LUC. Lexiph. 6.

ὄκλαδιστί, op zijn hurken BABR. 25, 7.

ὄκλάζω, — 1 plotseling ineenduiken: hurken, bukken (*vgl.* N 281), XEN. An. 6, 1, 10, MOSCH. 2, 99, LUC. — 2 de knie buigen: gaan zitten SOPH. O. C. 196. — 3 *tr.* (?) buigen, samenvouwen XEN. Hipp. 11, 3.

(*onz.*; *msch.* *praep.* *ο* [*z.* *ὀθριξ*] + *κλαδ-* z. *κλώω*, *vgl.* HESYCH. *κλαδάει* *οσει*, *κινει*; *κλαδαρό-συχος* *τροχίλων ειδος*. *Oorspr.* in elkaar bewegen, schudden; z. *ὄκλαδ-ιάς* klapstoel?).

ὄκλαξ, *adv.*, met gebogen knieën, op de hurken PHEREC., HIPPOCR., ARAT. 517, LUC. Lexiph. 11.

ὄκλασις, ἡ, neerhurken HIPPOCR., LUC. Salt. 41.

ὄκνεύω, = *volg.*, E 255.

ὄκν-έω, — 1 dralen, talmen HDT. 7, 50, 1, THUC. 1, 120, 7, SOPH. Ph. 111, XEN. An. 1, 3, 17, LUC. — 2 aarzelen, bang zijn Y 155, AESCH. Pr. 628, SOPH. O. R. 746, PL., N. T. Act. 9, 38. — 3 *tr.* schuwen, vreezen, ττ SOPH. O. R. 976.

ὄκνη-ρός, — 1 talmend, aarzelend: bang PIND. N. 11, 22, THUC. 4, 55, 23, SOPH. O. R. 834 (bangmakend), XEN., MEN. Epitr. 431, LUC., N. T. Mt. 25, 26. — 2 *intr.* pijnlijk, onaangenaam N. T. Phil. 3, 1.

ὄκνη-τέον, *adi. verb.* v. *ὄκνέω*, men moet talmen PL. Leg. 891 d, POL.

I. ὄκνος, **ὁ**, — 1 talmen, aarzelen: traagheid E 817, K 122, THUC. 2, 40, 21, TR.: SOPH. Ph. 887, PL. Soph. 242 a. — 2 > vrees SOPH. O. R. 1175, Ai. 82.

(*onz.*; *msch.* zooals *μέλλω* *oorspr.* denken, van plan zijn: *got.* *ahjan* meenen. *Vand.* > dralen, aarzelen).

II. ὄκνος (*z.* *ὄγκασθαι*), **ὁ**, reordomp ARISTOT.

ὄκόθεν, **ὄκοσις**, **ὄκοσος** *ion.* = **ὀπόθεν**, *enz.*

ὄκορός, **ὁ**, sprinkhaan AESCH.

ὄκρι-άω, *pass.* scherp (in woorden) worden: tegen elkaar opspeelen σ 33.

ὄκρι-βάς (*z.* *ὄκρις*), **αντος**, **ὁ**, toestel op het toneel, waarop de toneelspelers stonden om te spreken PL. Symp. 194 b, LUC.

ὄκριο-ειδής, als een spits vooruitspringend HIPPOCR.

ὄκρι/όεις, puntig M 380, II 735, AESCH. Pr. 282, AP. RH., THEOCR. 25, 231.

ὄκρις, **ιδος**, ἡ, *als fem. adj.*: puntig AESCH. Pr. 1016.

ὄκρις, **ιος**, ἡ, al wat uitsteekt: spits HIPPOCR.

(*z.* *ἄκρος* *ὀ.*: *lat.* *ocris* bergtop, *Ocriculum*, *mediocris*, *marruc. ocris* en *umbr. ocrer* „montis”. *Vgl.* *ἀκρις*).

ὄ-κρυδεις, huiveringwekkend.

(*κρυδός*; z. I 64, Z 344 uit *gen. sing.* -*ο(ο)κρυδέντος* *enz.* door verkeerde ontleding ontstaan; z. *κρυδεις*).

ὄκτά-βλωμος, van acht beten, sneden, ἄρτος HES. O. 442.

ὄκτά-γανος, achthoekig ANTIPH. 13 D.

ὄκτά-δραχμος, 8 dr. belasting betalend PAP.

ὄκτά-εδρος, achzijdig; τὸ *ὀ-ov*, lichaam met acht zijvlakken (PL.) Tim. Loc. 98 d, EUCLID., PLUT.

ὄκτα-ετηρίς, **ιδος**, ἡ, tijd van acht jaren PLUT.

ὄκτα-έτις, **ιδος**, ἡ, achtjarig PL. Ep. 361 d.

ὄκτα-ήμερος, op den achtsten dag N. T. Phil. 3, 5.

ὀκτάκις, *adv.*, achtmaal PLUT., LUC.
ὀκτακισ/μύριοι, tachtigduizend LUC.
ὀκτακισ/χίλιοι, 3, achtduizend HDT. 9, 28, PL.
 Tim. 23 e, ATT.; *ook sing. bij collect.* hdt. 5, 30.
ὀκτά-κνημος, met acht „beenen” = spaten E 723.
ὀκτακόσιοι, achthonderd HDT. 2, 9, THUC. 3, 73, 30.
ὀκτα-μηνιαίος, = *volg.*, PLUT.
ὀκτά-μηνος, slechts acht maanden gedragen, *van pasgeboren kinderen* ARISTOT.
ὀκτά-πηχυς, acht el lang POL.
ὀκτα-πλάσιος, achtvoudig AR. Eq. 70, PL. Tim. 35 c.
ὀκτά-πλεθρος, acht plethra groot PLUT.
ὀκτα-πόδιος, ου, **ὀ**, acht voet lang HES. O. 425.
ὀκτά-πους, οδος, **ὀ**, *η*, *bij de Scythen*: bezitter van 2 ossen LUC. Scyth. 1.
ὀκτά-ρρῦμος, met acht dissels: een wagen, waarvoor acht paar ossen gespannen konden worden XEN. Cyr. 6, 1, 52.
ὀκτ-ήρης, met acht rijen roeibanken POL.
ὀκτώ, οἱ, αἱ, τά, *adv. num. card., indecl.*, acht, *sinds* B 313 *alg. tot* n. t. LUC. 2, 21.
 (*oude dual.*; *idg. oktōw*: o. *ind. aštāni*, tochar. B. *okt*, arm. *uť*, lat. *octō*, o. *ier. ocht n-*, got. *ahtau* = *nll.* acht, lit. *azhtūni*, *vgl. o. b. osmī*).
ὀκτώ-δάκτυλος, acht duim dik AR. Lys. 109.
ὀκτώ-καί-δεκα, οἱ, αἱ, τά, *adv. num. card., indecl.*, achttien HDT. 2, 118, PL. Leg. 666 a, MEN. Her. 71.
ὀκτώ-καί-δεκά-δραχμος, achttien drachmen zwaar of waard DEM. 42, 20.
ὀκτώ-καί-δεκα-πλάσιων, achttienvoudig PLUT.
ὀκτώ-καί-δεκα-αἴος, op den achttienden dag HIPPOCR.
ὀκτώ-καί-δέκατος, achttiende, *sinds* e 279 *alg.*
ὀκτώ-καί-δεκ-έτης, achttienjarig DEM., LUC. D. Mort. 27, 7.
ὀκτώ-καί-δεκ-έτις, ιδος, ἡ, *fem. bij voorg.*, LUC.
ὀκτώ-μηνος, 8 maanden oud XEN. Cyn. 7, 6.
ὀκτώ-πους, οδος, **ὀ**, *η*, — 1 acht voet groot PL. Men. 82 e. — 2 *subst.* de achtpoot: scorpioen CRATIN.
ὀκτώ-φορος, een door acht man gedragen draagstoel CIC.
ὀκχέω, *dor.* = **ὀκχέω**, stutten, dragen PIND. O. 2, 74.
ὀκχος, **ὀ**, *dor.* = **ὀχος**, wagen PIND. O. 6, 24.
ὀκως, *ion.* = **ὀπως**.
ὀλαι, αἱ, = **ὀλάαι**, AR. Eq. 1167, COM.
ὀλβ-ίζω, gelukkig noemen AESCH. Ag. 928, SOPH. O. R. 1529, Ichn. 210 D., EUR., AR. Th. 118.
ὀλβιο-δαίμων, met een gelukkigen genius, -gesteernte Γ 182.
ὀλβιό-δωρος, geluk gevend EUR. Hipp. 750 (?).
ὀλβ-ιος, *soms* 2: gezegend; *ook materieel*: welgesteld ρ 354, ν 42, η 148, PIND. P. 6, 5, BACCH. 5, 50 HDT. 1, 30, TR.: SOPH. O. R. 929, AR. Av. 1708, PL. Prot. 337 d.
ὀλβιο-φρων, op den rijkdom verzot LUC.
ὀλβο-δότεира, *η*, *fem. bij volg.*, EUR. Ba. 419.
ὀλβο-δότης, ου, **ὀ**, gever van geluk EUR. Ba. 572.
ὀλβος, **ὀ**, voorspoed, zegen: > rijkdom, geluk II 596, γ 208, PIND. O. 6, 72, HDT. 1, 32, TR.: SOPH. O. R. 1197, XEN. Cyr. 1, 5, 9.
 (*onz.*; *msch.* W. *al-* [ol- z. lat. *ad-olēscō*] + *g** [vgl. *s. v. ἀγοιβής*]. *Semasiol. eig. gedijen*).
ὀλβο-φόρος, geluk aanbrensend EUR. Iph. A. 596.
ὀλέθρ-ιος, van of vol van verderf of dood: rampzalig T 294, HERACL. 61 D., HDT. 6, 112, SOPH. Ai. 797, PL. Rep. 389 d, n. t. 2 Thess. 1, 9.

ὀλε-θρος (ὀλέσθαι), **ὀ**, — 1 verderf, ondergang II 800, α 46, PIND. P. 2, 41, ATT. (*vaak in verwenschingen*: SOPH. O. R. 430), AESCH. Ch. 862, SOPH. O. R. 659, THUC. 3, 98, 33, EUR. Pl. Phaed. 91 d, n. t. 1 Thess. 5, 3. — 2 *concr.* wat verderf brengt; *ook* schurk, booswicht HES. Th. 32 b, HDT. 3, 142, SOPH. O. R. 1343 misdadiger, ongeluk voor zijn huis, AR. Lys. 325.
ὀλέ-κράνον, τό, = **ὠλέκρ.**, elleboog AR. Pax 443.
ὀλέ-κω, = **ὀλλυμι**, *slechts praes. en impf.*, vernietigen, dooden; *med. (pass.)* omkomen E 712: A 10, EMPED. 17, 4 D., AESCH. Pr. 563.
ὀλεσ-ήνωρ, ορος, ὀ, mannen te gronde richtend THEOGN. 399.
ὀλεσι-θνης, het ondiep dooierend (?) EUR. Ph. 664.
ὀλεσι-καρπος, κ 510, z. **ὠλεσι** —.
ὀλέ-τειρά, ἡ, *fem. bij volg.*, BATR. 117.
ὀλε-τήρ, ἡρος, ὀ, moordenaar Σ 114.
ὀλιγ-αιμ-ια, ἡ, bloedarmoede ARISTOT.
ὀλίγ-αιμος, bloedarm HIPPOCR., ARISTOT.
ὀλιγ/άκις, adv., weinige malen, zelden THUC. 6, 38, 10, EUR. Or. 393, PL. Symp. 174 a.
ὀλιγ-ανδρ-έω, gebrek aan menschen hebben PLUT.
ὀλιγ-ανδρ-ια, ἡ, gebrek aan mannen, aan menschen PLUT. 413 f.
ὀλιγ-ανθρωπ-ια, ἡ, = *voorg.*, THUC. 1, 11, 7, PL. Leg. 780 b, XEN. Mem. 2, 7, 2.
ὀλιγ-άνθρωπος, met weinig mannen of menschen XEN. Oec. 4, 8, Lac. 1, 1.
ὀλιγ-αριστία, ἡ, het nemen van een klein ontbijt PLUT. Alex. 22.
ὀλιγ-αρκης, met weinig tevreden LUC. Tim. 57.
ὀλιγ-αρχ-έομαι, onder een oligarchische heerschappij staan THUC. 8, 63 en 76, PL. Rep. 552 e, ARISTOT.
ὀλιγ-αρχ-ια, ἡ, — 1 oligarchie, regeering van weinig personen of families HDT. 3, 82, THUC. 5, 81, 32, LYS. 10, 4, PL. Rep. 544 c. — 2 de oligarchen zelf ARISTOT.
ὀλιγ-αρχ-ικός, = oligarchisch gezind THUC. 6, 60, 18, ANDOC. 4, 16, PL. Rep. 553 e.
ὀλιγαρχό-θεν, adv., van weinig plaatsen *m. gen.* HDT. 3, 96.
ὀλιγ/αχού, adv., op weinig plaatsen PL. Charm. 160 c, ARISTOT.
ὀλιγ-ήμερος, 2, in weinig dagen HIPPOCR.
ὀλιγητελέω, zwak-, in onmacht zijn O 245.
 (: τὸ *ἀπελος: o. n. *ast*, *ags. asol* kracht. *vgl.* HESYCH. *ἀναπελάσας ἀναρωσθεῖς; ἀνηπεληγ ἀσθένεια*).
ὀλιγητελή, ἡ, onmacht, zwakte e 468.
ὀλιγίστατος en ὀλιγιστος, 3, *superl.* van **ὀλιγος**, z. d.
ὀλιγο-βόρος, weinig etend HIPPOCR.
ὀλιγο-γον-ια, ἡ, het werpen, ter wereld brengen van weinig jongen PL. Prot. 321 b.
ὀλιγό-γονος, weinig voortbrengend, onvruchtbaar HDT. 3, 108, ARISTOT.
ὀλιγο-δεής, onversaagd MARC. AUR.
ὀλιγο-δράν-έω, zwak, flauw zijn O 246, X 337.
ὀλιγο-δράνης, (: *δραίνω* K 96, z. d.) machteloos, flauw AR. Av. 687, ARISTOT., LUC. Trag. 663.
ὀλιγο-δράν-ια, ἡ, zwakte AESCH. Pr. 547.
ὀλιγο-εργής, weinig uitwerkend, krachteloos HIPPOCR.
ὀλιγο-ετ/ια, ἡ, ouderdom van weinig jaren XEN. Cyr. 1, 4, 3.
ὀλιγό-θερμος, van weinig warmte ARISTOT.
ὀλιγό-καιρος, weinig geschikten tijd hebbend HIPPOCR.

ὀλιγό-μισθος, een klein loon ontvangend PL. **ὀλιγο-μῦθ-ία**, ἡ, met woorden karig zijn DEMOCR. 274 D.

ὀλιγό-παις, **αἰδος**, weinig kinderen hebbend PL. Leg. 930 a.

ὀλιγό-πιστος, met weinig geloof, kleingeloovig N. T. Mt. 6, 30; **-ία**, ἡ, Mt. 17, 20.

ὀλιγο-ποσ/ία, ἡ, het weinig drinken HIPPOCR.

ὀλιγό-ποτος, weinig drinkend ARISTOT.

ὀλιγο-πρᾶξιμοσύνη, ἡ, zich bezighouden met weinig dingen ARISTOT.

ὀλιγό-πτερος, met weinig veeren ARISTOT.

ὀλίγος, (: *λοιγός*, z. *d.*), *comp.* ὀλ(ε)ίζων Σ 519 (*onder invloed v. μείζων*, met *ει* in INSCR.), *gew.* ἐλάττω, ἐλάχιτος, *superl.* ὀλίγιστος T 223, — 1 *eig.* onderbleven, zwak, weggeteerd: klein, armelijk B 529, Σ 376, PIND. P. 10, 20 tot N. T. Act. 27, 20. — 1 **weinig**; *pl.* weinige, enkele, *sinds* A 593 *alg. tot* N. T. Mt. 15, 34; 7, 14. — 3 *v. tijd*: kort, *sinds* T 157 *alg. tot* N. T. Apoc. 12, 12. — 4 *spec.* of ὀλίγοι, de optimateen, de „oligarchen” partij THUC. 8, 9, 7. — 5 *praegn.* te weinig (*vgl. lat. parum: parvus*) HDT. 7, 207, THUC. 1, 50, 1. — 6 *spec.* ὀλίγου (δέον of δεῖν), bijna, *sinds* ξ 37, PL. Prot. 361 c.

ὀλιγο-σθεν-έω, zwak zijn BACCH. 5, 139.

ὀλιγό-σῖτος, weinig etend: vastend COM., PLUT.

ὀλιγό-σπερμος, 2, met weinig zaad ARISTOT., THEOPHR.

ὀλιγοστός, — 1 (*vgl. ποστός*), verreweg de kleinste, χρόνος SOPH. Ant. 625. — 2 één uit weinigen, met weinigen PLUT. Caes. 59.

ὀλιγό-της, ἡ, gering aantal, geringe hoeveelheid PL. Theaet. 158 d, THEOPHR.

ὀλιγο-τόκος, weinig, zelden barend ARISTOT.

ὀλιγό-τρίχος, met weinig haar ARISTOT.

ὀλιγό-τροφος, — 1 weinig etend. — 2 weinig voedend HIPPOCR., ARISTOT.

ὀλιγο-φάγος, weinig etend HIPPOCR.

ὀλιγό-χοος, — 1 weinig vocht latende loopen ARISTOT. — 2 weinig opbrengend, *v. planten* THEOPHR.

ὀλιγο-χρόνιος, 2, soms 3, van korten tijd of duur THEOGN. 1014, HDT. 1, 38, DEMOCR. 285 D., PL. Phaed. 87 c, PLUT.

ὀλιγό-ψύχος, kleimoedig N. T. 1 Thess. 5, 14.

ὀλιγο-φ-έω, gering achten, verwaarloozen; *abs.* zorgeloos zijn of τνος THUC. 5, 9, 12, XEN. Mem. 2, 4, 3, PL. Ap. 28 c, N. T. Hebr. 12, 5.

ὀλιγο-φ-ία, ἡ, verwaarloozing HDT. 6, 137, THUC. 2, 52, 8.

ὀλιγο-φ-ωρος, nalatig, zorgeloos HDT. 3, 89, LYS. 1, 3, PL. Phaed. 68 c, AESCHIN. 1, 67.

ὀλιζότερος, = ὀλίγος, z. ὀλίγος, NIC. Th. 123.

ὀλισθος, ὁ, *penis coriacea* AR. Lys. 109, COM.

ὀλισθάνω, *f.* ὀλισθήσω, *aur.* ὀλισθον, *perf.* ὀλισθηκα, uitglijden, vallen, *sinds* Ψ 774, Υ 470, SOPH. El. 746, AR. Ran. 690, XEN. An. 3, 5, 11, PL. Crat. 427 b.

(*< ολιθ+τ-ανω*; W. *s-lidh-*: *ohd. stito* = *nal.* slede, *engl. sliding*, *lit. slidus* glad, glijdend, *o.b. sledū* spoor).

ὀλισθη-μα, τό, — 1 gladheid, glibberigheid PL. Tim. 43 c. — 2 ontwrichting HIPPOCR. — 3 *overdr.* val PLUT. 49 c.

ὀλισθη-ρός, — 1 uitglijdend, glad PIND. P. 2, 96 *overdr.*, PL. Soph. 231 a, XEN. An. 4, 3, 6. — 2 *v. menschen*: glad, niet te vangen LUC. — 3 wegglijdend: geneigd tot PLUT. Cat. Mi. 1.

ὀλισθη-σις, ἡ, uitglijden, misstappen PLUT.

ὀλισθητι-κός, glibberig makend HIPPOCR.

ὀλισθο-γνώμωνέω, in zijn meening uitglijden: dwalen LUC. Lexiph. 19.

ὀλισθος, ὁ, gladheid, glibberigheid LUC. Trag. 228.

ὀλισθο-άζω, = ὀλισθάνω, EPICH. 19, 1 A.

ὀλικός (ἔλικω), **ἄδος**, ἡ, vrachtschip PIND. N. 5, 2, BACCH. 15, 2(?), PHILOLAUS 12 D., HDT. 7, 25, THUC. 6, 1, 24, PL. Lach. 184 a.

ὀλική (ἔλικω), ἡ, — 1 sleuren AESCH. Supp. 884. — 2 trekken, aantrekkend PL. Crat. 435 c. — 3 *overdr.* leidend PL. Leg. 659 d. — 4 het (omlaag trekkende) gewicht MEN., POL., Babr. 51, 6, LUC.

ὀλακίον, τό, groot bekken van metaal COM., POL., PLUT. Alex. 20.

I. ὀλικός (ἔλικω), ὁ, — 1 het trekken, sleepen; *refl.* zich voortsleepen, kruipen AP. RH. — 2 *concr.* (= *lat. sulcus*) vore, snede, spoor SOPH. El. 683, EUR. Ant. 35 D, AR. Th. 779, AP. RH. — 3 windas of slee, *waarmee (waarop) de schepen op het drooge „getrokken” werden* HDT. 2, 154; 159, THUC. 3, 15, 29, (EUR.) Rhés. 146. — 4 *sleeper*: veger, bezem EUR. Ion 145.

II. ὀλικός, tot zich trekkend PL. Rep. 521 d (*v. voorg.*).

ὀλλῦμι, *f.* ὀλλῶ, *aur.* ὀλλε-σα, *perf.* ὀλλε-κα; *med.* (*pass.*) *f.* ὀλλομαι, *aur.* ὀλλ-βμη, *perf.* ὀλλ-ωλα, — 1 *verderven*, vernietigen: doen verdwijnen, Τρωάς Φ 216, νῆας Θ 498, PIND. O. 1, 81,, BACCH. 14, 63, AESCH. Pers. 471, SOPH. Ant. 673, EUR., *niet prosa*, (N. T.). — 2 *verliezen* B 115 N 763, AESCH. Ag. 54. — **Med.** (*pass.*): 3te gronde gaan, omkomen, sterven Υ 21, Γ 417, AESCH. Ag. 487, SOPH. Ant. 59, EUR. *spec. vaak perf.* ὀλλωλα, ik ben verloren, perii, bij TR.: SOPH. Tr. 1144; *vaak in verwenschingen in den opt. aur.* SOPH. O. R. 645. — 4 *verloren gaan* ο 91, α 377.

(*< ὀλλ-νῦμι*, *st. ols-* naast *ol-*, *wrsch.* W. *oie-*, *korte phase ois-*, *vgl. lat. lētum. Lat. aboleo is in hoofdzaak met lino verw., niet hiermede*).

ὀλλο-ποιός, ὁ, vijzelmaker ARISTOT.

ὀλλος, ὁ, — 1 ronde steen Λ 147. — 2 vijzel HES. O. 423, HDT. 1, 200. — 3 *tobbe* COM.: AR. Vesp. 201.

(W. *s-uel-* wentelen z. II EIA(Ω), *εἰλόω*).

ὀλο-γραφέω, geheel uitschrijven, niet afkorten PLUT. 288 c.

ὀλοεις, = ὀλοός, SOPH. Tr. 521.

ὀλο-θύριον, τό, een zeedier ARISTOT.

ὀλοθρευ-τής, οὔ, ὁ, de verderver N. T. 1 Cor. 10, 10.

ὀλοθρ-εύω, verderven, verwoesten N. T. Hebr. 11, 28.

ὀλοίός = ὀλοός, A 342, X 5; HES. Th. 591 ὀλώτος. (*oi schrijfwijze voor ὀ, metri causa*).

ὀλοί-τροχος, *ion.* ὀλοτροχος, *ep.* ὀλοοίτροχος, ronde steen, rolsteen (*vgl. Λ 147*) N 137, HDT. 5, 92, 2 *orak.*, 8, 52, DEMOCR. 162 D., XEN. An. 4, 2, 3.

(*compos. uit locat. ὀλοοι- + τρέχω*; ὁ. *< γολοφ-ο*; *lat. volvo*, *vgl. εἰλέος* kronkel in de darm *< εςλεφο*; *eig.* in de rondte loopend *>* rond als een wiel).

ὀλο-καυτέω, een offerdier geheel verbranden XEN. An. 7, 8, 4, PLUT.; **-ωμα**, τό, brandoffer N. T. Hebr. 10, 6.

ὀλο-κληρ-ία, ἡ, in alle deelen gaaf, gezond zijn PLUT., N. T. Act. 3, 17.

ὀλό-κληρος, in alle deelen ongeschonden, gaaf PL. Tim. 44 c, DEMOCR. 296 D (*πήρωσις*) terwijl het

lichaam intact blijft, POL., LUC., N. T. Jac. 1, 4.
δλο-κόττινος, δ, bep. *munī*: solidus PAP.
δλο-κωνίτις, ιδος, ή, plant met knolachtige wortels HIPPOCR.
δλο-λαμπής, geheel stralend ARISTOT.
δλό-λευκος, geheel wit COM., PLUT(?).
δλολυγή, ή, luid geschreeuw, gekerm, gebed, *spec. v. vrouwen* Γ 301, HDT. 4, 189, EUR. Med. 1176, AR. Lys. 240.
δλόλυγ-μα, τό, = *voorg.*, EUR. Heracl. 782.
δλολυγ-μός, δ, luid schreeuwen, *spec. v. vrouwen uit vreugde en angst*, AESCH. Ag. 28, EUR. Or. 1137.
δλολυγ-ών, όνος, ή, — 1 luid kermen, bidden v. vrouwen γ 450, δ 767, HYMN. Ap. 119, N. T. Jac. 5, 1. — 2 jubelen χ 408, AESCH. Eum. 1043, EUR. Ba. 689, AR. Pax 97, DEM.
 (*vgl. ἀλαλάζω, ἐλελλίζω, klanknabootsende of klankverwerkende ww. met redupl. Vgl. ἐλάω blaffen en o. ind. ululi- gehuil, lat. ulula uil, ululäre huilen, iit. ulula zij huilen, [v. d. golven], e.a.*)
δλολυσ (z. *voorg.*), die als een vrouw kermt of bidt: hals, stumper COM.
δλο-μελής, ongedeerd, volledig COM.
δλο-μερής, in „heele”, groote stukken DIOD.
δλοοί-τροχος, ep. = **δλοίτροχος**.
δλόος, — 1 verderfelijk, schadelijk: vreeselijk M 665: Γ 365, II 701, AESCH. Pr. 554, EUR. — 2 *pass.* te gronde gericht AESCH. Pers. 962, SOPH. El. 844.
 (< *δλε-φος*, *vgl. lat. conspicuos e. dgl.*; ε > ο *zoals in ὀβολός z.d., vgl. δλε-θρος*).
δλοό-φρων, met verderfelijke gedachten vervuld B 723, α 52.
δλο-πόρφυρος, geheel purperen XEN. Cyr. 8, 3, 13.
δλό-πτερος, met ongespleten vleugels *teg. σχιζό-πτερος* ARISTOT.
δλόπτω, uitrukken CALL. Dian. 77, NIC. Th. 595. (*W. olep- z. λέτω*).
δλος, ep. οἶλος, — 1 geheel ω 118, PIND. O. 10, 43; 3, 19, HDT. 7, 167, ATT.: THUC. 1, 70, 24, SOPH. O. R. 1136, PL. Symp. 191 b: *teg. πᾶς* Theat. 204 b, N. T. (*meest in praedicatieve plaatsing*) Mt. 14, 35, LUC. 11, 36. — 2 geheel en al, louter, rein PL. Rep. 344 c. — **Adv. δλωσ εν (τό) δλον**. — 3 heelemaal, geheel en al MEN. Perik. 23. — 4 in het geheel, in het algemeen PL. Phaedr. 64 e, 26 b, N. T. Mt. 5, 24. — 5 > om kort te gaan PL. Rep. 437 b. — **N.B. Daarnaast adverbiale uitdrukkingen als δι' δλου, εις τό δλον, καθ' δλον, καθ' δλου XEN., PL. bijv. Rep. 392 d, PLUT. C. Gr. 7.**
 (< *sol-φος*, *vgl. I οἶλος*; = *o. ind. sārva*-geheel, *lat. salvus* = *osc. sala-fs*, *vgl. sollus* [*< sol-no-*]geheel, *ieder en o. ier. slān* geheel, ongedeerd. HOM. οἶλε z.d. = *salvē* [*eig. voc. salvē*, maar als imp. naast: *salvēre te iubeo gevoeld*]; *sol- z. lat. sol-idus*).
δλο-σχερής (*vgl. σχερός*), — 1 volledig, zonder tekortkoming SOPH., ISOCR. 5, 135 *adv.*, THEOCR. 25, 110. — 2 hoofdzakelijk, voornaamste POL. EPICUR. (δ-ώτατος).
δλό-σχιστος, geheel gespleten PL. Polit. 279 d.
δλό-σχοινος, δ, soort dikke bies, die bij het vlechten werd geweekt THEOPHR.; *spreekw. ἀπορράπτειν τό στόμα δλοσχοίνω ἀβρόχω*, den mond met ongeweepte biezen, d. i. zonder zich veel moeite te geven „toenaaien” AESCHIN. 2, 21.

δλο-τελής, geheel voltooid PLUT. 909 b.
δλοφυγ-δών, όνος, ή, blaas THEOCR. 9, 30.
δλοφυδνός (*vgl. δλοφύρομαι*), klagend, jammerend E 683, Ψ 102.
δλο-φυής, uit één stuk gegroeid of gemaakt EMPED. 63, 4 D., ARISTOT.
δλοφυρ-μός, δ, weeklagen, jammeren THUC. 7, 71, 3, AR. Vesp. 390, PL.
δλοφύρομαι, — 1 ach-en-wee-klagen, jammeren E 871, Ψ 75. — 2 er tegen op zien γ 232. — 3 medelijden hebben met, *τινος* Θ 33, 202, *τινα* Θ 245, *aor. pass.* THUC. 6, 78, 7. — 4 beklagen, bejammeren, *τινα τ* 522, THUC. 2, 44, 10, SOPH. El. 148, EUR., PL. Menex. 248 b.
 (*behoort tot een grootere groep, z. δδύρομαι. Vgl. δλολύζω, waarmee het een uitroep δλο-gemeen heeft. Hier met suff. bh-, vgl. arm. oḡb klacht*).
δλόφυρ-σις, ή, jammerklacht THUC. 7, 71, 3, PLUT.
δλοφυρτι-κός, klagend ARISTOT.
δλοφύς, ή, gejammer, SAPPHO 32, 3 ALD(?).
δλοφώιος, bedriegelijk, listig δ 410, κ 289.
 (: *ἐλεφαίρομαι. Uitgegaan v. *δλοφώ*, een subst. als *πειθώ*?)
δλό-χρους, geheel van één kleur, niet bont ARISTOT.
δλό-χρῦσος, massief gouden PLUT., 852 b, LUC.
δλπη, ή, (leeren) olieflschje THEOCR. 2, 156, NIC. (*verw. m. HESYCH. ἔλπος ἔλαιον. Idg. selp- in o. ind. sarpis- n. boter, alb. gāpe boter, got. salbōn zalven, ndl. zalf*).
δλπις, ιδος, ή, = *voorg.*, SAPPHO, THEOCR. 18, 45.
δλυμπι-ακός, Olympisch; δ ἄλ. ἀγών = **τα δλύμπια**, THUC. 1, 6, 12.
δλυμπ-ιάς, ου, δ, άνεμος, de N.W. wind ARISTOT.
δλομπ-ιάς, άδος, ή, — 1 Olympisch, *bij feminina* PIND. P. 11, 1. — 2 de Olympische feesten PIND. O. 2, 3.
δλυμπι-ικός, bij den Olympus HDT. 7, 172.
δλυμπιο-δρόμος, te Olympia aan den ren deelnemend BACCH. 3, 3.
δλυμπιο-νίκη, ή, overwinning in de Olympische spelen BACCH. 4, 17.
δλυμπιο-νίκης, ook Οὐλ- bij PIND., ου, δ, overwinnaar in de Olympische spelen O. 6, 4, PL. Rep. 465 d. — 2 *als adj.* de Olympische overwinning betreffend PIND. O. 3, 3.
δλυμπιό-νικος, in de Olympische spelen overwinnend PIND. O. 14, 19.
δλύμπιος, Olympisch, op den Olympus wonend, v. Zeus en andere goden A 399, α 60; δώματα A 18.
δλυνθος, δ, onrijpe vijg, HDT. 1, 193, THEOPHR., N. T. Apoc. 6, 13.
 (*oóor-gr. woord, vgl. het klein-Aziat. suff. -νθος: ἀσάμνθος, Κόρινθος*).
δλυνθᾶ, ή, spelt E 196, HDT. 2, 36; 77.
 (*δλυ-: οὐλαί < δλγ-αι, z. ἐλύμος gierst, wrsch. *Elev-σις εν Τριπι-όλεμος (τρίβω) vgl. ἄλευρον, W. el-eu, z. ἀλέω; δλ. < ολυθ-ιά, fem. v. *δλυ-ρός, een formatie zoals γέφυρά, z. d.*)
δλώιος (ω *metr. rekking*), = **δλωός**, HES. Th. 591.
δμ-αγυρής, -ις, ή, dor. = **δμηγυρής, -ις**, PIND. P. 11, 8 en I. 6, 46.
δμᾶδ-έω, leven maken, door elkaar praten α 365.
δμᾶδος, δ, — 1 samentreffen: (strijd)gewoel B 96, HES. Sc. 155, PIND. I. 7, 25. — 2 gezang PIND. N. 6, 43, EUR. Hel. 184. — 3 verwarde (mensen)-menigte, gewoel H 307, PL. Rep. 364 e.
 (: *o. ind. samād- f. strijd: ὄμός*).
δμ-αίμιος, bloedverwant PIND. N. 6, 18.

δμ-αιμος, bloedverwant, *spec.* broeder of zuster HDT. 1, 151, AESCH. Sept. 681, SOPH. Ant. 512, EUR., LUC.
δμ-αίμων, = *voorg.*, HDT. 2, 49, CORIN. 2, 68 D. *δημόμων*, AESCH. Sept. 415, SOPH. Ai. 1312, *compar.* Ant. 486.
δμ-αιχμ-ία, *ή*, offensief verbond, bondgenootschap HDT. 7, 145; 8, 140, 1, THUC. 1, 18, 19.
δμ-αιχος, bondgenoot in den oorlog THUC. 3, 58, 7.
δμᾶλής (z. *δμᾶλός*), gelijk, effen, vlak PL. Critias 118 a, XEN. An. 4, 6, 12.
δμᾶλ-ίζω, — 1 *spec.* gelijk maken, gelijkmatig uitdorschen XEN. Oec. 18, 5. — 2 *overdr.* gelijk maken, in evenwicht brengen ARISTOT. — 3 *intr.* gelijk zijn THEOPHR.
δμᾶλισ/μός, *δ*, effen maken PLUT.
δμᾶλός, — 1 één, niet onderbroken: vlak, effen, glad I 327, THUC. 5, 65, 30, XEN. An. 4, 6, 12, PL. Tim. 67 b v. d. *stem.*: niet ruw of stootend. — 2 *overdr.* zonder verheffing: gelijkmatig > middelmatig AESCH. Pr. 901, ISOCR. 4, 151, THEOCR. 15, 50.
 (: *δμός* met o-phase = lat. *similis* < *semā-lo-*, *-li-s* met e-phase, vgl. *o.ier. samail* gelijkenis, got. *similē* [éénmaal]: eens, vroeger).
δμᾶλό-της, *ή*, — 1 effenheid, gladheid PL. Leg. 779 b, Tim. 57 e. — 2 *overdr.* PL. Leg. 773 d, ARISTOT.
δμᾶλ-ύνω, effen maken PL. Tim. 45 e.
δμ-αρτ-έω, — 1 samentreffen, tegelijk doen M 400. — 2 samengaan: vergezellen of bijhouden Ω 438, v 87, HES., THEOGN. 1165, SOPH. O. C. 1647, EUR. Ph. 1616. — 3 vervolgen AESCH. Pr. 678.
δμαρτῆ (z. *ἀμαρτῆ*), tegelijk, vgl. EUR. Hec. 839, Hipp. 1195.
δμαρτήδην(?), *adv.*, tegelijk N 584.
δμ-αυλ-ία, *ή*, samenwonen, vereeniging AESCH. Ch. 599.
 I. **δμ-αυλος** (αὐλή), naburig IGPH.
 II. **δμ-αυλός** (αὐλός), samenklinkend SOPH. O. R. 186.
δμβρ-έω, regenen HES. O. 415, AP. RH.
δμβρη-ρός, regenachtig HES. O. 451.
δμβριμο-, z. *δβριμο-*.
δμβριμος, = *δβριμος*, PIND. O. 4, 6, P. 9, 27.
 (de *μ* is door *regressiveve assimilatie* ontstaan, gesteund door *volksetym.* met *δμβρος*).
δμβρ-ιος, van den regen, regenachtig PIND. O. 11, 3, XENOPHAN. 30, 4 D., HDT. 2, 25, SOPH. O. C. 1502, AR. Nub. 288.
δμβρο-κύπος, met regen slaand AESCH. Ag. 656.
δμβρος, *δ*, — 1 regen(vlaag), stortregen E 91, I 111; M 286 sneeuwvui, PIND. P. 4, 81, HDT. 2, 25, TR.: SOPH. O. R. 1428, PL. Rep. 359 d, N. T. Luc. 12, 54. — 2 vocht EMPED. 100, 12 D. — 3 *overdr.* SOPH. O. R. 1279 v. *bloed*.
 (W. *eneb(h)-*: z. *ἀφρός*, *ρέφος*, *δμφ-αλός*. Vgl. lat. *imber*).
δμβρο-φόρος, regen brengend AESCH. Supp. 36, AR. Nub. 299, AV. 1751.
δμείρομαι (vgl. *ἰμείρ.*), verlangen naar, *τινός* N. T. 1 Thess. 2, 8.
δμ-έστιος, aan zelfde haard: (als) huisgenoot EMPED. 147, 1 D., SOPH., POL., PLUT.
δμ-ευνέτης, *ου*, *δ*, bedgenoot, echtgenoot EUR. Med. 953; *-τις*, *ή*, SOPH. Ai. 501.
δμ-ηγερός (ἀγείρω), verzameld, bijelkaar A 57, O 84.
δμ-ηγυρίζομαι, verzamelen π 376.

δμ-ήγυρις, *ιος*, *ή*, verzameling, vergadering Υ 142, AESCH. Ch. 10, EUR. Hipp. 1180.
δμ-ηλικ-ία, *ή*, — 1 gelijke leeftijd Υ 465. — 2 menschen van gelijken leeftijd Γ 175, *zelfs v. een persoon* γ 49.
δμ-ηλιξ, *ικος*, — 1 van gelijken leeftijd, *ook subst.* σ 197: π 419, HES., EUR. Hipp. 1098. — 2 even groot LUC.
δμ-ηρεία, *ή*, borgtocht THUC. 8, 45, 1, PL. Polit. 310 e, POL.
δμ-ήρευμα, *τό*, onderpand PLUT. Rom. 16.
δμ-ηρ-εώω, — 1 gijzelaar zijn, tot onderpand dienen EYR. Ba. 297, ISAE. 7, 8, AESCHIN., POL., LUC. — 2 *tr.* tot onderpand nemen (EUR.) Rhes. 434.
δμ-ηρέω, — 1 ontmoeten π 468. — 2 het eens zijn HES. Th. 39 (*zon. contr.*).
δμ-ηρον, *τό*, z. II *ομηρος*.
 I. **δμ-ηρος**, samengevoegd, vereenigd, *spec.* echtgenoot EUR. Alc. 870.
 (—*ἀρ.*: W. *ar-* v. *ἀραρίσκω*, vgl. *δμ-ηγερός*).
 II. **δμ-ηρος** (*ident. m. voorg.*), *δ*, gijzelaar, onderpand, *plur.* *οὐκ δμηρα* HDT. 6, 99, THUC. 1, 82, 2; 5, 61, 7, LYS. 12, 68, XEN., PL. Theaet. 202 e, POL.
δμίλαδόν, *adv.*, bij hoopen M 3, P 730.
δμίλ-έω, — 1 samenleven, omgaan met, *τινι* A 261, THUC. 1, 77, 5, PL. Phaedr. 252 d; *overdr.* Rep. 500 c. — 2 zich onderhouden met, *τινι* PL. Phaedr. 252 d (z. *b.*), *tot n. t.* Luc. 24, 14. — 3 *vijsandig*: handgemeen worden, strijden met, *τινι* Λ 523, II 641. — 4 *overdr.* in aanraking zijn, contact hebben, te maken hebben, zich bezig houden met, *τινι* HDT. 7, 26 *χώρη* betreden, bereiken, SOPH. Ai. 640, EUR., AR. Nub. 1399, PL. Rep. 408 d.
δμίλη-δόν, *adv.*, = *δμιλαδόν*, HES. Sc. 170.
δμίλη-μα, *τό*, omgang PL. Leg. 730 b, LUC.
δμίλη-σις, *ή*, vrouwelijke omgang THUC. 6, 17 in. (*conject.*, Phil. Woch. 1921, 163).
δμίλη-της, *ου*, *δ*, toehoorder, leerling XEN. Mem. 1, 2, 12, LUC.
δμίλητι-μός, voor den omgang, conversatie geschikt ISOCR. 1, 30; *ή δ-ή*, kunst van de conversatie PLUT. 629 f.
δμίλη-τός, waarmee men kan omgaan AESCH. Sept. 189.
δμίλ-ια, *ή*, — 1 samenzijn, omgang; > college, gesprek HDT. 7, 16, 1, AESCH. Sept. 599, SOPH. Ph. 70. — 2 geslachtelijke omgang HDT. 1, 182. — 3 vergadering HDT. 3, 81 (> preek N. T., *Christ.*). — 4 samenkomst SOPH. O. R. 1489. — 5 deelgenootschap SOPH. Ai. 872.
δμίλος, *aeol.* *δμιλλος*, *δ*, — 1 menigte, schaar, samengekomen menschen α 225, HDT. 1, 88, PIND. N. 7, 24, het plebs HERACL. 104 D., TR.: AESCH. Sept. 35, THUC. 2, 31, 31, AR. Pax 920(?), (PL.), N. T. Apoc. 18, 17. — 2 strijdgewoel E 353, II 641, PIND. P. 9, 123.
 (*haplogie* < *δμο-μιλος*: *o.ind.* *mildti* hij komt samen, *mēla-* m. ontmoeting, lat. *miles* oorspr. trouwpiet, ook *milia*, en daaruit *mille*. Vgl. *ἀμιλλα*).
δμίχ-έω (z. *volg.*), *ον*. *δμιχέω* HIPPOCR. 51 ALD., wateren HES. O. 727.
δμίχ-λη, *ή*, — 1 nevel, fijne regen A 359, AR. Eq. 800, PL. Phaedr. 109 b, XEN. An. 4, 2, 7, LUC., N. T. 2 Petr. 2, 17. — 2 stofwolk N 336. — 3 *overdr.* v. *tranen* AESCH. Pr. 144.
 (z. *δμιχέω*, beter *δμιχέω*. *Verw.* met *μοιχός*. W. *meigh-*: bevochtigen, bewateren, bevruchten, *o.ind.* *mēhati* hij watert, *arm.* *mēz* urine, lat. *mingere*,

meiere wateren, o.n. *mīga* wateren, got. *maihstus* mest, n.d. *mist*, *miggelen* motregen, lit. *mīszti* wateren. W. *meigh-*, *verw. met den W. v. μειγνύμι*).

δομῆλο-ειδής, nevelvormig EPICUR. 115 Us.
δομῆλο-ώδης, nevelachtig, bewolkt ORPHEUS 13 D., (PL.) Tim. Loc. 99 c., POL.

δομ(ε)ιχ-μα, τό, urine (loozing) AESCH.
δομα, τό, — 1 oog O. R. 349, PIND. N. 10, 63, AESCH. Pr. 69, SOPH. O. R. 1483, PL. Symp. 219 a, N. T. Mt. 20, 34; *vaak ter omschrijving v. d. persoon* SOPH. Ai. 977. — 2 gezichts(vermogen) (vgl. PL. Rep. 507 d), Rep. 517 a. — 3 gezicht = aanschouwde SOPH. Ai. 1004, PL. Phaedr. 253 e. — 4 uitdrukking v. h. oog > gelaatsuitdrukking > gelaat HDT. 1, 37, AESCH. Ch. 238, SOPH. O. R. 1371. — 4 *overdr.* toezicht AESCH. Pers. 169. — 6 licht, redding, heil PIND. P. 5, 56, SOPH. Tr. 203. (< *og^m-μη*, vgl. *δοπατα*).

δομάτ-ιον, τό, oogje ARISTOT.
δοματο-στερής, — 1 beroofd van oogen SOPH. O. C. 1260, EUR. — 2 van de oogen beroovend, verblindend AESCH. Eum. 940.

δοματ-ώ, — 1 met open oogen zien DIOD. 4, 76. — 2 verlichten, verklaren AESCH. Supp. 467.

δομναισαι, aeor. = *ἀνα-μνησαι*, *inf. aor. act.* SAPHO 96, 11 ALD.

δομνύμι, f. *δομύμαι*, *lacon.* *δομώμεθα* AR. Lys. 183, aor. *ἔμοσα*, pf. *δομώμοκα*, pass. *δομώμοσμαι*, 3de pers. *δομώμοται*, aor. *δομώθην*, zweren A 233, *τινι* A 76 onder eede beloven; *τινα*, bij iemand Ξ 271, O 40, *alg.* tot n. t. Mc. 14, 7 (*elders steeds* *δομνώ*).

(: o.ind. **amī-sva* [imp. med.] zweer).
δομνύω (d. w. z. *thematische vormen ter vervanging v. h. athematische δομνύμι*) = *voorg.*, O 437, T 175 *eld.*, ATT. *af en toe*, MEN. Perik. 95, *steeds* n. t. **δομ-βώμιος**, een gemeenschappelijk altaar hebbend THUC. 3, 59, 27.

δομ-γάλαξ, *ακτος*, met dezelfde melk gezoogd, zoog-broeder of zuster; *alg.* aanverwant ARISTOT.

δομ-γάμος, — 1 echtgenoot EUR. Ph. 137. — 2 echtgenoot van dezelfde vrouw EUR. Herc. 339.

δομ-γάστριος, uit dezelfde moeder geboren: volle broeder of zuster Ω 47, Φ 95.

δομ-γενέτωρ, *ορος*, δ , = *voorg.*, EUR. Ph. 165.

δομ-γενής, — 1 van hetzelfde geslacht, bloedverwant EUR. Or. 244, PL. Tim. 18 d, ARISTOT., LUC. — 2 van hetzelfde geslacht, dezelfde „generatie” SOPH. O. R. 1362.

δομ-γέρων, δ , lotgenoot in het oud worden LUC.

δομ-γλωσσος, *αττ.* -*γλωττος*, dezelfde taal sprekend, *τινι*, als iemand, *ook abs.* HDT. 1, 171, XEN. Cyr. 1, 1, 5, LUC.; -*έω*, DIO.

δομ-γνώ-ιος, v. *goden*: de bloedverwantschap beschermend SOPH. O. C. 1333, EUR. Andr. 921, AR. Ran. 750, PL., ARISTOT.

(W. *gen-* z. *γίγνομαι*. Voor *γν* vgl. *νεογνός*).

δομ-γνώμων-έω, het met iemand, *τινι*, eens zijn THUC. 2, 97, 5, XEN. Mem. 4, 3, 10, ARISTOT.

δομ-γνώμων, van dezelfde meening, overeenstemmend THUC. 8, 92, 13, DEM., LUC.

δομ-γονος, (bloed)verwant PIND. P. 4, 146, PL. Theaet. 156 b.

δομ-γραμμος, met dezelfde letters LUC. Hermet. 40.

δομ-δέμνιος, bedgenoot, *πόσις* AESCH. Ag. 1108.

δομ-δη-έω, *τοῖς πολλοῖς*, evenals het volk leven PLUT. 823 b.

δομ-δημος, *dor.* -*δᾶμος*, van hetzelfde volk, landgenoot PIND. O. 9, 44,

δομ-δίαιτος, met anderen, *τισι*, aan dezelfde tafel etend LUC.

δομ-δοξ-έω, van dezelfde meening zijn PL. Phaed. 83 d, POL., PLUT.

δομ-δοξ-ία, η , overeenstemming PL. Rep. 433 c, ARISTOT.

δομ-δουλος, δ , η , mede-slaaf of slaaf EUR. Hec. 60, PL. Phaedr. 273 e, HYPER.

δομ-δρομ-έω, — 1 samen hard loopen (PL.) Tim. Loc. 97 a. — 2 dezelfde baan beschrijven, v. sterren PLUT. 1143.

δομ-δρομ-ία, η , samentreffen LUC. Astrol. 22.

δομ-δρομος, dezelfde baan hebbend, *ἡλίω* PL. Epin. 987 b.

δομ-εθνής, van hetzelfde volk HDT. 1, 91, ARISTOT. POL., LUC.

δομ-εθν-ία, η , gelijksoortigheid HIPPOCR.

δομ-ειδής, — 1 van gelijk uiterlijk POL. — 2 gelijksoortig ARISTOT. — 3 uit onderling gelijke bestanddeelen bestaand ARISTOT.; -*ειᾶ*, η , het gelijk uiterlijk hebben (EPICUR.) 139 Us.

δομ-έστιος, z. *δέεστιος*.

δομ-ζυξ, *ύγος*, — 1 hetzelfde juk dragend PL. Phaedr. 256 a. — 2 makker ARISTOT.

δομ-ήθης, van hetzelfde karakter PL. Gorg. 510 c, ARISTOT.

δομ-θάλαμος, in dezelfde kamer wonend, huisgenoot PIND. P. 11, 2.

δομ-θεν, *adv.*, — 1 uit dezelfde plaats ϵ 477. — 2 van dezelfde afkomst HYMN. Ven. 135, HES. O. 108, SOPH. El. 156, EUR., XEN. — 3 van dicht bij, man tegen man XEN. Cyr. 2, 3, 20.

δομ-θρονος, denzelfden troon deelend met PIND. N. 11, 2.

δομ-θυμαδόν, *adv.*, eensgezind AR. Pax 484, PL. Leg. 805 a, XEN. Hell. 7, 1, 22, N. T. Act. 1, 14.

δομ-θυμ-έω, eensgezind zijn XEN. Cyr. 4, 2, 47 (?)

δομ-ύζω, gelijken N. T. Mt. 23, 27.

δομοίος, kwellend, rampzalig, *γῆρας* Δ 315, *θάνατος* γ 236.

(< *ομοι+φ-ιος*- of *δομοι+φ-ιος*-. Vgl. *δλωίος*, *δλωίος en δλοφάϊος*; δ . van een subst. **δμώ*, st. *δομοι*, zooals in *πειθῶ*, + *φ. μᾶ*, z. *ben.* W. *ομῶ* + *i-*, kortste phase *ομοῖ* = *ομῶ*- in o.ind. *αμῶτι* hij kwelt, *ἀμῶνᾶ* f. het lijden).

δομοιο-βαρής, een zwaar ARISTOT.

δομοιο-ειδής, gelijksoortig, van gelijk uiterlijk, *τινι* ISOCR. 15, 178, D. H.

δομοιο-λογία, η , eentonigheid van stijl QUINT.

δομοιο-μέρειᾶ, η , de toestand van een lichaam, dat uit gelijke of gelijksoortige deelen is samengesteld v.-SOCR., ARISTOT., EPICUR.

δομοιο-μερής, uit gelijke deelen bestaand ARISTOT.

δομοιο-πάθειᾶ, η , vatbaarheid voor gelijke indrukken ARISTOT., PLUT.

δομοιο-παθής, gelijke gewaarwordingen, ervaringen hebbend: zich in denzelfden toestand bevindend PL. Rep. 409 b, N. T. Act. 14, 15.

δομοιο-πρεπής, van hetzelfde uiterlijk gelijk AESCH. Ag. 793.

δομοιό-πτερος, met gelijke veeren ARISTOT.

δομοιό-πτωτος, in denzelfden naamval PLUT.

δομοιό-ρρυθμος, *ιον.*, van gelijken rhythmus, beweging HIPPOCR.

δομοίος, *nieuw-att.* *δομοίος*, — 1 gelijkend op, *τινι*, gelijksoortig, *χρῶς* π 182, *alg.* tot n. t. — 2 gelijk in kracht Ψ 632, HDT. 9, 62. — 3 volkomen gelijk > identisch dezelfde Σ 329, zich zelf gelijk blijvend HES. O. 114, *ἀεὶ* δ . $\epsilon\tilde{\iota}$

PL. Symp. 173 d, ἐν καὶ ὁμοιον Phaedr. 271 a. — 4 *subjectief*: abs. gelijk > onverschillig, *ca m'est égal, es ist mir einerlei* HDT. 8, 80. — 5 **N.B.** ὁμοιος *vergelijkt niet steeds gelijkwaardige en onmiddellijk vergelijkbare woorden, maar soms ook springt de vergelijking over een schakel heen en worden bezit en bezitter onmiddellijk samengekoppeld (comparatio compendiaria):* κῆμαι Χαριτεσσιον ὁμοια P 51; *vand. ὁμοία τινι, eig. dingen gelijkend op (de normale daden van) iemd., > passend, overeenkomend* SOPH. Ai. 1366, AR. Th. 167. *Sinds* PIND. P. 9, 78 tot HEROND. 3, 76, N. T. Mc. 4, 16. — 6 als **adv.** vindt men: ὁμοίως. — 7 *spec. abs. (vgl. de „pairs” in Engeland < pares) in aristocratische staten: of ὁμοιοι, de burgers met vol, ook passief, kiesrecht* XEN. Hell. 3, 3, 5, Lac. 10, 7, ARISTOT. en omschrijvingen als: ὁμοια HDT. 7, 141, ὁμοιον THEOCR. 8, 37, ἐν τῷ ὁμοίω, ἐκ τοῦ ὁμοίου (vgl. s. v. ἴσος) βίβη. HDT. 7, 138, XEN. An. 4, 6, 18: *gelijkelijk, evenzeer, eveneens (> toch* HDT. 7, 120, DEM. 18, 39, vgl. ὁμοῶς). — **N.B.** *Het vergeleken object volgt a. in dativ.; b. in genet. (zelden: XEN. An. 4, 1, 17, vgl. lat. similis); c. met καὶ* HDT. 7, 50; 100 (*adv.*); d. met *relativa: ὡς, ὥσπερ, οἷος enz.*

(ὁμοιο-: ὁμός, door invloed v. ποῖος en zijn correlativa).

ὁμοιοσχῆμων, ονος, van gelijken vorm ARISTOT. **ὁμοιοτήης, ἡ**, gelijkheid, overeenkomst PL. Phaedr. 253 b, POL., LUC., N. T. Hebr. 4, 15.

ὁμοιοτρόπος, van gelijk karakter, van gelijken aard: gelijksoortig THUC. 3, 10, 25, PL. Alc. II 142 c, LUC.

ὁμοιοχρoιά, ἡ, gelijkheid van kleur ARISTOT. **ὁμοιώω**, — 1 gelijk maken, ook *pass. refl.*, THUC. 4, 92, 25, EUR. Hel. 33, PL. Rep. 393 tot N. T. Mt. 6, 8. — 2 gelijkstellen, -achten; *vergelijken n. pass. refl.* zich gelijk stellen A 187, γ 120, EMPED. 22, 5 D., HDT. 1, 123 (*med.*), ISOCR. 2, 31 tot N. T. Mt. 11, 16.

ὁμοιωμα, τό, — 1 het gelijk gemaakte: afbeelding, nabootsing PL. Phaedr. 250 a, — 2 visioen, gezicht, „gelijkenis” N. T. Apoc. 9, 7, Rom. 1, 23. — 3 overeenkomst N. T. Rom. 5, 14.

ὁμοιωσις, ἡ, — 1 het gelijk stellen, vergelijken PL. Rep. 454 c. — 2 het zich zelf gelijk (trachten te) maken aan PL Theat. 176 b.

ὁμόκαπνος (καπνώος), bij hetzelfde vuur samen etend, EPIMEN. 3 D.

ὁμοκέλευθος, reisgenoot PL. Crat. 405 d.

(later woord = ἀκόλουθος z.d.).

ὁμοκλάω, vaak *ion. κλε* voor *o-vacalen*, tegelijk, tegen elkaar inschreeuwen, vaak > dreigen, snoeven O 658, B 199, met A. c. I. Π 714, Σ 156.

ὁμοκλή, ἡ, geschreeuw tegelijk of tegen elkaar in: krijgsgeschreeuw, bevel, dreigement Z 137, Π 147, HES. Sc. 341, PIND. I. 4, 27, EMPED. 137, 3 D., AESCH. (κλά, vgl. *clā-mā, waarvan clāmāre = fā-mā. Vgl. κλέω).

ὁμόκληρος, dor. -κλῆρ., hetzelfde lot, aandeel in hetzelfde hebbend: deelgenoot PIND. N. 9, 5.

ὁμοκλήτης, ἦρος, ὀ, de dreigend bevelende M 273, Ψ 452.

ὁμόκλιτος, aan tafel op dezelfde rustbank liggend HDT. 9, 16.

ὁμόκοιτις, ιδος, ἡ, = ἀκοιτις, volgens PL. Crat. 405 d.

ὁμόλεκτρος, hetzelfde bed deelend: echtgenoot EUR. Or. 508.

ὁμολογέω, — 1 *in gedachten, opvatting: overeenstemmen, het eens zijn met, τινι, erkennen, toegeven, ook med. en persoonl. pass.* (THUC. 4, 62, 5), *sinds* Heracl. 50 D., HDT. 1, 23, ATT.: PL. Phaedr. 95 a, 115 b, Gorg. 476 d, N. T. Mt. 7, 23. — 2 *in wil, plan, bedoeling: overeenstemmen > toegeven, het eens worden, accoord gaan, overeenkomen, zijnerzijds beloven, bedingen* PL. Crit. 53 a, *alg. tot* N. T. Act. 7, 14. — 3 *heulen met* HDT. 6, 54. — 4 *praegn. capituleren* HDT. 1, 60, THUC. 1, 101, 28. — 5 *verzu. overeenstemmen, overeenkomen = gelijk zijn* HDT. 1, 142. — 6 *med.*: met elkaar het over een voorstelling van zaken wenschelijkheid eens worden: afspreken, een contract, verdrag sluiten XEN. Men. 1, 2, 57. — 7 *spec. geloof bekennen* N. T. 1 Joh. 4, 15.

ὁμολόγημα, τό, conclusie, resultaat: waarover men het disputerende eens is geworden PL. Phaedr. 93 d, Gorg. 480 b.

ὁμολογία, ἡ — 1 *verkregen overeenstemming na een dispuut* PL. Gorg. 487 e, Symp. 187 b. — 2 *belofte, afspraak, beding, overeenkomst* PL. Crat. 384 d, Phaedr. 254 d, PAP. — 3 > *spec. overgave onder bep. voorwaarde: capitulatie, verdrag* HDT. 1, 61; 7, 156, THUC. 3, 4, 13, LUC. — 4 *spec.*: Christ. het bekennen N. T. 2 Cor. 9, 13. — 5 *geloofsbekentenis* N. T. 1 Tim. 6, 12.

ὁμόλογος, — 1 *het eens zijnde met, τινι, zich met zijn opvatting of voorstelling vereenigend* XEN. Symp. 8, 36, ARISTOT., POL., DIOD.

ὁμολογουμένως, adv. v. ὁμολογέω, — 1 *volgens algemeene opvatting, algemeen erkend* PL. Symp. 186 b, POL., N. T. 1 Tim. 3, 16. — 2 *overeenkomstig, τινι* XEN. Ap. 27, ΣΤΟΙΧΙ (ὁ. τῆ φύσει ζῆν).

ὁμομαστιγίας, ου, ὀ, die met een ander zweerslagen krijgt: medeslaaf AR. Ran. 756.

ὁμομήτριος, van dezelfde moeder: volle broeder of zuster HDT. 6, 38, PL. Prot. 314 e, AR. Ach. 790, XEN. An. 3, 1, 17, ISAE., MEN. Phasm. 5.

ὁμομήτωρ, ορος, = z. *voorg.*, ORPHEUS 2 D., PL. Crat. 402 c.

ὁμόνεκρος, 2, medegestorven LUC. D. Mort. 2, 1.

ὁμόνοέω, — 1 *overeenstemmen, het eens zijn met, τινι* THUC. 8, 75, 13, LYS. 2, 63, XEN. Mem. 4, 4, 16, ISOCR., PL. Phaedr. 237 e. — 2 *overdr. passen bij* LYS. 2, 43.

ὁμoνοητικός, eendrachtig PL. Phaedr. 256 b, 263 a.

ὁμόνοιά, ἡ, eendracht, eensgezindheid THUC. 8, 93, 1, LYS. 2, 13, PL. Prot. 311 b, (N. T.).

ὁμόνομος, met gelijke wetten PL. Leg. 708 c.

ὁμόνοος eendrachtig *adv.* DEMOCR. 255 D., XEN. Ag. 1, 37.

ὁμοπάθης, in gelijke mate vatbaar of toegankelijk voor, τινος PL. Rep. 464 d, PLUT.

ὁμοπάτριος, van denzelfden vader AESCH. Pr. 559, ANTIPH. 1, 1, LYS. 19, 22, XEN. An. 3, 1, 17, PL. Euthyd. 297 e, MEN. Georg. 10.

ὁμοπάτωρ, ορος, ὀ, *voorg.*, PL. Leg. 924 e, ISAE. **ὁμόπλοεω**, v. *schepen*: samen-varen POL.

ὁμόπλοιά, ἡ, gezamenlijke vaart CIC.

ὁμοπολέω, tegelijk bewegen PL. Crat. 405 d.

ὁμόπολις, van dezelfde stad PLUT.

ὁμόπτερος, — 1 *eig.* met gelijke veeren: verwant AESCH. Supp. 224, PL. Phaedr. 256 e, z. AR. Av. 229. — 2 *vand.* met gelijke zeilen AESCH. Pers. 562.

— 3 *vand. ἀπήνη* EUR. Ph. 328. — 4 *alg. gelijk(end)* AESCH. Ch. 174, EUR. El. 73 3.

ὁμό-πτολις, = -πολις, SOPH. Ant. 733.
ὁμοργ-άζω, = **ὁμόργυμι**, HYMN. Merc. 361.
ὁμόργ-νῦμι (z. ἀμέργω), f. ὁμόρξω, afvegen, afdrogen, vaak med. zich de . . . of zijn eigen . . . afvegen E 416, med. Σ 124, AR. RH.
ὁμο-ορέω, ion. -ουρέω, aangrenzen, nabuur zijn, τιμν HDT. 2, 33, PLUT. 292 d; *overdr.* gelijkgestemd, verwant zijn EPICUR. 154 Us.
ὁμό-οριος, beschermder der grenzen, v. *goden* POL.
ὁμο-ορος, aangrenzend, naburig THUC. 1, 15, 2, XEN. Hell. 4, 7, 2, ISOCR. 3, 34, DEM. 1; 5, τὸ δ-ν, nabuurschap THUC.
ὁμο-οροθέω, — 1 (*eig.* samenfuischen): gelijk(matig) roeien PLUT. — 2 overeenstemmen SOPH. Ant. 536, EUR., AR. Av. 851.
ὁμο-ορουσμία, ἡ, ion. = -ορθμία, gelijkheid HIPPOCR.
ὁμό-ορουσμος, ion. = -ορθμος, gelijk HIPPOCR.
ὁμός, — 1 eender, dezelfde N 354, HES. Th. 503. — 2 voor allen dezelfde: gemeenschappelijk N 333. (< *somó-s.*: W. *sem-* één, z. *sís*: o. *ind.* *samá-* gelijk, dezelfde, o. *ier.* -*som* -zelf, als *versterkingspartikel* v. *3e pers.*, got. *sama* zelf; en < *idg.* *sōmo-*, o. *b.* *samū*, [zelf >] alleen).
ὁμός-σε, adv., — 1 naar dezelfde plaats M 24; *spec. m. ívovai*, als *vijanden*: slaags raken N 337, THUC. 4, 29, 19, AR. Lys. 451, EUR., of als *vijand*: een schikking treffen DEM. 56, 14, of als *verhinderung*: er tegen in gaan PL. Rep. 610 c. — 2 als *praep.* samen met, τιμν POL.
ὁμο-σίπυρος, van denzelfden voorraad terend: huisgenoot CHAROND. bij ARISTOT.
ὁμο-σίτ-έω, sameneten, τιμν HDT. 1, 146, PLUT.
ὁμός-σίτος, samenetend met, τιμν: tafelbuur HDT. 7, 119.
ὁμό-σκευος, met gelijke uitrusting, gelijk gekleed THUC. 2, 96, 27, LUC.
ὁμο-σκη-ία, ἡ, samen in een tent wonen XEN. Cyr. 2, 1, 26.
ὁμο-σκηνώ, tentgenoot zijn XEN. Cyr. 2, 1, 25.
ὁμό-σπλαγχνος, = **ὁμογάστριος**, verwant AESCH. Sept. 890, SOPH. Ant. 511.
ὁμό-σπονδος, — 1 aan hetzelfde plengoffer deelnemend: medegast HDT. 9, 16. — 2 aan een vrede of verbond deelnemend DIN. 1, 24, DEM. 18, 287.
ὁμό-σπορος, 2, *eig.* dezelfde *σπόρος* hebbend: — 1 dezelfde (als) vrouw bezittend SOPH. O. R. 460. — 2 dezelfde vrouw als oorsprong hebbend: broeder, zuster; verwant PIND. N. 5, 43, SOPH. Tr. 212. — 3 v. d. *wrouw*: het huwelijk deelen met twee mannen SOPH. O. R. 260.
ὁμό-στιχάω, voortgaan tegelijk met, τιμν O 635.
ὁμό-στοιχος, in gelijken rang PLUT.
ὁμό-στολος, 2, — 1 meereizend, metgezel SOPH. O. R. 212. — 2 *verzw.* gelijk AESCH. Suppl. 496.
ὁμό-τάφος, dezelfde begrafenis hebbend AESCHIN. 1, 149, PLUT.
ὁμο-ταχής, even snel ARISTOT.
ὁμο-τέρμων, met dezelfde grenzen: naburig PLUT.
ὁμό-τεχνος, dezelfde kunst, hetzelfde bedrijf uitoefenend HDT. 2, 89, PL. Prot. 328 a, N. T. Act. 18, 3, COM., LUC.
ὁμό-τίμος, — 1 gelijke eer of waardigheid bezittend O 186, THEOCR. 17, 16, PLUT. — 2 *spec.*: pl. Pairs, leden v. d. hoogsten adel, „*ebenbürtig*“, XEN. Cyr. 1, 2, 15; 1, 5, 5.
ὁμό-τοιχος, met dezelfde muren, aangrenzende, naburig AESCH. Ag. 1004, PL. Leg. 844 c, COM., ISAE. 6, 39,

ὁμό-τονος, — 1 met gelijke spanning: gelijkmatig, zonder op en neer te gaan MARC. AUR. 1, 14, v. *koorts* MED. — 2 *muz.*: (toon) van gemiddelde hoogte PL. Phil. 17 c.
ὁμο-τράπεζος, — 1 aan dezelfde tafel etend HDT. 3, 132, PL. Euth. 4 b, XEN. An. 3, 2, 4, DIN. — 2 *spec.*: pl. hof v. d. koning, hoogste adel XEN. An. 1, 8, 25.
ὁμό-τροπος, van gelijk(e) karakter of aard PIND. O. 13, 7(?), HDT. 2, 49; 8, 144; PL. Phaed. 83 d, AESCHIN. 1, 158, MEN. Perik. fr. 1.
ὁμό-τροφος, — 1 samen met, τιμν, (op)gevoed HYMN. Ap. 199, HDT. 2, 66 v. *huisdieren*, ANACR. 36, 5, AR. Av. 329. — 2 *overdr.* PL. Phaed. 83 d.
ὁμό-τυπος, woordelijk PAP.
ὁμοῦ, adv., — 1 op dezelfde plaats, bijeen, samen Λ 127, *alg. tot* N. T. Joh. 21, 2; ook v. *beweging*: gaan, stormen SOPH. O. R. 1007, XEN. An. 4, 6, 24; *verzw.* > dichtbij SOPH. Ant. 1180, AR. Eq. 245, PL. Theag. 129 d. — 2 *verzw.* tegelijkertijd, evenzeer, beide, A en B: Υ 499, AESCH. Ch. 502, Pers. 401, SOPH. O. R. 4, Ph. 185, (*evenzeer als* δ. καὶ XEN. Cyr. 3, 3, 64), N. T. Joh. 20, 4. — 3 „*praep.*“ met *dativ.* voor of achter het *subst.*, op dezelfde plaats als, samen met > bij, in: δ. νεφέεσσιν E 867, δ. καὶ κούρασιν AESCH. Pers. 426, τῆδε z. d. δ. πόλει SOPH. O. C. 949. — 4 N. B. Ltr. ook ὁμοῦ τι, bijna, ongeveer, ook bij getallen PLUT.
ὁμο-ουρ-έω, ion., = **ὁμορέω**, dezelfde grenzen hebben, nabuur zijn HDT. 2, 33.
ὁμο-ουρος, 2, ion. = **ὁμορος**, met dezelfde grenzen: naburig HDT. 1, 57.
ὁμό-φροίτος, samengaand: begeleidend PIND. N. 8, 33.
ὁμο-φράδμων, eenstemmig, bij PL. Ep. 310 a.
ὁμό-φρον-έω, — 1 eensgezind zijn ζ 183, HDT. 7, 229; 8, 3 v. e. eensgezind ondernemen oorlog. — 2 meevoelen, meedenken met iemd ι 456.
ὁμο-φροσύνη, ἡ, eendracht, goede verstandhouding ζ 181, DEMOCR. 186 D., PLUT.
ὁμό-φρων, gelijkgezind, eendrachtig X 263, HES. Th. 60, PIND. O. 7, 6, N. T. 1 Petr. 3, 8.
ὁμο-φωής, gelijke gestalte, aard PL. Phaed. 86 a, DIOD.
ὁμό-φύλος, (stam)verwant, verwant, soortgelijk PHILOLAUS 6 D., THUC. 1, 141, 12, EUR. Herc. 1200, PL. Menex. 244 a, (N. T.).
ὁμο-φρων-έω, dezelfde taal spreken als, τιμν HDT. 1, 142.
ὁμο-φωνία, ἡ, — 1 overeenkomst van taal D. H. — 2 gelijkkluidendheid ARISTOT. — 3 overeenkomst LUC.
ὁμό-φωνος, — 1 dezelfde taal sprekend als, τιμν HDT. 3, 98, THUC. 4, 3, 10, PL. Leg. 708 c. — 2 gelijk klinkend, harmonieerend AESCH. Ag. 158.
ὁμό-χορος, uit hetzelfde koor PLUT.
ὁμό-χροιά, ἡ, — 1 gelijke kleur XEN. Cyn. 5, 18, LUC. — 2 oppervlakte v. d. huid HDT. 1, 74, vgl. 4, 71, HIPPOCR., PL. Ax. 369 d.
ὁμο-χρον-έω, in tijd gelijk op gaan LUC.
ὁμό-χρους, *gen.* -ου, — 1 van dezelfde kleur ARISTOT. — 2 effen, vlak HIPPOCR.; = -ους, *gen.* -οος (1), LUC.
ὁμό-ψηφος, — 1 met hetzelfde stemrecht, τιμν HDT. 6, 109. — 2 eenstemmig ANDOC. 2 i. f., LYS. 13, 94, LUC.
ὁμῶ, *pass. refl.* zich vereenigen Ξ 209.
ἄμπνη, ἡ, meest pl. veldvruchten vooral *koeken* met *honig* CALL., NIC. Al. 450, LYCOPHR. 621.
 (: o. *ind.* *apnas-* n. rijkdom, overvloed, *lat.* *ops*,

o.ier. āne [wegens ā onzeker] rijkdom, vgl. *lit.* āpstas overvloed).

ὄμπνιος, overvloedig, *bijn. v. Demeter*, νέφος SOPH.
ὄμφαν-ιάς, ου, ὀ, — 1 wijn van zure druiven. — 2 als *adj.*: *overdr.* zuur AR. Ach. 352. — 3 *spottend*: te vroeg geplukt, te vroeg gestorven LUC. Cataph. 5.
ὄμφανίζομαι, onrijpe druiven stelen EPICH. 163 A.
ὄμφαν-ίνος, van zure, onrijpe bessen, druiven gemaakt, ὄνος HIPPOCR.

ὄμφαν-ώδης, als een onrijpe druif: zuur HIPPOCR.
ὄμφαλη-τόμος, den navelstreng doorsnijdend HIPPON. 12 ALD.

ὄμφαλόεις, met een (*eig.* navel) verhooging of knop (in het midden), ἀσπίς Δ 448, ζυγόν Ω 269, AR. Pax 1274, vgl. 1278.

ὄμφαλός, ὀ, — 1 navel (snoer) (*vand.* ook plantenstengel ARISTOT.) Δ 525, HDT. 7, 60, EUR., AR. Nub. 9, 67, XEN. An. 4, 5, 2, PL. Symp. 190 e. — 2 (navel)knop *midden op het schild om de projectielen af te leiden* N 192. — 3 knop *midden op het juk* Ω 273. — 4 *vand.* middelpunt α 50; *spec.* middelpunt v. d. aarde te Delphi: PIND. P. 4, 74, AESCH. Eum. 40, SOPH. O. R. 898, EUR., PL. Rep. 427 c. — 4 *spec.* knop v. d. boekrol LUC. Merc. Cond. 41.

(ὄμφ-αλός, vgl. ἀσπράγ-αλός z.d.; ὄμφ-: W. enebh- bevochtigen, z. ἀφρός, ὄμβρος, νέφος. De navelstreng *oorspr.* als vochtgeleider *tusschen moeder en kind.* Vgl. *o.ind.* nábhi- navel, *lat.* umbō en *umbil-icus* [zelfde -lo- suff.], *o.ier.* imbliv, *ndl.* navel, *o.pr.* nabis navel en naaf, *lett.* naba navel. *Het woord* naaf, z. *o.ind.* nábhyana-, is hiermee nauw verwant).

ὄμφαξ, ἄκος, ἦ, (rijpende, nog) onrijpe druif η 125, HES. Sc. 399, AESCH. Ag. 970, SOPH.

(< *idg.* song**h-*: *ohd.* sanga rijpende, [nog onrijpe] aren).

ὄμφή, ἦ, — 1 gedragen, plechtige stem, *meest v. god of orakel* B 41, γ 215, SOPH. O. C. 102. — 2 menschenstem (geluid) (ANAOR.) 41, 10, PIND. N. 10, 34, BACCH. 13, 13, AESCH. Supp. 808, SOPH. O. C. 550, EUR. Med. 175.

(< *idg.* song**h-a*; W. seng**h-*: *got.* saggws = *ndl.* zang, vgl. zingen).

ὄμωμι (vgl. ἄμωμον), **τό**, *Perzische plant*, PLUT. 369 e.
ὄμωμω-ία, ἦ, gelijknamigheid DEMOCR. 25 D., ARISTOT., PLUT.

ὄμωμωμος, — 1 gelijknamig P 720, PIND. I. 6, 124, AESCH. Sept. 984, PL. Prot. 311 b. — 2 homonym v. woorden.

ὄμωρος, ὀ, ἄσπρος soort brood op Sicilië SOPHR. 51 A.
ὄμωρόριος, onder hetzelfde dak levend: huisgenoot ANTIPH. 5, 11.

ὄμῶς, adv., op gelijke wijze als, τιμ, evenzeer, gelijkelijk E 535, I 312, *abs.* A 196, HES. Th. 74, EMPED. 94, 2 D., PIND. O. 8, 56, TR.: AESCH. Pr. 736, MEN. Georg. 39.

ὄμῶς, adv., desniettegenstaande, toch M 393, PIND. N. 1, 50, HDT. 8, 74, ATT.: THUC. 1, 9, 19, AESCH. Sept. 620, PL. Prot. 338 e, *alg.*, MEN. Perik. 329, N. T. Joh. 12, 42, vgl. 1 Cor. 14, 7. (*identisch m. voorg. doch met veranderd accent [enclit?]*). *Semasiol.*: *praegn.* even-zeer, evengoed of schoon de omstandigheden ongunstig waren > toch, vgl. *lat.* nihilominus, *ndl.* even goed).

ὄμωχέτης, aeol. boeot., ου, ὀ, samenwonend in één tempel vereerd THUC. 4, 97, 28.

(ὄμῶ + ἔχσθαι).

ὄν, aeol. — ἄνα, bijv. ALCAE. 49, 4 ALD.

ὄναρ, τό, — 1 droom, slechts *nom. en acc.* K 496, AESCH. Ch. 526, SOPH. El. 425, AR. Eq. 1090, PL.

Men. 85 c, HEROND. 1, 11, N. T. Mt. 1, 20. — 2 droomgezicht > begoocheling PL. Symp. 175 e. — 3 *overdr.* slechts schijn; nietigheid PIND. P. 8, 95, PL. Soph. 266 c. — 4 als droom > (*adv.*) in den droom DEMOCR. 174 D., AESCH. Eum. 116, PL. Phaedr. 277 e.

(vgl. ὄναρ *en z. s. v.* ὄνειρος).

ὄν-ἄριον, τό, ezeltje N. T. Joh. 12, 14.

ὄνειαρ, ατος, τό, — 1 hulp, bescherming X 433. — 2 vertroosting, lafenis, δ 444. — 3 *v. spijzen*: versterking I 91. — 3 kostbaarheden Ω 367.

(*beter* ὄνη-(*φ*)αο: ὄννημι).

ὄνειδε/λιος, schimpend, scheldend A 519, X 497 *subst.*

ὄνειδ-ίζω, — 1 smalen, schelden, heftig berispen, τιμ I 34, HDT. 1, 41, AESCH. Ch. 917, THUC. 1, 5, 23, SOPH. O. R. 372, LYS. 16, 15, EUR., PL. Gorg. 526 e; τινα Ap. 30 e, N. T. Mt. 27, 44. — 2 τινά τι(να), iemd uitschelden voor SOPH. O. R. 412, O. C. 1002.

ὄνειδισ/μα, τό, verwijt HDT. 2, 133.

ὄνειδισ/μός, ὀ, beschimping D. H., N. T. Rom. 15, 3.

ὄνειδισ/τήρ, ἦρος, ὀ, hij, die beschimpt EUR. Herc. 218.

ὄνειδιστι-κός, tot schimpen geneigd LUC. Contempl. 7.

ὄνειδος, τό, — 1 beschimping, s m a a d, scheldwoord A 291, PIND. O. 6, 6, 89 XENOPHAN. 11, 2 D., HDT. 7, 161, TR.: AESCH. Sept. 382, PL. Phaedr. 231 e, N. T. Luc. 1, 25. — 2 *concr.* schande beschamend iets II 498, HDT. 2, 36, SOPH. O. R. 1494, AR. Ach. 855.

(naast W. nei+-t- in *ndl.* nijd *idg.* nei+-d-: *o.ind.* nidā belediging, *got.* ga-naitjan belasteren, *lett.* naida haat. W. nei- omlaag z. νεός, *ndl.* neder; *bet.* omlaag halen, herabsetzen).

ὄν-ειος, — 1 van een ezal AR. Eq. 1399, HIPPOCR. — 2 ἄσχος, van ezelsvel POL.

ὄνειρατ-, τό, *verbogen casus bij* ὄνειρος, v 87, HDT. 1, 120, AESCH. Pers. 176, PL. Theat. 201 d.

ὄνειρ-ειος, van de droomen δ 809.

ὄνειρο-κρίτης, ου, ὀ, droomuitlegger THEOCR. 21, 33.

ὄνειρό-μαντις, εως, ὀ, door den droom voorspellend AESCH. Ch. 33.

ὄνειρον, τό, = ὄνειρος, σ 181, AESCH. Ch. 541, EUR. Herc. 518.

ὄνειρο-πολ-έω, — 1 met droomen verkeeren, droomen, τ AR. Nub. 16, PL. Tim. 52 b, *abs.* DEM. 4, 49, LUC. — 2 door droomen bedriegen AR. Eq. 809, DIOD.

ὄνειρο-πολ-ία, ἦ, droomen PL. Epin. 985 c.

ὄνειρο-πολ-ικός, τὸ ὀ-όν, het waarzeggen uit droomen PLUT. 904 d.

ὄνειρο-πόλος, zich met droomen ophoudend: droomuitlegger A 63, HDT. 5, 56.

ὄνειρος, ὀ, vgl. ὄναρ, ὄνειρατ-, — 1 droom, droomgezicht (*door goden gezonden*) A 63, PIND. P. 4, 163, HDT. 1, 34, ATT.: AESCH. Ag. 13, AR. Ran. 1332, PL. IX. Leg. 910. — 2 *als beeld v. wat ijel en ijdel is*, λ 207, 222. — 3 *gepersonaliseerd* B 6, 56.

(W. an-, on- [identisch met an- v. ἀνεμος?], vgl. *arm.* anurj [*< idg.* onōr+-gh-jo-?], *alb.* ādēre droom. *Idg.* onōr: ὄναρ = τέκμαρ: τέκμαρ).

ὄνειρό-φαντος, in den droom verschenen AESCH. Ag. 420.

ὄνειρό-φρων, droomen begrijpend, verklarend EUR. Herc. 708.

ὄνειρώξις, ἦ, droomen PL. Tim. 52 b.

ὄνειρώσσω, att. -ώτω, droomen PL. Rep. 533 c, Theat. 158 b, POL. ook tr., λυφ,

δν-εύω, met een windas trekken THUC. 7, 25, 13. δνῆϊστος (δνῆϊνημ), flinkst HERACL. 121, ANAXAG. 4 D.

δν-ηλάτης, ου, δ, ezeldrijver DEM. 42, 7, LUC., PAP.

δνῆσι-δώρα, ἡ, voordeel aanbrenghend (wrsch. beter ἀνῆσιδώρα) PLUT. 317 a.

δνῆσι-μος, nuttig, voordeelig AESCH. EUM. 924, SOPH. Ai. 665, ANT. 995, PL. Leg. 747 c.

δνῆσι-πολις, εως, δ, ἡ, den staat voordeel brenghend, δεικ SIMON. 4, 25 ALD. bij PL. Prot. 346 c.

δνῆσι-σις, ἡ, baten, voordeel φ 402, AESCH. Ag. 350, SOPH. Ant. 616, EUR., PL. Crat. 411 d, MEN. Her. 49.

δνθος, δ, mest, vuil Ψ 775, AESCH.

(W. an-geuren ∞ stinken, z. ἀνεμος : δ. dus ∞ ἀνθος. Vgl. ags. adel(a) vuil, stank. W. a/(n)dh-).

δνθυλεύω, in vet braden of stooven COM. (: voorg. wegens de braadgeur?).

δνῖα = ἀνῖα, SAPPHO 1, 3 ALD., ALCAE. 137 ALD. δνῖαρός, = ἀνῖαρός, ALCAE. 139 ALD.

δν-ἰδιον, τό, ezeltje AR. Vesp. 1305.

δν-ικός, μύλος, de bovenste der beide molensteinen N. T. Mt. 18, 6.

δνῖνημ, f. δνῆσω, aor. δνῆσα; als impf. ὠφέλου; med. pass.: f. δνῆσομαι, aor. δνῆστην, 1 × δνῆθην XEN. An. 5, 5, 2, opt. δνῆσθην, inf. δνῆσθαι MEN.

Perik. 30, — 1 helpen, τινα, voordeel geven; verheugen E 205, A 503, HDT. 7, 141 orak., EUR. Tr. 933, XEN. An. 5, 9, 32. — 2 med.-pass. voordeel hebben, genieten, blij zijn met, τινος Z 260, P 25, ἀνήμενος gezegend β 33, SOPH. Tr. 570, O. R. 644, in wensch en verwensching vaak bijv. οὕτως δνῆσθην τῶν παιδῶν, zoo waarachtig mag ik plezier van mijn kinderen beleven als AR. Th. 469, EUR., PL. Symp. 193 d.

(W. o+nā-, waarvan o praep. is, z. δ-θριξ. Vandaar de redupl. δ+ν-νā-μι, vgl. o.ind. nā-tha- n. hulp. Vgl. een EN. als Ὀνάσιος).

δνῖς, ἰδος, ἡ, ezelmest AR. Pax 4, ARISTOT.

δνο-βατέω, een merrie door een ezal laten bespringen XEN. Hipp. 5, 8.

δνο-βάτις, ἰδος, ἡ, een ezal berijdend PLUT.

δνο-κίνδιος (z. κινέω), δ, dor., ezeldrijver COM.

δνομα, τό, HOM. οὐνομα (z. b.); dial. δνομα (oorspr. naast δνομα), — 1 naam, benaming, sinds P 260, alg. tot N. T. Luc. 1, 5. — 2 door het bekende gewicht, dat aan den naam gehecht werd in oudere tijden (taboel) wordt vaak δ. τινος voor τις gebruikt SOPH. O. C. 1003. — 3 praegn. nā. naam, faam, roem, sinds v 248 alg.: THUC. 5, 16, 10, SOPH. O. C. 306, PL. Prot. 335 a. — 4 naam teg. het ding zelf: slechts naam, schijn EUR. Or. 454, DEM. 9, 15; > voorwendsel THUC. 6, 33, 27, PL. Rep. 495 c. — 5 spec. woord, uitdrukking PL. Ap. 17 c; bij GRAMM., teg. ῥῆμα, (vgl. lat. nomen) substantivum, reeds PL. Crat 425 a, 431 b.

(ono-: nō- = καμα: κμā- [z. κάμω]. Voor nō- vgl. lat. nōta. Daarnaast *ἐνομα z. EN. Ἐννομα-ιαδᾶς. Οἶνομα heeft ov als metrische verlenging. Vgl. o.ind. nāman- naam, arm. anun, alb. emen [\leq enmen], lat. nōmen. umbr. nome, o.i.e. ainm n-, o. cymr. anu, got. namō = nā. naam, naast idg. o in ndl. noemen, o.pr. emmens, o.b. (j)ime).

δνομ-άζω, ion. οὐνομ.(?), = PIND. ook δνομ. — 1 noemen, ἐπί (ἐκ) τινος, iemd, sinds K 68 alg. tot N. T. Luc. 6, 13 (I), 1 Cor. 5, 11 (II), zoowel (I) iemds naam uitspreken A 361 als (II) hem noemen, een naam voor het eerst geven; dit laatste PIND. P. 2, 44, AESCH. Ag. 681; pass. ge-

noemd worden, heeten (in beide bet.) — 2 opnoemen, opsommen I 515. — 3 praegn. beroemd maken ISOCR. 20, 19, DIOD. — 4 iemd voorstellen PAP. sinds HDT. 1, 35.

δνομαι, δνοσαι enz., f. δνόσομαι, aor. δνος(σ)άμην naast δνατο (slechts P 25) en -δνόσθην HDT. 2, 136, adj. verb. δνοστός, — 1 afkeuren, berispen ∞ gering schatten, τινος, wegens I 55, φ 427, HDT. 2, 167. — 2 iron. (nog) niet tevreden zijn, het nog niet genoeg vinden Ω 241.

(msch.: δνομα. W. onō-: nō-, vgl. lat. nōta, brandmerk, keur: δνομαι af-keuren, brandmerken, vgl. ndl. merken, bemerking).

δνομαινώ, dor. aeol., ion. οὐνομαινώ, — 1 bij zijn naam noemen of roepen K 522, λ 251, HYMN. Ven. 290 (praes., elders slechts aor.). — 2 opsommen δ 240, I 121. — 3 > beloven ω 341.

(oudere formatie teg. δνομάζω: < δνομη-ζω: δνομα < onomη).

δνομα-κλήδην, adv., met noeming van den naam, bij name X 415, μ 250.

δνομα-κλήτωρ, ορος, δ, nomenclator LUC. Merc. Cond. 12.

δνομα-κλύτός, met beroemden naam, beroemd X 51, PIND. fr. 312, SEMON. 7, 87 ALD.

δνομασία, ἡ, benaming PL. Polit. 275 d, ARISTOT., POL.

δνομασ/τής, δ, verkiezingsagent PAP.

δνομασ/τι, adv., bij name HDT. 6, 79, THUC. 1, 132, 6, ANTIPH. 6, 23, XEN. An. 6, 3, 24.

δνομαστικός, — 1 die goede namen weet te geven PL. Crat. 424 a. — 2 τέχνη δ-ή, de kunst v. h. namengeven PL. Crat. 423 d, — 3 ἡ δ-ή πτώσις, „nominativus” RAMM.

δνομασ-τός, — 1 waarvan de naam kan of mag worden uitgesproken; οὐκ δ. = infandus, verfoeielijk τ 260, φ 19, HES. Th. 148. — 2 met name genoemd: beroemd THEOGN. 23, PIND. P. 1, 38 (of δνομ.), HDT. 6, 114, THUC. 1, 11, 24, superl. EUR. Herc. 509, PL. Rep. 330 a.

δνοματο-θέτης, ου, δ, naamgever PL. Charm. 175 b.

δνοματο-λόγος, 2, = ακλήτωρ, PLUT. Cat. Mi. 8.

δνοματο-ποι-έω, namen of woorden vormen, spec. door klanknabootsing ARISTOT.

δνοματο-ποι-ία, ἡ, woorden vormen naar den natuurklank, onomatopoea PL. Crat. 388 e.

δνοματουργός, een woord vormend PL.

δνοματ-ώδης, als een zelfstandig naamwoord ARISTOT.

δνος, δ en ἡ, — 1 ezal, ezelin, sinds Λ 558 alg. tot N. T. Mt. 21, 5. Leeft in de gr. literatuur als beeld van domheid en ongevoeligheid voor kunst, vgl. AR. Nub. 1273, Vesp. 616 (δν. ook: soort beker in den vorm van een ezelskop), PL. Leg. 701 d. — 2 windas HDT. 7, 36. — 3 de bovenste molenstein XEN. An. 1, 5, 5. ARISTOT. — 4 soort beker AR. Vesp. 616 z. b. — 5 bij het spinnen (= ἐπίτητρον) soort scheenplaat van gebakken klei, waarop de vrouw de draden vervaardigde. — 6 overdr.: naam v. e. sterrenbeeld THEOPHR., THEOCR. 21, 22. — 7 bep. last, gewicht = 3 ἀρτάβαι (v. 55, 8 L.) PAP.

(wrsch. evenals lat. asinus een Klein-Aziatisch woord, ± *osonos > gr. *ὀδνος > δδνος, lat. asinus. Msch. in δδνος δ als artikel gevoeld en zoo verdwenen? Arm. ḕs. gen. isōy staat hier ver van af).

δνο-σκελής, met ezelspooten LUC.

δνοσ-τός, af te keuren, te versmaden I 164.

δνοτ-άζω, = δνομαι, HES. O. 258, HYMN. Merc. 30, med. AESCH. Supp. 11,

ὄνο-τός, = **ὄνοστός**, PIND. I. 3, 68.
ὄνο-φορβός, ezelrijver HDT. 6, 68.
ὄντως, *adv. part. pr. van εἶμι*, werkelijk, in waarheid EUR. Iph. A. 1622, AR. Pl. 286, PL. Phaedr. 260 a, N. T. Luc. 23, 47.
ὄνουμα, τό, *boeot.* = **ὄνομα**, PIND.
ὄνουμάζω, *boeot.* = **ὄνομάζω**, PIND.
ὄνουμαίνω, *boeot.?* = **ὄνομαίνω**, (PL.) Tim. Locr. 100 c, d.
ὄνουξ, υχος, ὀ, — 1 nagel, klauw B 278, HES. O 204, PIND. N. 4, 63, HDT. 2, 68, XEN. Hipp. 1, 3. — 2 nagel v. menschen HES. Sc. 266, HDT. 4, 64, AESCH. Ch. 25, SOPH. Ai. 3, 10, EUR., AR. Av. 8, PL. *Op of met den nagel werden* — *vgl. onze scheermessen — verschillende technische procédés voor hun graad van voltooiing geprobeerd*, PLUT., *vgl.* HOR. Sat. 1, 5, 32. — 3 haakvormig werktuig HDT. 7, 36. — 4 anker PLUT. 247 e.
(W. *ⁿokh-*: *onogh-*, *vgl. o.ind. nakhā- m., nakhāra- m.* [r > l] nagel, *arm. etungn* nagel, *lat. unguis* [u bij het suff], *o ter. ingen* [*egm-ṽinā*], *ohd. nagal* = *ndl. nagel*, *lit. nagā* hoef: *nagūtis* nagel, *o.b. noga* voet: *nogūtī* nagel).
ὄνούχ-ινος, van onyx PLUT. Anton. 58.
ὄνούχ-ιτον, τό, kleine onyx THEOPHR.
ὄνουχ-ίζομαι, haarkloven, spitsvondig spreken AR.
ὄν-ώδης, ezelachtig ARISTOT., PLUT.
ὄνωις, ἡ, *welriekend kruid* COM. THEOPHR.
ὄξάλ-ειος, zuurachtig, *spec.*: soort vijgen COM.
ὄξ-άλμη, saus van azijn en zout COM.: AR. Vesp. 331.
ὄξ-ίνης, ου, ὀ, — 1 zure wijn PLUT. — 2 *overdr.* zuur, verzuurd, **θῦμός** AR. Vesp. 1082; zuurpruim Eq. 1304.
ὄξις, ἰδος, ἡ, — 1 azijnkommetje AR. Ran. 1440, Pl. 812. — 2 soort krab AR. Vesp. 1509.
ὄξος, τό, wijnazijn AESCH. Ag. 322, AR. Ach. 35, XEN. An. 2, 3, 14, N. T. Mt. 27, 48.
(*ὄξύς* = *βάθος* : *βαθύς*).
ὄξύα, ἡ, THEOPHR., *eld. δξήν*, — 1 beuk THEOPHR. — 2 lantschacht v. beuken-(*esschen?*) hout ARCHIL., EUR. Heracl. 727.
(*< oskh(es)-u-*, *vgl. arm. haçi* [*< askhio-*] *esch*, *alb. ah* [*aska-*] *beuk*, *ags. asc* = *ndl. esch*, *vgl. lat. ornus* < *os(i)nos*, *en and.*).
ὄξύ-βάρων, τό, (azijn)kommetje AR. Av. 361, COM.
ὄξύ-βελής, met spitse punt Δ 126. EMPED. 40 D.
ὄξύ-βόαζ, en -βόης, ου, ὀ, luid schreeuwend AESCH. Ag. 57, LUC. Iup. Tr. 31.
ὄξύ-γάλα, ακτος, τό, zure melk PLUT. Artax. 3.
ὄξύ-γλυκυσ, — 1 bitterzoet AESCH. — 2 *τὸ δξ.*, mengsel van honing en azijn HIPPOCR.
ὄξύ-γυος, luid jammerend AESCH. Sept. 320.
ὄξύ-γώνιος, scherphoekig ARISTOT., EPICUR. 109 Us.
ὄξύ-δερκέω, een scherp gezicht hebben ARISTOT., LUC.
ὄξύ-δερκής, scherpzindend HDT. 2, 68, LUC.; -*είη, ἡ*, DEMOCR. 119 D.
ὄξύ-δορκ-έω, = -**δερκέω**, DICHT. *bij* PLUT., LUC.
ὄξύ-δορκ-ία, ἡ, scherpzindendheid LUC.
ὄξύηκοῖα, ἡ, fijn gehoor PLUT.
ὄξύ-ήκοος, scherp-, fijn hoorend PL. Tim. 75 b, LUC.
ὄξύ-θηκτος, — 1 scherp geslepen EUR. Andr. 1150. — 2 hevig geprikkeld, in dollen waanzin SOPH. Ant. 1301.
ὄξύ-θῦμ-έω, zeer opvliegend zijn EUR. Andr. 689, med. AR. Vesp. 501 *aor. pass.*
ὄξύ-θῦμια, τά, *plaatsen* of *tweesprongen*, *bij* de beelden van Hecate, *waarheen men de overblijfsels*

van reinigingsoffers bracht om ze met takjes van wilde thijm te verbranden COM., HYPER.

ὄξύ-θῦμ-ία, ἡ, lichtgeraaktheid EUR. Andr. 728.
ὄξύ-θῦμος, opvliegend AESCH. Eum. 684, EUR. Med. 319, AR. Vesp. 406, MEN. Georg. fr. 3, ARISTOT., LUC.

ὄξύ-ίνος, van beukenhout THEOPHR.

ὄξύ-κάρδιος, = -θῦμος, AESCH. Sept. 907, AR. Vesp. 430.

ὄξύ-κίνητος, zich snel bewegend LUC.

ὄξύ-κώκυτος, luid beklaagd SOPH. Ant. 1316.

ὄξύ-λαβέω, snel aanvatten, *een kans* XEN. Hell. 7, 4, 27, MEN. Epitr. 528.

ὄξύ-λάλιος, scherp in het debat, -van taal AR. Ran. 815.

ὄξύ-μάθης, spoedig begrijpend ARISTOT.

ὄξύ-μέλι, τό, = *volg.*, LYS.

ὄξύ-μελί-κράτον, τό, ἰον. -*κρητον*, een mengsel van azijn en honing HIPPOCR.

ὄξύ-μέριμνος, fijn verzonnen AR. Ran. 877.

ὄξύ-μήνιτος, in heftigen toorn begaan, φόνος AESCH. Eum. 472.

ὄξύ-μολπος, met snerpemde kreten AESCH. Sept. 1023.

ὄξύ-μωρος, τὸ ὀ-ον, een scherpe, schijnbaar ongerijmde tegenstelling, *bijv.* *δακρυόεν γελάσασα* Z 484, GRAMM.

ὄξύνω, — 1 scherp maken; *overdr.* verbitteren HDT. 8, 138, SOPH. Tr. 1176. — 2 *pass.* zuur worden ARISTOT., LUC.

ὄξύ/οεις (*vgl. δακρυ(ό)εις?*), van een punt voorzien E 50, E 443.

ὄξύ-όστρακος, met scherpe schaal LUC.

ὄξύ-παρ-αύδητος, scherp, luid toesprekend, φωνά TIMOTH. Pers. 76.

ὄξύ-πεινός, — 1 zeer hongerig COM., ARISTOT. — 2 *πρὸς τοὺς λόγους* PLUT.

ὄξύ-πευκής, scherpbitter AESCH. Ch. 640.

ὄξύ-πους, ποδος, = ὠκύπους, snelvoetig EUR. Or. 1550.

ὄξύ-πρωρος, van voren spits, *αίχμαί* AESCH. Pr. 424.

ὄξύ-ρεγμια, ἡ, — 1 het zuur opgeven, *door een bedorven maag* HIPPOCR., LUC. — 2 *com.* **ὄξυρ.** = **ὄξύθυμια**, AR.

ὄξύ-ρεγμια-ώδης, zuur opgeven veroorzakend HIPPOCR.

ὄξύ-ρεπής, = ὄξύρροπος, snel neerslaand, doortastend PIND. O. 9, 91.

ὄξύ-(ρ)ρίς, met fijnen neus HIPPOCR.

ὄξύ-ρροπος, „scherp neigend”: *eig. v. d. weegschaal*: scherp, fijn reagerend; *overdr.*: prikkelbaar, nerveus PL. Theaet. 144 a, Rep. 411 b, ARISTOT., PLUT.

ὄξύς, adv. -*έως*, — 1 *puntig*, *scherp*, v. wapenen *e. dgl.*: *φάσγανον* x 145, *σκόλοψ* M 56, PIND. P. 4, 213, EUR. Supp. 590, N. T. Apoc. 1, 16. — *Van het tastgevoel overdr. op het gevoel, het gezicht, het gehoor, de smaak.* — 2 *gevoel*: stekend, pijnlijk, heftig, **ὀδύνη** A 268, **ἡέλιος** HES. O. 414, ARCHIL. 63 ALD., **χιών** PIND. P. 1, 20. — 3 *gezicht*: (*pass.*) fel, hel, v. *licht* P 372, AR. Pax 1173; (*act.*) scherp ziend, *als adv.* **ὄξύ** e 393, HES., PIND. O. 2, 45, N. 10, 62, AR. Lys. 1202, PL. Symp. 219 a. — 4 *gehoor*: (*pass.*) schel, doordringend, *ὄτυή* O 313, *als adv.* **ὄξύ** B 222, HES., AESCH. Pers. 1059, SOPH. Ant. 424; (*act.*) scherp hoorend P 256, AESCH. Supp. 910, EUR. — 5 *smaak*: scherp, bitter PL. Tim. 74 e,

XEN.; ook *overdr.*: PL. Tim. 82 e. — **6** *overdr.* (scherp > doordringend >) snel THUC. 8, 96, 19, SOPH. Ant. 108, PL. Rep. 460 e, N. T. Rom. 3, 15. — **7** snelhandelend, snel begrijpend: actief, fel, hartstochtelijk, *Αρχς B 440, PL. Gorg. 463 e, THUC. 1, 70, 3, PL. Rep. 375 a. — **8** *ongunstig*: opvliedend te snel reagerend SOPH. O. C. 1195, EUR. Heracl. 290.

(vgl. *ak-* scherp, z. ἄκρος, *o-phase ok-*; *δ* is daarbij de oude *s-stam* met *u-suff.*: *ok(e)s-u*. Vgl. ὄξιν eg en voor *o-phase* z. ὄκως. *Semasiol.* puntig ὠ scherp, ook *overdr.*).

ὄξυ-στομος, — **1** met scherpen snavel AESCH. Pr. 674, AR. Av. 244. — **2** met scherpe snede EUR. Supp. 1206.

ὄξυ-της, ἡ, het scherp zijn PL. Tim. 61 e. — **2** hoogte PL. Phil. 17 c. — **3** snelheid HERACL. 91D., PL. Charm. 160 a, b. — **4** bewegelijkheid, > veranderlijkheid POL.

ὄξυ-τόμος, scherpsnijdend PIND. P. 4, 263.

ὄξυ-τονος, v. tonen: hoog SOPH. Ph. 1093.

ὄξυ-φλεγμασία, ἡ, ontsteking HIPPOCR.

ὄξυ-φρων, scherpsinnig EUR. Med. 642.

ὄξυ-φρονος, met krijschende stem SOPH. Tr. 963, ARISTOT.

ὄξυ-χειρ, ειρος, — **1** snel: doortastend, vaardig AESCH. Ch. 23, LYS. 4, 8. — **2** inhalig, gulzig COM.

ὄξυ-χολος, opvliedend SOLON 13, 22, LUC., SOPH. Ant. 955 *adv.*

ὄξυ-ωπής, scherpsziend ARISTOT.; -ια, ἡ, ARISTOT.

ὄξ/ωτός, met azijn toebereid AR.

ὄον, τό, de vrucht van den kwalsterbezieboom, ± morel, *ingemaakt* gegeten PL. Symp. 190 d.

***ΟΠ-**, ὄφομαι, ὄπωπα, z. ὄράω.

ὄπα, dor. = **ὄπη**, PIND. N. 3, 25.

ὄπαδ-έω, ep. **ὄπηδέω**, — **1** meegaan met, τινη, vergezellen B 184, HES. O. 230, PIND. P. 4, 287 PARM. 4, 4 D. — **2** *vand.*: v. *dingen* met iemd mee- gaan, iemd voor altijd toebehooren E 216, P 251.

ὄπαδός (z. ὄπάζω), ep. **ὄπηδός**, — **1** volgeling, begeleider, dienaar HYMN. Merc. 450, PIND. N. 3, 8, AESCH. Ag. 426, SOPH. Tr. 1264, EUR. Hipp. 1151. — **2** vervolgster, jageres THEOPH. O. C. 1092.

ὄπάζω, — **1** eig. tot *ὄπος begeleider maken: iemd aan een ander, τινά τινη, als geleide mee- geven N 416. — **2** *overdr.* iemd iets meegeven; *verzw.* verlenen, geven, κῦδος τινη © 141, m. inf. Ψ 151, HES. O. 474, PIND. N. 3, 9, AESCH. Pr. 252, EUR. Med. 517, AR. Eq. 200, episch AP. RH. — **3** eig. *ὄπος, begeleider zijn: > tr. begeleiden, τινη © 103, E 334; *pass.* begeleid worden door, vergezeld gaan van A 493. — **Med.** 4 aan zich zelf iemd meegeven = iemd meenemen K 238.

(*verw.* met ἔπομαι, ion. woord en vand in de literaire taal. Vgl. τρέπω: τροπάζω, δέρομαι: δοράζω. In *δ*. een *stam* ὄπάδ-. Naast ἔπομαι een subst. ion. *ὄπη-, waarvan afl. aeol. ὄπα-*φων* een *formatie* als κοῦα-*φων*, dor. PIND. κοῦάν, ion. κοινών; ὄπαδός is *contaminatie* uit *ὄπαδός [z. b.] × ὄπα(-*φ*)ων).

ὄπα/ιος, 3, met een gat voorzien; τὸ δ-ον, rook- of luchtgat PLUT. Pericl. 13; vgl. ἄνοπαία.

ὄ-πατρος (vgl. ὄ-φριξ), van denzelfden vader M 371.

ὄπάων (z. ὄπάζω), ονος, *δ*, aeol. woord, — **1** „vol- geling”, krijgsmaakker, schildknaap, dienaar H 165, BACCH. 17, 35, HDT. 5, 111 en ion. ὄπέων 9, 50; 51, AESCH. Ch. 769, SOPH. Ant. 1108, EUR. — **2** schaapherder PIND. P. 9, 64.

ὄπεας (*wrsch.*: ὄπή), ατος, τό, schoenmakersels HDT. 4, 70.

ὄπέων, ωνος, *δ*, ion. = ὄπάων, HDT.

ὄπή, ἡ, — **1** gat, opening AR. Vesp. 317, ARISTOT., LUC.; v. *d.* clepsydra HEROND. 2, 42; spleet N. T. Hebr. 11, 38. — **2** *spec.* een opening in het dak, waardoor de rook wegtrok of het licht inviel com.

(W. *og**-, z. ὄπωπα, ὄσος, als oog vgl. fr. oeil de boeuf of als kijkgat).

ὄπη, correlat. bij πῆ, ep. ὄπ(π)ῆ, dor. ὄπα, ion. ὄκη; *onbep. relat.*, > *afh. vraagwoord*, eig.: — **v. plaats**: **1** door middel van welken weg: waarlangs; > *waarheen*, sinds M 48, o 452, HDT. 8, 130 *alg.* — **2** waar X 321, ι 457, PL. Phaed. 113 b, XEN. An. 6, 2, 3. — *overdr.* **v. wijze** (*modaal*): **3** zoaals α 347; THUC. 1, 129, 27, XEN. An. 2, 1, 19, PL. Symp. 199 b; **hoe** AESCH. Pr. 906, Sept. 659.

(*de adv. op η zijn eig. oude instrumentales, die voor het fem. op ā uitgingen; deze uitgang nog in versteende vormen λάθρα, κρυφά, ἄ-χι en ion. ἦ-χι; doch elders is de datief-vorm voor den instrum. in de plaats gekomen: zoo πῆ, ταύτη [sc. ὄδῳ], vgl. THUC. 2, 98, XEN. An. 3, 4, 30*). Vandaar soms in de *hss.* nog -η naast -ῆ).

ὄπηδέω, enz., ep. = ὄπαδέω.

ὄπή-εις, met een opening HIPPOCR.

ὄπηλίκος, correlat. bij πηλίκος, hoe groot PL. Leg. 737 c, ARISTOT.; *verzw.* welk ook maar (*relat.*) EPICUR. 150 Us.

ὄπηνίκα, correlat. bij πηνίκα, *onbep. relat. en in- direct vragend*: toen, wanneer; *wanneer?* THUC. 4, 125, 34, SOPH. O. C. 434 (toen) Ph. 464, AR. Av. 1499 (*vraagw.*), XEN. An. 3, 5, 18, PL., THEOCR. 23, 33 (ὄπῶ).

ὄπητ-ιον, τό, *dem.* v. ὄπεας, COM.

ὄπ-ίς, ου, *δ*, kaas van melk, door vijgensap (ὄπός) aan het strekken gebracht EUR. Cycl. 136, AR. Vesp. 353.

ὄπίζομαι (ὄπις), — **1** eerbiedigen, τι(να) X 332, ξ 283, HES. Sc. 21, PIND. P. 2, 17; 4, 86. — **2** *verzw.* zich bekommeren om, τινος THEOGN. 734, 1148.

ὄπ-ίζω, — **1** door insnijding een plant van zijn sap, ὄπός, berooven THEOPHR. — **2** de melk door vijgensap doen strekken ARISTOT.

ὄπιθε(ν), ep. = ὄπισθε(ν).

ὄπιθό-μβροτος, de stervelingen (op)volgend, over- levend PIND. P. 1, 92.

ὄπ-ιον, τό, *dem.* v. ὄπός, plantensap, vooral opium Ltr.

ὄπιπ-έω, eig.(?) „uit zijn oogen kijken”: — **1** scherp kijken, turen naar, τι Δ 371, τ 67, HES. O. 29. — **2** loeren op H 243, HES.

(*onz.*; *msch.* < *og**i [locat.] + W. *og**- eig. ἐν δρῶνάλμοισιν δρώμενος, vgl. A 587. Vgl. ὄσος en ὄπωπα).

ὄπις, ἴδος, ἡ, *dat.* ὄπι, *acc.* ὄπιν en ὄπιδα, — **1** oppertoezicht der goden; *praegn.* tuchtiging, be- straffing, met en zonder θεῶν II 388, ξ 82, HES. O. 187, THEOCR. 25, 4. — **2** straf, v. *d.* gestrafte HES. Th. 222. — **3** angst voor straf, ontzag HDT. 8, 143; 9, 76. — **4** *verzw.* (uit **1**) zorg, toewijding PIND. I. 5, 58, P. 8, 71.

(W. *og**-, z. ὄπωπα. Eig. het kijken naar, letten op).

ὄπισθε(ν), *daarnaast* ὄπι-θε(ν) bij EP., PIND., — **1** **v. plaats**: achter, van achteren, aan den achter- kant B 197, ρ 201, volgend HDT. 5, 22, AESCH. Pers. 1001 (ὄπιθεν), SOPH. Ai. 1249, PL. Symp. 172 a, N. T. van achteren Mt. 9, 20; aan den

achterkant Apoc. 4, 6. — **2 als praep.: m. gen.** achtervolgend P 468, PIND. O. 3, 31, HDT. 1, 9, TR.: SOPH. Ant. 40, PL. Symp. 174 e, Prot. 315 a, XEN. An. 1, 7, 9, N. T. Mt. 15, 23. — **3 v. tijd:** (achter < na >) later, in de toekomst Γ 411, α 222, PIND. N. 7, 101; *overdr.* A 343, Γ 109.

(ὀπι-σθεν, daarnaar πρό-σθεν, vgl. HYMN. Merc. 77, *ouder* ὀπι-σθε, vgl. ὀπίσ-σω [z. εἶσω, πρό-σω], ὀπι[+σ- z. ἀμφι+ς e. dgl.] o-phase: ἐπί, vgl. lat. op, ob [vgl. operio], lit. ἀπί (rond)om, om en bij: ongevveer).

ὀπισθ-ίδιος, achter-sOPHR. 5, CALL. Dian. 151, PLUT. **ὀπισθ-ίος**, zich aan den achterkant bevindend EPICH. 68, 2 A., SEMON. 28, HDT. 2, 103, XEN. Eq. 11, 2, ARISTOT.

ὀπισθο-βριθής, van achteren zwaar AESCH.

ὀπισθό-γραφος, op de achterzijde beschreven LUC.

ὀπισθό-δετος, van achteren vastgebonden SIMON.

ὀπισθό-δομος, ὁ, — **1** achterhuis, *spec.* achterste deel v. d. tempel, *in het Parthenon als schatkamer in gebruik* AR. Pl. 1193, DEM. 24, 136, LUC. — **2 adj.** aan de achterzijde POL.

ὀπισθό-κεντρος, met een angel van achteren ARISTOT.

ὀπισθο-νόμος, achteruitgaande grazend HDT. 4, 183, ARISTOT.

ὀπισθό-πους, ποδος, of -πος, ου AESCH. Ch. 712, achter iemdan aanlopend: dienaar EUR. Hipp. 54.

ὀπισθό-τονος, ὁ, het achteruitrekken (en verstijven) der ledematen *als ziekteverschijnsel* HIPPOCR., PL. Tim. 84 e; — ὠδης, HIPPOCR.

ὀπισθ-ουρητικός, naar achteren waterend ARISTOT.

ὀπισθο-φυλακῶ, de achterhoede uitmaken XEN. An. 2, 3, 10; 3, 3, 8.

ὀπισθο-φυλακ-ία, ἡ, achterhoede X EN. n. 4, 6, 19.

ὀπισθο-φύλαξ, αιος, ἡ, tot de achterhoede behoorend; *plur.* de achterhoede XEN. An. 4, 7, 3.

ὀπισθο-χειμῶν, ὠνος, ὁ, nawinter HIPPOCR., THEOPHR.

ὀπις/μός, ὁ, aftappen der melkachtige sappen uit de planten THEOPHR.

ὀπίσω, ep. = ὀπίσω.

ὀπίσσο-πόρευτος, achteruitgaande TIMOTH. Pers. 196.

ὀπίστατος (ὀπισθε), achterst, laatst Θ 342, Λ 178.

ὀπίσω, ep. ὀπίσω, aeol. ὀπίσσω SAPPHO 30 ALD. — **1 v. plaats:** achterwaarts, terug E 443, *alg. tot* N. T. Mt. 24, 18. — **2 v. tijd:** achter > na, voorbij, (het heden) *d. w. z.* later, *abs.* in de toekomst α 222, Z 352, SOPH. O. R. 488. — **3 doch ook:** wat achter ons ligt: verleden A 343, Γ 109. — **4** later weer eens, weer HDT. 1, 61; 8, 108. — **5 als praep.** slechts N. T. achter, τινος Apoc. 1, 10; v. tijd: na Mt. 3, 11.

(vgl. ὀπισθεν enz. πρόσσω, εἶσω, ἔξω).

ὀπλ-ἄριον, τό, klein schild PLUT. Flamin. 17.

ὀπλ-ῆω, gereed maken, inspannen ζ 73.

ὀπλή, ἡ, hoef, klauw Λ 536, Υ 501, HYMN. Merc. 77, HES. O. 489, PIND. P. 4, 226, AR. Ach. 740, PL. Prot. 321 b, LUC.

(*ursch.*: ὀπλον = φύλη: φύλον met gelijke verdeling v. accent. Semas. ὀπλο-ῖα eig. al wat gehanteerd wordt, bij dieren klauw of poot. Of met σπ- > ὀ- [z. ὄσιος], nl. χηλή, hetz. als μώνυξ, éénhoevig, z. ἀπλοῦς; eerst bij HES. voor twee-hoevigen gebruikt, doch dit tijdsverschil is gering).

ὀπλ-ίξω (vgl. ὀπλον), gereed maken: — **1** inspannen, den wagen Φ 190; *med.* voor zich . . . of zijn eigen . . . Ψ 301. — **2** uitrusten, schepen ρ

288. — **3** klaar maken, eten, maaltijd e. dgl. Λ 641; *med.* voor zich . . . Λ 86; een fakkel EMPED. 84, 1 D., AESCH. Sept. 433. — **4** pass. refl. zich gereed maken, zich uitrusten: voor de wacht ξ 526, voor den dans (aor. pass.) ψ 143. — **5** spec. wapenen Θ 55, ω 495 pass. refl., TR.: SOPH. Ai. 1123, THUC. 8, 25, 10, XEN., PL. Euthyd. 299 c; *overdr.* N. T. 1 Petr. 4, 1. — **6** oefenen, drillen HDT. 6, 12; 7, 79.

ὀπλισις, ἡ, bewapening, uitrusting THUC. 5, 8, 25, AR. Ran. 1036, PL. Tim. 24 b.

ὀπλισ/μα, τό, — **1** (wapen)uitrusting EUR. Supp. 714, PL. Polit. 279 d. — **2** *vand.* het gewapende leger EUR. Iph. A. 253.

ὀπλισ/μός, ὁ, uitrusting AESCH. Ag. 405, PLUT.

ὀπλιτ-αγωγός, zwaargewapenden vervoerend, πλοῖα THUC. 8, 25, 11.

ὀπλιτ-εία, ἡ, militaire dienst van zwaargewapenden PL. Leg. 706 c.

ὀπλιτ-εῶ, als zwaargewapende dienen THUC. 6, 91, 8, XEN. An. 5, 8, 5.

ὀπλίτης, ου, ὁ, — **1** zwaargewapend PIND. I. 1, 23, AESCH. Sept. 717. — **2** *subst.* zwaargewapend soldaat HDT. 7, 188; 9, 30, THUC. 1, 49, 11, PL., XEN. (*teg.* ψιλοὶ of γυμνήτες).

(: ὀπλον; ῖ is een oud element voor compositie en afleiding of -της ging hier voor den Griek uit van woorden als πολιτης: πόλις).

ὀπλιτ-ικός, den zwaargewapende betreffend PL. Lach. 182 d, XEN. An. 7, 6, 26.

ὀπλιτο-πᾶλης, ου, ὁ, zwaargewapende worstelaar, strijder AESCH.

ὀπλο-θήκη, ἡ, arsenaal PLUT. Sull. 14.

ὀπλό-κτύπος, hoefstampend AESCH. Sept. 83.

ὀπλομαι, voor zich klaar maken T 172, Ψ 159.

ὀπλο-μαχ-ῆω, als zwaargewapende strijden ISOOCR. 15, 252, DIO, PLUT.

ὀπλο-μάχης, ου, ὁ, hij, die als zwaargewapende strijdt PL. Euthyd. 299 c.

ὀπλο-μαχ-ία, ἡ, het strijden in zware rusting, als hopliet PL. Leg. 813 e, XEN. An. 2, 1, 7.

ὀπλο-μάχος, — **1** met zware wapenen strijdend XEN. Lac. 11, 8. — **2** schermmeester, die met wezenlijke wapenen vecht POL.

ὀπλον, τό, werktuig: — **1** gereedschap, v. e. smid Σ 409, γ 433. — **2** tuigage, v. e. schip β 423, HDT. 7, 25; 9, 115. *Sing.* touw ξ 346. — **3** gew.

„wapentuig”, pl. wapenen, wapenrusting K 254, PIND. P. 10, 14, TR.: SOPH. Ph. 62, THUC. 1, 53, 3, *alg. tot* N. T. Joh. 18, 3. — **4** *spec.:* *sing.* schild HDT. 4, 23, ATT., POL. — Τὰ ὀπλα: 5 de in rust.gestelde, neergelegde, „aan rotten gezette” wapenen; *vand.* rustplaats, kamp, vgl. XEN. An. 2, 2, 20; 2, 4, 15. — **6** = ὀπλιται, XEN. An. 2, 2, 4. — **7** *overdr.* N. T. 2 Cor. 10, 4.

(: ἔπω; -λο- suff. Al wat men hanteert: werktuig).

ὀπλο-ποιικός, ἡ ὁ-ή, de kunst om wapens te smeden PL. Polit. 290 d.

ὀπλότερος en **ὀπλότατος**, jong; door superl. ontstond. jonger, jongst; > later, laatst Γ 108, B 707, I 58, PIND. P. 6, 41, I. 5, 6, HES., AR. Pax 1270 episch, THEOCR. 16, 46.

(als compar. v. tegenstelling, bet. die zich in tegenstelling met een ander juist wel of bij voorkeur bezig houdt met ὀπλα, vgl. ἀγρότερος, κούροτερος, ὀρεστερος. M.a.w. = typisch geschikt de wapenen te dragen).

ὀπλο-φορ-ῆω, — **1** hopliet zijn XEN. Cyr. 4, 3, 18, LUC. — **2** *pass. pers.* door een lijfwacht geëscorteerd worden PLUT. Aemil. 27.

ὄπλο-φόρος, wapendragend, gewapend EUR. Iph. A. 190, XEN. Cyr. 8, 5, 7.
ὄποδαῖος, *correlat. bij ποδαῖος, in afh. vragen*, wat voor landsman HDT. 9, 16, PL. Phaedr. 275 c.
ὄπο-ειδής, als sap (v. d. vijgeboom) HIPPOCR.
ὄπό-θεν, ep. ὀππόθεν, *adv. correlat. bij πόθεν, (onbep.) relatief en indirect vragend*, waarvandaan (ook maar); waarvandaan α 406, PIND. P. 9, 43, ATT.: THUC. 4, 26, 3, alg.
ὄπό-θι, ep. ὀππόθι, *adv., correlat. bij πόθι, = ὄπου, (onbep.) relatief en indirect vragend*, waar (ook maar); waar ε 577, AESCH. Supp. 124.
ὄποι, *adv. correlat. bij ποι, (onbep.) relatief en indirect vragend*, waarheen (ook maar); waarheen THUC. 2, 72, 7, TR.: AESCH. Pr. 564, PL. Gorg. 487 c.
ὄποιος, ep. ὀπποιός, ion. ὀκοῖός, *correlat. bij ποῖός, (onbep.) relatief en indirect vragend*, hoedanig (ook maar); zoodanig, als; hoedanig, sinds ρ 421 en Υ 250: α 171, alg. tot N. T. 1 Cor. 3, 13, Act. 26, 29. — *Met τις: ὁ τις, nog onbepaaldere*: wat voor een . . . ongeveer PL. Prot. 327 a, Symp. 194 e.
ὄποιοσ-οῦν, wie ook maar PL. Parm. 143 d.
ὄποιοσ-περ, wie ook AESCH. Ch. 669.
ὄποιοσ-τισ-οῦν, hoedanig ook XEN. Cyr. 2, 4, 10.
ὄποι-περ, *adv.*, waarheen (juist) SOPH. O. R. 1458(?).
ὄπός, ὄ, — 1 plantensap, *spec. s ap van den wilden vijgeboom, dat men gebruikte om de melk te doen stremmen* E 902, EMPED. 33 D., SOPH. — 2 sap van het silphium HIPPOCR., AR. Pl. 719; ὄπὸν βλέπεν, zuur of strak zien AR. Pax 1184.
(wrsch. ion. woord oorspr. < idg. syogʰo-: alb. gak boter, lit. sakaī pl. hars, lett. swek'is hetz., o.b. sokū sap v. boomen of vruchten).
ὄποσ-άκισ, adv., zoo dikwijls als PL. Theaet. 197 d, XEN., THEOPHR.
ὄποσά-μηνος, hoeveel maanden oud HIPPOCR.
ὄποσά-πλασιοσ-οῦν, hoeveel malen ook ARISTOT.
ὄποσά-πους, ποδος, hoeveel voeten lang LUC.
ὄποσ-αχῆ, adv., op hoeveel plaatsen XEN. Cyn. 6, 20.
ὄποσε, ep. ὀπποσε, *dicht. = ὄποι*, waarheen (ook) ξ 139 (*kan ook ὀππόσ(α) ζῆν*), HYMN. Ap. 209.
ὄπόσος, ep. ὀππόσος (en ὀπόσος), ion. ὀκόσος, *correlat. bij πόσος, (onbep.) relatief en indirect vragend*, — 1 hoe groot, hoeveel (pl.) ook; zoo groot, zoovele (pl.): > al wat, al wie, sinds χ 220, Ψ 238, alg. tot (N. T.). — 2 hoeveel (*vraag*) ξ 47; hoe groot (*naast ποῖός!*) PL. Rep. 578 e.
ὄποσσο-οῦν, hoe groot, hoe veel dan ook PL. Soph. 245 d.
ὄποσσο-περ, hoeveel ook PL. Leg. 753 b.
ὄποσσο-τισ-οῦν, hoeveel ook LYS. 22, 15.
ὄπόσος, ep. = ὀπόσος.
ὄποστος, correlat. bij πόστος, de hoeveelste PL. Rep. 617 e.
ὄποσσοσ-οῦν, de hoeveelste ook DEM.
ὄπότ-αν, ep. ὀππότ' ἄν, *wanneer, sinds α 41, alg.*
ὄπότε, ep. ὀππότε, ion. ὀκότε, *correlat. bij πότε, (onbep.) relatief en indirect vragend*, — 1 **onbep. geval: wanneer** (*met indicat. of coni. [met of zonder κέν, ἔν]*), ὡ opt.: *wanneer in het algemeen, telkens wanneer, sinds HOM.: A 163, O 359, alg. tot N. T. Luc. 6, 3. — 2 bep. geval: toen, nu, met indicat.* Γ 173, Ψ 630, AR. Ach. 19, (*waar toch het bepaald. geval = de gewone gang van zaken is*). — 3 *teme poreel > causaal: nu, daar nu* PL. Leg. 895 b, XEN. An. 3, 2, 15. — 4 *in afh. vraag: wanneer met indicat. of optat. obliquus* δ 633, I 191.

ὄπότερος, ep. ὀππότερος, ion. ὀκότ., — 1 *correlat. bij πότερος, (onbep.) relatief en indirect vragend*, welke, wie van beiden, (pl.: welke van beide partijen, groepen), = die van beiden, die Γ 317, σ 46, pl. Γ 299, AESCH. Supp. 435, PL. Lys. 212 c, XEN. Hell. 3, 5, 19. — 2 *ntr. in afh. vragen* ὡ πότερον . . . ἢ: ὀππότερον . . . ἢ HDT. 5, 119, AR. Nub. 157, XEN. Mem. 3, 14, 4. — 3 *onbep. een van beide, wie dan ook* PL. Rep. 589 a.
ὄπότεροσ-οῦν, welke van beiden ook THUC. 5, 41, 28, PL. Soph. 255 a, XEN.
ὄπότερω-θεν, ep. ὀπποτ., *adv. correlat. bij ποτέρω-θεν*, van welken van beide kanten ε 59.
ὄπότερω-θεν-οῦν, *adv.*, van welken van beide kanten ook ARISTOT.
ὄπότερω-θι, *adv.*, aan welken van beide kanten HIPPOCR., XEN. Hipp. 4, 15.
ὄπότερώς, adv., op welke van beide manieren PL. Prot. 320 c.
ὄπότερω-σε, adv., naar welken van beide kanten THUC. 1, 63, 33, PL. Symp. 190 a.
ὄπότερωσ-οῦν, adv., op welke van beide manieren ook ARISTOT.
ὄπου, ion. ὀκου, *adv. correlat. bij ποῦ, — 1 (onbep.) relat. (met indic. of coni. [met of zonder κέν/ἔν]) ὡ opt.:* waar, (ook maar) HDT. 1, 163, ATT.: PL. Phaedr. 251 e, N. T. Mt. 6, 19. — 2 *waarheen* N. T. Mt. 8, 19. — 3 *verzw. onder welke omstandigheden, in welke tijdsomstandigheden, spec. in de algemeene uitdrukkingen: οὐκ ἔσθ' ὄπου*, er is (geen) kans, gelegenheid, mogelijkheid, tijd om, vgl. SOPH. O. R. 448. — 4 *causaal* (vgl. *nld. waar dit nu zoo is, daar . . .*) HDT. 1, 68, ANTIPI. 1, 7, tot N. T. 1 Cor. 3, 3. — 5 *in afh. vraag: waar, vgl. SOPH. O. R. 924, PL. Gorg. 507 b.*
ὄπου-οῦν, adv., waar ook PL. Crat. 403 c.
ὄπου-περ, adv., waar juist maar PL. Leg. 927 b, XEN. Cyr. 3, 3, 5.
ὄππα of ὀππά, dor. en DICTH. = ὄπα, ὄπη.
ὄππα, τό, aeol. = ὄμμα, SAPPHO 2, 11 ALD.
ὄππη, enz., ep. = ὄπη, enz.
ὄππικά, dor. = ὀπότε, THEOCR. 5, 98, *eld.*
ὄπποκοῖ, interjectie om aan te sporen SOPH. Ichn. 191 D.
ὄπτ-ἄλέος, gebraden Δ 345, μ 396.
ὄπτ-άνιος, τό, oven, keuken AR. Eq. 1033, COM., MEN. Sam. 76, PLUT. Crass. 8, LUC.
ὄπτ-ανός, gebraden, geroosterd ARISTOT.
ὄπτ-άνω, pass. refl. zich vertoonen N. T. Act. 1, 3.
ὄπτασία, ἡ, — 1 verschijning N. T. 2, Cor. 12, 1. — 2 *visioen* N. T. Luc. 1, 22.
ὄπτῶ (ὀπτός), THEOCR. *ook -έω, — 1* braden ὡ bakken A 466, HDT. 2, 47, AR. Ran. 508, XEN. An. 5, 4, 29, PL. Euthyd. 301 c, (N. T.). — 2 bakken, *aardewerk* PL. Hipp. mai. 288 d. — 3 *verschroeiën, ook overdr. SAPPHO 19 ALD, AR. Lys. 839, XEN. Oec. 16, 14, THEOCR. 7, 55.*
ὄπτ-εῦω, bespieden AR. Av. 1061.
ὄπτῶ, z. ὀπτάω.
ὄπ-τήρ, ἦρος, ὄ, verspieder, spion ξ 261, AESCH. Supp. 185, SOPH. Ai. 17, XEN. Cyr. 5, 4, 17.
ὄπτηρ-ια, τά, nam. δῶρα, geschenken van den bruidegom aan de bruid, *als hij haar zonder den maagdelijken sluier zag* EUR. Ion 1127.
ὄπτη-σις, ἡ, het braden of bakken ARISTOT., LUC.
ὄπτι-κός, ἡ ὀ-ή of τὰ ὀ-ά, de leer van het zien ARISTOT.
ὄπτιλ-ίτις, ἡ, de ziende, volgens PLUT. Lycurg. 11 *van:*

ὄπτιλος (vgl. ὀφθαλμός), ὄ, *lacon*. = ὀφθαλμος, oog PLUT. Lycurg. 11, INSCR.

ὄπτιων, ονος, ὄ, lat. optio, PLUT.

ὄπτός, — 1 gebraiden δ 66, χ 21, AESCH. Ag. 1097, EUR. Cycl. 357, PL. Rep. 404 c. — 2 gebakken, ἄρτος HDT. 2, 77; 168; steen XEN. An. 2, 4, 12, vgl. Oec. 16, 12. — 3 gloeiend gemaakt SOPH. Ant. 475. — 4 verbrand HEROND. 2, 65.

(onz.; bij W. *περ**, z. *πέσσω*, verwacht men *πεπτός* of **ποπτός*. Een compositum ἀπο-πεπτός afgebraden > ἀποπτος [vgl. ἀπονα, ἀντιος], dat als ἀποπτος gevoeld werd, bestaat niet in de litteratuur. Involed v. ἔρω en uit δ [praep. z. δ-θηρξ] + π(ε)πτος?).

ὄπ/τός (z. ὄπωπα), gezien LUC.

ὄπυια, ἤ, vleeschelijke gemeenschap Ltr.

ὄπυι-ητός, ὄ, echtgenoot (HIPPON?), HEROND. 4, 84.

ὄπυια, — 1 tot vrouw nemen, τινα N 379, ORPHEUS 2 D.; abs. ζ 63, PIND. I. 3, 77, THEOCR. 22, 161. — 2 een vrouw huwen, d.w.z. coitus uitoefenen AR. Ach. 255, ARISTOT. — 3 pass. (med.) huwen, v. d. vrouw Θ 304, PLUT., LUC. (of 2?).

(οπυω-ω: o ind. *πύσγати* hij onderhoudt; of uit het Etruscisch: vgl. *etr. puia* echtgenote?).

ὄπ-ώδης, sappig ARISTOT., THEOPHR.

ὄπωπή, ἤ, — 1 gezichtsvermogen ι 512. — 2 gezicht, aanblik γ 97.

(W. *ορ**, z. OII-).

ὄπωπη-τήρ, ἦρος, ὄ, = ὄπτῆρ, HYMN. Merc. 15, INSCR.

ὄπώρα, ALCM. 56 ALD. heeft msch. ὄπώρα *blijkens* χὠπάρων), ἤ, ion. ὄπώρα, — 1 tijd na het θέρος (λ 192), van de opkomst van Sirius tot het ondergaan der Pleiaden: nazomer, herfst X 27; heet Φ 346, met plotselinge zware regens II 385 vgl., HES. O. 674. — 2 vand. tijd v. d. vruchtenoogst, > vruchten-, wijnoogst SOPH. Tr. 703, PL. Leg. 873 c, ISAE. 11, 43, N. T. Apoc. 18, 14. — 3 overdr. tijd van rijpheid en rijkdom PIND. N. 5, 6, I. 2, 5.

(ὄπ- [z. ὄπισθε, ὄψε] + ὄρω, eig. na-seizoen; voor* vgl. EN. als Κράυπιος e. dgl. Of: oude r/n stam *osar, osan- in got. asans oogsttijd, d. Ernte, o.b. jesenī herfst?).

ὄπωρ-αίος, τὰ ὄ-α, boomvruchten THEOPHR.

ὄπωρ-ίζω, vruchten oogsten HDT. 4, 172, PL. Leg. 845 c.

ὄπωρ-ίνος, nazomer-, herfst II 385, E 5, HES. O. 674.

(-ίνος zonderling; -ω(σ)αγ-ίνος, [ω in de samenstelling ω ο], z. s.v. ὄπώρα?).

ὄπωρ-ώνης, ου, ὄ, oogstpachter, oofthandelaar DEM. 18, 262.

***ΟΠΩΣ (ὄπως)**, ep. ὄππως, ion. ὄπως, adv. correlat. bij πῶς, (onbep.) relatief en indirect vragend. Voor de modi bij ὄπως vgl. *lyx*, ἔν ζ§ 6—11 en μῆ I—III.

Gebruik:

I. indirect vraagwoord: 1 hoe, φραζώμεθ', ὄπως ἔσται τάδε Φέργα Δ 14; alg. Vand. verzu.: dat, bijv. inzien, hoe > inzien, dat (zob) . . . Spec.: οὐχ ὄπως . . . , ἀλλά . . . (eig. ik zeg niet, dat . . . >) wel verre van dat . . . , veeleer of niet alleen niet . . . , maar zelfs . . . (vgl. μῆ στι) XEN. Hell. 5, 4, 34. — 2 De con. i. dubitativus fen na histor. tijd in den hoofdzin: de optat.] geeft aan, dat de vraag geen verstandelijke berekening is, maar een angstig of begeerig overwegen, „wat thans geschieden moet, wat ik moet doen”, φραζώμεθ', ὄπως ἔχ' ἄριστα γένηται: eig. . . hoe het nu het beste door ons gedaan moet worden v 365, optat. Ξ 160. —

[κέν of ἔν kunnen bij de con. als nog sterker uitdrukking van onzekerheid worden toegevoegd, vgl. s.v. ἔν § 2.] — 3 Hieruit ontwikkelt zich vanzelf de gevoelswaarde: opdat of om te (volkomen zoals lat. ut eig. hoe in: ut vales? > opdat werd). Beraadslagen hoe wij iets het best volbrengen, hoe wij iets moeten volbrengen ο beraadslagen om iets te volbrengen, opdat iets volbracht „worde”. [De verdeling con. na hoofdtijd, optat. na histor. tijd gaat ook hier natuurlijk door, vgl. ἔν § 11.] Vgl. m. con. ξ 181, m. optat. Φ 548; AESCH. Supp. 449, PL. Symp. 174 e, 193 a, XEN. An. 1, 3, 14. — N.B. De indic. fut. (eig. identisch met conj. aor., z. ἔν § 7 einde) wordt, ook nog in het Attisch, als gelijkwaardig gebruikt met den con. aor. (negatie μή). vgl. α 57. — N.B. κέν, ἔν kon hier (z. 2) bij den con. nog worden toegevoegd; ook in het oudere Attisch komt dit nog voor (vgl. δ 545); AESCH. Pr. 824. Doch hoe meer de voorstelling van een finaal opdat zich consolideerde en zelfstandig werd, des te minder zin had κέν, ἔν en daarom verdween het. — 4 verzw. (zoals lat. ut) in Koine en n. t. steeds meer als vaste coniuunctie bij ww. v. vragen, verzoeken, aansporen, dat, bijv. n. t. Mt. 9, 38.

II. (onbep.) relativum: — 5 eig. zoals; bijv. ἔρξον ὄπως ἐθέλεις, doe zoals ge wilt Δ 37, AESCH. Pers. 198, tot n. t. Luc. 24, 20; beperkend voor zoo ver als PL. Leg. 934 c.; met superlativus: zoo . . . mogelijk AESCH. Ag. 600. — 6 (vgl. lat. ut zoo-dra-als ο zoals) > gelijkheid van tijd: zoodra als, toen M 208. — 7 het tijdelijk verband wordt verdiept tot causaal verband: toen > daar, z. δ 109. — 8 v. plaats HEROND. 3, 75.

ὄπωσ-δή, adv., hoe dan ook HDT. 1, 22 (met tmesis) PL. ὄπωσ-οῦν, adv., op welke wijze ook PL. Theaet. 188 d, ISOCR. 2, 5.

ὄπωσ-περ, adv., juist zoals SOPH. O. R. 1336.

ὄπωσ-τι-οῦν, adv. = ὄπωσοῦν, PL. Phaedr. 238 c; οὐδ' ὄπ., niet in het minst THUC. 8, 71, 26, PL.

Phaed. 61 c, XEN. Mem. 1, 6, 11.

ὄρα, ἤ, geconstrueerd door PL. Crat. 410, ter verklaring van ὄρα.

ὄρα-μα, τό, — 1 schouwspel XEN. Cyr. 3, 3, 66, ARISTOT., N. T. Mt. 17, 9. — 2 visioen N. T. Act. 10, 17.

ὄρα-σις, ἤ, — 1 gezichtsvermogen HERACL. 101 a D., DEMAD., ARISTOT., PLUT. — 2 gezicht, uiterlijk N. T. Apoc. 4, 3. — 3 (= ὄρασεια, PAP.) visioen N. T. Act. 2, 17.

ὄρα-τής, οὔ, ὄ, de toeschouwer PL.

ὄρα-τός, zichtbaar, voor het oog bereikbaar PL. Phaed. 80 c, N. T. Col. 1, 16.

ὄραω Bij HOM. nog sporen van aeol. (of ion.) conjugatie ὄρημι: ὄρημι ξ 343 en Zenodotus las A 56, 198 (en Φ 390?) ὄρητο. HOM. zelden contractie: ὄρω Γ 234 anders ὄράω (: ὄρώω), ὄραεις (: ὄραεις) enz.; ion. ὄρώω met ε < α voor o-vocalen. Tempora: impf. ἔώραω, f. ὄσσομαι, aor. ἔ(F)ιδον, > εἶδον, perf. ep. ὄρωπα, later ἔώραω ο ἔώρ., ὄρωμαι ο ἔώρ., ook δῦμαι, aor. ὄφθην. Laat: ὄρώρηκα HEROND. 6, 19; 40.

I. Trans.: — 1 zien, τι(ν)α, sinds A 112 alg. tot n. t. Mt. 28, 7. Vaak med.: bijv. v 215, HDT. 4, 9. — 2 aor. te zien krijgen, in het oog krijgen, ontwaren Γ 236, alg. tot n. t. I Cor. 9, 1. — 3 duratief: bekijken Δ 217 alg. — 4 beleven X 61, alg. tot n. t. ὄπτασται, visioen Luc. 1, 22; 17, 22. — 5 komen zien: bezoeken Z 365 (z. lat. visere.) — 6 zien: nagaan, over-

wegen = of, hoe, wat . . . Δ 249, O 32, X 450; o. si nagaan of, z. PL. Phaed. 118 (z. ben. 8) — 7 *overdr.* inzien, bespeuren, begrijpen, *bijv.* PL. Prot. 336 b, *alg.* tot n. t. Jac. 2, 24.

II. **Intr.:** 7 *kijken*, uitzien, zien Υ 23; δπόδρα B 245 v. e. *bep. gelaatsuitdrukking*; κατ' ὄσσε, aankijken P 167, *alg.* tot n. t. Joh. 19, 37; v. *plaatsen*: uitzien op. — 8 *overdr.* kijken naar, ες > letten op K 239, π 144, *overdr.* PL. Phaed. 118. — 9 *toezien*: opletten, op zijn hoede zijn, *spec. imp.* δρα μή, zie toe dat niet (> of niet, *vgl. vide, nē.*) SOPH. Ph. 30, *alg.* tot n. t. Mt. 8, 4, Apoc. 10, 10.

(Voor δρωπα z. ὄσσε; voor εἶδον z.d.; < φοράω, *vgl. ἐπι-φόροντα* ξ 104. *Verv. zijn lat. vereor eig. ontzien, got. war ai Thess. 5, 6 behoedzaam, nld. ontwaren, waarnemen, gewaar worden. Z. θυρ-ωρός en ὄρη).*

δργ-άζω, week maken, kneden HDT. 4, 64(?) , SOPH. fab. cert. fr. 1 en 11 D., AR. Av. 839, PL. Theaet. 194 e.

δργ-αίνω, — 1 toornig, driftig maken SOPH. O. R. 335. — 2 *intr.* driftig worden SOPH. Tr. 552.

δργαν-ικός, (als) met instrumenten, *spec.* met oorlogstuig ARISTOT., PLUT. Cat. Mi. 4.

δργᾶνον, τό, — 1 *werktuig*; *dat, waarvan men zich bij een willekeurige handeling bedient, in allerlei beteekenissen naar den werkkring gevarieerd* z. PL. Hipp. mai. 295 d τὰ τε ὑπὸ τῆ μουσικῆ καὶ τὰ ὑπὸ ταῖς ἔλαις τέχναις, DEMOCR. 159 D. *Vgl.* SOPH. Ai. 380 (v. e. *persoon* > *bewerker*), Tr. 905, EUR. Ph. 115, PL. Symp. 191 a, XEN. Hell. 3, 3, 7, AESCHIN. 1, 59, (N. T.); *meest van muziekinstrumenten en oorlogstuig*. — 2 *lichaamsorgaan* PL. Rep. 508 b, ARISTOT. — 3 *het voltooide werk* SOPH.

(< (F)δργ-ανον: (F)δργ-ον; (F)ἔρωω).

δργανο-ποιία, η̄, vervaardiging van werktuigen (PL.) Tim. Locr. 101 e.

δργ-ανος, bewerkend EUR. Andr. 1015.

δργάς (z. δργή), ἄδος, η̄, nl. γή, sappig, vruchtbaar land EUR. Ba. 340, XEN. Cyn. 10, 19; *vaak als tempeldomein aangewezen* DEM. 13, 33, PLUT.

δργασ-μός, ὁ, weeten, kneden HIPPOCR.

δργάω (δργή), — 1 van sappen, -krachten zwellen HDT. 4, 199, XEN. Oec. 19, 19, THEOPHR., PLUT. (*spec. v. d. liefdesdrift*). — 2 > hevig begeeren, vol hartstochtelijke verlangens zijn (naar, τινος) AESCH. Ch. 454, THUC. 8, 2, 16 m. *inf.*, 4, 108, 4, AR. Lys. 1113, Av. 462, PLUT. z. b.); *med.* THUC. 2, 21, 34.

δργεών (: δργια, ἔργον), ὦνος, ὁ, — 1 hij, die heilige handelingen verricht: priester AESCH. — 2 de stamverwanten, die samen hun δργια voor een bep. heros kwamen vieren ISAE. 2, 15.

δργή, η̄, — 1 *temperament als algemeene wijze van reageeren* ∞ *bepaalde reactie; vand. ook karakter aanleg, ∞ stemming, neiging* HYMN. Cer. 205, HES. O. 304, THEOGN. 214, PIND. P. 1, 89; 9, 43, HDT. 6, 128, AESCH. Pr. 80, THUC. 8, 83, 30 toegenegenheid, SOPH. Ant. 875, Ai. 1153, EUR., HEROND. 4, 46. — 2 *spec.* (aan)drift, opwelling: *toorn* PIND. P. 4, 141, HDT. 1, 61; 73, AESCH. Pr. 190, THUC. 2, 11, 22, SOPH. O. R. 1241 opwelling 337, drift EUR., AR. Vesp. 727, PL. Phaed. 113 e, N. T. Eph. 4, 31.

(W. *uer(+a)g-*, *kortste phase uḡg-* in o. ind. *urjā* naast *urj-* volle, overvloeiende kracht; o. ier. *ferg*. [*< uergā*] toorn. *Tenslotte identisch met uerg-* z. ἔργον, *vgl.* „het werkt in planten, er zit werking in“?).

MULLER, *Grieksch Woordenboek.*

δργια (: δργανον, ἔργον), ὦν, τά, „heilige handeling“: offerplechtigheden, godsdienstplechtigheden, *alg. en voor speciale godheden* HYMN. Cer. 273, HDT. 2, 51; 5, 61, AESCH. Sept. 180, SOPH. Ant. 1013, EUR. Ba. 34, AR. Th. 948, Lys. 832, LUC.

δργι-άζω, f. ἄσω, — 1 godsdienstige plechtigheden, wijdingen volbrengen, vieren EUR. Ba. 416, PL. Leg. 910, Phaedr. 250 c, 252 d (vereeren), AP. RH., PLUT. — 2 (in)wijden PL. Leg. 717 b, LUC. — 3 inwijden, τινα LUC.

δργιαστι-κός, in geestvervoering brengend, hartstochtelijk ARISTOT.

δργ-ίζω, — 1 toornig, boos maken AR. Vesp. 404, PL. Phaedr. 267 c, ARISTOT. — 2 *pass.* (*refl.*) toornig, boos worden TR.: SOPH. O. R. 339, PL. Symp. 219 d, XEN. Mem. 1, 1, 18, MEN. Perik. 178, ISOCR., N. T. Mt. 18, 34.

δργ-ίλος (*vgl.* τροχίλος z. *dgl.*), driftig ARISTOT., PL. Rep. 411 c, N. T. Tit. 1, 7.

δργιλό-της, η̄, oprvliendheid ARISTOT.

δργίτων, ὠνος, ὁ, = **δργεών**, HYMN. Ap. 389. **δργιυία**, η̄, *ion. ep.* δργιυία vadem, afstand tusschen de vingertoppen der horizontaal uitgestrekte armen, *als maat* 4 πήχεις = 6 πόδες = 1, 85 M (¹/₁₀₀ stadium) Ψ 327, ι 325, HDT. 2, 5, XEN. Mem. 2, 3, 19, PAP., N. T. Act. 27, 28.

(: δρέγω, *eig. fem. v. *δρε(ε)γός*, *vgl.* ἄγνια, αἰθνια).

δρε(ι)άνες „mannen“, in de geheime taal der Pythia, PLUT. 406 e.

δρεγ-μα, τό, — 1 het uitstrekken, toereiken AESCH. Ch. 426, EUR. Ph. 308. — 2 uitgestrektheid, omvang AESCH. Ch. 799. — 3 *schrede* ARISTOT.

δρέγ-νύμι, = **δρέγω**, slechts A 351, X 37.

δρέγω, f. ἔω, — 1 uitstrekken A 351, O 371, PIND. P. 4, 240, HDT. 2, 2, SOPH. O. C. 1130. — 2 toereiken: verschaffen, geven Ω 743: 102, o 312, *overdr.* E 331, PIND. P. 3, 110, TR.: SOPH. Ph. 1203, PL. Phaed. 117 b, XEN. An. 7, 3, 29. — **Med.:** 3 *eig.* zijn (eigen) armen > zich zelf uitstreken naar, τινος: reiken naar, smachten, begeeren, streven naar Z 466, A 26, EMPED. 129, 4 D., EUR. Ion 842, THUC. 4, 17, 6, PL. Phaed. 65 c, Prot. 326 a, XEN., LUC., N. T. Hebr. 11, 16. — 4 *vand.* mikken op, *praegn.* > raken, τι II 314, Ψ 805. — **Pass. refl.** 5 zich strekken, *bij het speeuerpen* Δ 307, *vgl.* A 26 (z. b.), *vij het galopperen* II 834.

(W. *oreg-*: o. ind. *rjyati* hij strekt zich uit, *lat. rego, rēctus, m ier. e-riḡim* ik sta op, *got. uf-rahjan* = *ndl. rekken, got. raihts* = *ndl. recht, lit. ražau* ik (st)rek uit).

δρει-βάτης (δρε(σ)ι *oude locat. sing.*), ου, ὁ, over de bergen loopend SOPH. Ph. 955, EUR. Tr. 436.

δρει-δρόμος, = *voorg.*, EUR. Iph. A. 1593.

δρει-λεχής, in het gebergte huizend EMPED. 127, 1 D.

δρει-νόμος, op de bergen weidend of wonend EUR. Herc. 364.

δρεινός (< δρεσ-ίνος), — 1 bergachtig HDT. 1, 111, PL. Crat. 394 e, XEN., ARISTOT., N. T. Luc. 1, 39. — 2 op het gebergte wonend of groeiend THUC. 2, 96, 28, XEN. An. 7, 4, 11, THEOPHR.

δρειος (< δρεσ-τος), — 1 in het gebergte levend HYMN. Merc. 244, οὔρ. AESCH. Ag. 497, PIND. N. 3, 11, SOPH. O. R. 1028, EUR., AR. Av. 746, PL. Critias 109 d, XEN. Cyn. 5, 17. — 2 bergachtig SOPH. Tr. 788.

δρει-πελαργός, ὁ, berggooievaar, *soort gier* ARISTOT.

δρεί-πλαγκτος, οὔρετ-, over de bergen zwervend AR. Th. 326.

ὄρ(ε)ι-τρεφής, op de bergen opgegroeid AP. RH., LUC.
ὄρει-φροίτης, ου, ὄ, het gebergte doortrekkend, bij
PLUT., BABR. 91, 2.

ὄρει-χάλκινος, van messing gemaakt PL. Critias
119 c.

ὄρει-χάλκος, ὄ, = lat. *orichalcum* of *aurichalcum*,
soort geel koper HYMN. 5, 9, HES. Sc. 122, PL.
Critias 114 e.

ὄρεκτι-κός, — 1 de begeerte betreffend, opwekkend
PLUT. — 2 τὸ ὄ-δὸν coll., de begeerte als vermogen
v. d. ziel ARISTOT.

ὄρεκ-τός (ὄρέγω), gestrekt B 543.

ὄρ-εμ-πόται, οί, „bergopdrinkers”, naam door de
Pythia aan de rivieren gegeven PLUT. 406 f.

ὄρεξις (ὄρέγω), ἡ, — 1 streven, begeerte naar iets
DEMOCR. 284 D., PL., ARISTOT., N. T. Rom. 1, 27.
— 2 spec. eetlust PLUT. 48 c.

ὄρεο-κόμος, z. ὄρεωκόμος, muilezeldrijver PL.
Lys. 208 b.

ὄρέομαι, = ὄρυνμαι, zich in beweging zetten,
vooruitsnellen B 398, Ψ 212.

(ieter. zoöals τρέμω: HESYCH. ἔρετο ὠρμήθη,
z. ὄρυνμαι).

ὄρεο-πολέω, zich op de bergen ophouden LUC.

ὄρεο-φύλαξ (z. ὄρος), ὄ, woestijnwacht PAP.

ὄρει-τροφος (uit locat. pl. ὄρεσσι + τρο.), op de
bergen opgevoed, opgegroeid M 299, ζ 130.

ὄρεσ-κοος, = volg., AESCH. Sept. 532, EUR. Cycl.
247.

ὄρεσ-κῶος, op het gebergte slapend, wonend A
268, ι 155, EUR. Hipp. 1277.

(κείμει; wrsch. beter -κοιος = o.ind. -sayá-
liggend in composita).

ὄρεσσι-βάτης, ου, ὄ, = ὄρειβάτης, SOPH. O. R.
1100.

ὄρεσσι-γονος, op de bergen geboren AR. Ran. 1344.

ὄρεσσι-νόμος, = ὄρεινόμος, HES. Sc. 407.

ὄρεσ-τερος, = ὄρειος, X 93, SOPH. Ph. 391, EUR.
Ba. 1141.

(voor -τερος vgl. ἀγρότερος).

ὄρεστ-ιάς, ἄδος, ἡ, berg- Z 420.

(: ὄρος, οὐ ὄρεσ-ίς, fem. v. Ὀρέσσης).

ὄρεύς, ὄ, ep. οὐρεύς, muilezel A 50, Ψ 111, AR.
Ran. 290, ARISTOT.

(: ὄρος grens, vore: de muilezel als trekdiër
voor den ploeg, vgl. K 352, z. d. 9, niet ὄ, ion. ?)

I. ὄρεχθέω (z. ὄροχθέω), brullen (rochelen) Ψ 30,
AESCH., THEOCR. 11, 43; kreunen AR. Nub. 1368.

II. ὄρεχθέω (: ὄρέγω), heftig verlangen AP. RH.,
AP. RH. 1, 275, NIC.

ὄρεω-κόμος, = ὄρεο-κ., muilieren verzorgend;
subst. muiliedrijver PL. Lys. 208 b, XEN. Hell.
5, 4, 42, AR. Th. 491, HYPER. 2, 5.

ὄρημι, aeol. = ὄράω, z. d.

ὄρητός, = ion. ὄρατός.

ὄρηεύω, = ὄρθόω, EUR. Or. 405.

ὄρθήν, z. ὄρθός.

ὄρθιάδε, ὄρθιάζε, bergop XEN. Lac. 2, 3.

ὄρθι-άζω, de stem verheffen: jammeren AESCH.
Pers. 688.

ὄρθιασ/μα, τό, geschreeuw AR. Ach. 1042.

ὄρθ-ιος, soms 2, — **verticaal**: 1 recht omhoog >
rechtop, steil, spec. bergopwaarts HES. O. 290,
PIND. P. 10, 36, overdr. opergericht, hoog gespannen
HDT. 9, 102, TR.: AESCH. Sept. 564, THUC. 5, 58,
32, XEN. An. 4, 6, 12. — 2 v. h. geluid: omhoog
gaande: hoog, ook schril, luid A 11, HYMN. Cer.
20, PIND. O. 9, 109, HDT. 1, 24 voor tenor, TR.:
SOPH. Ant. 1206, AR. Ach. 16, subst. LUC.; vand.

naar het binnenland HDT. 4, 101. — **horizontaal**:
3 recht vooruit XEN. Cyn. 5, 29; 6, 14. — 4 spec.
(milit.) ὄ-οις λόχοις, met „rechtopstaande” com-
pagnien, d. w. z. in flankcolonne (teg. de μάλαξ
; in bataille”) XEN. An. 4, 2, 11; 4, 3, 17, 4, 8,
10, POL.

ὄρθό-βουλος, een goeden raad bevattend PIND. P.
4, 262, AESCH. Pr. 18.

ὄρθο-γόνῃ, luidklagend, v. d. zwaluw HES. O. 568.

ὄρθο-γώνιος, 2, rechthoekig (PL.) Tim. Locr. 98 a.

ὄρθο-δᾶής, ervaren AESCH. Ag. 1022.

ὄρθο-δικαίος, streng rechtvaardig AESCH. Eum.
994.

ὄρθο-δικᾶς, ὄ, dor., rechtvaardig richtend PIND.
P. 11, 9.

ὄρθό-δικος, juist rechtend BACCH. 10, 9.

ὄρθο-δοξέω, de rechte meening hebben ARISTOT.

ὄρθο-δρομέω, rechttuitloopen XEN. Eq. 7, 14.

ὄρθο-έπειθᾶ, ἡ, — 1 juiste woordenkeus PL. Phaedr.
267 c. — 2 de juiste uitspraak RHET.

ὄρθό-θριξ, -τριχος, met recht opstaande haren
AESCH. Ch. 32.

ὄρθο-κέρως, de horens omhoog spitsend SOPH.

ὄρθό-κραιρος, — 1 met rechte, rechtopstaande
horens Θ 231, ι 348. — 2 de voor- en achter-
stevens („kop”) hoog opstekend Σ 2, T 344.

(HESYCH. κραῖρα κεφαλή, ook horens: < κρασ-ρο,
fem. κρα(σ)ο-ρᾶ; voor κ(α)ρασ- z. κέρας en κάρηνα).

ὄρθό-κρᾶνος, met hoogen kruin, hoog SOPH. Ant.
1203.

ὄρθο-λογία, ἡ, juiste uiteenzetting PL. Soph.
239 e.

ὄρθο-μαντεία, ἡ, juiste voorspelling AESCH. Ag.
1215.

ὄρθό-μαντις, ὄ, juiste voorspeller, waarzegger
PIND. N. 1, 61.

ὄρθο-νόμος, billijk verdeelend AESCH. Eum. 963.

ὄρθο-πάγῃς, recht omhoog vastgestoken PLUT.

ὄρθο-πάλη, ἡ, het worstelen in staande houding
LUC.

ὄρθο-πλήξ, steigerend AR.

ὄρθο-πνοία, ἡ, slechts zittend onbelemmerd adem
kunnen halen; en -πνοος, HIPPOCR.

ὄρθο-ποδέω, recht afgaan op N. T. Gal. 2, 14.

ὄρθό-πολις, steden handhavend, besturend PIND.
O. 2, 8.

ὄρθό-πους, -ποδος, — 1 rechtop staand NIC.
Al. 419. — 2 steil SOPH. Ant. 985.

ὄρθο-πράγέω, goed handelen DEMOCR. 181 D.,
ARISTOT.

ὄρθό-πτερος, met rijzige zuilen SOPH.

ὄρθός, — **verticaal**: 1 recht omhoog, recht op
Ψ 271, ι 442, alg. tot N. T. Act. 14, 10. — 2 (door
tegenst. met wat ziek ligt, gevallen is) recht over-
eind staand: vast, hecht, gezond; overdr.
onbezweken e.dgl. PIND. P. 3, 53, TR.: SOPH.
O. R. 50, THUC. 5, 42, 18; ook gespannen,
opgewonden ISOCR. 5, 70, PAP., DIOD. —

horizontaal: 3 v. beweging: recht vooruit; v. rust:
recht tegenover en als hoedanigheid: recht, niet
krom HES. O. 727, PIND. P. 4, 227, SOPH. Ai.
1251, EUR. AR. Av. 1, PL. Symp. 190 a, N. T. Hebr.
12, 13 niet op en neer. — 4 vand. overdr.: recht-
vaardig, juist, waar- > goed PIND. O. 7,
46, HDT. 1, 96, ὄ-ῶ λόγῳ in waarheid 6, 68, TR.:
SOPH. Ai. 350, O. R. 419, PL. Gorg. 485 a, Phaedr.
73 a, THEOCR. 11, 11. Adv. ὄρθός in al deze bet.:
sinds BACCH. 4, 6 tot N. T. Mc. 7, 25.

(ὄρ-: o.ind. ἄρ-, vgl. ὀργή (z. d.); dor. βορθο- [β = f].

in HESYCH. Idg. *urdh-mo*: o.ind. (v) *urdh-vá*-recht overeenind, av. *arəduva*- hoog, lat. *arduus* steil, hoog, gall. *Arduenna* Ardennen, o.i.e. *ard* hoog, on. *ordugr* [*< ardhu-*] steil, o.b. *rasto* [*< ig. ordh-tō*, een praes. als lat. *pecto e. dgl.*] Vgl. o.ind. *vārdhatē* hij doet rijzen, -groeien. W. *u-eredh-z. ὄρθο-ἔνω*).

ὄρθο-στάδιον, *adv.*, rechtopstaand AESCH. Pr. 32, LUC.; -**δόν**, EUR. Melan. D. 6 v. A.

ὄρθο-στάδιον, **τό**, los onderkleed, dat niet opgegorrd werd, maar recht naar beneden hing AR. Lys. 45.

ὄρθο-στάτ-έω, rechtopstaan HIPPOCR.

ὄρθο-στάτης, **ου, ὅ**, — 1 de „rechtopstaande” steenen platen rustende op de *εἰδυντήρια* EUR. Herc. 980, Ion 1134. — 2 rechtopstaande ladder EUR. Supp. 497.

ὄρθοσύνη, *ἡ*, flinkheid DEMOCR. 40 D.

ὄρθό-της, *ἡ*, — 1 rechte houding, v. d. mensch XEN. Mem. 1, 4, 11. — 2 *overdr.* juistheid, goede inrichting; waarheid GORG. 6 D., PL. Crat. 422 d, Euthyd. 282 a, PLUT.

ὄρθο-τομέω, in rechte richting snijden (*beeld v. h. ploegen?*); *overdr.* τὸν λόγον τῆς ἀληθείας N. T. 2 Tim. 2, 15.

ὄρθο-ψάλακτος (?), luid getokkeld = *ὄμφη* SOPH. Ichn. 321.

ὄρθόω, — 1 omhoog trekken, oprichten, optillen H 272, Ψ 695, *refl.* B 42, PIND. O 3, 3, doen opklinken HDT. 7, 176, TR.: AESCH. Eum. 751; *overdr.* EUR. Hipp. 198 *κάρα*, PL. Lach. 181 a. — 2 *overdr.* oprichten; hoog houden, handhaven; opbeuren, opwekken PIND. N. 1, 15, HDT. 3, 122, TR.: AESCH. O. R. 39, Ant. 163, Ai. 161. — 3 inrichten, vaststellen, bouwen AESCH. Ch. 584, THUC. 6, 66, 5, EUR. Ph. 1250. — 4 recht maken *wat krom of nog niet recht was*: richten, goed maken (zeggen, denken, doen). *Med. pass.* goed afloopen, slagen, raken, v. woorden: juist, waar gesproken worden; τ, in iets succes hebben. Vgl. HDT. 1, 208; 7, 103, THUC. 3, 30, 31, TR.: AESCH. Ag. 1475, Supp. 915, SOPH. Ph. 1299.

ὄρθο-εύω, — 1 vroeg op zijn THEOCR. 10, 58, LUC. — 2 slapeloos zijn EUR. Tr. 182 (*of med.?*), Supp. 978 (*med.*), Phaeth. p. 70, v. 25 D *med. v. A.*

ὄρθο-ρίζω, smorgens vroeg komen bij N. T. Luc. 21, 38.

ὄρθο-ῖνος, in den vroegen morgen plaats hebbend LUC., N. T. Luc. 24, 22.

ὄρθο-ιος, soms 2, vroeg in den morgen (plaats hebbend) HYMN. Merc. 143, THEOGN. 863, AR. Eccl. 283, PL. Prot. 313 b; *als adv.* ἔ-ov, HDT. 2, 173, AR. Eccl. 377.

ὄρθρος, ὁ, morgen, morgenstond HYMN. Merc. 98, HES. O. 577, HDT. 7, 188, THUC. 3, 112, 24, EUR. El. 909, AR. Vesp. 772, PL. Prot. 310 a, POL., N. T. Luc. 24, 1.

(: *ὄρνομαι*, vgl. lat. *oriens*, *ortus*. Voor suff. vgl. *ἄλσ-θρος*).

ὄρθρο-φροίτο-σῦκοφαντο-δικο-ταλαι-πυροί, *adi.* τρόποι, het karakter van hen, die vroeg opstaan om zich als sycophanten met processen af te tobben AR. Vesp. 505.

ὄρθ-ώνυμος, met een waren naam AESCH. Ag. 700.

ὄρθώσι/ος, ὁ, Ζεὺς, Iupiter Stator D. H.

ὄρθω-σις, *ἡ*, — 1 „rechten”: leiden, (be)sturen PLUT. — 2 garantie, waarborg πόλις εὐ ἀγομένη *μεγίστη* ὄρθωσις DEMOCR. 252 D.

ὄρθω-τήρ, ἦρος, ὁ, hij, die uit een ziekte weer opricht PIND. P. I, 56.

ὄρι-βάτης, **ου, ὅ**, = **ὄρειβάτης**, AR. Av. 276; *ion.* οὐρί-β. EUR. Phaeth. p. 70, v. 27 v. A.

ὄρίγανον (*lw. uit Africa*), **τό**, of **ὄρίγανος**, ὁ *en ἡ*, een scherp smakende plant AR. Eccl. 1030, COM., THEOPHR.: ὄρίγανον βλέπειν, er zuur uitzien AR. Ran. 602.

ὄριγνάομαι, = **ὄρέγομαι**, — 1 zich uitstrekken HES. Sc. 190. — 2 jagen naar, begeeren, τυγος ANTIPH. 21 D., EUR. Ba. 1253, PL. Ax. 366 a, THEOCR. 24, 44.

ὄρι-γονος, op de bergen geboren TIMOTH. Pers. 88.

ὄρι-ίζω, *ion.* οὐρίζω, — 1 begrenzen, door grenzen; (af)scheiden HDT. 2, 16; 4, 51, THUC. 3, 82, 6; TR.: AESCH. Supp. 547, XEN. An. 4, 3, 1. — 2 *overdr.* „be-palen”: vaststellen, aanwijzen AESCH., SOPH. Ant. 452, PL. Phaedr. 238 d, DEM., POL., N. T. Hebr. 4, 7. — **Med.**: 3 voor zich bepalen, met grensstenen omgeven: als zijn eigendom beschouwen AESCH. Supp. 256. — **Vand.** 4 oprichten, v. grensstenen, altaren enz. SOPH. Tr. 754, EUR., XEN. An. 7, 5, 13. — 5 zelf als grens(lijn) bepalen, aangeven, ook *overdr.* definiëren, nagaan, uitwerken (ook met *A.c.I.*), bepalen, beoordeelen DEMOCR. 262 D., LYS. 2, 19, PL. Gorg. 475, XEN. Hell. 7, 3, 12, DEM.

ὄρίζω, **οντος**, ὁ, de begrenzende: de horizon (PL.) Tim. Loc. 97 a.

ὄρι-ῖός, van muilezels ISAE. 5, 43, PL. Lys. 208 b, AESCHIN. 2, 111.

ὄρι-ικός, begrenzend, bepalend ARISTOT.

ὄρίνω (z. *ὄρνυμι*), — 1 in beweging brengen I 4. — 2 *praegn.* in verwarring brengen, opjagen ω 448; *pass.* II 377; *vand.*: *verzw.* stormen χ 360. — 3 *terminatief*: verwekken Ω 760. — 4 *overdr.* iemd bewegen, bewogen maken, schikken, ontvoeren B 142, Γ 395, *pass.* E 29.

ὄριο-δεικτής, ὁ, ± veldwachter PAP.

ὄρι-ιον, **τό**, grens THUC. 2, 12, 26, EUR. Herc. 82, PL. Menex. 240 b.

ὄρι-ος (Ζεὺς ὄ.), beschermder der grenzen PL. Leg. 842 e, DEM. 7, 40, PLUT.

ὄρισμα, **τό**, — 1 grens EUR. Hec. 16. — 2 het omgrensde gebied EUR. Andr. 968. — 3 bepaling PLUT.

ὄρισμαός, ὁ, — 1 begrenzing, afpaling PAP. — 2 bepaling, voorschrift, overeenkomst HYPER., ARISTOT. PLUT. T. Gr. 14.

ὄρισ-τής, **οὔ, ὅ**, hij, die iets bepaalt DEM. 15, 29 HYPER.

ὄριστι-ικός, het begrenzen-, het bepalen der grenzen betreffend ARISTOT.

ὄρικάνη, *ἡ*, omheining AESCH. Sept. 346, EUR. Ba. 611.

(: *ἔρκος*, vgl. *ὄργάνη* *οὐ ἐργάνη*).

ὄρῆσι, „*Scythisch*” = **ὄρχησις**, AR. Th. 1179.

ὄρῆσι-τομ-έω, = ὄρῆσι τέμνω, TIMOCREON 3, 2, *bij* PLUT.

ὄρι-ίζω, — 1 laten zweren, beëedigen, τινα XEN. Symp. 4, 10, DEM. 18, 30. — 2 bezweren, τινά τι, iemd bij iets N. T. Mc. 5, 7.

ὄρι-ιον (*eig.* ὄρκιον het bij een eedsaflegging behoorende), **τό**, — 1 onderpand van den eed, d. i. het daarbij geslachte offerdier δ-α τάμνειν B 124, PIND. O. 11, 6, HDT. 4, 70 z. d. [*> 2*] *met* τάμνειν. — 2 *vand.* verdrag, verbond χ 266, HDT. 4, 70 (z. 1), 1, 74, THUC. 6, 52, 7, SOPH. Tr. 1223, AR. Nub. 533. — 3 eed, *sing.* Δ 158, *meest pl.* B 339, THEOGN. 824, HDT. 1, 29, AESCH. Ag. 1431, EUR. Med. 735.

ὄρκιος, *meest* 2, den eed betreffend, — 1 ὄ-οι θεοί, de goden, die den eed hooren en over zijn vervulling waken THUC. 1, 71, 17, SOPH. Ph. 1324, EUR. Hipp. 1025. — 2 onder eede Soph. Ant. 305.

ὄρκιαμός, ὄ, beëdiging PLUT CATO. Ma. 17.

ὄρκος (: ἔρκος), ὄ, *eig.* beperking, band door belofte en woord, — 1 eed A 239, *alg. tot* PAP., N. T. Luc. 1, 73 . . . N.B. ὄ-ον τινος ἐλέσθαι, iem den eed afnemen δ 746, = δέχεσθαι, XEN. Hell. 1, 3, 10; προσάγειν τινι, een eed opleggen HDT. 6, 74; δίδοναι τινι, *zoowel* opleggen *als* zweren EUR. Iph. T. 735, DEM.; ξὺν ἐφ' ὄρκω, onder eede ξ 151, HDT. 9, 11. — 3 *concr.* getuige, onderpand v. d. eed B 755, O 38, (*vgl.* A 239).

ὄρκω, laten zweren, beëdiging, τινι, *ev. met* ὄρκον THUC. 4, 74, 3, ANTIPIH. 6, 14, LYS. 20, 26, AR. Th. 276, XEN. Hell. 6, 5, 3.

ὄρκυς, ὄνος, ὄ, *grote* soort tonijnvisch ARISTOT. EUR. Eum. 486.

ὄρκωμοσία, ἡ, het zweren van een eed N. T. Hebr. 7, 20.

ὄρκωμόςιος, τὸ ὄ-ον, het offer bij een eedsaflegging PL. Phaedr. 241 a.

ὄρκωμοστ-έω, een eed zweren, τινα, bij een god AESCH. Sept. 46, Eum. 764, SOPH. Ant. 265, EVR., PLUT. Pyth. 6, LUC.

ὄρκω/τήριον, τό, plaats v. beëdiging PAP.

ὄρκω-τής, οὖ, ὄ, hij, die iemand den eed afneemt XEN. Hell. 6, 5, 3, PAP.

ὄρμιαθός (z. ὄρμος, *vgl.* κῶαθος, ψιαθος), ὄ, rij aan elkaar hangende dingen of dieren ω 8, ANACR. 13, 11, AR. Lys. 647, PL. Ion 533 e, XEN. Cyr. 6, 3, 2.

ὄρμαινῶ (z. ὄρμάω), — **Trans.:** 1 in beweging brengen; aanzetten, aandrijven PIND. O. 3, 25; *overdr.* πολέμου K 28, δ 793. — 2 *overdr.* gedachten in beweging brengen (*lat. volutare*): overwegen, bepeinen, *met afh. zin* A 193, PIND. O. 8, 41, *of abs.* ε 20. — **Intr.:** 3 in beweging komen, losbreken PIND. O. 13, 84, AESCH. Sept. 394. — 4 begeeren THEOCR. 24, 26.

ὄρμάω (ὄρμή), — **I. Intr.:** 1 zich in beweging zetten: beginnen, trachten, ondernemen Φ 265, N 64, τινος PIND. O. 1, 5, HDT. 1, 76, beginnen, 7, 209 opbreken, ATT. *alg.* — 2 *praegn.* zich *snel* bewegen: stormen, zich stormen: τινος op A 325, HDT. 9, 60, *alg. tot* N. T. Mt. 8, 32. — **II. Trans.:** 3 in beweging brengen, iem: drijven, ἐς πόλεμον Z 338, θ 499, PIND. O. 10, 21, HDT. 8, 106, SOPH. Ai. 175, PL. Symp. 181 d. — 4 in beweging brengen, iets (ver)wekken, πόλεμον σ 376. — **Pass. refl.:** 5 HOM. *ook aor. med.*, *later slechts pass.*, zich in beweging zetten v 82: zich gereed maken Θ 511, HDT. 1, 158 beginnen; opbreken, zich op weg begeven HDT. 1, 41; 8, 25, THUC. 3, 31, 35, TR.: SOPH. Ai. 47, PL. Gorg. 502 c, XEN. — 6 *vand.* gewekt-, onrustig worden δ 282. — 7 *praegn.* vooruitsnellen, stormen; *als vijand:* aanvallen I 178: ε 488, AESCH. Sept. 31, Eum. 1029. — 8 streven naar, verlangden HDT. 7, 1.

ὄρμια, ἡ, = ὄρμια, THEOCR. 21, 11.

ὄρμ-έω (ὄρμος), — 1 voor anker liggen HDT. 7, 22, THUC. 8, 92, 29, EUR. Or. 55, POL. — 2 *overdr.* rustig, veilig liggen AESCH. Ch. 522(?), SOPH. O. C. 148, DEM. 18, 281.

ὄρμη, ἡ, — 1 aandrang, aanval I 355, HDT. 1, 11, PIND. N. 5, 20, HDT. 7, 18, SOPH. Ant. 135, THUC. 4, 4, 15, EUR., PL. Phaedr. 279 a. — 2 *overdr.* aanloop: poging A 466, N. T. Act. 14, 5. — 3 *ingressief:* in beweging komen: vertrek, op-

breken β 403, XEN. An. 2, 1, 3; tocht XEN. An. 3, 1. 10. — 4 het beginnen: initiatief K 123.

(*niet:* ὄρμημυ daar * *niet* verklaard is; < *σορμα, W. *ser-* in o. *ind.* *sisarti*, *sártati* hij snelt, stormt, *ier. serbh* rooftocht, *lett.* *sirti* invallen, strooptochten doen).

ὄρμη-α (ὄρμα), τό, — 1 plotselinge beweging, stoot N. T. Apoc. 18, 21. — 2 (*vgl.* ὄρμαινῶ), *aan-*doening, *spec.* angstaandoening, τινος om, veroorzaakt door B 356, 509. — 3 *doel als* „motief” PLUT.

ὄρμη/τήριον, τό, — 1 middel om op te wekken en aan te sporen XEN. Eq. 10, 15, ISOGR. 4, 162. — 2 operatiebasis, = ἀφ-ορμή, DEM. 19, 219, POL. — 3 uitgangspunt: aanleiding PLUT.

ὄρμητι-κός, van de actieve begeerte, stuwkracht (PL.) Tim. Locr. 102 e, ARISTOT.

ὄρμιά (: ὄρμος), ἡ, hengelsnoer, *alg.* snoer EUR. Hel. 1615(?), THEOCR. 21, 11; LUC., ARISTOT.

ὄρμ-ίζω (ὄρμος), — 1 in de haven brengen, voor anker leggen γ 11, ε 77, EMPED. 98, 3 D., HDT. 6, 107, THUC. 7, 59, 11; verankeren, vastleggen XEN. An. 3, 5, 10. — 2 *med.* voor anker gaan, *ev. de haven binnenloopen* HDT. 9, 96, THUC. 3, 76, 6, SOPH. Ph. 546 *pass. aor.*, EUR., AR. Th. 1106, XEN. An. 6, 2, 1. — 3 *overdr.:* ἐκ τινος, op iem verankerd zijn, van hem afhangen EUR. Herc. 203.

ὄρμινον, τό, *soort* salie THEOPHR.

(*onz.;* om zijn geneeskundige kracht: *lat. servare??* Heet elders *salvia*).

I. ὄρμος (εἶρω), ὄ, — 1 snoer, halsband Σ 401, o 460, HES. O. 74, PIND. N. 4, 17, TR.: AESCH. Ch. 617, AR. Vesp. 677, PL. Rep. 390 a. — 2 een dans, waarbij jongens en meisjes in een kring dansen LUC. Salt. 11.

II. ὄρμος, ὄ, ankerplaats, reede A 435, HDT. 7, 188, AESCH. Supp. 765, THUC. 4, 26, 28, SOPH. O. R. 196 *overdr.*, EUR.; ὄρμον ποιεῖσθαι, voor anker gaan HDT. 7, 193, POL.

(: εἶρω, plaats waar de schepen waren vastgesnoerd, *vgl. δέω* A 435: δέωμος 436 en AESCH. *l.l.*).

ὄρμοφυλακ-ία, ἡ, haven-politie PAP.

ὄρνα-πέτιον, τό, *boot*. = ὄρνεον, AR. Ach. 913.

ὄρν-εον, τό, vogel N 64, PL. Phaedr. 85 a, Phaedr. 274 c, N. T. Apoc. 19, 17; τὰ ὄρνεα, de vogelmarkt AR. Av. 13.

ὄρνε-ώδης, „vluchtig”, oppervlakkig PLUT.

ὄρνιθ-άριον, τό, vogeltje ARISTOT.

ὄρνιθ-αρχος, ὄ, vogelbeheerscher AR. Av. 1215.

ὄρνιθ-εἶα, ἡ, het najaar van de vlucht en het geschreeuw v. d. vogels om daaruit te voorspellen POL., PLUT.

ὄρνιθ-εἶος, van vogels, κρέα AR. Ran. 510, XEN. An. 4, 5, 31, ARISTOT.

ὄρνιθ-ευ-τής, οὖ, ὄ, vogelaar AR. Av. 526, PL. Leg. 824.

ὄρνιθ-ευτι-κός, ἡ ὄ-ή, vogeljacht of -vangst PL. Soph. 220 b.

ὄρνιθ-εἰώω, vogels vangen XEN. Hell. 4, 1, 16.

ὄρνιθ-ιάς, οὖ, ὄ, ἀνεμος, N. wind in het voorjaar, die de trekvogels aanbrengt DEMOCR. 14, 3 D. ARISTOT.; *vgl.* AR. Ach. 877.

ὄρνιθ-ιον, τό, vogeltje, *spec.* kuiken HDT. 2, 77, COM., PLUT.

ὄρνιθ-ο-θήρᾶς, οὖ en ᾶ, ὄ, vogelaar AR. Av. 62, ARISTOT.

ὄρνιθ-ο-λόχος, *dor.* ὄρνιθολόχος, vogels belovend PIND. I. 1, 48.

ὄρνιθο·μαῖνέω, een rage voor vogels hebben AR. Av. 1284, 1344.

ὄρνιθο·σχοπ·έω, zich met vogelwichelarij bezighouden LXX.

ὄρνιθο·σκόπος, θᾶκος, die, *d.i.* vanwaar uit men de vogels kan gadeslaan SOPH. Ant. 999.

ὄρνιθ·ών, ὄνος, δ, hoenderhok VARRO.

ὄρνις Bij HOM. -ίς [M 218, Ω 219 door ATT. *geïnflueneerd*] en AP. RH. 1, 304, 2, 1034, δ en ἦ, **ὄρνιθος** dor. **ὄρνιχος**, acc. ὄρνιθα en ὄρνιν, acc. pl. ook ὄρνις, cret. ὄρνιθα acc. Gortyn, — **1 vogel** I 323, O 690, HES. O. 828, PIND. P. 5, 112, BACCH. 5, 22, AESCH. Sept. 394, SOPH. O. R. 176, PL. Phaedr. 249 d. — **2 vogel, als voorspellende vogel** Ω 251; > voorteeken Ω 219, HES. z.b., AESCH. Sept. 26, SOPH. O. R. 966, AR. AV. 719. — **3 spec. haan, kip** (vgl. met attribuuft AESCH. Eum. 866, AR. Vesp. 815, AV. 276 vlg., alg. sinds IVe eeuw: HEROND. 6, 104 tot n. t. Mt. 23, 37, Luc. 13, 34. Vand. γάλα δ·ος of δ·ων als aanduiding van iets heerlijks omdat de kip als luxe-eten gold; vgl. AR. Vesp. 508, AV. 734, 1673 (ω lac gallinaceum PETRON. 38).

(naast elkaar vormen met er-: o.ier. irar adelaar, cymr. eryr [**eriros*], lit. ẽras, erẽlis; met or·gr. δ., got. arā, ohd. arn = ndl. arend, adel·aar, lit. aras, arelis. Wrsch. oorspr. fem. *ornā-, in Gr. met versch. suff. verlengd: θ en χ; ὄρν· in <·v·ειον, ntr. v. ὄρν·ε(ι)ος, vgl. pullus gallinaceus, oorspr. vogeljong, of wegens afwezigheid v. contractie < ὄρν·ο·v·ε·f·ον „vogel·jong“).

ὄρνιχο·λόχος, dor. = ὄρνιθολόχος.

ὄρνυμι. Bij HOM. reeds *thematische* vormen (= met „bindvocaal“) ὄρνυε, -ον φ 100, M 142, PIND. Pae. 4, 11 ὄρνυε. **Vormen:** f. ὄρνω, aor. ὄρρον en ὄρσα, pass. refl.: f. ὄρνομαι, aor. ὄρνομαι naast ὄρμηγ, enkele vormen v. d. σ·aor., met „bindvocaal“ imp. ὄρσο Ω 264, perf. ὄρρωρα naast ὄρρωρεται τ 377, conj. ὄρρωρηται N 271. — **Act: in beweging brengen, v. menschen, dieren:** aandrijven, opwekken E 8, 105, O 475, PIND. N. 7, 71 z. ben. — **2 doen opstaan** η 169; praegn. opragen ι 154, X 190, v. stof Ω 152. — **3 v. dingen:** (ver)wekken, veroorzaken, νοῦσον A 10, πόλεμον A 16, γλώσσαν PIND. N. 7, 71, P 3, 102, AESCH. Pers. 496. — **Pass. refl.: 4 in beweging komen:** zich opmaken, praegn. zich haasten I 610, Ω 421, A 572. — **5 zich verheffen:** opstaan β 2, Γ 13, PIND. P. 4, 134, AESCH. Sept. 90, SOPH. — **6 vijandig:** tegen iemand = op iemand losgaan Φ 248, E 590 ἐπὶ τινα, τινι. — **7** (vgl. lat. *aggredior*): zich opmaken > beginnen N 62, E 397. — **8 v. dingen:** zich verheffen, ontstaan, γελός φ 343, πένης Ω 658, πόλεμος PIND. O. 8, 34.

(W. er-: or-; korte phase r- in gr. ὄρνυμι [met ὄρ· naar fut. enz. i.p.v. *ἄρνυμι] = o.ind. ῥνῶτι hij verheft zich, beweegt zich, arm. y·arnem ik verhef mij, sta op, lat. orior; -er in ẽgnos, z.d., vgl. ἀνέδρομε Σ 56, ζ 163 en HESYCH. ẽρετο· ὄρμηγη. Daarnaast er+ei- in ὄρτ·νω, vgl. lat. oriri, origo; (e)rei- in lat. rivus, o.ier. rian meer, Gall. Rẽnus Rijn, ags. rīf rivier, o.b. rijati stroomen).

ὄρνυω, z. ὄρνυμι.

ὄροβ·ιον, τό, kleine erwit HIPPOCR.

ὄροβος, δ, erwt HERACL. 4D., DEM. 22,15, THEOPHR. (orog*, o phase bij erez*· in ẽρέβινθος, met niet gr., klein-Aziat. suff. -ινθος).

ὄρογυῖα, ἦ, = ὄρογυῖα, PIND. P. 4, 228.

ὄροδαμνίς, ἰδος, ἦ, takje THEOCR. 7, 138.

ὄροδαμνος, δ, tak THEOPHR.

(W. ere-d- naast eredh-, z. ὄροθίνω. Vgl. ὄρνυμι, ẽgnos).

ὄρο·θεσ/λα, ἦ, vaste grens N. T. Act. 17, 26. **ὄροθίνω**, — **1** in beweging brengen: opwekken N 351. — **2 praegn.** opwinden σ 407. — **3 v. dingen:** ἀέλλας ε 292, tot leven wekken: doen zwellen, ἐναύλους Φ 312. — **4 pass.** zich verheffen: ontstaan AESCH. Pr. 200.

(W. ere-dh-, verlenging van W. er-, or-, z. ὄρνυμι. Vgl. θαλέθω, τσελέθω).

ὄρομαι, met ἐπι-, toezicht houden bij, op ξ 104, plqr. ὄρωρει Ψ 112.

(ion. [aeol.?] *thematische* vorm naast ὄρώω, dat afl. is van φορος = o.n. varr voorzichtig. Vgl. HESYCH ὄρει φηλασσει).

ὄρο·μαῖλιδες, αἱ, dor. -μηλίδες, soort wilde appels, bergappelen THEOCR. 5, 94.

ὄρον(?), τό, bovenste plank v. d. druivenpers AESCH.

ὄρος, τό, ook ep.; ep ion. PIND. οδρος, berg, gebergte Γ 34, ι 21, PIND. P. 9, 34, HDT. 1, 72, ATT.: THUC. 2, 23, 34, N. T. Luc. 3, 5.

(< *ὄρ·φος: ὄρνυμι, vgl. doch van den s-stam gevormd: o.ind. ῥσῶδ· hoog).

ὄρός, δ, — **1** wei, het waterachtige deel van gestremde melk ι 222, ρ 225, ARISTOT., THEOPHR. and. — **2** het waterachtige v. h. bloed PL. Tim. 83c. — **3 alg.** vocht THEOPHR. PLUT. 909 e.

(lat. serum; W. ser-: o.ind. sisarti hij vloeit, stroomt, gall. EN. Sarnus; vgl. ὄρη).

ὄρος, δ, — **1** grensvore, -greppel: grens M 421, PIND. O. 6, 77, THEOGN. 826, HDT. 1, 72; της ζόης 1, 32, TR.: AESCH. Pr. 666, THUC. 1, 103, 33, PL. Tim. 25 c. — **2 overdr.** grens tussen twee voorstellingen of begrippen: definitie PL. Gorg. 488 c. — **3 ethisch** imperatieve grens, maat v. h. geoorloofde PL. Rep. 373 d, POL. — **4 spec.: in Athene** bordjes op perceelen, die verkocht werden, met opgaf van de bezwarende schuldenlast SOLON bij ARISTOT. A. II. 12, 4, HDT. 1, 93 (steenen) paal, ISAE. 6, 37, DEM. 31, 1. — **5** verodering PAP. — **6 spec.** woestijngrond > woestijn PAP.

(eig. grensvore < φορφος, z. INSCR. ὄρριαν, corcyr. κορφος; ep. ion. οῖρος, cret. ὄρος. Verw.: lat. urvus = circuitus civitatis, Amb-urvalia, osc. uruvú nom. sing. kromme grensvore. Wrsch. hierbij δ(v)ρεῖς muilezel, als de voren trekende. Z. φερούω, vgl. ὄλλος, sulcus: ἔλλω).

ὄροσάγγης (pers.): **ov, δ**, — **1** de „weldoener“ van den Perzischen koning HDT. 8, 85. — **2** de lijfwacht van den Perzischen koning SOPH.

ὄρο·σπίζης, ου, δ, bergvink ARISTOT.

ὄρο·τύπος, de bergen beukend AESCH. Sept. 85.

ὄροῦω, — **1** opspringen A 92, Γ 325, AESCH. Eum. 113. — **2** voortsnellen, -stormen: aanvallen E 401, A 359, κ 47, HES. Sc. 412, EMPED. 90, 1 D., SOPH. O. R. 877, EUR. — **3** zich ophouden om, c. inf. PIND. O. 9, 102. — **4** begeeren, τινος PIND. P. 10, 61.

(van W. er+eu- naast er+ei- in ὄρνω. Z. ὄρνυμι).

ὄροφή (ἔρεφω), ἦ, rieten dak: zoldering χ 298, THUC. 4, 48, 14, AR. Nub. 173, PL. Critias 116 d.

ὄροφ·ιάς, ου, δ, zich onder dak, in huis bevindend AR. Vesp. 206.

ὄροφος (ἔρεφω), δ, — **1** dek-riet Ω 451. — **2** dak AESCH. Supp. 650, THUC. 1, 134, 21, AR. Lys. 229, PL. Rep. 417 a.

ὄροφώω, met een dak voorzien PLUT. 210 d.

ὄρπαξ, ἄκος, ὄ, *dor.*, *aeol.* = ὄρπηξ.
 ὄρπετον, τό, *aeol.* ἔρπετόν, SAPPHO 137, 2 ALD., THEOCR. 29, 13.
 ὄρπηξ, ἦκος, *att.* ὄρπηξ, *dor.* *aeol.* -παξ, ὄ, — 1 tak Φ 38, SAPPHO 80, 5 ALD., PIND. Parth. 2, 7, NIC., THEOCR. 7, 146. — 2 lans EUR. Hipp. 221. — 3 zweep HES. O. 468. — 4 *overdr.*: v. *menschen* spruuit, loot EMPED. 62, 2 D.
 (: W. *serp.* afsnijden, z. s.v. ἄρπη *en* *vgl. lat.* *sarpio* snoeien, afsnijden, *sarmentum* afgesneden tak).
 ὄρρο-ποτέω, wei drinken; *en* -ία, ἦ, HIPPOCR.
 ὄρρο-πύγιον, τό, — 1 de uitstekende staartvederen, staart v. e. vogel ARISTOT. — 2 (achterste met) angel, v. *muggen* AR. Rub. 158; v. *wespen* Vesp. 1075.
 ὄρρος, ὄ, = ὄρος, ARISTOT., THEOPHR.
 ὄρρος, ὄ, stuit(heen): staart bij vogels, aars, achterste v. *menschen* AR. Pax 1239, Lys. 964, Ran. 222, LUC.
 (< ὄρρος, *ohd.* *ars* = *ndl.* aars; *o-phase* v. *ers* *in o.ier.* *err* staart; *vgl. o.ῥά*).
 ὄρροδέω, „aarzelen”, *bang* zijn > *tr.* vreezen, τ LYS. 28, 7, EUR. El. 831, AR. Ran. 1112, PL. Symp. 213 d.
 (*vgl. ned.* *aarzelen*: aars. *Compos.* < ὄρρ + ὠδ-: ὄζω, *eig.* „(uit zijn) aars stinken” = een wind laten v. *angst.* Z. ἄρροδέω).
 ὄρρο-ώδης, weiachtig THEOPHR.
 ὄρρο-ῶ-ία, ἦ, vreesachtigheid, vrees THUC. 2, 89, 24, EUR. Med. 317.
 ὄρσι-γύναικ-, de vrouwen opwindend, v. *Bacchus* PLUT. 607 c.
 ὄρσι-κτύπος, slagen verwekkend: donderend PIND. PIND. O. 10, 81.
 ὄρσι-μάχος, den strijd ontketenend of beginnend BACCH. 14, 3.
 ὄρσι-νεφέης, wolken opjagend PIND. N. 5, 34.
 ὄρσο-δάκνη, ἦ, soort aardvloo, die de kiemen der planten afbijt, ARISTOT.
 (ὄρσο-: ὄρσνμαι?).
 ὄρσο-θύρη, ἦ, „hooge deur”, deur met trapje boven het niveau v. d. zaal χ 126, 333, SEMON. 15 ALD.
 (< **φορσο-*, *verw. met o.ind.* *várs-tyān* hooger *en* *lat.* *verrūca* [*< *uersouka*] (verhooging), *wrat.* *Vgl. HESYCH.* *ειροθύρη ὄρσοθύρα*).
 ὄρσολοπ-έω *en* -λοπ/εύω, telkens aanvallen, verontrusten HYMN. Merc. 308, AESCH. Pers. 10.
 ὄρσολοπος, verontrustend ANACR. 74 ALD.
 (woord uit de volkstaal evenals ὄρροδέω; ὄ: λέπω, den vijand van achteren villend, verontrustend?).
 ὄρσός, *lacon.* = ὄρθός, AR. Lys. 995.
 ὄρσο-τριαίνᾶ, den drietand zwaaiend PIND. P. 2, 12.
 ὄρτάξω, *ion.* = ἑορτάξω, HDT. 2, 60.
 ὄρτάλι-χος, ὄ, — 1 jong van een dier AESCH. Ag. 54. — 2 kuiken AR. Ach. 871, THEOCR. 13, 12. — 3 haan COM.
 ὄρτη, ἦ, *ion.* = ἑορτή, HDT. 1, 31.
 ὄρτυγο-θήρᾶς, ου, ὄ, kwartelvanger PL. Euthyd. 290 d.
 ὄρτυγο-κοπ-έω, kwartels slaan, spel PLUT. 34 d.
 ὄρτυγο-κόπος, ὄ, hij, die kwartels slaat, als een soort spel PL. Alc. I 120 b, COM.
 ὄρτυγο-μήτρα, ἦ, kwartelmoeder, een met de kwartels voorttrekkende vogel, misschien kwartelkoning AR. Av. 870, ARISTOT.
 ὄρτυγο-τρόφος, ὄ, kwartelkweeker PL. Euthyd. 290 d. -έω... zijn (als *liefhebbertij*) MARC. AUR. 1, 6.
 ὄρτυξ, ὕγος (*en* ὕκος bij PHILEM.), ὄ, — 1 kwartel HDT. 2, 77, AR. Pax 789, PL. Lys. 211 e, Hipp.

mai. 295 d. — 2 een plant = στελεφεύρος, THEOPHR.

(HESYCH. γόρτυξ [γ = Ϝ]: *o.ind.* *vartaka-*, *m.*, *vārtika* kwartel. *Vgl. Ὀρτυγίη*).

ὄρυγος (: ἐρυγγάνω), ὄ, de baard van den geitebok ARISTOT.

ὄρυγμα (ὄρύσσω), τό, — 1 gracht, kanaal HDT. 2, 125; 3, 60, PL. Leg. 779 c. — 2 kuil EUR. Hel. 546(?). — 3 onderaardsche gang, mijn HDT. 4, 200, THUC. 4, 67, 37, XEN., POL. — 4 *spec. in Athene*: kuil, βάραθρον, voor misdadigers DIN. 1, 63, LYCURG.

ὄρυζᾶ, ἦ, *en* ὄρυζον, τό, r i j s t, zoowel de plant als de vrucht THEOPHR.

(*iw. uit* O.; ± < *urig**h-za, *vgl. PHRYNICH.* ὄρυζᾶ ἦν οἱ πολλοὶ ὄρυζαν καλοῦσι: *o.ind.* *vriki*-rijst).

ὄρυκ/τής, οὔ, ὄ, graver AESOP. 16.

ὄρυκ/τός (ὄρύσσω), gegraven, gedolven Θ 179, O 344, EUR. Tr. 1153, XEN. An. 1, 7, 14, χρυσός POL.

ὄρυμαγδός, ὄ, geloei; bruisen, geraas, rumoer K 185, Φ 256; B 810, II 633, HES. Sc. 410.

(HESYCH. ὄρυμαγδες: θόρυβοι; *bovendien is -ados in dit soort bet. vaak: κέλαδος, ὄμαδος enz. Msch.*: ἦρυνεν Γ 403, *en ἐρύμη γλος* brullend Σ 580).

ὄρυξ (: ὄρος?), ὕγος, ὄ, gazelle, antiloop ARISTOT.

ὄρυξίς, ἦ, het graven PLUT. Pomp. 66.

ὄρυς, υος, ὄ, soort gazel *in Libye* HDT. 4, 192.

ὄρύσσω, *att.* -ττω, ἴ. ξω, *pf.* ὄρώρυχα, *pf. p.* ὄρώρυμαι, — 1 graven, uitgraven H 341, HDT. 7, 22, doorgraven 1, 174, THUC. 2, 76, 4, τάφρον SOPH. Ai. 659, PL. Euthyd. 228 *e* tot n. t. Mt. 21, 33; *med.* HDT. 1, 186. — 2 uitdelven × 305, XEN. Vect. 1, 5; 4, 2. — 3 in graven verstoppen XEN. Oec. 19, 2. — 4 (*vgl. lat. (con)foedere*) stooten AR. Pax 898. — 5 *obsc.* AR. Av. 442, *vgl.* Pax 898, v. stompen gezegd.

(W. *orūjg(h)*- naast *rūjūk-* *in o.ind.* *luñcati* hij rukt los, *lat.* *runcāre* schoffelen, *lett.* *ruk'ēt* omspitten, *vgl. d. rauh.* W. *rūjūg(h)* *in lat.* *ruga* rimpel, *vore, arrugia* mijngang. *Vgl. o.ῥός*).

ὄρυχή, ἦ, het graven, de gracht PLUT., LUC. Ner. 1.

ὄρφάνευ-μα, τό, de toestand van wees EUR. Herc. 546.

ὄρφαν-εύω, — 1 weezen verplegen EUR. Alc. 297. — 2 *pass.* wees zijn EUR. Hipp. 847.

ὄρφαν-ία, ἦ, verlatenheid, hulpeloosheid PIND. I, 7, 6, PL. Menex. 249 a.

ὄρφαν-ίζω, — 1 tot wees maken, van zijn ouders berooven SOPH. Tr. 942. — 2 van zijn ouders verwijderen PIND. P. 6, 22. — 3 *alg.* berooven PIND. 4, 283, EUR. Alc. 397.

ὄρφαν-ικός, — 1 ouderloos, verweesd Z 432. — 2 van wees te zijn, van den wees, ἤμαρ X 490, PL. Leg. 928 a, DEM. 14, 16.

ὄρφανισ/τής, οὔ, ὄ, verpleger van weezen, voogd SOPH. Ai. 512.

ὄρφανο-δικαστᾶς (ὄρφ.), *wrsch.* voogd INSCR. Leg. Gort. 12, 23.

ὄρφανός, soms 2, — 1 ouderloos, *spec.* vaderloos; *als subst.* wees v 68, HES. O. 330, SOPH. Ai. 653, *alg. tot n. t.* Joh. 14, 18. — 2 *alg.* beroofd, verstoken van, τυνος PIND. O. 9, 61, SOPH. Ant. 425, EUR. Herc. 149, PL. Phaedr. 239 e; leeg, onbeschreven HEROND. 3, 15.

(ὄρφ-ανός: *ig.* *orbho-*, *vgl. arm.* *orb* wees, *lat.* *orbis*, *o.ier.* *orbe* erfenis, *got.* *arbi* erfenis = *d. Erbe*).

ὄρφανο-φύλαξ, ἄκος, ὄ, verzorger van weezen;

in Athene waren dit burgers, door den staat aangewezen, om de weezen der in den oorlog gevallen burgers op te voeden XEN. Vect. 2, 7.

ὄρφεο-τελεστής, οὔ, ὁ, hij, die in de mysteriën van Orpheus inwijdt THEOPHR. Char. 16, 4, PLUT. 224 e.

ὄρφναίος, — 1 donker K 83, EUR. Or. 1225, AP. RH. — 2 in het donker, in den nacht AESCH. Ag. 21.

ὄρφνη, ἡ, duisternis, nacht THEOGN. 1075, PIND. O. 1, 73, EUR. Herc. 46, AR. Ran. 1331 onderwereld, XEN. Lac. 5, 7, POL.

(vgl. ὄρφνός. Zoolas λυχνός: W. I(e)uk- zoo ὄρφνός: ἔρεβος; W. ereg#- met o-phase; z. ἔρεβος en vgl. alb. er, erva duisternis).

ὄρφν-ίνος, donkerpurperkleurig (uit zwart, rood, wit gemengd) PL. Tim. 68 c, XEN. Cyr. 8, 3, 3.

ὄρφν-ιος, donker PLUT. 565 c; -**νος**, NIC. Th. 656.

ὄρφν-ώδης, zwartachtig HIPPOCR.

ὄρφος (uit ὄρφνός geabstraheerd?), **ὁ**, att. ὄρφώς, een zeevisch AR. Vesp. 493, COM., ARISTOT.

ὄρχαμος, ὁ, — 1 steun, bolwerk (< „omheining”) B 837, verzw. v. Eumaeus enz. ξ 22. — 2 aanvoerder (: ἄρχω gevoeld) AESCH. Pers. 128.

(wrsch.: ὄρχατάω ∞ ἔρκος, εἶργω, vgl. ὄρχατος. Semas. dus = ἔρκος Ἀχαιοὶ Γ 229).

ὄρχατος (z. voorg.), **ὁ**, „omheind” stuk moestuin of boomgaard Ξ 123, ω 222.

ὄρχεομαι, — 1 dansen, springen (vgl. lat. saltare: saltare: fr. sauter) Σ 594, HDT. 6, 129, AESCH. Ch. 167 opspringen v. h. hart, PL. Euthyd. 277 e, AR. Pax 326, N. T. Mt. 14, 6. — 2 tr. dansen, dansend voorstellen COM., LUC. Salt. 80, 83.

(W. er-gh- o-phase: o.ind. ῥghāyāti hij raast, springt, vgl. ὄρνυμι en ἔρχομαι).

ὄρχηδόν (z. ὄρχος), **adv.**, volgens de rij, man voor man HDT. 7, 144.

ὄρχηθμός, ὁ, ion. dans N. 637, θ 263, HES. Sc. 282.

ὄρχη-μα, τό, dans, mimische voorstelling, SOPH. Ai. 699, XEN. Symp. 2, 23, LUC.

ὄρχη-σις, ἡ, — 1 het dansen, dans PL. Crat. 406 d, PLUT., LUC. — 2 spec. mimische danskunst POL., LUC.

ὄρχησιμός, ὁ, = **ὄρχηθμός**, het dansen AESCH. Eum. 376.

ὄρχησι/τής, ἦρος, ὁ, danser Σ 494, LUC.

ὄρχησι/τής, οὔ, ὁ, — 1 danser Σ 617, AR. Pax 789, PL. Euthyd. 276 d. — 2 mimisch danser LUC.

ὄρχηστι-κός, — 1 ἡ ὁ-ἡ, danskunst PL. Leg. 816 a. — 2 plastische kunst: mimiek, standen LUC.; **adj.** daarop berustende LUC. Salt. 31.

ὄρχηστο-διδάσκαλος, ὁ, dansmeester XEN. Symp. 2, 15, LUC.

ὄρχηστο-μάνεύω, een manie voor (mimische) dansen hebben LUC. Salt. 85.

ὄρχησι/τρα, ἡ, — 1 dansplaats; in de theaters de (meer dan) halfronde plaats voor het proscenium, waar het koor zich beweegt PL. Ap. 26 e, POL. — 2 overdr. tooneel, πολέμιον PLUT. 193 e.

ὄρχησι/τρα-ίς, ἄδος, ἡ, danseres ARISTOT.

ὄρχησι/τροίς, ἴδος, ἡ, danseres AR. Ach. 1093, PL. Prot. 347 d, LUC.

ὄρχησι/τός, ὄος, ἡ, ion. = **ὄρχησις**, N 731, EUR. Cycl. 171, LUC.

ὄρχηλος, ὁ, winterkoninkje AR. Vesp. 1513. (: *ὄρχις [ἔρχομαι] looper = τροχίλος: τροχίς looper).

ὄρχι-πέδον, τό, balzak AR. Pl. 956, Av. 442; -**άω** of **ἴζω**, den balzak beetpakken AR. Av. 142.

ὄρχις, ἰος en **εως, ὁ**, — 1 teelbal HDT. 4, 109,

SOPH., AR. Nub. 713. — 2 plant met bolvormige wortels THEOPHR.

(W. ergh-: vgl. av. arzi dual. en arm. orjik [k is pluralisuffix] ballen, alb. herds hetz., lit. erzilas hengt).

ὄρχος, ὁ, rij boomen of wijnstokken η 127, ω 341, HES. Sc. 296, BACCH. 5, 108, AR. Ach. 995, XEN. Oec. 20, 3, THEOPHR.

(z. ὄρχαμος of: ἔρχομαι?).

'ΟΣ, (ὁ), pronomen relativum (hij, zij), **die; (dat)**, **wat. Sinds Hom. alg. tot N. T. — N.B.** Het pronomen is (evenals in het Oud-Indisch) een zelfstandig woord (niet enclitisch of proclitisch), en heeft dus steeds een eigen accent (in tegenstelling met het lidwoord ὁ). — Het **relativum** heeft zich in het Indogermaansch overal en telkens uit het demonstrativum ontwikkeld. Zoo bestaat bij HOM. naast ὅς een tweede uitdrukking voor het relativum, dat nog duidelijk aan de oude verhaaltrant door coördinatie herinnert: door het pronomen to- (z. ὁ, ἡ, τό) dat ook demonstratief was. In het Duitsch, waar „der” en lidwoord en demonstrativum en relativum (nld. dien) Mann hat er tödlich verwundet und den hat er nachher seiner Rüstung beraubt, > (a) „den Mann den er verwundet hat, hat er nachher s. R. b.” of (b) „den Mann hat er tödlich verwundet, (und) den er nachher seiner Rüstung beraubt hat”, in den relat. zin, dus met andere volgorde der woorden. Geval a geeft als relatief gevoeld pronomen τόν, geval b geeft τόν τε, vgl. καὶ [Fol] i.p.v. ὅ A 79. Vandaar, dat in een dubbelen relatieven zin het tweede gedeelte bij HOM. gev. weer terugvalt in de verbinding met pron. demonstr. of personale, z. A 79, θ 576, ook ATT.: PL. Phaed. 65 a. Ook wij gebruiken sprekende zelden relativa, meestal pron. demonstrativa of personalia in hun plaats.

Zoo is bij het relatief-gebruikt demonstrativum ὁ, ἡ, τό vaak τε (niet „toegevoegd”, maar) uit vroeger tijd behouden, vgl. N 625; diensgevolge is het ook af en toe bij het eigenlijke relativum ὅς, ἡ, ὁ gebruikt, waar het strikt genomen geen historische rechten had (het ontstaan van dit pronomen uit i-, z. inleiding, valt geheel vóór de historische taalontwikkeling!). Bij **Hom.** kan men dus vier uitdrukkingen als relativum aantreffen: ὄν, τόν, τόν τε, en als kruising ὄν τε enz. — Bij **Hdt.** en verder in het Ionisch is het gebruik van τε verdwenen met uitzondering van enkele zeer vaste, onaantastbare verbindingen, zooals (zelfs att.) ἐφ’ ὧ τε, op voorwaarde dat. Verder zijn in de verbogen naamvallen de vormen met τ- regel, behalve waar het oude relativum (dus zonder τ-) zich heeft kunnen handhaven, d. i. a in vaste verbindingen, zooals ἐν ᾧ terwijn, ἀφ’ ἧς οὐ σινδ (dat), μέχρι οὗ tot dat (> tot met nog een nieuw gen., z. μέχρι); b na praep., die, door apocope al gevond, sinds ouden tijd met het volgende relativum een veel vaster vergroeiing waren gaan vormen, dustap ὅ, niet παρὰ τῷ. — **Att.** en daarna **Koine** en **N. T.** heerscht uitsluitend het eigenlijke relativum zonder τ-. — **Syntactisch:** Het relativum kan ook in het Grieksch sinds HOM. zijn: — 1 bepalend, omschrijvend I 110. — 2 causaal of (zijn tegenstelling) adversatief: daar hij ∞ of schoon hij B 275, M 228. — 3 consecutief: (zód)dat hij Φ H 231, Soph. Ant. 220. — 4 finaal: opdat hij Φ 127. — 5 hypothetisch; indien, als hij of men (vgl. lat. siquis ∞ qui, quicumque) Ξ 81. — 6 zooals algemeen in het Grieksch wordt het pron. relativum

evengoed als het onbep. pron. relat. (δστις) ook in de afh. vraag gebruikt, sinds B 365, p 363 alg. tot n. t. Joh. 13, 7. — **7** antecedent en relativum zijn zeer nauw verbonden. Vand. dat niet alleen in gemis en numerus, maar soms ook in casus („onlogisch”) assimilatie-gelijkheid wordt aangetroffen: a van relativum naar antecedent Ψ 649; b van antecedent naar relativum K 416. — **Spec.** Het ntr. δ (in vorm te vergelijken met lat. quod) komt bij HOM. voor als a: omdat (vgl. lat. quod) I 536. — b: dat (vgl. lat. quod) © 32, II 120. — c: naar aanleiding van, wat betreft het feit, dat (vgl. lat. quod) δ 206.

(δς < ρος: o.ind. γά-, o.b. i-ze, gen. jego-ze, fem. ja-ze enz. Ook dit eenige indogerm. relatief-pronomen is tenslotte demonstratief: ρο- is een afleiding van demonstr. i- in lat. i-s, ntr. i-d.)

δς, ἡ, ὅν, pron. poss. van den derden pers., ep. en dor. ἑός, z. d. zijn, haar, hun α 330, HES., PIND. O. 5, 8, AESCH. Sept. 641, SOPH. O. R. 1248, AP. RH., MOSCH. 4, 77.

(οἷ, δς < (σ)φος, daarnaast ἔφος < σεφος = oud. lat. souos [< seuos], later suos, suus. Vgl. ἑός).

δσ-άκις, ep. δσάκι, adv., zoo dikwijls als Φ 264, X 194, PL. Theaet. 143 a.

δσάτιος, ep. δσσάτιος, = δσος, hoeveel E 738 (als een superlatief-formatie gevoeld).

δσαχή-περ, adv., hoe dikwijls ook PL. Tim. 43 e. ὄσδω, dor. = ὄζω, THEOCR. 1, 149.

δσ-έτη, als adv., att. = δσα ἔτη, (sc. ἔστιν, vgl. lat. quotannis en z. volg.), jaarlijks XEN. Ath. 3, 4 (of δσα ἔτη).

δσ-ἡμέραι, als adv., att. (= δσαι ἡμέραι, vgl. ARISTOT. A. II, 43, 3), dagelijks AR. Pl. 1006, PL. Leg. 849 d, LUC.

δσία (sc. δίκη), ion. δσίνη, — **1** geoorloofd gebruik, door de goden of in ethischen zin als goed erkend, met ἔστιν er bij (gedacht) en meest neg.: οὐχ ὅ, het is niet geoorloofd, is zonde π 423, γ 412, HYMN. Merc. 470, EMPED. 4, 7 D., PIND. P. 9, 36, HDT. 2, 45; 171, AR. Pl. 682, DEM. 21, 126. — **2** coner. heilig gebruik of ritus HYMN. Merc. 130, 173, Cer. 211. — **3** verzw. δ-ας ἔκατι, slechts voor den ritus: voor de leus EUR. Iph. T. 1461, vgl. 1161.

δσιος, — **1** eig. wat er „is en geweest is”: > door de traditie geheiligd, wat bestaansrecht heeft, volgens gebruik of wet geoorloofd, teg. δίκαιος, νόμιμος, spec. v. h. goddelijk recht, d. w. z. den rechtsnorm zooals men zich dien niet door menschen alleen vastgesteld dacht: geheiligd, gesanctioneerd; vroom, goed (objectief, van buiten gezien) HDT. 2, 170; 9, 79; οὐχ ὅ. 3, 120, PL. Phaed. 108 a v. e. plaats: waar men mag binnentreden. — **2** subjectief; met heilige plannen, gedachten vervuld AR. Lys. 743; trouw aan, τινος AESCH. Sept. 1010 tot n. t. Hebr. 7, 26. — **3** verzw. > waarheidslievend, hun eed tegenover de goden gestand doende THUC. 5, 104, 15, XEN. An. 2, 6, 25. — **4** alg. v. handelingen en gedachten: heilig, kuisch, rein AESCH. Pr. 529, alg. tot n. t. 1 Tim. 2, 8. — **5** v. dingen: wat den goden van nature toebehoort of toekomt (teg. ἱερός, wat hun door menschen gewijd is). Vd.: — **6** (teg. ἱερός wat, als den goden gewijd en verbijzonderd aan den gewonen gang v. zaken onttrokken is) wat in het gewone verkeer opgenomen blijft, wat den staat behoort, lat. profanus (z. etymol.) HDT. 6, 86, 1, THUC. 2, 52, PL. Leg. 857 b, LYS. 30, 25, ARISTOT. A. II. 43, 6, SOPH. Ph. 662, EUR. El. 1203, AR. Lys. 743, DEM. 24, 9 τῶν ἱερῶν μὲν χρημάτων τοῦς

θεοῦς, τῶν ὀσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστρεφεῖ ISOCR. 7, 66.

(< idg. spt-20- met een eigenaardige ontwikkeling van idg. η > ο, niet > α, vgl. εἰσοσι en δ-(θρῖ)ς, welk δ- (δ) < sm- slechts in psilotische dialekten voorkomt, en vgl. msch. δπλη z.d.; δ- = o.ind. satyá- waar, juist, > goed, got. sunjis waar, beide evenals δ. idg. < spt-10- afl. v. h. part. pr. v. W.es-, es-zijn).

δσίο-της, ἡ, δσιος zijn: — **1** objectief: v. dingen; godsdienstige voorschriften PLUT. — **2** subjectief: v. menschen, reinheid, vroomheid PL. Euth. 14 e, Prot. 329 c, XEN., PLUT.

δσίοω, — **1** δσιος maken: rein, heilig maken EUR. Or. 514, DEM. 23, 73, PLUT. 2 med. zijn eigen . . . rein houden (overdr.) EUR. Ba. 70; wijden, wijding geven 114. — **3** voor heilig, gewijd verklaren XEN. Hell. 3, 3, 1.

δσιω-τήρ, ἦρος, ὁ, ταῦρος, eig. reiniger: offerdier, dat te Delphi na de keuze van een priester geslacht geslacht werd PLUT. 292 d.

δσμάομαι (δσμή), — **1** ruiken, snuffelen Heracl. 98 D., ARISTOT., -PLUT. — **2** naar iets, τινος, rieken ARISTOT. — **3** overdr. naar iets rieken, aan iets denken (vgl. lat. sapere) SOPH.

δσμή (vgl. δδμή), ἡ, — **1** geur, stank AESCH. Eum. 254, SOPH. Ph. 821, THUC. 7, 87, 87, EUR., PLUT. — **2** reuk(zintuig) EMPED. 202 D.

δσμ-ύλη, ἡ, sterkkriekende zeepoliep ARISTOT.

δσμ-ώδης, riekend ARISTOT.

δσον-ών, ion. = δσονοῦν, hoe weinig dan ook HDT. 2, 22.

δσος (z. πόσος), 3, ep. δσσος, correlat. bij πόσος, relat., zelden direct vragend ὄπόσος.

I. Relat.: — **1** zoo groot (ver, lang, sterk; overdr. gewichtig e. dgl.) als, sinds II 589 alg. tot n. t. Apoc. 21, 16; v. tijd zoolang als. — **2** plur. zooveel als, sinds I 190 alg. tot n. t. Luc. 4, 40. Spec. m. superl.: zoo . . . mogelijk: δσοι πλείστοι, zooveel mogelijk; HDT. ook πλείστα πλείστων 6, 44. — **3** m. inf. (vgl. ὄσος 2) zoo groot . . . als, om: groot (sterk, gewichtig) genoeg, om . . . THUC. 3, 49, 3, XEN. An. 4, 1, 5; ὄσον μόνον juist genoeg om PL. Prot. 334 c. — **4** causaal: δσος = ὅτι τοσοῦτος, (om) dat zoo groot, zooveel, sinds δ 75 alg., PL. Rep. 329 b. — **Ntr. δσον:** **5** zooveel als > voor-, in zoover als N 222, AR. Nub. 1252; δσα PL. Rep. 467 c. — **6** correlatief: δσον . . . τόσον (HOM.), ὄσφ . . . τοσοῦτω (later) = quo eo, naar mate of hoe veel (te) . . . , des te, sinds II . . . 722 alg. — **7** zooveel als . . . > slechts I 354, AR. Vesp. 213, THEOCR. 22, 195. — **8** zooveel als . . . > ongeveer, sinds i 325, PL. Phaedr. 229 c. — **9** ὄσον οὐ, voor zoover (nog net) niet > bijna EUR. Hec. 141, XEN. An. 7, 2, 5. — **10** καθ' ὅς' ὄσον μὴ, eig. voor zoover maar niet > behalve, tenzij SOPH. O. R. 347, PL. Phaed. 64 d. — **N.B.** ἐφ' ὄσον, καθ' ὄσον e. dgl., voor zoover als (uit: over zoo grooten afstand als ontstaan, vgl. B 616, Φ 251) ATT.: PL. Prot. 351 c, Gorg. 476 b tot n. t. Hebr. 7, 20. — Verkorte zinnen als θαυμαστόν ὄσον > geweldig veel, bij PL. Phaed. 80 d.

II. Als vraagwoord (uit relativum ontstaan): hoe groot, pl. hoevelen, ntr. sing. hoezeer, sinds HOM. alg., vgl. ὄφρα ἐν Φείδω, ὄσσον ἐγώ . . . ἀτιμοτάτη θεός εἰμι A 516.

δσοο-δή, ὄση-δή, ὄσον-δή, — **1** hoe groot dan ook HDT. 1, 160; 4, 151. — **2** hoegroot juist (in die omstandigheden) HDT. 3, 52.

δσοο-περ, ὄση-περ, ὄσον-περ, juist zoo groot, zooveel als HDT. 2, 170, THUC. 4, 118, 11, TR.:

AESCH. Ag. 860; PL., XEN. Cyr. 1, 5, 12 als adv. ὄσπερ.

ὄσπερ, ἤπερ, ὅπερ, versterkt ὄς, ἤ, ὅ, — 1 die juist, juist hij, die B 318, alg.: HDT. 7, 5, ATT.: SOPH. Ph. 559, N. T. 1 Mc. 15, 6 (?) — 2 (nauwere samensluiting als tegenstelling), die toch B 286, v 46.

ὄσπριον, τό, peulvrucht, boon HDT. 2, 37, XEN. An. 4, 4, 9, PL. Critias 115 a.

(msch. < ὄ [z. ὄθριξ; < σπ- samen met] + σπριον: σπείρον < σπεριον. Vgl. ἔπι-βδαι: πεδ-. Vlg. met de huls, -peul).

ὄσα, ἤ, — 1 geluid, stem; gerucht, vooral bovennatuurlijk geluid, godenstem a 282, B 93, HES. Th. 10 stem, 832 godelci. — 2 klank Hymn. Merc. 443, HES. — 3 voorspellende stem, -geluid: voorspelling PIND. O. 6, 62, PL. Leg. 800 c.

(> idg. yagʷ-ia: fēpos, lat. vax, z. ὄψ).

ὄσα, ὄσάκις, enz. ep. = ὄσα, enz.
ὄσα, τό, neutr. dual., later gen. en dat. ὄσων, ὄσους (ὄσοισι SOPH. Ichn. 47 D.), oogen N 3, 435, HES. Th. 826, AESCH. Pr. 400, SOPH. Ant. 1231, EUR.

(W. ogʷ- zien, vgl. av. -axš- oog, arm. akn, pl. ac-k', oog, lat. oculus, got. augō [au i.p.v. a door invloed v. h. woord voor oor: ausō], = ndl. oog, lit. akis, o.b. oko).

ὄσεύομαι (ὄσσα), AR. Lys. 597 en PLUT., ὄστεύομαι, uit een goddelijk teeken afleiden, profeteeren, waarzeggen AR. l.l., POL., D. H., PLUT.
ὄσσιχος, dem. v. ὄσος, quantulus, hoe klein THEOCR. 4, 55.

ὄσομαι (z. ὄσσε), — 1 zien, kijken; τι, iets een bep. blik in zijn oogen leggen A 115, β 152, Σ 17, HES. Th. 571. — 2 overdr. vooruit zien, zien aankomen: een voorgevoel hebben Σ 224, κ 374. — 3 zich voorstellen, voor zich zien a 115.

ὄσος, ὅ, ep. = ὄσος.
ὄστ-άγρα, ἤ, pijn in de beenen THEOPHR.
ὄστακος, ὅ, EPICH., Ltr. ἀστακός, soort kreeft COM. (< *ostp-ko: o.i.n.d. asth(a)n- been, z. ὄστοῦ).

ὄσταφίς, ἰδος, ἤ, = ἀσταφίς, COM.
ὄσ-τε (z. ὄς), ἤ-τε, ὅ-τε, = ὄς, pron. relat., z. ὄς: HOM., AESCH. Pers. 16, SOPH. El. 151; ntr. ὄτε: a: dat, het motief aangevend A 32; b: omdat, daar A 244. — c: dat bij verba sentiendi et declarandi A 412, E 331.

ὄστέ/ινος, van been, beenen HDT. 4, 2, PL. Tim. 74 a, ARISTOT.

ὄστεο-γενής, uit de beenen voortgekomen; τὸ ὄ-ές, het ruggemerg PL.

ὄστεο-κόπος, door merg en been „beukende” gaande THEOPHR.

ὄστέον, τό, att. contr. ὄστοῦν, — 1 been, bot M, 185, Ψ 239 in een levend of dood lichaam PIND. I. 8, 52, HDT. 4, 61, ATT.: THUC. 2, 34, 29, TR.: EUR. Med. 1200, PL. Phaed. 80 d, N. T. Mt. 23, 27. — 2 pit v. vruchten THEOPHR.
(o.i.n.d. ásthi, gen. asthn-ás been, arm. oskr, alb. ast, lat. oss- [os]).

ὄστ-ίνος, τὰ ὄα, beenen fluiten AR. Ach. 863.

ὄσ-τις, Vormen: ep. ὄ-τις, ἤ-τις, ὅ-τι (ὅ τι of ὅτι), ep. ὄτι, gen. ὄστινος, ἤστινος, ὄστινος of ὄτου, ep. ὄτευ, ὄτεο, ὄτευ, ἰον. ὄτευ, dat. ὄτω, ep. en ἰον. ὄτεω, acc. ep. ὄτινα (o 395), gen. plur. ep. en ἰον. ὄτεων, dat. ep. en ἰον. ὄτέουσιν. fem. ὄτέρων HDT., acc. ep. ook ὄτινας O 492, neutr. ἄτινα (δτινα X 450), ep. ἄσσα, att. ἄττα, (naar ἄττα gevormd, van ὄστις. Voor -αττα z. τις),

HERACLIT. 41 D fem. ὄτέη; aeol. ὄτις SAPPHO 2, 2; 27 a 3 ALD., ALCAE. 98 ALD; cret. dat. ὄτιμι.

Gebruik: (ὄσ-τις is een contaminatie van twee aanduidingen van het relativum; ὄσ-τε [vgl. s.v. τε] en ὄ-τις, ὄ-τι, waarin ὄ ntr. is v. ὄς, eig. lat. *quod quis; het onbepaalde wordt in het laatste geval juist door het onbepaalde subject aangegeven τις. Daaruit eenerzijds ὄστις enz., anderzijds ὄ-τις tot in het ATT. doorgaande in gen. en dat.: ὄτσο, ὄτου, ὄτινας (een vingerwijzing msch. in δτινα X 450). Het is krachtens zijn ontstaan aangewezen op de functie van a: onbep. relativum, en juist door zijn onbepaaldheid (meer dan het gewone relativum ὄς) (aangewezen voor b: inleiding van afhankelijkke vragen.

I: onbep. relat., — 1 wie ook, wat ook maar: ieder die, alles wat, sinds B 188, α 47, alg. tot N. T. Mt. 5, 39. — 2 de zwaardere kracht, ook als klank, die ὄστις had tegenover ὄς maakte het ook geschikt om de nu volgende relatieve zin te onderstreepen en er een bijzonder gewicht aan toe te kennen. <Bovendien is in ons taalgevoel het meer algemeene een lichter aansprekend symbool voor causaal-verband, dan het individueele en speciale, waarbij ὄς meestal dienst deed. Men bespeurt immers het causaal-verband juist in grovere, grootere verbanden, terwijl ons de fijne vertakkingen van het speciale geval verborgen blijven. Vandaar dat ὄστις, zelfs zonder verandering van modus v. h. verbum de taak vervult, die men in het Latijn kent bij qui e. dgl., d. w. z. bij allerlei relat. zinnen met den connectivus. Dit begint reeds bij HOM., vgl. β 124. Het is dus: **I consecutief:** van dien aard, dat hij . . . AESCH. Pr. 38, XEN. An. 7, 1, 29 ἔστι τις οὕτως ἄφρων, ὄστις οὐκ ἔται; . . . zóó . . ., dat hij meent . . . — **II > causaal:** daar hij AESCH. Ag. 1065, ὄστις γε quippe qui AR. Th. 706. — en **III > final:** om te SOPH. O. R. 117. — 3 verzw. > gewoon relativum (wrsch. omdat ὄς = ἤ, ὅ te weinig geluid en kracht meer hadden), dus ter omschrijving van bepaalde voorwerpen Ltr., N. T. εἰς πόλιν Δαυεὶδ, ἤτις καλεῖται Βεθλεέμ. Luc. 2, 4. — 4 **Spec.:** ἔστιν, . . . ὄστις, est qui (e. comi.), er is iem. die, pl. er zijn er, die > sommigen. — 5 **Ntr. ὄ, τι, z. ὄτι.**

II: in afhank. vraag: wie, wat; vaag: > wat voor een, sinds I 167: τ 174, PIND. O. 7, 26, HDT. 5, 105; 6, 48, ATT. (niet meer N. T.). — Versterkt: ὄστισοῦν, wie (nu) ook maar PL. Symp. 198 b.

ὄστο-ειδής, beenachtig HIPPOCR.

ὄστο-θήκη, ἤ, lijkkurn LYCOPHR.

ὄστο-λογ-έω, beenderen (van een doode) verzamelen ISAE. 4, 19.

ὄστο-φυής, van beenachtigen aard BATR. 296.

ὄστρακ-ηρός, schaal ARISTOT.

ὄστρακ-ίζω, met scherven stemmen of veroordeelen; spec.: in Athene door het ostracisme THUC. 8, 73, 25, ANDOC. 4, 5, ARISTOT. A. II. 22, 5.

ὄστρακ-ίνδα, adv., παίειν, spel met scherven, waarvan de eene kant zwart en de ander wit was; deze werden op een lijn geworpen en naar gelang de eene of de andere kant bovenlag, moest een der beide partijen vluchten en de andere die vervolgen; ὁ βλέπειν AR. Eq. 855, naar de scherven zien, waarin tegelijk een toespeling lag op den ostracismus.

ὄστράχ-ίνος, aarden, σκεῦή LUC., N. T. 2 Tim. 2, 20.
ὄστρακισμός, ὅ, het schervengerecht en de veroordeeling of verbanning daardoor ARISTOT.

δοτρακόδερμος, met harde schaal; τὰ δ., schaal- en schelpdieren BATR. 295, ARISTOT.

δοτρακον, τό, — 1 schaal, v. *schaaldieren* of v. h. *ei* HYMN. Merc. 33, AESCH., THEOCR. 9, 25. — 2 aarden „schaal”, pot; ook gebroken pot: potscherf LYS. 4, 7, AR. Ran. 1188. — 3 scherf bij het spel *δοτρακίνδα* PL. Phaedr. 241 b. — 4 ostracisme PLUT. Alcib. 13. — 5 soort castagnetten (?) AR. Ran. 1305.

(: *δοτειον* z. d.: de stam op r- [in o.ind. **ásthz*, *asthn-ász*], gr. *δοτράγ-αλος*, vgl. *δοτακός*. Dit alles wijst op ouden r/n stam met zelfstandige nieuwe uitbreidingen).

δοτρακοφόρια, *ή*, het stemmen met scherven ARISTOT A. II. 43, 5, PLUT. Alcib. 13.

δοτρακώ, — 1 tot scherven breken AESCH. — 2 aardewerk maken, vand. hard maken ARISTOT.

δοτρέϊνος, schelp-, in eene schelp levend PL. Phil. 21 c.

δοτρειο-γαῶφής, 2, met purperverf beschilderd DICHT. bij PLUT. Tim. 31.

δοτρειον, τό, — 1 oester, mossel AESCH., COM., LUC. — 2 purperverf PL. Rep. 420 c.

δοτρειον, τό, 1 = voorgr. 1 PL. Phaedr. 250 c, — 2 purper PL. Crat. 424 d, ARISTOT.

(z. *δοτρακον*, oude r/n stam: **ost(h)r|n*).

δοτριμον, τό, stal ANTIM.

δοτρυά, ή εν:

δοτρυς, ύος, ή, een boom met hard hout THEOPHR. (< *δοτρο-δρῦς* been of steenboom, wegens het harde hout?? Vgl. *δοτρακον*).

δοτρώδης, beenachtig XEN. Eq. 1, 8, ARISTOT.

δοσφραϊνομαι, f. *δοσφρόσομαι*, aor. *ώσφρόμην*, ruiken, snuffelen, speuren, abs. of τιως, HDT. 1, 80 (*δοσμήν*) AR. Vesp. 792, PL. Phaedr. 96 b, XEN. Mem. 2, 1, 24, EUR. Cycl. 754.

(W. *g*hrā-*: o.ind. *ji-ghr-ati* zij rieken, part. *ghrā-td-*, msch. lat. *fragrāre*).

δοσφραντήριος, snuffelend AR. Ran. 893.

δοσφραντικός, tot het ruiken behoorend ARISTOT.

δοσφρησις, ή, ruiken, reuk PL. Phaedr. 111 b.

δοσφυ-αλγής, pijn in de heupen hebbend HIPPOCR., AESCH.

δοσφύς, ή, heup, lende, bekken (v. vrouwen) AESCH. Pr. 497, HDT. 2, 40, AR. Vesp. 225.

(msch. beenzwelling, uitzwelling van de botten op zij < *δοσ* + *σφῦ*: W. *sphēu-*: o.ind. *sphāwayati* hij maakt vet,forsch, ays. *spōwan* gedijen en vgl. met *δ* verlengd HESYCH. *σφυδών* *ισχυρός*, *εὔρωστος*, *δια-σφυδῶσαι* *αὐξήσαι*).

δοσχεά, ή, en **δοσχεος, ό**, balzak ARISTOT.

δοσχη, ή, — 1 jonge tak NIC. — 2 balzak HIPPOCR.

δοσχος, ό, ook *ώσχος*, jonge tak, twijg, *ήμεριδος* AR. Ach. 997.

(< *sm-* + W. *segh-* vasthouden. Over *sm* > *δ* [en *vóor* *χ* > *δ*] vgl. s.v. *δδοξίξ* en *δδοος* en z. *δζος*. Het eerste deel kan ook de praep. *ig.* *εἰδ* bij, met zijn).

δοσχο-φόρος, ό, z. *volg.*, HYPER.

δοσχοφόρια, τό, een feest, waarop zonen van burgers in vrouwenkleeding in plechtigen optocht naar den tempel van *Ἄθηνά σιμράς* gingen en wijrranken met druiven in de hand droegen (*δοσχοφόροι*) PLUT. Thes. 22.

δτα, aol. = **δτε**, SAPPHO 115 en 125 ALD., THEOCR. 29, 7.

δτ-άν, = **δτ' άν**, d. w. z. **δτε** + de *coniunctivus* generalis of *iterativus* met *άν* (z. *άν* § 11), wanneer eventueel of telkens wanneer. Sinds HOM. Δ 164, alg. tot n. t. Gaandeweg is het gevoel voor het bij elkaarhooren van den *coniunct.* en *άν* verdwenen zoodat later **δταν** ook optreedt met den Indic., vgl.

N. t. Mc. 11, 25; **δτανπερ**, juist zoo vaak als, telkens als PL. Phaedr. 103 e; **δταν πρώτον** of **τάχιστα**, zoodra als (eventueel) PL. Lys. 211 b, XEN.

δτε (z. *πότε*), *correlatief* bij *ποτε*; *relatieve coniunctie* v. *τιδ*; op een bepaald tijdstip wijzend: **toen, terwijl of nu, op een onbepaald: wanneer, terwijl, als**. De verdeling van de modi is bij *άν* beschreven (§§ 6, 11). M. a. w. voor feiten *indicativus* der verschillende tijden; voor *eventualiteiten* („wanneer”) of *algemeene tijdsbepalingen* („telkens als”) kan de *coniunctivus* of *iterativus* gebruikt worden; *aanwambelijk* met of zonder (*bijs.* T 337, E 522) *κέν* of *άν* in het tegenwoordig verband, d. w. z. na een hoofdtijd in den hoofdzin, en kan de optat. *generalis* of *iterativus* gebruikt worden (steeds zonder *κέν*, *άν*) in het verleden verband, d. w. z. na een *historischen tijd* in den hoofdzin. Sinds HOM. alg. tot n. t. — **N.B.** Het hangt van het verband der meegedeelde feiten af of **δτε** zuiver *temporaal* blijft of zich in de richting van een *causale coniunctie* beweegt: **toen nu > daar toen, nu > daar nu** vgl. β 314, PL. Phaedr. 84 e, alg. *Bestaat er tusschen de beide feiten strijd of wrijving, dan wordt de beteekenis concessief*: **toen of nu of alg. wanneer > terwijl** (toen, thans of in het algemeen), **> ofschoon** (toen, thans of in het algemeen), vgl. K 83.

δτέ, soms, in een tegenstelling **δτέ μέν . . . δτέ δέ** of **άλλ' δτε δέ** nu eens . . . dan weer Σ 599, Δ 64 (ook P 178 is *correlatief* gevoeld), EPICUR. 126 Us., AP. RH., POL. (deze wisselt met *ονηρ. ποτε* af).

(deze en dgl. *coniuncties* met *demonstr. kracht* zijn alle voortbrengsels van het verkeerdt gevoelde *δ* (niet *δ*) *μέν* . . . , *δ* *δε*. Alle *demonstr. pronomina* en *adverbia* beginnen met *τ-*; slechts *δ masc. niet*, maar dit valt geheel uit de lijn en is ook niet *correlatief*. Voor een Griek was echter *ή δ' ός* een vorm, die naar *ός, ή, ό* *relativum* moest leiden. Vand. *δτε* soms).

δ-τε (*δ* *τε* of *δ, τε*), *neutr.* van **δστε**; ook *ep.* en *ion. masc.* = **δστε**.

δτήμος, ion. = **δποτε**, HEROND. 3, 55.

δτι, ep. δτιι, (ntr. v. δστις). I. (**Onbep.**) *relativum*: “*Οτι* vervult feitelijk dezelfde rol als HOM. *δ* en lat. *quod* (z. *δς* aan het eind), m. a. w. het verbindt de volgende gedachte met de voorafgaande en constateert dat de inhoud van beide *δf* feitelijk identisch is *δf* ten nauwste onderling samenhangt. Het Latijn kan dit duidelijker maken. Even goed nl. als een Romein kan zeggen: *hoc (accus.) laetor* hierover ben ik blij (eig. deze vreugde ondervind ik), *zegt hij: quod laetor*, waarover ik blij ben (eig. welke vreugde ik ondervind). Vand. *id* (of *ideo*) *est, quod laetor eig.* dit is het, wat ik als vreugde ondervind en *dit is nu tenslotte* verschoven tot: hierom is het, dat ik blij ben. Men vergelijkte daarmee: ε 340 *τίπτε τοι ὄδδε Ποσειδάων ὄδδύσας ἐκπάγλως, δτι τοι κακά πολλὰ φυτεύει*; daar heeft men volkomen dezelfde verhouding als in het lat. voorbeeld. Zoo wordt **δτι** dan gebruikt als **dat** in zinnen als de zoo even bedoelde, wanneer men over aard en inhoud van een bepaald verschijnsel spreekt. — 2 Doch beschrijving van een gebeurtenis verglijkt al daadlijk tot een beschrijving van de *phasen* v. e. gebeurtenis; de beteekenis wordt *causaal*; **dat, > omdat of doordat**, vgl. I 76 *μάλα δέ χρεὸν πάντας Ἀγαυοὺς ἐσθλήης καὶ πυκνῆς* (sc. *βουλής*), **δτι** *δήιοι ἐγγύθι νηῶν κλιουσιν*

πύρα πόλλα. — 3 Doch bij sterk transitieve werkwoorden komt het aan de ontwikkeling dat > omdat niet toe. Deze eischen een object en onderwerpen nu de heele bijzin als object aan zich. Een Nederlandsch voorbeeld: „Hij vertelde mij zijn denkbeeld, dat hij gevonden had, dat nl. . . .” ∞ „hij vertelde mij zijn denkbeeld: dat hij nl. gevonden had, dat . . .” Hier zou men zonder den steun van de daling en de rijzing in de stem en het woordje „nl.” in den eersten zin niet weten, wat men van het woord **dat** moest denken: het verglijdt van relatief ntr. vanzelf tot voegwoord dat. Vgl. het Gr. P 411: δὴ τότε γ' οὐδ' ἔειπε κακὸν τόσον, ὅσον ἐτόχθη, μήτηρ, ὅτι ῥα οἱ πολλοὶ φίλατος ὄλεθ' ἔταιρος als het ware: ὅτι (ἦν): πόλυ φ. ὁ. ἔ. “Oti dus = dat bij verba sentiendi et declarandi, sinds H 448. Vandaar ook, dat vaak op δτι de onveranderde of weinig veranderde oratio recta blijft volgen in het Attisch (waarbij δτι het best met onze: is gelijk te stellen), vgl. PL. Prot. 317 e. — **Spec.** Vaak komen korte, versteende tusschenzinnen voor als δῆλον δτι, οἷδ' δτι, ongetwijfeld, zeker. — οὐχ ὅτι of μὴ ὅτι (vgl. οὐχ ὅπως.) Eig. ik zeg niet dat of (imp.) zeg niet dat . . . , gevolgd door ἄλλα (καί), wanneer het eerste als het meer van zelf sprekende door het tweede overbodig wordt gemaakt: laat staan dat . . . ; maar (zelfs) of niet allen (niet) . . . , maar zelfs. — II. **Indirect vraagwoord** (ook δ τι of δ, τι geschreven): wat > waarom, sinds A 64.

δτιή = δτι, omdat AR. Eq. 29, COM.; δτιή τί; omdat wat (het geval is)? AR. Nub. 755, 784, Pl. 136. (wrsch. > δτι ῆ, omdat waarachtig, -heusch of < δτι (δ)ή?).

δτιλος, δ, leed, ellende AESCH. Sept. 18; **δτιλος,** ellendig ALCAE. 102 ALD. (conject.)

(praep. δ z. δθριξ + tlā- kortste phase bij ἔτηλην).

δοτβ-έω, gedruiisch maken AESCH. Pr. 574.

δοτβος (evenals ὀτοτοῖ onomatop.), ὄ, geraas, leven HES. Th. 709, AESCH. Sept. 151, SOPH. Ai. 1202.

δοτοτοῖ (onomatop.) en ὀτοτοτοῖ, ook ὀτοτοῖ τοτοῖ AESCH. Ag. 1072, SOPH. El. 1245, EUR. Or. 1389.

δοτοτόζω, f. ὄζομαι, ὀτοτοῖ jammeren, weeklagen AR. Th. 1081, Lys. 520; pass. bejammerd worden AESCH. Ch. 327.

δοτ-αλέως (z. δτρῶνω), adv., snel Γ 260, HES. Sc. 410.

δοτρη-ρός, β, adv. -ῶς, snel, flink A 321, AR. Av. 909. (vgl. HESYCH. τρηρῶν· ἑλαφρόν z. δτρῶνω).

δοτρηγ-φάγος, ARCHIL. 102 ALD. = τρ.

δοτρυν-τύς, υός, ῆ, opwekking T 234.

δοτρῶνω, f. ὄνω, — 1 aandrijven, opwekken, aansporen, τινα Δ 254, II 167, PIND. N. 10, 13, AESCH. Ag. 304, SOPH. Ai. 60; pass. refl. zich spoeden E 369. — 2 v. dingen: bespoedigen, aanwakkeren M 277, PIND. N. 1, 34, AESCH. Sept. 726.

(δ praep. [z. δθριξ] + W. tuer-, korte phase τυξ > τ(φ)ρα in ὀτραλέως. Naast tur- ook trū- in ὀτρῶνω [vgl. πλῆνω: W. p(e)u-] en in τορῶνη, wrsch. van verlegde W. t(er)+eu-; t(er)-ē in ὀτρηρός of ὀτρηρός?).

δοττα, ῆ, att. = ὄσσα.

δοττεύομαι, att. = ὀσσεύομαι.

OY(οὐ) Vormen: voor' οὐκ, voor' οὐχ, in pausa (aan het einde v. vers of zin) HOM. οὐκί (eig. *οὐ-κί: idg. qⁱ- = ntr. τι(δ), aeol. vorm) = οὐ-τι geenszins, att. οὐ. Versterkt οὐ-χί (bij HOM.: O 746, II 762 wrsch. atticisme) vgl. vai-χί, z. d.

Gebruik (vgl. μή): bet. niet: — 1 Het wordt gebruikt als de feitennegatie (teg. μή bij wil- of

wenschaanduiding). Vaak gaat het zelfs met één bep. woord een nauwer eenheid vormen: οὐ φόναι (niet: niet zeggen . . . , maar) niet-zeggen, nee-zeggen > ontkennen; οὐ πόνυ (niet: niet heelemaal, maar) heelemaal niet. In een derg. verbinding zoekt οὐ het voornaamste woord op, niet in plaats, want het staat meestal ver naar voren in den zin, maar in junctieverband bijv. οὐκ ἔφασαν ἔθέλει is niet: οὐκ (ἔφασαν ἔθέλειν), maar = οὐκ, ἔφασαν, ἦθελον, niet, zeiden ze, waren zij bereid. — 2 Zoodra andere modi dan de Indic., dus in de eerste plaats de Inf. (A. c. I.), dan de Coniunct. (bijv. H 197) of de Optat. (Potentialis) op min of meer stellige manier feiten beschrijven, gebruikt men dus ook daar οὐ, niet μή. — 3 In vraagzinnen heeft οὐ of οὐ γάρ (= οὐ γε ἔρα) dus de kracht, dat het namens den spreker vraagt, „of iets niet zó is”, nl. als de spreker zichzelf het voorstelt. Het gebruiken van de vraag drukt hier al twijfel uit, met οὐ dus: twijfel aan het ontkennen van wat nu in woorden wordt uitgedrukt, vgl. nld. „niet waar?” (= lat. nōne (anders μή dat bepaald afweert, z. μή VI, 2). — 4 N.B.: οὐδέλις οὐκ = nemo . . . non = iedereen, doch οὐκ οὐδέλις (anders dan lat. nonnemo) werd niet: niet niemand maar bleef: οὐκ, οὐδέλις, neen, niemand en daardoor later: absoluut niemand. — 5 voor οὐ μή z. μή I A. Als zware negatie wordt het dan op nieuw met verschillende modi verbonden: m. opt. (SOPH. Ph. 611), zelfs m. inf. EUR. Ph. 1590. — 6 voor οὐχ ὅπως . . . , of οὐχ ὅτι . . . , vgl. s. vv. ὅπως, ὅτι. — 7 οὐ γάρ ἄλλα, bijv. μὴ σκόπτει μ' οὐ γάρ ἄλλ' ἔχω κακῶς, bet. want waarachtig . . . AR. Ran. 58, EUR. Iph. T. 1005. Dit vindt zijn verklaring in de ontwikkeling van ἄλλα (z. d. de inleiding); oorspr.: οὐ γε ἀρὰ ἄλλα: ἔχω κακῶς eig. het is nl., zooals ge ziet, niet anders: ik ben er slecht aan toe. N.B. In bet. „neen!” natuurlijk niet enclitisch, vgl. N. T. Mt. 5, 37, 2 Cor. 1, 17 (teg. vcl).

(wrsch. oudtijds οὐ-δ- vgl. οὐδ-αμός later als οὐδ' = οὐδὲ voortlevend, zooals lat nullus = nēullus. Dan vermoedelijk: lat. haud, waar de h zooals in vele woorden etymologisch geen recht van bestaan heeft en au- op onbeklemd ou-teruggaat, vgl. lavāre: λοφ-έω, avilluslam: ovis. Dit *oud- dan verw. m. o. ind. ud uit, weg, ier. ud-, naast *ad in got. út = nld. uit; vgl. s.v. odv).

οὐδ, adv. relat., correl. bij het vragende ποῦ, waar, alwaar, verw. onder welke omstandigheden SOPH. Pl. 1049, Alg. ATT.: THUC. 2, 86, PL. Phaedr. 248 b, tot N. T. Mt. 2, 9; οὐ μὲν . . . , οὐ δὲ op de eene . . . op de andere plaats EPICUR. 113 Us.

οὐδ, (gen. Féo (Fēv) (zo Δ 400, χ 19?) (aeol.) Féθεν (ook AESCH. Supp. 66), dat ἔφοι ὀ Fōi (ook lesb.), encl. Fōi, daarnaast Fiv (Cret. Gortyn), HES. ἔν; att. ἔ, οὐδ), — 1 eig. en oorspr.: pron. refl.: zich, hem, haar zelf sing. Y 261 en zoo steeds is het ATT., waar het, minder sterk dan ἐαυτοῦ, zelden voorkomt, meestal in afh. zinnen, vgl. σφᾶς. — 2 steeds enclitisch: als p. pron. person. v. d. 3e persoon: hem, haar A 114, 236. (ig. seyo-, suo-: daarvan HOM. acc. ἔφέ Y 171 ∞ fé [vgl. pamphyli. fhé < *cfé]).

οὐδᾶ, weel — 1 uitroep van afschuw N. T. Mc. 15, 29. — 2 bravo! EPICT. 3, 23, 24.

οὐαί (vgl. lat. vae), weel uitroep van smart en afkeer N. T. Mt. 11, 21.

οὐας, ατος, τό, ep. = οὐς, z. d.
οὐγκία, ῆ, uncia, in Sicilië uit het Lat. overgenomen ARISTOT.; vgl. νοῦμος.

οὐδ' ἄλλος, geen van beide den ander THEOCR. 6, 46.
οὐδ-αμά, nooit EMPED. 17, 6 D., HDT. 1, 5, TR.:
 SOPH. Ant. 763.
οὐδαμῆ, — 1 nergens HES. Sc. 218, HDT. 2, 43. —
 2 nergens langs > nergens heen HDT. 1, 24, XEN.
 An. 7, 6, 29. — 3 op geen manier HDT. 1, 34, TR.:
 SOPH. Ant. 874, PL. Gorg. 481 b, Phaed. 78 d.
οὐδ-αμὸ-θεν, *adv.*, nergens vandaan PL. Phaed.
 70 d, XEN. An. 2, 4, 23.
οὐδ-αμὸ-θι, *adv.*, *ion.* = οὐδαμοῦ, nergens
 HDT. 3, 113.
οὐδ-αμός (z. ἀμῆ), = οὐδείς, ook niet een, nie-
 mand, *als plur. bij οὐδείς*, nulli HDT. 7, 60.
οὐδ-αμὸ-σε, *adv.*, nergens heen THUC. 5, 49, 13,
 PL. Phaed. 108 a, DEM.
οὐδ-αμοῦ, *adv.*, nergens heen, geenszins, *ook m. d.*
gen., *bijv.* οὐδ. γῆς HDT. 2, 150, ATT.: THUC. 1,
 3, 28, *alg.*
οὐδ-αμῶς, *adv.*, op geen manier: geenszins HDT. 3,
 31, TR.: SOPH. Ant. 678, PL. Theaet. 176 c.
οὐδας, τό, *gen.* οὐδεος, *dat.* οὐδεῖ en οὐδεῖ, — 1
 bodem, grond v. e. *vertrek* ψ 46. — 2 aardbodem
 H 145, EMPED. 52 D., AESCH. Pers. 163, SOPH.
 El. 752.
 (*msch. met ἔδαφος*: W. *sed-* zitten, zetten; *ion.*
vorm < *sod+n-as of +nas? Ook lat. *solum* <
 *sodum met de bekende overgang van d > l?).
οὐ-δε, *eig.* maar niet B 753; < en niet (z. δέ) A
 330, *praegn.* ook niet > zelfs niet (= lat. nē . . .
 quidem). *Sinds* HOM. *alg.* tot N. T. Mt. 6, 20; 29
 (*slechts* en niet, zelfs niet; *niet meer*: doch niet. —
Verdriibeld: I 374 οὐδὲ . . . οὐδὲ noch . . . noch,
 vgl. 379—86 (*later daarvoor* οὐδὲ . . . οὐτε); οὐδὲ
 . . . οὐδὲ *bet. in het Attisch (en) A niet* . . . en
 ook B niet, *niet: nadrukkelijk* noch A . . . noch
 B, z. SOPH. Ph. 691—96.
οὐδ-εἰς, οὐδε-μῖα, οὐδ-έν, *gen.* οὐδενός, οὐδεμῖα,
 οὐδενός, *plur.* οὐδένας, *ion.* οὐδαμοί, — 1 (zelfs
 niet een): geen enkele; *subst.* niemand, niets,
sinds X 459, A 412, *alg.* tot N. T. (waar de latere
 nieuwe vorm οὐθείς evenals in Koine en PAP. naast
 de oudere voorloper: Luc. 23, 14, 2 Cor. 11, 8 *eld.*).
 — 2 *praegn.* niemand of niets van belang: οὐδὲν
 λέγειν, onzin praten (vgl. lat. nihil teg. aliquid).
 (οὐδὲ εἰς, *wat later ook steeds in levend taalgebruik*
mogelijk bleef; vgl. οὐδέ/μια. δ is in overeenstem-
 ming met de Sandhuwet der composita, vgl.
 Κράτ-ιππος e. dgl., *niet* *Κράθ-ιππος. Z. οὐθ-εἰς).
οὐδέ-κοτε, *ion.* = οὐδέποτε, HDT. 8, 111.
οὐδένια, ἦ, nietigheidje PL. Phaedr. 234 e.
οὐδενὸς-ωρος (*hypostase uit οὐδενὸς ὄρα* niemands
 zorg of belangstelling), 2, geen opmerkszaamheid
 waardig: verachtelijk © 178.
οὐδέ-πη, *adv.*, *beter* οὐδέ πη, en volstrekt niet Z 267;
m. ἔστιν, en ook is het volstrekt niet mogelijk
 HYMN. 6, 58.
οὐδέ-ποθι, *beter* οὐδέ ποθι, en nergens v 114.
οὐδέ-ποτε, *adv.*, *bij* HOM. *beter* οὐδέ ποτέ (en) nooit,
v. verleden en toekomst E 789, Σ 283, HES., SOPH.
 Ph. 1084, PL. Gorg. 473 b, XEN. An. 2, 6, 13,
 N. T. 1 Cor. 13, 8.
οὐδέ-πω, *adv.*, *vaak* nog οὐδέ(. . .) πω, — 1 (maar-)
 (en) nog niet A 497, AESCH. Pr. 320 SOPH. Ph. 446,
 PL. Phaedr. 92 b, Symp. 172 e, XEN. An. 7, 3, 24. —
 2 toch nog niet γ 23. — 3 zelfs nog niet Φ 410, XEN.
 Mem. 3, 6, 8. — 4 nog nooit N. T. Joh. 7, 39.
οὐδε-πώ-ποτε, *adv.*, nog nooit SOPH. Ph. 250, PL.
 Symp. 175 c, Ap. 25 c.
οὐδ-έτερος, — 1 geen van beiden HES. Th. 638,

HDT. 9, 40, PL. Lys. 212; *pl. n. als adv.* PL. Theaet.
 184 a, Polit. 258 a. Οὐδὲ(. . .) ἑτερος is sterker. —
 2 neutrum GRAMM.
οὐδ-ετέρως, *adv.*, op geen van beide manieren PL.
 Leg. 902 b.
οὐδ-ετέρωσε, *adv.*, *beter* οὐδ' ἐτέρωσε, naar geen
 van beide zijden Σ 18.
οὐδ-οπωσ-οῦν en οὐδ-οπωστι-οῦν, *adv.*, in het
 geheel niet, niet in het minst, *beter gesplitst*, vgl. PL.
 Theaet. 183 b, Symp. 194 b.
οὐδός, ὁ, — 1 weg, *slechts* ρ 196. — 2 drempel
 Z 375, α 104 (toegang), λέτινος PARM. 1, 12 D. —
 3 *overdr.* ἐπὶ γῆρας οὐδῶ, op den (toegang tot)
 drempel van den ouderdom X 60, ο 246, HES. O.
 331, HDT. 1, 90, PL. Rep. 328 e, HYPER., LYCURG.
 (*allen in navolging v. HOM.*).
 (< ὀδφος, *wrsch. uitgegaan van ion.*, *dus psilo-*
tische dialekten < sod-γο- (vgl. οἰδός), W. *sed-* gaan,
 z. ὀδος. *Semas. overgang of gang?* Vgl. βηλός: βαῖνω,
ndl. gang als nauwe toegang en ρ 196).
οὐδ-οστι-οῦν, *neutr.* οὐδ-οτι-οῦν, niemand, wie
 het ook is, niets, wat ook; *ntr. als adv.*, niet in het
 minst; *beter in twee woorden*, vgl. PL. Euthyd. 287 d.
οὐθαμὸ-θεν, nergens vandaan EPICUR. 142 Us.
οὐθαρ, ατος, τό, — 1 uier ι 440, HDT. 4, 2,
 PLUT. — 2 moederborst AESCH. Ch. 532. — 3 >
 volheid, weelde, οὐθ. ἀρούρης I 141 (vgl. VERG.
 Aen. 1, 531 *uber glebae*).
 (W. *oudh.*, *oude r/n-stam*, vgl. o. *ind.* udhar,
gen. udhn-as uier, *lat.* über als *subst.* en > *adj.*,
ohd. atar. ndl. uier, *lit.* udrū' ti melk geven, vgl.
 o. b. vyme).
οὐθ-εἰς, *neutr.* οὐθ-έν, *latere vorm* = οὐδείς,
 COM.: MEN. Epit. 60, ARISTOT., THEOPHR., PAP.,
 N. T. Luc. 23, 14.
οὐκ, z. οὐ.
οὐκ-έτι, *adv.*, niet meer, niet langer, niet weer, niet
 verder, *sinds* α 189 *alg.* tot N. T. Mt. 19, 6.
οὐκί, z. οὐ, niet, neen α 268, K 445, HDT. 1, 132.
οὐκ-οῦν, *ion.* οὐκ-ὄν (de *nadruk ligt* *blijkens het*
accent op de negatie, die dus zijn oude kracht be-
 houdt), — 1 *dus niet*: nu niet (HDT. 1, 24),
 althans niet, zeker niet HDT. 7, 206, THUC.
 1, 10, 23, TR.: AESCH. Pr. 322, PL., Phaedr. 258 c.
 — 2 in *vraagzinnen* (de *teksten schrijven* οὐκ ὄν
 HDT., en bij ATT. οὐκ οῦν TR., οὐκ οῦν PL., N. T.
 Beide kan *juist geweest zijn*; vgl. *ndl.* het ontstelde of
 verontwaardigde: (is dat) niet wáár? ☞ tegenover het
 afgesloten tot één woord *vergroeide* nie(t)waar?). *Bet.*
 = *lat. nōnne: niet . . . ?* > *toch immers wel* + (in
 verband met het voorgaande), nu (= οὐν), vgl. daar-
 voor οὐ 3: HDT. 7, 147, TR.: AESCH. Pr. 52, PL.
 Phaedr. 258 a, N. T. Joh. 18, 37.
οὐκ-οῦν, *dus*, derhalve THUC. (1 × 1) 3, 63, 31,
 TR.: SOPH. Ph. 639, PL. Rep. 559 a.
 (= οὐκ οῦν 2 en eerst daaruit ontstaan; vgl.
 ± *ndl.* nie(t)waar? dat is afgesproken! ☞ SOPH.
 Ph. 639 z.d., > dat is dus afgesproken. *Het*
accent ligt hier steeds op het niet-negatieve deel:
 οὐκ-οῦν).
οὐ-κω, *ion.* οὐπω = οὐπω HDT. 1, 32.
οὐκ-ὄν en οὐκ-ὄν, *ion.* = οὐκ οῦν, HDT z.d.
οὐ-κως, *ion.* = οὐπως, HDT. 9, 55.
οὐλαί, ὄν, αἰ, *att.* δλαί, *arc.* δλοαί (< δλεF-αι,
dus vollere vocaalphase), (gebroken) gerstekor-
 rels op het offerdier gestrooid γ 441, HDT. 1, 132;
 160, AR. Pax 960, Eq. 1167.
 (< δλF-α, vgl. met β = F sicil. δλβ/αχv-ιον com.,
 W. eleu-, z. δλωα en ἔλυμος z.d. Vgl. Ἐλευσός?).
οὐλαμός, ὁ, — 1 *eig.* gedrang, opeengedrongen

menigte A 251, v. *bijen* NIC. Th. 611. — 2 spec. escadron cavalerie PLUT. Lyc. 23.

(II EIA(Ω). Vgl. HESYCH. γολάμος· διαγωγός [γ bet f]; οὐλ. wrsch. < *ο-φολ-αμος, beter dan *φολ-ο-αμος. Vgl. ὄρχαμος, ποταμός, πλόκαμος).

οὐλή, ἡ, geheele wond, litteeken τ 391, EUR. El. 573, PL. Gorg. 524 c, XEN. Mem. 3, 4, 1, POL. (< γοι-να-: W. *yel-* [z. lat. *vello*] openrukken, scheuren: n. pers. *valāna* wond, lat. *volnus*, cymr. *gweli* wond).

I. οὐλ-ιος (III οὐλος), verderfelijk A 62, HES. Sc. 192, PIND. O. 9, 76, SOPH. Ai. 933.

II. οὐλλιος (II οὐλος), wollig, dik BACCH. 17, 53. οὐλό-θριξ, -τριχος, kroesharig HDT. 2, 104, ARISTOT.

οὐλο-κάρηνος, — 1 met dicht, kroes haar op het hoofd τ 246. — 2 met den heelen kop, met kop en al HYMN. Merc. 137.

οὐλο-κόμης, ου, ὁ, kroesharig PLUT. Arat. 19. οὐλο-μελία, ἡ, ion. δλομέλεια, ongedeerdheid: volledigheid HIPPOCR., ARISTOT.

οὐλόμενος, met meêr. verleng. ὁ > οὐ, — 1 te gronde gericht: ellendig σ 273, SOPH. Ant. 840(?) — 2 vloekwaardig, verwenscht A 2, ρ 484, HES. Th. 225, EMPED. 17, 19 D., PIND. P. 4, 293.

(: ἄλλομαι, hetzij met mediale, niet pass. bet, hetzij pass. = lat. *perditus*: verloren ω schurkachtig, doortrapt > vloekwaardig).

οὐλον, τό, tandvleesch, gew. pl. AESCH. Ch. 898, PL. Phaedr. 251 c.

(: I EIA(Ω) omhullen, vgl. εἰλόω < ε-ελ(ν)υ-, lit. *volvo* < *uelu-ō, zoo ὁ. < φολ-ο- of ο-φλ-ο-).

οὐλό-ποδος, met geheelen voet: met stam en al HYMN. Merc. 137.

I. οὐλος, — 1 geheel: ongedeerd; in den groet οὐλε = *salvē*, wees gegroet! heil UI ω 402. — 2 geheel: vol, ἄρτος ρ 343.

(< *solvo*-z. ὄλος; daarnaast HESYCH. ὀλοεῖται ὑγαίνει; ὁ. < ὀλοφο- dat ook in bet. vlak naast *salvus* staat. Juist zooals *salvē* eig. *voc.* later als *imp.* werd opgevat en een *ww.* *salvēre* deed ontstaan, zoo οὐλε [ω 402]; een *ww.* οὐλεῖν = ὑγαίνειν bij STRABO p. 635).

II. οὐλος, — 1 gekruld, wollig, κόμαι ζ 231, τάπητες Π 224, v. haar HDT. 7, 70, BACCH. 16, 113. — 2 dik, βακτηρία HEROND. 8, 43. — 3 overdr. v. geluid: dicht, verward, door elkaar, ὁ-ον κεκληγώτες P 756 (of: III οὐλος verderf schreeuwend).

(W. *yel-* draaien, krullen, z. I EIA(Ω), lat. *volvo*: daarvan v-stam met o-suffix *vol(e)s* o.: < οὐλος, o.b. *vlasi* en russ. *volosŭ* haar. Ook ὁ. < ο-φ(ο)λ-ος is mogelijk van denzelfden W. *uel* [vgl. van den homonymen W. *yel-* οὐλαμός], waarnaast de e-phase in ε-φ(ε)λ-α = εἰλή made, worm. Verw. is o. ind. *urnā*, lat. (ο)lāna < *urnā* van een verlengden W. *uel*+*ā*-).

III. οὐλος, dor. ὄλος(?) ΔΙΟΜ. 103 ALD., verderfelijk, verderf brengend, Ἄρης E 461, 717, Φ 536, wrsch. ook *δνειρος* B 6, 8 (ω *αίνος* π 568; of in dit geval < φολ-φο-: W. *yel-* bedriegen, waarvan ἐλεφαίρομαι bedriegen afgeleid is, dat van de droomen gezegd wordt τ 565, vgl. lit. *apvilti* bedriegen, *vŷlius* list). (: ἄλλομι, wrsch. < ἄλ-φος).

οὐλό-της, ἡ, kroesachtigheid ARISTOT., PLUT. οὐλο-χῦται (: οὐλά), αἶ, de op het offerdier „gestrooide” gerstekorrels A 449.

οὐλόω, pass., tot een litteeken worden ARISTOT. οὐλω, z. I οὐλος.

οὐλν(οὐν), ion. dor. aeol. ὠν. — Staat nooit op

de eerste plaats, soms tusschen praep. en *ww.* in, bijv. HDT. 1, 194, AR. Ran. 1047.

Gebruik: Οὐν heeft (z. b.) eeuwen vroeger dezelfde ontwikkeling doorgemaakt als οὐκ-οὐν. Het geeft dus een nauwe causale verbinding met het zoo juist meegedeelde aan, dat als oorzaak of motief voor de door οὐν beheerschte woorden optreedt. Bet.: — 1 (daardoor, daarom; zwakker:) *dus, nu* of: (in tijd minder bepaald) *dan, eens* (Γ 4). Sinds HOM. Υ 7 alg. tot n. t. Mt. 1, 17. — 2 Vaak vat οὐν het voorafgaande weer samen, vooral na tusschenzinnen: *dus* zooals ik zeide, welnu dan PL. Lys. 223 b. — 3 in hypothetische gedachten ontwikkelt zich uit de oorspr. bet.: niet waar? hier: immers, werkelijk, inderdaad: εἰ δ' ἔστιν, ὥσπερ οὐν ἔστιν, θεός, als hij (Eros) echter, zooals hij inderdaad is, een god is, dan... PL. Phaedr. 242 e, Ap. 21 d. — 4 Daar οὐν oorspr. een beroep doet op de als van zelf sprekende instemming van den persoon, met wien men spreekt, leent het zich bijzonder goed voor het uitdrukken van algemeen erkende of algemeen gehouden gedachten. Vand. dat het bij *relativa* (ook onbep. *relativa*) de gedachte nog vager, algemeener maakt: ἔστις οὐν, al wie nu maar, bijv. PL. Prot. 323 a. — 5 vand.: in ieder geval SOPH. Ant. 769, PL. Rep. 330 e. — 6 > tenminste, althans (nog versterkt in γ' οὐν, γοῦν, z. d.). Vaak in verbinding met δέ, δή, PL. Rep. 337 c, XEN. An. 1, 2, 12.

(de versch. vormen der gr. dialecten wijzen op oergr. *ōun*, dat zelf weer < *ōu* + *nē*, de idg. negatie, die ook als vraagwoord dienst deed, vgl. nog lat. *nē*. ω *nē?* teruggaat. Gr. **ōu-ne?* = lat. *nōn-ne?* m. a. w. *ōu* = gr. *ō* (z. d.) en gr. *ōu* + *nē?* heeft eeuwen eerder dezelfde ontwikkeling doorgemaakt als later met een herhaling v. h. zelfde proces *ōuk-ōuv* dus niet? niet waar? > *ōukōuv* dus wel...! De oorspr. bet. was dan: niét wáár? niet? *ōu* is de zgn. gerekte phase < idg. praep. *oye* [niet *aye!*] Deze vorm met a berust uitsluitend op één glosse bij HESYCH. want lat. *aufero*, -*fugio* kan, indien het met *oye* samenhangt, uit *oye* ontstaan zijn in onbeklemd positie, vgl. lat. *lavare* < **lovare*: gr. *λοφέω*. Dezelfde verhouding bij het woord voor oor, *ig.* *ous*-met verlengingen, ook hier weer slechts in het Lat. *auris* met a, in een taal dus die ook o behouden heeft]. Gr. *ōu* ontwikkelde zich overal tot *ō* doch *ōun* kan, evenals de acc. *g'ōun* > *βῶν* en *βοῦν* werd, in de dialecten zich verschillend ontwikkelen, > *ōv* [< *ō(u)n*] of *ōv* [< *ōun*]. Kortste phase bij deze lange *diphthong* *ōu* is *ig.* [*au* >] *u*; dit + *d* in germ. *ūt*, nld. uit naast lat. (h) *aud* [< idg. oud < onbeklemd of enclitisch] of < idg. *au-d*, z. b.], z. *ōv*. — *Ig.* *oye*: *ōu* betekende weg van, spec. omlaag, weg van bij beweging).

οὐνεκα (eig. *ōv* gen. + *ἐνεκα*), voor *voc.* ook οὐνεκεν, — 1 wa ar o m relat. I 505, γ 61, PIND. P. 9, 93. — 2 gew. (als attractie uit τούτου *ἐνεκα* ὅ, daarom dat vgl. A 111), o m dat A 11, PIND. O. 14, 19, AESCH. Supp. 639, SOPH. Ph. 586. — 3 vand. > dat vgl. ψ 214, ook na verba sentiendi et declarandi, = οτι A 21 (elders niet in de *Ilias*), ε 216, o 42, SOPH. Ph. 232. — 4 later = *ἐνεκα*, ter wille van, om; verzw. wat betreft SOL. bij ARISTOT. A. Π. 12, 4, v. 1, THUC. 6, 56, 30, SOPH. Ph. 1038, verzw. Ph. 774, AR. Nub. 420; ὀλίγου οὐνεκα als het om een oogenblik te doen is; eventjes AR. Lys. 74.

οὐνομα, enz., ion. = *δνομα*, enz. οὐ-πα (of -πα), dor. = οὐπη, AR. Lys. 1157.

οὐ-πη (*beter* οὐ πη), *adv.*, — 1 nergens N 191 — 2 *modaal*: nullo modo, in geen geval ε 140.

οὐ-ποθι (*beter* οὐ ποθι), *adv.*, nergens N 309.

οὐ-ποκα, *dor.* = οὐποτε.

οὐ-ποτε, *daarnaast alg.* οὐ ποτε, *adv.*, nooit A 163, *sinds* A 234 *alg.* ΔΤΤ.: PL. Phaedr. 245 e.

οὐ-πω, *daarnaast alg.* οὐ πω, *adv.* — 1 nog niet, *sinds* A 224 *alg.* tot N. T. Mt. 24, 6. — 2 *verzw.* > niet, geenszins (*vgl.* οὐ-πως) Γ 306, SOPH. O. R 594, XEN. An. 1, 9, 25.

οὐ-πώ-ποτε, *adv.*, nog nooit A 106, AESCH. Eum. 616, MEN. Perik. fr. 2.

οὐ-πως, *beter* οὐ πως, *adv.*, op geen manier, volstrekt niet N 729; *spec.* οὐπ. ἔστῃ, het is (volstrekt) onmogelijk, *c. inf.* M 65.

οὐρά, ἡ, — 1 staart Υ 170, HDT. 2, 97, SOPH., (EUR.) Rhes. 784, XEN., N. T. Apoc. 9, 10. — 2 *obsc.* = αἰδοῦν SOPH. — 2 *milit.*: staart = achterhoede XEN. An. 3, 4, 42, Hell. 6, 5, 18. (*z.* ὄρρος. Een groep als ὄρσ- ontwikkelde zich verscheidend in verband met de verschillende plaatsing v. h. accent: ὄρσ- > ορρ- doch ορσ- > ορρ-). *Vgl.* lat. *urruncum* uiterste d. w. z. onderste deel v. d. aar).

οὐρ-ἄγ-έω, bij de achterhoede zijn POL.

οὐρ-ἄγ-ία, ἡ, — 1 het aanvoeren van de achterhoede en — 2 achterhoede POL., PLUT.

οὐρ-ἄγός, *eig* de achterhoede aanvoerend, -sluitend; *in den* ὄρριος λόχος, de flankformatie, de laatste man, opvolger v. d. λοχᾶγός, XEN. An. 4, 3, 26.

οὐραίος, — 1 van den staart Ψ 520, LUC.; τὸ δ-ον, staart ARISTOT. — 2 *overdr.* aan het achtereinde: πόδες, achterpooten THEOCR. 25, 269; *bij subst. praedicat.*, achteraan EUR. Ion 1154.

οὐρ-ανή (*z.* οὐρέω), ἡ, kamerpot AESCH., SOPH.

οὐραν-ίζομαι, tot aan den hemel reiken AESCH.

οὐραν-ίδης, ου, δ, hemelling, god EUR. Tr. 842, Ph. 823.

οὐράν-ιος, *bij* LUC. 2, — 1 in of van den hemel; *subst.* god(in): hemelsch (HOM. *vgl.* οὐρανίων), HYMN. Cer. 55, PIND. P. 3, 75, ALCM. 40, 2 ALD., HDT. 4, 59, AESCH. Pr. 164, SOPH. O. R. 301, EUR., *praedicat.* AR. Vesp. 1530, PL. Symp. 185 b, N. T. Mt. 5, 48. — 2 *verzw.* geweldig groot AESCH. Pers. 573, SOPH. Ai. 196, AR. Ran. 781.

οὐραν-ίσκος, δ, hemel, = dak van kamer of tent PLUT. Alex. 37.

οὐρανίων, *substantiveering* v. οὐράνιος, in den hemel wonend, θεοί A 570, *subst.* E 373.

οὐρανο-γνώμων, kundig in de dingen, die den hemel betreffen LUC. Icarom. 5.

οὐρανό-θεν, *adv.*, van den hemel af (*ook met ἀπό en ἐξ*), A 195, ἐξ Θ 19, HES. Sc. 384, N. T. Act. 14, 17.

οὐρανό-θι, *oude locatief-formatie, adv.*, in of aan den hemel: οὐρανόθι πρό, aan den hemel aan den voorkant Γ 3.

οὐρανο-μήκης, „hemellang” = hemelhoog, tot in den hemel reikend ε 239, HDT. 2, 138, AESCH. Ag. 92, AR. Nub. 357, ISOCR. 15, 134, PLUT.

οὐρανό-νίκος, den hemel overwinnend AESCH. Supp. 165.

οὐρανο-πετής, van den hemel gevallen EMPED.

οὐρανός, δ, — 1 de hemel, het hemelgewelf als het bevochtigende, *bevruchtende witspansel, sinds* A 443 *alg.* tot N. T. 1 Cor. 8, 5. *Spec.* nog ὕδωρ (ἐξ οὐ-οὔ) regenwater THUC. 2, 77, 18, *vgl.* 8, 42, 20, XEN. An. 4, 2, 1, N. T. Mt. 5, 34. — 2 hemel als woonplaats der goden Z 108; *gepersonaliseerd* O 36; als woonplaats v. God. — 3 luchtruim,

vgl. ξ 302, XEN. Oec. 19, 9, N. T. Mt. 6, 26 τὰ πετεινά τοῦ οὐ-οὔ, de vogelen des hemels. — 4 (*door Joodsch gebruik*) = God: ἀμαρτάνειν εἰς τὸν οὐρανὸν N. T. Luc. 15, 18. — 5 wereld, heelal PL. Tim. 28 b, ARISTOT. — 6 verhemelte ARISTOT. (*iesb.* ὄρρανος SAPPHO 1, 11 ALD., ALCAE, 55 ALD. *ook als* ὄρρανος *gescandeerd* SAPPHO 47, 56 ALD., ALCAE, 90, 1 ALD. (*niet ὄρ.!*); *boeot.* en *dor.* ὄρ-ALCM. 40, 2 ALD., CORIN. 5, 79 ALD. W. *yer-naast yer+s-* water: wateren en bevochtigen. Oὔ. is dus *morphol. masc. bij οὐρανῆ!* De oud-gr. vorm was *yours-anós, waarmee alle dial. vormen verklaard zijn. O. ind. Várurā- god v. d. hemel bij nacht en v. d. (stortbuien) hemelsche wateren is van het verwante subst. varu- water: W. *yer-afgeleid.* z. o. ind. vár, vári water. *Vgl.* οὐρον).

οὐρανο-στεγής, den hemel bedekkend AESCH.

οὐρανοῦχος, 2, den hemel bewonend AESCH. Ch. 760.

οὐραξ (οὐράξ), αγός, ἡ, naam van den vogel die elders τέτραξ heet ARISTOT.

οὐραχός, δ, de urinegeleider in den navel van pasgeboren kinderen HIPPOCR.

οὐρέ-θρεπτος, (of οὐρ-), op het gebergte gevoed, opgegroeid EUR. Hec. 205.

οὐρέιον, τό, z. II οὐρος.

οὐρειος, *ep.*, in of van het gebergte HYMN. Merc. 244, TIMOTH. Pers. 135, EUR. Ph. 806.

οὐρεσι-βώτης, ου, δ, *ep.*, in de bergen het vee weidend, χώρος SOPH. Ph. 1148.

οὐρεσι-δρόμος, *ep.*, door het gebergte voortsnelend EUR. Ba. 986.

οὐρ-εύς, δ, *ion.* = ὄρευς, muilnier A 50, K 84, HES. O. 32, HDT. z. ὄρευς.

οὐρ-έω (z. οὐρον), *impf.* ἐούρου, f. οὐρήσομαι, wateren HES. O. 729, 758, HDT. 1, 133, AR. Vesp. 394, XEN.

οὐρή-θρα, ἡ, urinebuis ARISTOT.

οὐρη-μα, τό, urine HIPPOCR.

οὐρη-τήρ, ἡρος, δ, = οὐρήθρα, HIPPOCR., ARISTOT.

οὐρητ-ιάω, *desiderat. bij* οὐρέω, aandrang tot wateren hebben AR. Vesp. 807, ARISTOT.

οὐρ-, οὐρεi-

οὐρία, τά, *ion.* = ὄρια z. d. grenzen HDT.

οὐρία, ἡ, z. οὐριος.

οὐρίαχος, δ, speerschacht N 443, II 612, P 528. (*vgl.* οὐραχος bovenste deel v. d. halm, waar de aar begint = lat. *urruncum* onderste deel v. d. aar; *oὔ.* < orsio- z. ὄρρος, οὐρά. Voor *suff.* *vgl.* κύμβαχος: κύμνη met *verw. bet.*).

οὐρι-βάτης, door het gebergte loopend EUR. Phaeth. p. 70, v. 27 v. A.

I. οὐρ-ίζω, *ion.* = ὄριζω, — 1 begrenzen HDT. 2, 16. — 2 grenzen aan HDT. 4, 42.

II. οὐρ-ίζω, *overdr.* met gunstigen wind tot voorspoed leiden AESCH. Pers. 602, SOPH. O. R. 696.

οὐρ-ιος, soms 2, — 1 met gunstigen wind (zeilend, varend) BACCH. 12, 130, THUC. 7, 53, 25, SOPH. Ph. 355, 780, XEN. Hell. 1, 6, 37, POL. — 2 gunstigen wind gevend AESCH. Supp. 594. — 3 *overdr.* gelukkig verlopend, voorspoedig AESCH. Ch. 814, SOPH. Ai. 1083, EUR. Herc. 95. — 4 δ-ον φόν, windei ARISTOT. — 5 ἡ οὐρία, gunstige wind PL. Prot. 338 a.

οὐριο-στάτης, ου, δ, νόμος, een gunstigen wind instellend: een voorspoedig bewind beginnend, νόμος AESCH. Ch. 821.

οὐρισμα, τό, *ion.* = *δρισμα*, grensscheiding HDT. 2, 17.

I. οὔρον, urine τό, HDT. 2, 111, ARISTOT.

(*< uorso-*, W. *uer* + *s-*, z. *οὐρανός*, o.ind. *varsā-* n. regen, *vr̥sa-* stier [als: bevruchter], lat. *verres* mannetjesvarken, lit. *ver̥szis* kalf. W. *uer-* vgl. o.ind. *vār-* water, o.i.e. *feraim* ik giet. De oorspr. bet. v. *οὔρον* was „water“, vgl. *nll* wateren).

II. οὔρον, τό, — 1 een bepaalde afstand: regelmatige lengte van een vore K 351, § 124. — 2 *vand.* ook: worpaastand, schootsafstand Ψ 431. (*eig.* later *sing.* bij *οὐρά*, oud *collectivum* v. *οὔρος* = *δρος* grensvore. Oorspr. vore door een muilezel of ander trekdiër getrokken K 351, later ook van een bep. lengte voor ander beweegmateriaal. Vgl. reeds schol. Ven. A op K 351 = τὰ δρια καὶ πέρατα τῆς αἰλακος, ἦν τὸ δριμὸν ζεύγος τέμνει).

οὔρο-πίγνιον, τό, = *δροπιον*, ARISTOT.

I. οὔρος, δ, wind, met en zonder *ἕμενος* vaak spec.: gunstige wind, overdr. voorspoed, goede kans A 479, δ 520, PIND. P. 4, 292, *ἕμων* P. 4, 3. HDT. 4, 163 *orak.*, AESCH. Sept. 854 en SOPH. Ph. 855, overdr. EUR., XEN. Hell. 2, 3, 31.

(*οὔρος*: *αἶρα* = *οὔρον* water: *αἶρ(ος)* water, vgl. *κέντ-αυρος*, *ἀν-αυρος* droogstaand, o.n. aurr water, lit. (*jaurus* drassig; vgl. = *οὔτος*: *αὔτᾱ*. In de eerste 2 woorden W. *uer-* water [z. *οὐρανός*] en [*msch.* daarmee identisch] W. *uer-* bewegende lucht, vgl. *ἄεθρ*, *ἄεθμ*).

II. οὔρος, δ, die „ziet“ en waakt: wachter o 89, meest v. Nestor. δ. Ἀχαιῶν Θ 80, γ 411.

(*< φορ-φο-* z. *δρομαι*, *δράω*. Daarnaast op *Creta ἀρεῖον* [G.D. 5075], 79) wachthuis, wachtpost en [*ib.* 4952] *οὔρεῖον*, volgens HESYCH. *φνλακτιριον*).

III. οὔρος, τό, *ion.* = *δρος*, berg A 157, HDT. 1, 72.

IV. οὔρος, δ, *ion.* = *δρος*, grens M 421, Φ 405.

οὔρός, δ, geul, waardoor de schepen op hun kiel naar zee geduwd werden B 153.

(*< οὔρ-ό-* W. *oru-*: *eru-*, vgl. *οὔρῶσσα*. Ouder *er(e)u-*: *or(ou)u-*. Z. ook *ἐρῶσι-γῶρον* de aarde opwoelend, lit. *urvā* gat, hol, kuil, o.b. *rovū* kanaal, sloot).

οὔροτάλ, *bij* de Arabieren de naam van Bacchus en van den zonnegod HDT. 3, 8.

οὔς, HOM. *οὔατος* (slechts μ 200: *ὠσίν*), τό, later *ὠτός*. dor. *ion.* [niet HDT.] *ῶς*, — 1 oor N 177, HDT. 1, 8, ATT.: TR., (SOPH. O. R. 371), PL. Phaedr. 253 e, N. T. Mt. 13, 15. — 2 oor, hengel A 633, Σ 378. — 3 overdr. het oor als (toegang tot het) verstand n. t. Mt. 13, 15, 16.

(*Idg. ous-* met verschillende verlengingen; *gr.* een *s-*stam als *γένος*: *ou(s)-os* > *οφος* > *οὔς*; daarnaast *ous* [uit ouder *ou(e)s*] > *δ(ω)s*, *ὠς* dor. *ion.* *ὠφατα* ALGM. 80 ALD. *ἀμφ-ὠσς* THEOCR. 1, 28, and. Vgl. av. *uš-i* beide ooren, arm *unkn* [*ous-n-*] *gr.* *οὔατος* [*ous-n-tos*]; > *δ(φ)ιατος* > *ὠτός ion. att.*], alb. *ves* [*ous-i*], lit. *aus-culture* *o auris* [*aus-resp. aus-i-*, < ouder *ous-*], gall. *Su-Asia* met schoone ooren, o.i.e. *au* [*<ous-*], got. *ausō* [*ous-on-*], *nll.* oor [*ous-o*], lit. *ausis* [*ous-i-*], o.b. *ucho* [*<ous-os* = *gr.*, z.b.]).

οὔσια (*latere* -*ia* afl. v. *οὔσα*: *εἶμι*), ἡ, — 1 wat men, het is: aard, wezen, natuur PL. Phaedr. 247 e ἡ ἀχρόματος... οὔσια ἄνωτος οὔσα ψυχῆς Phaedr. 65 d; Prot. 349 b, de πέμπτη οὔσια quinta essentia, grondstof v.-Socr. — 2 wat men, het werkelijk is, werkelijkheid PL. Soph. 246 b, 148 a. — *Concr.*: 3 huisgezin SOPH. Tr. 911. — 4 reële have en bezit: vermogen HDT. 1, 92, LYS. 18, 17, THUC. 1, 121, 29, EUR. Herc. 337, PL. Phaedr. 252 c; landgoed, domein PAP.

οὔσι-ακός, van de keizerlijke domeinen PAP. **οὔτάζω** (z. *ὠταλή*), *aor.* οὔτασε, οὔτα [*ursch.* door *ἐκτα e.dgl.* *beimwoelj*]; daarnaast als v. οὔταω *impf.* οὔταε χ 356, οὔτησε Δ 469, treffen, — 1 wonden, v. dingen: raken E 376, N 552; τινά *ἔλακος* E 361. — 2 *med.* elkaar wonden H 273. **οὔτάω**, *f.* ἦσα, = *voorg.*, z.d., AESCH. Ch. 640. **οὔτε**, οὐ + *τε*, en niet, noch, na voorafgaande *negatie* of *verdubbeld*, οὔτε... οὔτε noch... noch, *sinds* X 265: A 115 *alg.* tot n. t. Mt. 6, 20; *soms* οὔτε... *τε* (niet alleen) niet... en (maar) ook Ω 156, οὔτε... *δέ* H 433 *alg.* Alleen zonder *corerspondeerend lid* *uitdrukkelijk* *vermeld* AESCH. Ag. 532.

οὔτερος, *ion.* = *δέ* *ε*τερος (de) een van beiden HDT. 1, 34; 134; *ntr.* τοὔτερον, HDT. 1, 32.

οὔ-τι, *ntr.* v. οὔτις, als *adv.*, in het geheel niet, geenszins Θ 81, οὐ μὲν γάρ τι E 402, HDT. 7, 110, AESCH. Pr. 172, PL. Prot. 317 a,

οὔτιδᾶνός, — 1 nietswaardig A 231, § 209. — 2 onvruchtbaar, nutteloos AESCH. Sept. 361.

(uit *οὔ-τιδ-* *ntr.* v. οὔτις ontstaan vgl. *ποδ-απός*, *ἡμεδαπός*. Hetzelfde *suffix* in *ἐπι-φῆρανος* uit *ἐπι* + *φῆρα*).

οὔτι-που, *adv.*, beter οὔτι of οὔτι που, *vragend*: toch niet misschien SOPH. Ph. 1233, PL. Lys. 208 d.

οὔτι-πω, *adv.*, beter οὔτι πω, nog volstrekt niet SOPH. Ai. 106.

οὔ-τις, *ntr.* οὔ-τι, οὔ-τινος, geen, niemand, niets A 83, PIND. O. 7; 58, BACCH. 7, 44, AESCH. Pr. 50, *adj.* 445, z. οὔτι.

οὔ-τοι, *adv.*, *eig.* niet, dat kan ik je verzekeren: werkelijk-, waarachtig-, heusch niet Z 335, α 203, AESCH. Ag. 940, SOPH. O. R. 513, PL. Prot. 360 e.

οὔτος, *αὐτή*, τοὔτο, *gen.* τοὔτου, ταὔτης, τοὔτου, *dial.* ὕτᾶν *acc. sing. f.* CORIN. 5, 80 ALD. **Demonstratiefpronomen** met *egn.* *praedicatorie* plaats: οὔτος ὁ ἀνήρ of ὁ ἀνήρ οὔτος. Heeft zich in den loop van het Grieksch steeds meer ontwikkeld tot *demonstrativum* van de 2e persoon; die daar bij U, vgl. lat. *iste*: — 1 die daar, *sinds* α 406, 417 *alg.* — 2 die daar bij U, in tegenstelling met ὅδε, hier deze, hier bij mij, *sinds* ε 343, *alg.* *Vand.* ταὔτα, de aardsche dingen PL. Phaedr. 75 e. — 3 Door het afsterven van ὅδε, dat in het n. t. zelden meer voorkomt, neemt οὔτος diens functie ten deele over: > deze hier, deze = thans n. t. Mt. 3, 17. — 4 (uit 2) In *klassiek* *proza* wordt ὁ. bij voorkeur gebruikt van wat de spreker reeds heeft meegedeeld en dus nu mede het eigendom zijner toehoorders is geworden: ταὔτα, het voorgaande, het zoeven gesprokenē (*teg.* ὅδε wat „ik“, wat de spreker zeggen ga(at), ATT., ook n. t.: Luc. 1, 32; — 5 doch ook van wat volgt: AESCH. Pr. 377 tot n. t. Joh. 3, 19. — 6 *Praegn.*: οὔτος onderstreep *i.h.a.* de aanwijzing, is dus zoowel: die bekende, beroemde, schoone (*δῖν*, XEN. An. 1, 5, 8) als: die beruchte, slechte e. *dgl.* *verachtelijk*: die gemeene, lage, minderwaardige PL. Crit. 45 a; n. t. Mt. 13, 55. — 7 οὔτος! = *gh* daar! jij daar! lolal AESCH. Supp. 907, SOPH. Ai. 71, PL. Prot. 310 b. — 8 καὶ οὔτος, en dat er (nog) wel HDT. 1, 147, XEN. An. 5, 2, 21 tot n. t. 1 Cor. 22. — 9 *vand.* καὶ ταὔτα, en dat nog wel ATT. (: XEN. An. 1, 4, 12, PL. Gorg. 527 e καὶ ταὔτα περὶ τῶν μεγίστων. — *Ntr.*: 10 τοὔτο μὲν, ..., τοὔτο δέ, deels... deels, aan den eenen... aan den anderen kant HDT. 1, 161, SOPH. Ant. 165, n. t. Hebr. 10, 33. — 11 τοὔτο, *pl.* ταὔτα als *adverb.* *acc.* (*eig.* v. *inhoud*), met het oog hierop, met betrekking hiertoe: hierom,

daarom, vgl. I 244, A 694, ATT.: SOPH. O. R. 1005, PL. Prot. 310 e, Symp. 174 a. — **Ταύτη** sinds HDT.: 12 langs dezen weg; *overdr.* op deze manier SOPH. Ant. 722, AR. Eq. 843, PL. — **13 v. rust** hier THUC. 2, 80, 22, SOPH. Ph. 1331; *overdr.* in dit opzicht AR. Pl. 572, XEN. Mem., 3 5, 2. — **14** in zooverre; > daarom LUC.

(duidelijk samenstelling met *idg. so* > *ō, sā* > *ā, to(d)* > *to+een element u-ta, u-te*, vgl. gr. *πηρῖκα: τηρῖκα-ῦτα, ἐνθα-ῦτα, *ἐνθα-ντε* > *ἐνθε-ῦτα*, att > *ἐνθαῦθα, ἐνθεῦθεν* [als met-*θεν: πόθεν*], *δε-ῦτε* [met *δε* van *οἶκον-δε*]: *δε-φοο* (z.d.), *ἦντε < ἦ-φ(ε) + ντε*, lat. *ali-uta = aliter*, vgl. **uta: ita in utei* [later *uitijl ut*] uit *uta + i*, vgl. o.s. *her-od* [*< ig.-uta*] hierheen, vgl. o.ind. *uta* ook [uit aan den anderen kant < aan dezen of genen kant], *mier. ut* daarginds. *Idg uta* zelf is weer een vereeniging van *u = daar* [vgl. o.p. *haw < sa+u* die daar] teg. *ῖπ in οὐτοσ-ι enz.*, + *ta* van *εἶτα, εἴπειτα* enz. Oorspr. bet. v. *οὔτος dus*: hij daar, die daar. Evenals lat. *iste* en *ipse* oudtijds bijv. nog *eam-pse* hadden, is eerst later *οὔτος* in zijn 2e deel verbogen en in zijn 1e deel verstijfd. De vocaalharmonie o-o en a-a is nog een gevolg van de oorspr. verbuiging).

οὐτοσί, αὐτή, τουτί, deze hier, met grooten nadruk (het accent is steeds op de sterk aanwijzende *τ* gebruikt zonder lidwoord) ATT.: AR. Vesp. 781, PL. Gorg. 489 b.

οὐτως, voor medeklinkers **οὐτω** (deze vorm verliest gaandeweg terrein: in N. T. wordt, ook voor consonanten, bijna overal οὐτως gebruikt: οὐτω bijv. Hebr. 11, 21; HDT. slechts οὐτω), *adv. bij οὔτος*, — 1 op deze, die wijze: **ζόβ**, meest wijzende op wat voorafgaat, sinds Z 55 alg. tot N. T. Rom. 12, 5. — 2 in die mate of graad: zoo(zeer), sinds γ 315 alg.: niet meer N. T. — 3 voorwaardelijk eerst zoo > dan, daarna A 382, HDT. 1, 196, ATT.: PL. Gorg. 461 a, XEN. An. 7, 1, 4. — 4 bij verzekering en wensch: οὐτως..., *ως* zoo waarachtig..., als N 825. — *verzw.*: 5 *abs.* zoo maar, zonder meer, gewoonweg, vgl. PL. Symp. 176 e, Euth. 3 b. — 6 aan het begin van een verhaal: zoo was er dan eens AR. Vesp. 1182, Lys. 785, PL. Phaedr. 237 b.

οὐτωσί, att. versterkt οὐτως, ATT.: PL. Rep. 432 b. **οὐκ**, z. **οὐ**.

οὐχι, oorspr. volle vorm van **οὐ**, — 1 niet, neen II 762, ATT.: AESCH. Pr. 932, N. T. Luc. 1, 60. — 2 in vraagzinnen: *nonne?* N. T. Mt. 5, 46.

ὀφείδιον, τό, demin. v. ὀφίς, ARISTOT. **ὀφειλέτης, ου, ὁ**, schuldenaar, die verschuldigd is iets te geven of te doen SOPH. Ai. 590, PL. Leg. 736 d, PLUT., N. T. Mt. 18, 24; *praegn.* die in gebreke is gebleven Mt. 6, 12.

ὀφειλέτης, ιδος, ἦ, fem. bij voorg., (EUR.) Rhes. 965.

ὀφειλή, ἦ, schuld, verplichting N. T., *eig.* Mt. 18, 32, *overdr.* 1 Cor. 7, 3.

ὀφείλη-μα, τό, wat iemand schuldig is: schuld THUC. 2, 40, 28, PL. Leg. 77 b, N. T. Rom. 4, 4 *verplichting, overdr.* Mt. 6, 12, schuld.

ὀφείλω, Vormen. *Grondvorm* ὀφείλω > *aeol. ὀφείλω, dial. Creta ὀφίλω, ion. en att. ὀφείλω* [vgl. *regelm. att. στέλλω*], HOM. ὀφείλω θ 332, 462, γ 367, φ 17 en steeds in verbinding met den *inf.*: ὀφείλω bijv. A 686, 688, 698; *aor.* (*impf.*?) ὀφελον HOM. ATT.: — 1 *schuldig zijn*, moeten betalen, -geven, *χρήος, z.b.*, ζαχάρια θ 462, PIND. O. 10, 3, AESCH. Ch. 310, SOPH. Ant. 331, THUC. 1, 137, 28,

ὀφείλετο μισθός XEN. An. 1, 2, 11, PL. Phaed. 118 a, N. T. Mt. 18, 28. — 2 verschuldigd, verplicht zijn: moeten, *m. inf.* K 117, δ 472, PIND. N. 2, 6 *impers.* + A. c. I. ATT.: PL. Rep. 332 a, N. T. Luc. 17, 10. — 3 **Spec. in aor. ὀφελον** met of zonder αἶθε (εἶθε) en gevolgd door *inf. pr. voor niet-punctuele (vaak > tegenwoordige-), door inf. aor. voor punctuele (vaak > verleden-), handelingen of toestanden*: o, mocht ik, steeds bij onvervulbare wenschen, sinds A 415, Γ 428, HDT. 1, 111, ATT.: AR. Nub. 41, SOPH. O. R. 1157, PL. Crit. 44 d, N. T. waar het (misschien ὀφελον te schrijven) met alle personen verbonden wordt en een soort *adv. is*, bijv. 2 Cor. 11, 1, Gal. 5, 12, Apoc. 3, 15.

(*msch.* W. *g*hel-* missen **ο** noodig hebben, willen, vgl. *semas. χηῖος ο *χηῖ χηῖω* en *ἐνδεής, δεύομαι ο *δέομαι, δεῖ*. Van deze W.: (ε)θέλω, HESYCH. φαλιζει· θέλει, ὀφλι(σ)κάνω N.B. θελη- **ο** δ-φλη: *m.a.w.* de volledige wortel was *g*hel+ēi-*, met de beide producten *g*hel-i-* in *δ-φλι-σκ-άνω* [type lat. *remint-scor*] **ο** *g*hel-ē-* in *δ-φλη* [type gr. *μῆμη-μαι*]; *g*helēi-* vgl. *μῆμη-σκω* [hier gr. *ā*, *dus* verlenging met *ā*, als formule W. *g*hel-āi-*. Vgl. met *ē* *μαίνομαι < *μανῖομαι: μανῆ-ναι*]. Een consonanten-verlenging *g*hel+dh-* in HESYCH. *τέλθος· χρέος* [vgl. voor de verbinding van *χρέος* juist met *ὀφείλω* A 686, 688, φ 17], *msch. umbr. fels* v. *Tab. Iguv.* V a, 11) indien = *debita*, *necessaria*, *got. gild* belasting = *ned. geld*, *got. fra-gildan* = *ndl. vergelden*, φ i.p.v. θ of dial. [aeol.] ὀφ ontstaan in vormen waar *g*h* en *l* in onmiddellijk contact waren).**

I. ὀφέλλω, z. ὀφείλω, HOM.

II. ὀφέλλω, (ὀφελ-ω, z. ὀφελω), slechts *pr. en impf. act. en pass. aor. met aeol. dubbelconsonant* ὀφέλλειεν II 651, β 334. — 1 doen zwellen, κύματα O 383. — 2 verrijken o 21, *pass.* ξ 233. — 3 doen gedijen: vermeerderen, vergrooten: zegenen, *eig. en overdr.* δέμας π 174 (z. 1), ἀρετήν ὕ 242, μῦθον, nog meer *ev. spreken* π 631, HES. O. 213, PIND. P. 4, 260, AESCH. Sept. 193.

III. ὀφέλλω, vegen HIPPON.; -μα, τό, bezem HIPPON. 47, β ALD.

(: W. *bhel-*: *arm. avelum* ik veeg).

ὀφελ-μα, τό, vermeerdering SOPH.

ὀφελος, τό, nut, voordeel N 236, X 513, HDT. 8, 68, TR.: AESCH. Supp. 737, AR. Pl. 1152, PL. Ap. 28 b, Gorg. 513 e, N. T. 1 Cor. 15, 32.

(vgl. II ὀφέλλω, ὀφείλω, ὀφελ-, W. *phel-*: o.ind. *phalati* hij zwelt, wordt dik, *phála-* n. vrucht; *overdr.* voordeel, vgl. gr. *φάλλος* z.d., lat. *foliis*, *ohd. bal. ballo* = *ndl. baal* [althans het *germ. woord wijst op bhel-naast phel-]).*

ὀφε-ώδης, slangachtig PL. Rep. 590 b.

ὀφθαλμ-ία, ἦ, — 1 oogziekte, oogontsteking PL. Gorg. 496 a, XEN. Me. 3, 8, 3. — 2 blindheid AR. Pl. 115.

ὀφθαλμ-ιάω, — 1 een oogziekte, leepoogen hebben HDT. 7, 229, AR. Ran. 192, PL., XEN. Hell. 2, 15. — 2 *overdr.* met leede oogen of vol begeerte naar iets kijken POL.

ὀφθαλμ-ίδιον, τό, oogje AR. Eq. 909.

ὀφθαλμ-ίζομαι, aan een oogziekte lijden PLUT.

ὀφθαλμ-οδουλία, ἦ, oogendienst N. T. Eph. 6, 6, Col. 3, 22.

ὀφθαλμός, ὁ, — 1 oog, sinds E 291 alg. tot N. T. Mt. 5, 38; in Perzië was βασιλέως ὁ τίτλος v. d. staatsraad AESCH. Pers. 941, XEN. Cyr. 8, 2, 12, PLUT. — 2 *pl.* > gelaat, κατ' ὀ-ούς λέγειν τινί ττ,

iemd iets in het gezicht zeggen AR. Ran. 626. — **3** overdr. licht, αἰθέρος PIND. O. 3, 20, AESCH. Sept. 390. — **4** geestelijk oog, verstand N. T. Eph. 1, 18; ἐν ὁ-ὄς τίνος, in iemds oog(en), naar zijn meening N. T. Mt. 21, 42. — **5** overdr. heil, redding; het beste, kostbaarste van iets PIND. O. 2, 11; 6, 16, SOPH. O. R. 987, EUR.

(het woord voor oog is wrsch. in oude tijden taboe geweest [vgl. de ellips v. h. woord HEROND. 5, 59; 6, 23?]; vand. dat het in zeer verschillende gedaanten voorkomt, alle afleiding v. W. oq*-zien, z. ὄσσε Vgl. boeot.: ὀκτάλλος, ἐπίδαυρ. ὀπιλλ(ι)ος, lesb. ὀππᾶτα SAPHO 2, 11 ALD. en ὄπκον [vgl. ἔκκος naast ἔκπος], ook lat. oculus. O. < ὀπ- [of ὀπσ]-θαλμος: θόλος, θάλαμος, zoodat ὀ. oorspr. was de oogholte, oogkamer [omdat men het oog, vgl. ital. mal'occhio, niet zelf dorst noemen, z. b.]).

ὄφθαλμό-σοφος, ὄ, oogarts LUC. Lexiph. 4.

ὄφθαλμο-τέγικτος, met bevochtigde ooggen, πλημυρίς EUR. Alc. 184.

ὄφθαλμ-ώρυχος, ooggen uitgravend AESCH. Eum. 186.

ὄφιο-βόρος, slangen opetend; zoo noemde Pythia de Spartanen PLUT. 406 f.

ὄφιό-δειρος, met een slangenhals ARISTOT.

ὄφιό-πους, -ποδος, met slangen in plaats van voeten LUC.

ὄφρις, ιος, εως, ὄ, — **1** slang M 208, PIND. P. 4, 249, HDT. 2, 74, AESCH. Sept. 495, SOPH. Ph. 1328, PL. Phaed. 112 d, N. T. Mt. 7, 10. — **2** overdr. gevaarlijk mensch N. T. Mt. 23, 33.

(< oq*hi-naast de e-phase in ἔχις, z.d.; o ind. ahi-slang kan uit ieder dezer beide grondvormen ontstaan zijn; arm. iž slang [\leq eq*hi- of eghi-], en msch.: ohd. egidēhsa, mnl. eghedisse, hagedis; ἔχις wijst op ig. gh, ἔχινος op gh [z.d.]. Mag men vermoeden hier met een ouden W. voor steken, bijten te doen te hebben, nl. egh- die in verband met de omringende vocalen bijzonderen klonk aannam: eghi-, egheli- of engh- [z. ἔχος, ἔρχεός, *ἔρχιδ- > ἔχιδ-ā of type ἔρενᾶ? Daarnaast ook ἔχις?], oq*h-?).

ὄφι-ώδης, — **1** vol slangen PIND. O. 13, 63. — **2** gelijk een slang ARISTOT.

ὄφλη-μα, τό, het verschuldigde, schuld, spec. geldstraf of boete ISAE. 11, 43, DEM. 25, 18, LUC.

ὄφλισάνω, f. ὄφλησῶ, pf. ὄφληκα, aor. ὄφλον, ὄφλεψι, — **1** een geldschuld op zich laten XEN. An. 5, 8, 1; meest met δίκηνανv. als boete [vgl. δίκην διδόναι]: een boete, > strafvonnis schuldig worden = veroordeeld worden in een proces wegens, δίκην κλοπῆς v. dgl. ANTIPH. 5, 13, AESCH. Ag. 534, LYS. 13, 65, PL. Ap. 39 b, AR. Nub. 34, MEN. Perik. 252. — **2** overdr. zich schuldig maken aan een bep. fout: den naam krijgen van, δειλῆν HDT. 8, 26, μωρίαν SOPH. Ant. 470, PL. Ap. 39 b. — **3** vand. z. i. c. h. iets, τ, op den hals halen THUC. 5, 101, 31, vaak γέλωτα AR. Nub. 1035, PL. Phaed. 117 a; δίκην wordt ook weggelaten, φόνου PL. Leg. 874 b.

(vgl. ὄφειλο; indien φορηλῆσοι [part. perf., 1 X op een steen uit Mantinea], juist is, hebben wij hier niet met de prothet. o of de praep. o [z. ὀ-θριῆ] te doen, maar met de praep. fo-: lat. vñē-, o ind. āva weg, omlaag).

ὄφρα, — **1** zoolang als, verwz. terwijl, m. ind. α 233, m. conl. + ἔν Z 113, AESCH. Ch. 361, SOPH. El. 225. — **2** totdat, m. ind. E 557, m. conl. A 82, m. opt. K 571, AESCH. Eum. 339. — **3** m. finale kracht: totdat > opdat intusschen, steeds m. conl.

MULLER, Grieksch Woordenboek.

(+ ἔν) of opt. A 118, PIND. P. 11, 9, BACCH. 17, 42, STESICH. 8, ENPED. 177, 6 D. — **4** verwz.: *finale dat bij zw. v. zorgen*, ταῦτα μελήσεται, ὀ. τελέσσω (uit: zoolang ter harte gaan, totdat) A 523, steeds met conl.

(< gr. ἰο(d)-φρατ-, waarbij φ(ε)ρατ- < φερωτ- korte phase bij het part. φεροντ- is, vgl. dor. ἔασᾶ < *es-ῖt-ἰῶ zijnde. Eig. hetwelk dragende, hetwelk doende, vgl. de rol, die de W. bher- v. φέω speelt in adiectiva: φέριστος, φέριτατος enz. bijn. nll. onder de bedrijven).

ὄφρυά, ἦ, z. ὄφρῦή.

ὄφρῦή (z. ὄφρῦς), ἦ, ion. = ὄφρῦς, heuvel HDT. 4, 181, EUR. Heracl. 394.

ὄφρυόεις, rijk aan heuvels, hooggelegen X 411, HDT. 5, 92, 2 orak.

ὄφρυόομαι, de wenkbrauwen optrekken: trotsch zijn PLUT.

ὄφρυό-σκιος, door wenkbrauwen overschaduw pl. **ὄφρῦς, ὕος, ἦ**, — **1** alg. hoogte, hooge rand (> terras) Y 151, vgl. X 411, PIND. O. 13, 106, AP. RH. POL., N. T. Luc. 4, 29. — **2** wenkbrauw, gew. plur. A 528, HES., PIND. P. 9, 38, BACCH. 16, 17, HDT. 4, 65, AESCH. Ch. 285. — **3** (overdr.) wenkbrauw, gefronst als uitdrukking van misnoegen of toorn of trots EUR. Hipp. 172, AR. Nub. 582.

(οφρῦ-: o.ind. bhrū- wenkbrauw, maced. ἀβροῦ-φες HESYCH., m.ier. brād, ags. brā, nll. (wenk-)brauw [volle phase idg. bhrēu-], lit. brūwis, o.b. (o)brūvī, W. bhr-ēu-, verlenging v. W. bher-, eig. verhooging: o.ier. brū buik, d. Brust. Of is het eerste deel ὀπ(σ)-oog, z. ὄφθαλμός?]).

ὄχα (: ἔχω, vgl. ἔξ-οχος), bij uitstek, verreweg, steeds bij superl. A 69, γ 129.

ὄχ-ανή, ἦ, = volg., PLUT. Cleom. 11.

ὄχ-ανον (ἔχω), τό, handvat, de onderste leeren armriem in het schild HDT. 1, 171; 2, 141, LUC.

ὄχ-εἶα (ὄχεύω), ἦ, het (laten) bespringen ARISTOT., PLUT.

ὄχεῖον, τό, — **1** = ὄχημα. ὄχος, voertuig AESCH., DIN. — **2** (ὄχεύω), bespringer: dekhengst, dekstier; v. vogels: mannetje ARISTOT., PLUT. — **3** stoeterij LYCURG.

ὄχεῖος (ὄχεύω), geschikt tot bespringen PLUT.

ὄχετ-αγωγία, ἦ, in kanalen leiden PL. Leg. 844 a.

ὄχετ-εἶα, ἦ, (af)leiden door een kanaal: water-

leiding ARISTOT., THEOPHR.

ὄχετ-εὔω, — **1** „kanaliseeren”: door kanalen afleiden HDT. 2, 99; 3, 60. — **2** overdr. verplaatsen, leiden EMPED. 4, 2 D., AESCH. Ag. 867, PL. Leg. 666 a.

ὄχετ-ηγός, een sloot, afwateringskanaaltje gravend Φ 257.

ὄχε-τός (z. ὄχέω), ὄ, — **1** kanaal, sloot, bedding HDT. 3, 9, EUR. Or. 807, PL. Phaed. 112 c. — **2** spec. darmkanaal XEN. Mem. 1, 4, 6. — **3** overdr. kolk, diepte, ἄπτας PIND. O. 10, 37; v. h. leven EUR. Supp. 111a.

ὄχ-εὺς (ἔχω), ὄ, — **1** stormband v. d. helm Γ 372. — **2** gesp v. d. gordel Δ 132. — **3** meest deursluiting: sluitbalk, gren del M 121, φ 47, FARM. 1, 16 D., — **4** handvat v. h. schild POL.

ὄχευτι-κός, geneigd tot paren v. vogels ARISTOT.

ὄχεύ-ω, bespringen, bevuchten, dekken HDT. 3, 85, PL. Euthyd. 298 e, ARISTOT., PLUT., LUC. — **2** pass. refl. zich paren HDT. 2, 64.

(afl. v. *ὄχεύς, eig. berijder, z. ὄχέω).

I. ὄχέω (ίτερat. bij ἔχω), voortdurend hebben; νηπιᾶς α 297, μύρον λ 619, διζῶν η 211, PIND. P. 2, 79 (?), THEOGN. 534, AESCH. Pr. 143, EUR. Hel.

277, *vgl.* PL. Crat. 400 a, b, Tim. 87 d (*versmelting met* II ὄξεω).

II. ὄξεω, — 1 *act.*: vervoeren, laten of doen rijden EUR. Or. 802, AR. Ran. 23, XEN. Hipp. 4, 1 *intr.* of *tr.* (*causat.*). — 2 *pass.* (*refl.*) vervoerd worden, rijden; ook: varen K 403: Ω 731, ook κρύμασιν ε 54, HDT. 1, 31, AR. Ran. 25, *overdr.* Eq. 1244, PL. Lys. 208 a, XEN., LUC.

(*iterat. bij* W. *μεθ-*: *o.ind.* *váhati* hij vervoert, *gr. pamphyl.* *φερετω* hij moet aanvoeren G. D. 1267, 24, *cypr.* *ἔφεξε*, *lat. veho, vectis, umbr.* *ar-veitu* advehito, *got. ga-wigan*: *ndl.* *bewegen, lit. vezü* ik vervoer, *o.b.* *vezp* hetz. *Vgl. s.v.* *αἰγί-οχος εν γαυή-οχος*).

ὄχημα, τό, — 1 het bewegen (of toen reeds: het dragen, vasthouden), Zeus γῆς ὀ. genoemd door EUR. Tr. 884 (: ἔχω ἔδραν), *remiscentie aan γαυήοχος*. — 2 voertuig, vaartuig PIND. fr. 106, 124, TR.: AESCH. Pr. 468, SOPH. El. 740, EUR. Hipp. 1355, TIMOTH. Pers. 250, AR. Pax 865, PL. Phaed. 85 d *overdr.* — 3 span EUR. Alc. 67.

ὄχησις, ἡ, — 1 het berijden PL. Rep. 452 e. — 2 vervoer PL. Tim. 89 a, ARISTOT.

ὄχθῆω (*versch. o-phase bij* ὄχθος, *z. d.*), verdrietig, ontstemd worden A 570, meest *part. aor.* A 517, ε 298.

ὄχθη, ἡ, — 1 (meestal hooge of verhoogde) oeverrand, zoom Φ 10, ι 132, PIND. P. 4, 46, XENOPHAN. 2, 21 D., AESCH. Pr. 810, SOPH. Ph. 726, EUR., XEN. An. 4, 3, 3. — 2 bergzoom, heuvelrug PIND. P. 1, 18, 64; SOPH. Ant. 1132.

(: ἔχω, als zich staande houden > uitsteken, *vgl.* ὄχα : ἔξοχα).

ὄχθιοιβος (: ὄχθος?) ὀ, roode zoom op het kleed ARISTOT.

ὄχθος (z. ὄχθη), ὀ, — 1 hooge oever AESCH. Ag. 1161. — 2 heuvel HYMN. Ap. 17, PIND. N. 11, 25, AESCH. Pers. 467, SOPH. Tr. 524, EUR.; *spec.* grafheuvel AESCH. Ch. 4, AR. Ran. 1172.

ὄχλαγωγία, ἡ, het plebs opruien PLUT. Pyrrh. 29.

I. ὄχλα-έω, voortbewegen, voortrollen, Φ 261.

(*afl. v.* *ὄχλος : ὄχεω, *vgl.* *semas. lat. vectis*).

II. ὄχλα-έω (ὄχλος), lastig vallen, verontrusten, τινάσσει 5, 41, AESCH. Pr. 1001, SOPH. O. R. 446, N. T. Act. 5, 16.

ὄχλη-ρός, — 1 lastig HDT. 1, 186, EUR. Alc. 540, PL. Hipp. mai. 295 b, ISOCR. 4, 185. — 2 molestereend, lawaaierig PL. Rep. 569 a.

ὄχλησις, ἡ, het lastig vallen PLUT.

ὄχλιζέω (z. *μοχλός εν ὄχλέω*), met moeite bewegen, -heffen M 448, ι 242.

ὄχλη-ικός, den grooten hoop betreffend PLUT.

ὄχλο-κόπος (*vgl.* *δημοκόπος*), die bij het plebs intrigeert POL.

ὄχλοκρατία, ἡ, heerschappij van het gepeupel POL. 6, 4, 6, PLUT. 826 f.

ὄχλομανέω, door het dollen heen het janhagel aanhangen PLUT. 603 d.

ὄχλοποιέω, een volksoploop veroorzaken N. T. Act. 17, 5.

ὄχλος, ὀ, — 1 (verdriet?), onrust, last HDT. 1, 86, THUC. 1, 73, 19, EUR. Or. 282, AR. Eccl. 888, PL. Phaed. 84 d, XEN. An. 3, 2, 27. — 2 *spec.* (molest, lawaaai, drukte van) een groote volksmenigte, *alg.* groote menigte PIND. P. 4, 85, AESCH. Sept. 234, SOPH. EUR. Ba. 117, PL. Phaedr. 229 d, N. T. Luc. 11, 27. — 3 *spec.* de groote hoop, het gepeupel THUC. 4, 28, 20, AR. Ran. 219, PL. Gorg. 502 c, N. T. Mt. 9, 23 *eld.*, Joh. 7, 49.

(*msch.* ὄχλος : ἄχος = ὄχθη-έω : ἄχθος).

ὄχλη-ώδης, onrustig, lastig THUC. 6, 24, 10, PL. Rep. 590 b, PLUT.

ὄχμη-άζω (ὄχμος; : ἔχω), stevig beet grijpen, -vast maken AESCH. Pr. 5, 618, EUR. Or. 265, AP. RH.; *med.* temmen SOPH. Act. 351 (?).

ὄχμος (ἔχω), ὀ, vesting LYCOPHR. 442.

ὄχνη, ἡ = ὄχνη, THEOCR. 1, 134, CALL.

I. ὄχος (ὄξεω), τό, wagen, steeds *pl.* Γ 29, E 794, PIND. O. 4, 10, P. 9, 11.

II. ὄχος (ἔχω), ὀ, wat vasthoudt of in zich bevat, *νηδὼν ὄχου v. havens* ε 404.

III. ὄχος (: ὄξεω), ὀ, voertuig (wagen), vaartuig HDT. 8, 124, AESCH. Pr. 135, SOPH. O. R. 808, EUR. Hipp. 1166.

ὄχυρός (: ἔχω), τό, = ἔχυρός, vast, stevig, duurzaam, *spec. v. versterkte plaatsen* HES. O. 429, AESCH. Ag. 44, EUR., XEN. Cyr. 6, 3, 25, POL., PLUT.

ὄχυρόω, vast maken, bevestigen PL. Ax. 371 b, *gew. med.* XEN. Cyr. 5, 4, 39, PLUT.

ὄχυρωμα, τό, versterkte plaats, *overdr.* N. T. 2 Cor. 10, 4.

I. ὄψ, ὀψός, ἡ, — 1 stem (geluid) A 604, B 182, PIND. N. 7, 84, BACCH. 1, 78, AESCH. Supp. 58, SOPH. El. 1067, EUR. — 2 *spec.* gekerm λ 421; geblaas Δ 435; gekniers *v. krekels* Γ 152. — 3 woord A 137, H 53.

(< *idg.* *yoǵ**, *z. ἔπος* [*klankwettig ware nom.* *(*f*)*ǵs*], *vgl. lat. vōx*).

II. ὄψ, ἡ, blik, EMPED. 88 D.

ὄψ-ἀμάτας, ἄ, die tot laat in den avond blijft maaien THEOCR. 10, 7.

ὄψ-ἄνον, τό, = ὄψις, het gezicht AESCH. Ch. 527. ὄψ-άμοι, als „toespijs” eten PLUT. 668 b.

ὄψ-ἄριον, τό, *dem. v.* ὄψον, een klein beetje toespijs, beetje visch com.; visch N. T. Joh. 6, 9

vgl. 21, 6 ω 21, 10.

ὄψ-ἀρότης, ου, ὀ, hij, die laat ploegt HES. O. 490.

ὄψ-ἀρτύτης, οὔ, ὀ, hij, die spijs toebereidt: kok

HYPER.

ὄψ-ἀρτώ, toespijs, *spec.* visch smakelijk toebe-

reiden en kruiden POL.

ὄψέ, *aeol.* ὄψι; *comp.* ὀψίτερος PIND. Pae. 6, 82 D., *adv.*, — 1 laat, na langen tijd A 161, I 247,

PIND. N. 3, 80, THUC. 1, 14, 23, AESCH. Ag. 1425, SOPH. Ant. 1270. — 2 tot laat op den dag Φ 232,

THUC. 3, 108, 3, PL. Prot. 310 c, N. T. Mc. 13, 35; *spec.* ὀ. τῆς ἡμέρας, laat op den dag. — 3 als

praep.: *m. gen.* na N. T. Mt. 28, 1.

(*vgl.* *δουθεν* later, *o-phase bij* *ἐπλ.* *Vgl. lat. ops-* in *o(p)s-tendo e. dgl.*, *umbr. os-* ook juist in *ostendu osten-dito*; *d.w.z.* *ὄπέ* met het gewone *s der adverbia*, *vgl. ἀμψίς, μεχρίς* enz.).

ὄψείων, *zgn. desiderativum*, gaarne willende zien, -bijwonen, *ἀντῆς* [*afl. v.* ὄψει] Ξ 37.

(< *ὄπει finale dat. + ἰών*).

ὄψημα, τό, = ὄψον, PLUT. Symp. 4(?).

ὄψια (*sc.* ὄρα of ἑσπέρα), ἡ, de late avond N. T. Mt. 8, 16.

ὄψιαίματος, *ne* ὄψιαίματος. *superl. en compar. bij* ὄψιος, PL. Crat. 433 a, Prot. 326 c, XEN. Hell. 4, 5, 18.

ὄψι-γαμίον, δίκην, ἡ, aanklacht wegens het te laat aangaan van een huwelijk, *bij de Lacedaemoniërs* PLUT. Lys. i. f.

ὄψι-γονος, — 1 laat geboren, *subst. nakomeling* H 87, α 302; *v. vruchten* EMPED. 80 D. — 2 jongeling *teq. den grijsaard* HDT. 7, 3, AESCH. Supp. 361.

— 3 jong THEOCR. 24, 31.

ὄψι-ίζω, te laat komen XEN. Hell. 6, 5, 21; *med.* Cyn. 6, 4.

δψιλιαρος, laat vrucht dragend THEOPHR., PLUT.
δψιλιοτος, laat ter ruste gaande AESCH. Ag. 889.
δψιλιαθ-εω, laat leeren LUC. Merc. Cond. 23.
δψιλιαθης, — 1 eerst laat iets, τινος, inziend PL.
 Rep. 409 b, XEN., ISOCR. 12, 96, PLUT.; *praegn.* te
 laat en daardoor nooit geheel leerende begrijpen
 POL. — 2 pedant op wat men nog laat geleerd heeft
 THEOPHR., CIC.
δψιλιαθια, η, pedanterie, kinderlijke trots, op wat
 men nog laat geleerd heeft THEOPHR., PLUT.
δψιλιοτος, laat B 325, XEN. Oec. 17, 4.
δψιλιοτος, te laat verstandig wordend PIND. P.
 5, 28.
δψιλιοσ (δψέ), (te) laat PIND. I. 3, 53, THUC. 3, 74,
 35, N. T. Mc. 11, 11; *compar.* δψιλιατερος, *superl.*
 δψιλιατατος XEN. Hell. 5, 4, 3.
δψιλιοσ, — 1 het zien, het (zelf) aanschouwen:
 aanblik Y 205, HDT. 4, 81, SOPH. O. C. 1375,
 PL. Phaed. 111 b; ook geestelijk aanschouwen,
 zien PL. Phaed. 74 c, N. T. Joh. 7, 24; het
 gezichtsvermogen, gezichtszintuig HERACL. 55 D.
 — 2 het aanschouwe: gezicht, *spec.* droom e. *dgl.*
 HDT. 1, 38, TR.: AESCH. Pr. 645, PL. Phaed. 60 e. —
 3 (aan)gezicht, gelaat, oogen Z 468, A 632, PIND.
 N. 10, 15, AESCH. Pers. 183, SOPH. O. R. 1328 en
 Ant. 52 oogen, N. T. Joh. 11, 44 — 4 *alg.* niterlijk
 V.-SOCR. (W. *οq*^z - z. *δσσε*).

δψιλιοτελοσ, laat vervuld B 325.
δψιλιοσ, wat bij het eigenlijke eten (*vgl.* voor *Neder-*
landers de aardappel) komt, τό, — 1 *vooral*:
 vleesch of visch I 489, γ 480, AESCH., PL.
 Lys. 209 a, XEN. Mem. 3, 14, 2. — 2 *toegift*, ook
 bij het drinken A 630. — 3 *overdr.* *toegift* PIND.

N. 8, 21, XEN. Mem. 1, 3, 5. — 4 levensmiddelen-
 markt of hal AESCHIN. 1, 65.
 (< *δ praep.* [z. *δδραξ*] + *ψο-*: *ψην*, *ψωμος*, *eig.*
 wat bij de hoofdmaaltijd gegeten wordt. *Vgl.*
οινδ. ά-ψυ- zonder eten).
δψιλιοποι-εω, vleesch of visch (smakelijk) klaar
 maken, ook *med.*, XEN. Hell. 7, 2, 22, PLUT.
δψιλιοποι-ια, η, smakelijke bereiding van eten PL.
 Gorg. 462 d, XEN. Mem. 3, 14, 5.
δψιλιοποι-ικος, koks-, kookkunst, η *δ-η*, (*sc.* *τέχνη*)
 PL. Gorg. 463 b, Symp. 187 e; *δργανον* XEN.
 Oec. 9, 7.
δψιλιοποιος, kok HDT. 9, 82, PL. Gorg. 521 e, XEN.
 Mem. 2, 1, 30.
δψιλιοπωλις, ιδος, η, *nl.* *άγορά*, vischmarkt PLUT.
δψιλιοφάγεω, alleen vleesch, geen brood eten: een
 lekkerbek zijn AR. Nub. 983.
δψιλιοφάγια, η, lekkerbekkerij AESCHIN. 1, 42
 PLUT.
δψιλιοφάγοσ, alleen vleesch etend; > lekkerbek AR.
 Pax 819, XEN. Mem. 3, 14, 2 (3, 13, 4 *superl.*
-φαγιστατος), ARISTOT., POL.
δψιλιοφω-εω, toespijs, visch inkoop AR. Vesp. 495;
 XEN. Mem. 3, 14, 1, PLUT.
δψιλιοφωνης, ου, δ, hij, die toespijs, *spec.* visch koopt
 ARISTOT.
δψιλιοφω-ια, η, het inkoop van toespijs, *spec.*: van
 visch PLUT.
δψιλιοφω-ιζω, τινα, (een leger) onderhoudend, daar-
 door fourageren POL., DIOD.
δψιλιοφω-ιον, τό, kost, proviand; > soldij voor sol-
 daten, ook *plur.* POL., PAP. (*daar ook ander* tracte-
 ment, *gage*: *bijv.* v. h. *politicorps*), N. T. Luc. 3,
 14; *overdr.* 2 Cor. 11, 8, Rom. 6, 23.

II.

Π, π, πī (*uit sem.*: *πέ*), τό, *vgl.* PL. Crat. 403 a;
indecl., *zestiende letter van het Gr. alphabet*; als
cijfer π' 80; maar Π *bet. als eerste letter van πέντε*
 ook vijf, *spec.* in de verbindingen [Δ] = πεντάκις
 δέκα of 50, [Η] = πεντάκις εκατόν of 500, [Χ]
 = πεντάκις χίλιοι of 5000, [Μ] = πεντάκις
 τύριοι of 50,000.
πā en **πά**, *dor.* = **πῆ** en **πῆ**.
πā (*vgl.* *μā*), *oorspronkelijke klank of woord uit de*
kindertaal, = *πατήρ*, AESCH. Supp. 892.
πāā, *lacon.* = **πāσα**, AR. Lys. 995.
παγ-γέλοιοσ, zeer belachelijk PL. Phaedr. 260 c,
 LUC.
παγ-γλυκεροσ, zeer zoet, allerliefst AR. Lys. 970.
παγ-γλωσσια, η, babbeltigheid PIND. O. 2, 96.
πāγ-ετοσ (πῆγνύμι), δ, vorst, ijs PIND. Pae. 9, 17,
 XEN. Cyn. 5, 1.
παγ-ετοσ, ijskoud SOPH. Ph. 1082, ARISTOT.,
 PLUT.
πāγη (πῆγνύμι), η, — 1 val, strik, *meest voor dieren*
 HDT. 2, 121, 2; 3, XEN. Cyr. 1, 6, 39, PL. Leg.
 824 a. — 2 *overdr.* valstrik, list AESCH. Ag. 822.
παγιδ-εω, *overdr.* in den val lokken N. T. Mt.
 22, 15.
πāγ-ιοσ (πῆγνύμι), vast, duurzaam; beslist PL.
 Theaet. 157 a *adv.*, ARISTOT., LUC.
παγιδ-εω (*z.* *πāγη*), ιδος, η, — 1 val, strik BATR. 117.
 — 2 *overdr.* valstrik, verderf AR., LUC., N. T. Luc.

21, 35. — 3 > plotseling, dreigend gevaar N. T.
 Rom. 11, 9.
παγ-καίνιστοσ, telkens vernieuwd AESCH. Ag. 960.
πāγ-κακοσ, door en door slecht, -ongelukkig HES.
 O. 813, THEOGN. 149, AESCH. Pers. 282, SOPH. Ant.
 742, EUR., PL. Prot. 334 b.
πāγ-καλοσ, soms 3, zeer schoon of -goed AR. PL.
 1018, PL. Symp. 204 b.
παγ-καρπια, η, offer van allerlei vruchten SOPH.,
 THEOPHR.
πāγ-καρποσ, met alle soorten vruchten PIND. I.
 3, 59; rijk aan vruchten SOPH. O. R. 83, PL. AX.
 371 c.
παγ-κατα-πύγων, zeer wellustig AR. Lys. 137.
παγ-κατ-άρατοσ, zeer te vervloeken, zeer ver-
 wenscht AR. Lys. 588.
παγ-κευθησ, allen (ver)bergend SOPH. O. C. 1563.
πāγ-κλαυτοσ, — 1 zeer beweend, -beklaagd AESCH.
 Sept. 368, SOPH. El. 1085. — 2 steeds weenend,
 (of geheel door tranen bevochtigd) SOPH. Ant. 831,
 Tr. 652.
παγ-κληρ-ια, η, geheele erfenis, het geheele ver-
 mogen AESCH. Ch. 486, SOPH., EUR. Supp. 14
 LYCOPHR.
πāγ-κληροσ, de geheele erfenis bezittend, alles
 ervend EUR. Ion 1542.
πāγ-κοινοσ, allen gemeen: algemeen PIND. O. 6,
 63, AESCH. Sept. 607, SOPH. Ant. 1120, EUR.

παγκοίτης, ου, δ, hij, die voor allen een rust-plaats heeft, "Αιδης SOPH. Ant. 804, 810.

παγκόνιτος, zeer bestoven: vol spanning, *ξεθλα* SOPH. Tr. 506.

παγκράτης, — 1 albeheerschend, almachtig PIND. N. 4, 62, AESCH. Pr. 389, SOPH. Ai. 675. — **2** overmachtig, overweldigend *φονεύς* AESCH. Ag. 1648.

παγκρατι-άζω, zich in het παγκράτιον oefenen PL. Gorg. 456 d, AESCHIN. 1, 26.

παγκρατίας/τής, ου, δ, hij, die in het παγκράτιον kampt, pancratiast LP. Euthyd. 271 c, POL., PLUT.

παγκρατίας-ικός, tot het παγκράτιον behoorend PL. Euthyd. 272 a, ARISTOT.

παγκρατιον, τό, de gemengde wedstrijd, *verbinding van worstelen (πάλη) met vuistgevecht (πυγμή)* PIND. N. 5, 52, XENOPHAN. 2, 5 D., AR. Vesp. 1191, PL. Leg. 834 a, PLUT.

πάγκρεας, ατος, τό, de alvleeschklier, *bij de lever* ARISTOT.

παγκρότως, adv., met veel geraas AESCH. Supp. 723.

πάγ-ξενος, voor allen gastvrij BACCH. 10, 28.

πάγος (πήγνυμι), δ, — 1 berg, rotspunt; *ook lagere berg, steenachtige heuvel* ε 405, 411, PIND. O. 10, 49, *vgl.* Areopagus HDT. 8, 52, TR.: AESCH. Pr. 20, SOPH. Ant. 411, EUR. *vgl.* n. t. Act. 17, 19; 22. — **2** ijskoude, vorst: ijs AESCH. Ag. 335, SOPH. Ant. 356, PL. Symp. 220 b, POL.

πάγ-ουρος, δ, met harden, schaalachtigen staart, *soort kreeft* AR. Eq. 606, ARISTOT.

παγ-χάλεπος, zeer moeilijk; zeer gevaarlijk PL. Phaedr. 85 c.

παγ-χάλκεος, — 1 geheel van brons θ 403. — **2** *overdr.: v. e. mensch* Γ 102, AP. RH. „van ijzer”.
πάγ-χάλκος, = voorg., AESCH. Sept. 591, SOPH. Ant. 143.

πάγ-χορτος, met veel voedsel SOPH.

πάγ-χρηστος, voor alles bruikbaar, -geschiedt AR. Ach. 936, XEN. Mem. 2, 4, 5.

πάγ-χρίστος, geheel en al gezalfd SOPH. Tr. 661.

πάγ-χρύσεος, geheel van goud B 448, HES. Th. 335.

πάγ-χρύσος, = voorg., PIND. O. 7, 4, SOPH. El. 510, EUR., AR. Nub. 598.

πάγχυ, adv., geheel en al, in elk opzicht E 24, E 143 *door μάλα versterkt*, PIND. P. 2, 82, EPICH., HDT. 1, 31, AESCH. Sept. 641, AR. Ran. 1531.
*(wrsch. πάνυ × *πάγ-χι, vgl. vai-χι. ού-χι. Samenstelling met χέω blijkt uit oudste gebruik niet).*

παθαίνομαι, driftig worden, zich hartstochtelijk uiten, *ook* in gebaren MEN. Epitr. 587, D. H., PLUT.

πάθη, ή, dor. πάθῃ = πάθος, lijden, ongeluk PIND. P. 8, 48, HDT. 2, 111, τῶν ἑφθαλμῶν = blindheid, *ib.* 1, 52, 122 *alg.*, SOPH. Ant. 979, PL. Phil. 32 a, LUC.

πάθη-μα, τό, — 1 lijden, leed: ongeluk, ramp HDT. 8, 136, THUC. 1, 23, 22, TR.: SOPH. O. R. 554, PL. Symp. 222 b, N. T. Rom. 8, 18. — **2** *verzw.* wat iemand overkomt: gewaarwording, aandoening, sensatie; > stemming HDT. 1, 207, SOPH. Tr. 141, PL. *vaak*: Phaedr. 79 d τοῦτο αὐτῆς (nl. τῆς ψυχῆς) τὸ π. φρόνησις κέκληται. — **3 spec.** (meest zondige, slechte) hartstocht ARISTOT., N. T. Rom. 7, 5.

πάθη-σις, ή, lijden (teg. ποίησις) ARISTOT.

παθητι-κός, — 1 voor indrukken vatbaar,

emotioneel (PL.) Locr. 102 e. — **2** hartstochtelijk, pathetisch ARISTOT. — **3 spec.** „passivum” GRAMM.

παθη-τός, aan sterke indrukken, hartstochten blootgesteld PLUT.; aan lijden blootgesteld N. T. Act. 26, 23.

πάθος, τό, (vgl. πένθος, πάσχω), lijden: — 1 lichaamspijn, ziekte XEN. An. 4, 5, 7. — **2** *alg.* lijden, leed, smart, *ook geestelijk*; AESCH. Pr. 703, SOPH. Ai. 836, PL. — **3** *objectief*: ramp, ongeval, tegenslag; *sw.* nederlaag, dood HDT. 1, 137, SOPH. O. R. 732, THUC. 2, 86, 32. — **4** aandoening, emotie PL. Phaedr. 251 e; hartstocht N. T. Rom. 1, 26. — **5** *verzw.* al wat iemand overkomt: gewaarwording, sensatie; > gebeurtenis; (π.) τοιοῦτόν τί μοι ἐφάνησαν οἱ ποιηταὶ πεπονηότες PL. Ap. 22 c, ARISTOT. — **6 spec.** emotioneele voorstelling van zaken, „pathos” ARISTOT., RHET. — **7 spec.** schoonheidsaandoening, kunstgenot D. H.

παίων, dor. vorm ook in ATT. (TR.) opgenomen, naast ion. παίων, att. παίων, ἄνος, δ, — 1 lied ter eere van Apollo A 473, AESCH. Pers. 393, THUC. 7, 75, 30, SOPH. O. R. 5, 187. — **2** overwinninglied X 391, AESCH. — **3** (Als EN. van een god die met Apollo werd gelijk gesteld, *vgl.* PIND. P. 4, 270, SOPH. O. R. 154?). — **4** *vand.* helpend, als helper EUR. Hipp. 1373.

(*παϊά-φων, een naam als Μαχά-φων; msch. subst. *παϊά: παίω z. d., van Apollo als god der geneeskunde, die met een tooverslag zieken geneest. Vgl. als EN. E 401, 899, δ 232. De bet. lied voor Apollo is ontstaan uit de eerste woorden v. h. lied: Ἰὴ παίων z. HYMN. Ap. 500, 517. vgl. Io vivat en dgl.*)

παίων-ίζω (eig. juister in teksten en Inscr. παίων-ίζω), — 1 *oorspr.* een hymne ter eere van Apollo zingen, *ook* als overwinninglied AESCH. Sept. 268, PL. Ax. 364 b, POL. — **2** een lied na den maaltijd zingen XEN. Symp. 2, 1.

παίγ-μα, τό, spel, scherts EUR. Ba. 161.

παίγμο(σ)ύνη, ή, = volg., STESICH. *bij* PLUT.

παίγν-ιά, ή, — 1 spel, scherts, spot HDT. 1, 94; 2, 173. — **2** feest AR. Lys. 700, HEROND. 3, 55.

παίγνι-μῶν, schertsend HDT. 2, 173.

παίγν-ιον, τό, — 1 speelgoed PL. Leg. 797 b. — **2** grap, scherts LUC. — **3** grappig of spottend liedje POL. — **4** *vand.:* *concr.* schat, lieveling AR. Eccl. 922 PLUT. Ant. 59, schelm THEOCR. 15, 50.

παίγν-ώδης, schertsend, spottend XEN. Hell. 2, 3, 56, PLUT.

παίδ-αγωγέιον, τό, verblijf van den παιδαγωγός; school DEM. 18, 258, PLUT.

παίδ-αγωγ-έω, — 1 παιδαγωγός, zijn, jongens begeleiden: onderwijzen, opvoeden EUR. Ba. 193, PL. Theat. 167 c, PLUT. — **2** *vand.:* *alg.* meegeaan met iemand PL. Rep. 610 e. — **3** *alg.* leiden, συμπόσιον PL. Leg. 641 b. — **4** *ongunstig:* misleiden, beetnemen HYPER.

παίδ-αγωγ-ία, ή, — 1 παιδ-αγωγός zijn: jongens opvoeden, opleiden EUR. Or. 883, PL. Leg. 491 e, PLUT. — **2** kweken, *v. planten* PLUT. 2 e.

παίδ-αγωγ-ικός, — 1 van den παιδαγωγός: de opvoeding betreffend PLUT. — **2** verplegend, verplegings-*(kunst e. dgl.)* PL. Rep. 406 a.

παίδ-αγωγός, — 1 jongens begeleidend: -opvoedend, *meest subst.* HDT. 8, 75, PL. Lys. 208 c, Symp. 183 c. — **2** leidsman, leeraar PLUT.

παίδ-άριον, τό, — 1 jongetje AR. Nub. 878, MEN. Epitr. 28, PL. Symp. 207 d; *ook* meisje AR. Th.

1203. — 2 slaafje, jonge slaaf AR. Pl. 823, XEN.
παιδαρι-ώδης, — 1 kinderlijk PL. Phil. 14 d. —
 2 kinderachtig, onverstandig POL.
παιδεία (παιδεύω), ἡ, — 1 opvoeding, opleiding
 AESCH. Sept. 18, THUC. 2, 39, 25, AR. Nub. 961,
 PL. Prot. 338 e, N. T. Eph. 6, 4, 2 Tim. 3, 16. —
 2 *praegn.* tuchtiging, bestraffing N. T. Hebr. 12, 5.
 — 3 algemeene ontwikkeling (*teg.* τέχνη vakop-
 leiding) PL. Prot. 313 b. — 4 *concr.* leerling
 leeftijd, jeugd ∞ leerlingen THEOGN. 1305, 1348,
 LYS. 20, 11, LUC. — 5 *spec.* uitvinding, v. d. zeilen
 EUR. Tr. 128.
παιδεις, van of voor kinderen PIND. I. 2, 3, AESCH.
 Ag. 1242, SOPH. Ant. 918, PL.
παιδ-εραστ-έω, παιδεραστής zijn PL. Symp. 192 a,
 Phaedr. 249 a, PLUT., LUC.
παιδ-εραστής, οὐ, δ, pederast PL. Symp. 192 b.
παιδ-εραστ-ία, ἡ, pederastie, knapenliefde PL.
 Symp. 181 c.
παιδ-εραστ-ικός, de pederastie betreffend LUC.
παιδ-έρως, ωτος, ὁ, = π. εραστής, COM.
παιδευ-μα, τό, — 1 wat opgevoed wordt: kweek-
 ling, kind EUR. Hipp. 11, PL. Tim. 24 d. — 2 wat
 onderwezen wordt: leerstof PL. Leg. 834 d, XEN.
 Oec. 7, 6.
παιδευ-σις, ἡ, — 1 het opvoeden, opvoeding AR.
 Nub. 986, PL. Rep. 424 a, XEN. Mem. 2, 1, 34. —
 2 ontwikkeling, beschaving AR. Th. 175, PL. Prot.
 349 a. — 3 leerschool, ontwikkelend element THUC.
 2, 41, 32.
παιδευ-τής, οὐ, δ, opvoeder, leeraar PL. Rep.
 492 d, PLUT., N. T. Rom. 2, 20. — 2 bestraffer
 N. T. Hebr. 12, 9.
παιδευτι-κός, van het opvoeden; ἡ π-ῆ, opvoed-
 kunde PL. Soph. 231 b, PLUT.
παιδευτός, door opvoeding bij te brengen PL.
 Prot. 324 b.
παιδεύω (*vgl.* παίζω), — 1 een kind opvoeden, op-
 leiden, trainen, ook met *praedic. acc.*, ook med. voor
 zich . . . ; SOPH. Ai. 595, PL. Crit. 54 a, EUR. Supp.
 917, XEN., N. T. Act. 7, 22. — 2 *praegn.* corri-
 gereen, straffen N. T. Hebr. 12, 7. — 3 v. dieren:
 dresseeren XEN. Eq. 10, 6. — *Constr.* τινα, τι εν
 τινά τι.
παιδ-ιά (*vgl.* ook παίζω), ἡ, — 1 spel AR. Ph. 1056,
 EUR. Tr. 975, PL. Phaedr. 265 c, XEN. — 2 *praegn.*
 een spel voor kinderen (*teg.* ernst) AESCH. Pr. 314,
 PL. Prot. 347 d, LUC.
παιδ-ικός, van, voor, eigen aan den παῖς: — 1 van
 jongens BACCH. fr. 4, 17; kinderlijk, jongens- of
 meisjesachtig AR. Lys. 415, PL. Rep. 451 a. —
 2 schertsend, grappig PL. Crat. 406 c. — 3 *spec.*
 (z. 4) van de παιδικά, of van de pederastie PL. Rep.
 608 a. — 4 τὰ π-ά, geliefde knaap, lieveling THUC.
 1, 132, 21, AR. Vesp. 1026, EUR., XEN. Mem. 2, 1,
 24, PL. Prot. 315 e, *overdr.* Gorg. 482 a.
παιδιό-θεν, *adv.*, van kindsbeen af N. T. Mc. 9, 21.
παιδ-ιον, τό, — 1 jongetje, meisje, kind, meestal
 baby HDT. 6, 61, AR. Pax 50, PL. Gorg. 485 b,
 MEN. Epitr. 51, N. T. Luc. 1, 59, Mt. 18, 2. —
 2 slaafje AR. Ran. 37, MEN. Perik. 70.
παιδισκ-άριον, τό, *dem.* v. παιδισκη, meisje,
 slavinetje MEN. Mis. fr. 2, LUC. D. Mort. 27, 7.
παιδ-ισκη, ἡ, — 1 jong meisje, „jonge dochter”
 XEN. An. 4, 3, 11, POL., PLUT. — 2 slavinetje
 HDT. 1, 93, LYS. 1, 12, DEM., MEN. Her. 38, N. T.
 Mt. 26, 60.
παιδ-ισκος, ὁ, *dem.* v. παῖς, zoontje XEN. Hell. 5,
 4, 32, POL.

παιδι-ώδης, speelsch ARISTOT.
παιδ-νός, soms 2, — 1 kinderlijk (> onnoozel)
 AESCH. Ag. 479. — 2 als *subst.* jongen, knaap
 φ 21, ω 338.
παιδο-βόρος, kinderen opetend AESCH. Ch. 1068.
παιδο-βόσκος, kinderen grootbrengend LUC.
παιδο-βρωτος, waarbij kinderen worden opge-
 geten LYCOPHR.
παιδο-γονία, ἡ, kinderen verweken PL. Symp.
 208 e.
παιδο-γόνος, kinderen verwekkend EUR. Supp.
 629.
παιδο-όθεν, *adv.*, van kindsbeen af LUC.
παιδο-κτον-έω, kinderen dooden EUR. Herc. 1280.
παιδο-κτόνος, kinderen of zijn eigen kind doodend
 SOPH. Ant. 1305, EUR. Herc. 835.
παιδο-ολέτειρά, ἡ, kindermoordenares EUR. Med.
 849.
παιδο-ολέτωρ, ορος, ὁ, kindermoordenaar AESCH.
 Sept. 726, EUR. Med. 1393.
παιδο-λύμας, ἡ, kinderen verdervend AESCH.
 Ch. 605.
παιδο-μάθης, reeds als kind geleerd hebbend
 HIPPOCR., POL.
παιδο-μανία, ἡ, manie voor jongens PLUT.
παιδο-νομ-ία, ἡ, het ambt van παιδονόμος ARISTOT.
παιδο-νόμος, ὁ, jongensleider: magistraat, die het
 opzicht over de opvoeding en de zeden der jongens
 had XEN. Lac. 2, 2, ARISTOT.
παιδο-ποιέω, kinderen voortbrengen, zoowel van
 den man als van de vrouw, vaak med. ANDOC. 4, 23,
 SOPH. El. 589, AR. Eccl. 615, PL. Leg. 868 d, XEN.
παιδο-ποίησις, ἡ, kinderen voortbrengen PL.
 Leg. 947 d.
παιδο-ποιός, kinderen verwekkend, van het
 kinderen verwekken HDT. 6, 68, EUR. Andr. 4,
 Ph. 338.
παιδο-τριβ-έω, παιδοτρίβης zijn: trainen DEM.
 25, 7, PLUT., ook τι voorbereiden.
παιδο-τρίβης, ου, ὁ, trainer ANTIPI. 3 γ 6, AR.
 Eq. 1238, PL. Gorg. 456 e, AESCHIN. 110.
 ARISTOT. A. II. 42, 3.
παιδο-τριβ-ικός, van een of als een παιδοτρίβης
 AR. Eq. 492, ARISTOT.
παιδο-τροφέω, kinderen opvoeden AR. Lys. 956,
 LUC.
παιδο-τροφία, ἡ, opvoeding van kinderen PL.
 Rep. 465 c, ANTIPIHON 66 D., XEN. Lec. 7, 21.
παιδο-τρόφος, kinderen opvoedend SIMON., EUR.
 Herc. 902; ook v. d. olijftak, die bij de geboorte van
 een jongen voor de deur werd opgehangen SOPH. O. C.
 701.
παιδο-τρωτος, door kinderen als wond toege-
 bracht, -veroorzaakt AESCH. Eum. 496.
παιδουργ-έω, jongen voortbrengen v. e. vogel EUR.
 Ion 175.
παιδουργ-ία, ἡ, kinderen voortbrengen SOPH. O. R.
 1248, PL. Leg. 775 c.
παιδο-φιλέω, = παιδεραστέω, THEOGN. 1318,
pass. PLAT. COM.
παιδο-φίλης, ου, ὁ, = παιδ-εραστής THEOGN.
 1357.
παιδο-φόνος, — 1 eigen of andermans kind ver-
 moordend Ω 506, HDT. 7, 190, EUR. Med. 1407. —
 2 αἷμα, van kindermoord EUR. Herc. 1201.
παίζω, *aeol.* παίσομαι, *f.* παίσομαι, *dor.* παίσομαι
 XEN. Symp. 9, 2, *aeol.* έπαισα, *pf. pass.* πέπαισμαι,
 — 1 als een kind handelen: = *spec.* spelen,
 lachen, schertsen ζ 106, η 291, HES. Sc. 277, αἰών

παῖς παῖζων HERACL. 52 D., τιμι met iets EMPED. 100, 9 D., ook v. (niet-kinderlijke) wapenspelen PIND. O. 13, 86, AR. Ran. 415, N. T. Cor. 10, 7. — 2 v. menschen: zich vermaken, zich bezighouden PIND. O. 1, 16, SOPH. El. 567. — 3 tr. als scherts ten beste geven, in scherts, als grap vervaardigen PL. Naak: Prot. 336 d. — 4 spotten AR. Ran. 376, 392, PL. Phaed. 89 b; tr. hespotten LUC.

(< παιδ-ιω: παῖς. Als scherts echter later gevoeld als een w.v. v. geluid en zoo naar de gutturaalstemmen overgelopen, z. παιγνιον e. dgl.)

παιήων, ὅ, ιων. = παιῶν, z. d.

παινομαι, „Skythisch” AR. Th. 1114, = φαινομαι.

παιπάλη (redupl. bij πάλη, z. ook παλῶν), ἡ, — 1 het allerfijnste meel, bloem, overdr. AR. Nub. 262. — 2 vánd. geslepen menschen AR. Nub. 260.

παιπάλλημα, τό, = voorg. 2, fijn geslepen mensch of truc AR. Av. 431, AESCHIN. 2, 40, LUC.

παιπάλεις, vol dalen, vol kloven, ὄρος N 17, ὄδος M 168, v. eilanden N 33, HES. Th. 860, HYMN. Ap. 39.

(wrsch. < q^{el}-, z. πάλιν, πέλομαι, πόλος met redupl. van het type δαίδαλος. Eig. met veel draaiingen, Windungen ∞ met veel dalen, vgl. overdr. πολυ-παίπαλος = πολυ-τροπος” o 419 v. d. Φοίνικες. Van bergen en landstreken synoniem met πολύ-πυχος).

παίπαλος, = voorg., CALL. Dian. 194.

παῖς, ep. en aeo. nog παῖς, voc. ep. πᾶϊ [i in arsi] ω 192, later παῖ, dat παῖδι ANACR. 69, 3 ALD., 17, dat. pl. παισὶ en παιδεσσί (ep.), ὅ, ἡ, — 1 kind; spec. jongen, me isje ten opzichte van den leeftijd; sinds Λ 389, meisje SAPHO 41 ALD., alg. tot N. T. Mt. 8, 13; ἐν παιδί in de kinderjaren, als kind MARC. AUR. 1, 6. — 2 zoon, dochter ten opzichte van hun ouders; sinds A 20 alg. tot N. T. Mt. 8, 6. — 3 jongen > slaaf, dienaar, bediende (vgl. lat. puer, fr. garçon) AESCH. Ch. 652, AR. Ran. 37, PL. N. T. Mt. 14, 2, — 4 volgeling, dienaar v. e. god; leerling PL. Rep. 407 c, 408 b.

(< παφ-ις, vgl. att. INSCR. παυς nom. sing., -παφ-ος Cypr. gen. sing.; παφ- < idg. pau- = kortste fase: pou- in gr. πῶ(ς)λος z. d.; daarnaast pou- en pu- in o. ind. pō-ta- jong v. e. dier, pu-tra- zoon, lat. puer, osc. puklum puerum, flium, germ. *fulan = nld. veulen, lett. putns vogel, o. b. pūta vogel).

παισδα, dor. = παῖζω, ALCM. 29, THEOCR. 15, 42. παιστρη, ἡ, speelplaats HEROND. 3, 11. 64 (vgl. παλαίστρα).

παισάσω, flikkeren B 450.

(onz.; vgl. HESYCH. παραψάσει τινάσει, πηδᾶ, παρακινεῖ; διαψάσειεν διαφαίνεν, φῶψ φάος, lat. fax).

παῖω, fut. ook παιήσω AR. Nub. 1125, LYS. 459, aor. pass. ἐπαῖσθην. — Tr.: 1 slaan HDT. 9, 107, THUC. 7, 36, 23, AESCH. Pers. 426, SOPH. Ai. 308. PL., N. T. Mt. 26, 68. — 2 treffen, wonden HDT. 3, 12, AESCH. Sept. 961, SOPH. O. R. 1270, XEN. An. 5, 9, 5, N. T. Joh. 18, 10. — 3 spec. beslapen AR. Pax 874. — 4 naar binnen slaan AR. Ach. 835. — Intr. 5 slaan, botsen AESCH. Pr. 885, XEN. An. 4, 2, 2.

(< παφω: lat. pavo: lit. pīduti [iau < idg. ēu] afsnijden: W. pēu- kortste fase pau-).

παιών (z. παιῶν), ὄνος, ὅ, geneesheer, helper, redder AESCH. Ag. 99, SOPH. Ph. 168.

παιων-ίζω (betere vorm) = παιῶν-ίζω, een overwinningslied zingen HDT. 5, 1.

παιών-ιος, genezend, geneskrachtig, reddend,

φάρμακον AESCH. Ag. 843, Pers. 605, SOPH. Tr. 1208, AR. Ach. 1223 z. 1213.

πᾶκτός (: πῆγγυμι), — 1 vast-, dicht maken ARCHIL., SOPH. Ai. 579, AR. Lys. 265. — 2 vol-, dichtstoppen HDT. 2, 96, AR. Vesp. 128.

πᾶλᾶθη, ἡ, samengeperste, gedroogde vruchten HDT. 4, 23, LUC. Pisc. 41.

(παλά-θη: παλά-μη z. d.; oorspr. bet. plat, breed uitdrukken; verw. m. ἔλεθος).

πᾶλαι, adv., — 1 lang geleden, vroeger, oudtijds, sinds I 105, 527 alg. tot N. T. Hebr. 1, 1, 2 Petr. 1, 9. — 2 sinds langen tijd, al lang, sinds Ψ 871, alg. tot N. T. Mt. 11, 21. — 3 reeds N. T. Mc. 15, 44. — Adv. τὸ π.; oudtijds HDT. 7, 142. (loc. v. q^{el}ā-, vgl. s.v. ἤλε).

παλαι-γενής, — 1 lang geleden geboren, oud Γ 386, AESCH. Pr. 873, EUR. — 2 lang geleden gebeurd AESCH. Sept. 741.

παλαι-γόνος, = π-γενής 1, PIND. O. 14, 4.

παλαιμον-έω, worstelen, overdr. PIND. P. 2, 61.

παλαιο-γενής, = π-γενής 1, AR. Nub. 350.

παλαιο-μέτωρ, ἡ, de oude moeder (zijnde) EUR. Supp. 628.

παλαιο-μίσημα, τό, oude haat TIM. Pers. 90 (geschr. λeo-μ.).

παλαιο-νυμφά[io]-γόνος (geschr. λeo-ν.) van oudsher nymfen voortbrengend TIMOTH. Pers. 120.

παλαιο-πλοτος, met reeds lang geleden verwoven rijkdom THUC. 8, 28, 2.

πᾶλαιός (πάλαι), comp. παλαι-τερος (-ότερος Ψ 788), superl. -τατος, — 1 uit ouden, lang geleden tijd, ζείνος Z 215, οἶνος β 340 alg. tot N. T. Luc. 5, 39. — 2 in ouden, lang geleden tijd (levend, gebeurend) Λ 166, β 188, AESCH. Sept. 740 alg. — 3 v. menschen e. a.: oud, hoogbejaard E 108, v 432, EPICUR. 122 US. — 4 v. dingen: oud N. T. Mt. 13, 52; praegn. veel gebruikt, versleten, ζματιον N. T. Mt. 9, 16. — Adv. τὸ π-όν AESCH. Pers. 101; ἐκ π-οῦ of π-τέρου HDT. 8, 62 ∞ 1, 60.

παλαιό-της, ἡ, het lang geleden, oud zijn EUR. Hel. 1056, PL. Crat. 421 d, AESCHIN. 2, 42, N. T. Rom. 7, 6.

παλαιό-φρων, met de stemming van het verleden : oud AESCH. Eum. 838, 871.

παλαιῶ, — act. 1 (vgl. lat. antiquare) als oud bestempelen: afschaffen N. T. Hebr. 8, 13. — pass.: 2 oud > onbruikbaar, versleten worden ARISTOT., N. T. Luc. 12, 33, Hebr. 1, 11. — 3 verouderen PL. Symp. 208 b.

πᾶλαισ-μα, τό, — 1 worstelkunst; spec. bep. greep bij het worstelen PIND. N. 10, 22, HDT. 9, 33, EUR. Supp. 550, PL. Phaedr. 256 b; overdr. worsteling, strijd AESCH. Ag. 63, SOPH. O. R. 879. — 2 kunstgreep, truc AR. Ran. 689, XEN. Mem. 2, 1, 114.

παλαισμο/σώνη, ἡ, worstelkunst, worstelen Ψ 701, 9 103, XENOPHAN. 2, 16 D.

πᾶλαιστέω, met de hand voortstooten LUC.

παλαιστή, ἡ, z. παλαστή, ALCAE. 50, 7 ALD., Koine, PAP.

παλαισ-τής, οὔ, ὅ, — 1 worstelaar 9 246, AR. Lys. 1083, PL. Rep. 544 b. — 2 strijder AESCH. Pr. 920, EUR. — 3 spec. met alle kunstgrepen bekend: geroutineerd, listig SOPH. Ph. 431.

παλαιστιαίος, een παλα(ι)στή = 4 vingers lang of breed HDT. 1, 50.

παλαιστι-κός, subst. bekwaam worstelaar ARISTOT.

παλαισ-τρα, ἡ, — 1 worstelperk, worstelschool BACCH. 17, 26, EUR. El. 528, AR. Nub. 79, PL.

Lys. 204 a, THEOCR. 2, 50. — 2 geestelijke oefenschool PLUT.

παλαιστρ-ικός, de oefenschool betreffend ARISTOT. **παλαιστρ-ίτης, ου, ὁ**, = **παλαιστρικός**, CALL., PLUT.

παλαιστρο-φύλαξ, ακος, ὁ, opzichter, bewaker over de worstelschool HIPPOCR.

παλαίτατος en **παλαίτερος, z. παλαιός.**

παλαί-φάτος (φημί), 2, — 1 oudtijds gesproken of verkondigd ι 507, τ 163, PIND. O. 2, 44, AESCH. Ag. 750, SOPH. Tr. 823. — 2 *verzw.* oud PIND. N. 2, 16, AESCH., SOPH. O. C. 1381.

παλαί-χθων, van ouds het land bewonend AESCH. Sept. 104.

πᾶλαιώ (vgl. πᾶλη), *f. σω, aor. p. ἐπαλαίσθην*, — 1 worstelen met, τινι Ψ 621, 8343, PIND. P. 9, 27, HDT. 8, 21, ATT., PL. Prot. 350 e. — 2 *overdr.* worstelen, te vechten hebben met, τινι PIND. N. 8, 27, PL., XEN. Oec. 17, 2. — 3 *tr.* overwinnen EUR. Cycl. 678 *eld.*

παλαμάομαι (παλάμη), — 1 met eigen hand verrichten XEN. Cyr. 4, 3, 17. — 2 *praegn.* aandurven, aanpakken AR. Pax 94. — 3 een middel verzinnen AR. Ach. 659.

πᾶλαμη, ἡ, — 1 handpalm, hand A 238, PIND. P. 1, 44, EMPED. 75, 2, HDT. — 2 daad TR.: AESCH. Pr. 165, SOPH. Ph. 1206. — 3 > middel, kunstgreep THEOGN. 624, PIND. P. 2, 40, HDT. 8, 19, TR.: SOPH. Ph. 76, AR. Vesp. 645.

(Bij de basis *pēlā-* is de kortste phase *idg. pelō-* [= gr. *παλα-*, lat. *pāl(a)-*] = *idg. p̄l̄* [= gr. *πᾶ-*, lat. *p̄lā-nus*]. Vgl. het eerste in lat. *palma*, *ohd. folma* hand, het tweede in *o.ier. lām* hand. Z. *παλαθή*.)

παλαμναίος, — 1 die met eigen hand een misdaad bedreven heeft: moordenaar AESCH. Eum. 448, SOPH. Tr. 1207, EUR. Iph. Tr. 1218. — 2 (vgl. ἀλάστορ), *vand.*: wraakgeest, wreker XEN. Cyr. 8, 7, 18, ARISTOT. Ook als adj.

(*παλαμνη* naast *παλάμη* = *στάμνος* [ιστημί]: *φήμη*; vgl. woorden als *θέλυμνον* e. *dgl. Semas*. vgl. *αὐτόχριστο*.)

παλάσιον, τό, = **παλάδιον**, *dem. v. παλάθη*, AR. Pax 574.

παλάσσομαι, *perf. πεπᾶλαγμα*, loten H 171, ι 331. (: *πάλλω* = *βάλω* [AR. Lys. 84]: *πάλλω*. Voor het element- *ασ* in *derg. ww. z. s.v. ἀλλάττω*. Anderen lezen: *πεπᾶλεσθε, πεπᾶλεσθαι*.)

παλάσσω, bespatten, bevlecken τὶ τινι, met iets E 100, v 395, HES. O. 733, CALL.

(W. *pel+u-* enz. vloeien, nat. *ω* vuil zijn: HESYCH. *παλκόςπηλός*, lat. *palus*, lit. *palszas* grijs, vuil, naast *pēlkē* modderpoel met andere gutt.)

παλαστή (z. *παλάμη*), ἡ, *att.*, vlakke hand, *spec.* handbreedte als maat = 4 vingers, 7 $\frac{1}{2}$ cM. ARISTOT.

παλεύ-τρια, ἡ, lokvogel ARISTOT.

παλεύω (: *πάλος*), door lokvogels of zelf andere vogels lokken en vangen AR. Av. 1083, 1087; *overdr.* PLUT.

παλέω (*παλαίω*??), overwonnen worden HDT. 8, 21. I. **πᾶλη, ἡ**, — 1 het worstelen, de worsteling Ψ 635, 9 206, PIND. O. 8, 20, BACCH. 8, 36, EUR. Alc. 1031, PL. Soph. 232 d, PLUT. — 2 *alg.* strijd AESCH. Ch. 866, EUR., N. T. Eph. 6, 12.

(*wrsch.*: *πάλλω* schudden, trachten te verwrikken; *παλαίω* < *παλασ-ζω*?)

II. **πᾶλη, ἡ**, fijn meel HIPPOCR., COM.

(: *πᾶλῶν*, *παιπᾶλη*, vgl. *o.ind. pālala-* n. brij,

lat. *pollen* fijn meel, stuifmeel, *puls* brij, lit. *pelenai* asch).

πᾶλημα, τό, fijn meel NIC.; = **-μάτιον, τό**, AR. **πᾶλι**, = **πᾶλιν**, (ANACR.) 47, 10, HEROND. 2, 52.

παλιγ-γενεσία, ἡ, — 1 nieuwe wereld N. T. Mt. 19, 28, MARC. AUR. 11, 1. — 2 wedergeboorte LUC. — 3 opstanding wedergeboorte N. T. Tit. 3, 5.

παλιγ-γλωσσος, — 1 tegensprekend, onwaar PIND. N. 1, 58, Parth. 2, 64. — 2 van een vreemde taal PIND. I. (6) 5, 24.

παλιγ-καπηλεύω, in het klein weer verkopen DEM. 56, 7.

παλιγ-κάπηλος, wederverkooper; *overdr.* *πονηρίας* DEM. 25, 46.

παλιγκοταίνω, *ion.* = *volg.*, HIPPOCR.

παλιγκοτέω, weer kwaadaardig worden, *v. e. ziekte* HIPPOCR.

πᾶλιγ-κοτος, — 1 (telkens) weer opnieuw in toorn of drift vervallend: vijandig PIND. O. 2, 22, AESCH. Ag. 863, AR. Pax 390, THEOCR. 22, 58. — 2 *v. ziekte*: opnieuw kwaadaardig wordend HIPPOCR. — 3 vijandig, ongunstig HDT. 4, 156, AESCH. Supp. 376.

παλιγ-λογ-έω, nog eens zeggen, herhalen HDT. 1, 90, ARISTOT.

παλιγ-λογ-ία, — 1 recapitulatie ARISTOT. — 2 het herroepen van iets, dat gezegd is THEOPHR.

παλιγ-λογος, weer verzameld A 126.

παλιμ-βᾶμος, (tot het uitgangspunt) terugkeerend PIND. P. 9, 18.

παλιμ-βλαστής, — 1 weer uitspruitend THEOPHR. — 2 van de *Hydra* EUR. Herc. 1274.

παλιμ-βολος, het roer omgooiend: veranderlijk, wispelturig > onbetrouwbaar PL. Leg. 705 a, PLUT. 4 a.

παλιμ-μήκης, nog eens zoo lang AESCH. Ag. 196. **παλιμ-παις, αιδος, ὁ**, voor de tweede maal kind LUC.

παλιμ-πετής, terugvallend of -vliegend; *ntr. praedic.* terug II 395, ε 27.

παλιμ-πηξίς, ἡ, verzolen, lappen THEOPHR.

παλιμ-πλαγκτος, terug dwalend AESCH. Pr. 838. **παλιμ-ποινος**, weer vergolden, als wedervergelding AESCH. Ch. 794.

παλιμ-πόρευτος, teruggaand TIM. Pers. 186, LYCOPHR.

παλιμ-πορος, = *voorz.*, TIM. Pers. 174.

παλιμ-προδοσία, ἡ, aan beide partijen gepleegd verraad POL., D. H., PLUT.

παλιμ-πύγηδόν, *adv.*, ruggelings ARISTOT.

παλιμ-ρημος, ergens tegen in klinkend, niet harmonieerend EUR. Ion 1096 (φᾶμ.).

παλιμ-φύής, weer groeiend LUC.

παλιμ-ψηστος, weer afgewreven, *spec. van perkament*, waarvan men het schrift afkrabt om het opnieuw te beschrijven PLUT. 779 c.

πᾶλιν, adv., — 1 terug, *d. w. z.* naar den rug toe: naar het punt van uitgang of de vroegere standplaats toe A 116, 380, N 3, *alg.* tot n. t. Joh. 11, 7. — 2 *verzw.*: *herhaling v. e. beweging ook in dezelfde richting: weer opnieuw, vaak versterkt met αἰθις, δεύτερον* B 276, *alg.* tot n. t. Mt. 4, 8.

— 3 in tegengestelde richting: > tegen, λέγειν e. *dgl.* I 56; tegengesteld PIND. O. 11, 87, EUR. Herc. 778. — 4 *logisch*: (en) nu weer verder, verder (of: in tegenstelling) daarentegen PL. Lach. 193 d, tot n. t. Mt. 13, 45.

(: *πέλομαι* keeren, *eig. acc. als obj. v. h. verbum* *biv. π.* [een wending] *τρέπειν* Φ 415).

παλιν-άγρετος, terug te nemen, te herroepen A 526.

παλιν-αίρετος, bouwvallig, wat hersteld moet worden PIND. fr. 84, LL. Tim. 82 e.

παλιν-αυτόμολος, δ, overlooper, die weer terugkeert XEN. Hell. 7, 3, 10.

παλιν-δικία, η, het opnieuw beginnen van een proces PLUT. Dem. 6.

παλιν-δρομέω, — 1 achteruitloopen PLUT. — 2 zijn toevlucht zoeken POL. — 3 v. gezwollen: slinken HIPPOCR.

παλιν-δρομος, teruglopend LUC.

παλιν-ιδρύσις, η, het weer vastzetten HIPPOCR.

παλιν-οπτος, achteruitziend, van de zon afgewend HIPPOCR.

παλιν-ορρος, (z. *volg.*), terugkeerend AR. Ach. 1179.

παλιν-ορρος, terugdeinzend (*eig.* „arzelend”: met de ὄρρος [z. d.] naar achteren gekeerd) Γ 33, EMPED. 35, 1.

παλιν-ορτος, weer opstaande, oprijzend AESCH. Ag. 154.

παλιν-οικιός, dicht beschaduwd ARCHIL. 34, SOPH.

παλιν-σκοπία, η, in tegengestelde richting (zien) EUR. Or. 1264.

παλιν-στομέω, tegenspreken AESCH. Sept. 258.

παλιν-στραφής, achteruitgedraaid SOPH. Ich. 112.

παλιν-τίτος, terugbetaald, vergolden, ἔργα α 379 EMPED. 111 5 D.

παλιν-τοκία, η, het terugvorderen van betaalde renten PLUT. 295 C, D.

παλιν-τονος, — 1 *epitheton v. d. boog*: *eig.* een spanning hebbend terug, *d. i. naar den anderen kant, dan in natuurlijken, ongespannen toestand*: „weerspannig”, sterk ge- of over-spannen Θ 266, φ 11, HDT. 7, 69, AESCH. Ch. 160, SOPH. Tr. 511, AP. TR. — 2 aangetrokken, gespannen ἦναι AR. Av. 1739. — 3 met inwendige spanning PLUT. *uit* HERACL.

παλιν-τρέπελος, terugkeerend PIND. O. 2, 41.

παλιν-τρίβής, — 1 glad, geslepen: listig SOPH. Ph. 448. — 2 vaak geranseld, afgebeeld SEMON. 7, 43.

παλιν-τροπής, = *volg.*, NIC.

παλιν-τροπος, — 1 teruggekeerd, terugkeerend EUR. Herc. 1069, SOPH. Ph. 1222. — 2 afgewend, zich afwendend AESCH. Ag. 777. — 3 verkeerd, anders uitvallend POL., PLUT. — 4 met uiteen- en ineengaan-krachten ἄρμονίη, ἔκωσπερ τόξόν καὶ λύρης HERACL. 51 D., κέλευθος PARM. 6, 9 D.

παλιν-τύχης, ongelukkig AESCH. Ag. 464.

παλιν-ωδέω, herroepen PL. Alc. II 142 d, LUC.

παλιν-ωδία, η, het herroepen van een vroeger gezang door een nieuw lied; dit lied zelf, palinodie PL. Phaedr. 257 a, ISOCR. 10, 64, PLUT., LUC.

παλιουρος, η, soort doornstruik EUR. Cycl. 394, THEOPHR., THEOCR. 24, 87.

παλιρ-ρόθιος, terugruischend, terugstroomend ε 430, ι 485.

παλιρ-ροιά, η, het heen en weer stroomen, wisseling van getij HDT. 2, 28 (ροή), SOPH., CALL., POL., PLUT.

παλιρ-ροος, *contr.* -ροος, — 1 terugstroomend EUR. Iph. T. 1397. — 2 *overdr.* onbestendig EUR. Herc. 739.

παλιρ-ροπος, gekromd, γόνυ EUR. El. 492.

παλιρ-ροχθος, door eb en vloed bespoeld AESCH. Ag. 191.

παλιρ-ρύμη, ommakeer, τῆς τύχης POL.

παλί-οικιός, dicht beschaduwd ARISTOT., PLUT.

παλίσαυτος, terugjilend SOPH. O. R. 193, EUR.

Supp. 388, AP. RH., POL.

παλιώξις, η, afslaan v. e. aanval en vervolging (*eig.* wending en opdringen) M 71, O 69.

(< *παλι-φωξις*, z. *ιωκή*).

παλλακεύομαι, tot bijzit hebben, τινα HDT. 4, 155.

παλλάκη, η, bijzit HDT. 1, 135, AR. Vesp. 1353, PL. Leg. 841 d.

(*bet. oorspr.* jonge vrouw, *vgl.* πάλληξ jonge man, πάλλας ook als EN. = παρθένος. *In suff.* *vgl.* μεύραξ. *Msch.* *vgl.* av. pairikā heks, concubine. *Beide echter als een hehitisch of assyrisch woord ontleend.* *Lat.* paelax is *lw.*).

παλλακίς (z. *voorg.*), ἰδος, η, bijzit I 449, 452, ξ 203, PLUT.

πάλ-λευκος, geheel wit AESCH. Eum. 352, EUR. Kret. 17 D.

πάλλω *aor.* ἐπῆλα *en* ἐπέπαλον, — 1 zwaaien, wegslingeren, v. projectielen E 495, PIND. N. 3, 45, SOPH. Ph. 1125, AR. Av. 1714. — 2 schudden, in heftige beweging brengen: οὐδὲν χερσίν Z 474: laten dansen, krachtig wiegen; verschrikken SOPH. O. R. 153. — 3 schudden > te voorschijn laten springen, κλήρουσ Γ 316, abs. H 181, HDT. 3, 128, SOPH. El. 710. — 4 *med.* loten O 191. — 5 *pass. refl.* zich plotseling heftig, onstuimig bewegen: kloppen, bonzen, springen, ἤτορ X 452, 461, snellen PIND. N. 5, 21, sidderen HDT. 7, 140, AESCH. Supp. 567, spartelen HDT. 1, 141, PL. Crat. 407 a.

(< *idg.* *pl-ῶ* bij W. *pel-* schudden, slingeren, drijven: *arm.* holm wind, *gr.* πελεμίζω, *lat.* pello, *got.* us-flīma ontsteld, *russ.* plachū schrik).

παλ-λάβητος, zeer missvormd LUC.

παλματ-ιάς, ου, δ, sc. σεσμός, een aardbeving met hevige schokken ARISTOT.

παλ-μός, δ, het bonzen; *spec.* polsslage ARISTOT.

πάλμος (*klein-Asiat.* *lu.*), υος, δ, koning EN. N 792, HIPPOCR. 3, 4; 4, 1; 41, 3 ALD., LYCOPHR. 691.

παλμ-ώδης, met trekkingen verbonden HIPPOCR.

πάλος (πάλλη), δ, (het, werpen van het) lot, het loten ALCM. 45 ALD., PIND. O. 7, 61, HDT. 3, 80, AESCH. Sept. 55, 457, Ag. 333, SOPH. Ant. 275.

παλ-τόν, τό, het geslingerde: werpspies AESCH., XEN. Eq. 12, 14, Hell. 3, 4, 14.

παλ-τός, geslingerd SOPH. Ant. 131.

παλύνω (πάλη), — 1 strooien Δ 640, ξ 77, SOPH. Ant. 247, AP. RH. — 2 bestrooien K 7, ξ 429, THEOCR. 4, 28.

παμ-βασιλεία, η, albeheerschend AR. Nub. 1150.

παμ-βασιλεύς, albeheerscher ALCAE. 2, 4 ALD.

παμ-βδελυρός, zeer walgelijk AR. Lys. 969.

παμ-βιάς, δ, κερωνός, albedwingend PIND. N. 9, 24.

παμ-βοιώτια, τά, een feest van alle Boeotiërs POL.

πάμ-βοτος, alvoedend: vruchtbaar AESCH. Supp. 558.

παμ-βῶτις, ἰδος, η, alvoedend SOPH. Ph. 392.

παμ-μάταιος, geheel nuteloos AESCH. Ag. 387.

πάμ-μάχος, — 1 met allen den strijd aandurvend AESCH. Ag. 170. — 2 v. d. *mededingers in het pankration* PL. Euthyd. 271 c, THEOCR. 24, 112; -ία, η, BACCH. 12, 76.

παμ-μέγας, -μεγάλη, -μεγα, heel groot, PL. Phaedr. 273 a, LUC.

παμ-μεγέθης, = *voorg.*, PL. Parm. 164 d, XEN. Mem. 3, 6, 13, POL.

παμ-μέλας, -μέλαινα, -μελαν, geheel zwart x 525, LUC.

παμ-μήκης, zeer lang SOPH. O. C. 1609, PL. Phaedr. 268 c, ARISTOT.

πάμμηνος, — 1 gedurende alle maanden, onafgebroken SOPH. El. 851. — 2 σελήνη, volle maan PLUT.

παμμήτωρ, ορος, ή, — 1 aller moeder, v. d. aarde AESCH. Pr. 90. — 2 ten volle moeder SOPH. Ant. 1282.

παμμιᾶρος, heel goddeloos AR. Ran. 466.

παμμιγής, uit allen vermengd TIMOTH. Pers. 188, AESCH. Pers. 269, PLUT., LUC.

πάμμικρος, zeer klein ARISTOT.

πάμμικτος, = **παμμιγής**, AESCH. Pers. 53.

πάμμορος, zeer ongelukkig SOPH. O. C. 161.

παμμοσᾶρος, heel afschuwelijk AR. Lys. 969.

παμπάλαιος, heel oud PL. Theat. 181 b, ARISTOT.

πάμπᾶν, adv., geheel en al A 422, PIND. O. 2, 76, HDT. 4, 50, EUR. Med. 1091, AP. RH., *prosa* zelden *bijv.* PL. Polit. 308 a.

παμπειθής, allen overredend PIND. P. 4, 184.

παμπήδην, adv., heelemaal, volkomen THEOGN. 615, AESCH. Pers. 729, SOPH. Ai. 916, NIC.

(W. *κῆα*-zwellen: *κεῖμα*-z. *κύμα*, vgl. *πᾶς en lat. totius: tumeo z. ἔμπας en πέπᾶμαι*=*κέκτημαι z.d.*)

παμπηρία, ή, het geheele bezit AESCH. Sept. 817, EUR. Ion 1305, AR. Eccl. 868.

(*πέπᾶμαι enz.*, z. *παμπήδην*).

παμπληθεί, adv., allen samen N. T. LUC. 23, 18.

παμπληθής, — 1 met alle beschikbare man- schappen XEN. Hell. 6, 5, 26, PLUT. — 2 *verzw.*: *pl.* zeer vele LYS. 32, 22, PL. Theat. 156 b, ISOCR., (N. T.); -*ία, ή*, SOPH.

πάμπληκτος, *δεθλα*, waarbij alle mogelijke slagen voorkomen SOPH. Tr. 504.

παμπλούσιος, zeer rijk PL. Leg. 743 c.

πάμπλουτος, zeer rijk SOPH.

παμποίκιλος, — 1 zeer bont, bont versierd Z 289, PIND. N. 1036, EUR. Hell. 1359. — 2 zeer ge- varieerd PL. Tim. 82 b.

πάμπολις, εως, in alle staten heerschend SOPH. Ant. 614.

πάμπουλος, παμπόλλη, πάμπουλο, zeer veel, zeer groot AR. Eq. 320, PL. Phaed. 105 a, MEN. Perik. 72, N. T. Mc. 8, 1(?).

παμπόνηρος, zeerslecht AR. Eq. 415, PL. Rep. 352 c.

παμπόρφυρος, geheel purperen PIND. O. 6, 55.

πάμπρεπτος, zeer in het oog vallend AESCH. Ag. 117.

παμπρόσθε, geheel vooraan, meer dan anderen AESCH. Ag. 714(?).

πάμπρωτος, allereerst H 324; *adv.* *πάμπρωτον*, het allereerst Δ 97, PIND. I. 5, 48.

πάμπυος, 2, geheel vol etter HIPPOCR.

παμφάγος, alles verterend EUR. Med. 1187, ARISTOT.

παμφᾶής, zeer lichtend, -stralend AESCH. Pers. 612, SOPH. Ph. 728, EUR., AR. Av. 1709, ARISTOT.

παμφαίνω, lichten, glinsteren E 6; Z 513.

(*φαίνω met reduplicatie, vgl. βαμβαίνω*).

παμφαλάω, onrustig rondzien HIPPON., LYCOPHR., HEROND. 4, 77.

(*lit. zvelgii ik kijk*).

παμφανᾶω, slechts *part.*, stralen, schitteren E 295, δ 42, EMPED. 98, 2 D.

(z. *παμφαίνω, vgl. morphol. δεικᾶνᾶομαι*).

παμφάρμακος, alle toover- of geneesmiddelen kennend PIND. P. 4, 233.

παμφεγγής, = **παμφαής**, SOPH. El. 105.

πάμφθαρτος, allen of alles te gronde gericht hebbend AESCH. Ch. 296.

πάμφθερισς, ή, allen of alles vernietigen ΒΑCCH. fr. 24, 3.

πάμφλεκτος, geheel ontvlamd SOPH. Ant. 1006, El. 1139.

παμφόρος, — 1 alles voortbrengend: vruchtbaar HDT. 7, 8, AESCH. Pers. 618, PL. Critias 110 e, XEN. Hell. 3, 2, 10. — 2 *χεράς*, kiezelzand, dat alles meesleept PIND. P. 4, 13.

πάμφύλος, uit alle stammen of geslachten ver- mengd AR. Av. 1063, PL. Polit. 291 a.

πάμφυρτος, vermengd, verward SOPH. Ichn. 232.

πάμφωνος, met alle stammen of tonen: helder- klinkend PIND. P. 3, 17.

πάμφυχος, met alle kracht, waarover een *ψυχή* beschikt, met onverminderde kracht: onsterfelijk SOPH. El. 841.

πάμωχέω, dor. = *ουχέω*, vermogen hebben, rijk zijn TAB. HERACL.

πάναβρος, zeer verwijfd LUC.

πανάγαθος, door en door goed COM.

παναγής, zeer heilig D. H., PLUT. Cam. 20.

πανάγιος, hoogheilig (N. T.).

πάναγρος, alles vangend E 487.

παναθήναια, τά, Panathenaeën, *volksfeest der Atheners, de μεγάλα om de vier jaren in het derde jaar van iedere Olympiade, de μικρά jaarlijks gevierd* ATT.: THUC. 5, 47, 9 *eld.*

παναθηναϊκός, bij de Panathenaeën gebruikelijk THUC. 1, 20, 14.

πανάθλιος, zeer ongelukkig AESCH. Sept. 969, SOPH. Ph. 1026, AR. Th. 1107.

πάναιθος, geheel gloeiend, -stralend E 372.

παναίολος, — 1 bont of levendig schitterend, *ζωστήρ* Δ 186, HES. Sc. 139. — 2 gevarieerd, veel- vuldig AESCH. Pers. 635.

παναισχής, zeer schandelijk of leelijk ARISTOT.

παναίτιος, de schuld van alles dragend AESCH. Ag. 1485.

πανάκειᾶ, ή, geneesmiddel voor alles; *bij* AR. PL. 702 *gepersonificeerd als dochter van Asclepius; -ακής*, alles genezend CALL.

παναληθής, geheel of zeer waar AESCH. Sept. 721; *adv.*, Supp. 85, PL. Rep. 583 b.

παναλικής, almachtig AESCH. Sept. 166.

πανάλουργής, geheel van purper XENOPHAN 3, 3 D.

πανάλωτος, alles, allen gevangen hebbend AESCH. Ag. 361.

πανάμωμος, geheel onberispelijk SIMON. 5, 17 *bij* PL. Prot. 345 c.

πάνάπαλος (*ᾶ metrisch*), zeer teer, in jeugdigen bloei v 223.

πανάπαστος, zeer nuchter, zonder iets gegeten te hebben NIC.

παναπειθής, niet na te vorschen, -op te sporen *ἀταρπός* PARM. 4, 6 D.

παναπήμων, geheel onschadelijk HES. O. 811.

παναπηρής, geheel ongedeed CALL.

πανάποτμος, zeer ongelukkig Ω 255.

παναργύρος, geheel van zilver ι 203, SOPH.

πανάρετος, zeer deugdzaam LUC. Philops. 6.

πανάριστος, de allerbeste HES. O. 293.

πανάρκετος, νόσος, almachtig(?) AESCH. Ch. 70.

παναρμόνιος, — 1 op of bij alles passend PL. Pjaedr. 277 c. — 2 met alle (muzikale) harmoniën voorzien PL. Rep. 399 c, 404 d, DIO.

πάναρχος, albeheerschend SOPH. O. C. 1293.

παναφήλιξ, ικος, geheel zonder makers X 490.

παναφυλλος, geheel bladerloos HYMN. Cer. 452.

παναώριος, geheel ontijdig; *παῖς*, tot een te vroegen dood bestemd Ω 540.

- παν-δαισία**, *ion.* -*τη*, *ή*, volledig diner HDT. 5, 20, AR. PAX 565, COM., PLUT.
- παν-δακέτης**, *ου*, *δ*, zeer bits PLUT.
- παν-δάκρυτος**, 2, — 1 door allen beweend of te beweenen AESCH. Sept. 654, EUR. Or. 976. — 2 altijd weened SOPH. Ph. 690.
- παν-δάματωρ**, *ορος*, *δ*, albedwinger Ω 5, BACCH. 12, 205, SOPH. Ph. 1467.
- πάν-δειλος**, diep rampzalig EMPED. 141 D.
- πάν-δεινος**, — 1 zeer geweldig PL. Rep. 610 d, LUC., MEN. Epitir. 589. — 2 zeer knap, -ervaren PL. Polit. 290 b, DEM.
- παν-δέκτειρα**, *ή*, *κοιλία*, alles in zich opnemend HIPPOCR.
- παν-δεριέτης**, *ου*, *δ*, hij, die alles ziet EUR. El. 1177.
- παν-δερκής**, voor allen zichtbaar BACCH. 16, 70.
- παν-δεχής**, alles omvattend, alles in zich opnemend PL. Tim. 51 a, ARISTOT.
- παν-δημεί**, *adv.*, met het geheele volk, met alle macht, allen samen HDT. 6, 108, THUC. 1, 73, 28, AESCH. Sept. 296, PL., PLUT.
- παν-δημία**, *ή*, het geheele volk AESCH. Supp. 607, PL. Leg. 829 b.
- παν-δήμιος**, in het geheele land of volk bekend σ 1.
- πάν-δημος**, van-, bij het geheele volk (bekend), algemeen: > *ongunstig*: vulgair, gemeen SOPH. Ant. 7, 1141, EUR. Ba. 227, PL. Symp. 181 a, POL., LUC.
- πάν-δίκος**, zeer rechtvaardig, zeer terecht AESCH. Supp. 776, SOPH. Tr. 294, EUR.
- παν-δοκεία**, *ή*, het bedrijf van *πανδοκεύς* PL. Leg. 918 d.
- παν-δοκείον**, *τό*, herberg AR. Ran. 550, AESCHIN. 2, 97.
- παν-δοκεύς**, *δ*, *eig. hij, die allen opneemt*: herbergier PL. Rep. 580 a, PLUT.
- παν-δόκευσις**, *ή*, = *-δοκεία*, PL. Leg. 842 d.
- παν-δοκευτριά**, *ή*, herbergierster, waardin AR. Pl. 426.
- παν-δοκεύω**, gastvrij opnemen HDT. 4, 95, PL. Leg. 918 e.
- παν-δοκέω**, geheel op zich nemen AESCH. Sept. 18.
- παν-δόκος**, 2, alles in zich opnemend, alomvattend; *spec.* alle vreemdelingen gastvrij opnemend PIND. P. 8, 61, AESCH. Sept. 860.
- παν-δοξία**, *ή*, algemeene roem PIND. N. 1, 11.
- παν-δοχεύς**, = *πανδοκεύς*, N. T. Luc. 10, 35; *-δοχείον*, N. T. Luc. 10, 34.
- παν-δυρτος**, van geklaag vervuld AESCH. Pers. 940, SOPH. El. 1077.
- παν-δώρα**, *ή*, algeefster, de aarde SOPH., AR. Av. 971.
- πάν-εργέτης**, *ου*, *δ*, alles bewerkend AESCH. Ag. 1485.
- παν-έρημος**, geheel verlaten LUC. D. Mort. 27, 1.
- παν-έστιος**, met het geheele gezin PLUT.
- παν-έσχατος**, de allerlaatste AP. RH.
- παν-έτης**, het geheele jaar durend PIND. P. 1, 20.
- πάν-εφθος**, geheel gelouterd HES. Sc. 208.
- πανηγυρίζω**, — 1 een volksfeest gaan vieren HDT. 2, 59. — 2 op eene feestelijke vergadering een lofrede houden ISOCR. 5, 13, PLUT.
- πανηγυρι-κός**, — 1 op of bij een *πανήγυρις*, algemeene feestelijke vergadering behoorend ISOCR. 5, 9; 12, 263, PLUT., POL. — 2 *ongunstig*: op het publiek spelend, pronkend, poseerend PLUT. Luc. 6.
- παν-ήγυρις** (**άγυρις*, *άγειρω*), *ή*, — 1 feestvergadering, volksfeest PIND. O. 9, 96, HDT. 2, 58; 8, 6, 111, THUC. 1, 25, 16, AESCH. Ag. 845, EUR., AR. PAX 342, PL. Rep. 421 b, ISOCR. 4, 1. — 2 het verzamelde volk HDT. 1, 31. — 3 leger TIM. Pers. 183.
- παν-ήγυρις/μός**, *δ*, het vieren van een *πανήγυρις*, D. H., PLUT.
- παν-ήγυρις/τής**, *ου*, *δ*, hij, die een *πανήγυρις* meeviert LUC.
- παν-ήμαρ**, *adv.*, den heelen dag v 31.
- παν-ήμερεύω** (*αμ.*), den geheelen dag doorbrengen, *τι*, met iets (EUR.) Rhes. 361.
- παν-ήμεριος**, gedurende den geheelen dag A 472, γ 486, HES. Sc. 396, EUR. Hipp. 369.
- παν-ήμερος**, — 1 gedurende den geheelen dag HDT. 7, 183, LUC. — 2 dagelijksch AESCH. Pr. 1024. — 3 nog dezen zelfden dag SOPH. Tr. 660.
- πάνημος**, *δ*, te *Corinthe de maand die bij de Macedoniërs λῶος* (z. d.) heette, DEM. 18, 157.
- παν-θάλης**, geheel in bloei BACCH. 12, 229.
- πάν-θειος**, *τό πάνθειον*, *nl.* *ισρόν*, een aan alle goden gewijde tempel ARISTOT.
- πάνθηρ**, *ήρος*, *δ*, panter HDT. 4, 192, XEN. Cyn. 11, 1, ARISTOT.
- (*de verbinding πάν+θήρ is volksetym. Wrsch. lw.*)
- παν-θύμαδόν**, *adv.*, in hevige toorn σ 33.
- πάν-θύτος**, met alle offers gevierd SOPH. Ai. 712.
- πάν-ικός**, — 1 van Pan, *πηγή* LUC. Bacch. 6. — 2 *v. angst*; door Pan verwekt, panisch POL., PLUT. Caes. 43.
- πανίσδομαι**, *дор.* = *πηνίζομαι*, THEOCR. 18, 32.
- πάν-νικός**, alles overwinnend BACCH. 10, 21.
- παν-νυχίζω**, gedurende den geheelen nacht iets doen SAPHO 39, 3 (-*ισθα*) ALD., PIND. I. 3, 83, AR. Ran. 446, MEN. Epitir. 257, een *παννυχίς* vieren.
- παν-νύχιος**, den heelen nacht durend of iets doende B 2, HES. Sc. 46, SOPH. Ant. 153, EUR.
- παν-νυχίς**, *ίδος*, *ή*, — 1 een nachtelijk feest, *ook plur.* HDT. 4, 76, EUR. Hel. 1365, AR. Ran. 371, KRITIAS 1 D., PL. Rep. 328 a. — 2 het nachtwaken van een treurende SOPH. El. 92.
- πάν-νυχος**, gedurende den heelen nacht Λ 551, HDT. 2, 130, AESCH. Pers. 382, SOPH. Ant. 1152.
- παν-οϊζύς**, zeer ongelukkig AESCH. Ch. 49.
- παν-οικησία**, *adv.*, met het geheele geslacht THUC. 2, 16, 1; = *-οικεία*, D. H.
- παν-οίκει**, *adv.*, met het heele gezin (PL.) Eryx. 392 c, N. T. Act. 16, 34.
- παν-οικίη**, met het geheele geslacht HDT. 7, 39.
- παν-οίμοι**, *versterkt* οίμοι, AESCH. Ch. 875.
- παν-όλβιος**, zeer voorspoedig HYMN. 6, 54; THEOGN. 441.
- πάν-ολβος**, = *voorg.*, AESCH. Supp. 583.
- παν-ομίλει**, *adv.*, met geheele scharen AESCH. Sept. 296.
- παν-ομφαίος** (*δμφή*), *δ*, *bijn. v. Zeus*, alvoorspeller, alverkondiger © 250.
- παν-οπλία**, *ion.* *ή*, *ή*, volle uitrusting van zwaar wapenden: *schild, helm, borstharnas, scheemplatten, zwaard en lans*, HDT. 1, 60, THUC. 3, 114, 6, AR. Pl. 951, ISOCR., POL., N. T. Luc. 11, 22.
- πάν-οπλος**, met volle uitrusting, zwaar gewapend AESCH. Sept. 59, EUR. Ph. 149.
- παν-όπτης**, *ου*, *δ*, hij, die alles ziet AESCH. Pr. 91, EUR. Ph. 1115, AR. Eccl. 80.
- παν-ορμος**, met goede ligplaatsen voor allen v 195.
- πάνός**, *δ*, fakkel AESCH. Ag. 284, EUR. Ion 195, COM. (*onz.*; *msch.* < *παντ-ος*: *o.p.r.* *πανυ-στασαν* „*uerysen*“)
- πανουργ-έω**, een *πανούργος*, *boef*, *schurk* zijn,

als een schurk handelen of volbrengen ANTIPH. 5, 65, SOPH. Ant. 74, EUR., AR. Ach. 658, PLUT. πανούργημα, τό, misdaad SOPH. El. 1387.
 πανουργία, ή, bedrog, schurkenstreek AESCH. Sept. 602, SOPH. Ant. 300, AR. Eq. 684, PL., ARISTOT., N. T. Luc. 20, 23.
 πανούργος, comp. -ουργέστερος PLUT.: tot iedereen daad in staat, — 1 gunstig: slim, handig ARISTOT. — 2 ongunstig: sluw, schelmachtig, doortrapt; subst. schurk AESCH. Ch. 384, SOPH. El. 1507, AR. Eq. 45, PL. Gorg. 499 b, N. T. 2 Cor. 12, 16.
 (onregelmat. compositum [analog. naar κατούργος]: παν(το)φρογ-).
 πανόφιος, voor allen zichtbaar Φ 397.
 πανσαγία, ή, volle wapenrusting SOPH. Ant. 107.
 πανσέληνος, van de volle maan; ή π., nl. óρα, de tijd van volle maan: volle maan zelf HDT. 2, 47, AESCH. Sept. 389, SOPH. O. R. 1090, ANDOC. 1, 38, EUR., PL.
 πάνσμικρος, zeer klein PL. Leg. 903 c.
 πάνσοφος, ook πάσσ., zeer wijs, alwijs EUR. Herc. 188, PL. Lys. 216 a.
 πανσπερμία, ή, dat, wat de kiemen van alles bevat PL. Tim. 73 c, ARISTOT., LUC. Hermot. 61.
 πανστρατιά, ή, gew. πανστρατιά, ion. πανστρατιή, met het geheele leger HDT. 1, 62, THUC. 2, 5, 11, gen. THUC. 4, 94, 29.
 πανσυδί, ook πασσυδί, = volg., THUC. 8, 1, 6, XEN. Cyr. 1, 4, 18.
 πανσυδία (: σεύω), ion. πασσυδίη, met alle macht en aandrang B 12, EUR. Tr. 797, XEN. Hell. 4, 4, 9, CALL.
 πάνσυρτος, van alle kanten bijeengesleept SOPH. El. 851.
 παντά, of -ᾶ z. πάντη.
 παντάλας, αινα, αν, zeer ongelukkig AESCH. Pers. 636, EUR. Andr. 140.
 παντά-πᾶσι(ν) (vgl. d. alles in allem), adv., — 1 in allen deele, geheel en al, (in het) algemeen PL. Phaedr. 278 b, THUC. 5, 104, 19, XEN., MEN. Perik. 168. — 2 als antwoord: zeer zeker, in ieder geval PL. Soph. 227 a, XEN. Mem. 4, 5, 3.
 πανταρκής, tegen alles opgewassen AESCH. Pers. 855.
 παντ-άρχᾶς, ου, δ, = -άρχης, beheerscher AR. Av. 1059.
 παντ-αρχος, beheerschend SOPH. O. C. 1085.
 πανταχῆ, adv., — 1 overal langs, overal heen; overal HDT. 2, 124, THUC. 1, 49, 21, SOPH. O. C. 122, AR. Av. 115, N. T. Act. 21, 28. — 2 modaal: op welke manier ook maar, in alle opzichten; > in het algemeen, steeds, onvoorwaardelijk HDT. 5, 78, THUC. 1, 49, 21, AESCH. Eum. 469, SOPH. Ant. 634, AR. Eq. 695, PL. Prot. 322 b.
 πανταχό-θεν, adv., van alle zijden HDT. 7, 25, THUC. 1, 17, 23, AR. Lys. 1007, PL. Phaed. 67 c, N. T. Mc. 1, 45.
 πανταχό-θι, adv., overal LUC. D. Deor. 9, 1.
 πανταχοῖ, adv., overal heen AR. Vesp. 1004, DEM. 4, 24.
 πανταχόσε, adv., = voorg., THUC. 7, 42, 18, PL. Rep. 539 e, PLUT.
 πανταχοῦ, adv., overal, vaak met partit. gen. PL. Phaedr. 273 d, SOPH. Ai. 1241, EUR., N. T. Mc. 1, 28.
 πανταχῶς, adv., op iedere manier, in elk geval (log.) PL. Parm. 143 c.
 παντέλειᾶ, ή, de hoogst mogelijke graad POL., PLUT.

παν-τελής, — 1 volkomen, volmaakt: met volle rechten of volle ontwikkeling AESCH. Ch. 560, THUC. 4, 133, 26, SOPH. O. R. 930, Ant. 1163, PL. Menex. 244 b, N. T. Luc. 13, 14, — 2 verzw.: pl. alle SOPH. Ant. 1016. — 3 adv. (log.) in ieder geval SOPH. O. R. 669. — 4 act. alles voltooiend PHILOLAUS 11 D., AESCH. Ch. 959.
 παντ-ετοίμως, adv., zoo dadelijk maar HEROND. 4, 51.
 παντ-ευχία, ή, = πανοπλία, volle wapenrusting AESCH. Sept. 31, EUR. Heracl. 720.
 πάν-τεχνος, bij alle kunsten gebruikt, πῶρ AESCH. Pr. 7.
 πάντη vaak gedrukt παντη, dor. πάντᾶ of παντᾶ, adv., — 1 overal langs, overal heen: overal A 384, β 383, PIND. P. 4, 171 overal, O. 1, 24, overal heen BACCH. 5, 31, EMPED. 17, 19 D., HDT. 7, 32, ATT.: AR. Vesp. 246, PL., Phaedr. 246 a. — 2 in het algemeen, heelemaal N. T. Act. 24, 3.
 (eig. analogieformatie naar τάντη, πῆ e. dgl., die instrument. fem. zijn. Bij HOM. wordt nl. η van πάντη in de thesis steeds verkort, wat met πάντη onmogelijk zou zijn. Later vervangen door het dativus-adv. πάντη).
 πάν-τίμος, zeer eervol SOPH. El. 687, LUC.
 παντ-λήμων, zeer ongelukkig SOPH. O. R. 1379, EUR. Herc. 197 (dor. τλάμ).
 παντο-γήρως (and. -αγρῆς of -θήρᾶς), allen verzwakkend of berekend SOPH. Ant. 606.
 παντοδᾶπος (analogie naar ποδαπός, z. d.), eig. overal vandaan gekomen: van allerlei herkomst en soort, veelvuldig HYMN. Cer. 402, HDT. 7, 22, PIND. O. 8, 26, AESCH. Sept. 357, SOPH., AR. Nub. 310, PL. Symp. 198 b, ISOCR. 4, 45.
 παντο-εργός, alles bewerkend veroorzakend PHILOLAUS 11 D.
 παντό-θεν, παντόθε THEOCR. 17, 97, adv., van alle kanten N 28, PIND. P. 3, 52, HDT. 7, 225, AESCH. Ag. 1370, PL. N. T. Luc. 19, 43.
 παντο-θήρᾶς, ου, δ, z. -γῆρᾶς.
 παντοῖος, — 1 van allerlei soort en herkomst, veelsoortig, pl. allerlei X 268, ι 260, HES. PIND. N. 5, 25, TR.: SOPH. O. R. 915, PL. Symp. 209 e. — 2 spec. π. γίγνεται, hij beproeft alles HDT. 3, 124.
 παντο-κράτωρ, ορος, almachtig, v. God N. T. 2 Cor. 6, 18.
 πάν-τολμος, alles wagens, in alles moedig PIND. fr. 29, 4, AESCH. Ch. 430, EUR.
 παντό-μῖμος, δ, acteur in een pantomime LUC.
 παντο-μῖσής, bij allen gehaat AESCH. Eum. 644.
 παντο-ποιός, alles doend THEOPHR.
 παντο-πόρος, die overal een uitweg, middel weet te vinden.
 παντ-όπτᾶς, dor. = -όπτης, δ, hij, die alles ziet AESCH. Supp. 139, SOPH. O. C. 1086.
 παντο-πώλιον, τό, plaats, waar men allerlei verkoopt PL. Rep. 557 d.
 παντο-πωλέω, van alles verkoopen MEN. Perik. 93.
 παντ-ορέκτης, die alles begeert (ANACR.) 10, 11.
 παντόσε, adv., overal heen E 300, XEN. An. 7, 2, 23.
 παντό-σεμνος, zeer eerdwaardig AESCH. Eum. 637.
 πάντοτε, adv., altijd PHILEM., N. T. Mt. 26, 11.
 παντό-τολμος, alles wagens AESCH. Ag. 1237.
 παντο-τρόφος, allen voedend AESCH.
 παντουργός, = πανούργος, SOPH. Ai. 445.
 παντο-φόρος, alles voortbrengend ARISTOT.
 παντό-φωρτος, uit alles vermengd, zonder onderscheid AESCH. Eum. 554.
 πάν-τητος, geheel doorboord PLUT. 853 e.

πάν-τρομος, voor alles sidderend AESCH. Sept. 294.
πάν-τροπος, geheel omgewend AESCH. Sept. 955.
πάντως, adv. bij πᾶς, — 1 heelemaal volstrekt; meest met negatie: Θ 450, alg. tot n. t. 1 Cor. 9, 22. — 2 logisch: zeker, ongetwijfeld PL. Gorg. 497 b, HEROND. 7, 89 tot n. t. Luc. 4, 23.

πάνυ, adv., — 1 heelemaal; > zeer, bij graadverschillen v. adj. en adv. en verba; π. καλός THUC. 8, 50, 16, TR., AR. Pl. 745, PL. Phaed. 57 a, n. t. — Vaak met negatie: π. οὐ of οὐ π. = heelemaal niet. — 2 logisch: zeer zeker, werkelijk, ook in antwoorden AR. Pl. 393. — 3 bij subst. of eigennaam: de zeer bekende THUC. 8, 89, 24, XEN. Mem. 3, 5, 1, PLUT., LUC., DIO CASS.

(: πᾶς, πάμπαν. Voor -v. z. πάγυ en msch. ταχύ e. dgl.).

παν-υπέρτατος, de allerhoogste ι 25, ARISTOT.
παν-ύστατος, de allerlaatste Ψ 532, SOPH. Tr. 874, EUR. Or. 1021, AR. Ach. 1184, ARISTOT.; πανύστατον, πανύστατα, voor de allerlaatste maal SOPH. Ai. 858, EUR.

παν-ωλεθρία, ἡ, geheele ondergang HDT. 2, 120, THUC. 7, 87, 32.

παν-ώλεθρος, 2, — 1 geheel ten ondergebracht, te gronde gericht HDT. 6, 37, AESCH. Sept. 71, SOPH. El. 1009, POL., ook in zedelijke zin. — 2 act. zeer verderfelijc HDT. 6, 85, AESCH. Supp. 414.

παν-ώλης, 2, — 1 te gronde gericht AESCH. Supp. 96, SOPH. El. 544. — 2 zeer verderfelijc SOPH. O. C. 1015.

πάν-ωρος, in elk jaargetijde rijp wordend AESCH. Supp. 690.

πάξ, interjectie, z. MEN. Epitr. 517 „basta!”, HEROND. 7, 114: fijn!

(**πάσομαι**), f. πάσομαι, aor. ἐπάσομαι, perf. πέπσομαι (vgl. boeot. (π)πάματα G. D. 488, 164, wat wijst op κῆ-; W. κῆῶ- zwellen, gediijen: machtig-, vermogend zijn, z. κύμα), zich verwerpen THEOGN. 146, SOL. 1, 7 ALD., PIND. P. 8, 73, AESCH. Ch. 191, AR. Av. 943, THEOCR. 15, 90, INSCR. Leg. Gort. 6, 5, eld.

πάος, ὁ, dor. = πῆος.

παπαῖ (natuurklank, vgl. βαβαῖ), uitroep van smart of van pijnlijke verbazing, vaak met gen. causae, HDT. 8, 26, AESCH. Ag. 114, SOPH. Ph. 745, EUR., PL.

παπαπάπαξ, = παππάξ, AR. Nub. 390.

πάππᾶ (kinderwoord), ου, ὁ, papa, het eerste praten der kinderen nabootsend ζ 57, AR. Pax 120.

παππάξω, iemd vleierend en liefkoozend papa noemen E 408.

παππάξ παππάξ, nabootsing van het rommelen in den buik, AR. Nub. 390.

παππαπαπαῖ, versterkt παπαῖ, uitroep van pijn, SOPH. Ph. 746, 754.

παππία (z. voorg.), papaatje AR. Pax 128.

παππίζω, „lieve papa” zeggen AR. Vesp. 609.

παππίδιον, τό, papaatje AR. Vesp. 655.

πάππος (kinderwoord), ὁ, — 1 grootvader THUC. 5, 43, 35, AR. Nub. 63, PL. Leg. 856 d. — 2 voorvader PL. Theaet. 175 a. — 3 zaadpluim, v. planten als de paardebloem SOPH., NIC., THEOPHR.

παπ-ώδης, met een zaadpluim voorzien THEOPHR.

παππῶος (vgl. μητροφῶος), grootvaderlijc AR. Lys. 653, PL. Lach. 179 a, BABR. 81.

πάπραξ, ακος, ὁ, Thracische moerasvisch HDT. 5, 16.

παπταίνω, aor. ἐπάπτηνα, dor. ἄνα voortdurend of onrustig rondgluren N 551, M 333, τινα naar

Δ 200, PIND. O. 1, 117, τινα P. 4, 95, PARM. 15 D., AESCH. Pr. 334, SOPH. Ant. 1230, PLUT.

(intensivum met reduplic.: W. πατα- in *πατάζω, vgl. HESYCH. ἰμπάταν· ἐμβλεπον. Πάφιοι. Vgl. lat. pātēre??).

παπύρ-ἴνος, van papyrus gemaakt PLUT. 358 a.
πάπυρος (lw., egypt.?), ὁ, en ἡ, de papyrusplant en wat daaruit vervaardigd wordt: papier of fijn linnen, touw enz. (ANACR.) 30, 5, THEOPHR.

ΠΑΡΑ (παρά) De (oorspr. of door apocope ontstane) vorm παρ bij HOM.: B 787, PIND. N. 5, 10, AESCH. Eum. 229, AR. Lys. 1286. Langere vorm meest als adv. παραι, als praep. ΒΑCCH. 12, 150.

I. ADV.: daarbij, daarnaast, daarlangs Ψ 147, A 611; meest echter is het ook mogelijkthesis in opzichte v. h. werkw. aan te nemen; α 138.

II. PRAEP.:

A. m. dat. (< locat.): — 1 v. rust: bij, naast ἡμένη παρὰ πατρί A 358, α 154, alg. tot n. t. Joh. 19, 25. — 2 bij uitbreiding dan ook bij de ww. van zetten, plaatsen, leggen: παρὰ δέ σφι τίθει κύπελλα α 142, tot n. t. Luc. 9, 47. — 3 > v. tijd: bij, gedurende PIND. P. 2, 87. — 4 in bezit van, in de macht van, log. ter beoordeeling van, παρ' κεινοῖσιν ἐμὸν γέρας λ 175, HDT. 1, 32; 7, 16, SOPH. Tr. 589, XEN. An. 1, 5, 16. — 5 παρ' ἐαυτῶ γίνεσθαι, weer bijkomen, tot bezinning komen PLUT.

B. m. acc.: naar vlak bij iemd of iets: — 1 naar van personen en dingen, bij verba v. beweging: gaan, komen plaatsen enz., ἐλθεῖ παρὰ Μενέλαιον α 285, alg. tot n. t. Act. 4, 35. In het Att. slechts van personen. Vand. ook v. rust: vlak bij, bij, κληῖδα παρ' ὄμιον πλήξε E 146, alg. tot n. t. Mc. 5, 21. — 2 vlak bij, gecombineerd met beweging > langs, βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης A 34, HDT. 9, 15, ATT.: XEN. An. 5, 10, 18. Spec. παρὰ μικρῶν, eig. langs een kleine weg, met klein verschil > bijna e.dgl., vgl. THUC. 7, 71, 12. — 3 overdr. in vergelijking met HDT. 7, 10, alg. tot n. t. Luc. 13, 2. Spec. ἄγειν, ποιεῖσθαι παρ' οὐδέν e.dgl., niets waard achten SOPH. Ant. 35. — 4 > aan iets voorbij, langs . . . voorbij, παρ' ἐρινεὸν ἐσσεύοντο Δ 167. — 5 voorbij een bep. grens of graad: boven, παρ ὄναμιον, boven zijn kracht N 787 alg. — 6 > meer dan, **bij comparativi** n. t. Luc. 3, 13; ook bij ἄλλος 1 Cor. 3, 11. — 7 behalve (z. 6) οὐκ ἔστι παρὰ ταῦτ' ἄλλα HDT. 9, 33, AR. Nub. 698, THUC. 8, 29, 24, n. t. 2 Cor. 11, 24. — 8 praegn. voorbij > overtredend, in strijd met, sinds HOM.: παρὰ μοῖραν, in strijd met wat past ξ 509; παρὰ δόξαν, tegen verwachting, onverwacht HDT. 8, 4, ATT. — 9 overdr. langs (z. 2) > in verband met, tengevolge van EPICUR. 99 Us. > naar aanleiding van, wegens THUC. 1, 49, 9, DIN. 1, 72; παρὰ τοῦτο, daarom n. t. 1 Cor. 12, 75. — 10 volgens, naar, οὐνομάζειν παρὰ τὶ THEOGN. 543 PL., Crat. 339 a. — 11 in tijd: volgende > gedurende, παρὰ τὴν πόσιν HDT. 2, 121, 4. — 12 uit komende bij ontstaat het begrip v. herhaling; πληγὴν παρὰ πληγῆν, slag op slag AR. Ran. 643.

C. m. gen. (< ablat.): van bij . . . weg: — 1 van den kant van, van af, van; παρ Διὸς ἐλθόντες Φ 444, alg. tot n. t. Mc. 14, 43. HOM. heeft π. ook bij namen v. dingen: ἐρουσά-

μενος παρά μηροῦ A 190, παρ' ἀσπίδος ἐκφαίνεσθαι, van onder het schild Δ 468; *klassiek en in Koine uitluitend bij personen.* — 2 oorsprong en afkomst aangevende: δέχεσθαι παρά τινος T 10, *alg. tot n. t. Act.* 22, 5; > namens XEN. Mem. 1, 6, 14. — 3 *verzw.:* van rust PIND. P. 10, 62, SOPH. Ant. 966. — 4 *bij verba:* van den kant van > door, *bij subst.:* door... gegeven, in *Koine* vgl. ἡ παρ' ἐμοῦ διαθήκη N. T. Rom. 11, 27, mijn verbond; ὁ παρά τοῦ δεῖνα, hulpbeambte PAP.; οἱ παρ' αὐτοῦ, die in rechten het naast staan: ergenaam PAP.

D. In verbale composita beteekent παρά: — 1 (νόδι-) bij-, aanwezig παρ-εἶναι. — 2 langs, παρ-εἶναι voorbijgaan. — 3 langs of voorbij het doel, van den goeden weg af: mis-, ver-, παρ-ἔχει er langs-, misleiden, παρ-βαίνειν overtreden.

(*msch. moet men uitgaan van παρ < ig. pr = lat. por- [in porricio enz.], got. fair = ndl. voor, vgl. o. ier. ar, air voor, bij. Vgl. παρὰ < ig. prai: lat. prae, osc. prai. Wrsch. παρὰ naast παρ naar de verhouding ἀνά: ἀν, κατά: κατ. Voor de bet. νόδι vgl. πάρος).*)

πάρα, bij dichters ook παρ, — 1 = παρά, in *anastrophe*, Z 177. — 2 = πάρεστιν en πάρεισιν, ter zijde staan; ter beschikking staan > mogelijk zijn, τινι E 603; γ 324 > ε 364, HDT. 1, 42.

παρά-βαίνω, — 1 *slechts perf.:* naast iemd [op den wagen] gaan staan Δ 512, 522, HDT. 7, 40. — 2 langs een bep. lijn (v. e. verhaal) gaan: verder voortgaan HDT. 1, 5 (v. l. προβαίνω). — 3 *spec.* van rechts naar links en omgekeerd optrekken: optreden v. h. *koor* AR. Eq. 608 (vgl. παράβασις). — 4 aan een vastgestelde grens, e. *dgl.* voorbijgaan: overtreden HDT. 6, 12, TR.: AESCH. Ag. 789, *abs.* zondigen Ag. 59, THUC. 3, 67, 28, PAP., AR. Th. 358, PL. Crit. 53 e, XEN., N. T. Mt. 15, 3. — 4 stilzweigend iets voorbijgaan SOPH. Tr. 499, DEM. 18, 211. — 5 aan iemds aandacht ontsnappen EUR. Hec. 704. — 6 terzijde-, weggaan van, τινος, in den steek laten N. T. Act. 1, 25.

παρά-βακτρος, bij, *d. i.* volgend uw staf EUR. Ph. 1548.

παρά-βακχος, bijna in Bacchische woede PLUT.

παρά-βάλλω, — 1 voor of bij iemd werpen, *voedsel e. dgl.* E 369, PL. Phaedr. 247 e, Prot. 334 b, v. *lokaas* PLUT. med.; *spec.* bij iemd, τινι, iets neerleggen, deponeren HDT. 2, 154; THUC. 5, 113, 11, PLUT. — 2 naast iets, d. w. z. op zij gooien THUC. 2, 77, 4; op zij werpen, naar links of rechts wenden of in een bep. richting brengen AR. Nub. 362, PL. Symp. 221 e, Phaedr. 103 a; *vand.* dichtgooien, een deur PLUT. — 3 > weggooien, verspelen ω wagen, op het spel zetten, med. I 322, HDT. 7, 10, 8, THUC. 2, 44, 25, POL., PLUT. — 4 vergooien verslingeren, κούβοισι AR. Pl. 243. — 5 opzij, uit het juiste spoor brengen: misleiden, bedriegen HDT. 1, 108, THUC. 1, 133, 5. — 6 naast elkaar werpen, zetten: vergelijken, τί τινι, iets met iets HDT. 4, 198, ATT.: PL. Gorg. 475 e, N. T. Mc. 4, 30. — **Intr.:** 7 aanleggen: naderen HDT. 7, 179, PL. Lys. 203 b, DEM. 12, 16; med. AR. Ran. 180. — 8 oversteken N. T. Act. 20, 15.

παρά-βάσις, ἡ, — 1 het voorbij elkaar gaan PLUT. Philop. 6; overschrijden, v. *grenzen* PLUT. — 2 *overdr.* overtreden PLUT. Comp. Ages. c. Pomp. 1. — 3 *woeking v. hout* PLUT. — 4 *parabase, bep. gedeelte der oude comedie: het eerste optreden v. h.*

koor na het betreden van de orchestra of na het eerste koorlied met een politieke revue Ltr.

(παρά-βάσις), παρέβασκε, stond naast hem op den strijdswagen A 104.

παρά-βάτης, ου, ὁ, *ep. en EUR.* παραβ., — 1 die naast se. den wagenmenner, staat: wagenstrijder Ψ 132, EUR. Supp. 677, XEN. Cyr. 7, 1, 29. — 2 *bep. soort infanterie, die met de cavalerie samenstreed* PLUT. Aemil. 12. — 3 *overtreder* AESCH. Eum. 553.

παρά-βάτις, ἰδος, ἡ, *fem. bij het voorg.,* THEOCR. 3, 32, AP. RH.

παρά-βατός, bij DICTH. παρβ., *adi. verb.* van παραβαίνω, te overtreden AESCH. Supp. 1048, SOPH. Ant. 874.

παρά-βιάζομαι, — 1 dringen, dwingen N. T. Luc. 24, 29. — 2 *forceeren, doorbreken* POL., PLUT.

παρά-βλαστάνω, naast iets opgroeien, HIPPOCR., ARISTOT.; *overdr.*, PL. Rep. 573 d.

παρά-βλέπω, — 1 van terzijde zien AR. Ran. 409. — 2 slecht zien LUC. Necyom. 1. — 3 voorbijzien POL.

παρά-βλήδην (παρὰ-βόλλω), *adv.*, van terzijde aanzien: plagend Δ 6.

παρὰ-βλημα, τό, het voorgeworpene: schutdek, aan de zijde der schepen gehangen tot bescherming tegen vijandelijke projectielen XEN. Hell. 2, 1, 22.

(παρά-βλώσκω), slechts *perf.* παρμέμβλωκε, terzijde staan: helpen Δ 11, Ω 73.

παρά-βλώψ, ὤπος, op zij kijkend: scheelziend I 503.

παρά-βοάω, bij iets schreeuwen DEM. 59, 43.

παρά-βοήθειά, ἡ, hulp bij iets PL. Leg. 778 a, POL.

παρά-βοηθέω, — 1 te hulp komen bij iets, ten dienste staan, *abs.* AR. Eq. 257, PL. Rep. 572 e, of τινι. — 2 als reserve uitrukken THUC. 3, 22, 27, POL.

παρά-βολ-εύομαι, zich in gevaar begeven N. T. Phil. 2, 30.

παρά-βολή, ἡ, — 1 het naast elkander stellen > vergelijking PL. Phil. 33 b, ISOCR. 12, 227, POL. — 2 gelijkenis, parabel ARISTOT., N. T. Mt. 15, 15; zinbeeld Hebr. 9, 9. — 3 het samentreffen PL. Tim. 40 c; ontmoeting, *als vijanden* POL. — 4 wagen, op het spel zetten PLUT.

παρά-βολος, — 1 *act.* wagend, waaghalzig AR. Vesp. 192, PLUT., LUC. — 2 v. *dingen:* gewaagd, vermetel HDT. 9, 45, ISOCR. 6, 49, MEN. Sam. 113, POL. — 3 τὸ π-ον, geld, dat bij appél voorloopig gedeponereerd is ARISTOT. — 4 gewaagd > niet te voorzien, onverwacht, *adv.* POL.

παρά-βραβεύω, als scheidsrechter onrechtvaardig beslissen POL., PLUT. 535 c.

παρὰ-βυστος, — 1 ingestopt, volgestopt HYPER. — 2 *overdr.* ἐν π-ω, in het geheim DEM. 24, 47, LUC. — 3 ingestopt: „ingevraagd”, v. *parasieten* COM.

παρά-βύω, bij iets instoppen, inschuiven, instooten, *ook med.* LUC. D. Mer. 12, 2.

παρά-βώμιος, bij het altaar LUC. D. Syr. 42.

παρ-αγγεῖλαι, ἡ, — 1 afkondiging, bevel (langs de gelederen) XEN. Hell. 2, 1, 4, POL., N. T. Act. 16, 24. — 2 onderwijs, leer ARISTOT., N. T. 1 Thess. 4, 2. — 3 politiek program bij verkiezingen DEM. 19, 283, PLUT. — 4 *spec.* oproeping voor publieke diensten PAP. — 5 door een deurwaarder beteekende dagvaarding PAP.

παρ-αγγέλλω, — 1 langs de rij, langs de gelederen, afkondigen, bekend maken, *verzw.* af-, aankondigen AESCH. Ag. 294, 316, PL. Phaedr. 116 c, XEN. An. 3, 4, 14. — 2 bevelen, opwekken THEOGN. 998, HDT. 3, 25; 8, 70, THUC. 2, 11, 11, LYS. 1, 42,

- SOPH. Ph. 1178, EPICUR. 126 Us. (*m. acc. c. inf.*), N. T. Act. 4, 18; *spec.* εἰς τὰ ὄπλα, onder de wapenen roepen XEN. An. 1, 5, 13. — **3** leeren, stichten N. T. 1 Thess. 4, 11. — **4** *verzw.* afspreken PL. Phaed. 59 e. — **5** met een politiek program aankomen: candidaat zijn voor iets, ἀρχὴν D. H. — **6** voor publieke diensten oproepen PAP. — **7** door een deurwaarder dagvaarden PAP.
- παράγγελμα, τό**, — **1** verkondiging AESCH. Ag. 480. — **2** bevel, *spec.* militair commando THUC. 8, 99, 7, POL. — **3** leer, theoriën POL. — **4** voorschrift DEMOCR. 208 D., XEN. Cyn. 13, 19. — **5** *spec.* edict PAP.
- παράγγελσις, ἡ**, het commando geven, commandeeren langs de gelederen PL. Leg. 942 b, XEN. An. 4, 1, 5.
- παράγειος**, nabij het land ARISTOT.
- παράγεύω**, bij iets laten proeven PLUT. Lyc. 14.
- παράγηράσκω**, afgeleefd worden AESCHIN. 3, 251.
- παράγινομαι**, — **1** bij iets, iemd. (ἐν) τινι, komen, of zijn: deelnemen aan, δαίρι ρ 173, HDT. 1, 185; 2, 4, AESCH. Eum. 319, AR. Eq. 410, PL. Phaed. 60 b, XEN. An. 1, 7, 12, ISOCR., N. T. Luc. 12, 51. *Omgekeerd:* τινι iemd ten deel vallen DEMOCR. 108 D. — **2** *spec.* voor het gerecht bijstaan, τινι PL. Rep. 368 b. — **3** optreden, v. Johannes den Dooper N. T. Luc. 19, 16.
- παράγιγνώσκω**, onrechtvaardig beslissen XEN. Mem. 1, 1, 17, ISOCR. 12, 17.
- παράγαλίσιμα, τό**, omarming: geliefde SOPH. Ant. 650.
- παράγιστρόω**, met een weerhaak voorzien PLUT.
- παράγωνίζομαι**, met de ellebogen op zij stooten LUC. Tim. 54.
- παράγραμμα, τό**, — **1** toevoegsel DEM. 39, 9. — **2** een woordspel, waarbij de verandering van één letter den zin geheel verandert ARISTOT. = paronomasia GRE. Fam. 7, 32, 2.
- παράγραφή, ἡ**, — **1** een grammatisch of critisch teeken bij iets schrijven ARISTOT., LUC. — **2** *spec.* een tegenwerping tegen de geldigheid van een bep. wetsinterpretatie of daarop gebaseerde aanklacht ISOCR. 18, 1. — **3** bezwaarschrift PAP.
- παράγράφω**, — **1** naast- of bij iets schrijven: toevoegen AR. Vesp. 99, PL. Leg. 785 a, DEM. 52, 4, AESCHIN. 3, 200. — **2** *med.* laten afschrijven, -copieeren DEM. 23, 51. — **3** opheffen, ongeldig verklaren POL. — **4** *med.* (sc. γραφὴν), tegen een aanklacht een exceptie pleiten DEM. 32, 1. — **5** *spec.* bij een bep. naam, een bepaalde som boeken PAP.
- παράγυμνῶ**, *overdr.* bekend maken, verklaren HDT. 1, 126, POL.
- παράγω**, — **1** er langs voeren: voorbij laten marcheerren XEN. An. 3, 4, 14; een triumpftocht houden Ltr; *overdr.* tijd doorbrengen PLUT. — **2** *overdr.* misleiden, verleiden: lokken PIND. P. 11, 23, ARCHIL., AESCH. Pers. 98(P), THUC. 2, 64, 19, SOPH. Ant. 294, PL. Phaedr. 262 d, DEM. — **3** langs- of door een ingang naar binnen brengen HDT. 3, 129, THUC. 5, 45, 13, LYS. 13, 32, SOPH. El. 1391, PL. Phaedr. 261 a. — **4** voorbij- > wegvoeren SOPH. El. 855. — **5** veranderen of afwenden HDT. 1, 91. — **6** *spec.* afleiden v. woorden PLUT. — *Intr.:* **7** voorbij varen HDT. 4, 158. — **8** voorbij gaan, -marcheerren POL., N. T. Mt. 20, 30. — **9** verder gaan N. T. Mt. 9, 9. — **10** *overdr.* ondergaan N. T. 1 Cor. 7, 31.
- παράαγωγή, ἡ**, — *trans.:* **1** het langs (het doel) voeren: misleiding, bedrog HDT. 6, 62, DEM. 30, 26, PLUT. — **2** *overdr.* (door smeeken), ompraten, ver-
- murwen PL. Rep. 364 d. — **3** (er langs d. i.) ongemerkt hanteeren, τῶν κωπῶν XEN. Hell. 5, 1, 8 — (*intr.*); **4** het langs iets varen XEN. An. 5, 1, 16. — **5** flankbeweging XEN. Lac. 11, 9, POL. — **6** landing POL. — **7** *overdr.* onderlinge afwijking (in de taal) = dialect HDT. 1, 142. — **8** *overdr.* zijstap: fout, zonde PL. Leg. 741 d.
- παράγωιάζω**, tol voor in- en doorvoer vorderen, τινι, van iemd POL.
- παράγωγιον, τό**, tol voor in- en uitvoer POL.
- παράδακρῖον**, bij iets weenen, τινι LUC.
- παράδαρθάνω**, bij iemd slapen, τινι E 163, v 88.
- παράδειγμα, τό**, — **1** voorbeeld, staaltje HDT. 5, 62, THUC. 3, 67, 31, TR.: SOPH. O. R. 1193, AR. Pax 65, LYS. 22, 20, POL. ἐπὶ π-ατος, als, tot voorbeeld AESCHIN. 1, 177. — **2** vergelijking door contrasten ARISTOT.
- παράδειγματίζω**, — **1** iemd tot voorbeeld stellen POL., PLUT. — **2** *ongunstig:* iemd aan de kaak stellen N. T. Mt. 1, 19, Hebr. 6, 6.
- παράδειγμα-τικός**, als voorbeeld dienend ARISTOT.
- παράδειγματισμός, ὁ**, een voorbeeld stellen (door straffen) POL.
- παράδειγμα-ώδης**, als voorbeeld gebruikt of bruikbaar ARISTOT.
- παράδεινύμι**, — **1** naast iets anders laten zien of stellen ISOCR. 12, 39. — **2** (door vergelijking) duidelijk maken, aantoonen POL. — **3** als voorbeeld, als ideaal zich voorstellen of opstellen PL. Leg. 829 e, *med.* DEM. 14, 1. — **4** geld overmaken XEN. Hell. 2, 1, 14; 2, 3, 8.
- παράδειξις, ἡ**, register PAP.
- παράδειπνέω**, meeeten; = παρασιτέω, COM.
- παράδεισος, ὁ**, — **1** groot dierenpark, jachtdomein in Perzië XEN. Hell. 4, 1, 15, XEN. Oec. 4, 20. — **2** *spec.* paradijs LXX, N. T. 2 Cor. 12, 4. — **3** boomgaard PAP.
- (*lv. uit het Oud-Perzisch, vgl. av. pairi-daēza-pl. omheind domein; dit zou zuiver gr. zijn geweest *περι-τοίχος*).
- παράδέρω**, de huid aftrekken HIPPOCR.
- παράδέχομαι**, — **1** in handen krijgen, aannemen, iets van iemd, τί τινος Z 178, PIND. O. 7, 72, HDT. 1, 102 (-δέκ.), overnemen, v. d. regering. — **2** opnemen, toelaten, εἰς τὴν πόλιν PL. Rep. 399 d, AESCHIN. 1, 178, DEM. — **3** *praegn.* welkom heeten, liefhebben N. T. Hebr. 12, 6. — **4** in zich opnemen, aannemen, ἀκοήν PL. Tim. 23 d, τὸν λόγον, het woord N. T. Mc. 4, 20. — **5** overnemen, een taak van een ander: aflossen HDT. 9, 30. — **6** *spec.* restitutie v. betaalde gelden krijgen PAP.
- παράδηλόω**, zinspelen op, in het geheim aanduiden DEM. 19, 22, PLUT.
- παράδισκονέω**, bij iemd zijn en hem bedienen, τινι AR. Av. 838.
- παράδια-τρίβη, ἡ**, nuttelooze bezigheid N. T. 1 Tim. 6, 5.
- παράδιδωμι**, — **1** overgeven PIND. N. 4, 56, HDT. 2, 159, TR.: SOPH. Ph. 399, PL. Leg. 776 b, Polit. 266 e, tot N. T. Mt. 25, 14. — **2** *spec.* aan de vijanden overleveren, uitleveren > prijsgeven HDT. 9, 41; 87, ANTIPH. 6, 42, PL. Leg. 871 e, N. T. Mt. 26, 2. — **3** overlaten, toevertrouwen PIND. N. 10, 83, HDT. 6, 103. — **4** verschaffen, in handen geven PL. Gorg. 456 e. — **5** van geestelijke „traditie“: overleveren, doorgeven, doen voortleven DIN. 1, 94, PL. Phil. 16 e, tot N. T. Mc. 7, 13.
- παράδιορθωσις, ἡ**, verbetering door ergens iets naast te plaatsen PLUT. 33 b.

παραδοξολογία, ἡ, een rede over of opsomming van wonderlijke dingen AESCHIN. 3, 132, POL.; -έω, DIOD., PLUT.
παραδοξονίκης, ου, ὁ, tegen verwachting overwinnend, *nl. die op één dag in de πόλις en in het παγκράτιον overwon* PLUT.
παραδόξος (*hypostase uit παρά δόξαν*), tegen de verwachting ingaande: ongeloofelijk, zonderling PL. Polit. 221 a, XEN., DEM. 25, 32, POL., N. T. Luc. 5, 26.
παραδόσιμος, — 1 wat als traditie, overgegeven kan worden POL. — 2 στήλη, overleverend: gedenkzuil POL.
παραδοσις, ἡ, — 1 het overgeven aan een ander THUC. 3, 53, 27, PL. Leg. 915 d, POL. — 2 overlevering, traditie, *v. geestelijken inhoud* PL. Leg. 803 a, POL., N. T. Mt. 15, 2, 1 Cor. 11, 2.
παραδοτός, als (geestelijke inhoud) aan een ander over te geven PL. Men. 93 b.
παραδοχή, ἡ, — 1 aannemen POL. — 2 traditie EUR. Ba. 201, D. H.
παραδράω, diensten verrichten bij, τιμὴ ο 324.
παραδρομή, ἡ, — 1 doorloopen PLUT. — 2 voorbijloopen, voorbijgaan ARISTOT., POL., PLUT.
παραδρομος, τα π-α, tusschenruimte om voorbij te gaan XEN. Cyn. 6, 10.
παραδυναστεύω, met iemand samen heerschen THUC. 2, 97, 26, DIO.
παραδύομαι, aor. παρέδυν, — 1 voorbij sluipen Ψ 416. — 2 langs iets binnensluipen ARCHYTAS I D., AR. Eccl. 56, PL. Rep. 421 e, DEM.
παραδύσις, ἡ, het zich heimelijk indringen (Ps?) DEM. 17, 27, PLUT.
παραδωσειώ, desiderat. bij παραδίδομι, geneigd zijn om over te geven THUC. 4, 28, 16.
παρ-αιδω, voorzingen, τιμὴ χ 348.
παρ-αιρω, — 1 verdwazen ARCHIL. 88, 2 ALD. — 2 pass. naast iets hangen II 341.
παρ-αζάω, — 1 bij iets, τιμὴ, leven PLUT. — 2 zijn levensdoel niet bereiken PLUT.
παρ-αζεύγυμι, naast een ander „inspannen”: verbinden met, ook *v. h. huwelijk* EUR. Ion 22, D. H., PLUT.
παρ-αζηλώω, — 1 jaloersch maken N. T. Rom. 10, 19. — 2 toornig maken N. T. 1 Cor. 10, 22.
παρ-αζυξ, ὕγος, bijlooper: een overtollige ARISTOT.
παρ-αζώννυμι, aangorden PL. Rep. 553 c; *med.* D. H., LUC.; zich aangorden PLUT., *and.*
παρ-αθαλασσιδίου, = *volg.*, THUC. 6, 62, 25.
παρ-αθαλάσσιος, *jong-att.* -ττιος, soms 2, aan zee-, aan de kust gelegen, wonend HDT. 5, 25, THUC. 2, 26, 21, XEN. Hell. 4, 8, 7, *sc.* γῆ, POL., N. T. Mt. 5, 13.
παρ-αθαλάπω, *overdr.* troosten EUR. Med. 143.
παρ-αθαρσύω, *jong-att.* -θαρρύνω, bemoedigen, opwekken THUC. 5, 8, 2, PL. Rep. 450 d, XEN. An. 3, 1, 39, PLUT.
παρ-αθεάομαι, vergelijken PL. Ep. 313 c.
παρ-αθέλω, bedaren AESCH. Ag. 71.
παρ-αθερμαίνω, *pass.* (*door wijjn*) verhit worden AESCHIN. 2, 157.
παρ-αθερμος, te verhit: roekeloos PLUT.
παρ-αθεσις, ἡ, — 1 het bijzetten, bij schrijven POL. — 2 het naast elkaar zetten, vergelijken POL. — 3 nabijheid POL. — 4 gerecht, rechtbank POL. — 5 provisie, voorraad POL. — 6 *spec.* bep. worstelmethode PLUT. — 7 in depot geven *v. geld of oorkonden* PAP.
παρ-αθέω, — 1 naast iets loopen PL. Lach. 183 e,

XEN. Hell. 7, 1, 21. — 3 voorbij loopen XEN. Hell. 4, 2, 22; *passeren in den wedstrijd* An. 4, 7, 12. — 3 *overdr.* overschrijven PL. Theaet. 171 c.
παρ-αθεωρέω, — 1 vergelijken, τι πρός τι XEN. Mem. 4, 8, 7, DIO., LUC. — 2 ter loops beschouwen, overwegen PLUT., LUC. pro Imag. 7. — 3 voorbijzien, verwaarloozen D. H., N. T. Act. 6, 1.
παρ-αθήγω, aan iets scherpen HERMIPP. bij PLUT., LUC.
παρ-αθήκη, ἡ, — 1 deposito HDT. 9, 45, PAP.; *overdr.* N. T. 1 Tim. 6, 2 a. — 2 pand, gijzelaar HDT. 6, 73.
παρ-αθητεύω, bij iemd, τιμὴ, dienen DICHT. bij PLUT. 761 e.
παρ-αθράω, afbreken, *overdr.* verzwakken PL. Leg. 757 c.
παρ-αθύρος, ἡ παρὰθ., bijdeur PLUT. 617 a.
παράι, *dicht.* = *παρά*, *z.d.*
παρ-αίβασια, ἡ, *dicht.* = *παραβασία*, = *παράβασις*, overtreding HES. Th. 220; = *παρ-αίβασις*, AP. RH.
παρ-αίβατ-έω, naast den wagenmenner staan ARISTOT. A. II. 14, 4.
παρ-αίβάτης, ου, ὁ, = *παραβ.*, wagenstrijder Ψ 132, EUR. Supp. 679; *jem.* -βάτις, AP. RH.
παρ-αίβολος, = *παράβ.*; π-α κερτομεῖν, spottende, schampere blikken op zij werpen HYMN. Merc. 56.
παρ-αιδύσσω, — 1 aanwakkeren PIND. O. 10, 73. — 2 *intr.* ontsnappen PIND. P. 1, 87.
παρ-αίνεσις, ἡ, aansporing, waarschuwing HDT. 9, 39, AESCH. Eum. 707, THUC. 2, 88, 12, EUR. Hel. 316, XEN.
παρ-αίνέω, *f. έσομαι* (έσω SOPH. O. C. 1181, AR. Ran. 1420), (dringend) aanraden: vermanen, τιμὴ PIND. P. 6, 23, HDT. 8, 19, AESCH. Pr. 264, SOPH. Ant. 1326, EUR., AR. Nub. 89, THUC. 1, 93, 22, PL. Gorg. 521 e, XEN., τιμὴ N. T. Act. 27, 22.
παρ-αίρεσις, ἡ, iets wegnemen van: vermindering THUC. 1, 122, 14, PL. Rep. 573 e, ARISTOT.
παρ-αίρέω, iets van iets anders, τι(να) τιμὸς, af-, wegnemen THUC. 3, 89, 18, EUR. Hipp. 1316, Iph. T. 25, *en* XEN. Mem. 1, 61; > vervreemden van XEN., DEM., τί τιμὴ POL.
παρ-αίρημα, τό, strik THUC. 4, 48, 19.
παρ-αισθάνομαι, verkeerd opmerken PL. Theaet. 157 e, XEN. Cyr. 4, 2, 30, THEOCR. 5, 120.
παρ-αίσιος (*hypostase uit παρ' αἴσαν*), onheilspellend Δ 381.
παρ-αῖσσω, voorbij snellen E 690, PLUT.
παρ-αιτέομαι, aor. *med.*, — 1 iets van iemd, τί τιμὴ, afsmeeken, door smeecken gedaan krijgen PIND. N. 10, 30, HDT. 1, 24; 90 AESCH. Supp. 521, AR. Eq. 37, PL. Prot. 320 d, *tot* N. T. Mc. 15, 6. — *Constr.*: *m. inf.* *en* *υἱ* *c. inf.* — 2 ook (*vgl. lat. deprecari*) iets afbidden, bidden, dat iets niet gebeurt EUR. Med. 1154, AR. Vesp. 1257, XEN. An. 6, 4, 29, PL. Prot. 358 a, ANDOC. 1, 31, POL., PLUT.; > vermijden DEMOCR. 190 D. — 3 weigeren N. T. Act. 25, 11. — 4 zich verontschuldigen N. T. Luc. 14, 18. — 5 van de hand wijzen, afwijzen N. T. Hebr. 12, 25. — 6 *praegn.* (z. 1) door smeecken vrij krijgen, *vgl.* HDT. 1, 24, POL.
παρ-αίτησις, ἡ, — 1 om genade smeecken, verontschuldiging THUC. 1, 73, 23, PL. Leg. 615 c, POL. — 2 verzoek PL. Critias 107 a.
παρ-αιτητής, οὔ, ὁ, hij, die voor iemd een verzoek doet PLUT. Sull. 26.
παρ-αιτητός, — 1 te verbidden, θεός PL. Leg. 905 d. — 2 door bidden af te wenden PLUT.

- παρ-αίτιος**, soms 3, mede oorzaak van, τινος AESCH. Ch. 910, POL., DIOD.
- παρ-αί-φρέμενος**, *part. v. παράφρημι*, toesprekend, raadgevend Ω 771, HYMN. Cer. 336, HES. Th. 90.
- παρ-αί-φρασίη**, ἡ, = *volg.*, EP., MUSAEUS 22 D., **παρ-αί-φρασις**, ἡ, = **παράφρασις**, toespraak toespreken Δ 793, O 404.
- παρ-αιωρέω**, aan de zijde ophangen, *gew. pass.*, HDT. 7, 61, PLUT.
- παρ-ακαβ-βαλεῖν**, = **παρακαταβαλεῖν**, Ψ 127, 683(?)
- παρ-ακαθ-έζεσθαι**, zich naast of bij iemand, τινη, neerzetten AR. Pl. 727, PL. Symp. 213 b, XEN. Mem. 4, 2, 8, N. T. Luc. 10, 39.
- παρ-ακαθ-ήμαι**, — 1 naast of bij iemand, τινη, zitten THUC. 6, 13, 12, PL. Prot. 320 c, AR. Ran. 1492. — 2 zich bij iets legeren POL.
- παρ-ακαθ-ίζω**, — 1 bij of naast iets neerzetten PL. Rep. 553 d. — 2 *med. pass.* naast iemand gaan zitten PL. Lys. 207 b, XEN. — 3 *med.* iemand naast zich doen neerzetten DEM. 33, 14; τινα LUC. Pisc. 12. — 4 *intr.* gaan zitten naast n. t. Luc. 10, 39.
- παρ-ακαθ-ίημι**, — 1 naast iets naar beneden laten EUR. Hel. 1551; -laten vallen ARISTOT. — 2 *intr.* zich ontspannen POL.
- παρ-ακαθ-ίστημι**, naast instellen ISOCR. 4, 104, PLUT.
- παρ-ακαίριος**, op het verkeerde oogenblik: niet passend HES. O. 329.
- παρ-ακαίριος** (*hypostase uit παρὰ καιρόν*), ontijdig, op een verkeerd oogenblik ISOCR. 1, 9.
- παρ-ακαίω**, z. -κάω.
- παρ-ακαλέω**, — 1 ergens bij-, te hulp roepen AESCH. Pers. 380, THUC. 5, 31, 32, EUR., AR. Vesp. 215, PL. Prot. 314 a, XEN. An. 1, 6, 5, N. T. Act. 28, 10. — 2 uitnoodigen HDT. 7, 153, THUC. 1, 118, 17. — 3 opwekken tot, aansporen; *ongunstig*: verleiden PL. Lys. 223 a, Gorg. 514 a, XEN., N. T. Hebr. 3, 13. — 4 opwekken, opbeuren; troosten PLUT., N. T. 2 Cor. 1, 6. — 5 *verzw.*: verzoeken N. T. Mt. 8, 5. — 6 *med.* bij zich roepen, dagvaarden LYCURG., POL.
- παρ-ακαλπάζω**, naast iemand, τινα, draven PLUT.
- παρ-ακαλύμμα**, τό, — 1 voorhangsel PLUT. Alex. 51. — 2 *overdr.* verontschuldiging, voorwensel PLUT. Pericl. 4.
- παρ-ακαλύπτω**, *med. of pass. refl.*: zich bedekken of omhullen PL. Rep. 439 e, PLUT.; *overdr.* PL. Rep. 503 a, N. T. Luc. 9, 45.
- παρ-ακατα-βάλλω**, — 1 bij iemand neergooien Ψ 127. — 2 bij iemand aanleggen; omdoen, ζῶμα Ψ 683. — 3 bij den rechter of arbiter een geldsom deponeren, die de verliezende partij in een erfkwestie verloor ISAE. 4, 4, DEM. 4, 35.
- παρ-ακατά-βασις**, ἡ, dupliek, *bij het pleiten* PL. Leg. 956 e.
- παρ-ακατα-βολή** (z. παρακαταβάλλω 3), ἡ, bij den rechter gedeponereerd geld DEM.
- παρ-ακατα-θήκη**, ἡ, deposito, gedeponereerd geld; *ev. pand*, borgtocht HDT. 2, 156, THUC. 2, 72, 10, ORAT.: LYS. 8, 17, AESCHIN. 1, 187, PL., POL., PAP.
- παρ-ακατά-κειμαι**, bij iemand aanliggen *nl. aan tafel* XEN. Cyr. 2, 2, 28, (PL.).
- παρ-ακατα-κλίνω**, bij iemand doen liggen, τινη AESCHIN. 2, 149, LUC. D. Deor. 6, 4.
- παρ-ακατα-λείπω**, bij iets achterlaten THUC. 6, 7, 11.
- παρ-ακατά-λεχ-**, slechts wortelaor. **παρκατέ-λεκτο**, zich naast iemand, τινη, neerleggen I 565, 664.
- παρ-ακατα-λογή**, ἡ, afwijking van de natuurlijke melodie bij een recitatief ARISTOT., PLUT.
- παρ-ακατα-πήγνυμι**, bij iets vastmaken, THUC. 4, 90, 35, THEOPHR.
- παρ-ακατα-τίθημι**, — *med.* 1 eigen goed aan iemand ter bewaring geven, hem toevertrouwen HDT. 3, 59, PL., XEN. Hell. 6, 1, 2, AESCHIN. 1, 9, PLUT. — 2 *ongunstig*: wagen AESCHIN. 3, 180.
- παρ-ακατέ-χω**, bij zich terug, achter of vasthouden THUC. 8, 93, 26, POL.
- παρ-ακατο-οικίζω**, iemand naast een ander doen wonen ISOCR. 6, 28, PLUT.; *med.* ISOCR. 6, 87.
- παρ-ακαττόμαι**, *med.*, daarnaast in orde brengen AR. Pl. 663.
- παρ-ακάω**, *att.* = -καίω, naast of bij iets aansteken HUIJPOOR., HDT. 2, 130, PLUT.
- παρ-α-κειμαι**, — 1 gezet zijn-, gelegd zijn-: staan liggen, zich bevinden naast of bij iets Ω 476, ξ 521, PIND. O. 13, 73, SOPH. Ph. 861, PL., POL. — 2 bewaard zijn PL. Phil. 19 d. — 3 voorgezet zijn, v. eten POL. — 4 v. tijd: tegenwoordig, aanwezig zijn PIND. N. 3, 75. — *Impers.*; 5 τινη, het ligt bij iemand = hij heeft de keus χ 65. — 6 het is mogelijk, staat in de macht van n. t. Rom. 7, 18.
- παρ-ακειμένως**, *adv. v. h. part. van voorg.*, hierop PLUT.
- παρ-ακεινδυνευμένως**, *adv. part. pf. pass. v. παρακινδυνεύω*, gewaagd PL. Leg. 752 b.
- παρ-ακειομένως**, *adv. part. pf. pass. v. παρακόπτω, ineengedrongen LUC.*
- παρ-ακελεύομαι**, — 1 dringend aanraden, τινη 1, 120, PL. Menex. 248 d, Symp. 212 b. — 2 opwekken, aansporen elkaar of iemand HDT. 9, 102, THUC. 2, 88, 3, XEN. Hell. 1, 1, 4, PL. Ap. 29 d, 31 b.
- παρ-ακέλευσις**, ἡ, aansporen THUC. 7, 40, 15, PL. Symp. 182 d, ISOCR. 4, 97, *plur.* XEN. Cyr. 3, 3, 50, PLUT.
- παρ-ακέλευσμα** (hss. vaak -εσμα), τό, toeroep, opwekking EUR. Supp. 1155, PL. Rep. 407 b, DIOD.
- παρ-ακελευσμός**, ό, = -κέλευσις, THUC. 4, 11, 23, XEN., POL.
- παρ-ακελευστικός**, 3, opwekkend PL. Euthyd. 283 b.
- παρ-ακελευστός**, door aanbeveling-, *praegn.* door een verkiezingscampagne gekozen THUC. 6, 13, 10, DIO.
- παρ-ακινδητιζώ**, voorbijrijden AR. Pax 900.
- παρ-ακινδύνουσις**, ἡ, gewaagde onderneming THUC. 5, 100, 26.
- παρ-ακινδυνευτικός**, gewaagd PL. Rep. 497 e, DEM. 25, 43.
- παρ-ακινδυνεύω**, — 1 iets met gevaar ondernemen, wagen THUC. 4, 26, 2, ANDOC. 2, 11, AR. Vesp. 6, PL. Euth. 15 d, XEN. — 2 *praegn.* met gevaar komen naar THUC. 3, 36, 15.
- παρ-ακινέω**, — 1 verkeerd in beweging brengen: verwarren PL. Rep. 591 e, DEM., D. H. — 2 (*vgl. lat. citare*) terloops vermelden PLUT. — 3 *intr.* in verwarring komen: buiten zich zelf zijn of raken PL. Rep. 540 a, XEN. Mem. 4, 2, 35, PLUT. Galba 13.
- παρ-ακινητικός**, *adv.* εχειν, blijken van waanzin gevend PLUT.
- παρ-ακλαυσι-θύρον**, τό, *nl.* μέλος, klaaglied door minnaars gezongen voor de gesloten deur van hun geliefde PLUT. 753 b.
- παρ-ακλέπτω**, heimelijk wegnemen, stelen AR. Pax 414, ISAE. 11, 44.

παρα-κλητῶ, *ion.* = -κλήω, uitsluiten HDT. 6, 60.
παρα-κλησις, ἡ, — 1 er bij roepen THUC. 4, 61, 24. — 2 *spec.* te hulp roepen DEM. 18, 143. — 3 opwekken, prikkelen; aansporen THUC. 8, 92, 6, ISOCR. 1, 5, AESCHIN. 1, 117. — 4 vermaning N. T. Hebr. 12, 5. — 5 verzoek N. T. 2 Cor. 8, 4. — 6 troost N. T. 2 Cor. 1, 4. — 7 wensch, dat een bestaande schuld gedeigd wordt PAP.
παρα-κλητικός, 3, — 1 opwekkend, opmonteurend PL. Rep. 523 d, POL., D. H. — 2 τὰ π. τοῦ πολέμου, τῆς μάχης, signaal voor den slag POL.
παρα-κλητος, ὁ, — 1 te hulp geroepen, *subst.* pleitbezorger DEM. 19, 1, N. T. 1 Joh. 2, 1. — 2 hij, die voor iemand bidt: trooster N. T. Joh. 14, 16, 26; 15, 26; 16, 7.
παρα-κλιδόν, *adv.*, — 1 zijwaarts (buigend) HYMN. Ven. 128. — 2 ontwijkend, bezijden de waarheid δ348.
παρα-κλίνω, — 1 op zij buigen v 301, AR. Pax 157, AP. RH., THEOCR. 25, 161. — 2 *spec.* openschuiven, opendraaien: openen HDT. 3, 156, AR. Pax 981 op een kier . . . — 3 *praegn.* verdraaien, slechter maken HES. O. 264. — 4 *intr.* op zij sturen, uitwijken Ψ 424; van den rechten weg afwijken, gaandeweg veranderen AESCH. Ag. 744. — 5 *pass. refl.* zich bij iemd neerleggen ARISTOT., THEOCR. 2, 44.
παρα-κλίτης, οὐ, ὁ, tentgenoot, „slaapje” XEN. Cyr. 2, 2, 28.
παρ-αμάζω, den bloeitijd voorbij zijn: verouderen XEN. Mem. 4, 4, 23, ARISTOT., POL., PLUT.
παρ-αμή, ἡ, afnemen, νόσος PLUT.
παρ-ακοή, ἡ, ongehoorzaamheid N. T. Rom. 5, 19.
παρ-ακονάομαι, meedeelen PIND. P. 4, 133.
παρ-ἄκοιτης, οὐ, ὁ, echtgenoot Z 430; -τις, *dat.* -τι, *fem.*, echtgenoot Γ 53, γ 381, HES. Sc. 14. (*verjonging v. ἄ-κοιτης, door opnieuw toegevoegd παρ-*).
παρ-ακολλάω, aan iets vasthechten HIPPOCR.
παρ-ακολουθῶ, *eig.* naast iemden den weg afleggen, τινι: — 1 begeleiden, volgen AR. Eccl. 725, PL. Theat. 158 c, DEM., MEN. Kol. 48, N. T. Mt. 16, 17. — 2 navolgen, opvolgen, *voorbeeld* N. T. 1 Tim. 4, 6. — 3 *geestelijk*; nagaan, doorloopen N. T. Luc. 1, 3. — 4 kunnen volgen, begrijpen AESCHIN., DEM., POL.
παρ-ακολουθήσις, ἡ, het geestelijk volgen, juist begrip van EPIC. 1, 6, 13; 2, 8, 6.
παρ-ακομιδή, ἡ, — 1 aanvoer, toevoer POL. — 2 (: *intr.*) overvaren THUC. 5, 5, 25, POL.
παρ-ακομίζω, — 1 naar iemden brengen, aanvoeren XEN. Hell. 5, 4, 61. — 2 overvoeren, overzetten POL. — 3 voorbij-, wegvoeren EUR. Herc. 125, XEN. Hell. 1, 4, 3. — 4 *med.* δπλα, wapens dragen PLUT. — 5 *pass. refl.* voorbij-, overvaren, τινι, langs of over iets THUC. 6, 44, 7, POL., DIO.
παρ-ακονάω, — 1 aan iets wetten THEOPHR. — 2 *overdr.* opwekken, aanvuren AR. Ran. 1116, XEN. Cyr. 6, 2, 33.
παρ-ακοντίζω, in het speerwerpen overtreffen LUC. Paras. 61.
παρ-ακοπή, ἡ, *overdr.* waanzin AESCH. Ag. 223, POL., PLUT. 1123 b.
παρ-άκοπος, *overdr.* waanzinnig AESCH. Pr. 582, EUR. Ba. 33, TIMOTH. Pers. 77, AR. Th. 680.
παρ-ακόπτω, *eig.* er naast: mis slaan: — 1 verminken POL. — 2 *v. muntten*: vervalschen AR. Ach. 517, DIOD., LUC. — 3 bedriegen, τινι AR. Nub. 640. — 4 *intr.* waanzinnig zijn ARISTOT., PLUT. — 5 *med. m. aor. pass.*: zich vergissen, het mis hebben AESCH. Ag. 1252.

παρ-άκουσμα, τό, — 1 voordracht, inhoud v. e. college (PL.). — 2 het verkeerd gehoorde D. H.
παρ-ακούω, — 1 er nog bij: terloops-, oppervlakkig hooren HDT. 3, 129. — 2 afluisteren AR. Ran. 749, PL. Euthyd. 300 d, LUC. — 3 verkeerd hooren PL. Prot. 330 e, ARISTOT. — 4 *praegn.* niet hooren, niet letten op, τινι (vα) POL., N. T. Mc. 5, 36. — 5 niet luisteren naar, τινος N. T. Mt. 18, 17.
παρ-ακρατέω, τινι τινι iemden iets bijhouden, reiken EPIC. 1, 2, 8.
παρ-ακρεμώννυμι, — 1 naast zich laten neerhangen N 597. — 2 als aanhangsel toevoegen POL.
παρ-άκρημνος, op zij steil PLUT. Philop. 18.
παρ-ακρίνομαι, zich in slagorde opstellen HDT. 8, 70; 9, 98, PLUT.
παρ-ακροτέω, op zij een klap geven LUC. Gymn. 1.
παρ-άκρουσις, ἡ, — 1 verkeerde aanslag op een muziekinstrument PLUT. — 2 „misslag”, fout ARISTOT. — 3 bedrog DEM. 24, 194.
παρ-ακρουσι-χοίνικος, met valsche maten bedriegend COM.
παρ-ακρουστικός, waanzinnig HIPPOCR.
παρ-ακρούω, — 1 op zij slaan, -stooten. — 2 *med.* van zich afstooten: afslaan, weigeren PLUT. — 3 *spec.* bijzetten v. e. *nieuw zeil* LUC. — 4 (*eig.* uit het evenwicht slaan, v. d. *weegschaal*:) bedriegen, misleiden, door een truc buiten gevecht stellen PL. Crit. 47 a, *med.* Crat. 393 c, DEM. 24, 79, DIN. 1, 66, MEN. Epitr. 329; *vaak med.* LUC. — 5 *spec.*: *intr.* waanzinnig zijn HIPPOCR.
παρ-ακτάομαι, zich bij iets verwerven HDT. 4, 80.
παρ-άκτιος, aan den oever liggend AESCH. Pr. 836, SOPH. Ai. 654, EUR.
παρ-ακύπτω, — 1 langs iets (voorover) bukken, om te kijken AR. Pax 892, Th. 797, LUC., N. T. Joh. 20, 11. — 2 plotseling opduiken AR. Ach. 16 (*vgl.* Ran. 1068), DEM. 4, 24. — 3 *overdr.* met aandacht kijken naar N. T. Jac. 1, 25.
παρ-αλαμβάνω, — 1 krijgen van iemden HDT. 1, 126. — 2 er bij nemen HDT. 4, 155; bij zich (op)nemen als *gasteriend* HDT. 4, 154, als *bondgenoot* 7, 106, als *leerling* PL. Ap. 18 b, in dienst nemen HDT. 9, 5, LUC. tot N. T. Mt. 17, 1. — 3 overnemen, v. e. *erfenis* EUR. Ion 814. — 4 overnemen v. *tradities* HDT. 2, 51, ISOCR. 8, 102. — 5 leeren PL. Lach. 197 d. — 6 vernemen, hooren HDT. 2, 19, THUC. 2, 102, 12, POL. — 7 op zich nemen v. e. *taak e. dgl.* HDT. 1, 38, AR. Eq. 345, PL. — 8 krijgen, ontvangen HDT. 1, 126, *alg.* tot N. T. Hebr. 12, 28. — 9 *verzw.* in de hand nemen PL. Phaedr. 228 b. — *praegn.* 10 opvangen, opwachten HDT. 4, 203. — 11 vermeesteren HDT. 7, 8, 1. — 12 wegens schulden in hechtenis nemen PAP.
παρ-αλάμπω, daarnaast of even glinsteren PLUT. 889 d.
παρ-αλανθάνω, — 1 daarbij verborgen zijn voor, τινι PL. Hipp. Mai. 298 b, ISOCR. 10, 14. — 2 ontgaan DEM. 46, 17.
παρ-αλέγω, — 1 bij iets spreken PLUT. 653 e. — 2 er naast: wartaal spreken HIPPOCR. — 3 *med.* zich de haren (lezen d.i.:) uittrekken AR. Eccl. 904. — 4 (*vgl. lat. oram legere*) voorbijvaren, τινι DIOD., N. T. Act. 27, 8.
παρ-αλείπω, — 1 verwaarloozen, geen notitie van iets nemen EUR. Tr. 43, AR. Av. 456, PL. Symp. 188 e, ANTIPHON. 53 a D. — 2 met opzet weglaten, stilzwijgend voorbijgaan THUC. 2, 51, 1, XEN., DEM. 2, 4. — 3 > vergeten, over het hoofd zien AR. Eccl. 1145, PLUT.

παρ-λείφω, orzij insmeren of zalven AR. Eccl. 406.
παρά-λειψις, ἡ, het nalaten PLUT. 33 a.
παρά-λευκος, witachtig ARISTOT.
παρά-ΛΕΧ-, *aor.* -ελέξατο *m. coni. med.* zich neerleggen bij of naast B 515, Ξ 237, ΗΥΜΝ. Ven. 168.
παρά-ληπτός, *adj. verb. v. παρα-λαμβάνω*, over te nemen PL. Men. 93 b.
παρά-λήπτης, ὁ, ontvanger van belastingen PAP.
παρά-ληρώ, dwaas redeneeren AR. Ran. 595, PL. Theaet. 169 a, DEM.
παρά-λήρησις, ἡ, het dwaas redeneeren HIPPOCR.
παρά-ληψις, ἡ, — 1 het over- of aannemen POL. — 2 innemen van een stad POL. — 3 θεία π., het invoeren van een god ARISTOT.
παρά-άλιος, *soms* 3, aan zee gelegen HDT. 7, 185, AESCH. Pr. 573, THUC. 2, 56, 8, SOPH. Ai. 1065, ARISTOT. A. II. 13, 4 POL., PLUT., N. T. Luc. 6, 17.
παρ-αλλάγη, ἡ, — 1 afwijking *in de baan v. sterren* EPIUR. 113 Us.; *alg.* afwisseling AESCH. Ag. 490, HIPPOCR., PL. Theaet. 196 c. — 2 onderscheid EPIUR. 63 Us., verschillendegeaardheid ib. 95; POL., THEOPHR. — 3 verandering N. T. Jac. 1, 17.
παρ-άλλαγμα, τό, afwisseling HIPPOCR., PLUT.
παρ-αλλάξ, *adv.*, — 1 bij afwisseling, beurtelings SOPH. Ai. 1087, (PL.) Loer. 95 c. — 2 schuin over elkander THUC. 2, 102, 29.
παρ-άλλαξις, ἡ, — 1 afwisseling, wisselende beweging PLUT. — 2 afwijking PL. Polit. 269 e, Tim. 22 d, PLUT.: *declinatie.* — 3 *spec. φρενῶν*, verdwazing, „afwijking” HIPPOCR.
παρ-αλλάσσω, *nieuw-att.* -ττω, — 1 veranderen HDT. 2, 49; bederven SOPH. Ant. 298. — 2 laten afwisselen, *bijv.* beurtelings naar rechts en links laten uitsteken (*tanden v. e. zaag*) THEOPHR. — 3 *v. plaats:* afwisselen, > voorbijgaan, τι XEN. Hell. 5, 1, 12, POL. — 4 > weggaan van PLUT. — 5 *overdr.* overtreden AESCHIN. 3, 192. — 6 overtreffen ARISTOT. — **Intr.** anders worden naast of in vergelijking met iets: 7 afwijken, gaan verschillen HDT. 7, 73, PL. Rep. 530 d, Leg. 957 b. — 8 *v. plaats:* zich verwijderen, voorbijgaan AESCH. Ag. 424, PLUT. — 9 *vand.* achter zich laten, zich onderscheiden boven POL. — 10 *ongunstig:* abnormaal worden, geschokt worden PL. Tim. 71 e.
παρ-αλληλ-επί-πεδον, τό, parallelepipedum, lichaam met zes paarsgewijze evenwijdige vlakken EUCLID., PLUT. 1080 b.
παρ-αλληλό-γραμμον, τό, parallelogram, een vlak, dat door vier paarsgewijze evenwijdige zijden ingesloten wordt (PYTHAGOR.) 20 D., EUCLID.
παρ-άλληλος, evenwijdig ARISTOT., POL.
(hypostase uit παρ' ἀλλήλους).
παρ-α-λογίζομαι, — 1 zich verrekenen DEM. 27, 29. — 2 zich met opzet verrekenen: bedriegen ISOCR. 12, 243; *tr.* AESCHIN. 1, 117, ARISTOT., N. T. Col. 2, 4. — 3 *tr.* verkeerd berekenen, -beoordeelen ARISTOT., POL.
παρ-α-λογισμός, ὁ, — 1 verkeerde gevolgtrekking LYCURG., ARISTOT. — 2 bedrog POL.
I. παρά-λογος, — 1 in strijd met de berekening: onverwacht, ongehoort THUC. 1, 65, 1; 78, 27(?), POL., PLUT. — 2 > buitengewoon XEN. Lac. 5, 3.
(hypostase uit παρὰ + λόγος).
II. παρά-λογος, ὁ, afloop, waarop men niet gerekend had THUC. 2, 85, 27; 7, 55, 8.
παρ-α-λοξάινω, scheef maken HIPPOCR.
πάρ-αλος, — 1 aan zee gelegen THUC. 2, 55, 27, SOPH.

Ai. 413, EUR. Ion 1584, AR. Ach. 1158. — 2 στρατός π., zeemacht HDT. 7, 161.
παρ-αλουργός, aan beide zijden met een purperen zoom PLUT. 583 e.
παρ-α-λούω, *med.* samen baden AR.
παρ-ά-λιπος, bij de Alpen wonend PLUT. Aemil. 6.
παρ-α-λύπew, — 1 krenken, pijn doen PL. Phaed. 65 c; *abs.* XEN. An. 2, 5, 29. — 2 benadeelen THUC. 2, 51, 4, PLUT.
παρ-α-λύσις, ἡ, verlamming; ineenstorting POL., DIOD.
παρ-α-λύτικός, aan één zijde verlamd N. T. Mt. 4, 24.
παρ-α-λύω, — 1 (op zij) los maken HDT. 3, 136, POL., PLUT. in het geheim openmaken DIOD. — 2 scheiden HDT. 1, 149. — 3 > verwijderen EUR. Andr. 304. — 4 > bevrijden, ontslaan van, τινος PIND. O. 2, 57, HDT. 6, 94, THUC. 2, 65, 20, PL. — 5 verlammen N. T. Luc. 5, 24. — 6 krachteloos maken, uitputten HDT. 3, 105, POL., PLUT.
παρ-α-μάσθητις, ου εν -μάσυντης, ου, ὁ, medekauwer; = **παράσιτος**, COM.
παρ-α-μεθ' ἡμῖ, daarnaast voorbijlaten gaan HIPPOCR.
παρ-α-μείβω, — 1 voorbijgaan AP. RH.; > overtreffen SOPH. O. R. 504. — **Med.:** 2 voorbijgaan, -varen, -stroomen ζ 310, ΗΥΜΝ. Ap. 409, HDT. 1, 75; 6, 41, *eld. Tr.:* SOPH. O. C. 129, XEN. An. 1, 10, 10 *abs.*, PLUT. — 3 *tr.* passeeren, in snelheid overtreffen PIND. N. 2, 50, PL. Lach. 183 e. — 4 *v. tijd:* voorbijgaan: verstrijken HES. O. 409.
παρ-α-μελέω, — 1 nalatig, onverschillig zijn HDT. 1, 85. — 2 verwaarloozen, τινος = *met persoonl. pass.;* THUC. 1, 25, 15, AESCH. Eum. 300, PL., XEN. Mem. 2, 2, 14, PLUT.
παρ-α-μένω, — 1 bij iemd, τινι, blijven, standhouden Λ 402, *abs.* N 151, PIND. P. 1, 48, EUR. El. 942, PL. Ap. 39 e, Phaed. 115 d. — 2 in leven blijven HDT. 1, 30. — 3 *abs.* duurzaam zijn, goed blijven PLUT. — 4 voor een bep. werkzaamheid ter delging v. e. schuld ergens gebonden zijn PAP.
παρ-α-μέση, ἡ, *nl.* χορδή, de derde snaar naast de middelste ARISTOT.
(hypostase uit παρὰ μέσην).
παρ-α-μσος (*z. voorg.*), naast de middelste, *spec.* van den vinger naast den pink HIPPOCR.
παρ-α-μετρέω, — 1 naar iets anders, τινι, afmeten LUC.; vergelijken id. Pron. 15. — 2 even groot maken PLUT. — 3 *med.* (toe-)meten PL. Theaet. 154 a, LUC. Navig. 25. — 4 voorbijvaren AP. RH.
παρ-α-μεύομαι, *dor.* = **παρ-α-μείβομαι**, τινος, voorbijstreven PIND. N. 11, 31.
παρ-α-μήκης, langwerpig POL.
παρ-α-μηρίδιος, zich aan de zijde bevindend, δπλα XEN. Cyt. 6, 4, 1; τὸ π-ον wapen dat aan de zijde hangt XEN. An. 1, 8, 6.
παρ-α-μ(ε)ίγνυμι, bijmengen HIPPOCR., PARM. 21 D., AR. Vesp. 878, ARISTOT., PLUT.
παρ-α-μιλλάσμαι, in den wedstrijd overwinnen POL.
παρ-α-μιμέομαι, navolgen D. H.
παρ-α-μιμνήσκομαι, vermelden, τινος HDT. 7, 96, SOPH. Tr. 1114.
παρ-α-μίμνω, = -μένω, β 297.
παρ-α-μιζο-λυδιάζω, den half-Lydischen toon in het bespelen van de meer dan zevensnarige lier innemen PLUT. 1144 f.
παρ-α-μίσγω, = -μ(ε)ίγνυμι, HIPPOCR., HDT. 1, 203.
παρ-α-μονή, ἡ, *z.* **παρ-α-μένω** 4, INSCR., PAP.

παρα-μόνιμος, THEOGN. *en* PIND. *παρ-μ.*, *soms* 3, blijvend, duurzaam THEOGN. 198, PIND. P. 7, 20, PL. Theag. 130 a, XEN. Mem. 2, 4, 5.

παρα-μονος, = *voorg.*, PIND. N. 8, 17, XEN. Mem. 2, 10, 3 (N. T.).

παρα-μουσος, — 1 als een wanklank, schrijnend AESCH. Ch. 467. — 2 niet passend bij, *τινι* EUR. Ph. 785.

παρ-αμπ-έχω, omhullen, bedekken EUR. Med. 282.

παρ-αμπ-ίσχω, = *voorg.*, ARISTOT.; *med.* als voorwensel gebruiken HIPPOCR.

παρ-αμπ-υκίζω, *dor.* *ίδδω*, het haar met een band opbinden AR. Lys. 1295.

παρα-μυθήομαι, *aor. med.*, toespreken: *praegn.* bemoeidigen, aanmoedigen, *soms c. inf.*, *τινι* HOM., *τινα later*, I 417, O 45, HDT. 2, 121, 4, AESCH. Pr. 1063, THUC. 3, 75, 25, SOPH. Ant. 935, AR. Vesp. 115, PL. Phaed. 83 a, n. T. Joh. 11, 31.

παρα-μυθητικός, opwekkend AP. RH., PLUT.

παρα-μυθία, *ή*, toespreken: — 1 aanmoediging, aansporing PL. Phaed. 70 b. — 2 troost PL. Ax. 365 a. — 3 ontspanning, vermaak PL. Soph. 224 a.

παρα-μυθιον, *τό*, — 1 bemoeiding, troost THUC. 5, 103, 1, SOPH. El. 130, PL. Phaedr. 240 d, THEOCR. 23, 7, PLUT.

παρα-μυκάομαι, *van den donder*: bij iets razen AESCH. Pr. 1082.

παρ-ανα-γιγνώσκω, ter vergelijking (voor)lezen PL. Theaet. 172 e, DEM. 18, 267, ISOCR. 4, 120.

παρ-ανδάλισκα, verkeerd besteden DEM. 13, 4, 13, 4.

παρ-ανάλωμα, *τό*, nuttelooze uitgave PLUT. Pyrrh. 30.

παρ-αναιετάω, naast iets, *τι*, wonen SOPH. Tr. 635.

παρ-ανδρόομαι, bijna huwbaar zijn HIPPOCR.

παρ-ανέομαι, voorbij gaan AP. RH.

παρ-ανευρίζομαι, harig zijn, bijtonen hebben, *van snaren* ARISTOT.

παρ-ανέω, zwemmen naast LUC. Lexiph. 5.

παρ-ανηνέω (*and.* *-νῆσ*, *z. simpl.*), bij iemd op-
hoopen α 147, π 51, AP. RH.

παρ-ανήτη, *ή*, *att.* *-νέατη*, *nl.* *χορδή*, de snaar naast de onderste, de voorlaatste CRATIN., ARISTOT.

παρ-ανήχομαι, — 1 voorbijzwemmen ε 417, PLUT., 2 zwemmen naast PLUT. Them. 10, LUC.

παρ-ανικάω, overwinnen, *τι* AESCH. Ch. 600.

παρ-ανίσσομαι, voorbijgaan HYMN. Ap. 430, AP. RH.

παρ-αν-ίσχω, — 1 daarbij in de hoogte heffen THUC. 3, 22, 29. — 2 *intr.* vooruitsteken PLUT.

παρ-ανόεω, — 1 verkeerd begrijpen EUR. Iph. A. 838. — 2 (*παρ-ανόεω?*) waanzinnig zijn AR. Nub. 1480, LUC.

παρ-ανοιά, *ή*, dwaasheid; *praegn.* krankzinnigheid AESCH. Sept. 756, PL. Phaedr. 266 a, LUC.

παρ-ανούγνυμι, even of aarzeland openen DEM. 25, 28, D. H., PLUT. LUC.

παρ-ανου-έω, *impf.* *παρ-ανούμουν*. *Vaak als van παρ-ανουμέω* (een *versterkt compositum*) *aor.* *παρ-ην. enz.* THUC. 3, 67, 22, LYS. 3, 17, D. H. *eld.*, — 1 in strijd met de wet handelen; *praegn.* goddeloos handelen HDT. 7, 238, ANTIPH. 5, 15, THUC. 3, 65, 9, PL. Hipp. mai. 285 a, *tot* N. T. Act. 23, 3, *med.* DEM. — 2 *tr.* in strijd met de wet-, goddeloos, slecht behandelen, *τι(να)* THUC. 2, 37, 8, XEN. Mem. 1, 2, 34, PLUT.

παρ-ανόμημα, *τό*, onwettige handeling THUC. 7, 18, 30, POL., PLUT.

παρ-ανου-ία, *ή*, handelwijze van den *παράνομος*: handelen in strijd met gewoonten, zeden, wetten

THUC. 1, 132, 30, PL. Rep. 537 c, LUC., N. T. 2 Petr. 2, 16.

παρά-νομος, — 1 in strijd met de (goede) zeden: gruwelijk, afschuwelijk EUR. Ba. 997, AR. Th. 685. — 2 in strijd met de wet, wederrechtelijk

THUC. 2, 17, 18, *niet tr.*; PL. Ap. 31 e, Phaed. 113 e, ORAT.: LYS. 12, 48, N. T.

παρά-νοος, *contr.* *-νοος*, waanzinnig AESCH. Ag. 1455.

πάρ-αντα, *adv.*, zijwaarts Ψ 116.

παρ-ανυκτερεύω, bij iets de wacht houden PLUT.

παρ-ανύσσω, *att.* *-ττω*, geniepig pijn doen LUC.

παρά-ξενος, bijna vreemd AR. Ach. 518.

παρ-αξιφίς, *ιδος*, *ή*, dolk, *naast het zwaard* *ge- dragen* DIOD.

παρ-αξόνιος, aan den wagenas: *σχινοδάλμων π-α?* AR. Ran. 819 (*te lezen παρ-αξόνια*, *v.* *παρ-αξίνω*: afschaafseis, fijne krullen v. spaanders?).

παρ-α-παιδ/αγωγέω, langzamerhand verbeteren PLUT., LUC.

παρ-απαίω, — 1 er naast (aan)slaan *vgl.* „de plank misslaan”: een *muziekinstrument* AESCH., SOPH. Ichn. 234 D. — *Intr.* 2 afwalen van, missen, *τινος* POL. — 3 *spec.* (*φρενών*) zijn verstand verliezen, gek worden AESCH. Pr. 1056, AR Pax 90, PL. Symp. 173 e, POL., PLUT.

παρ-απάλλομαι, *refl.*, zich onstuimig naast iets bewegen EUR. Iph. A. 227.

παρ-α-πάν (< *παρὰ πᾶν* of *παρ' ἑπαν?*), *adv.*, over het algemeen, *meest τὸ π.*, *vaak met negatie*, — 1 heelemaal, in alle opzichten HDT. 1, 32, THUC. 6, 18, 29, PL. Gorg. 450 d. — 2 *bij getallen*; zeker, op zijn minst HDT. 1, 193, THUC. 6, 80, 6.

παρ-απάσσω, *ernaast strooien* THEOPHR., PLUT.

παρ-απαστόν, *τό*, strooipoeder HIPPOCR.

παρ-απατάω, misleiden AESCH. Eum. 728.

παρ-απαρίσκω, door list verleiden E 360.

παρ-α-πέιθω, — 1 handig bepraten, overhalen Ψ 606, *c. inf.* χ 213, EUR. Supp. 60, PL. Leg. 892 d.

παρ-απειράομαι, een kleine proef nemen, *τινος* PIND. O. 8, 3.

παρ-απέμπα, — 1 voorbij laten gaan (zonder doel te treffen) μ 72 LUC. — 2 (voorbij) geleiden AR. Eq. 546. XEN. Hell. 7, 2, 18, PLUT. — 3 zenden, vervoeren, doen gaan THUC. 8, 61, 27, XEN. An. 6, 3, 15, SOPH. Ph. 1459, DEM. 18, 77. — 4 *praegn.* voorbij weg laten gaan: versmaden verachten DEM. 18, 166, POL., PLUT. — 5 *med.* zijn eigen ... wegzenden: wegnemen, *κάματον* AR. Nub. 1360(?).

παρ-απετάννυμι, naast iets uitspreiden POL.

παρ-απέτασμα, *τό*, — 1 voorhangsel HDT. 9, 82, AR. Ran. 938 PLUT. — 2 voorwensel PL. Prot. 316 e.

παρ-απέτομαι, — 1 voorbijvliegen SOPH. O. C. 717. — 2 toevliegen AR. Th. 1014.

παρ-απηγμα, *τό*, tijdstafel of tabel, *te vergelijken met onze kalenders*, DEMOCR. 14 D., DIOD., CIC.

παρ-απήγνυμι, — 1 aan iets vasthechten *pass.* zitten ISOCR. 1, 46, PLUT. — 2 *med.* met teekens op een kalender aanstippen, vastzetten (PL.) Ax. 370 c.

παρ-απηδάω, — 1 te voorschijn springen XEN. Cyn. 6, 22. — 2 *overdr.* overtreden AESCHIN. 3, 192.

παρ-α-πικραίνω, verbitteren, *pass.* N. T. Hebr. 3, 16.

παρ-α-πικρασμός, *δ*, verbittering N. T. Hebr. 3, 8.

παρ-α-πίμπρημι, opzij in iets, *τι*, een brandende pijn veroorzaken XEN. Eq. 11, 4.

παρ-α-πίπτω, — 1 naast iets neervallen PLUT. — 2 een inval doen POL. — 3 toevallig op iets stooten, ontmoeten HDT. 8, 87. — 4 toevallig zich voordoen, — *geschieden* EUR. Or. 1173, XEN. Hipp. 7, 4, PL. Leg. 832 b, DEM. 1, 8. — 5 *overdr.* ergens in vallen,

- tusschen beide komen PL. Phaed. 66 d. — 6 voorbij komen, passeeren POL. — 7 missen, niet treffen, τινος, tegenslag hebben XEN. Hell. 1, 6, 4, POL. — 8 weg-, zoek raken PAP.
- παρα-πλάζω**, — 1 voorbij iets slaan: doen afdrijven t 81. — 2 *pass.* afwijken, afdwalen, ἵος O 464. — 3 in verwarring brengen υ 346, PIND. O. 7, 31, EUR. Hipp. 240, NIC. Th. 757.
- παρα-πλειος**, bijna vol PL. Rep. 390 a.
- παρα-πλέκω**, — 1 tusschenvlechten HIPPOCR. — 2 lokken van vreemd haar invlechten PLUT.
- παρα-πλευρίδια**, τά, bedekking der flanken bij oorlogspaarden XEN. Cyr. 6, 4, 1.
- παρα-πλέω**, — 1 voorbijvaren HDT. 6, 43, THUC. 4, 25, 17, XEN. An. 6, 2, 1, PL. Phaedr. 259 a, POL., N. T. Act. 20, 16. — 2 aan komen varen THUC. 1, 111, 16, XEN. An. 5, 6, 10, POL.
- παρα-πληκτικός**, licht door een beroerte getroffen HIPPOCR.
- παρα-πληκτος**, — 1 = *voorg.*, HIPPOCR.; — 2 waanzinnig, χεῖρ SOPH. Ai. 230.
- παρα-πλήξῃ, ἥγος**, — 1 op zij getroffen; ἥγος, waar de golven langs gaan, niet tegenaan slaan ε 418, 440. — 2 waanzinnig worden BACCH. 10, 45, HDT. 5, 92, 6, AR. Pl. 242, XEN. Oec. 1, 13, DEM., PLUT.
- παρα-πλήρωμα**, τό, aanvulling: bijzaak D. H.
- παρα-πλησιάζω**, naburig, nabuur zijn ARISTOT.
- παρα-πλήσιος**, 3 (2 bij THUC. 1, 84, 5 en POL.), bijna gelijk, ongeveer even groot; *adv.* nagenoeg HDT. 1, 202, *adv.* 7, 119, THUC., PL. Prot. 359 a, XEN. Hel. 4, 3, 15, ISOCR. 1, 27, N. T. Phil. 2, 27.
- παρα-πλήσσω**, *att.* -ττω, *pass.* waanzinnig worden EUR. Herc. 935, AR. Lys. 831, PLUT.
- παρα-πλοος**, ὁ, *contr.* -πλους, het voorbijvaren, *spec.* langs den oever THUC. 1, 36, 10, XEN. Hell. 6, 2, 9, POL.
- παρα-πλώω**, *asr.* ἐπλων, *perf.* ἐπέπλωκα, voorbijvaren μ 69, HDT. 4, 99.
- παρα-πνέω**, er langs waaien x 24.
- παρα-ποδίζω**, — 1 doen struikelen, hinderen (PL.). — 2 *overdr.* misleiden, voor den gek houden PL. Leg. 652 b.
- παρα-πόδιος**, PIND. παρ-π., voor de voeten liggend: tegenwoordig PIND. N. 9, 38.
- παρα-ποδύομαι**, tegenover een tegenstander de kleeren uittrekken om te vechten; zich tot den strijd gereed maken PL. Theaet. 162 b.
- παρα-ποιέω**, — 1 veranderen ARISTOT. — 2 vervalschen, namaken THUC. 1, 132, 24, DIOD., (N. T.).
- παρα-πολεύω**, terloops profiteeren LUC. Alex. 45.
- παρα-πόλλυμι**, — 1 daarbij dooden DIO. — 2 daarbij verliezen PLUT. — 3 *med. pass.* daarbij omkomen, -verloren gaan AR. Vesp. 1228, DEM., LUC.
- παρα-πομπή**, ἡ, — 1 geleide, escorte ARISTOT. — 2 het aanbrengen, toevoer XEN. Hell. 7, 2, 23, DEM. 18, 73, ARISTOT.
- παρα-πομπός**, escorteerend POL.
- παρα-πορεύομαι**, — 1 naast iemand gaan ARISTOT. — 2 begeleiden D. H. PLUT. — 3 voorbijgaan POL., N. T. Mt. 27, 39.
- παρα-ποτάμιος**, aan de rivier gelegen ARISTOT., PLUT.
- παρα-πράσσω**, *att.* -ττω, — 1 tegen een opdracht in handelen HDT. 5, 45, DIOD. — 2 deelnemen, helpen SOPH. Ai. 261. — 3 wederrechtelijk invorderen PLUT.
- παρα-πρεσβεία**, ἡ, een gezantschap waarbij men zich niet behoorlijk van zijn opdracht kwijt DEM. Or. 19, AESCHIN. Or. 2.
- παρα-πρεσβείω**, zich bij een gezantschap niet behoorlijk van zijn opdracht kwijten PL. Leg. 941 a *med.*, DEM. 19, 191, AESCHIN., LUC.
- παρα-πρισμα**, τό, zaagsel, *overdr.* spitsvondigheden AR. Ran. 881.
- παρα-πταίω**, misstooten: dwalen PLUT. 909 a.
- παρα-άπτω**, — 1 aan of in iets bevestigen, vastgrijpen SOPH. O. C. 717. — 2 *med.* in het voorbijgaan even aanraken PLUT.
- παρα-πτωμα**, τό, — 1 misstap, fout POL., N. T. Rom. 11, 11. — 2 *spec.* zonde N. T. Rom. 5, 15.
- παρα-πτωσις**, ἡ, — 1 het afdwalen: misslag POL. — 2 vervolging POL. — 3 op zij van den weg liggen POL.
- παρα-πύημα**, τό, daarnaast aanwezige ettering HIPPOCR.; -πυῖσκα, etteren *id.*
- παρα-πωλέω**, wederrechtelijk waren van een monopolie verkoopen PAP.
- παρα-πωμάζω**, met een deksel bedekken ARISTOT.
- παρα-αρθρέω**, verrekken HIPPOCR.; *overdr.* (PL.) Ax. 367 b.
- πάρ-αρος**, = **παρήρος**, waanzinnig THEOCR. 15, 8.
- παρα-ρράπτω**, daaraan naaien HDT. 4, 109.
- παρα-ρρέω**, — 1 voorbijstroomen XEN. An. 5, 3, 8; naar binnen stroomen ARISTOT.; *overdr.* DEM. — 2 langs-, afglijden XEN. An. 4, 4, 11. — 3 *overdr.* ontvallen, ontnomen worden SOPH. Ph. 653. — 4 misloopen, verliezen N. T. Hebr. 2, 1.
- παρα-ρρήγνυμι**, — 1 verscheuren SOPH. Ph. 824, AR. Ran. 412, PLUT. — 2 verbreken, uiteenjagen THUC. 6, 70, 22. — 3 *pass.* barsten, *overdr.* PLUT.
- παρα-ρρησις**, ἡ, verkeerde uitdrukking PLUT. 994 d.
- παρα-ρρητός**, — 1 te overreden, te vermurwen I 526. — 2 toegesproken: *m. pl.* overreding N 726.
- παρα-ρρίπτω**, — 1 bij iets werpen: aan iets blootstellen SOPH., DIOD. — 2 op zijde werpen, schuiven, niet tellen, zich niet storen aan SOPH. O. R. 1493.
- παρα-ρρυθμος**, tegen de mat AR. Th. 121.
- παρα-ρρύμαι** (ρύομαι), — 1 zijdekkingen, *spec. van leer op zij v. h. schip tegen vijandelijke projectielen* XEN. Hell. 1, 619, LXX. — 2 π. ποδός, *wsch.* deel v. b. kleed, dat over den voet hing SOPH.
- παρα-ρρῦσις**, ἡ, = *voorg.*, 1, AESCH. Supp. 715.
- παρα-αρτέω**, — 1 aan de zijde ophangen PLUT. — 2 *pf. med.* aan de zijde hebben hangen LUC.
- παρα-αρτέω**, *ion.* = *voorg.*, — 1 *med.* voorbereiden τ 1; maatregelen nemen voor HDT. 7, 20; 142. — 2 *pass. refl.* zich uitrusten HDT. 9, 29.
- παρα-άρτημα**, τό, het aan de zijde hangende LUC.
- παρα-αρτύομαι**, *med.* gereed maken, uitrusten PLUT.
- παρασάγγης** (*pers. woord, in O.p. of Av. niet meer bewaard*). ου, ὁ, = 30 stadiën, 1 uur gaans HDT. 2, 6, XEN. An. 3, 4, 13 *passim*.
- παρα-σάσιον**, op zij instoppen HDT. 6, 125.
- παρα-σειον**, τό, het topzeil LUC. Navig. 5.
- παρα-σειρος**, — 1 het παρὰ σειρόν, in het tuig loopende paard, *teg. de beide jukpaarden.* — 2 *overdr.* metgezel, helper EUR. Or. 1017. — 3 met strengen, *d. i.* witte streepen aan beide kanten XEN. Cyn. 5, 23.
- παρα-ρεισμα**, τό, de armen langs het lichaam laten schommelen HIPPOCR.
- παρα-σειώ**, χεῖρας, op zij laten schommelen ARISTOT.
- παρα-σημαίνω**, — 1 op zij met een teeken merken ARISTOT. — 2 *med.* een zegel er naast afdrucken PL. Leg. 954 b, DEM. 28, 5.

παρα-σημείον, τό, vervalscht zegel PL. COM.
παρά-σημον, τό, teeken: merk, wapen v. *schepen en steden* COM., PLUT.; v. e. *ambt* PLUT.; wachtwoord PLUT.
παρά-σημος, — 1 valsch, met verkeerden stempel, v. *munten* DEM. 24, 213. — **2 overdr.** met slechten stempel, slechten aard AR. Ach. 518, DEM. 18, 242. — **3** slecht bekend, onbekend AESCH. Ag. 780, EUR. Hipp. 1116. — **4 neutraal:** als kenteecken dragend N. T. Act. 28, 11.
παρα-σίτεω, met of bij iemd eten PL. Lach. 179 e, COM., LUC.
παρα-σιτι-ικός, van den parasiet LUC.
παρά-σίτος, — 1 bij het brood gebruikt LUC. Lexiph. 6. — **2** bep. soort v. lagere priesters, *die bij den offermaaltijd mee mochten aanzitten* ARISTOT. — **3** parasiet, klaplooper, als bep. type in de *Nieuwe Comedie* COM.
παρα-σιωπάω, verzwijgen, overslaan POL.
παρα-σκευάζω, — 1 gereed maken, voorbereiden HDT. 9, 82, THUC. 2, 87, 4; 4, 74, 33; AR. Ach. 1176, PL. — **2** veroorzaken, scheppen, maken, ook m. *praedicaat acc.* ANTIPH. 1, 28, PL. Symp. 188 d, m. *praed. acc.* PL. Phaedr. 238 e, XEN. Mem. 4, 3, 17. — *med.* **3** voor zich klaar maken, opruien, *sinds* AESCH. Pr. 920, PL. Euthyd. 282 a, ISAE. 1, 7 tot N. T. Act. 10, 10. — **Pass. refl.** **4** zich klaar maken, -voorbereiden: aanstalten maken; *in den geest:* zich voornemen, *perf.* bereid zijn HDT. 7, 25, AESCH. Ag. 353, THUC. 3, 110, 32; 7, 40, 2, AR. Nub. 607, XEN. Pl. Gorg. 448 d, N. T. 2 Cor. 9, 2.
παρα-σκευάσμα, τό, het van te voren voorbereiden XEN. Oec. 11, 9.
παρα-σκευαστής, οὔ, ὁ, hij, die bereidt PL. Gorg. 518 c.
παρα-σκευαστικός, voorbereidend XEN. Mem. 3, 1, 6.
παρα-σκευή, ἡ, — 1 voorbereiding, maatregelen THUC. 2, 100, 26, AR. Ach. 190, PL. Gorg. 510 a. — **2** voorbereiding, oefening voor *geestelijke bezigheid* ISOCR. 4, 13. — *Concr.:* **3** bagage van den veldheer HDT. 9, 82; monteering PLUT. NIC. 19. — **4** voorraad LYS. 12, 75, HDT. 7, 18. — *spec.* **5** dag van voorbereiding voor een feest N. T. Mt. 27, 62; *spec.* ἐκ π-ῆς e. *dgl.*, na gezette voorbereiding, met opzet THUC. 5, 56, 28, LYS. 13, 22.
παρα-σκηνέω, = -σκηνόω, XEN. An. 3, 1, 28.
παρα-σκηνιον, τό, plaats aan beide zijden van het tooneel, waar de *kleedkamers* waren DEM. 21, 17.
παρα-σκηνόω, — 1 bij iemd in de tent zijn, tentgenoot zijn XEN. Cyr. 4, 5, 8. — **2 vand.** dicht bij zijn PLUT. — **3** (als een tentdoek) uitbreiden AESCH. Eum. 634.
παρα-σκήπτω, bij iets inslaan, v. d. *bliksem* LUC. Tim. 10.
παρα-σκιρτάω, bij iets springen, huppelen v. *vreugde* PLUT. Mar. 38.
παρα-σκοπέω, aankijken PL. Symp. 221 c.
παρα-σκώπτω, met toespelingen bespotten HYMN. Cer. 203, PLUT.
παρα-σοβέω, — 1 opzij opjagen ARISTOT. — **2** trotsch voorbijgaan PLUT. Cat. Ma. 24.
παρα-σοφίζομαι, in geleerdheid willen overtroeven ARISTOT.
παρα-σπάζω, ἄδος, ἡ, wortelscheut THEOPHR. H. P. 2, 1, 1.
παρα-σπάω, — 1 op zij trekken SOPH. El. 732. — **2 overdr.** van zijn standpunt of vroeger bondge-

nootschap aftrekken, losmaken SOPH. O. C. 1185, XEN. Hell. 4, 8, 33, DEM. 1, 3 *med.* — **3 med.** voor zich zelf ergens van afhaken PL. Soph. 241 c.
παρα-σπείρω, — 1 bezaaien THEOPHR. — **2 overdr.** bezaaien, overdekken (PL.) AX. 366 a.
παρα-σπίζω, — 1 schildknaap zijn: in het gevecht, bijstaan EUR. Ion 1528, D. H., PLUT. — **2 overdr.** begeleiden EUR. Herc. 1099.
παρα-σπιστής, οὔ, ὁ, schildknaap, helper AESCH.: EUR. Ph. 1165.
παρα-σπονδέω, een verdrag, verbond schenden DEM. 18, 71, POL. τινα tegen; D. H. en PLUT. τι > begaan in strijd met . . . ; -*ημα, τό*, POL., PLUT.
παρα-σπονδος, het verbond brekend: trouweloos, ook v. *dingen* THUC. 4, 23, 3, LYS. 12, 74, XEN.
παρα-στάδόν, adv., op iemd toetredend O 22, AESCH. Ch. 983, THEOCR. 25, 103.
παρα-στάζω, op iets druppelen HIPPOCR.
παρα-στάς, ἄδος, ἡ, „naaststaande”: — **1** zuil als deurpost COM. — **2 pl.** zuilengalerij EUR. Ph. 415, XEN. Hier. 11, 2.
παρα-στάσις, ἡ (: act), — **1** het etaleeren, uitstellen v. *koopwaar* ARISTOT. — **2** verwijdering, verbanning PL. Leg. 855 d. — **3 spec.** een drachme, die beide partijen in een zaak v. *privaatrecht* voor het begin moesten deponeeren ANDOC. 1, 120, ISAE. 3, 47, ARISTOT. A. II. 59, 3 (vgl. *lat. sacramentum* VARRO LL. 5, 180). — (: *intr. -refl.*) **4** tegenwoordigheid v. geest, zelfvertrouwen POL. — **5** geestvervoering, geestdrift POL. — **6 ongunstig:** waanzin POL. — **7 spec.** opkomen onder de wapenen PAP.
παρα-σῆτέω, — 1 naast iemd staan AESCH. Ag. 877, SOPH. O. R. 400, EUR. — **2** bijstaan, helpen SOPH. El. 917, AR. Th. 370.
παρα-σῆτης, ου, ὁ, nevenman, metgezel, helper PIND. N. 3, 37, HDT. 6, 117, TR.: SOPH. Ant. 671, XEN. Cyr. 3, 3, 21, ARISTOT.
παρα-στατ-ικός (z. παρά-στασις 4 vlg.), — **1** in staat een voorstelling of begeerte bij iemd te wekken POL., PLUT. — **2** vol tegenwoordigheid v. geest. POL.
παρα-στάτις, ἴδος, ἡ, fem. v. παραστάτης, SOPH. Tr. 889, XEN. Mem. 2, 1, 32.
παρα-στέλω, — 1 voorbijgaan AESCH. Ch. 568. — **2** binnengaan, betreden SOPH. Ant. 1255, TIVOS O. R. 808.
παρα-στέλλω, doen ophouden HIPPOCR.
παρα-στίζω, te veel slagen geven HEROND. 5, 50.
παρα-στορέννυμι, in de lengte uitrekken, uitspannen AR. Eq. 48.
παρα-στρατηγέω, — 1 aan den veldheer toegevoegd zijn D. H. — **2** zich in het oppercommando mengen PLUT. Alex. 39. — **3 tr.** iemd dupeeren, het slachtoffer laten worden van listige, baatzuchtige plannen ARISTOT. A. II. 6, 2.
παρα-στρατοπεδεύω, bij iets, τινι, zijn kamp opslaan POL., PLUT.
παρα-στρεμμα, τό, verrekt lid HIPPOCR.
παρα-στρέφω, — 1 verdraaien NIC. — **2 overdr.** van woorden PL. Crat. 418 a. — **3** slechter maken ARISTOT.
παρα-συγγραφέω, tegen een συγγραφή handelen en daardoor bedriegen DEM. 56, 28.
παρα-συλλέγομαι, zich met anderen verzamelen ANDOC. 1, 133.
παρα-σύμβαμα, τό, een bijkomstige toevallige omstandigheid STOICII, LUC. V. Anct. 21.
παρα-σύν-εσις, ἡ, misverstand HIPPOCR.

παρα-σύνθημα, τό, tegenparool POL.
παρα-σύρω, — 1 έπος, een niet tot de zaak behoorend woord ergens „bijsleepen” AESCH. Pr. 1065. — 2 v. *riveren*: meevoeren POL.; *overdr.* AR. Eq. 527.
παρα-σφάλλω, voorbij laten schieten, doen missen © 311, PIND. N. 11, 31 τινά τινος, KRITIAS 6, 13 D en PL. Epin. 976 b *pass.* (af)dwalen.
παρα-σχίδες, αἱ, splinters van beenderen HIPPOCR.
παρα-σχιζώ, παρ-σχ. EPICH. 82, 7 A, aan de zijde openen HDT. 2, 86.
παρα-σχίστης, ου, ό, — 1 inbreker POL. — 2 lijkschouwer PAP.; die de sectie verricht DIOD. 1, 91.
παρα-τανύω, = -τείνω, HIPPOCR.
παρα-ταΐξω, ή, — 1 naast elkaar in slagorde stellen POL., PLUT. — 2 *vand.* regelmatige, wezenlijke slag THUC. 5, 11, 10, ISOCR. 10, 53, AESCHIN. 3, 88, POL. — 3 voorbereiding v. e. proces AESCHIN. 3, 1, DEM. — 4 wedijver, mededinging PLUT.
παρα-τάσσω, att. -τω, — 1 naast elkaar in slagorde stellen; *pass. refl.* zich . . . opstellen (*naast med.* zijn eigen troepen opstellen; *vand. aor. med.*) HDT. 8, 95, THUC. 7, 78, 25, XEN. Hell. 1, 1, 33, PL., ISOCR. 4, 96. — 2 *vand.*: *med.* > slaags raken POL. — 3 *overdr.* zich te weer stellen PL. Prot. 333 e.
παρα-τείνω, — 1 toereiken, aangeven XENOPHAN. 1, 3 D., uitstrekken DIOD., PLUT.; uitrekken: > martelen, afmatten PL. Symp. 207 b, Lys. 204 c, XEN. Mem. 3, 13, 6, PLUT. — 2 *spec.* een meetkundige figuur langs een bep. lijn „spannen” = beschrijven PL. Men. 87 a, Rep. 527 a. — v. *tijd*: 3 iets rekken ARISTOT., N. T. Act. 20, 7; iemd aan de praat houden > vermoeien XEN. Cyr. 1, 3, 11. — 4 het uithouden, *med.* THUC. 3, 46, 12. — *intr.* 5 zich uitstrekken HDT. 1, 203, *pass. refl.* 2, 8, . . . langs THUC. 4, 8, 4, AR. Nub. 212 *pass.* — 6 evenwijdig langs den oever traceeren, uitzetten (*v. graafwerk*) HDT. 1, 185. — 7 v. *tijd*: zich uitstrekken LUC., Ltr.
παρα-τείχισμα, τό, bolwerk THUC. 7, 11, 7, LUC.
παρα-τεκταίνω, — 1 naast iets bouwen PLUT. — *med.* 2 (anders) maken Ξ 54. — 3 er naast-, in strijd met de waarheid verzinnen Ξ 131.
παρα-τέμνω, in de lengte afsnijden AR. Lys. 116, 132, THEOPHR.
παρα-τεταγμένως, *adv. part. pf. med. v. παρατάσσω*, in verzet komend PL. Rep. 399 b.
παρα-τηρέω, — 1 opwachten, beloeren XEN. Mem. 3, 14, 4, ARISTOT., EPICUR. 115 Us., N. T. Mc. 3, 2. — 2 bewaken HED. 18, 161, POL. — 3 voor iets oppassen, op zijn hoede zijn POL.
παρα-τήρησις, ή, — 1 (*sterren, voorttekens*) observeeren DIOD., N. T. Luc. 17, 20. — 2 beloeren POL., PLUT.
παρα-τίθημι, — 1 neerzetten voor, bij, naast φ 29, δαίτα Ψ 810, XENOPHAN. 1, 9 D., AR. Eq. 1223, N. T. Mt. 6, 41; *med.* bij, voor zich plaatsen τ 150, THUC. 1, 130, 1; EUR. Cycl. 390. — 2 voorzetten, gelegenheid geven PL. Prot. 325 e. — 3 *med.* verschaffen όδοπόριον ο 506; inleveren, v. *papieren* PAP. — 4 *med.* naast zich opstellen: aanvoeren, v. *getuigen* PL. Polit. 279 a, PLUT. — 5 opzetten HES. Th. 577(?). — 6 > opzetten, op het spel zetten β 237, γ 74, TYRT. 12, 18. — 7 *spec.* bij iemd neerleggen, deponeren, in bewaring geven, *meest med.* HDT. 6, 86, 2, POL., PAP., N. T. Luc. 12, 48. — 8 toevertrouwen, aanbevelen N. T. Act. 17, 3.
παρα-τίλλω, — 1 de haren uittrekken AR. Lys. 89,

Ran, 516, PL. 168, LUC. — 2 zich het hoofd krabben *als teeken v. verveling* AR. Ach. 31.
παρα-τίλτρια, ή, slavine, die de haartjes uittrekt CRATIN.
παρα-τολμος, roekeloos PLUT. Pomp. 32.
παρα-τονος, naast iets uitgestrekt EUR. Alc. 399.
παρα-τόξευσις, ή, *overdr.* het werpen van een blik PLUT.
παρα-τράγ-ωδος, een beetje tragisch of overdreven PLUT. 7 a.
παρα-τρέπω, — 1 opzij, ergens langs wenden of sturen Ψ 398, 423; afwenden PIND. I. 7, 10. — 2 afleiden, ποταμόν HDT. 7, 128, THUC. 1, 109, 18, PL. Leg. 736 b; *med.* zijn plichten op zij schuiven verwaarloozen DEMOCR. 256 D. — 3 *overdr.* een andere stemming, bedoeling, gedachte geven aan, τινα HES. Th. 103, PL. Leg. 885 a, Theocr. 22, 151. — 4 veranderen HDT. 7, 16, DIO. — 5 verdraaien HDT. 3, 2. — 6 *pass. refl.* zich afwenden, afwalen XEN. Hell. 5, 1, 6; *overdr.* Oec. 12, 17.
παρα-τρέφω, — 1 bij (*med.* zich) grootbrengen, (onderhouden) PLUT. — 2 *ongunstig*: ten onrechte, als onbruikbare wezens onderhouden DEM. 19, 200.
παρα-τρέχω, — 1 ergens snel voorbijloopen K 350. — 2 voorbijsnellen, in het loopen het van iemd winnen Ψ 636. — 3 *overdr.* oppervlakkig over iets heenloopen; > iets weglaten ISOCR. 4, 73, POL. — 4 *overdr.* iemd(s) aandacht ontsnappen POL. — 5 *overdr.* overtreffen (z. 2) EUR. Herc. 1029, AR. Eq. 1353, POL., PLUT.
παρα-τρέω, schuw op zij springen E 295.
παρα-τρίβή, ή, *overdr.* wrijving, verbittering POL.
παρα-τρίβω, — 1 tegen iets anders wrijven THEOGR. 417, HDT. 7, 10, 1. — 2 poetsen ARISTOT., DIOD. — 3 *overdr.* wrijving met iemd hebben, met hem in vijandschap geraken POL.
παρα-τριψις, ή, wrijving langs of tegen elkaar EPICUR. 100 Us.
παρα-τροπέω, *intr.*: *overdr.* ontwijken δ 465.
παρα-τροπή, ή, — 1 vermijden, ontsnappen EUR. Ion 1230. — 2 dwaling, verkeerdheid PLUT. — 3 afdwaling, in een rede LUC. Dem. Encom. 6. 4 wijziging PLUT.
παρα-τροπος, — 1 afgewend, *nl.* van het goede: slecht, zondig, εὐνάε PIND. P. 2, 35. — 2 ongewoon PLUT. — 3 *act.* afwendend EUR. Andr. 528.
παρα-τροφος, er bij-, in huis opgevoed POL.
παρα-τροχάζω, snel naast iets loopen APP.
παρα-τρώγω, afknagen, beknagen HIPPOCR., AR. Ran. 988, Pax 415, Eq. 1026.
παρα-τρωπάω, tot andere gedachten brengen, verzoeken I 500.
παρα-τυγχάνω, — 1 toevallig of juist aanwezig zijn bij, τινα Λ 74, HDT. 6, 108, PL. Prot. 340 e, XEN., POL., N. T. Act. 17, 17; ό παρατυχόν, de eerste de beste THUC. 1, 22, 6, MEN. Epitir. 17. — 2 toevallig zich voordoen THUC. 8, 11, 8. — 3 v. *omstandigheden*: de toevallige stand v. zaken; toevallige omstandigheden THUC. 1, 122, 18.
παραυά, ή, = παρειά, THEOCR. 30, 4, (z. 26, 1).
παρ-αυδάω, — 1 toespreken π 279. — 2 raden σ 178. — 3 τί τινι, iets voor iemd aannemelijk maken, mooi voorstellen λ 488.
παρ-αυλιζώ, dicht bij iets gelegen zijn EUR. Ion 493.
I. παρ-αυλος (αὐλή), nabij iemd wonend SOPH. O. C. 785.
II. παρ-αυλος (αὐλός), onwelluidend SOPH. Ai. 892.
παρ-αυτά, *adv.*, = παρ' αὐτά, op heeterdaad:

dadelijk, oogenblikkelijk AESCH. Ag. 737, DEM. 23, 157, POL., LUC.
παρ-αυτίκα, *adv.*, = *voorg.*, HDT. 1, 19, AESCH. Supp. 767, THUC. 1, 27, 20, PL. Phaedr. 240 b, XEN., ISOCR., N. T. 2 Cor. 4, 17.
παρ-αφαίνω, — 1 voorlichten AR. Ran. 1362, PLUT. — 2 daarnaast, daarbij toonen, laten zien HES. O. 374, AR. Eccl. 94. — *pass. intr.*: 3 bij iets verschijnen, te voorschijn komen PL. Theag. 122 a. — 4 *v. dingen*: bij iets zich voordoen, voorkomen PL. Theaet. 199 c, PLUT., DIO.
παρ-αφᾶσις, *ή*, slechts *παρ-αφ.* en *παρ-φ.*, — 1 toespraak, troost A 793. — 2 verdraaiing, belastering PIND. N. 8, 32.
παρ-άφρασις (ἀφάσσω), *ή*, heimelijke aanraking HIPPOCR.
παρ-αφάσσω, ongemerkt aanraken HIPPOCR.
παρ-αφερνον, τό, huwelijksgoed, dat het eigendom der vrouw blijft PAP.
παρ-αφέρω, — 1 bij iem d brengen, naar hem toe dragen: *spec.* opdragen *v. eten* HDT. 1, 133, AR. Eq. 1215(?), EUR. Ph. 1140, PL. Rep. 354 b. — 2 *overdr.* aanvoeren, voordragen, ten gehoor brengen HDT. 9, 26, SOPH. O. C. 1675, EUR., PL. — 3 langs iem d voorbij dragen: (aan) iem d voorbij laten gaan PL. Rep. 515 a, PLUT., N. T. Luc. 22, 42 *v. d. tijdensbeher*; *vand.* verzuimen DEM., PLUT. — 4 *vand.* afwenden: wegdragen, meesleuren XEN. Cyn. 5, 27, ARISTOT., PLUT.; > veronachtzamen, niet rekenen, niet meetellen THUC. 5, 20. — 5 *v. verkeerd d aanbrengen* DEM. 18, 232. — 6 *vand.* misleiden, laten dwalen PL. Phaedr. 265 b, N. T. Hebr. 13, 9. — *Intr.* 7 zich onderscheiden, verschillen D. H. — 8 overtreffen LUC.
παρ-αφεύγω, ontkomen langs μ 99.
παρ-αφημι, — 1 toespreken, raden A 577, PARM. 1, 15 D. (*παρ-φ.*) — 2 *med.* bepraten, τινα M 249, τ 6, HYMN. Cer. 336. — 3 bedriegen, misleiden, > verkrachten, schenden *v. eeden* PIND. P. 9, 43, O. 7, 66, AP. RH.
παρ-αφθάνω, vóórkomen: overtreffen, τινα X 197, *med.* Ψ 515.
παρ-αφθέγγομαι, — 1 in de rede vallen, bij iets opmerkingen maken PL. Euthyd. 296 a, PLUT. — 2 zich laten ontvallen HYPER. 3, 32, ISAE. 8, 23, POL.
παρ-αφθεγμα, τό, bijopmerking PL. Euthyd 296 b.
παρ-αφθορά, *ή*, lichte vervalsching PLUT. 1131 e.
παρ-αφορά, *ή*, waanzin AESCH. Eum. 330, PLUT.
παρ-αφορέω, = *αφέρω*, — 1 voorzetten HDT. 1, 133, AR. Eq. 1215 (*z. παραφέρω*). — 2 *med.* verzamelen PL. Leg. 858 b.
παρ-αφορος, — 1 verdoemd, misleid PL. Soph. 228 c. — 2 wankel, onzeker EUR. Hec. 1050, PL. Leg. 775 d. — 3 waanzinnig PLUT. Artax. 1, LUC. — 4 onzinnig PLUT.
παρ-αφορό-της, *ή*, slechte lichamelijke toestand PL. Tim. 87 e.
παρ-αφραγμα, τό, — 1 bolwerk THUC. 4, 115, 15. — 2 staketsel, afscheiding PL. Rep. 514 b.
παρ-αφράσσω, -τωω, versperren POL.
παρ-αφρον-έω, THEOCR. 25, 262 *παρ-αφ.*, krankzinnig zijn HDT. 3, 34, AESCH. Sept. 806, ANTIPH. 1, SOPH. Ph. 814, AR. Vesp. 8, PL. N. T. 2 Cor. 11, 23.
παρ-αφρόνημα, τό, waanzin, domheid EUR. Hyps. 65 D, fr. 63.
παρ-αφρονία, *ή*, = *παρ-αφροσύνη*, N. T. 2 Petr. 2, 16.

παρ-αφρόνιμος, 2, = *παράφρων*, SOPH. O. R. 691.
παρ-αφρόσύνη, *ή*, waanzin HIPPOCR., PL. Soph. 228 d, PLUT.
παρ-αφρυκτωρεύομαι, een vuursignaal aan de vijanden geven LYS. 13, 67.
παρ-άφρων, krankzinnig SOPH. El. 472, EUR. Hipp. 232, PL. Leg. 649 d, PLUT.; *παρ-φρ.*, BAGCH. 10, 103.
παρ-αφύας, *άδος*, *ή*, — 1 zijtak, wortelstok ARISTOT., THEOPHR. — 2 *v. d. aderen*: bijtak HIPPOCR.
παρ-αφύής, τὸ π-ές, aanhangsel ARISTOT.
παρ-αφυκτός, slechts *παρ-φ.*, te ontvluchten PIND. P. 12, 30.
παρ-αφυλακή, *ή*, bezetting POL.
παρ-αφυλάσσω, — 1 voor iets waken, -opkomen PL. Polit. 297 a. — 2 > nakomen, naleven PL. Leg. 632 a. — 3 op zijn hoede zijn PL. Polit. 284 a. — 4 iem d in het oog houden XEN. Lac. 4, 4, DEMOCR. 87 D., MEN. Kol. 78. — 5 beschermen POL.
παρ-άφύσις, *ή*, het aangroeien, bijgroeien ARISTOT., THEOPHR.
παρ-αφυτεύω, bij iets planten PLUT. 92 b.
παρ-αφύω, — 1 bij iets laten groeien THEOPHR. — 2 *pass. met aor.* ἐφύω, bij of aan iets groeien ARISTOT., THEOPHR., PLUT.
παρ-αφωνέω, zachtjes bij iets zeggen PLUT.
παρ-άφωνος (*ml.* φθόγγος) harmonieerende klank Π. ὕφους 28, 1.
παρ-αχάλαω, — 1 dóórlaten, *v. e. schip*, dat water maakt AR. Eq. 434. — 2 nalaten HIPPOCR.
παρ-αχαράσσω, *att.* -τωω, — 1 valsch munten PLUT. — 2 *overdr.* LUC.
παρ-αχειμάζω, overwinteren DEM., HYPER., POL., DEM. 34, 8, N. T. Act. 27, 12; *v. schepen* 28, 11; -σία, *ή*, N. T. Act. 27, 12.
παρ-αχέω, — 1 bijgieten PL., COM. — 2 bij iets ophoopen HDT. 1, 185. — 3 achteloos laten vallen PLUT.
παρ-αχορδίζω, verkeerd aanslaan; *overdr.* mistasten, een misslag begaan AR. Eccl. 294.
παρ-αχράομαι, — 1 verkeerd gebruiken POL. — 2 slecht behandelen D. H., PLUT. — 3 *abs.* verkeerd handelen HDT. 6, 92, 1. — 4 als bijzaak behandelen, gering tellen HDT. 1, 108; τι, 2, 141 τινος, *vgl.* 4, 159; *part.* vol doodsverachting.
παρ-αχρήμα, *adv.*, = *παρὰ τὸ χρήμα*, dadelijk, op hetzelfde oogenblik; *spec.* op dit oogenblik, tegenwoordig HDT. 7, 150, ANTIPH. 1, 20, THUC. 7, 75, 20, PL. Phaedr. 243 b; *alg. tot* N. T. Mt. 21, 19. — *Spec.* ἐκ τοῦ π. *e. dgl.*: 1 zoo dadelijk maar: zonder voorbereiding XEN. Hell. 6, 4, 11. — 2 slechts voor een oogenblik, momenteel XEN. Mem. 2, 1, 20; ἐν τῷ π., PL. Prot. 353 d.
παρ-άχροος, *contr.* -οος, van een verschoten kleur LUC. Hist. Conscr. 51.
παρ-αχρώννυμι, door verven bederven ARISTOT.
παρ-αχρωσις, *ή*, door het bijmengen van kleuren of (*muzik.*) van disharmonische toonsoorten bederven ARISTOT., PLUT.
παρ-αχῦτης, ου, ὄ, hij, die water voor het bad brengt PLUT. 538 a.
παρ-αχώννυμι, bij iets ophoopen HDT. 1, 185 (*z. παραχέω*).
παρ-αχωρέω, — 1 terzijdegaan, plaats maken AR. Lys. 1216, PL. Symp. 213 a, Prot. 336 b, PAP., POL.; > volgen, gehoorzamen PL. Leg. 959 e. — 2 in ballingschap gaan POL. — 3 *spec.* van het

- spreekgestoelte weggaan: zich terugtrekken, *vgl.* PL. Ap. 34 a, ISOCR. 7, 77, AESCHIN. 1, 121. — 4 voor iemand, *τινι*, van iets, *τινος*, afstand doen XEN. Hier. 7, 2, 9, DEM. 18, 68, POL., PLUT. Caes. 17.
- παρα-χώρησις, ἡ**, aftreden PLUT. Cat. Mi. 58, PAP.
- παρα-ψάλλω**, de pees van den boog slechts even aanraken PLUT. Demetr. 19.
- παρα-ψαύω**, — 1 zacht aanraken, *τινος* PLUT. — 2 *overdr.* aanroeren, in 't voorbijgaan bespreken HIPPOCR.
- παρα-ψήχω**, — 1 zacht opzij afwrijven PLUT. — 2 *overdr.* vleien, liefkoozen CALL., THEOCR. 13, 54.
- παρά-ψογος, ὁ**, berisping terloops, „Seitenhieb” PL. Phaedr. 267 a.
- παρα-ψυκτήριον, τό**, verkwikking SOPH. Ichn. 317 D.
- παρα-ψύχη, ἡ**, verkoeling: verkwikking, troost EUR. Hec. 280, ISAE. 2, 13 DEM.
- παρα-ψύχω** — 1 van terzijde afkoeien PLUT. 909 f. — 2 troosten THEOCR. 13, 54.
- παρ-βαίνω**, *bij Dicht.*, = **παραβαίνω**.
- παρ-βάτης, ὁ**, *bij Dicht.*, = **παραβάτης**.
- παρ-βεβῆσθαι, ἡ**, *bij Dicht.*, = **παραβεβηκώς**.
- παρδαῖος (msch.: lett. purdul'i snot)**, vochtig ARCHIL., SEMON. (πορδ.), AR. Pax 1148.
- παρδαλ-έη, ἡ, nl. δορά**, pantervel Γ 17, PIND. P. 4, 81 (ἔα), HDT. 7, 69.
- παρδαλ-εἰος**, van een panter ARISTOT.
- παρδαλι-αγχεῖς, τό**, naam v. e. plant, die den panter doet stikken ARISTOT.
- παρδαλις, ook πόρδ., εως, ion. ιος, ἡ**, panter N 103, δ 457, XEN. Cyn. 11, 1, ARISTOT., N. T. Apoc. 13, 2.
- (naast *παρδος*, *lw.* uit *iraansch *prda-*, z. o. *ind. pṛdāku-* slang en panter, *oorspr. wrsch.* gestreept).
- παρδαλος (z. voorg.)**, ὁ, *vogel met aschgrauwe kleur* ARISTOT.
- παρδαλω/τός**, als een panter gevlekt: getijgerd LUC.
- παρδίων, τό**, ook *ἰπάρδιον*, een nog onbekende diersoort ARISTOT.
- παρ-έγγραπτος**, — 1 op onwettige wijze ingeschreven, *in de lijsten der burgers* AESCHIN. 2, 177. — 2 *overdr.* PLUT. 3 c.
- παρ-εγγράφω**, — 1 ergens naast inschrijven PL. Leg. 753 c. — 2 in strijd met de wet inschrijven, *als burger* *eng.* AESCHIN. 2, 76; 3, 74 LUC.
- παρ-εγγυάω, eig.** langs de rijen van hand tot hand geven: — 1 doorgeven, algemeen bekend maken, *bevelen of het parool* EUR. Supp. 702, ANTIPHON 50 D., XEN. An. 6, 3, 13. — 2 > bevelen XEN. Hell. 4, 2, 19, *med.* Lac. 11, 8, PLUT. — 3 aansporen XEN. An. 7, 1, 22, PLUT. — 4 (*παρα-* v. twee personen), aanbevelen, toevertrouwen HDT. 3, 8, PLUT. — 5 beloven SOPH. O. C. 94.
- παρ-εγγύη, ἡ**, van man tot man doorgeven der bevelen XEN. An. 6, 3, 13.
- παρ-εγγύησις, ἡ**, het over-, doorgeven, v. e. bevel XEN. Lac. 11, 8.
- παρ-εγγυς, adv.**, nabij, nabij komend, *τινος*, v. plaats, *tijd en gelijkenis* ARISTOT., POL.
- παρ-εγείρω**, bij iets opwekken PLUT. Eum. 11.
- παρ-εγγελεύομαι**, aansporen PLUT.
- παρ-εγκεραλίς, ἴδος, ἡ**, de kleine hersens ARISTOT.
- παρ-εγκλίνω**, — 1 *tr.* op zij buigen HIPPOCR. — 2 *intr.* op zij buigen ARISTOT., PLUT.
- παρ-εγκλισίς, ἡ**, het op zij (zich) buigen PLUT.
- παρ-εγκόπτω**, insnijden PLUT.
- παρ-εγχειρέω**, verkeerd aanpakken, *ook v. verhaal of bewijs* PLUT.
- παρ-εγχειρήσις, ἡ**, een tweede behandeling CIC.
- παρ-εδρεύω**, — 1 altijd bij iemand zitten of zijn SOPH. Ach. Syll. 3 D., EUR. Alc. 746, POL., DIOD. — 2 bijzitter, „assessor” zijn DEM. 59, 84; *ook bij den cultus* N. T. 1 Cor. 9, 13.
- παρ-εδρ-ία, ἡ**, — 1 de waardigheid van *πάρεδρος*, DEM. 59, 84. — 2 bij iets komen ARISTOT.
- πάρ-εδρος**, — 1 *subst.* bijzitter, *in het gerecht en bij andere staatsambten* PIND. 2, 84, BACCH. 10, 51, HDT. 8, 138, ARISTOT. A. II. 56, 1. — 2 *alg.* deelnemer, deelgenoot, *τινος* PIND. P. 4, 4, SOPH. Ant. 797, EUR. — 3 dischgenoot HDT. 5, 18.
- παρ-έζεσθαι**, bij iemand, *τινι*, gaan zitten A 557, δ 738.
- παρειά, ἡ**, — 1 wang HOM. *pl.* A 393, α 334, v. e. *vogel* β 153, HYMN. Ven. 175, AESCH. Pr. 400, SOPH. Ant. 530, EUR., PL. Polit. 270 e. — 2 wangstuk v. d. helm HYMN. 30, 11.
- (*vgl. παρ-ήϊον, lesb. παρ-αύα*; < *gr. παρ-ἄνω-γα* [a in den naam der compositie] waarbij *ανο-* < *idg. aus-* kortste fase is van *ig. dus-* eig. opening, *vand.* mond [z. o. *ind. āsya-* n. mond, *lat. os, lit. ūsta* monding v. e. rivier], en oor [z. s. v. *οὖς*]) *Eig.* het zich naast de [mond]opening bevindende. *Att. παρ-εἰά* < *παρηά* oud *plur.-collectivum*).
- παρειᾶς, ου**, ὁ de „(rood)wangige” heilige onschadelijke slang v. Asclepius AR. Pl. 690, DEM. 18, 260, HYPER.
- παρ-εικάζω**, met elkaar vergelijken POL. Rep. 473 c, ARISTOT.
- παρ-εικαθεῖν**, als *aor.* II *bij* *παρ-εἰκω* opgevat, SOPH. O. C. 1334, Ant. 1102.
- παρ-εἰκω**, — 1 wijken voor, *τινι*: toegeven, toestaan aan PL. Theaet. 150 d, PLUT.; v. plaatsen: iets mogelijk maken THUC. 4, 36, 4. — 2 *impers.* het is mogelijk, staat vrij THUC. 3, 1, 25, SOPH. Ph. 1048, PL. Symp. 187 e.
- παρ-εἰμι (εἶμι)**, — 1 zijn bij iets of iemand, *τινι*, *sinds* B 485, ε 105, *alg.* tot n. t. Luc. 13, 1. — 2 *aanwezig* zijn bij, (*ἐν τινι* δ 497, PL. Prot. 335 b, *maar ook met εἰς en ἐπι c. acc.*: ergens (voor) gekomen zijn in of bij HDT. 1, 9, 2 en 118, ATT.: XEN. An. 6, 2, 15 *ἐπι τινος*, voor iemand als rechter verschijnen N. T. Act. 24, 19 e. *dgl.* — 3 *praegn.* (*vgl. lat. adesse* *alei*) iemand bijstaan, ter zijde staan, helpen, *τινι* Σ 472, v 393. — 4 v. *tijd*: aanwezig, tegenwoordig zijn, *zoowel toen als nu*, *sinds* HDT. 8, 20, tot n. t. Joh. 7, 6. *Vaak in uitdrukkingen met het part. τὸ παρ(ε)όν*, de nu of toen aanwezige omstandigheden de omstandigheden v. h. oogenblik, *bijv.* *πρὸς τὸ παρ-εὶν βουλευέσθαι*, naar den stand van zaken overleggen HDT. 1, 20, *ἐν τῷ παρ-εὶν* in den tegenwoordigen toestand HDT. 8, 14 e. *dgl.* — 5 *impers.* *παρ-εἶσι* *τινι*, het is mogelijk voor, het staat vrij, iemand is in de gelegenheid HDT. 9, 70, ATT.: SOPH. Ai. 432. *Vaak als acc. abs.* *παρ(ε)όν*, daar of terwijl het mogelijk was HDT. 6, 137, ATT.: XEN. An. 5, 8, 3; v. *dingen*: voorradig zijn, ten dienste staan η 176, ξ 80, PIND. O. 6, 18.
- παρ-εἰμι (εἶμι)**, — 1 voorbijgaan, *τι(να)* δ 527, ρ 233, HDT. 1, 85, PL. Rep. 546 b, XEN. An. 3, 2, 35; *overdr.* overslaan PL. Leg. 776 d. — 2 langs gaan HDT. 7, 109; van man tot man gaan XEN. An. 6, 5, 25. — 3 langs een ingang, *d. i.* naar binnen gaan HDT. 3, 77; 8, 89, ATT.: PL. Phaed. 59 e. — 4 naar voren komen, optreden PL. Alc. I 106 c, ISOCR. 8, 13.
- παρ-εἴπον**, *aor.* 2 z. *παράφημι*, — 1 overreden, bepraten, *τινα* A 555, AESCH. Pr. 131. — 2

toespreken, τινα O 404. — 3 aanraden, τι Z 62.
παρ-ειρῶ, *ion.* = **παρερῶ**, HDT. 7, 36, langs iets optrekken.
παρ-ειρω, aanrijgen: inlasschen, tusschenvoegen AESCH., XEN. Symp. 6, 2, POL.
παρ-εισ-άγω, — 1 bij iets heimelijk invoeren ISOCR. 8, 82, POL. — 2 inrichten POL. — 3 handelend of sprekend invoeren POL.
παρ-εισ-γραφή, ἡ, wederrechtelijke inschrijving PLUT.
παρ-εισ-δέχομαι, heimelijk opnemen SOPH. Tr. 537, ARISTOT.
παρ-εισ-δύομαι, *aor.* ἔδυν, heimelijk binnensluipen HIPPOCR., PLUT. Agis. 5.
παρ-εισ-δύσις, ἡ, heimelijk binnensluipen THEOPHR., PLUT.
παρ-εισ-εἶδον, in het geheim aanschouwen AR. Lys. 156(?).
παρ-εἰσεμι (εἶμι), COM., POL., *fut* bij:
παρ-εισ-έρχομαι, heimelijk binnenkomen POL., PLUT., N. T. Rom. 5, 20, Gal. 2, 4.
παρ-εισ-πέπω, heimelijk binnenlaten PLUT.
παρ-εισ-πίπτω, heimelijk of door list invallen, binnensluipen POL., PLUT.
παρ-εισ-ρέω, — 1 heimelijk binnenstroomen ARISTOT., PLUT. Lyc. 17. — 2 heimelijk binnensluipen PLUT. — 3 smokkelen PAP.
παρ-εισ-φέρω, νόμον, — 1 een wet, in plaats van de bestaande, voorstellen DEM. 20, 88. — 2 aanwenden, σπουδῆν N. T. 1 Petr. 1, 5.
παρ-έκ, voor *klinkers* en soms voor *cons.* (A 486)
παρἔξ, *adv.*, — 1 naast of langs . . . uit of voorbij: *vñxe π.*, zwom er langs er buiten blijvend ε 439; *overdr.*: op een dwaalspoor K 391. — 2 *overdr.* bezijden (*bijv.* de waarheid), buiten iets om ψ 16. — 3 behalve POL., PLUT., π. ἡ HDT. 1, 130. — 4 > van dit onderwerp afstappend ξ 168. — **Praep.**: 5 m. *gen.* naast en buiten K 349, ι 116, HYMN. Merc. 188, PARM. 8, 37 D. AP. RH. — 6 *overdr.* behalve, uitgezonderd HDT. 1, 14, 93, PL. Epin. 976 e. — 7 m. *acc.* langs . . . (uit), voorbij: *παρἔξ ἄλα φύκος ἔχενεν* I 7, μ 276, HYMN. Ap. 419. — 8 naast μ 443. — 9 *overdr.* buiten, behalve Ω 434. — 10 in strijd met (= *παρά*) Υ 133.
παρ-εκ-βαίνω, — 1 overschrijden, τινος HES. O. 224, POL.; τι AESCH. Ch. 645, ARISTOT., PLUT. — 2 afdwalen in het spreken ARISTOT.
παρ-εκ-βάσις, ἡ, — 1 afwijking van den rechten weg of de juiste maat ARISTOT. — 2 afdwaling, uitwijding ISAE., POL. 6, 59.
παρ-εκ-δύομαι, *aor.* -έδυν, heimelijk weggaan LUC.
παρ-εκ-θέω, voorbij loopen, τινα AP. RH.
παρ-εκ-θλίβω, van terzijde wegdringen ARISTOT.
παρ-εκ-κλίνω, — 1 verbuigen, veranderen v. woorden D. H. — *intr.* 2 uitwijken ARISTOT. — 3 > τινα, iemd mijden ARISTOT.; *abs.* uitweiden AESCHIN. 1, 176.
παρ-εκ-λέγω, heimelijk verzamelen; τὰ κοινά, staatsinkomsten voor zich zelf DEM. 19, 294, DIO.
παρ-εκ-νέομαι, voorbij varen, τι AP. RH.
παρ-εκ-πίπτω, — 1 elders neervallen PLUT. — 2 uit-, wegvallen v. woorden D. H.
παρ-εκ-προ-φεύγω, iemd heimelijk, ongemerkt ontgaan Ψ 314.
παρ-εκ-τάσις, ἡ, stroom(ing) v. d. lucht EPICUR. 113 Us.
παρ-εκ-τείνω, — 1 op de flanken het front uitbreiden (*overvleugelend dat van den vijand*) POL., DIOD. — 2 *intr.* zich uitstrekken, v. plaatsen DIOD.,

PLUT.; *pass. refl.* zich of zijn handen uitstrekken naar, τινα, DEMOCR. 238 D.
παρ-εκτός, — 1 *adv.*, buiten, behalve N. T. 2 Cor. 11, 28. — 2 *praep.* τιος N. T. Mt. 5, 32.
παρ-εκ-τρέπω, — 1 afleiden, δχετόν EUR. Supp. 1111. — 2 *pass.* ontwijken PLUT. — 3 uiteengroeien ARISTOT.
παρ-εκ-φάρο, *pass.* overschrijden PLUT.
παρ-ελαύνω, THEOCR. 5, 89 en 8, 73 *παρελάυντα part. pr.*, — 1 voorbijrijden, voorbij doen rijden XEN. Cyr. 7, 3, 54. — *intr.* 2 voorbijrijden, voorbijrennen P 382, τινα ἵπποισιν Ψ 638, AR. Av. 1129, XEN. An. 1, 2, 16; *overdr.* PARM. 8, 61 D. — 3 voorbijvaren μ 186. — 4 attaqueeren XEN. Hipp. 8, 21.
παρ-έλω, — 1 op zij-, mede op zijn zijde trekken, naar zich toe halen σ 282, POL. — 2 aan beide zijden voorttrekken HDT. 3, 102; v. *roevriemen* (κάπας), langs zij laten sleepen AR. Av. 1306. — 4 van den rechten weg aftrekken PIND. O. 7, 46, PLUT. — *Intr.*: 5 (langs iets sleepende houden > *abs.* talmen φ 111, χρόνον rekken POL., D. H. — 6 *pass.* als overtoellig er bij sleepen POL., D. H.
παρ-εμ-βαίνω, — 1 daarnaast aan land gaan PLUT. — 2 den wagen bestijgen D. H.
παρ-εμ-βάλλω, — 1 naast iets inlasschen, in het *gevechtsfront* POL.; aan tafel inschuiven PLUT., N. T. Luc. 19, 43. — 2 een inval doen POL. — 3 zich ergens nestelen, kampeeren POL. — 4 *overdr.* invlechten, inlasschen, *uitweidingen* en *onjuiste voorstellingen* AR. Vesp. 481, DEM. 1, 167.
παρ-εμ-βλέπω, van terzijde een blik werpen EUR. Hel. 1558.
παρ-εμ-βολή, ἡ, — 1 het inlasschen AESCHIN. 1, 166. — 2 *spec.* in de slagorde opnemen POL. — 3 slagorde POL. — 4 een kamp opslaan POL. — 5 kamp PAP., POL., PLUT., N. T. Hebr. 13, 11. — 6 *vand.* kazerne der Romeinsche troepen N. T. Act. 21, 34, PLUT. Galba 14. — 7 *overdr.* v. *Jerusalem* N. T. Hebr. 13, 13, Apoc. 20, 9. — 8 *spec.* beentje lichten *bij het worstelen* PLUT.; — *Vand.*: -ικός, in het kamp gehouden δεῖπνον PLUT.
παρ-εμ-βυνέω, tusschen iets invoegen LUC. Hist. Conser. 22.
παρ-εμ-πίμλημα, in het geheim vullen PLUT.
παρ-εμ-πίπτω, heimelijk binnensluipen PL. Charm. 173 d, AESCHIN. 2, 173; *alg.* zich voordoen v. *verschijnselen* EPICUR. 82 Us.
παρ-εμποδίζω, in den weg staan LUC. Amor. 25.
παρ-εμποιέω, in het geheim inboezemen PLUT.
παρ-εμπολάω, in het geheim (in)kooopen, verwerven, γάμους EUR. Med. 910.
παρ-εμπόρευμα, τό, *eig.* bijverdienste; *bijzaak* LUC.
παρ-εμπορεύομαι, daarbij nog verschaffen LUC. Hist. Conser. 9.
παρ-εμ-πτωσις, ἡ, tusschenkomst ARISTOT., PLUT.
παρ-εμ-φαίνω, — 1 daarbij tegelijk laten zien PL. Tim. 50 e; *med.* in zich laten zien ARISTOT. — 2 *pass. refl.* zich naast iets vertoonen ARISTOT. — 3 ter loops te verstaan geven ARISTOT. — 4 van zich doen blijken POL.
παρ-εμ-φερής, bijna gelijk ARISTOT.
παρ-εμ-φύομαι, aan zijn zijde opgroeien LUC.
παρ-εν-δύομαι, *aor.* -έδυν, heimelijk binnentreden PLUT. 479 a.
παρ-εν-εἶδον, op zij, tersluiks kijken naar, -bepeuren, τι AR. Lys. 156.
παρ-εν-είρω, ἐκυτόν εἰς πάντα, zich in alles mengen PLUT. 793 d.

παρ-ενθήκη, ἡ, — 1 invoegsel, excurs in een verhaal HDT. 7, 6; 171. — 2 nevenoperatie v. e. oorlog PLUT.

παρ-ενθυμέομαι, verwaarloozen MARC. AUR., (N. T.). **παρ-ενιαυτο-φόρος**, om het andere jaar dragend THEOPHR.

παρ-εννέπω, tot iemd spreken AP. RH. 3, 367.

παρ-ενοχλέω, iemd bij iets lastig vallen, τινι εν τινα DEM. 18, 50, POL., PLUT., N. T. Act. 15, 19.

παρ-ενασαλέω, heupwiegen naar rechts en links AR. Pl. 291.

παρ-ένταξις, ἡ, inlasschen D. H., PLUT. 1022 d.

παρ-εντύνω, bij iets inspennen, φωνήν, uitzetten PLUT.

παρ-έξ, 2. **παρέν**.

παρ-εξ-αυλέω, *overdr.* παρ-εξ-ηλυθημένος, (uitgefloten): uitgespeeld, afgeleefd AR. Ach. 681.

παρ-εξ-εμι (εἶμι), — 1 voorbijgaan HDT. 6, 117; 7, 109 τ, EUR. Ph. 1248, PLUT. — 2 > weglaten, stilzweigend voorbijgaan PL. Rep. 503 a. — 3 overtreden HYMN. Cer. 478 (παρεξίμεν, indien juist), AESCH. Pr. 551, SOPH. Ant. 60.

παρ-εξ-ειρεσ/ία, ἡ, het einde van het schip aan den voor- of achtersteven, waar geen roeibanken zijn THUC. 7, 40, 19, PLUT. 347 b.

παρ-εξ-ελαύνω, *naast ep.* -ελάω, — 1 ergens langs heen drijven = roeien μ 109. — 2 *intr.* voorbijrijden ΥΨ 344, voorbij varen u 47, voorbijtrekken HDT. 8, 126, PLUT. Artax. 12. — 3 uitrukken tegen PLUT. Philop. 10.

παρ-εξ-ελεγχος, ὁ, verkeerde conclusie ARISTOT.

παρ-εξ-ελέγχω, met drogedenen weerleggen ARIS.

παρ-εξ-έρχομαι, — 1 voorbij gaan, voorbij komen κ 578; πεδίοιο, in de vlakke K 344, HDT. 1, 197, PLUT. — 2 voorbijgaan, *overdr.* τι τῆς ἀληθείας PL. Phil. 66 b. — 3 *overdr.* overtreden of ontkomen aan ε 104, 138.

παρ-εξ-ετάζω, vergelijken, τινά παρά τινι DEM. 24, 132.

παρ-εξ-εὐρίσκω, daarnaast uitvinden, bedenken HDT. 3, 31.

παρ-εξ-ήμι, daarbij voorbij laten gaan HYMN. Cer. 478 (in dien παρεξίμεν, z. παρεξίμι), HDT. 7, 210, DIO.

πάρ-εξις, ἡ, het verschaffen HIPPOCR.

παρ-εξίστημι, — 1 uit zijn positie verwijderen PLUT. 713 a. — *Pass. intr., aor.* -έστην; 2 krankzinnig worden POL. — 3 bederven, v. wijn LYCOPHR.

παρ-επιαινος, ὁ, zijdelingsche lof PL. Phaedr. 267 a.

παρ-επιγραφή, ἡ, inhoudsopgave PAP.

παρ-επιδείνῳ, — 1 tegelijk er op wijzen LXX. — 2 *med.* ongeschikt met iets, τι, te koop loopen PAP., PLUT., LUC. Hist. Conscr. 57.

παρ-επιδημέω, tegelijk met anderen of korten tijd ergens vertoeven POL.; -μία, ἡ en -μος, POL., N. T. 1 Petr. 1, 1: voor eenigen tijd vertoevend.

παρ-επινοέομαι, daarbij verzinnen DIOD.

παρ-επισκοπέω, daarnaast bekijken, vergelijken PLUT. 129 e.

παρ-επιστρέφω, *pass. refl.* zich in het voorbijgaan omkeeren om iets te zien PLUT. 521 b.

παρ-επιστροφή, ἡ, zich omkeeren PLUT. Sulla 35.

παρ-επιψάω, even op zij aanraken PLUT. 888 c.

παρ-επομαι, — 1 vlak bij volgen τινι PL. Phaedo 89 a *abs.*, XEN. Apol. 27 tot PLUT. Galba 15. — 2 met iets verbonden zijn, τινι PL. Theaet. 186 a.

ARISTOT., POL.

παρ-εργάτης, ὁ, invaller, reservekracht; π. λόγων, ijdele babbelaar EUR. Supp. 426.

πάρ-εργον, *ntr. v. volg.*, τό, bijzaak, toegift, aanhangsel THUC. 1, 142, 10; 11, SOPH. Ph. 473, EUR. Herc. 1340, PL. Symp. 222 d, LUC.

πάρ-εργος, in het voorbijgaan (gebeurend, gedaan), terloops PL. Tim. 38 d, Leg. 793 e *adv.*, DIN. 3, 14, MEN. Sam. 293, POL.

(*hypostase uit παρ' ἔργω of -ον*: bij, gedurende het werk gebeurende).

πάρ-ερμα, τό, zwachtel HIPPOCR.

παρ-έρπω, *f.* -ερόσω, op zij binnensluipen AR. Ecl. 398, THEOPHR. 15, 47.

παρ-ερώω, *iom.* -εירוώ, — 1 optrekken langs iets HDT. 7, 36. — 2 τὸ στόμα, vertrekken, mismaken HIPPOCR.

παρ-έρχομαι, — 1 voorbijgaan, -vliegen, sinds μ 61, τ. Θ 239, tot N. T. Mc. — 2 *spec.* voorbijkvloeien ε 429; voorbijvaren π 357 tot N. T. Act. 16, 8. — 3 *v. tijd*: voorbijgaan PL. Prot. 310 a, N. T. 1 Petr. 43. — 4 *tr.* vóorkomen, in snelheid overtreffen ΥΨ 345, ποστὸν θ 230. — 5 *verzw.* te vlug, te listig zijn A 132; *tr.* bedriegen HES. Th. 613. — 6 *alg.* overtreffen EUR. Ba. 906, AR. Eq. 277, DEM. — 7 *overdr.* achteloos aan iets voorbijgaan, verwaarloozen AR. Vesp. 637, PL. Phaedr. 287 e, N. T. Luc. 11, 42. — 8 *omgekeerd*; v. dingen ontgaan, τινά THEOGN. 419, SOPH. Tr. 226. — 9 overtreden LYS. 6, 52, EUR., DEM. — 10 aankomen, naderen HES. O. 216, HDT. 3, 77, ATT.: EUR. Hipp. 108, N. T. Luc. 12, 37. — 11 *spec.* optreden v. sprekers THUC. 2, 59, 26, AR. Ecl. 409, PL., PLUT. — 12 *spec.* aan de regeering komen DEM. 9, 24, Ltr.

παρ-εσθίω, — 1 tegelijk eten HIPPOCR. — 2 proeven, τινος AR. Eq. 1026.

πάρ-εις, ἡ, — 1 voorbij-, doorlaten HIPPOCR., PLUT. — 2 laten gaan PLUT. — 3 > vergeven N. T. Rom. 3, 25. — 4 (: *intr.*) verslapping PLUT.

παρ-έστιος, bij den haard SOPH. Ant. 373, EUR. Med. 1334.

παρ-ευδιάζομαι, gedurende iets rustig leven POL.

παρ-ευδοιμέω, in roem of eer overtreffen, τινά PLUT. Pomp. 37.

παρ-εὐθύνω, iemd richten, sturen anders dan hij wil SOPH. Ai. 1069.

παρ-ευκηλέω, bedaren, tot rust brengen EUR. Herc. 99.

παρ-ευνάζομαι, bij iemd, τινι, slapen χ 37.

πάρ-ευνος, in het bed liggend of slapend bij, τινι, *overdr.* AESCH. Sept. 1004.

παρ-εὐρεσις, ἡ, een uitvlucht verzinnen, bij DEM. 18, 37.

παρ-εὐρίσκω, bij iets uitvinden HDT. 1, 26.

παρ-ευτεπίτω, goed inrichten, in orde brengen EUR. Cycl. 594; *med.* POL.

παρ-έχω (πάρ-έχη τ 113 < παρ-σ.), — *Act.*: 1 bij iets vasthouden, bijhouden φάος σ 317 bijlichten. — 2 a anreiken, δράγματα Σ 556; reiken, blootstellen N. T. Luc. 6, 29, HDT. 9, 17. — 3 verschaffen, geven, δῶρα T 140, gastvrijheid Γ 354, PIND. O. 1, 40, HDT. ATT. *alg.*: PL. Prot. 353 d, N. T. Act. 22, 2; *spec.*: voor ontucht ἐαυτήν AR. Lys. 162. — 4 veroorzaken, vaak πράγματα of πόνον τινι, last veroorzaken HDT. 1, 155, AR. Vesp. 314. — 5 *met praedic. acc.*: als iets, tot iets geven, opleveren, beschikbaar stellen LYS. 1, 14, EUR. Med. 388, PL., N. T. Tit. 2, 7; *spec.* παρέχ' ἐκποδών, pak je weg AR. Vesp. 949. — 6 *overdr.* toestaan, iets iemd mogelijk maken N. T. Col. 4, 1; *voorl. impers.* παρ-έχει τινι, het is mogelijk, geoorloofd PIND. I. 7, 69, HDT. 1, 9; 3, 73, ATT.; *vaak*

als acc. absol. παρέχον, ook aor. HDT. 5, 49, THUC. 5, 14, 6. — Med.: 7, zelf van zich zelf, uit eigen middelen geven, verschaffen, toestaan (z. act.) HDT. 4, 49, LYS. 10, 5, PL. Ap. 19 d. — 8 vand. aan den dag leggen, toonen, προθυμίην en dgl. HDT. 7, 6, ATT.: PL. Leg. 859 b. — 9 zelf of voor zich zelf iets verschaffen als met praedic. acc. = maken tot PL. Leg. 809 d. — 10 > benoemen HDT. 6, 61.

παρ-ηβάω, over zijn beste, krachtigste jaren heen zijn: ouder beginnen te worden HDT. 3, 53, AESCH. Ag. 985, THUC. 2, 44, 26; v. *wijn* LUC. **παρ-ηγορέω**, — 1 toespreken HDT. 9, 54, med. 5, 104, AESCH. Pr. 1001, PIND. O. 9, 77 med. -αγ. — 2 kalmeeren HIPPOCR., EUR. Ph. 1449, AP. RH.; overreden, met iets tevreden of schadeloos stellen PLUT. Caes. 28. — 3 troosten AESCH. Pers. 530, AP. RH. — 4 genezen HIPPOCR.

παρ-ηγόρημα, τό, — 1 opwekking AESCH. — 2 geneesmiddel PLUT.

παρ-ηγορ-ία, troost, verzachting AESCH. Ag. 95, PLUT., N. T. Col. 4, 11.

παρ-ήγορος, troostend SOPH. El. 229.

παρ-ηθέω, langzamerhand doen doorsijpelen HIPPOCR.

παρ-ήθιον, τό, lon. = **παρεία**, — 1 wang Ψ 690, v. *dieren* Π 159. — 2 παρ. ἴππων, wangstuk aan het hoofdstel Δ 142.

παρηΐς, ἴδος, ἦ, = **παρεία**, BACCH. 16, 13, AESCH. Ch. 24, EUR. Med. 923.

παρ-ήνω, — 1 komen, zich uitstrekken tot THUC. 2, 96, 5, XEN. Cyn. 4, 1. — 2 zich uitstrekken langs HDT. 9, 15, POL. — 3 naar buiten treden SOPH. Ai. 742. — 4 v. *tijd*: tot tegenwoordig zich uitstrekken PL. Alc. Π 148 c.

παρ-ήλιξ, ικος, — 1 afnemend in krachten PLUT. Alex. 32. — 2 te oud voor ambten PAP.

παρ-ήλιος, ό π., bijzon ARISTOT., PLUT.; **ον**, τό, Arat. 881.

παρ-ηλλαγμένως, adv. part. pf. pass. v. παραλλάσσω, op ongewone wijze POL.

παρ-ημαι, — 1 zitten bij of naast, τινι A 421, α 26. — 2 vertoeven bij, vaak als vijand v 407, EUR. Supp. 290.

παρ-ημελημένος, adv. part. perf. pass. v. παραμελέω, verwaarloosd D. H., LUC.

παρ-ημερος, iederen dag plaats hebbend PIND. O. 1, 102.

παρ-ηξίς, ἦ, het aankomen AESCH. Ag. 556.

παρ-ηορία, ἦ, pl. strengen van het bijpaard (z. volg.) © 87, Π 152.

παρ-ήορος, — 1 naast vastgebonden; ό π., bijpaard, dat niet onder het juk liep Π 471. — 2 vand. geen dienst doende: log AESCH. Pr. 363 (ἀορ.). — 3 dwars, schuin uitgestrekt H 156. — 4 overdr. lichtzinnig Ψ 603, ARCHIL. (vgl. ook 88, 2 ALD.) (: ἀείρω, verbinden, z. αἶρω en ἄορ; η in de naad der samenstelling).

παρηΐς, ἦδος, contr. uit παρηΐς, EUR. Iph. A. 187.

παρθεν-εία, ἦ, maagdelijke staat EUR. Tr. 980.

παρθένεια, τά, sc. μένη, bep. liederen en dansen door meisjes uitgevoerd AR. Av. 919.

παρθέν-ειος, maagdelijk AESCH. Ag. 229, EUR. Hipp. 1302.

παρθένου-α, τό, — 1 maagdelijke staat EUR. Ion 1472. — 2 maagdelijke bezigheden EUR. Ph. 1265.

παρθεν-εύω, — 1 act. als maagd behandelen EUR. Supp. 452, LUC. D. Mar. 12, 1. — 2 pass. maagdelijk

zijn, blijven HDT. 3, 124, AESCH. Pr. 648, EUR. **παρθεν-ήιος**, = **π-ειος**, PIND. N. 8, 2.

παρθεν-ία, ἦ, = **παρθeneία**, SAPPHO 53 ALD., PIND. I. 7, 45, AESCH. Pr. 897, EUR., PLUT.

παρθεν-ιάς, ου, ό, zoon v. e. ongehuwde vrouw ARISTOT.

παρθεν-ική, ἦ, als adj. nog η 20, maagd, meisje Σ 567, HES. O. 519, SAPPHO 53 ALD. (*wrsch. beter π-ία*) BACCH. 16, 11, EUR. El. 174, AP. RH.

παρθέν-ιον, τό, maagdenkruid NIC. Th. 863 PLUT.

παρθέν-ιος, soms 2, — 1 van een meisje, maagdelijk, maagden-λ 245, HES. Th. 205, PIND. O. 6, 31, AESCH. Ag. 215. — 2 subst. zoon v. e. ongehuwde vrouw Π 180. — 3 v. e. man: die een vrouw als maagd gehuwd heeft PLUT. Pomp. 74. — 4 rein, onbesmet HYMN. Cer. 99, PL. Leg. 844 b, NIC.

παρθεν-οπίτης (ὀπιτεύω), ου, ό, hij, die naar jonge meisjes kijkt Δ 385.

παρθένος, ἦ, — 1 maagd, (maagdelijk) meisje, sinds B 514, ζ 109, alg. tot N. T. Mt. 25, 1. — 2 als adj. of appos. naast een subst.: HES. Th. 514, ATT.: AR. Eq. 1302, N. T. Apoc. 14, 4. — 3 overdr. rein, kuisch AESCH. Pers. 613, EUR.

(< g^{her}-g^h- met gebroken reduplic. naast g^{her}-g^h- in lat. virgo; παρθεν-: lat. virgen-. Msch. heeft in het lat. reeds vroeg vir [virgo = meisje dat manbaar is] invloed uitgeoefend [i.p.v. *virgo < g^h-]).

παρθενό-σφάγος, van een geofferde maagd AESCH. Ag. 209.

παρθεν-ών, ώνος, ό, — 1 vertrek der jonkvrouwen, meisjeskamer AESCH. Pr. 646, EUR., PLUT. — 2 spec. in Athene: Parthenon, de tempel van Pallas op de Acropolis, z. DEM. 13, 28, PLUT.

παρθεν-ωπός, — 1 met meisjesachtig, maagdelijk uitzicht EUR. El. 949. — 2 overdr.: v. stijl zacht D. H.

παρ-ΐάω, bij iemand, τινι, slapen I 336.

παρ-ιέρη, ἦ, gewezen priesteres PLUT. 795 d.

παρ-ίζω, — 1 act. neerzetten, doen zitten bij, τινι HDT. 5, 20. — 2 intr. gaan zitten bij, τινι A 557, HDT. 5, 18.

παρ-ιήμι, ἱ bij ATT.: z. *bijv.* SOPH. O. R. 688, — 1 voorbij een ingang of hindernis laten gaan: voorbij laten gaan, doorlaten, toelaten HDT. 8, 15, ATT.: THUC. 4, 27, 4; med. bij zich toe-, binnenlaten DEM. 15, 15. — 2 overdr. overlaten, *νύκην τινι* HDT. 6, 103, EUR. Tr. 688; toelaten, toestaan HDT. 7, 161, SOPH. AR. Eq. 341, PL. Symp. 199 c. — 3 overlaten, toevertrouwen ARISTOT. — 4 praegn. (ongebruikt) voorbij laten gaan: verwaarlozen, geen acht slaan op, sinds PIND. P. 186 alg. tot N. T. Luc. 11, 42; spec. ongestraft laten of kwijtschelden AR. Ran. 699, LYCURG., EUR. Ph. 852. — 5 laten schieten: loslaten, ontspannen, doen ophouden; overdr. doen verslappen SOPH. O. R. 688, EUR., PL. Euthyd. 303 b; pass. — Med. 6 voor zich zelf iets voorbij (trachten te) laten gaan: voor zich om genade smeeken TR.: EUR. Med. 892, vgl. SOPH. O. C. 1666; verzoeken PL. Rep. 341 b. — Vaak part. perf. pass. *παρ-ειμέως*, ontspannen, slap: willoos EUR. Ba. 682 tot N. T. Hebr. 12, 12.

παρ-ίω, voorbijgaan, v. *tijd* PIND. P. 6, 43.

παρ-ιπτεύω, — 1 voorbijrijden THUC. 7, 78, 12, POL. — 2 naar iets toerijden POL. — 3 te paard doorrennen EUR. Hel. 1665.

παρ-ιππος, naast het paard loopend POL.

παρ-ισθια, τό, amandelen in de keel ARISTOT.

πάρ-ισος, — 1 bijna gelijk POL. — 2 τὰ π-α, zinsdeelen, die op gelijke klanken eindigen ARISTOT., DIOD. **παρ-ισώω**, *pass. refl.* zich met iemand, τινι, gelijk stellen HDT. 4, 166, PL. Rep. 498 e, THEOCR. 18, 25. **παρ-ιστάνω**, *latere vorm* = **παρίστημι**, POL., N. T. Rom. 60, 13, 16.

παρ-ίστημι, — **Trans.**: 1 naast of bij iets doen staan, opstellen POL., LUC.; toonen N. T. Col. 1, 22; voor het gerecht brengen PAP., N. T. 1 Cor. 8, 8. — 2 opstellen, beschikbaar stellen voor, geven DEM. 18, 175, κτήνη N. T. Act. 23, 24, Rom. 6, 13. — 3 naast elkaar opstellen: vergelijken ISOCR. 12, 40.

— **Med.**: 4 naast zich opstellen, laten optreden XEN. An. 6, 4, 22, DEM. 21, 99, LUC. — 5 aan zijn eigen kant of partij opstellen ANDOC. 3, 27: *euphem.* = onderwerpen HDT. 3, 45, THUC. 1, 124, 6, DEM. 1, 18. — 6 dwingen HDT. 8, 80. — 7 overreden HDT. 4, 36. — 8 voor oogen stellen: bewijzen, aantonen LYS. 12, 51, PL. Rep. 600 c, DEM., N. T. Act. 24, 13, *ook act.* — 9 voorstellingen wekken POL.; opwekken, *gedachte en wil* XEN. Mem. 3, 7, 5, DEM., PLUT. — **Intr. pass.**: aor. -έστηνεν., 10 naast of bij iemand gaan staan, τινι, *sinds* E 570 *alg. tot* N. T. Act. 1, 10; *vaak perf.*: bij iemand staan. — 11 > bijstaan, beschermen, *sinds* K 290 *alg. tot* N. T. Rom. 16, 2. — 12 zich aan iemand zijde voegen: het met hem eens worden, *ἐς γνώμην τινος* HDT. 6, 99. — 13 *praegn.* zich overgeven, -onderwerpen HDT. 3, 13, DEM. — 14 *overdr.* zich bij iemand aanmelden, *v. gedachte en wil*: iemand invallen, opkomen bij PL. Phaed. 58 e; ten deel vallen EMPED. 108, 2 D. — 15 *overdr.* in een bep. toestand komen, *ἐς τοιαύτην . . . προθυμίαν* POL. — 16 *v. tijd*: naderen, aanstaande zijn N. T. Mc. 4, 29, *vgl. reads* II 853 θάνατος.

παρ-ιστορέω, ter loops navragen en vertellen PLUT. **παρ-ισχω**, — 1 gereed houden Δ 229. — 2 aanbieden I 638.

παρ-ίσωσις, *ή*, het maken van *πάρισα* (z. *πάρισος* 2) ISOCR. 12, 2, ARISTOT., LUC.

παρ-ιτητέος, π-ov of -α έστι, men moet gaan THUC. 1, 72, 28, LUC. Merc. Cond. 42.

παρ-μέμβλωκα, *perf.* v. παραβλώσσω, ter zijde staan, helpen Δ 11, Ω 73.

παρ-μένω, *ep.* = παραμένω, O 400, *eld.*

πάρμη, *ή*, een licht schild; = < *lat. parma* POL. **παρ-μόνιμος**, = παραμόνιμος, THEOGN. 198, PIND. P. 7, 20.

πάρ-μονος, = παράμονος, PIND. N. 8, 17. **πάρνοψ**, *οπος*, *δ*, *βοετ.* πόρνοψ, *soort* sprinkhaan AR. Ach. 150, Av. 588.

(-ov zou er op kunnen wijzen, dat in παρ- een kleurnaam verborgen is of verband met Παρνασσός, Πάρνηξ, dus vóór-Gr.?)

παρ-ό (παρ' *δ*). — 1 in verband waarmee, waarom ARISTOT. — 2 *bijcomparativus*: (sterker) dan ARISTOT.

παρ-οδεύω, voorbijgaan, τι THEOCR. 23, 47, PLUT., LUC. Nigr. 36; *pass.* PLUT.

παρ-όδιος, op straat uitkijkend HYPER., PLUT. **παρ-όδιτης**, *ου*, *δ*, voorbijganger HIPPOCR.

παρ-οδος, *ή*, — 1 weg voorbij iets THUC. 3, 21, 24. — 2 het voorbijgaan THUC. 1, 126, 22, POL., N. T. 1 Cor. 16, 7. — 3 toegangsweg XEN. An. 4, 7, 4. — 4 = *lat. fori*, gang langs de boorden v. h. schip PLUT. — 5 het op het tooneel treden v. h. koor ARISTOT.; *vand.* de eerste zang v. h. koor, parodus; inleiding PLUT.

παρ-οίγνυμι, een beetje, op een kiertje openen EUR. Iph. A. 857, AR. Pax 30.

πάρουθε(ν), *adv.*, — 1 van voren, aan den voorkant © 494, B 195. — 2 *v. tijd*: te voren, vroeger O 227, PIND. O. 13, 102, AESCH. Pers. 608, SOPH. O. R. 856, EUR., — 3 kort te voren, zoo even, nu π 181, *vgl.* AESCH. Pers. 180. — **praep.** 4 νόρι, in tegenwoordigheid van, τινος A 360, Γ 162, AESCH. Pr. 503: eerder dan.

(πάρου-θεν *bij een, ursch. analogische, locat.* *παροι *teg. έπι-θεν, vgl. παροίτερος εν πάρος*).

παρ-οικέω, wonen bij of naast, τινι THUC. 1, 71, 4, τινα ISOCR. 4, 162, N. T. Luc. 24, 18 *v. vreemdelingen*.

παρ-οίκησις, *ή*, nabuurschap THUC. 4, 92, 16. **παρ-οικίζω**, *pass. refl.* zich vestigen bij, τινι HDT. 4, 180, LUC.; *med.* CALL.

παρ-οικοδομέω, — 1 bouwen bij, τινι THUC. 7, 11, 5. — 2 versperren, dichtmetselen DEM. 55, 17, ARISTOT.

πάρ-οικος, — 1 naburig AESCH. Pers. 869, THUC. 3, 113, 1, SOPH. — 2 vreemd N. T. Act. 7, 6. — 3 als burger zonder burgerrecht, *overdr.* N. T. Eph. 2, 19; -ία, *ή*, als vreemdeling zonder rechten ergens vertoeven N. T. Act. 7, 6.

παρ-οιμ-ία (*vgl. οίμη*), *ή*, — 1 spreekwoord AESCH. Ag. 264, SOPH., AR. Th. 528, PL. Symp. 174 b, N. T. 2 Petr. 2, 22. — 2 parabel, gelijkenis N. T. Joh. 10, 6. — 3 uitweiding HEROND. 2, 61 (-μή).

παρ-οιμιάζομαι, zich in spreekwoorden uitdrukken PL. Theaet. 162 c, ARISTOT., LUC. Hermet. 69; *pass.* PL. Phil. 45 d.

παρ-οιμ-ικός, in het spreekwoord PLUT. 636 e. **παρ-οιμ-ώδης**, op de manier van een spreekwoord PLUT.

παρ-οιν-έω, *imprf.* έπαρφόουν, — 1 zich aan wijn te buiten gaan AR. Eccl. 143, ANTIPH. 4 a, 6, XEN. An. 5, 8, 4, PL. Euth. 4 c. — 2 *alg.* zich liederlijk gedragen. PLUT. Alcib. 38. — 3 *tr.* iemand slecht, liederlijk behandelen DEM. 19, 198, PLUT.

παρ-οιν-ία, *ή*, dronkenschap, belediging in dronkenschap aangedaan XEN. Symp. 6, 2, AESCHIN. 1, 61, DEM.

παρ-οιν-ικός, dronken AR. Vesp. 1300, CIC. **παρ-οίνιος**, — 1 bij den wijn behoorend LUC. — 2 dronken AR. Ach. 981, MEN. Perik. 444, PLUT. Demosth. 4.

πάρ-οινος, — 1 bij den wijn, μάχη ANACR. 40, 13. 2 — dronken LYS. 4, 8, COM., LUC., N. T. 1 Tim. 3, 3.

παροίτερος, *compar.* *bij* παρούθεν, de voorste, voor Ψ 459, 480, AP. RH.

παρ-οίχομαι, — 1 voorbijgaan Δ 272, AESCH. Ag. 567. — 2 afloopen HDT. 9, 58. — 3 *v. tijd*: voorbijgaan, voorbijgegaan zijn K 252, PIND. I. 7, 12, HDT. 7, 120, XEN. An. 2, 4, 1. — 4 *praegn.* te gronde gaan AESCH. Supp. 738. — 5 voorbijgaan: zich buiten iets, τινος, houden AESCH. Supp. 452.

παρ-οκλή, *ή*, levering (*v. schepen*) THUC. 6, 85. **παρ-ολιγώρέω**, nalatig zijn XEN. Hell. 7, 4, 13, PL. Epin. 991 d *pass.*, POL.

παρ-ολισθάνω, ongemerkt binnensluipen PLUT., LUC. Laps. 15.

παρ-ομαρτέω, begeleiden PLUT. Antor. 26, LUC. **παρ-ομοιάζω**, gelijk zijn N. T. Mt. 23, 27.

παρ-όμοιος, 2, soms 3, bijna gelijk, bij elkander vergeleken gelijk HDT. 4, 183, XEN. Hell. 3, 4, 13, DEM. 1, 11, N. T. Mc. 7, 8.

παρ-ομοίωσις, *ή*, het gelijk maken *v. d. einden v. zinsdeelen* ARISTOT.

παρ-ομο/λογέω, bij iets toestaan POL.

παρ-ονομασία, ή, woordspel door een klein verschil GIC.

παρ-οξυντικός, — 1 opwekkend XEN. Cyr. 2, 4, 29. — 2 prikkelend ISOCR. 1, 31, PLUT.

παρ-οξύων, — 1 scherp maken, *overdr.* prikkelen, verbitteren THUC. 1, 84, 29, EUR. Alc. 674, LYS. 4, 8, XEN. Hell. 6, 4, 18, MEN. Sam. 276, POL., PLUT.; *pass.* N. T. 1 Cor. 13, 5, Act. 17, 16. — 2 v. ziekten: erger maken HIPPOCR.

πάρ-οξύς, driftig, heethoofdig COM.

παρ-οξύσμός, ό, — 1 ophitsing, verbittering DEM. 45, 14, N. T. Act. 15, 39. — 2 aandrift N. T. Hebr. 10, 24.

παρ-οπλίζω, ontwapenen POL., PLUT. Cat. Mi. 68.

παρ-οπτά, op zij even braden POL.

παρ-οπτέος, *adv. verb. v. παροράω*, over het hoofd te zien: niet te achten LUC. Tim. 9.

παρ-όραμα, τό, dwaling PLUT. 515 d.

παρ-ορατικός, geneeid om over het hoofd te zien PLUT. 716 b.

παρ-οράω, παρα-ΐδών AR. Lys. 156. — 1 voorbijzien, over het hoofd zien ARISTOT., POL.; *vand.* veronachtzamen ANTIPII., XEN. Hell. 7, 4, 21, DEM. — 2 *vand.* zich niet bekommeren om, τι COM., DEM. 14, 5, POL. — 3 verkeerd zien PL. Theaet. 157 e, PLUT. — 4 *eig.* op zij zien XEN. Cyr. 7, 14, ARISTOT.; iets even of ongemerkt bij iemds bespeuren; *δειλτήν* HDT. 1, 37; 38, AR. Av. 454, XEN.

παρ-οργίζω, vertoornen, τινα ARISTOT., A. II. 34, 1, N. T. Rom. 10, 19; *pass.* DEM. 26, 17, THEOPHR.

παρ-οργισμός, ό, = *voorg.*, N. T. Eph. 4, 26.

παρ-όρ-έω, naburig zijn INSCR. *cret.*; -ία, ή, INSCR.

παρ-ορίζω, over de grenzen werpen, uitsluiten PLUT., 353 e, (N. T.).

παρ-ορμάω, aandrijven, opwekken XEN. Cyr. 2, 3, 12, ARISTOT., POL.

παρ-ορμέω, bij iets, voor anker liggen PLUT., DIOD.

παρ-όρμησις, ή, het aandrijven, opwekken XEN. Hipp. 1, 25, POL.

παρ-ορμητικός, opwekkend PLUT. Lys. 15.

παρ-ορμίζω, bij iets voor anker doen liggen LYS. 13, 25.

παρ-όρνις, ίδος, onder ongunstige voortteekens AESCH. Eum. 770.

παρ-ορούσσω, *att.* -ττω, — 1 daarbij graven, τάφρον THUC. 6, 101, 32. — 2 *refl.* zich in stof wentelen (*van vuistvechters, na het oliën*) EPICIT. 3, 15, 4.

παρ-ορχέομαι, verkeerd dansen: zijn rol niet goed vervullen LUC.

πάρος, — *Adv.*: 1 v. tijd: voorheen, vroeger A 453, PIND. fr. 707, BACCH. 11, 4, HDT. 9, 2, AESCH. Pr. 405, SOPH. Ai. 276. *Spec. met praes. van de handeling, die tot op dit oogenblik al of niet voortduurt:* π. οὐ τι θαμίσεις, vroeger kwaamt ge niet zoo vaak = tot nu toe komt ge Σ 386. — *Conj.*: 2 voor dat, voor, meest met (*acc. c.*) *inf.* Z 348, zelden met *indic.* Σ 245. — *Praep.*: 3 νόδι, v. plaats © 254, SOPH. Ai. 73, EUR. vaak: ook v. rangschikking: SOPH. Tr. 724.

(*< idg. pyr-os, abl. = o.ind. purás-, vgl. s v παρά*).

παρ-οτρύνω, aandrijven PIND. O. 3, 38, LUC.

παρ-ουάτικος, κώων, met hangende ooren CALL.

παρ-ουσία, ή, — 1 tegenwoordigheid AESCH. Pers. 169, SOPH. Ai. 540, AR. Th. 1049, PL. Phaed. 100 d, N. T. 1 Cor. 16, 17. — 2 aankomst THUC. 1, 128, 26, D. H. — 3 kort verblijf v. d. koning PAP. — 4 *spec. v. Jezus'* terugkomst op aarde N. T. Mt. 24, 3.

παρ-οχετεύω, — 1 door een zijkanaal het water heimelijk afleiden PLUT. — 2 afleiden: onschadelijk

maken > voorbijgaan EUR. Ba. 479, PL. Leg. 844 a.

παρ-οχεύομαι, *pass. v. dieren:* door een vreemd mannetje besprongen worden ARISTOT.

παρ-οχέομαι, *aor. med.*, naast iemds, τινα, op den wagen rijden XEN. Cyr. 8, 3, 14, LUC.

παρ-οχή, ή, — 1 levering, νεών THUC. 6, 85, 24. (*z. παρ-οκωχή*) — 2 openbare uitdeeling POL. — 3 ontvangst en onderhoud van staatsbeambten PAP.

παρ-οχλέω, hinderen ARISTOT. A. II. 116, 7.

πάρ-οχος, ό, hij, die ook op den wagen zit bij den bruidegom AR. Av. 1740.

παρ-οψάομαι, als toespijs eten LUC. Merc. Cond. 26.

παρ-οψίς, ή, — 1 bijschotel met fijne gerechten COM., XEN. Cyr. 1, 3, 4. — 2 schotel N. T. Mt. 23, 25.

παρ-οψωνέω, heimelijk een lievelingskostje koopen AR. Eccl. 226.

παρ-οψώνημα, τό, zoete winst (*eig.* lievelingsgerecht) AESCH. Ag. 1447.

παρ-πεπιθειν, *aor. II, z. παραπειθω*.

παρ-πόδιος, = παραπόδιος, voor de voeten liggend: tegenwoordig PIND. N. 9, 38.

παρ-ρησία, ή, — 1 alles durven zeggen: vrijmoedigheid DEMOCR. 226 D., EUR. Hipp. 394, PL. Phaedr. 240 e, POL., DIOD., N. T. Act. 4, 13. — 2 ook in het handelen N. T. 2 Cor. 3, 12. — 3 > blij vertrouwen N. T. Eph. 3, 12.

παρ-ρησιάζομαι, — 1 vrijmoedig spreken of handelen XEN. Cyr. 5, 3, 8, DEM. 18, 177, AESCHIN. 1, 177, POL., LUC. Tim. 11, N. T. Act. 18, 26; *pass.*: vrijmoedig uitgesproken worden ISOCR. 15, 10. — 2 blij vertrouwen hebben N. T. Act. 13, 46.

παρ-ρησιαστής, οὐ, ό, hij die vrijmoedig spreekt ARISTOT., LUC.

παρσένος, ή, *lacon.* = παρθένος, AR. Lys. 1263.

παρ-υδρος, 2, bij het water levend ARISTOT.

παρ-υπάτη, ή, *nl.* χορδή, de snaar naast de bovenste ARISTOT.

παρ-υπο-μυμνήσκω, terloops vermelden POL.; -μνησις, ή, *hetz.* MARC. AUR. 1, 10.

παρ-υφαίνω, — 1 aanweven, een zoom DIOD. — 2 *overdr.* op zij toevoegen, een gewapend cordon XEN. Cyr. 5, 4, 48.

παρ-υφή, ή, aangeweven zoom van purper: clavus PLUT.

παρ-υφής, met een rand; *subst.* τὸ π-ές, soort vrouwekleed AR

παρ-φάσις, ή, *ep.* = παράφασις, — 1 het bepraten Ξ 217. — 2 het belasteren PIND. N. 8, 32.

παρ-φρων, = παράφρων, BACCH. 10, 103.

παρ-φυκτος, = παράφυκτος, te ontvlieden PIND. P. 12, 30.

παρ-φιδέω, een lied parodieeren LUC. Clarid. 14.

παρ-φδία, ή, parodie ARISTOT.

παρ-φδός, naast-, d. w. z. niet behoorend bij het gezang EUR. Iph. A. 1147.

παρ-φθέω, — 1 *eig.* op zij stooten: verstooten, versmaden EUR. Tr. 656, XEN. Hell. 2, 3, 14, POL.; *med.* EUR. Heracl. 238, DEM. 2, 18. — 2 wegduwen: ontveinzen SOPH. Tr. 358. — 3 *med.* uifstellen PL. Reizen. For. 471 c.

παρ-ωκεάνιος, aan den oceaon wonend PLUT. Caes. 20.

παρ-ωνυμία, ή, afgeleid woord, afgeleide naam PLUT.

παρ-ωνύμιος, soms 3, — 1 *adj.*: van een woord of naam afgeleid PL. Leg. 757 d. — 2 *ntr. als subst.*: bijnaam PL. Soph. 268 c, ARISTOT. A. II. 17, 3, PLUT.

παρώνυμος, genaamd naar, met een naam afgeleid van ARISTOT.

παρώνυχία, ἡ, nijdnagel HIPPOCR., PLUT.

παρῳρεία, ἡ, landstreek bij een gebergte POL.

παρῳρος, — 1 ontijdig THEOPHR.; *παρῳρα* als *adv.*, CIC. — 2 die den tijd voorbij is of voorbij heeft laten gaan EPICUR. 122 US.

παρῳροφίς, ἰδος, ἡ, kroonlijst HDT. 2, 156.

ΠΑΣ (πᾶς), πᾶσα, *cret.* en *thess.* f. *πάνσα*, *lesb.* *παίσα* (< *παντ-ᾶ*); *ntr.* *πάν* (i. p. v. **πάν*, z. *ἄπαν* < *παντ-* naar het m. en fem. *juist in dit éénletter-grepige woord*), *gen.* *παντός*, f. *πάσης*, *gen. pl.* *πάντων*, *dat.* *πᾶσιν* (*accent!*), — **Gebruik: 1** geheel, in perioden die het lidwoord kennen, *natuurlijk met het lidwoord in zgn. praedicat. plaatsing*: πᾶς ὁ ἄνθρωπος. *Sinds* A 65, ζ 227, *alg.* *ut n. t.* Mt. 8, 32. *Later dringt ook hier de attributieve plaatsing door*, *bijv.* n. t. Act. 10, 28 τὸν πάντα χρόνον (vgl. fr. toute la journée *en* nld. den heelen dag), *ouder reeds* (THUC.), *als de nadruk valt op het ongedeeld zijn*. *Spec.* τὸ πᾶν, τὰ πάντα (*philos.*) het geheel, het heelal XENOPHAN. 25 D. — 2 ieder, elk, *natuurlijk zonder het „bepalende” lidwoord*, *sinds* II 265 *alg.* tot n. t. Luc. 16, 16. — 3 *plur. alle(n)*, *sinds* A 120, *alg.* tot n. t. Hebr. 3, 16; *met of zonder lidwoord, wat naar tijd en plaats varieert: met lidwoord is de bet. meer algemeen*. — 4 *qualitatief: sing.* en *pl.*: alle mogelijke, allerlei, *sinds* E 60, ι 19, *alg.*; πᾶν ποιεῖν, al het mogelijke doen; ἐς πᾶν κακοῦ, in het grootste ongeluk HDT. 7, 118. — 5 *bij getallen toegevoegd: ἐνέα πάντες*, negen in het geheel H 161, *alg.* — 6 *Spec. διὰ παντός*, *meest v. tijd*: altijd, regelmatig, algemeen SOPH. Ai. 705, PL. Phaedr. 240 e; *πάντα*, in alle opzichten, geheel en al, *als adv.* *sinds* Φ 600, θ 214, *alg.* *bijv.* PL. Theaet. 194 e, XEN. An. 2, 1, 1; ἐν παντί εἶναι, *μη*, in groote angst leven, dat PL. Symp. 194 a. XEN. Hell. 5, 4, 29; πάντα van buitengewone beteekenis (zijn) HDT. 3, 157; 7, 156, THUC. 8, 95 § 2.

(W. *κεῖα*-zwellen; π. < *κῦα*-nt-; *semas.* vgl. *lat. iotus* naast *tūneo*. *Voor deze wortel* vgl. *κῦμα*, *παμπήδη*. *De oorspr. bet. nog duidelijker in cymr. pant* [= *κῦα*-] *helling van een heuvel* vgl. *lat. cūmulus* *en tūmulus*).

πᾶσι-μέλουσα, aan allen dierbaar, door allen bezongen (z. οὐκ μελος, lied.) μ 70.

πᾶσι-φανής, voor allen zichtbaar ΒΑΣCH. 12, 176.

πασπᾶλη (= *παπᾶλη*, z. d.), ἡ, fijn meel, bloem; *overdr.* ὕψνου π., sikkepitje AR. Vesp. 91.

πασσᾶλ-εύω, *att.* *πατταλεύω*, aangegelen, vasthechten AESCH. Pr. 56 (EUR.) Rhés. 180.

πασσᾶλος, ὁ, *att.* *πάτταλος*, — 1 pin of nagel v. hout of ijzer, om iets aan te „bevestigen” E 209, α 440, PIND. O. 1, 18, HDT. 4, 72, EUR. Andr. 1122, AR. Vesp. 129. — 2 het mannelijk lid AR. Eccl. 1020. — 3 *spreekw.* = speld, een klein beetje AR. Eccl. 284.

(< *πακ-*alas, W. *pāk-* naast *pāg-* [of *pēg-*, z. *lat. pēgi?*] vastmaken, vgl. *o.ind. pásā-* m. strik, *lat. paciscor*, naast *gr. πήγνυμι*).

πασσαῖς, ἄκος, ὁ, = *voorg.*, AR. Ach. 763.

(voor het suff. -αῖς, z. s.v. ἀλλάτω).

πάσσοσ οἶνος, ὁ, *vinum passum*, rozijnenwijn POL.

πάσσοφος, = *πάνσοφος*, PL. Rep. 598 d, Prot. 315 e.

πασσοῦδι en **πασσοῦδις**, = *πανσ.*, ΒΑΣCH. 12, 141.

πάσσω, -ττω, f. *πάσω*, pf. *πάσσαμαι*, — 1 strooien, spreiden, φάρμακα Δ 219, AP. RH. —

2 *vand.* op iets strooien: los borduren of weven X 441, AR. Nub. 912, LUC.

(< *idg. q*āt-īd*: *lat. quatio*, *nld. schudden*, *lit. kutėti* schudden. *Uitschudden* *en* strooien).

πάσσων, dikker, steviger ζ 230, gevulder σ 195. (< *παχ-ων*: *παχύς*; *ā i.p.v. ā onoorspr.*, vgl. s.v. *ἐλάτων*, *θᾶτων*).

παστάς, ἄδος, ἡ, — 1 voorhal, voorportaal HDT. 2, 148. — 2 zuilengang HDT. 2, 169, XEN. Mem. 3, 39, PLUT. — 3 slaapkamer, *spec.* bruidsvetrek SOPH. Ant. 1207 (*wrsch. beter: gang*, δρόμος naar het graf (een Myceensch koepelgraf) EUR. Or. 1371, THEOCR. 24, 46.

(*wrsch.* < reeds oude vorm *παροστάς*, naast *παραστάς*, vgl. *o.ind. pṛ-stha-* n. nok, *lat. postis* (?), *nld. vorst* kroonlijst. *Eig.* naar voren stand of uitstekend).

παστήρια, τά, spijs, voedsel EUR. El. 835.

παστός (πάσσω), ingezouten HIPPOCR.

παστός, ὁ, (πάσσω *eig.* geborduurd gordijn: >), — 1 vrouwenvetrek, bruidsvetrek COM., LUC. — 2 kapelletje HEROND. 4, 56.

παστο-φόρος, ὁ, drager v. d. bark der goden in processies PAP.; -φόρειον, τό, diens woning PAP.

πάσχα (*hebr., aram.*), τό, *undecl.*, — 1 het Paascheest der Israëlieten n. t. Mc. 14, 1. — 2 paaschlam n. t. Mc. 14, 12. — 3 het Paaschmaal n. t. Mt. 26, 19.

πασχητισμός, ὁ, *neiging tot ontucht* LUC. Gall. 32.

πασχητ-ιάω, *neiging tot ontucht hebben* LUC. Amor. 26.

πάσχω, f. *πείσομαι*, *aor.* *ἐπάθον*, *perf.* *πέπονθα*; *nom.* *πέπασθε* Γ 99 (< *πε-πῆθ-τε* [*actief!*] *regelmatig en klankwettig*, vgl. *πάσχω* < **πάθ-σχω*); *part. fem. perf.* *πεπαθῖα* ρ 555, — 1 lijden, doorstaan, *ti.* *sinds* E 894, *alg.* tot n. t. 2 Cor. 1, 6. *Ook met adv.*: *κακῶς*, *enz.* — 2 *neutraal*: goede of slechte behandeling ondervinden: behandeld worden π 275, *in goeden zin* n. t. Gal. 3, 4. — 3 *verzw.*: *meest met εἶδ.* *κακῶς*, er goed, slecht aan toe zijn THEOGN. 977, PIND. P. 3, 104, ATT.: THUC. 3, 40, 13. — 4 *praegn.* getuchtigd worden, lijfstraffen ondergaan XEN. Mem. 2, 9, 5, ORAT.: DEM. 24, 105. — 5 *spec.* een *πάθος* hebben: ziek zijn MED.; *euphem.* sterven HDT. 8, 102, ATT. — 6 *verzw.* een bep. indruk opdoen, voorstellingen krijgen PL. Gorg. 485 a, STOICI. — 7 *vand.* *πάσχει* τίς τι, iets overkomt, passeert iemd PL. Symp. 215 e. — 8 *spec. in:* τί παθών, (vgl. τί μαθών), . . . c. *indic.?* hoe komt hij er toe . . .? reeds A 313, ω 106, AR. Nub. 340, *eld.*

(vgl. *πένθος*, *πᾶθος*; π. < **παθ-σχω*, z. *πένθος*).

πατά, „*scythisch*” = *κτείνειν*, HDT. 4, 110.

παταγ-έω, — 1 tegen elkaar slaan AR. Nub. 378, THEOCR. 22, 15. — 2 met de vlerken klepperen SOPH. Ai. 168. — 3 *tr.* op elkaar slaan LUC.

πατάγος (*onomatop.*, vgl. *nld. slaatsen*) ὁ, ieder geraas van tegen elkaar slaande dingen: gekraak II 769; geklapper N 283; gedruisch Φ 9, HDT. 4, 211, PIND. P. 1, 24, TR.: AESCH. Sept. 104 δρορίς, AR. Ach. 539 ἀσπίδων.

πάτᾶνη, ἡ, schotel SOPH. 13, K.; = -ιον, τό, COM.

(< *πετα-νᾶ*: *πετά-νῆμι*. *Uit π. lat. patina*).

(πατάσσω), *slechts f.* -άζω, *aor.* -αῖξα, — 1 *Intr.* slaan, bonzen H 216. — 2 *tr.* slaan, kwetsen > dooden HDT. 5, 120, THUC. 8, 92, 16, LYS. 4, 15, TR.: SOPH. Ant. 1097, AR. Eq. 1130, PL. Gorg. 527 d, n. t. Act. 12, 7, met een zwaard Luc. 22, 49, *pass.* ANACR. 33, 4.

πᾶτέομαι, *aor.* *ἐπάσάμην*, *ep.* *πάσσασθαι*, *plqpf.*

πεπάσμην Ω 642, eten, **proeven**, τι Φ 76, τινος α 124, HES. Th. 642, HDT. 2, 37, AESCH. Ag. 1409, SOPH. Ant. 202, AR. Pax 1092 (*navolging*).

(vgl. δαῖτομαι, ἐδασάμην, *asf. van part. πα-το-ω* δα-το-, πα- < πα-: *pā- in lat. pā-scor, ndl. voeder, o.b. pasp* [*< pā-sk-*] ik laat weiden).

πατερ-ίζω, vader noemen AR. Vesp. 652.

πατερ-ιον, τό, vadertje LUC. Nelyom. 21.

πάτέω (z. πάτος), *f. ἴσω*, — 1 met voeten (be-) treden, *overdr.* Δ 157, AESCH. Ag. 957, SOPH. Ph. 1060, *overdr.* Ant. 745, AR. Vesp. 377, PL. Phaedr. 248 a, N. T. Luc. 21, 24. — 2 *vand. mishandelen, berooven* PLUT. — 3 *intr.* gaan, wandelen, treden PIND. P. 2, 85 *overdr.*, AESCH. Ch. 732. — 4 *v. tijd: tr. doorbrengen* PIND. O. 1, 118.

πάτηρ, *in het Indog. met 3 stammen; ω gr. πατηρ, πατερ-, πατρ-; de laatste 2 zijn niet binnen de oorspronkelijke perken gebleven*: HOM. πατέρος, *naast πατέρος e. dgl.*, ATT. πατέρα, πατρός, πατρί; *pl.* πατέρες, πατέρας, πατέρων, πατράσιν, **δ**, — 1 vader, *sinds* Z 471, *alg. tot* N. T. Mt. 2, 22. — 2 (voorvader); *pl.* voorouders Δ 405, THUC. 2, 11, 6. — 3 *overdr.* oorsprong, verwekker, ἔργων PL. Tim. 41 a, λόγου Symp. 177 d: geestelijke vader.

(*< ig. pā-tēr: o.ind. pītār-, arm. hayr, lat. pater, osc. patir, o.ierr. athir, got. fadar = ndl. vader*).

πάτησμός, **δ**, vertreden, εἰμάτωσιν AESCH. Ag. 963.

πάτηνη, *η, dor.* = **φάνη**, *z. d.*

πάτος (z. πόντος), **δ**, — 1 weg, pad Z 202, Υ 137, PARM. 1, 27 D., *alg.* — 2 tred, voetstap ι 119, AP. RH., LUC. — 3 mest *v. dieren* NIC.

πάτρα, *η, ion. ep. πάτηρ*, — 1 vaderstad, vaderland A 30, PIND. O. 12, 16, HDT. 6, 126, AESCH. Pr. 665, SOPH., AR. Th. 136. — 2 afstamming, geslacht N 354, PIND. N. 11, 20.

πατραγαθία, *η*, edele gezindheid der voorouders PLUT.

πατρ'αδελφεία, *η*, de betrekking van πατράδελφος AESCH. Supp. 39.

πατρ-αδελφός, **δ**, = **άδελφος**, PIND. I, 7, 65.

πατρ-άδελφος, **δ**, vadersbroeder: oom ISAE. 4, 23, DEM.

πατρά-θε, uit het geslacht PIND. N. 7, 70.

πατρ-άλοιάς, **α, δ**, hij die de hand aan zijn vader slaat LYS. 10, 8, AR. Ran 274 (vgl. 149 sqq.), PL. Phaedr. 114 a, Leg. 880 e, DEM. 24, 103 (vgl. Verg. AEN. 6, 609), ARISTOT.

πάτηρ, *η, z. πάτρα.*

πατρ-ιά, *η*, — 1 afstamming, geslacht HDT. 2, 143. — 2 volksstam, stam HDT. 1, 200, N. T. Luc. 2, 4. — 3 volk N. T. Act. 3, 25.

πατρι-άρχης, **ου, δ**, aartsvader, patriarch N. T. Hebr. 7, 4.

πατρ-ίδιον, τό, vadertje AR. Vesp. 986.

πατριῖος, **δ**, = patricius, D. H.

πατρ-ικός, vaderlijk, nog van den vader dateerend THUC. 1, 13, 15, EUR., AR. Av. 142, PL. Lach. 180 e, POL., N. T. Gal. 1, 14.

πάτρ-ιος, *soms* 2, vaderlijk, voorvaderlijk: wat van den vader geweest is PIND. O. 6, 62, HDT. 1, 172, TR.: SOPH. Ant. 806, AR. Ach. 1000, PL. Hipp. mai. 284 b, PLUT.; *vaak v. gewoonten*: THUC. 1, 123, 10.

πατρίς, **ιδος, η**, — 1 *adj.*: *fem.* vaderlandsch B 140, a 107. — 2 vaderland E 213, *alg. tot* N. T. Hebr. 11, 14 *overdr.* — 3 vaderstad N. T. Mt. 13, 54.

πατριώτης (vgl. στρατιώτης), **ου, δ**, uit hetzelfde

land afkomstig, landsman SOPH. O. R. 1091, XEN. Cyr. 2, 2, 26, PLUT.; **-τις, fem.**, γῆ EUR. Heracl. 755, LUC., DIO.

πατριωτ-ικός, van den (mede)staatsburger ARISTOT.

πατρ-ό-γένειος, *bijn. v. Poseidon*, voorvaderlijk PLUT. 730 e.

πατρ-ό-θεν, van vaderskant, naar den vader K 68, PIND. O. 7, 23, HDT. 2, 14, AESCH. Sept. 841, THUC. 7, 69, 4, SOPH., PL. Lys. 204 e.

πατρ-ο-κασί-γνητος, δ, vadersbroeder: oom Φ 469, HES. Th. 501.

πατρ-ο-κτονέω, vadermoord begaan AESCH. Ch. 909.

πατρ-ο-κτόνος, — 1 vadermoordend, — moordenaar AESCH. Ch. 974, SOPH. O. R. 1288. — 2 *ye*, de moordende hand van den vader EUR. Iph. O. 1083; **-ια, η**, vadermoord PLUT.

πατρ-ο-μήτωρ, **ορος, δ**, grootvader van moederskant LUC.

πατρ-ο-νομ-έω, *pass.* door een als het ware vaderlijke macht bestuurd worden PL. Leg. 680 e, PLUT., MARC. AUR. 1, 9.

πατρ-ο-νομ-ία, η, heerschappij van een familiehoofd LUC. Encom. Demosth. 12.

πατρ-ο-νομ-ικός, η π-ή = *voorg.*, PL. Leg. 927 e. **πατρ-ο-νόμος, δ**, een magistraat die het opzicht had over de opvoeding der jongens PLUT.

πατρ-ο-πάτωρ, ορος, δ, grootvader van vaderskant PIND. P. 9, 83.

πατρ-ο-στερής, beroofd van vader AESCH. Ch. 253.

πατρ-οὔχος, παρθένος, erfdochter HDT. 6, 57.

πατρ-ο-φονεύς, δ, vadermoordenaar α 299.

πατρ-ο-φόνος, δ, vadermoordend; *gew.* vadermoordenaar AESCH. Sept. 783, EUR., PL. Leg. 869 b.

πατρ-ο-φόντης, ου, δ, vadermoordenaar SOPH. O. R. 1441, *fem.*, Tr. 1125.

πατρώιος, ion. ep. = **πατρώος, z. d.**

πάτρων, ωνος, δ, = *lat.* patrōnus PLUT. Fab. 13. **πατρ-ωνύμιος**, zijns vaders naam dragend AESCH. Pers. 146.

πατρώος, ion. ep. -ώϊος, — 1 aan den vader behoorend, ἔργα akkers β 22. — 2 van den vader afkomstig, geërfd Z 215, α 387, HES., PIND. P. 9, 23, HDT. 1, 41, THUC. 2, 71, 11, TR., AR. Vesp. 388, PL. Euthyd. 302 b, N. T. Act. 22, 3. — 3 vaderlandsch, γαῖα v 188.

πατρώος, δ, stiefvader PLUT. Cleom. 11.

πάτρως, gen. ωος en ω, dat. πάτρω, acc. ωα en ων, pl. slechts 3e declin., vaders-broeder: oom HDT. 2, 133.

πατταλεύω, z. πασσαλεύω.

πατταλ-ιάς, ου, δ, tweejarig hert, *dat horens krijgt van den vorm van een πάτταλος*, ARISTOT.

πάτταλος, δ, z. πασσαλος.

πάττω, z. πάσσω.

παῦλα (παύω), η, — 1 rust SOPH. Ph. 1329, AR. Lys. 772, PL. Phaedr. 245 c. — 2 het eindigen XEN. An. 5, 7, 32.

παυράκι, zelden THEOGN. 859.

παυράς, άδος, fem. bij παῦρος, NIC. Th. 21 a.

παυρ-ίδιος, weinig, kort HES. O. 133.

παυρ-ό-λογος, van weinig woorden ERINNA 1, 1 ALD.

παῦρος, comp. παυρότερος Δ 407, BACCH. 1, 174, — 1 klein, λαός B 675, HES. O. 538, PIND. O. 13, 98, π-ον ζωης μέρος EMPED. 2, 3 D. EUR. Med. 1087. — 2 *pl.* weinige I 333, HES., PIND. N. 9, 37, TR.: SOPH. El. 688, AR. Pax 764.

(*π.*: parvus = νεῦρος: nervus; παῦ-ρος: pau-cus, got. fawai weinige, engl. few).

- παυσα-άνεμος**, den wind stillend AESCH. Ag. 214.
παυσι-λύπος, smartstillend EUR. Ba. 772.
παυσι-πονός, arbeid, moeite verzachtend EUR. Iph. T. 451, AR. Ran. 1321.
παυσ-τήρ, ἥρος, ὁ, hij, die doet ophouden, die geneest SOPH. Ph. 1438.
παυστή-ιος, geschikt om te doen bedaren SOPH. O. R. 150.
παυσ-ωλή, ἡ, rust B 386.
παύω, *f. σω, pass. perf. πέπαυμαι, aor. ἐπαύθην*, — **Act.:** 1 doen ophouden, iemdst rust geven van iets, τινά τινος, iemdst met iets *sinds* O 15, Φ 314, *m. part.* Δ 506, *m. inf.* μάχεσθαι Δ 442, *alg. tot n. t.* (ἀπό τινος) 1 Petr. 3, 10. — 2 *v. dingen:* doen ophouden, doen bedaren, tot rust brengen, χόλον A 192. — **Pass. refl.:** 3 *intr.* ophouden met iets τινος, *part. of inf.* (vgl. ἄρω): uitrusten van *v. personen en dingen, sinds* Θ 295, X 502, A 467, φλόξ Ψ 228, *alg. tot n. t.* Luc. 5, 4. — **Constr.:** *i. p. v. τινος ook ἐκ τινος ATT., ἀπό τινος n. t.* — 4 *schijnbaar intr. act. in de verkorte imp., vgl. lat. arapage (te) dgl.:* παύε, houd op met AR. Av. 1243. (*msch. W. paυ-* z. *lat. pāvio = idg. paυ-γῶ > παύω ik sla z. d., aor. ἔπαυσα, vgl. κλάω: ἐκλάωσα. Hieruit zijn 2 ww. ontstaan: παύω (z. d.) en παύω met-σ- vormen: z. πανστήρ e. dgl. Semasiol. neerslaan > doen ophouden).*
- πᾶφλαγών**, *De Paphlagonier* AR. Eq. 2, *van Cleon, met woordspeling op παφλάζω z. d.*
παφλάζω, — 1 zwellen, opbruisen N 798, EMPED. 100, 7 D., COM., AR. — 2 koken *v. drift* AR. Pax 314. — 3 *τῆ φωνῆ*, stotteren HIPPOCR. (*met redupl. bij den W. bhel-* opzwellen, opgeblazen worden *met d-vertenging, vgl. φλέδων* zwetser).
πάφλασμα, τό, schuim, ijdel gebabbel AR. Ac. 1243.
πάχετος, ὁ — 1 dikte ψ 191. — 2 dik(?) θ 187.
πάχη, ἡ, — 1 rijp ξ 476, AESCH. Pr. 25, PL. Tim. 59 e. — 2 *overdr. v. geronnen bloed* AESCH. Ag. 1512. (*πήγνυμι, nl. π < παγ(ε)σ-νᾶ, vgl. λόχνος*).
παχύνω (*z. voorg.*), *pass.:* *overdr.,* — 1 bevrozen P 112, HES., AESCH. Ch. 83, EUR. ook *overda.* — 2 dik worden, stollen PLUT.
πάχος, τό, dikte ι 324, PIND. P. 4, 245, HDT. 4, 81, THUC. 1, 93, 8, EUR. Cycl. 380.
παχύ-αιμος, dik van bloed HIPPOCR.
παχύ-δερμος, dikhuidig ARISTOT.; *overdr. dom, stompzinnig* MEN. Epitr. 574, LUC. Tim. 23.
παχύ-θριξ, dikharig ARISTOT.
παχύ-κνημος, met dikke kuiten AR. Pl. 560.
παχυλώς, *adv.*, in ruwe omtrekken ARISTOT.
παχυ-μερής, uit grove deelen bestaand (PL.) LOCR. 100 e, in grooter condensatie EPICUR. 110 Us. PLUT.
πάχυν-σις, ἡ, vetmesten ARISTOT.
παχύων, — 1 dik maken: vet mesten AESCH. Supp. 618, PL. Gorg. 518 c, XEN. Oec. 12, 20; *pass. hard worden* HDT. 3, 12. — 2 *overdr. vermeerderen* AESCH. Sept. 770. — 3 verharden, *overdr.:* *het hart* N. T. Mt. 13, 15.
παχύς, *comp. πάσσω* ζ 230, *παχίων* ARAT., *superl. πάχιος* II 314. — 1 dik: stevig, gespierd II 473, E 309, HES. O. 497, AR. — 2 dik, *λάσας* M 446, AR. Vesp. 435, PL. — 3 dik *v. vloeistoffen:* *αίμα* Ψ 697. — 4 weldoorvoed > vermogend, rijk HDT. 5, 30: 6, 91, LUC. Alex. 6. — 5 heuvelachtig HDT. 7, 33. — 6 *overdr. dikhuidig:* *dom* AR. Nab. 842, LUC. (< *ig. bhñghu-: o ind. bahu-*, dik, overvloedig, *lat. pinguis [zoals lat. levis: ἐλαγός] ohd. bungo knol*).
- παχυ-σκελής**, met dikke beenen, *bij* PLUT.
παχυς/μός, ὁ, dikte HIPPOCR.
παχύ-της, ἡ, — 1 dikte HDT. 4, 23. — 2 *vetheid* ARISTOT.
πέδα, *aeol., arc., cret. = μετά*, — 1 *c. gen.* te midden van PIND. P. 8, 74. — 2 *c. acc. na, v. tijd* PIND. P. 5, 47, INSCR.
(acc. v. ped- voet, *z. πούς. Eig. (op) den voet [volgend]).*
πεδ-άγω, = *μετ-άγω*, INSCR. *argiv.*
πεδ-αίρω, = *μετ-αίρω*, EUR. Ph. 1027.
πεδ-αίχιμος, midden tusschenin bevindend AESCH. Ch. 589.
πεδαλευόμενος (*πεδα-λ.?*) ALCAE. 102, 4 ALD. (*volg. HESYCH. = μεταμελούμενος; -γευ-??*)
πεδ-αορος, = *μετέωρος*, hoog verheven AESCH. Ch. 590.
πεδ-άροσιος, = *μετ-άροσιος*, hoog verheven AESCH. Pr. 269.
πεδ-αρτάω, *dor. = μετ-αρτάω, bet. vouθετώ*, (PYTHAGOR.) 6 D.
πεδ-αυγάζω, = *μετ-αυγάζω*, in het oog vatten, kijken PIND. N. 10, 61.
πεδάω (*πέδη*), — 1 boeien, binden ψ 17, Parm. 10, 6 D. — 2 verstrikken T 94. — 3 tegenhouden, beletten v 168, PIND. P. 6, 32, Pae. 6, 86 D. — 4 ook: > noodzaken X 5. — 5 bedwingen Δ 517. — 6 *praegn.* dooden PIND. N. 5, 26.
πεδ-έπω, = *μεθ-έπω*, *τινά*, > aanhangen SAPPHO 96, 9 ALD.
πεδ-έρχομαι, *dor. = μετ-έρχομαι*, PIND. N. 7, 74.
πεδ-έχω, = *μετ-έχω*, SAPPHO 58, 2 ALD., ALCAE. 67 ALD., PIND. fr. 27, Pae. 4, 37 D.
πέδ-ευρον, later INSCR. Leg. Gortyn., *eld.*
πέδη, ἡ, — 1 voetboei, kluisster, *voor weidepaarden* N 36. — 2 *voor menschen* THEOEN. 539, HDT. 3, 22, TR.: AESCH. Pr. 6, AR. Vesp. 435, PL., N. T. Mc. 5, 4; *overdr.* PARM. 8, 14 D. — 3 *een bep. paardendressuur* XEN. Eq. 7, 13. (*:idg. ped-* voet, *z. lat. pēs, compēs, pēdica, vgl. πούς*)
πεδή-της, ου, ὁ, — 1 de geboeide, de gevangene AR., HEROND. 3, 69, PLUT. 165 d, LUC. — 2 een leerling „im Carcer” HEROND. 3, 69.
πεδι/αίσιος, in de vlakte wonend; *spec. naam v. e. bep. partij en groep bewoners in Attica* (vgl. THUC. 2, 55, *beg.*), PLUT. Sol. 13 *πεδιεῖς pl.*
πεδι-αδός, *pl.* de partij der *πεδιεῖς*, ARISTOT. A. II. 13, 4.
πεδιός, άδος, — 1 vlak, effen, op het vlakke land PIND. P. 5, 92, HDT. 2, 108, SOPH. Ant. 420, Tr. 1058; in de vlakte geworpen EUR., POL. — 2 *subst., sc. γῆ*, vlakte HDT. 9, 122, PL. Leg. 624 d.
πεδι-ήρης, met ononderbroken vlakten AESCH. Pers. 566.
πέδιλον, τό, — 1 sandaal, *als schoeisel gebruikt, van leer* B 44, ξ 23, PIND. P. 4, 95, EUR. El. 460, AR. Av. 973. — 2 *alg. schoeisel, laars* HDT. 7, 67. — 3 voetboei, kluisster XEN. An. 3, 4, 35, THEOCR. 25, 103. — 4 *rhytme* PIND. O. 3, 5. (*πεδι-λο-*, *z. πέδη* *De aeol.; vorm πέδιλλον bij GRAMM. is hyper-aeol. πεδ-ι-: -ῶ, oud fem. suff. [collectivum], dus οω πεδῶ*).
πεδ-ἴνός, — 1 vlak, effen PL. Leg. 704 d, N. T. Luc. 6, 17. — 2 in de vlakte levend XEN. Cyn. 5, 17.
πεδίον (*πέδον*), τό, — 1 vlakte, veld, *sinds* B 473: *alg.*, PIND. N. 8, 37, HDT. 1, 18, ATT. *alg.*, POL. (*niet* N. T.). — 2 *overdr. π. πόντου* EUR. Ph. 210,

vgl. TIMOTH. Pers. 89, AR. Ran. 186, PL. Phaedr. 248 b. — 3 *obs.* AR. Lys. 88.
πεδιον-δε, naar de vlakke Z 393, AR. Av. 507.
πεδιο-νόμος, velden bewonend, *v. de goden* AESCH. Sept. 272.
πεδι-οπλό-κτυπος, βοή, geraas van paarden, die met de hoeven op den grond stampen AESCH. Sept. 83.
πεδιό-φυλαξ, ακος, ό, „veld-wachter” PAP.
πεδο-βᾶμιον, op den grond loopend AESCH. Ch. 591.
πεδό-θεν, *adv.*, — 1 van den grond of van de aarde af HES. Th. 680, PIND. O. 7, 62, EUR. Tr. 98. — 2 *overdr.* uit den grond van mijn hart v 295, PIND. I. 4, 38.
πέδοι, *adv.*, op den grond, op de aarde AESCH. Pr. 272, LUC.
πέδο-οικος, = μέτοικος, σύνοικος, PIND. fr. 25, AESCH.
πεδο-οιχνέω, „nagaan”, opzoeken BACCH. 15, 9.
πέδον, τό, — 1 bodem, land HYMN. Cer. 455, PIND. P. 1, 28, BACCH. 8, 5, TR.: AESCH. Pr. 734, SOPH., AR. Pl. 772. — 2 vlakke AESCH. Ch. 1036, SOPH. El. 730.
 (z. *πέδη*, vgl. *o.ind. padd-* n. voetspoor, stap; plaats, *arm. het voetspoor, umbr. peřum grond. lat. [PAUL.] pēda* voetstap, lit. *pēdā [met de v van pēdāω, pēdālior]* voetstap).
πέδον-δε, *adv.*, ter aarde N 796, SOPH. Tr. 786.
πεδο-ρραντήριον, τό, grond met bloed bespat AESCH. Ag. 1092.
πέδο-ορτος, κτύπος, geraas opstijgend van voetstappen SOPH. Ichn. 212 D.
πέδο-σε, = πέδονδε, EUR. Ba. 137.
πεδο-στίβης, op den grond voortstappend AESCH. Pers. 126, EUR. Med. 1123.
πεδό-τριψ, ἴβος, voetboeien verslijtend, *komische naam van slaven* LUC. Saturn. 8.
πέτζ, ή, — 1 voetstuk. — 2 *vand.* einde v. d. disselboom Ω 272.
 (< *πετζ*, z. *v. πέδιλον*, vgl. *ἀργυρό-πετζ*).
πέζ-ακοντιστής, ού, ό, speerwerper te voet POL.
πέζ-αρχος, ό, bevelhebber van het voetvolk of de landmacht XEN. Cyr. 5, 3, 41.
πέζ-έταιροι, οί, *naam v. d. Macedonische garde te voet* (teg. *ἐταίροι* te paard), DEM. 2, 17, PLUT.
πέζευτι-ικός, zich op pooten voortbewegend ARISTOT.
πέζ-εύω, — 1 te voet gaan, over land reizen EUR. Alc. 869, XEN. An. 5, 5, 4, ISOCR. 4, 89, N. T. Act. 20, 13, LUC. — 2 of *πεζεόντες*, de landmacht ARISTOT.
πέζή, z. *πέζός*.
πέζ-ικός, van de infanterie of uit infanterie bestaande THUC. 6, 33, 3, XEN. Mem. 3, 6, 9, PL.
πέζο-βόας, *dor. ā, δ*, strijder te voet PIND. N. 9, 34.
πέζο-θηρία, ή, jacht op het land PL. Soph. 223 b.
πέζο-θηρικός, de jacht op het land betreffend PL. Soph. 220 a.
πέζο-μαχ-έω, te voet of te land strijden HDT. 3, 45, THUC. 1, 112, 31, LYS. 2, 47, AR. Vesp. 685, POL., LUC.
πέζο-μαχ-ία, ή, *ion. ίη*, veldslag HDT. 8, 15, THUC. 1, 49, 15, POL.
πέζο-μάχος, te voet of te land strijdend infanterist PLUT. Alex. 38, LUC. Macrob. 17.
πέζο-νομ-ικός, het houden van landdieren betreffend PL. Polit. 267 b; ή π-ή, Polit. 264 e.
πέζο-νόμος, op het land levend, *v. d. landmacht* AESCH. Pers. 76.
πέζο-πορεύω, over land reizen XEN. Hipp. 4, 1, POL., LUC.

πέζός, aeol. *πέσδος* SAPHO 27 a. 1 ALD. — 1 te voet gaand (teg. op den wagen rijdend of varend) of op het land levend E 13, α 173, PIND. P. 10, 29, AESCH. Pers. 19, PL. Symp. 207 a, N. T. Mt. 14, 13. — 2 *subst.* voetknecht, infanterist © 59, PIND. fr. 206, HDT. 4, 128, TR.: AESCH. Pers. 728, THUC. 4, 12, 16, AR.; ook τό *πέζόν*, voetvolk HDT. 7, 81. — 3 *overdr.* laag bij den grond blijvend LUC. — 4 *spec.* zonder muzikale begeleiding SOPH. — **πέζή**: 5 *als adv.* te voet of te land EPICH. 26, 2 A., HDT. 7, 100; 115, THUC. 4, 132, 32, PL., N. T. Mt. 14, 13(?). — 6 *overdr.* in proza, „oratione pedestri” PL. Soph. 237 a, AR.
 (< **πέδ-ιο*: *o.ind. pādya-* den voet betreffend, van den voet, *lat. acu-pedius* en in *derg. composita* in het Germ. en Lit. Vgl. *lat. pēd-ι-τ-*).
πέζο-φόρος, tot op de voeten dragend, neerhangend AESCH.
πέϊ, *dor.* = που, SOPHR. 31.
 (*loc. op -ει, zooals οἶσει*).
πειθ-ανάγκη, ή, klemmend betoog POL., CIC.
πειθ-ἄνωρ, ορος, ό, gehoorzaam AESCH. Ag. 1639.
πειθ-αρχ-έω, (aan de overheid) gehoorzaam men SOPH. Tr. 1178, EUR. Iph. A. 1120, AR. Eccl. 762, POL.; *med.* HDT. 5, 91.
πειθ-αρχ-ία, ή, gehoorzaamheid AESCH. Sept. 224, SOPH., PL., Rep. 538 e, N. T. Act. 5, 29.
πειθ-αρχος, gehoorzaam AESCH. Pers. 374.
πειθ-ήνιος, — 1 naar den teugel luisterend v., paarden PLUT. 592 b. — 2 beteugelend PLUT.
πειθός, overtuigend N. T. 1 Cor. 2, 4 (?)
πέϊθω, VORMEN: later: *f.* πέισω, *aor.* ἔπεισα (ἔπειθον AESCH. Pr. 204) *perf.* (πέπεικα); *med. f.* πέισομαι, *aor.* ἐπειθόμεν, *perf.* πέποιθα, *perf. p.* πέπεισμαι, *aor. p.* ἐπέισθην; **Hom.** *f.* πεπιθήσω X 223, *aor.* ἐπέπιθον, *plupf. (intr.)* 1 pl. ἐπέπιθμεν, *aor. med.* ἐπεπιθόμεν. Daarnaast *intr. f.* πιθήσω, *aor.* πιθήσας [πιθῆ- = *lat. fidē-s*] vertrouwen op, *τινι* A 398, X 107; gehoorzamen o 369, — 1 overtuigen, *τι(να)* Z 162, *alg. tot n. t.* Act. 18, 4. — 2 *praegn.* vermurwen A 100. — 3 *ongunstig:* bepraten > misleiden of > verleiden A 132, β 106. — **Refl. intr. met perf. πέποιθα**: 4 zich laten overreden: gehoorzamen, *τινι*, luisteren naar, toegeven, *sinds* A 79 *alg. tot n. t.* Act. 5, 36; ook *τινος* THUC. 7, 73 *en eld.* — 5 zich laten overtuigen: gelooven, *τινι*, *sinds* α 414 (*met A.c.I.* π 192) *alg. tot n. t.* Hebr. 6, 9 *pass. bet.*, 13, 18, *perf.* Rom. 2, 19 *met A.c.I.* — **Constr.** iets van iemand (uit iemds mond) τί *τινι*, hebben AR. Nub. 1000. — 6 zich hebben laten overtuigen door: **vertrouwen**, *τινι*, *sinds* HOM. *meest als perf. πέποιθα*: B 341, *vaak in part.* E 299, *praes.* Δ 408, HDT. 9, 88, ATT.: PL. Menex. 248 a, N. T. *slechts πέποιθα*: *τινι* 2 Cor. 10, 7, ἔν *τινι* Phil. 3, 3, ἐπὶ *τινα* Mt. 27, 43, ἐπὶ *τινι* Luc. 11, 22.
 (< **φειθ-*, W. *bheidh*: *alb. bē eed*, *lat. fido*, *fidus*, *fidēs*, *foedus* [: *πέποιθα*], *umbr. com-bifia-tu* „mandato” *imp*).
πειθῶ, ός, *contr.* οὐς, ή, — 1 overreding (skracht), overredingskunst PIND. P. 4, 219, EMPED. 133, 3 D., AESCH. Pr. 172, Ag. 385 THUC. 3, 53, 7, SOPH. El. 562, AR. Nub. 1397, PL. Gorg. 453 a, HEROND. 6, 72, N. T. 1 Cor. 2, 4. — 2 vertrouwen(?) AESCH. Ag. 106.
πέϊω, *ep.* = πέκω, — 1 kammen σ 316. — 2 scheren HES. O. 775.
πεινᾶ, ή, *ep. ion. en oud-att.* (ook nog bij PL.) *πεινή*, — 1 honger (snood) o 407, PL. Phaed. 94 b. —

2 *overdr.* honger, heftige begeerte, μαθημάτων PL. Phil. 52 a.

(*suff. vā*, [*jonger analogisch -vā naar woorden op v-ā vgl. ξεινῶ*], zooals *δίην, θόλην e. dgl.*; *peï-korte phase bij W. pē+i- in lat. pēnaria, vgl. paene [ai < idg. ai]*).

πειναλέος, hongerig PLUT. 129 b.

πεινάω (z. πείνα), *contr. πεινώ, ἦς, infin. ἦν, dor. πεινῶντι* XEN. Hell. 1, 125; *Koimeen. n. t. f. πεινάσω, aor. ἐπεινάσσα, n. t.* — 1 hongerem, τινος Γ 25, υ 137, HDT. 2, 13, ATT.: AR. Vesp. 1270, MEN. Sam. 180, N. T. Mt. 4, 2. — 2 „hongerem naar”: begeeren PL. Rep. 606 a, PLUT., N. T. Mt. 5, 6 τ, Joh. 6, 35.

πεινή, ἦ, z. πείνα.

πεινητικός, honger hebbend, honger lijdend PLUT.

πείρα, *lesb. πέρᾶ, ἦ, ion. πείρη*, — 1 proef, iemd beproeven PIND. N. 3, 76, THUC. 2, 20, 4, XEN. An. 3, 2, 16, PL. Gorg. 448 a, N. T. Hebr. 11, 29. — 2 (proefondervindelijke) ervaring HDT. 7, 9; kennis(making) met, τινος XEN. An. 1, 9, 1. — 3 *praegn.* onderneming, waagstuk (vgl. lat. *periculum*) AESCH. Pers. 719, SOPH. Ai. 2, 290. — 4 poging AESCH. Sept. 499.

(*< *pēro-ā, W. per- v. πείρω; oorspr. bet. dus: „Stich-probe”, peiling, sondeering? Vgl. de verliengde W. per-ēi-, kortste phase peri- in lat. peri-us, beproefd, ervaren, peri-c(u)lum proef, experior beproeven*).

πειρά (: πείρω), ἦ, punt AESCH. Ch. 860.

πειράζω, — 1 een proef nemen, τινος ι 281 π 319. — 2 beproeven te verleiden PLUT.; ὁ πειράζων = ὁ διάβολος N. T. Mt. 26, 1. — 3 *ethisch:* op de proef stellen, beproeven N. T. Mt. 22, 35.

I. πειραίνω, vastbinden, τι ἔκ τινος χ 175, 192. (z. de r/n-stam I πείρα).

II. πειραίνω, volbrengen μ 37, PIND. I. 7, 24, SOPH. Tr. 581.

(z. II πείρα, vgl. πειραίνω).

I. πείρα, ατος, τό, knoop μ 51, 162, 179, HYMN. Ap. 129.

(oude r/n-stam < per-ur/n+tos, : o.ind. par-van knoop, gedeelte, páru-s- knoop).

II. πείρα, ατος, τό, — 1 einde, grens, γαίης Ε 200, λ 13, PIND. O. 2, 34. — 2 einde, afloop, δάεθρου H 101, 402, SOL. 16, 2 ALD, THEOGN. 140 *eld.*, ARCHIL. 57 ALD., PIND. P. 4, 220; *spec.* gunstige afloop, succes P. 1, 81. — 3 beslissing Σ 501, πτολέμοιο N 359. — 4 π-α τέχνης, voltooiing, voltooiers v. d. kunst v. instrumenten γ 433.

(: πείρω, z. d.; oude r/n-stam).

πειρά-σις, ἦ, het beproeven THUC. 6, 56, 18.

πειρασμός, ὁ, — 1 verzoeking, beproeving N. T. Luc. 8, 13. — 2 het als beproeving opgelegde lijden N. T. Luc. 22, 28. — 3 *concr.* de Verzoeker: de duivel N. T. Gal. 4, 14.

πειραστικός, ἦ π-ή, de kunst van onderzoek AR. πειρατήριον, τό, — 1 onderzoek; φόνια π-α, bloedgericht EUR. Iph. T. 967. — 2 verblijfplaats van zeeoovers PLUT. Pomp. 21.

πειρά-της, οὔ, ὁ, zeeoover, piraat POL.

πειράω (πειρά); *med.: aor., med. ep. ion. ATT.; aor. pass., vaak HOM. bijv. X 381, zelden ATT., — Act.: 1 op de proef stellen, τινος, iemd I 345, PIND. N. 5, 30, alg. tot N. T. Hebr. 4, 15 perf. pass. — 2 vijandelijk: een aanval wagen op, τινος M 301, ζ 134. — 3 beproeven, trachten, m. inf. © 8, met ὡς Δ 66, alg. tot N. T. Act. 26, 21. — 4 *praegn.:* trachten te verleiden PIND. N. 5, 30, AR. Pax 763, LYS. 1, 12. — *Med.:* 5 op de proef stellen,*

τινος K 444, ook v. *dingen:* σθένος O 359; een aantal wagen op, τινος HDT. 8, 100. — 6 *vijandelijk:* > zich meten met, τινος T 70, HDT. 2, 163.

— 7 beproeven, een proef nemen van, τινος, ἀέθλου Ψ 707; een proef nemen met, τινι, ἐπεσι B 73. — 8 trachten te verleiden PIND. P. 2, 34. — 9 beproeven, keuren, τροχόν Σ 601. — 10 peilen: uitsvorschen, τι δ 119. — 11 kennis maken met HDT. 4, 159, τινος PL. Phaed. *evde.* — 12 beproeven, trachten, m. inf. Δ 5, abs. A 302 *alg.*, ATT.: PL. Phaed. 63 b. — 13 pass. op de proef gesteld worden PL. Phaedr. 227 c.

πείρη, ἦ, ion. = πείρα, z. d. HDT.

πειρητ-ίζω, ep., slechtis pr. en *impf.*, — 1 op de proef stellen, τινος π 313, φ 124, τινα M 47, O 615. — 2 zich met iemd meten H 235. — 3 beproeven, trachten, m. inf. M 257.

πείριος, ἴθως, ἦ, mand of kist voor reisbenoodigheden op den wagen Ω 190, ο 131.

(*het suff. -ivθ- doet aan Kl.-Aziat. oorsprong denken, z. ἀσάμινθος. Of *peiri-ferθ-ς: W. yendh-n o.ind. vandhura- n. wagenbak, umbr. -vendu „-vertito”, got. wandjan = ndl. wenden?*).

πείρω, aor. ἐπειρα, p. ἐπάρην. — 1 doorboren, doorsteken H 317, Γ 479, ARCHIL. 104, 3, ALD., AP. RH. — 2 doorklieven: oversteken Ω 8, § 183.

(*< *pēro-ω, W. per- doorboren [z. 2]: o.ind. piparti hij zet over, voert naar buiten, av. pōratu-brug, arm. heriun priem, lat. portus, porta, portāre, portitor, gall. -ritum in EN. doorwaadbare plaats, o. ier. riith vadum, ohd. furt hetz., got. faran gaan, ndl. varen, o.b. na-perjōik doorboor. Vgl. περῶ*).

πείσα, ἦ, gehoorzaamheid υ 23.

(*subst. op -σᾶ: πείσω, msch. beter πείση, ā afl. v. s-stam πειθ(e)s-.* Vgl. *κνίσση: lat. nidor*).

πεισι-(μ)βροτος, de menschen tot gehoorzaamheid dwingend BACCH. 8, 2 (μβρο.), AESCH. Ch. 362 (-ιβρο-).

πείσις, ἦ, = πάθος, HIPPOCR.

πεισι-χάλινος, den teugel gehoorzaamend PIND. P. 2, 11.

πείσιμα, τό, kabeltouw ζ 269, vgl. κ 167 (*van teenen gevlochten*), DEMOCR. 148 D., EUR. Hipp. 762, PL. Tim. 85 e.

(*< *peivθ-σua. W. bhendh-: o.ind. badhṁti hij bindt, gr. πενθερός, lat. offendimentum band om de muts, got. bindan = ndl. binden, lit. beiādras metgezel*).

πεισιμ-ονή, ἦ, gehoorzaamheid N. T. Gal. 5, 8(?)

πειστήριος, overredend EUR. Iph. T. 1053.

πεισιτικός, = voorg., PL. Polit. 304 d.

πεκτός, = πέκω, kammen AR. Av. 714, Lys. 685.

πέκω, — 1 kam men, kaarden σ 316; *med.* X 176.

— 2 scheeren AR. Nub. 1356, THEOCR. 5, 98.

(z. πείκο. Vgl. o.ind. pākṣman- n. oogwimper, κτείς < κτεν-ς: lat. pecten, umbr. petenata „pectinatam”, lit. peszi ik trek aan de haren, -veeren, ik pluk).

πελαγ-ίζω, — 1 als een zee zijn: buiten zijn oevers treden HDT. 1, 134 of overstroomd zijn 2, 92. — 2 in volle zee zijn XEN. Oec. 21, 3, HYPER.

πελάγιος, soms 2: — 1 in- op-; van-; bij de zee AESCH. Pers. 427, SOPH. Tr. 649, EUR., AR. Ran. 1438. — 2 bij een handeling, *praedic.* in volle zee THUC. 8, 44, 10, XEN. Hell. 2, 1, 17, PLUT.

πέλαγος, τό, — 1 zee (vlak), open zee Ε 16, γ 91, MEN. Perik. 379, alg. tot N. T. Mt. 18, 6. — 2 een bep. zee (*klass. πόντος*) HDT. 4, 85, AESCH. Ag. 659, SOPH., N. T. Act. 27, 5. — 3 *overdr.* zee ἄτης e. dgl. AESCH. Pr. 746.

(W. *pela*+g-, kortste phase $\rho(\epsilon)\lambda\omega$ +g- in π , lat. *plāga* luchtstreek, uitgespreid net en ndl. (zee)vlak. *Semas*. vgl. lat. *aequor*: *aequus*, z. *pēlanos* en lat. *plānus*, wrsch. ook *Πελαγοί* (Vlaktebewoners) < *πελαγ-οκ-*, suff. vgl. lat. *Volsca* (en *Etrusci*?); z. *μίωλο* < **μύιωλο*).

πελάζω (z. *πέλας*, aeol. *πλάζω*, f. *πελάσω*, aor. *ἐπέλασα*, ep. *ἐπέλασσα*, aor. med. (refl.) *ἐπλήμην*, aor. (pass.) *ἐπελάσθη*, *ἐπλάσθη* BACCH. 16, 35. — 1 doen naderen, *τι(να) τινι* tot, bij, dichterbij brengen; *praegn.* drijven, jagen: B 744, E 766 *δδύνησιν*, *praegn.* Θ 277, PIND. P. 4, 277, BACCH. 10, 33, EMPED. 133, 1 D. (med.), ATT., TR.: AESCH. Pr. 155, med. P 341, AR. Av. 1399. — 2 **intr.** naderen, *τινι* M 112, μ 41, HDT. 2, 19, AESCH. Pr. 712, SOPH. Ai. 889, PL. Symp. 195 b. — 3 **pass.** refl. (aor. med. en pass., z. b.): *intr.* naderen ω 282, BACCH. 16, 35, TR.: AESCH. Sept. 144.

πελάθω, *intr.* naderen AESCH., EUR. El. 1293 (AR. Ran. 1263).

πέλανος, δ , — 1 „platte” offerkoek, die op het altaar verbrand werd AESCH. Pers. 204, EUR., AR. Pl. 661, PL. Leg. 782 c. — 2 ook: pleng offer AESCH. Ch. 92. — 3 koek = geronnen massa AESCH. Eum. 265, EUR. Or. 220.

(*πέλα-νος*, no-partic., z. *πέλαγος*).

πελάργ-ιδεύς, δ , jonge ooievaar AR. Av. 1356, PLUT. 992 b.

πελάργος, δ , ooievaar AR. Av. 1355, PL. Alc. I 135 e, ARISTOT.

(grijs-wit: < *πελαγο-* grijs: *ohd. falo* = *ndl. vaal*, lit. *palvas* bleek + *ἀργός* helder wit).

πέλας, *adv.*, dichtbij, *τινος*, o 257, *abs.* κ 516, PIND. I. 1, 29, (*τινι* O. 7, 18), HDT. 8, 39; oí π . 3, 142, THUC. 1, 37, 3, PL., N. T. Phil. 2, 4; o π ., buurman; de naaste, de ander bijv. DEMOCR. 293 D.

(W. *pela*- neerslaan op > doen naderen, *identisch* met *pela*- uitbreiden [< uitslaan], vgl. ook *πλήτω*; kortste phase *pela*- = *gr. pela-*. Voor σ vgl. *μέχρι(ς)* en *dgl.*).

πελασ-τάτω, *adv.*, *superl.* v. *πέλας*, HIPPOCR.

πελάτης (*πέλας*), *ου*, δ , — 1 die dichtbij is: buurman, bewoner (hij of) van AESCH. Pers. 49, SOPH. Ph. 677, 1164. — 2 *vand.* de hoorige, daglooner PL. Euth. 4 c. ARISTOT. A. II. 2, 2, — 3 > *client*, in Rome D. H. PLUT. Rom. 13.

πελάτις, *ιδος*, η , *fem.* bij *voorg.*, *dienares* PLUT. Cat. Ma. 24.

(**πελάω**), z. *πελάζω*. *Vormen als πελώ als fut.*, AESCH. Pr. 282, als *pr.* SOPH. El. 497, O. C. 1059. **πέλεθος** (z. *σπέλεθος*), δ , *menschendrek* AR. Ach. 1170.

πέλεθρον, *τό*, = *πλέθρον*, z. *d.*, morgen land Φ 407, λ 577.

πέλειά, η , de wilde „grijsblauwe” duif, *schuw* Φ 493, υ 243, AESCH. Fr. 857, SOPH. Ai. 140, AR. Av. 575.

(z. *πελιτός*, *πελιός*, vgl. lat. *palumbēs* duif).

πελειάς (z. *voorg.*), *όδος*, η , = *voorg.*, E 778, HDT. 2, 55, TR.: AESCH. Supp. 223.

πελειο-θρέμμων, *ονος*, *duiven voedend* AESCH. Pers. 309.

πελεκάν (*πέλεκυς*), *ἄνος*, δ , *att.* *πελεκᾶς*, *αντος*, δ , *dor.* *πελεκᾶς*, α , δ , — 1 „bijlhakker”: *boomspecht*. — 2 *later*: pelikaan AR. Av. 882, 1155, ARISTOT. **πελεκιάω**, ep. *πελεκιάω* (*κιάω* < *κῑάω*), met een bijl behakken, „afschaven”, *ronden* ϵ 244, AR. Av. 1157.

πελεκίζω, met een bijl afhakken: *onthoofden* POL. DIOD., N. T. Apoc. 20, 4.

πελεκίνοσ, δ , *watervogel van dezelfde soort als de πελεκάν*, AR. Av. 884.

πελεκιάω, z. **πελεκιάω**.

πέλεκκον (< *-κῑ-ον*), *τό*, *steel van de bijl* N 612.

πέλεκυς, *εως*, δ , *acc. p. -εωσ* met *synizesis*, *dat. p. -εωσι* II 484, *bijl, om hout te hakken* Γ 60, *als wapen gebruikt* O 711, PIND. P. 4, 263, HDT. 6, 114, TR.: AESCH. Ch. 889, PLUT; *als amulet om den hals* MEN. Epitr. 169.

(: *o.ind. parasú-* m. *bijl, beide wrsch.* < *babyl. pilaqqu*).

πελεμ-ίζω, (vgl. *πόλεμος*, *πάλλω*), f. *-ξω*, — 1 *heen en weer schudden* II 766. — 2 *van zijn plaats bewegen* II 108. — 3 *buigen* ρ 125. — **Pass.**: 4 *geschud worden*: *daveren* Θ 443, *γυῖα θεοῦ* EMPED. 31 D. — en 5 *wankelen* E 626.

πελι-αίνω, *pass.* *lijkkleurig zijn* HIPPOCR.

πελιδνός, z. **πελιτνός**.

πελιδνόω, = **πελιαίνω**, ARISTOT.

πελίχη (z. *πέλλη*), η , *bekken* COM.; *-άνιον*, *τό*, *demim.* THEOPHR.

πελιός (z. *πελιτνός*), *blauwzwart, loodkleurig, v. blauwe plekken* DEM. 47, 59.

πελιώω, = **πελιαίνω**, *pass.* HIPPOCR.

πελιτνός, *ιον.* en *Koine* *-δνός*, *vaal, loodkleurig* THUC. 2, 49, 34, SOPH., LUC.

(vgl. ook *πολιός*, *πελιός*; *pele-* als *kleurnaam in: o.ind. palidá-, fem. páli-knā* [< *knē*] = *gr. *πελιτινώ*, *daarnaar* π ., *arm.* *alikh* grijze haren, *lat. palleo*, *palumbēs*, lit. *palvas* bleekgeel, o. b. *pelesū* grijs).

πελιώμα, *τό*, *blauwe plek* HIPPOCR., ARISTOT.

πελιώσις, η , *bloeduitstorting, blauwe plek* HIPPOCR.

πέλλα, η , *ιον.* *πέλλη*, — 1 *melke mer* II 642, THEOCR. 1, 26. — 2 *soort beker* HIPPON.; = *-ίς*, *ιδ.*

(< *πελ(ῑ)-γᾶ*, *ouder* *pēly-ī*: *o.ind. pālavi f. soort vaas*, *lat. pelvis* waterbekken, *ags. full beker*, o. b. *polii* schepvat).

πελλός, — 1 *loodkleurig* THEOCR. 5, 99. — 2 *soort reiger* (vgl. *πελάργος*) ARISTOT.

(*wrsch.* < *πελ-νοσ*, z. *πελιός*, *πελιτνός*).

πέλλυτρον, *τό*, *soort schoen* AESCH.

(< *πεδ+γλυ-τρο-* „voet-bekleding”: *εἰλώω*).

πέλημα, *τό*, *schoenzool* HIPPOCR., HEROND. 8, 105, POL.

(= *ags. filmen* schilfer, vgl. *lat. pellis*, *ndl. vel*).

πέλομαι, z. **πέλω**.

πελάζω, *πελταστής* of *lichtgewapend soldaat* zijn XEN. An. 5, 8, 5.

πελτ-άριον, *τό*, *dem.* v. *πέλτη*, *klein schild* MEN. Perik. 202, LUC.

πελταστής, *οὔ*, δ , *lichtgewapend soldaat, die i. p. v. een groot schild, ἔπλον, een klein, πέλτη, draagt* THUC. 2, 79, 22, XEN., (EUR.) Rhes. 311. (*bij πέλτη, naar ἀσπίτης gevormd*).

πελταστ-ικός, — 1 *den pelταστής toebehoorend, hem betreffend*; η *πελταστική*, *se. τέχνη*, *de kunst daarvan* PL. Leg. 813 d, *τό πελταστικόν*, *de pel-tasten* XEN. Hell. 6, 1, 19; *adv.* *πελταστικώτατα*, *op de beste wijze als een pelταστής*, XEN. Oec. 21, 7. — 2 *ἀνήρ* π . = *peltast* PL. Prot. 350 a.

πέλτη, η , — 1 *klein, licht schild, bij de Grieken door Iphicrates ingevoerd*, INSCR. Tab. Heracl. 1, 5; α , XEN. Hell. 4, 4, 16, EUR. Ba. 783 *met πάλλω verbonden*, AR. Lys. 563 *σειείν*, PL. Prot. 350 a, PLUT. — 2 *speer, staak (of ook: schild?)* XEN. An. 1, 10, 12. — 3 *soort paardenversiersel* (EUR.) Rhes. 305.

(:πέλμα, vgl. lat. scutum: gr. σκῦτος).

πेलτο-φόρος, een πέλτη dragend: peltast XEN. Cyr. 7, 1, 24, POL.

πέλῤε, -ῤος, ὄ, = **πέλεκος**, BABR. 64, 9. **πέλω**, aor. med. ἐπλόμην, ἔπλε slechts M 11. — **Act.**: 1 zich bewegen ἸΓ 3. — 2 komen: > worden PIND. P. 4, 145. — 3 zijn Δ 450, PIND. O. 1, 47, v.-SOCR.: PARM. 6, 8 D., SOPH. O. R. 245, EUR. — **Med.**: 4 zich bewegen A 392. — 5 komen N 632. — 6 worden: *histor. tijden*: zijn A 418, met adj. X 76. ALCAE. 53 en 101, 2 ALD., BACCH. 9, 38, SOPH. Ai. 159.

(W. q^{el}- draaien, zich vrij bewegen, zich ophouden: o. ind. cārati hij beweegt zich, lat. colo, vgl. incola ∞ inquietus, o.n. huel, ndl. wiel, o.pr. kelan weg, o.b. kolo [s-stam] wiel. Vgl. κύκλος en πόλος. Van q^{el}- verwacht men eig. *τέλο, ἐπλόμην, πόλος, vgl. περιτελλομένων: περιτλομένων ἐνιαύτων).

πέλωρ, τό, slechts nom. en acc. sing., monster, gedrocht Σ 410, ι 428.

(< q^{er}-ōr, met dissimilatie r-r; π. < q^{is} msch. aeor. ontwikkeling. Verw. is τέρας z. d. Voor τ vgl. HESYCH. τελώριος μέγας).

πελώρ-ιος, wonder (baar)lijk (groot of sterk), Αἰας Γ 229, κρύατα γ 290, PIND. O. 7, 15; 10, 21, AESCH. Pr. 151.

πέλωρον, τό, wonder: monster B 321, ξ 219, MOSCH. 4, 26, AP. RH.

πέλωρος, wonderlijk groot, eerst HYMN. Merc. 225, HES. Th. 159, THEOGN. 9.

πέμ/μα (πέσσω), τό, gebak, koek STESICH. 2 ALD., HDT. 1, 160, PL. Rep. 373 a, PLUT., LUC.

πεμπάδ-αρχος, ὄ, aanvoerder van vijf man XEN. Cyr. 2, 1, 22.

πεμπ-άζω (of πεμπαζ/ω ∞ πεμπάς?), op de vijf vingers optellen, alg. (af)tellen δ 412 med., AESCH. Eum. 748, AP. RH., PLUT.

(πεμπ- met -π- uit aeor. involoed te verklaren of -π- voor α? Z. πεμπάς).

πεμπ-ἄμερος, van vijf dagen, dor. (hss. πεμπτ-), PIND. O. 5, 13.

πεμπάς (met -π- aeor.), ἄδος, ἦ, het getal vijf; vijftal PL. Prot. 546 c, XEN. Cyr. 2, 1, 22, ARISTOT.

πεμπασ/τής, οὔ, ὄ, hij, die telt AESCH. Pers. 981. πέμπε, aeor. = πέντε, z. d.

πεμπε-βήθος, aeor., uit vijf ossehuiden bestaand SAPHO 24, 2 ALD.

πεμπτ-αἰός, — 1 op den vijfden dag ξ 257, PIND. O. 6, 53, AR. Av. 474, XEN. An. 6, 2, 9.

πεμπτηόριον, τό, het vijfde deel PL. Leg. 936 c.

πεμπτ-ήρ, ἦρος, ὄ, begeleider SOPH. Ach. syll. 10D.

πέμπτος, 3, de vijfde, sinds II 197, alg. tot n. t. Apoc. 6, 9.

πεμπτός, 3, adi. verb. v. πέμπω, gezonden THUC. 8, 86, 23.

πέμπω, πέμψω, ἐπέμψα, πέπομφα, aor. p. ἐπέμψην, — 1 zenden I 575, alg. tot n. t. Joh. 1, 22, v. dingen Phil. 4, 16. — 2 praegn. weg zenden η 264; terugsturen of laten gaan δ 29; > gooien HEROND. 3, 63 — of 3 weg laten gaan Ω 780. — 4 (be)geleiden, τινα, geleide geven π 228. — 5 mee zenden: als geleide geven v 66, II 575. — 6 meegeven: overgeven ω 419. — v. dingen: 7 laten schieten: opschieten, wegslingeren HES. Th. 716. — 8 uitzenden: laten uitspruiten; v. geluid: uiten SOPH. Ph. 1161; AESCH. Pers. 933. — 9 spec. ποιμπήν π., een optocht houden HDT. 5, 56, THUC. 6, 56, PL. — 10 in een optocht meedragen HDT. 2, 49.

(onz.; msch. oud causat. met p of verbum gebroken reduplic. van idg. pem- in m.ier. eim [*< pemī*] snel, o.n. firmr vlug, behendig, Eig. snel maken en, snel doen gaan?).

πεμπ-ώβολον, τό, vijftandige vork, waarmee vleesch en ingewanden boven het vuur werden ge-roosterd A 463.

(z. πέντε met aeor. -π- en ὀβέλος, ω in den naad v. h. compositum).

πέμφιξ, ἦρος, ἦ, — 1 zwellig: gezwollen, bolle wind AESCH., SOPH. — 2 zonnestraal AESCH. — 3 regenbel NIC. Th. 272. — 4 laaiende vlam SOPH. — 5 levensadem LYCOPHR. 686. — 6 brandblaar MED.

(< bhem-bh-, met gebroken reduplic., vgl. βέμβιξ tol. Vgl. sl. bqb- > modern dub-, bijv. kl.-russ. buba klein abces. Z. echter δυο-πέμφεος).

πέμφορῶν, -όνος, ἦ, soort wesp NIC.

(-ῶν gebruikte suff. bij diernamen. W. bher- met nasaal-reduplic., o. ind bambhara- m. bij, arm. boř hommell, vgl. W. bher+ē- van lat. ferreo, frētum).

πέμφις, ἦ, zending HDT. 8, 54, THUC. 8, 17, 9.

πενεστ-εἶα, ἦ, de toestand van den πενέστης; coll., de klasse der πενέσται ARISTOT.

πενέσ-της, ου, ὄ, daglooner; spec. bij de Thessaliërs een onderworpen volkssam AR. Vesp. 1273, EUR. Heracl. 639, XEN. Hell. 2, 3, 36.

(vgl. πένομαι; afl. v. *πένος, een woord als γένος, vgl. ὄρος: Ὀρέα-της).

πενεστ-ικός, tot den stand der πενέσται behoorend PL. Leg. 776 d.

πένης, ἦτος, ὄ, comp. -έστερος (XEN.) Ath. 1, 13, — 1 wie voor zijn brood moet werken (πένομαι). — 2 vand. behoeftig > arm HDT. 9, 51, SOPH. Ph. 584, AR. Pg. 553, PL. Ap. 36 d, XEN., n. t. 2 Cor. 9, 9; τινος, aan iets.

(z. πένομαι; -ης wrsch. evenals ψευδής oorspr. s-stam, z. πενέσ-τερος. Vgl. πένια. Gen. -ἦτος dan analogisch).

πενητ-εὔω, missen τινος EMPED. 57, 3 D.

πενθεία, ἦ, = πένθος, AESCH. Ag. 430.

πενθερά, ἦ, f. v. πενθερός, schoonmoeder DEM. 45, 70, CALL., LUC., n. t. Mt. 8, 14.

πενθ-ερός, ὄ, — 1 schoonvader Z 170, φ 582, SOPH. O. C. 1302, n. t. Joh. 18, 13. — 2 schoon-zoon SOPH. — 3 zwager, schoonbroeder EUR. El. 1286.

(W. bhendh- binden, vgl. πείσμα. Suff. vgl. βλαθ-ερός, λοιθ-ορος).

πενθέω, inf. πενθήμεναι σ 173; πενθείετον Ψ 283, — 1 intr. klagen, rouwen σ 174, AESCH. Pers. 545, tot n. t. Mt. 5, 4. — 2 tr. beklagen, bejameren Ψ 283, T 225, HDT. 4, 95, AESCH. Ag. 567, PL. Phaedr. 258 b, LUC., tot n. t. 2 Cor. 12, 21.

πένθη-μα, τό, rouw AESCH. Ch. 432, THEOCR. 26, 26.

πενθ-ήμερος, κατά πενθήμερον, om de vijf dagen XEN. Hell. 7, 1, 14; verplichte 5 dagen durende werkzaamheid aan kanalen en schoeiing PAP.

πενθ-ημι-ποδιαῖος, uit vijf halve voeten bestaand XEN. Oec. 19, 3.

πενθ-ήμων, vol jammer en rouw AESCH. Ag. 420.

πενθ-ήρης, weeklagend EUR. Tr. 141.

πενθ-ητήρ, ἦρος, ἦ, hij, die weeklaagt AESCH. Pers. 946.

πενθητήρ-ιος, bij het weeklagen behoorend AESCH. Ch. 3, PLUT.

πενθ-ητριά, fem. bij πενθητήρ, EUR. Hipp. 805.

πενθ-ικός, rouwend, jammerend XEN. Cyr. 5, 2, 7, PLUT., LUC. Calumn. 5.

πένθ-ιμος, meest 2, — 1 voorg., AESCH. Supp. 579,

EUR. Ph. 1071. τὰ π-α, rouw(kleeren) PLUT. 114 e. — 2 ongelukkig γῆρας EUR. Alc. 622.

πένθος, τό, — 1 leed, *sinds* A 254, *alg.* — 2 rouw, droefheid, *sinds* A 249, *alg. tot* N. T. Jac. 4, 9.
(vgl. πάθος, πάσχω; niet: πένομαι, maar W. q^{en}+dh-: o.ier. cēssaim ik lijd, lit. kencziū [$< q^{en}+t-žō$] ik lijd).

πεν-ία, ἡ, ep. ion. πενίη, behoefte, bekrompen omstandigheden AR. Pl. 552.

πενι-χρός, armoedig, behoeftig ALCAE. 101 ALD. PIND. N. 7, 19, AR. Pl. 976, PL. Rep. 578 a, POL., LUC. Gall. 9. N. T. Luc. 21, 2.
(z. πένης; verbleekt comp. met χρός?).

πένομαι, slechts pr. en impf., eig. zich inspinnen: — 1 hard werken, bezig zijn: praegn. moe worden (vgl. πόνος) δ 624, κ 348. — 2 > tr. iets verrichten; klaar maken Σ 558, hes., EUR. El. 785(?). — 3 hard moeten werken THUC. 2, 40, 9. — 4 arm zijn THEOGN. 315, AESCH. Ag. 962, ISAE. 5, 35. — 5 missen, τινος AESCH. Eum. 431.
(onz.; msch. W. pen- spannen, strekken: arm. henum ik weef, got. spinnan = ndl. spinnen, ndl. spannen, lit. pinū ik vlecht, o.b. pinō ik span).

πεντά-γαμβρος, vijf schoonzoons hebbend LYCO-PHR. 146.

πεντά-δραχμος, vijf drachmen zwaar of waard HDT. 6, 89.

πεντ-άεθλον, τό, en πεντ-άεθλος, δ, PIND. O. 13, 30 ω N. 7, 8 en HDT. 6, 92 ω 6, 92; 9, 33 = πέντ-ἄθλον en πέντᾶθλος.

πεντά-ετες, vijf jaren lang γ 115.

πεντα-ετηρίς, ἰδος, ἡ, niet att., — 1 f. bij volg., PIND. O. 10, 57. — 2 subst. kring van vijf jaren: lustrum POL., PLUT.

πεντα-έτηρος, niet att., vijfjarig H 315, ξ 419.

πεντα-ετής, vijfjarig HDT. 1, 136, THUC. 1, 112, 23, PL. Leg. 493 e.

πεντα-ετία, ἡ, vijfjaarsperiode, lustrum D. H., PLUT. Pericl. 13, LUC.

πεντ-ἄθλ-εύω, in den vijfkamp meevechten XENOPHAN. 2, 2 D.

πέντ-ἄθλον, τό, de wedstrijd in de vijf lichaams-oefeningen: ἄλμα, δίσκος, δρόμος, πάλη, πυγμαή, *quinqu-ertium* SOPH. El. 691.

πέντ-ἄθλος, δ, — 1 hij, die zich in het πένταθλον oefent of wint PL. Riv. 136 a, — 2 overdr. XEN. Hell. 4, 7, 5.

πεντάκις, adv., vijfmaal PIND. N. 6, 19, AESCH. Pers. 323, *alg. tot* N. T. 2 Cor. 11, 24.

πεντακισ-μύριοι, vijftigduizend HDT. 7, 103.

πεντακισ-χίλιοι, vijfduizend PL. Leg. 737 e, N. T. Mt. 14, 21.

πεντακοσί-αρχος, δ, aanvoerder van vijfhonderd man PLUT. Alex. 76.

πεντα-κόσιοι, 3, vijfhonderd, *sinds* HDT. 6, 13, *tot* N. T. Luc. 7, 41.

πεντακοσιο-μέδιμνος, hvj, die jaarlijks 500 medimnen graan of andere vruchten van zijn land oogst; volgens Solon's verdeeling van de Atheensche burgers de eerste klasse THUC. 3, 16, 4, ARISTOT. A. II. 4, 3, *eld.*

πεντακοσιοστός, — 1 de vijfhonderdste PLUT., (N. T.). — 2 ἡ πεντακοσιοστή, belasting bestaande uit het vijfhonderdste gedeelte van iemands vermogen = $\frac{1}{5}$ % AR. Eccl. 1007.

πεντά-μηνος, van vijf maanden MEN. Epitr. 576.

πενταξός (vgl. διξός), vijfvoudig ARISTOT.

πεντά-πηχυς, εος, van vijf el HDT. 9, 83.

πεντα-πλάσιος, ion. -πλήσιος, vijfvoudig HDT. 6, 13, ARISTOT.

πεντά-πολις, ἡ, verbond van vijf steden HDT. 1, 144.

πεντ-αρχία, αἰ, overheid bestaande uit vijf mannen, *quinqueviratus*, te Carthago na de suffeten de hoogste overheid ARISTOT.

πεντάς, ἄδος, ἡ, het getal vijf; vijftal ARISTOT., PLUT.

πεντα-σταδι-αἰός, van vijf stadien LUC. V. H. 1, 40.

πεντά-στομος, met vijf monden, mondingen HDT. 2, 40.

πεντα-φυλ-ία, ἡ, priestercollege uit vijf phylen gekozen PAP.

πεντά-φυλλος, met vijf bladeren THEOPHR.

πέντᾶχα, adv., in vijf afdelingen M 87.

πεντᾶχῆ, adv., = voorg., ARISTOT.

πεντᾶχού, adv., = voorg., op vijf plaatsen HDT. 3, 117.

πέντε, οἱ, αἱ, τά, adi. num. card., indecl., aeol. πέμπε, ALCAE. 50, 8 ALD., πέμπων gen., *pamph.* πέδε, *vijf*, *sinds* K 317, *alg. tot* N. T. Mt. 14, 17.
(idg. penq^e: o ind. pañca, tochar. B piš, arm. hing, lat. *quinque* osc. *pumperias*, **quincuriae*", o.ier. cōic ω n.bret. *pemp*, got. *fmf* = d. *funf*, lit. *penki*; vgl. o.b. *peñ* eig. vijftal).

πεντέ-γραμμος, met of van vijf lijnen LUC.

πεντε-δάκτυλος, met vijf vingers HIPPOCR., ARISTOT.

πεντε-δραχμία, ἡ, vijf drachmen XEN. Hell. 1, 6, 12.

πεντέ-δραχμος, vijf drachmen zwaar of waard ARISTOT.

πεντε-καί-δεκα, οἱ, αἱ, τά, adi. num. card., indecl., vijftien, *sinds* HDT. 1, 203, *alg.*

πεντε-καί-δεκα-νάια, ἡ, een getal van vijftien schepen DEM. 14, 18.

πεντε-καί-δεκα-τάλαντος, van vijftien talenten waarde of gewicht DEM. 28, 11.

πεντε-καί-δεκατη-μόριον, τό, het vijftiende gedeelte HIPPOCR.

πεντε-καί-δέκατος, de vijftiende PLUT., N. T. Luc. 3, 1.

πεντε-καί-εικοστός, 3, de vijfentwintigste PL. Theaet. 175 a.

πεντε-καί-πεντηκοντ-ετής, vijfenvijftigjarig PL. Rep. 460 e.

πεντε-καί-τεσσαρακονθ-ήμερος, van vijfenveertig dagen HIPPOCR.

πεντε-καί-τριακοντ-ετής (*and. τουτής*), vijfendertigjarig PL. Leg. 774 a.

πεντε-κύμια, ἡ, de vijfde golf, *grooter dan de vier voorafgaande* LUC. (?)

πεντέ-λοχος, naam v. e. gedeelte v. h. Argivische leger THUC. 5, 72, 4.

πεντέ-μηνος, van vijf maanden ARISTOT., PLUT.

πεντέ-μορφος, met vijf gedaanten SOPH.

πεντε-νάϊα, ἡ, afdeling van vijf schepen HELLEN. OXYRH. 2, 4.

πεντε-παλαιστος, vijf palm breed XEN. Cyn. 10, 3.

πεντέ-πους, ποδός, vijfvoetig PL. Theaet. 147 d.

πεντέ-πυλα, τά, poort met 5 doorgangen in Syracuse PLUT.

πεντε-σπίθαμος, van vijf span XEN. Cyn. 2, 5.

πεντε-σύριγγος, v. e. folierwerktuig met vijf gaten, voor hooft, armen en voeten AR. Eq. 1049.

πεντε-τάλαντος, vijf talenten waard, waarbij vijf talenten op 't spel staan AR. Nub. 748, ISAE. 7, 19, DEM.

πεντ-ετηρίς, ἰδος, ἡ, tijdvak, dat met het vijfde jaar gesloten is en dus vier jaren omvat: de om de

5 jaar gevierde Panathenaeen HDT. 3, 97, THUC. 3, 104, 28, ARISTOT. A. II. 54, 7.

πεντ-ετής, vijf jaar durend AR. Ach. 188.

πεντ-ετία, ἡ, = πεντητηρίς, PLUT., LUC.

πεντήκοντα, οἱ, αἱ, τὰ, *adv. num. card., indecl.*, vijftig B 509, *alg. tot n. t.* Luc. 7, 41.

πεντηκοντά-γῦος, met vijftig morgen bouwland I 579.

πεντηκοντά-δραχμος, vijftig drachmen waard of kostend PL. Crat. 384 b.

πεντηκοντα-ετής, vijftig jaar oud PL. Alc. I 127 e; -ετής, -ίδος, *fem.*, THUC. 5, 32, 4.

πεντηκοντα-έρετμος, met vijftig riemen PIND. fr. 176.

πεντηκοντά-παις, παιδος, — 1 vijftig kinderen hebbend AESCH. Sup. 320. — 2 uit vijftig kinderen bestaand AESCH. Pr. 853.

πεντηκοντα-κάρηνος, met vijftig koppen HES. Th. 312 (?).

πεντηκοντ-αρχ-έω, πεντηκόνταρχος zijn DEM. 50, 25.

πεντηκοντ-αρχ-ία, ἡ, het ambt van den πεντηκόνταρχος PL. Leg. 707 a.

πεντηκόντ-αρχος, ὁ, bevelhebber v. e. πεντηκόντορος (XEN.) Ath. 1, 2, DEM.

πεντηκόντερος, ἡ, = πεντηκόντορος, HDT. 7, 184.

πεντηκοντήρ, ἦρος, ὁ, aanvoerder van vijftig man THUC. 5, 66, 34, XEN. An. 3, 4, 21, Lac. 11, 14.

πεντηκοντηρ-ικός, met vijftig roeiers POL.

πεντηκοντ-όργυιος, van vijftig vademen HDT. 2, 149.

πεντηκόντ-ορος (: έρέτω), met en zonder ναῦς, een schip van vijftig riemen PIND. P. 4, 245, THUC. 6, 103, 24, EUR. Iph. T. 1124, POL.

πεντηκοντουτής, ἡ, vijftigjarig THUC. 5, 27, 10.

πεντηκόσιοι, *ep.* = πεντάκόσιοι, γ 7.

πεντηκοστ-εῦω, (als) belasting het vijftigste deel, 2 %, invorderen DEM. 35, 29, HYPER.

πεντηκοστή, ἡς, ἡ, 50e dag na Paschen = Pinksteren N, T. 1 Cor. 16, 8.

πεντηκοστο-λόγος, ὁ π., de pachter van de πεντηκοστή, 2 %, als heffing DEM. 21, 133, HYPER., COM.

πεντηκοστός, de vijftigste PL. Theaet. 175 b; ἡ πεντηκοστή, *nl.* μοῖρα, het vijftigste gedeelte of 2 %, de gewone tol voor uit- en invoer ANDOC. 1, 133, PAP.

πεντηκοστός, ὄος, ἡ, het getal vijftig; *spec.* afdeling soldaten (= bij ons: sectie), het vierde gedeelte van een λόχος bij de Spartanen THUC. 5, 68, 33, de helft bij XEN. An. 3, 4, 22.

πεντ-ήρης, met vijf afdelingen of rijen van roeiers voorzien POL.

πεντ-όγκιος, van 5 unciae, άργύριον EPICH. 5, 6 A.

πέντ-οζος, met vijf takken, v. d. hand HES. O. 742.

πεντ-ώβολος, τὸ π-ον, een stuk van vijf obolen; πεντωβόλου ἡλιάσσειναι, voor vijf obolen rechter zijn AR. Eq. 798.

πεντ-ώρυγος, van vijf vademen XEN. Cyn. 2, 5.

πέος, τό, membrum virile AR. Ach. 158.

(π. < *πεος naast o. ind. pásas- n., lat. pēnis < *pes-ni-s. Vgl πόσθη).

πεπαίνω (πέπων), — 1 rijp-, zacht maken, meest *pass.* HDT. 4, 199, POL., PLUT., LUC. — 2 verzachten, doen bedaren EUR. Heracl. 159, AR. Vesp. 646, XEN. — 3 *intr.* rijp worden AR. Pax 1163.

πεπαί-τερος en πεπαί-τατος, *onregelm. comp. en superl.* bij πέπων, AESCH. Ag. 1365, COM.

πέπαμαι, z. πάομαι.

πέπαν-σις, ἡ, het rijp maken ARISTOT., THEOPHR.

πεπαντι-κός, rijp makend, verzachtend HIPPOCR.

πεπαρεῖν, doen zien, toonen PIND. P. 2, 57. (*vgl.* HESYCH. πεπαρεῖσιμον ἔσφραστον, σαφές, : lat. pāreo).

πέπειρος, *gew.* 2, — 1 rijp, v. vruchten en menschen AR. Eccl. 896; v. meisjes PLUT. Comp. Lyc. c. Num. 4. — 2 zacht gestemd SOPH. Tr. 728.

(πίων : πείρα, z. d. = πέπων : πέπειρα. Daarbij later nieuw masc. π., *vgl.* έταῖρος. Z. πέπων).

πέπερι, εως, *ion.* ιος, τό, peper, peperplant HIPPOCR., NIC.

(*lw.* uit het Oosten, *evenals o. ind.* pippall bes, peperkorrel. Lat. piper < Gr.).

πεπινωμένως, *adv. part. pf. pass. v.* πινώ, met eenvoudige, onopgesmukte schoonheid CIC.

πεπλανημένως, *adv. part. pf. pass. v.* πλανάω, rondzwervend ISOCR. 9, 43.

πεπλάσμένως, *adv. part. pf. pass. v.* πλάσσω, — 1 fictief, voorgewend, *teg.* ἀληθῶς PL. Rep. 485 d. — 2 onecht ARISTOT.

πεπλο-γραφία, ἡ, wordt door CIC. VARRO's werk *Hebdomades* genoemd: beschrijving v. d. πέπλος CIC.

πέπλος, ὁ, — 1 het gewone (wollen) vrouwen-gewaad, *horizontaal in tweeën gevouwen, zoodat naar buiten een minder laag neerhangend gedeelte tot bij de heupen neerviel met „veel plooiën en vouwen”, over het bloote lichaam gedragen* E 734, PIND. P. 9, 120, ATT.: PL. Euth. 6 c; *spec.* de beroemde π., die bij de Panathenaeën aan Athena werd aangeboden. — 2 *vand.* dekkleed, hoes voor stoelen enz. E 194, η 96, voor een *bijkurn* Ω 796.

(= κύκλος: W. q*el-, zó π.: W. pel- vouwen, plooiën, πέ-πλ-ος, dus met *reduplic.* Vgl. δι-πλαξ Γ 126 en voor W. pel- δι-πλόος, d. falten; met -k- πλέκω: -plicāre. Vgl. lat. palla, o.n. feldr(?) mantel met bont afgezet).

πέπλω-μα, τό, omhulling, kleed AESCH. Sept. 1039, SOPH. Tr. 613, EUR., AR. Ach. 426.

πέπνυμαι, NIC. Al. 13 *oor.* έπνύθη, — 1 bezield zijn, gedeeltelijk actief zijn (*vgl.* lat. *animatus: anima*) x 495. — 2 *verzw.* vol tegenwoordigheid v. geest: verstandig zijn Φ 440, *part.* Γ 203, HES. — 3 *part.* (: πνέω) als ademend, levend POL.

(: ποιπνύω. Oorspr. bewegen, actief zijn. Wrsch. *verw.* met πνέω).

πεποιθή-σις, ἡ, vertrouwen N. T. 2 Cor. 1, 15, *vgl.* 2 Cor. 3, 4.

πέπρωται, z. ΠΟΡ(Ω)-.

πεπτι-κός, de spijsvertering bevorderend ARISTOT.

πέπων, ονος, — 1 gestoofd, rijp, v. vruchten HDT. 4, 23, ATT.: AR. Eq. 260, XEN. Oec. 19, 19, THEOPHR.; *overdr.* zacht, vriendelijk. — *Spec. episch in vocativi:* 2 mijn lieve, mijn beste E 109 Z 55 *subst.*, tegen een dier ι 447. — en 3 week: laf, verwijfd B 235, N 120.

(: πέσσω, later πέπω. Invloed v. πίων?).

πέρ. *Semasiol.* ζέτρ > (door het logisch contrast) hoe zeer ook, *vgl.* καί . . . πέρ, ATT. καίπερ of > *versterking, onderstreeping v. h. woord, waarachter het steeds enclitisch staat:* — 1 zeer, μίνυνθά περ A 416. — 2 *logisch:* inderdaad, werkelijk A 211, E 416. — 3 (*in logische*) contrasten, waarin juist door de tegenstelling de nadruk, waarmee men iets staande houdt, *versterkt* wordt: zelis P 104. — of 4 wanneer de tegenstelling wel ten deele zijn invloed

doet gelden: ten minste, althans: in ieder geval, toeh (zóóveel; dit ∞ ofschoon, terwijl Δ 353. — 5 *verzw.*: versterkt en onderstreept het eenvoudig het woord, waarachter πέρ staat: **juist**; vaak niet te vertalen en alleen door een lichte nadruk v. d. stem weer te geven N 447. — **Vaak in verbinding met conjuncties**: εἴπερ, ἔκαστερ enz., z. d. conj. In dit gebruik tot n. t. — *Alg.*, behalve 1 en 2 die slechts episch zijn.

(dubbelvorm v. περί evenals gr. ἑπέρ: o.ind. upári. Juist wegens -πέρ bleef de ι in περί zoo vast. Oorspr. bet. (door iets heen >) over een bepaalde grens heen d. w. z. het zoo begrensde stuk ten minste zeker + nog iets anders > (dit) in ieder geval, vgl. semasiol. lat. utique en undique in ieder geval).

πέρᾱ (vgl. πέραν), — 1 *adv.*, een bep. grens overschrijdend: verder; > boven (iets) uit THUC. 2, 64, 22, SOPH. O. R. 343, Ph. 666, PL. Phaedr. 112 e; > v. tijd XEN. An. 6, 1, 28. — 2 *als praep.*: τινος: verder dan, over, **praegn.** > in strijd met, tegen AESCH. Pr. 30, SOPH. Ant. 334, EUR., PL. Gorg. 487 d.

πέρᾱ-θεν, *adv.*, van de overzijde van dien-, gindschen kant EUR. Heracl. 81, XEN. Hell. 3, 2, 2, LUC. (πέρη-).

πέραι (z. περαι-τερος), naar den overkant: in den vreedem INSCR. Leg. Gort. 9, 43.

περαιᾶς, ου, ὄ, soort visch: mugil ARISTOT.

περαιή, ἡ, z. περαιῶς.

περαιῶν, f. ανῶ, aor. ἐπέρᾱνα, — 1 tr. „eindigen”: voltooiën, **praegn.** met goed succes... tot stand brengen, *pass.* tot stand komen, vervuld worden AESCH. Pers. 699, THUC. 6, 86, 26, SOPH. Ai. 22, EUR., AR. Vesp. 799, PL. Gorg. 454 c, MEN. — 2 begrenzen; *spec.*: perf. *pass.* eindig zijn PL. Parm. 145 a, ARISTOT. — 3 met woorden bereiken: behandelen, afhandelen PL. Theaet. 207 e, Rep. 392 d. — *intr.* 4 „ten einde loopen”: zich uitstrekken v. plaats, PIND. P. 10, 28; een grens vormen MELISSUS 5 D. — 5 doordringen, δι ὧτων AESCH. Ch. 56.

(z. πειραιῶν, πείραξ en πέρας).

περαιῶς (vgl. πέρᾱν), aan de overzijde gelegen; ἡ περαιᾶ, ion. -αῖη, sc. γῆ, het land aan de overzijde HDT. 8, 44, POL.

περαιῶν, — 1 intr. oversteken, overvaren, τι INSCR. Leg. Gort. 7, 12, THUC. 2, 67, 6; 4, 121, 23. — 2 overzetten, τινά τι POL.; *pass.* (refl.), m. aor. *pass.*: hetz. ω 437, HDT. 5, 14, THUC. 4, 120, 3, AR. Ran. 138, XEN., POL.

περαι-τερος, — 1 *als comp.* bij πέρα, verder zich uitstrekkend PIND. O. 9, 105. — **Adv. π-τέρω**: 2 verder, ook m. gen.: dan... AESCH. Pr. 247, SOPH. Tr. 948 te ver; te verregaand, *overdr.*, PL. Gorg. 484 c, POL., N. T. Act. 19, 39. — 3 *verzw.*: meer, bij adj. SOPH. Tr. 947.

(eig. v. *πέραι, locat. v. *πέρᾱ gevormd).

πέρᾱν, ep. ion. πέρην, *adv.*, eig. als-, met een overtocht > naar, aan de overzijde: — 1 **aan gindsche zijde van**, τινος, of abs. over, ἄλλος B 626, HES., PIND. N. 5, 21, HDT. 6, 44, ATT.: THUC. 1, 111, 19, TR.: AESCH. Ag. 1200, PL. Critias 108 e, N. T. Joh. 6, 22 en 17 bij beweging. Vaak als subst.: τὸ πέρᾱν, de overzijde ATT.: XEN. An. 4, 3, 29, N. T. Mt. 8, 18. — 2 over (een bep. grens); verder, meer dan, τινος, ook *overdr.* PIND. I. 5, 23, N. 7, 75, EUR. Hipp. 1053.

(adverb. acc. v. *πέρᾱ, vgl. locat. περαι-[τερος],

instrum. (?) πέρᾱ. W. per- doorboren, door iets-, over iets heen gaan, vgl. κύματα πείρων Ω 8, β 434. *Verw.* is lat. per-peram eig. over de grens ginds heen: over de streep).

περαντι-κός, geneigd een besluit te nemen: doortastend AR. Eq. 1378.

περ-άπτω = περι-άπτω, PIND. P. 3, 52.

πέρας, ἄτος, τό, πείρας PIND. P. 4, 222, περᾱτων gen. pl. ALCAE. 135 ALD. — 1 **einde**, uiteinde PIND., PARM. 8, 26 D., AESCH. Pers. 632, THUC. 1, 69, 15, EUR., PL. Phaedr. 254 b, MEN. Georg. 49, N. T. Mt. 12, 42; begrenzing EPICUR. 88 Us. Adv. (τὸ) π., ten slotte AESCHIN. 1, 61, DEM., MEN. Epitr. 70, POL. — 2 **praegn.**: volmaking; *spec.* hoogste macht DIN. 3, 16.

(= Π πείραξ, z. d., eig. oude r/n stam; W. per+πρ/η-tos. Voor suff. φαρ < πρ vgl. ἄλειαξ: ἄλευρον e. dgl.).

περᾱσι-μός, waaroever men oversteken kan PLUT. **πέρᾱ-σις, ἡ**, *overdr.* het overgaan van het leven in den dood SOPH. O. C. 103.

περᾱτο-ειδής, van nature-, van aard begrens d. PL. Phil. 25 d.

περᾱτή (πέρας), ἡ, — 1 gezichtseinder, Westelijke horizon ψ 243, CALL. — 2 de onderste hemelheft ARAT. 499.

περᾱτός, ion. περητός, soms 2, = **περᾱσιμός** PIND. N. 4, 69, HDT. 1, 189 met νησί, PLUT.

περᾱτώ, begrenzen ARISTOT.

I. περᾱώ (z. πέρᾱν), f. ἄσω, ep. ion. ἡσω, — **Tr.**: 1 doorboren (vgl. πέρω), doordringen door, τι of abs. E 291, abs. Φ 594. — 2 oversteken, overgaan, overschrijden, doorklieven, doorkliefen ζ 272, M 53, τι PIND. P. 3, 76, abs. I. 2, 41, THEOGN. 427, AESCH. Pr. 718, SOPH. Ai. 461. — 3 *overdr.* doorgaan: doorstaan, κίνδυνον AESCH. Ch. 270. — 4 *overdr.* overschrijden AESCH. Eum. 489. — 5 v. tijd: doorleven XEN. Lac. 4, 7. — **Intr.**: 6 δόβ-δρ-ingen, διὰ κροτάφοιο Δ 502. — 7 oversteken, naar den anderen kant varen, gaan door x 508, THEOGN. 906, TR.: SOPH. Ant. 337, XEN. Mem. 2, 1, 31; ook v. tijd. — 8 den ingang doorgaan: naar buiten treden SOPH. O. R. 531.

II. περᾱώ, f. ἄσω, att. περῶ, ep. περᾱσσω, pf. *pass.* πεπερήμυι Φ 58, („over zee”) **verkoopen**, *spec.* v. slaven Φ 40, 58, ξ 297.

(vgl. πέρηνμι, = περ(η)ᾱ-μι, W. perᾱ- met nasaalinflex, z. πείρω, πέρᾱν. Juist in de Grieksche archipel is de oorspr. bet. naar den overkant brengen, van eiland tot eiland handel drijvend *duidelijk*. In ep. vormen invloed v. πέρας, dat echter zelf niet bij HOM. voorkomt. Vgl. οκιδόρημι: οκιδά(σ>)νήμμι).

περγᾱμα (z. volg.), τά, burcht, *spec.* v. Troia AESCH. Pr. 956 v. d. Godenburcht, SOPH. Ph. 353 *eld.* **περγᾱμός**, burcht v. Troia en *eld.*, z. Δ 508, Z 512, EUR. Ph. 1098.

(suff. -ᾱμος, vgl. ποταμός. Idg. perg(h): in π., got. faurguni berg ∞ bherg- in ndl. berg, korte phase bhrg-: got. bauigs stad, ndl. burg, burcht. Oorspr. ἀ κρ ὀ-πολις. Vgl. πέρυγος).

πέρδῖξ, ἱκος, ὄ, ἡ, patrijs SOPH., AR. Av. 297, ARISTOT.

(msch. bij de W. v. περκνός, vgl. voor δ s v. πέρδαλις. Volksetym. met πέρδομαι verbonden wegens het tjoekend geluid bij het opvliegen?)

πέρδω, gew. πέρδομαι, pf. πέπορδα, aor. (alleen in samenstelling) -επαρδον, een wind laten AR. 115, Nub. 392.

(naast W. pezd- [z. βδέω] staat een W. per(z)δ-,

die beide klanknabootsend zijn: o.ind. pardatē hij laat een wind, alb. pjerθ hetz., ohd. ferzan, d. furzen, lit. pėražu ik laat een wind).

πέρη-θεν, adv., ion. = πέραθεν, LUC.

πέρην, adv., ion. en ep. = πέραν.

περη-τήριον, τό, boor HIPPOCR.

περητός, 3, = περατός.

(περ-τίθημι), aor. περ-θέσθαι enz. = περι-τίθημι, SAPHO 80, 1 (?) ALD., ALCAE. 92, 2 ALD.

πέρθω, f. πέρσω, aor. ἔπραθον en ἔπερσα, f. med. πέρσομαι, pass. Ω 729, wortel-aor. πέρθαι (< περθ-σθαι) in pass. bet. II 708, — 1 verwoesten, vernielen B 660, α 2, PIND. P. 1, 54, HDT. 7, 220; 8, 77 orak., TR.: AESCH. Sept. 325. — 2 vernietigen, dooden TR.: SOPH. Ai. 1198, EUR. Herc. 700.

(W. dher+dh- z. παράω, lat. ferio. Vgl. o.ind. bardh- snijden, hakken, lat. forfex schaar, o.i.e. brissim ik breek, o.n. barāa bijl, ndl. (helle)baard).

ΠΕΡΙ(Ι), Gebruik:

I. ADV.: — 1 rondom, in de rondte A 236, Γ 384. — 2 (aanv.: vergelijkend anderen overtreffend z.b.) > abs. in hooge mate, zeer, περί μὲν θείων ταχὺν ἦδὲ μαχητῆν δ 202. — N.B. Vaak is moeilijk uit te maken en ook onbelangrijk, of π. adv. is of reeds met een v.w.u., in tmesis staande, een nieuwe eenheid is gaan vormen, vgl. B 43.

II. PRAEP. Oorspronkelijk slechts m. gen. z.b. Bij het adv. περί kon nader verklarende acc. of dat. (ook locat.) komen; later groeiden ook deze beide weer samen, waardoor π. als praep. m. acc. en dat. in het leven trad. Bijv. ξ 146 oudere toestand: περί γάρ με φίλει καὶ κήδετο θυμῶ, > ε 36 μιν περί κῆρθρον ὡς τιμήσουσι; d. w. z. van alle kanten of zeer in-hun-hart > (rond) in hun hart.

A. m. gen.: — 1 om, rondom, bij rust en beweging, handeling rondom iets: περί πρότιος βεβαῶς ε 130, alg. tot n. t. Act. 25, 18. — 2 om, bij rust en beweging, om het (betwiste, enz.) middelpunt weer te geven: περί νεκροῦ δημοκόου P 734. — 3 over > wegens, om aan te duiden wat in het middelpunt van een gedachte (angst bezorgdheid), vraag of mededeeling staat: περί νόστου ἀκούειν τ 270; alg. tot n. t. vaak: Mt. 22, 42; verzw. aangaande n. t. Luc. 42, 19. — en 4 om, om het doel aan te duiden PL. Prot. 318 a. — 5 (z.b., incl.) voor of boven iem, iets: hem overtreffend, meer dan, περί πάντων ἔμμεναι A 287, ook δ 231. — N.B. περί πολλοῦ (ποιεῖσθαι), zelden π. οὐδενός π. LYS. 12, 7, hoog enz. schatten HDT. 7, 181, ATT.

B. m. acc.: — 6 om, om . . . heen, meest v. beweging om iets heen of van handeling rondom iets, vgl. περί δὲ σφέας ἦλυθ' ἰωή aanv. kwam tot hen (van) rondom ρ 261. — 7 ook bij rust B 757 alg. tot n. t. Mt. 3, 4, Mc. 9, 42. — Spec.: οἱ περί τινα, iemds omgeving > iem, dan zijn omgeving ATT.: PL. Crat. 440 c, XEN. An. 1, 5, 7; > iem, zelf POL. — 8 bij grootere ruimten: . . . rond, langs . . . op verschillende punten, λέξασθαι περί ἄστου Θ 519; > . . . rond in, ἐλισσόμενοι περί δίνας Φ 11, HDT. 3, 61, ATT.: THUC. 6, 2, 2. — 9 > om (bij), v. e. doel, waarom de handelingen zich groepeeren περί δείπνον πᾶσθαι δ 624, alg. tot n. t. Luc. 10, 40. — Overar.: 10 v. tijd en getal: om en bij, omstreeks HDT. 8, 6 alg. tot n. t. Mt. 20, 3. — 11 (uit 9) met betrekking tot, ten opzichte van, met het oog op, over (> jegens, tegen) HDT. 7, 145, alg. tot n. t. Mc. 4, 19 en bij Paulus: 1 Tim. 6, 21 eld.

C. m. dat.: — 12 om, v. rust (liggen, zitten,

gehecht zijn e. dgl.) M 464, PIND. I. 3, 54, ΒΑCCH. 7, 50, HDT. 1, 171, ATT.: (DICHT.) AESCH. Ag. 1265, SOPH. Ant. 1240. — 13 v. handeling: rondom iets, μάρασθαι Σ 453. — 14 > over, μάχεσθαι περί κτεάτεσσι ρ 471, PIND. O. 13, 45. — 15 vand. bij w.v. van vreezen, bezorgd zijn: om, over K 240, HDT. 7, 212, ATT.: PL. Prot. 322 c, Theaet. 148 c. — 16 omgekeerde van 15: niet het middelpunt van emoties voor de omstanders, maar de oorzaak in het midden inwerkend op de omgeving: om, door, tengevolge van, meest v. verhinderende oorzaak PIND. P. 5, 58, AESCH. Pers. 696 ω Ch. 548). — N.B. Anastrophe (πέρι) komt vaak voor: HOM.: H 301, PIND., ATT. —

III. IN COMPOSITA: 1 rondom, om-. — 2 bovenmate, zeer, over-. — 3 > over(-blijven, -leven).

(eig. locat. v. *περ-, zooals αντί locat. v. *ἀντ- voorkant: gezicht. W. per- z. πείρω, πέραν enz. door iets heengaan; eig. dus π. „in de opening". Deze bet. ontwikkelde zich nu in 2 richtingen: (a) bij het doorgaan tusschen twee groepen, twee concurrerende machten, winners e. dgl > hen vóór-komend, overtreffend; (b) in het dóór-boren, > in het gat van (gen. subiect. = gemaakt door) bijv. de speer. Zoo was het bijv., maar eeuwen vroeger, geweest met uitdrukkingen als: περί δουρί πεπαρομένη (zelfde W.) Φ 571, περί δουρί ἦσπαυε N 570, λ 424, SOPH. Ai. 828; > rondom Casus: Oorspr. was dus slechts de gen. bij περί (afh. v. h. subst. per-) op zijn plaats, en deze casus is en bij HOM. en in klass. Gr. de overheerschende gebleven. Later zijn, toen π. een „praep." was geworden, ook acc. en dat. in gebruik gekomen; de dat. leeft in klass. Gr. al bijna niet meer en komt in KOINE en N. T. niet voor en Paulus bijv. gebruikt π. c. acc. bij voorkeur in de over d r. verzw. bet.: betreffende > van. — Wegens het verw. πέρ (z. d.) heeft περί zijn i hardnekkig vastgehouden vóór voc.; aeol. περῶ- > περρ- en later > περ-, vgl. reeds Περαϊβοί B 749, teg. Περαϊβοί en SAPHO περροθήμας 96, 15(?) ALD Naast περροθήμας ii. 98, 9 ALD., hier is dus geen sprake van elisie van v. — Verw. zijn: o.ind. pári rondom, o.p. pariý rondom, over > te boven gaand, alb. per om > wegens, lat. per, ook per-magnus ω περί-δηλος, cymr. er, yr om > wegens, germ. *fer- als praefix, lit per door iets heen, per-daũg zeer veel, o.b. pré- door-, over . . . heen).

περι-αγγέλλω, — 1 rondom verkondigen, afkondigen, HDT. 7, 1, THUC. 4, 122, 29, DEM. 21, 4. — 2 overal de levering gelasten van THUC. 7, 18, 13.

περι-αγείρω, rondgaan en inzamelen PL. Rep. 621 d. περι(ι)άγεις, boeot. = -ής (περρ- z. περί incl.), zeer eerwaardig CORIN. 5, 86 ALD.

περι-ἄγής (ἄγνυμι), omgebogen PLUT. 494 b.

περι-αγώνίζω, de handen achterom op den rug binden HIPPOCR.

περι-αγνίζω, rondom reinigen PLUT., LUC. Necym. 7.

περι-ἄγνυμι, pass.: — 1 in de rondte breken, weggalmen v. d. stem Π 78, vgl. HES. Sc. 279. — 2 rondom breken, wegrimpelen, ὕδωρ AP. RH.

περι-άγω, — 1 rondleiden HDT. 3, 85, PL. Phaed. 230 d. — 2 omdraaien AR. Pax 682, PL.; pass. zich omdraaien EUR. Cycl. 686. — 3 v. koorwaar: overal langs vervoeren, venten PL. Prot. 313 d. — 4 overal langs meevoeren PL. Phaedr. 247 c. — 5 naar achteren buigen en vastbinden, χεῖρε LYS. 1, 25. —

6 med. met zich meenemen, bij zich hebben XEN. Mem. 1, 7, 2; = *act.* n. t. 1 Cor. 9, 5. — **7 intr.** rondgaan n. t. Mt. 4, 23; > rondstropelen Act. 13, 11.

περι-αγωγεύς, ὁ, werktuig om rond te draaien LUC. **περι-αγωγή; ἡ**, — **1** wenteling, wending PL. Polit. 269 e, Rep. 518 d. — **2** draai, list PLUT. — **3 concr.** slinger POL.

περι-ᾄδω, van alle kanten bezingen PLUT., LUC. **περι-ᾄθρω**, van alle kanten beschouwen (PL.) Ax. 370 d.

περι-αίρεσις, — **1** rondom wegnemen THEOPHR. — **2** uiterlijke kenmerken der phaenomenen EPICUR. 55 Us.

περι-αίρετός, rondom afneembaar THUC. 2, 13, 3, PLUT., LUC.

περι-αίρέω, — **1** rondom, van alle kanten wegnemen > sloopen, *τελεχῆ* HDT. 3, 159, THUC. 4, 133, 13, LYS., PL., n. t. 2 Cor. 3, 16; geheel wegnemen n. t. Hebr. 10, 11. — **2 med.** zich iets (rondom) afnemen, *zegebring, kransen enz.* HDT. 3, 41, PL. Symp. 213 a, DEM. 26, 5. — **3** > ontzegelen HDT. 3, 128. — **4** losmaken, gereed maken, *ἀγκύρας* n. t. Act. 27, 40.

περί-αῖτος, — **1** in de rondte draaiend PLUT. 974 e. — **2 v. stemming** in zijn tegendeel omslaand PLUT. Comp. Lys. c. Sull. 3.

περι-αλγέω, overal pijn hebben THUC. 4, 14, 9, (PL.) ANTIPHON 54 D.

περι-αλγής, zeer droevig PL. Rep. 462 b, COM., PLUT.

περι-αλείφω, rondom bestrijken, -overtrekken PL.

Critias 116 d, THEOPHR., PLUT.

περι-αλλος (*hypostase uit περί ἄλλων* boven anderen uit), *als adv.*, π-α, bijzonder, uitnemend HYMN. 18, 46, PIND. P. 11, 5, SOPH. O. R. 1218, (AR. Th. 1070).

περι-αλουργός, rondom met purper geverfd: rondom besmet AR. Ach. 856.

περι-αμπέχω, rondom bekleeden PL. Phaed. 98 d; *med.* zich omhullen PL. Symp. 221 e.

περι-αμπέχω, = *voorg.*, EUR. Med. 282(?), AR. Eq. 893.

περι-αμύττω, overal verscheuren, *overdr.* (PL.) Ax. 365 d.

περι-αμφιέννυμι, van alle kanten omkleeden PL. Tim. 76 a.

περι-αναγκάζω, met geweld omdraaien HIPPOCR.

περι-αντλέω, rondom op iets uitschudden PLUT.

περί-απτος, — **1** slechts even omgehangen: uiterlijk ARISTOT. — **2 praegn. spec.** τὸ π-ον, amulet PL. Rep. 426 b, PLUT.

περί-ἄπτω, — **1** ombinden, omknoopen PIND. P. 3, 52, *περ(ρ)-ᾶ (aeol.)* — **2 overdr.** aandoen *smaad, kwaad* LYS. 21, 24, AR. Pl. 590, PL. Ap. 35 a, XEN., DEM. — **3** van alle kanten aansteken n. t. Luc. 22, 55.

περι-αρμόζω, rondom goed aanvoegen AR. Ecol. 274, (PL.) Ax. 366 a, PLUT.

περί-ασις, ἡ, modulatie v. d. stem PLUT. 41 d.

περι-αστρέπτω, rondom bliksemen n. t. tr. Act. 9, 3, *intr.* 22, 6.

περί-αυγος, omstraald ARISTOT.

περι-αυτολογέω, ἡ, het spreken over of het prijzen van zich zelf PLUT.

περι-αυχένιος, rondom den hals gaand HDT. 3, 20.

περι-βᾶδην, *adv.*, met de beenen van elkander af, schrijlings *te paard* PLUT. Artax. 14.

περι-βαίνω, — **1** = ἀμφι-βαίνω, over een gevallene, gewonde zijn beenen aan beide kanten

plaatsen: verdedigen, τινος, ook τινη, E 21, P 80. — **2 v. geluid:** omklinken, omgonzen, τινη SOPH. Ant. 1209. — **3 obsc.** zich om iets sluiten AR. Lys. 979. — *en* **4** schrijlings omklemmen PLUT.

περι-βάλλω, — **1 omwerpen**, τί τινος, iets om iets χ 466; τι(να) τινη, met iets HDT. 4, 60. — **2 spec. de armen...** = omarmen, omhelzen, ook *zonder χειρας e. dgl.* AR. Th. 914, PL. Symp. 191 a; Phaedr. 256 a, MEN. Perik. 36; houden van XEN. Cyn. 1, 5, 29. — **3 spec.: kleedingstukken**, τί τινη ὡ omkleeden, bekleeden, τινά τινη AESCH. Ch. 576, *med.* Sept. 871, EUR. tot n. t. Apoc. 3, 18 ὡ Mt. 25, 36, ook τινά τι Joh. 19, 2 — **4 overdr. bijv.** τινα κατὰ ὡ ὄκτων τινη vgl. ANTIPH., EUR. Or. 906 ὡ Iph. A. 934, PLUT. — **5 spec.** vangen HDT. 1, 141 *in eenmet.* — **6 verzw.:** overdr. toekennen, toeschrijven HDT. 1, 129. — **7 vaardig, snel maken...** om iets Σ 479 tot n. t. Luc. 19, 43, ὡ τι(να) τινη, iets met iets ommuren, omheinen HDT. 2, 91, *med.* voor zich zelf muren optrekken HDT. 1, 141. — **8 intr.** zeilen, varen om iets, τι, heen HDT. 6, 44. — **9 over** (een lijn) **heenwerpen** (z. *περ*): overtreffen, τινά τινη, iemd door, in iets Ψ 276, ο 17. — **Med.: 10** zich zelf iets omwerpen, omdoen: aantrekken, τι χ 148 *alg. tot n. t.* Mt. 6, 31. — **11 overdr.** zich toeëigenen, τι HDT. 3, 71; 9, 39, XEN. An. 6, 3, 3, ISOGR. 4, 36; innemen HDT. 6, 24.

περι-βαρίδες, αἱ, soort vrouwenschoenen AR. Lys. 45, 47, COM.

περί-βαρος, (al te) zeer zwaar AESCH. Eum. 161.

περί-βλεπτος, van alle kanten aangezien: algemeen geacht en bewonderd EUR. Herc. 508, XEN. Mem. 3, 4, 1, HYPER., EPICUR. 141 Us., LUC.

περι-βλέπω, — **1** rondkijken (naar iets, τι) acht slaan op XEN., SOPH. O. C. 996. — **2** rondom bekijken, bewonderen: eeren EUR. Ph. 551, POL., ook *med.* — **3** aankijken n. t. Mc. 3, 5 *med.* — **4** omkijken n. t. Mc. 9, 8 *med.*

περί-βλεψις, ἡ, — **1** rondzien ARISTOT. — **2** omzichtigheid PLUT.

περί-βλημα, τό, omhulsel: bedekking PL. Polit. 280 b.

περι-βόητος, 2, — **1 ongunstig:** rondom, overal nageroepen, uitgekreten LYS. 3, 30, MEN. Perik. 281, DIOD. — **2 gunstig:** beroemd THUC. 6, 31, 4. — **3** door geschreeuw omgeven SOPH. O. R. 191. — **4 act.** rondom of in het wilde weg schreeuwend PL. Phil. 45 e.

περι-βόλαιον, τό, mantel, kleed EUR. Herc. 549, PLUT., n. t. Hebr. 1, 12.

περι-βολή, ἡ, — **1** het omwerpen, omslaan, χειρῶν omhelzing EUR. Iph. T. 903, PLUT. — **2** (omdoen, aantrekken v. *kleedingstukken* >) kleedingstuk; *overdr.* muurbekleding, omheining EUR. Ion 1133; omhulsel PL. Polit. 280 b. — **3** omtrek, omvang HDT. 4, 79, THUC) 8, 104, 21, POL. — **4** poging zich toe te eigenen XEN. Hell. 7, 140. — **5 vand.** doel, bedoeling ISOGR. 5, 16. — **6 spec.** afgeronde periode vgl. QUINT. 4, 2, 117 *circumiecta oratio*.

περί-βολον, τό, hoer voor een pijl TIM. Pers. 27.

περί-βολος, ὁ, — **1** het omhullende: doorkist EUR. Tr. 1141; vel Ion 993. — **2 adj.** EUR. Iph. A. 1477. — **3** ommuring, muurgordel THUC. 1, 89, 20, PL., POL., PAP. — **4** grens, greppel PAP.

περι-βόσκω, rondom laten grazen, -afweiden NIC., CALL.

περί-βουνος, van alle kanten door heuvels omgeven PLUT. Philop. 14.

περί-βραχιόνιον, τό, armband XEN. Cyr. 6, 1, 51.

περί-βραχιόνιος, om den arm PLUT. Demosth. 30.

περί-βρύχιος, rondom in het water: ὀδματα, rondom rijdend SOPH. Ant. 336.

περί-βύω, rondom stoppen in τί τινα LUC. Gall. 11.

περί-γείω, rondom de aarde gaand PLUT. 745 b.

περί-γενητικός, overwinnend, τινος PLUT.

περί-γίγνομαι (περί = boven vijandige machten uit, 2. περί *int.*), — 1 de moeielijkheden te boven komen, eraf komen: overblijven, in leven blijven uit of ondanks iets, τινος *of abs.* HDT. 1, 122, THUC. 6, 8, 9, PL. Tim. 23 c. — 2 als resultaat of overschot ergens uit, τινος, te voorschijn komen THUC. 2, 39, 3 v. e. *voordeel*, XEN. An. 5, 8, 26, POL., PLUT. — 3 het van iemd, τινος, winnen, hem overtreffen Ψ 318, Φ 102, HERACL. 114 D., HDT. 2, 121, 5, ATT.: PL. Symp. 219 c. — 4 overwinnen HDT. 1, 214, THUC. 6, 16, 20, PL. Menex. 242 e. — 5 te slim zijn, aan iemds aandacht ontsnappen PL. Leg. 905 a.

περί-γλάγῃς, vol melk II 642.

περί-γληνάομαι, rondkijken THEOCR. 25, 241.

περί-γλισχρός, zeer kleverig HIPPOCR.

περί-γλωσσος, zeer vaardig met de tong PIND. P. 1, 42.

περί-γνάμπτω, ergens, τι, omheen buigen, -zeilen ι 80.

περί-γράμμα, τό, een aan alle kanten begrensde, omheinde plaats LUC.

περί-γραπτός, begrensde, beperkt THUC. 7, 49, 29.

περί-γραφή ἢ, — 1 omtrek, omlijnning PL. Leg. 768 c. — 2 begrenzing, omschrijving POL. — 3 omtrek: voetspoor AESCH. Ch. 207.

περί-γράφω, — 1 omschrijven: omlijnen, afbakenen HDT. 8, 137, AR. Pax. 879, PL. Rep. 365 c, POL. — 2 bepalen XEN. Mem. 1, 4, 12, ARISTOT., PLUT. — 3 tusschen haakjes zetten: uitschrappen PLUT. — 4 *vand.* uit (de burgerlijsten) schrappen AESCHIN. 3, 209.

περί(ρ)-ίδαίος, rondom de Ida PIND. fr. 154, Pae. 4, 51 D.

περί-δάκρυτος, luid weenend EUR. Ph. 330(?)

περί-δέης, zeer angstig HDT. 7, 15, THUC. 6, 59, 28, ARISTOT. ISOCR. 4, 151; ook μετ' αὐτῶν 3, 80, 10.

περί-ΔΦΕΙ-, aor. -δδ (< δφ) εἰσαν *enz.*, perf. -δεῖδια / < δέδφια], zeer bezorgd, bevreesd zijn, τινα O 123, τινος = vreezen K 93, met μή N 52.

περί-δειπνον, τό, begrafenismaaltijd COM., DEM. 18, 288, PLUT., LUC.

περί-δέξις, vgl. ἀμφιδέξις, — 1 aan beide zijden rechtsch: > buitengemeen „handig”, niet linksch Φ 163. — 2 slim AR. Nub. 950.

περί-δέριαιον, τό, halsband AR., PLUT. Sertor. 14, LUC.

περί-δέρ(ρ)αιος, om den hals (zich bevindend) PLUT. Galba 17.

περί-δέω, ombinden AR. Eccl. 127, N. T. Joh. 14, 44; *med.* zich iets om- of aanbinden HDT. 4, 176, AR. Ran. 1038, PLUT.

περί-δίδομαι, aor. *coni.* 1 dual. -δώμεθον Ψ 485(?), wedden om iets, (περί) τινος (*eig. van de algemeene inzet, de pot, de te verdeelen buit, waarvoor men opboud?*), τρίποδος Ψ 485, ψ 78, AR. Eq. 790, Nub. 644.

περί-δίνέω, *pass. intr.*: ronddraaien: rennen rondom, τι X 165, (PL.) Locr. 97 c, PLUT., LUC.

περί-δίνως, ὁ, zwerver, zeeroover PL. Leg. 777 c.

περί-δράσσομαι, met de handen iets, τινος, omvatten PLUT. Cam. 26.

περί-δρομή, ἡ, kringloop, ἐτῶν EUR. Hel. 776, XEN. Cyn. 10, 11, PLUT. Aemil. 20 rondloopen.

I. περί-δρομος, — 1 rondlopend, zwerfend AESCH. Supp. 349, AR. Ran. 473. — 2 *praegn.* vagebond, loszinnig THEOGN. 581. — 3 om iets heen loopend v. d. *wielmaat* E 726, αὐλή ξ 7, ἀντοξ E 728; *subst.*: *spec.* touw om het net samen te trekken XEN. Cyr. 2, 6. — 4 omgevend, bedekkend AESCH. Sept. 495, EUR. — 5 (*pass.*) waar men aan alle kanten omheen kan loopen, κολώνη B 812, AP. RH.

II. περί-δρομος, ὁ, omtrek, rand EUR. Tr. 1197, PL. Critias 116 b, XEN., PLUT.

περί-δρύπτω of -δρύφω, rondom schaven of (het vel) openhalen Ψ 395.

περί-δύω, iemd iets rondom = als lichaamsbedekking uittrekken χιτώνας A 100, ANTIPH. 2 β, 5, HYPER., APPIAN. — *Constr.*: τι τινος *of* τινα (τι).

περί-ελάς, ἄδος, *fem.* in de rondte loopend, kringvormig ALEXANDR.

περί-ελέω, iets, τι, binden om iets, τι XEN. An. 4, 5, 36 (*of* περι-ἔλλω).

περί-ελίσσω, *ion.* = περιελίσσω, HDT. 8, 128, PL. Prot. 342 b.

περί-εμι (εἰμι), — 1 zijn rondom iets, τινα THUC. 7, 81, 28. — 2 zijn vóór iemd anders, τινος: overtreffen σ 248, HDT. 3, 146, ATT.: PL. Prot. 342 b, DEM., POL. — 3 *spec.*: *in getal* . . . talrijker zijn dan XEN. An. 1, 8, 13. — 4 *abs.* over zijn, overblijven, de moeilijkheden te boven komen, in leven blijven HDT. 1, 11; 1, 121, AR. Eccl. 1035, THUC. 1, 89, 22. — 5 *vand.*: *spec.* als rest, als winst, als resultaat voor iemd overblijven: het gevolg zijn ATT.: DEM. 12, 7, PLUT.

περί-εμι (εἰμι), — 1 rondgaan, rondloopen HDT. 2, 138, AR. Pl. 709, PL. Symp. 193 a; afleggen een sterrebaan(?) ΕΡΙΟΥΡ. 114 Us. — 2 de rij langs gaan: overgaan op, ἀρχῆ HDT. 1, 120. — 3 τι, langs-, doortrekken, inspecteeren HDT. 5, 33, XEN. An. 7, 1, 33. — 4 v. *tijd*: verlopen HDT. 2, 121, 1, THUC. 1, 30, 19, XEN. Hell. 3, 2, 25.

περί-εργω, rondom insluiten THUC. 1, 106, 16, D. H.

περί-εἶρω, rondom in een rij inslaan of insteken HDT. 2, 96.

περί-εκτικός, omvattend, bevattend PLUT., LUC.

περί-έλασις, ἡ, rijweg in een kring HDT. 1, 179.

περί-ελαύνω, — 1 snel rond voeren, de rij langs laten gaan, κύλικας XEN. Symp. 2, 27. — 2 van alle kanten opdrijven, in het nauw brengen HDT. 1, 60, AR. Eq. 290, 887, DEM. 42, 32. — 3 *med.* voor zich overal samendrijven, verzamelen POL. — 4 *intr.* rond rijden HDT. 1, 106, THUC. 7, 44, 6, XEN., ARISTOT. A. II. 14, 4.

περί-έλευσις, ἡ, het rondloopen PLUT. 916 d.

περί-ελίσσω, *att.* -ττω, — 1 *act.* omwikkelen XEN. Cyn. 6, 17; *med.* zich iets, τι, omwikkelen PL. Prot. 342 c, *pass.*: zich om iets wikkelen EMPED. 45 D. PL. Phaed. 112 d, ARISTOT. — 2 *overdr.* beramen, verzinnen PLUT. Crass. 29.

περί-έλω, in de rondte, overal langs meetrekken PL. Prot. 352 c, XEN. An. 7, 6, 10.

περί-έννυμι, *med.* zich omdoen, τι HES. O. 539.

περί-έπω, (van alle kanten) behandelen HDT. 1, 73; 2, 115, XEN. Hell. 3, 1, 16, LUC.

περί-εργάζομαι, — 1 *eig.* over (de streep, het normale heen) werken: onnoodige, nuttelooze, ev. andermans dingen doen of maken; *praegn.* zich vruchteloos aftobben HDT. 2, 15; 3, 46, AR. Eccl.

220, PL. Ap. 19 b, DEM. 32, 28, POL., LUC., N. T. 2 Thess. 3, 11. — **2** *verzw.* nog meer doen ANTIPH. 2, 83.

περιεργία, ή, — 1 bemoeiing met de zaken van anderen: nieuwsgierigheid (PL.) Sis. 387 d, PLUT., LUC. D. Deor. 7, 4. — **2** groote dienstvaardigheid THEOPHR. Char. 13, LUC. V. H. 1, 5.

περιεργος, — 1 zich onnoedig (uitvoerig e. *agl.*) of zich met onnoedige dingen bezig houdend LYS. 12, 35, PL. Polit. 268 c, ISOCR. 1, 27, 4, N. T. 1 Tim. 5, 13; *praegn.* π-α tooverij Act. 19, 19. — **2** (*pass.*) met onnoedige, onnatuurlijke zorgvuldigheid vervaardigd: gekunsteld of bijgeloovig PLUT. Alex. 2, LUC.

περιεργω, = **περιεργω,** HDT. 2, 148.

περιέρω, rondwalen AR. Eq. 533, rondloopen PL. Ap. 30.

περιέρχομαι, — 1 om (iemand) heengaan, -loopen, rond-, langs loopen HDT. 7, 225, N. T. Hebr. 11, 37; *spec.* omvaren Act. 28, 13. — **2** de rij langs loopen: overgaan op, *ελε,* v. d. *regeering,* ziekten HDT. 1, 7; 187; PL. Leg. 866 b, PLUT. — **3** *praegn.* omsingelen: bedriegen HDT. 3, 4, AR. Eq. 1142, PLUT. — **4** v. *tijd:* rondloopen: verstrijken HDT. 2, 93, XEN. Cyr. 8, 6, 19. — **5** *verzw.* geraken in HDT. 1, 96. — **6** bereiken HDT. 8, 106. — **7** ergens op uitloopen HDT. 7, 88.

περιεσθίω, rondom afknagen LUC. Merc. Cond. 26.

περιεσκεμμένως, *adv. part. pf. van περισκοπέω,* omzichtig PL. Ax. 365 b.

περιεστικός, voor genezing vatbaar HIPPOCR.

περιέσχάτος, τὰ π-α, rand HDT. 1, 86; 5, 101.

περιέσθος, goed gekookt LUC. V. H. 2, 21.

περιέχω, — 1 rondom (vast)houden: omvatten, in zich bevatten, omringen, omsingelen HDT. 8, 10; 79, LYS. 7, 28, PL. Men. 87 d, XEN., POL., PLUT. Caes. 16. — **2** *overdr.* zich van iemand meester maken, v. *aandoeningen* N. T. Luc. 5, 9. — **3** overtreffen, overvleugelen THUC. 5, 7, 7; 3, 107, 6. — **4** *impers.* π-ει, het staat geschreven N. T. 1 Petr. 2, 6. — *pass. refl. (med.):* **5** zich rondom iemand, τινος, houden: beschermen A 393, ook τινος ι 199. — **6** zich aan iets vasthouden HDT. 1, 71. — **7** naar iets gehecht zijn HDT. 3, 53. — **8** ergens hardnekkig op staan HDT. 9, 57. — **9** naar iets streven HDT. 7, 160.

περιζαμένως, *adv.,* zeer krachtig HYMN. Merc. 495.

περιζύγος, π-α, reserve-riemen of tuigen voor de paarden XEN. Cyr. 6, 2, 32.

περιζωμα, τό, — 1 voorschoot, schort POL., PLUT. — **2** de onderkleeding v. h. uniform (teg. het pantser) POL.

περιζώννυμι, — 1 *act.* omgorden N. T. Luc. 12, 35, *overdr.* Eph. 6, 14. — *Refl. (med.):* **2** zich omgorden POL., N. T. Apoc. 1, 13. — **3** zijn schootsvel, schort aantrekken PLUT. — **4** *overdr.:* als wapen, dekmantel „aandoen“: ἄνδρα AR. Pax 687.

περιζώστρα, ή, schort THEOCR. 2, 121.

περιηγέομαι, aor. med., — 1 iemand, τινι, den weg ergens omheen wijzen HDT. 7, 214. — **2** rondleiden, alles laten zien: beschrijven MEN. Her. fr. 9, LUC. — **3** schetsen, kort uiteenzetten PL. Leg. 770 b.

περιηγής, rondom aanwezig zijnde EMPED. 27, 4 D.

περιήγησις, ή, — 1 het rondleiden en laten zien van *merkwaardigheden* LUC. — **2** schets HDT. 2, 73.

περιηγητής, οὐ, δ, hij, die rondleidt: gids, beschrijver, verteller PLUT., LUC. Calumn. 5.

περιηγητικός, bij het rondleiden, bij de explicatie behoorend PLUT.

περιήκω, — 1 (de rij rond, langs) komen tot iemand HDT. 7, 16, 1. — **2** iets, τι, bereiken HDT. 6, 86, 1.

περιήλυσις, ή, omloop HDT. 2, 123, PLUT.

περιημεκτέω, ontstemd zijn, τινι HDT. 1, 44; 3, 64, τινος (*of gen. absol.*) 8, 109.

(*onz.; msch. afl. v. *ā-mektos,* onvoldaan: W. *megh.* in o. *ind. mahá-* m. feest. *Of zijn āvanak-téō, pleonek-téō te vergelijken?*)

περιηχέω, rondom dreunen, klinken H 267.

περιθαμβής, zeer verbaasd AP. RH., PLUT. Cat. Mi. 59.

περιθειώσις, ή, overal berooken met zwavel PL. Crat. 405 a.

περιθεώω, overal uitzwavelen MEN. Ph. 55.

περιθεσις, ή, omdoen v. *sieraden* N. T. 1 Petr. 3, 3.

περιθετος, op het hoofd gezet AR. Th. 258.

περιθέω, — 1 omheen loopen HDT. 1, 181, PL. Critias. 115 e, PLUT., LUC. — **2** door de stad loopen PL. Rep. 475 d.

περιθεωρέω, rondloopen en nauwkeurig bezien LUC.

περιθραύω, aan alle kanten stuk breken ARISTOT., PLUT.

περιθρηνέω, zeer klagen PLUT.

περιθριγκώω, omtuinen PLUT. Mar. 21.

περιθύμος, zeer toornig HDT. 2, 162, AESCH. Sept. 723, PL. Tim. 87 e.

περιιάπτω, diep grieven THEOCR. 2, 81.

περιιάχω, naar alle kanten bruisen HES. Th. 678 *περίαχε.*

περιίζομαι, rondom zitten, zich legeren τινι (*vgl. lat. obsidere*) HDT. 1, 202; m. *acc.* 5, 4.

περιίλλω of -είλλω, aor. -είλα, omwikkelen, τινι, met AR. Ran. 1066.

περιιπτέωω, rondrijden POL., PLUT., LUC. Gall. 12.

περιίπταμαι, om iets heen vliegen ARISTOT.

περιίστημι, — 1 rondom iets opstellen, -neer zetten PL. Tim. 78 c, POL., PLUT. — **2** „omzetten“: veranderen ISOCR. 15, 120, DEM. 40, 20, POL. — *Intr., aor. -έστην:* **3** zich opstellen, gaan staan rondom, τι: omringen, omsingelen, omgeven Σ 603, Δ 532, HDT. 1, 43, THUC. 5, 7, 7, AESCH., EUR. Ba. 1104, PL. Euthyd. 206 e, POL., N. T. Joh. 11, 42. — **4** *overdr.* omslaan, veranderen THUC. 4, 12, 10. — **5** ontwijken LUC. τι, N. T. 2 Tim. 2, 16. — **6** *verzw.* gebeuren PL. Men. 70 c, Menex. 244 d.

περιισχνάλνω, geheel doen verdorren HIPPOCR.

περιίσχω, = **περιέχω,** overtreffen, uitstekend THUC. 5, 71, 33.

περικαής, — 1 rondom gezengd HIPPOCR. — **2** *overdr.* in vlam staand, v. *verliefdheid* PLUT. Ages. 11.

περικαθαίρω, van alle kanten reinigen PL. Critias 120 a, ARISTOT.

περικάθαρμα, τό, = **κάθαρμα,** „uitvaagsel“: zondebok N. T. 1 Cor. 4, 13.

περικαθέζομαι, rondom iets gaan zitten, omsingelen DEM. 59, 102, LUC. V. H. 1, 23.

περικάθημαι, ion. περικάθημαι, rondom iets zitten: belegeren HDT. 1, 103, DEM., MEN. Perik. 234, PLUT.

περικαίω, = **περικάω,** HDT. 4, 69.

περικακέω, wanhopen POL.

περικάκησις, ή, wanhoop in zijn ongeluk POL.

περικαλίνδησις, ή, het omwentelen PLUT.

περικαλλής, zeer schoon Δ 486, HES. Th. 10, HDT. 7, 5, AR. Th. 282, PLUT.

περικάλυμμα, τό, bedekking, kleeding PL. Polit. 279 d.

περικαλύπτω, als dekkleed leggen om iets heen, τινι EUR. Ion 1522, PL. Polit. 275 e, XEN., N. T. Mc. 14, 65.

περι-καλύφῃ, ἡ, omhulling PL. Leg. 942 d.
 περι-κάμπτω, — 1 ombuigen LUC. — 2 *intr.*
 omkeeren PL. Euthyd. 291 b.
 περι-κάρδιος, zich rondom het hart bevindend
 EMPED. 105, 3 D.
 περι-κάριον, τό, schil ARISTOT.
 περι-καρφισμός, ὁ, het (zich) met stroo en takjes
 bedekken, v. vogels PLUT.
 περι-καταβάλλω, overal in het rond neerwerpen.
 περι-κατ'άγνυμι, aan stukken breken AR. Lys. 357.
 περι-καταλαμβάνω, — 1 van alle kanten om-
 vatten: insluiten, dwingen ARCHYTAS 1 D., ARIS-
 TOT., POL. — 2 inhalen THEOPHR.
 περι-καταλείπω, overlaten POL.
 περι-κατάληπτος, bij iets betrap PLUT.
 περι-καταρρέω instorten, LYS. 30, 22.
 περι-καταρρήγνυμι, van alle kanten afscheuren,
 aftrekken D. H., *med.* XEN. Cyr. 5, 1, 6.
 περι-κάω, *att.* = -καίω, in het rond in brand
 steken ANDOC. 2, 2, THEOPHR.
 περι-κειμαι, — 1 vaak als *perf. pass.* bij περι-
 τήνημι: om iets liggen, of -gedaan, bevestigd zijn
 φ 54, HES., PIND. O. 8, 76, THUC. 2, 13, 1, N. T.
 Mc. 9, 42. — 2 omklemd houden T 4. — 3 als
perf. v. h. med.: iets, τι, om-, aan hebben, v.
 kleeden HDT. 1, 171, THEOCR. 23, 14, PLUT., LUC.,
 N. T. Act. 28, 20. — 4 *impers.* περι-κεῖται μοι, er
 blijft als winst voor mij over I 321.
 περι-κείρω, in het rond scheren of afknippen
 HDT. 3, 154, PLUT., LUC. Tim. 4.
 περι-κεράω, met een leger overvleugelen POL.
 περι-κεράλαιος, om het hoofd, — 1 ἡ π-α of τὸ
 π-ον, hoofdbedekking, helm POL., N. T. 1 Th. 5, 8.
 — 2 ziekte aan den kop v. varkens THEOPHR.
 περι-κῆδομαι, zeer bezorgd zijn, τιος, om of τινί
 τιος, voor iemand, wegens iets γ 219, ξ 527.
 περι-κῆλος, zeer droog ε 240.
 περι-κίων, ονος, *subst.* ὁ, en ἡ, zuilengang,
 galerij EUR.
 περι-κλαίω, z. περικλάω.
 περι-κλάσις, ἡ, — 1 het ombuigen PLUT. 45 d. —
 2 *mil.* het zwenken, v. e. leger POL. — 3 omslaan
 v. d. wind THEOPHR. — 4 geaccidenteertheid v. h.
 terrein POL., PLUT.
 περι-κλάω, — 1 ombuigen, breken PLUT. Sull. 14. —
 2 *pass. refl.* zich neigen THEOCR. 21, 48, PLUT.
 — 3 *mil.* het leger van marschrichting laten ver-
 anderen, -laten zwenken POL. — 4 *perf. pass.*
 heuvelachtig zijn of liggen POL.
 περι-κλάω, *ion.* en *Ltr.* -κλαίω, rondom staan en
 weenen PLUT. Brut. 44.
 περι-κλειστος, omsingeld PLUT.
 περι-κλειτός, in het rond geprezen, wijd beroemd
 BACCH. 10, 81, THEOCR. 17, 34.
 περι-κλείω, z. περικλήω.
 περι-κλήϊω, *ion.* = περικλήω, HDT. 3, 117.
 περι-κλήω, insluiten, omsingelen THUC. 2, 90,
 16, POL.
 περι-κλίνης, omgebogen PLUT. Pericl. 13.
 περι-κλύδην, *adv.*, om iets gietend HIPPOCR.
 περι-κλύζω, omspoelen PLUT. Alex. 16; *pass.*
 (door de zee) omspoeld worden THUC. 6, 3, 12,
 ARAT. 287, PLUT. Mar. 36.
 περι-κλυστος, omspoeld AESCH. Pers. 596, EUR.
 Herc. 1080, PLUT.
 περι-κλύτός, wijd en zijd beroemd; v. dingen >
 heerlijk, prachtig A 607, Δ 104; v. dingen H 299.
 περι-κνήμιος, zich bij het scheenbeen bevindend
 HIPPOCR.

περι-κνημῖς, ἴδος, ἡ, scheenplaat PLUT. Philop. 9.
 περι-κνίζω, *eig.* rondom beknabbelen; *overdr.*
 een proefje van of met iets nemen PLUT. 10 e.
 περι-κοκιάζω, in het rond kraaien, hoonen AR.
 Eq. 697.
 περι-κολούω, — 1 rondom knotten NIC. Al. 267.
 — 2 *overdr.* deemoedig maken PLUT.
 περι-κομίζω, — 1 rondbrengen THUC. 7, 9, 16. —
 2 *pass. refl.* omvaren THUC. 3, 81, 29.
 περι-κομμα, τό, — 1 soort gehakt of huzarensla
 MEN. Sam. 78; *overdr.* AR. Eq. 372. — 2 omtrek
 PLUT. 765 c.
 περι-κομμάτιον, τό, *dem. v. voorg.*, AR. Eq. 770.
 περι-κομψος, al te scherpzinnig, -geestig AR.
 Pax 994.
 περι-κονδυλο/πυροφίλα, ἡ, van de *zicht*: de ge-
 zwellen aan de vingergewrichten zeer liefhebbend
 LUC. Trag. 201.
 περι-κοπή, ἡ, — 1 vermindking THUC. 6, 28, 25;
 33, ANDOC. 1, 15, PLUT. — 2 het verminderen
 PLUT. — 3 omtrek, lijn v. lichamen POL. — 4
 uiterlijk; > uiterlijke opschik POL.
 περι-κόπτω, — 1 verminken, stuk slaan LYS. 14,
 42, ANDOC. 1, 34, THUC. 6, 27, 15. — 2 omhakken,
 verwoesten DEM. 8, 9. — 3 afsnijden of onder-
 scheppen van toevoer PLUT. Mar. 42.
 περι-κρανίος, den schedel omgevend PLUT. Num. 7.
 περι-κρατέω, geheel overwinnen PLUT.
 περι-κρεμῖς, in het rond behangen, τιμι, met
 iets LUC. Trag. 141.
 περι-κρημός, rondom steil PLUT.
 περι-κρυός, — 1 afslaan PL. Rep. 611 e. — 2
 rondom vastsmiden, πέδας PLUT. — 3 rondom be-
 kloppen (of iets gebarsten is): onderzoeken PL.
 Phil. 55 c.
 περι-κρύπτω, verbergen LUC., N. T. Luc. 1, 24
 (*impf.* -έκρυβον).
 περι-κτιονες, οἱ, de „rondomwonenden”: buren
 Σ 212, als *adj.* (*appos.*) P 220, HDT. 7, 148, THUC.
 3, 104, 31.
 περι-κτίται, ὦν, οἱ, = *voorg.*, λ 288.
 περι-κυκλώω, omringen, omsingelen, *gew. med.*,
 HDT. 8, 78, AR. Av. 346 *imesis* XEN. An. 6, 3, 11,
 LUC., N. T. Luc. 19, 43.
 περι-κύκλωσις, ἡ, het omsingelen THUC. 3, 78, 22.
 περι-κύκλινδένω, omwentelen AR. Pax 7, PL. Leg.
 893 e.
 περι-κύμων, omstroemd EUR. Tr. 800.
 περι-κυμάζω, in een κῶμος rondtrekken AR.
 Vesp. 1025.
 περι-κυνέω, verzorgen, smeren en poetsen AR.
 Vesp. 600.
 περι-λαλέω, geweldig zwetsen of kletsen AR. Eccl.
 230; er omheen praten MARC. AUR. 1, 7.
 περι-λαμβάνω, — 1 omarmen XEN. An. 7, 4, 10.
 — 2 insluiten: vangen HDT. 8, 16, THUC. 8, 42, 19,
 AR. Pl. 934. — 3 in zijn macht krijgen HDT. 5, 23.
 — 4 innemen, in beslag nemen v. ruimte POL. —
 5 omvatten: samennemen, oppakken PL. Soph.
 235 b. — 6 *overdr.* samenvatten PL. Phaedr. 273 e,
 δνόματι ἐν Soph. 226 e. — 7 *verzuw.* dwingen POL.
 — 8 rondom vatten in: bekleeden met POL.
 περι-λαμπής, zeer schitterend PLUT. Crass. 24.
 περι-λάμπω, in het rond stralen PLUT., *tr.* in het
 rond beschijnen PLUT. Cam. 17.
 περι-λειμμα, τό, overblijfsel PL. Menex. 236 b.
 περι-λείπω, overlaten; *pass.* overblijven HDT. 1,
 82, EUR. Hel. 426, PL. Polit. 270 d, N. T. 1
 Th. 4, 15.

περι-λειχῶ, rondom afflikken, τι, *het voorwerp en het afgelakte* AR. Pl. 736, LUC.
 περί-λεξις, ἡ, babbeltachtigheid AR. Nub. 318.
 περι-λέσσω, rondom afschillen HDT. 8, 115.
 περι-λεσχίνετος, alom beroemd HDT. 2, 135.
 περι-ληπτικός, geschikt om samen te vatten ARISTOT., PLUT.
 περι-ληπτός, *overdr.* te omvatten, te begrijpen EMPED. 2, 8 D. PL. Tim. 28 a, PLUT.
 περι-λιμνάζω, in het rond omstroomen THUC. 2, 102, 21.
 περι-λίπής, overgebleven PL. Leg. 702 a, POL.
 περι-λιχμάω, = περιλειχῶ, *pass.* (PL.) AX. 372 a; *med.* PLUT., LUC.
 περί-λοιπος, 2, overig THUC. 7, 72, 1, PLUT., LUC.
 περι-λούω, rondom, zorgvuldig afwassen PLUT.
 περί-λύπος, zeer treurig ISOOCR. 1, 42, PLUT., N. T. Mt. 26, 38.
 περί-λύσις, ἡ, verbreking v. *verloving of schuldverbindingen* PAP.
 περι-μάδαρος, rondom kaal HIPPOCR.
 περι-μαίμιάω, rondom, naar alle kanten zoeken μ 95.
 περι-μαίνομαι, razen, ἄσχος, door het woud HES. Sc. 99.
 περι-μάκτρια, ἡ, zij, die door toovermiddelen reinigt PLUT. 166 a.
 περι-μάνής, zeer hartstochtelijk PLUT. Otho 17.
 περι-μάρναμαι, om iets strijden HES. Th. 647, *vgl.* II 497.
 περι-μάσσω, *att.* -ττω, — 1 aan alle kanten afvegen PLUT. — 2 rondom reinigen, *door toovermiddelen* DEM., MEN. Ph. 54, PLUT.
 περι-μάχητος, — 1 „omvochten”: waarom gevochten wordt THUC. 7, 84, 29, AR. Av. 1404, PL. Rep. 347 d. — 2 waarom gevochten moet worden PL. Leg. 678 e. — 3 *verzw.* gewenscht, gezocht XEN. Symp. 3, 9, ISOOCR. 8, 65.
 περι-μάχομαι, om iets vechten XEN. Cyr. 7, 1, 41.
 περι-μένω, — 1 afwachten, wachten, τι (*nom.*) τινα *of τίς τι* (*acc.*) THUC. 5, 6, 13, SOPH. Ant. 1296, AR. Pl. 643, PL. Phaed. 116 a, POL., N. T. Act. 1, 4. — 2 afwachten > verdragen, dulden PL. Leg. 890 e, XEN.
 περί-μεστος, zeer vol XEN. Symp. 2, 11, PLUT.
 περί-μετρον, τό, omtrek, omvang HDT. 1, 185.
 περί-μετρος, zeer groot β 95, LUC.
 περί-μετρος, ἡ, *nl.* γραμμή, omtrek POL., LUC.
 περι-μήκετος, zeer lang, zeer hoog Ξ 287, ζ 103.
 περι-μήκης, — 1 zeer lang, zeer hoog N 63, μ 90, HDT. 2, 100, LUC.; *superl.* -ιστος, PLUT. — 2 geweldig HDT. 2, 108.
 περι-μηχανάομαι, *aor. med.*, — 1 in het schild voeren η 200. — 2 beramen ξ 340.
 περι-μυκάομαι, rondom iemand, τινα, loeien, dreunen PLUT.
 περι-ναιετάω, — 1 in de rondte wonen β 66. — 2 rondom liggen, gelegen zijn v. *steden* δ 177.
 περι-ναιέτης, ου, δ, *pl.* omwonenden Ω 488.
 περι-ναίωμαι, rondom wonen AESCH. Supp. 1021.
 περι-ναιός, τό, kruis, plaats tusschen schaamdeel en achterste ARISTOT., Med.
 (v. *περινωσ < περί+νωσ: *ινάω* ledigen < *ισν-*: o.*ind.* *ispñti* hij ledigt, laat een vloeistof te voorschijn springen. *Eig.* de streek rondom het schaamdeel of den anus).
 περι-νέμομαι, zich verspreiden; voortwoekeren PLUT.
 περι-νεύω — 1 bukkend rondgluren APP. — 2

naar verschillende kanten overhellen ARISTOT. — 3 (open) liggen naar STRABO.
 περι-νέφελος, bewolkt AR. Av. 1192.
 περι-νεφρός, 2, met vet om de nieren ARISTOT.
 I. περι-νέω, omstroomen ARISTOT.
 II. περι-νέω, rondom ophoopen, τί τινη, *of* rondom omgeven met, τινά τινη HDT. 2, 107; 4, 164; 6, 80.
 περι-νεώς, ω, δ, passagier THUC. 1, 10, 36.
 περι-νίζω, rondom afwasschen HIPPOCR.
 περι-νίσσομαι, v. *tijd*: verlopen EUR. Alc. 449.
 περι-νοέω, zorgvuldig overwegen, overleggen AR. Ran. 958, PLUT.
 περι-νόησις, ἡ, omzichtigheid PLUT.
 περι-νοιά, ἡ, — 1 kennis (PL.) AX. 370 a. — 2 overmaat van scherpzinnigheid THUC. 3, 43, 12.
 περι-νοστέω, rondloopen, slenteren AR. Pax 762, Th. 796, Pl. 121, PL. Rep. 558 a, LUC.
 πέριξ, *adv.*: rondom, in het rond HDT. 4, 2, AESCH. Pers. 418, SOPH. Ant. 1301, THUC. 2, 7, 14, PL., XEN., N. T. Act. 5, 16. — *praep.*: m. *acc.* HDT. 3, 158, AESCH. Pers. 368, EUR.; m. *gen.* HDT. 1, 179, XEN. An. 7, 8, 12, POL.; *anastrophe* HDT. 4, 52 in *relat. zin*.
 (: *περί*, *vgl.* *κουρίξ* en *περιστός* *indien* < -ικ-ρο-?).
 περι-ξεστός, rondom gepolijst μ 79.
 περι-ξηρός, geheel droog ARISTOT.
 περι-ξυράω, *ion.* -εο-, -έω- *vormen*, rondom glad scheren HDT. 3, 8, LUC. Merc. Cond. 33.
 περι-ογκος, volumineus ARISTOT.
 περι-οδεία, ἡ (*z. volg.*), algemeene, diepere studie EPICUR. 84 Us.
 περι-οδεύω, — 1 rondloopen PLUT. Cam. 32. — 2 *overdr.* doorloopen, doorlezen, bestudeeren EPICUR. 85 Us., PLUT. — 3 τι(να) *iem. of* iets verzorgen EPICUR. 3, 15, 7.
 περι-οδ-ικός, op bepaalde tijden terugkeerend PLUT.
 περι-οδοι/πορεύω, rondreizen HIPPOCR.
 περι-οδος, ἡ, — 1 kringloop, omloop v. *tijd* en *tijd-eenheden* PIND. N. 11, 40 (πέρ-οδ.), PL. Phaedr. 274 a. — 2 het omtrekken; loopen of reizen, om iets heen HDT. 7, 219. — 3 rondgang; doktersvisite LUC. — 4 (*wit* 1) > periode PL. Phaed. 107 e; *dep. tijd*: ziektevuur LUC. — 5 > regelmaat: *spec.* dieet LUC. — 6 (*wit* 2) omtrek HDT. 1, 163, XEN. An. 3, 4, 7. — 7 *praegn.* landkaart HDT. 5, 49, AR. Nub. 206; reisbeschrijving HDT. 4, 36. — 8 *rhetorische* (zins)periode ARISTOT., PLUT. Dem. 6.
 περί-οιδα, — 1 beter weten, τι, dan iemand, τινος γ 244; > uitmunten in, τινη K 247, ρ 317, *vgl.* N 728.
 περι-οικέω, rondom, τινα, in de nabijheid wonen, HDT. 5, 78, XEN. 5, 6, 16, N. T. Luc. 1, 65.
 περι-οικίς, ιδός, ἡ, *fem.* *bij* περιοικος, rondomwond, > in de buurt liggend HDT. 1, 76, THUC. 3, 16, 11, POL.; ἡ π., *nl.* γῆ, het land rondom THUC. 2, 25, 7.
 περι-οικο/δομέω, — 1 in het rond bouwen DEM. 55, 11. — 2 omheinen, insluiten HDT. 7, 60, THUC. 3, 81, 13, XEN., PLUT.
 περί-οικος, rondom wonend, naburig HDT. 1, 195, ISOOCR. 4, 131, LUC.; *subst.* N. T. Luc. 1, 58; *spec.* οἱ π., de vrije bewoners der Laconische steden *behalve die van Sparta zelf* HDT. 6, 58, THUC. 3, 92, 16, XEN. An. 5, 1, 15, *vgl.* PL. Rep. 547 c.
 περι-οιστέος, die rondgedragen moet worden MEN. Mis. fr. 8.
 περι-ολισθαίνω, over iets uitglijden PLUT. Marc. 15, *ook overdr.* binnensluipen 1089 d.

περι-ολισθησις, ή, het uitglijden en omvallen PLUT. Cam. 26.

περι-οπτός, over het hoofd te zien, te verachten HDT. 7, 168, THUC. 8, 48, 31.

περί-οπτος, — 1 rondom zichtbaar D. H., PLUT. — 2 van alle kanten bewonderd PLUT.

περι-οράω, — 1 over iets weg kijken, voorbijgaan; *gew. τι (να) m. part.* onverschillig, lijdelijk toezien dat . . . HDT. 1, 28, SOPH. O. R. 1505, THUC. 1, 25, 11, AR. Pax 10, PL., POL. — **Med.:** 2 om zich heen kijken: voorzichtig zijn, dralen THUC. 6, 93, 29. — 3 voor iets, *τινος*, zorg dragen THUC. 4, 124, 27.

περι-οργής, zeer heftig AESCH. Ag. 216, THUC. 4, 130, 33.

περί-ορθρον, τό, het eerste aanbreken van den dag THUC. 2, 3, 3.

περι-ορίζω, — 1 rondom begrenzen PLUT. Cals. 58. — 2 nauwkeurig bepalen, verklaren LUC.

περι-ορμῶ, in een kring voor anker liggen: blokkeeren THUC. 4, 23, 11, PLUT.

περι-ορμίζω, — 1 rondom voor anker doen liggen DEM. 51, 4. — 2 *pass. refl.* = *voorg.*, THUC. 3, 6, 9.

περι-ορύσσω, *att.* -τω, — 1 rondom graven PL. Critias 118 c. — 2 met een gracht omgeven HDT. 2, 99.

περι-ουσία, ή, — 1 overvloed, menigte AR. Nub. 50. — 2 rijkdom, welgesteldheid THUC. 1, 7, 20, PL. Gorg. 487 e, DEM. 18, 3, POL.

περι-ούσιος, het eigendom uitmakend: eigen N. T. Tit. 2, 14.

περι-οχή, ή, — 1 omhulsel: schil v. vruchten THEOPHR. — 2 π. πυροσειδής, vurig hemellichaam PLUT. Lys. 12. — 3 inhoud N. T. Act. 8, 32.

περι-πάθῆω, in hevige gemoedsbeweging zijn PLUT.

περι-πάθής, in hevige gemoedsbeweging, hartstochtelijk POL., PLUT., LUC. Tim. 46.

περι-παλάσσω, in de rondte slingeren of uitstrooien DEMOCR. 168 D.

περι-παπταίνω, rondgluren MOSCH. 4, 109, ARAT. 297.

περι-πάσσω, rondom bestrooien THEOPHR.

περι-πάτῶ, — 1 rondwandelen AR. Lys. 709, τι XEN. Mem. 3, 13, 5, PL. Gorg. 490 e, Prot. 314 e, *verzw.* MEN. Perik. 156, Epitr. 2. — 2 rondwandelen filosofheeren (*vgl. Aristoteles περίπατος*) (PL.) Ep. 348 c, PLUT., LUC. — 3 *alg.* (wandelen) > gaan; N. T. *vaak*: Mc. 11, 27; ook omgaan Joh. 6, 66. — 4 *vand.:* *overdr. m. adv.:* een . . . levenswandel hebben, zich . . . gedragen N. T. Eph. 5, 15, *spec. met ἐν*, „wandelen in” Eph. 5, 2.

περι-πάτητικός, alrondwandelen filosofheerend, v. d. Peripatetici uit de school v. Aristoteles DIOG. L.

περι-πάτος, δ, — 1 wandeling PL. Phaedr. 227 a, XEN. An. 2, 4, 15, POL.; *praegn.* omweg MEN. Perik. 156. — 2 wandelpark, wandelplaats XEN. Mem. 1, 1, 10, PLUT., LUC. — 3 *spec.:* v. h. *Lyceum*, waar Aristoteles rondwandelen filosofische onderwerpen met zijn leerlingen besprak PLUT. Alex. 7.

περι-πείρω, aanspietsen, doorboren PLUT., LUC.; *overdr.* N. T. 1 Tim. 6, 10.

περι-πέλομαι, — 1 zich rondom, in een kring bewegen: v. *tijd* verlopen Ψ 833, α 16, HES. O. 386, EMPED. 17, 29 D. — 2 zich bewegen rondom iets, τι: omsingelen Σ 220.

περι-πεμπτος, naar alle kanten gezonden AESCH. Ag. 87.

περι-πέπω, rondom of naar alle kanten zenden HDT. 1, 48, THUC. 4, 27, 22, PLUT.

περι-πέσσω, *att.* -τω, — 1 *eig.* rondom bakken = met een korst bedekken. — 2 *overdr.* bedekken, verbergen AR. Vesp. 668, PL. Leg. 886 e, PLUT. Mar. 37, LUC.

περι-πετάννυμι, rondom over iets spreiden: bedekken EUR. Hel. 628, AESCHIN. 3, 76.

περι-πεταστός, in het rond over iets uitgespreid; *spec. φίλημα*, kus met open lippen AR. Ach. 1201.

περι-πέτεϊα, ή, — 1 plotselinge ommekeer in de ontwikkeling der gebeurtenissen ARISTOT., POL., PLUT. — 2 *spec.* plotselinge keer, wending in een tragedie ARISTOT.

περι-πετής (πίπτω), — 1 om-, in-, over iets heen vallend; *eig.* SOPH. Ant. 1223 PL. Pomp. 62. — 2 *vand.* in iets, *δεινῶ*, gerakend DEM., PLUT. C. Gr. 10. — 3 (*omgekeerde van 1:* als *περι-βάλλομενος*) omworpen: omkleed, omgeven AESCH. Ag. 233, *ἔγχω* *περιπετές*, zwaard waarom-, waarop A. zich geworpen heeft SOPH. Ai. 907. — 4 *overdr.* plotseling omslaand: ten kwade HDT. 8, 20, EUR. Andr. 982.

περι-πέτομαι, — 1 rondvliegen XEN. An. 5, 9, 23. — 2 omheenvliegen LUC.

περι-πευκής, zeer scherp Λ 845.

περι-πήγνυμι, *dor.* πάγ., — 1 rondom bevestigen, omheinen PIND. O. 10, 45. — 2 *pass.* rondom verstijven, bevrozen XEN. An. 4, 5, 14.

περι-πίμπλημι, geheel vullen PL. Theat. 156 e.

περι-πίμπρημι, rondom aansteken THUC. 3, 98, 32.

περι-πίπτω, — 1 rondom iets vallen of gelegd-, geworpen worden AR. Vesp. 523, PLUT. — 2 *overdr.* in iets vallen, -raken, *bijv.* ongeluk, *τινι* HDT. 1, 96, EUR. Hec. 498, AR. Ran. 969, PL. Leg. 682 e, ISOCR. 4, 101, N. T. Luc. 10, 30, *overdr.* Jac. 1, 2. — 3 *omgekeerd:* τί *τινι*, overkomen, treffen AR. Th. 271. — 4 *praegn.* *ἔκωτῶ*, met zich zelf in botsing komen HDT. 1, 108; 8, 16; 89, XEN. An. 7, 3, 38, THUC. 2, 65, 9. — 5 *verzw.* ontmoeten HDT. 6, 105, POL. — 6 *abs.* stranden HDT. 7, 188.

περι-πίτνω, overvallen, treffen AESCH. Sept. 834.

περι-πλανάω, — 1 *pass.* overal rondzwerven HDT. 4, 151. — 2 *overdr.* omgeven PIND. I. 5, 47.

περι-πλάνης, rondwalend PLUT. 1001 d.

περι-πλανώσω, *att.* -τω, over iets plakken PL. Rep. 588 d.

περι-πλέγδην, *adv.*, omwonden LUC. Amor. 12.

περι-πλεκτός, zich om-, in elkaar slingerend THEOCR. 18, 8.

περι-πλέκω, TIMOTH. Pers. 157 *part. aor. pass.* -πλεκείς — 1 *pass. refl.* zich om iets vlechten, wikkelen: omarmen, omvatten, *τινι* ψ 33, ξ 313, EUR., LUC. ook τι. — 2 *overdr.* in iets, *τινι*, gewikkeld worden, v. *dingen*: „ingewikkeld” worden PL. Polit. 265 c. — 3 *act.:* *vand.* moeilijk, onbegrijpelijk maken; u i t v e i d e n AESCHIN. 1, 52, LUC.

περι-πλευμονία, ή, longontsteking HIPPOCR., PL. Lach. 192 e, LUC. -πνευμ.

περι-πλευρος, de zijden omgevend EUR. El. 472.

περι-πλέω, omvaren, rondvaren HDT. 8, 14, THUC. 2, 25, 27, AR. Ran. 536, XEN., POL.

περι-πλεωσ, ων, geheel vol THUC. 4, 13, 26.

περι-πληθής, — 1 dicht bevolkt ο 405; vol inhoud PLUT. Cat. Mi. 5. — 2 zeer wijd PLUT. Mar. 34, LUC.

περι-πλίσσομαι, *att.* -ττομαι, schrijlings de beenen om iets heen zetten PLUT.

περι-πλοκή, ή, — 1 omarming POL., PLUT. — 2 ingewikkeldheid EUR. Ph. 497(?). — 3 moeilijkheid PLUT.

περι-πλοος, *contr.* -πλους, omvaarbaar THUC. 2, 97, 11.

περί-πλοος, *δ*, *contr.* -πλοος, rondvaart, vaart om iets heen: zeereis HDT. 6, 95; 7, 236, THUC. 7, 36, 24, XEN. Hell. 1. 6, 31, LUC.
 περι-πλύνω, geheel afwasschen DEM. 54, 9, ARISTOT., PLUT.
 περι-πλύσις, *ή*, uitwasschen HIPPOCR.
 περι-πλώω, *ισμ.* = περιπλέω, HDT. 7, 236.
 περι-πνέω, omwaaien, *τι* PIND. O. 2, 79.
 περι-πόθητος, zeer gewenscht LUC. Tim. 12.
 περι-ποιέω, — 1 overblijvend maken: in leven laten of -houden HDT. 3, 36, THUC. 4, 105, 6, LYS. 6, 47; *med.* voor zich bewaren of redden XEN. Cyr. 4, 4, 10, POL., N. T. Luc. 17, 33. — 2 overhouden v. *geld* XEN. Oec. 2, 10. — 3 verwerpen, verschaffen AESCHIN. 3, 3, DEM., LUC.; *med.* voor zich zelf . . ., *zoowel goed als kwaad* THUC. 1, 9, 8, XEN. An. 5, 6, 17, *een wetensch. resultaat* EPICUR. 116 Us., POL., N. T. 1 Tim. 3, 13
 περι-ποίησις, *ή*, — 1 het redden, bewaren, ψυχής N. T. Hebr. 10, 39. — 2 wat men overhoudt: winst N. T. 1 Th. 5, 9. — 3 (verworven) eigendom N. T. 1 Petr. 2, 9.
 περι-ποιήλιος, met bonte kringen XEN. Cyn. 5, 23.
 περι-πόλ-αρχος, *δ*, opzichter over de dag- en nachtwachters THUC. 8, 92, 20.
 περι-πόλεω, rondwalen, rondwaren SOPH. O. R. 1254, EUR. Iph. T. 84, *τι* langs PL. Phaedr. 246 b, LUC.
 περι-πόλιον, τό, wachthuis der περίπολοι THUC. 3, 99, 14.
 περι-πολος (περι-πέλομαι), — 1 samen rondzwerfend, metgezel SOPH. Ant. 1150. — 2 *spec.*: *οἱ π-οι*, *de jonge militie (18—20 jaar) die slechts in Attica wachtdienst vervulde* THUC. 4, 67, 3; 8, 92, 13, AR. AV. 1177.
 περι-πόνηρος, zeer slecht AR. Ach. 850.
 περι-πορεύομαι, rondtrekken, bereizen PL. Leg. 716 a, POL.
 περι-πόρφυρος, met purper omzoomd; *ή* π. ἐσθής, de tunica en toga praetexta der Romeinen POL., PLUT. Rom. 26, LUC.
 περι-ποτάομαι, rondfladderen SOPH. O. R. 482.
 περι-πρό, *adv.*, naar alle kanten, νόθρ zich uit A 180, II 699.
 περι-προχέω, *pass. refl.*, zich uitstorten over iets E 316.
 περι-πταίω, zich aan alle kanten stooten aan, stuiten op, *τινι* PLUT. Pyrrh. 10.
 περι-πτίσσω, — 1 pellen, wannen THEOPHR. — 2 *overdr.* περιεπτισμένοι ἐσμέν, wij zijn uitgepeld, van het kaf (*de bomdigenooten*) ontdaan AR. Ach. 507.
 περί-πτυγμα, τό, hoes, omslag EUR. Ion. 1391.
 περι-πτύσσω, — 1 omhullen, bedekken SOPH. Ant. 886, EUR. — 2 omsingelen XEN. An. 1, 10, 9. — 3 omarmen POL., LUC.; *med.* PL. Symp. 196 a, XEN.
 περι-πτύχη, *ή*, — 1 omhulling EUR. Ion 1516. — 2 omheining EUR. Ph. 1357, AR. AV. 1241.
 περι-πτύχης, — 1 iemd omhullend SOPH. Ai. 915. — 2 op zijn zwaard gestort ib. 899.
 περι-πτωμα, τό, ongeval, toeval PL. Prot. 345 b.
 περι-πτωτικός, toevallig in iets, *τινι*, gerakend PLUT. 420 d.
 περι-πύμα, τό, etterende omgeving HIPPOCR.
 περι-πωματίζω en -μάζω, met een deksel bedekken, rondom van de lucht afsluiten ARISTOT., THEOPHR.
 περι-ρραίνω, rondom besprenkelen AR. Lys. 1130, MEN. Ph. 56, N. T. Apoc. 19, 13.

περί-ρρανις, *ή*, het rondom besprenkelen PL. Crat. 405 a.
 περι-ρραντήριον, τό, wijwatervat HDT. 1, 51, AESCHIN. 3, 176, LUC. Pseudol. 23.
 περι-ρραπίζω, rondom slaan PLUT. 977 a.
 περι-ρρεψις, *ή*, het omslaan naar één kant HIPPOCR.
 περι-ρρέω, — 1 ergens om heen, *τι*, stroomen t 388, HDT. 2, 29, THUC. 4, 102, 22, *pass.* XEN. 1, 5, 4, PL. Phaed. 111 a, PLUT. — 2 rondom wegglijden, afvallen THUC. 4, 12, 5, LUC. — 3 *overdr.* aan alle kanten stroomen: in overvloed aanwezig zijn SOPH. El. 362.
 περι-ρρήγνυμι, — 1 afbreken, afscheuren AESCH. Sept. 329, PL. Critias 113 d, DEM. 19, 179, PLUT. *ook med.*, N. T. Act. 16, 22. — 2 *pass. refl.*: zich splitsen rondom iets HDT. 2, 16; *act.* splitsen ISOCR. 11, 31.
 περι-ρρηδής (z. ῥαδινός), wankelend, tuimelend χ 84, MED.
 περι-ρροή, *ή*, het om iets stroomen en zich later weer vereenigen PL. Phaed. 111 e.
 περί-ρροιά, *ή*, = *voorg.*, PLUT. 1128 c.
 περι-ρρομβέω, als een tol ronddraaien PLUT.
 περι-ρροος, door water omringd HDT. 1, 174.
 περι-ρροος, *δ*, het zich concentreeren van vochten HIPPOCR.
 περι-ρρύτος, „omstroomd”, midden in het water τ 173, HDT. 1, 174; 4, 42, THUC. 4, 64, 16, AESCH. Eum. 77, SOPH. Ph. 1, EUR.
 περι-ρρώξ, ὄγος, rondom steil POL.
 περι-ρσαίνω, kwispelstaarten rondom iemd, *τινα* κ 215, π 4.
 περι-ρσάλπιζω, *pass.* rondom zich trompetgeschal hooren PLUT. 192 b.
 περι-ρσάτω, — 1 rondom ophoopen ARISTOT. — 2 rondom dichtstoppen POL.
 περι-ρσειώ, *pass. refl.* rondom iets, in onrustige beweging zijn, fladderen T 382, X 315.
 περι-ρσεμνος, zeer eerwaardig AR. Vesp. 604.
 περι-ρσεπτος, zeer vereerd AESCH. Eum. 1037.
 περι-ρσημος, zeer beroemd EUR. Herc. 1017 (σάμ.), MOSCH. 1, 6.
 περι-ρθενέω, zeer krachtig zijn χ 368.
 περι-ρθενής, zeer sterk PIND. N. 3, 16.
 I. περι-ρκελής, — 1 zeer hard SOPH. Ant. 475, THEOPHR. — 2 *overdr.* hardnekkig SOPH. Ai. 649.
 II. περι-ρκελής, τὰ περιρκελή, beenbedekkingen LXX, PLUT.
 περι-ρκελίσ, ἴδος, *ή*, band om het been, zwachtel PLUT. 142 c.
 περι-ρκεπος, rondom zichtbaar: vrij en open liggend α 426, κ 211 (*of*: rondom beschut, v. σκέπας).
 περι-ρκέπω, rondom beschermen POL.
 περι-ρκληρύνω, zeer hard maken HIPPOCR.
 περι-ρσκοπέω, *f.* -ρσέψομαι, — 1 om zich heen kijken SOPH. El. 897, PL. Theat. 155 e; bekijken, opletten AR. Eccl. 487 *med.* — 2 van alle kanten een vraag bekijken: nauwgezet overwegen HDT. 1, 120, PL. Prot. 313 a.
 περι-ρκύλακισμός, *δ*, zoenoffer, uit een geslachten hond bestaande, die werd rondgedragen PLUT.
 περι-ρσοβέω, — 1 snel rondjagen EUR., LUC. — 2 *intr.* snel rondgaan, τὰς πόλεις AR. AV. 1425.
 περι-ρσοφίζομαι, listig bedriegen, overtroeven AR. AV. 1646.
 περι-ρσπασμός, *δ*, — 1 afleiding, verhindering om te werken, -zich te concentreeren POL. — 2 *mil.* afleidingsoffensief om concentratie v. d. vijand te verhinderen POL.

περι-σπάω, — 1 wat nauw sluit of ingesloten is, ergens aftrekken EUR. Iph. T. 296, *wit de schede* XEN. Cyr. 3, 1, 13. — 2 naar elders trekken, afleiden, *eig. en overdr.* MEN. Epitir. 504 (568 Jensen) POL., PLUT.; *pass.* in beslag genomen worden N. T. Luc. 10, 40. — 3 *mil.* omhalen: rechtsomkeert laten maken POL. — 4 de kleeren van het lijf halen MEN. Epitir. 143.

περι-σπειράω, — 1 omwikkelen of wikkelen rondom PLUT. Cam. 25, LUC. — 2 *med.:* *spec.* met soldaten bezetten PLUT. Cic. 22.

περι-σπερχέω, zeer verbitterd worden over, *τιν.* HDT. 7, 207.

περι-σπερχής, overijld, hartstochtelijk SOPH. Ai. 982.

περι-σπλαγγνος, grootmoedig THEOCR. 16, 56.

περι-σπογγίζω, rondom met een spons afwisschen HIPPOCR.

περι-σπούδαστος, waarom men zich beijvert: gewenscht LUC. Tim. 38.

περισσ-άις, *att.* -ττ-, *adv.* bij περισσός, door oneven getallen PL. Parm. 143 e, PLUT.

περισσ-εία, ή, — 1 overvloed N. T. Rom. 5, 17. — 2 rest, overblijfsel N. T. Jac. 1, 21.

περίσσει-μα, τό, — 1 overvloed N. T. 2 Cor. 8, 13. — 2 overblijfsel N. T. Mc. 8, 8.

περισσ-εύω, *att.* -ττεύω, — 1 overtollig zijn HES. SOPH. El. 1288, PL. Leg. 855 a. — 2 de meerderheid hebben, het in getal winnen XEN. An. 4, 8, 11. — 3 overvloedig aanwezig zijn THUC. 2, 65, 10, POL., D. H., N. T. Mc. 12, 44. — 4 *vand.* over zijn, overblijven N. T. Joh. 6, 12. — 5 overvloed hebben, *τινος* N. T. Luc. 15, 17 — 6 > zich onderscheiden in, *ἐν . . .* N. T. 1 Cor. 15, 58. — Tr.: 7 overvloedig maken N. T. 2 Cor. 4, 15. — 8 rijk maken N. T. 2 Cor. 9, 8.

περισσο-λογία, ή, wijldloopigheid ISOCR.

περισσός, — 1 „over-matig“: bovenmatig groot HES. Th. 899, PIND. P. 2, 91, HDT. 2, 37 *adv.*, EUR. Hipp. 948 SOPH. El. 155; bovenmatig vol EMPED. 13 D. prachtvol HDT. 2, 129; belangrijk SOPH. O. R. 841. — 2 *Koine* en N. T.: grooter, meer dan, *τινος* Mt. 5, 37, Joh. 10, 10. — 3 *omgunstig*: onnoodig groot of veel: te veel, overtollig > ijdel, nutteloos; al te wijs of beschaafd HDT. 2, 32, AESCH. Pr. 383, SOPH. Ai. 758, EUR. Ba. 429, Hipp. 445 PL. Prot. 338 b, DEM., N. T. 2 Cor. 9, 1. — 4 > *praegn.* wat een andermans zaak is SOPH. Ant. 68. — 5 overdreven fijn, subtiel (PL.) Ax. 370 e. — 6 *verzw.* vooral *adv.* π-ά, π-ώς, zeer N. T. Act. 26, 11, luid Mc. 15, 14; *comp.* grooter; *spec.* harder, strenger N. T. Mc. 12, 40, 2 Cor. 2, 7; π-ότερον, meer PL. Symp. 219 c, ISOCR. 3, 44. — 7 *spec.* oneven, *teg.* ἄρτιος PL. Phaed. 103 e, Gorg. 451 c.

(< *περι-το- z. περίξ of < περι-το-, vgl. o. ind. ἀρα-τ-γ-α-n. nakomeling: ἀρα = ἀπό, ἕπιτιος: ἕπιό en πρό: π(ρ)οι, πρός, πρόσσω).
περισσό-της, ή, *att.* -ττότης, — 1 voortreffelijkheid DIOD. — 2 overdrijving ISOCR. 10, 7. — 3 praal POL.

περισσό-φρων, zeer verstandig AESCH. Pr. 328.

περίσσω-μα, τό, *att.* -ττωμα, bezinksel, alle afscheiding: urine, zweet ARISTOT., PLUT.

περίσσωματ-ικός, *att.* -ττωμ., — 1 tot de ontlasting, urinelozing *enz.* behoorend PLUT. — 2 met overmatige „sappen“ ARISTOT.

περίσσω-σις, ή, = **περίσσωμα**, HIPPOCR., ARISTOT.

περι-στᾶδόν, *adv.*, rondomstaand, zich rondom

plaatsend N 557, HDT. 7, 225, THUC. 7, 81, 29, EUR. Andr. 1136.

περι-στάσις, ή, — 1 het zich verzamelen v. *atomen* EPICUR. 106 Us. — 2 omstanders POL. — 3 omgeving, milieu, inrichting THEOPHR., EPICUR. 92, 102 Us., POL. — 4 omstandigheid EPICUR. 111 Us., POL. — 5 *praegn.* nood, gevaar POL. — 6 toestand v. e. *ding* POL.

περι-στάτος, omgeven ISOCR. 6, 95.

περι-σταυρόω, rondom palissadeeren, bevestigen THUC. 2, 75, 10, *med.* zich verschansen XEN. Hell. 3, 2, 2.

περι-στέγω, rondom bedekken HIPPOCR.

περι-στέχω, rondom iets loopen δ 277.

περι-στέλλω, — 1 omhullen PIND. N. 11, 15, (N. T.); bekleeden EMPED. 126 D. — 2 verzorgen, het doodskleed aandoen ω 293, HDT. 6, 30. — 3 *vand.* verzorgen: de laatste eer bewijzen, begraven SOPH. Ant. 903, τάφον Ai. 1170, EUR., PL. Hipp. 291 d. — 4 handhaven HDT. 1, 98. — 5 verdedigen HDT. 2, 147, DEM. — 6 alg. verzorgen PIND. l. 1, 33, AESCH. Eum. 697, SOPH., THEOCR. 15, 75.

περι-στεναχίζομαι, rondom kreunen, dreunen ψ 146.

περι-στένομαι (στενός), rondom nauw worden: zwellen II 163.

περι-στένω, — 1 rondom iets, τ, klagen HYMN. 18, 21. — 2 bejammeren LUC.

περιστέρα, ή, d uif DEMOCR. 164 D., HDT. 1, 138, AR. Lys. 755, PL. Theaet. 198 d, N. T. Luc. 2, 24, vgl. Mt. 3, 16.

(*wrsch. sem.* < *perah* Istar „vogel v. I. dus I.“)

περιστερ-ιον, *dem.* v. περιστέρα, COM.

περιστερός, ό, doffer COM., LUC.

περιστερ-ών, ώνος, ό, duivenslag AESOP., PL. Theaet. 198 b, PAP.

περι-στεφανός, omgeven HDT. 7, 130, AR. Pl. 776, PLUT.

περι-στεφής, — 1 omkranst, omgeven SOPH. El. 895, PLUT. — 2 *act.*: omgevend EUR. Ph. 651.

περι-στέφω, omkransen: omhullen ε 303, EMPED. 112, 6 D., *pass. refl.* zich hullen in φ 175, PLUT.

περι-στηρίζω, rondom vast maken HIPPOCR.

περιστ-αρχος, ό, hij, die bij de volksvergadering het reinigingsoffer (rondom den haard *περὶ ἔστ.* of *ἱστῶν*) verricht AR. Eccl. 128.

περι-στίζω, — 1 rondom vaststeken HDT. 4, 202. — 2 rondom plaatsen HDT. 4, 2.

περι-στίλβω, rondom stralen PLUT.

περι-στιχίζω, rondom iemdstellen, aanbrengen AESCH. Ag. 1383.

περι-στοιχίζω, omsingelen, in de netten lokken POL.; *med.* omstrikken, in zijn strikken lokken DEM. 4, 9.

περι-στοιχος, in een rij rondom staand DEM. 53, 15.

περι-στολή, ή, bekleeding D. H., PLUT.

περι-στομιος, τὸ π-ον, monding, *πίθου* POL., mondstuk, PLUT. 456 c.

περι-στοναχέω, wijd en zijd steunen HES. Sc. 344.

περι-στρατο/πεδεύω, om iets, τ, een leger opslaan: belegeren POL., PLUT.; *med.* XEN. Cyr. 3, 1, 6, POL.

περι-στρέφω, — 1 ronddraaien, rondzwaaien φ 189; *overdr.* T 131, HYMN. Merc. 409, LYS. 1, 27; *pass.* zich omdraaien, zich omkeeren PL. Lys. 207 a, Polit. 303 c.

περι-στροφή, ή, — 1 omdraaien PL. Rep. 521 c. — 2 omloop, wenteling, *ἄστρων* SOPH. — 3 zich omdraaien PLUT.

περι-στρωφάω, *pass. refl.* rondgaan HDT. 8, 135.
 περι-στυλον, τό, zuilengang, galerij POL., PLUT.
 περι-στυλος, met een zuilengang omgeven HDT. 2, 148, EUR. Andr. 1099.
 περι-στύρω, uitdrogen PLUT. 659 c.
 περι-σύλαω, berooven, *v. kleeren en dgl.* PL. Gorg. 486 b, LUC.
 περι-σφάλλης, zeer glibberig PLUT. Alex. 16.
 περι-σφάλλω, *pass.* uitglijden HIPPOCR.
 περι-σφαλισς, ή, omvallen HIPPOCR.
 περι-σφίγγω, van alle kanten samendrukken HIPPOCR., LUC.
 περι-σφύριον, τό, band of sieraad van de enkels HDT. 4, 176.
 περι-σχίζω, — 1 verscheuren PLUT. — 2 *pass. refl.* zich splitsen en om iets, τι, heenstromen HDT. 9, 51; *v. menschetijke bewegingen om een middelpunt* PL. Prot. 315 b.
 περι-σχοινίζομαι, *med.* een touw om zich heen laten spannen *als afbakening* DEM. 25, 23.
 περι-σχοίνισμα, τό, de met een touw omsloten vergaderplaats PLUT.
 περι-σφάζω, in het leven behouden XEN. Hell. 2, 3, 25, PLUT., LUC.
 περι-σωρεύω, rondom ophoopen, rondom omgeven PLUT. Caes. 68, Timol. 29.
 περι-τάμνω, *ep. ion.* = -τέμνω, *z. d.*
 περι-τάσις, ή, het omspannen PLUT. 1003 d.
 περι-ταφρεύω, rondom met een gracht omgeven XEN. Cyr. 3, 3, 28, POL., PLUT.
 περι-τείνω, om of over iets, περί τι, spannen HDT. 4, 73, PL. Tim. 77 a; τιμ PLUT.
 περι-τειχίζω, — 1 ommuren AR. Av. 552, PLUT. — 2 insluiten met een muur: belegeren THUC. 2, 78, 23; 3, 18, 15, DEM., PLUT.
 περι-τειχισις, ή, insluiten: belegeren THUC. 4, 131, 18.
 περι-τείχισμα, τό, verschansing THUC. 5, 116, 7, XEN. Hell. 1, 3, 5, PLUT.
 περι-τειχισμός, ό, = τείχισις, THUC. 4, 131, 21, PLUT.
 περι-τέλλομαι, rondwentelen; verlopen *v. tijd* B 551, λ 295, SOPH. O. R. 156, AR. Av. 696, PLUT.
 περι-τέμνω, *ep. ion.* -τάμνω, — 1 rondom snoeien HES. O. 57, zich snijden in: *med.* HDT. 4, 71. — 2 besnijden, *med.* zich . . . HDT. 2, 36; *act. PAP.*, N. T. Luc. 1, 59; *overdr.:* *v. d. doop* Col. 2, 11. — 3 besnoeien, kortwieken, ἀρξήν POL. — 4 *med.* voor zich afsnijden; *vand.* als buit meevoeren, rooven, βοός λ 402; *pass.* beroofd worden van, τι HDT. 4, 159, XEN.
 περι-τενής, strak HIPPOCR.
 περι-τέχνησις, ή, bijzondere kunstgreep, list THUC. 3, 82, 35.
 περι-τηγμα, τό, wat bij het smelten zich afscheidt: schuim, *overdr.* PLUT.
 περι-τήκω, — 1 rondom afsmelten PL. Critias 112 a. — 2 door smelting overtrekken, *b.v.* κασσινέρω, vertinnen PL. Critias 116 b.
 περι-τηξίς, ή, wegvloeien van zich bij het smelten afscheidende stoffen HIPPOCR.
 περι-τίθημι, rondom iem d leggen: — 1 hem opzetten, aandoen HDT. 2, 162, *med.* EUR. Med. 984, PL. Crit. 53 d, N. T. Mt. 27, 28. — 2 rondom iets aanbrengen, δίνην τῆ γῆ PL. Phaed. 99 b. — 3 verleenen, τιμί τι γ 205, HDT. 1, 129; 3, 142, THUC. 6, 89, 21, ISOOR. 4, 9, POL., N. T. 1 Cor. 12, 23.
 περι-τίλλω, rondom afplukken HDT. 3, 32, LUC.

περι-τμήμα, τό, afval bij het snijden, *overdr.* snippers PL. Hipp. mai. 304 a.
 περι-τομή, ή, — 1 besnijdenis N. T. Rom. 4, 11. — 2 *overdr.* ω heiliging, doop N. T. Col. 2, 11.
 περι-τόμος, rondom afgesneden: steil POL.
 περι-τόνιον, τό, het vel van den buik HIPPOCR.
 περι-τοξεύω, door het schieten van pijlen overweldigend AR. Ach. 712(?), PLUT.
 περι-τορνεύω, rondom iets iets „draaien”, iets rond vervaardigen PL. Tim. 73 e.
 περι-τράνος, zeer duidelijk PLUT. 4 b.
 περι-τραχήλιος, τό π-ον, Halsband PLUT.
 περι-τρέπω, — 1 omdraaien, een anderen kant uitdraaien LYS. 6, 13, PL. Crat. 418 b. — 2 > brengen tot, storten in, κοινών N. T. 26, 24. — 3 vernietigen, schaden PL. Phaed. 95 b, LUC.
 περι-τρέφω, *pass.* rondom iets dik, vast worden; zich afzetten E 903, ξ 477.
 περι-τρέχω, — 1 snel rondloopen THEOGN. 505, AR. Th. 657, χάρων N. T. Mc. 6, 55. — 2 snel om, op iem d komen toelooopen HDT. 8, 128. — 3 rondslenteren LYS. 30, 21, PL. Symp. 173 a. — 4 *overdr.* op hetzelfde punt weer terug komen PL. Theat. 200 c. — 5 *praegn.* omsingelen: bedriegen AR. Eq. 56(?). — 6 in „omloop”, gewoon zijn (PL.), PLUT.
 περι-τρέω, rondom . . . vluchten Α 676.
 περι-τριμμα, τό, „afschraapsel”: een fijne, doortrapte kerel AR. Nub. 447, DEM. 18, 127.
 περι-τρομέομαι, rondom iets, τιμ, beven σ 77.
 περι-τροπέω, *iterat., intr.* — 1 zich telkens omkeeren ι 465. — 2 zich in een kring bewegen: verlopen *v. tijd* B 295. — 3 zich overal langs wenden, overal langs trekken Hymn. Merc. 542.
 περι-τροπή, ή, — 1 tr. het omkeeren PL. Theat. 209 d. — 2 (*intr.*) het rondgaan: beurt HDT. 2, 168; 3, 69. — 3 leggen bij het worstelen PLUT. 639 f.
 περι-τροπος, kringvormig, κίνησις, PLUT.
 περι-τρόχαλος, kringvormig, rondlopend HDT. 3, 8, PLUT.
 περι-τροχος, 2, omlopend, *vand.* rond Ψ 455.
 περι-τρώω, — 1 rondom afknabbelen ARISTOT., LUC. — 2 iem d ongemerkt iets afnemen (*vgl.* τρωκτής) AR. Ach. 258, AR. Vesp. 596.
 περιττός, *enz.*, *z. περισός, enz.*
 περι-τυγχάνω, — 1 iem d toevallig ontmoeten, τιμ THUC. 1, 20, 13, MEN. Epit. 58. — 2 iets toevallig aantreffen, vinden PL. Prot. 320 a, XEN. Hell. 4, 8, 24, ANDOC. 1, 37. — 3 *omgekeerd:* iem d, τιμ, treffen, overkomen THUC. 4, 55, 29.
 περι-τυμπανίζω, door den klank van het τύμπανον verdooven PLUT. 144 d.
 περι-υβρίζω, mishandelen, hoonen AR. Vesp. 1319, PLUT.; *pass.* HDT. 1, 114, LUC.
 περι-φαίνομαι, — 1 van alle kanten zichtbaar zijn N 179, ε 476. — 2 zich duidelijk vertoonen PLUT.
 περι-φάνειά, ή, — 1 van alle kanten duidelijk zichtbaar worden. — 2 duidelijke kennis v. zaken HDT. 4, 24, DEM., ISAE. 7, 28.
 περι-φάνής, — 1 van alle kanten zichtbaar, duidelijk THUC. 4, 102, 24, SOPH. Ai. 66, AR. Pl. 948, PL. Phil. 31. e. — 2 in het oog vallend, uitstekend, *adv.* PL. Men. 91 d. — 3 beroemd, openbaar SOPH., ATT., LUC.
 περι-φαντος, — 1 klaarblijkelijk SOPH. Ai. 229. — 2 beroemd SOPH. Ai. 599.
 περι-φάσις (φαίνω), ή, uitzicht over, panorama POL.
 περι-φέγγειά, ή, de glans, die een voorwerp omgeeft PLUT. 894 e.

- περι-φ^ερειᾶ, ἡ, omtrek HERACL. 103 D.; *spec.* ronde omtrek of vorm EPICUR. 107 Us.
- περι-φ^ερής, — 1 *intr.* zich in de rondte bewegend: rollend v. oogen LUC. — 2 aan alle kanten omgeven door, τινι EUR. Hel. 430. — 3 rond PL. Phaedr. 108 e, EPICUR. 109 Us., POL., LUC. — 4 Περιφ^ερέες, Begeleiders, z. HDT. 4, 33.
- περι-φ^ερό-γραμμος, met een kringvormige lijn omgeven ARISTOT.
- περι-φ^ερώ, — 1 rond dragen HDT. 4, 36, langs, τι, *ib.*; PL. Phaedr. 250 c, MEN. Epit. 147, LUC., N. T. Mc. 6, 55; *pass.* rondzweven, heen en weer zweven PL. Ap. 19 c. — 2 *pass. refl.* een kringloop afleggen: terugkeeren PL. Gorg. 517 c. — 3 v. tijd: *pass. refl.*: wentelen, verlooopen HDT. 4, 72. — 4 *overdr.* rondragen onder de menschen: ruchtbaar maken PL. Prot. 343 b. — 5 tenslotte brengen tot iemd (als bezitter) = onderwerpen PLUT. — 6 rond-dragen = verdragen tot het laatst toe THUC. 7, 28, 5. — 7 *overdr.*: *pass.* heen en weergeslingerd-, geteisterd worden N. T. Eph. 4, 14. — 8 *impers.* περιφέρει με, het (ἡ μνήμη?), brengt mij weer daarheen = het schiet mij weer te binnen HDT. 6, 86, 2, *vgl.* PL. Lach. 180 e met μνήμη als subject.
- περι-φ^ερύω, — 1 ontvluchten, ontkomen PL. Leg. 677, DEM. 54, 1. — 2 zich onttrekken, ἀριθμόν = ontelbaar zijn PIND. O. 2, 108.
- περι-φ^είρομαι, in ellende en gebrek rondzwerfen ISOGR. Ep. 9, 10, LYCURG.
- περι-φ^ελεύω, van alle kanten verbranden, zengen HDT. 5, 77.
- περι-φ^ελοίζω, van den last ontdoen THEOPHR.
- περι-φ^ελοιός, met schors omgeven XEN. Cyn. 9, 12.
- περι-φ^ελοϊσμός, ὁ, van den bast ontdoen THEOPHR.
- περι-φ^ελῶ, rondom zengen AR. Nub. 396.
- περι-φ^ελος, zeer angstig AESCH. Supp. 736, THUC. 6, 36, 1, PL. Phaedr. 239 b, PLUT.
- περι-φ^εοιτήσις, ἡ, rondwandelen PLUT. Lysandr. 20.
- περι-φ^εοιτός, een kringloop volbrengend, PARM. 10, 4 D.
- περι-φ^εορά, ἡ, — 1 het rondragen, serveeren v. gerechten XEN. Cyr. 2, 2, 4. — 2 kringloop, omlooptijd AR. Nub. 172, PL. Phaedr. 247 c. — 3 wereld PL. Theaet. 153 d.
- περι-φ^εορέω, rondragen HDT. 2, 48.
- περι-φ^εορητός, rondgedragen ANACR., HDT. 4, 190 draagbaar, PLUT.
- περι-φ^εορος, ἡ, omloop LUC.
- περι-φ^εραγμα, τό, omheining (PL.) LOCR. 100 b.
- περι-φ^εράδης, met veel overleg A 466, HYMN. Merc. 464, SOPH. Ant. 348.
- περι-φ^εράζομαι, zorgvuldig beraadslagen over, τι α 76.
- περι-φ^ερακτός, ingesloten, omheind LUC.; τὸ π-ον, omheining PLUT. Thes. 12.
- περι-φ^ερασις, ἡ, omschrijving PLUT. 406 f.
- περι-φ^εράσσω, *att.* -ττω, — 1 omheinen, om-muren PL. Rep. 365 b. ARISTOT., POL., LUC. — 2 afdammen ARISTOT.
- περι-φ^ερίσσω, *att.* -ττω, over iets huiveren, sidderen ARISTOT.
- περι-φ^ερονέω, — 1 van alle kanten doordenken, τι AR. Nub. 741, *vgl.* 226, (PL.) AX. 365 c *abs.* — 2 zich boven iets uitdenken: verachten, τι THUC. 1, 25, 19, τινος (PL.) AX. 372, N. T. Tit. 2, 15.
- περι-φ^ερόνησις, ἡ, verachting PLUT. Pericl. 5.
- περι-φ^ερουρέω, met wachtposten omgeven THUC. 3, 21, 28.
- περι-φ^ερων, ονος, — 1 zeer verstandig α 329, E 412, HES. Th. 894. — 2 overmoedig AESCH. Ag. 1426, Supp. 757.
- περι-φ^ερύγη, ἡ, uitvlucht PLUT. Demetr. 46.
- περι-φ^εύστος, van alle kanten angeblazen AR. Lys. 323(?)
- περι-φ^ευτεύω, rondom planten PL. Leg. 947 e.
- περι-φ^εύω, — 1 ergens aan laten groeien, -bevestigen PL. Tim. 78 d. — *Pass. intr.*, *aor.* -έφυν: 2 rondom groeien, -geplant zijn THEOPHR. — 3 *overdr.* > omstrengelen, omhelzen, τινι τ 416; > τινα π 21. — 4 *overdr.* samengroeien met, τινι, verbonden zijn PL. Leg. 898 d. — 5 rondom iets zich vastzetten, -vormen ANAXIMANDR. 10 D (-φύηται), AR. Nub. 151; *overdr.* φύμη ISOGR. 5, 78.
- περι-φ^εωρος, ontdekt, betrapt PLUT.
- περι-φ^εωρίζω, geheel met licht omgeven PLUT.
- περι-φ^ερακόω, met palissaden, met een wal versterken DIN. 1, 64, AESCHIN. 3, 236, POL.
- περι-φ^εράσσω, -ττω, aan den rand insnijden THEOPHR.
- περι-φ^ερειᾶ, ἡ, bovenmatige vreugde PL. Phil. 65 d, PLUT.
- περι-φ^ερής, zeer verheugd HDT. 1, 31, THUC. 5, 73, 21, SOPH. Ai. 693, AR. Vesp. 1477, PL., POL., PLUT.
- περι-φ^εράσκω, met open mond verslinden HIPPOCR., LUC.
- περι-φ^εχυνός (*hss.* *περι-φ^εχμπα?), zeer dwaas AESCH. Supp. 877.
- περι-φ^εχιδώ, met een rand omgeven XEN. Eq. 4, 4.
- περι-φ^εχειρός, τὸ π-ον, armband POL.
- περι-φ^εχέω, — 1 over iets uitgieten, uitstrooien, ἥρα η 140, χρυσόν K 294 vergulden met dunne plaatjes goud, φάριον ψ 162, *med.* ζ 232; *pass.* B 19, PL. Tim. 60 c. — 2 *pass. refl.* omgeven, τινι PL. Rep. 488 c, τινα XEN. Hell. 2, 2, 21; om-singelen POL. — 3 rondom opstapelen HDT. 3, 12.
- περι-φ^εχολός, zeer galachtig HIPPOCR.
- περι-φ^εχορεύω, ronddansen om EUR. Ph. 316, LUC.
- περι-φ^εχρήματος, zeer rijk PLUT.
- περι-φ^εχρῦσος, in goud gevat LUC.
- περι-φ^εχρῦσώω, vergulden HDT. 4, 65.
- περι-φ^εχῦδα, *adv.*, rondom begoten HIPPOCR.
- περι-φ^εχῶμα, τό, aarden wal om een land PAP.
- περι-φ^εχῶμαι, hevig vertoornrd zijn, τινί τινος, op iemand om iets I 449, E 266.
- περι-φ^εχῶρέω, — 1 volgens de beurt bij iemd komen HDT. 1, 210. — 2 rondgaan, de rij langs gaan AR. Av. 958, PLUT. — 3 ronddraaien ANAXAGOR. 12 D. — *Vand.* -ησις, ἡ ANAXAGOR. 12 D.
- περι-φ^εχωρός, — 1 naburig, nabij PLUT., N. T. Mt. 14, 35. — 2 nabuur N. T. Mt. 3, 5.
- (*hypostase uit περι χώραν*).
- περι-φ^εψάω, aan alle kanten afvegen AR. Eq. 909, Pl. 730.
- περι-φ^εψημα, τό, „afveegsel”: vuil; *overdr.* uit-vaagsel: „onderdanige dienaar” N. T. 1 Cor. 4, 13.
- περι-φ^εψιλώω, rondom ontblooten: berooven HDT. 9, 83.
- περι-φ^εψυγμός, ὁ, afkoeling (PL.) AX. 366 d.
- περι-φ^εψύχω, aan de oppervlakte verkoelen PLUT.
- περι-φ^εωδευμένως, *adv. part. pf. pass. v.* περι-οδεύω, wijldloopig PLUT. 537.
- περι-φ^εδέω, door liederen bezweren LUC.
- περι-φ^εωδυνέω, zware pijn hebben HIPPOCR.
- περι-φ^εωδύν-ια, ἡ, zware pijn HIPPOCR., PL. Rep. 583 d, PLUT.

περι-ώδυνος, — 1 zeer pijnlijk HDT. 1, 31, AESCH. Ag. 1449, PL. Leg. 873 c. — 2 zware pijn lijdend DEM. 54, 12.

περι-ωθέω, — 1 van alle kanten terugdringen PL. Tim. 79 c, DEM. — 2 verstooten, versmaden THUC. 3, 57, 19.

περι-ωθίζω, = voorg., ARISTOT.

περι-ωπή, ή, — 1 plaats, vanwaar men om zich heen kan zien: uitkijk Ε 8, x 146, PL. Polit. 272 e, LUC. — 2 het om zich kijken: voorzichtigheid THUC. 4, 86, 10.

περιώσιος, adj. π-α ειδώς EMPED. 129, 1 D. adv. -ον boven mate Δ 359, π 203, SOL. 24, 7; π. τινος meer, hooger dan PIND. I. 5, 3, HYMN. Cer. 362.

(ont.: msch. vgl. ἐτώσιος: ἐτός dus: *περιό- afl. v. περί of gerundivum bij W. per- z. πείρω; -ώσιος afl. v. adv. op -ως? Of hypostase uit περι-όστην zooals ὑπερ-αἴσων, vgl. περι-αλλος: eig. verder gaande dan recht is? ω dan in den naad v. d. samenstelling).

περι-ωτελῶ, rondom litteekens maken HIPPOCR.

περκ-άζω, donkerblauw worden v. vruchten THEOPHR., PLUT.

πέρκη, ή, baars ARISTOT.

(naar zijn kleur, z περκός; π. > lat. perca > fr. perche).

περκ-ίδιον, τό, baarsje COM.

περκνό-περος, 2, met zwarte vleugels ARISTOT.

περκνός — 1 gevlekt, bont Ω 316, ARISTOT. — 2 donkerblauw NIC.

(W. per(e)+k- bont, gevlekt [naast per+d- z. πάδαλις] vgl. HESYCH. περκνόν ποιικιλόχρουν ἔλαρον, πρόσ soort ree: o.ind. prsant- bont, gevlekt, prsata- gevlekte antilooop en druppel. lat. pulcher = polk-ro- dissim. < pork-ro- [juist zooals culter < kor-tro-: κσιῶ], o.ier. erc bont, o.n. fers waterval [om zijn bonte kleuren]).

πέρκος, = voorg., ARISTOT.

περνήμι, (naar de overzijde-), buitenslands voeren: verkoopen, spec. v. levende waar X 45, Ω 752, PIND. I. 2, 7, EUR. Cycl. 271, AR. Eq. 176.

(z. II περάω, vgl. o.ier. remm [*prinam*] ik verkoop).

περ-οδος, ή, aeol. = περίοδος, PIND. N. 11, 40.

περόνᾱ-μα, τό, dor. = -ημα, met gespen vastgemaakt kleeD THEOCR. 15, 79.

περόνᾱ-τρίς, ίδος, ή, dor. = -ητρίς, = voorg., THEOCR. 15, 21.

περονάω (z. volg.), — 1 eig. „priemen“: doorsteken H 145. — 2 med. zijn eigen kleeD (vast)spelden K 133, THEOCR. 14, 66.

περόνη, ή, — 1 lange naald, speld om de twee eindē v. h. kleeD (op den schouder) vast te steken E 425, HDT. 5, 87, SOPH. O. R. 1269, EUR. Ba. 98. — 2 naald (HDT. 5, 87.) — 3 het kleinere bot in onderbeen en onderarm: kuitbeen en ellepijp HIPPOCR., XEN. Eq. 1, 5. — 4 pin om een deur te sluiten PARM. 1, 20 D.

(περ-όνη: πείρω z. d., vgl. ἀγ-όνη, e. dgl.).

περονίς, ίδος, ή, = περόνη, SOPH. Tr. 925.

περπερ-εύομαι, met ijdele dingen pronken N. T. 1 Cor. 13, 4.

πέρπερος, grootspreker, opsnijderig POL. (wrsch. lw. < lat. perperam, perperus [1 maal slechts]).

πέρρ-οχος, aeol. = περίοχος, = ὑπέροχος, SAPHO 115 ALD. en aeol. περρ- z. περί.

περσέα, ή, Aegyptische boom, die zijn vruchten aan den stam krijgt, HIPPOCR., THEOPHR. — Vd.

πέρσεια vrucht v. d. π.? CARM. POP. 14, 3 ALD. περσέ-πολις, ή, steden verwoestend, Pallas AR. Nub. 967.

περσέ-πολις, = voorg., AESCH. Pers. 65.

περσ-ίζω, Perzischgezind zijn, of de Perzen in gewoonten, kleederdracht en leefwijze navolgen, spec. Perzisch spreken XEN. An. 4, 5, 34.

περσ-ικός, Perzisch; spec.: — 1 ó π. of τὸ π-όν, perzik LUC. — 2 μῆλον π-όν, citroen THEOPHR. — 3 ή π-ή, soort Perzische mulen AR. Nub. 151. — 4 τὸ π-όν, Perzische dans AR. Th. 1175, XEN. An. 6, 1, 10, Cyr. 8, 4, 12. — 5 π. ὄρνις, haan, kip AR. Av. 485.

περσίον, τό, of πέρσειον, de vrucht van de περσέα, THEOPHR.

περσιστί, adv., op zijn Perzisch, in het Perzisch HDT. 9, 110, XEN.

περσονομέομαι, door Perzen beheerscht worden AESCH. Pers. 585.

περσονόμος, de Perzen beheerschend AESCH. Pers. 919.

πέρϋσι(ν), dor. πέρυτις, adv., een jaar geleden; verzw. vroeger AR. Vesp. 1038, PL. Prot. 327 d, Gorg. 473 e, MEN. Epitr. 259, N. T. 2 Cor. 8, 10.

(< περ-φ:(ν)-ι, locat. sing. Ϟ φίτος; περ- vgl. περί voorbij een bep. grens. Verw. o.ind. parūt verleden jaar, arm. heru, m.ier. inn uraid, o.n. fiprd. hetz. Eig. over in dit jaar heen zooals lat. per-egrē < *per-agrei locat. *over wat-in-hetland-is = in den vreemde, vgl. per-fidus = de fidēs te buiten gaande).

περϋσι-νόος, van het vorige jaar AR. Ran. 986, PL. Leg. 855 c, (N. T.).

πεσᾶ, adv., dor. = πεζή, THEOCR.

πέση-μα, τό, val, neervallen PLUT., AESCH. Supp. 937, SOPH. Ai. 1033, EUR. Ph. 640 π. δικεύ = vallen.

πέσκος, τό, huid NIC. Th. 543.

(< πεκ-σκος: πέκω).

πέσος (πίπτω), τό, wat zwaar neervalt EUR. Ph. 1299.

πέσσ-εία, ή, att. -τρεία, het spel met πέσσοι: damspel PL. Phaedr. 274 d.

πέσσευ-τής, οὔ, ή, — 1 damspeler PL. Polit. 292 e, POL. — 2 de alles regeerende godheid PL. Leg. 903 d.

πέσσευτι-κόος, ó π. damspeler PL. Rep. 333 b; ή π-ή, Gorg. 450 d, of τὸ π-όν, damspel.

πέσσ-εύω, att. -ττεύω, damspelen HERACL. 52 D. PL. Rep. 487 b, XEN. Mem. 3, 9, 9, POL.

πέσσόν, τό, πεντέ-γραμμον, dambord met 36 vakken en dus 2 x 5 elkaar kruisende lijnen SOPH.

πέσσο-νομέω, de damschijven zetten; overdr. regelen, besturen AESCH. Supp. 12.

πέσσοός, ó, att. -ττός, steen bij het damspel, pl. damspel α 107, PIND. fr. 129, 4, HDT. 1, 94, EUR.

Med. 68, PL. Rep. 333 b.

(indien oorspr. bikkel, < πετ-ιο-: πίπτω?? Of lw.?).

πέσσω, att. -ττω, bij HOM. slechts praes., f. πέψω, pf. pass. πέπεμμαι, eig. zacht, week maken:

stoven > koken > bakken, braden: — 1 doen rijpen η 119. — 2 koken HDT. 8, 137. — 3 bakken HDT. 1, 160, AR. Eccl. 843, PL. Rep. 372 b.

— 4 ook: in het lichaam zacht maken: verwerken, verduwen PLUT. — 5 overdr. (vgl. lat. concoquo) rijp maken: koesteren, voeden, γόλον Δ 513, Ω 617. — 6 zich verdiepen in, genieten van, τι, γέρα B 237, βέλος Θ 513, PIND. P. 4, 186, AP. RH.

(< idg. peq^h-iō: o.ind. pácati hij kookt, braadt, toch. B. pepakšu rijp, alb. kjep ik kook, lat. coquo,

bret. pibi koken, ags. ā-fizen gebraden, lit. kepū [met metathese] ik kook, o. b. peko hetz. Vgl. πέτων).
πέσυρα, „boei.“ = **τέσσαρες**, BALBILLA v. 6.
πέταλον (πετάννυμι, vgl. πέτηλον), **τό**, (boom)blad B 312, PIND. fr. 326 *overdr.*, I. 743 als stemtafeltje, BACCH. 5, 186, EUR. Hel. 245, AR. Ran. 682.
πέταμαι, = **πέτομαι**, PIND. N. 6, 55, PIND. N. 6, 55, PIND. P. 8, 90, (ANAGR.) 24, 6 en 14, 9: 2 S. πέτασσαι, EUR. Ion 90(?), LUC.
πετάννυμι, *f.* πετάσω, att. πετώ, *pass. pf.* πέπταμαι, *zelden* πέτασμαι (*orak.* HDT. 1, 62 *ἐκ-π.* en LUC. Somn. 29), *aor.* ἐπετάσθη, — 1 uit-, *openspreiden*, πέπλον E 195, Ιστιόν ε 269, χειρε ε 374, τινι naar iemd Δ 523, BACCH. 16, 72. — 2 openen, πύλας Φ 531. — 3 *v. licht:* opengaan, zich verbreiden P 371, ζ 45. — 4 *overdr.* θυμόν τινος, *verruimen* > *verheugen* σ 160.
 (< πετα+σ-, vgl. πετάν-νυμι naast πίννυμι < πεί(η)α-μι, W. petā-, korte phase peto- = πετα-uitspreiden. *Verw. lat. pateo, a* < *e* = *maneo*: μένω, *o.cymr.* etem draad, *got. faþa* omheining, *ndl. vadem*, *vgl. ohd. fadam* = *d. Faden* [oorspr. bep. lengte draad]. *lit. peþys* schouder, *pātalas* bed).
πέτασμα, **τό**, dek, „sprei“, AESCH. Ag. 909.
πέτᾶσος, (πετάννυμι), **ὀ**, hoed met breeden rand, *zoals de ἐφηβοὶ droegen* (z. Parthenonfries); *vand. het schermblad van planten, zoals de lotus e. a. THEOPHR.*
πεταρισμός, **ὀ**, koorddans *PLUT.* 498 c.
πέταυρον of **πέτευρον**, **τό**, — 1 stok, waarop de kippen slapen AR., THEOCR. 13, 13, LYCOPHR. 884. — 2 stellage voor koorddansers en worstelaars POL. 8, 6, 8.
 (π.: W. *πετε-* of *πετα-* vliegen = *ἀλευρον* [ἀλειω]: *ἀλε-*, *perf. f.* ἀλλήμαι. *Niet* ω *μετ-ήρος*).
πετηνός, *ep.* = **πετεινός**.
 (gevormd als ἀμενηνός; < *πετεσ-ανο-*, [vgl. *lat. veter* (< *s*) *ανο-*]).
πετεινός (πετεσ-ίνος), *ep.* **πετηνός**, — 1 gevleugeld B 459; *subst. pl.* π-ά, vogels Θ 247, v 87, THEOGN. 1097, HDT. 3, 106, AESCH. Sept. 1020, EUR., MEN. Perik. 342. — 2 in staat te vliegen π 218.
πέτευρον, **τό**, z. **πέταυρον**.
πέτηλον, **τό**, *ion.* voor πέταλον, blad, graanhalm HES. Sc. 289.
πέτομαι, *f.* πετήσομαι *dicht.*, in proza πτήσομαι, *aor.* ἐπτόμην naast ἐπτάμην (bij HOM. behalve Δ 126 steeds bijv. II 469, κ 163, bij TR. bijv. SOPH. Ai. 693) en ἐπτην (z. b.), *perf.* πεπότημαι B 90. Voor πέταμαι z. d., — 1 vliegen, v. vogels e. *agl.*, sinds M 207 *alg. tot n. t.* Apoc. 4, 7. — 2 *v. d. ziel* Y 880. — 3 *verzw.*: snel zich bewegen, vliegen, v. levende wezens O 150, E 336, *alg. bijv.* EUR. Cycl. 71. — 4 *v. dingen:* vliegen, geslingerd worden enz. (of ἐπτην ε̄ of ἄ heeft is onzeker; voor het laatste spreekt slechts het *trag.* [hyperdorische?] ἀν-επταῖν SOPH. Ant. 1307; *πε-ρόν*, en πτέ-ρός z. d. wijzen op W. *pet+ē/ō-* = *pet+ē/ō-* vallen, z. *πίπτω*. Tenslotte identisch met W. *pet+a-* in πετάννυμι. *Semas.* met uitgespreide vlerken vliegen ω dalen > vallen, *vgl. lat. labor.* *Verw. o.ind.* pātati hij vliegt en hij valt, *lat. peto*, *prae-pes* snel vooruit vliegend *penma*, *o. cymr.* etn vogel, *d. Fittich*, *ndl. veder*).
πέτρα (? : πετάννυμι: zich uitbreidend? of : πίπτω als steilte? Vgl. λέπ-ρα), **ἡ**, *ep. ion.* πέτρη, — 1 rots, klip, sinds I 15 *alg. tot n. t.* Mt. 27, 60. — 2 rotsblok, steen t. 243, PIND. P. 1, 23, ATT.: XEN. An. 4, 2, 20, N. T. Rom. 9, 33. — 3 als

symbool van hardheid II 35, van onbewegelijkheid ρ 463, of vastheid N. T. Mt. 16, 18. *Spreekw.*: ἀπὸ δρυός (καὶ) ἀπὸ πέτρης ἀραρίζειν e. *agl.* X 126, PL. Phaedr. 275 b... ἀκούειν, *vgl. Soph.* Soph. 246 a, z. δρύς.
πετραῖος, — 1 op een rots wonend μ 231. — 2 van een rots afkomstig HES. O. 589, *bijm. v. Poseidon* PIND. P. 4, 138. — 3 van een rots AESCH. Pr. 1019, SOPH., EUR. Cycl. 401. — 4 in een rots SOPH. El. 148. — 5 van rotssteen, rotsachtig SOPH. Ph. 459, Ant. 827.
πετρη-δόν, *adv.*, steenachtig LUC. Tim. 3.
πετρή-εις, rotsig, steenachtig B 496, HES., PIND. O. 6, 48.
πετρο-ηρεφής, met steenen bedekt, overwelfd AESCH. Pr. 300, EUR. Cycl. 82.
πετρο-ήρης, uit steenen samengevoegd SOPH. Ph 1262.
πετριδίων, **τό**, *demin. v. πέτρα*, kleine rots ARISTOT. πέτρ-ίνος, — 1 rotsachtig HDT. 2, 8. — 2 van steen AESCH. Pr. 562, SOPH. Ph. 160, EUR.
πετρο-βολ-ία, **ἡ**, het werpen of slingeren met steenen XEN. An. 6, 4, 15.
πετρο-βόλος, — 1 steenen werpend, slingerend XEN. Hell. 2, 4, 12. — 2 ballista, stuk geschut POL.
πετρο-κυλιστής, **ὀ**, die een rotsblok wentelt, *Sisyphus* AESCH.
πετρο-ροϊφής, van de rots afgestort EUR. Ion 1222.
πέτρος (z. πέτρα), **ὀ**, — 1 rotsblok, steen H 270, PIND. O. 10, 72, TR.: AESCH. Pers. 460, PL. Leg. 843 a, XEN. An. 7, 7, 54; πάντα κινήσαι π-ον omnem lapidem movere EUR. Heracl. 1002. — 2 ξεστός π. = zuil PIND. N. 10, 67. — 3 rots (= πέτρα) SOPH. Ph. 272.
πετρόω, steenigen EUR. Or. 946.
πετρο-ώδης, van steen SOPH. Ant. 774, PL. Rep. 612 a, PLUT., N. T. Mt. 13, 5; steenachtig, vol steenen, met slechts een dunne laag teelaarde.
πέτρω-μα, **τό**, steeniging EUR. Or. 50.
πεττ-, z. *πεσο-*.
πευθήν, **ἦνος**, **ὀ**, — 1 spion LUC. Alex. 23. — 2 *adi.* onderzoekend EPICR. 2, 23, 10.
πεύθομαι, = **πυνθάνομαι**, γ 187, HES., PIND. P. 438, TR.: AESCH. Ag. 617, HEROND. 6, 38; *act.* bericht geven INSCR. Leg. Gortyn 7, 56: *πευθεν inf.*
πευθῶ, **ἡ**, bericht, tijding AESCH. Sept. 370.
πευκ-άλμιος, scherpzinnig Θ 366.
 (vgl. *volg. en ἐχε-πυκνής*, W. *peuk-* [naast *peug-* in *lat. pungo*]: *ohd. fluhta* = *d. Fichte*, *o. pr. reuise*, *lit. puzis* = *gr. πεύκη*, pijnboom, *om zijn sprite „naalden“*).
πευκεδάνος, *eig.* prikkend, scherp; smartelijk, πόλεμος K 8.
 (z. *voorg.*: *πυυκεδών* = *τυφεδανός*; *τυφεδών*).
πεύκη (z. πευκάμιος), **ἡ**, — 1 wilde pijnboom Δ 494, PIND. fr. 79, PL. Leg. 705 c. — 2 pijnboom, fakkel AESCH. Ag. 288, SOPH. O. R. 214, EUR. — 3 wastafel van hout EUR. Iph. A. 39.
πυκνῆ-εις, — 1 van pijnboomhout SOPH. Ant. 123, EUR. Andr. 863. — 2 doordringend AESCH. Ch. 384 (*and.* πυκνᾶεις).
πυκν-ίνος, — 1 van pijnboomhout SOPH. Tr. 1198, EUR., POL. — 2 δάκρυ = hars EUR. Med. 1200.
πυσις, **ἡ**, vraag PLUT. 614 d.
πυυστήρ-ιος, **ἡ** πυυστήρια, *nl. θυσία*, offer, waardoor men den wil der goden „vraagt“ EUR. El. 835(?).
πεφασμένως, *adv. part. pf. pass. v. φάλω*, openbaar, duidelijk, SOLON bij LYS. 10, 19, *die het* = φανερώς *stelt*.

πεφνεῖν, z. W. Φ(Ε)N- en φόνος.

πεφοβημένως, *adv. part. pf. pass. v. φοβέω*, vreesachtig XEN. Hell. 7, 5, 25.

πεφύργων en πεφύζως z. s. v. φεύγω.

πεφικτότως, *adv. part. pf. v. φύω*, van nature ARISTOT.

πεφύλαγμένως, *adv. part. pf. v. φύλασσομαι*, voorzichtig XEN. An. 2, 4, 24, (DEM.).

πέψις (πέσσω), ἡ, — 1 het doen rijpen THEOPHR. — 2 spijsvertering HIPPOCR., (PL.) Locr. 101 a. — 3 gisting v. wijn PLUT.

πῆ, *ion. κῆ, dor. πῆ*, — 1 *vraagwoord*: langs welken weg? waarheen? © 229, AESCH. Pr. 99, SOPH. O. R. 1310 πῆ, PL. Polit. 258 e. — 2 op welke wijze? hoe? K 385, HDT. 1, 32, PL. Phaedr. 246 b. — 3 πῆ μὲν . . . πῆ δέ, eensdeels . . . aan den anderen kant XEN. An. 3, 1, 12.

πῆ, *enclit. ion. dor. πῆ*, *indefinitum*: — 1 (ergens langs): ergens heen Γ 400. — 2 op de een of andere manier μ 433; οὐδέ πῆ ἔστι, het gaat niet aan, het is onmogelijk Z 267; HDT. 5, 22, PL. Symp. 189 e. — *verw. 3 modaal* misschien, na ἔάν, *ei e. dgl.* PL. Prot. 354 e. — 4 ongeveer, οὐτω πῆ Ω 373, HDT. 2, 75, PL. Phil. 32 d.

πηγαῖος, van of uit de bron AESCH. Ag. 901, EUR., PL. Critias 113 e, POL.

πηγάνιον, τό, *dem. v. πῆγανον*; ook soort moeskruid met vleezige bladeren THEOPHR., NIC.

πῆγᾶνον, τό, ruit, wijnruit, waarmee de randen der bloembedden werden beplant; vand. οὐδ' ἐν π., nog niet eens in 't begin AR. Vesp. 480, THEOPHR., N. T. Luc. 11, 42.

(: πῆγνῦμι; *vgl. lat. pāg in a* samengelijmd papyrusblad).

πηγᾶς (πῆγνῦμι), ἄδος, ἡ, rijp HES. O. 505.

πηγεσι-μαλλος (*vgl. ἔλασεσ-πεπλος*), met dikke wol Γ 197.

πηγή, *dor. πᾶγῆ, ἡ*, — 1 bron Φ 312, PIND. O. 3, 14, HDT. 7, 26, ATT., N. T. Jac. 3, 11. — 2 *vand. wateren, golven* Ψ 148. — 3 *v. tranen*: TR.: AESCH. Pr. 401, SOPH. Ant. 803, EUR. — 4 *v. h. gehoor*: SOPH. O. R. 1387. — 5 *overdr. bron*: oorsprong, oorzaak: π. κινήσεως PL. Phaedr. 245 c, POL., N. T. Apoc. 21, 6.

(? *dor. πᾶγῆ*. De eenige W. die in aanmerking komt is die v. πῆγνῦμι. *Vgl. πῆγασος* het bronpaard naast πῆθασος: πῆθᾶω II 152 Achillespaard. *Semas. is verband met πῆγνῦμι* moeielijk. *eig. ommuurde bron, z. mhd. vach [v. d. zelfde W.] omheind stuk vischwater?*)

πῆγ-μα, τό, — 1 band; *overdr. verplichting* AESCH. Ag. 1198. — 1 wat dik geworden, geronnen is POL. — 3 (*act.*) stremsel ARISTOT.

πῆγνῦμι, *f. πῆγῶν, pass. uor. ἐπάγην, zelden ἐπήγην, pf. met intr. bet. πέπηγα, 3 pl. π-ᾶσι βῆ* EMPED. 107, 1 D. *vastmaken*: — 1 bevestigen, vasthechten, sinds D 460, E 177, *alg. tot* N. T. Hebr. 8, 2. — 2 *onderling vastmaken*: in elkaar timmeren, vervaardigen, bouwen, νῆος B 664, HES., PIND. O. 6, 3, HDT. 5, 83, PL. Phaedr. 246 c. — 3 *vast-, d. i. hard maken*: doen bevrozen, doen stollen; *pass.* bevrozen, stollen, verstijven: X 453, HDT. 4, 53; 7, 64: *vast- = stijf omhoog staan*, AESCH. Pers. 496, AR. Ach. 139, PL. Phaedr. 118, XEN. An. 4, 5, 3, LUC. — 4 *overdr. vaststellen*; *pass.* *vast-*, onwrikbaar zijn DEM. 4, 8, PLUT.

(*dor. πᾶγ-*, W. *pāg*, *lat. comprāges, pāgus*, *korte phase pāg- in πᾶγ-*, z. ἐπάγην, *lat. pangō*;

pā/āk- in pāiscor, pāw. Z. *πάσσαλος*; *verw. o. ind. pāsa- m. strik, igd. pang- > germ. fanhan: got. fāhan, ndl. vangen; idg. pāk- in ndl. voegen, idg. pag- in ndl. vak, russ. paz sponning, voeg*.)

πηγός (πῆγνῦμι), *dor. πᾶγος*, *vast*: stevig, ev. weldoorgvoed, ἔππος I 124, κύμα ε 388, ἔππος ALCM. 1, 48 ALLD.

πηγῦλις (πῆγνῦμι), ἰδος, ἡ, — 1 ijskoud, νύξ ε 476, AP. RH. — 2 vorst, rijp Ltr.

πηδάλιον (z. πῆδόν), τό, — 1 *stuurriem of -riemen als roer gebruikt* γ 281, HES. O. 45, PIND. P. 1, 86, HDT. 2, 96, EUR. Alc. 440, PL. Crat. 390 d, N. T. Act. 27, 40. — 2 *overdr. stuurteugel* AESCH. Sept. 206, EUR. Hel. 1436.

πηδαλιω/τός, van dem vorm van een πῆδάλιον, ARISTOT.

πηδάω, *f. πῆδησομαι*, — 1 *springen* Φ 269, AESCH. Sept. 459, SOPH. Ai. 30 πῆδω over de v.; v. h. hart AR. Nub. 1392 en PL. Symp. 215 e, HEROND. 3, 96, πῆδεύντα. — 2 *vliegen v. e. speer* Ε 455.

(*lange phase bij ped- voet* ω gaan, *vgl. ook πῆδόν [lat. pēs?]*, *lit. pedā* voetstap, voetspoor, o. b. pēsī te voet).

πηδη-θμός, ὁ, *springen*: kloppen, φλεβῶν, de polsslagen HIPPOCR.

πῆδη-μα, τό, — 1 *sprong* AESCH. Pers. 95, SOPH. Ai. 833, EUR. — 2 *polsslagen* EUR. El. 861, LUC.

πῆδη-σις, ἡ, het kloppen v. h. hart PL. Leg. 791 a, PLUT.

πηδητι-κός, *springend, huppelend* ARISTOT., LUC.

πῆδόν (z. πῆδάω en πῆδάλιον), τό, *blad v. d. roeiriem* η 328, ν 78 (*eig. voetstool: de riemen worden als de beentjes van het schip gezien*).

πηκτίς (: πῆγνῦμι), *dor. πᾶκτ., ἰδος, ἡ*, een oud, in Lydië thuis behoorend muziekinstrument met 20 snaren, SAPHO 138 ALLD., PIND. fr. 125, HDT. 1, 17, PL. Rep. 399 c, pl. Ar. Th. 1217.

πηκ-τός (πῆγνῦμι), — 1 *praegn. stevig* in elkaar gezet, hecht getimmerd K 353, N 703, HES. O. 433, EUR. Ph. 488, AR. Ach. 479 uit EUR. πηκτά δομάτων = deuren. — 2 ἡ π-ῆ, vogelnet AR. Av. 528. — 3 *vast* in iets bevestigd SOPH. Ai. 908. — 4 *vastgeworden, geronnen* EUR. Cycl. 190; v. zout NIC. Al. 518. *dor. ἡ πᾶκτά*, geperste kaas THEOCR. 11, 20; 20, 26.

πηλαμύς, ὕδος, ἡ, *soort tonijnvisch* SOPH., ARISTOT. πῆληξ (z. s. v. ἐλλάξ), ἦμος, ἡ, helm α 256, AR. Ran. 1017.

πηλικός, — 1 hoe groot? PL. Men. 82 d, POL., N. T. Gal. 6, 11. — 2 hoe oud XENOPHAN., ARISTOT. — 3 hoe gewichtig N. T. Hebr. 7, 4.

(< *q*ali-ko-*: *lat. qualis*, o. b. kolikū [o < ig. ā] hoe groot?).

πῆλ-ίνος, *dor. πᾶλ.*, uit leem gemaakt EPICH. 83A., DEM. 4, 26, LUC.

πηλο-βάτης, ου, ὁ, *modderganger, naam v. e. kikvorsch* BATR. 237(?).

πηλο-πατίδες, αἱ, „moddertrappers”: modderlaarzen HIPPOCR.

πηλο-πλάθος, *hij, die uit leem iets vormt* LUC. Prom. 1.

πηλό-πλαστος, uit leem gevormd AESCH.

πῆλός, ὁ, — 1 *klei, leem voor den pottbakker* SOPHR. z. b., HDT. 2, 136, THUC. 1, 93, 11, AR. Av. 686, PL. Theat. 147 a, N. T. Rom. 9, 21. — 2 *modder* HERACL. ὁ D., HDT. 4, 28, AESCH. Ag. 495, THUC. 2, 4, SOPH., AR. Vesp. 248, XEN., HEROND. 2, 28, N. T. Joh. 9, 6. — 3 *cement* LXX, LUC. 4 bezinskel v. d. wijn SOPH.

(*dor. pāl. SOPHR. 44 A. = 32 K; W. s-q^aa+lo-*: *lat. squālus, squālidus* vuil, haveloos, *o.b. kalū modder*).

πηλουργός, in leem werkend LUC. Prom. 2.

πηλοφορέω, leem of slijk dragen AR. Eccl. 310.

πηλώω, met modder smeren PLUT. 831 a, LUC.

πηλ-ώδης, slijkerig THUC. 6, 101, 5, PL. Phaed. 113 b.

πήμα, τό, leed, ongeluk E 886, HES., PIND. O. 2, 21, HDT. 1, 67; 68 *orak.*, SOPH. O. R. 166, EUR., AR.

(*< pēp-mṛ: o.ind. pāp-mān- n. ongeluk, pāpā-slecht; W. pē-met gebroken redupl.; kortste phase pē[+t]- in lat. pātior. Of bij W. pēl- in o.ind. pīyati „kwetst” got. fījan „haten”, ndl. vijand*).

πημαίνω (: πήμα), *f. πημωνῶ, πημανούμαι*, schade, leed berokkenen *en*, *τινα*; *pass.* schade, leed lijden O 42; *pass. ξ* 255, HDT. 9, 13, TR.: AESCH. Pr. 334, SOPH. Tr. 715, PL. Rep. 364 c, HEROD. 2, 5; 4, 70.

πημ/ονή (: πήμα), *ή*, leed, schade AESCH. Pr. 276, *bij* THUC. 5, 18, 32; 47, 19, SOPH. O. R. 363, EUR.

πημοσύνη, *ή*, = *voorg.*, AESCH. Pr. 1058.

πηνέλοψ (*vgl. Penelope*), **οπος**, *ό*, *aeol. πᾶν*. soort bonte eendvogel ALCAE. 135 ALD., IBYC. 9, 3 ALD., AR. Av. 298, ARISTOT.

πήνη, *ή*, inslag of weefsel (*volgens* HESYCH. = *ύφασμα*) EUR. Hec. 471.

(*onz. ; msch. < pas-nā: lat. pannus [< pas-no-] lap, russ. za-páska* vrouwenschort. *Got. fana* lap goed, *d. fahne* zou of *pän-wjzen*).

πηνίζω *en med.*, weven THEOCR. 18, 32.

πηνίκα, *adv.*, hoe laat? AR. Av. 1498, PL. Crit. *begín*.

(*vgl. ήνίκα, vgl. αντίκα. De afkomst van -νι- is onbekend. Is -κα tenslotte identisch met κά: κέν en κά?*).

πηνίκη (: πήνη), *ή*, pruik LUC. D. Mer. 5, 3.

πην-ιον, τό, — 1 het weversscheepje of spoel met den draad er om heen gewonden Ψ 762. — 2 een insect ARISTOT.

πήνισμα, τό, weefsel; spinneweb AR. Ran. 1315.

πήξις (πήγνυμι), *ή*, — 1 het stevig timmeren PL. Polit. 280 d. — 2 het bevrozen PL. Phil. 32 a, ARISTOT.

πήός, *ό*, *dor. πᾶός*, verwant, meest door huwelijk Γ 163 (*z. Gnomon* 1930, 454) HES. O. 345, EUR. Andr. 641.

(*< pāso- vgl. HESYCH. παῶται ὀνηγενείς. Λάκωνες*).

πήποκα, *dor.* = *πώποτε*, THEOCR. 8, 34, INSCR. *dor.*

πήρᾶ, *ή*, *ion. πήρη*, reiszak, ransel ρ 357, AR. Pl. 298, MEN. Epitir. 146, THEOCR. 15, 19, N. T. Mt. 10, 10.

(*onz. ; W. pāu-: lett. pauna* ransel, *paure* hersenkas, schedel *en π. < *πᾶ(ν)ρᾶ?*).

πηρ-ίδιον, τό, *dem. v. voorg.*, AR. Nub. 923, MEN. Epitir. 114.

πηρός SEMON. 7, 22 ook 2, gebrekkig B 599, (N. T.) *vgl. ἄ-π.* HDT. 1, 32.

(*W. pē- lijden, z. πήμα*).

πήρος, *ό*, *aeol. πᾶρ* gebrekkigheid ALCAE. 139 ALD.

πήρώω, gebrekkig maken, verminken AR. Ran. 623, PL. Phaedr. 257 a, DEM. 18, 67, *overdr.* ARISTOT.

πήρω-μα, τό, verminking ARISTOT.

πήρω-σις, *ή*, beschadiging, verminking PL. Leg. 874 e, DEMOCR. 296 D., ARISTOT., *spec. v. blindheid* LUC.

πηχυ-αίος, een el lang HDT. 8, 55, PL. Phaed. 96 e, POL.

πηχyu-ιος, een el diep AP. RH.

πηχύνομαι, omklemmen AP. RH.

πήχυς, *ό*, *gen. πήχεως*, — 1 elleboog Φ 166. — 2 (onder)arm E 314, EUR. Or. 1466, BACCH. fr. 17, 4, PL. Tim. 75 a. — 3 (*middelste deel v. d.*) boog (*waar de bocht was*) φ 419. — 4 *vand.* het middelstuk van de lier, *vamwaar de beide gebogen uiteinden uitgaan* HDT. 4, 191, LUC. D. Deor. 7, 4. — 5 *als maat*: el (46 cM.) HDT. 1, 178, AR. Ran. 799, PL. Alc. I 126 d, PAP., N. T. Joh. 21, 8, Mt. 6, 27.

(*idg. bhāghu-: o.ind. bāhu- m. arm, toch. A pokam arm, o.n. bōgr* schouder-gewicht, *ndl. boeg*).

πιάζω, *dor.* = *πιέζω*, ALCM., ALCAE., THEOCR. 4, 35, N. T., — 1 bij de hand vatten Act. 3, 7. — 2 vangen Joh. 21, 3.

πιαίνω, — 1 vet maken, vetmesten, mesten XENOPHAN. 2, 22 D., AESCH. Sept. Sept. 587 *overdr.*, EUR. Cycl. 332, PL. Leg. 807 a. — 2 vermeerderen PIND. P. 4, 150. — 3 verkwikken, verheugen PIND. P. 2, 56 *pass. refl.*, AESCH. Ag. 276.

πιαλέος, = *πίων*, NIC.

πιαν-τήριος, geschikt om te mesten HIPPOCR.

πίαρ (*z. πίων*), τό, — 1 vet Λ 550, *v. d. grond*, vette laag, teelaarde ι 135 (*ouder hier: adj., z. πίων*). — 2 *overdr.* de room, het beste van iets HYMN. Ven. 30, POL., AP. RH.

πιασμα, τό, mest, bevruchting AESCH. Pers. 806.

πιδακό-εις, bronrijk EUR. Andr. 116.

πιδακ-ώδης, — 1 rijk aan bronwater PLUT. Aemil. 14. — 2 sappig, mollig PLUT.

πίδαξ, ακος, *ή*, bron II 825, HDT. 4, 198, EUR. Andr. 285.

(*W. pī+d- z. πίων, πίοος, naast pēi+d- in ig. pōid-, o.n. feitr vet, d. feist*).

πιδή-εις, 3, bronrijk Λ 183.

πιδύω (: *πίδαξ*), doen opwellen, laten doorsijpelen ARISTOT.

πιέζω, = *πιέζω*, HDT. (*msch.* 6, 108) POL., PLUT.

πιέζω, *dor., aeol., Koine en N. T. πιάζω, bij* HIPPOCR. *als guthuraalstam* opgevat, **drukken**; knippen, knellen, in het nauw brengen βραχίονα II 510, 8 287, 419, κηρόν kneden, onderdrukken, PIND. P. 1, 19, O. 6, 37, HDT. 4, 11, THUC. 2, 68, 1, TR.: AESCH. Ch. 250, AR. Eq. 259, PL. Phaed. 117 e, N. T. z. *πιάζω, slechts* Luc. 6, 38 *πιέζω*.

(*< ēu+sed- eig. gaan zitten op; vgl. o.ind. pīdāyati [< pī-zd-] hij onderdrukt, o.pr. peisda* achterste, *russ. pizdā* pendum muliebre).

πείρα (*z. πίων*), *ή*, *fem. bij πίων, vet. vruchtbaar* Σ 541, PIND. N. 1, 15, SOPH. Tr. 766, PL. Critias 111 b, THEOCR. 18, 29.

πέξις, *ή*, *ion.* = *πίεσις*, HIPPOCR.

πίεσις, *ή*, het drukken ARISTOT.

πιεσ/μός, *ό*, = *voorg.*, HIPPOCR.

πιεστός, samen te drukken ARISTOT.

πίθανη (*z. πίδος*), *dor. πισάκη, att. φιδ- (metathese)*, soort wijnvat AR. Eq. 792, Pl. 546, DEM. 20, 28.

πιθάκν-ιον, τό, *dem. v. h. voorg.*, vaatje LUC., INSCR. *megar.*

πίθακος, *ό*, *dor.* = *πίθηκος*, *boeot. bij* AR. Ach. 907.

πιθανο-λογέω, aannemelijke gronden aanvoeren ARISTOT., EPICUR. 87 Us.

πιθανο-λογία, *ή*, aannemelijke bewijsvoering PL. Theaet. 162 e, N. T. Col. 2, 4.

πίθανός (*πειθω*), — 1 (gemakkelijk) overtuigend, *v. personen en dingen; praegn.* geloofwaardig HDT. 2, 123, THUC. 3, 36; 31, PL. Phaed. 88 d, Gorg. 458 e, MEN. Sam. 128. — 2 *pass.* gemakkelijk

te overtuigen: lichtgeloovig AESCH. Ag. 485. — 3 *vand.* volgzzaam XEN. Cyr. 2, 2, 10.

πιθανότης, ἡ, — 1 overtuigingskracht, vertrouwenwekkendheid PLUT. — 2 *objectief*: aan-nemelijkheid, waarschijnlijkheid PL. Crat. 402a, POL. **πιθανουργ-ικός, ἡ** π-ῆ, de kunst te overtuigen of het vertrouwen van iemand te winnen PL. Soph. 222 c, d.

πιθανός, waarschijnlijk maken ARISTOT.

πιθηκ-ίζω, zich als een aap aanstellen AR. Vesp. 1290.

πιθηκισ-μός, ὁ, zich als een aap aanstellen, van *vleiers* AR. Eq. 887.

πιθηκο-ειδής, op een aap gelijkend ARISTOT.

πιθηκό-μορφος, met een apenuiterlijk LYCOPHR. 1000.

πιθηκος, ὁ, — 1 aap ARCHIL. 83 ALD., HERACL. 82 D., AR. Ach. 120, PL. Hipp. mai. 289 b. — 2 *als scheldwoord* DEM. 18, 242, LUC.

(*πιθ-*, idg. *bhidh-*; korte fase bij *bhoidh-* angstwekkend (leelijk): *lat. foedus* leelijk, *lit. baidā* angst, o.b. *bēšū daīmuw*, eig. „leelijkerd”; *-κός* als *suff. echter kl.-aziāt*; *zoo ook π. geheel?*)

πιθηκο-φάγέω, apenvleesch eten HDT. 4, 194.

πιθηκο-φόρος, apen dragend; vervoerend LUC. Pisc. 47.

πιθ-ίσκος, ὁ, dem. v. *πίθος*, PLUT. Cam. 20.

πιθ-οίγια, ἡ, het openen van de vaten, om den nieuwen wijn te proeven, evenals τὰ *πιθόγια*, een feest op den elfden dag der maand Anthesterion, deel der Anthesteriën = *Vinalia* der Romeinen, PLUT.; = *πιθ-οιγίς*, ἡ CALL.

πίθος, ὁ, groot vat van leem om wijn e. dgl. in te bewaren, vaststaand in den grond (zoals in Knossos opgegraven) β 340, Ω 527 voor kostbaarheden HES. O. 97, HDT. 1, 51, EUR. Cycl. 217, PL. Gorg. 493 a, b, AR. Pax. 613, XEN. Oec. 7, 40, THEOCR. 10, 13, LUC.

(*< bhidh-*: *lat. fidelia* aarden pot, *ἕσλ. bida* boterpot).

πίθων, ὠνος, ὁ, = *πίθηκος*, vleier PIND. P. 2, 72, AESOP. 364, 4.

πιερίον, τό, „Phrygisch” = βούτυρον, boter HIPPOCR.

πιερί-αίνω, bitter maken: — 1 *eig.*: water, honig N. T. Apoc. 8, 11; 10, 9. — 2 prikkelen, *ἀκοήν* D. H. — 3 ruw, hard maken, v. *uitdrukkingen* D. H. — 4 *overdr.* verbitteren PL. Leg. 371 d, DEM., THEOCR. 5, 120, N. T., Col. 3, 19.

πιερί-ια, ἡ, — 1 bitterheid, *eig.* N. T. Hebr. 12, 15. — 2 verbittering, verbitterheid DEM. 25, 83, POE., PLUT., N. T. Eph. 4, 31.

πιερίς, ἴδος, ἡ, bitterkruid ARISTOT.

πιερό-γάμος, voor wien de bruijloft, het huwelijk een bitteren smaak heeft gekregen α 266, δ 346.

πιερό-γλωσσος, met verbitterde tong AESCH. Sept. 787.

πιερό-καρπος, bittere vruchten dragend, *overdr.* AESCH. Sept. 693.

πιερός, — 1 eig. gesneden: **scherp**, puntig, *διστός* Δ 118, SOPH. Tr. 681. — 2 *overdr.* **scherp**, v. *smaak*, bitter: *ἔλεα* Δ 846, HDT. 7, 35, AESCH. Ag. 970, PL. Lys. 215 e, Phil. 46 c, N. T. Jac. 3, 11. — 3 v. *reuk*: *ἔδμη* δ 406. — 4 v. *gehoor*: doordringend, > pijnlijk, schril SOPH. Ant. 423, AR. Pax 805. — 5 v. *wijjn*, *emotie*: snijdend Δ 271; bitter, pijnlijk, hevig, verdrietig ρ 448, PIND. I. 6, 48, TR.: SOPH. O. R. 1487, ANTIPH. 2 β, 4, PL. Gorg. 522 b, Rep. 569 c. — 6 **gehaat**

SOPH. Ph. 510. — 7 verbitterd, vijandig: fel gebeten HDT. 1, 123, AESCH. Eum. 151, EUR., DEM., POL., (N. T.).

(*πιε-ρο- is ro-part.* bij W. *πεικ-* z. *ποικίλος*, o. *ind. pimsdā* hij snijdt in, versiert [met snijwerk]; daarnaast *πειθ-* in *lat. pingo*, eig. tatoeeren).

πιερό-της, ἡ, — 1 bitterheid PL. Theaet. 159 e. — 2 *overdr.* strengheid HDT. 1, 130, EUR. El. 1014, PLUT.

πιετικός, ἴδος, ἡ, onbekend dier: bever? AR. Ach. 879.

(? Naar *kleur* genoemd: W. *πεικ-* z. *ποικίλος*).

πίλεος, ὁ, — 1 de pileus der Rom. vrijgelatenen POL. — 2 ronde leeren muts (der smeden en van Hephaestus EPICT. 4, 8, 16 en 21.

πίλεω (z. *πίλος*), samenpersen, condenseeren V.-SOCR., ARISTOT., COM., AP. RH., PLUT.

πίλη-μα, τό, — 1 = *πίλος*, CALL. — 2 dicht-opeengepakte massa ARISTOT., PLUT.

πίλησι, ,,scythisch” = φιλήσεις, AR. Th. 1190.

πίλη-σις, ἡ, — 1 bewerken van vilt PL. Leg. 849 c. — 2 *alg.* samenpersen PL. Tim. 58 b, EPICUR. 99 Us.

πίλητι-κός, ἡ π-ῆ, de kunst om vilt te persen PL. Polit. 280 c, ARISTOT.

πίλη-τός, gestopt, v. e. kussen PL. Tim. 74 b.

πίλ-ιδιον, τό, kleine viltten reishoed AR. Ach. 439, PL. Rep. 406 d, DEM. 19, 255.

πίλλᾶτος, ὁ = *lat. pileatus* vrijgelatene EPICT. 4, 7, 37.

πίλ-ιον, τό, = *πίλεος*, V.-SOCR., POL.

πίλναμαι, naderen, dichterbij iets, τιμν, komen T 93, Ψ 368, HES. Th. 703.

(π.: *πέλας* = *σκιδναμαι*: *σκεδαο-*).

πίλνάω, neerwerpen op, τιμν HES. O. 512.

πίλος, ὁ, — 1 vilt als voering v. e. helm K 265 HES. O. 542, viltlen hoed, 546, HDT. 3, 12, viltlen bedekking 4, 73, viltlen wambuizen THUC. 4, 34, 10, XEN., viltlen schoenen PL. Symp. 220 a. — 2 *alg.* hoofdbedekking: helm, π. χαλκοῦς AR. Lys. 562. — 3 afdak op een boom, bij de Scythen, HDT. 4, 23.

(bij *lat. pilus* een haar, ntr. idg. **pilos*, s-stam, collect. haren; daarvan afl. *pilso-*: > *gr. pilos*, en *lat. *pillo-* in *pī(l)leus*).

πίλο-φορικός, gewoon een *πίλος* te dragen LUC. Scyth. 1.

πίλώω, = *πίλεω*, THEOPHR.

πίλω-σις, ἡ, = *πίλησις*, THEOPHR., PLUT.

πίμελή, ἡ, vet HDT. 2, 40, SOPH. Ant. 1011, ARISTOT., PLUT.

(z. *πιαρ*, vgl. *θύμηλη*: *θύω*).

πίμελής, vet ARISTOT., LUC. Tim. 15.

πιμπλάω, = *πιμπλημι*, I 679.

πιμπλάω = *πιμπλημι*, HES. Th. 880.

(onz.; hss. *πιμπλέισαι εν -ῆσαι*).

πιμπλημι, *f.* *πλήσω*, aor. *ἔπλησα enz.*, aor. *p. ἐπλήμην* HOM. εν *ἐπλήσθην* HOM. εν later, — 1 **vullen** τινά *τινος*, *σινδός* Π 72, *alg. tot* N. T. Mt. 27, 48; *med.* voor zich vullen, zijn eigen . . . vullen I 224. — 2 vol' maken; opvullen, *ἔχθους* *πιμπλάω* *μυχοῦς* Φ 23. — 3 *med.* vervadigen, *τινος* ρ 603. — 4 *pass. refl.*: zich vullen, zich verzadigen met, *τινος*, *σινδός* Φ 16, *alg.* — 4 *pass.* vervuld worden N. T. Luc. 21, 22. — 5 *pass.*: v. *tijd* verlopen N. T. Luc. 1, 57. — 6 *overdr.* vervullen van, *λήθης καὶ κακίας* PL. Phaedr. 248 c, *tot* N. T. Luc. 6, 11.

(W. *pele-*: o. *ind. pṛṇāti* hij vult, *arm. li* [*< plē-jo-*] vol, *alb. p'lot* vol, *lat. -plēre, plēnus*, o. *ier. lēnaim* ik vul, *got. fulls* [*< plno-*] = *ndl.* vol, *lit. pilnas* [*l* < *l̃*], o. b. *plūnū* vol).

πιμπρημι (z. *πρήθω*), *thematisch*: *ἐπιμπράς* EUR. Ion 1293, *f.* *πρήσω*, aor. *ἔπρησα*, *perf. πρ.*

πέπρησμαι, aor. p. ἐπρήσθην, eig. aanblazen: aansteken, verbranden AESCH. Pers. 810, EUR. Tr. 1279, AR. Lys. 341, N. T. Act. 28, 6.

πινακ-ῆδόν, adw., als een plank AR. Ran. 824. πινακ-ἰδιον, τό, tafeltje ARISTOT.; schrijftafeltje PLUT., H. T. Luc. 1, 63.

πινακ-ιον, τό, — 1 schrijftafeltje PL. Leg. 753 c. PAP. — 2 stemtafeltje AR. Vesp. 167, DEM., LUC. — 3 schilderijtje ISOCR. 15, 2, LUC.

πινακ-ις, ἰδος, ἦ, — 1 pl. codicilli PLUT. T. Gr. 6. — 2 schrijftafeltje PLUT.

πινακ-ισκος, ὁ, schotel AR. Pl. 813.

πινακο-πώλης, ου, ὁ, hij, die op een plank aan elkaar geriste vogels verkoopt AR. Av. 14.

πινακ-ωσις, ἦ, hout of balkwerk PLUT.

πίναξ, ἄκος, ὁ, — 1 plank μ 67. — 2 schrijftafel(tje) Z 169, HDT. 5, 49, AESCH. Supp. 946, wijf-tablet id. 463, PL. Critias 120 c. — 3 rekenbord PLUT. — 4 schotel α 141, AR. Th. 778, N. T. Luc. 11, 39. (: o.ind. pināka- n. stok, knuppel, o.b. pinī boomstam).

πῖν-ἄρός (πῖνος), vuil, smerig EUR. El. 184, ARISTOT., LUC.

πῖνάω, smerig zijn AR. Pl. 297.

πινηρός, = πινᾶρός, HIPPOCR.

πῖννα en πῖννη, ἦ, soort mossel ARISTOT.

(wrsch. lw. of veriv. m. lat. pinna W. s-pit-?). πῖννο-τήρης, ου, ὁ, soort kleine kreeft, die op de „πῖνάω loert” SOPH., AR. Vesp. 1510, PLUT. 980 b.

πῖννο-φύλαξ, ακος, ὁ, = voorg., ARISTOT.

πῖνος, ὁ, — 1 vettigheid, (vet)vleek, vuil AESCH. Ag. 776, EUR. El. 305, AP. RH. — 2 roest D. H., patina PLUT. 395 b.

(wrsch. πῖ-νος, πῖ-: πῖ- z. πῖων).

πῖνος (πῖνω), ὁ, bier ARISTOT.

πῖνώω, — 1 vuil maken PLUT. — 2 πεπινωμέναι, ouderwetsch geschreven brief CIC.

πῖνώσκω, = volg., AESCH. Pers. 830.

πῖνώσκω, verstandig maken, vermanen E 249.

πῖνῦ-τή, ἦ, verstand H 289.

πῖνωτός, verstandig, schrander α 229, SOL., MUSAEUS 11 D., PIND. I 7, 25, BACCH. 14, 55.

(verband met ηπῖνωτος, ηπῖνος is wrsch. Dit wijst op ηπ-νω- naast ηπ-νω-; W. pῖnū-v. lat. p̄narus, p̄nitus; p̄natare [: ηπῖνωτος], vgl. o.ind. p̄nāti hij reinigt; daarnaast gr. *πῖνώμι [o o.ind. p̄nāti], part. *πῖνωτός, met dissimilatie: πῖνωτός?).

πῖνω, f. πῖνωμαι, later πῖνωμαι, aor. ἔπιον (imp. 2 s. πῖθι later πῖε ι 347, EUR. Cycl. 563), perf. πέπωκα, pass. πέπομαι, ἐπέθην, — 1 drinken, τι, sinds E 341, alg. tot N. T. Luc. 1, 15; τῖνος χ 11, van iets drinken (N. T. ἀπό τῖνος Luc. 22, 18). — 2 overdr. drinken, opzuigen, opnemen, αἷμα γὰρ AESCH. Sept. 736, tot N. T. Hebr. 6, 7.

(aeol. πῖνω, vgl. lat. p̄natare; W. p̄ni- voor cons. > p̄o-, [po- eerst secundair bij πω-], kortste phase p̄ni- = πῖ- [dit πῖ- is identisch met den W. van πῖων] vgl. o.ind. p̄āti hij drinkt, alb. p̄i drinken, o.ier. ὄl [*potlo-*], lit. p̄iata drinkgelag, o.b. p̄iiti drinken).

πῖν-ώδης, smerig EUR. Or. 225, HIPPOCR.

πῖό-της, ἦ, vettigheid, vet ARISTOT., LUC., N. T. Rom. 11, 17.

πιπίσκω (πῖ-πῖ-σκω, z. πῖνω), f. πῖσω, aor. ἔπισα, te drinken geven, drenken, τι en τινά τι, PIND. I. 5, 74, COM., HIPPOCR.; τῖνος LUC. Lexiph. 20.

πίπος, ἦ, soort specht ARISTOT.

(onomatop. z. πῖω, vgl. o.ind. p̄iprakā vogel, lat. p̄ip(ā)re, ndl. piepen, lit. p̄ypti fluiten, en voor de formatie lat. bābo uil).

πιπιρίζω (z. voorg.), ook πιπιρίζω geschreven, piepen, schreeuwen, als de jonge vogels AR. Av. 307.

πιπράσω, ἰον. πιπρήσω, perf. πέπρηκα, πέπρημαι, aor. p. ἐπράθην, f. ex. πεπράσομαι (vgl. verder ἀποδίδομαι en πωλέω), verkoopen, praegn. voor geld verraden HDT. 1, 156, AESCH. Ag. 1041, SOPH., EUR., AR. Vesp. 179, PL. Phaed. 69 b, XEN. An. 7, 7, 26, N. T. Mt. 26, 9.

(W. perā- z. πέρων, Π πρῶω).

πίπτω (soms ι), — 1 vallen, sinds Ψ 120, alg. tot N. T. Mt. 15, 27. — 2 spec. vallen > sneuvelen © 67. — 3 v. dingen: vallen: geworpen worden, praegn. dringen in X 276; v. personen: zich storten, stormen in X 51, B 175, ∞ I 235: van vluchtenden en vervolgenden. — 4 praegn. neergeworpen worden: overwonnen worden HDT. 7, 18, THUC. 2, 89, 14. — 5 > instorten, te gronde gaan HDT. 8, 16, AESCH., PL. Phil. 22 e, N. T. Rom. 11, 11 ∞ 22. — 6 spec. ten val komen, „vallen” v. e. stuk AR. Eq. 540; vallen > zakken: slap, moe worden: gaan liggen v. d. wind ε 475, TR.: SOPH. Ant. 474. — verzw. 7 „uitvallen”, uitkomen, afloopen: v. dobbelsteenen e. gebeurtenissen HDT. 6, 163, SOPH. Tr. 62, EUR. Hel. 1082, PL. Rep. 604 c. — 8 „vallen”, toevallig komen, treffen: onder iets vallen, = behooren POL., ten deel vallen. — 9 spec. vervallen v. geldtermijnen; Ltr. geteld worden PAP. — 10 (z. 3) vooral in composita doet -πίπτω dienst als pass. v. βάλω, z. ἐκ-πίπτω e. dgl. (vand. de ι in het pr. Att. door het daarbij behoorende act. ῥίπτω = βάλω) τ 202.

(πι-πῖ- [over ι z. boven IO]: W. pet+ēō, z. πέτομαι; f. *πετε-ομαι, een fut. als πῖ-ομαι, ἰον. πεσομαι, att. πεσοῦμαι, aor.: dor ἔπιτον bijv. PIND. P. 5, 50, ἰον., att., Koine ἔπιεον met o naar het fut., waar o voor zo evenals voor zo klankwettig uit t ontstond; perf. πέπτομαι, part. ep. πεπετός [naast πεπητός, z. πῆσσω]).

πίπῶω, z. πίπος.

πίρωμις, Aegypt. woord bij HDT. 2, 143, = καλὸς κάγαθός.

πίσευς, ὁ (πίσος) bewoner van weiden en lage landen Theoc. 25, 201.

πίσ-ἴνος, van erwten AR. Eq. 1171.

πίσος, erwte AR., THEOPHR.

(onz.; z. πῖσσω, lat. p̄inso fijn malen?).

πίσος, τό, vochtige sappige weide Y 9, ζ 124, ALCAE. 9, 2.

(< πῖδ(ε)σ-ος = πῖδαξ, z. d. Een s-stam als μῖσος, μῖσος).

πίσῶ, ἦ, att. -ττω, pik en teer Δ 277, AESCH., THUC. 4, 100, 13 PL. Tim. 60 a, DEM. 50, 26, THEOCR. 11, 51.

(< πικῖα: lat. p̄ia, lit. pikis, o.b. p̄iklū hetz.).

πισσ-ήρης, pikzwart AESCH. Ch. 268.

πισσ-ἴνος, att. -ττω, van pik AR., LUC.

πισσ-ἴτης, ου, ὁ, οἶνος, met pik vermengde wijn, (vgl. de hars in de wijn) PLUT. Symp. 5, 5, 1.

πισσῶ-κηρος, ὁ, washars: waarvan de bijen de cellen maken ARISTOT.

πισσοκοπέω, met een pikpleister de haren uittrekken COM.

πισσοκώνητος, met pik bestreken AESCH.

πισσο-τρόφος, pik gevend PLUT. 648 d.

πισσῶω, att. -ττω, — 1 met een pikpleister de haren uittrekken LUC. Dem. 50. — 2 door middel v. pik een Abklatsch: een copie v. beelden maken (vgl. ons gips) LUC. Iup. Tr. 33.

πισσ-ώδης, pikachtig ARISTOT., THEOPHR.

πισσω-τής, οὔ, ὁ, hij, die met pik bestrijkt LUC.
πίστει-μα, τό, onderpand van trouw AESCH.
Ag. 878.

πιστευτι-κός, — 1 vertrouwend, goed van ver-
trouwen PL. Hipp. min. 364 a. — 2 vertrouwen
wekkend PL. Gorg. 455 a.

πιστ-εύω (: πιστός), — 1 **vertrouwen**: zich op
iets of iemand verlaten, **τινι** THUC. 1, 32, 17, TR.:
SOPH. Ph. 1374, PL. Crat. 425 b; *niet meer* N. T. —
2 iets aannemen, gelooven HDT. 1, 24, ATT.: PL.
Gorg. 524 a met A.c.I. τι N. T. 1 Cor. 13, 7. —
3 *spec.*: Christ. gelooven, **τινι, εἰς** of ἐπὶ τι(να),
aan of in, Act. 16, 34, Joh. 12, 44, Rom. 4, 5. —
4 **toevertrouwen** XEN. Cyr. 4, 2, 8, PL. Leg. 636 d.
— **Constr.** **τινι**, aan, in iemand of iets; **τι**, iets ge-
looven; **τί τινι**, iets van iemand (uit iemand mond)
gelooven.

πιστι-κελευστής, ὁ, fideiussor PAP.

πιστικός(?), onvervalscht (: πιστός) of vloeiend
(ὡ πῖνω??, z. πίστρα) v. d. νόστος, N. T. Mc. 14, 3.

πίσ/τις, ἡ, — 1 het vertrouwen stellen of krijgen:
vertrouwen HES. O. 372, EMPED. 4, 10 D., TR.:
SOPH. O. C. 612, AR. Ach. 289, PL. Phaedr. 272 a,
— 2 *spec.*: (geld)crediet DEM. 36, 57, PAP.; pand-
oorkonde PAP. — 3 **trouw** THEOGN. 1137, HDT. 8,
106, AESCH. Pers. 443; *praegn.* bewijs van trouw:
onderpand; plechtige belofte, eere woord HDT. 3,
8; 7, 145, THUC. 4, 51, 22, TR.: SOPH. O. C. 1632 AR.
Lys. 1185, GORG. 6 en 11 D., PL. Phaedr. 256 d,
XEN. Hell. 1, 3, 12, N. T. Rom. 3, 3. — 4 bewijs-
(middel) (*als*: πισθῶ) DEMOCR. 125 D. THUC. 1, 35,
28, PL. Phaed. 70 b. — 5 geloof, overtuiging
PARM. 1, 30 D. *Spec.*: Christ. geloof, vertrouwen (*op*
God en Christus) Mt. 8, 10, 1 Cor. 13, 13. — 6
geloofwaardigheid EMPED. 4, 13 D.

(: πισδομαι; < πισθ-τι).

I. πισ/τός, — 1 te vertrouwen: betrouwbaar > **trouw**,
v. personen en dingen sinds O 437, Π 147, v. dingen
Γ 245, alg. tot N. T. Mt. 24, 45. — 2 geloofwaardig,
eerlijk, v. menschen en dingen ANTIPI. 3 γ, 4, ὑπό-
θεσις PL. Phaed. 107 b, v. e. *getuige* N. T. 1 Cor. 7,
25; v. woorden 1 Tim. 1, 15. — 3 *spec.* **πιστόν** of π-ά
δοῦναι of ποιεῖσθαι, een verdrag sluiten, zijn woord
van eer geven HDT. 3, 3, XEN. An. 3, 2, 5. —
(*act.*) 4 geloovend, zich verlatend op THEOGN.
283, AESCH. Pers. 55, SOPH. — 5 *spec.*: Christ. ge-
loovend in, ἐν τινι, διὰ τινος; *abs.* geloovig N. T.
Joh. 20, 27, 1 Cor. 4, 17. — 6 gehoorzaam, volg-
zaam XEN. Hell. 2, 4, 30.

(: πισδομαι; < πισθ-τι).

II. πιστός (πῖνω), drinkbaar AESCH. Pr. 480.

πιστό-της, ἡ, geloofwaardigheid, betrouwbaarheid
THEOGN. bij PL. Leg. 630 c, HDT. 7, 52, ANDOC.,
XEN. Hell. 4, 8, 4.

πιστώω, — 1 *eig.* πιστός, betrouwbaar maken;
laten zweren of beloven THUC. 4, 88, 7. — **Med.**: 2
een zaak voor zich zelf betrouwbaar maken: be-
zweren, elkaar trouw zweren Z 233, Φ 286. —
3 iemand voor zich zelf betrouwbaar maken: laten
zweren SOPH. O. C. 650. — 4 *pass. refl.* zich zelf tot
trouw verbinden o 436. — 5 *pass.* πιστός [*act.*
vertrouwend] worden: vertrouwen φ 218, SOPH.
Ph. 1030, N. T. 2 Tim. 3, 14.

πίσ/τρα (πῖνω), ἡ, drinkschaal EUR. Cycl. 47.

πίσ/τρον, τό, = *voorg.*, EUR. Cycl. 29.

πίστω-μα, τό, — 1 plechtige verzekering, belofte
EMPED. 5, 2 D., AESCH. Eum. 219. — 2 *coner.*
trouw mensch AESCH. Pers. 171.

πίστω-σις, ἡ, bevestiging PL. Leg. 943 c.

πίσυγγος ὁ, schoenmaker SAPPHO 124, 3 ALD. COM.
(naast HESYCH. πέσουμπτον en πεσοῦπη. πεσ-:
ped- voet? Moeris geeft als att. πετυκία op:
ped-: τεύχω, γυγῶνω?).

πίσυός, vertrouwend, zich verlatend op, τινι
I 238, PIND. P. 4, 232, BACCH. 5, 21, EMPED. 115,
14 D., HDT. 1, 66, THUC. 5, 14, 14, TR.: AESCH.
Pers. 112, AR. Nub. 949.

(πισθ-συο-, vgl. de subst. op -σύνη <: o.ind.
-τύνα-. Bij πισδομαι).

πίσυρες, οἱ, αἱ, neutr. πίσυρα, τά, aeol. en ep.
= τέσσαρες, vier HOM.

(aeol. vorm = τέταρες, z. d.).

πίτυ(έ)ω, — 1 vallen n, ineensstorten PIND. P. 3,
93; 8, 93, O. 2, 25, AESCH. Sept. 759, *eld.*; SOPH.
O. C. 1732 sterven. — 2 uitvallen SOPH. O. C. 1740.

(W. pet-; hier pet-, vgl. οἰδῶνμι e. dgl. Een
latere thematische formatie v. h. oude nasaal-
praes. zooals ἀφ-ινέομαι, vgl. het verw. πίτηνμι.
Uit de vormen, waar in het ion. a voor o-klank
> ε werd, πινέω ontstaan?).

πίτηνμι, met sommige thematische vormen als v.
πινύω, — 1 uitbreiden Φ 7, PIND. N. 5, 11, EUR.
El. 713. — 2 *pass.* fladderen, χάρτα X 402.

πίτνω, = πετόννυμι, HES. Sc. 291.

πίτνω, z. πινύέω.

πίττᾶ, ἡ, enz., z. πίσσα, enz.

πίτυ-ίς, ἴδος, ἡ, de pijnappel en de kern daaruit
THEOPHR.

πιτυλεύω, zich roeren, druk bezig zijn, (*eig. bij het*
roeien) AR. Vesp. 678.

πιτυλ-ίζω, = *voorg.*, HIPPOCR.

πίτυλος, ὁ, — 1 de snelle regelmatige cadans v. h.
roeien: roeien EUR. Tr. 1123, Melan. deut. p. 51,
11 v. A. — 2 *vand.* het regelmatig neervallen v. d.
handen bij het rouwmisbaar en slaan op de borst
(lat. *placatus*) AESCH. Sept. 856, EUR.; *vand.*
μανίας EUR. Iph. T.-307, φόβου HER. 816. — 3
ook bij het botsen THEOCR. 22, 127. — 4 het regel-
matig neervallen v. druppels, v. tranen EUR. Hipp.
1464, Alc. 798, Hipp. 1464.

(W. pet- z. πέτομαι, lat. peto; u-stam in im-
petu- [geen tu-stam!], petulans, petulcus, gr.
ι < ε; πινυ-λο-).

πιτυο-κάμπτης, ου, ὁ, pijnboombuiger, *bijnaam*
van den rover Sinis, die de reizigers aan twee naar
elkaar toegebogen pijnboomen vastbond en ze vaneen
liet scheuren door de boomen weer van elkaar los te
laten PLUT. Thes. 8.

πίτυρον, τό, z. melen, *gew. in den plur.* HIPPOCR.
DEM. 18, 259, THEOPHR.

(*onz.*; HESYCH. πῆτα πτύρα, zou aan W. q*ei-
schudden doen denken, z. πάσσω. *Afl. dan v. πί-τυ-*,
vgl. λάφυρον?).

πιτύρομαι, uitslag krijgen HIPPOCR.

πίτυς, υος, ἡ, pijnboom N 390, ι 186, HDT. 6,
37, PL. Leg. 705 c, XEN. An. 4, 7, 8.

(genoemd naar het sap, het hars v. d. boom,
W. pōi-, z. πῖνω. Vgl. o.ind. pitu-daru-, eig.
harsboom, lat. pīnus, vgl. πῖνυτα).

πίφάσσω, — 1 *act.* duidelijk, kenbaar maken,
toonem laten schijnen AESCH. Ag. 23 φάος *acc.*; mee-
deelen Σ 500, EMPED. 17, 15 D., een teeken geven K
502; BACCH. 5, 42; 8, 81, AESCH. Pers. 661; bevelen
AESCH. Eum. 620. — **Med.**: 2 zijn eigen . . .
zichtbaar maken, toonen M 280, Φ 333 v. e. *viam.*
— 3 meedeelen: aankondigen Π 12, β 162.

(z. φάος < φᾶφος, W. dhau- z. φάος).

πίριγξ (*onomatop.*), γγος, ὁ, onbekende vogel
ARISTOT.

(πίφρημι), komt slechts in samenstelling met διά, εἰς, ἐπ-εις en ἐκ voor; f. -φρήσω, aor. -έφρηκα, comi. -φρώ, imperat. -φρες, part. -φρείς, med. f. -φρήσομαι, aor. -φρέμην, enz. Z. de composita.

(volksetym. later als samenstelling v. παρ-ίημι gevoeld, bijv. φρήσω < π(α)ρ-ήσω. Oorspr. bij W. bher+ē-, z. φέρω, vgl. o.ind. bi-bhar-ti hij draagt naast bi-bhī- in korteren stam).

πίων, πίων fem. πειρά, superl. πίδατος I 577, HES. O. 585, — 1 vet, v. dieren, B 403, HES. — 2 v. d. grond Σ 541, δ 757, SOL. bij ARISTOT. A. II. 12, 3. — 3 welvarend, rijk Σ 342, PIND. P. 4, 56, HDT. 1, 65 orak., AESCH. Ag. 820, SOPH., PL. Rep. 422 c, THEOCR. 17, 106.

(vgl. πίαρ; pī- korte phase v. W. pōi-, z. πίνω. Oorspr. masc. n-stam: idg. *pī-udn-: o.ind. pī-van-, gr. πί-(f)on-; fem. gevormd v. d. r-stam, [z. πίαρ]: idg. *pī-uer-īhā; o.ind. pī-vari, gr. πί-fer-zā > πείρα. Daarnaast dan masc. o.ind. pīvarā-, gr. πειρός. Verw. zijn o.ind. payatē hij wordt dik, vet, part. pī-nā- vet, lat. o-pimus, [z. πιμελή], o.n. feima jong meisje).

πλάγγος, ὄ, soort arend ARISTOT.

πλαγι-άζω, eig. scheef maken: — 1 ναῦν, schuin inzetten: laveeren LUC. Navig. 9. — 2 naar de omstandigheden regelen, plooiën PLUT. Demosth. 13. — 3 bij het boksen: plotseling op zij uithalen DIO.

πλαγι-αυλος, ὄ, dwarsfluit, door Pan uitgevonden ARISTOT., THEOCR. 20, 29, BION 3, 7.

πλαγιό-καρπος, met vruchten op zij THEOPHR.

πλαγιό-αυλος, met stengels op zij THEOPHR.

πλάγιος, — 1 „op zij“: scheef, dwars, schuin THUC. 7, 59, 10, PL. Rep. 598 a, PLUT. — 2 τὸ π-ov, de zijde, de flank, ook bij legers HDT. 4, 49, THUC. 4, 32, 5; 4, 33, 17, XEN. An. 3, 4, 14. — 3 overdr.: v. woorden niet rechtuit: vals, dubbelzinnig, onbetrouwbaar PIND. I. 3, 5, N. 1, 65, EUR. Iph. A. 332, POL. — 4 τὸ π-ov, een rot Epheben PAP.

(z. πέλαγος, vgl. lat. plāga uitgestrekte landstreek of net; plāgiος, op zijde. Vgl. semas. lat. lātus breed: lātus zijde).

πλαγιό-φυλαξ, ακος, ὄ, pl. flankdekking DIOD.

πλαγιώω, met de teugel ter zijde trekken; pass. refl. overhellen op zij XEN. Eq. 7, 16.

πλαγκ-τός (πλάζω), — 1 los geslagen: dwalen d, spec. πέτροι, wrsch. identisch met de Συμ-πληγάδες, v. 61, ψ 327, HDT. 4, 85; alg. AESCH. Pers. 277, EUR. Supp. 961. — 2 overdr. geslagen: waanzinnig φ 363, AESCH. Ag. 593 (2 uitg.).

πλαγκτο-σύνη, ἡ, rondzwerven o 343.

πλάδδᾶρος, 3, vochtig, we k, σάρξ HIPPOCR., PLUR. (< plā-: z. lat. palūd-, lett. peldēts baden; versterking pele-d- naast pelev-d- [z. lat. palūd-] in lit. plaudūi ik wasch; vgl. msch. ook arm. att [*plā-*] modder, vuil).

πλαδάω (z. voorg.), slap zijn ARISTOT.

πλαδίαώ, zich gek, dwaas gedragen AR. Lys. 171, 990.

(lacon. met δδ = ζ, afl. v. *pladdia < πλαγγία: plāζω, vgl. πλαγκτός φ 363. Vgl. παγγιάζω v. παγγία).

πλάδη, ἡ, sponsigheid, weekheid EMPED. 75, 2 D.

πλαδός-εις, = πλαδαρός, HIPPOCR.

πλάζωω, — 1 eig. slaan φ 269; terug-, wegslaan P 751. — 2 praegn. losslaan, uit de koers slaan: doen dwalen ω 307. — 3 overdr. verhinderen het doel te bereiken: verwarren, verbijsteren B 132: β 396. — Pass.: 4 geslagen worden ε 389. — 5 teruggeslagen worden, v 278; > afstuiten

Λ 351. — 6 rondzwerven: ter zee γ 106, te land o 312, PIND. N. 7, 37, fr. 166, EMPED. 20, 5 D., HDT. 2, 116, AESCH. Sept. 784, SOPH., EUR. (< πλαγγ-ω = lat. plang-, genasaleerde vorm v. plag- in ἐπλάγγην, z. πλήσω).

πλάθᾶ, ἡ, ἄ, vormsel ANTHOL.

πλάθ-ανος (: πλάσσω vormen, z. d.), ὄ, vorm, waarin brood en koek toe bereid werd THEOCR. 15, 115, NIC.

πλάθω, TR. = πελάζω, intr., naderen, τιμν SOPH. Ph. 728, EUR. Alc. 119.

πλαίσιον, τό, — 1 rechthoek AR. Ran. 800. — 2 milit. cartē THUC. 6, 67, 19, XEN. An. 3, 2, 36, PLUT. (naast plat-, breed uit [z. πλατός] wrsch. idg. plait- in π. in lit. at-si-plaitau „ich mache mich breit“, poch, en idg. plaut- in lat. plautus platvoet).

πλάκ-ερός (: πλάξ), = πλάτύς, breed THEOCR. 7, 18.

πλακ-έτᾶς ἄρτος, platte koek SOPHR. 58 A.

πλακοῦς, οὔντος, ὄ, koek (om den breeden vorm) AR. Ran. 509.

(< πλακο-γεντ-: plāξ. Uit π. lat. placenta).

πλακ-ώδης, bladvormig, plat als een blad ARISTOT., THEOPHR.

πλάν, dor., = πλήν, z. d.

πλάνωω (z. πλάνη), — 1 doen verdwalen: > misleiden HDT. 4, 128, AESCH. Pr. 573, PL. Prot. 356 d, n. t. Mt. 24, 4. — Pass. (refl.), aor. pass., 2 rond dwalen, φ 321, PIND. N. 8, 4 afdwalen van, τινος, HDT. 2, 115 dwalen, draaien (teg. „rechtuit“ spreken); 7, 162 > toevallig komen, AESCH. Pr. 275, SOPH., PL. Phaed. 81 d, n. t. Mt. 18, 12. — 3 > onzeker zijn, weifelen PL. Hipp. mai. 304 c (naast ἀπορώ). — 4 verdwalen: zijn doel missen XEN. An. 7, 7, 24. — 5 spec. afdwalen: zondig worden n. t. Hebr. 5, 2.

πλάνη, ἡ, — 1 het ronn dwalen, dwaaltocht DEMOCR. 148 D., HDT. 1, 30, AESCH. Pr. 576, PL. Phaed. 81 a. — 2 dwaling, > verbijstering PL. Rep. 444 b. — 3 spec.: Christ. zonde n. t. Eph. 4, 14. — 4 op een dwaalspoor leiden, bedrog n. t. Mt. 27, 64. — 5 afdwaling: uitweiding PL. Parm. 136 e.

(W. pelā-, kortste phase pla- = pla-, waarvan plā-g- in πλήσω, plāζω versterkingen zijn. Semas. vgl. plāζω).

πλάνη-μα, τό, het dwalen AESCH. Pr. 828, SOPH. O. R. 727.

πλάνης, ητος, ὄ, — 1 hij, die ronn dwaalt: dwalend SOPH. O. R. 1029, EUR. — 2 ἀστῆρες, dwaalsterren v.-soor., XEN. Mem. 4, 7, 5.

πλανησί-εδρος, met onvasten zetel ARISTOT.

πλάνη-σις, ἡ, (: act.) uiteen jagen, verslaan, νεῶν THUC. 8, 42, 20.

πλανή-της, ου, ὄ, dor. πλανᾶτᾶς = πλάνης, SOPH. O. C. 3, EUR., PL. Rep. 371 d, n. t. Jud. 13 planeet.

πλανη-τός, — 1 ronn dwalend PL. Rep. 479 d. — 2 overdr. aan dwaling onderworpen PLUT.

πλᾶν-οδία (ᾶ metr.), ἡ, dwaalweg HYMN. Merc. 75.

πλάνος, — 1 dwaaltocht SOPH. O. C. 1114, PL. Phaed. 79 d, AR. Vesp. 873, EUR. — 2 onverwachte aanval v. e. ziekte SOPH. Ph. 758. — 3 dwaaltocht, v. gedachten: overweging SOPH. O. R. 67. — 4 zwerfer, bedrieger n. t. Mt. 27, 63. — aadj. 5 THEOCR. 21, 43, MOSCH. 1, 28, misleidend n. t. 1 Tim. 4, 1.

πλανο-στίβηξ, door ronn dwalenden betreden AESCH. Eum. 76.

πλανούτω, = πλανάομαι, AR. Av. 3.

πλαν-ώδης, ronn dwalend HIPPOCR.

πλάξ, ἄκος, ἦ, — 1 vlak SOPH. Tr. 273. — 2 vlakke PIND. P. 1, 24, AESCH. Pers. 718, SOPH. O. R. 1103, AR. Ran. 1438. — 3 steenen plaat LUC.; tafel v. d. wet N. T. Hebr. 9, 4, 2 Cor. 3, 3. (*lat. planicus* platvoet, *o.ier lecc* [*< plik-nā*] vloertegel, *o.n. plāga* vloertegel, *lett. plakt* plat worden).

πλάξ-ιππος, dor. = **πλήξ,** PIND.

πλάσις (πλάσσω), ἦ, vorm POL.

πλάσ/μα, τό, — 1 boetseerwerk, pottbakkerswerk AR. Av. 686, PL. Theat. 197 d, N. T. Rom. 9, 20. — 2 beeldspraak PL. Soph. 239 e. — 3 verdichting, fantasie XENOPHAN. 1, 22 D. DEM. 45, 29. — 4 pose, geaffecteerdeheid PLUT.

πλασματ-ίας, ου, ὅ, — 1 verdicht, leugenachtig ARISTOT. — 2 vriend van leugen PLUT. Cam. 22.

πλασματ-ώδης, verdicht, fabelachtig ARISTOT., PLUT.

πλάσσω, att. -ττω, f. πλάσω, aor. ἐπλασα, — 1 uit leem kneden, vormen HES. O. 70, alg. tot N. T. Rom. 9, 20, vgl. DEM. 4, 26. — 2 spec. kneden: zacht maken, σόμα PL. Crat. 414 d. — 3 vormen naar een model of ideaal, ψυχάς en σώματα PL. Rep. 377 e. — 4 zich een voorstelling maken van: πλάττομεν οὔτε ἰδόντες οὐθ' ἰκανῶς νοήσαντες ΘΕΩΝ PL. Phaedr. 246 c. — 5 ongunstig: slechts voorwenden: veinzen, huichelen; v. mededeelingen: verzinnen AESCH. Pr. 1030, SOPH. Ai. 148, PL. Tim. 26 e; med. PL., XEN. An. 2, 6, 26. — 6 med. zijn eigen gezicht en houding in een bep. plooi of stand brengen THUC. 6, 58, 19. — 7 med. poseeren, geaffecteerd doen PLUT.

(*< πλαθ-ω, vgl. κορο-πλάθος. Msch. oorspr. mengen uit leem en water, W. bhlandh-, gr. πλαθ- < bhlandh-. Verv. got. blandan* zich vermengen, *o.n. blanda-* mengen).

πλάσ/της, ου, ὅ, boetseerder, kunstenaar in klei PL. Rep. 588 c, PLUT. Dion. 9.

I. πλάστιγξ, ἰγγος, ἦ, ion. πλῆστ., — 1 schaal: oesterschaal, weeg-schaal (schaal bij het kottabospel KRITIAS 1 D., HESYCH.), bordje SOPH., AR. Ran. 1378, PL. Rep. 550 e, COM. — 2 (knop aan het?) juk (EUR.) Rhes. 303.

(W. *plā-*,: *plī-t-* vlak, breed uit, z. *πλατύς*; *suff. -τιξ, z. μάσιξ, θαδάμυξ. Is het n-inflex klanknabootsend?*)

II. πλάστιγξ, ἰγγος, ἦ, zweep AESCH. Ch. 290. (*kruisving van μάσιξ × πλῆσσω; ιγξ door I. πλ.*)

πλαστι-κός, — 1 ἦ π-ή, plastic, boetseerkunst PL. Leg. 679 a. — 2 vast, compact PL. Tim. 55 e.

πλασ/τός (πλάσσω), — 1 uit was of klei geboetseerd HES. Th. 513. — 2 verzonnen: nagemaakt, onecht SOPH. O. R. 780, EUR. Ba. 218, PL. Soph. 219 a, PLUT., N. T. 2 Petr. 2, 3.

πλάστ/τρον, τό, oorsieraad AR.

πλάστ-ἄ-έω, — 1 klappen, in de handen THEOCR. 8, 88. — 2 geluid geven THEOCR. 3, 29. — 3 tr. slaan BION 1, 4.

πλάτ-ἄ-γη (onomatop. z. ἀταγος), ἦ, het geklepper geratel: ratel ARISTOT.

πλαταγών-ιον, τό, blad v. d. „klap”roos THEOCR. 11, 57.

πλαταμ-ώδης, vlak en breed ARISTOT.

πλάτ-ἄ-μων, ὄνος, ὅ, breede, platte steen HYMN. Merc. 128.

(*z. πλατύς, vgl. o.ind. prathi-mán-m. breede*).

πλατάν-ιστος, ἦ, = πλάτανος, B 307, HDT. 5, 119 (of πλατανι-σ[α]τος: lat. sā-tus, sero?).

πλατανιστ-οῦς, οὔντος, ὅ, platanenhof THEOGN. 882.

πλάτ-ἄ-νος, ἦ, de plataanboom AR. Nub. 1008, PL. Phaedr. 230 b.

(*z. πλατύς, om zijn breed uitstaande takken*).

πλατεία, ἦ, z. πλατύς.

πλατει-άζω, dor. -άσσω, — 1 breed uitspreken, v. d. breede, platte Dorische uitspraak THEOCR. 15, 88. — 2 met de vlakke hand slaan COM.

πλατεῖον, τό, blad, bord POL.

πλάττη, dor. π-ᾶ, het breede einde-, blad v. d. roerriem AESCH. Supp. 134, SOPH. Ai. 357, EUR., AR. Ran. 1207.

πλάτιον, adv. dor. = πλησίον, THEOCR. 5, 28.

πλάτις (z. voorg. πλησίος), ἦ, gehuwde vrouw AR. Ach. 132.

πλάτ-ός (vgl. πελάζω), te naderen, genaakbaar AESCH. Eum. 53.

πλάτος, (z. πλατύς), τό, breedte EMPED. 17, 20 D. AR. Av. 1129, PL. Soph. 235 d, N. T. Eph. 3, 18.

πλάτ-όω, plat en breed maken: tot riem afschaven AR. Ach. 552.

I. πλάττω = πλάσσω, z. d.

II. πλάττω = πλάζω, pass. zwerfen PARM. 6, 5, D.

πλατυ-γάζω, ορος, breed van buik ARISTOT. **πλατυ-γίζω,** — 1 met de vlerken in het water slaan, v. ganzen COM. (EUBUL. fr. 115). — 2 plat-, patsferig praten AR. Eq. 830.

(*z. πλατύς, gevormd naar πτερυγίζω AR. Pl. 575*).

πλατύνω, — 1 verbreed, wijder maken XEN. Cyr. 5, 5, 34; het breed hebben N. T. Mt. 23, 5. — 2 overdr. verruimen N. T. 2 Cor. 6, 11.

πλατύ-νωτος, breed van rug BATR. 297.

πλατύ-ροος, contr. -ρους, breedstroomend AESCH. Pr. 852.

I. πλάτύς, fem. ion. -έα, — 1 plat, breed uit, *sinds E 796, N 588, AR. Ran. 1096, PL. Phaedr. 97 d; spec. met breed zegel gesloten (?) ἔρκος EMPED. 30, 3 D. — 2 breed, ruim; wijd uiteen H 86, ξ 101, PIND. N. 651, HDT. 4, 39, ATT.: AR. Ach. 1126 v. e. „breede” lach, XEN. Hell. 6, 1, 9, N. T. Mt. 7, 13. — 3 vand. groot, sterk SOPH. Ai. 1250. — 4 spec. ἦ πλατεία (> lat. *plāteā* > ital. *piazza* en fr. *place* > ndl. *plaats*) straat HEROND. 6, 53, Ltr., N. T. Mt. 12, 19.*

(*< pltu-: o.ind. prthū-, práthati* hij breedt uit, *arm. laín* [*< pltan-*], *lat. planta* [met *n-inflex*] voetsool, *m.ier. lethan* breed, *o.n. fold* vlakke, *lit. plantū* ik breid mij uit, *o b. plesna* [*< plets-nā*] voetsool).

II. πλατύς, zout HDT. 2, 108, ARISTOT.

(W. *s-pel+t-* splijten, snijden; *semas. vgl. πικρός? Vgl. σαλάς*).

πλάτ-ω-σμη, ἦ = toga „lati-clavia” EPICT. 1, 29, 45.

πλάτ-ω-σμη, τό, dakpan HEROND. 3, 46.

πλατύ-της, ἦ, breedte XEN. Cyr. 1, 4, 11.

πλάτ-ω-χαιτᾶς, ου, ὅ, „buurman”: volg. PLUT. Qu. Gr. 8 bij de Boeotiërs (πλάτ-: πλῆσιον, *υχαίτας* met *οι* > *υ* en de omgekeerde schrijfwijze *αι* voor *ε* of *η*, doordat *αι* boeot. *ε* geworden was) = *-οικε/ητης??*).

πλατυ-ώνυχος, met breede hoeven (PL.).

πλέγ-μα, τό, — 1 vlechtwerk: mand EUR. Ion. 1393, PL. Leg. 734 e. — 2 net PL. Tim. 79 d, XEN. Cyr. 1, 6, 28. — 3 haarvlecht N. T. 1 Tim. 2, 9.

πλεγμάτ-ιον, τό, dem. v. h. voorg., ARISTOT.

πλέες, οι, acc. πλεάς, z. πλείων.

πλεθρ-ιαῖος, éen πλέθρον groot PL. Critias 116 a, XEN. Cyr. 7, 5, 11.

πλεθρ-ίζω, opnsnijden THEOPHR.

πλέθρον, τό, plethrum, — 1 als lengtemaat, 66⅔ πήχεις, 100 Gr. voeten = ⅓ stadium, ongeveer 31 meter HDT. 2, 124, PL. Theaet. 204 d. — 2 als vlaktemaat, 10.000 vierk. voeten HDT. 7, 199, DEM. 20, 115.

(vgl. πέλθρον Φ 407; -θρον afl. v. πέλομαι).

πλείν, att. = πλέον, meer, z. πλείων.

πλείων, ep. ion. = πλέως.

πλείς, z. πλείων.

πλειστάκι(ς), adv., superl. bij πολλάκις, zeer dikwijls, het meest PL. Phil. 40 d, XEN. Oec. 16, 14.

πλειστ-αρχος, over zeer velen heerschend ΒΑCCH. 3, 12.

πλεισταχόθεν, van de meeste plaatsen uit AR. **πλειστ-ήρης**, het meest- of zeer langdurig AESCH. Eum. 763.

πλειστη-ιάζω, den prijs opdrijven LYS., PL., COM. **πλειστη-ίζομαι**, als van de meeste waarde beschouwen, τινα, iem. het hoogst gezag toekennen AESCH. Ch. 1029.

πλειστό-μυροτος, zeer druk door menschen bezocht PIND. O. 6, 69.

πλείστος (z. πλείων), superl. bij πολύς, het meeste; het grootst, het uitgestrektst, het meest waard: π. λαός II 377 alg. tot N. T., δ π. ὄχλος, het grootste deel der menigte Mt. 21, 8, ὡ ὄχλος π., een zeer groote menigte N. T. Mc. 4, 1. Plur. (ot) πλείστοι, de meeste(n) in getal. — Adv. πλείστον: het meest Δ 138, HDT. 9, 48, ook τὰ πλείστα alg. tot N. T. 1 Cor. 14, 27, τὸ π-ον, meestal (PL. bijv. heeft π-ον Rep. 587 a het meest, het verst, τὸ π-ον grootdeels PL. Polit. 288 b, naast π-α en τὰ π-α Hipp. mai. 281 b ὡ Critias 118 c).

πλείω, = πλέω, varen o 34 en in compos.

πλείων — Over dor. aeol. πλήων en πλέες, πλέας bij HOM. Δ 395, B 129 z. ben. Reeds bij HOM. πλείων naast de „zuiverder” vormen πλέων, bijv. A 165, ω 464. Att. πλείν (z. ben.) korte vorm = πλέων vooraf bij getallen: ion. contr. > πλευν-. — **Gebruik**: 1 meer, grooter in getal of volume, sinds E 531, ntr. A 165, πλέων νῆξ het grootste deel v. d. nacht K 252, alg. tot N. T. Mt. 21, 36; dan natuurlijk door ἡ of gen. uitgedrukt. — 2 kwalitatief: van meer gewicht, meer waard N. T. Mt. 6, 25, Luc. 11, 31. — 3 praegn.: ntr. nut, het grootste stuk, het leeuwenaandeel: π. ποιεῖν of ἔχειν τινος e. dgl. voordeel hebben boven, aan het langste eind trekken HDT. 9, 70; τί ἔσται πλέων τῶ γε ἀποθανόντι; wat zal hij er aan hebben, daar hij immers dood is? ANTIPH. 5, 96. — 4 Spec. οἱ πλέονες (ion. εἰ) het volk HDT. 7, 149.

(W. πλη- [z. ἀμπλημι] + ἰων: als comp. formeel dus eig. bij πλέως < πλη-τος, dus *πλη-ἰων, superl. -ιος; daaruit dor. aeol. πλήων [wat natuurlijk als *πλήων werd uitgesproken] en πλείστος volgens de klankwetten; ion. regelmatig [vgl. βασιλή(φ)ων > λέων] πλέων, n. πλέων. De att. vormen πλειων- staan in uitspraak en schrijfwijze onder invloed v. d. superl. Daarnaast [vgl. lat. mag-is] *πλη-ις > *πλείς meer, dat onder den invloed v. πλέων als ntr. > πλείν werd; van πλειο- bovendien korte comp. vormen πλει(σ)-ες, -ας > πλέες, πλέας bij HOM., > cret. πλειες [e vóór voc. > i] — Verw.: o. ind. pra-yah meestal [< *plēnos, o. lat. plēores [> eu > u] plus, plūrimus, o. ier. līa [< plēis] meer; het Germ.

wijkt af: o.n. fleire, flestr [< ai < idg. oī], door vormen die met nld. meer, meest overeenkomen). **πλείων**, ὄνος, δ, jaar(getijde) HES. O. 617, CALL. Iov. 89.

(eig. vaartijd, < πλεφ-ἰων of: ἀμπλημι: πλη-ἰων, z. πλείων??).

πλέκος, τό, vijgemandje AR. Ach. 454.

πλεκῶς, z. σπλεκῶς.

πλεκταν-άω, omwikkelen AESCH. Ch. 1049.

πλεκτ-ἄνη, ἡ, — 1 kronkeling AESCH. Sept. 495.

— 2 v. insekten: voelhoren, knijpers ARISTOT.

πλεκτανῶς, = πλεκτανάω, HIPPOCR.

πλεκτή, ἡ, — 1 gevlochten touw: strik AESCH. Ch. 248, EUR. Tr. 958. — 2 gevlochten jachtnet PL. Leg. 824.

πλεκτι-κός, vlechtkunst PL. Polit. 288 d.

πλεκ-τός, gevlochten, gedraaid, τάλαροι Σ 568, σειρή γ 175, HES., XENOPHAN. 1, 2, D. AESCH. Pr. 709, SOPH. Ant. 54.

πλέκω, aor. p. ἐπλάκην, zelden ἐπλέκθην, — 1 vlechten: πλοκάμους E 176, med. κ 168, PIND. I. 7, 66, HDT. 7, 85, PL., XEN. An. 3, 3, 16, N. T. Mt. 27, 29. — 2 overdr. > samenstellen, smeden, listen, woorden, gezangen PIND. O. 6, 86, AESCH. Ch. 220, EUR., PL. Symp. 203 d. — 3 een knoop, verwikkeling in een tragedie aanbrengen ARISTOT.

(daarnaast een to-praes. zooals blijkt uit πλεκτ-ἄνη; alb. plehurs grof linnen, lat. plecto, ohd. flehtan = nld. vlechten, o. b. pletp [< plek-tō]; vgl. o. ind. praś-na- m. gevlochten mand, wat op plek- wijst en lat. -plicare).

πλέξις, ἡ, weven PL. Polit. 308 d.

πλέων, neutr. van πλέω, z. πλείων.

πλεον-άζω, — 1 meer (dan noodig of goed is) zijn of hebben, sterker . . . zijn > overdrijven of overmatig-, overmoedig zijn THUC. 1, 120, 16; pass. 2, 35, 29, DEM. 9, 24, ISOCR. 2, 33, POL. — 2 vergw.: intr. grooter worden 2 Petr. 1, 8. — 3 overvloed hebben ARISTOT., N. T. 2 Cor. 8, 15. — 4 doen toenemen N. T. 1 Thess. 3, 12.

πλεον-άκις, adv., als comp. van πολλάκις, meermalen LYS. 14, 30, PL. Phaed. 112 d, ISOCR. 3, 19.

πλεονάσ/μα, τό, overschot, saldo PAP.; -ματίζω, een barig saldo of saldo te goed schrijven PAP.

πλεονασ/μός, δ, — 1 overdrijving, vermeerdering ARISTOT. — 2 meest: in een verhaal POL., PLUT.

πλεον-αχῆ, adv., naar verschillende kanten PL. Rep. 477 a.

πλεον-αχ/όθεν, adv., van meerdere kanten af ARISTOT.

πλεον-αχός, verschillend, maar dan een EPICUR. 86 Us.

πλεον-αχώς, adv., op verschillende manieren ARISTOT.

πλεον-εκτ-έω, = πλέων + ἔχω, z. πλείων 3 en vgl. ἀγανακτέω, — 1 meer hebben dan, genoeg, iets voor hebben op: overtreffen PL. Gorg. 491 a, XEN. An. 3, 1, 37, ISOCR. 1, 38, PLUT. τινα. — 2 meer willen hebben dan („een typische πλεον-έκτης zijn”) HDT. 7, 158; 8, 112, THUC. 4, 86, 8, PL. Lach. 192 e; afzetten Symp. 218 e. — 3 meer gezag willen hebben PL. Leg. 691 a. — 4 tr. bedriegen, afzetten N. T. 1 Thess. 4, 6, pass. 2 Cor. 2, 11.

πλεονέκτη-μα, τό, — 1 voordeel; > winst; ook: wat men op een ander vóór heeft PL. Leg. 709 c, XEN. Hipp. 5, 11, DEM. 18, 60. — 2 afzetterij > bedriegen DEM. 50, 38.

πλεον-έκτης (-έκ-της: ἔχω), ου, δ, superl. π-ἰο-τατος XEN. Mem. 1, 2, 12. — 1 hij, die meer

hebben wil, zijn eigen belang zoekend: hebzuchtig THUC. 1, 40, 11, XEN. Mem. 1, 5, 3, POL., N. T. 1 Cor. 5, 10; v. d. woekeraar. — 2 aanmatigend HDT. 7, 158.

πλεονεκτικός, van- of als een hebzuchtige PL. Phaed. 91 b, ISOCR. 12, 243, DEM., POL.

πλεονεξία, *ion.* ἡ, — 1 meer hebben PL. Tim. 82 a. — 2 voordeel; winst EUR. Iph. A. 509 (z. 3), XEN., Cyn. 13, 10. — 3 meerderheid, overheersching PLUT. — 4 meer willen hebben: hebzucht DEMOCR. 86 D., THUC. 3, 45, 23, XEN. Hell. 3, 5, 15, PL. Gorg. 508 a, POL., N. T. Luc. 12, 15, Rom. 1, 29. — 5 aanmatiging HDT. 7, 149, PL. Symp. 188 b.

πλέονως, *ion.* εὖν, *adv.* v. πλέων, te veel HDT. 3, 34; 5, 18, (N. T.).

πλέος, *z. att.* πλέως.

πλευμονίς, *idos*, *η*, longziekte HIPPOCR.

πλευμονώδης, longachtig ARISTOT.

πλευμών, *onos*, *ο*, ook πνεύμων (*door volksetym.* met πνέω), — 1 long Δ 528, AESCH. Sept. 61, Ch. 639, SOPH. Tr. 567, EUR., PL. Tim. 84 d. — 2 *vand.* binnenste deelen SOPH. Tr. 778. — 3 zee-kwal PL. Phil. 21 c, ARISTOT.

(*ofschou een afl. πνέ-μων v. πνέω morphol. juist zou zijn; ook als bet. ademhaler, met dissimil. v. π-μ-ν > λ-μ-ν zooals νάνας > λάρνας, wijzen toch de verw. talen op λ als oorspr., z. o.ind. klō-man-rechter long [dissimil. der beide labialen], lat. pulmo [*< p*lit-mōn of zooals sperno, spre-vi op W. sper+ē-, zoo op W. pel-eu-wijzend, en dan lat. ul- < el- vgl. bijv. lat. pulmentum: umbr. pelmner gen. s. „pulmenti“], o.pr. plauti f., o.b. pl(j)usta n. pl. „long“ wat op *pleu-to-wjst. W. peleu- z. plēo. Semas. omdat de long lichter is dan water en als een spons op het water drijft?? doch z. b. 3 oorspr.?*)*

πλεύν-, *ion.* = πλεον-, *z. d.*

πλευρά, *η*, zijde van het lichaam: *nib*, *gew. ion.* -ρή *plur.*, Γ 170, ρ 232, PIND. N. 10, 70, HDT. 4, 64, AESCH. Pr. 71, SOPH. Ai. 834, PL. Theaet. 148 a, N. T. Joh. 19, 34. — 2 zijde v. e. meetk. figuur PL. Tim. 53 d.

(*verw. met πλεύ-μων: de zijden of ribben als omkleeding der longen. Doch accent wijst op part.: W. pel+eu- hol zijn, [tenslotte identisch met drijven, z. plēo?] omhulsel z. o.ind. pālavē bekken, lat. pelvis, vgl. πελλά, πήληξ*).

πλευρίον, *τό*, *dem.* πλευρά, HIPPOCR.

πλευρίτις, *idos*, *η*, *nl.* νόσος, pijnlijke aandoening in de zijde, pleuritis AR. Eccl. 417, POL., MED.

πλευρόθεν, *adv.*, van de zijde af SOPH. Tr. 938.

πλευροκοπέω, in de zijde treffen SOPH. Ai. 326.

πλευρόν (*πλευρά*), *τό*, *gew. plur.*, = πλευρά, Δ 468, HDT. 9, 72, AESCH., SOPH. Tr. 1225, *overdr.* gedeelte Ai. 874.

πλευρώμα, *τό*, — 1 holte AESCH. Sept. 890. — 2 buik v. e. urn AESCH. Ch. 636.

πλευστικός, geschikt-, gunstig om te varen ARISTOT., THEOCR. 13, 52.

πλέω, *ep.* ook πλείω, *ion.* πλώω; *f.* πλεύσομαι, *aor.* ἐπλευσα, *perf.* π. πέπλευσμαι, *aor. p.* ἐπλεύσθη; *fut.* dor. πλευσοῦμαι THEOCR. 14, 55 en soms AH.: THUC. 8, 1; XEN. An. 5, 1, 10; — 1 varen Γ 444, α 183, PIND. I. 2, 42, HDT. 2, 96, ATT.: THUC. 1, 29, 22 *alg. tot* N. T. Luc. 8, 23. — 2 drijven HDT. 2, 159. — 3 (*vgl. lat. fluxus*) niet vastliggen: wankel zijn POL.

(*W. p(e)leu-* drijven *oo* vloeien: *o.ind.* plávate hij vaart, hij zwemt, *arm.* hetum ik giet, *lat.*

pluit het regent, *o.n.* flōta = *ndl.* vlieten, *lit.* pláuju ik baad, *o.b.* plovoρ ik stroom).

πλέων, meer, grooter, *z.* πλείων.

πλέως, **πλέα**, **πλέων**, *vgl.* πλείος en πλέος, *n. pl.* πλέα, — 1 vol van, τινοσ © 162, HDT. 8, 14, AESCH. Pr. 42, SOPH. Ant. 721, EUR., PL. Rep. 391 c. — 2 v. tijd: vol(ledig) HES. Th. 636.

(*eig. gerundivum van W. ple-* [*z. πίμπλημι*] *πλη-ιος, dor. aeol.* πλήϊος ALCAE. 96, 5 ALD.; *ion.*, *reeds* v 355, > πλέος, *att.* met *quantitatieve metathesis* > πλέως = *o.ind.* prā-ya-, *arm.* li [o-stam gen. lioy; < *plē-10-]. *De Hom. vorm. plēϊos is een moderniseering v. h. oorspr. *plēϊos* = —).

πληγή (*πλήσσω*), *η*, *dor.* πλεγά, — 1 slag, houw, ἱμάσθηξ v 82, v.-SOOCR.: HERACL. 11 D. *alg. tot* N. T. Luc. 12, 48. — 2 tegenslag, nederlaag POL.

πληγ-μα, *τό*, slag SOPH. Ant. 250, 1283, EUR. **πληθος**, *τό*, „volte“, — 1 menigte: groote hoeveelheid, groot aantal, ook v. menschenmenigte P 330, PIND. O. 13, 45, HDT. 8, 34, ATT. *alg. tot* N. T. Hebr. 11, 12 v. *dingen*, Luc. 23, 27 v. *menschen*. — 2 de meerderheid HDT. 8, 86, PL. Men. 90 b. — 3 > overmacht HDT. 5, 119. — *relatief*: 4 getal, aantal HDT. 7, 223, π-ει πολλοί ATT. — 5 grootte, omvang HDT. 1, 203. — 6 tijdsruimte HDT. 4, 123, THUC. 1, 1, 12, PL. Theaet. 158 d. — 7 *spec.* (*vgl. plēbs*) de democratische partij, het volk: *ongunstig*: de groote hoop THUC. 5, 84, 35, LYS. 13, 16, PL. Polit. 292 a; *spec.* ως ἐπὶ τὸ π., meestal, grootendeels PL. Phaedr. 275 b.

(*: W. ple-* v. πίμπλημι; *πλη-θος*: W. dhē-zetten, maken, *vgl. plēthō* = *lat.* plēbs met b < dh). **πληθύνω**, (*z.* πληθύω) — 1 *tr.* vol maken: vermeerderen, doen gedijen, versterken N. T. 2 Cor. 9, 10, Act. 12, 24; *pass.* AESCH. Supp. 604, Mt. 24, 12. — *intr.* 2 vol zijn, *overdr.* vervuld zijn van POL. — 3 in getal toenemen N. T. Act. 6, 1.

πληθ-ύς, **ύος**, *η*, — 1 menigte, drom X 453, (PL.) Ax. 366 b, LUC. — 2 groter aantal: overmacht π 105. — 3 het volk (tegenover de aanvoerders) O 295.

πληθύω, — 1 vol zijn HDT. 4, 181, SOPH. O. C. 377 (*maar* 930 ὁ π-ων χρόνος *van de ouderdom*). — 2 rijk zijn in, τινη SOPH. Tr. 54. — 3 v. rivieren: wassen HDT. 2, 19.

πλήθω, *perf.* πέπληθα, — 1 vol zijn of worden van, τινοσ © 214, σελήνη π-ουσα volle maan Σ 484, HES. Sc. 478, SAPPHO 3, 3, SIMON. 142, 7, PIND. P. 4, 85 samenstromen, AESCH. Ag. 1220, *spec.* v. h. vollopen, vol zijn v. d. markt (10—12 uur), THUC. 8, 92, 14, PL. Gorg. 469 d, XEN. An. 1, 8, 1, HEROND. 7, 84.

(*z. plēthōs. In deze -tho formaties aanvankelijk de W. dhē- z. τίθημι*).

πληθ-ώρη, *η*, — 1 het vol zijn HDT. 2, 173. — 2 verzaaging HDT. 7, 49.

πλήκ/της, *ou*, δ, hij die gauw toeslaat: vechtersbaas PLUT., N. T. 1 Tim. 3, 3.

πληκτι-ίζομαι, — 1 vechten, twisten met, τινη Φ 499, PLUT. — 2 stoeien, plagen AR. Eccl. 964, τινα HEROND. 5, 29.

πληκτι-ικός, — 1 met slaan uitgeoefend, θήρα PL. Soph. 200 c, 221 b. — 2 vechtlustig ARISTOT. — 3 verdoovend PLUT.

πλήκ/τρον (*πλήσσω*) *dor.* πλεκ-, — 1 citerpen, waarmee men de snaren bij het spelen „slaat“ HYMN. Ap. 185, PIND. N. 5, 24, (ANACR.) 58, 5, EUR. Herc. 351, PL. Lys. 209 b, HEROND. 6, 51. —

2 werptuig, wapen SOPH., EUR. Alc. 129 v. d. *bliksem*. — 3 roeieriem HDT. 1, 194. — 4 spoor v. d. *haan* AR. AV. 759, ARISTOT.

πληκτρο-φόρος, sporen dragend, *van vogels* ARISTOT.

πλήμη, ή, en **πλήμη**, = **πλήση**, POL.

πλημ-μέλεια, ή, — 1 eig. (*μειζή*) fout bij de voordracht PL. Leg. 691 a. — 2 fout, vergissing; verkeerdheid DEMOCR. 46 D., PL. Ap. 22 d, ISOCR., PLUT.

πλημ-μελέω, een fout maken, zich vergissen; *praegn.* zich bezondigen ANTIPH. 3 γ, 6, LYS. 5, 37, PL. Phaed. 117 d, AESCHIN. 1, 167, DEM., PLUT.; *pass.* veronachtzaamd-, slecht behandeld worden PL. Phaedr. 275 e.

πλημ-μέλημα, τό, = **πλημμέλεια**, AESCHIN. 3, 106, LUC.

πλημ-μελής, — 1 eig. verkeerd-, valsch zingend. — 2 *overdr.* een fout makend: slecht, verkeerd DEMOCR. 181 D., EUR. Med. 306, PL. Phaed. 115 e, DIN. 1, 61, DEM.

(*πλήν+μέλος*, vgl. *ἐμμελής*).

πλήμμυρᾶ, ή, vloed AP. RH., PLUT.

πλη(μ)μύρις, ἴδος, ή, **vloed** i 486, BACCH. fr. 35, HDT. 8, 129, AESCH. Ch. 186, EUR. Alc. 184 (5), AP. RH.

(*π. naast πλήμμυρᾶ < -ῦρ -ῖα (vgl. γένυρᾶ) wijzen op oud fem. -ur-ῖῖα en moeten met ἀμύρις: ἀμύριος gecombineerd worden. Beide, d. w. z. ἀμύριος en *πλημυρός, blijkaar zeer oude composita: met zout zeewater en met zich vullend, opstuwend zeewater, vgl. lat. mūria [zout zeewater >] pekel, lit. mūrī doorweekt worden en z. μύρομαι. Naast π. een verbum πλη(μ)μύρω, zooals naast κινύρος κινύρομαι. Vgl. het synonieme πλή(μ)μη, πλήση: de -μμ- in π. door de latere veronderstelde verbinding met dit subst.: μμ < -ομ- × -μ-, z. *πύπλημι*: πλη+σ-).*

πλη(μ)μύρω (z. *voorg.*), wassen v. h. water, *overdr.* vol zijn, sterk zijn ARCHIL. 102, 3 ALD., BACCH. 5, 107, AP. RH.

πλήμνη, ή, (door de as v. d. wagen gevuld =) naaf E 726, Ψ 339, HES. Sc. 309, AP. RH.

(-μ(ε)νο- vorm [= *partic.*] bij *πύπλημι* of zooals *ποιμνη*: ποιμήν, lat. *acia*: *acus*).

πλημο-χόη, ή, aarden waterkan KRITIAS 17 D., EUR. Perith. fr. 1 v. A.

πλήν, dor. **πλᾶν** THEOCR. 5, 84, *inscr. boeot.* — 1 *praep.* behalve, uitgezonderd, τινος θ 207 *alg.*, in *Κοινή* afnemend, n. t. slechts 5 >, *bijv.* Mc. 12, 32. — 2 **zelfstandig** zonder *bijbehoorende gen.* behalve, a type: οὐδένι πλήν σοι SOPH. Phil. 775; b met *praep.* πλήν εἰς σε SOPH. Ph. 1052; c met *volg. afh. zin (relat. π. ὅσοι, conjunctie π. εἰ, εἰάν, ἔτι e. dgl. HDT. 2, 32, AR. Nub. 734, XEN. An. 4, 14, 1, tot n. t. Act. 20, 23. — 3 verzw.: πλήν οὐ, behalve *ω* maar niet XEN. Lac. 15, 6; πλήν ἀλλὰ *nadrukkelijke tegenstelling:* doch PLUT., LUC. — 4 volkomen **zelfstandig**, zoodat een *hoofd zin volgt:* maar, doch, intusschen HDT. 7, 32, Pr. Prot. 328 e, XEN. An. 1, 8, 25, n. t. Mt. 11, 22; > doch tenslotte 1 Cor. 11, 11.*

(*acc. sing. v. πλά-* nabijheid, z. *πέλας*, *πλάναμαι*. W. *pela-*. *Semas.* slechts tot in de nabijheid = niet geheel er aan toekomende. Vgl. *ndl.* na-bij *ω* bijna).

πλήξ-ιππος, de paarden zweepend B 104, z. **πλήξ-πλήξις**, ή, dor. **πλάξις**, slag, stoot (PL.). LOCR. 101 a. **πλήρης**, — 1 vol HDT. 8, 71, TR.: SOPH. Ant. 1017, AR. Eccl. 95, PL. Lys. 215 e; *spec. v.-socr.*

(*ω* κενόν). — 2 > verzadigd HDT. 7, 146. — 3 *spec.* bemand, v. *schepen* THUC. 1, 29, 18, XEN. Hell. 2, 1, 28. — 4 *spec.* *ψήφος*, stemsteen voor het vrijspreken (*teg. τετραπη-μένος*) AESCHIN. 1, 79. — 5 volledig: gaaf, voldoende PAP., N. T. Mc. 4, 28, 2 Joh. 8.

(*naast lat. plēro-*, *cymr. llwyr* [*< plēro-*] *verwacht men *πληρο-*; vgl. *nog πληρόω, πληρότης*. Invloed v. d. *vele adj. op -ηρης?* Z. *πίμπλημι*).

πληρο-φορέω, — 1 geheel vervullen n. t. Luc. 1, 1, 2 Tim. 4, 5. — 2 *overdr.* geheel overtuigen n. t. Rom. 14, 5.

πληρο-φορία, ή, — 1 volledigheid n. t. Hebr. 10, 22. — 2 volledig overtuigd zijn n. t. 1 Thess. 1, 5.

πληρώω (*πλήρης*), — 1 vol maken, vullen met, τινος ANAXIMANDR. 11 D. (v. d. *maan*) ATT.: PL. Phaed. 112 a, TR.: AESCH. Sept. 464, *alg. tot n. t.* Mt. 13, 48; *spec.* verzadigen EUR. Ion 1170, *ἐπιθυμίας* PL. Gorg. 494c; *spec.* bemannen v. *schepen* HDT. 3, 123, 7, 168, THUC. 6, 30, 26, XEN., POL. — 2 *overdr.* vervullen met of van PL. Symp. 197 d, n. t. Act. 5, 3. — 3 voltallig maken HDT. 7, 29, EUR., AR. Eccl. 89, n. t. Apoc. 6, 11. — 4 volledig maken, *plicht, belofte:* vervullen AESCH. Sept. 477, THUC. 1, 70, 21, n. t. Mt. 2, 15, v. d. *tijd*, „is vervuld”, Mc. 1, 15; *spec.* vervullen > betalen AESCH. Sept. 477. — **intr.** 5 volledig zijn *ω* kloppen met, εἰς HDT. 2, 7.

πλήρω-μα, τό, — 1 het vol maken SOPH. Tr. 1213, EUR. Tr. 824; (volle) inhoud EUR. Ion. 1051, verzadiging EUR. Med. 203, *dez.* Cycl. 209. — 2 het volle getal, de maximaalgrens HDT. 3, 22, AR. Vesp. 660, EUR. Ion 664 n. t. Rom. 11, 25. — 3 *spec.*: v. e. *schip* bemanning, *ev. lading* HDT. 8, 43, THUC. 7, 14, 15, XEN. Hell. 5, 1, 11, LYS. 21, 10; troep soldaten of werklui PAP. — 4 wat (op)vult, -bevolkt PL. Rep. 371 e, n. t. 1 Cor. 10, 26, inhoud Mc. 6, 43. — 5 volheid, vervuld zijn n. t. Eph. 1, 23. — 6 vervulling, het in vervulling (doen) gaan νόμου n. t. Rom. 13, 10, Gal. 4, 4. — 7 het in en op zich zelf volkomen, volledig, alles omvattend zijn n. t. Eph. 3, 19.

πλήρω-σις, ή, — 1 het voltallig maken HDT. 3, 67, PL. Leg. 956 e. — 2 verzadiging, bevrediging PL. Gorg. 492 a.

πληρω-τής, οὐ, ὁ, — 1 die een gezelschap voltallig maakt, bij een groep behoort DEM. 21, 101. — 2 die bijdragen geeft voor DEM. 25, 21.

πλησι-άζω, — 1 naderen, naderbij komen EUR. El. 634 *aor. pass.*, XEN. Eq. 25 (z. *ben.*), PL. Symp. 181 d. — 2 dicht bij zijn; > samenleven met SOPH. O. R. 91, 1136, PL. Phaedr. 255 a. — 3 *spec.* van de verhouding van leeraar en leerling PL., XEN. Mem. 4, 4, 25. — 4 *tr.* nader brengen tot, τινι XEN. Eq. 2, 5 (*naast* διάγειν, *dat duidelijk tr. is*).

πλησιαίτατος, *superl. en:*

πλησιαίτερος, *comp. van* πλησιος.

πλησιος/μός, ὁ, nadering ARISTOT.

πλησιος, *comp. -ιαίτερος, -ιαίτατος* *bijv.* XEN. An. 1, 10, 5. — 1 nabij, naburig Ψ 732; *subst.* buurman B 271; AESCH. Eum. 195, SOPH. Ant. 761, EUR. — 2 medemensch, „naaste” HDT. 7, 152. — 3 als **adv.** **πλησιον**, *comp. π-ιαίτερω* HDT. 4, 112, dichtbij τινι η 171, τινος Γ 115, HDT. 9, 25, ATT.: PL. Ap. 25 e, n. t. τινος Joh. 4, 5, *spec.* ὁ πλησιον eig. landgenoot n. t. Act. 7, 27; *meest:* medemensch Luc. 10, 25.

(*dor. πλάσιος*, z. d. Vgl. *πλούσιος*: *πλούτος* *asf. v. subst.* πλά-τι- of ιω- *asf. v. πλά-το-*. Vgl. *πέλας*, *πλάναμαι*).

πλησιό-χωρος, — 1 naburig THUC. 4, 92, 12, POL. — 2 buurman, nabuur HDT. 3, 89, AR. Vesp. 393, XEN. PL. Leg. 737 c.

πλησ-ιστιος, het zeil vullend μ 149, EUR. Iph. T. 430, LUC.

πλήσ-μα, τό, bevruchting ARISTOT.

πλήσ-μη, ή, z. ook πλή(μ)μη, het wassen v. e. rivier HES.

πλήσ-μ-ιος, τὸ π-ον, oververzadiging > walging PLUT. Timol. 6.

πλησμονή (vgl. χαρμονή naast χάρμα), ή, — 1 verzadigd zijn; verzadiging EUR. Tr. 1211, AR. Pl. 189, PL. Phaedr. 233 e, N. T. Col. 2, 23. — 2 zatheid, beu zijn van iets PL. Gorg. 518 d, POL., LUC.

πλησμον-ώδης, voedzaam HIPPOCR.

πλήσσω, f. (f. -ξώ), aor. -ξα HOM. naast (ἐ)πέπληγ-ον, -όμην, perf. πέπληγα [πέπληχα MEN. Epitir. 485], aor. p. ἐπέπληγην HOM. en ATT., N. T. ἐπέπληγην en composita ATT., — 1 slaan, treffen, houwen sinds B 264, alg. tot N. T. (1 ×) Apoc. 8, 12; med. zich op de ... slaan M 162, HDT. 3, 14, ATT. — 2 stooten, schoppen, ποδί χ 20. — 3 spec. wonden M 192, HDT. 6, 117. — 4 neer doen slaan: werpen, κεραυνόν PIND. N. 10, 71. — 5 pass. „geslagen” — = verslagen worden HDT. 5, 120, THUC. 8, 38, 4. — Overdr.: 6 pass. getroffen worden, συμφορῆ HDT. 1, 41, ὅπὸ τοῦ λόγου PL. Euthyd. 303 a. — 7 pass.: spec. omgekocht worden HDT. 8, 5.

(W. plā+kj-g, want π. < plākōw naast ἐπλάγην, πλάγῃ, dor. πλάγῃ. Daarnaast W. plē+k-; van beide kortste phase plē+k- = plāk- enz. Deze wortel plā+kj-g slaan, tenslotte identisch met plā+kj/g plat, vlak [z. πέλαγος, πλάξ, πλάζω]. Verw. lat. plango ik sla naast plēcto, m. ier. lēn [*< plak-no*] klacht, agr. flocan in de handen klappen, ohd. fluohhōn vervloeken, lit. plākti slaan naast plēkti hetz.).

πλήγ-μα, τό, het de beenen uiteenspreiden GORG. 8 D.

πλιθ-εύω, — 1 (leem) tot baksteen verwerken HDT. 1, 179, med. THUC. 2, 78, 25. — 2 van baksteen bouwen THUC. 4, 67, 1, AR. Nub. 1126. — 3 de langwerpige vorm van een baksteen AR. Ran. 800.

πλιθ-ηδόν, adv., in den vorm van een baksteen HDT. 2, 96.

πλιθ-ίτος, van baksteen gemaakt HDT. 5, 101, XEN. An. 3, 4, 11.

πλιθ-ίον, τό, — 1 kleine baksteen THUC. 6, 88, 21. — 2 een der vierkante velden waarin de augures den hemel verdeelden PLUT. — 3 blok huizen (-είον) PAP. — 4 vierkant geteekend hokje PAP., z. 2.

πλιθ-ο-ποιέω, tichelsteen, baksteen maken AR. Av. 1139.

πλιθ-ος, ή, baksteen, tichelsteen, de oudere, zooals in Mesopotamië, in de zon gedroogd, de jongere (vgl. HDT. 1, 179) gebakken (ἄπτῶν) HDT. 8, 71, THUC. 4, 90, 1, AR. Ran. 621, XEN. An. 2, 4, 12, PL. — 2 goud- en zilverbaren of staven POL.

(suff. -ινθος wijst [vgl. ἀσάμινθος e. dgl.] op (Kl-)Aasiat. oorsprong. Wrsch. lw. en evenals de techniek uit het O. gekomen. Oorspr. babyt. libittu baksteen > o.a. aram. labentā > gr. [met metathese van de ongewone groep lb- > pl-] π.).

πλιθουρ-έω, tichels bakken AR. Pl. 514.

πλιθουρ-γός, tichelbakker PL. Theaet. 147 a.

πλιθ-ο-φορέω, tichels dragen AR. Av. 1149.

πλιθ-ύφής, van tichels gebouwd AESCH. Pr. 450.

πλίσσομαι, de pooten ver uiteen spreiden, stappen ζ 318.

(πλιχ-ω, z. volg., msch.: lit. pleikiū ik snij open, kaak een visch).

πληχάς (: πλίσσομαι), άδος, ή, het kruis, de plaats tusschen beide beenen HIPPOCR.

πλοι-άριον, τό, schuitje, bootje AR. Ran. 139, N. T. Mc. 3, 9.

πλοιζω, meest med. πλοιζομαι, varen POL.

πλό-ιμος, z. πλώϊμος, THUC. 1, 52, 19, TIM. Pers. 89 en 125, DEM. 56, 23.

πλοϊον, τό, — 1 transportschip, vrachtschip HDT. 2, 29, THUC. 2, 67, 6, AESCH. Ag. 625, PL. Phaed. 58 a, XEN., N. T. Act. 20, 13. — 2 boot(je) N. T. Mt. 4, 21. — 3 μακρόν π., oorlogschip HDT. 5, 36, THUC. 1, 14, 15, PL.

(: πλέω, drijven; π. < πλόφ-ιον).

πλοκ-άμις, ίδος, ή, hoofdhaar in vlechten THEOCR. 13, 7, BION 1, 20.

πλόκ-αμος, ό, haarvlecht, haarlok Ξ 176, PIND. P. 4, 82, HDT. 4, 34, AESCH. Ch. 7, EUR., AP. RH.

(: πλέω, zooals ποταμός: W. πετ- v. πίπτω).

πλόκ-ανον, τό, — 1 vlechtwerk PL. Tim. 78 b. — 2 zeef, wan PL. Tim. 52e, PLUT. — 3 gevlochten riem XEN. Cyn. 9, 12.

πλοκάς, άδος, ή, = πλόκαμος, COM.

πλοκερός, z., πλακερός.

πλοκ-εύς, ό, haarvlechter HIPPOCR.

πλοκή (πλέκω), ή, — 1 (vlechtwerk), weefsel EUR. Iph. T. 817, PL. Leg. 849 c. — 2 strikvrraag, list EUR. Ion 826. — 3 verwikkeling, knoop v. e. drama ARISTOT.

πλοκ-ίζω, vlechten, κόμην HIPPOCR.

πλόκ-ιμος, wat gevlochten kan worden THEOPHR.

πλόκ-ιον, τό, halskettinkje PLUT. 141 d.

πλόκος (πλέκω), ό, — 1 haarvlecht, lok AESCH. Ch. 197, SOPH. Ai. 1179, EUR. — 2 ranken v. planten PIND. O. 13, 33; krans BACCH. 16, 114.

πλόος, ό, contr. πλοῦς, — 1 vaart, zeereis, tocht γ 169, HES., PIND. P. 1, 34, HDT. 2, 29, TR.: SOPH. Ph. 304, N. T. Act. 27, 9. — 2 praegn. gunstige gelegenheid of wind om te varen THUC. 3, 3, 1, ANTIPH. 5, 83, SOPH. Ph. 641.

(< πλοφ-ο: πλέφ-ω).

πλου-δοκέω, wachten op een goede gelegenheid om te varen CIC.

πλουθ-υγία, ή, rijkdom verbonden met gezondheid AR. Eq. 1091, Vesp. 677.

πλοῦς, ό, z. πλόος.

πλουσι-ακός, den rijke betamend COM., MARC. AUR. PLUT.

πλούσιος (< πλουτ-ιο-), — 1 rijk, bemiddeld; subst. rijkgaard HES. O. 22, HDT. 1, 32, THUC. 7, 86, 2, TR.: SOPH. O. R. 1070, PL. Prot. 319 d, N. T. Mt. 27, 57. — 2 rijk aan, τινος EUR. Or. 394.

πλουτ-αξ, άκος, ό, gierigaard COM.

πλουτ-έω, — 1 rijk-, welvarend zijn HES. O. 313, PIND. P. 2, 56, THUC. 2, 42, 1, TR.: SOPH. Ant. 1168, PL. Gorg. 451 e, MEN. Perik. 22, N. T. Luc. 1, 53. — 2 overvloed hebben AESCH., PL. Rep. 521 a. — 3 rijk-: onuitputtelijk zijn N. T. Rom. 10, 12.

πλουτ-ηρός, rijkdom verschaffend, έργον XEN. Oec. 2, 10.

πλουτ-ίζω, rijk maken: zegenen AESCH. Ag. 1268, SOPH. O. R. 30, XEN. Mem. 4, 2, 9, N. T. 2 Cor. 9, 11, overdr. 1 Cor. 1, 5.

πλουτ-ίνδη, adv., naar gelang van den rijkdom of het vermogen ARISTOT., POL., PLUT.

πλουτο-γαθής, dor. zich in zijn rijkdom, welvaart verheugend AESCH. Ch. 801.

πλουτο-δότης, ου, ό, rijkdomschenker HES. O. 126, AR., LUC.; **-δότερα, ή,** LUC.
πλουτο-κρατία, ή, heerschappij der rijken XEN. Mem. 4, 6, 12.
πλούτος, ό, — 1 rijkdom, *zoowel:* rijk zijn als bezittingen, vermogen B 670, ξ 206, PIND. O. 2, 58, BACCH. 1, 160, HDT. 1, 29, ATT., N. T. Mt. 13, 22. — 2 overvloed, onuitputtelijkheid PL. Euth. 12 a, N. T. Rom. 9, 23.
 (W. *peleu-* [naast *pelē-*], z. *πολύς en πλέω*).
πλουτο-φόρος, rijkdom aanbrengend, *bij* PLUT.
πλουτό-χθων, ονος, uit rijke aarde voortgekomen AESCH. Eum. 947.
πλοχμός, ό, gevlochten haar P 52.
 (< *πλοχο-μος*, vgl. *λόγος* < *λοκα-νος*, z. *πλόκαμος*).
πλωδής, *overdr.* wankelend HIPPOCR.
πλύ-μα, τό, waschwater PL. COM., NIC:
πλύνός (πλύνω), ό, — 1 waschbekken, *kuil om in te wasschen met stroomend rivierwater* X 153, ζ 40, LUC. Fugit. 12. — 2 *overdr.* π-όν ποιείν τινα, ± iemd als voeteveeg gebruiken AR. Pl. 1061.
πλυντήρ-ιος, een reinigingsfeest te Athene in de maand Thargelion gevierd XEN. Hell. 1, 4, 12, PLUT.
πλυντι-κός, ή π-ή, waschkunst PL. Polit. 282 a.
πλυν-τρίς, ίδος, ή, γή, soort looghoudende aarde voor het wasschen en schoonmaken gebruikt THEOPHR.
πλύνω, pf. *πέπλυκα, pass. pf.* *πέπλυμαι, aor.* *έπλύθην,* — 1 (uit)wasschen, schoonmaken X 155, o 420, AR. Pl. 166, PL. Charm. 161 e, N. T. Luc. 5, 2. — 2 *spreekw.:* iemd wasschen = de huid vol schelden AR. Ach. 381, DEM. — 3 *overdr.* louteren, reinigen N. T. Apoc. 7, 14.
 (: *πλέω = άμύνω:* W. *αμει-*; vgl. ook *bij ανέω*).
πλύ-σις, ή, wasschen, reinigen PL. Rep. 429 e.
πλω-ιάς, άδος, ή, νεφέλη, drijvende wolk: regenwolk THEOPHR. PLUT. 292 c.
πλωίζω en med., op zee varen HES. O. 634, THUC. 1, 13, 2, PL. Rep. 388 a, LUC.
πλώμιος, z. ook πλότιμος, — 1 goed voor de vaart, bruikbaar, *v. schepen* THUC. 1, 29, 31, AESCHIN. 2, 175, DEM. — 2 bevaarbaar, *v. d. zee;* gunstig, bruikbaar, *v. weersomstandigheden* THUC. 1, 8, 2, vgl. 7, 20, D. H., PLUT.
πλώς, soort *visch* EPICH. 28, 2 A.
πλώσι-μος, bevaarbaar SOPH. O. C. 662.
πλωτ-εύω, bevaren POL.
πλω-τήρ, ήρος, ό, schipper AR. Eccl. 1087, PL. Rep. 489 a.
πλωτι-κός, οι π-οί, zeelieden (PL.) AX. 386 b, PLUT.
πλω-τός, — 1 drijvend, *νήσος κ 3*, HDT. 2, 156. — 2 aan de oppervlakte zwemmend SOPH., ARION 1, 4. — 3 bevaarbaar HDT. 2, 102, ARISTOT., POL., PLUT.
πλώω, Vgl. aor. *έπλων bij* HOM., *ep. ion.*, drijven, dobberen; > varen Φ 302, HDT. 1, 24; 4, 156. EUR. Hel. 532 (?), AR. Th. 873, HEROND, 2, 59 LUC.
 (z. *πλέω, gerekte phase, hetzij πλω-, vgl. got. flōdus rivier, nld. vloed of plouf-*).
πνείω, ep. = πνέω, βίβν. B 536, HES., HDT. 1, 67 orak.
πνεύ-μα (πνέφ-ω), τό, — 1 het ademen, de wind: het waaien, de lucht v.-SOOCR.: EMPED. 100, 15. 21 D (lucht), 84, 4 (wind) HDT. 7, 16, 1, AESCH. Pr. 1086, PL. Phaedr. 225 c, vgl. 229 b, N. T. Joh. 3, 8. — 2 adem, AESCH. Sept. 464, Supp. 30, THUC. 2, 49, 23, PL. Theaet. 152 b. — 3 *vand.* levensadem, > ziel geest EMPED. 136 D., AESCH. Sept. 981 tot n. t. Mt. 27, 50; = bewust zijn Luc. 8, 55. — 4 geest, *v. God en mensch, isρόν*

π. DEMOCR. 18 D. N. T. Mt. 28, 19, Heilige Geest ω 2 Cor. 7, 1; ook *v. d. ziel der dooden* 1 Petr. 3, 19.
πνευματ-ιάς, ου, ό, kuchend HIPPOCR.
πνευματ-ικός, — 1 vol wind ARISTOT. — 2 *Christ.:* van of in den geest N. T. 1 Cor. 10, 3, Rom. 15, 27.
πνευμάτ-ιον, τό, armoedig leven POL.
πνευματό-ρροος, contr. -ροος, met luchtstromingen verbonden PL. Crat. 410 b.
πνευματ-ώω, doen verdampen ARISTOT., EPIOUR. 100 Us., PLUT.
πνευματ-ώδης, aangeblazen, *γράμματα*, adspiratae PL. Crat. 427 a.
πνευμον-ία, ή, att. *πλευμονία*, longontsteking PLUT. 918 d.
πνευμον-ώδης, longachtig; sponsachtig ARISTOT.
πνεύμων, ονος, ό, z. πλεύμων.
πνευστ-ιάω, kortademig zijn, naar lucht snakken HIPPOCR., ARISTOT., LUC.
πνέω, f. *πνεύσομαι, aor.* *έπνευσα, aor. p.* *έπνεύσθην,* — 1 blazen, waaien, *v. wind of koelte* δ 361, AESCH. Eum. 906, PL., N. T. Mt. 7, 25. — 2 geuren δ 446, (ANAGR.) 14, 5. — 3 adem halen, ademen, *sinds* P 447, PIND. P. 10, 44. — 4 *praegn.* snuiven N 385. — 5 uitblazen B 536, PIND. P. 4, 225, SOPH. Ant. 1146, XEN. Hell. 7, 5, 12. — 6 ademen = leven SOPH. Tr. 1160.
 (een onomatop. element *pnū h-* ligt ten grondslag; vgl. germ. *fneu-* in *ags. fneōsung* het niezen, nld. *niezen, o.n. fneōsa* snuiven).
πνίγ-εύς, ό, — 1 doofpot AR. Nub. 96. — 2 muilband voor paarden AR.
πνίγ-ήρός, — 1 verstikkend AR. Ran. 122. — 2 snikheet THUC. 2, 52, 2.
πνίγ-μα, τό, worgen HIPPOCR., ARISTOT.
πνίγ-μός, ό, = *voorg.*, HIPPOCR., XEN. Oec. 7, 12, ARISTOT., POL.
πνίγμ-ώδης, 2, stikkend heet HIPPOCR.
πνίγος, τό, — 1 verstikkende warmte THUC. 7, 87, 11, AR. Av. 726, PL. Phaedr. 279 b. — 2 = μακρόν gedeelte v. d. parabase in de comedie („in één adem” uitgesproken).
πνίγω, f. *πνίξω ενγ., aor. p.* *έπνίγην,* — 1 doen stikken, worgen; *pass.* stikken ANTIPH. 4 a, 6, AR. Nub. 1376, PL. Gorg. 522 a, N. T. Mt. 18, 28; *v. planten*, 13, 7; vgl. *ritueel* Act. 15, 20 *v. vleesch.* — 2 *pass.* verdrinken XEN. An. 5, 7, 25, N. T. Mc. 5, 13. — 3 koken, stoven HDT. 2, 92, AR. Vesp. 511. — 4 *overdr.* verstikken (N. T.). — 5 kwellen LUC.
 (vgl. *bij ανέω;* msch. < **πνισγω* met *ι < ε:* ohd. *fnaska*zzen snikken, diep zuchten, of < *q*nti+g-ω* o.n. *hntipenn* benauwd).
πνίγ-ώδης, stikkend heet PLUT. Alex. i. f.
πνοή, ep. ion. *πνοή, dor.* *πνο(υ)ή, ή,* — 1 het blazen, waaien: wind P 55, ζ 20, PIND. O. 3, 31, XENOPHAN. 30, 2 D., AESCH. Ag. 192, Pr. 88, SOPH. Ph. 19, PL. Crat. 419 d, N. T. Act. 2, 2. — 2 adem *v. mensch en dier* γ 439: ψ 380, PIND. N. 10, 74, EMPED. 102 D., AESCH. Ag. 820, Sept. 63, THUC. 4, 100, 12, N. T. Act. 17, 25 levensadem. — 3 snuiven SOPH. El. 719. — 4 ruischen *v. klanken en instrumenten* PIND. N. 3, 79, O. 6, 83.
 (< *πνοφ-(η)α:* *πνέω*).
πνοή, ep. ion. = πνοή.
πνύξ, ή, gen. *πνυκός,* Pnyx, markt te Athene, waar vergaderingen werden gehouden AR. Vesp. 31, ORAT., PLUT. — 2 volksvergadering AR. Eccl. 243.
 (msch. < *πνυγ-ς:* *πνυκός* met metathese; maar *ursch.* als naam *v. e. plaats vóór-Gr.*)

πόα, ἡ, ion. πόη en ποίη, dor. ποία, — 1 weide, gras Ξ 347, ι 449, EMPED. 101, 2 D., PL. Phaedr. 229 b, XEN. Hell. 4, 1, 30, PLUT. — 2 *sing.* jong groen, loof SAPHO 2, 14 ALD., EMPED. 101, 2 D. PIND. P. 8, 20; *overdr.* bloesem, levensbloei, P. 9, 37.

(*< ποι-φᾶ = lit. pēva weide; vgl. ποι-μήν.*)

πόα/τρια, ἡ, zij, die kruiden zoekt COM.

ποδ-αβρός, teer van voeten HDT. 1, 55 *orak.*

ποδ-αγός, dor. en tr. = ποδηγός, z. d.

ποδ-άγρα, ἡ, — 1 voetangel, klem XEN. Cyr. 1, 6, 28. — 2 *zichtige verlamming der voeten: podagra* PLUT., LUC.

ποδ-αγρῶν, aan de podagra lijden AR. Pl. 559, (PL.) Alc. II 140 a.

ποδ-αγρ-ιός, 3, aan de podagra lijdend THEOPHR., PLUT. Cat. Ma. 9.

ποδ-αγρός, = voorg., LUC. Saturn. 7.

ποδ-άνεμος, met windsnelle voeten BACCH. 6, 43, z. pod-ήν.

ποδ-ανιπτήρ (z. volg.), ἦρος, δ, kom om de voeten in te wassen HDT. 2, 172, COM., ARISTOT.

ποδᾶ-νιπτρον, τό, water om de voeten te wassen τ 343, COM.

(*ποδα- is acc. s.: als hypostase uit πόδα-νίξιν.*)

ποδαπός, wa ar v a n d a a n? uit welk land komend, uit welk geslacht? *als adj.* HDT. 7, 218, TR.: AESCH. Ch. 575, AR. Pax 186, PL. Ap. 20 b, XEN. An. 4, 4, 17, LUC.

(z. ἡμεδ-απός; pod- schijnbaar acc. ntr. v. q*o-, eig. analogische abl. s., vgl. ἀλλοδ-απός; απος niet: ἀπό maar *< -ρηq*o-* vgl. lat. long-inguis e. dgl.)

ποδ-άρκης (z. ἀρκέω), eig. die in zijn voeten vol d o e n d e k r a c h t h e e f t: snelvoetig A 121, PIND. P. 5, 33, *overdr.* O. 13, 38.

ποδ-είον, τό, sok AESCH.

ποδ-ένδυτος, τὸ π-ον, een zelfs de voeten omhullend kled AESCH. Ch. 998.

ποδ-εών, ὠνος, δ, — 1 leeren wijznak, *waar de 4 „pootvellen” en de staart later nog als uitsteeksel aan zichtbaar blijven* HDT. 2, 121, 4, THEOCR. 22, 52, — 2 *smalle strook land* HDT. 8, 31. — 3 = πούς, schoot v. h. zeil LUC. V. H. 2, 45.

ποδηγετ-έω, (den voet) leiden, besturen DEMOCR. 173 D.

πόδηγέω, leiden PL. Leg. 899 a.

ποδ-ηγός, ion. = ποδᾶγός, geleidend SOPH. Ant. 1196, EUR. Ph. 1715.

ποδ-ηνεκής, tot op de voeten afhankelijk of reikend K 24, O 646, HDT. 1, 195.

(W. enek- v. ἐνεγκεῖν).

ποδ-ήνεμος, met voeten zoo snel als de wind B 786.

ποδ-ήρης, 1 bij de voeten aansluitend, tot op de voeten afhankelijk EUR. Ba. 831, XEN. Cyr. 6, 2, 10, PLUT., N. T. Apoc. 1, 1, 3. — 2 *stevig gefundeerd* AESCH. Ag. 898. — 3 τὰ π-η, de voeten AESCH. Ag. 1594.

(W. ar- v. ἀραρίσκω).

ποδ-ιαίος, een voet groot, lang, breed of hoog PL. Theaet. 147 d, XEN. Oec. 19, 4, LUC.

ποδ-ίζω, de pooten vast- of samenbinden XEN. An. 3, 4, 35.

ποδ-ισκος, δ, voetje HEROND. 7, 94; 113.

ποδιστήρ (z. ποδίζω), ἦρος, δ, lang tot over de voeten reikend kled AESCH. Ch. 1000.

ποδο-μά(κ)η, ἡ, voetblok LYS. 10, 16, DEM. 24, 105, LUC.

(W. kerak-, z. κυκλῖς hek; o.ind. kañcukaharnas, met g lat. cingo, lit. kinkýti aanspannen)

ποδο-κτύπη, ἡ, danseres LUC. Lexiph. 8.

ποδο-νιπτήρ, ἦρος, δ, = ποδαν., PLUT. 151 e. **ποδο-ρρώη, v. e. vrouw, met vluchtenden, snellen voet (z. βόμαι)** CALL. Dian. 215.

ποδο-στράβη, ἡ, voetklem XEN. Cyn. 9, 11, HYPER. 5, 18, LUC.

ποδό/της, ἡ, voeten hebben ARISTOT.

ποδοουχέω, eig. de schoot v. h. zeil houden: besturen AESCH. Pers. 658.

ποδό-ψηστρον, τό, voetmat AESCH. Ag. 926.

ποδ-ώκεια, ἡ, snelvoetigheid B 792, AESCH. Eum. 37, EUR. Iph. T. 33, PLUT.

ποδ-ώκης, snelvoetig, alg. snel B 860, HES., AESCH. Ch. 576, THUC. 3, 98, 30, SOPH. Ant. 1104, PL., PLUT.

ποδ-ωκία, ἡ, = ποδώκεια, (ANACR.) 24, 3, XEN. Cyn. 5, 27 (*and. εἶα*).

ποέω, z. ποιέω.

πόη, ἡ, ion. πόα.

ποη-φαγέω, gras eten ARISTOT.

ποθεινός (als van τὸ *πόθος z. ωαινός), soms 2, innig of smartelijk gewenscht: zeer geliefd PIND. O. 10, 86, TR.: SOPH. Ph. 1445, AT. Ran. 84, PL. Lys. 215 b, XEN. Mem. 3, 10, 3.

πόθεν, adv., — 1 van waar, waarvandaan, ook v. afkomst, ρ 368, met gen. π. ἀνδρῶν α 170, alg. tot n. T. Mt. 15, 33, v. oorsprong Mt. 13, 27. — 2 *waarom, waardoor? > hoe?* Pl. Crat. 398 e, N. T. Mc. 12, 37.

(*stam q*o- vgl. o.ind. ka-, lat. quo-, o.ier. cote „quid est”, got. has wie?, lit. kás en o.b. kü-to wie? -θεν naast -θα zoals κέν naast κά, vgl. o.ind. iha, — jonger [präkrit] idha hier — kúha waar-? θε(v) oorspr. even goed om plaats waar als plaats waarvandaan aan te geven.*)

ποθέν, indefinitivum: enclit., ergens vandaan α 414, AESCH. Pr. 354, PL. Phaedr. 244 d.

ποθ-έρπω, dor. = προσέρπω, THEOCR. 4, 48.

ποθ-έσπερος, dor. = προσέσπ.; τὰ π-α, adv., tegen den avond, 's avonds THEOCR. 4, 48.

ποθέω (z. πόθος), ποθήω SAPHO 20 ALD., HOM. aor. πόθεσα O 219, δ 748 (*vgl. ποθέσομαι* PL. Phaed. 98 a?); *inf.* ποθήμεναι μ 110, later „regelmatig” f. -ήσω, ook -ήσομαι LYS. 8, 18, *verlangen wat men (erg) mist, > met weemoed terugverlangen naar, τι A 492, B 703, PIND. O. 6, 16, EMPED. 110, 9 D., HDT. 3, 36, TR.: AESCH. Ag. 545, AR. Pax 579, PL. Prot. 352 a, THEOCR. 12, 2, (N. T.).*

ποθή (z. πόθος), ἡ, — 1 wensch, verlangen naar, τινος A 220, Ξ 368. — 2 gemis ο 514, β 126 βιότοιο.

ποθ-ίχω, = προσ-ήχω, dor. DEM. 43, 66 orak., THEOCR. 2, 4, G. D. 429, 3 eld.

πόθι, interrogativum: waar? α 170, SOPH. Tr. 98.

(z. πόθεν; θι msch. later naast θε(v), toen dit het punt v. uitgang was gaan aangeven; naar -i als locat. -suffix?).

ποθι (z. πόθι), indefinitivum: — 1 ergens Ω 420, SOPH. Ai. 886. — 2 verzw. soms, bij toeval A 128. — 3 vermoedelijk, zeker wel α 348.

πόθ-οδος, ἡ, dor. = πρόσοδος, DEM. 18, 91 in het psephisma der Byzantiers.

ποθ-(οράω), -όρημι, dor. = προσ-οράω, THUC. 6, 22, 25.

πόθος, δ, — 1 innig verlangen naar iemd, iets, vaak met het gevoel van gemis P 439, ξ 144, PIND. P. 4, 184, HDT. 1, 165, TR.: SOPH. O. R. 518, AR. Pax 583, PL. Symp. 197 d. — 2 liefde, verlieftheid.

(g*hedh-, z. θέσασθαι, vgl. av. jaðyat hij bad, o.ier. -guidiu [*< kelt. godiō*] ik smeeek, o.n. geð hartstochtelijk verlangen, lit. gedū ik rouw om).

ποι, *interrogativum*: waarheen? ook *m. gen.* THEOGN., ATT.: AESCH. PR. 576, (N. T.).

(z. *πόθεν*; of het suff. *ι* met het locat.-suff. *ιδενσich* is, is onzeker).

ποι (z. *voorg.*), *indefinitum*: enclit.: — 1 ergens heen SOPH. O. C. 26, PL., XEN. AN. 6, 1, 10. — 2 = **πού**, wel SAPHO 98, 17 ALD.

ποι, INSCR. *dial.*

(*πραερ.* = **ποτι**, *wrsch.* niet uit *πο(τι) τὸν e. dgl.*, maar *verw.* met *lett. pl* dicht bij).

ΠΟΙΑ, ἄ, *dor.* = **πόα**, z. *d.*, PIND., EUR.

ΠΟΙΩ(έ), *daarnaast vroeg reeds vormen met ποι-*,

= *—, d. w. z. ποι-*, vaak *geschreven ποέω enz.*:

TR. *bijv.* SOPH. PH. 1010, AR., MEN. Epitr. 57,

Perik. 261, INSCR. (*att.*, *delph.*; *dor.*); *een verbum*

in INSCR. en Koine; *f. -ήσω enz.*, — 1

bouwen, δῶμα A 608; ook van den kunstenaar,

die het bouwen afbeeldt. Σ 490; νηούς ζ 10,

alg. tot n. t. vζούς Act. 19, 24. — 2 **maken**,

iets tot stand brengen > veroorzaken

(... voor iemd > verschaffen) γαλήνην ε 452,

ξ 274, *alg. tot n. t. Eph.* 2, 15; παίδας π.

verwekken ATT.; scheppen v. God N. T. Act. 7, 50.

— 3 > bewerkstelligen, dat . . . , *m. versch. constr.*:

A. c. I. *sinds* ψ 258 tot N. T. Mt. 5, 32; *m. σπως*, ἴνα HDT.

5, 109, PL. Phaedr. 252 c. — 4 iemd, iets **maken**

tot . . . *m. dubb. acc.*: τινα βασιλῆα α 387, *alg.*

tot N. T. Mt. 20, 12; *spec.*: v. *dichtertijke schepping*

en fictie: **dichten**, verzinnen, voorstellen als HDT.

2, 53, PL. Symp. 223 d, Gorg. 525 d. — 5 in den

geest concipiëren: een geval stellen, *m. A. c. I.*

HDT. 7, 186, XEN. AN. 5, 7, 9, *vgl. PL. Theaet* 179:

τι. — 6 *verzw.* (*zoodat het ook bij passieve begrippen*

wordt gebruikt) ἦταν π., de nederlaag lijden POL. —

7 π. met *plaatsaanduiding*: **maken** dat iets ergens

staat: > brengen, voeren, ἐπι τοῦ ξηροῦ τὰς ναῦς

THUC. 1, 109, 19; *m. tijdsbepaling* vertoeven N. T.

Act. 15, 33; 18, 23. — 8 behandelen, τινα εὖ

κακῶς; *vanā. ποιεῖν τινά τι* (*evenals ἐργάζεσθαι*)

vgl. bijv. PL. Crit. 50 a ω Gorg. 519 b. — **Medium**:

9 voor zich bouwen, οἰκία M 168, *alg.* — 10 zich

verschaffen β 126. — 11 zelf maken, -doen ont-

staan: ἀγορήν, beleggen Θ 2, ξ 393, HDT. 2, 135,

XEN. AN. 5, 3, 5. — 12 *vanā. (later): alg. met*

subst. als omschrijving v. e. werkwoord:

πλέον ποιεῖσθαι ὡς πλεῖον HDT. 6, 95, ATT. *alg. tot*

N. T. Luc. 13, 22: πορεύειν π. = πορεύεσθαι,

Act. 27, 18. — 13 (voor zich) zelf maken tot . . .

m. dubb. acc. = **maken** tot zijn eigen . . .

ἄλογον Γ 409. — 14 in de gedachte **maken** tot . . .

= **beschouwen** als, houden voor *m. dubb. acc.*

of met περί πολλοῦ (ω παρ' ὀλίγον) *e. dgl.*: συμφορήν

π. τι, als een voorbeschikt ongeluk opvatten HDT.

6, 61, δεινόν 7, 35.

(*in INSCR. uit VI ποιφεσ [argol.], afl. v. ποιφος*

maker, zooals φιλέω, afl. v. φίλος; vgl. woorden

als ἀρο-ποιός bakker. W. q'oi-: o. ind. εἰνό-τι,

later ἀγάτι hij ordent, rangschikt, o. b. εἰνίτι rang-

schikken, vormen. Wrsch. het eerst gebruikt van

de regelmatige hout- of baksteenbouw, vgl. τεῖχος).

ποιή, ἦ, *ep. ion.* = **πόα**, z. *d.*

ποιή-εις, grasrijk ζ 124, HES., SOPH. O. C. 157.

ποιή-μα, τό, — 1 stuk werk, *schepping concreet*

HDT. 2, 135, LUC., N. T. Rom. 1, 20. — 2 *werktuig*

HDT. 4, 5. — 3 *handeling, daad* PL. Soph. 248 b.

— 4 *gedicht* PL. Phaed. 60 c. — *geschrift* PLUT.

ποιημά-τιον, τό, *dem. v. ποιήμα*, PLUT., LUC.

ποιη-ρίς, = ποιήεις, EUR. Ba. 1048.

ποιή-σις, ἦ, — 1 het maken, vervaardigen HDT. 3,

22, THUC. 3, 2, 5, DEM. — 2 het scheppen v. beelden en voorstellingen PL. Soph. 265 b. — 3 > dichten, dichtkunst HDT. 2, 82, PL. Phaedr. 245 a. — 4 *gedicht* THUC. 1, 10, 27, PL. Tim. 20 e. — 4 het vervullen v. e. daad N. T. Jac. 1, 25.

ποιη-τής, οὔ, ὅ, — 1 *maker, vervaardiger* PL. Rep. 597 a; *dader* N. T. Rom. 2, 13. — 2 *uitvinder* XEN. Cyr. 1, 6, 38. — 3 *dichter, poëet* HDT. 5, 95, PL. Prot. 327 d, N. T. Act. 17, 28.

ποιη-τι-κόσ, — 1 *eig.*: van de *ποιη-τι-ς het scheppen: makend, vervaardigend: *scheppend* PL. Soph. 265 b, Phaedr. 248 c; τὸ π-όν factor EPICUR. 141 Us. — 2 van den dichter, voor de dichtkunst geschikt: *dichterlijk* PL. Phaedr. 257 a; ἦ-π-ἦ, de dichtkunst PL. Rep. 607 b; ὁ π-ός, dichter Leg. 646 c.

ποιη-τός, — 1 *gebouwd, gemaakt, vervaardigd* α 333, κύκλος π. (tot wiel) bewerkt velg of houten schijf Ψ 340, δάμος π. gebouwde woning (*teg. rotswoning of hol*) E 198, ARISTOT. — 2 *paίς*, aangenomen; *πατήρ*, adoptief PL. Leg. 923 e, LYS. 13, 91. — 3 *verzonnen, gedicht* PIND. N. 5, 29.

ποιή-τρια, ἦ, *dichteres* PLUT., LUC. Musc. Enc. 11.

ποιη-φάγιω, gras eten HDT. 3, 25.

ποικι-εἰμῶν, ονος, met bont kleed: *υῶξ* met een sterremantel bekleed AESCH. PR. 24, *vgl.* EUR. Hel. 1096.

ποικι-ήνιος, dor. -άνιος, met bonte of bont versierde teugels PIND. P. 2, 8.

ποικι-ία, ἦ, — 1 *bont zijn; geborduurd, versierd zijn*: opsmuk, versiering PL. Phaed. 110 d, XEN. Mem. 3, 8, 10, ISOCR. 5, 27; *ongunstig* DEM. 29, 1. — 2 *borderuurstuk* PL. Rep. 410 a. — 3 *overdr. listigheid* POL.

ποικιλίς, ἰδος, ἦ, *naam v. e. bonten vogel*: distelvink ARISTOT.

ποικίλλω, — 1 *bont maken*: -beschilderen of borduren PHERECYD. 2 D., EUR. Hec. 470. — 2 in verschillende (metaal)kleuren afbeelden, χορόν Σ 590. — 3 *v. muziek*: variëren PIND. N. 8, 15. — 4 met afwisseling, levendig beschrijven PIND. P. 9, 77. — 5 *ongunstig*: oneenvoudig spreken of uiteenzetten PL. Symp. 218 c; *listig spreken* SOPH. Tr. 1121. — 6 > *bederven* EUR. Supp. 187. — 7 onderscheiden PL. Tim. 87 a.

(: *ποικίλος* = *δαιδάλλω*: *daidalos*).

ποικι-λα, τό, — 1 *borderuurstuk* Z 294, o 107, AESCH. Ch. 1013. — 2 *voorstelling in kleuren* PL. Hipp. mai. 298 a; *bonte versiering, uitwerking in kleuren* KRITIAS 25, 34 D. — 3 *bonthed, verschildendheid* PL. Tim. 67 a.

ποικι-λμός, ὅ, = **ποικιλία**, PLUT. 382 c.

ποικιλό-βουλος, met sluwen raad HES. Th. 521.

ποικιλό-γηνρος, dor. -γάρυς, met afwisselende stem PIND. O. 3, 8.

ποικιλό-δεiros, met bonten hals HES. O. 203;

-δεiros, ALCAE 135, 2 ALD.

ποικιλό-δέρμων, met bont vel EUR. Iph. A. 226.

ποικιλό-θριξ, -τριχος, met bont haar of vel EUR. Alc. 584, PLUT.

ποικιλό-θρονος, met bonte, kleurige bloemen SAPHO 1, 1 ALD.

ποικιλό-θροος, met afwisselende stem *bij* PLUT.

ποικιλο-μάτης, ου, met „bonte”: snel wisselende,

listige gedachten A 482, γ 163, HYMN. Merc. 115.

ποικιλό-μητις, ἰδος, *fem. bij het voorg.*, SOPH.

ποικιλό-μορφος, bontkleurig AR. Pl. 530.

ποικιλό-μουσος, met afwisselende kunst TIMOTH.

Pers. 234.

ποικίλονωτος, met bonten rug PIND. P. 4, 249, EUR. Iph. T. 1245.

ποικίλοπτερος, met bonte vleugels EUR. Hipp. 1270.

ποικίλος, — 1 eig. ingesneden, ingegrift en met kleur opgevuld (z. *het oudste vaatwerk*); getatoueerd XEN. An. 5, 4, 32. — 2 bont v. kleur, θρόνα X 441, παρδάλη K 30, PIND. P. 8, 46, AESCH. Ag. 923, PL. Phaedr. 110 b. — 3 v. gezang: gevarieerd, met kunstige harmonie PIND. N. 5, 42. — 4 verzw. gevarieerd, verschillend PL. Prot. 334 b, tot N. t. Mt. 4, 24. — 5 vand. ingewikkeld, moeilijk HDT. 7, 111, PL. Symp. 182 b; fijn uitgesponnen, subtiel PL. Phaedr. 236 b. — 6 nooit gelijk: listig HES. Th. 511, PIND. N. 5, 24, AESCH. Pr. 308, PL. Rep. 365 c.

(z. *πικρός*, W. *peik-* [naast *peig-* in lat. *pingo*]: o. ind. *pīṣati* hij snijdt in, tatoueert: versiert, *peśālā-* versierd [= *poikilos*], got. *filu-fāhs* veelvuldig, gevarieerd, lit. *pešziū* ik grif, schrijf, o. b. *pišr* ik schrijf).

ποικίλοσάμβαλος, = aeol. *σάμβαλος*, met bonte sandalen ANACR. 5, 3 ALD.

ποικίλοστολος, 2, bont opgesierd, ναῦς SOPH. Ph. 343.

ποικίλοφόρμιγξ, ιγγος, met een gevarieerde, warme begeleiding op de citer PIND. O. 4, 2.

ποικίλοφρων, listig EUR. Hec. 131.

ποικίλσις, ἦ, = *ποικιλία*, PL. Leg. 747 a.

ποικίλτης, οὐ, δ, borduurder AESCHIN. 1, 97, ARISTOT., PLUT.

ποικίλωδός, met een raadselachtig gezang, van de *Sphīna* SOPH. O. R. 130.

ποιμαίνω, — 1 weiden, τινα of herder zijn, μῆλα ι 188, HES., EUR. Cycl. 26, PL. Theaet. 174 d, MEN. Epitr. 26, N. t. 1 Cor. 9, 7; *pass.*: weiden, grazen v. h. vee Λ 245, EUR. Alc. 579. — 2 overdr. verzorgen PIND. O. 11, 9, AESCH. Eum. 91, PL. Lys. 209 a; *spec.* N. t. Mt. 2, 6. — 3 langsdwalen, τι AESCH. Eum. 249. — 4 *spec.* koesteren > onschadelijke maken THEOCR. 11, 80.

(< **ποιμν-ιω*, z. *ποιμήν*).

ποιμᾶν, ὁ, dor. = *ποιμήν*, THEOCR. 1, 7.

ποιμᾶνόριον, τό, de menschenkudde: de onderdanen AESCH. Pers. 75.

ποιμᾶνωρ, ορος, ὁ, herder, aanvoerder AESCH. Pers. 241.

(*invloed v. compos. op -ἄνωρ*, i. p. v. **ποιμαντωρ*).

ποιμενικός, ἡ π-ῆ, de kunst v. vee te weiden PL. Rep. 345 d.

ποιμήν, ἑνός, ὁ, — 1 herder Δ 455, HDT. 2, 2, ATT.: MEN. Epitr. 82, N. t. Mt. 9, 36. — 2 overdr. Epitr. 82, N. t. Mt. 9, 36. — 2 overdr. leidsman, heerscher, λαῶν A 263, PIND. O. 10, 88, ναῶν AESCH. Supp. 767, v. d. storm Ag. 657, SOPH. Ai. 360. — 3 *Christ.*: v. Christus en andere leidlieden N. t. Hebr. 13, 20, Eph. 4, 11.

(W. *pōi-* beschermen, z. *pōw*; π. = lit. *pēmā* herder).

ποιμήνη, ἦ, — 1 kudde ι 122, PIND. fr. 238, HDT. 1, 126, TR.: SOPH. Ai. 234, PL., N. t. Luc. 2, 8. — 2 menigte, schare AESCH. Supp. 642.

(z. *ποιμήν*, een woord als *πλήμνη*).

ποιμνήσιος, ep. *ion.*, van de kudde B 470, HES. O. 787.

ποιμνιον, τό, — 1 kudde HDT. 2, 2, SOPH. O. R. 761, EUR., PL. Rep. 359 e. — 1 als beeld v. d. *Christ.* gemeente N. t. Act. 20, 28.

ποιμνίτης, ου, ὁ, ὑμέναιος, landelijk bruiloftslied EUR. Alc. 577.

ποινάομαι, zich wreken, τινα, op iemand EUR. Iph. T. 1433.

ποινάτωρ, ορος, ὁ, straffer, wreker, vervolger AESCH. Ag. 1281, EUR. El. 23.

ποινή, ἦ, — 1 schadevergoeding ω 290, E 266. — 2 bloedgeld, weergeld voor een vermoorde N 659. — 3 boete HDT. 2, 134, ATT.: ANTIH. 2 a, 3, XEN. Cyr. 6, 1, 11. — 4 vergelding als belooning PIND. N. 1, 70. — 5 alg. straf, voldoening PIND. O. 2, 64. — 6 voldoening > bevrijding PIND. P. 4, 63.

(W. *q*ei-* z. *τίνω*; vgl. av. *kaēnā* straf, lit. *kaine* prijs, o. b. *cēna* prijs, eer; π. > lat. *poena*).

ποινηγᾶτέομαι, door de wraakgodinnen vervolgd worden PLUT.

ποινιμος, — 1 wrekend, straffend SOPH. Tr. 808.

— 2 vergeldend, χάρις PIND. P. 2, 17.

ποινοποιός, αἱ π-οι, wraakgodinnen LUC.

ποιολογέω, aren lezen THEOCR. 3, 32.

ποιονόμος, gras etend AESCH. Ag. 1170.

ποιόνομος, met grasrijke weiden AESCH. Sup. 50.

ποιός, ποία, ποίον, in *ion.* *proza* κοίος, κοίη, κοίον, *interrogativum*, wat voor een? wat voor soort? hoedanig? Δ 350, α 64, alg. tot N. t. Mt. 19, 18. Na HOM. vaak verbonden met het *lidw.* of met een zeer kleurloos τις: ποίος τις . . ? wat voor een . . ?; m. *inf.* om te . . φ 195. Vaak in *verontwaardigde vragen*: ποίος θεοίς; och kom, wat praat je nu van goden? AR. Ran. 529, Ach. 62, 109 enz.

(*ursch.* gewone *-io-* afleiding v. d. *stam q*o-*, z. *pōthen*. Oorspr. *ποιός*, wie-erig; op wien gelijkend > wat voor soort man? Zoo *τοίος e. dgl.*).

ποιός (z. *voorg.*), *indefinitivum: enclit.*, — 1 van een zeker soort, van een bepaalde hoedanigheid PL.; de een of ander PL. Theaet. 182 a, ARISTOT. — 2 τὸ π-όν, de qualiteit ARISTOT.

ποιότης, ἦ, hoedanigheid, eigenschap PL. Theaet. 182 a, ARISTOT.

ποιώω, met een zekere hoedanigheid voorzien ARISTOT., THEOPHR.

ποιπνύω, — 1 hij ge n, zich reppen A 600, Θ 219, EMPED. 73, 2 D. — 2 tr. met alle kracht streven naar, begeeren PIND. P. 10, 64.

(*redupl. ποιπνύω*, z. *πέπνυμαι*, ὅ slechts in *ἐπὶ πνύον* Σ 421 *eld.*).

ποιφυγμα, τό, het briesen: grootspraak AESCH. Sept. 280.

ποιφύσσω, blazen, snuiven NIC. Th. 180; tr. LYCOPHR. 198.

(*redupl.*, vgl. *ποιπνύω*, z. *φύσα*).

ποιώδης, rijk aan gras HDT. 4, 47.

πόνα en **ποιά**, dor. = *πότε* en *ποτέ*.

ποκάς (πέκω), ἄδος, ἦ, wol, haar AR. Thesm. 567.

ποκάζομαι, voor, bij zich afscheren THEOCR. 5, 26.

πόκη = *πόκος*, AR. Ran. 186: εἰς ὄνου πόκας naar „Niemandslan”.

πόκος (πέκω), ἦ, afgeschoren wol M 451, SOPH. Tr. 675, EUR. El. 513.

πολεμᾶδόκος, dor., den strijd opnemend PIND. P. 10, 3.

πολέμ-αιγίς, de Aegis schuddend BACCH. 16, 7.

πολεμ-άρχειον, τό, de woning van den *πολέμαρχος* XEN. Hell. 5, 4, 5, ARISTOT. A. II. 3, 5, POL.

πολεμ-αρχέω, *πολέμαρχος* zijn HDT. 6, 109, XEN. Hell. 5, 2, 25, ARISTOT. A. II. 3, 5, POL., PLUT.

πολέμ-αρχος, ὁ, — 1 aanvoerder in den oorlog: veldheer AESCH. Ch. 1072. — 2 in *Sparta*:

commandant v. e. μόρα HDT. 7, 173. — **3** in Athene: de 3e archont: opperbevelhebber of minister van oorlog, later ook met sommige rechtszaken belast HDT. 6, 109, ATT.: ARISTOT. A. II. 22, 2; -ία ἡ, διὰ ἀμβλ. ARISTOT. A. II. 3, 2.

πολεμ-έω, — **1** oorlog voeren of in oorlog zijn met, τινι HDT. 6, 48, THUC. 1, 38, 14, PL. Phaed. 60 c, XEN. An. 3, 1, 5, τινὰ POL., N. T. μετά, met = tegen Apoc. 12, 7; pass. (fut. med. THUC. 1, 68, 25), beoorlogd worden XEN. Hell. 7, 4, 20, DEM. 18, 43. — **2** ook v. twisten, disputen PL., XEN. Cyr. 1, 3, 12, PLUT.

πολεμ-ήσιος, den oorlog betreffend, van den oorlog, ἔργα B 338, HES., BACCH. 17, 4, HDT. 5, 111.

πολεμ/σειώω, desiderat. bij πολεμέω, naar oorlog verlangen THUC. 1, 33, 21.

πολεμ-τήριον, τό, operatiebasis POL.

πολεμια, ἡ, z. πολέμιος.

πολεμ-ίζω, ep. ook ππολ., oorlog voeren tegen, strijden A 168, PIND. I. 1, 50.

πολεμ-ικός, — **1** van den oorlog PL. Leg. 947 c; ἡ π-ή, krijgskunst PL. Prot. 322 b, XEN. An. 2, 6, 1; τὰ π-ά, THUC. 2, 39, 19; τὸ π-όν, strijkkreet XEN. An. 7, 3, 33. — **2** oorlogszuchtig PL. Rep. 522 e. — **3** vijandelijk XEN. Mem. 2, 6, 21.

πολεμ-ιος, — **1** vijandelijk PIND. P. 1, 180, AESCH. Sept. 216. — **2** vijandig PL. Lys. 215 c; subst. vijand HDT. 1, 78, ATT. — **3** ἡ π-α, vijandelijk land XEN. An. 4, 7, 20, POL. — **3** op den oorlog betrekking hebbend, κάματος PIND. P. 2, 19; τὰ π-α, het krijgswezen HDT. 3, 4.

πολεμιστή-ιος, tot den oorlog, behoorend, στρίψ- HDT. 1, 192, AR. Nub. 28 (π-α sc. ἄματα: een wedstrijd), PL. Critias 119 b, PLUT.

πολεμισ/τής, οὔ, ὁ, dor. ἄς, krijgsman, soldaat E 571, PIND. N. 4, 27.

πολεμό-κλονος, met strijdgedaver BATR. 275. **πολεμό-κραντός**, door of in den oorlog beëindigd AESCH. Sept. 162.

πολεμο-λάμ/αχ/αἰκός, „Lawaai-lamachachaaig”, πόλεμος, Λάμαχος en Ἀχαῖκός AR. Ach. 1080.

πολεμόν-δε, ten strijde B 589.

πολεμο-ποιέω, oorlog verwekken, onrust stoken XEN. Hell. 5, 2, 30, PLUT. Otho 3.

πολεμο-ποιός, oorlog verwekkend, rust verstorend ARISTOT., PLUT.

πόλεμος, ὁ, — **1** slag, gevecht A 61. — **2** strijd, oorlog PIND. O. 2, 48 ἐν μάχαις π-ου, πάντων πατήρ HERACL. 53 D., HDT. 6, 100, ATT., PL. Phaed. 66 c, N. T. Mt. 24, 6. — **3** > twist PL., N. T. Jac. 4, 1. — **4** strijd > bestraffing door de goden, θεῶν XEN. An. 2, 3, 7.

(vgl. πελεμίζω, πολέμ-αιγίς en πάλλω; z. πόλεμος; oorspr. bet. wschl.: harde inspanning).

πολεμο-φθόρος, door oorlog verdervend AESCH. Pers. 653.

πολεμώω, τινά, in oorlog wikkelen, tot vijanden maken, v. land en menschen THUC. 1, 36, 9, med. 5, 98, 12, Dio.

πολεύω — **1** intr. zich bewegen (vgl. versari: verto), zich ophouden χ 223. — **2** tr.: omkeeren bij het ploegen, γῆν SOPH. Ant. 341 (vgl. Tri-ptolemos). (en πόλις = πόλιος, vgl. στρατός: στρατεύω).

πολέω (z. voorg.), — **1** tr. omkeeren, omploegen, γῆν HES. O. 462, NIC. — **2** (vgl. πολεύω) bewonen AESCH. Pers. 307. Z. verder πωλόεμαι.

πόλη-σις, ἡ, wenteling PL. Crat. 405 c.

πολιά, ἡ, z. πολίος.

πολι-αίνω, grijs of wit maken AESCH. Pers. 109. **πολιᾶ-νομέω**, πολιανόμος, stadsbestuurder zijn (PL.).

πολιᾶ-οχος, dor., beschermster v. d. stad PIND. O. 5, 10.

πολι-αρχος, ὁ, beheerscher van de stad PIND. N. 7, 85, EUR. Rhed. 382.

πολι-άς, ἄδος, ῆς, stadsbeschermster, bijn. van de godin Athene te Athene HDT. 5, 82, AR. Av. 828.

πολιᾶ-τάς, dor. = **πολιή-της**, **πολιή-της**, PIND. I. 1, 51.

πολι-εύς, ὁ, stadsbeschermster, bijn. van Zeus ARISTOT., INSCR.

πολί-ζω, — **1** een stad stichten Υ 217, bouwen, ook τεύχος H 463, HDT. 5, 52 eld. — **2** koloniseeren, bevestigen XEN. An. 6, 4, 4, D. H., PLUT.

πολι-ήτης, ου, ὁ, ion. en Dicht. = **πολιή-της**, burger, pl. medeburgers, landslieden, landgenooten B 806, HDT. 1, 37, 120, AESCH. Pers. 556, EUR. Z. ook πολιέτης.

(door zijn tegenstelling κομήτης i.p.v. πολιήτης?). **πολι-ήτις**, ιδος, ἡ, fem. bij voorg., EUR. Hipp. 1126.

πολιο-κράταφος, met grijs haar aan de slapen © 518, HES. O. 181.

πόλιον, τό, sterk riekend kruid, genoemd naar zijn bladeren THEOPHR.

πολιο-ορκέω, f. med. m. pass. bet. HDT. 5, 34, THUC., XEN. Hell. 6, 4, 6; aor. p. THUC. 4, 39, 20, — **1** een stad insluiten: belegeren HDT. 1, 17, THUC. 1, 29, 4, AR. Vesp. 685, XEN. Hell. 4, 7, 1, POL. — **2** in het nauw brengen PL., XEN. Mem. 2, 1, 13.

(v. *πολι-όρκος, : ἔρκος, de stad insluitend). **πολιο-ορκη-τής**, οὔ, ὁ, stedenbelegeraar, bekende bijnaam van Demetrius PLUT.

πολιο-ορκητι-κός, het belegeren betreffend POL. **πολιο-ορκ-ία**, ἡ, — **1** belegering van een stad, beleg HDT. 5, 34, THUC. 2, 78, 3, XEN., MEN. Perik. 233, (N. T.). — **2** overdr. bestoken PLUT.

πολιός, soms 2, — **1** grijs, v. haren X 77, grauw, σίδηρος I 366, PIND. O. 1, 73, BACCH. 3, 88, (ANACR.) 49, 2, TR.: SOPH. O. R. 183, AR. Eq. 518, PL. — **2** oud, νόμος AESCH. Supp. 673. — **3** teg. zwart dreigend: grijs, ophelderend > wit, ἔαρ HES. O. 477, αἰθήρ EUR. Or. 1376, AP. RH. (z. πελι-νός, πελῆα, dus πολι-φος; voor suff. z. lat. fur-vus < *fus-eyos naast fus-cus).

πολιό-της, ἡ, het grijs of witachtig zijn ARISTOT. **πολιοῦ-χος**, z. **πολιή-οχος**, dor. **πολιᾶ-οχος** een stad hebbend, bewonend: beschermend HDT. 1, 160, AESCH. Sept. 312, AR. Eq. 581, EUR., PL. Leg. 921 c.

πολιο-φυλακέω, de stadswacht vormen: niet mee uitrukken POL.

πολιό-χρως, ωτος, met witte kleur, κόκνος EUR. Ba. 136.

πολιό-ω, grijs maken ARISTOT.

πόλις z. **πόλιος** bij Dicht. en cypr.; thess. ττολι- (< πτολι-), ἡ, — **1** oorspr. burecht, wat later ἀκρόπολις heet, P 144, Φ 607. — **2** stad, sinds E 642, alg. tot. N. T. Mt. 9, 35. — **3** stad als burgerij II 69 tot N. T. Mt. 8, 34. — **4** stadstaat, staat, de typische Grieksche staatsvorm vgl. THUC. 1, 5, 16. — **5** spec. democratie XEN. Cyr. 8, 2, 28. — **6** overdr.: Christ. het hemelsche Jeruzalem N. T. Hebr. 11, 10. — **7** spec.; voor Atheners de Acropolis AR. Lys. 245, XEN. An. 7, 1, 27 of Athene; voor Egyptenaren Alexandrië PAP.

(oud woord voor burcht, citadel: o.ind. *pū* [*< pl-*] naast *puri-* [*< pl-*] *ω πόλις*, lit. *pilis* burcht. De W. *pel-* afsluiten? z. *πόλη* oorspr. afsluiting?).

πόλιμα, *τό*, — 1 versterkte stad HDT. 6, 6, AESCH. Pr. 421, SOPH., THUC. 1, 10, 8, MEN. Sam. 110. — 2 burgerij SOPH. O. C. 1496.

πολιμάτ-ιον, *τό*, dem. v. *voorg.*, POL., PLUT.

πολιτισσο-νόμος, — 1 de stad regeerend AESCH. Ch. 864. — 2 in de stad levend, verkeerend AESCH. Pers. 852.

πολι-σσόος, de stad reddend, beschermend HYMN. 7, 2.

πολιτισσοῦχος, de stad beschermend AESCH. Sept. 69. (woekering over een ouder **πολιτισσοχος* > *πολιτισσοχος* heen, later naar het vaak voorkomend *οῦχος* veranderd?).

πολιτ-άρχης, ου, *ὁ*, = **πολιάρχος**, burgemeester N. T. Act. 17, 6.

πολιτ-εία, *ἡ*, ion. *πολιτητή*, — 1 „burgerij” = staat AESCHIN. 3, 209, N. T. Eph. 2, 12, ARISTOT. — 2 staatsregeling, regeeringsvorm PL. Rep. 562 a, AESCHIN. 1, 4, PAP. — 3 staatsbestuur, politiek XEN. Mem. 3, 9, 15, DEM. 19, 184. — 4 „burgerschap”: burgerrecht HDT. 9, 34, THUC. 6, 104, 18, XEN. Hell. 4, 4, 6, ORAT.: DEM. 12, 10, N. T. Act. 22, 28.

πολιτευ-μα, *τό*, — 1 staatsbestuur PL. Leg. 945 d. — 2 politiek ideaal of principe AESCHIN. 1, 86, ISOCR. 7, 78, DEM. — 3 staatsregeling PLUT. — 4 het zich van zijn burgerplichten kwijten LUC. — 5 bond v. burgers met gelijke rechten PAP.

πολιτ-εω, *εἶγ*, *πολιτῆς* zijn: — 1 den staat (mee) besturen THUC. 2, 37, 3, XEN. An. 3, 2, 26; *vand. pass.* als staat bestuurd worden, als staat een bep. karakter dragen PL. Rep. 427 a. — 3 *act.*: v. d. staat bestuurd worden THUC. 3, 62, 11. — *Med. m. aor. pass.*: 4 als burger leven, ev. zijn burgerplichten nakomen: > den staat (mee) besturen THUC. 2, 15, 2, LYS. 26, 5, ANDOC. 2, 2, PL. Menex 238 c. — 5 als burger doen DEM. 18, 4. — 6 den staat besturen, οἱ *πρόμοι* staatslieden POL.

πολιτῆτη, *ἡ*, ion. = **πολιτεία**, HDT.

πολιτῆς, ου, *ὁ*, — 1 burger O 558 *alg. tot* N. T. Act. 21, 39. — 2 medeburger PL. Prot. 339 e. (Voor *τ* vgl. *προσ-βύτης*: *πρόσβυς*).

πολιτ-ικός, — 1 den burger toebehoorend, passend, betreffend: van burgers PL. Gorg. 452 e, ISOCR. 2, 21, PAP. — 2 uit burgers bestaande XEN. Hell. 4, 4, 19, POL.; τὸ *π-όν*, de burgerij, burgerwacht HDT. 7, 103. — 3 als burger-, voor de samenleving geschikt ARISTOT. — 4 van den staatsman, voor staatsman geschikt: *ἡ π-ῆ τέχνη e. dgl.* PL. Gorg. 521 d, = τὰ *π-ά* Ap. 31 d. — 5 van den staat uitgaand: publiek POL. — 6 (groot)steedsch, urbaan, beschaafd POL.

πολιτικός, *ἰδος*, *ἡ*, fem. *ἡ* *πολιτῆς*, burgeres SOPH. El. 1227, EUR. El. 1335, PL., DIN. 1, 64 (*beschermvrouw v. d. stad*); **verkeerd voor πολιάς*, DIN. 1, 64.

πολιτο-γραφέω, als burger beschrijven, iemd het burgerrecht verleenend POL., PAP.

πολιτο-κοπέω, — 1 = **δημοκοπέω**, COM. — 2 = **κωμωδέω**, PL., COM.

πολιτο-φθόρος, verderfelijk voor den staat PL. Leg. 854 c.

πολιτο-φύλαξ, *ἄκος*, *ὁ*, „bewaker v. d. burgerij” te Larisa de hoogste overheid ARISTOT.

πολίχνη, *ἡ*, dem. v. *πόλις*, stadje THUC. 7, 4, 1, PLUT.

(: *πόλις*, -*γη* zeldzaam *suff.* of is *π. compositum*? : *ἔχως* onwrsch.).

πολίχ-ιον, *τό*, stadje PL. Rep. 370 d, ISOCR. 5, 145.

πολι(ώ)δης, grijs- of witachtig LUC. Alex. 60.

πολιώ-σις, *ἡ*, grijs worden PLUT. 364 b.

πολλάκις, comp. *πλεονά-κις*, *superl.* *πλειστάκις*, z. d. ep. en Dicht. *πολλάκι*, — 1 vele malen, dikwijls, sinds A 336, *alg. tot* N. T. Mt. 17, 15. — 2 τὸ *π.*, meestal PIND. O. 1, 33. — 3 *verzw.*: *να εἰ e. dgl.* > waarschijnlijk > wellicht, soms PL. Prot. 361 c, Phaed. 60 c.

(*π.*: *πολλά* meestal, vaak = *πᾶς τις*: *πᾶς*; *κ* < *q**-*d* = *lat. quid*, vgl. o.ind. *purā-cid*; -*κ* naar *de adv. op -u(s)*).

πολλα-πλάσι-άω, vermenigvuldigen POL., PLUT. **πολλα-πλάσιος**, ion. -*πλήσιος*, soms 2, vele malen zoo veel of groot als of grooter dan *ἡ* of *τις*, HDT. 3, 135, ANAXAGOR. 9 D. THUC. 4, 34, 32, ANTIPH. 3 β, 10, PL., XEN.

πολλα-πλάσιών, vermenigvuldigen PL. Rep. 525 e. **πολλα-πλάσιων**, = **πολλαπλάσιος**, POL., PLUT., N. T. Luc. 18, 13.

πολλα-πλάσιωσις, *ἡ*, vermenigvuldiging PL. Rep. 587 e.

πολλα-πλήσιος, ion. = **-πλάσιος**, HDT. 3, 135.

πολλα-πλόος (z. *διπλόος*), *contr.* -*πλοῦς*, -*πλή*, -*πλοῦν*, — 1 veelvuldig, niet éénvoudig PL. Tim. 75 b. — 2 *overdr.* met veel aspecten (*teg. eenvoudig*, eerlijk) PL. Rep. 397 e.

πολλάχα, vaak MEN.

πολλαχῆ, *adv.*, vele malen, op vele manieren HDT. 1, 42, THUC. 7, 43, 17, AESCH. Supp. 468, PL. Prot. 346 d.

πολλαχ(ό)θεν, *adv.*, van vele kanten THUC. 4, 6, 6, PL. Symp. 178 c.

πολλαχ(ό)θι, *adv.*, = **πολλαχοῦ**, PLUT., LUC. **πολλαχ(ό)σε**, *adv.*, naar vele kanten heen THUC. 2, 47, 24, PL. Menex. 241 e.

πολλαχοῦ, *adv.*, — 1 op vele plaatsen EUR. Hel. 594, PL. Ap. 31 c, ARISTOT. — 2 dikwijls PL. Prot. 329 c.

πολλαχώς, *adv.*, op velerlei manieren PL. Symp. 209 e, ISOCR. 4, 8, DEM., POL.

πολλο-δεκάκις, *adv.*, dikwijls tienmaal, = zeer dikwijls AR. Pax 243.

πολλός, z. **πολύς**.

πολλοστη-μόριος, uit een zóóveelste deel bestaande: τὸ *π-ον*, een zeer klein deel ARISTOT., PLUT, LUC. D. Deor. 1, 1.

πολλοστός, *εἶγ*, een (zóó-)veelstel: — 1 zeer klein, onbeteekend THUC. 6, 86, 26, LYS. 14, 29, PL. Phil. 44 e, ISOCR. 5, 65, POL. — 2 eerst zeer laat aan de beurt komend (*in een opsomming*): laat, in verre toekomst AR. Pax 559, DEM. 24, 196.

(-*στος* aan de *superlativi* ontleend).

πολο-γραφία, *ἡ*, — 1 beschrijving van de polen DEMOCR. 15 a D (-*τη*) — 2 van den hemel en de hemellichamen HIPPOCR.

πόλος (*πέλομαι*), *ὁ*, — 1 „draai”punt: as *spec.*: hemelas en de eindpunten daarvan: pool PL. Tim. 40 b. — 2 *vand.* hemel, uitspansel AESCH. Pr. 430, EUR. AR. Av. 179. — 3 *vand.* zonnewijzer, die ook de jaargetijden aangeeft HDT. 2, 109, LUC. Lexiph. 4. — 4 (: *πέλω*) omgewenteld, geploegd land XEN. Oec. 18, 8.

πόλτος, *ὁ*, brij ALCM. 50 ALD., EPICH 11 A., PLUT.

(z. *Π πάλη* en vgl. *lat. puls*, *gen. pultis*, *wrsch. lw.*).

πολυ-άγιστρον, *τό*, vischhaak met twee weerhaken ARISTOT., PLUT.

πολύ-αθλος, die veel overwinningen behaald heeft LUC. D. Deor. 10, 1.
 πολυ-αίματος, volbloedig EMPED. 150 D.
 πολυ-αιμέω, volbloedig zijn ARISTOT.
 πολυ-αιμος, volbloedig HIPPOCR.
 πολυ-αίμων, bloedig AESCH. Supp. 840.
 πολυ-αίνετος, = *vulg.*, EUR. Heracl. 761.
 πολυ-αίνος, veel bezongen > geprezen I 673, μ 184.
 πολυ-αίξ (z. αἰσσω), ἵκος, onstuimig (voortjagend) A 165, bij κάματος: van het voortjagen E 811.
 πολυ-ανδρέω, dicht bevolkt zijn THUC. 6, 17, 29.
 πολυ-άνδριον, τό, — 1 plaats, waar velen samenkomen PLUT. — 2 begraafplaats voor velen PLUT.
 πολυ-ανδρος, dicht bevolkt AESCH. Pers. 73, TIMOTH. Pers. 194.
 πολυ-άνθεμος, bloemrijk PIND. O. 13, 17, SAPHO 89. 11 ALD.
 πολυ-ανθής, met rijke bloesem ξ 353.
 πολυ-ανθρωπία, ἡ, menigte menschen, dichte bevolking XEN. Hell. 5, 2, 16, Vect. 4, 49, ARISTOT., POL.
 πολυ-άνθρωπος, — 1 dichtbevolkt THUC. 1, 24, 22, XEN. Hell. 2, 3, 24, ARISTOT., POL. — 2 drukbezocht LUC. Peregr. 1.
 πολυ-άνωρ, ορος, — 1 = πολυάνδρος, EUR. Iph. T. 1282, AR. Av. 1313. — 2 γυνή, die vele mannen heeft AESCH. Ag. 62.
 πολυ-άρατος, zeer gewenscht PL. Theaet. 165 e.
 πολυ-αργύρος, veel zilver bezittend HDT. 5, 49.
 πολυ-άρητος, vaak gebeden (*van de Goden*): vurig gewenscht ζ 280.
 πολυ-αρκής, veel in voldoende mate verschaftend: zeer vruchtbaar makend, ποταμός HDT. 4, 53.
 πολυ-άρμάτος, met vele strijdswagens SOPH. Ant. 149.
 πολυ-αρμόνιος, met veel melodien PL. Rep. 399 d (*and. παν*).
 πολυ-αρνι *dat. sing.* (πολύ-Φαρνι), veel schapen bezittend B 106.
 πολυ-αρχία, ἡ, heerschappij van velen THUC. 6, 72, 29, XEN. An. 5, 9, 18.
 πολυ-αστρος, met veel sterren versierd EUR. Ion 870.
 πολυ-άσχολος, zeer druk bezet LUC.
 πολυ-αχητος, luid klinkend, *дор.* EUR. Alc. 918.
 πολυ-βήτος, veel betreden PIND. fr. 75, AESCH. Sept. 774(?).
 πολυ-βδής, dikwijls ondergedompeld AESCH. Pers. 275 (*and. παμ-β.*).
 πολυ-βενθής, zeer diep A 432.
 πολυ-βλαβής, aan veel schade blootgesteld PLUT.
 πολυ-βόρος, veel vretend PL. Critias 115 a.
 πολυ-βόσκος, velen voedend PIND. O. 7, 63.
 πολυ-βότερα, steeds *metri causa* πολυ-β., (z. πολύς), ἡ, velen voedend Γ 89, Δ 770, HYMN. Merc. 517.
 πο(υ)λύ-βοτος, velen voedend AESCH. Sept. 774, TIM. Pers. 153.
 πολυ-βοτρως, υος, rijk aan druiven HES., EUR. Ba. 651.
 πολυ-βουλος, rijk aan raad: schrandere E 260, π 282.
 πολυ-βούτης, ου, rijk aan runderen I 154, HES.
 πολυ-βροχος, met vele strikken EUR. Herc. 1035.
 πολυ-γηθής, die veel vreugde kennen of schenken Φ 450, HES. O. 614, PIND. P. 2, 28.
 πολυ-γήρωος, zeer oud (PL.) AX. 367 b.

πολυ-γλαγγής, rijk aan melk ARAT. 1100.
 πολυ-γλωσσος, *att.* -ττος, met veel tongen, -ge-luiden SOPH. Tr. 1168, EL. 641; PLUT., LUC.
 πολυ-γναμπος, — 1 zeer gekromd PIND. O. 3, 27. — 2 σέλινον, gekruld THEOCR. 7, 68.
 πολυ-γνώμων, met veel inzicht PL. Phaedr. 275 a.
 πολυ-γνωτος, zeer bekend PIND. N. 10, 37.
 πολυ-γυφος, met veel houten pinnen: stevig samengesteld HES. O. 660, AESCH. Pers. 71.
 πολυ-γον-ία, ἡ, vruchtbaarheid PL. Prot. 321 b.
 πολυ-γονος, veel, vele jongen voortbrengend: vruchtbaar HDT. 3, 108, AESCH. Supp. 691, ARISTOT., POL.
 πολυ-γράμματος, — 1 met veel (ingebrende) letters: gebrandmerkte slaaf AR. — 2 zeer ge-letterd PLUT.
 πολυ-γράμμος, met veel streepen ARISTOT.
 πολυ-γραφος, 2, veel schrijvend CIC.
 πολυ-γύμναστος, waarin men zich lang geoefend heeft: lang ondervonden, κακόν LUC. Tox. 14.
 πολυ-γωνος, veelhoekig ANTIPHON 13 D., ARISTOT., PLUT.
 πολυ-γωνο-ειδής, een veelhoek gelijk of vormend ARISTOT.
 πολυ-δαϊδῶλος, — 1 zeer kunstig bewerkt Γ 358, ζ 15, HES. — 2 zeer kunstvaardig Ψ 743.
 πολυ-δάκρυος, veel tranen kostend of verwekkend, μάχη P 192, I 132, 165, TYRT. 11, 7, EUR. Herc. 426.
 πολυ-δακρυς, υος, — 1 tranen kostend of verwekkend, ἄρης Γ 132, 165, BACCH. 15, 24. — 2 rijk aan tranen, ἰαχά AESCH. Pers. 939, Ch. 449, EUR. El. 126.
 πολυ-δάκρυτος, — 1 veel-, lang beweend Ω 620. — 2 rijk aan tranen, γόος τ 213, AESCH. Ch. 333.
 πολυ-δάκτυλος, veelvingerig ARISTOT., LUC.
 πολυ-δάπανος, — 1 veel kosten vereischend HDT. 2, 137, XEN. Lac. 5, 3. — 2 veel kosten makend XEN. Ap. 19.
 πολυ-δέγμων, velen opnemend, v. Hades HYMN. Cer. 17, 31.
 πολυ-δειράς, ἄδος, met veel beruggen A 499.
 πολυ-δέκτης, ου, ὄ, = -δέγμων, HYMN. Cer. 9.
 πολυ-δένδρεος, boomrijk δ 737.
 πολυ-δένδρος, *dat. pl.* πολυδένδρεσσι, boomrijk EUR. Ba. 560.
 πολυ-δερχής, veel aanschouwend HES. Th. 451, NIC.
 πολυ-δεσμος, met veel banden of verbindingen: stevig ε 33, η 264.
 πολυ-δηρις, met veel strijd PARM. 1, 36 D.
 πολυ-δικέω, veel processen en twisten hebben PL. Leg. 938 b.
 πολυ-διψιος, zeer dorstig, arm aan water Δ 171.
 πολυ-δονος, voortdurend voortgejaagd AESCH. Pr. 788.
 πολυ-δρομος, snel voortdurend AESCH. Supp. 737.
 πολυ-δωρ-ία, ἡ, milddadigheid XEN. Cyr. 8, 2, 7.
 πολυ-δωρος, met veel giften: die als meisje veel huwelijksgeschenken voor haar ouders of van haar ouders krijgt Z 394, X 88.
 πολυ-εδρος, met veel zitplaatsen PLUT.
 πολυ-ειδής, veelsoortig: velerlei, alles dooreen THUC. 7, 71, 4, PL. Phaedr. 238 a.
 πολυ-ειδία, ἡ, verscheidenheid PL. Rep. 580 d.
 πολυ-έλιος, veel olie opbrengend XEN. Vect. 5, 3.
 πολυ-έλικτος, met veel wendingen, *van den dans* EUR. Ph. 314.

πολυ-έπαινος, veel geprezen XEN. Ag. 6.
πολυ-επής, met veel woorden, τέχνηαι AESCH. Ag. 1134.
πολυ-έραστος, zeer bemind XEN. Ag. 6, 8.
πολύ-εργος, veel arbeidend THEOCR. 25, 27.
πολυ-ετής, veeljarig: bejaard EUR. Or. 473, LUC.
πολύ-ευκτος, zeer gewenscht HDT. 1, 85 AESCH. Eum. 537, XEN. Cyr. 1, 6, 45, LUC.
πολυ-εύχεται, = *voorg.*, HYMN. Cer. 165.
πολύ-ζηλος, — 1 zeer bewonderd BACCH. 10, 63, SOPH. Tr. 185. — 2 vol streven, vol begeerte SOPH. O. R. 381.
πολυ-ζήλωτος, zeer benijd BACCH. 1, 184, EUR. Hipp. 168.
πολύ-ζυγος, met veel roeibanen B 293.
πολυ-ηγερέης, in grooten getale verzameld A 564.
πολύ-ήκοος, die veel gehoord (gelezen) heeft: weet PL. Phaedr. 275 a.
πολυ-ηλάκατος, rijk aan riet AESCH.
πολυ-ήμερος, van veel dagen PLUT. LUC. 21.
πολυ-ήρατος, zeer geliefd, vurig verlangd: liefelijk o 126, 366, ψ 354, HES., BACCH. 18, 25, HDT. 4, 159 *orak.*
πολυ-ηχής (πολυ-Φηχής), luid klinkend A 422, τ 521.
πολυ-θαρσής, met veel moed: onstuimig P 156, ν 387, PLUT.
πολυ-θεάμων, hij, die veel gezien heeft PL. Phaedr. 251 a.
πολύ-θεος, van veel goden AESCH. Supp. 424, LUC.
πολύ-θερμος, zeer warm PLUT. Alex. 4.
πολύ-θηρος, veel wild hebbend EUR. Hipp. 145.
πολυ-θρέμμων, velen voedend AESCH. Pers. 33.
πολύ-θρηνος, rijk aan weeklachten of tranen AESCH. Ag. 711, LUC.
πολύ-θροσος, *confr.* -θροσος, — 1 met veel gedruisch AESCH. Supp. 820. — 2 veel sprekend EUR. Iph. T. 727 (*and.* πολυθροσος).
πολυ-θρόλητος, veel besproken: zeer beroemd PL. Phaedr. 100 b, LUC.
πολύ-θύρος, — 1 met veel deuren of vensters PLUT. — 2 τριβώνιον, met veel gaten LUC.
πολύ-θύτος, van of met veel offers PIND. P. 5, 77, SOPH. Tr. 756, EUR. Iph. A. 185.
πολυ-ΐδρεινη, (-ΐδρ.), *wrsch.* -ετή (ε-ια < δρι-ια door *dissimilatie*), ή, schranderdheid β 346, THEOGN. 703 (*hss.* ετή).
πολύ-ιδρις (ΐδρ. : (ΐ)οΐδα), ιος, veel wetend: verstandig, listig o 459, HES. Th. 616.
πολύ-ιππος, veel paarden hebbend N 171.
πολυ-ΐχθυσος, vischrijk HYMN. Ap. 417.
πολυ-ΐχνητής, zeer droog: brandend, διψα A 642.
πολυ-καισαρηή, ή, keizerschap van velen tegelijk PLUT. Anton. 81.
πολυ-καμπής, met veel bochten DEMOCR. A 135 D.
πολυ-κάνης, velen doodend AESCH. Ag. 1170.
πολύ-καπνος, met veel rook EUR. El. 1140.
πολυ-καρπ-έω, veel vruchten hebben ARISTOT.
πολυ-καρπ-ία, ή, rijkdom in vruchten XEN. Mem. 3, 14, 3, PLUT.
πολύ-καρπος, met veel vruchten: vruchtbaar η 122, PIND. P. 9, 7, HDT. 5, 49, EUR. Ph. 230, PL. Tim. 86 c.
πολυ-κέλεδδος, sterk ruischend LUC. Trag. 118.
πολύ-κενος, met veel leege ruimte: poreus EPICUR., 89 Ūs., PLUT.
πολυ-κέρδεια, *beter* -ετη, ή, groote slimheid ψ 77, ω 167.

πολυ-κερδής, zeer listig ν 255.
πολύ-κερωσ, ωτος, met veel horens, van veel runderen SOPH. Ai. 55.
πολύ-κεστος, met veel (figuren) er ingeprikt Γ 371.
πολύ-κέρφαλος, met veel hoofden PL. Soph. 240 c, PLUT., LUC.
πολυ-κηδής, vol zorg en leed ι 37, ψ 351.
πολυ-κήτης, met veel zeemonsters THEOCR. 17, 98.
πολύ-κλαυτος, zeer beweend AESCH. Pers. 674, EUR. Herc. 1427, beklagenswaardig EMPED. 62, 1 D.
πολύ-κλειτος, zeer beroemd PIND. O. 6, 71.
πολυ-κλήης, ίδος, met veel roeibanen B 74, § 161, HES.
πολύ-κληρος, met een groot erfdeel: zeer rijk ξ 211, THEOCR. 16, 83.
πολύ-κλητος, in grooten getale of uit vele landen opgeroepen, επίκουροι K 420, Δ 438.
πολύ-κλονος, veelbewogen ARISTOT.
πολύ-κλυστος, hevig klotsend, golvend δ 354, HES. Th. 189.
πολύ-κμητος, met veel moeite, kunstig bewerkt Z 48, § 718.
πολύ-κνημος, — 1 met veel bergkloven B 497. — 2 τὸ π-ον, *soort plant* NIC.
πολυ-κοίλιος, met veel magen ARISTOT.
πολύ-κοινος, aan velen gemeen PIND. P. 2, 41, SOPH. Ai. 1193, ARISTOT.
πολυ-κοιρανική, ή, heerschappij van velen tegelijk B 204.
πολυ-κοίρανος, over velen regeerend AESCH. *bij* AR. Ran. 1270.
πολυ-κόλυμβος (*and.* -ητος), vaak kopjeduikelend AR. Ran. 245.
πολύ-κράνος, met veel koppen EUR. Ba. 1017.
πολυ-κράτης, zeer machtig BACCH. 8, 15, AESCH. Ch. 406.
πολύ-κρημνος, met veel steilten BACCH. 1, 121.
πολύ-κριθός, met veel gerst BACCH. 10, 70.
πολύ-κροτος, met veel gedruisch HYMN. 18, 37, TIMOTH. Pers. 13 (?), ANACR. 90 (*f.* -τη).
πολυ-κτέανος, met veel bezittingen: rijk PIND. O. 10, 36.
πολυ-κτήμων, = *voorg.*, E 613, SOPH. Ant. 843, EUR. Ion 581.
πολύ-κτητος, veel bezittend EUR. Andr. 769, LUC.
πολυ-κτόνος, velen doodend AESCH. Ag. 461, EUR. Or. 1142.
πολυ-κύμων, met veel golven SOL. 1, 19 ALD., EMPED. 38, 3 D.
πολυ-κώκυτος, luid klagend THEOGN. 244.
πολύ-κωμος, met veel opgewondenheid gevierd (ANACR.) 40, 14.
πολύ-κωπος, met veel roeiriemen SOPH. Tr. 656, EUR. Iph. T. 981.
πολυ-λαμπής, zeer schitterend LUC.
πολυ-λήιος, met veel buit: rijk E 613, HES., AP. RH.
πολύ-λλιστος, — 1 waarom veel gebeden is: vurig gewenscht ε 445. — 2 waar(in) veel gebeden wordt, νηός HYMN. Ap. 347, Cer. 28, βωμός BACCH. 10, 41.
πολυ-λογία, ή, veel (opgeschreefde) woorden gebruiken PL. Leg. 641 e, XEN. Cyr. 1, 4, 3, ARISTOT., N. T. Mt. 6, 7.
πολυ-λόγος, veel woorden gebruikend: praatziek DEMOCR. 44 D., PL. Leg. 641 e, XEN. Cyr. 1, 4, 3.
πολυ-μαθ-έω, geleerd zijn PL. Riv. 137 b.

πολυ-μαθής, met veel kennis en geleerdheid DEMOCR. 64 D., AR. Vesp. 1175, PL. Leg. 810 e.
πολυ-μάθεια, ή, *of* -μαθία, *ion.* ή geleerdheid, veelweterij HERACL. 40 D. π-ή νόον ἔχειν οὐ διδάσκει, PL. Leg. 819 a, LUC.
πολυ-μάχητος, vaak bestreden LUC. Cyn. 8.
πολυ-μελής, — 1 met veel geledingen PL. Phaedr. 238 a, PLUT. — 2 met veel melodien (πολυμμ.) μέλος ALGM. 7 ALD.
πολυ-μερής, uit veel deelen bestaand (PL.) Loer. 98 d; *adv.* op verschillende tijden N. T. Hebr. 1, 1.
πολυ-μετρος, van groote maat: groot EUR. *bij* AR. Ran. 1240.
πολυ-μηκός, άδος, ή, veel blatend HDT. 8, 20, 1 *orak.*
πολύ-μηλος, *dor.* -μᾶλος, rijk aan schapen, *v. menschen en landen* B 605, 705, HES. O. 308, PIND. O. 1, 12, EUR. Alc. 588.
πολύ-μητις, ιος, met veel gedachten: schrandere, vindingrijk A 311, Φ 355, (AR.) Vesp. 351.
πολυ-μηχαν-ία, *ion.* -ιη, ή, vindingrijkheid ψ 321, LUC.
πολυ-μήχανος, vindingrijk, slim B 173, α 205, SOPH. Ph. 1135.
πολυ-μίγής, uit veel deelen bijgeengemengd ARISTOT.
πολύ-μίτος, uit veel (*dus* veelkleurige) draden samengeweven: bont, warm van toon AESCH. Supp. 433.
πολυ-μνήστευτος, naar het bezit waarvan door velen gestreefd wordt PLUT. C. Gr. 4.
πολυ-μνήστη, door velen tot vrouw begeerd, γυνή ξ 64, δ 770, ψ 149.
πολύ-μνηστος, *dor.* μνάστ., — 1 zich goed herinnerend AESCH. Ag. 821. — 2 vaak vermeld, -bezongen EMPED. 4, 3 D. AESCH. Ag. 1459.
πολυ-μνήστωρ, zich veel herinnerend AESCH. Supp. 535.
πολύ-μορφος, met veel gedaanten ARISTOT., LUC.
πολύ-μουσος, ervaren in de kunsten der Muzen PLUT., LUC. Salt. 7.
πολύ-μοχθός, — 1 veel moeite en strijd veroorzakend, Ἄρης EUR. Ph. 784. — 2 veel strijd of lijden kennend SOPH. O. C. 165, 1231, EUR. Herc. 1197, PS. PHOXYL. 170.
πολυ-μύελος, met veel merg HIPPOCR.
πολύ-μῦθος, — 1 rijk aan woorden: zwetsend Γ 214, β 200. — 2 vaak besproken of bezongen PIND. P. 9, 76. — 3 veel mythen bevattend ARISTOT.
πολυ-ναύτης, ου, ό, *dor.* -τᾶς, met veel schepen AESCH. Pers. 83.
πολυ-νεκής, hevig twistend AESCH. Sept. 830.
πολυ-νεφέλης, *dor.* -ας, zeer bewolkt PIND. N. 3, 10.
πολυ-νίης, ου, vaak overwinnend LUC. Lexiph. 12.
πολυ-νίρης, zeer besneeuwd EUR. Hel. 1326.
πολύ-νοιᾶ, ή, rijkdom van gedachten DEMOCR. 65 D., PL. Leg. 641 e, ARISTOT.
πολύ-νοστος, *eig.* wat in groote mate rendeert: voedzaam HIPPOCR., THEOPHR.
πολύ-ξείνος, *ion. en Dicht.*, =
πολύ-ξενος, *ion.* -ξενος, — 1 met veel gasten: gastvrij HES. O. 713, AESCH. Supp. 157. — 2 met veel gasten: druk bezocht PIND. N. 3, 2, EUR. Alc. 569 (ξεν.)
πολύ-ξεστος, zorgvuldig gepolijst SOPH. O. C. 1570.
πολύ-οζος, met veel takken ARISTOT., THEOPHR.

πολυ-οινία, ή, het gebruik van veel wijn PL. Leg. 666 b.
πολύ-οινος, rijk aan wijn THUC. 1, 138, 26.
πολύ-ολβος, gezegend, rijk SAPPHO 59.
πολυ-όρνιθος, rijk aan vogels EUR. Iph. T 435.
πολύ-οσμος, met verschillende geuren THEOPHR.; -ια, ή, *id.*
πολυ-όστεος, met veel beenderen ARISTOT.
πολυ-όφθαλμος, met veel ooggen PLUT.
πολυ-οχλ-έω, dicht bevolkt zijn D. H., DIOD.; -ια, ή, POL.
πολύ-οχλος, volkrijk, dicht bevolkt POL., PLUT.
πολύ-οχος, veel bezittend (EUR.) Rhes. 166, ARISTOT.
πολυ-οψία, ή, verscheidenheid van toespijs XEN. Mem. 3, 14, 3, PLUT.
πολυ-πάθειᾶ, ή, emotionaliteit, verschillende reactie op indrukken PLUT.
πολυ-πάθής, — 1 veel doorstaand DEMOCR. 149 D. — 2 hartstochtelijk PLUT.
πολυ-παιδία, ή, veel jongens, kinderen hebben ISOCR. 9, 72.
πολυ-παίπαλος, zeer fijn, -listig o 419.
πολυ-πάμων, rijk aan bezittingen = (*vgl. lat. pecunia: pecu*) rijk aan vee Δ 433, HYMN. Cer. 296.
πολύ-παταξ, waar veel rumoer (πάταγος) heerscht, *v. dansenden en toeschouwers*, θυμέλα TR.
πολυ-πάτητος, *eig.* veel betreden: afgezaagd, gemeen PLUT. 514 c.
πολυ-πειρία, ή, groote ondervinding THUC. 1, 71, 10, PL. Leg. 819 a, PLUT.
πολύ-πειρος, rijk aan ondervinding: zeer verstandig PARM. 1, 34 D., AR. Lys. 1109.
πολυ-πείρων, uit veel grenzen (*vgl. lat. fines?*) = uit veel streken der aarde HYMN. Cer. 296, (*z. -πάμων*).
πολυ-πενθής, met veel smarten, in diepe rouw I 563, ψ 15, AESCH.; Pers. 547, PLUT.
πολυ-πενθής, ήμέρα, dag, waarop het orakel vaak geraadpleegd wordt PLUT. 292 e.
πολυ-πήμων, veel leed en schade veroorzakend HYMN. Merc. 37, PIND. P. 3, 46.
πολύ-πηνος, met vele, bonte draden EUR. El. 191.
πολυ-πίδακος, = *volg.*, HYMN. Ven. 54, (PL. Leg. 681 e.)
πολυ-πίδαξ, άκος, met veel bronnen Θ 47, HYMN. 17, 30.
πολύ-πικρος, *adv.* π-α, zeer bitter, -smartelijk π 255.
πο(υ)λυ-πίνης, zeer vuil (EUR.) Rhes. 716.
πολύ-πλαγκτος, — 1 *ver- of* vaak uit den koers geslagen ρ 511, υ 195, PARM. 16, 1 D., BACCH. 12, 181, AESCH. Supp. 571, SOPH. Ant. 615. — 2 *act.* die *ver* uit den koers slaat, ένεμος Δ 308.
πολυ-πλᾶνής, veel rondwalend EUR. Hel. 203, PL. Polit. 288 a, PLUT.
πολυ-πλάνητος, *ver* rondwalend HDT. 1, 56, AESCH. Ch. 425, EUR. Hipp. 1110.
πολύ-πλᾶνος, = *voorg.*, AESCH. Pr. 585, EUR. Ph. 661.
πολυ-πλασιάζω, *enz.* = *πολλαπλ.*, HDT. 8, 2, PLUT.
πολύ-πλεθρος, vele plethra groot EUR. Alc. 687, LUC.
πολυ-πληθια, ή, groote menigte HIPPOCR., ARISTOT.
πολυ-πληθία, ή, = *voorg.*, SOPH., POL., N. T. Act. 14, 7.
πολύ/πλοκ-ία, ή, list THEOGR. 67, (N. T.).
πολύ-πλοκος, — 1 herhaaldelijk ineengevlochten,

ineengestrengeld THEOGR. 215, EUR. Med. 481, PL. Phaedr. 230 a. — 2 ingewikkeld, moeilijk XEN. Lac. 11, 5. — 3 gecompliceerd, listig AR. Th. 434, PLUT., LUC.

πολυπόδιον, τό, — 1 *dem. v. πολύπους*, ARISTOT. — 2 varenkruid THEOPHR.

πολυποικίλος, veelvuldig N. T. Eph. 3, 10.

πολυποινος, zwaar straffend PARM. 1, 14 D.

πολυπονία, ή, groote inspanning PL. Riv. 133 e.

πολύπονος, met veel of harde arbeid verbonden (hebbend of veroorzakend) PIND. N. 1, 33, AESCH. Supp. 382, δόρυ Pers. 320, SOPH. Ph. 777, EUR., AR. Th. 1023, PL. Leg. 633 b.

πολύπορος, — 1 veel openingen of poriën hebbend PLUT. — 2 tochtig AR. Av. 951.

πόλυπος, ό, = **πολύπους**, z. d.

πολυποσία, ή, veel drinken POL., LUC.

πολυπόταμος, met veel rivieren EUR. Herc. 409.

πολυποτέω, veel drinken HIPPOCR.

πολύποτος, veel drinkend HIPPOCR., ARISTOT.

πολύπους, n. πολύπου, acc. -που εν -ποδα, DIGHT. ook πολυ-π., dor. πάλυπος EPICH. 61, 124 K, SEMON. 29, HIPPOCR., — 1 veelvochtig SOPH. El. 487, PL. Tim. 92 a, ARISTOT. — 2 subst. p o l i j p e 432 (πολύ-πος), HYMN. Ap. 77 (πολύ-ποδες), THEOGR. 215 (*gen. πολυπού*), ARISTOT., (N. T.).

(*πολύ-πος 2 is slechts volksetym. voor een niet-gr. naam*).

πολυπράγμων-έω, ion. -πρηγμων., πολυπράγμων zijn: — 1 zich in te veel of in andermans zaken mengen DEMOCR. 80 (zich te veel bekommeren om iets, τι), AR. Ach. 833(?), PL. 913, PL. Gorg. 526 e, Ap. 31 c, vgl. MEN. Epitr. 417. — 2 *vand. wijsneuzig of nieuwsgierig zijn* PL. Theaet. 184 e, MEN. Perik. 184, 187. — 3 *vand. nauwkeurig uitvorschen, meestal met bijbet. heimelijk . . . of uit nieuwsgierigheid* POL., PLUT., LUC. — 4 *spec. (euphem.?) met revolutionaire plannen rondloopen* HDT. 3, 15 (vgl. 5, 33), XEN. An. 5, 1, 15, POL.

πολυπράγμο-σύνη, ή, — 1 zich met de zaken van een ander bemoeien: bemoeizucht, nieuwsgierigheid THUC. 6, 87, 6, AR. Ach. 833 (vgl. Ran. 228), PL. Rep. 434 b, 444 b, PLUT., (N. T.). — 2 het altijd beter willen weten: hervormingen voorstaan POL. — 3 *peuterigheid, belangstelling voor alles en voor het onbetekenende* LUC. — 4 *nauwkeurig onderzoek* POL.

πολυπράγμων, — 1 zich met (te) veel zaken inlatend: bemoeiziek, nieuwsgierig LYS. 24, 24, AR. Av. 471, N. T. (vgl. πολλά πράσσειν), EUR. Hipp. 785, AR. Ran. 228. — 2 *peuterig, kleinzielig* PLUT. — 3 *nauwkeurig uitvorschend en onderzoekend* POL., DIOD.

πολυπρηγμονέω, ion. = **πράγμ.**, HDT.

πολυπρόβατος, rijk aan schapen HDT. 5, 49.

πολυπρόσωπος, — 1 met veel aspecten, v. d. hemel, bij ARISTOT. — 2 met veel maskers LUC.

πολύπτυχος, — 1 met veel kloven © 441, X 171, HES., EUR. Iph. T. 677. — 2 met veel bladen, v. e. *wastafeltje* LUC. Amor. 44.

πολύπυργος, met veel bolwerken HYMN. Ap. 242.

πολύπυρος, met veel tarwe O 372, AESCH. Supp. 555.

πολύρραπτος, vaak of stevig samengenaaid THEOCR. 25, 565.

πολύρραφος, stevig vastgenaaid of bevestigd SOPH. Ai. 575.

πολύρρην, ηνος, rijk aan schapen I 154, HES. (< *ρηρν, z. φαρήν*).

πολύρρηνος, = *voorg.*, λ 257. (< *ρηρνος, z. φαρήν*).

πολύρροδος, rijk aan gozen AR. Ran. 448.

πολύρροθος, luid ruischend, -klinkend AESCH. Sept. 7.

πολύ(ρ)ρϋτος, sterk stroomend AESCH. Supp. 843, SOPH. El. 1420.

ΠΟΛΥΣ (ύ), πολλή, πολύ, *gen. πολλοῦ, ής, οῦ*. Hom. en ion. nog vormen v. d. v-stam: *gen. πολέος β 126, nom. pl. πολεις Α 708, gen. p. πολέων δ 267, πολέεσσι εν πολέ(σ)ι σ 123 ω P 236, N 452 [acc. plur. πολῦς onzeker]; daarnaast vormen met πολ- δ 109, © 472, τ 387, metri causa ontstaan*. N.B. *fem. πολὸν K 27. De vormen met πολλο-/α hebben een grooter domein dan in het Attisch: πολλός N 804, πολλόν K 572 en ntr. als adv. T 219, als adj. α 253 eld. Att.: van de v-stam zijn slechts πολός, πολόν, n. πολύ bewaard gebleven: de overige vormen van πολλο-/α.*

Gebruik: — 1 veel, v. *hoeveelheid*, pl. v. *aantal, in ruimte, tijd en overdr.* Sinds HOM.: *δμβρος K 6, χρόνος B 343, κάκον δ 697, pl. πολέες, vele(n) Z 452, alg. tot n. t. Mt. 13, 5, Joh. 5, 6, Eph. 2, 4. — 2 vaak: groot, machtig, sterk: πέδιον Δ 244, δρυμαχός B 810, alg. tot n. t. μισθός Mt. 5, 12, άγών 1 Thess. 2, 2. — 3 (vgl. lat. multus) spec. bij HDT. en and.: πολός ήν έν τή φιλοσοφία, πολλός ήν λισσομενος, hij . . . met alle kracht of toewijding bijv. HDT. 8, 59; 9, 91, THUC. 4, 22, 24, POL.; vgl. ook πολλός αινεόμενος, zeer geprezen HDT. 1, 98. — 4 plur.: οί πολλοί, de groote massa ω de meesten: de meeste(n): de meerderheid, bij XEN. An. 3, 1, 10 ω 1, 7, 20; vgl. HDT. 1, 136 τά πολλά, de hoop, het volk. — 5 Adv. πολός, of πολλόν: veel, zeer, hevig; ook bij comparatívi; verreweg bij superlatívi; sinds HOM. (I 398, comp. β 48, superl. A 91), alg. tot n. t. bij comp. Mc. 10, 48; vaak pl. πολλά: (a) in veel opzichten > zeer n. t. Mc. 6, 20. — (b) vaak (z. πολλός) PL. Prot. 313 a. — (c) τά πολλά, meestal PL. Prot. 311 a. Vaak met ώς το πολός, ώς τά πολλά, meestal DEM. 1, 11, LUC.*

πολύσαθρος, zeer schamel LUC.

(W. pel+ē-ent+eu- als versterking: pelē-z. *πίμπλημι, pelēu-z. πλοῦτος*. De verw. vormen wijzen op idg. *p̄lhu-* [= *pelu-*] = gr. πολός [wrsch. dissimilatie uit **plulō*: o.ind. *puru-*, lit. *pilus* vol, rijk, en op *pelu-* [wrsch. door het femininum **pelu-ī*]: o.ier. (h)il veel, got. *filu*, ags. *fela*, ndl. *veel*. Het Gr. had dus wrsch.: n. πολός, fem **pelu-īā* > **πέλλā*, z. phonetisch s.v. *πέλλā*. De steun van μέγας: μέγαλο- [z. d.] dat vast met p. geassocieerd was, veroorzaakte **πολυλο-*; uit **πέλλā* X *πολυλο-* naast πολός ontstonden de vormen πολλοῖα, die bij HOM. zich nog aan het ontwikkelen zijn).

πολυσαρκία, ή, vleezigheid XEN. Mem. 2, 1, 22, PLUT., LUC.

πολύσαρκος, vleezig, goed in 't vleesch ARISTOT., LUC.

πολυσημάντωρ, ορος, ό, over velen heerschend HYMN. Cer. 31.

πολύσημος, veel betekenissen hebbend DEMOCR. 26 D.

πολύσίνοος, veel schade veroorzakend AESCH. Ch. 446.

πολυσιτία, ή, — 1 veel graan opbrengen, groote opbrengst XEN. Hell. 5, 2, 12. — 2 veel eten LUC.

- πολύ-σίτος**, — 1 veel graan voortbrengend, vruchtbaar XEN. Vect. 5, 3. — 2 veel etend THEOCR. 21, 40.
- πολύ-σκαρθμος**, veel springend: vlug B 814.
- πολύ-σκοπος**, veel aanschouwend PIND. fr. 107.
- πολύ-σκιος**, zeer schaduwrijk XEN. Cyn. 5, 9.
- πολύ-σπαστος**, aan veel (touwen) getrokken: τὸ π-ov, werktuig voor het vervoer van zware lasten, locomobiel PLUT. Marc. 14.
- πολυ-σπερής**, wijd en zijd verspreid B 804, HES. Th. 365, EMPED. 74 D.
- πολύ-σπερμος**, met veel zaad THEOPHR.
- πολύ-σπλαγχνος**, zeer medelijdend N. T. Jac. 5, 11
- πολύ-σπορος**, zaadrijk, vruchtbaar EUR. Tr. 748.
- πολυ-στάφυλος**, rijk aan druiven B 507, 537, HYMN. 25, 11, SOPH. Ant. 1133.
- πολύ-στάχυς**, v, rijk aan aren THEOCR. 10, 42.
- πολυ-στένακτος**, rijk aan gejammer LUC.
- πολυ-στέφανος**, met veel kransen EMPED. 123, 2 D.
- πολυ-στεφής**, rijkelijk bekranst AESCH. Eum. 39, SOPH. O. R. 83.
- πολύ-στοιχος**, in veel rijen ARISTOT.
- πολυ-στομέω**, veel spreken AESCH. Supp. 502.
- πολύ-στονος**, — 1 met veel zuchten, eig. TIM. Pers. 183. — 2 ongelukkig, rampzalig τ 118, SOPH. El. 1275. — 3 veel gezocht veroorzakend A 445, O 451, ARCHIL. 3, 3 ALD., BACCH. 16, 40, Tr.: AESCH. Sept. 845, SOPH. Ph. 1346, EUR.
- πολύ-στροφος**, vaak draaiend: veranderlijk PIND. fr. 214 (= PL. Rep. 331 a).
- πολύ-στύλος**, met veel zuilen PLUT. Pericl. 13.
- πολυ-σύλλαβος**, met veel lettergrepen LUC.
- πολυ-σφόνδυλος**, met veel gewrichten LUC.
- πολυ-σχημάτιστος**, in veel vormen D. H.
- πολυ-σχιδής**, in veel deelen gespleten of gescheurd ARISTOT., LUC.
- πολυ-σχιδ-ία**, ή, veelvuldige splitsing HIPPOCR.
- πολύ-σχιστος**, naar verschillende kanten gesplitst SOPH. O. C. 1592.
- πολυ-τάλαντος**, — 1 veel talenten zwaar of waard LUC. — 2 veel talenten bezittend LUC.
- πολύ-τεκνος**, veel kinderen hebbend AESCH. Pr. 137, EUR. Med. 557.
- πολυ-τέλεια**, ion. ιη, ή, — 1 groote onkosten: kostbaarheid HDT. 2, 87, THUC. 6, 124, XEN. Mem. 1, 6, 10. — 2 weelde HEGATAEUS 10 D., (N. T.)
- πολυ-τελής**, met groote uitgaven: — 1 veel bestedend POL. — 2 veel kostend, kostbaar HDT. 4, 79, THUC. 7, 28, 22, PL., XEN., N. T. Mc. 14, 3. — 3 van hooge waarde en beteekenis N. T. 1 Petr. 3, 4.
- πολυ-τέχνης**, ου, δ, hij, die vele kunsten verstaat, Hephaestus, sol. 1, 49 ALD.
- πολυ-τεχν-ία**, ή, bekwaamheid in verschillende kunsten PL. Alc. II 147 a.
- πολύ-τεχνος**, zeer kunstig bewerkt PLUT. Pericl. 12.
- πολυ-τίμητος**, 3 AR. Pax 978, — 1 hoog geëerd of gewaardeerd EPICH. 48, 1, AR. Vesp. 1001 *eld.*, PL. Euthyd. 396 d, MEN. Perik. 313. — 2 hoog geprijsd: duur AR. Ach. 759 (*dor.* -ματος).
- πολύ-τίμος**, kostbaar POL., N. T. Mt. 13, 46.
- πολύ-τίτος**, hoog eerwaardig HDT. 5, 92, 2 *orak.*
- πολύ-τλας**, δ, die veel kan doorstaan of doorstaan heeft © 97, ε 171, SOPH. Ai. 955.
- πολυ-τλήμων**, ονος, veel verdragend, standvastig H 152, σ 319, AR. Pax 236.
- πολύ-τλητος**, die veel doorstaat, geleden heeft λ 138.
- πολυ-τόκος**, — 1 veel jongen tegelijk werpend ARISTOT. — 2 die veel gebaard heeft HIPPOCR.
- πολύ-τολμος**, veel wagend PLUT. 713 c.
- πολύ-τρεπτος**, veranderlijk PLUT.
- πολυ-τρήρων**, ωνος, rijk aan duiven B 502, 582.
- πολύ-τρητος**, met veel gaten, poreus α 111, χ 439.
- πολύ-τροπ-ια**, ion. ιη, ή, listigheid HDT. 2, 121, 5.
- πολύ-τροπος**, — 1 die veel gezworven heeft α 1, x 330, die zich naar alle kanten keert, v. d. *poliëp* THEOEN. 215, δήρ DIOGEN. 5 D. — 2 die zich vaak, gemakkelijk draait: slim, listig, HYMN. Merc. 13, THUC. 3, 83, 22, PL. Polit. 291 b. — 3 veelvuldig THUC. 2, 44, 11; -ως, N. T. Hebr. 1, 1.
- πολύ-τροφος**, sterk gevoed, vetgemest THEOPHR., PLUT.
- πολύ-υδρος**, waterrijk PL. Leg. 761 b.
- πολυ-ύμητος**, veel bezongen PIND. N. 2, 5.
- πολύ-υμνος**, = *voorg.*, HYMN. 25, 7, EUR. Ion 1074, AR. Eq. 1328.
- πολυ-φάγος**, veel etend HIPPOCR.
- πολύ-φάμος**, *dor.* = -φημος, PIND. I. 7, 58, THEOCR. 6, 6.
- πολυ-φάνταστος**, veel verschijningen veroorzakend PLUT. 167 a.
- πολύ-φαντος**, vaak of overal verschijnend, δόξζα BACCH. 12, 61.
- πολυ-φάρμακος**, met veel geneeskruiden bekend II 28, x 276, SOL. 13, 57.
- πολύ-φάτος**, waarover veel gesproken wordt: beroemd PIND. O. 1, 8.
- πολύ-φημος**, — 1 veel sagen kennend, αιδός χ 376. — 2 waar veel stemmen weerklinken: luidruchtig, openbaar β 150, HDT. 5, 79 *orak.* — 3 = *πολύφᾶμος*, z. d. zeer befaamd PARM. 1, 2 D.
- πολυ-φθερής**, op vele wijzen het leven verliezend EMPED. 113, 3 D.
- πολύ-φθογγος**, met veel tonen PLUT. 827 a.
- πολύ-φθοος**, een dag waarop in Delphi orakels werden gegeven (v. φθοίς *koek?*) PLUT.
- πολυ-φθόρος**, veel vernielend, schadelijk PIND. I. 4, 49, N. 8, 31, EMPED.
- πολύ-φθορος**, aan veel vernietiging blootgesteld: rampzalig AESCH. Pr. 633, Sept. 926, SOPH. El. 10, Tr. 478, EUR. Ph. 1022.
- πολύ-φίλος**, veel vrienden hebbend PIND. P. 5, 4, LYS., LUC.
- πολύ-φιλτρος**, hij, die veel toovermiddelen om de liefde op te wekken onvonden heeft: vol liefdeheid THEOCR. 23, 1.
- πολύ-φλοισβος**, luid bruisend, v. d. *zee* A 34, HES., ARCHIL. 9, 3.
- πολυ-φόνος**, velen doodend EUR. Herc. 420.
- πολύ-φορβος**, (3 *slechts* I 568) velen voedend, v. d. *aarde* E 200, HES. Th. 912.
- πολυ-φορ-ία**, ή, vruchtbaarheid XEN. Oec. 19, 19.
- πολυ-φόρος**, — 1 veel voortbrengend: vruchtbaar PL. Leg. 705 b. — 2 *δαίμων* die velerlei ongeluk aanbrengt AR. Pl. 853.
- πολύ-φορτος**, rijk (beladen) (HDT.) Vit. Hom. 1.
- πολυ-φραδέων**, = -φραδής, HES. fr. 54.
- πολυ-φραδής**, zeer verstandig HES. Th. 494, SEMON. 7, 93.
- πολύ-φραστος**, veel beseffend PARM. 1, 4 D.
- πολύ-φροντις**, ιδος, met veel zorgen (ANACR.) 48, 6.
- πολυ-φροσύνη**, ή, verstand HDT. 2, 121, 6, DEMOCR. 40 D.
- πολύ-φρων**, zeer verstandig Σ 108, α 83.

πολυ-φυής, veelsoortig, menigvuldig ARISTOT., THEOPHR.
πολύ-φύλλος, veelbladerig COM., THEOPHR.
πολύ-φωνος, veel tonen uitend, v. *vogels* ARISTOT., D. H.
πολύ-χαλκος, — 1 rijk aan brons, ook —aan bewerkt brons Σ 289, K 315; met koper beslagen PARM. 1, 18 D. — 2 οὐρανός, bronzen, *slannde op het oude volksgeloof v. e. bronzen of steenen hemelkoepel* E 504, γ 2.
πολύ-χαρ(ε)ιδᾶς, *lacon. voc.* -ᾶ = χαριέστατε, AR. Lys. 1098.
πολύ-χειρ, ειρος, veelhandig AESCH. Pers. 83, SOPH. El. 488.
πολύ-χειρ-ία, ή, menigte helpers THUC. 2, 77, 6, XEN. Cyr. 3, 3, 26, POL., DIOD.
πολύ-χοος, *contr.* -χους, veel uitstrooiend: een grootte opbrengst of gebroed gevend ARISTOT., THEOPHR., LUC.
πολύ-χορδ-ία, ή, menigte snaren PL. Rep. 399 c, PLUT.
πολύ-χορδος, veelsnarig: veeltonig, EUR. Med. 196, PL. Rep. 399 d, *van de fluit* PL. ib.
πολυ-χρημα-τία, ή, veel geld verteren XEN. Symp. 4, 42.
πολυ-χρήματος, een groot vermogen bezittend LUC.
πολυ-χρήμων, = *voorg.*, POL.
πολύ-χροιᾶ, ή, veelheid van kleuren ARISTOT.
πολυ-χρόνιος, van langen tijd: lang levend, -durend HYMN. Merc. 125, HDT. 1, 55, PL. Phaed. 95 c, XEN. Mem. 1, 4, 16, EPICUR. 148 Us., CALL., POL.
πολύ-χρους, *contr.* -χρους, veelkleurig EMPED. 23, 3 D., ARISTOT.
πολύ-χρῦσος, rijk aan (bewerkt) goud, -aan gouden voorwerpen H 180, Σ 289, K 315, HES., PIND. P. 9, 69, BACCH. 10, 4, ARCHIL. 22, 1 ALD., AESCH. Pers. 3, SOPH. O. R. 151, EUR., XEN. Cyr. 3, 2, 25, LUC.
πολύ-χῦτος, veelvuldig (overgoten) PLUT. Cat. Mi. 26.
πολύ-χωρος, veel in zich opnemend LUC. Luct. 2.
πολύ-χωστος, hoog opgeworpen AESCH. Ch. 351.
πολυ-ψάμβδος, zeer zandig AESCH. Supp. 870.
πολυ-ψηφ-ία, ή, verscheidenheid van stemmen, -van meeningen THUC. 3, 10, 1.
πολυ-ψηφίς, ιδος, met veel steentjes of kiezel HDT. 1, 55 *orak.*, PL. Rep. 566 c.
πολύ-ψηφος, met veel stem: met grooten invloed LUC. Harm. 3.
πολυ-ωνυμ-ία, ή, veel namen hebben DEMOCR. 26 D., CALL.
πολυ-ώνυμος, — 1 onder veel namen vereerd: beroemd HYMN. Cer. 18, BACCH. Epigr. 1, 1, SOPH. Ant. 1115, AR. Th. 320, CALL. — 2 veel namen dragend PL. Phaedr. 238 a.
πολυ-ωνυχος, met veel nagels ARISTOT.
πολυ-ωπός, met veel „oogen” = mazen, v. e. *net* γ 386.
πολυ-ωρέω, *teg.* ὀλιγωρέω, — 1 zeer zorgvuldig zijn AESCHIN. 1, 50. — 2 *pass.* hoog geschat worden ARISTOT.
πολυ-ωρητικός, veel acht gevend, zorgvuldig PLUT.
πολυ-ωρία, ὀ, zorgvuldigheid, aandacht PLUT.
πολύ-ωτος, veeloorig LUC.; = -ως, SAPPHO 98. 19 ALD.
πολυ-ωφελής, zeer nuttig AR. Th. 305, XEN. Hipp. 1, 1.
πολφός(?), ὀ, soort vermicelli AR.

πόμα, τό, = πῶμα, drank PIND. N. 3, 79 *overdr.*; N. T. Hebr. 9, 10 *eig.*, 1 Cor. 10, 4 *overdr.*
πομπαῖος, soms 2: — 1 goed geleidend, οὔρος PIND. P. 1, 34, EUR. Iph. A. 1322, — 2 geleider AESCH. Eum. 91, SOPH. Ai. 832 EUR. Med. 759.
πομπ-εία, ή, — 1 plechtige optocht POL. — 2 de daarbij gebruikelijke schimpscheuten en spotgedichten DEM. 18, 11, MEN. Perinth. fr. 4.
πομπ-είον, τό, — 1 het tot een feestelijken optocht behoorend gereedschap ANDOC. 4, 29, DEM. 27, 8. — 2 het gebouw te Athene, waar dit bewaard werd DEM. 24, 39.
πομπ-εύς, ὀ, — 1 geleider, metgezel γ 325, (EUR.) Rhés. 229, AP. RH. — 2 v. *winden* δ 362. — 3 deelnemer aan een optocht THUC. 6, 57, 1.
πόμπευ-σις, ή, plechtige optocht PL. Leg. 949 c.
πομπευ-τής, οὔ, ὀ, feestgenoot LUC. Necom. 16.
πομπ-εύω, — 1 vergezellen, *τινα*, den weg wijzen v 422, SOPH. Tr. 620, THEOCR. 2, 68. — 2 in een optocht meedoen LUC. — 3 een triumf vieren POL., PLUT. — 4 rondleiden en den volke vertoonen > bespotten, tentoonstellen DEM. 18, 124.
πομπή (πέμπω), ή, — A: 1 geleide, begeleiding ι 518, PIND. N. 7, 29, TR.: AESCH. Ag. 747, Eum. 1034, AR. Ach. 248. — 2 het (naar huis) laten gaan ε 233, PIND. P. 1, 64. — 3 weg naar huis, terugtocht AESCH. Sept. 613. — 4 spec. plechtige optocht, (*aanv. om een bep. persoon te begeleiden*, vgl. *lat. deductio*) PIND. O. 7, 80, HDT. 2, 58, ATT.: THUC. 2, 13, 32, PL. Rep. 327 a. c. — 5 *triumf, bij de Rom.* — B: 6 het zenden PL. Rep. 383 a. — 7 *spec.* een zending-, beschikking der Goden HDT. 1, 62; 3, 77.
πομπ-ικός, — 1 geschikt voor een feestelijken optocht XEN. Eq. 11, 1. Aemst. 33. — 2 *vand.* pompeus, prachtig PLUT. Mar. 22.
πομπ-ίλος (vgl. τροχίλος), ὀ, = **πομπός**, *zeevisch die de schepen vergezelt* ERINNA 3 ALD.
πόμπ-ίμος, soms 2, — 1 (*spec.* naar huis) zendend of begeleidend PIND. N. 3, 25, AESCH. Sept. 371, SOPH. Tr. 560, EUR. Med. 848. — 2 gezonden SOPH. Tr. 872. — 3 vervoerend, rij- PLUT.
πομπός (πέμπω), ὀ, — 1 geleider: gids N 416, *jem.* δ 826, HDT. 1, 121, AESCH. Ch. 86. — 2 geleider > bode die iemd komt halen SOPH. O. R. 289, Ant. 164. — 3 bode, bericht zendend AESCH. Ag. 299. — 4 zender, geveer AESCH. Ch. 147.
πομπο-στολέω, in optocht begeleiden LUC.
πομφολυγο-πάφλασμα, τό, het met gedruisch verbonden opborrelen van waterblazen AR. Ran. 249.
πομφολύω (z. *volg.*), (*met blazen*) opwellen PIND. P. 4, 121.
πομφόλυξ, υγος, ή, — 1 waterblaas PL. Tim. 83 d, ARISTOT. — 2 vrouwenhoofdsieraad AR. (*vgl. παμφάλω e. dgl.; παμ- redupl. W. dhel- [versterkt in bhlu-: φλώω, z. d. en φλέω], vgl. lit. bumbulis waterbel. Voor -vξ vgl. πτέρυξ, κήρυξ*).
πομφός (z. πέμφιξ), ὀ, blaas HIPPOCR.
πονέω, -πονέω SAPPHO 124, 3 ALD., THEOCR. 29, 34. — **Med.**: 1 hard werken, zwoegen: bezig zijn K 116, v 159, ook: in den slag E 84, ARCHIL. 28, 2 ALD., HDT. 2, 63, ATT.: PL. Phil. 58 e, *niet n. t.* — 2 *praegn.* lijden THUC. 4, 59, 17; ziek zijn 2, 51, 25. — 3 tr. met moeite vervaardigen, maken, τύμβον Ψ 245, in orde maken, ὅπλα μ 151; verrichten, έργα ι 250. — **Act.**: 4 hard werken, zwoegen PIND. N. 7, 36. — 5 *praegn.* lijden, gekweld worden PIND. P. 1,

40, δίψει AESCH. Pers. 1484, πόνους: SOPH. Ph. 1419, EUR., AR. Nub. 1049, PL. Symp. 208 c; pijn hebben AR. Pax 820 (ω ἀλγέω 825. — 6 in de klem zitten, in gevaar verkeeren THUC. 5, 73, 15, XEN. — 7 schijnbaar tr. (wrsch. uitbreiding van πόνους πονεῖν) τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνοι μάτην AESCH. Pr. 44.

(z. πόνος en πείνομαι; daar het med. het oudste is, is het veeleer iterativum bij πείνομαι dan de-nominativum v. πόνος).

πόνημα, τό, moeilijke werk EUR. Iph. R. 165. **πονήρευ-μα, τό**, slechte handeling DEM. 25, 60, D. H. **πονηρ-εύομαι**, — 1 er slecht aan toe zijn HIPPOCR. — 2 zich slecht gedragen HERACL. 125 a D., MEN. Epitr. 133, PLUT.

πονηρ-ία, ἡ, — 1 slechte toestand PL. Prot. 326 c. — 2 laagheid, ethische slechtheid SOPH., PL. Soph. 228 d; vooral N. T. boosheid Mt. 22, 18. — 3 meest: onbruikbaarheid, spec. lafheid EUR. Cycl. 645, AR. Th. 868, PL. Theaet. 176 b.

πονηρο-κρατέομαι, door slechten geregeerd worden ARISTOT.

πονηρό-πολις, ἡ, stad van booswichten PLUT. 520 b.

πονηρός, met harden arbeid of lijden verbonden: — 1 lijdend, ongelukkig, *πονηρότατος καὶ ἄριστός v. Heracles* HES. — 2 lijden veroorzakend: schadelijk, *verzw.* lastig THEOGN. 274, φόρτιον AR. Pl. 352, χρηστόν ἢ πονηρόν voor het lichaam PL. Prot. 313 d. — 3 *vand.* slecht: onbruikbaar of weinig bruikbaar, bezwaarlijk, ἔππος PL. Phaedr. 254 e, σῖτια Gorg. 464 d, καρπός N. T. Mt. 7, 17. — 4 slecht, v. *toestanden*: gevaarlijk THUC. 8, 97, 4, LYS. 14, 35. — 5 *meestal*: ethisch slecht, boos οὐδείς ἐκὼν πονηρός EPICH. 6 D., TR.: AESCH. Ch. 1045, AR. Eq. 336 *alg.*, PL. Gorg. 469 e, *vaak* N. T.: Mt. 7, 11.

(v. πόνεομαι of: πόνος naar ἀνιήρός, λυπηρός?)

πόνος (πένομαι), **ὁ**, — 1 zwoegen: harde arbeid, inspanning, > moeite, *sinds* E 667, *alg.* tot N. T. Col. 4, 13. — 2 last, moeite; *praegn.* (pijn) lijden, *sinds* B 420, Φ 524, *alg.* tot N. T. (1 × 1) Apoc. 16, 10. — 3 *spec.* ziekte THUC. 2, 49, 26. — 4 *concr.* het bewerken: het werkstuk of het werk, de arbeid PIND. P. 6, 54, schepping AESCH. Ag. 54, SOPH., EUR., resultaat v. h. werk XEN. An. 7, 6, 9.

ποντι-ιάς, ἄδος, ἡ, *fem.* bij πόντιος, PIND. N. 4, 36, EUR. Hec. 444.

ποντ-ίζω, verdrinken, doen zinken AESCH. Ag. 1013, *pass.* zinken, SOPH. El. 508.

ποντι-ικόν (δένδρον), *soort* pruimeboom HDT. 4, 23.

πόντι-ιος, van of uit de zee HYMN. 21, 3, PIND. O. 2, 70, BACCH. 16, 84, TR.: AESCH. Pr. 89, AR. Av. 250.

ποντό-θεν, *adv.*, uit zee E 395.

ποντο-μέδων, οντος, ὁ, zeebeheerscher PIND. O. 6, 103, AESCH. Sept. 130, AR. Vesp. 1530.

πόντον-δε, naar zee, in zee t 495, AESCH. Supp. 34.

ποντο-πορεύω, de zee bevaren e 277; *med.*, *orak.* bij PLUT. Thes. 24.

ποντο-πορέω, = *voorg.*, λ 11, PLUT. Dion. 25.

ποντο-πόρος, de zee doorklievend of bevarend A 439, SOPH. Ph. 721, EUR.

ποντο-ποσειδών, ὄνος, ὁ, Zeeposeidon, *komisch gevormd* door AR. Pl. 1050.

πόντος, ὁ, — 1 zee (*teg.* land) B 210, PIND. P. 4, 195, XENOPHAN. 30, 5 D., TR.: AESCH. Pr. 726, THUC. 2, 96, 23; 25, PL. (1 × 1) Rep. 611 e; *niet* N. T. — 2 *een bep. zee*, met *bij-namen* Ψ 230; *later* Π. = Π. Ἐξείντος, z. HDT. 4, 177; 7, 55.

(W. *pont-*, *kortste phase pnt*: weg over iets heen; ook *te water*: o. *ind.* *panth-an-* pad, weg, *arm.* *hun* doorwaadbare plek, overgang, *lat.* *pōns*, *ohd.* *fend(e)* [*< germ. fanhjan*] voetganger, o. *b.* *prēt* weg; *pent-* slechts in got. *finþan* = *ndl.* *vinden*; *pnt-* in o. *ind.* [*kortste stam*] *path-* [*: panth-an-*], *gr.* *pátos*, *πατέω* *ndl.* *vonder*, (*ndl.* *pad* [*p-?*]), o. *pr.* *pintis* weg. *Semas.* is de overbrenging v. *πόντος* > zee-, weg, juist begrijpelijk in de Griekse *avchipel*: een *agl.* ontwikkeling bij *πόρος*, vgl. *πορθμός* en *πόρος* μ 259).

ποντο-σεφής, door de zee omzoomd AESCH.

ποντο-χάρυβδης, *kom.* naam voor een veelvraat HIPPON.

ποο-φαγέω, ποο-φάγος, = *ποηφ.*, ARISTOT. **ποπάνευμα**, τό offerkoek THEOCR. 26, 7.

πόπ-ἄνον (πέσσω), τό, gebak, *spec.* offerkoek AR. Th. 285, PL. Rep. 455 c.

πόπαξ, uitroep van groote ontvreedenheid AESCH. Eum. 143.

πόποι (vgl. s.v. παπαί), uitroep van verbazing, toorn of smart: helaas! wee mij! wel, wel! onbegrijpelijk! ontzettend! © 201, II 745, EMPED. 124, 1 D., AESCH. Ag. 1100, (PL. Rep. 386 d).

ποππύζω (*onomatop.*), *dor.* ποππύζω, — 1 tus-schen de tanden door fluiten om een paard aan te zetten: pscht roepen SOPH. — 2 *vand.* kalmeeren, toespreken, aanroepen, oorspr. v. *dieren* AR. Pl. 732, com.; vgl. (PL.) Ax. 368 d. — 3 *van schrik*: pscht! papperlepap! = God beware me! roepen AR. Vesp. 626. — 4 overslaan, bijtonen hebben, gillen v. *de fluit*, waar de wind in speelt THEOCR. 5, 7.

ποππυλιάζω, *dor.* άσδω, = **ποππύζω**, THEOCR. 5, 89.

ποππυσ/μός, ὁ, met een smakkend geluid het paard aanzetten XEN. Eq. 9, 10, PLUT.

πορδάκος, vochtig z. παρδ.

πορδ-αλεύς (πέρδομαι), dikwijls winden latend LUC. Lexiph. 10.

πόρδαλις, ἡ, = **πάρδαλις**, HOM.

πορδή (πέρδομαι), ἡ, wind AR. Nub. 394, EPICET.

πορεία (z. πορεύω), ἡ, — 1 het gaan, de gang PL. Symp. 190 b, XEN. Cyn. Epn. 6, 26, PLUT. — 2 reis, tocht DEMOCR. 126 D., AESCH. Pr. 733, PL. Phaed. 107 e, XEN. — 3 marsch XEN. Hell. 4, 3, 4. — 4 weg, route N. T. Luc. 13, 22. — 5 *overdr.* levenswandel N. T. Jac. 1, 11.

πορεῖον (πορεύω), τό, werktuig om iets voort te bewegen PL. Leg. 678 c, POL.

πόρευ-μα, τό, — 1 weg, route AESCH. Eum. 239. — 2 *νάτον*, vloot EUR. Iph. A. 300.

πορεύσι-μος, 1 begaanbaar, bevaarbaar EUR. El. 1046, PL. Tim. 24 e, XEN. — 2 (*act.*) in staat zich te verplaatsen (PL.) Epin. 981 d.

πορευτι-κός, — 1 loopend ARISTOT. — 2 tot den marsch behoorend POL.

πορευ-τός, 2 AESCH., — 1 betreden, begaanbaar POL. — 2 gunstig voor zijn marsch POL. — 3 (*act.*) zich verplaatsend AESCH. Ag. 287.

πορεύω (πόρος), — 1 *act.* in beweging brengen: doen gaan, -reizen PIND. O. 1, 79, THUC. 4, 132, 32, SOPH. Ph. 516, Ichn. 324 D., EUR., PL. Phaedr. 107 e, MEN. Kith. 66. — 2 *pass. refl.* met *aor. pass.*, zich zelf in beweging brengen: zich op weg, op marsch, op reis begeven, vertrekken PIND. fr. 75, HDT. 6, 43, TR.: AESCH. Pr. 570, THUC. 1, 26, 31, PL. Phaed. 82 d, XEN. An. 2, 2, 11, tot N. T. Mt. 25, 41. — 3 *euphem.* heengaan: sterven N. T. Luc. 22, 22.

πορθέω. (πέρθω), — 1 verwoesten, uitplunderen Δ 398, ξ 264, PIND. N. 4, 26, HDT. 1, 84, TR.: SOPH. Ant. 297, PL. Leg. 806 b, *overdr.* n. t. Gal. 1, 13. — 2 te gronde richten, iemd AESCH. Sept. 194, EUR. Ph. 505 onteeren, n. t. Act. 9, 21. — 3 *duratief* (= 1): belegeren, bestormen HDT. 1, 162.

πόρθη-τις, ἡ, verwoesting DEM. 18, 70.

πορθη-τῶρ, οὐ, ὄ, verwoester EUR. Tr. 213.

πορθή-τωρ, ορος, ὄ, = *voorg.*, AESCH. Ag. 907.

πορθμ-εἶα, ἡ, het overzetten over een water PLUT.

πορθμ-εἶον, τό, *ion.* πορθμῆιον, — 1 plaats om over te zetten: veer HDT. 4, 12. — 2 schip om over te zetten: pont, transportschip HDT. 7, 25, XEN. Hell. 5, 1, 23, PLUT., LUC. — 3 veergeld LUC.

πόρθμευ-μα, τό, overvaart AESCH. Ag. 1558.

πορθμ-εύς, ὄ, — 1 veerman v 187, EUR. Alc. 253, AR. Ecl. 1086. — 2 zeevaarder HDT. 1, 24, THEOCR. 1, 57.

πορθμ-εῦω, — 1 overzetten over een water EUR. Ion 1599; *pass.* overvaren, overgaan HDT. 2, 97, EUR. Andr. 1229. — 2 *overdr.* overbrengen, ἐπετυμάς AESCH. Ch. 685. — 3 (te water) vervoeren SOPH. Tr. 802; *overdr.* EUR. Or. 1032. — 4 *intr.* oversteken, voorbijgaan EUR. Iph. A. 6, (PL.) Ax. 371 b.

πορθμῆιον, *ion.* = πορθμῆιον.

πορθμ-ίς, ἴδος, ἡ, schip EUR. Iph. T. 355, COM.

πορθμῶς, ὄ, — 1 overvaartplaats: (veer), zeeëngte δ 671, ο 29, v. d. zee PIND. I. 3, 75, v. e. rivier fr. 143, EMPED. 100, 10 D., HDT. 8, 76, AESCH. Pers. 722, THUC. 4, 24, 31, SOPH. Ant. 1145, EUR., PL. — 2 overvaart SOPH. Tr. 571.

(: πόρος, W. v. πείρω; *suff.* -θμος, z. στα-θμός e. *dgl.*).

πορ-ίζω (πόρος), — 1 iemd laten gaan, voeren HOM. epigr. 14, 10, SOPH. El. 1267. — 2 iets op gang, in beweging brengen: te voorschijn roepen, vinden e. *dgl.* (μηχανήν) EUR. Alc. 222, πόρους AR. Eq. 759. — 3 *vand.:* τὴν τι, iemd iets aan de hand doen, verschaffen THUC. 8, 46, 17, PL. Phaedr. 275 a. — 4 verwerven DEM. 2, 16. — **Med. 5** zich verschaffen, zich eigen maken: verwerven THUC. 4, 9, 33, LYS. 29, 7, PL. Gorg. 510 a, XEN. Hell. 5, 1, 17, POL.

πόρ-ιμος, — 1 verschaffende AESCH. Pr. 904. — 2 vindingrijk THUC. 8, 76, 1, AR. Ran. 1429, PL. Symp. 203 d.

πόρις (z. πόρτις), ἡ, = πόρτις, x 410, EUR. Ba. 737.

πορισμῶς, ὄ, — 1 het aanschaffen POL. — 2 middel om voordeel te verkrijgen PLUT.

πορισ/τής, οὐ, ὄ, — 1 hij, die iets verschaft THUC. 8, 48, 14. — 2 te Athene een overheid, die de inkomsten van den staat innen moest AR. Ran. 1505, DEM. 4, 33, *vgl.* ANTIPH. 5, 49. — 3 naam, die de zeesoovers zichzelf gaven ARISTOT.

ποριστι-κός, in staat om te verschaffen, verschaffend PL. Gorg. 517 d, XEN. Mem. 3, 1, 6, ARISTOT.

πόρκις, ου, ὄ, metalen ring of band om den αὐλός, het ruype v. d. lanspunt, stevig op de lansschacht te bevestigen Z 320, © 495.

(*ursch.* W. perk.: *o. ind.* pársu- krom mes, sikkellat. *compesco* [*<* -perk-skō]).

πόρκος (z. *voorg.*), ὄ, soort vischnet PL. Soph. 220 c, PLUT.

πορν-εἶα, ἡ, — 1 ontucht n. t. Gal. 5, 19. — 2 *vand.:* *overdr.* afgodendienst n. t. Apoc. 19, 2.

πορνεῖον, τό, onderdeel AR. Vesp. 1283, Ran. 113, ANTIPH. 1, 14.

πορν-εῦω, *gew. med.*, — 1 ontucht bedrijven HDT. 1, 93, DEM., AESCHIN. 1, 94, LUC., n. t. 1 Cor. 10, 8, *act.* — 2 *overdr.* v. d. afgodendienst en de keizervereeering gebruikt n. t. Apoc. 17, 2.

πόρνη, ἡ, — 1 hoer ARCHIL. 116(?), AR. Ach. 1091, LYS. 4, 9, MEN. Epitr. 408, n. t. Luc. 15, 30. — 2 *overdr.:* v. Rome gezegd n. t. Apoc. 17, 5.

(: *πέρνημι*; de vrouw als koopwaar).

πορν-ἴδιον, τό, hoertje AR. Ran. 1301, MEN. Perik. 150.

πορν-ικός, π-ὸν τέλος, belasting op de πόρνα AESCHIN. 1, 119.

πορνο-βοσκ-έω, een lupanar exploiteeren AR. Pax 849, HYPER. 5, 3, HEROND. 2, 77, PLUT. -ία, ἡ, AESCHIN. 3, 214; -ος, ὄ, hoerenwaard MEN. Kith. 141, AESCHIN. 1, 188, DEM. 59, 30, HEROND. II en 2, 93.

πόρνος (z. πόρνη), ὄ, die zich aan ontucht schuldig maakt AR. Pl. 155, XEN. Mem. 1, 6, 13, n. t. Hebr. 12, 17; 13, 4.

πόρος, ὄ, — 1 weg door een water heen: wad, voorde, veer, doorwaadbare plaats B 592, THUC. 7, 78, 26. — 2 *vand.* weg over zee, pad m 259. — 3 weg over het water AESCH. Pers. 722, brug HDT. 4, 136; 8, 111. — (*bij uitbreiding:* doorwaadbare plaats door iets > het door- of overgetrokken terreinobject zelf: 4 rivier PIND. O. 1, 95, BACCH. 8, 42, AESCH. Pers. 493, 501. — en 5 zeeëngte, zee(weg) PIND. N. 4, 53, AESCH. Pers. 875, SOPH. Ai. 412. — 6 *vand.:* alg. weg, αἰθῆρ . . . π. οἰωνῶν AESCH. Pr. 281, (PL.) Epin. 982 b. — 7 uitweg, opening, kanaal *spec.* porie PL. Men. 76 c, PLUT. — 8 *overdr.* weg door een moeilijkheid heen naar het doel: middel, hulp; *praegn.* uitweg, AESCH. Pr. 59, redding; *overdr.* oplossing. — 9 „middelen”, vermogen PAP. — 10 staatsinkomsten, *vgl.* XEN. περὶ πόρων, HDT. 2, 2, AR. Ecl. 663, PL. Theact. 191 a, XEN. An. 2, 5, 20, POL.

(W. *πέρ-, z. πείρω, περῶω, vgl. got. faran* = *ndl.* varen).

πορπᾶκ-ίζομαι, (*het schild*) aan het handvat dragen AR. Lys. 106.

πόρπᾶ-μα, τό, het met de πόρπη vastgemaakte kleed EUR. Herc. 959.

πόρπ-ᾶξ, ἄκος, ὄ, — 1 handvat binnen in de schildwelling BACCH. fr. 4, 9, SOPH. Ai. 576, KRITIAS 37 D., EUR. Hel. 1376, AR. Eq. 849. — 2 *vand.* schild AR. Eq. 1372. — 3 kopriem a. h. paardentuig(?) (EUR.) Rhes. 385.

(z. πόρπη; *militair dor. woord?*).

πορπάω, met een πόρπη vastmaken AESCH. Pr. 61.

πόρπη, ἡ, speld, gesp Σ 401, HYMN. Ven. 164, EUR. Ph. 62.

(*πορ-π-ᾶ, gebroken reduplic. met o-phase v. W. per- doorboren, z. πείρω*).

πόρρω; HOM. *πρό(σ)ω, *att.* πρόσω, slechts in *suff. verw.* (< προτι-ω: προτί), PIND., SOPH. πόρρω*, — 1 ver(der)weg, τινος, van, in de verte PIND. N. 3, 20, *comp.* πρόσρον O. 1, 171, *superl.* -ιστα N. 9, 29, SOPH. fr. en O. C. 179*, 226*, *overdr.* El. 213* = porro, (EUR.) Rhes. 482, PL. Gorg. 458 b, Soph. 234 c, XEN. An. 1, 3, 12, n. t. Luc. 14, 32. — 2 te ver m. gen. *partit.* PL. Gorg. 486 a, 484 c. — 3 v. tijd: voor de toekomst, voor het vervolg PIND. P. 3, 111, PL. Symp. 217 d. — **Comp.** πορρωτέρω m. gen. *partit.* en *compar.* PL. Rep. 562 d, XEN. An. 3, 4, 35; -ον, n. t. Luc. 24, 48; **superl.** π-τάτω PL. Tim. 70 e.

(*< πόρ-σω, vgl. ἀπὸ-σω, W. peior-, z. περί, πρό. Eig. naar voren v. plaats en tijd. Vgl. lat. porro voor de toekomst; van te voren TER. Ad. 547, meest log. (en nu) verder, praenestijnisch porōd. Hierbij ook πορσαίνω, -σῆνω vooruit klaar maken.*)
πόρω-θεν, van verre SOPH. Tr. 1004, PL. Prot. 356 c, DEM., PLUT., N. T. Hebr. 11, 13; *comp. πορρωτέρωθεν* ISOGR. 4, 23.

πορσαίνω, = **πορσύνω**, — 1 verzorgen PIND. O. 6, 33, — 2 klaarmaken, bereiden, τί τινα PIND. I 5, 8; *intr. HYMN. Cer. 156.*
(z. πόρρω, vgl. d. befördern).

πόρσιον, *z. πόρρω.*

πόρσιστα, *z. πόρρω.*

πορσύνω (*z. πόρρω*), — 1 klaar maken, in orde brengen, ook: (voor)bereiden *v. kwaan*, τί τινα Γ 411, γ 403, PIND. P. 4, 151, EMPED. 23, 5 D., HDT. 9, 7, AESCH. Ch. 911, *med. Pers. 375, SOPH. O. C. 34, EUR.* — 2 brengen, berichten SOPH. El. 670.

πορτάξ, ακος, ἦ, = **πόρτις**, P 4.

πορτί- = **προτί**, INSCR. *cret. Leg. Gort. 5, 44.*

πορτί-αθθα (*< σπῆ-ιδά*) = **προσ-ούσα**, INSCR. *cret. G. D. 5015, 20.*

πόρτις, ιος, ὁ, ἦ, — 1 jong v. e. dier AESCH. Supp. 42, 313. — 2 kalf E 162, HYMN. Cer. 174, SOPH. Tr. 530, MOSCH. 3, 83.

(z. πόρταξ en πόρις. Vgl. met bet. jong v. e. dier, loot v. e. boom, tak: o.ind. pṛthuka- kind, jong, arm. ori' kalf, jong, lat. pario, ohd. far stier, nld. vaars, lit. perū ik broed. W. per-, verlengd in por-ō- z. W. ΠΠΩ.)

πορτί-τρόφος, kalveren fokkend HYMN. Ap. 21.

πορφύρα, ἦ, — 1 purperslak ARISTOT. — 2 purper als kleur AESCH. Ag. 959. — 3 purperen stof, tapijt AESCH. Ag. 957, PL. Leg. 847 c, PLUT., N. T. Luc. 16, 19. — 4 spec. π. πλατεῖα, = latus clavus v. d. Romeinen POL. 10, 26, 1 PLUT. — 5 roode uniformjas der Rom. soldaten N. T. Mc. 15, 17.

(met πορφύρα < φύρ-ω te verbinden [vgl. πορφύρεος] brandend, gloeiend v. d. kleur. Wrsch. echter is dit slechts volksetym. en is π. een lw. uit het O.)

πορφύρεος, contr. ρούς, ρᾶ, ρούν, — 1 kokend, bruiseind > schuimend, κύμα *e. dgl.* A 482, Φ 326.

— 2 kokend: woelend, somber, ἴρις P 547, νεφέλη P 551, *overdr. θάνατος* E 83. — 3 brandend: (donker)rood, purper(en), αἷμα P 361, φᾶρος Θ 221, τάπητος ο 151, PIND. P. 4, 114, SIMON. 13, 14 ALD., HDT. 1, 50, AESCH. Pers. 317, EUR., XEN., PLUT., LUC., N. T. Joh. 19, 2.

πορφύρεώ, purper kleuren AKUSILAUS 29 D.

πορφυρ-εύς, ὁ, purpervisscher HDT. 4, 151, LUC.

πορφυρευτ-ικός, van den purpervisscher EUR. Iph. T. 263.

πορφύριον, τό, kleine purperslak ARISTOT., THEOPHR.

πορφυρίς, ἰδος, ἦ, — 1 purperen kleed of dek XEN. Cyr. 2, 4, 6, LUC. — 2 een roode vogel AR. Av. 304.

πορφυρίων, ωνος, ὁ, waterhoen AR. Av. 707, ARISTOT.

πορφυρο-ειδής, purperkleurig AESCH. Supp. 529, EUR. Tr. 124.

πορφυρό-πωλις, ἰδος, ἦ, purperverkoopster N. T. Act. 16, 14.

πορφυρό-στρωτος, met purperen kleeden bedekt AESCH. Ag. 910.

πορφύρω, — 1 koken, bruisen *v. d. zee* E 16. — 2 *overdr.* in hevige beweging, ontroering zijn δ 427.

— 3 *vand.* nadenken AP. RH (*die δ 427 πολλά als acc. v. h. object opvatte*). — 4 purperkleurig zijn THEOCR. 5, 125, BION 1, 25.

(met redupl. πορ/φύρω, vgl. ook in o.ind. jár-bhuriti hij siddert, trilt, z. verder φύρω).

ΠΟΡ(Ω), — 1 *aor. ἔπορον*, verschaffen, verleenen, geven A 72, Δ 219, van iets kwaads Ω 30, PIND. O. 13, 17; τινά τινα, aan iets overleveren O. 2, 90, AESCH. Pr. 108, SOPH. O. R. 921; τινά, gelegenheid geven iemd te spreken O. C. 1458. — 2 *perf. p. πέπωκα*, het is bestemd, voorbeschikt; *m. A. c. I. Σ 329, AESCH. Pr. 512, part. πεπωμένος Γ 309, O 209, PIND. P. 4, 61, HDT. 1, 91, AESCH. Ag. 68, SOPH. Ant. 1337, EUR., XEN. Hell. 6, 3, 6, DEM.*
(W. por+ō-, bij W. per- z. πείρω, een weg door iets heen vinden > aan de hand doen, verschaffen, vgl. πορίζω: πόρος en: πορεύω).

πος, INSCR. *arc.-cypr. = πρόσ.*

(oude praep., vgl. lat. pos-t [< pos-ti*], z. ante postidea: antidea in o.lat., lit. pās dicht bij; gr. πρόσ is kruising ποσ+πρου, z. d., geholpen door de ontwikkeling προσι+voocaal > προσ(σ)+voocaal).*
ποσ-άνις, adv., hoe dikwijls (PL.) Ep. 353 d, LUC., N. T. Mt. 18, 21.

ποσα-πλάσιος, hoeveelmaal grooter PL. Men. 83 b.

ποσά-πους, ποδος, ὁ, ἦ, van hoeveel voet? PL. Men. 85 b.

ποσ-αχώς, adv., op hoeveel manieren? ARISTOT., EPICUR. 80 Us.

πόσε, adv. = **ποί**, waarheen? Π 422, ξ 199.

ποσειδ-εών, ὄνος, ὁ, 6e maand v. h. Attische jaar, Dec./Jan. ARISTOT.

ποσθ-αλ-ίσκος, (z. πόσθων) ὁ, een kleine broekman AR. Th. 291.

πόσθη (z. πέος), ἦ, membrum virile AR. Nub. 1014.

πόσθιον, demin. v. πόσθη AR. Thesm. 254, 515, 1188.

πόσθων, ὁ, met groote πόσθη, *spotnaam voor een kleine jongen* AR. Pax 1300, LUC. Lexiph. 12.

ποστί-δεσμός, de voeten bindend PL. Crat. 402 e.

ποσίνδα, παίζω, hoeveel? spelen, waarbij men laat raden hoeveel men in de hand houdt XEN. Hipp. 5, 10.

I. πόσις, ιος, ὁ, „heer“: echtgenoot, man Γ 163, α 15, PIND. P. 9, 51, AESCH. Ag. 600, SOPH. O. R. 459, vgl. Tr. 550 wettige echtgenoot, AR. Th. 901.

(< πόσις, met σ uit de verbogen casus, waar ποσιος > ποσιος werd, z. πλοσιος. Idg. poti-machtig, machthebber: o.ind. pāti-, fem. patnī- = πότινᾶ σσδέο-πονᾶ, alb. pata ik had, lat. potis, pote, potest, comp. potior, potiri, hospes [< *hosti-poti*], got. (brūþ-)faþs bruidegom, lit. pāt(i)s echtgenoot).*

II. πόσις (πίνω, πέπομαι), ἦ, — 1 drank: > drinken T 210, α 150, AESCH. Ch. 578, PL. Theaet. 159 e, XEN., N. T. Rom. 14, 17. — 2 drinkgelag HDT. 1, 172. — 3 *overdr.* N. T. Joh. 6, 55.

ποσο-ποιός, een zekere menigte voortbrengend ARISTOT.

πόσος, interrogativum: hoe groot? pl. hoevele? vgl. ποσο-ῆμαρ Ω 657, AESCH. Pers. 334, PL. Symp. 216 d, N. T. 2 Cor. 7, 11; *pl. PL. Men. 82 c, MEN. Sam. 72 vlg., N. T. Mt. 15, 34.*

*(< ποτ-ο-: idg. q*oti hoeveel? o.ind. kāti hoeveel, lat. quot, bret. pet [*< idg. q*eti-evenals av. çatti*] hoeveel?).*

ποσός, indefinitivum, z. voorg., van een bepaalde grootte of hoeveelheid GORG. 3 D., PL. Phil. 24 c, ARISTOT.

ποσό-της, ἦ, hoeveelheid POL.

ποσώω, tellen THEOPHR.

ποσο-ῆμαρ, in hoeveel dagen Ω 657.

ποσειδωτος, met de voeten gestampt HDT. 1, 66 *orak.*
ποστ-αιος, op den hoeveelsten dag XEN. Cyr. 5, 3, 28.
πόστος, de hoeveelste ω 288, PLUT.; πόστον μέρος; een hoe klein deel? XEN. Cyr. 4, 1, 16.
 (< ποσ(σ)ο-στος: πόσ(σ)ος naar ἑκατοστός en dgl. door haplogogie ontstaan).
πότ = **ποτί**, PIND. fr. 122, 5, bij THUC. 3, 59, 25, THEOCR. 4, 50; 5, 74, INSCR. (dor., el., thess.).
 (π. < ποι, door haplogogie ontstaan in de vaste verbinding met het lidwoord ποτ(ι) τον en vandaar analogisch (zelden) uitgebreid).
ποτά, *indefinitivum*, enclit., eens, soms = ποτέ SAPHO 1, 5. ALD.
πότ-αγε, dor. = πρόσαγε, THEOCR. 1, 62.
ποτ-αγωγιδης, ου, δ, dor. = πρόσαγωγ., naam van de verspieters van Dionysius, „aanbrengers” PLUT. Dion 28, vgl. het volg.
ποταγωγίς, ιδος, ή, = voorg., ARISTOT.
ποτ-αιδω, dor. = προσαιδω, THEOCR. 2, 11.
ποτ-αινιος, 2 soms 3, nieuw > versch PIND. O. 10, 60, BACCH. 16, 51, AESCH. Ch. 1055, Pr. 102, SOPH. Ant. 848.
 (onz.; msch. oorspr. er bij genomen; er bij gekomen > nieuw, uit ποτ(ι)+αινιος: gerundivum bij αἰνῆσαι nemen, z. ook αἰσα?).
ποτ-αμείβομαι, antwoorden THEOCR. 1, 100.
ποτ-αμέλω, dor. = προσαμ., pass. nog daarenboven melk geven THEOCR. 1, 26.
ποταμ-ηδόν, adv., als een rivier LUC. Sat. 7.
ποτάμ-ιος, — 1 aan een rivier wonend of liggend PIND. P. 6, 6, AESCH. Sept. 392, EUR. Hipp. 127. — 2 π. ἵππος, hippopotamus, Nylpaard HDT. 2, 71.
ποταμόν-δε, adv., naar de rivier Φ 13.
ποταμός, ό, — 1 rivier sinds Λ 492, alg. tot N. T. Mt. 3, 6. — 2 ook v. Okeanos, die als rivier werd voorgesteld E 245.
 (< ποτᾶ- v. pet+ā- z. πέτομαι, πίπτω. Semas. vgl. δι-πετής ποταμός II 174, v. d. rivieren met sterk vervul in een bergland. Voor ποτα- vgl. o.ind. patisyāti hij zal omlaag storten, gr. aor. ἐπίπτην).
ποταμο-φόρητος, door den stroom meegesleept N. T. Apoc. 12, 15.
ποταμο-φύλαξ, ό, rivierbewaker PAP.; -ίς, ή, rivierbewakingschip, monitor PAP.
ποτάομαι, ep. en TR.: COM. *iterativum* v. πέτομαι fladderen, vliegen B 462, v. d. ziel λ 222, SAPHO 68, 4, ALCM. 26, 3, TR.: AESCH. Sept. 84, AR. Lys. 1013, Av. 1445, Nub. 319, THEOCR. 29, 30.
ποταπάς — 1 wat voor een, zoodanig als N. T. Mt. 8, 27, dus Luc. 1, 29. — 2 wat een groote Mc. 13, 1, 1 Joh. 3, 1.
 (z. ποδαπός, invloed v. πότες?).
ποτ-αρός, dor. = προσ-αρός, THEOCR. 4, 33.
πότε, *interrogativum*: wanneer? sinds T 227, alg. tot N. T. Mt. 25, 37.
 (st. q^o-z. πόθεν; -τε z. αἴτε, ἔπειτε naast -τα in lesb. ότα, vgl. ἔπειτα, lat. ita, τε van elders onbekend; niet = -τε: lat. que [z. -τε]?).
ποτέ (z. voorg.), *indefinitivum*, enclit., — 1 eens, soms, praegn. eindelijk, eens, voor verleden en toekomst gebruikt B 547 ω Λ 182, alg. tot N. T. Rom. 7, 9. — 2 in vragen en bevelen geeft het (vgl. lat. tandem) een zeker ongeduld of nieuwsgierigheid te kennen... toe eigenlijk bijv. SOPH. O. R. 279, PL. Prot. 324 a. — 3 verzw.: gebruikt om iets algemeener uit te drukken THUC. 1, 13, 27, N. T. I Cor. 9, 7: τίς... ποτε wie... ook maar: — 4

π. μὲν... π. δὲ, nu eens... dan eens PL. Theaet 170.
ποτέομαι, ep. = ποτάομαι, ω 7, HES. Th. 691, ALCAE. 24 ALD., SAPHO 137, 4 ALD., THEOCR. 29, 3.
πότερος, ion. κότερος, — 1 *interrogativum*: wie van beide(n)? sinds E 85, alg., niet N. T. — 2 spec. πότερον, -α... ή evenals lat. utrum... an, eig. wat van beide? A... of B? > (of) A... of B? in rechtstreeksche en afh. vragen sinds PIND. P. 11, 22, alg. tot N. T. Joh. 7, 17. Soms is het 2e lid weggebleven SOPH. O. C. 333. — 3 *indefinitivum*: een van beide(n) PL. Rep. 499 c
 (comp., d.w.z. vergelijking v. slechts twee bij ig. q^o-z. πόθεν, z. osk. putúrúspid n. pl. „utrique”).
ποτ-έρχομαι, dor. = προσέρχομαι; ποτένθης = προσεληθης, THEOCR. 15, 148.
ποτέρω-θι, adv., op welke van beide zijden PL. Phaedr. 263 b, XEN. Mem. 4, 2, 17.
ποτέρως, adv., op welk van beide manieren PL. Gorg. 502 b, XEN. An. 7, 7, 30.
ποτέρω-σε, adv., aan welk van beide zijden XEN. Mem. 4, 2, 17.
ποτ-εχει = ἐξής, onmiddellijk volgend INSCR.: TAB. Heracl. 1, 121.
 (v. ποτ- = προσ-εής).
ποτ-έχω, dor. = προσέχω, THEOCR.
ποτή, ή, het vliegen ε 337.
I. πότη-μα (πέτομαι), τό, vlucht AESCH. Eum. 250.
II. πότημα, τό, drinkhippocr.
 (πίνω; vgl. lat. pōtare met δ).
ποτη-νός, dor. -άνος, vliegend, gevleugeld EPICH. 38 A., PIND. P. 8, 34, AESCH. Ag. 394.
 (vgl. W. petā- s.v. ποταμός, z. I ποτητός).
πο-τήρ, ήρος, ό, drinkbeker EUR. Alc. 756.
ποτήρ-ιον, τό, drinkbeker HDT. 2, 37, AR. Eq. 120, PLUT., LUC., N. T. vaak: Mt. 23, 25, overdr. v. d. lijdensbeker Mt. 20, 22; dem. ποτηρίδιον, MEN.
πο-τής, ήτος, ή, drinken, drank T 306, ι 87.
πό-της, ου, ό, drinker, fem. πότις, COM.; superl. ποτίστατος AR. Th. 735; λύχνος, die veel olie verteert AR. Nub. 57.
I. ποτη-τός, π-ά τά, vogels μ 62.
II. ποτη-τός (door ἔδη-τός), drinkbaar SOPH. Ichn. 268 D.
ποτί, naar, (dicht) bij = πρόσ, Φ 507, PIND. zelden elisie ποτ O. 7, 90, BACCH. 10, 96, AESCH. Sept. 275 eld., SOPH.
 (wrsch. ion. praep. omdat π. bij HOM. nooit apocope, die in het Ion. bijna niet voorkomt, ondergaat. Vgl. ποτ. Voor -τι vgl. ποτί. Verv. zijn av. patiti. o.p. patiyi).
ΠΟΤΙ- in samenstellingen, z. προσ-
ποτ-ίζω, — 1 drinken, laten drinken, τινά τι PL. Phaedr. 247 e, THEOCR. 1, 121, N. T. Mt. 25, 35. — 2 begieten ARISTOT., N. T. 1 Cor. 3, 6. — 3 drinken, τι N. T. 1 Cor. 12, 13.
ποτι-κιγκλισδομαι, snel in zijn heupen wiegen, zich naar iets vlug toedraaien (?) THEOCR. 5, 117.
ποτι-κός, tot drinken geneigd COM., PLUT.
ποτί-κολλος, vastgelijmd, bevestigd PIND. fr. 241.
ποτί-κράνος, π-ον τό, hoofdkussen, kussen THEOCR. 15, 3.
πότι-μος, — 1 drinkbaar HERACL. 61 D., HDT. 8, 22, XEN. Hell. 3, 2, 14. — 2 overdr. λόγος, zacht, vriendelijk PL. Phaedr. 243 d.
πότις, z. πότης.
ποτί-φορος, z. πρόσφορος.
πότιμος, ό, (on)geval, lot, meest ongunstig, praegn.

dood(slot) X 363, PIND. O. 9, 60, BACCH. 5, 158, AESCH. Ag. 762, SOPH. Ant. 860, EUR.

(: πίπτω, W. pet- vgl. ποταμός. Semas. lat. cāsus: cado).

πότνᾶ, ἡ, = **πότνια**, ε 215, ν 391, HYMN. Cer. 118, EUR. Ba. 370.

πότνια, ἡ, — 1 heerscheres, gebiedster, Θρησκ. v. Artemis Φ 470, PIND. P. 4, 213. — 2 **hoofsche aanduiding: v. godinnen** machtig A 551; BACCH. 11, 5, v. d. vrouw uit de heerschende stand: statig, deftig, eerwaardig, μήτηρ E 35, PIND. P. 9, 55, HDT. 9, 97 als EN: de Erinyen, νίκη 8, 77 orak., AESCH. Sept. 152 Ἡρα, Ch. 722 χθών vgl. SOPH. Ph. 394, EUR., HEROND. 3, 97, v. d. Muzen. (z. I. πόσις, πότνια > δέσ-ποινα en > πότνᾶ).

ποτινάδες, αἱ, — 1 de „Πότνια” uit- of aanroependen, van de Bacchanten, EUR. Ba 664. — 2 van de Eumeniden = **πότνιαι**, EUR. Or. 318. **ποτινάομαι**, de „Πότνια” aanroepen: vand. aanroepen, bidden PLUT. Caes. 63, LUC. (z. ποτινάδες 1). **ποτ-όδω**, lacon. = **προσώζω**, naar iets rieken AR. Lys. 206.

πότ-ορθρος, dor. = **πρόσορθρος**, als adv., tegen den morgen THEOCR. 5, 126.

πότος, drinkbaar AESCH. Ag. 1408: Ntr. subst.: — 1 drank, A 470, ι 354, HDT. 5, 34, AESCH. Pers. 615, SOPH. Ph. 292, PL. Prot. 334 a, (N. T.). — 2 vocht, water SOPH. Ph. 21, 1461.

πότος, δ, dronk, drinkgelag, feestmaal LYS. 16, 11, PL. Symp. 176 a, AESCHIN., N. T. 1 Petr. 4, 3.

ποττώ, ποττώ, enz., z. **πότ**.

ποῦ, interrogativum, — 1 waar, sinds E 171, alg. tot N. T. Mt. 2, 2; vaak met partit. gen. — 2 > waarheen N 219. — 3 hoe (= πώς) SOPH. Ai. 1100, EUR. Ion 528.

(st. q^o- z. πόθεν; ποῦ daarbij de gen. ntr., oorspr. oude adnominale gen.: van welke plek?).

πόω (z. voorg.), enclit., indefinitum: — 1 ergens, sinds Z 330, alg. tot N. T. Hebr. 2, 6. — 2 **verw.: modaal of logisch: wel**, soms, misschien, **dunkt me**, praegn. ongetwijfeld; bij getallen: ongeveer A 178, σ 7 alg. vgl. PL. Phaed. 62 e, N. T. Rom. 4, 19. Vaak na εἰ, ἐάν e. dgl.

ΠΟΥΛΥ- in samenst. z. **πολυ-**.

πούλυς, z. πολύς.

πούς, ὁ, ποδός, — 1 voet, poot v. mensch en dier, sinds A 591 alg. tot N. T. Mt. 18, 8. **N.B.** πίπτειν μετὰ ποσὶ γυναικός, geboren worden T 110. — 2 gang I 523. — 3 voet, uitlooper, einde, v. dingen: B 824 v. e. berg, XEN. Mem. 2, 1, 30, v. e. tafel. — 4 schoot v. h. zeil ε 260, κ 32. — 5 π. ξύλινος, houten been: stelt HDT. 9, 37. — 6 als maat: 31 cM HDT. 2, 149, alg. tot PAP., (N. T.). — 7 **Spec.: in versch. uitdrukkingen** ἐκ ποδὸς ἐπεσθαι, op den voet volgen POL.; ἐκ ποδῶν εἶναι, uit de voeten, uit den weg gaan HDT. 6, 35; (ἐν ποσὶ) ἐν ποσὶ voor de voeten HDT. 3, 79; > overdr. aanwezig, tegenwoordig SOPH. Ant. 1297; ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν, voet voor voet terugwijken XEN. An. 5, 2, 32; κατὰ πόδα(ς), op den voet, zoo snel mogelijk HDT. 9, 89, XEN. Mem. 2, 6, 9; πρὸ ποδῶν, voor de voeten, aanstaande, tegenwoordig PIND. I. 8, 13 = πρὸς ποσὶν SOPH.; ὑπὸ πόδα τίθεσθαι, den voet op iets zetten: verachten PLUT.; ὡς ποδῶν ἔχει (τάχιστα), zoo snel hij maar kan HDT. 6, 116, PL. Gorg. 507 d.

(dor. πόος < pōd-s en gen. ποδός regelm.; att. πόος een analogievorm naar οὖς en naar de in het gehoor liggende afwisseling οὐ νόορ -ς en ο

elders, vgl. δούς: δόντος, hetzelfde bij ὀδοῦς: ὀδόντος. Verw. o.i.nd. pāt, acc. pād-am, gen. pad-as, arm. otn, lat. pēs, gen. pēdis, got. fōtus = nld. voet).

πο-ώδης, gelijk aan gras ARISTOT.

πραῖμα (πράττω), τό, ion. πρήγμα. Beteekenis:

I. handeling: — 1 daad PIND. O. 13, 75, TR.: SOPH. Ant. 239. — 2 **praegn. πράγμα(τα) παρέχειν** τι, iemd moeielijkheden, last bezorgen e. dgl. Vgl. HDT. 7, 147, PL., XEN. An. 4, 1, 17 en 22. — 3 **zaak**, aangelegenheid, bezigheid, kwestie; spec. π-τά (handels)zaken enz. ANTIPHON 76 D., praegn. zaak van gewicht of belang HDT. 6, 63, alg. tot N. T. Mt. 18, 19; v. e. persoon: aanzien HDT. 8, 100, 3, 132. **Spec. πρήγμα ἐστὶ** (vgl. lat. opus est, „het is zaak”), het is zaak, -noedig, -nuttig, -geraden HDT. 1, 79; 7, 12, — 4 **vervaagd: ding** alg. **N.B.** οὐδὲν πρήγμα ἐστὶ τι καὶ τι, A heeft niets met B te maken HDT. 5, 84. **Daarna in versch. richtingen gespecialiseerd: — 5 π-α**, macht, rijk, regering HDT. 3, 137, AESCH. Pers. 714, EUR. Hel. 286 DEM., POL., PLUT. — 6 strijdmacht HDT. 7, 48. — 7 vermogen PLUT. **II. onpersoonlijk: voorval: — 8** gebeurtenis: μέλλον πρήγμα, noodlot HDT. 3, 43 alg. tot N. T. Luc. 1, 1.

III. — 9 toestand (vgl. πρᾶττω, intr.: het . . . maken) PL. Ap. 20 c, XEN. An. 2, 1, 16.

πραῖμα-εἶα, ἡ, — 1 bezigheid PL. Phaed. 64 e, Gorg. 453 a, ISOCR. 5, 7, tot N. T. 2 Tim. 2, 4 v. dagelijksch werk, — 2 „zaak”, kwestie bij een onderhoud, bespreking PL. Crat. 408 a. — 3 verhandeling, werk, geschrift, wetenschappelijke behandeling ARCHYT. 4 D., spec. geschiedwerk POL., PLUT. — 4 staatsbestuur PAP.

πραῖματει-ώδης, als ernstige bezigheid PL. Parm. 137 b.

πραῖματ-εὔομαι, ion. πρηγμ., aor. med. (pass. HDT. 2, 87), — 1 zich met iets bezighouden, τι, moeite voor iets doen HDT. 2, 87 wetenschappelijk behandelen ARCHYT 4 D., PL. Prot. 361 d. — 2 maken, vervaardigen, samenstellen, vooral van literaire werken PL. Ap. 22 b pass., POL., PLUT. — 3 zaken doen PLUT., N. T. Luc. 19, 13. — 4 in staatsdienst-, beambte zijn PAP.

πραῖματευ-τής, οὐ, ὁ, — 1 handelaar PLUT. 525 a. — 2 beambte PAP.

πραῖματ-ιός, in zaken ervaren — 1 alg. ervaren, deskundig POL., CIC. — 2 in rechtszaken: subst. rechtskundig adviseur PAP., QUINT. — 3 in regeeringszaken: politicus POL.; beambte PAP. — 4 de daden, feiten kennend (en in hun causaal verband beschrijvend), „pragmatisch” POL. — 5 energiek; zich in daden uitend; subst. man van de daad POL.

πραῖματ-ιον, τό, „zaakje”, kwestietje AR. Nub. 197.

πραῖματο-δίφης, ου, ὁ, hij, die processen zoekt AR. Av. 1424.

πραῖματο-ειδής, kwestieus, moeielijk HIPPOCR.

πραῖματο-κοπέω, onrust stoken, oproer veroorzaken POL.

πραῖματ-ώδης, = **πραγματσειδής**, moeielijk ISOCR. 10, 2, DEM. 19, 270.

πράγος, τό, Dicht. = **πράγμα**, PIND. N. 3, 6, AESCH. Sept. 2, SOPH. Ai. 21 daad, O. C. 1153 zaak, ding (AR. Lys. 706).

πραεώς, adv. van πραεός, z. d.

πρακ-τῆρ, ἦρος, ὁ, ep. πρακτῆρ, — 1 vollbrenger,

ἔργων, I 443. — 2 handelaar, koopman ὁ 162.
πρακτήριος, succesvol Aesch. Supp. 523.
πρακτικὸς, — 1 bedrijvig, bezig, in de practijk AR. Eq. 91, PL. Polit. 258 e, POL. — 2 succesvol, energiek POL.
πρακτορ-εἶον, τό, ambtsgebouw v. d. **πράκτωρ** PAP.; — **τορικά**, τά, inningskosten PAP.
πράκτωρ, ὁρος, ὁ, — 1 volbrenger, dader SOPH. Tr. 251. — 2 die de straf „invordert“: wreker Aesch. Ag. 111, ANTIPH. 3 β, 6, SOPH. El. 935. — 3 beul n. t. Luc. 12, 58. — 4 spec.: *iii* Athene *ontwaanger der belastingen, een magistraat* DEM. 25, 28; *deurwaarder* PAP.
πράμος, ὁ, = **πρόμος**, AR. Th. 50.
 (α < γ, vgl. met γ got. *fruma* eerste, lit. *prīmas* eerste).
πρᾶν, adv., dor. = **πρῶην**, vroeger, onlangs THEOCR. 2, 115.
πρᾶνής, dor. en att. = **πρηνής**.
πράξι-κοπέω, list gebruiken of een plotselinge aanval ondernemen tegen, τι(να) POL.
πράξι-μος, in te vorderen POL., PAP.
πράξις (πράττω), ἡ, **πρῆξις**, — I. 1 „handels”zaak, onderneming, aangelegenheid, κατὰ πιν γ 72, ἰδίη γ 82, HYMN. Ap. 397, n. t. Rom. 12, 4, MEN. Georg. 6. — 2 *praegn.* goede zaak: voordeel, profijt κ 202, PIND. O. 81, 7 φίλα, BACCH. 5, 163, Aesch. Ch. 814. — 3 afloop PIND. P. 9, 68; vervullen Aesch. Pers. 739. — 3 het zich bezig houden met, bezigheid; > handeling, daad THUC. 6, 88, 5, SOPH. O. R. 895, PL. Gorg. 450 d, n. t. Mt. 16, 27. — 5 daad, als reël feit, pl. = „realiteit” PL. Phaedr. 271 e, XEN. — 6 *praegn.* het daadwerkelijk ingrijpen, onderneming > list, verraad POL. — 7 (:intr. εἰ πράττειν e. dgl.), toestand, lot HDT. 3, 65; Aesch. Pr. 695, SOPH. Ai. 790. — II. 8 het invorderen PL. Prot. 328 b, PAP.
πράο-νως, adv. van **πράφους**, zachtmoedig AR. Ran. 856.
πράος, z. **πραῦς**.
πράο-της, ἡ, zachtheid, v. **γemoed** PL. Symp. 197 d, DEM. 24, 51, POL., PLUT.
πραπίδες, αἱ, — 1 eig. = **φρένες**, middelrif A 579. — *Vand.*: 2 hart X 43, Ω 514, HES. Th. 608, PIND. P. 4, 281. — 3 geest, verstand A 608, PIND. P. 2, 61, Aesch. Ag. 802, EUR. Ba. 999 *sing.* I (< q*pp-, W. *q*ere+p-*: o.ind. *kpp-* vorm, schoonheid, av. *kəhrpəm* vorm acc., lichaam, arm. *orovain* buik, lat. *corpus*, ags. *hrif* baarmoeder, mid-hrif = ndl. *middelrif*, z. ook o.pr. *kērmens* lichaam, o.b. *ērēvo* buik, vgl. W. *q*er-* in o.ind. *kḗrōti* hij maakt).
πρασιά, ἡ, ep. ἡ, — 1 tuinbed η 127, ω 247. — 2 tuin, moestuin LUC. — 3 *overdr.* afdeling n. t. Mc. 6, 40.
 (: *πράσον* als omlýsting v. tuinbedden).
πράσι-μος, te koop, veil PL. Leg. 847 e, XEN. Cyr. 4, 5, 42.
πράσι-μοχθός, die zijn harde arbeid voor geld verkocht heeft EUR.? POL.
πράσι-νός, lookgroen, geelgroen ARISTOT., PLUT.
πράσι-ος, = *voorg.*, PL. Tim. 68 e.
πράσις, ἡ, ion. **πρησις**, — 1 het verkoopen, verkooper HDT. 1, 153, PL. Soph. 223 d, HYPÉR., Aesch. In. 115, PLUT., LUC., PAP. — 2 pacht PAP. — 3 kop-, pachtcontract. PAP. — 4 girobankcontract PAP.
πρασο-ειδής, lookachtig HIPPOCR.
πρασο-κουρίς, ἴδος, ἡ, een rups, die look en

andere moeskruiden afvreet ARISTOT., THEOPHR. (*κείρω*, vgl. *κουρέσις*).
πράσον, τό, look, prei AR. Ran. 621, COM., THEOPHR.
 (< idg. *prso-*, > *regelmatig* **πάρσον*, **πάρσον* in *παρρ-άσιον* en *πρά(σ)ιον*: lat. *porrum*).
ΠΡΑΤΤΩ (ᾶ), f. **πράξω**, enz.: *perf. tr.* **πέπρωχα** (z. *ben* II) en *XEN.* Hell. 1, 4, 2 ook *πέπρωγα*. — **Gebruik**: I. **Trans.** — 1 doorklieven, varen door ἄλα ι 491. — 2 een stuk, een weg afleggen, ὄδοιο Ω 264, γ 476. — 3 *tr.* afleggen > voltooiën, κέλευθον Ξ 282, ν 83. — **vand.**: 4 volbrengen, tot stand brengen, **verrichten**, doen, *praegn.* iets moeilijks bereiken, verkrijgen (> verschaffen τινι SOPH. Ai. 446), Σ 357, ἔργον τ 324; gedaan krijgen PL. Ap. 33 a, Phaedr. 232 d, XEN., *alg. tot* n. t. Act. 26, 26. **Constr.** *τινά τι*, iemd iets (aan)doen, *soms* *τινί τι*, vgl. *ποιέω*. — 5 veroorzaken, bewerken HDT. 5, 114, ANDOC. 3, 6, DEM. 3, 7. — 6 handel drijven, zaken regelen XEN. Mem. 2, 9, 4. — 7 in de politiek iets doen, v. *staatszaken* PL. Symp. 216 a, Ap. 31 d. — 8 *spec.* (verkoopen) verraden, in handen spelen, *τινι τήν πάλιν* POL.; *praegn.* afmaken, dooden Aesch. Ch. 440. — II. **Intr.** (*wrsch. oorspr.* handelsuitdrukkingen: zaken doen >), **het** (goed enz.) **maken**, zich in een . . . toestand bevinden (*perf. dan* **πέπρωχα**), **m. adv.**: εἰ *enz. of* *χρηστόν τι* AR. Al. 341, PIND. P. 2, 73, HDT. 1, 42; 6, 94, TR.: Aesch. Sept. 4, THUC., ANTIPH. 2, 6, PL., n. t. Act. 15, 29. — III. **invorderen**, v. *geld*: π. *τινά τι*, iets van iemd, *act.* PIND. O. 3, 7, P. 9, 104, HDT. 3, 58, XEN. An. 7, 6, 17 n. t. Luc. 3, 13; *med.* voor zich opeischen, vragen PIND. O. 10, 30, HDT. 2, 126, THUC. 4, 65, 4, TR., PL. Prot. 328 b, AR. Th. 843.
 (W. *per+a-* z. *πέρων* [vgl. SOPH. El. 1506] en *πιπράσκω*; + κ, vgl. INSCR. *πράκος* strafbaar; π. *wijst ook op* **πράκ-ω*. *Semas. oorspr.* door een ruimte heen komen; > een zeëngte oversteken voor handel; z. *περάω* > handelen).
πρά-τέος, adi. *verb.* v. **πιπράσκω**, verkoopbaar, veil PL. Leg. 849 c.
πρά-τήρ, ἦρος, ὁ, ion. = **πρητήρ**, verkooper PL. Leg. 915 d, ISAE. 10, 24; = **-της**, ὁ, ISAE., HYPÉR.
πράτιστος, z. **πράτος**.
πράτος, adi. *verb.* v. **πιπράσκω**, verkocht SOPH. **πράτος**, dor. = **πρώτος**, z. d., CORIN. 5, 71 ALD., AR. Ach. 743 (?), INSCR. *dor.* en *boeot. superl.* **πράτιστος**, THEOCR. 1, 77.
πράττω, att. = **πράσσω**, z. d.
πράυ-μητις, ἰος, zachtzinnig, genadig PIND. O. 6, 42.
πράυν-σις, ἡ, verzachting, bedaring ARISTOT.
πράυντι-κός, geschikt om te verzachten ARISTOT.
πράυνω, ep. ion. **πρηνώ**, zacht maken, zacht stemmen, kalmeeren HYMN. Merc. 417, HES. Th. 254, HDT. 2, 25, Aesch. Pers. 190, SOPH. Ph. 650, PL. Menex. 247 d, XEN., ISOCR., POL.
πραῦς, att. m. en ntr. op-ος-ον (ᾶ of ᾰ) *enz.*, jem. op-εία, ion. **πρηῖς**, adv. *meest* **πράως**, zelden **πράεως**. *Compar.* ion. **πρηῖτερος** HDT. 2, 181; att. -ότερος PL. Crit. 49 b, -ότατον Phaedr. 116 e. — 1 **zacht**, liefelijk, vriendelijk, ook *overdr. van alles, wát een zachten vriendelijken indruk maakt*, σέλας HYMN. 7, 10, π. *ἀστοίος* PIND. P. 3, 71, HDT. 2, 181, PL. Phaedr. 243 c, n. t. Mt. 5, 5. — 2 **tam**, v. *dieren* XEN. An. 1, 4, 9. — 3 *overdr.* gematigd PL., XEN. An. 1, 5, 14, n. t. 1. Petr. 3, 4.
 (W. *präi-*, *kortste phase prä-* en *präi-*, o.ind.

prē-mán- m. liefde, *prī-nēti* hij maakt blij, stelt tevreden, *o.ier. riar* wil, wensch, *got. frjōn* liefhebben, *frjōnds* = *ndl. vriend*, *o. d. prijati* zorgen voor, *prijatelj* vriend. — *Gr. πρᾶν-ος* > *πρᾶος* naast *πρᾶν-ος* [φραυ] > *πρᾶός*.

πρᾶν-της, ητος, ἡ, zacht(moedig)heid N. T. 2 Cor. 10, 1.

πρέμνον, τό, — 1 boomtrunk LYS. 7, 19, AR. LYS. 267, AR. PH., POL. — 2 *overdr. πράγματος* AR. Av. 321.

(< *q*rem-no-* = *cymr. prenn* boomtrunk).

πρεπόντως, adv. part. praes. v. πρέπω, betamelijk, passend, schoon PIND. O. 3, 9, AESCH. Ag. 687, (EUR.) Rhes. 202, PL. Symp. 198 a.

πρεπ-τός, adi. verb. v. πρέπω, uitstekend, schitterend AESCH. Eum. 914, SOPH. Ich. 322, AR. LYS. 1276.

ΠΡΕΠΩ(έ), — 1 dóór-dringen, *v. reuk* AESCH. Ag. 1311. — 2 (*visueel*) (*eig. zich naar voren dringen, doordringen*): opvallen, uitsteken, zich onderscheiden, *ἔπρεπε διὰ πάντων* M 104, σ 2, AESCH. Pers. 431, Ch. 12, vgl. SOPH. El. 664, *verzw.* > zichtbaar zijn, zich vertoonen. — 3 uitblinken, schitteren PIND. P. 10, 67, AESCH. Sept. 390, Pers. 389. — 4 met *dativus* (*vrsc. analogisch naar*: gelijk zijn aan [*>* er uitzien als *met nomin.*]) gelijk op, *τινι* PIND. P. 2, 38, AESCH. Supp. 301; *vaak met inf.* (*wat ook op 2 kan slaan*) AESCH. Supp. 719. — 5 opvallen, *spec. opvallend goed zijn, v. kleeding* goed zitten (= „passen”), *v. handelingen* goed staan, sieren, *verzw.* > *passen, betamen* (vgl. *lat. decoran: decet*), *aanw. abs. of m. dat. (evenals προσ-ῆκει)*, *later ook m. acc. sinds* BACCH. 18, 12, (*zeer zelden m. gen.* SOPH. Ai. 534, PLUT. Caes. 14); *soms persoonlijk* PIND. I. 4, 16, SOPH., EUR. Alc. 512(?); *meest impers.*: het past THEOGN. 235(?), PIND. P. 5, 43 HDT. 4, 139, AESCH. Ag. 483 *τινι*, Supp. 195, SOPH., EUR., PL. Phaed. 61 c, N. T. Mt. 3, 15. *Bij het gesubstantiveerde part. ntr. ook m. gen.*: THUC. 3, 59, 26, SOPH. Ai. 534.

(W. *prep-*: vgl. *arm. erevim* ik vertoon mij, word zichtbaar, *erevak* vorm, gezicht, *o.ier. richt* vorm, *ohd. furben* blinkend-, schoon maken. *Msch. gebroken reduplic. of causat. met p* bij W. *pere-door-dringen*?, *z. πείρω*, vgl. *bov. I en 2*).

πρεπ-ώδης, betamelijk, passend AR. Pl. 793, PL., XEN. Mem. 2, 7, 10, LUC.

πρεσβᾶ, ἡ, fem., oud, eerwaardig E 721, slechts γ 452 v. e. *sterfelijke vrouw*.

(< *πρεσβ-(a)ᾶ, fem. bij πρέσβυς*).

πρεσβ-εία (πρέσβυς), ἡ, — 1 eer en eerbied voor den ouderdom AESCH. Pers. 4, PL. Rep. 509 b. — 2 gezantschap, gezanten THUC. 1, 72, 26; 4, 118, 7, PL. Rep. 422 d, N. T. Luc. 14, 32.

πρεσβ-είον, τό, ep. ion. πρεσβήιον, — 1 eergeschenk aan den oudere of oudste © 289, SOPH., PL. Gorg. 524 a, DEM. — 2 recht van den oudste („eerstgeboorterecht”) bij de verdeeling v. e. *erfenis* DEM. 39, 29.

πρεσβει-όω, eeren LYCOPHR. 1265.

πρεσβειρά, ἡ, = **πρεσβᾶ**, HYMN. Ven. 42, AESCH. fr. 175, EUR. Iph. T. 963, *comisch* AR. (LYS. 86) Ach. 883.

(vgl. *s.v. βουβῶν* en vgl. *πείρω* en *synon. γέρον*; *γέραιρα*).

πρεσβευ-μα, τό, gezantschap EUR. Sup. 173 *pl.*, PLUT. Timol. 9.

πρεσβεύς, z. πρέσβυς.

πρεσβευ-σις, ἡ, gezantschap THUC. 1, 73, 6.

πρεσβευ-τής, οὔ, δ, gezant, *pl. gew. πρέσβεις*, *z. πρέσβυς*, *doch ook ευταί*, THUC. 8, 77, 4; 86, 14; gezant THUC. 5, 4, 35, DEM.

πρεσβεύω, 1 intr.: — 1 de oudste zijn THUC. 8, 55, 7, SOPH. O. 1422, PL.; *van twee*: ouder zijn dan, *τινος* HDT. 7, 2, DIO. — 2 *intr.* den voorrang hebben, voorgaan (voor, *τινος*) SOPH. Ant. 720, PL. Leg. 752 e. — 3 *vand.* beheerschen, *τινος* SOPH. Ai. 1389. — **Tr.**: 4 (als oudste) eeren, voor laten gaan AESCH. Eum. 1, SOPH. Tr. 1065, EUR., Pl. Symp. 188 c; *ook pass.* AESCH. Ag. 1300 *eld.* — 5 *alg.* behandelen, voor iets zorgen, *τι* MEN. Perik. 260, LUC. II 6 gezant zijn, onderhandelen EUR. Heracl. 479, AR. Ach. 610, PL. Charm. 158 a, N. T. 2 Cor. 5, 20; *med.* THUC. 1, 31, 5. — 7 *tr.* als gezant behandelen, *τι* ANDOC. 3, 23, ISOCR. 4, 177; *pass.* DEM. 19, 19. — 8 *med.* gezanten zenden THUC. 1, 67, 29, PL. Leg. 698 d.

(*v. πρεσβύ-*: *πρέσβυ-*).

πρέσβη, fem. v. πρέσβυς AESCH. Supp. 727.

πρεσβ-ήιον, τό, ion. = **πρεσβείον**.

πρεσβηίς, ἰδος, ἡ, τιμή, de eer, die den oudste toekomt: hoogste eer HYMN. 28, 3.

πρέσβ-ις, ἡ, ouderdom HYMN. Merc. 431, PL. Leg. 855 d.

πρέσβ-ιστος, superl. bij πρέσβυς, de meest geëerde HYMN. 29, 2, AESCH. Sept. 390, (PL.) Loer. 104 b.

πρέσβος, τό, voorwerp van vereering AESCH. Pers. 623.

πρεσβυ-γένειᾶ, ἡ, ion. -η, eerstgeboorte HDT. 6, 51, PLUT.

πρεσβυ-γενής, — 1 eerstgeboren Λ 249, EUR. Tr. 593. — 2 *alg. oud* CRATIN. bij PLUT.

πρέσβυς, z. πρέσβᾶ, πρέσβη, compar. -ῦτερος, -ῦτατος; daarnaast πρεσβευ- in πρεσβηίς HES. Sc. 245, πρεσβέου LYCOPHR. 1056 I. — 1 de oudste, (de) oude man PIND. P. 4, 282, AESCH. Ag. 184, SOPH. Ph. 562, EUR.: *pl.* eerwaarde mannen AESCH. Pers. 840. — **Compar.** ouder, oudst, *comp.* Λ 787, *superl.* Z 24, PIND. O. 9, 90; 7, 74, HDT. 6, 107, AR. Ran. 18, PL. Gorg. 461 c, MEN. Sam. 22, N. T. Luc. 15, 25. — 2 *compar.* eerwaardiger, heiliger Λ 787 *z. d.*, Δ 59, HDT. 5, 63. — 3 *eerder*, ouder HDT. 2, 2. — 4 *verzw.* grooter, gewichtiger (vgl. *lat. antiquius habere: ante*) THUC. 4, 61, 32, SOPH. O. R. 1364, PL. Symp. 218 d. — **II gezant; sing. zelden:** AESCH. Supp. 727, AR. Ach. 93 (*gen. πρεσβέως v. πρεσβέως*), *elders* πρεσβευτής; *pl. steeds πρεσβέτις, alg.* THUC. 1, 24, 30 *enz.*, PL.

(*dial. vormen: boeot. πρισιγεις, cret. πρσιγυτις, argiv. πρσιγυτις* = *πρεσβείων wijzen op een oud: pres-+g*eis-πρσιγυτις* HES. Sc. 245 *op een langere phase pres-g*eu-*; *het laatste deel is het nomen waarvan βοῦς de o-phase vormt (z. d.)*, vgl. *o. ind. purō-* [= *gr. πάρος*] *gava-* [*eig. vooraanstaappend rund, spec. de stier, die een span ossen voorafging*], *πρεσ-* *msch. in samenstelling* < *prres- e-phase, waarbij πάρος (z. d.) o-phase is. Semas. voorganger* > oudste, ouder, *abs. oud en* > woordvoerder, gezant).

πρεσβυτέρ-ιον, τό, vergadering of raad der oudsten N. T. Luc. 22, 66.

πρεσβύτεροι, οἱ, bestuur v. verscheiden bonden PAP.; *spec. de „ouderlingen”* N. T. Mt. 16, 21 *en bij de Christenen* Act. 11, 30.

πρεσβύ-της, ου, δ, grijsaard AESCH. Eum. 641, EUR., AR. Nub. 358, PL. Symp. 207 d.

πρεσβυτικός, voor of van den ouden man PL. Leg. 685 b.
πρεσβυτικός, **ιδός**, **ή**, fem. bij πρεσβύτης, oude vrouw AESCH. Eum. 1027, LYS. 1, 15, EUR., PL. Hipp. mai. 216 a, AESCHIN.
πρεσβυτο-δόκος, ouden opnemend AESCH. Supp. 666.
πρευμένειά, **ή**, toegenegenheid EUR. Or. 1323.
πρευμένης, zacht(moedig), genadig AESCH. Pers. 609, adv. 220, EUR. Tr. 739 comp.
 (< πρη-μενης: πρᾶσις, ion. woord).
πρηγμα, eng. ion. = πρᾶγμα.
πρηγορών, **ώνος**, **δ**, ook = **πρηγορέων**, *kror* v. vogels AR. Eq. 374, AV. 1113.
 (< προ-ηγ.: ἀγείω).
πρηδών, **ονος**, **ή**, ontsteking NIC. Th. 365.
πρηθώ, — 1 blazen, tr. II 350; blazen in, τ β 427, AP. RH. — 2 aanblazen: aansteken B 415, πυρός, met vuur.
 (praes. op -θω, z. πίμπρημι).
πρηχτήρ, **ήρος**, **δ**, = **πράκτηρ**, I 443, § 162.
πρημαίνω, — 1 heftig blazen AR. Nub. 336. — 2 van boosheid blazen HEROD. 7, 98; = **πρημονάω** 6, 8.
 (als v. *πρη-μων: πίμπρημι).
πρηνής, dor. en att. πρᾶνής, — 1 voorover, teg. ὄπτιος Z 307, A 179, (EUR.) Rhes. 797, N. T. Act. 1, 18. — 2 aan den voorkant bij menschen, aan den achterkant bij dieren ARISROT. — 3 steil omlaag XEN. An. 4, 8, 28, Hipp. 8, 6, THEOPHR. (π.: idg. prä- zooals lat. prō-nus: ig. prōjō, vgl. πρῶ. Voor idg. prä vgl. de locat. lat. prai- (oud), praes. De no-stam in HESYCH. πρᾶνόν πρᾶνές. Dezelfde tegenstelling prä: prō in πρηών: πρῶων uitlooper, kaap).
πρηξίς, **ή**, ion. = πρᾶξις.
πρησις, **ή**, ion. = πρᾶσις, verkoop HDT. 1, 153.
πρησιμα, τό, een ontstoken deel HIPPOCR.
πρησσω, ep. ion. = πρᾶσσω.
πρηστήρ, **ήρος**, **δ**, — 1 „blazer“- stormwind, wervelwind HERACL. 31 D., AR. Lys. 974, ARISTOT.; hoos: stortvloed EUR. — 2 blaasbalg ANAXIMANDR. 21 D., AP. RH. — 3 „brander“: bliksemstraal HES. Th. 846, HDT. 7, 42, XEN. Hell. 1, 3, 1, PLUT.
πρηστις, z. πρᾶστις.
πρητήριον (πιρᾶστικῶν), τό, ion., verkoopplaats: markt HDT. 7, 23.
πρηῦνω, ep. ion. = πρᾶῦνω.
πρηῦς, ion. = πρᾶῦς.
πρηών, **ώνος**, **δ**, vgl. πρ(ω)ών, uitlooper: kaap HES. Sc. 437, CALL.
 (< πρᾶ-σαν, z. πρηγής).
πριασθαι, slechts aor. ἐπριάσθην, conj. πρίωμαι AR. Ach. 812, opt. πριαίμην eng. (z. verder. ὠνέσθαι), koopen α 430, PIND. P. 6, 39, EPICH. 93, 2 A., overdr. HDT. 1, 60, THUC. 6, 98, 28, SOPH. Ant. 1170, LYS. 19, 21, EUR., PL. Ap. 26 e, MEN. Perik. 26, niet N. T.
 (πρια- < idg. q*ria- ο q*ri-, naast nog kortere phase q*ri-: a.ind. κρηᾶτι hij koopt, o ier. crenid hij koopt, o lit. krieno koopprijs voor de bruid, o.russ. křimuti koopen).
πριγκιτες, oi, lat. principes POL. 6, 21, 7.
πρίω, = **πρίω**, zagen, splijten PL. Theag. 124 a, N. T. Hebr. 11, 37.
 (wrsch. op grond v. d. vormen met πριω- v. πρίω gevormd).
ΠΡΙΝ(Ι), vgl. cret. (TAB. Gortyn. 7, 40: 1 x) πρῆιν; ἴ εν ἴ bij HOM. bijv. I 403. Adv.: voor, eerder, nooit v. plaats, wistluitend van tijd. Reeds bij HOM.

vaak met het (demonstrativum >) lidwoord τό verbonden, — 1 eerder ten opzichte van het heden = vroeger, voorheen of ten opzichte van het verleden: eerder, (nog) daarvoor; T 328, E 135, PIND. I. 7, 68, P. 11, 39 met τό, HDT. 1, 129 met τό, AESCH. Pr. 964, 443 met τό, SOPH. O. R. 259, EUR., PL. Rep. 547 c, niet N. T. — 2 ten opzichte van de toekomst: vroeger, eer(der) A 29, I 250. — 3 eerder m. gen. comparat.: eerder dan > νόορ als praep., πρίν ὄρας PIND. P. 4, 43. — Spec.: Ut: ik deed B, (doch) ik deed A eerder (πρίν) of ik deed A eerder (πρίν), ik deed B kan een nieuwe eenheid groeien: ik deed A eerder (πρίν) dan (ἤ) ik B deed en ik deed A νόορ (πρίν) (den tijd), toen (= „dat“) ik B deed; zoo ontstonden (a) πρίν ἤ en (b) πρίν ὄρας. Doch juist zooals het Nederlandsch zegt: ik deed A voor (= voor-dat) ik B deed, kan het Gr. ook (c) alleen πρίν = voor-(dat) gebruiken. — Ook kan de tijdsverhouding van twee infinitivi (beide afhankelijk van een ww. als ik besloot, wilde e. dgl.) door πρίν nader bepaald worden, hetzij de (latere) hoofdzin bevestigend, hetzij bij ontkennend is, bijv. H 480, οὐδέ τις ἔτλη (πρίν) πιεῖν, πρίν λείψαι ὑπερμενεί Κρονίωιν (dit is geval e boven); ook πρίν ἤ m. inf. (= geval b boven) komt voor bij HOM., HDT. en HIPPOCR. Daaruit ontwikkelde zich de „constructie van πρίν m. inf.“: bij HOM. nog even goed bij ontkennende (A 98) als bij bevestigende (B 348) hoofdzinnen, dit laatste bij HDT., ATT., (N. T.). Deze „constructie“, als zoodanig opgevat, moest bij ongelijk subject in hoofd- en bijzin vanzelf leiden tot een A.c.I. na πρίν (na bevestigende hoofdzinnen), in het Att. tot zelfs in het N. T. in volkomen levend gebruik: Mt. 26, 34, Joh. 8, 58.
Daarnaast staan de verschillende constructies, die bij AN besproken zijn (HDT., ATT., N. T. slechts na negatieve hoofdzinnen!): (a) **indic.** bij feiten, (b) **conjunct.** met of zonder ἐν(χέν) bij eventualiteiten, voorwaarden e. dgl. na een h.o. of t.j.d. in den hoofdzin en vaak ook na een historischen tijd als in de oratio obliqua, (c) **zelden optat.** na een histor. tijd, bijv. Φ 580. — Πρίν γ' ὄτε sinds HOM., M 437, πρίν γ' ὄτ' ἐν met conj. na ontkennenden hoofdzin I 488.
 (in versch. talen een element pri- voor(aan), vgl. lat. prior [< priōs-]; korte stam v. dezen comp. [zooals mag-is: maior < mag-ids-] is pri-is- > pris in lat. pris-cus, primus < pris-mo-, paelign. prismu „prima“, lat. pristinus; andere comp. paelign. pritrom naar voren, verder. Dit pri-+v zooals vv: vñv. Idg. pri is loc. sing. v. st. per-, die ook in het Gr. vele adv. heeft gevormd: z. πρῶ, ook loc. sing., en verder παρῶ, πρό enz. Daarnaast soms πρίν [in dezelfde verhouding als ep. ἤμιν, ook oude locat.: att. ἤμιν]).
πρίν-ἴδιον, τό, dem. v. πρίνους, AR. Av. 615.
πρίν-ἴνος, van steeneikhout gemaakt; overdr. hard, v. ijzer HES. O. 429, AR. Ach. 667, overdr. 180, LUC.
πρίνος, **ή**, steeneik HES. O. 436, AR. Ran. 859, THEOPHR., THEOCR. 5, 95, PLUT.
 (wrsch. evenals gr. προῦνος > lat. primus [zelfde suff.] lw. uit het Thracisch of uit het O; volksetym. met πρίω).
πρίν-ώδης, zoo hard als de steeneik: hard AR. Vesp. 383, 877
πρίνω-τός, zaagvormig ARISTOT.
πρίω, trepanneeren HIPPOCR.

πρίσις, ἡ, — 1 zagen ARISTOT. — 2 ὀδόντων, knersen met de tanden PLUT. 458 c.

πρίσιμα, τό, — 1 zaagsel THEOPHR. — 2 prisma, de driezijdige zuil, term in de stereometrie EUCLID.

πρίσιτης, βίγνυον πρήσις, ὄ, — 1 zaagvisch ARISTOT., ook walvisch (om het wateropblazen, πρήθω? vgl. het synon. φυσήτης) EPICH. 30, 1 A. — 2 vand.: soort oorlogschip (vgl. navis rostrata bij LIV.) POL.

πρίσιτός, adi. verb. bij πρίω, gezaagd σ 196, τ 564, EUR.

πρίω, pf. pass. πέπρισμαι, aor. ἐπρίσθην, — 1 zagen, doorsnijden THUC. 4, 100, 4, N. T. Hebr. 11, 37 (z. πρίζω). — 2 trepaneren HIPPOCR. — 3 π. τοῦς ὀδόντας, tanden knarsen AR. Ran. 927, v. woede SOPH. — 3 met de tanden vastbijten: vastbinden SOPH. Ai. 1030.

(W. per+ēi-. korte phase πρί- z. πείρω. Vgl. alb. priš breken).

πρίων (πρίω), ονος, ὄ, — 1 zaag SOPH. Tr. 699, AR. Ach. 36. — 2 trepanerboor HIPPOCR.

ΠΡΟ(ὄ). I. Adv. — 1 **v. plaats: voort, naar voren: voor**, aan den voorkant, κύματα, πρὸ μὲν τ' ἄλλ', ἀπ' ἄρ' ἐπ' ἄλλα N 799, O 360; οὐρανὸν δὲ πρὸ, aan den hemel vooraan I 3; met partit gen. πρὸ ὀδοῦ; voort op den weg > voorwaarts, vooruit Δ 382; overdr. opschietend, bevorderlijk (vgl. de hypostase hieruit φροῦδος). — 2 vand.: overdr. **v. tijd > voorheen, vroeger**, πρὸ τ' ἐόντα A 70, α 37. — **N.B.** Vaak is het adv. reeds in nauwere betrekking tot een werkwoord getreden, zoodat men ook vrijheid heeft tmesis aan te nemen, bijv. A 198.

II. Praep. De gen., waarmee het steeds geconstrueerd wordt, is eig. de, oudtijds zelfstandige, ablativ-separat.: vooruit, weg van (een bet., die in samenst. als προ-ἰάλλω nog duidelijk voortleeft: naar voren, van zich weg slingeren). Vand. is het gebruikt van het voor iemand uit(weg) loopen, die dan volgt: πρὸ δ' ἄρ' οὐρήας κίον ἀπ' ὧν, voort van hen > voor hen uit liepen de muilezels. Tenslotte is het ook gebruikt van een plaatsverhouding **in rust**: νόός iets staan, leggen e.dgl. [De hechtere samengroeiing van uitdrukkingen als Ἰλιόθι πρὸ, te Ilium doch νόός de wallen (uit) > νόός Ilium, die had kunnen leiden tot een πρό m. dat., is in het Gr. niet verwezenlijkt]. — **A: 1 v. plaats: νόός**, τινος, πρὸ πλάκων K 126 alg. tot N. T. Act. 12, 6 πρὸ της θύρας. — **spec. 2** zich opstellende voor > ter verdediging van (vgl. lat. pro!) © 57, vgl. PIND. I. 6, 27, HDT. 9, 48, XEN. An. 5, 9, 8. — **3** (zich) -stellende voor iemand iets: **in de plaats voor of van iemand**, de voorkeur gevend νόός, boven PIND. P. 4, 140, HDT. 7, 152, THUC. 6, 10, 18, PL. Sump. 179 a, AESCH. Sept. 997(?). — **4** in plaats van: in ruil voor PIND. O. 10, 23, HDT. 1, 87; opwegende tegen SOPH. O. R. 1525. — **B: v. tijd: voor** o 524, DEMOCR. 66 D., alg. tot N. T. Joh. 11, 55. — **N.B.** πρὸ τοῦ(του), voor dezen, vroeger HDT. 7, 139 vgl. 8, 108, PL. Prot. 315 d; πρὸ πολλου, voor langen tijd: lang geleden HDT. 7, 138.

— **C: overdr.** voort, weg van een causa movens > tengevolge van, uit, slechts πρὸ φόβοιο P 667.

III. In verbale composita: a. voort-, weg-; b. ter verdediging van; c. de voorkeur gevend voor of boven: προαίρεομαι; d. v. tijd: van te voren, vooruit; e. verzu.: dient ter versterking van het simplex: προφωνέω: φωνέω.

(Bet. verder, voort en weg, idg. proǵ, o.ind. prá- voor, ver, lat. prō-, umbr. pro, o.ier. ro- [in samenstelling met werkwoordsvormen gebruikt

om het perfectum van het praeteritum te onderscheiden]. got. fra- = nld. ver-, lit pra. [a < idg. ǵ] prō-, o.b. pro-, pra- [ā < ig. ǵ]).

προ-αγγέλλω, — 1 vooruit verkondigen XEN. Cyr. 3, 3, 34. — 2 aankondigen: verklaren, πόλεμον POL.

προ-άγγελος, vooruit bekend makend PLUT. 127 d.

προ-άγγελσις, ἡ, vooruit bekend maken THUC. 1, 137, 29.

προ-αγορά/νομέω, daarvoor aedilis zijn DIO CASS. **προ-αγόρευσις, ἡ**, van te voren zeggen, voorspellen; -τικός, ἡ π-ἡ, de kunst van voorspellen PLUT.

προ-αγορεύω, f. -ερώ, enz.; aor. -ηγόρευσα XEN. Cyr. 3, 1, 3, f. med. m. pass. bet. XEN. Hipp. 2, 7. — 1 eig. voor zich uit, d. w. z. luid of aan velen zeggen, bekend maken: afkondigen, verkondigen HDT. 3, 62; 9, 98, THUC. 2, 13, 10, PL. Crit. 51 d, XEN. An. 2, 2, 20. — 2 praegn. bevelen HDT. 1, 22, PL., XEN. Mem. 1, 2, 35; negat. verbieden ANTIP. 6, 34.

προ-άγορος, ὄ, stadsadvocaat?; te Catana de hoogste burgerlijke ambtenaar CIC.

προ-άγω, — 1 voort-, verder voeren PL. Polit. 262 c, een leger XEN. An. 4, 6, 21; αἰμασίαν, verder doortrekken DEM. 55, 27, MEN. Kith. 50, N. T. Act. 16, 30. — 2 voort-, te voorschijn brengen EUR. Iph. A. 1550 δακρύα PL. Rep. 415 d. — 3 tot iets brengen, aanzetten HDT. 2, 121, 4, XEN. Mem. 1, 4, 1. — 4 ongunstig: verleiden tot THEOGN. 386(?), PL. Tim. 22 a, DEM. 5, 14 fut. med. m. pass. bet., POL. — 5 overdr. opvoeren tot hoogere intensiteit, macht, geluk HDT. 7, 50, 2 med., THUC. 1, 144, 2, ISOCR. 4, 37, DEM., POL. — 6 spec.: Stoisch „voortrekken”, verkiezen: τὰ προηγμένα, wat zonder goed te zijn toch de voorkeur verdient. — 7 spec. opvoeden DEM. 54, 23. — 8 schijnbaar intr. (voor iemand uit hem meenemen >) voor iemand uitgaan, verzw. verder gaan, voortgaan vgl. PL. Phaedr. 227 c., 228 b, DEM. 18, 181, N. T. Mc. 11, 9; 14, 28. — 9 intr. (vgl. lat. producere exercitum) uitrukken v. e. veldheer met zijn troepen POL.

προ-αγωγή, ἡ, verleiding tot ontucht: koppelarij PL. Theaet. 150 a, XEN. Symp. 4, 61, AESCHIN. 1, 14.

προ-αγωγή, ἡ, — 1 vordering tot eereambten: positie POL., PLUT. — 2 ἐκ π-ἡς φίλος, naar (begunstiging der) omstandigheden DEM. 23, 174.

προ-αγωγός, begunstiger, tusschenpersoon: spec. koppelaar AR. Ran. 1079, XEN. Symp. 4, 65, AESCHIN. 1, 184.

προ-άγων, ὄνος, ὄ, νόόςwedstrijd, oefening van te voren PL. Leg. 796 d, DEM. 22, 59, PLUT.

προ-αγωνίζομαι, aor. med., — 1 vroeger strijden met, τιμὴ THUC. 4, 126, 31; ... voor PLUT. — 2 zich oefenen, voorbereiden PL. Leg. 796 d, DIOD. 3, 59, 2.

προ-αγωνίσμα, τό, voorloopig-, inleidend gevecht AR.

προ-αγωνιστής, οὔ, ὄ, voorvechter, verdediger PLUT., LUC.

προ-αδικέω, vooruit krenken of beleedigen AESCHIN. 3, 133, PLUT.

προ-άδω, voorzingen AESCHIN. 2, 163.

προ-αἰδέομαι, aor. med., — 1 vroeger strijden nog verschuldigd zijn, τι HDT. 1, 61.

προ-αἰρεσις, ἡ, — 1 eig. wat men als beter of gewenscht móór iets anders, dus bij voorkeur neemt of aanpakt: besluit, goed of boos op zet PL. Parm.

143 c, ISOCR. 1, 9, LYCURG. 148. — 2 theoretische voorkeur ARISTOT. — 3 *verzw. en gespecialiseerd*: bewuste voorkeur > principe: manier van doen, inrichting DEM. 18, 59, *eld.* — 4 *spec. bep.* philosophische denkwijze: secte PLUT., LUC. Demon. 4.

προ-αιρέτης, ὁ, archiefbeambte, die de noodige rollen moet uitleggen PAP.

προ-αιρετικός, — 1 besluitend, een voorkeur vaststellend ARISTOT. — 2 τὸ π-όν, wilskracht PLUT.

προ-αιρετός, vrijwillig ARISTOT.

προ-αιρέω, — 1 uit den voorraad te voorschijn halen, gaan gebruiken THUC. 8, 90, 15, AR. Th. 419. — 2 *med.*: eig. voor zich zelf nemen, bij voorkeur, vóór andere dingen nemen: (ver)kiezen PL. Phaedr. 245 b, Crit. 52 e, XEN. Mem. 2, 1, 2, LUC. Somn. 3. — 3 *vand.* tot iets, τι, besluiten DEM. 18, 280, ISOCR. 5, 18, ARISTOT., POL.; *pass.* καθὼς προήρηται τῇ καρδίᾳ, zooals het hem het beste schijnt N. T. 2 Cor. 7, 9.

προ-αίρω, van te voren opbreken PLUT. 211 d.

προ-αισθάνομαι, van te voren (be)merken THUC. 2, 93, 1, DEM. 18, 63.

προ-αίσθησις, ἡ, gevoerpluut. 127 d.

προ-αιτιάζομαι, van te voren, reeds eerder beschuldigen N. T. Rom. 3, 9.

προ-ακμάζω, nog niet volwassen zijn HIPPOCR.

προ-ακοντίζω, als een speer naar voren slingeren LUC.

προ-ακούω, vroeger hooren HDT. 8, 79, PL. Leg. 797 a, DEM., POL., N. T. Col. 1, 5.

προ-αλγέω, vooruit pijn hebben HIPPOCR., ARISTOT.

προ-αλής (ἄλλομαι), vooruitspringend, hellend, χῶρος Φ 262; snel vallend, ὄδωρ AP. RH.

προ-αλισκομαι, — 1 vroeger gevangengenomen worden PLUT. 17 d. — 2 tevoren veroordeeld worden DEM. 22, 7.

προ-αμαρτάνω, eerder zondigen N. T. 2 Cor. 12, 21.

προ-αμείβομαι, bij een ruil of oversteken zijn deel eerder dan de tegenpartij grijpen PL. Leg. 921 c.

προ-αμύνομαι, van te voren afweermaatregelen nemen tegen, τινα THUC. 3, 12, 12; 6, 38, 19.

προ-αναβαίνω, vooruitbeklimmen THUC. 3, 112, 20.

προ-αναβάλλομαι, (als) een inleiding geven AR. Pax 1267, ISOCR. 12, 39.

προ-αναγιγνώσκω, — 1 van te voren lezen PLUT., DIO. — 2 voorlezen PLUT. 790 e.

προ-ανάγω, van te voren, eerder in zee brengen THUC. 8, 11, 19 *pass.*

προ-αναιρέω, — 1 van te voren wegnemen, opheffen DEM. 19, 183, ISOCR. 12, 34, ARISTOT. — 2 dooden PLUT.

προ-αναισιμώω, v. tijd: van te voren laten verlopen HDT. 2, 11.

προ-αναισχυντέω, zich tevoren niet schamen, ὑπέρ τινος HYPER. 1, 9, 14.

προ-ανακινέω, — 1 van te voren opwekken PLUT. — 2 de armen in gevechtspositie brengen, v. worstelaars; *overdr. v. d. redenaar* ARISTOT.

προ-ανακρίνω, van te voren onderzoeken, uithooren ARISTOT.

προ-ανακρούομαι, preludeeren, de snaren voor een inleiding tokkelen PLUT.

προ-ανᾶλισκω, — 1 vooruit besteden of verteren THUC. 1, 141, 6, LYS. 19, 57, AESCHIN. 1, 41. — 2 voorschieten DEM. 41, 11.

προ-αναπνέω, van te voren weer op adem komen PLUT. 949 c.

προ-αναρπάζω, van te voren rooven of wegnemen DEM. 21, 125, PLUT.

προ-ανασειώ, van te voren opruien PLUT. C. Gr. 4.

προ-αναστέλλω, van te voren tegenhouden of matigen PLUT.

προ-ανατέλλω, eerder opkomen, v. d. sterren (PL.) LOC. 97 a, PLUT.

προ-αναφέρομαι, van te voren te voorschijn komen ARISTOT.

προ-αναχώρησις, ἡ, van te voren weggaan THUC. 4, 128, 15.

προ-ανέλω, van te voren optrekken PLUT.

προ-ανθέω, eerder bloeien PLUT.

προ-ανύπτω, vroeger voleindigen XEN. Cyr. 4, 5, 22.

προ-απαγορεύω, van te voren reeds den moed opgeven ISOCR. 15, 59, LUC.

προ-απαγγόχομαι, zich van te voren ophangen DIO.

προ-απαίρω, eerder opbreken DIO.

προ-απαλείφω, van te voren uitwisschen DIO.

προ-απαλλάσσω, — 1 van te voren laten gaan DIO.; *pass. refl.* weggaan DIOD. — 2 *spec.* τοῦ βίου, dooden DIO.; *pass.* sterven DIO.

προ-απαντάω, eerder dan de tegenpartij ingaan tegen, τινα THUC. 1, 69, 17; 6, 42, 15, DIO.

προ-άπειμι, van te voren weggaan LUC.

προ-απέϊπον, aor. van προαπαγορεύω, ISOCR. 4, 171.

προ-απέροχομαι, vroeger weggaan THUC. 3, 17, 30; 4, 125, 7, PL. Leg. 943 d, DEM.

προ-αποεχθάνομαι, van te voren vijand worden DEM. 14, 4.

προ-απηγέομαι, ion. = προ-αφ, vooraf verhalen, verklaren HDT. 3, 138.

προ-αποδείκνυμι, van te voren bewijzen ISOCR. 3, 13.

προ-αποθνήσκω, van te voren, eerder sterven ANTIPH. 4 α, 2 τινος eerder dan, PL. Symp. 208 d, POL., PLUT.

προ-αποκίμνω, van te voren reeds uit moeheid van iets afzien PL. Euth. 11 e, PLUT. Mar. 36, LUC.

προ-αποκινδυνεύω, van te voren een kans, een treffen wagen DIO CASS.

προ-αποκληρώω, van te voren verloten LUC.

προ-αποκτείνω, van te voren dooden LUC.; = -κτινύμι DIO CASS.

προ-απολαύω, van te voren genieten PLUT.

προ-απολείπω, van te voren verlaten ANTIPH. 5, 93, ARISTOT., PLUT.

προ-απολήγω, van te voren ophouden MARC. AUR.

προ-απόλλυμι, van te voren doen ondergaan, -vernietigen, vaak *pass.* THUC. 5, 61, 10, ANTIPH. 5, 67, LYS. 2, 24, PL. Phaed. 91 d, DEM.

προ-αποπέμπω, van te voren wegzenden THUC. 3, 25, 26.

προ-απόπτωτος, van te voren-, eerder afgevallen THEOPHR.

προ-απορέομαι, aor. *pass.*, eerst in het onzekere zijn PL. Tim. 49 b, ARISTOT.

προ-απορρίπτω, te voren wegwerpen DIO CASS.

προ-αποσπάω, van te voren wegtrekken DIO CASS.

προ-αποστέλλω, van te voren wegzenden THUC. 1, 77, 32, DEM. 19, 163, POL.

προ-αποσφάζω, van te voren slachten LUC.

προ-αποτίθημι, *med.* van te voren terzijde leggen PLUT.

προ-αποτίκτω, van te voren (eieren) leggen ARISTOT.

προ-αποτρέπομαι, zich van te voren, eerder omwenden XEN. An. 6, 3, 31, DIO.

προ-αποφαινομαι, med., tevoren verklaren PL. Prot. 340 b.

προ-απόφνημι, van te voren ontkennen ARISTOT.

προ-αποφροιάω, eerder sterven PLUT.

προ-αποχωρέω, vroeger weggaan THUC. 4, 90, 8.

προ-αρπάζω, van te voren wegnemen PL. Gorg. 454 c, LUC.

προ-άρχω, (van) te voren bekleden, ἀρχήν DIO.

προ-ασκέω, vooruit oefenen ISOCHR. 4, 75.

προ-ασπίζω, met zijn schild dekken, beschermen D. H.; -ιστής, ὄ, voorvechter D. H.

προ-άστειον, τό, ion. -ήιον, voorstad HDT. 1, 78, THUC. 2, 34, 4, PL., POL., LUC.

προ-άστιον, τό, = voorg., PIND. fr. 129, SOPH. El. 1431, EUR. Alc. 836.

προ-αυδάω, van te voren verklaren, πόλεμον AR. Av. 556.

προ-αυλέω, een voorspel op de fluit spelen ARISTOT.

I. προ-αύλιον, τό, voorspel op de fluit PL. Crat. 417 e, ARISTOT.

II. προ-αύλιον, τό, voorportaal N. T. Mc. 14, 68.

προ-αυξάνω, van te voren vermeerderen HIPPOCR., THEOPHR.; -ησις, ἦ, HIPPOCR.

προ-αφαιρέω, van te voren afnemen DIOD.

προ-αφήμι, van te voren wegzenden HIPPOCR., DIO.

προ-αφικνέομαι, eerder aankomen THUC. 8, 100, 4.

προ-αφίσταμαι, intr. aor. -έστην, eerder (dan, τινος) afvallen THUC. 3, 12, 6, PL. Phaedr. 85 c.

προ-βάδην, — 1 bij het voorwaarts gaan HES. O. 729. — 2 vooruitgaan AR. Ran. 351.

προ-βαίνω, — 1 naar voren gaan, voortgaan; II 609, v. sterren K 252, HDT. 5, 51, TR.: SOPH. Ant. 853, XEN. An. 3, 1, 13, N. T. Mc. 1, 19; π. πόδα, een stap verder gaan THEOGN. 283, EUR. El. 94, AR. Eccl. 161. — 2 > tr. overschrijden, overdr.

PIND. N. 7, 71. — 3 vóór iemand, τινος, uitgaan Z 125. — 4 vand.: overdr. overtreffen, τινος Ψ 890, HES. — 5 overdr. vorderen, opschieten: afloopen HDT. 1, 134; 7, 23, EUR. Med. 907 PL. Leg. 839 c; v. leeftijd: προβεβηκέα ἐν ταῖς ἡμέραις, op gevorderden leeftijd zijn N. T. Luc. 1, 7. — **Causat. 6** vooruitbrengen, f. (dor.) -βάσω PIND. O. 8, 63.

προ-βαυχήσιος, ὄ, ion., die vóór de Bacchanten uittrekt(?), v. Bacchus EUR. Ba. 413.

προ-βάλλω, — I. 1 voor iemand neerwerpen, toewerpen ε 331, HDT. 9, 112, AR. Pl. 799, PL. Phaedr. 241 e, overdr. vgl. den handschoen toewerpen?; ἐρίδα, beginnen A 529. — 2 wegwerpen: prijsgeven, opofferen; in gevaar brengen SOPH. O. R. 745, EUR; weggagen PLUT. Nic. 7. — 3 overdr. twijfelen, wanhopen aan, τι(να) HDT. 7, 141, DEM. 19, 27. — 4 verzw. voorleggen, een vraagstuk AR. Nub. 489, 757, PL. Charm. 162 b (vgl. πρόβλημα).

— II. 5 voortdrijven, -jagen N. T. Act. 19, 33. — **Intr.:** 6 uitloopen v. planten N. T. Luc. 21, 30. — **Med.:** 7 vóór zich neerwerpen, strooien, ὀλοχύτας A 458. — 8 verzw. vóór zich (in een kring) neer leggen, v. e. steenen fundeering Ψ 255; overdr.: v. e. werk, taak zich voornemen te doen HES. O. 779. — 9 vóór zich plaatsen houden, uitstrekken, χεῖρε AR. Ran. 201, het schild TYRT. 15, 3, XEN. An. 1, 2, 17, LUC.; vand.: abs. dekken,

verdedigen τινος XEN. An. 4, 2, 21, DEM. 4, 40. — 10 overdr. als voorwendsel vóór zich houden, gebruiken AESCHIN. 1, 74, MARC. AUR. 1, 12. — 11 praegn. wegwerpen, verlaten neerwerpen SOPH. Phil. 1017, PLUT. Galba 23. — 12 overdr. voor iemand neerleggen ter keuze: voorstellen, voordragen PL. Leg. 755 c, XEN. An. 6, 1, 25, DEM. — 13 spec.: jurid. als aangeklaagde: aanklagen (z. προ-βολή) XEN. Hell. 1, 7, 35, DEM. 21. 1. — 14 een voorbeeld voor eigen stellingen neerleggen: bijbrengen, aanhalen HDT. 4, 46. — 15 abs. over iemds worp werpen: hem (in het werpen) overtreffen, τινος T 218.

πρό-βᾶσις, (z. πρό-βατον), ἦ, kudden, levende have β 75.

προ-βασάνιον, τό, middel tegen betoovering: amulet PLUT. 681.

προ-βατ-εία, ἦ, vee houden PLUT. Poplic. 11.

προβατευτι-κός, ἦ π-ἦ, veeteelt XEN. Oec. 5, 3.

προ-βατ-ικός, ἦ π-ἦ se. πύλη, Schaappoort EN N. T. Joh. 5, 2.

προβάτ-ιον, τό, lam AR. Pl. 293, PL. Phaedr. 259 a, XEN., MEN. Her. 26, N. T. Joh. 21, 6.

προβατο-γνώμων, die zijn kudde, zijn volk (vgl. ποιμνη λαῶν) kent AESCH. Ag. 795.

πρό-βάτων, — 1 (kudden) kleinvee, slechts pl. ε 124, Ψ 550, HES. O. 558, PIND. fr. 316, HDT. 2, 41. — 2 huisdieren HDT. 7, 171. — 3 spec. schaap, ook sing. ATT.: PL. Euthyd. 302, vooral Crat. 423 c, XEN., N. T. Mt. 12, 11. — 4 vand.: als scheldwoord schaap(skop) AR. Nub. 1203, Vesp. 32; προβατότερον, SOPHR. 96 A.

(; προ-βαίω, omdat bij gemengde kudden het kleinvee altijd voor het andere uitloopt).

προβατο-πώλης, ου, ὄ, veehandelaar: schapenkoopman AR. Eq. 132.

προ-βέβουλα, perf. bij -βούλομαι., iemd boven een ander, τινα, vóór, verkiezen A 113.

πρό-βημα, τό, het voortstappen, stap AR. Pl. 759.

προ-βιάζομαι, aor. med., van te voren geweld aandoen of dwingen AESCHIN. 3, 72.

προ-βιβάζω, — 1 verder voort doen gaan, verder brengen PIND. Pae. 2, 106, SOPH. O. C. 180, AR. Av. 1570, overdr. XEN. Mem. 1, 5, 1. — 2 overdr. vorderingen laten maken: grooter maken POL. — 3 aanstichten, opruien N. T. Mt. 14, 8. — 4 intr. vorderen, opschieten POL.

προ-βιβάς, thematische, jongere, vorm in προβιβῶντα enz., voortgaande, voortuitgaande N 18, 158, 371, ρ 27 ∞ N 807, II 609 eld., z. βιβάζ H 213, O 686. (wrsch. v. e. aeol. verbum *βι βᾶμι, W. g^a-parallel met g^{em}- z. s. v. βαίω: ε βα-v. Ook in lat. vado [\leftarrow g^a-adhō]?)

προ-βίδω, τὰ προβεβιωμένα, het vroegere leven POL., PLUT. 10 b.

προ-βλέπω, voorzien, van te voren zien D. H.: med. N. T. Hebr. 11, 40.

πρό-βλημα, τό, — 1 wat naar voren geworpen, geplaatst is (z. προ-βλής): κ a a p SOPH. Ai. 1217. — 2 wat men als dekking voor zich houdt (z. πρόβηλω 9): schild, overdr. bescherming HDT. 4, 175, AESCH. Sept. 540, SOPH. Ph. 1008, overdr. SOPH. Ai. 1076 gen. explicat., EUR.; AR. Vesp. 515, PL. Polit. 280 e, XEN. — 3 wat als vraagstuk wordt „voorgelegd“ probleem EUR. El. 985, PL. Theat. 180 c, POL.

προ-βληματ-ικός, een probleem vormend, twijfelachtig ARISTOT.

προβληματουργ-ικός, van het verdedigingsmiddelen maken PL. Polit. 280 d.

προ-βλής, ητος, (voor)uitstekend B 396, ε 405, SOPH. Ph. 936, 1455.

πρό-βλητος, voorgeworpen, κωσίν SOPH. Ai. 830.

προ-βλώσκω, te voorschijn komen, naar buiten gaan Σ 382, φ 239.

προ-βοάω, — 1 voor zich uit schreeuwen M 277. — 2 luid uitroepen SOPH. Ph. 218.

προ-βόλαιος, — 1 vooruitgestoken, δόρυ THEOCR. 24, 123. — 2 *subst.* speer HDT. 7, 148 *orak.*

προ-βολή, ή, — 1 uitval bij het vuistgevecht THEOCR. 22, 120, PLUT. — 2 te voorschijn brengen, laten uitspruiten THEOPHR. — 3 al wat vooruitsteekt; ook voorgebergte, rand, oever POL., PLUT. — 4 verdedigingsmiddel: schild SOPH. Ai. 1212, EUR., PL. Polit. 288 b, XEN. Cyn. 5, 26. — 5 voordracht voor een keuze PL. Leg. 765 a. — 6 *spec.*: in Athene bepaald soort aanslacht, waarbij het volk met een voorlooprig vonnis de beschuldigten aan een bep. rechtbank toeweest XEN. Hell. 1, 7, 35 aanleiding om te beschuldigen AESCHIN. 2, 145, DEM., ARISTOT. A. II. 43, 5.

προ-βόλιον, τό, dem., harsvanger, jachtspriet voor de wilde zwijnenjacht XEN. Cyn. 10, 3.

πρό-βουλος, — 1 vooruitstekende plaats μ 251. — 2 klip; overdr. moeilijkheid DEM. 8, 61. — 3 stuwdam PLUT. — 4 speer HDT. 7, 76. — 5 wapen ter bescherming, *spec.* schild AR. Nub. 1161; overdr. XEN. Cyr. 5, 3, 11, PLUT.

προ-βοσκίς (: βόσκω), **ίδος, ή**, — 1 snuit, slurf, v. d. olifant of v. vliegen ARISTOT., POL. — 2 de lange vingers van den inktvisch ARISTOT.

προ-βοσκός, ό, herdersknecht HDT. 1, 113.

προ-βούλευμα, τό, indiening van een wetsontwerp door de βουλή aan de volksvergadering AESCHIN. 3, 125, DEM. 59, 4, ARISTOT. A. II. 44 i. f.

προ-βουλεύω, — 1 van te voren beraadslagen; *spec.* een προ-βούλευμα doen THUC. 3, 82, 10, *spec.* AR. Eq. 1339, XEN. Hell. 7, 1, 2, DEM., POL. — 2 voor iemd, in iemds belang overleggen XEN. An. 3, 1, 37. — 3 πρόβουλος (z. d.) zijn ARISTOT. — **Med.** 4 bij zich zelf van te voren overleggen HDT. 1, 133, XEN. Mem. 2, 10, 3.

προβουλή, ή, overleg, opzet ANTIPH. 1, 3, DIO.

προ-βουλό-παις, παιδος, ή, de dochter van voorafgaand overleg, παιθώ AESCH. Ag. 386.

πρό-βουλος, eig. van te voren overleg plegend of een instructie ontvangend: — 1 raad te Corinthe uit de gezanten der Gr. staten bestaande HDT. 7, 172. — 2 gezantschap van 12 leden door de Ionische steden naar het Panionium gezonden HDT. 6, 7. — 3 college in Megara AR. Ach. 755, ARISTOT. — 4 in Athene: de tien mannen, die in 411 de wetgevende macht hadden LYS. 12, 65, AR. Lys. 421, ARISTOT. A. II. 29, 2. — 5 *alg.* raadsheer, senator AESCH. Sept. 1006; raadgever Ag. 386.

προ-βωθέω, ion. = -βοηθέω, vooraf te hulp snellen, een expeditie ondernemen HDT. 8, 144.

προ-βώμιος, voor het altaar zich bevindend SOPH. fr. inc. 18 D., EUR. Heracl. 79.

προ-γαστρίδιος, τὸ π-ον, een kussen „voor den buik”, onder het kleed aangebracht door tooneel-spelers, om een dikken buik te vertoonen LUC. Iup. Tr. 41.

προ-γάστρω, ορος, met een hangbuik LUC.

προ-γένειος, met vooruitstekende kin THEOCR. 3, 9.

προ-γενής, οὐδ SOPH. Ant. 938; *comp.* B 555, I 161, HYMN. Cer. 110.

(*eig. bezit-adj.*: de geboorte veraf hebbend, *vgl. εὐ-γενής*).

προ-γενήτωρ, ορος, ό, voorvader EUR. Hipp. 1380.

προ-γεύσσης, ου, ό, voorproever PLUT.

προ-γηράσκω, vroeg oud worden HIPPOCR., PLUT.

προ-γίγνομαι, — 1 te voorschijn komen Σ 525. — 2 vooruit-, voortgaan HES. Sc. 345. — 3 vroeger geboren worden HDT. 2, 146; of vroeger plaats hebben THUC. 1, 1, 4; 1, 20, 3, PL. Symp. 219 e, Leg. 699 e, N. T. Rom. 3, 25. — 4 iemd voorkomen: overtreffen, hooger staan PL. Phil. 39 d.

προ-γιγνώσκω, vooruit weten of inzien HYMN. Cer. 257, THUC. 2, 64, 12; 65, 2, EUR. Hipp. 1072, DEM., N. T. Act. 26, 5, Rom. 8, 29.

πρό-γνώσις, ή, van te voren weten of beschikken N. T. Act. 2, 23, 1 Petr. 1, 2.

προ-γνωστικός, τὸ π-όν, voorteeken PLUT. 433 a.

πρό-γονος, — 1 vroeger geboren v 221. — *subst.*: pl. voorouders PIND. P. 4, 148, BACCH. 10, 119, HDT. 7, 150, AESCH. Pers. 405, THUC. 2, 99, 35, SOPH. Ai. 387, PL., N. T. 1 Tim. 5, 4; *sing.* voorvader PL. Symp. 168 e. — 3 grootvader PIND. O. 659; grootmoeder AESCH. Supp. 43.

προ-γόνος, ό, ή, eig. die vóór het tegenwoordige huwelijk geboren is, voorkind: stiefzoon, stiefdochter EUR. Ion 1329, HYPER., PLUT. Pomp. 9, LUC.

πρό-γραμμα, τό, openbare, schriftelijke bekendmaking, edict DEM. 25, 9, ARISTOT. A. II. 44, 2, LUC., PAP.

προ-γράφή, ή, = — 1 *voorg.*, XEN. Hipp. 4, 9, POL. — 2 *spec.* de Romeinsche proscriptio, vogelvrijverklaring en verbeurdverklaring van goederen PAP. PLUT. — 3 inhoudsopgave POL., PAP.

προ-γράφω, — 1 van te voren, reeds vroeger schrijven THUC. 1, 23, 6, N. T. Eph. 3, 3. — 2 van te voren opteekenen N. T. Jud. 4. — 3 voor iemd uitteekenen, duidelijk voorstellen N. T. Gal. 3, 1. — 4 openlijk bekend maken AR. Av. 450, DEM., POL., PAP., PLUT. — 5 = proscribeeren PAP., PLUT.

προ-γυμνάσις, vooruit oefenen SOPH., LUC.

προ-γυμναστής, οὐ, ό, een bediende van den γυμναστής HYPER.

προ-δᾶ (: διδάσκω), *slechts part.* προδασίς als van -εδᾶην, van te voren merkend δ 396.

προ-δανείζω, te voren te leen geven ARISTOT. A. II. 16, 2; *med.* te voren leenen van HYPER. 1, 13; 4, 14.

προ-δαπανάω, vooruit besteden LUC. Abdic. 11.

προ+δ(Φει)-, *slechts part. aor.* προδείσας, zeer vreezen SOPH. O. R. 90.

προ-δείελος, νόρ den avond geschiedend THEOCR. 25, 223.

προ-δείκνυμι, — 1 σκήπτρω, voor zich uit wijzen, v. e. blinde, die tast SOPH. O. R. 456. — 2 aanwijzen, voorhouden als voorbeeld HDT. 1, 60. — 3 vooraf bevelen, aankondigen HDT. 7, 37, AESCH. Pr. 779, THUC. 3, 47, 6. — 4 van te voren, eerst aantoonen SOPH. O. R. 624. — 5 in de strategie: een afleidingsdemonstratie houden XEN. Hipp. 8, 24, POL., THEOCR. 22, 102.

προ-δειμαίνω, vooruit vreezen HDT. 7, 50, 1, LYCOPHR.

προ-δειπνέω, van te voren eten PLUT. 226 e.

προ-δέκατον, adv., op den tienden dag daarvoor (*vgl. προ-τέταρτον*) INSCR. G. D. 5017.

προ-δέκτωρ, ορος, ό, ion. voor -δείκτωρ, voor-speller HDT. 7, 37.

προ-δέρκομαι, vooruit zien AESCH. Pr. 248.

πρό-δηλος, heel duidelijk of begrijpelijk HDT. 9,

- 17, SOPH. Ai. 1311, EUR., PL. Phaedr. 238 b, DEM., POL., PLUT., N. T. 1 Tim. 5, 24.
- προ-δηλώ**, vooraf duidelijk of bekend maken THUC. 1, 130, 3, POL., LUC.
- προ-δηλωτικός**, vooruit verkondigend (PL.).
- προ-δια-βαίνω**, vroeger overtrekken XEN. Hipp. 8, 3, DIOD.
- προ-δια-βάλλω**, — 1 vooruit belasteren RHUC. 6, 75, 19, HYPER. — 2 aanklagen LUC.
- προ-δια-γιγνώσκω**, vooruit overdenken THUC. 1, 78, 28.
- προ-διά-γινωσις**, ή, nauwkeurig vooruit weten HIPPOCR.
- προ-δι-αγόρευσις**, ή, voorspelling HIPPOCR.
- προ-δι-αγωγή**, ή, voorafgaande leiding PLUT.
- προ-δια-δίδωμι**, van te voren verspreiden POL.
- προδιαζώ**, volgens girostelsel betalen PAP.
- προ-δια-ιρέομαι**, voorloopig van elkaar scheiden: kiezen ISOCR. 13, 16.
- προ-διαίτησις**, ή, voorbereiding door diët LUC.
- προ-δια-λαμβάνω**, vooruit of voorbarig oordeelen POL.
- προ-δια-λέγομαι**, te voren een gesprek hebben ISOCR. 12, 6, PLUT.
- προ-δια-λογισμός**, δ, voorloopige afrekening PAP.
- προ-δια-λύω**, van te voren ontbinden POL.
- προ-δια-μαρτύρομαι**, van te voren als getuige aanroepen POL.
- προ-δι-ανύω**, van te voren voltooien DIOD.
- προ-δια-πέμπω**, van te voren door iets heen-zenden, med. POL.
- προ-δια-πλέω**, van te voren oversteken DIO CASS.
- προ-δι-αρπάζω**, van te voren plunderen DIO.
- προ-δια-σαφέω**, van te voren bekend maken POL.
- προ-δια-σπείρω**, vooruit uitstrooien ARISTOT. A. II. 14, 4.
- προ-δια-φθείρω**, — 1 vooraf bederven of vernietigen THUC. 6, 78, 30, ISOCR. 4, 97, POL. — 2 τοῦς κριτάς, omkopen DEM. 21, 18, POL.
- προ-διδάσκω**, van te voren of geheel duidelijk maken SOPH. Ai. 163, med. Tr. 681, AR. Pl. 687, PL. Gorg. 489 d, XEN.; pers. pass. > iets van te voren leeren THUC. 2, 40, 17.
- προ-δίδωμι**, — 1 overgeven, in handen spelen > verraden (vgl. lat. *prodo*) HDT. 3, 45; 6, 23, AESCH. Pr. 38, SOPH. Ai. 588, *overdr.* > verkoopen Ant. 322, PL. Crit. 45 e, (N. T.). — 2 in den steek laten XEN. Hell. 5, 2, 5, DEM.; *vand.* te kort schieten, gaan ontbreken XENOPHAN. 1, 5 D. — 3 *vand.*: v. e. rivier verdroogen HDT. 7, 187; v. e. wal die niet langer den vijand tegenhoudt HDT. 8, 52. — 4 van te voren geven of betalen XEN. Hell. 1, 5, 7, POL., N. T. Rom. 11, 35.
- προ-δι-εξ-έρχομαι**, — 1 vooraf door iets heen en er weer uitgaan XEN. Cyn. 5, 4. — 2 iets vooraf beschouwen AESCHIN. 1, 8.
- προ-δι-εορτάζω**, van te voren een feest vieren DIO.
- προ-δι-ερευνάω**, vooruit doorzoeken XEN. Cyr. 5, 4, 4.
- προ-δι-ερευνητής**, οὔ, δ, hij, die om informatie vooruitgezonden is XEN. Cyn. 1, 47, PLUT.
- προ-δι-έρχομαι**, vooruit doorloopen XEN. Cyn. 1, 47.
- προ-δι-ηγέομαι**, van te voren vertellen HDT. 4, 145, DEM. 59, 1.
- προ-δι-ήγησις**, ή, voorloopig verhaal AESCHIN. 1, 117.
- προ-δικασία**, ή, in Athene: voorloopige behandeling van een proces over moord ANTIPH. 6, 42.
- πρό-δίκος**, — 1 δίκη, een rechtszaak, die van te voren aan een scheidsrechter is voorgelegd ARISTOT. — 2 *subst.* scheidsrechter, (= βραβεύς >), heerscher AESCH. Ag. 451. — 3 voogd XEN. Hell. 4, 2, 9, PLUT. — 4 zaakwaarnemer bij een proces PAP.
- πρό-δουικέω**, ook med., van te voren klaar maken DEM., AESCHIN. 1, 146, LUC.
- πρό-δι-ομολόγομαι**, vooraf overeenkomen of bepalen PL. Soph. 241 a, ARISTOT.
- πρό-δωκώ**, verder vervolgen THUC. 6, 70, 27, XEN. An. 3, 3, 10.
- πρό-δοκέω**, vooraf besluiten, slechts in het pass. perf., THUC. 3, 40, 5, PL. Phaed. 88 d.
- πρό-δοκή** (:δέκομαι), ή, schuilplaats, hinderlaag Δ 107.
- πρό-δομα**; τό, voorschot PAP.
- πρό-δομος**, δ, eig. νόορhuis; spec. vestibule of νόορzaal νόορ het μέγαρον I 473, 8 302, BACCH. 6, 14; ook in hutten of barakken Ω 673, ξ 5, EUR. Or. 1495(?), LUC.
- πρό-δοξάζω**, vooraf oordeelen PL. Theaet. 178 e, ARISTOT. ook pass.
- πρό-δοσι(α)**, ή, verraad HDT. 6, 100, THUC. 1, 110, 28, EUR. Hel. 1649, PL. Prot. 443 a, DEM.
- πρό-δοσις**, ή, — 1 het vooruitbetaalde handgeld voor soldaten en matrozen DEM. 50, 7. — 2 verraad PL. Leg. 856 e.
- πρό-δότης**, ου, δ, verrader HDT. 8, 30, TR.: AESCH. Pr. 1068, THUC. 3, 40, 32, PL., XEN., N. T. 2 Tim. 3, 4.
- πρό-δοτις**, ιδος, ή, fem. v. προδότης, (ANACR.) 57, 20, EUR. Med. 1332, AR. Th. 393.
- πρό-δοτος**, verraden, verlaten SOPH. El. 207, EUR.
- πρό-δουλος**, slaafsch, dienstig AESCH. Ag. 945.
- πρό-δρομ-εύω**, πρόδρομος (z. d.) zijn ARISTOT. A. II. 49, 1.
- πρό-δρομή**, ή, vooruitloopen XEN. An. 4, 7, 10; *overdr.* PL. Alc. I 114 a.
- πρό-δρομος**, — 1 snel vooruitlopend, *subst.* voorlooper HDT. 1, 60, AESCH. Sept. 80, SOPH. Ant. 108, EUR.; PL. Charm. 154 d, POL.; *Christ.*: v. Jezus N. T. Hebr. 6, 20. — 2 spec.: pl. verkenningafdeelingen HDT. 4, 122, ARISTOT. 49, 1, THUC. 2, 22, 14, POL. — 3 spec.: v. vruchten vroegrijp THEIPHR. — 4 naam v. e. bep. wind ARISTOT.
- πρό-δυστυχέω**, daarvoor ongelukkig zijn ISOCR. 4, 141.
- πρό-δωσ-έταιρος**, zijn makker verradend SOOL. 24, 1 ALD.
- προ-εγ-γράφω**, van te voren inschrijven DIO.
- προ-εγ-χειρέω**, reeds vroeger beproeven ARISTOT., POL.
- προ-εδρεία**, ή, de waardigheid van πρόεδρος POL., LUC.
- προ-εδρεύω**, voorzitter zijn ARISTOT.
- προ-εδρ-ία**, ή, — 1 de waardigheid van πρόεδρος, het voorzitterschap in den raad of in vergaderingen HDT. 1, 54, AR. Ach. 42. — 2 spec. het recht om in den schouwburg op de voorste banken te zitten XENOPHAN. 2, 7 D., HDT. 6, 57, PL. Leg. 881 b, DEM. 18, 92. — 3 troon HDT. 4, 88.
- προ-εδρικός**, van den πρόεδρος, γραφή ARISTOT. A. II. 59, 2.
- πρό-εδρος**, δ, voorzitter; spec.: in Athene van de Prytanen; vgl. THUC. 3, 25, 24, PL. Leg. 949 a, XEN. Mem. 1, 1, 18, ARISTOT. A. II. 44, 2, PAP.
- προ-ε(φ)έργω**, van voren tegenhouden Δ 569.
- προ-εθίζω**, vooraf gewinnen XEN. Cyr. 6, 2, 29, PLUT.

προ-εΐδον, aor. bij προοράω, z. d.

προ-εΐμι (εΐμι), — 1 voort-, vooruit-, verdergaan, meest v. tijd en overdr. HDT. 8, 130 eig., 7, 197 v. tijd, 1, 80 νόοι-gaan στρατίης, PL. Gorg. 497 a, eig. Phaed. 98 b overdr., XEN. An. 2, 2, 19, ARISTOT., LUC. — 2 spec. promotie willen maken, candidaat zijn POL.

προ-εΐπον, INSCR. Leg. Gort. 2, 30 προφειπατω, — 1 openlijk bekend maken, aan-, afkondigen HDT. 7, 9, SOPH. O. R. 351, PL. — 2 bekend maken, uitspreken PL. Euth. 3 c, Crat. 417 e. — 3 van te voren zeggen N. T. Gal. 1, 9. — 4 voorspellen N. T. Mc. 13, 23. — 5 spec. dagvaardden: aanklagen DEM. 59, 9. — 6 als inleiding meedeelen ISOCR. 4, 14. προ-εΐσάγω, — 1 van te voren introduceeren DEM. 39, 32, ARISTOT. — 2 voor het voetlicht brengen: laten optreden ARISTOT. — 3 med. voor zich van te voren importeeren HDT. 1, 190, 2, vgl. 8, 20 (aor. -εσ-άζαντο).

προ-εΐσβάλλω (te voren) beginnen met II. Ὑψους 22, 2.

προ-εΐσδέω, vroeger in een verbond opnemen POL. προ-εΐσέρχομαι, vroeger binnenkomen DEM. 28, 14, PLUT.

προ-εΐσευπορέω, voorschieten ISAE.

προ-εΐσπέμπω, van te voren naar binnen zenden XEN. Cyr. 5, 2, 6, LUC.

προ-εΐσφέρω, (belastingen) vooruit betalen, om ze voor anderen voor te schieten DEM. 21, 153, PLUT.

προ-εΐσφορά, η, vooruitbetaalde oorlogsbelasting als voorschot voor anderen DEM. 37, 37.

προ-εΐσθεσις, η, inleiding v. e. boek POL.

προ-εΐσθέω, overijld uit het gelid loopen THUC. 7, 30, 26, PLUT.

προ-εΐσκομίζω, van te voren uit-, naar buiten dragen HDT. 2, 63, PLUT.

προ-εΐσκρίνω, van te voren afvoeren HIPPOCR.

προ-εΐσλέγω, van te voren innen DEM. 18, 234, DEM.

προ-εΐσπέμπω, van te voren wegzenden PLUT., LUC.

προ-εΐσπίπτω, van te voren uitwallen; overdr. -zich verspreiden φήμη PLUT.

προ-εΐσπλέω, van te voren, eerder uitvaren PLUT.

προ-εΐστήκω, overdr., van te voren verteren, v. smart PLUT.

προ-εΐστίθεμαι, van te voren meedeelen PLUT. T. Gr. 2.

προ-εΐστίκτω, vooruit leggen, eieren ARISTOT.

προ-εΐστρέχω, vooruit loopen PLUT. Pelop. 23.

προ-εΐσφροβέω, van te voren verjagen PLUT.

προ-εΐσφρόβησις, η, voorafgaande schrik THUC. 5, 11, 11.

προ-εΐσφοιτάω, van te voren bekend worden DIO.

προ-εΐσχώω, van te voren uitgieten LUC.

προ-εΐσχωρέω, van te voren weggaan uit DIO.

προ-εΐσλασις, uitrukken tegen den vijand XEN. Hipp. 8, 3.

προ-εΐσλεύω, — 1 intr. voortrijden, voorttrekken, uitrukken XEN. An. 6, 3, 14. Mem. 3, 3, 1. — 2 πρόσω τῆς νυκτὸς προελήλατο, het was reeds diep in den nacht HDT. 9, 44.

προ-εΐσλευθερόω, daarvóór bevrijden DIO CASS.

προ-εΐσπίζω, tevoren hopen N. T. Eph. 1, 12.

προ-εμ-βαίνω, voor iemd bestijgen PLUT.

προ-εμ-βάλλω, — 1 van te voren in iets brengen, iets toebrengen ARISTOT., POL. — Intr.: 2 vroeger een aanval doen THUC. 4, 25, 19, PLUT. — 3 van te voren tegen iets, εἰς τι, stooten HDT. 4, 183.

προ-εμ-βιβάζω, vroeger in iets brengen POL.

προ-εμ-πίμπλημι, van te voren vullen LUC.

προ-εμ-πίπρημι, van te voren in brand steken DIO.

προ-εμ-πίπτω, te voren in iets geraken PLUT.

προ-εν-άρχομαι, vroeger beginnen N. T. 2 Cor. 8, 10.

προ-εν-δείκνυμι, med. zich vooraf bij iemand, τι, in de gunst brengen AESCHIN. 2, 219.

προ-ενέπω, — 1 vooruit zeggen, verkondigen AESCH. Eum. 98, SOPH. Tr. 227. — 2 voorspellen AESCH. Eum. 852.

προ-εν-οίκησις, η, het vroeger in iets wonen THUC. 1, 25, 23.

προ-εν-σείω, het eerst op iets stooten, τῷ πολεμῶ PLUT.

προ-εν-τίκτω, te voren (eieren) leggen in ARISTOT.

προ-εν-τυγχάνω, te voren of eerder omgaan, in verbinding komen met PLUT. Pomp. 2, Nic. 10.

προ-εξ-αγγέλλω, vooraf verkondigen DEM. 19, 248.

προ-εξ-αγκωνίζομαι, zich in positie stellen, v. *vuistvechters* ARISTOT.

προ-εξ-άγω, — 1 van te voren er uit, over de grenzen brengen HDT. 9, 106, THUC. 7, 37, 17. — 2 ἐκ τοῦ ζῆν ἑαυτόν, zich van kant maken POL.

προ-εξ-αίρειω pass. van te voren beroofd worden LUC. Alex. 15.

προ-εξ-αΐσσω, att. ἄττω, van te voren er uit, er op af stormen HDT. 9, 62, THUC. 8, 25, 20.

προ-εξ-αλείφω, van te voren uitwischen, -vernietigen ARISTOT. A. II. 47, 5.

προ-εξ-αμαρτάνω, vroeger misdoen ISOCR. 4, 165.

προ-εξ-αν/άγομαι, van te voren in zee steken D. H.

προ-εξ-ανθέω, vroeger (doen) bloeien PLUT.

προ-εξ-αν/ίσταμαι, — 1 bij den wedstrijd: beginnen voordat het teeken gegeven is HDT. 8, 59. — 2 van legers: het eerst tegen den vijand oprukken HDT. 9, 62, DEM. 18, 163, POL., PLUT.

προ-εξ-απο/στέλλω, van te voren wegsturen POL.

προ-εξ-αρτάω, van te voren ophangen DIO.

προ-εξ-ασθενέω, daarvoor doodmoe worden ARISTOT.

προ-εξ-άττω, z. προεξάισσω.

προ-εξ-έδρη, η, afzonderlijke, als balcon uitgebouwd, zitplaats HDT. 7, 44.

προ-εξ-εΐμι (εΐμι), vroeger uitgaan THUC. 3, 1, 26.

προ-εξ-ελαύνω, eerder uitrukken PLUT., LUC.

προ-εξ-επιστάμαι, contr. προῦξεπ., vooruit nauwkeurig weten AESCH. Pr. 101.

προ-εξ-ερευνάω, tevoren uitvorschen EUR. Ph. 92.

προ-εξ-ερευνητής, οὔ, ὁ, verkenners (EUR.) Rhes. 296.

προ-εξ-έρχομαι, vroeger uitrukken THUC. 7, 74, 12, POL.

προ-εξ-ευκρινέω, vooraf nauwkeurig onderzoeken HIPPOCR.

προ-εξ-εφ/ίεμαι, vooruit bevelen SOPH. Tr. 759.

προ-εξ-ορμάω, intr.: — 1 vroeger op reis gaan, opbreken XEN. Mem. 3, 13, 5. — 2 voortgaan, volhouden ARISTOT.

προ-επι-αγγέλλω, van te voren aankondigen DIO.; beloven N. T. Rom. 1, 2; -εἰσις, η, DIO.

προ-επι-ανίω, voor anderen prijzen THUC. 3, 38, 18. προ-επι-αν/ασείω, vooraf (de handen) dreigend opheffen THUC. 5, 17, 3.

προ-επι-βουλεύω, van te voren belagen THUC. 1, 33, 29.

προ-επι-κοινώω, van te voren meedeelen DIO.

προ-επι-νοέω, van te voren bedenken PLUT.

προ-επι-ξενόομαι, van te voren als gast aankomen LUC.

προ-επιπλήσω, van te voren uitschelden ARISTOT.
προ-επίσταμαι, vooraf weten PL. Gorg. 459 e, XEN. Cyr. 4, 3, 12.

προ-επιχειρώ, eerder iets aanpakken, beproeven THUC. 6, 34, 8, PLUT. Galba 13.

προ-εργάζομαι, *aor. med.*, — 1 vooraf bewerken HDT. 2, 158, XEN. Oec. 20, 3. — 2 van te voren in orde maken, vroeger verwerven THUC. 7, 66, 32; 8, 65, 13, XEN. An. 6, 1, 21.

προ-ερέσσω, voort-, vooruit roeien A 435, ι 73.
προ-ερευνάομαι, vooraf uitvorschen XEN. Lac. 13, 6.

προ-ερέω, *z. προερώ*.

προ-(F)ερώω, vooruittrekken, *in zee* A 308, I 358.

προ-έρχομαι, — 1 vooruit komen, *vaak overdr.* tot een zekeren graad van . . . HDT. 7, 50, 2, PL. Prot. 339 e, XEN. Hell. 6, 1, 4, DEM.; ὄδόν, afleggen PL. Rep. 328 e, μικρόν N. T. Act. 12, 10. — 2 *spec. (milit.)* oprukken THUC. 5, 65, 19, XEN. An. 4, 2, 16. — 3 voor iem. *τινα*, uitgaan, hem voorgaan, vóórkomen N. T. Luc. 22, 47, Mc. 6, 33. — 4 *v. tijd* verstrijken PL. Polit. 273 a.

προ-ερώ, *ep. ion. -ερέω, perf. εἴρηκα enz.*, — 1 verkondigen HDT. 3, 61. — 2 voorspellen N. T. 2 Petr. 3, 2.

προ-εσθίω, van te voren eten ARISTOT., LUC.
πρό-εσις, ἡ, — 1 te voorschijn doen treden *v. sneeuw* EPICUR. 107 Us. — 2 leggen v. eieren ARISTOT. — 3 verkwisting ARISTOT.

προ-ετέος, op, prijs te geven DIN. PLUT.

προ-έτειος, van het vorige jaar ARISTOT.

προ-ετικός, — 1 verkwistend (PL.), XEN. Mem. 3, 1, 6, ARISTOT. — 2 zich ontlastend ARISTOT.

προ-ετοιμάζομαι, vooraf, voor zich zelf klaar maken HDT. 7, 29, N. T. Rom. 9, 23 *act.*

προ-ευαγγελίζομαι, van te voren beloven N. T. Gal. 3, 8.

προ-ευλαβέομαι, *aor. pass.*, zich vooraf goed in acht nemen DEM. 25, 95.

προ-ευπόρέω, vooruit verschaffen DEM. 24, 97.

προ-εφίστημι, van te voren opmerkzaam maken POL.

προ-έχω, *contr. προύχω*, — 1 vóór iem. vóór zich houden, ter bescherming, ἀσπίδα *e.dgl.* AR. Nub. 989, XEN. Cyr. 2, 3, 10; *overdr.: med.* SOPH. Ant. 80; *spec.: med.* zijn eigen (kind) vóór zich (vast) houden (en helpen) AR. Nub. 1385 *z. d.* — 2 *med.* vóór zich hebben, τάρους γ 8. — 3 iets, *τ.*, op iem. *τινος*, „vóór hebben”, in meerdere mate hebben of krijgen (*aor.*) dan SOPH. Ant. 208, XEN., N. T. Rom. 3, 9. — 4 *vand.* uitsteken, uitmunten boven, *τινος*, overtreffen SOPH. 29, HDT. 2, 136; 1, 32, THUC. 1, 18, 11, SOPH. O. R. 1116, *τινα* XEN. An. 3, 2, 19, DEM., POL., LUC. — **Intr.:** 5 vóór zijn, een voorsprong hebben (*vgl.* 3) *bij een wedstrijd* Ψ 325, 453. — 6 uitsteken, voortsprongen (*vgl.* 4), ἀκτὴ μ 11, ζ 138, THUC. 2, 76, 27, XEN. — 7 *overdr.: impers. προ-έχει*, „het heeft iets voor”, baat HDT. 9, 27.

προ-ζητέω, van te voren zoeken ARISTOT.

προ-ηγέωμαι, ὄνος, ὄ, wegwijzer DEM. 18, 260.

προ-ηγέομαι, *aor. med.*, — 1 vóórgaan en den weg wijzen HDT. 7, 90, POL., AR. Pl. 1195 *τινι*, XEN. An. 6, 3, 10, POL. *τινος*. — 2 overtreffen, *τινά τινι* N. T. Rom. 12, 10.

προ-ηγητήρ, ἦρος, ὄ, hij, die voorgaat en den weg wijst EUR. Ba. 1159.

προ-ηγητής, οὐ, ὄ, = *voorg.*, SOPH. O. R. 1292, Ant. 990.

προ-ηγορέω, voor anderen spreken, verdedigen, *τινος* XEN. 5, 5, 7, *τινι*, PLUT.

προ-ηγορία, ἡ, verdediging, voorspraak LUC.

προ-ηγορών (ἀγείρω), ὄνος, ὄ, ook προηγόρ., de krop, waarin de vogels vooraf het voedsel verzamelen ARISTOT.

προ-ηγομένως, *adv. part. pr. v. προηγέομαι*, voorloopig PLUT., LUC.

προ-ήκης, *eig. aan den voorkant een scherp, dun deel hebbend:* dun uitlopend, ἐρετμόν μ 205.

(W. *ak-z. ἀκρος.*)

προ-ήκω, voortgaan (-gegaan): ver gekomen zijn; *overdr.* het ver gebracht hebben THUC. 2, 34, 9, AR. Nub. 513, XEN. Hell. 7, 1, 23, PLUT.

προ-ήμαρ, den geheelen dag door SEMON. 7, 47.

προ-ήροσιος, aan het ploegen (ἄροσις) voorafgaand; *dan werd aan bep. goden geofferd* LYCURG., PLUT.

προ-ήσθησις, ἡ, vreugde reeds van te voren („voorpret”) PL. Rep. 584 c; *vgl. προαισθησις.*

προ-ησάω, van te voren verzwakken POL.; *gew. pass.*, van te voren overwonnen worden POLYB.

προ-θάλής, vroegtijdig bloeiend HYMN. Cer. 241.

προ-θέλυμος (θέλυμον fundament, laag), — 1 *eig.* waarvan het fundament (*vgl. πρόφορις*) naar voren, te voorschijn is gekomen: ondersteboven, voorover I 541, met wortel en al K 15, AR. Eq. 528, Pax 1210. — 2 *onzeker* N 130: φάξαντες . . . σάκος σάκει προθελύμων, *msch. oorspr. aol. πτρω-θ. en dus = τετραθέλυμος* O 479, χ 122 (*vgl. τρω-φάλας ὡς τετράφαλος*).

πρό-θεμα, τό, bekendmaking PAP.

προ-θεραπεύω, voorbereiden PL. Rep. 429 e, PLUT.

πρό-θεσις, ἡ, — 1 het tentoonstellen, laten zien, *v. dooden* PL. Leg. 959 e, *v. d. toonbrooden* N. T. Mt. 12, 4. — 2 besluit, voornemen; gezindheid POL., N. T. 2 Tim. 3, 10. — 3 opgeven v. e. onderwerp. — 4 het bekend maken PAP.

προ-θέσμιος, vooraf bepaald; *π-α sc. ημέρα*, van te voren bepaalde verjaringstermijn LYS. 7, 17, PL. Leg. 954 d, DEM., AESCHIN. 1, 39, PAP., LUC.; termijn v. meerderjarigheid N. T. Gal. 4, 2.

προ-θεσπίζω, voorspellen AESCH. Pr. 211, LUC.

προ-θέω, — 1 vooruitloopen K 362, X 459, XEN. An. 5, 8, 13. — 2 vooraanloopen PL. Crat. 412 a, PLUT., LUC.

προ-θέω zij zetten voor hem neer, staan hem toe A 291. (*ursch: aor. coniv. met korte thematische vocaal.*)

(*προ + W. θε-*, slechts προ-θέουσι, eigenaardig vroege thematische vorm bij προ-τίθημι; *wschl. beter als προθ-έωσι te interpreteren, v. προθ- = προτι ὡς προ-ίημι.*)

προ-θεωρέω, van te voren beschouwen HIPPOCR., ARISTOT.

προ-θνήσκω, — 1 van te voren sterven THUC. 2, 52, 13, LUC. — 2 ter verdediging van iem. sterven EUR. Ale. 684.

προ-θρόσκω, naar voren springen E 363, P 522.

πρό-θύμα, τό, vooroffer EUR. Iph. A. 1311, AR. Pl. 660.

προ-θύμεομαι, *aor. pass., eig. „geneigd” zijn*, — 1 gaarne bereid zijn, gaarne willen: zijn best doen, *abs. bereidwillig zijn* HDT. 1, 36, THUC. 5, 16, 6, ANTIPH. 1, 6, AESCH. Pr. 381, PL. Phaed. 67 a; *ook tr.: τι of met ὅπως en dgl.* zijn best doen, ijveren voor, bevorderen dat, THUC. 8, 90 PL. Phaed. 64 a, PLUT. Dem. 5. — 2 vol goeden moed zijn XEN. Cyr. 6, 2, 13. — 3 iem. *τινι*, bereidwillig bijstaan HDT. 9, 38.

προ-θύμ-ια, ή, — 1 geneidheid, bereidwilligheid; *praegn.* wensch, verlangen HDT. 6, 65; 7, 53, AESCH. Pr. 341, THUC. 7, 70, 8, SOPH. Ai. 583, EUR., PL. Phaedr. 253 c, N. T. 2 Cor. 8, 19. — 2 genegenheid HDT. 7, 6. — 3 *praegn.* strijdlust, moed B 588 (7).

πρό-θύμος, — 1 geneigd, bereid; *praegn.* gaarne willend, verlangend HDT. 6, 5, *adv.* 6, 58, THUC. 2, 53, 25, TR.: AESCH. Ag. 1591, PL. Prot. 338 d, XEN., N. T. Mt. 26, 41. — 2 genegen HDT. 9, 92, SOPH. Ai. 37.

(*beziit-adject.*, *eig.* „*qui pronum habet animum*”, *vgl.* ook *ndl.* *geneigd*).

προ-θύραιος, vóór de deur; τὰ π-α = τὰ πρόθυρα HYMN. Merc. 384.

πρό-θύρον, τό, — 1 poortgebouw, poort, portaal, waardoor men uit de αἰλή naar buiten kwam Ω 323, *pl.* E 496, α 103. — 2 antichambre, voorvertrek, *ruimte voor de deur v. h. μέγαρον, in groote huizen tusschen πρόδομος en μέγαρον in (oorspr. wellicht: ruimte tusschen de breede pijlers in de Cretensische en Myceensche paleizen vóór de hoofdingang)* σ 10; *in een hut* ξ 34, *vgl.* O 124, PIND. P. 3, 78, HDT. 3, 35, TR.: AESCH. Ch. 966, PL. Prot. 314 c.

προ-θύω, — 1 van te voren offeren AR. Th. 38, PL. Crat. 401 d, PLUT. — 2 voor iemand, *τινος of ὑπέρ* *τινος*, offeren EUR. Supp. 29.

προ-ιάλλω, (vooruit)zenden © 365, ξ 18, THEOCR. 25, 235.

προ-ιάπτω, toewerpen aan, *τινι*, zenden naar A 3, E 190.

προ-ίζομαι, voorzitter zijn HDT. 8, 67.

προ-ίημι, — 1 naar voren zenden: uitzenden, wegzenden A 326, νῆας H 468, PIND. O. 1, 67. — 2 weg laten gaan: vrij laten A 127, Δ 398; laten ontsnappen, οἶνος ἔπος προέηκεν ξ 466; *spec.: med.* uitbetalen PAP. — 3 *vand.:* afschieten, werpen, διστοῦς © 297; vieren, omlaag laten zakken μ 253; laten vallen, πηδάλιον ε 316. — 4 *v. e. rivier:* zijn water uitstorten in, uitmonden in B 752. — 5 *overdr.* prijs geven, afstaan HDT. 1, 24, 3, 137; *v. e. mensch:* éαυτόν, wijden, geven, εἰς τι XEN. Cyr. 7, 5, 76; *verzw.* verleenen, χυδός II 241. — 6 toestaan XEN. An. 7, 2, 15. — **Med.:** 7 zelf of van zich zelf wegzenden, weg laten gaan, *praegn.* (προ-)weggooien: verkwisten of nutteloos uitgeven, uitspreken: λόγους EUR. Med. 1020, (PL.) Loc. 100 c, PLUT. — 8 zonder belooning of dank in ruil uit handen geven: (ten geschenke) geven THUC. 2, 43, 26, PL. Phaedr. 232 b, bewijzen Gorg. 520 c, XEN. An. 7, 7, 47, DEM. 18, 114. — 9 iets van zich zelf overlaten, in een bep. toestand laten PL. Leg. 780 a. — 10 toelaten THUC. 2, 73, 22. — 11 prijs geven; *praegn.* verraden XEN. An. 1, 9, 10, POL., PLUT.

προΐκα, z. προΐξ.

προικ-ίδιον, τό, (kleine) huwelijksgift PLUT. 767 c.

προ-ίκτης, bedelaar ρ 449.

(*z. αἰτέω en προ-ἰσομαι*; W. *αιεφ* - *z. o.ind.* *γᾶcati* hij bedelt).

προΐξ (*z. προ-ίκτης*), **προικός, ή**, *ep. προΐξ*, *oorspr.* wat op verzoek gegeven wordt: — 1 gave, geschenk ρ 413; **προικός**, als geschenk — zonder vergoeding ν 15. — 2 huwelijksgift, bruidschat *v. e. vrouw* LYS. 19, 17, ANDOC. 4, 14, PL. Leg. 774 c; **προΐκα**, gratis, zonder vergoeding AR. Nub. 1426, PL., MEN. Epitr. 525, LUC.

προ-ἰσομαι (*z. προ-ίκτης*), bedelen ARCHIL. 130 (?)

προ-ίστημι, — 1 vooraan-, aan het hoofd plaatsen

Δ 156, HDT., PL. Lach. 197 d, POL. — **Med.:** 2 vóór zich plaatsen HDT. 4, 172. — 3 aan hun eigen hoofd plaatsen PL. Leg. 629 a. — 4 *overdr.* voor-, boven iets stellen PL. Rep. 531 b. — **Intr.**, *aoi.* ἔστην *enz.:* 5 aan het hoofd (g a a n) staan, *vaak perf.:* aan het hoofd staan: leiden, besturen, commandeeren HDT. 5, 49; 9, 41, THUC. 6, 28, 30, AR. Vesp. 419, PL. Gorg. 520 a, *vgl.* EUR. Andr. 221. — 6 *vand.* zorgen voor, *τινος* SOPH. El. 980, N. T. 1 Tim. 3, 4. — 7 zich voor iemd opstellen, *τινος:* beschermen, verdedigen HDT. 9, 107, AESCHIN. 2, 161, PLUT. — *en* 8 zich vóór iemd opstellen, *τινα*, bij het offer SOPH. El. 1378. — 9 als vijand zich tegenover iemd plaatsen SOPH. Ai. 1133, *vgl.* *ib.* 803 πρόστητ' ἀναγκαίως τόχη, stelt u te weer (om mij te verdedigen) tegen... — 10 *abs.* naar voren komen HDT. 9, 107; οἱ προ-εστῶτες, de voor hem staanden PLUT.

προ-ιστορέω, vroeger uitvorschen POL.

προ-ισχνάλω, vroeger vermageren ARISTOT.

προ-ίσχω, — 1 iemd iets voorhouden *in de gesloten hand* XEN. Hipp. 5, 10. — **Med.:** 2 vóór zich houden, uitstrekken, χεῖρας THUC. 3, 58, 35, PLUT. — 3 voordragen, onder het oog brengen HDT. 1, 164, THUC. 4, 87, 14. — 4 voorwenden, πρόφασιν HDT. 8, 3.

προ-ίωξίς (τ) ή, iemd voortjagen HES. Sc. 154.

πρόκα, „voort”, = dadelijk HDT. 1, 111; 6, 134 (*steeds πρόκα-τε*), AP. RH.

(*vgl. ἀντ-κα, ἦνκα en κέν, κα; πρό*).

προ-καθ-εύδω, vooraf slapen AR. Vesp. 104.

προ-καθ-ηγέομαι, voorgaan, den weg wijzen, *overdr.* leiden POL.

προ-κάθ-ημαι, *ion.* προκατήμαι, — 1 vóór iets gelegen zijn of wonen HDT. 7, 172. — 2 *vand.:* *overdr.* verdedigen, beschermen HDT. 8, 36, ANTIPH. 6, 21, PL. Leg. 758 d; *vgl.* (EUR.) Rhes. 6 vóór iets op wacht liggen. — 3 de leiding hebben van, *τινος* POL. — 4 zitting houden POL.

προ-καθ-ίζω, *ion.* προκατίζω, — 1 naar voren vliegend gaan zitten, neerstrijken B 463. — 2 ook -ομαι, in het openbaar zitting houden HDT. 1, 14; 5, 12 *med.* — 3 de leiding, het bestuur hebben van, *τινος* POL., LUC. — 4 *tr.* aan het hoofd plaatsen van POL.

προ-καθ-ίημι, — 1 vooraf brengen εἰς ταραχὴν τὴν πόλιν DEM. 14, 5. — 2 van te voren afzenden DEM. 19, 77.

προ-καθ-ίστημι, van te voren opstellen, φύλακας THUC. 2, 2, 13 *pass.*, XEN. Hier. 6, 9.

προ-καθ-οράω, *ion.* προκατορ., vooraf verkennen HDT. 8, 23.

πρό-κακος, zeer ongelukkig AESCH. Pers. 986.

προ-καλέω, *meest med.*, — 1 te voorschijn roepen: uitdagen N 809, χάρμη voor het gevecht H 218, (ANACR.) 12, 7; HDT. 9, 48, LUC. — 2 oproepen, uitnoodigen; *praegn.* opmonteren, aansporen HDT. 1, 69, THUC. 5, 43, 8, AR. Ach. 652 en Eq. 796; *τινά* *τι*, iemd tot iets uitnoodigen PL. Symp. 217 c, N. T. Gal. 5, 26; — 3 *spec.:* (*iurid.*) de tegenpartij uitnoodigen, *bijv. tot arbitrage* ANTIPH. 1, 6, Euth. 5 b, Charm. 169 c, DEM., LUC. — 4 (*vgl. lat. provocare*) zich beroepen op PL. POL.

προ-καλιζομαι, uitdagen, *m. inf.* Δ 389 of χερσὶ σ 20.

προ-καλινδέω, voortrollen ISOCR. 4, 151, *z. προ-κυλ.*

προ-κάλυμμα, τό, — 1 voorhang, gordijn AESCH. Ag. 691. — 2 dekkleed (PL.) Loc. 100 b. —

- 3 overdr.** dekmantel, voorwensel THUC. 3, 67, 34, D. H., LUC.
- προ-καλύπτω**, — 1 aan de voorzijde, aan de oppervlakte bedekken EUR. Iph. T. 312, XEN. An. 3, 4, 8. — **Med.**: 2 als bedekking, voor zijn eigen . . . houden PL. Gorg. 523 d. — **3 overdr.** als dekmantel gebruiken, ποιήσιν PL. Prot. 316 d.
- προ-κάννω**, — 1 zich van te voren inspannen THEOGN. 925. — 2 zich voor iemand, τινος, inspannen SOPH. Ai. 1270. — 3 van te voren zich vermoeien, afmatten AESCH. Eum. 78, EUR. Herc. 119. — 4 van te voren afgespannen, ziek zijn THUC. 2, 49, 18, vgl. 39, 4.
- προκάς, άδος, ή**, = πρόξ, hinde HYMN. Vesp. 71.
- προ-κατα-βαίνω**, van te voren afdalen ARISTOT., DIO.
- προ-κατα-βάλλω**, van te voren neergooien DIO.
- προ-κατα-αγγέλλω**, van te voren aankondigen N. T. Act. 3, 18.
- προ-κατα-γιγνώσκω**, — 1 van te voren veroordeelen AR. Vesp. 919. — 2 een vooroordeel hebben en uitspreken tegen, τινος THUC. 3, 53, 10, ANTIPH., LYS. 19, 10, DEM., POL.
- προ-κατά-άγομαι**, van te voren in den haven binnenloopen LUC.
- προ-κατα-θέω**, vooruitgaan en stroopen XEN. An. 6, 3, 10.
- προ-κατα-κάω**, — 1 vooruitgaan en verbranden XEN. 1, 6, 2. — 2 van te voren verbranden DIO.
- προ-κατά-κειμαι**, aan tadel een hogere plaats innemen LUC.
- προ-κατα-κλίνω**, aan tafel op een hogere plaats doen aanliggen; *pass.* = . . . gaan liggen LUC.
- προ-κατα-κρίνω**, van te voren iets ongunstigs denken van PLUT.
- προ-κατα-λαμβάνω**, — 1 van te voren innemen, bezetten THUC. 3, 2, 13, PL., XEN. An. 1, 3, 16, AESCHIN. 3, 71. — 2 *overdr.* van te voren beslag leggen op, *iemds stemming* DEM. 19, 178, POL. — 3 van te voren zich toeëigenen, *een bep. onderwerp*: eerder dan een ander behandelen ISOCR. 4, 74. — 4 *schijnbaar intr.* vroegtijdig invallen POL.
- προ-κατα-λέγω**, vooraf opsommen HDT. 4, 175.
- προ-κατα-λήγω**, van te voren ophouden POL.
- προ-κατά-ληψις, ή**, reeds vooruit begrijpen PLUT.
- προ-κατα-λύω**, — 1 van te voren opheffen, νόμος THUC. 3, 84, 9, DEM., PLUT. — 2 *med.* van te voren bijleggen, *εχθρην* HDT. 7, 6, D. H.
- προ-κατα-μανθάνω**, van te voren leeren kennen HIPPOCR.
- προ-κατα-νύσσω**, van te voren neerstooten DIO.
- προ-κατα-πίμπρημι**, van te voren verbranden DIO.
- προ-κατα-πίπτω**, van te voren (in stemming) omlaag gaan DIOD., PLUT.
- προ-κατα-πλέω**, van te voren afvaren POL.
- προ-κατα-πλήσσω**, van te voren doen schrikken POL.
- προ-καταρκτηός**, τὰ προκατ., de onmiddellijke aanleiding HIPPOCR., PLUT.
- προ-κατάρξις, ή**, litis contestatio PAP.
- προ-καταρρήγνυμι**, van te voren afbreken DIO.
- προ-καταρτίζω**, voorbereiden HIPPOCR., N. T. 2 Cor. 9, 5.
- προ-καταρτύω**, voorbereiden PLUT. 31 d.
- προ-κατάρχω**, — 1 ook *med.*, het eerst beginnen met, τινος POL., DIO., PLUT. — 2 *spec.* τιμι bij het offeren iemand de gelegenheid en het recht geven mee te offeren THUC. 1, 25, 16.
- προ-κατα-σκευάζω**, voorbereiden XEN. Cyr. 3, 1, 19, POL., PLUT.; *med.* POL.
- προ-κατα-σκευή, ή**, voorbereiding POL.
- προ-κατα-στρέφω**, *intr.* van te voren of overijld afwijken van EPICUR. 147 Us. en:
- προ-κατα-στρόφή, ή**, vroegtijdige dood *id.* 154.
- προ-κατα-τίθεμαι**, laten voorafgaan, λόγον HIPPOCR., DIO.
- προ-καταύλησις, ή**, het voorafgaande uitblazen v. d. fluit, *om ze voor het spelen geschikt te maken* HIPPOCR.
- προ-κατα-φερόμαι**, van te voren neer zinken ARISTOT.
- προ-κατα-φεύγω**, te voren zijn toevlucht nemen THUC. 1, 134, 17, DIO.
- προ-κατα-χράομαι**, te voren reeds verbruiken 19, 154.
- πρόκα-τε, z. πρόκα.**
- προ-κατελπίζω**, te vroeg hopen POL.
- προ-κατεργάζομαι**, te voren verrichten DIO., PLUT.
- προ-κατεσθίω**, van te voren opeten LUC.
- προ-κατέχω**, — 1 *med.* vóór zich vasthouden HYMN. Cer. 197. — 2 vooraf bezetten THUC. 4, 105, 3, XEN. Hell. 5, 4, 59, POL., PLUT. — 3 iets vóórden voortrang hebben POL.
- προ-κατηγορέω**, reeds van te voren, bij voorbaat aanklagen DEM. 8, 23, HYPER.
- προ-κατηγορία, ή**, voorafgaande aanklacht THUC. 3, 53, 35.
- προ-κάττημαι, z. προκάθημαι.**
- προ-κατίζω, z. προκαθίζω.**
- προ-κατοράω, z. προκαθοράω.**
- πρό-κειμαι**, — 1 voor iets liggen, zich naar voren uitstrekken HDT. 2, 12, XEN. An. 6, 3, 3, POL. — 2 *in tijd*: te wachten staan HDT. 9, 60. — *Als perf. pass. bij προ-τίθημι*: 3 vóór iemand neergezet zijn, *van spijzen* I 91, α 149, HDT. 5, 105. — 4 te berde, in het midden gebracht zijn HDT. 3, 83, AR. Eccl. 401, PL. Phaedr. 237 c, > aanwezig zijn N. T. Jud. 7 v. *waarschuwendende voorbeelden*. — 5 voorgeschreven zijn, *σημεία* HDT. 2, 38, vgl. 2, 87, SOPH. Ant. 481. — 6 uitgeschreven zijn, te wachten staan, *αγών* HES. Sc. 312, HDT. 9, 60, AESCH. Pr. 257, SOPH. Ant. 36, EUR. Or. 847, PL. Rep. 533 e; voorbeschikt zijn N. T. Hebr. 12, 1. — 7 *praegn.* achteloos, als waardeloos gewegworpen zijn, verasmaad liggen of tentoengesteld liggen v. *dooden* SOPH. Ant. 1101, Ai. 1059, AR. Av. 474.
- προ-κενε-αγγέω**, vooraf de maag ledigen: vooraf vasten HIPPOCR.
- προ-κενώω**, van te voren ledigen AR.
- προ-κήδομαι**, (van te voren) zorgen voor, τινος AESCH. Pr. 629, SOPH. Ant. 741.
- προ-κηραίνω**, bezorgd zijn, τινος SOPH. Tr. 29.
- προ-κηρυκεύομαι, aor. med.**, onderhandelingen aanknoopen ANDOC. 3, 3, AESCHIN. 2, 172, DIO.
- προ-κήρυξις, ή**, bekendmaking PAP.
- προ-κηρύσσω, att. -ττω**, — 1 openlijk door den heraut laten bekend maken SOPH. Ant. 34, ISAE. 6, 37, PAP., POL. — 2 verkondigen N. T. Act. 13, 24.
- προ-κινδυνεύω**, — 1 *εig.* vooraan gevaar loopen: zich in den strijd wagen THUC. 7, 56, 5, ISOCR. 4, 99. — 2 strijden ter verdediging van, τινος THUC. 1, 73, 25, LYS. 18, 27, ISOCR., LUC.
- προ-κινέω**, — 1 voorwaarts bewegen XEN. Cyr. 1, 4, 21. — 2 *pass.* voorwaarts rukken XEN. Cyr. 1, 4, 23, PLUT.
- προ-κλαίω, z. volg.**
- προ-κλάω, att.** = -κλαίω, — 1 openlijk weenen

SOPH. Tr. 963. — 2 *tr.* vooraf beweenen HDT. 5, 8, EUR. Alc. 526.

πρό-κλησις, ἡ, — 1 uitdaging HDT. 5, 1. — 2 oproep, voorstel THUC. 3, 64, 26. — 3 eisch in rechten tot het uitleveren van iets ANTIPH. 6, 27, LYS. 4, 15, DEM.; ook: het aanbieden van eigen bezit *spec.* slaven in dat verband LYS., DEM. 37, 40.

πρό-κλίνω, vooroverbuigen SOPH. O. C. 201.

πρό-κλύτος, vroeger gehoord: zeer oud, ἔπεια Y 204.

πρό-κλύω, vooraf hooren AESCH. Ag. 251.

πρό-κνημῖς, ἴδος, ἡ, bedekking van het onderste gedeelte v. h. been POL.

πρό-κοιτος, voor iets de wacht houdend POL.; -ια, ἡ *en* -έω, DIO.

πρό-κόλακνύω, vooraf vleien, τινα PL. Rep. 494 c.

πρό-κόλπιον, τό, de plooiën van het kleed voor de borst MEN. Epit. 165, THEOPHR., LUC.

πρό-κομιζώ, — 1 te voorschijn halen LUC. — 2 *pass.* ver weg gebracht worden HDT. 4, 121.

πρό-κόμιον, τό, — 1 het naar voren hangende haar op het voorhoofd van de paarden XEN. Hipp. 5, 6. — 2 valsch haar ARISTOT.

πρό-κοπή, ἡ, („Vorstosz“): vooruitgang, vordering, ook PL., POL., PLUT., LUC., N. T. Phil. 1, 25.

πρό-κόπτω, — 1 naar voren stooten; *trans.* vorderingen doen maken, vooruitbrengen THUC. 4, 60, 8. — 2 *intr.* vooruitgaan, vorderingen maken, bij iets winnen EUR. Alc. 1079, XEN. Hell. 7, 1, 6, N. T. Gal. 1, 14.

πρό-κρίμα, τό, vooroordeel N. T. 1 Tim. 5, 21.

πρό-κρίνω, — 1 van te voren beslissen ISOCR. 4, 4, DIOD. — 2 verkiezen, de voorkeur geven XENOPHAN. 2, 14 D., HDT. 1, 56, PL. Ap. 35 b, *med.* Rep. 537 d, EUR. Ph. 746. — 3 verkiezen *voor een ambt* THUC. 4, 80, 7, XEN. An. 6, 1, 26.

πρό-κρίσις, ἡ, keus PL. Polit. 298 e.

πρό-κρίτος, van te voren gekozen PL. Rep. 537 b, DEM. 59, 75, ARISTOT. A. II. 8 beg.

πρό-κροον, *lacon. impf. v. προκρούω*, AR. Lys. 1252.

πρό-κροσσος (κρόσσα), ἀδύ., — 1 trapsgewijs, geëchelonneerd, *zoodat de schepen telkens iets voor hun voorganger wistaken* Ξ 35. — 2 als de tinnen van een muur vooruitstekend HDT. 4, 152; 7, 188, DEMOCR. A 135 D.

πρό-κρούω, van te voren κρούειν, AR. Eccl. 1018.

πρό-κτησις, ἡ, acte van vroegeren eigendom PAP.; -τικός, PAP.

πρό-κυκλῖς, en προ-κυκλή, ἡ, koppelaarster HEROND. I *en* 6, 90.

πρό-κυλινδ(ε)ω, — 1 *pass. intr.* voortrollen, v. d. golven Ξ 18. — 2 *pass. refl.* op de knieën vallen, voor, τιμ AR. Av. 501 (καλινδέω), DEM. 19, 338 (-έω).

πρό-κύλις, ἡ, voetval PL. Leg. 887 e.

πρό-κύπτω, vooroverbukken, — 1 zich vooroverbuigen: uitkijken, te voorschijn komen AR. Av. 496, LUC. — 2 = *προεστάναι*, *doch v. e. gebochelde* PLUT. 633 d.

πρό-κυρώω, vooraf bekrachtigen N. T. Gal. 3, 17.

πρό-κύμιος, den κύμιος voorafgaand: τὸ π-ον, voorspel PIND. N. 4, 11.

πρό-κωνα en προ-κόνια, τὰ ἔλφιστα, gepelde korrels van niet geroosterde gerst HIPPOCR., LYCURG.

πρό-κωπος, — 1 met de hand voor aan het gevest AESCH. Ag. 1652. — 2 ξίφος, met de hand aan het gevest: getrokken AESCH. Ag. 1651, EUR. Or. 1477, LUC.

πρό-λαγχάνω, het hoogste lot trekken, door loting het eerst aan de beurt komen AR. Eccl. 1159.

πρό-λάζυμαι, *slechts pr.* = **προλαμβάνω**, EUR. Ion 1027.

πρό-λάκιον, τό, reservecisterne, νόορ een grootere gelegen ARISTOT.

πρό-λαμβάνω, — 1 te voorschijn halen, weg-nemen EUR. Ion 1253; voor zich nemen, neerzetten N. T. 1 Cor. 11, 21. — 2 vooraf nemen: in handen nemen en tot stand brengen, τινος HDT. 3, 105, THUC. 4, 33, 24, XEN.; van te voren doen N. T. Mc. 14, 8. — 3 een ander iets voor den neus wegpaken DEM. 3, 2. — 4 verkiezen, τί τινος, iets boven iets anders SOPH. O. C. 1141. — 5 een vooroordeel opvatten DEM. 4, 14. — 6 eerder gegrepen worden (dan verwacht wordt) N. T. Gal. 6, 1.

πρό-λέγω, — 1 νόορ anderen uitlezen N 689. — 2 *vand.* onderscheiden, eeren PIND. N. 2, 18. — 3 van te voren zeggen: voorspellen HDT. 1, 53, SOPH. O. R. 973, PL. Euth. 3 c, N. T. Gal. 5, 21. — 4 openlijk bekend maken, gelasten AESCH. Sept. 336, Pt. 107, DIN. 1, 71, DEM. — 5 van te voren zeggen MEN. Perik. 32.

πρό-λείπω, — 1 wegtrekken en achterlaten, in den steek laten P 275, γ 314, PIND. P. 9, 30, TR.: AESCH. Pers. 18. — 2 in den steek laten: te kort schieten, μήτις σε β 279, THUC. 7, 75, 5 *intr.* τιμ. — 3 > afzien van SOPH. El. 132.

πρό-λεπτύνω, te voren mager maken PL. Tim. 66 a, ARISTOT.

πρό-λεσχηνεύομαι, vooraf met iemand, τιμ (be)spreken HDT. 6, 4.

πρό-λεσχος, overijld in het spreken AESCH. Supp. 497.

πρό-λεύσσω, voorzien SOPH. Ph. 1360.

πρό-λημμα, τό, voordeel POL.

πρό-ληψις, ἡ, — 1 vaag, niet scherp omlijnd gevoel POL. — 2 zintuigelijke voorstelling, *bij Epicurus* PLUT. 1041 e. vgl. EPICUR. 124, 152, 153 Us.

πρό-λιμνάς, ἄδος, ἡ, door overstrooming gevormde plas ARISTOT.

πρό-λοβος, ὁ, = *πρηγορ(ε)ών*, ARISTOT.

πρό-λογος, ὁ, voorrede, inleiding in comédie en tragedie, *vaak ter oriëntering v. d. toeschouwers z.* AR. Ran. 1119, ARISTOT. Poet. 12, *spec. het 1e deel v. d. comédie tot den eersten koorzang.*

πρό-λοχιζώ, — 1 vroeger met een hinderlaag bezetten THUC. 2, 81, 6, PLUT. — 2 een hinderlaag leggen THUC. 3, 112, 37.

πρό-λύπέω, vooraf bedroeven, *pass.* vooraf bedroefd worden PL. Phaedr. 258 e, ARISTOT.

πρό-λύπησις, ἡ, voorafgaande smart PL. Rep. 584 c.

πρό-μάθεός, ὁ, *dor.* = *προμηθεύς*, PIND. O. 7, 44, AESCH. Supp. 700.

πρό-μακρος, = *προμήκης*, HIPPOCR.

πρό-μαλάττω *med.* van te voren gunstig stemmen (voor zichzelf) PLUT. Caes. 6.

πρό-μάλος, ἡ, soort heester met buigzame takken COM., AP. RH.

πρό-μανθάνω, vooraf leeren of ondervinden PIND. O. 8, 60; THUC. 1, 138, 10, SOPH. Ph. 538, AR. Nub. 966, PL.

πρό-μαντεία, ἡ, *ion.* -*μαντηή*, voorrecht om het eerst het orakel te raadplegen HDT. 1, 54, DEM. 9, 32, PLUT.

πρό-μαντεύω, *meest med.*, voorspellen HDT. 3, 125, EUR., LUC., *act. bij* PLUT.

πρό-μαντηή, ἡ, z. *προμαντεία*.

πρό-μαντις, ὁ, ἡ, — 1 voorspellende, orakel-

- gevende priester HDT. 8, 135, THUC. 5, 16, 17, AESCH. Ch. 758, EFR. Ion 681; v. de *Pythia te Delphi* HDT. 6, 66. — 2 *overdr.* voorspellend, een voorgevoel gevend SOPH. El. 475, EUR.
- προμαρτύρομαι**, vooraf getuigen N. T. 1 Petr. 1, 11.
- προμάτωρ, ορος, ὄ, dor.** = **προμήτωρ**, AESCH. Sept. 140.
- προμαχέω**, = **προμαχίζω**, XEN. Cyr. 3, 3, 60.
- προμαχεών, ὄνος, ὄ**, bolwerk HDT. 1, 98, XEN. An. 7, 8, 13.
- προμαχιζέω**, voorvechter zijn. — 1 in de voorste rijen vechten: Τρωσὶ onder de Trojanen (*locat.*) Γ 16. — 2 den strijd als voorvechter, kampioen aanbinden met, τιμὶ Υ 376.
- προμάχομαι**, strijden voor iemd, τινος Δ 217, P 358, AR. Vesp. 957, LUC.
- πρόμαχος**, — 1 voorvechter, kampioen Δ 505, σ 379, PIND. I. 6, 35, SOPH. Tr. 856. — 2 voor iemd vechtend AESCH. Sept. 482, XEN. Mem. 4, 3, 8.
- προμελαίνομαι**, van te voren zwart worden NIC.
- προμελετάω**, vooraf instudeeren, voorbereiden AR. Eccl. 117, PL. Soph. 218 d, POL., N. T. Luc. 21, 14.
- προμεριμνάω**, van te voren bezorgd zijn N. T. Mc. 13, 11.
- προμετωπίδιον, τό**, — 1 ἔκτων, afgetrokken huid van een paardekop HDT. 7, 70. — 2 voorhoofdbedekking XEN. An. 1, 8, 7, Cyr. 6, 4, 1.
- προμηθεία, ἡ**, (*ook ion.*), en **προμηθία** TR., — 1 voorzichtigheid, voorzorg PIND. N. 11, 46, HDT. 3, 36, THUC. 6, 80, 6, AESCH. Supp. 178, SOPH. El. 990, PL. Gorg. 501 b. — 2 omzichtigheid, eerbied θεῶν XENOPHAN. 1, 24 D., HDT. 1, 88.
- προμηθεύομαι**, *aor. med.*, — 1 (van te voren) zorgen voor, τινος HDT. 2, 172, AESCH. Pr. 381, PL. Crit. 45 a, Prot. 361 d. — 2 ontzag hebben voor, τινα HDT. 9, 108.
- προμηθεύς, ὄ**, die van te voren inziet: voorzichtig AESCH. Pr. 86, z. -μαθ.
- προμηθής**, die van te voren inziet: — 1 voorzichtig, zorgvol THUC. 3, 82, 4, PL. Lach. 188 b. — 2 bezorgd SOPH. El. 1078.
- (vgl. *μανθάνω*, *ἐμαθόν* en HESYCH. *μενθήρη φροντίς*, *men(+ dh)-: mā(+ dh)- = g^{em-}: g^{a-}*, in *βαῖνω*, *ἐβάν*).
- προμηθία**, en -*τη*, ἡ, z. **προμηθία**.
- προμηθικῶς**, *adv.*, voorzichtig AR. Av. 1511.
- προμήκης**, langwerpig PL. Theat. 148 a.
- προμηνύω**, vooraf aankondigen SOPH. Ant. 84, LUC.
- προμήτωρ, ορος, ἡ**, stammoeder EUR. Ph. 676.
- προμύγνυμι, παλλακίδι προμύγναι**, vooraf, eerder gemeenschap hebben met I 452.
- προμνάομαι**, — 1 voor iemd iets gedaan trachten te krijgen PL. Theat. 151 b, XEN. Mem. 2, 6, 36, vgl. An. 7, 3, 18. — 2 aanbevelen, raden PL. Menex. 239 c. — 3 iemd iets aannemelijk maken, laten vermoeden SOPH. O. C. 1075.
- προμνηστεύομαι**, = *voorg.*, LUC.
- προμνηστικός, ἡ π-ἡ**, de kunst of tact een verlovings of huwelijk te bewerkstelligen PL. Theat. 150 a.
- προμνηστίνοι** (*suff.* vgl. *ἀγχιστίνοσ*), [*z. de sprookjes*] *oorspr. v. vrouwen, die bij de bruidskeuze naast en in plaats van de προμνήστη aan den toekomstigen bruidegom, „de een na de ander” werden voorgesteld*] αι, α, de een na den ander λ 233 (*teg.* 230).
- προμνήστριά, ἡ**, koppelaarster AR. Nub. 41, PL. Theat. 149 d, LUC.; *overdr.* EUR. Hipp. 589.
- προμνηστρίς, ἰδος, ἡ**, = *voorg.*, XEN. Mem. 2, 6, 36.
- προμοιχεύω**, een vrouw (eerder) tot echtbreuk verleiden τινα τιμὶ PLUT. Galb. 19, LUC.
- πρόμος, ὄ**, de voorste: — 1 voorvechter Γ 44, H 136. — 2 aanvoerder AESCH. Eum. 399, SOPH. O. R. 660; *spec.* bij de zielverhuizing XENOPHAN. 1, 24 D. (*wrsch. superl. v. pro-: got. fruma* eerste, vgl. *lat. sub: summus. Vgl. umbr. promom „primum”*. Bij HOM. = *πρόμαχος*).
- προμοχθέω**, vooraf werken EUR. Supp. 1234.
- προμυλλαίνω**, de lippen vooruitsteken HIPPOCR.
- προμύσσω**, (de lamp) snuiten AR. Vesp. 249.
- προνώϊος, ion. προνήιος**, zich voor den tempel bevindend; ἡ προναία, *ion. προνήτη, bijn. van de godin Athene te Delphi* HDT. 1, 92, AESCH. Eum. 21; τὸ προνήιον, voorhof van een tempel HDT. 1, 51.
- πρόνωϊος**, = *voorg.*, AESCH. Supp. 494.
- προναυμαχέω**, voor iemd ter zee strijden, τινος HDT. 6, 7.
- προνώειω**, — 1 bij voorkeur of voor anderen toedeelen aan PIND. I. 7, 16. — 2 naar voren bewegen: uitstrekken, χειράσ AESCH. Eum. 313.
- προνώω**, vooroverbuigen PL. Euthyd. 274 b, POL.
- προνώϊος, ion. = προνώϊος**.
- προνηστεύω**, vooraf vasten HDT. 2, 40, HIPPOCR.
- προνήχομαι**, vooruitzwemmen PLUT. 980 f.
- προνώϊα**, vroeger overwinnen THUC. 2, 89, 6; 25, ISAE. 11, 18.
- προνώεω**, — 1 van te voren bemerken, δόλον Σ 526. — 2 van te voren bedenken ε 364, PIND. P. 10, 63, THUC. 3, 38, 19; *meest med.* EUR. Hipp. 685, PL. Crat. 395 c, *ook m. aor. pass.* LYS. 24, 23. — 3 *praegn.* zorgen voor, τινος AR. Eq. 421, XEN. An. 7, 7, 33, DEM. 14, 4, N. T. 1 Tim. 5, 8, *med.* Rom. 12, 17.
- προνοητής, ὄ**, bestuurder, beheerder PAP.
- προνοητικός**, voorzichtig, zorgzaam XEN. Mem. 4, 3, 6.
- πρόνοιᾶ, ἡ**, — 1 vooruitzien, vooruit bemerken SOPH. O. R. 978. — 2 voorzichtigheid, voorzorg HDT. 3, 108, TR.: AESCH. Ch. 606, THUC. 4, 108, 29, PL., N. T. Rom. 13, 14. — 3 *spec.* vooruit bedacht plan PL. Phaedr. 254 e; *meest:* ἐκ π-ας, met voorbedachten rade, met opzet HDT. 1, 159, LYS. 3, 43, ARISTOT. A. II. 57, 3. — 4 ἐκ π-ης, op aanstoken, aanraden van HDT. 6, 66. — 5 *Christ.* Voorzienigheid N. T. Act. 24, 2.
- προνομαία, ἡ**, snuit, v. d. olifant PLUT. Alex. 60; v. vliegen LUC. Musc. Enc. 6.
- προνομεύω**, — 1 op foerageeren uitgaan POL. — 2 *vand.*: χῶρον, uitplunderen D. H.
- προνομή, ἡ**, — 1 het foerageeren XEN. An. 5, 1, 7, POL. — 2 π-αί, foerageerings-detachementen POL. — 3 de snuit van den olifant POL.
- προνομία, ἡ**, voorrecht PLUT., LUC.
- προνόμιον, τό**, handgeld LUC.
- πρόνομος**, al weidende vooruitgaand; βετὰ π., kudden AESCH. Supp. 691.
- πρόνοος, contr. -νοος**, bedachtzaam, verstandig HDT. 3, 36, AESCH. Supp. 969, SOPH. Ai. 119.
- προνοσέω**, vooraf ziek zijn HIPPOCR.
- προνώξ, adv.**, gedurende den geheelen nacht SEMON. 7, 46.
- προνωπής**, — 1 voorover hellend, zakkend, slaand AESCH. Ag. 234. — 2 *overdr.* overhellend, geneigd tot EUR. Andr. 729.
- (vgl. HESYCH. *νενώπηται* * *τεταπεινωται*. *Verv. met νόπος, νόπη, z. d.*).

προνόπιος, eig. vóór het gezicht, het front v. e. huis: buiten EUR. Ba. 639, 644, Hipp. 372. (*hypostase uit πρό-ἑνωπίον*, vgl. INSCR. προσάγραιος < πρό ἑσάγραος).

πρόξ, **πρόξος**, ἡ ἐν ὄ, soort hert of ree ρ 295, ARISTOT., vgl. πρόξας. (naar de bonte kleur genoemd, z. περκνός).

πρόξενος, ὁ, ion. = πρόξενος, HDT. 6, 57.

προξενέω, — 1 πρόξενος, consul zijn XEN. Hell. 6, 4, 24, DEM. 15, 15. — 2 (als zoodanig) iemd. τινος of τινι, helpen EUR. Med. 724, AR. Th. 576. — 3 vand.: alg. iemd aan iets helpen, iets verschaffen SOPH. O. R. 1483, EUR., PL. Lach. 180 c, XEN. An. 6, 5, 14. — 4 aanbevelen DEM. 37, 11.

προξενία, ἡ, — 1 gastvriendschap PIND. O. 9, 83. — 2 het πρόξενος zijn: consulaat THUC. 5, 43, 35, EUR. Med. 359, XEN. Hell. 6, 3, 4, DEM. — 3 bondsverdrag POL.

πρόξενος, ὁ, ion. πρόξενος, — 1 consul, consulaire agent, bij wien de gezanten van een vreemden staat hun intrek nemen en die aan de burgers van dezen vreemden staat bescherming en ondersteuning verleenen moet en in 't alg. de belangen van den staat, dien hij dient, behartigen PIND. I. 3, 26, BACCH. 8, 20, HDT. 8, 136 (-ξεν.), ATT.: THUC. 2, 85, 8. — 2 gastvriend = ξένος; beschermmer AESCH. Supp. 420, PL. Leg. 642 b, XEN. Hell. 1, 1, 25. (eig. die, ook in het verkeer van staten, πρό ξένου is).

προξυρώ, vooraf scheren LUC. Alex. 15.

προοδοιπόρεω, vóór anderen heengaan = sterven (N. T.); π-ος vóórlooper, voorbode (N. T.).

προοδοπορέω, van te voren reizen, trekken LUC.

προοδοποιέω, — 1 den weg voor iemd bereiden: iemd voorgaan LUC. — 2 alg. voorbereiden, ook med., ARISTOT., PLUT. Lyc. 4. παιδευσιν, LUC.

I. πρόοδος, vooroprijdend, de spits vormend XEN. Hipp. 4, 5.

II. πρόοδος, ἡ, — 1 voorttrekken, oprukken XEN. Hell. 3, 4, 15. — 2 uitrukken v. e. leger EMPED. 84, 1 D., POL.

προοιδά, inf. προ-ειδάνα, van te voren weten HDT. 9, 41, PL. Gorg. 459 e, XEN. Cyn. 2, 3, ISOOCR., MEN. Perik. 36.

προοικονομέω, vooraf inrichten ARISTOT., CIC.

προοιμιάζομαι, aor. med., een inleiding, een begin maken PL. Lach. 178 b, XEN. Mem. 4, 3, 2, LUC.

προοίμιον (: οἴμη), τό, — 1 inleiding, voorspel: begin PIND. P. 1, 4, THUC. 3, 104, 35, PL. Rep. 357 a. — 2 spec. soort korte liederen PL. Phaedr. 60 d. — 3 voorrede AESCH. Pr. 741, EUR., PL. Phaedr. 266 d, POL., LUC.

προοίχομαι, vooruitgaan XEN. Cyr. 7, 4, 8.

προομαλύνω, vooruit gelijk maken PL. Tim. 50 e.

προόμνυμι, — 1 vooraf zweren AESCH. Ag. 1196, DEM. — 2 τούς θεούς, vooraf bezweren PL. Leg. 954 a.

προομολογέω, ook med., vooraf toegeven PL. Leg. 954 a.

προοπτέος, waarvoor zorg gedragen moet worden HDT. 1, 120.

προοπτής, οὐ, ὁ, verspieder POL.

πρόοπτος, vooruit gezien: duidelijk HDT. 9, 17.

πρόοράω, — 1 voor zich uitkijken X 275. — 2 vóór zich, in de verte zien, bespeuren τι(να) P 756, HES. Sc. 386, XEN. Hell. 4, 3, 15. — 3 van te voren zien > voorzien δ 396, PIND. N. 1, 27, THUC. 5, 111, 16, PL. Theat. 166 a, DEM. 4, 41, N. T. Act. 21, 29 van te voren zien. — 4 med. vóór

zich, met eigen oogen zien N. T. Act. 2, 25. — 5 (vgl. lat. providere), (van te voren) zorgen voor, τινος HDT. 9, 17, THUC. 4, 64, 7 aor. med., XEN. An. 6, 1, 4, POL.; vaak med.

προορίζω, vooraf bepalen, „praedestineeren” N. T. Act. 4, 28.

προορμάω, — 1 naar voren bewegen XEN. Cyr. 4, 3, 1. — 2 intr. oprukken XEN. Hell. 5, 2, 28, DEM. 61, 28.

προορμίζω, in de haven brengen THUC. 7, 38, 10.

προοφείλω, vaak προφείλω, — 1 van te voren zich op den hals halen AR. Vesp. 3. — 2 van vroeger schuldig, τί τινι, zijn HDT. 6, 59 med. — 3 te danken hebben voor AR. Lys. 648, ANDOC. 5, 61; pass. THUC. 1, 32, 11. — 4 te recht koesteren, ἐχθρον, pass. HDT. 5, 82.

προοχεύω, van te voren bevruchten ARISTOT.

προοχή, ἡ, vooruitspringende plaats POL.

πρόοφισ, ἡ, vooruitzien THUC. 2, 89, 20.

προπάθειά, ἡ, het vooruit gewaarworden van een ziekte PLUT. 127 d.

προπαιδεία, ἡ, voorbereidend onderwijs PL. Rep. 536 d, LUC.

προπαιδεύω, voorbereidend onderwijzen PL. Rep. 536 d.

πρόπαλαι, adv., voor zeer langen tijd AR. Eq. 1155.

πρόπαππος, ὁ, overgrootvader PL. Tim. 20 e, ANDOC. 1, 106.

πρόπαρ, — 1 adv., eerder, liever AESCH. Supp. 790. — Praep.: 2 voor, τινος HES. Th. 518, EUR. Ph. 120. — 3 voor(aan) langs, τινος AP. RH.

πρόπαραβάλλω, vóór iets, naast elkaar leggen THUC. 7, 5, 8.

πρόπαραλαμβάνω, van te voren aannemen DIO.

πρόπαρασκευάζω, vooraf tot iets gereed maken THUC. 2, 88, 14; zich . . . THUC. 1, 57, 28, PL. Rep. 429 d, ISAE. 8, 38, LUC.

πρόπαρέχω, vooraf verschaffen XEN. Hell. 5, 1, 18.

πρόπαροιθε(ν), — Adv.: 1 vooraan, aan den voorkant, vooruit O 260; voorwaarts II 319, HES. Th. 769. — 2 v. tijd te voren, voorheen A 734, λ 483, AESCH. Ag. 1020. — 3 v. tijd: het eerst K 476. — Praep.: 4 vóór, τινος, ποδών N 205, α 107, BACCH. 5, 148, AESCH. Sept. 334. — 5 vooraan langs, ἡμόνος B 92.

πρόπαροξύνω, een woord met den klemtoon op de derde lettergreep van achteren uitspreken PLUT.

πρόπας, **πρόπασα**, **πρόπᾶν**, versterking v. πᾶς, geheel en al; pl. alle(n) zonder uitzondering A 601, pl. B 493, AESCH. Pr. 406, SOPH. Ant. 860.

πρόπάσχω, vooruit lijden, -ondervinden HDT. 7, 11, THUC. 6, 38, 20, SOPH. O. C. 229, PL., N. T. Thess. 2, 2.

πρόπάτωρ, **ορος**, ὁ, voorvader, stamvader PIND. N. 4, 89, HDT. 2, 161; pl. voorouders 2, 169, SOPH. Ai. 387, PL. Leg. 931 d, N. T. Rom. 4, 1.

προπειθω, van te voren overtuigen LUC. Alex. 17.

πρόπειρά, ἡ, voorloopige proefneming HDT. 9, 48, THUC. 3, 86, 10.

πρόπειράομαι, aor. pass., een voorloopige proef nemen LUC.

πρόπεμπτος, ntr. pl. πρόπεμπτα, vijf dagen vroeger DEM. 43, 74 in een wet.

πρόπέμπω, — 1 vooruitzenden ρ 54, HDT. 1, 60, XEN. — 2 afzenden, wegzenden © 367, ook v. projectielen SOPH. Ph. 105, EUR. Hipp. 1099. — 3 zenden SOPH. O. C. 665, > melden Ant. 1287. — 4 begeleiden, uitgeleide doen HDT. 1, 111, AESCH. Sept. 1059, PL., N. T. I Cor. 16, 11.

προ-περῦσι(ν), *adv.*, voor twee jaar LYS. 9, 4, PL. Euthyd. 272 b, DEM.; -ἴνος, THEOPHR.
προ-πετάννυμι, tot verdediging zich, ἑαυτόν, voor iemd plaatsn. XEN. Cyr. 4, 2, 23.
προ-πέτειά, ἡ, overhaasting, onbezonnenheid DEM. 22, 63, POL.
προ-πετής (πίπτω), — 1 voorover(vallend), -hellend, neigend naar den dood SOPH. Tr. 976, PL. Leg. 792 d. — 2 (= *lat. praecipis*), overijld, dol-driftig: onbezonnen PIND. N. 6, 71, PL. Phil. 45 a, AESCHIN. 1, 191, MEN. Epitr. 306, 524, Perik. 439, 441, 571, ISOCR., POL., N. T. 2 Tim. 34. — 3 naderend tot, dicht bij EUR. Hec. 150.
προ-πηδάω, vooruitspringen νόδρ, τινος LUC. D. Mort. 19, 2.
προ-πηλακίζω, met slijk werpen, *overdr.* beschimpen THUC. 6, 56, 19, LYS. 9, 4, SOPH. O. R. 427, AR. Th. 386, PL. Gorg. 483 b, XEN., POL.
προ-πηλάκισις, ἡ, beschimping PL. Rep. 329 b.
προ-πηλακισμός, ὁ, = *voorg.*, HDT. 6, 73, PL. Leg. 855 b, DEM.
προ-πηλακιστικώς, adv., verachtelijk behandelend, beschimpend DEM. 30, 36.
προ-πίνω, — 1 νόδρ-drinken; iemd, τινι, toedrinken, iemds gezondheid drinken (*vaak met geschenken gepaard*) PIND. O. 7, 4, EUR., KRITIAS 6 en 33 D., XEN. An. 7, 3, 26, *overdr.* DEM. 18, 296, PLUT. Galba 17. — 2 van te voren drinken LUC. — 3 *verzw.* drinken (ANACR.) 14, 29.
προ-πίπτω, — 1 voorovervallen, -geworpen worden EUR. Supp. 63. — 2 zich voorover werpen, -buigen t 490, μ 194. — 3 ver doordringen POL. — 4 uitsteken boven, τινος POL. — 5 iets met graagte doen HYPER. fr. 161.
προ-πιστεύω, vooraf vertrouwen of gelooven XEN. Ag. 4, DEM. 23, 127.
προ-πίτνω, voor iemd neervallen AESCH. Pers. 588, SOPH. El. 1380.
πρό-πλάσμα, τό, voorbeeld CIC.
πρό-πλέω, vooruitvaren THUC. 4, 120, 31.
πρό-πλοος, contr. -πλους, vooruit of vooraanvarend THUC. 6, 46, 33, XEN. Hell. 5, 1, 24, ISOCR. 4, 92.
πρό-πλώω, ion. = προπλέω, HDT. 5, 98.
προ-ποδηγός, voorafgaanden den weg wijzend PLUT.
προ-ποδίζω, de voeten vooruit zetten: voortgaan N 158, 806.
προ-ποιέω, — 1 het eerst doen, χρηστά HDT. 1, 41. — 2 van te voren maken of gereed maken HDT. 7, 44, THUC. 3, 13, 24.
προ-πολεμέω, voor iemd als verdediging oorlog voeren, strijden PL., POL. Rep. 429 b, PLUT.; -ητήριον, τό, propugnaculum, bolwerk DIOD.
προ-πολέμιος, van νόδρ den oorlog POL.
προ-πόλευ-μα, τό, het voor den „godsdiens” gebruikte: de in den dienst van den god gebruikte laurierboom EUR. Ion 113.
προ-πολιτεύομαι, in zijn vroegere politieke carrière doen POL.
πρό-πολος, — 1 voorafgaande dienaar HYMN. Cer. 440, XENOPHAN. 1, 18 D., EUR. Hipp. 200. — 2 tempeldienaar, lagere priester HDT. 2, 64. — 3 *overdr.* die voorangaat: Muzenpriester PIND. N. 4, 79, AESCH. Ch. 358. — 4 dienaar op een schip; pl. scheepsvolk PIND. O. 13, 54.
προ-πομπεία, ἡ, de eerste plaats in een optocht LUC.
προ-πομπεύω, bij een feestelijken optocht voor iemd, τινος, gaan LUC. Merc, Cont. 25.
προ-πομπή, ἡ, plechtig uitgeleide, begeleiding XEN. Ag. 2, 27, POL.

προ-πομπός, begeleidend AESCH. Ch. 23; *subst.* geleider AESCH. Sept. 1069, XEN. Cyr. 3, 1, 2.
προ-πονέω, ook *med.* -πονέομαι, — 1 νόδραan: zeer lijden SOPH. O. R. 685. — 2 zich zeer inspannen voor, τινος XEN. An. 3, 1, 37. — 3 = de spits afbijten PLUT. Otho 11.
προ-πορεία, ἡ, voorhoede POL.
προ-πορεύομαι, aor. pass., — 1 vooraanmarcheeren XEN. Cyr. 4, 2, 23. — 2 τινος, voor iemand uit gaan POL., N. T. Luc. 1, 76.
προ-πορίζω, vooruit aanschaffen LUC.
πρό-ποσις, ἡ, toedrinken KRITIAS 6 D., COM., POL., PLUT.
προ-πότης, ου, ὁ, θίασοι, drinkgelagen, feesten (EUR.) Rhes. 361.
πρό-πους, οδος, ὁ, voorgebergte POL.
προ-πράσσω, att. -ττω, — 1 vroeger dan een ander doen AESCH. Ch. 834. — 2 vroeger doen LUC.
προ-πρέων, ὤνος, bereidwillig (*vgl. lat. pronus*) PIND. N. 7, 86.
προ-πρήνης, — 1 voorovergebogen Γ 218, χ 98. — 2 voorovergevallen: op zijn gezicht Ω 18.
προ-προ-κυλίνομαι, — 1 zich (smeevend) voor iemd heen en weer wentelen X 221. — 2 zich van de eene plaats naar de andere sleepen ρ 525.
πρό-πρυμνα, adv. v. πρόπρυμνος, met het onderste naar buiten gekeerd of geworpen (*v. e. zinkend schip*): reddeloos verloren AESCH. Sept. 769.
προ-τύλαιος, meest τὸ π-ον, voorhof v. e. tempel, *gew. pl.* HDT. 2, 101, AR. Eq. 1326, *spec. de Propylaeen als entree v. d. Acropolis te Athene.*
πρό-τυλον, τό, = προτύλαιον, SOPH. El. 1375, EUR. Herc. 523, (PL.) ARISTOT. A. II. 15, 4.
προ-πυνθάνομαι, vooraf onderzoeken of vernemen HDT. 1, 21, THUC. 4, 42, 2.
πρό-πυργος, νόδρ de bolwerken geschiedend AESCH. Ag. 1168.
προ-πυριάω, door warme omslagen verwarmen HIPPOCR.
προ-πωλέω, een koop tot stand brengen, als *commissionair* of makelaar PL. Leg. 954 a; -ητής, ὁ, vroegere bezitter PAP.
πρό-πωμα, τό, morgendrank PLUT. 734 a.
προ-ρέω, — 1 voortstroomen Φ 260, E 598, HES. O. 757. — 2 te voorschijn (stroomen), -komen X 151, EMPED. 21, 6 D.; *eigenaardig*: π. ὕδωρ acc. HYMN. Ap. 380(P).
προ-ροφέω, vooruit opslurpen of drinken HIPPOCR.
πρό-ροφης, ἡ, — 1 openlijke afkondiging, bevel THUC. 1, 49, 25, PL. Leg. 888 a, DEM. 9, 13. — 2 voorlezing, afkondiging ANTIPH. 5, 88, ook in rituelen zin LUC.
προ-ροφήτος, adv. verb. bij προ-ερώ, vooruit te zeggen PL. Leg. 854 e.
πρό-ροφτος, afgekondigd, bevolen SOPH. Tr. 684.
πρό-ροξίς, met wortel en al: geheelenal E 415, HDT. 1, 32; 3, 40, SOPH. El. 765, ANDOC. 1, 146.
(semas. vgl. προ-θέλυμος).
ΠΡΟΣ (ὁ), *Daarnaast*: προτί, ποτί.
Gebruik: *Bet. bij, achter en tegen.* Bij HOM. zijn alle 3 casus nog sterk ontwikkeld, de gen. verliest in Koine het meest terrein, ook de dat. komt dan zelden voor, de acc. daarentegen heeft zich geweldig uitgebreid, ook in N. T.
I. Adv.: daarbij, bovendien E 397, K 108, HDT. 1, 156; 8, 51, THUC. 3, 58, 14, TR.: AESCH. Pr. 73, AR. Ran. 415, PL. Ap. 20 a, XEN. An. 3, 2, 2; niet: N. T.

II. **Præp.:** slechts ééns in anastrophe: ἀστὺ πότι σφέτερον P 419.

A. m. dat. (< locat.): — 1 bij, tegen aan; ἀαν, ορ, oorspr. v. rust πρὸς περόνη καταμύζατο χεῖρα E 425, δοῦπον . . . ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης e 401 alg. tot n. t. πρὸς τῆ θύρα ἐστρηκεῖν Joh. 18, 16. — 2 ook bij bewegingen over een korte afstand, wanneer vooral de daarop volgende positie in rust de aandacht trekt (vgl. lat. ponere in alga re) τὴν δέ ποτὶ ὄ εἶλε πατήρ Φ 507; later zelden. — 3 er bij komend (vgl. I): bij, behalve v 68 alg. tot (n. t.); vaak πρὸς τούτοις e. dgl., daarbij, bovendien HDT. 7, 191, ATT.

B. m. gen. (< ablat.): — 4 van bij iemand, van den kant van, van θ 29; πρὸς Διὸς εἰσιν ἅπαντες ξεῖνοι zijn van > komen namens Zeus z. ζ 207. — 5 duidt niet meer zozeer beweging van een punt uit aan, als wel rust vgl. πάπιος ὁ πρὸς πατρός eig. van vaders kant komend > van of aan vaders zijde PL. Leg. 856 d; ὁ πρὸς ἀμματος bloedverwanten SOPH. Ai. 1305 of τὸν πρὸς Σάρδεων ἤλεκτρον SOPH. Ant. 1037 (?) en uitdrukkingen als lat.: a laevā parte, a dextrā aan den linkerkant enz. Toch blijft het begrip van beweging levendig; duidelijke bij HDT. 7, 55 waar de schipbrug πρὸς τοῦ Πόντου gesteld wordt tegenover de andere πρὸς τὸ Αἰ γαίον, in verband met de richting van Xerxes' tocht naar Griekenland (en van het getij?) — 6 vand.: bij oriëntatie gebruikt, waar wij veeleer de omschrijving v. rust of een richtings-bepaling verwachten: νῆσοι πρὸς Ἡλίδος, aan den kant van Elis of naar Elis toe liggend (Grieken: in de lijn van Elis afgerekend . . . naar ons zelf toe) φ 347, K 428, v 110, HDT. 3, 101, ATT.: AESCH. Supp. 235, τὰ ὑποζύγια ἔχοντες πρὸς τοῦ ποτάμου XEN. An. 2, 2, 4. — 7 vand.: bij personen εἶναι, γένεσθαι enz., aan iemds zijde staan, op iemds hand zijn, komen HDT. 1, 75; 8, 22, AESCH. Sept. 522, THUC., PL. Prot. 336 d; πρὸς τίνος εἶναι tot iemds voordeel zijn HDT. 8, 60; πρὸς τίνος λέγειν ten gunste van AR. Vesp. 647. — **Overdr.:** in verbinding met verba: 8 van den kant van, van, ἀκούειν, μαθεῖν e. dgl.; ἔχειν, λαβεῖν e. dgl. Z 525, ἀκούειν, λ 302 ἔχειν. — 9 Een vers als: ἦτοι ἄριστα πεπολιῆται . . . πρὸς Τρώων A 160 geeft den overgang tot: πρὸς als aanduiding van de oorzaak, wanneer deze in een levend wezen gelegen is (of als levend gedacht word t), [dan οὐ ὑπό] van den kant van: tengevolge van het ingrijpen van, door: ὁ γὰρ καιρὸς πρὸς ἀνθρώπων βραχὺ μέτρον ἔχει PIND. P. 4, 286, HDT. 1, 61, AESCH. Pr. 769, SOPH. O. R. 1236 πρὸς τίνος αἰτίας, EUR. Med. 26 πρὸς ἀνδρὸς ἡδίκημένην. — 10 namens A 239, in opdracht van πρὸς ἄλλης ἴσων ὑφαίνης Z 456, AESCH. Sept. 217. — 11 spec. (vgl. ook bij oriëntatie boven 6 en overgangen als THUC. 1, 71, 16: δρῶμεν οὐδὲν ἄδικον οὔτε πρὸς θεῶν οὔτε πρὸς ἀνθρώπων noch volgens het oordeel van . . . , XEN. An. 1, 66); zweren bij de goden en in vaste verbindingen: bij de goden πρὸς θεῶν e.dgl.: μάρτυροι πρὸς θεῶν A 339, v 324, λ 67, PIND. fr. 90, vooral bij TR.: SOPH. Ai. 76 en AR. Th. 936, PL. Phaed. 229 c, MEN. Epit. 542; niet n. t. — 12 verzw. πρὸς τίνος ἔστιν (met omgekeerd richtingsgevoel als

in het Ndl. z. 6), het is iets voor, typisch iets van iemand, past bij HDT. 7, 153, TR.: SOPH. Ai. 579, AR. Ran. 541, XEN. An. 1, 2, 11; zoo: πρὸς δικῆς = δικαίως SOPH. O. R. 1014.

C. m. acc. (als richtingscasus): heeft eigenlijke een dubbelen inhoud: naar, bij iemand en tegen(over): 13 naar iets, tot iemand, op iemand toe, tegen . . . op, . . . aan Φ 558, πρὸς πλατάνιστον ἔρουνεν B 310, πρὸς λέχεια κλίνων Ψ 171, ARCHIL. 33 ALD. alg. tot n. t. — 14 v. richting, v. geluid e. dgl.: zeggen tegen, kijken naar (vgl. als overgang κλαίσκε πρὸς οὐρανόν Θ 364) Γ 155, μ 244, alg. tot n. t. Luc. 1, 73. — 15 tegenover, spec. aanklagen bij (een bep. college) DEM. 21, 47 > tegen (vijandig), μάχεσθαι P 471, πρὸς δαίμονα, tegen (den wil van) de godheid P 98, 104, alg. tot n. t. Eph. 6, 12. — 16 v. tijd: tegen, ποτὶ ἔσπερα ρ 191, alg. tot n. t. Luc. 24, 29. — 17 vand.: v. d. termijn waarvoor: voor, gedurende, πρὸς καιρὸν, voor een bepaalde tijd Luc. 8, 13, Joh. 5, 35. — **Overdr.:** 18 bij getallen: tegen de (70 enz.), ongeveer POL. — 19 het doel, de beweging aanwijzend: voor, om, wegens, πρὸς τί; waarvoor, waarom? SOPH. O. R. 1174, XEN. An. 1, 10, 19, n. t. 1 Cor. 10, 11, Mt. 6, 1. — 20 jegens, tegenover, ten aanzien van: τί πρὸς ἡμᾶς; wat gaat ons dit aan? n. t. Mt. 27, 4, πῶς τις 1 Thess. 1, 8, μακροθυμεῖν 5, 14. — 21 verzw. ten opzichte van, met betrekking tot > naar aanleiding van PIND. P. 6, 42, HDT. 1, 38, ἀθουμῖν πρὸς τι XEN. An. 7, 1, 9, PL. Symp. 177 b, DEM. 18, 60; **spec.** πρὸς ταῦτα, met het oog hierop, daarom HDT. 7, 173, ATT.: AESCH. Pr. 915, PL. Ap. 30 b; πρὸς φίλων in vriendschap of vriendschappelijk XEN. An. 1, 3, 19, πρὸς βίαν (wrsch. oorspr.: tot geweld overgaande.) met geweld AESCH. Eum. 5, vgl. πρὸς χεῖρον SOPH. Ant. 30, AR. Ach. 73. — 22 spec. (tegenover >) in vergelijkend met HDT. 2, 35, THUC. 3, 113, 34, PL. Phaed. 60 b, Gorg. 471 e. — 23 > volgens, naar mate van, in verband met, πρὸς τὰς τύχας γὰρ τὰς φρένας κεκτήμεθα EUR. Hipp. 701. — 24 spec.: v. muzikale begeleiding, πρὸς αὐλὸν ὀρχεῖσθαι XEN. An. 5, 9, 5. — 25 ook v. rust (reeds bij de orientatie de overgang, z. 6 en HDT. 1, 121 beg.: τὸν μὲν πρὸς βορέω ἑστεῶτα . . . τὸν δὲ πρὸς νότον), bij, naast: πρὸς τίνος εἶναι n. t. Mt. 13, 56, 1 Cor. 16, 6.

(Vgl. ποτὶ. In het Idg. slechts deze twee præp.: *pos = alb. pas achter, na, lit. päs bij, lat. pos-ti [< post] o.ind. pas-cā achter [vgl. lat. post] en prō-ti [: prō] = o.ind. prati tegen = o.b. *proti, vgl. protiviti tegenover, met e-phase lat. pretium oorspr. tegenpraestatie, ruilobject, lett. pret tegen. Uit kruising v. deze beide ontstonden gr. πρὸς en ποτὶ [z. ook av. paiti, o.p. patiy bij, tegenover]. Ook twee beteekenissen versmolten dus: bij, achter οὐ tegen(over), die met locat. [> dat.], ablat. [> gen.] en acc. verschillende beteekenissen gaven).

προ-σάββατος, τὸ π-ον, voorsabbat: Vrijdag n. t. Mc. 15, 42.

προ-αγανακτώ, nog bovendien ontstemd zijn HIPPOCR., D. H.

προ-αγγελία, ἡ, — 1 een bericht (over)brengen, bericht POL. — 2 verzoek, request PAP. — 3 aangifte PAP.

προσαγγέλλω, — **1** aankondigen POL. — **2** melden PLUT., LUC. — **3** aangeven, aanklagen LUC.
προσαγγελα, τό, — **1** aangifte PAP. — **2** inschrijving bij een aanbesteding PAP.
προσαγόρευμα, τό, aanspreken, wijze van . . . D.H.
προσαγόρευσις, ή, aanspreken, begroeten PLUT. Fab. 17, LUC.
προσαγορεύω, — **1** aanspreken, begroeten, τινα AESCH. Pr. 832, HDT. 1, 134, MEN. Epitr. 573, THUC. 6, 16, 5, AR. Pl. 323, PL., (N. T.). — **2** noemen, τινα δνομα, iemd. met een naam, τινα τι, iemd iets, τινί τι, iemd iets toeschrijven PL. Prot. 325 a, XEN., N. T. Hebr. 5, 10. — **3** toespreken, aanspreken PL. Leg. 719 e, PL. Theaet. 147 d, POL.
προσαγω, aor. -ήξα THUC. 2, 97, 20, — **1** bij iemd of iets voeren, brengen, aanbrengen, πῆμα ρ 446, HYMN. Ap. 272, HDT. 1, 32; 3, 24, TR.: SOPH. Tr. 762, THUC. 4, 100, 3, PAP. — **2** spec.: τιμ δρκον, iemd een eed laten zweren HDT. 6, 74, PAP. (vgl. lat. *adigere iurare*). — **3** v. menschen: iemd voeren naar: in contact brengen met, binnenleiden, bijv. in een vergadering THUC. 5, 61, 31; toelaten als burger LYS. 6, 29, N. T. Luc. 9, 41, Act. 16, 20. — **4** ergens naar toe brengen (vgl. lat. *adigere*) SOPH. Ph. 236; melden PAP. — **Med.**: **5** bij zich zelf brengen HDT. 2, 172; aan zijn zijde, partij brengen, vgl. THUC. 3, 43, 10, PL. Leg. 695 d, Symp. 219 d, ISOCR. 4, 80. — **6** praegn. verkrijgen, winnen EUR. Andr. 226, PL. Rep. 437 c. — **7** spec. omarmen (eig. naar zich toe trekken) AR. Av. 141. — **Intr.** **8** oprukken, aankomen, naderen XEN. An. 1, 10, 9, POL., THEOCR. 15, 78, N. T. Act. 27, 27. — **9** praegn. πρόσ-αγε, schiet op, maak voort THEOCR. 1, 62.
προσαγωγέυς, ό, — **1** die twee menschen tot elkaar brengt: bemiddelaar DEM. 24, 161. — **2** „aanbrenger”, stille verklikker, spion PLUT.
προσαγωγή, ή, — **1** het offers gaan brengen: optocht HDT. 2, 58. — **2** het aanvoeren v. machines POL. — **3** het aan zich toevoegen: winnen, συμμάχων THUC. 1, 82, 23. — **4** audientie XEN. Cyr. 7, 5, 45. — **5** toegang N. T. Eph. 3, 12; spec. landingsplaats POL. — **6** spec. εκ π-ής, in regelmatige toevoer > langzamerhand ARISTOT., LUC. — **7** overschrijving van een klasse in de andere PAP.
προσαγωγήιον, τό, stuk timmermansgereedschap om krom hout recht te maken: pers, houtschroef PL. Phil. 56 e.
προσαγωγήδης, dor., = προσαγωγέυς, PLUT. Dion. 28.
προσαγωγής, ή, transportschip PAP.
προσαγωγός, aantrekkelijk, boeiend THUC. 1, 21, 26 comp., (PL.), LUC. D. Deor. 20, 11.
προσαδω, ποτ-ά. THEOCR. 2, 11, — **1** bij iets zingen AR. Eq. 401. — **2** toezingen THEOCR. 2, 11; het gezang begeleiden, vand. overeenstemmen, τιμ SOPH. Ph. 405, PL. Phaed. 86 e.
προσαιονάω, betten HIPPOCR.
προσαιρέομαι, voor zich kiezen of aannemen, als makker, collega, εαυτῶ τινα HDT. 9, 10, PL., XEN. Lac. 15, 5, DEM., ARISTOT. A. II. 35, 1.
προσαίσσω, intr. toeschieten op γ 337, AESCH. Pr. 144 (φσσω).
προσαιτέω, — **1** bovendien vorderen, naar meer verlangen AESCH. Ch. 401, XEN. An. 1, 3, 21. — **2** bidden, smeeken, τι EUR. Supp. 63. — **3** bedelen HDT. 3, 14, AR. Ach. 429, PL. Phaedr. 223 e, XEN. An. 7, 3, 31, N. T. Joh. 9, 8.

προσαίτης, ό, bedelaar PLUT., N. T. Mc. 10, 46; -της, ή, bedelarij PLUT. 499 d.
(haplol. uit -αιτηής).
προσακοντίζω, als met de speer treffen LUC. D. Mort. 12, 1.
προσακούω, daarenboven hooren XEN. Hell. 2, 4, 22, PLUT.
προσακροβολίζομαι, schermutselen POL. *
προσαλείφω, op iets, τιμ, smeren x 392, PLUT.
προσαλίσκομαι, bovendien gevangen of veroordeeld worden AR. Ach. 701(?), PLUT.
προσαλλομαι, toespringen XEN. Cyr. 8, 4, 20, ARISTOT.
προσαλπείος, bij de Alpen wonend POL.
προσαμβασις, ή, = προσανάβασις, trede AESCH. Sept. 466, EUR. Ba. 1213.
(προσ- = dor.) ποτ-αμείβομαι, antwoorden THEOCR. 1, 100.
(προσ- = dor.) ποτ-αμέλω, bovendien melken THEOCR. 1, 26.
προσαμδύνω, helpen, te hulp komen II 508, B 238, PLUT.
προσαμφιρρήγνυμι, nog bovendien aandoen, τινα τι AR. Eq. 891.
προσαναβαίνω, — **1** nog bovendien opstijgen XEN. Hipp. 1, 12, ARISTOT. — **2** wassen v. e. rivier POL. — **3** overdr. tot iemd (in de geschiedenis) opklimmen PLUT. — **4** hooger op (aan tafel) gaan zitten N. T. Luc. 14, 10.
προσαναβάβασις, ή, tegelijk omhoog gooien ARISTOT.
προσαναγιγνώσκω, bovendien voorlezen AESCHIN. 2, 95.
προσαναγκάζω, — **1** dwingen HYMN. Cer. 413, THUC. 3, 61, 1, AR. Vesp. 611, PL. Gorg. 503 e. — **2** tot een inzicht dwingen: overtuigen PL. Phil. 13 b.
προσαναγορεύω, bovendien verkondigen PL. Rep. 580 e.
προσαναγράφω, bovendien opschrijven LYCURG. 118.
προσανάγω, intr. nl. ναῦν, landen PLUT.
προσαναζητέω, bovendien opzoeken ARISTOT. A. II. 29, 3.
προσαναιρέτω, — **1** nog bovendien opheffen ARISTOT. — **2** van de *Pythia*; bovendien een antwoord geven PL. Rep. 461 e, DEM. 21, 54, PLUT. — **3** med. nog bovendien op zich nemen THUC. 7, 28, 9.
προσανααισιμόω, daarenboven besteden HDT. 5, 34.
προσανακλισις, ή, leunen tegen iets LUC. Amor. 31.
προσανακοινοδομαι, met iemd gaan overleggen DIOD.
προσαναλαμβάνω, — **1** bovendien nemen of krijgen POL., PLUT. — **2** door rust weer op krachten komen, δδναμιν POL., DIOD.
προσανάλισκω, daarenboven besteden of verteren AR., PL. Prot. 311 d, XEN. An. 6, 2, 8, DEM., N. T. Luc. 8, 43.
προσαναμένω, nog bovendien afwachten DIOD.*
προσαναμνησκάω, daarbij weer herinneren POL.
προσαναπάω, daarbij laten rusten POL., PLUT.
προσαναπειθω, nog overtuigen DIO.
προσανατίμπλημι, nog vullen ARISTOT., PLUT.
προσαναπίπτω, met anderen mee gaan aanliggen POL.
προσαναπληροδομαι, als aanvulling geven PL. Men. 84 d; act. N. T. 2 Cor. 9, 12.
προσαναπτύσσω, om iets drapeeren ARISTOT.
προσαναρρήγνυμι, — **1** bovendien afbreken PLUT. Crass. 25. — **2** doen openbarsten PLUT. Cleom. 30.

προσ-αν'αρθάω, daarbij ophangen LUC. Philops. 11.
προσ-ανα'σειώ, bovendien prikkelen POL., PLUT.
προσ-ανα'στέλλω, bovendien tegenhouden PLUT.
 Alex. 6.
προσ-ανα'τείνω, *med.* iemd, *τινι*, bovendien dreigen POL.
προσ-αν(α)'τέλλω, bij iets opstijgen EUR. Supp. 688.
προσ-ανα'τίθημι, — 1 *act.* nog opleggen N. T. Gal. 2, 6; *med.* nog bovendien op zich nemen XEN. Mem. 2, 1, 8. — 2 *med.* *τινι*, zijn eigen belangen aan iemd toevertrouwen N. T. Gal. 1, 16, DIOD., LUC. Sup. Fr. 1.
πρόσ-ανα'τρέφω, door voeding weer op krachten brengen CIC.
προσ-ανα'τρέχω, — 1 daarbij bestijgen DIOD. — 2 *overdr.* opkomen, zich ophoog werken POL. — 3 teruggaan, *τοῖς χρόνοις*, in den tijd opklimmen POL.
προσ-ανα'τρίβω, *pass. refl. overdr.* *τινι*, zich in het wedstrijden of redetwisten aan iemd oefenen PL. Theaet. 169 c, THEOPHR. Char. 27, PLUT.
προσ-ανα'χρώννυμι, *eig.* kleur afgeven aan; *overdr. med.* omgaan met PLUT.
προσ-άν'εμι (*εἴμι*), naar iets optrekken THUC. 7, 44, 5, DIO.
προσ-αν'εἶπον, daarenboven bekend maken XEN. An. 7, 1, 11.
προσ-αν'έρπω, naar boven klimmen tot vlak bij, *τινι*, PLUT. Them. 26.
προσ-αν'ερρωτάω, bovendien ondervragen PL. Men. 74 c.
προσ-αν'έχω, — 1 *overdr.* zijn geest op iets richten: hopen op iets, afwachten, zich aan iets vasthouden, *τι of τινι* POL. — 2 opstaan, tegenover iemd N. T. Act. 27, 27.
προσ-άνης, *dor.* = **προσηνής**, PIND. P. 10, 64.
προσ-αν'ήμι, bovendien nalaten PLUT.
προσ-αν'ίσταμαι, — 1 om iets oproerig worden DIO CASS. — 2 *overdr.* op iets letten D. H.
προσ-αν'οίγω, bovendien openen PLUT., DIO.
προσ-αν'οιμάζω, bij iets jammeren POL.
προσ-αν'επι'τάσσω, daartegenover weer bevelen DIO.
προσ-αν'τέχω, nog langer tegenstreven POL.
προσ-άντης, — 1 steil oplopend PIND. I. 2, 33, PL. Phaedr. 230 c, POL. Pausan. — 2 lastig, tegenstrevend: moeilijk, vijandig HDT. 7, 160, EUR. Or. 790, PL., ARISTOT., PLUT.
προσ-αντι'βάλλω, vergelijken, collationeeren PAP.
προσ-απ'αγγέλλω, bovendien verkondigen, mededeelen XEN. Hell. 4, 3, 1, DIOD.
προσ-απ'αγορεύω, bovendien verbieden DIO CASS.
προσ-απ'αιτέω, bovendien opeischen LUC.
πρός-απειλέω, nog bovendien dreigen DEM. 22, 93, N. T. Act. 4, 21.
προσ-απ'είπον, nog bovendien verbieden AESCHIN. 3, 45.
προσ-απ'ερίδομαι, op iets steunen, zich op iets beroepen POL.
προσ-απ'έρχομαι, bovendien weggaan XEN. Hell. 4, 3, 1.
προσ-απο'βάλλω, bovendien wegwerpen of verliezen AR. Nub. 1256, XEN. Mem. 3, 6, 7, PLUT.
προσ-απο'γράφω, nog bovendien opschrijven LYS. 13, 31.
προσ-απο'δείκνυμι, — 1 daarenboven bewijzen PL. Phaedr. 77 c. — 2 bovendien maken DIO.
προσ-απο'διδράσκω, nog bovendien wegloopen DIO.

προσ-απο'δίδωμι, bovendien terruggeven of (als schuld) betalen HYPER. 3, 17, DEM. 41, 27.
προσ-απο'θνήσκω, eveneens sterven DIO CASS.
προσ-απο'κρίνομαι, bovendien antwoorden PL. Euthyd. 296 a.
προσ-απο'κτείνω, bovendien dooden XEN. Cyr. 5, 3, 6, PLUT.
προσ-απο'λαύω, bovendien nog iets genieten, winnen PL. Alc. II 150 c, PLAT.
προσ-απ'όλλυμι, nog daarbij tegelijk vernietigen, ongelukkig maken, dooden HDT. 6, 138; *pass. (med.)* 6, 100, THUC. 1, 143, 5, EUR. Hipp. 1374, PL. Gorg. 519 a, POL.
προσ-απο'πέμπω, daarenboven toezenden AR. Pl. 999.
προσ-απο'στέλλω, bovendien (weg)zenden THUC. 4, 108, 8, DIO.
προσ-απο'στερέω, bovendien berooven DEM. 21, 67.
προσ-απο'τίθημι, bij iets bewaren POL.
προσ-απο'τιμάω, nog bovendien als boete eischen DEM. 41, 27.
προσ-απο'τίνω, bovendien betalen PL. Leg. 845 a, HYPER. 3, 17.
προσ-απο'φαίνω, bovendien bewijzen PL. Polit. 287 a, *med.* PLUT.
προσ-απο'φέρω, bovendien voordragen; -voorstellen DEM. 50, 8.
προσ-απο'φράττω, bovendien versperren DIO.
προσ-άπτω, — 1 vasthechten, *τί τινι*, aan PIND. N. 8, 37, EMPED. 24, 1 D., AESCH. Ag. 1566, SOPH. El. 365 *τιμάς e. dgl.*, EUR. *med.* Med. 1382, PL. Rep. 420 d. — 2 toevertrouwen XEN. Ag. 1, 36, POL. — 3 *intr.* *τινι*, zich bij iets voegen SOPH. O. R. 667. — 4 *pass. refl.* zich vasthechten aan, *τινος*, aanraken, bereiken PL. Polit. 290 d.
προσ- + W. αρ-; slechts -αρηρότα, goed bevestigd (zijn) E 725, **-αρηρέται** *perf. med.* HES. O. 431.
προσ-αράσσω, *att.* -**ττω**, — 1 tegen iets slaan of stooten PLUT. — 2 *pr.* *τινι τὰς θύρας*, iemand de deur voor den neus toesmijten LUC.
προσ-αρθρώω, aan iets als lid vasthechten HIPPOCR.
προσ-αρκέω, — 1 voldoende hulp verleen, *τινι* SOPH. O. R. 12, EUR. Hec. 862. — 2 geven, verschaffen SOPH. O. C. 72.
προσ-άρκτιος, noordelijk gelegen POL.
πρόσ-αρμα, **τό**, wat men tot zich neemt: eten HIPPOCR.
προσ-αροδίζω, *att.* -**ττω**, — 1 aan iets vastmaken XEN. Cyr. 6, 2, 17. — 2 toevoegen, *τί τινι* SOPH. Tr. 494, EUR., PL. Theaet. 194 a, POL. — 3 passend maken PL. Phaedr. 271 b. — 4 *intr.* overeenstemmen PL. Phaedr. 277 b, XEN.
πρόσ-αρισ, **ή**, = **πρόσαρμα**, HIPPOCR.
προσ-αρτάω, — 1 aan iets vastknoopen, vastmaken POL. — 2 *pass.* „gehecht” zijn aan, *τινι* XEN. Oec. 6, 15, PL. Phil. 58 a, LUC.
προσ-άρτησις, **ή**, aan iets hangen (*tr.*) HIPPOCR.
προσ-άρχομαι, iemd iets wijden PL. Theaet. 168 c; vereeren THUC. 4, 121, 20 (?).
προσ-ατιμάω, bovendien zijn burgerlijke rechten ontnemen DEM. 27, 67.
προσ-αυαίνωμαι, *pass.*, aan iets vastgemaakt uitdroogen AESCH. Pr. 146.
προσ-αυγή, **ή**, aanblik EUR. Alc. 206 (?).
προσ-αυδάω, aanspreken, toespreken *τινα* A 539, ι 345, ο 440, *τινά τι* A 201, HES., PIND. P. 4, 119, TR.: SOPH. Ai. 855, AR. Th. 1019.

- προσαύλειος**, in de nabijheid van het landgoed (EUR.) Rhes. 273.
- προσαυλέω**, op de fluit begeleiden AR. Eccl. 892, PLUT.
- προσαύω**, bij het vuur branden SOPH. Ant. 619.
- προσαφαιρέω**, bovendien afnemen, med. voor zich ISAE. 1, 2, DEM. 20, 35, LUC.
- προσαφής**, aangrenzend HIPPOCR.
- προσαφικνέομαι**, bij iets aankomen THUC. 8, 30, 30.
- προσαφίστημι**, nog meer anderen afvallig maken THUC. 4, 117, 8.
- προσαβαίνω**, — 1 ergens heen gaan Ξ 292, SOPH. Ph. 42, XEN. An. 4, 2, 28. — 2 ergens komen, betreden, τι Ψ 117, φ 43, ἀταρπτόν Ξ 1, κλιμακα φ 5. — 3 op iets gaan staan E 620. — 4 beklimmen HDT. 1, 84, AESCH. Pr. 129. — 5 naderen PL. Phaedr. 227 e. — 6 *overdr.* bevangen, μανία τινα SOPH. O. R. 1300.
- προσαβάλλω**, — 1 op iets, iemand werpen, toewerpen, τινί τι; *overdr.* aandoen, bezorgen, verschaffen: ἔστην HDT. 1, 136, (νίκηρ 6, 70, TR.: AESCH. Pers. 781, PL. — 2 *praegn.* tegen iets aanwerpen AESCH. Eum. 564, Sept. 460 v. *troepen*, = δόρυ EUR. Ph. 728. — 3 tegen iets aanzetten, aanleggen, κλιμακας πύλας EUR. Supp. 498, POL.; *overdr.* χέρα, tegen een wond PIND. P. 4, 271. — 4 (*omgekeerd*): treffen, ἀρούρας (v. d. *zonnestralen*) H 421; v. *reuk*: iemand, τινα, treffen AR. Pax 180, — *intr.* 5 zich op, tegen iets werpen; aanvallen, stormen, πρὸς τινα of τινι HDT. 3, 155; 9, 25, AESCH. Sept. 615, THUC. 8, 101, 19, XEN. An. 6, 1, 7, PL. Theaet. 153 e. — 6 *pass. refl.* (*beter med.*: iemand toewerpen aan eigen . . . zich weren op iemand, τινα; bestraffen E 879. — 7 *overdr.* iets raken, vatten: bestraffen, τι SOPH. Tr. 580.
- προσαβάσις, ἡ**, toegang HDT. 3, 111, THUC. 7, 45, 9, EUR. Ph. 180, POL.
- προσαβῆτος**, toegankelijk XEN. An. 4, 3, 12.
- προσαβάζομαι**, — 1 tot iets dwingen THUC. 1, 106, 14 *pass.*, AR. Pl. 16, PL. Crat. 410 a. — 2 geweld tegen iets gebruiken, τινι DIOD.
- προσαβιάζω**, — 1 tot iets brengen AR. Av. 426. — 2 *overdr.* iemand tot iets brengen, krijgen: overreden AR. Eq. 35, PL. Phaedr. 229 e, PLUT., LUC.
- προσαβίωω**, langer leven PLUT. Num. 21.
- προσαβλέπω** (ποτι-γλέπω ALCM. 1, 75 ALD.). — 1 naar iets of iemand kijken, τι(να), πρὸς τι(να) (of τινι) TR.: AESCH. Pr. 215, SOPH. O. R. 1183, Ant. 1299, THEOCR. 5, 36, PL. Symp. 213 d, (N. T.). — 2 betreffen SOPH. Ai. 346, DEM. -ψις, ἡ, PLUT.
- προσαβλησις, ἡ**, toevoeging HIPPOCR.
- προσαβοάω**, bij zich roepen, aanroepen HDT. 6, 35.
- προσαβοθήω**, *ion.* προσβοθέω, te hulp komen HDT. 8, 144(?), THUC. 1, 117, 19, XEN. Cyr. 1, 4, 19, POL.
- προσαβολή, ἡ**, — 1 het werpen (v. h. oog) op iets EUR. Supp. 1138, PL. Theaet. 153 e. — 2 stooten, botsen tegen iets, AESCH. Ag. 391; bezoek v. daemonen AR. Pax 39; invloed ἤλου ANTIPHON 27 D. — 3 aanval HDT. 3, 158, THUC. 2, 18, 32, AESCH. Sept. 28, XEN. An. 6, 3, 25, POL.; *verzw.* aanraking PL. Soph. 246 a. — 4 landingsplaats THUC. 4, 53, 21, LUC. — 5 *spec.* iemand de armen toesteken: omarmen EUR. Med. 1074. — 6 beschikking, (nood)lot ANTIPH. 3 γ, 8, EUR. El. 829. — 7 betaling, storting PAP.
- προσαβόρειος**, tegen het noorden ARISTOT.
- προσαβορρος**, = *voorg.*, EUR. Ion 11.
- προσαβράζω**, bij iets uitwerpen, v. d. zee PLUT. 675 e.
- προσαβρέχω**, bovendien bevochtigen HIPPOCR.
- προσαβείος**, — 1 nabij de aarde (PL.) Loc. 96 d. — 2 laag bij den grond, nederig LUC. — 3 nabij het land ARISTOT.
- προσαβελάω**, — 1 toelachen HDT. 5, 92, 3, EUR. Med. 1041, AR. Pax 600. — 2 *overdr.* ὁσμὴ (toegeuren) AESCH. Eum. 253.
- προσαβένημα, τό**, vermeerdering van bouwland PAP.
- προσαβίγνομαι**, — 1 zich aansluiten bij, τινι HDT. 4, 120, THUC. 7, 14, 24. — 2 helpen HDT. 6, 136. — 3 v. *dingen als subj.*: bij iets of iemand komen > overkomen, ten deel vallen, τινι SOPH. O. C. 1198, EUR., PL. Gorg. 469 d.
- προσαβλισχροίνω**, nog kleveriger maken HIPPOCR.
- προσαβλίχεσθαι**, nog verder verlangen ARISTOT.
- προσαβγραφος**, bijgeschreven D. H., PLUT.; τὸ π-ον, aanvullingskohier, -belastingbiljet PAP.
- προσαβγράφω**, bij iets schrijven, ook med., (PL.), DEM. 23, 26.
- προσαβγυμνάζω**, in iets oefenen PL. Leg. 647 c, PLUT.; -αστής, ἡ, tegenpartij, partner bij het turnen HYPER. 2, 5.
- προσαβδαιψίζομαι, med.**, nog bovendien leenen van LYS. 19, 26, XEN. An. 7, 5, 5.
- προσαβδαπανάω**, nog meer besteden N. T. Luc. 10, 35.
- προσαβδεγμα, τό**, ontvangst SOPH. Tr. 628.
- προσαβδεής**, nog noodig hebbend, τινος PL. Tim. 33 d, LUC.
- προσαβδεί, impers.**, — 1 er is verder nog gemis van, τινος, behoefte aan (voor iemand τινι), er ontbreekt nog THUC. 3, 13, 9, EUR., PL. Symp. 205 a, XEN. An. 3, 2, 34, DEM. 1, 19 POL. — 2 *pers.* προσ-δέω, ik heb noodig EUR. Herc. 90.
- προσαβδέομαι**, bovendien nog noodig hebben, τινος iets of τί τινος iets van iemand > iets van iemand verzoeken HDT. 6, 41; 8, 40, THUC. 1, 77, 4, PL. Gorg. 450 d, XEN. An. 7, 6, 27, POL., N. T. Act. 17, 25.
- προσαβδέρομαι**, aankijken II 10, AESCH. Pr. 53, SOPH.
- προσαβδετος**, aangeboden (EUR.) Rhes. 307. (προσ- = dor.) ποτιδεύομαι, z. προσδέομαι, THEOCR. 5, 63.
- προσαβδέχομαι**, HOM. slechts ποτι-δέγμενος, *ion.* προσδέχομαι, — 1 aannemen, (gunstig) ontvangen HDT. 1, 48, THUC. 1, 45, 29, TR.: AESCH. Eum. 656, PL. Euthyd. 295 d, ISOCR. 1, 23, POL., N. T. Luc. 15, 2. — 2 op zich nemen, δαπάνην POL., PAP. — 3 afwachten, uithouden, een aanval POL. — 4 (af-)wachten, verwachten H 415, T 234, HDT. 1, 89, SOPH. Tr. 15, PL. Leg. 906 a, POL., N. T. Luc. 12, 36, τι Mc. 15, 43.
- προσαβδέω**, daaraan (vast)binden HDT. 6, 119, PLUT., LUC.
- προσαβδηλέομαι**, nog daarenboven in het verderf storten HDT. 8, 68, 3.
- προσαβδιαβάλλω**, bovendien belasteren ANTIPH. 3 δ, 2, PLUT.
- προσαβδιαίρεομαι**, nog eens verdeelen of onderscheiden ARISTOT.
- προσαβδιαλέγομαι**, — 1 τινι, op iemands vragen antwoorden HDT. 3, 50, PL. Prot. 342 e. — 2 aanspreken PL. Leg. 887 e.
- προσαβδιαμαρτυρέω**, bovendien getuigen ISAE. 6, 10, AESCHIN. 2, 135.

προ-διαμαρτύρομαι, nog bovendien als getuige aanroepen POL.
προ-διαναγκάζω, nog bovendien dwingen HIPPOCR.
προ-διανέμω, — 1 toedeelen PLUT. — 2 *med.* zich bij het deelen toeëigenen DEM. 19, 168.
προ-διανοέομαι, *aor. pass.*, bovendien bedenken PL. Leg. 857 e.
προ-διανασαλεύω, vastspijkeren HDT. 7, 33.
προ-διαπολεμέω, boven een bep. tijd oorlog blijven voeren DIO.
προ-διαπυρόω, bovendien nog twifelen PLUT.
προ-διαπράσσομαι, *med.*, bovendien gedaan krijgen XEN. Cyr. 8, 3, 47.
προ-διαρπάζω, bovendien uitplunderen POL.
προ-διασαφέω, nog nader explicereen POL.
προ-διαστρέφω, bovendien bederven PLUT.
προ-διασάρω, bovendien hoonen ARISTOT.
προ-διαταράσσω, bovendien verontrusten DIO.
προ-διατρίβω, met iemand, *τινι*, omgaan PL. Theaet. 168 a, PLUT.
προ-διαφθείρω, bovendien in het verderf storten of vernietigen SOPH. Ph. 76, ISOCR. 19, 29, PLUT.
προ-διδάσκω, bovendien onderrichten PL. Charm. 173 d.
προ-δίδωμι, — 1 bij iets geven SOPH. Ph. 309, EUR., PL., XEN. An. 1, 9, 19. — 2 op zijn verzoek geven XEN. Mem. 1, 2, 29, HEROND. 4, 94.
προ-διέρχομαι, bovendien verhalen, verklaren HIPPOCR., PLUT.
προς-διηγέομαι, bovendien vertellen THEOPHR. Char. 7, 7, LUC. Peregr. 43.
προς-δικάζομαι, — 1 *med.* procedereen om of over, *τινος* DEM. 37, 32. — 2 *act.* als rechter toewijzen D. H.
προ-διοικέω, tegelijk besturen DIO.
προ-διορθόομαι, zich zelf bij, in iets verbeteren AESCHIN. 2, 87.
προ-διορίζω, — 1 bovendien begrenzen of bepalen DEM. Lept. 130. — 2 *med.*, bovendien bewerken ARISTOT., POL., PLUT.
προ-δοκάω, *ion.* -δόκω, verwachten (*ev. vreezen of hopen*) HDT. 6, 156, AESCH. Pr. 1026, SOPH. Ph. 784, EUR., PL. Gorg. 521 d, MEN. Perik. 107, POL., N. T. Mt. 11, 3.
*(afleiding v. *προ-δόκη ~ δέκομαι, att. δέχομαι, z. ook δοκέω).*
προ-δοκέω, bovendien schijnen DEM. 22, 75.
προ-δόκημα, τό, verwachting PL. Phil. 33 b.
προ-δόκητος, verwacht AESCH. Pr. 935.
προ-δοκία, ή, verwachting, vermoeden: hoop en vrees PL. Lach. 198 b, DEM., N. T. Luc. 21, 26; *bij* POL. meest vrees.
προ-δόκιμος, verwacht, vermoed, *τινι*, door iemand HDT. 1, 78, THUC. 1, 14, 25, DEM. 6, 15, POL.
προ-δοξάζω, in gedachte toevoegen PL. Theaet. 209 d.
προ-δοξοποιέω, *med.* van dwaalbegrippen afhankelijk zijn POL.
(προ- = dor.) ποτι-δόρπιος, voor het avondeten dienend i 234, 249.
προ-εάω, er bij laten komen N. T. Act. 27, 7.
προ-εγγίζω, — 1 doen naderen LUC. — 2 *intr.* naderen, *τινι* POL.
προ-εγγράφω, bij iets opschrijven HDT. 2, 102, AESCHIN. 3, 203, HYPER. 5, 8.
προ-εγγυάομαι, zich nog bovendien borg stellen DEM. 31, 11.

πρό-εγγυς, *adv.*, dicht bij iets HIPPOCR.
προ-εδαφίζω, stevig bevestigen AESCH. Sept. 496.
προ-εδρεία, ή, — 1 belegering (*vgl. lat. obsidium*) THUC. 1, 126, 9, DIO. — 2 oppassing, verpleging EUR.
προ-εδρεύω, — 1 bij iets (*τινι*) zitten EUR. Or. 403. — 2 belegeren POL. — 3 nauwkeurig letten op. *τινι* DEM. 1, 18, POL., N. T. 1 Cor. 9, 13. — 4 najagen, *τινι* DEMOCR. 191 D. — 5 afwachten, antichambreeren PAP.
προ-εδρία, ή, verpleging EUR. Or. 304.
πρό-εδρος, zich daarbij, daarop bevindend SOPH. Tr. 794.
προ-εθίζω, gewinnen, *τινά τι* XEN. Cyr. 8, 1, 36; *pass.* zich gewinnen LUC.
προ-είδομαι, gelijk zijn AESCH. Ch. 178.
προ-εικάζω, gelijk maken; gelijk stellen: vergelijken AESCH. Ag. 163, EUR. El. 559, PL. Rep. (V) 473 C. XEN. Mem. 3, 10, 8.
προ-είκελος, tamelijk gelijk, *τινι* HDT. 2, 12; 3, 110; = *-εικής*, NIC.
(προ- =) προτι-(F)ειλέω, dringen, drijven naar K 347.
πρό-ειλος, aan de zon blootgesteld, warm AESCH. Pr. 451.
πρό-εμι (*εἶμι*), — 1 toegaan naar E 515, π 5, PIND. fr. 110 *overdr.*, THUC. 1, 39, 4, TR.: AESCH. Ag. 817, PL. Lys. 214 b, POL., N. T. — 2 oprukken HDT. 7, 223. — 3 *v. tijd*: aanbreken HDT. 4, 30. — 4 *spec.* (*vgl. πρόσ-οδος*): *v. geld* binnenkomen, geïnd worden THUC. 2, 13, 23, AR. Vesp. 664, ANDOC. 3, 9.
πρό-εμι (*εἶμι*), — 1 er bij zijn, nabij zijn HDT. 7, 173 bij iemd gekomen zijn, AESCH. Ag. 558, SOPH. Ant. 720, EUR., PL. — 2 bij iemd zijn: hem toebehooren, bij hem passen SOPH. Ai. 521, PL. Theaet. 150 b. — 3 opwachten, *een vijand* HES. O. 353.
προ-εἶπον, *proti-F.* X 329, *προσεῖπα* EUR. Cycl. 101, — 1 aanspreken, toespreken, *τινα* A 206, *τινά τι* X 329, BACCH. 5, 78, PL. Crat. 429 e. — 2 begroeten HES. Th. 749, PIND. I. 1, 56, AESCH. Ag. 353. — 3 (bij den naam) noemen AESCH., SOPH. O. R. 1072, AR. Pax 557, PL. Gorg. 467 b.
προ-εἰρηκα, *perf. bij voorg.*
προ-εἰσκομαι, *perf.* -ήξεια, gij gelijkt EUR. Alc. 1063.
προ-εἰσπράσσω, bovendien invorderen PLUT
προ-εἰσφέρω, meebrengen PLUT.
προ-είω, — 1 naar voren schudden EUR. Ba. 930. — 2 voor iemd heen en weer zwaaien PL. Phaedr. 230 d. — 3 φόβον, aanjagen THUC. 6, 86, 3.
προ-εκβαίνω, bovendien uitstijgen DIO.
προ-εκβάλλω, mee verbannen DEM. 21, 122.
προ-εκδιδάσκω, bovendien grondig onderwijzen DIO.
προ-εκκαίω, bovendien aanvuren PLUT. Cleom. 2.
προ-εκλέγω, bovendien uitkiezen, *med.* voor zich POL.
προ-εκπέμπω, bovendien wegzenden of laten gaan XEN. Cyr. 5, 3, 27.
προ-εκπίνω, bovendien uitdrinken PLUT. 1111 c.
προ-εκπρίασθαι, bovendien koopen DIO CASS.
προ-εκπυρόω, ook nog in vlam zetten LYCOPHR.
προ-εκτέος, *utr.* men moet opletten PL. Men. 96 d.
προ-εκτικός (*προσέχω*), — 1 opletlend, aandachtig XEN. Mem. 3, 5, 5. — 1 de opmerkzaamheid trekkend ARISTOT.
προ-εκτίλλω, bovendien uittrekken AR. Av. 286.
προ-εκτίνω, bovendien betalen PL. Leg. 933 e, PLUT.

προ-εκ-τυφλώ, nog blind maken PLUT. 176 f.
 προ-εκ-φέρω, daarenboven als krijgsbelasting
 opbrengen POLYB. 3, 27.
 προ-εκ-χλευάζω, bovendien bespotten DEM. 24,
 15.
 προ-έλασις, ἤ, aankomst, aanval PLUT., DIO.
 προ-ελαύνω, aan komen rijden, op iets losgaan
 HDT. 7, 208, XEN. Cyr. 1, 4, 20, PLUT.
 προ-έλευσις, ἤ, aankomst LUC.
 προ-σέληνος, ouder dan de maan: *zoo noemden zich*
de Arcadiërs ARISTOT., PLUT. 282 a, LUC.
 προ-έλκω, naartoetrekken, *med.* tot zich trekken
 THEOGN. 372, EUR. Hipp. 1432, PL. Rep. 439 b.
 προ-εμβαίνω, bovendien met voeten treden,
 τινι SOPH. Ai. 1348.
 προ-εμβάλλω, — 1 nog bovendien inwerpen *of*
indoen PL. Crat. 439 c, — 2 *intr.* bovendien in-
 dringen PLUT. PLUT.
 προ-εμπικραίνομαι, nog bovendien verbitterd
 worden, τινι, op iemd HDT. 3, 146.
 προ-εμφερής, overeenkomstig, gelijkend HDT.
 4, 2.
 προ-εν-δείκνυμαι, bovendien aankondigen DIO.
 προ-ενεχυράζω, nog bovendien als pand in
 beslag nemen DEM. 22, 56.
 προ-εν-θύμέομαι, tegelijk bedenken I.YS. 26, 13.
 προ-εννέπω, — 1 aanspreken, toespreken BACCH.
 14, 9 προ-ήνεπεν, AESCH. Ch. 224. — 2 een bep.
 naam geven AESCH. Ag. 162, SOPH. Ai. 857.
 προ-εννοέω, tegelijk bedenken XEN. Symp. 2, 16,
 ARISTOT., PLUT.
 προ-εν-οχλέω, nog meer verontrusten HIPPOCR.
 προ-εν-τείνω, πληγὰς τινι, nog meer slagen
 geven DEM. 21, 12, LUC. Tim. 47; *zonder πληγὰς*
 PLUT.
 προ-εν-τέλλομαι, bovendien gelasten XEN. Cyr.
 4, 5, 34, POLYB.
 προ-εν-υφαίνω, bovendien ergens in weven
 PLUT.
 προ-εξ-αιρέομαι, bovendien voor zich uitkiezen
 HDT. 3, 150.
 προ-εξ-αμαρτάνω, nog meer misdoen DEM.
 56, 43, PLUT.
 προ-εξ-ανδραποδίζομαι, bovendien onderwer-
 pen DEM. 19, 112.
 προ-εξ-αν/ισταμαι, daarbij opstaan en weggaan
 PLUT., DIO.
 προ-εξ-απατάω, bovendien bedriegen ARISTOT.
 προ-εξ-ασκέω, nog meer oefenen PLUT.
 προ-εξ-ελίσσω, bovendien ontplooiën POL.
 προ-εξ-εμέω, bovendien uitspuwen PLUT.
 προ-εξ-εργάζομαι, bovendien verrichten DEM.
 21, 107; 109, POL.
 προ-εξ-ετάζω, tegelijk onderzoeken DEM. 24,
 69, LUC.
 προ-εξ-ευσίρω, bovendien uitvinden, verzinnen
 POL., AR. Eq. 1283, ISOCR. 4, 167, PLUT., LUC.
 πρόσ-εξις, ἤ, het richten, τοῦ νοῦ, opmerkzaam-
 heid PL. Rep. 407 b.
 προ-εξ-ίστημι, nog meer buiten zich zelf
 brengen PLUT.
 πρόσ-εοικα, *inf.* προσικέναι, — 1 gelijken EUR.
 Ba. 1276, AR. Eccl. 1161, PL. Prot. 331 d, DEM. —
 2 betamen SOPH. Ph. 903.
 προ-επι-αινέω, bovendien prijzen AESCHIN. 2,
 156, DIO.
 προ-επι-αιτιάομαι, bovendien beschuldigen PLUT.
 προ-επι-αυρίσκομαι, bovendien genieten van,
 τινος HIPPOCR.

προ-επι-εἶπον, aan zijn woorden toevoegen POL.,
 PLUT.
 προ-επι-εξευρίσκω, bovendien voor iets uit-
 vinden THUC. 2, 76, 9.
 προ-επι-ηρέάζω, bovendien bedreigen ARISTOT.,
 DIO CASS.
 προ-επι-βάλλω, bovendien nog opwerpen POL.,
 PLUT.
 προ-επι-βλέπω, naar iets om-, uitzien ARISTOT.
 προ-επι-γεννάω, bovendien voortbrengen THEO-
 PHR.
 προ-επι-γίγνομαι, nog daarbij komen HIPPOCR.
 προ-επι-δέω, nog bovendien aanbinden HIPPOCR.
 προ-επι-δίδωμι, bovendien geven PL. Soph. 222 e.
 προ-επι-δράσσομαι, bovendien op zich laden
of zich aanmatigēn POL.
 προ-επι-κείμαι, nog bovendien mee aankomen,
met part. DEM. 27, 66.
 προ-επι-κοσμέω, nog meer opsieren POL.
 προ-επι-κτάομαι, nog bovendien verwerven
 HDT. 1, 29, ARISTOT.
 προ-επι-λαμβάνω, — 1 nog bovendien nemen
 POL. — 2 *med.* deel aan iets, τινος, nemen, bij
 iets, iemd τινι, helpen HDT. 5, 44, PL. Tim. 65
 d, PLUT.
 προ-επι-λέγω, nog bovendien zeggen POL.
 προ-επι-μελούμαι, nog bovendien zorgen, τινος,
 voor iets PL. Leg. 755 b.
 προ-επι-μετρέω, nog bovendien toemeten,
 -geven POL., PLUT., LUC.
 προ-επι-νοέω, nog bovendien verzinnen POL.
 προ-επι-ορκέω, bovendien een valschen eed
 zweren AR. Lys. 1238 (?).
 προ-επι-πνέω, bovendien blazen PLUT.
 προ-επι-πόνέω, nog bovendien den last hebben
 AESCHIN. 2, 44.
 προ-επι-σιτίζομαι, nog meer koren aanschaffen
 POL.
 προ-επι-σκάπτω, bovendien nog (be)spotten
 PLUT., DIO.
 προ-επι-σπάω, bovendien er bij halen POL., DIO.
 προ-επιστάμαι, bovendien weten PL. Phaedr.
 268 b.
 προ-επι-στέλλω, bovendien bevelen THUC. 2,
 85, 6, XEN. Cyr. 5, 4, 2.
 προ-επι-σφάττω, bovendien vermoorden PLUT.
 προ-επι-σφραγίζομαι, nog nader bevestigen
 DEM.
 προ-επι-τάσσω, *att.* -ττω, bovendien nog
 opleggen *of* bevelen ISOCR. 6, 39, POL.
 προ-επι-τείνω, nog meer inspannen POL., PLUT.
 προ-επι-τέρπομαι, zich nog meer verheugen AR.
 Ran. 232.
 προ-επι-τίθημι, nog bovendien opleggen POL.
 προ-επι-τίβω, nog meer onderdrukken PLUT.
 προ-επι-τροπέω, nog langer over iemd, τινα
 voorgdij waarnemen DEM. 27, 63.
 προ-επι-φέρω, nog bovendien opbrengen XEN.
 Oec. 5, 2.
 προ-επι-φωνέω, bovendien nog zeggen PLUT.
 προ-επι-χαρίζομαι, nog een bijzonder genoegen
 doen XEN. Hipp. 3, 2.
 προ-επι-χώννυμι, bovendien op iets ophoopen
 PLUT.
 προ-ερανίζω, τι, iets overdadig opsieren D. H.
 προ-εργάζομαι, — 1 nog bovendien doen aan
 iets, τινι, toevoegen HDT. 6, 61; EUR. Herc. 1012.
 — 2 zich bovendien verwerven PLUT.
 προ-ερίδω, — 1 tegen iets, τινι, doen leunen,

-aanzetten POL. — 2 *praegn.* tegen iets aan (doen) stooten POL. — 3 *intr.* op iets stooten POL., PLUT.
προσ-ερέσθαι, aor. II, bovendien vragen PL. Prot. 311 e.
προσ-ερεύγομαι, tegen iets aanklotsen O 621.
προσ-ερίζω, tegen iemand, τιμν, vechten ARISTOT., THEOCR. 5, 60.
προσ-έρπω, dor. **ποθέρπω**, langzaam of moeilijk tot iets komen: naderen PIND. P. 1, 57, AESCH. Pr. 272, SOPH. O. R. 539, AR. Vesp. 1509, (PL.) LOC. 97 c, THEOCR. 4, 148 (ποθ-).
προσ-ερυγάνω, = **προσερεύγομαι**, oprispen THEOPHR.
προσ-έρχομαι, (*impf.* -ῆρχ. THUC. 4, 121, 20?), ποτ-ένθησ THEOCR. 15, 149, — 1 komen tot of bij iemand of iets, τιμν; naderen HDT. 9, 70, THUC., AESCH. Eum. 285, PL. Symp. 195 b, MEN. Sam. 26, N. T. *vaak*: Mt. 5, 1; τινα EUR. Alc. 171. — 2 *overdr.* dichterbij komen, v. *aandoeningen* SOPH. Ph. 788, EUR. — 3 *als vijand* naderen, in aantocht zijn XEN. Cyr. 6, 2, 16. — 4 omgaan met DEM. 24, 176; *spec.*; coire cum femina XEN. Symp. 4, 38. — 5 zich wenden tot DEM. 18, 13; zich bezig gaan houden met, πρὸς τὴν πολιτείαν DIN. 2, 15. — 6 v. *geld*: binnenkomen als inkomsten HDT. 7, 144, XEN. Mem. 3, 6, 12. — 7 bijvallen, zich aansluiten bij, λόγους N. T. 1 Tim. 6, 3.
προσ-ερωτάω, bovendien vragen PL. Theaet. 165 d, XEN. Mem. 3, 9, 4.
πρόσ-εσις, ἡ, gebruiken, σιτίων ARISTOT.
προσ-εσπέριος, westelijk POL.
(προσ- = dor.) ποθ-έσπερος, = *voorg.*, THEOCR. 4, 3.
προσ-εταιρέομαι, = *volg.*, LUC. Catapl. 26.
προσ-εταιρίζομαι, — 1 *med.* iemand, τινα, als makker, helper aannemen HDT. 3, 70, PLUT. — 2 *pass. refl.* als vriend iemand, τιμν, ter zijde staan (PL.) Ax 369 b.
προσ-εταριστός, die als vriend vrijwillig mee optrekt, ὁπλίτης THUC. 8, 100, 28.
προσ-έτι, *adv.*, nog bovendien HDT. 1, 41, AR. Av. 855, PL. Phil. 30 b; *soms* πρὸς δ'ἔτι *en dgl.* XEN. An. 3, 2, 2.
προσ-εuergetewé, nog bovendien weldoen DIO.
προσ-ευθύνω, bovendien ter verantwoording roepen ARISTOT.
προσ-ευκαιρέω, vrije tijd hebben voor, τιμν, zich bezighouden met PLUT.
προσ-ευπορέω, bovendien verschaffen DEM. 36, 57.
προσ-ευρισκω, bovendien vinden SOPH. El. 1352, POL.
προσ-ευχή, ἡ, — 1 gebed PLUT., N. T. Rom. 1, 10. — 2 bedehuis, synagoge N. T. Act. 16, 13, PAP.
προσ-εύχομαι, aor. *med.*, — 1 bidden tot, τιμν HDT. 1, 48, AESCH. Ag. 317, EUR., AR. Pl. 958 τινα PL. Critias 106 a, N. T. Mt. 6, 5; νέκην om iets. . . XEN. Hell. 3, 2, 22, N. T. Mc. 11, 24. — 2 aanbidden AESCH. Pr. 937, SOPH. Ant. 1337, PL. Symp. 220 d.
προσ-εφέλομαι, naar zich toelokken, bij zich toelaten ARISTOT. Pol. 3, 5, 4.
προσ-εχής, — 1 (*eig.* zich aan iets vasthoudend:) met iets verbonden, aan iets grenzend, τιμν HDT. 3, 13. — 2 *overdr.* zijn aandacht ergens op richtend: aandachtig PLUT.
προσ-έχω, — 1 ergens nog bij-, bovendien hebben SOPH. Ant. 208(?), PL. Rep. 521 d, DEM. — 2 *toehouden*, toesteken: reiken AESCH. Ch. 531. — 3¹, in

een bep. richting houden" (v. h. roer): sturen naar, ναύν: > binnen loopen, landen HDT. 9, 99, *overdr.* τίς σε προσέσχε . . . χρεῖα SOPH. Ph. 236. — *vand.* 4 (*zonder ναύν e. dgl.*) binnenloopen, πρὸς τι HDT. 1, 2, DEM., POL. — 5 *overdr.* richten, zijn oogen op iets EUR. Herc. 931, *meest* ναύν *en dgl.*, τιμν, *ook* *zonder ναύν* op iets letten, aan iets denken > zich om iets bekommeren THUC. 5, 26, 2, AR. Eccl. 294, PL. Gorg. 508 a, Phaedr. 272 e, XEN. An. 5, 6, 22. — 6 > *praegn.* zich toeleggen op, -wijden aan, γυμνασίοισι HDT. 9, 33. — 7 *m. από verb.* zich hoeden voor n. t. Mt. 7, 15; 10, 17. — *pass. refl.* 8 zich vasthouden, blijven kleven aan, τιμν DIOD. P. 6, 51, HDT. 2, 136.
προσ-ζεύγνυμι, onder het juk spannen van, doen bukken onder, συμφορᾷ EUR. Hipp. 1389.
προσ-ζημιώω, nog bovendien straffen PL. Gorg. 516 d, ISOCR. 1, 33.
πρόσ-ηβος, bijna volwassen XEN. Cyr. 1, 4, 4.
προσ-ηγόρέω, aanspreken, groeten SOPH. El. 1470, EUR. Ph. 999.
προσ-ηγόρημα, τό, aanspraak, groet EUR. Supp. 803.
προσ-ηγορία, ἡ, naam HDT. 6, 25.
προσ-ήγορος, dor. ποτ-ᾶγ, — 1 toesprekend, uitsprekend tot iemand SOPH. Ant. 1185. — 2 sprekend, v. d. *orakelgevende eiken te Dodona* AESCH. Pr. 832. — *pass.* 3 toegesproken, begroet SOPH. O. R. 1338, 1437. — 4 bekende, vriend PL. Theaet. 146 a. — 5 overeenstemmend PHILOLAUS 11 D., PL. Rep. 546 b, PLUT.
προσ-ηρόντως, *adv. part. pr. v. προσήκω, behoorlijk PL. Leg. 659 b, XEN. Mem. 3, 11, 6.
προσ-ήνω, — 1 ergens-, tot een zeker punt komen, -gekomen zijn: zich uitstreken tot AESCH. Pers. 143, SOPH. Ph. 229, EUR. — *overdr.* 2 bij iemand, τιμν, behooren als recht LYS. 6, 38 προσήκει μοί τινος, ik heb recht op (een deel van). — 3 bij iemand behooren als taak of plicht: het gaat iemand, τιμν, aan HDT. 8, 100, PL. Phaed. 88 b, XEN. Zn. 3, 1, 31, *vgl.* SOPH. O. R. 814. — of 4 passen voor, passen (bij), τιμν, *zelden pers.* AESCH. Ag. 1079, PL. Rep. 443 a; *meest impers.* (*ook acc. absol.*) THUC. 2, 89, 28). TR.: AESCH. Ch. 173, PL. Phaed. 68 c, XEN. An. 3, 2, 11; *ook* τινα *inf.*, *later als A.c.I. gevoeld* AESCH. Ag. 1551, PL., XEN. An. 3, 2, 15; *vand.* τὸ προσήκον *e. dgl.*, wat bij iemand hoort of past > plicht THUC. 4, 92, 27, PL. Gorg. 507 a *eld.* — 5 *spec. (pers.)* iemand, τιμν, na staand HDT. 8, 100 z. b. οἱ προσήκοντες, nabestaanden, (bloed)verwanten HDT. 2, 86 (*vgl.* SOPH. O. R. 814), AR. Ran. 698 (*pers.*) PL.
προσ-ηλώω, — 1 „vast nagelen”, vastmaken aan PL. Phaed. 83 d, LUC., *eig.* N. T. Col. 2, 14. — 2 dichtspijkeren DEM. 21, 17.
προσ-ηλύτος, ὁ, ἡ, nieuw aangekomen: tot het Jodendom bekeerde, proselyt N. T. Act. 2, 10.
πρόσ-ημι, — 1 bij, *praegn.* in iets, τιμν, zitten AESCH. Ag. 1191, SOPH. O. R. 15. — 2 bij iets gelegen zijn AESCH. Pers. 880. — 3 beleggen (EUR.) Rhes. 390.
προσ-σημαίνω, — 1 van te voren voorspellen HDT. 6, 27, EUR. Supp. 213, XEN. Mem. 1, 4, 15, AESCHIN. — 2 bekend maken, gelasten HDT. 6, 77, EUR., MED.
προσ-σημεος, aan den wind blootgesteld XEN. Oec. 18, 6.
προσ-σηγής (*z. από-σηγής*), dor. -ᾶνης, — 1 vriendelijk, verkwikkend, behaaglijk PIND. P. 10, 64; 3, 52, EMPED. 130, 1 D., THUC. 6, 77, 22, PLUT., LUC. — 2 geschikt voor HDT. 2, 94.*

προσῆνι, ἡ, *ion.*, vriendelijkheid HIPPOCR.
προσ-ηρόμην, *z. προσερέσθαι*.
προσ-ηξέω, daarbij weerklinken PLUT. Alex. 31.
προσ-ηφός, *dor. ποτ-ᾰφός*, naar het Oosten gelegen THEOCR. 4, 33, DIOD., PLUT.
προσ-θάκω, bij iets, *τι*, zitten SOPH. O. C. 1164.
πρόσθεν, *ion. en bij* DICHT. πρόσθε. — **Adv.:** 1 voor-aan, van voren, aan den voorkant Z 181, ε 452; *spec. ἵππους π. βαλῶν*, voor die van een ander drijven Ψ 572, *intr. νόορκομεν in een wedstrijd* Ψ 639; AESCH. Supp. 716, THUC. 6, 67, 17, εἰς τὸ π. HDT. 8, 89, PL. Prot. 339 d, XEN. An. 3, 4, 38. — 2 > *rangaauiduiding*: bij anderen voorgaand SOPH. Ai. 1249, EUR. — 3 *v. tijd*: vroeger Ψ 570; οἱ π., de mannen van vroeger I 524; νόορ een ander = het eerst Γ 317, HES., PIND. P. 3, 14, HDT. 1, 11, TR.: AESCH. Pr. 499, PL., XEN. An. 2, 1, 10, POL. — **Praep.** ook in *anastrophe* Δ 54 *eld.*: 4 *v. plaats*: voor Γ 473, AESCH. Sept. 525, PL. Gorg. 467 b. — 5 *vand.* ter bescherming van Π 834. — 6 *v. tijd*: νόορ B 359, AESCH. Pers. 529, SOPH. (de vorm ᾰπιδεν naast ᾰπισθεν wijst er op, dat ᾰπισθεν analogieformatie naar πρόσθεν is. Dit < πρόσθε: πάρος, d. w. z. in het compositum kortere vorm παρος; langere vorm πάρος = idg. *pros*. Vgl. πρό en περί).
πρόσ-θεσις, ἡ, — 1 bijvoegen PL. Phaed. 79 a, ARISTOT. — 2 tegen iets aanzetten THUC. 4, 135, 7, POL.
προσ-θετέω, een zetpil geven HIPPOCR.
πρόσ-θετος, — 1 aangezet: κόμαι, valsch haar XEN. Cyr. 1, 3, 2. — 2 toegewezen, als slaaf: *addictus* PLUT. Luc. 20.
προσ-θέω, naar toe loopen, *τινι* XEN. Cyr. 5, 3, 20.
προσ-θήκη, ἡ, — 1 toevoegsel AESCH. Ag. 500, HDT. 4, 30, PL. Lach. 182 c. — 2 versterking > hulp SOPH. O. R. 38. — 3 toevoegsel > bijzaak DEM. 2, 14, LUC. — 4 kant, aspect: betiteling DEM. 23, 75.
πρόσ-θημα, τό, het bijgevoegde, toevoegsel EUR. El. 192(?), XEN. Mem. 3, 10, 13.
προσ-θιγγάνω, aanraken, *τινος, ποτιθιγγεῖν* EPICH. fr. 64 A., AESCH. Ch. 1059, SOPH. Ph. 9 v. h. *offeren*, 817, EUR. Iph. A. 339.
πρόσθ-ιος (πρόσθεν), de voorste, voor HDT. 2, 69, EUR., PL. Tim. 91 e.
προσθό-δομος, ὁ, die vroeger het huis bewoond heeft AESCH. Ch. 321.
προσ-θροέω, aanspreken, *τινα* AESCH. Pr. 595.
προσ-ιζάνω, bij of op iets, *τινι*, zitten: aan iets gehecht zijn SEMON. 7, 84, AESCH. Pr. 276, LUC.
προσ-ίζω, = *voorg.*, *τι* AESCH. Supp. 189, EUR., PL. Rep. 564 d.
προσ-ιμι, — 1 toelaten XEN. An. 4, 5, 5. — **Med.:** 2 tot, bij zich zelf toelaten PL. Phaedr. 255 a, XEN. An. 3, 1, 30, DEM.: *spec. φάρμακον*, willen innemen XEN. Mem. 4, 2, 17. — 3 *overdr.* toelaten: goedkeuren, accepteren THUC. 4, 38, 27, EUR. El. 622, POL.; > gelooven HDT. 1, 75. — 4 toelaten, toestaan HDT. 1, 135; 6, 10, XEN. Mem. 2, 6, 18, bij of van zich zelf. — 5 *met zakelijk subject*: bevallen HDT. 1, 48, AR. Eq. 359, Vesp. 742.
προσ-ινέομαι, — 1 tot, bij iets komen: bereiken, *ἐπὶ τι* AESCH. Ag. 792. — 2 *spec.* als smeekeling tot iemand komen AESCH. Ch. 1035, AR. Eq. 761(?) *τινος*.
προσ-ικτώρ, ορος, ὁ, smeekeling AESCH. Eum. 119.

προσ-ίλλω, χεῖρα, met de vuist dreigen EUR. Hel. 445 (*connect.*).
προσ-ιππέζομαι, = *volg.*, DIOD.
προσ-ιπέω, aan komen rijden THUC. 2, 79, 30.
προσ-ίστημι, — 1 bij of in iets brengen EUR. Pr. 103 (*of med.*) — **Pass. intr. aor.** ἔστην: 2 gaan staan bij-: naderen, *praegn.* doordringen tot, *τινι*, ook *v. gevoelens, droomen, enz.* HDT. 1, 199; 6, 51, AESCH. Pers. 203, *overdr.* Ch. 183, PL. Lys. 270 b, MEN. Perik. 61. — 3 *overdr.* tegen gaan staan, *τινι*, onaangenaam worden DEM. 60, 14, EPICUR. 126 Us. D. H. — 4 *vand. overdr.* invallen, in de gedachte komen HDT. 1, 86, PL. Symp. 175 d.
προσ-ιστορέω, nog verder vertellen PLUT. Them. 27.
προσ-ίσχω, — 1 tegen iets aanhouden HDT. 4, 200. — 2 het schip, *ναῦν*, op iets aanhouden: > ergens binnenloopen, landen EUR. Or. 362; *intr.* HDT. 3, 136, THUC. 4, 30, 26. — 3 *pass.-refl.* zich aan iets, *τινι*, vasthouden AR. Vesp. 105, PL. 1096, THEOPHR.
προσ-καθ-ίζομαι, — 1 bij iets gaan zitten; belegeren (*vgl. lat. obsidere*) THUC. 1, 11, 21; 61, 26, XEN. Hell. 1, 8, 21, POL. — 2 *overdr.* geduldig bij iets zitten waken: zich steeds bezig houden met DEM. 1, 18.
προσ-καθ-ήμαι, *ion. προσάτημαι*, — 1 vlak bij iemand zitten: het iemand benaauwd maken HDT. 6, 94. — 2 *spec.* belegeren HDT. 2, 157, THUC. 7, 48, 16, PL. Rep. 609 c, POL.
προσ-καθ-ίζω, bij iets neerzetten; *intr. en pass.-refl.* bij iets gaan zitten of zitten EUR. Hell. 901, PL. Ap. 31 a, POL.
προσ-καθ-ισις, ἡ, bij iets (gaan) zitten PLUT.
προσ-καθ-ίστημι, nog bovendien aanstellen PLUT.
προσ-καθ-οπλίζω, nog bovendien wapenen PLUT.
προσ-καθ-οράω, telkens bij iets zien naar, letten op PL. Charm. 172 b.
πρόσ-καιρος, — 1 op het juiste, gunstige oogenblik PLUT. — 2 slechts een tijd lang durend LUC. — 3 > vergankelijk N. T. Hebr. 11, 25, 2 Cor. 4, 18.
προσ-καλέω, — 1 naar iemand of iets toeroepen; *verw.* aanroepen; *praegn.* te hulp roepen THUC. 1, 87, 22, SOPH. Ai. 89, PL. Men. 82 a, N. T. Mt. 10, 1, *med.* tot zich roepen; *praegn.* te hulp roepen HDT. 1, 69, LUC. — 2 *spec.:* *med.* voor het gerecht dagen: aanklagen, *τινα* LYS. 21, 19, *met δίκην* AR. Vesp. 1417, XEN. Hell. 7, 4, 11. — *en* 4 als getuige oproepen PL. Leg. 936 e, DEM. 29, 20, N. T. Act. 2, 39. — 5 roepen, met een „roeping” Christ. (προσ- = *dor.*) *ποτι-κάρδιος*, in, aan het hart BION 1, 17.
προσ-καρτερέω, — 1 bij iets volharden, *τινι* PAP., POL. — 2 iemand, *τινι*, blijven aanhangen DEM. 59, 120, POL. — 3 voortdurend (aanwezig) zijn N. T. Act. 2, 46. — 4 aan iets vasthouden, *τινι* N. T. Act. 1, 14.
προσ-καρτέρησις, ἡ, het uithouden, geduld N. T. Eph. 6, 18.
προσ-κατά-βλημα, τό, storting tot aanvulling DEM. 24, 97.
προσ-κατα-γιγνώσκω, — 1 nog bovendien veroordeelen ANTIPH. 3, γ, 4. — 2 toewijzen DEM. 55, 32.
προσ-κατα-γράφω, bovendien inschrijven, opnemen als D. H., DIOD.
προσ-κατα-αίρω, uitloopen met een vloot DIOD.
προσ-κατα-αίχθω, nog meer beschamen PLUT. Phoc. 22.
προσ-κατα-κλαίωμα, nog beweenen POL.

προσκαταλείπω, nog bovendien achterlaten THUC. 2, 36, 12.
προσκαταλλάσσομαι, zich nog bovendien verzoenen ARISTOT.
προσκαταμένω, nog bovendien, nog langer ergens blijven HYPBR. 2, 17.
προσκατανέμω, toedeelen PLUT.
προσκατανώω, bovendien (leeren) inzien EPICUR. 72 Us.; — — ***-ησις, ἦ**, het bovendien kennisdragen van EPICUR. 79 Us.
προσκαταξαίνω, bovendien stuk trekken LYCOPHR. 173.
προσκαταπυκνώνω, nog sterker maken PLUT.
προσκαταριθμέω, nog er bij tellen PLUT. Marc. 30.
προσκατασκευάζω, — 1 nog bovendien klaar maken, -veroorzaken DEM. 19, 78. — 2 nog bovendien aanstellen POLYB.
προσκατασπάω, tegelijk in zee trekken, -vlot brengen POL.
προσκατατάσσω, (zich) aansluiten bij (τινι), (zich) onderwerpen aan EPICT. 4, 1, 89. 94. 98.
προσκατατίθημι, nog daarenboven betalen AR. Nub. 1235, PL. Theag. 128 a.
προσκαταχράομαι, bovendien laten dooden DIO.
προσκατηγορέω, nog bovendien beschuldigen THUC. 3, 42, 23, XEN. Mem. 2, 6, 34.
προσκάττημαι, *ion.* = **προσκάθημαι**.
προσκαυλέω, een stengel er bij krijgen.
προσκάω, *att.* = **-καίω**, nog bovendien ontsteken, verbranden AR. Vesp. 828; *overdr.* παιδι προσκαωθηναί, in hevige liefde ontgloeid zijn XEN. Symp. 4, 23.
προσκειμαι, *ion.* **-κέομαι**, — 1 bij iets liggen THUC. 4, 42, 33, SOPH. Ant. 1223, πόλαις EUR. Ph. 739, AR. Vesp. 142; voor iemand klaar staan, klaar gezet zijn MEN. Perik. 295. — 2 *spec.* (vgl. *ἐκκοιτις*) iemds „rechtgenoot”, vrouw zijn, τινι HDT. 1, 196. — *overdr.* 3 vast met iets verbonden zijn, χάρις SOPH. O. R. 232, κακόν τινι Ant. 1243, EUR. — of 4 zich op iets toeleggen, zich aan iemand wijden, overgeven, hem aanhangen, τινι HDT. 6, 61; ... aan iets, ὄλω HDT. 1, 133, THUC. 6, 89, 26, SOPH. Ai. 406, PL. — 5 *vand.* zich aansluiten bij, τῷ λεγομένῳ HDT. 4, 11, LUC. — 6 *praegn.* bij iemand behooren als *plicht*: iemand opgeleid, opgedragen zijn HDT. 1, 119, 7, 34. — 7 *spec.* als smeekeeling bij iemand liggen: smeeken, aansporen, τινι HDT. 1, 123. — 8 *spec.* als vijand op het lijf zitten: vervolgen of aanvallen HDT. 9, 40; 57, THUC. 4, 33, 22, PL. Phaedr. 240 e, POL. — *Vaak als pass. perf.* bij προσ-τίθημι: 9 ergens aan gezet zijn, ὄψατα Σ 379, v. e. *letter* XEN. Mem. 2, 14, 7. — 10 ergens op gezet zijn PL. Ap. 30 e.
προσκέπτομαι, *z.* **προσκοπέω**.
προσκειράννω, nog bovendien winnen DEM. 56, 30, POL.
προσκεφάλαιον, τό, — 1 hoofdkussen LYS. 12, 18, AR. Pl. 542, LUC. — 2 kussen om op te zitten PL. Rep. 328 e, AESCHIN. 2, 111, THEOPHR., PLUT. N. T. Mc. 4, 38. Vgl. *ποτι-κράνον voor de bet.*
προσκηδής, — 1 zorgvuldig, hartelijk φ 34. — 2 verwant HDT. 8, 136, AR. RH.
προσκήνιον, τό, *eig.* de ruimte πρόσκηνης d. i. voor den achterwand (*nl. v. h. tooneel*): speelruimte, tooneel POL., PLUT.
προσκηρυξέομαι, een heraut naar iemand zenden THUC. 4, 118, 26.
προσκηρῶσω, *att.* **-ττω**, door een heraut laten roepen LUC. Pisc. 39.
(*προσ-* = *dor.*) **ποτι-κικλίδω**, *dor.*, met de

staart kwispelen, als *beeldspraak* THEOCR. 5, 117.
προσ-κινέω, *pass. refl.* naderbij komen AR. Pax 902, Eccl. 256.
I. προσ-κλάω, tegen iets aanbreken XEN. Eq. 7, 6.
II. προσ-κλάω, *att.* = **-κλαίω**, beweenen EUR. Ph. 1520.
προσ-κληρώω, — 1 door loting tot iets kiezen PLUT. — 2 door het lot toedeelen N. T. Act. 17, 4.
πρόσ-κλησις, ἦ, dagvaarding voor het gerecht, aanklacht AR. Vesp. 1041, PL. Leg. 846 b, ARISTOT. A. II. 29, 4, PAP.
(*προσ-* = *dor.*) **ποτι-κλαίγω** (*γ suff.* vgl. *βίην τιμήγω*), *dor.* = **προσ-κλήω**, INSCR. Tab. Heracl. 2, 69.
προσ-κλητικός, bij de naam roepend, noemend PLUT.
προσ-κλίνω, **ποτι-κλ.** ζ 308, PIND. P. 1, 29, — 1 tegen iets aan doen leunen, -aan plaatsen φ 138, 165, PIND. P. 1, 28. — 2 *overdr.* doen neigen, doen overhellen tot, *ψυχῆν τινι* PLUT. — 3 *intr.* neigen, overhellen tot een bep. partij POL.
πρόσ-κλίσις, ἦ, — 1 het tegen iets doen leunen DIOD. — 2 (*intr.*) *bep.* tot een partij overhellen POL., N. T. 1 Tim. 5, 21.
προσ-κλύζω, tegen iets aanklotsen, aanslaan XEN. Cyr. 6, 2, 22, POL., LUC.; **-σις, ἦ**, DIOD.
προσ-κνάω, *pass. refl.* zich tegen iets (iemand), τινι, aan schuren, krabben XEN. Mem. 1, 2, 30, PLUT.
προσ-κνήθω, = *voorg.*, DICHT. *bij* PLUT.
προσ-κοιμίζομαι, zich bij iets (τινι) ter ruste nederleggen XEN. Hell. 5, 1, 19.
προσ-κοινωνέω, — 1 iemand meegeven van, τινι ἀπό τινος DEM. 34, 36. — 2 deel hebben aan, τινος PL. Soph. 252 a.
προσ-κολλάω, — 1 vastlijmen: stevig verbinden PL. Phaed. 82 e. — 2 *pass.* kleven, *oorspr.* niet aflaten van PL. Leg. 728 b. — 3 *pass. overdr.* verkleefd, gehecht zijn aan N. T. Mc. 10, 7, Eph. 5, 31. (*πρόσ-* = *dor.*) **ποτι-κολλος**, vastverbonden PIND. fr. 241.
προσ-κοιμίζω, ergens heen brengen THUC. 1, 50, 22, XEN. Oec. 11, 16, *med.* voor zichzelf... THUC. 1, 54, 25, XEN., PLUT.
πρόσ-κομμα, τό, — 1 „aanstoot”, ergernis N. T. Rom. 9, 32. — 2 verstoring PLUT. 1048 c.
προσ-σκοπέω, *en* (*προσ-σκέπτομαι*), — 1 vooruitzien, *τι*, van te voren overleggen of zorgen voor HDT. 7, 10, 4, THUC. 3, 57, 3; 4, 61, 32, DEMOCR. 93 D., EUR., XEN.; *med.* EUR. Med. 460. — 2 gaan verkennen, -spioneren AR. Eq. 154, THEOPHR.
προσ-σκοπεύομαι, van te voren maatregelen nemen DEMOCR. 92 D.
προσ-σκοπή, ἦ, verkenning THUC. 1, 116, 30.
προσ-κοπή, ἦ, aanstoot, verstoordheid POL., PLUT., N. T. 2 Cor. 6, 3.
πρόσ-σκοπος, — 1 vooruitziend AESCH. Eum. 105. — 2 *subst.* verkenner XEN. Cyr. 5, 2, 6. — 3 voorpost XEN. Lac. 12, 6.
προσ-κόπτω, — 1 tegen iets slaan of stooten AR. Vesp. 275, XEN. Eq. 7, 6, N. T. Mt. 4, 6. — 2 *overdr.* aanstoot geven, ergeren POL., PLUT., DIOD.
προσ-κορής, walging verwekkend LUC. D. Mort. 26, 2.
προσ-κοσμέω, — 1 *pass.* zich bij iemand voegen ARISTOT. A. II. 13, 5. — 2 nog meer versieren PLUT.
προσ-κοτόω, vroeger verduisteren POL.
(*πρόσ-* = *dor.*) **ποτι-κράνον, τό**, hoofdkussen THEOCR. 15, 3. Vgl. *προσ-κεφάλαιον*.
προσ-κρεμάννυμι, *pass.* aan iets hangen *intr.*, POL.

- προσ-κρίνομαι**, zich aan iets bij afscheiding vasthechten ANAXAGOR. 14 D.
- πρόσ-κρίσις**, ἡ, het zich er bij voegen van afzonderlijke deelen EPICUR. 90. 109 Us.
- πρόσ-κρου(σ)μα**, τό, aanstoot, vijandschap DEM. 54, 3, PLUT.
- πρόσ-κρούσις**, ἡ, = *voorg.*, PLUT.
- πρόσ-κρούω**, — 1 op iets, iemd, τινι, stooten, ontmoeten PL. Tim. 43 c. — 2 *overdr.* iemd, τινα, tegen het hoofd stooten, beleedigen PL. Phaed. 89 e, DEM. 24, 6, LUC.
- προσ-κτάομαι**, — 1 nog bovendien verwerven, zich nog bovendien verschaffen, τι HDT. 1, 73, THUC. 4, 95, 6, XEN. An. 5, 6, 15, DEM. 19, 219; *pass.* THUC. 2, 62, 26. — 2 iemd voor zich winnen HDT. 5, 103; 6, 110.
- προσ-κυλίω**, toerollen AR. Vesp. 202, n. t. Mt. 27, 60, Mc. 15, 46.
- προσ-κύνέω**, — 1 vereeren, aanbidden, huldigen τινα, met het spec. *Oostersche gebaar, dat men zich voor iemd op de knieën werpt en knie of voeten of de zoom van zijn kleed „kust”*, z. HDT. 1, 134; 2, 80; 7, 136, AESCH. Pr. 936, SOPH. Ph. 657, EUR., AR. Eq. 156, PL. Rep. 451 a, MEN. Perik. 114, ISOCR., POL., N. T. (τινι εν τινα) Mt. 2, 2. — 2 als zijn meester, als koning begroeten HDT. 3, 86. — 3 *v. d. vereering van God:* N. T. Joh. 4, 21.
- προσ-κύνησις**, ἡ, het vereeren PL. Leg. 887 e, PLUT. Alex. 54.
- προσ-κυνητής**, ὁ, aanbieder N. T. Joh. 4, 23.
- προσ-κύπτω**, naar iets toe-, voorover bukken AR. Vesp. 608, PL. Euthyd. 275 e.
- προσ-κῦρέω**, — 1 stooten op, τινι: iets bereiken HES. Th. 198, EMPED. 2, 5 D. — 2 op zijn weg vinden: ondervinden, τι SOPH. O. R. 1299. — 3 *met zakelijk subject:* iemd, τινι, overkomen AESCH. Ch. 13.
- πρόσ-κυπος**, aan den roeiriem THUC. 1, 10, 35, LUC. Cataph. 19.
- προσ-λαγχάνω**, bovendien nog door het lot verkrijgen PLUT.; *δικην*, bovendien nog aanklagen DEM. 32, 9.
- προσ-λάζυμαι**, = **-λαμβάνω**, EUR. Hec. 64.
- προσ-λάλέω**, met iemd, τινι, spreken LUC., N. T. Act. 13, 43.
- προσ-λαμβάνω**, — 1 daarenboven nog (iets anders) nemen of krijgen THUC. 4, 61, 13 AESCH. Pr. 321, SOPH. O. C. 378, EUR., PL. Theaet. 207 c, Phaedr. 272 a, XEN. Hell. 4, 1, 1, POL. — 2 mee aanpakken: helpen AR. Pax 9, PL. Leg. 697 d, *med.* N. T. Rom. 14, 1. — 3 bij zich nemen, opnemen, *v. gasten* N. T. 18, 27 *med.* — 4 ter zijde, apart nemen N. T. Mt. 16, 22. — 5 tot zich nemen, eten N. T. Act. 27, 36 *med.*
- προσ-λάμπω**, daarbij verlichten PL. Rep. 617 a, PLUT.
- πρόσ-λαμψις**, ἡ, het schijnen tegen iets aan EPICUR. 109 Us.
- προσ-λέγω**, spreken tot, overleggen met, τινι HES. O. 499, LUC.
- προσ-λείπω**, aan iets ontbreken ARISTOT.
- προσ-λεπτύνω**, nog bovendien mager maken HIPPOCR.
- προσ-λεύσσω**, — 1 aanschouwen SOPH. O. R. 1376. — 2 bemerken SOPH. Ai. 1044.
- προσ + W. λεχ-**, slechts προσ-έλεκτο, ging liggen naast μ. 34.
- πρόσ-ληψις**, ἡ, — 1 het ergens bijnemen PL. Theaet. 210 a. — 2 *in een syllogisme:* de tweede term, adsumptio PLUT. — 3 het aannemen door God N. T. Rom. 11, 15. — 4 promotie in dienst PAP.
- προσ-λιπαίνω**, nog vetter maken D. H.
- προσ-λιπαρέω**, — 1 bij iets volharden, τινι PLUT. Aemil. 23. — 2 onophoudelijk bidden, τινι PLUT. Pomp. 13, LUC.
- προσ-λογίζομαι**, bij iets tellen of rekenen, τινι τι HDT. 5, 54, LYS. 19, 44; **-ιστέος**, HDT. 7, 185, LUC.
- προσ-λοιδορέω**, bovendien schimpen DIO.
- προσ-μάθησις**, ἡ, bijleeren XEN. Mem. 1, 4, 13.
- προσ-μανθάνω**, bovendien leeren of te weten komen AESCH. Pr. 697, AR. Th. 20, XEN. Oec. 13, 1.
- προσ-μαρτύρέω**, — 1 nog bovendien getuigen ISAE. 6, 45. — 2 door zijn getuigenis bevestigen POL., *προκλήσει* DEM. 45, 12.
- προσ-μάσσω**, eig. met iets, τινι, samenkneden: vast verbinden SOPH. Tr. 1053, AR. Eq. 815, NIC., LYCOPHR. 1029, THEOCR. 3, 29.
- προσ-μάχομαι**, bestrijden, bestormen PL. Leg. 830 a, XEN. Cyr. 7, 5, 7, POL., PLUT.
- προσ-μένω**, — 1 bij iets blijven, volharden HDT. 8, 4, SOPH. O. R. 620, El. 1399, N. T. Mt. 15, 32; > trouw blijven Act. 11, 23. — 2 iemd, τινα, te wachten staan AESCH. Eum. 497; toekomstig, *d.w.z.* mogelijk, onzeker zijn (ὡς τὸ παρόν) EPICUR. 147 Us. — 3 verwachten, afwachten, τινι THEOGN. 1144, PIND. N. 3, 60, SOPH. O. R. 837, EUR., XEN. Hell. 2, 4, 7. — 4 *verzw.* blijven, vertoeven N. T. 1 Tim. 1, 3.
- προσ-μερίζω**, toedeelen, τινι τι POL.
- προσ-μεταπέμπομαι**, nog bovendien laten komen THUC. 2, 100, 4, AESCHIN. 3, 87.
- προσ-μηχανάομαι**, — 1 nog bovendien verzinnen PL. Rep. 467 c. — 2 kunstig aanvoegen AESCH. Sept. 541, 643.
- προσ-μίνυμι of -μισγω**, — 1 iets met iets iemd anders, τινι, verbinden: daaraan toevoegen, geven PIND. O. 1, 23, AESCHIN. 3, 146. — **Intr.:** 2 zich vermengen met, τινι: *spec.* handgemeen worden met HDT. 5, 64, THUC. 4, 33, 18, POL. — 3 in contact komen met een land: naderen, betreden, landen HDT. 6, 96, THUC. 3, 22, 33, SOPH. Ph. 106, PL. Polit. 290 c, XEN. An. 4, 2, 16, POL. — 4 *overdr.* iemd benaderen: op iemd toepasselijk zijn, τινι SOPH. Tr. 821.
- πρόσ-μιξις**, ἡ, handgemeen, aanval THUC. 5, 72, 22.
- προσ-μισγω**, = **προσμίνυμι**, handgemeen worden, naderen HDT. 4, 46; THUC. 3, 22, 6; 6, 104, 23.
- προσ-μισέω**, insgelijks haten DEM. 39, 23.
- προσ-μισθώω**, — 1 op rente zetten DEM. 36, 12. — 2 *med.* voor loon, soldij in dienst nemen, huren THUC. 2, 33, 14, DEM.
- προσ-μολεῖν**, *ar.* II bij προσβλῶσκω, naar toeloopen SOPH. Ai. 72.
- προσ-μῦθεομαι**, *ep.* προτι-μ., *dor.* ποτι-μ., toespreken λ 143, THEOCR. 25, 66.
- προσ-μῦθεύω**, daarbij verlichten POL.
- προσ-μῦθο/λογέω**, met iemd, τινι, spreken LUC.
- προσ-ναυπηγέομαι**, nog daarenboven schepen voor zich laten bouwen HDT. 7, 144.
- προσ-νέμω**, — 1 aan iets toedeelen: wijden PL. Leg. 828 c, MEN. Kith. 72, POL. — 2 verschaffen, geven, *med.* SOPH. Tr. 1216, AR. Av. 562, DEM. 2, 29. — 3 kunnen naar een andere weide drijven EUR. Cycl. 36.
- προσ-νεύω**, toestemmen PLUT. 775 d.
- I. προσ-νέω**, ophoopen PLUT. Brut. 1; **-νευσις**, ἡ, cic.

Π. προσ-νέω, ergens heen zwemmen THUC. 3, 112, 3, LUC. Bis. Acc. 21.
προσ-νήχω, *gew. med.* -νήχομαι, — 1 = *voorg.*, PLUT. — 2 aanspoelen THEOCR. 21, 18 (-νήχ-).
προσ-νίσσομαι, *ep.* ποτι-ν., — 1 ergens heen gaan I 381, PIND. O. 6, 99. — 2 oprukken SOPH. Ant. 129.
προσ-νωέω, nog bovendien bedenken XEN. Symp. 2, 16.
προσ-νωμάω, zich ergens heen (bewegen), be-geven SOPH. Ph. 717 (?).
προσ-ογκάομαι, bij iets balken LUC.
προσ-ογκέω, in omvang toenemen ARISTOT.
προσ-οδι-ακός, *naam v. e. logaopedisch vers* PLUT.
προσ-όδ-ιος, — 1 bij een feestelijken optocht, πρόσοδος, behorend, μέλος PLUT. — 2 τὸ π-ον, lied bij feestelijke optochten, *ter eere van de goden gezongen*, *vand.* dankfeest AR. AV. 854.
προσ-οδοποιός, δ, gerechtsdienaar, die de personen binnenleidt PAP.
πρόσ-οδος, ἡ, — 1 toegang PIND. N. 6, 52 *overdr.*, HDT. 1, 205, XEN. An. 5, 2, 3. — 2 recht v. toegang, audiëntie AESCHIN. 2, 58, DEM. 24, 48. — 3 het als vijand naderen: oprukken HDT. 9, 101. — 4 aanval HDT. 7, 212. — 5 *spec.* optreden in een vergadering AESCHIN. 1, 81, ISOCR. 7, 1. — of 6 een godheid naderen: optocht, processie AR. Nub. 307, XEN. An. 5, 9, 11, DEM. 18, 86, LUC. — 7 *concr.* inkomsten HDT. 3, 89, THUC. 2, 13, 21, PL., PAP. *vaak*. — 7 *vand.* winst, saldo PL., XEN. An. 7, 1, 27, DEM., PLUT.
προσ-όζω, *дор.* ποτ-ό-, riekken, τινος, naar iets AR., THEOCR. 1, 28.
πρόσ-οιδα, *f.* -είσομαι, nog bovendien weten, χάριν PL. Ap. 20 a, LUC.
προσ-οικειώω, toeschrijven, τι of τινί τι PLUT.
προσ-οικέω, — 1 bij iets, τιμι, wonen of liggen THUC. 1, 24, 15, PL. Tim. 22 d, ISOCR. 4, 70. — 2 naast ergens bewonen PLUT.
προσ-οικο-δομέω, — 1 nog bij iets bouwen of tegen iets aan bouwen *overdr.* THUC. 2, 76, 13, PL. Tim. 69 c. — 2 naast iets verwekken, zetten PLUT.
πρόσ-οικος, naburig; *subst.* buurman HDT. 1, 144, THUC. 2, 9, 19, PL., LUC.
πρόσ-οισμα (προσφέρω), τό, wat men tot zich neemt: eten HIPPOCR.
προσ-οιστέος, *adi. verb. v.* προσφέρω, aan te brengen, bij of toe te voegen EUR. Hec. 394, AR. Th. 1132, PL. Leg. 809 e.
προσ-οίχομαι, naar iets toe gaan PIND. P. 6, 4.
προσ-οκέλλω, ναῦν, een schip naar het land drijven: doen stranden LUC.; ook *intr.* stranden, aandrijven LUC.
προσ-ολοφύρομαι, zijn hart bij iemand uitstorten, weklagen tegen, τιμι THUC. 8, 66, 8, PLUT. Cic. 47.
προσ-ομαρτέω, begeleiden, τιμι THEOGN. 609.
προσ-ομιλέω, — 1 omgaan, spreken met, τιμι THEOGN. 31, EUR. Med. 1086, PL. Gorg. 502 e, XEN. Hell. 1, 1, 30. — 2 vertoeven op een bep. plaats, τιμι THEOGN. 216. — 3 *overdr.* zich met iets bezig houden SOPH. Tr. 591, PL. Tim. 88 c, PLUT.
προσ-ομιλητικός, geschikt tot verkeer met anderen PL. Soph. 222 c.
προσ-όμνυμι, bij iets zweren XEN. An. 2, 2, 8, PLUT.
προσ-όμοιος, tamelijk gelijk, gelijk, τιμι EUR. Phoen. 128, PL. Rep. 578 d, DEM. 22, 2, PLUT.
προσ-ομοιάω, gelijk zijn (?) DEM. 60, 30.

προσ-ομολογέω, ook *med.*: het eens zijn met, τιμι: toegeven, erkennen, *met A. c. I.* PL. Gorg. 461 b, XEN. An. 7, 4, 24, ANDOC. 1, 15, DEM.
προσ-ομολογία, ἡ, billijken DEM. 39, 41.
προσ-ομόρηνυμι, aanwrijven, τιμι τι PLUT.
προσ-όμ-ουρος, *ιον.* = *προσόμορος*, aangrenzend, naburig, τιμι HDT. 4, 173.
προσ-ονομάζω, noemen, be-noemen HDT., 2, 52, ARISTOT., PLUT. Thes. i. f.
προσ-οράω, — 1 aanschouwen, zien AESCH. Pr. 553, SOPH. Ant. 764, PL. Phaedr. 250 e, XEN.; *med.* AESCH. Pers. 48, SOPH. — 2 beschouwen SOPH. O. C. 142.
προσ-οργίζω, bovendien tot toorn bewegen ARISTOT. A. II. 19, 5.
προσ-ορέγομαι, bij iemand aandringen, τιμι HDT. 7, 6.
προσ-ορέω, grenzen aan, τιμι POL.
προσ-ορίζω, *ιον. en DICHT.* προσορίζω, — 1 aan het gebied toevoegen PLUT. — 2 bij iets bepalen EUR. Iph. A. 1151, AR., DEM., ARISTOT. *med.*, PLUT.
προσ-ορμέω, bij iets voor anker liggen POL.
προσ-ορμιζέω, *med.* zijn eigen (schip) voor anker leggen, voor anker gaan HDT. 6, 97, DEM. 4, 44, PLUT., N. T. Mc. 6, 53.
προσ-όρμισις, ἡ, landing THUC. 4, 10, 1.
πρόσ-ορος, *ιον. en DICHT.* πρόσορος, „bij de grenzen (*lat. affinis*)”: aangrenzend, naburig HDT. 2, 12, SOPH. Ph. 691, XEN. Cyr. 6, 1, 17.
προσ-ουδίζω, — 1 op den grond werpen HDT. 5, 92, 3, EUR. Iph. A. 1151 (?), PLUT. Galba 26. — 2 neertrekken PLUT.
προσ-ουρέω, *impf.* -εούρου, tegen... aan wateren AR. Ran. 95, DEM. 54, 4.
προσ-ουριζέω, met (ongunstige) wind drijven naar: overgeven aan EUR. Iph. A. 1151 (*ονε. z. προσ-ουδ.*).
πρόσ-ουρος, = *πρόσορος, z. d.*
προσ-οφείλω, — 1 nog daarenboven schuldig zijn, τι HDT. 6, 59, THUC. 8, 45, 2, AR. Ran. 1133, POL., N. T. Philem. 19. — 2 nog bovendien schulden maken XEN. Oec. 20, 1. — 3 nog bovendien zich op den hals halen (*vgl. όφλισκάνω*), γέλωτα DEM. 37, 38.
προσ-οφλισκάνω, — 1 nog daarenboven schuldig zijn of worden, zich op den hals halen, *boete* AESCHIN. 1, 63, DEM., DIO. — 2 *overdr.* αίσχύννη *e. dgl.* DEM. 5, 5; 8, 12, PLUT.
προσ-οχή, ἡ, aandacht PLUT. 514 e, LUC.
προσ-οχθίζω, toornen op N. T. Hebr. 3, 17.
πρόσ-οφισ, ἡ, — 1 uiterlijk, gestalte PIND. P. 4, 29, SOPH. El. 1286, Ai. 70, EUR., POL., LUC. — 2 aanblik LUC. Anach. 29.
πρόσ-όφισος, van alle kanten duidelijk zichtbaar SOPH. O. C. 1600.
προσ-παίζω, — 1 met iemd spotten, spelen, τιμι, schertsen PL. Phaedr. 262 d, XEN. Mem. 3, 1, 4, POL. — 2 bespotten, τιμι PL. Menex. 253 c, POL.; MEN. Epitr. 182 *τιμι.* — 3 huldigen, viere PL. Phaedr. 265 c, PLUT., LUC.
πρόσ-παιος, toevallig tegen iets aanstootend: onverwacht, nieuw AESCH. Ag. 347, SOPH. Ichn. 119 D., ARISTOT., NIC.
προσ-παίω, zich aan iets stooten N. T. Mt. 7, 25(?).
προσ-παλαίω, — 1 met iemd, τιμι, worstelen, vechten PIND. I. 3, 71, *overdr.* P. 4, 290 het opnemen tegen, nastreven, PL. Symp. 217 c. — 2 σφαίρα, zich in het balspel oefenen PLUT. 793 b.
προσ-παρά-βάλλω, nog bovendien leggen PLUT.

- προσ-παρα-γράφω**, nog bij iets schrijven PL. Phaedr. 257 e, DEM. 39, 9.
- προσ-παρα-καλέω**, — 1 nog bovendien ergens bijroepen THUC. 1, 67, 32, DIO, LUC. — 2 aansporen, POL., LUC.
- προσ-παρα-σκευάζω**, nog daarenboven uitrusten DEM. 8, 19, PLUT.
- προσ-παρα-τίθημι**, — 1 nog bij iets voegen ARISTOT. A. II. 63, 5. — 2 nog bovendien voordragen POL.
- προσ-παρ-έχω**, nog daarenboven verschaffen THUC. 1, 9, 35, med. PL. Rep. 437 e, PLUT.
- προσ-παρ-ίστημι**, — 1 nog bovendien in zijn macht brengen DIO. — *Intr. m. aor. έστην* 2 zich nog komen voegen bij DIO. — 3 *overdr.* iemd, τινι, nog verder in de gedachte komen DIO CASS.
- προσ-παρ-οξύνω**, nog meer verbitteren PLUT. Alex. 52.
- προσ-πασσαλεύω**, att. -παττ., — 1 aan iets vastnagelen, -bevestigen HDT. 9, 120, AESCH. Pr. 20, AR. Pl. 943, LUC. — 2 aan een spijker ophangen THEOPHR.
- προσ-πάσχω**, — 1 nog bovendien de ervaring opdoen, -ondervinden PL. Phaedr. 74 a, LUC. — 2 hartstocht voor iets (τινι), hebben LUC., CIC., EPICT. 2, 5, 9, 3, 24.
- πρόσ-πεινός**, hongerig N. T. Act. 10, 10.
- προσ-πελάζω**, — 1 doen naderen tot, τινι, drijven op, έκρη ι 285. — 2 *intr.* naderen PL. Symp. 206 d, PLUT. — 3 *pass. intr.* naderen SOPH. O. R. 1101 *sexueel*.
- προσ-πέμπω**, naar iemd toe, ergens heen zenden, *meest v. gezanten e. dgl.* HDT. 9, 108, THUC. 3, 52, 11, XEN., DEM.
- προσ-πέρωδω**, aor. -έπαρδον, tegen iemd, τινι, een wind laten AR. Ran. 1074, COM.
- προσ-περι-βάλλω**, — 1 nog bovendien om iets opwerpen, -maken THUC. 7, 2, 3; 8, 40, 23, med. PL. Critias 112 b. — 2 *med.* nog bovendien, verder zich iets omdoen, *overdr.* zich iets verwerven DEM. 4, 9, PLUT.
- προσ-περι-γίγνομαι**, daarbij nog als zuivere winst overblijven DEM. 20, 33, PLUT.
- προσ-περι-κόπτω**, bovendien berooven HYP. 5, 2.
- προσ-περι-λαμβάνω**, nog bovendien, tegelijk omvatten DEM. 24, 83, POL., PLUT.
- προσ-περι-ποιέω**, nog bovendien besparen DEM. 27, 61.
- προσ-περονάω**, met een speld of pin aan iets vaststeken XEN. An. 7, 3, 21, PL. Phaedr. 83 d.
- προσ-πετής**, gemakkelijk in het oor liggend, v. intervallen D. H.
- προσ-πέτομαι** (-πέταμαι ARISTOT.), naar iemd toe-vliegen AESCH. Pr. 115, 555 in de gedachte komen, SOPH. Ai. 282, EUR., AR. Ach. 865, XEN. Mem. 3, 11, 5.
- προσ-πεύδομαι**, nog bovendien uitvorschen SOPH. O. C. 121.
- προσ-πήγνυμι**, vastnagelen a. h. kruis N. T. Act. 2, 23.
- προσ-πηδάω**, naar iets, πρός τι, toespringen ANDOC. 2, 15.
- προσ-πιέζω**, nog daarenboven drukken, aandrukken AESCH. Ch. 301, ARISTOT.
- προσ-πίλναμαι**, naderen, τινι v 95.
- προσ-πίνω**, bovendien drinken LUC., DIO CASS.
- προσ-πίπτω**, — 1 neervallen bij of voor, τινι, *spec.* als smeekeling of in aanbidding SOPH. Tr. 904 βωμοίσι, EUR. Andr. 537(?), Hec. 339 γόνυ, PL., XEN. Cyr. 4, 6, 2, POL., N. T. Mc. 3, 11. — 2 toe-vallig bij of op iemd neervallen, neerkomen; *overdr.* overkomen, treffen HDT. 1, 32, THUC. 1, 84, 5, SOPH. Ph. 46, AR. Eq. 31, PL. Rep. 561 c, Phaedr. 66 c, POL., N. T. Mt. 7, 25 v. *winden, die op het huis neerslaan.* — 3 tegen iets aanvallen: tegen iets stooten, zich aan iets kwetsen, ook *overdr.* THUC. 1, 5, 15; 3, 30, 25, ές Δίκαας βάρδρον SOPH. Ant. 855, EUR. Tr. 291, XEN. Ap. 30, POL. — 4 *verzw.* iemd „bijvallen”: zich bij hem aansluiten of naar hem toe gaan, -overloopen PL. Phaedr. 270 a, XEN. Hell. 7, 1, 42. — 5 *vand.:* *overdr.* ter oore komen, v. berichten en v. geluid POL., PLUT., LUC. Alex. 26.
- προσ-πίτνω**, — 1 neervallen bij, aankomen vliegen AESCH. Pers. 461. — 2 te voet vallen, τινα AESCH. Pers. 152, SOPH. Ph. 485.
- προσ-πλάζω**, slaan tegen λ 583, M 285, XENOPHAN. 28, 2 D.
- προσ-πλάσσω**, ergens aan (vormen) bouwen HDT. 3, 111.
- πρός-πλάτος**, te naderen: genaakbaar AESCH. Pr. 716.
- προσ-πλέομαι**, aan iets vastknoopen of verbinden POL., PLUT. 796 a.
- προσ-πλέω**, (als vijand) komen aanzeilen, komen opzetten HDT. 7, 194, THUC. 2, 83, 10, XEN., DEM.
- προσ-πληρώω**, nog meer (schepen) bemannen en uitrusten THUC. 6, 104, 15, XEN. Hell. 5, 1, 27 *med.*
- πρόσ-πλους**, δ, het aankomen zeilen DIO CASS.
- πρόσ-πλωτος**, bevaarbaar HDT. 4, 47.
- προσ-πλώω**, ion. = *προσπλέω*, HDT. 8, 6.
- προσ-πνέω**, toegeuren, *προσπνεί μοι κρεών, impers. (naar έξει)* AR. Ran. 338.
- προσ-ποθέω**, bovendien begeeren (te weten) PL. Charm. 174 a.
- προσ-ποιέω**, — 1 er iets bij maken, er bij voegen of winnen THUC. 1, 55, 9, XEN. Hell. 4, 8, 28, DEM. 60, 14. — *Med.:* 2 voor zich zelf nog er bij (laten) maken iets of iemand tot...: zich verschaffen, voor zich winnen, τι(να) HDT. 9, 37; *praeagn.* 1, 6, op zijn zijde brengen als, *vgl.* 6, 66 *abs.*, THUC. 1, 137, 30, EUR. Hel. 1387, AR. Eq. 215. — 3 *duratief:* aanspraak maken op, τι DIOD. — 4 *overdr.* iets zich eigen maken (*wat niet eigen is*): zich het air geven van, ook aanspraak maken op de reputatie van, ook voorwenden, v. einzen HDT. 2, 121, 4, THUC. 3, 47, 8, PL. Gorg. 519 c, veinzen 473 c, Ap. 26 e, XEN., DEM. 18, 125, N. T. Luc. 24, 28.
- προσ-ποίημα**, τό, — 1 wat iemd voorgeeft te zijn ARISTOT. — 2 masker PLUT.
- προσ-ποίησις**, ή, — 1 zich verwerven, veroveren THUC. 3, 82, 22. — 2 aanspraak op iets maken THUC. 2, 62, ARISTOT.; *overdr.* επιστήμη PL. Lach. 184 b. — 3 aanleiding PLUT. — 4 geaffecteerd zijn, pose THEOPHR.
- προσ-ποιητικός**, voorwendend iets, τινος, te hebben PL. Def. 416 a, ARISTOT.
- προσ-ποίητος**, voorgewend, gehuicheld PL. Lys. 222 a, Theat. 174 d, DEM., DIN., DIO.
- προσ-πολεμέω**, oorlog voeren tegen, τινι THUC. 8, 96, 22, PL. Menex. 243 a, XEN. An. 1, 6, 6, ISOCR., DEM. 2, 22, POL.
- προσ-πολεμόμαι**, zich bovendien tot vijand maken THUC. 3, 3, 17.
- προσ-πόλεω**, πρόσπολος zijn: begeleiden, bedieñen O. C. 1098, EUR. Tr. 264.
- πρόσ-πολος** (*vgl.* άμφίπολος), ό, ή, — 1 dienst-

- knecht, dienstmaagd HDT. 2, 64, AESCH. Eum. 1024, SOPH. Ant. 1214, O. R. 945 *fem.* — 2 priester, priesteres BACCH. 14, 2, SOPH. O. C. 1052, EUR. Supp. 2.
- προσπορεύομαι**, — 1 naar iemd, τι, toegaan POL., N. T. Mc. 10, 35. — 2 iets ondernemen POL.; *spec.* naar iets, πρὸς τί, dingen POL.
- προσπορίζω**, nog bovendien verschaffen XEN. Mem. 3, 6, 5, DEM. 4, 29.
- προσπορπάτος**, vastgenageld AESCH. Pr. 142.
- προσπράσσομαι**, nog bovendien geld invorderen ANDOC. 4, 13, DIO.
- πρόσπταισμα**, τό, het stooten tegen: kneuzing, beschadiging, ATISTOT., LUC.
- πρόσπταιω**, — 1 aanstooten, stooten tegen, τι, πρὸς τι HDT. 6, 134; 7, 22, XEN. Hell. 3, 3, 3. — 2 *overdr.* (tegen iets aanstooten en er over struikelen:) een tegenslag krijgen, ongelukkig zijn; *spec. (milit.)* de nederlaag lijden HDT. 1, 16; 6, 45; 9, 107, PL. Rep. 604 c, DEM. 8, 61, PLUT. LUC. Hermot. 49. — 3 iemd, τι, „aanstoot” geven PLUT. Pericl. 30, Cat. Mi. 30.
- (*προσ* = *dor.*) **ποτιπλήσσω**, *beter met tmesis λιμένος πότι πεπτηῖται*, van de haven afgerekend = naar den kant van de haven (duikend) afdalend v 98.
- πρόσπτυγμα**, τό, het omarmde EUR. Or. 1049.
- προσπύσσομαι**, *dor.* ποτιπτ., β 77 προτιπτ., — 1 zich vouwen, plooiën tegen iets, τι, aan: nauw, omsluiten SOPH. Tr. 767. — 2 *vand.* omarmen, τι, λ 451, SOPH. Ant. 1237, ἐξ ἀγκῶνα LUC. — 3 *praegn.* bij iemd, τινα, aandringen, (hem) omhelzen en) smeeken γ 22, ρ 509. — 4 welkom heeten, een vriendelijkheid bewijzen, τι, θ 478, HYMN. Cer. 109. — 4 vereeren, aanbidden, τι EUR. El. 1255 *act.* — 6 *overdr.* omarmen, met liefde volgen of deelnemen aan, δαίτας PIND. I. 2, 39.
- πρόσπτύω**, — 8 op iets, τι, spuwen LUC., PLUT. — 2 *overdr.* verafschuwen PLUT.
- πρόσπτωσις**, ἡ, het stooten of vallen tegen iets PLUT., THEOPHR.
- προσραίνω**, tegen iemd aanspatten of aanslaan AR. Eccl. 379.
- προσρέω**, — 1 naar iets toestroomen HDT. 1, 62. — 2 *v. e. persoon:* aankomen PLUT. Brut. 16.
- προσρήγνυμαι**, breken (*inbr.*) tegen iets, τι, N. T. Luc. 6, 48.
- πρόσρημα**, τό, — 1 het aanspreken, begroeting PL. Charm. 164 e. — 2 naam PL. Polit. 276 b, DEM. 23, 30, PLUT.
- πρόσρησις**, ἡ, — 1 het aanspreken, begroeting EUR. Iph. A. 341, PL. Charm. 164 d. — 2 benaming naam PL. Polit. 306 e, XEN.
- πρόσρητέος**, *adv. verb. z.* προσερῶ, te begroeten, te noemen PL. Leg. 689 d.
- προσριγῶ**, bij iets bevroezen HIPPOCR.
- προσρίπτω**, iets op iemd, τί τινος, werpen, ὄνειδος POL., PLUT., LUC.
- προσσαινω**, *eig.* kwispelstaarten, *vand.* vleien, liefkoozen AESCH. Pr. 835, Ag. 1665, SOPH., τινα EUR. Hipp. 863.
- προσσέβω**, vereeren AESCH. Sept. 1023.
- πρόσσοθεν** (*vgl.* πρόσ(σ)ω), vóδρ zich uit Ψ 533.
- προσπαίρω** (*vgl.* ἀσπαίρω), naar iets snakken, τι, PLUT. Otho 2.
- (*προσ* = *dor.*) **ποτιστάζω**, toedruppelen; *overdr.* wijden, doen toekomen, μορφάν PIND. O. 6, 76, ἄραρον P. 4, 137.
- προσσταυρόω**, met palissaden omgeven THUC. 4, 9, 30, APP.
- προσστείχω**, naar iets toegaan, τι v 73.
- προσστέλλω**, — 1 *eig.* kleeding aan iets, *d. w. z.* nauw sluitend om iets leggen: zonder plooiën, > eenvoudig laten neervallen. — 2 *vand.:* *p. p. p.* gladgestreken, eenvoudig ARISTOT. — 3 *overdr.* eenvoudig, bescheiden: ἐπιστήμη πρόσεσταλμένη PL. Gorg. 511 d. — 4 *pass.* leunen, steun zoeken tegen, τι, PLUT.
- προσστρατοπεδεύω**, *ook med.*, bij iets een kamp opslaan POL.
- προσσυκοφαντέω**, nog bovendien belasteren DEM. 55, 29.
- προσσυλλαμβάνομαι**, ook deel aan iets, τινος, nemen THUC. 3, 36, 13.
- προσσυνθερμαίνω**, nog bovendien verwarmen HIPPOCR.
- προσσυνίστημι**, nog bovendien aanbevelen DEM. 61, 31.
- προσσυνοικέω**, met anderen bewonen THUC. 6, 2, 13.
- πρόσσφαγμα**, τό, τάφο, aan het graf geslacht offer PLUT.
- προσσφάττω**, bij iets slachten PLUT. Brut. 28.
- πρόσσω**, *adv.* = πρόσω, A 343, AESCH. Ch. 370(?), EUR. Alc. 910.
- πρόσταγμα**, τό, bevel POL., PL. Polit. 265 b, ISOCR. 4, 176, DEM., PAP., (N. T.).
- πρόστακτικός**, gebiedend ARISTOT., PLUT. 1037 f.
- πρόστακτος**, bevolen: λειτουργία, buitengewoon, *bij* DEM. 18, 91.
- προσταλαιπυρέω**, *ook med. m. aor. pass.*, bij of voor iets, τι, geduld hebben, -bereid zijn te lijden THUC. 3, 53, 25, AR. Lys. 760, PLUT.
- πρόσταξις**, ἡ, — 1 het iemd iets opleggen THUC. 8, 3, 5. — 2 bevel PL. Leg. 673 c. — 3 *spec.* rechterlijk bevel tot ontneming v. e. deel der burgerrechten aan iemd ANDOC. 1, 75.
- προσταργανῶ**, vastnagelen, bevestigen LYCOPHR. 748.
- προστάσ/ια**, ἡ, — *προστάτης* zijn: — 1 het aan het hoofd staan van: leiding, bestuur THUC. 2, 65, 32, POL., PAP. — 2 partijgroepering voor bep. doeleinden: kliek, coterie *vgl.* DEM. 10, 52; 30, 30. — 3 patronaat *bij de Rom.* PLUT., PAP. — 4 = *προστάς*, voorhaal AESCHIN. 2, 105, POL.
- πρόστασις**, ἡ, uiterlijke schijn, uiterlijk, waarachter men iets anders verbergt PL. Rep. 577 a.
- προστάσω**, *att.* -ττω, — 1 bij iets opstellen, zijn plaats (τάξις) aanwijzen HDT. 3, 89 AESCH. Sept. 528, SOPH. Ant. 670, EUR. — 2 bij iets indeelen of rekenen HDT. 1, 94; 7, 65. — 3 voor iets aanstellen THUC. 8, 23, 14. — 4 gelasten, bevelen, τι, τι of *A. c. I.* HDT. 2, 121, 4, TR.: AESCH. Eum. 208, THUC. 8, 99, 30, PL. Phaed. 61 a, XEN. Hell. 2, 5, 35, PAP., N. T. Mt. 8, 4. — 5 (= *lat. imperare*) bevelen te leveren, opleggen HDT. 7, 21.
- προστατα-εια**, ἡ, de waardigheid van *προστάτης* XEN. Mem. 3, 6, 10.
- προστατα-εῦω**, — 1 = *προστάτεω*, τινος XEN. Mem. 3, 4, 6. — 2 *met ὅπως*, toezien dat XEN. Cyr. 1, 2, 5.
- προστατα-έω**, — 1 *προστάτης* zijn: besturen, τινος AR. Eq. 325, PL. Lach. 197 e, XEN. Mem. 1, 1, 8, POL. — 2 beschermen, verdedigen AESCH. Sept. 396, EUR., XEN., POL. — 3 *v. tijd:* aanstaande zijn SOPH. El. 781.
- προστατήριος**, — 1 beschermend AESCH. Sept.

449, SOPH. El. 637, DEM. 21, 52. — 2 het bestuur hebbend over, *τινος*, beheerschend AESCH. Ag. 976.

προστάτης, ὁ, — 1 *eig.* de vooraan staande; *pl.* voorhoede XEN. Cyr. 3, 3, 41; π. θεοῦ, die vóór een god treedt, om hem te smeeken SOPH. O. C. 1171. — 2 hij die vooraan, aan het hoofd staat: leider, aanvoerder HDT. 1, 127, THUC. 6, 35, 31, AESCH. Sept. 1026, EUR., PL. Phaedr. 241 a, XEN., DEM. 9, 23, PAP. — 3 *praegn.* beschermer, verzorger AESCH. Sept. 408, SOPH. O. R. 303, *vgl.* XEN. Mem. 2, 7, 9(?) — 4 *spec.* patroon, in Athene de wettig erkende beschermer van den niet-burger of den μέτοικος LYS. 31, 9, AR. Pl. 920, HEROND. 2, 15, 40, PAP., LUC., *vgl.* SOPH. O. R. 411. — 5 *vand.* patronus PLUT. Mar. 5, Rom. 13.

προστατ-ικός, den *προστάτης* en zijn ambt betreffend PL. Rep. 565 d, POL., PLUT.

προστάτις, ἴδος, ἡ, *fem. v. προστατης*, beschermvrouw SOPH. O. C. 458, LUC., N. T. Rom. 16, 2.

προ-σαυρόω, van voren met palissaden voorzien THUC. 6, 75, 3.

προ-στέγιον, τό, voorhal, overdekte plaats vóór de deur PLUT. Caes. 17.

προσ-τειχίζω, binnen de stadsmuren opnemen THUC. 6, 3, 14.

προσ-τειχίσις, ἡ, het binnen de muren opnemen THUC. 3, 95, 11.

προ-στείχω, voorwaarts schrijden, naderen SOPH. O. R. 79, O. C. 30.

προσ-τεκμαίρομαι, aan een nieuw symptoom herkennen HIPPOCR.

προσ-τελέω, bovendien betalen THUC. 6, 31, 32, XEN. An. 7, 6, 30.

προ-στέλλω, — 1 aan den voorskant voorzien: -bedekken THUC. 5, 71, 34, DIO CAES. — 2 *med.* voorvechter, kampioen uitzenden AESCH. Sept. 415. — 3 *pass.* voorwaarts gaan, ἔδον SOPH. O. C. 20.

προ-στένω, te vroeg klagen AESCH. Ag. 252.

προ-στερνίδιος, τὸ π-ον, *bij paarden*: borstbedekking XEN. An. 1, 8, 7, LUC.

πρό-στερνος, voor op de borst AESCH. Ch. 29. (*προσ-* = *dor.*) **ποτι-τέρπω**, ergens bij opvrolijken O 401.

προσθηδίδιος, = *προστερνίδιος*; τὰ π-α, medailons, die voor op de borst werden gedragen POL. 22, 18 (20).

προσ-τήκω, *pass.* aan iets (vastgesmolten) vastgehecht worden SOPH. Tr. 833, 837, LUC.

πρόσ-τηξις, ἡ, het vast aaneengehecht zijn PLUT.

προσ-τίθημι, — 1 zetten, plaatsen bij of tegen iets aan ι 305, κλίμακας πύργους THUC. 3, 23, 8, EUR. Andr. 895, XEN. — 2 *spec.* de deur tegen de deurpost: = sluiten HDT. 3, 78, LYS. 1, 13. — *overdr.* 3 opleggen een taak: gelasten HDT. 1, 108; 5, 30. — 4 aandoen, τινί τι HDT. 7, 11, μέγαν μόνον AESCH. Ch. 482, SOPH. O. R. 820. — 5 veroorzaken, τὰ δεινὰ προστίθησ' ἔκνον πολὺν SOPH. Ant. 243. — 6 toevoegen aan, τινι: verbinden, in contact brengen met HYMN. Merc. 129, PIND. O. 5, 24, HDT. 6, 126 γυναίκα τινι, TR.: EUR. Herc. 327 χάριτι χάριτι, PL. Crat. 432 a, Phaed. 95 e; *med.* Prot. 346 d *eld.*; v. geld afdragen PAP. — 7 toeschrijven EUR. Hipp. 951. — **Med.:** 8 (*zijn eigen stem of invloed*) toevoegen aan, τινι, zich aansluiten bij, gunstig gestemd zijn voor HDT. 1, 109, PL., XEN. An. 1, 6, 10. — 9 aan zich zelf iemd toevoegen: iemd winnen HDT. 1, 53, THUC. 6, 18, 27. — 10 iets van zich zelf aan een ander toevoegen: hem iets aandoen, πόλεμον τινι HDT. 4, 65, μῆνιν

7, 229. — 11 zich zelf iets toevoegen: iets aandoen, πένθος rouw bedrijven HDT. 6, 21.

προσ-τίλω, bevuilen τι AR. Nub. 411.

προσ-τίμαός, — 1 een zwaardere straf uitspreken dan geëischt was LYS. 10, 16, PL. Leg. 767 e, DEM. — 2 bij de oude straf, na een nieuw misdrijf, nog een nieuwe voegen ARISTOT. A. II. 63, 3.

προσ-τίμημα, τό, verhoogde straf DEM. 24, 2.

πρόσ-τίμων, τό, de door de wet of door den rechter opgelegde straf POL., PAP., LUC., (N. T.).

προσ-τίμωρώω, bovendien bijstaan HIPPOCR.

προσ-τόμιον, τό, monding AESCH. Supp. 3.

προσ-τραχηλίω, bij het worstelen de tegenpartij de keel toeknippen PLUT. 234 d.

προσ-τρέπω, — 1 *pass. refl.* zich wenden tot, τινι AESCH. Eum. 205. — *Act. intr.:* 2 = 1, SOPH. Ai. 831. — 3 > smeeken, met A.c.I. EUR. Supp. 1195. — 4 zich wenden tegen, aanvallen PIND. N. 4, 55.

προσ-τρέφω, bij iets opvoeden AESCH. Ag. 736.

προσ-τρέχω, — 1 toeloopen PL. Rep. 440 a, LUC. — 2 *vijandig*: aanvallen XEN. 5, 4, 47. — 3 *overdr.* naderen POL. — 4 *overdr.* iemd bijvallen POL.

προσ-τρίβω, — 1 *overdr.* afslijten, afstompen: verzwakken AESCH. Eum. 238. — 2 *overdr.* iemd iets aanwrijven: iets aandoen, ζημίαν AESCH. Pr. 329, AR. Eq. 5; *med.* PLUT.; ook: een onjuiste reputatie „aansmeren” DEM. 22, 75.

πρόσ-τρίμμα, τό, wat aangewreven wordt: smet AESCH. Ag. 395.

προσ-τρόπαιος, die een *προσ-τροπή* heeft: — 1 *als ontvanger: v. goden en daemonden en geesten* die wrekend of beschermend optreden ANTIPH. 4 a, 4, POL. 2 *als gever*: smeekeeling AESCH. Ag. 1587, Supp. 362 ποτι-τρ., SOPH. Ai. 1173. — 3 *praegn.* de smeekeeling, die door een bloedschuld bevestigd is AESCH. Eum. 41, Eum. 176 ποτι-τρ., AESCHIN. 2, 158. — 4 *vand.:* ook v. dingen waar een bloedschuld aan kleef, een vloek op rust LYCOPHR. — 5 *subst.* τὸ π-ον, de schuld, de vloek ANTIPH. 3 δ, 9, DIO. — 6 ὁ π. de vloek, wraakeest ANTIPH. 2 γ, 10.

προσ-τροπή, ἡ, het zich tot iemd wenden: smeekebede, gebed, *spec.* om bescherming AESCH. Pers. 216, Ch. 21, SOPH., EUR. Iph. T. 618 *als priesteres* AESCHIN. 3, 110.

πρόσ-τροπος, die zich als smeekeeling tot iemd, τινος, wendt SOPH. O. R. 41, Ph. 773.

προσ-τυγχάνω, — 1 *met pers. of ding als subject*: toevallig iemd, τινι, ontmoeten: treffen, overkomen, ten deel vallen PIND. fr. 42, EUR. Alc. 757, PL. Soph. 246 b; *vaak in part.* (*verzw.*) de eerste de beste, de toevallig opkomende of in de gedachten komende, willekeurige THUC. 1, 97, 4, PL. Critias 109 a, DEM. 25, 96. — 2 *met pers. als subject*: (ver-)krijgen, bemachtigen, τινος, iets SOPH. El. 1463, Ph. 552.

προσ-τύχης, toevallig treffend PL. Polit. 264 c.

πρόσ-στων, τό, voorhal PL. Prot. 314 e.

προσ-υβρίζω, nog meer beschimpen DEM. 21, 32.

προσ-υγίνομαι, van te voren met iemd, τινι, een onderhoud hebben THUC. 8, 14, 12, DIO.

προσ-υγίχω, van te voren in verwarring brengen POL.

προσ-υλακτέω, aanblaffen, τινι D. H.

προσ-υλλογισμός, ὁ, syllogisme, waarvan de conclusie de praemisse van een ander wordt ARISTOT.; λογίζομαι, ARISTOT.

προσ-συμίσιγω, van te voren vereenigen HDT. 7, 129.

προσ-συνίστημι, van te voren aanbevelen, -introduceeren D. H.

προ-συν-οικέω, tevoren (: voor het huwelijk) met iemd, τινι, samenwonen, -gehuwd zijn, HDT. 3, 88.
προσ-υπ-ακούω, daarenboven nog vernemen PL. Leg. 898 d.
προσ-υπ-άρχω, nog bovendien voorhanden zijn DEM. 21, 106.
προσ-υπ-έχω, bovendien instaan voor, τινος DEM. proem. 25.
προσ-υπ-ισχνέομαι, bovendien beloven PLUT. Demetr. 10.
προσ-υπο-βάλλω, bovendien onder iets werpen PLUT. 814 f.
προσ-υπο-μιμνήσκω, nog bovendien herinneren, τινί τι POL.
προ-συρίσσω, van te voren sissen POL.
προσ-υφαίνω, samenweven PL. Tim. 41 d.
προσ-φάγιον, τό, de visch N. T. Joh. 21, 5.
πρόσ-φραγμα, τό, wat vóór (het altaar) geslacht wordt: offer AESCH. Ag. 1278, EUR. Hec. 41.
προσ-φάζω, slachten: doen stroomen, αἷμα EUR. Hel. 1255, PL. de leg. 315 c, PLUT.
πρόσ-φάτος, — 1 pas gedood Ω 757, HDT. 2, 89 en 2, 121, 5. — 2 pas, onlangs (gebeurd of gedaan): versch. nieuw PIND. P. 4, 299, AESCH. Ch. 804, LYS. 18, 19, DEM. 25, 61, POL., PLUT., N. T. Hebr. 16, 20, adv. onlangs Act. 18, 2.
 (onz.; msch. inderdaad: W. g^hen-, z. θείνω, φόνος, oorspr. eerst bij [het altaar] gedood, niet reeds van huis meegebracht, v. offergaven).
προσ-φάττω, PL., z. **προσ-φάζω**.
προσ-φερέης (: pass. intr.), nabij komend: ongeveer gelijk, gelijkend HDT. 2, 105, AESCH. Ch. 176, THUC. 1, 49, 15, EUR., PL. Phil. 51 d, LUC.
ΠΡΟΣ-ΦΕΡΩ, dor. ποτι-φ., — 1 τινί, τι, toedragen-, brengen naar of aan, τινι, toevoegen; *verzw.* op iemd toepassen, laten inwerken, hem aandoen PIND. P. 9, 36 χέρα τινι = omarmen, O. 9, 108, ἀεθλον (intr.) N. 10, 30 τόλμαν, HDT. 7, 172 ἀνάγκην toepassen, 8, 52, λόγους voorstellen doen, 3, 134, λόγον τινι iemd aansprekend, tr.: EUR. Med. 78, Hipp. 282 ἀνάγκην, AR. Th. 1130, 1132 μηχανήν, PL., alg. tot N. T. Mt. 4, 24, een zieke bij iemd brengen, e. dgl. *vertalingen, die bij een ander object telkens variëren.* — 2 opbrengen, v. geld HDT. 3, 92, THUC. 1, 138, 24, DEM. — 3 spec. N. T. (Hebraïsme) offeren Hebr. 11, 17. — 4 intr. gelijk zijn, τινι PIND. N. 6, 4. — 5 med. tot zich nemen: gebruiken, σίτον e. dgl. XEN. Cyn. 6, 2, AESCHIN. 1, 145. — **Pass. refl.:** 6 zich naar iets, iem d toe verplaatsen: komen aanvaren HDT. 6, 96. — 7 zich tot iemd wenden HDT. 7, 6; met iemd in contact komen, met hem omgaan, τινι of πρὸς τινα THUC. 4, 126, 37, EUR., ISOCR. 3, 32, PL. Phaedr. 252 d ὁμιλεῖ τε καὶ προσφέρεται, LUC. — 8 *vijandig:* aanvallen, τινι HDT. 5, 34, XEN. An. 7, 1, 6. — 9 antwoorden XEN. Cyr. 4, 5, 44. — 10 ontmoeten: v. *dingen*, toevallig aanwezig zijn: τὰ προσφερόμενα, voorkomende zaken HDT. 2, 173. — 11 nabij komen, *overdr.:* gelijken op, overeenkomst hebben met, τινι of εἰς τι(να) HDT. 1, 116.
προσ-φρεύω, — 1 zijn toevlucht nemen tot PLUT. — 2 bovendien vluchten voor een aanklacht, d. i. aangeklaagd worden van, δίκην DEM. 37, 38.
πρόσ-φημι, toespreken α 63, Λ 84, HES., BACCH. 5, 93; med. προσφάσθαι ψ 106.
προσ-φθέγγομαι, — 1 toespreken, begroeten EUR. Or. 481. — 2 noemen PIND. O. 10, 50, PL. Polit. 287 e, DEM.

προσ-φθειγτός, 3, toegesproken SOPH. Ph. 1067.
προσ-φθεγμα, τό, — 1 het aanspreken AESCH. Ag. 903, SOPH. Ai. 500, EUR. — 2 groet, uitroep AESCH. Ch. 876.
προσ-φθείρομαι, *pass.* tot zijn ongeluk ergens komen AR. Eccl. 248.
πρόσ-φθογγος, begroetend AESCH. Pers. 153.
προσ-φιλεῖα, ἡ, vriendschap AESCH. Sept. 515.
προσ-φίλης, lief, bevriend HDT. 1, 123, AESCH. Sept. 580, SOPH. Ant. 898, EUR., THUC. 7, 86, 31, PL. Gorg. 507 e, XEN., POL., N. T. Phil. 4, 8.
προσ-φιλο/νικέω, — 1 iets met ijver toegeedaan zijn POL. — 2 met ijver verrichten PLUT.
προσ-φιλό/σοφρέω, — 1 nog bovendien philosopheeren LUC. — 2 met iemd samen philosopheeren LUC.
προσ-φροϊτάω, dikwijls naar iets, iemd geregeld toe gaan LYS. 23, 3, DEM. 25, 52, LUC.
προσ-φορά, ἡ, — 1 het aanbrengen, aanzetten, ἀμιμάν, POL. — 2 het aangebrachte: gave SOPH. O. C. 581, PL. Leg. 792 a, PAP. — 3 vermeerdering SOPH. O. C. 1270. — 4 gebruik, aanwenden PL. Leg. 638 c. — 5 *concr.* eten, spijs ARISTOT., PLUT. — 6 offer N. T. Hebr. 10, 14.
προσ-φορέω, = **προσφέρω**, naar iets toe brengen HDT. 1, 86, XEN. Hell. 7, 2, 12, COM.
προσ-φόρημα, τό, = **προσφορά**, gave SOPH. El. 228, EUR. El. 423.
πρόσ-φορος, dor. ποτιφορος, — 1 dienstig, noodig HDT. 4, 14. — 2 overeenkomend, passend, geschikt, τινι PIND. N. 7, 63; 8, 48, AESCH. Ch. 711, 714, THUC. 7, 62, 1, EUR., AR. Av. 124, PL. Phaedr. 270 a, DEM. — 3 gelijkend, τινι EUR. Ph. 129, PLUT.
προσ-φυή, ἡ, = **πρόσφυσις**, ARISTOT.
προσ-φυής, adv. ὄς, — 1 aan iets gegroeid, vastgemaakt aan ἕκ τινος τ 58. — 2 *overdr.* van nature met iets verbonden, passend bij, τινι PL. Phil. 64 c, LUC.; adv. gepast HDT. 1, 27.
προσ-φύσάω, aanwakkeren POL.
πρόσ-φύσις, ἡ, — 1 het punt, waar iets aan- of uitgroeit DIODEN. 6 D., THEOPHR. — 2 vaste verbinding v. lichaamsdeelen XEN. Eq. 1, 11.
προσ-φύω, aan iets laten vastgroeien: — 1 *overdr.* verbinden, bevestigen AESCH. Supp. 276, AR. Nub. 372. — 2 *pass. m. aor.* ἐφύον, aan iets vastgroeien, zich aan iets vasthechten, -klemmen, τινι μ 433, Ω 213, EUR. Ba. 921, PL. Tim. 45 a, PLUT., LUC.
προσ-φώνέω, — 1 toeroepen, toespreken, τινι A 332, τινά τι B 22, BACCH. 1, 77, AESCH. Ch. 1015, SOPH. O. R. 238, EUR., N. T. Mt. 11, 16. — 2 aanspreken als, > noemen AESCH. Supp. 236, EUR., POL. — 3 opdragen een boek PLUT. — 4 rapporteeren PAP.
 (προσ- = dor.) ποτι-φώνηεις, in staat om tot iemd te spreken ι 456.
προσ-φώνημα, τό, het bij het aanspreken gesprokene: naam SOPH. O. C. 324, 891, EUR. Alc. 1144, EUR.; -σις, ἡ, verklaring onder eede PAP.
προσ-χαίνω, — 1 „aangapen”, met (open mond) luide stem toeroepen, βόῳμα AESCH. Ag. 920. — 2 vol verbazing aangapen, τινι POL.
προσ-χαίρω, zich over iets, τινι, verheugen PLUT. Anton. 29, LXX, N. T. Mc. 9, 15.
προσ-χαρίζομαι, aor. med., iemd, τινι, een plezier doen, terwille zijn XEN. Oec. 13, 9, LUC.
προσ-χέθομαι, βέλεμνα, vóór zich uit-, d. i. van zich afhouden THEOCR. 25, 254.

προσ-χέω, — 1 bij iets gieten ARISTOT., LUC. Sacr. 9. — 2 med. over iets uitgieten HIPPOCR. **πρόσ-σχημα**, τό, — 1 wat men vóór zich houdt: sieraad, opsmuk: *praegn.* luister HDT. 5, 28, SOPH. El. 682, PL. Rep. 495 c, POL. — 2 wat men als dekmantel voor zich houdt: voorwendsel, leus: schuilnaam: schoone schijn HDT. 4, 167, als *adv.* 9, 87 voor de leus (vgl. πρόσφρων), THUC. 5, 30, 11, LYS. 6, 37, PL. Prot. 316 d, POL. **πρόσ-σχημα**, τό, deel van het schoeisel, met gespleten voorstuk ARISTOT. **πρόσ-χορδος**, met de snaren in „stemmend”; *overdr.* overeenstemmend PL. Leg. 812 d. **προσ-χός**, = **προσχώννυμι**, THUC. 2, 75, 24; 102, 24. **προσ-χράομαι**, nog bovendien gebruiken PL. Phil. 51 a, Phaed. 99 b, LUC. **προσ-χρήζω**, *ion.* προσχρηίζω, nog bovendien noodig hebben of verlangen, τι of τινος HDT. 5, 11; 8, 140, 2 τινος, van iem. verlangen = hem verzoeken AESCH. Pr. 641, SOPH. O. R. 1155. **προσ-χρίω**, opleggen HIPPOCR. **πρόσ-χύσις**, ή, besprenkeling N. T. Hebr. 11, 28. **πρόσ-χωμα**, τό, aangespoeld slijb AESCH. Pr. 847. **προσ-χώννυμι**, — 1 slijb (doen) aanspoelen HDT. 2, 10. — 2 aanslibben, verzanden HDT. 2, 99, POL. **προσ-χωρέω**, — 1 naderen HDT. 4, 112, THUC. 3, 32, 19, XEN. Mem. 4, 3, 8. — *overdr.* 2 zich (in meening) aansluiten bij, τι HDT. 8, 60, 3, THUC. 1, 103, 31, SOPH. Ph. 964, PL., XEN., POL. — 3 *praegn.* zich overgeven aan HDT. 7, 235, XEN., PL. Rep. 539 a, XEN. Hell. 1, 2, 3. — 4 *verzw.* overeenkomen, gelijken, τι HDT. 4, 104. **προσ-χώρησις**, ή, naderen PL. Tim. 40 c. **πρόσ-χωρος**, naburig, *subst.* buurman HDT. 9, 15, THUC. 8, 11, 4, AESCH. Pers. 273, SOPH. O. R. 1127, PL., XEN., DEM. **πρόσ-χωσις**, ή, — 1 aanslibbing THUC. 2, 102, ARISTOT. — 2 wal THUC. 2, 77, 5. **προσ-ψάύω**, aanraken SOPH. Ph. 1054, N. T. Luc. 11, 46. **πρόσω**, *oudere vorm* (*ep. en DICTH.*), πρόσω *[synon. zijn πρόσω, πόρρω z. d.]*, — **v. plaats**: 1 naar voren, vooruit, verder A 572, φ 369, PIND. N. 3, 20, HDT. 1, 5, TR.: AESCH. Ag. 294, SOPH. Tr. 195. N.B. *ιένα* τοῦ πρόσω (*partit. gen.*), verder gaan XEN. An. 1, 3, 1. — 2 ver, ver op of in *m. partit. gen.* HDT. 4, 196; 7, 237, doch π. Ἐλλησποντου, ver van den H. af HDT. 5, 13, AESCH. Ch. 370, π. τοῦ ποταμοῦ ver in den rivier XEN. An. 4, 3, 28. — **v. tijd**: 3 vooruit, in de toekomst A 343; vgl. π. τῆς νυκτός, laat in den nacht HDT. 2, 121, 4. — **Compar.**: π.-ωτέρω HDT. 2, 175, XEN. Mem. 4, 3, 8; -ωτάτω, het verst HDT. 2, 103; 4, 43, XEN. An. 1, 3, 1. (*ouder πρόσω*: πρόσθεν) = *δίπισσω*: *δίπισθεν*; π. < *προσίω, *adv.* zoals *πρότερον* bij *πρότερος*, bij *προ-τιος, vgl. ἕπιτιος: *δπὸ* z. *προτί*). **προσ-ωδία**, ή, *eig.* toonhoogte; > „accentus”: accent PL. Rep. 399 a, ARISTOT. **προσ-ωδός**, — 1 waarbij men zingt, ὄργανον PLUT. — 2 met iets harmoniërend EUR. Ion 359. **πρόσω-θεν**, *adv.*, van uit de verte AESCH. Ag. 947, SOPH. Ai. 723, EUR. Hipp. 102. **προσ-ωθέω**, naar iets toe stooten THEOPHR., DIOD. **προσ-ωνέομαι**, bij iets koopen DEM. 27, 32. **προσ-ωνυμία**, ή, bijnaam PLUT. Pericl. 8. **προσ-ώπατα**, τά, σ, 192, *dat.* προσώπασιν, H 212, bij πρόσωπον.

προσ-ωπέιον, τό, masker LUC. Tim. 28. **προσ-ωπο-λήπτέω**, de „persoon, het uiterlijk aanzien”: daarop afgaan N. T. Jac. 2, 9. **προσ-ωπο-λήπτης**, ου, δ, met het aanzien des persoons rekening houdend: partijdig N. T. Act. 10, 34. **προσ-ωπο-λήψ/ια**, ή, partijdigheid N. T. Rom. 2, 11, Col. 3, 25. **πρόσ-ωπον**, τό, *eig.* wat aan den voorkant gezien wordt: — 1 gezicht, gelaat ω 414, HES., PIND. N. 5, 17, P. 6, 14, TR.: AESCH. Ag. 639, PL. Prot. 329 d, XEN. An. 2, 6, 11, N. T. Mt. 6, 16. — 2 bek v. e. vogel HDT. 2, 76. — 3 voorzijde: front v. e. leger THUC. 1, 106, 17, XEN., POL. — 4 *overdr.* uiterlijk, buitenzijde N. T. 2 Cor. 5, 12 *teg. εν καρδια*; opperblakte, τῆς γῆς N. T. Luc. 21, 35. — 5 uitdrukking, τόλμησ π. SOPH. O. R. 533. — 6 masker POL. (= *lat. imago*), LUC. — 7 persoon POL., (N. T.) — 8 *In het N. T. vaak met praep.*; *verzw.* als aanduiding v. d. persoon zelf ἀπὸ π-ου τινος, uit iemds oogen N. T. Act. 3, 19. *Zoo met εν, κατά, πρό.* (< *προτι-δῆ** z. *δπωπα*). **προσωπο-ποιέω**, personifiëren D. H. **προσωτάτω**, z. **πρόσω**. **προσωτέρω**, z. **πρόσω**. **προσ-ωφελέω**, helpen, bijstaan, τι εν τινι, HDT. 9, 68, EUR. Alc. 41, XEN. Ag. 12. **προσ-ωφέλημα**, τό, hulp EUR. Med. 611. **προσ-ωφέλησις**, ή, voordeel SOPH. Ph. 1406. **πρό-παγμα**, τό, voorhoede PLUT. Luc. 28. **προταίνι**, voor, τόξεων (EUR.) Rhes. 523. (*vgl. HES. προταίνων παλαιόν; boeot. προτηνί* te voren. *Met deiktisch -ί* [vgl. *οἰτος-ί*] achter *πρό* τῶν dual. *oorspr.* voor deze beide (handen?) > voor? *Oorspr. levendige uitdrukking uit de spreektaal?* Of < *προταν-ί/ζῆ en identisch met *πρότασις* z. d.?). **προ-ταμιεύω**, ook med., van te voren klaar maken LUC. Salt. 61. **προ-ταράσσω**, van te voren in verwarring brengen HIPPOCR. **προ-ταρβέω**, — 1 van te voren bang zijn AESCH. Sept. 332, vgl. EUR. Herc. 968, *m. inf.*, 546 π. — 2 bang zijn voor τινος = ten behoeve van SOPH. Ant. 83. **προ-ταριχέω**, vooruit balsemen HDT. 2, 77. **πρό-τασις**, ή, praemisse ARISTOT. **προ-τάσσω**, *att.* -ττω, — 1 vóórplaatsen, tot bescherming, ANDOC. 1, 107. — 2 *pass. refl.* zich ter bescherming plaatsen voor, τινος, beschermen AESCH. Supp. 833, ISOCR. 4, 99. — 3 med. bij de keuze vóór iets anders plaatsen: verkiezen, bij voorkeur nemen PL. Soph. 218 e, XEN. — 4 med. zich iets voorstellen, -voornemen, τι PL. Soph. 224 d. — 5 *act.* van te voren vaststellen SOPH. Tr. 164. **προ-τάτι-κός**, als een πρότασις, z. d. **προ-τείνω**, — 1 vooruithouden, uitstrekken HDT. 1, 45; 2, 121, 5, χεῖρα SOPH. Ph. 1292, EUR., AR. Th. 1183, DEM. 18, 323, LUC.; *spec.*: een misdadiger voor de geeseling uitstrekken, klaar maken N. T. Act. 22, 25. — 2 vóórhouden, toereiken AR. Pl. 1018, PL. Phaedr. 230 d, als *problem* opgeven LUC. — 3 voorhouden: voorspiegelen HDT. 8, 140, 2, AESCH. Pr. 777, ANTIPH. 5, 50, DEM. — **Med.**: 4 voor zich zelf als voorwaarde stellen: voorstellen en eischen HDT. 5, 24; 7, 160. — 5 opstellen, voordragen PL. Phaedr. 266 a, Gorg. 518 b. — 6 voor zich als excuus opstellen (PL.) Eq. 317 c. — **intr.** 7 zich uitstrekken PL. Critias 111 a. — 8 *spec.*: *act.* een protasis, praemisse maken ARISTOT.

προ-τείχιμα, τό, buitenste muur of wal THUC. 4, 90, 12, POL., PLUT.
προ-τέλειος, — 1 τὰ π-α sc. ἱερά, een vódragaand, voorbereidend offer AESCH. Ag. 227. — 2 *overdr.* inleiding, begin AESCH. Ag. 65, 720, EUR. Iph. A. 718, PL. Leg. 774 e.
προ-τελέω, — 1 vooruit betalen XEN. Ag. 1, 18. — 2 geld voorschieten DEMOCR. 255 D. — 3 vooruit inwijden LUC. Rhet. praec. 14.
προ-τελιζώ, vooruit wijden EIR. Iph. A. 433.
προ-τεμένισμα, τό, ruimte voor in den tempel THUC. 1, 134, 31.
προ-τέμνω, ep. ion. -τάμνω, — 1 te voorschijn snijden, door snijden te voorschijn brengen ψ 196. — 2 vooraf in stukken snijden I 489. — 3 *med.* vóór zich uit insnijden, trekken, ὄλλα σ 375.
προ-τενθεύω, vooruit proeven; *overdr.* vooruit nemen AR. Nub. 1200.
προ-τένης, ου, ὄ, voorproefer, lekkerbek AR. Nubb. 1198, COM.
προ-τεραῖος, een dag vroeger; ἡ προτεραία, sc. ἡμέρα, de vorige dag HDT. 7, 212, PL. Phaed. 59 d.
προ-τεραίτερος, compar. = πρότερος, AR. Eq. 1165.
προτερ-έω, — 1 de eerste-, vóór zijn HDT. 9, 57; 66. — 2 eerder komen, -gebeuren THUC. 1, 33, 27, POL. — 3 voorgaan, den voorrang hebben POL.
προτέρη-μα, τό, voorrang, voordeel, overhand POL.
πρότερον, z. πρότερος.
πρότερος (compr. v. πρό), — 1 v. plaats: meer naar voren, πόδες τ 228, vgl. προτέρω Σ 387, δ 36; verder voort Ψ 490. — 2 v. tijd: eerder, vroeger; ouder Ψ 588, 790, Φ 5; π. ἐμείο, eerder dan ik K 124, alg. tot n. t. Eph. 4, 22. — 3 v. rang: de voorkeur verdienen: beter PL. Lach. 183 b, ISAE. 1, 17. — **Adv. 4 πρότερον**: eerder, vroeger HDT. 4, 45, alg. tot n. t. Hebr. 7, 27. **N.B.** π. πρὶν ἢ, voordat HDT. 6, 45; π. ἢ als conj. voordat HDT. 7, 54.
πρότερος, adv., — 1 verder, = meer naar voren, z. πρότερος 1. — 2 vroeger, eertijds CALL.
πρότερωσε, adv., naar voren HYMN. 3, 10, AP. RH.
προ-τέταρτον, op den derden dag daarvóór INSCR. Leg. Gort. 12, 2.
προ-τεύχωμαι, vooraf gedaan worden, geschieden II 60, Σ 112.
ΠΡΟΤΙ(-), z. πρόσ, προσ-
προ-τίθημι, — I. 1 neerzetten, -neerleggen voor α 112, Ω 409, HDT. 1, 207, SOPH. Ant. 755 φορβής τοσοῦτον. — 2 *spec.*: . . . als doel, als belooiming: uitschrijven, ἐμύλλων EUR. Med. 546; uitloven, στέφανον THUC. 2, 46, 12. — 3 *med.* zich voornemen, als zaak voor zich opstellen PL. Phaedr. 259 e *eld.*, n. t. Rom. 1, 13. — 4 voorstellen HDT. 1, 206, voor een vrijwillige beslissing PL. Crit. 51 e. — II. 5 vóór (het huis e. dgl.) d. i. openlijk opstellen, ten toon stellen, in het openbaar toonen HDT. 3, 148, 6, 21, THUC. 2, 34, 29, LYS. 12, 18, PL. Phaed. 115 e. — 6 *vand.* openlijk bekend maken HDT. 1, 206, SOPH. Ant. 1249, XEN. Hell. 1, 7, 5, AESCHIN. 2, 65, *spec. v. e. verkoopng* PAP. — 7 *praegn.* prijs geven HDT. 1, 112. — III. 8 iets vóór iets anders stellen: verkiezen HDT. 3, 53, EUR. Med. 963. — IV. 9 iets vooraf vaststellen n. t. Rom. 3, 25; *verzw.* vaststellen, bepalen HDT. 1, 32; 74. — 10 vóór iets anders stellen: laten voorafgaan PL. Leg. 723 c.
προ-τίμᾶω, — 1 vóór anderen eeren, meer dan anderen eeren, voortrekken HDT. 1, 86, TR.: AESCH. Eum. 640, THUC. 6, 9, 31, AR. PL. 883, PL. Lys. 219 d,

XEN. An. 1, 4, 14, LUC — 2 met οὐ: zich niet bekommeren om AR. Ran. 638.
προ-τίμησις, ἡ, het eeren of schatten boven anderen THUC. 3, 82, 36.
προ-τίμιον, τό, handgeld LUC.
πρό-τίμος, voor anderen geëerd: voortreffelijk PL. Leg. 947 d; voortreffelijker, meer waarde hebbend XENOPHAN. 2, 17 D.
προ-τίμω/ωρέω, — 1 vooruit bijstaan, τιμῆ THUC. 1, 74, 16. — 2 *med.* zich vooruit wreken, τινα THUC. 6, 57, 8.
προτι-όσσομαι, — 1 aanzien X 356, η 31. — 2 in den geest (voor)zien, een voorgevoel hebben van, τι ε 389, ξ 219.
προ-τίω, = προτιμάω, AESCH. Ag. 789, SOPH. Ant. 22.
πρό-τιμησις, ἡ, onderlijf, „taille” Λ 424.
προ-τολμάω, meer dan anderen wagen THUC. 3, 84, 27.
πρό-τονος, (τένω) ὄ, stag (touw), van den mast naar den boeg loopend, dienend om den mast op te halen en vast te zetten of om het zeil op te halen A 434, β 425 AESCH. Ag. 897, EUR. Iph. T. 1134, LUC.
προ-τροπτικός, opwekkend, vermanend, λόγος PL. Euthyd. 282 d, ISOCR. 1, 3, AESCHIN. 3, 154.
προ-τρέπω, — 1 eig. naar voren wenden of drijven, ergens naar toe brengen, dwingen SOPH. Ant. 270, El. 1193, PL. Ap. 31 d, *med.* AESCH. Pr. 990; *pass.* ergens toe komen PL. Prot. 348 c. — **Pass. refl.**: 2 zich naar voren wenden: voor uitgaan E 700, λ 18. — 3 *vand. overdr.*: zich overgeven aan, ἀχεῖ Z 336. — 4 *overdr.*: ook *med.* iemd naar voren drijven: aansporen, prikkelen, (nieuwsgierig maken) HDT. 1, 31, 9, 90, PL. Crit. 408 e, DEM. 2, 3, POL., LUC., n. t. Act. 18, 27.
προ-τρέχω, vooruitloopen; *aor.* een voorsprong krijgen, τινος, op XEN. An. 4, 7, 9, *aor.* 5, 2, 4, ISOCR. 1, 41, n. t. Luc. 19, 4.
πρό-τρίτα, adv., drie dagen te voren, d. w. z. op den tweeden dag tevoren THUC. 2, 34, 29.
προ-τροπάδην, adv., voorwaarts gewend: in overhaaste vlucht II 304, PIND. P. 4, 94, PL. Symp. 221 c, XEN. Mem. 1, 3, 13.
προ-τροπή, ἡ, opwekking, vermaning DEMOCR. 181 D., PL. Leg. 920 b, POL.
προ-τρυγητής, οὔ, ὄ, of -τήρ ster in den dierenriem rechts van de Maagd, die kort voor den wijnoogst opkomt ARAT. 137, PLUT. 308 a.
προ-τρώγω, vooruit eten HIPPOCR.
προ-τυγχάνω, eig. eerder dan iets anders, speciaal gebeuren of er komen: προτυχόν, de eerste de beste PIND. P. 4, 35.
προ-τυπώ, med. zich iets voorstellen LUC. Paras. 40.
προ-τύπτω, — 1 vooruit slaan, vooraf smeden AESCH. Ag. 131. — 2 *intr.* vooruitdringen N 136, ω 319.
προϋνίκος (= προ-ένεικος), ὄ, kruier, pakjesdrager HEROND. 3, 12; 65.
προϋννέπω = προεννέπω.
προὔξ-επίσταμαι, d. i. προέξερ., vooruit weten AESCH. Pr. 101.
προὔξ-ερευνάω, d. i. προέξερ., vooruit opsporen EUR. Ph. 92.
προὔξ-ερευνητής, οὔ, ὄ, d. i. προέξερ., vooruitgezonden verspieder (EUR.) Rhes. 296.
προ-υπαντάω, van te voren ontmoeten LYCOPHR.
προ-υπαρχή, ἡ, voorafgaande weldaad of verdienste ARISTOT.
προ-υπάρχω, — 1 beginnen met, τινος, eerder

doen: het voorbeeld geven THUC. 3, 40, 27, EUR. Ph. 12, ISOCR. 5, 36, DEM. 1, 11. — 2 van te voren ten dienste staan, -beschikbaar of aanwezig zijn THUC. 4, 126, 12, PL. Prot. 317 d, POL., N. T. Luc. 23, 12.

προ-υπ-εξορμάω, van te voren heimelijk vooruitgaan LUC.

προ-υπο-βάλλω, van te voren als fundamentlegger PLUT., 966 d; als materiaal nemen, LUC. Hist. Consern. 51.

προ-υπο-γράφω, med. zich laten voortteekenen PLUT.

προ-υπό-κείμαι, van te voren bestaan PLUT.

προ-υπο-λαμβάνω, vooraf aannemen of gelooven ARISTOT.

προ-υπο-τίθημι, van te voren aannemen PLUT.

προ-υπο-φαίνω, van te voren aankondigen PLUT.

προϋπτος, *contr.* = **πρόπτος**, THUC. 5, 99, 23. **προϋργιαίτερος**, *compar.*, *bij volg.*

προϋργου, *contr. uit* πρό έργου. *eig. dus* (vgl. φροῦδος > πρό δόδου), vooruit, opschietend in het werk (*gen. partit.*): bevorderlijk; > dienstig, voor deelig; *verzw.* gunstig THUC. 4, 17, 35, EUR. Iph. T. 309, AR. Pl. 623, PL. Theaet. 197 a, ISOCR. 4, 19, POL.; **Comp.** προϋργιαίτερος THUC. 3, 109, 22, AR. Lys. 20, PL. Gorg. 458 c, DEM., POL. PLUT. 6 a. **προυσελέω**, overmoedig behandelen: krenken AESCH. Pr. 438, AR. Ran. 730.

(*onz.*; *msch.* < προ-σελέω : *προ-σσελής = πλημμυλέω : πλημμυλής. W. *szel.* -zwellen: overmoedig zijn, *lat. insolens, insolēscō, insultāre, ndl. zwellen.* Vgl. *semas. lat. intumēscō*).

προ-υφ-αιρέω, vroeger van onder iets wegnemen AESCHIN. 2, 61.

προϋφείλω, *z. προσφείλω.*

προϋχῶ, *z. προέχω.*

προ-φαίνω, — 1 vóórlichten; ook λύχνος als *subij.* PLUT. — 2 door zijn licht te voorschijn brengen, toonen; *abs.* > uitstralen, schijnen, σελήνη ι 145, z. 143. — 3 (van te voren) toonen, τέρατα μ 394, SOPH. El. 753. — 4 stralend, beroemd maken PIND. I. 7, 55. — 5 uiten, openbaren SOPH. Tr. 324, 851. — 6 van te voren verkondigen, voorstellen HDT. 7, 37. — 7 beloven HDT. 7, 161. — **Pass. refl.**: 8 licht worden, licht zijn ι 143. — 9 zichtbaar worden, te voorschijn komen E 332, ATT.: EUR. Hipp. 1228, XEN. An. 1, 8, 1, PL. Charm. 172 e. — 10 *overdr.*: v. *geluid*, hoorbaar worden SOPH. Ph. 202. — 11 *overdr.*: v. *gedachten*, voor den geest treden, -zweven PL. Hipp. mai. 300 c.

προ-φάνης, zich in de verte vertoonend, vóór anderen zichtbaar: zeer duidelijk THUC. 2, 93, 33, XEN., PL. Rep. 530 d, POL.

προ-φαντος, — 1 in het oog vallend, beroemd PIND. O. 1, 116. — 2 voorspeld HDT. 5, 63, *subst.* orakel(spreuk) SOPH. Tr. 1159.

προ-φασί/ζομαι, *aor. med.*, — 1 iets, τι, tot voorwendel nemen, zich met iets verontschuldigen THEOGN. 941, THUC. 1, 90, 18; 9, 33, 26 *pass.*, AR. Lys. 756, PL. Phaedr. 231 b, DEM. — 2 beschuldigen PL. Menex. 240 a.

I. πρό-φασις (φαίνω), *ή*, — 1 *eig.* de schijn, die men vóór zich houdt om de werkelijke bedoeling te bedekken: het voorwenden, den schijn aannemen PIND. P. 4, 32. — 2 voorwendel, uitvlucht, *vaak als adv. acc.*: **πρόφασιν** [*beneden met**] onder voorwendel T 262*, 302*, HDT. 4, 135, THUC. 1, 118, 36; 2, 23, 8*, SOPH. Ph. 1034, EUR. Lys. 13, 12, AR. Eq. 466, PL. Phaedr. 234 a, N. T. Mt. 23, 13. — 3 verontschuldigen PL. Crat. 421 d, N. T. Joh. 15,

32. — 4 aanleiding, grond HDT. 1, 29, PL. Phaedr. 255 d.

II. πρό-φασις (φημί), *ή*, — 1 voorspelling SOPH. Tr. 662. — 2 raad SOPH. Tr. 1141.

πρό-φάτος (φαίνω), in het oog vallend: beroemd PIND. O. 8, 16.

προ-φερής, *slechts comp. en superl.*: — 1 uitstekend, voortreffelijk K 352, § 128. — 2 *v. leeftijd*: oud, er oud, opgeschoten uitzierend HES. Th. 79, PL. Euthy. 271 b, AESCHIN. 1, 49; *superl.* -φέρατος SOPH. O. C. 1531.

(*semas. vgl. φέριερος, φέριστος*).

προ-φέρτερος, *comp. bij voorg.*, SOPH. fr.

προ-φέρω, — 1 naar voren dragen: meedragen, meesleuren Z 346, v 64. — 2 aandragen, brengen I 323. — 3 *overdr.*: aandoen, *ὄνειδα* B 251. — 4 verwijten, *δῶρα τινη* Γ 64, HDT. 1, 3. — 5 (*uit* 1) te voorschijn brengen: openbaren, verkondigen K 479, PIND. P. 4, 43, HDT. 5, 63, *alg. tot n. t.* Luc. 6, 45; *med.* beginnen, *ἐρίδα* Γ 7. — 6 aanvoeren, aanhalen THUC. 3, 64, 19. — 7 vermelden, voorstellen PL. Leg. 936 a, *med.* Phil. 57 a. — **Intr.**: 8 *eig.* vóór iemand uit, *d. i.* verder dan hij kan, dragen: uitmunten PIND. P. 2, 86, overtreffen HDT. 3, 106, THUC. 2, 89, 33, EUR. Med. 1092. — 9 verder brengen: bevorderen HES. O. 579, PIND. P. 2, 86, THUC. 1, 93, 5.

προ-φεύγω, — 1 *intr.* voorwaarts vluchten Λ 340. — 2 *tr.* ontvluchten, ontsnappen Z 502, AESCH. — 3 vermijden HES. O. 647.

προ-φητεία, *ή*, — 1 profetie, voorspelling LUC., N. T. Mt. 13, 14. — 2 profet zijn N. T. Apoc. 11, 6.

προ-φητ-εύω, voorspellen, profeteeren PIND. fr. 150, HDT. 7, 111, PL. Phaedr. 244 d, N. T. Mt. 15, 7, 1 Cor. 13, 9 ook v. d. heidenen Mt. 26, 68.

προ-φήτης (-φημί), *ου, ὁ, dor.* προφῆτης, voorspeller, priester, profet PIND. N. 1, 60, BACCH. 9, 28, HDT. 8, 36 verkondiger en uitlegger v. h. orakel, AESCH. Eum. 19, Sept. 611, EUR., AR. Av. 972, PL. Phaedr. 262 d, PAP., LUC., N. T. Mt. 5, 12 v. d. profeten, 21, 26 v. Johannes de Dooper.

προ-φητ-ίζω, = **προφητεύω**, HIPPOCR.

προ-φητ-ικός, profetisch N. T. Rom. 16, 26.

προ-φήτης, *ιδος, ή, fem. v. προφήτης*, EUR. Ion 42, PL. Phaedr. 244 a, N. T. Luc. 2, 36.

προ-φθάνω, voorkomen, *τινα* AESCH. Ag. 1028, THUC. 3, 69, 12, EUR., AR. Eccl. 884, PL.

προ-φροβέω, *pass.* vooruit vreezen AESCH. Supp. 1045, XEN. Cyr. 1, 6, 24.

προ-φορά, *ή*, — 1 het voordragen, voordracht v. *literair werk* PLUT. — 2 verwijt POL.

προ-φορέω, *pass. refl.* onrustig of driftig voort-hollen AR. Av. 4, XEN. Cyn. 6, 15, N. T. Mt. 17, 25.

προ-φορ-ικός, met woorden voorgedragen, zich in woorden uitend PLUT. 777 c.

πρό-φραγμα, τό, beschutting POL., DIOD.

προ-φράζω, vooruit zeggen, verkondigen, afkondigen HES. O. 6, 55, HDT. 1, 120.

πρό-φρασά ή, *ep. fem. bij πρόφρων*, — 1 genegen K 290. — 2 welgezind x 386. — 3 naar hartelust, vrij uit Φ 500.

(*bij kortere stam: προ-φρη-ιά* [z. dat. pl. φρασί: φρήν] *verwacht men *πρόφραυνα.* Naar *ἐκάσσα* [vgl. HESYCH. γεκάσσα (-άδα) ἐκούσα] < *φειρη-ιά*).

πρό-φρων, *adv.* -φρόνως, *ep.* -εως, — 1 geneigd, bereidwillig; > welgezind, vriendelijk A 77, ρ 387; *adv.* Z 173, P 224; PIND. P. 4, 191 *adv.*, N. 1, 33, TR.: AESCH. Supp. 1, SOPH. El. 1380, AP. RH. — 2 in ernst © 23. — 3 *adv.* rondit, gaarne E 816.

(: πρέμων, vgl. vooral M 149, 446, teg. ὑπερθεν; v < e tusschen labialen, N B. accent!).

πρυμνούχος, den achtersteven, het schip vasthoudend EUR. El. 1022.

πρυμνώρεϊά, ἡ, voet van een berg Ξ 307.

πρυτάν-εία (z. πρύτανις), ἡ, — 1 de prytanie, tijd van 35 of 36 dagen (= $\frac{1}{10}$ v. h. jaar), gedurende welken ieder tiende deel van den raad der vijfthonderd te Athene, afwisselend volgens het lot, eens in het jaar de werkzaamheden van den raad leidde; de eerste zes prytaniën waren van 35, de laatste vier van 36. In officiële stukken werden de dagen naar deze prytaniën berekend, zie b.v. DEM. 24, 27. — 2 vand. het (dagelijks) wisselend opperbevel HDT. 6, 110.

πρυταν-είον, τό, ion. πρυτανήιον, — 1 Prytanëum, in verschillende Griekse staten een openbaar gebouw, raadhuis, waarin ter eere van Hestia steeds het vuur onderhouden werd: hier gebruikten in Athene de prytanen de maaltijden, verder buitenlandsche gezanten en eershalve ook verdienstelijke burgers PIND. N. 11, 1, HDT. 1, 146; 3, 57, THUC. 2, 15, 8, AR. Ran. 764, PL. Ap. 36 d, POL.; vand. overdr. PL. Prot. 337 d. — 2 een spec. gerechtshof in Athene heet τὸ ἐπὶ πρυτανείῳ δικαστήριον DEM. 23, 76, PLUT. — 3 τὰ πρυτανεία, een bep. geldsom die aanklager en aangeklaagde voor den aanvang van een privaatrechtsproces moesten storten (het sacramentum der Rom.); wie het proces verloor, verloor zijn geld en moest daarenboven aan de winnende partij het zijne restitueeren, vgl. AR. Vesp. 859, DEM. 43, 7. — 4 vand. τιθέναι πρυτανεία τινι, = iemand aanklagen, vgl. AR. Nub. 1180, 1197, DEM. 47, 64.

πρυταν-εύω, — 1 prytaan zijn; in Athene heette het gedeelte van den raad, dat de πρυτανεία, z. d., had, de φυλὴ πρυτανεύουσα THUC. 4, 118, 30, PL. Ap. 32 b, GORG. 473 e, DEM. — 2 alg. heerschen, besturen HYMN. Ap. 68, med. dat. (< locat.) DEM. 5, 6; 9, 60. — 3 (als prytaan) voorstellen doen, περί εἰρήνης AR. Ach. 60, ISOCR. 4, 121, LUC. — 4 med. als een prytaan, „koninklijk” leven of ontvangen worden PLUT.

(z. πρύτανις, -εῖω naar βασιλεύω e.dgl.).

πρυτανήη, ἡ, ion. = πρυτανεία, HDT.

πρυτανήιον, τό, ion. = πρυτανεῖον, HDT.

πρυτάνις, ὁ, — vorst, heerscher PIND. P. 2, 58, BACCH. 1, 128, AESCH. Pr. 169, EUR. Tr. 1288, PL. Prot. 338 a; overdr. ALCM. 70 ALD. — 2 in verschillende Griekse staten de hoogste overheid, spec. in Athene οἱ πρυτάνεις: in den raad der vijfthonderd het tiende gedeelte of vijftig raadsleden, die op hun beurt volgens het lot het praesidium en de leiding in den raad en in de volksvergadering hadden THUC. 8, 70, 32, XEN. Hell. 1, 7, 14, PL. Leg. 766 b, AR. Pax 906, PAP. (in Alexandrië).

(als EN bij HOM. E 678; naam v. e. Lyciër; v < o z. s.v. ἄλλυδις, ἄμυδις, διαπρύσιος e. dgl. Onzeker: ontstaan < idg. pro-tyh-o-, fem. tyh-i z. προταινί met het suff. v. lat. pris-tinus = o.ind. -tana- in nū-tana- huidig, van nu; v < o aeol.? Oorspr. π. de voorgaande (magistraat), z. πρό? Beter: uit etr. e-prōni).

πρώ, ouder πρωά, — 1 vroeg (in den morgen, -op den dag) Θ 530, ω 28, HDT. 9, 101, PL. Prot. 311 a, XEN. Hell. 1, 1, 30, N. T. Mt. 16, 3. — 2 vroeg (in het jaargetijde) HES. O. 461. — 3 praegn. te vroeg AESCH. Pr. 696, PL. Parm. 135 c. — **Comp.** προαιτερον: -αίτατα THUC. 7, 39, 17,

PL. Phaed. 59 d, 59 e, THUC. 7, 19, 20, XEN.; vaak gespecialiseerd als: eergisteren (z. πρώτος).

(< πρω-ε-; vgl. πρώον, voor accent ook προταινί. Bij πρό, idg. prō, z. lat. prō-. Langere phase ὄ: korte ὄ vaak in Idg. vgl. s. v. δίδωμι. Vgl. o.ind. prātār 's morgens vroeg, ohd. fruo, d. früh).

πρώην (z. πρό), dor. πρώῶν, iets te voren: οη-langs E 832, HDT. 2, 53, THUC. 3, 113, 25, XEN., DEM., POL., HEROND. 5, 66 en CALL. πρών.

πρω-ήθης, ου, ὁ, pas manbaar, in den bloei der jaren Θ 518, fem. π-η α 431, LUC. D. Mort. 5, 2. **πρω-ήθιος**, = voorg., BACCH. 17, 57.

πρωί, z. πρό.

πρωία, ἡ, fem. van πρώος, sc. ὄρα, de vroege morgen N. T. Mt. 27, 1.

πρωίως, slechts πρώϊα, als adv., eergisteren B 303, nagevolgd door PL. Alc. II, 141 d; THEOCR. 18, 9: gisteren.

πρώμιος, z. πρώμιος.

πρω-ῖνος, van den morgen N. T. Apoc. 2, 28.

πρώιος, 3, z. πρώος.

πρωιό-της, ἡ, vroegtijdige rijpheid THEOPHR.

πρωκτο-πεν-τετηρίς, ἰδος, ἡ, komisch gevormd woord tot aanduiding van een feest AR. Pax 876.

πρωκτός, ὁ, achterste AR. Vesp. 604, ARISTOT., LUC. (W. prōk-, waarvan korte phase idg. prōk-to- in arm. pl. erastank' achterste?).

πρωῖος, vroeg, vroegtijdig AR., XEN. Oec. 17, 4, N. T. Jac. 5, 7 πρώϊμος.

πρών, ὄνος, ὁ, ep. πρώων, uitlooper, kaap M 282, Π 299, PIND. N. 4, 52, BACCH. 5, 67, AESCH. Ag. 307, SOPH. Tr. 788, EUR., AR. Ran. 665.

(ouder, nog bij HOM. πρώω-ων, z. s.v. πρηγής en πρό en προῖρα).

πρώξ (z. περνώξ), ωικός, ἡ, (dauw-)druppel CALL., THEOCR. 4, 16.

πρώος, att. = πρώιος, — 1 vroeg op den dag, 's morgens vroeg; πρώιον als adv. = πρό O 470; δειλὴ πρώη, namiddag HDT. 8, 6. — 2 alg. vroegtijdig HDT. 8, 130, AR. Pax 1001, Vesp. 264.

πρώρα, ἡ, — 1 voorste gedeelte, spec. v. e. schip: voorschip, voorsteven μ 230 (π-η met η door tegenstelling πρυμνή) HDT. 1, 194 (π-ᾶ), AESCH. Supp. 716, EUR., AR. Ran. 1318, POL. — 2 alg. voorste deel THEOPHR.

(< *πρώε-ερα : πρώω-ων [z. πρώων] = πίε-ερα : πίε-ων).

πρώραθε(ν), adv., aan, van de voorzijde af PIND. P. 4, 22, πρ. ἐναυμάχου THUC. 7, 36, 14.

πρωράτ-εύω, πρωράτης zijn AR. Eq. 543.

πρωρά-της (vgl. πρυμνητής), ου, ὁ, — 1 onderstuurman, die zijn plaats op het voorschip had (XEN.) Ath. 1, 2, PLUT. — 2 overdr. στρατοῦ SOPH.

πρωρ-εύς, ὁ, = voorg., XEN. An. 5, 8, 20, DEM. 32, 7.

πρώσας, e. dgl., z. προ-ωθέω.

πρώτα, als adv., z. πρώτος.

πρωτάγειον, τό, pl. eerstelingen der jacht CALL.

πρωταγωνιστ-εύω, πρωταγωνιστής zijn, overdr. de hoofdpersoon zijn PLUT.

πρωτ-αγωνιστής, οὔ, ὁ, tooneelspeler, die de hoofdrol vervult ARISTOT., PLUT. 916 f., LUC.

πρωτ-αρχος, die de eerste oorsprong is AESCH. Ag. 1192.

πρωτ-αίχμ-εία, τά, eerstelingen v. d. buit LYCOPHR.

πρωτ-απογράφομαι, voor de eerste maal iets voor de belasting opgeven PAP.

πρωτ-εῖον, τό, prijs voor den eerste: den dapperste,

voortreffelijkste; > eerste prijs, prijs voor de overwinning PL. Phil. 22 e, DEM. 10, 74, POL., LUC. (verm. naar analogie v. ἀριστεῖον prijs voor den ἀριστεύς).

πρωτ-εύς, ὁ, aanvoerder TIMOTH. Pers. 248.

πρωτ/εύω, de eerste zijn, den hoogsten rang bekleeden PL. Leg. 692 d, XEN. Ages 1, 3, ANDOC. 4, 41, AESCHIN. 2, 159, DEM., LUC.

πρωτ-ηρότης (of πρωι-ηρότης, „vroegploeger“), **ου, ὁ**, vroegste ploeger HES. O. 490.

πρωτιστ-εύω (z. πρωτεύω), de allereerste zijn MARC. AUR.

πρώτ-ιστος, *superl. v. πρώτος*, allereerst B 702, ξ 220 (het meest of eerst „naar voren“), PIND. P. 2, 32; *ntr. in adverbialie uitdrukkingen: sing. of pl.: het eerst, in de eerste plaats* A 105, λ 168, PIND. N. 5, 25, ARCHYT. 1 D., AESCH., SOPH. O. R. 1439, PL. Symp. 178 b uit PARM. 13 D.

πρωτο-βόλος, de eerste melktanden verliezend, v. paarden LUC.

πρωτό-βολος, 2, het eerst getroffen EUR. Tr. 1068.

πρωτο-γενής, oorspronkelijk PL. Polit. 289 a.

πρωτό-γονος, — 1 eerst of pas geboren Δ 102, PIND. O. 10, 51. — 2 van hooge, nobele geboorte: edel SOPH. Ph. 180, EUR. Iph. T. 209.

πρωτό-θρονος, den eersten zetel innemend CALL. Dian. 228.

πρωτο-κουρος, voor het eerst geschoren ARISTOT.

πρωτο-κτόνος, *eig.* voor het eerst dooënd; προστροπαί, iemand smeeken, die voor het eerst gedood heeft AESCH. Eum. 718.

πρωτό-λειος, τὰ π-α, eerstelingen van den buit EUR. Or. 382, LYCOPHR. 298.

πρωτο-λογία, ἡ, het eerste pleidooi, in een proces DEMAD. 3.

πρωτό-μαντις, bron van alle voorspellingen AESCH. Eum. 2.

πρωτό-μορος, het eerst gestorven AESCH. Pers. 568.

πρώτον, *adv.*, z. πρώτος.

πρωτο-πάγης, pas getimmerd: nieuw E 194, Ω 267.

πρωτό-πειρος, voor het eerst beproevend, ondervindend COM., POL.

πρωτο-πήμων, 2, het eerst, het meest schadend AESCH. Ag. 224.

πρωτό-πλος, *contr. -πλους*, voor de eerste maal varend θ 35, EUR. Andr. 865, XEN. Hell. 5, 1, 27.

πρωτό-πολις, de eerste in den staat PLUT., *msch. uit* PIND.

πρωτο-πορεία, ἡ, voorhoede POL.

πρωτο-πράξια, ἡ, preferentie in geval van verkoopings schulden PAP.

πρωτό-ριζος, den eersten wortel of oorsprong in zich hebbend LUC.

πρώτος, daarnaast dor.; boeot. πρώτος. — **Gebruik:** 1 v. plaats: voorste, vooraan O 340; π-οι = πρώοαχοι E 536, σ 379; π. φύμις, het voorste einde v. d. disselboom Z 40; buitenste Y 275. — 2 v. tijd: het eerst, het vroegst (teg. ὕστατος) E 703. — 3 v. rang: π-οι, de voornaamste, de aanzienlijken; de voortreffelijksten ζ 60, θ 180, (τὰ) πρώτα eerste prijs Ψ 275; τὰ πρώτα nummer één, haantje de voorste HDT. 6, 100; 9, 78, EUR. Med. 917, LUC. Tim. 55. — 4 *verzuw. v. volgorde: gaat over in een telwoord eerste, bij HOM. nog slechts in adv. uitdrukkingen; later alg. tot n. t.* — 5 v. graad: ἐς τὰ π-α ἀνήκειν, den hoogsten graad bereiken HDT. 6, 100; 7, 134, AR. Ran. 421. — **Adverb.:** 6 (τὸ) πρώτον, of (τὰ) πρώτα,

het eerst: voor het eerst, in het begin, in de eerste plaats A 50, α 284, *alg. tot n. t.* Mc. 4, 28, Rom. 3, 2; vaak πρώτον μὲν . . . , ἔπειτα δέ. — 7 in de relat. zin opgenomen, (vgl. lat. cum of ubi primum) να ἐπει(δῆ), ὅποτε e. *dgl.*, *eig.* wanneer zelfs maar een begin, > zodra A 6, λ 106. — 8 τὴν πρώτῃν (sc. ὥραν of ὄδον), terstond HDT. 3, 134; voorloopig 1, 153, XEN. Mem. 3, 6, 10. (ten grondslag ligt idg. *prō**, z. s.v. *πρῶν* en *πρῶν*: de kortste phase daarvan *př-* in o.ind. *přr*-va- en lit. *přr*-mas. Het gr. woord voor eerste heeft begripelijkwijze een tendens als *superl.* gevoeld te worden [vgl. πρώτιστος en hetzelfde bij δέυτατος naast δέυτερος; ook invloed v. δέκατος e. *dgl.*]. Zoo ontstond *πρωφ-ητος* > *προφαιτος* [υῶθ η, dat als uit consonant ontstaan *ὄμ* > *ομ*-verkortte]. ὅ was in de Dorische dialecten meer „open“ dan in het Ionisch, waar het geheel gesloten (ὄ) was, vgl. gr. acc. pl. τὸς (*cret.*) > dor. τὸς (ῶ), ion. τοὺς (ῶ). Vandaar dat in het Dorisch ο+α meer open bleef (> ᾠ) dan in het Ionisch (> ω): dor., boeot. πρώτος). — **πρωτό-σπορος**, voor het eerst gezaaid of ontstaan LUC. Amor. 32.

πρωτο-στάτης, **ου, ὁ**, — 1 hij, die in het eerste gelid staat THUC. 5, 71, 3, XEN. Hell. 2, 4, 16, POL. — 2 hoofdpersoon N. T. Act. 24, 5.

πρωτο-τόκος, voor het eerst barend of werpend P 5, PL. Theaet. 161 a.

πρωτό-τοκος, eerstgeboren N. T. Luc. 2, 7; **τοκία**, ἡ, eerstgeboorterecht N. T. Hebr. 12, 16.

πρωτουργός, *eig.* die het eerst in werking treedt: primair PL. Leg. 987 a.

πρωτό-χνους, met het eerste zachte baardhaar LUC.

πρώτως, *adv.*, eerst, voor den eersten keer ARISTOT., N. T. Act. 11, 26.

πρωῦδάω, *contr. uit* προαυδάω, verklaren, oorlog AR. Av. 556.

πρώων, **ονος, ὁ**, *ep.* = πρώων, z. d.

πτάζω, = πτήσω, wegduiken ALCAE. 52 ALD.

πταισ-μα, τό, — 1 tegen iets aanstooten: mislukking THEOGN. 1222, LUC. — 2 ongeval, nederlaag HDT. 7, 149, DEM. 2, 9, AESCHIN. 3, 164.

πταιώ, *f. -σω, perf. p. ἔπταισμαι*, — 1 vliegen, vallen: stooten, πταίνοντες πρὸς τὰς πέτρας διεσφενδονόντο v. steenblokken XEN. An. 4, 2, 3; zich stooten AESCH. Ag. 1624. — 2 *praegn.* tegen iets (zijn voet) stooten en struikelen, vallen; *overdr.* vallen, ongelukkig worden; *spec.* verslagen worden HDT. 9, 101, AESCH. Pr. 926, THUC. 4, 18, 26, MEN. Epitr. 494; 1, 122, 20, PL. Theaet. 160 d, DEM. 18, 286, POL., n. t. Rom. 11, 11. — 3 tr. doen struikelen, *overdr.* PIND. fr. 205. (verw. m. πέτομαι, en πίπτω, z. d. W. pet+ā; πται = πετῶ- [*pet*-a-, kortste phase] +i- zooals κναιω: κνήν. Dezelfde i bij de niet-verlengde wortel in πτ+ι-λον veertje, dons).

πτάξ (vgl. πτοέω), **πτάξος**, schuw, vreesachtig; *subst.* het wijfje van den haas AESCH. Ag. 137.

πταρ-μός, ὁ, het niezen HIPPOCR., AR. Av. 720, PL. Symp. 189 a.

πτάρνωμαι, *f. πταρῶ, aor. ἐπτάρον, niezen*, ρ 541, HDT. 6, 107, AR. Ran. 647, PL. Symp. 185 e, XEN. An. 3, 2, 9, PLUT.

(gebouwd op een onomatop. element *ptsterr* . . . ! vgl. arm *přr*ncem ik nies, lat. *sternuo*, *cymr.* *ystrew* niezen).

πτελέας(?), ὁ, wild zwijn LYCOPHR. 833.

πτελέα, ἡ, *ion.* πτελεῖ, olm Z 419, Φ 242, HES. O. 435, AR. Nub. 1008, LUC.

(met πτ- ο π-: lat. *pōpulus* populier; ohd. *fēll(a)wa* wilg. Vgl. HESYCH. ἀπτερόν αἰγίρος).

πτελέϊνος, van den olmboom THEOPHR.

πτέρ-ϊνος, soms 2, — 1 van veeren gemaakt, met veeren EUR. Or. 1429, POL. — 2 gevleugeld AR. Av. 904.

πτέρις (pl. πτέρεις), **ιδος, ἦ**, varen (wegens de gevederde bladeren, vgl. o. ind. *parṇā-* n. veer ο blad = ohd. *far(a)n*, nld. varen) THEOCR. 3, 14, POL. **πτέρνᾱ**, ep. -**η, ἦ**, — 1 hiel X 397, AESCH. Ch. 209, DEM. 7, 45, ARISTOT., N. T. Joh. 13, 18. — 2 onderste, achterste deel LYCOPHR., 442, POL. — 3 = ham BATR. 37, eld. (in de late BATR. *quasi-episch* i. p. v. *πέρνη* dat zelf lw. = lat. *perna* is.)

(< *ptērs-nā*, d. w. z. afleiding door suff. -no- **ptērs-* vleugel [: hiel, vgl. *Hermes' talaria*]: o. ind. *pārṇh-* hiel, lat. *perna* been, dij [> ham], got. *farnna* = nld. verzeenen).

πτέρνις, ὄ, een roofvogel ARISTOT.

πτερο-βάτης, ου, ὄ, hij, die op zijn hakken loopt HIPPOCR.

πτερο-γλύφος, ὄ, hamuitholler, naam v. e. muís BATR. 224.

πτερο-τρώκτης, ου, ὄ, hamkluiver, naam v. e. muís BATR. 29.

πτερο-φάγος, ὄ, hamvreter, naam v. e. muís BATR. 227.

πτερό-βάμων, ονος, op vleugelen loopend EMPED. 20, 7 D.

πτερο-δότητος, op vleugels deinend AR. Av. 1390.

πτερό-εις, — 1 van veeren voorzien, v. e. pijl Δ 117. — 3 licht als veeren(?), λαϊσμία E 453, M 426 (beter: snel heen en weer bewegen). — 3 gevleugeld, snel (vliegend), v. woorden A 201, α 122.

πτερόν, τό, — 1 vleugel Δ 454, veer o 527, PIND. O. 1, 90, HDT. 2, 73; 7, 92, TR.: SOPH. Ant. 1004, PL. Phaedr. 246 d; Πηγάσου πτερόν gevleugelde Pegasus AR. Pax 76 (vgl. EUR. fr. 308 π. Πηγασειών, Ph. 806); v. haren en schubben gezegd EMPED. 82, 1. — 2 vogel als vogelteeken (vgl. οϊωνός M 237, ο 243) AESCH., SOPH. O. C. 97. — 3 vand. πόνου π. „pluimage”, bekleding, uiterlijke verschijning AESCH. Supp. 328. — 4 overdr.: v. d. riemen v. h. schip gezegd, vgl. λ 125, ψ 272. — 5 zeil HES. O. 628, EUR. Hel. 147, AR.

(z. πέτομαι, W. *petelo-* met part. -rō- suff. Vgl. o. b. *pero* veer; daarnaast idg. *pēt-ro-*: o. ind. *pātra-* n. vleugel, o. cymr. *eter-inn* één vogel, nld. *veder*, *veer*).

πτερο-ποίκιλος, met bonte veeren AR. Av. 248, 1411(?).

πτερο-ρρυέω, — 1 de veeren laten uitvallen, ruïen AR. Av. 106, PL. Phaedr. 248 c, LUC. — 2 overdr. geplukt worden, d. i. veel moeten betalen AR. Av. 284.

πτερό-της, ἦ, vleugels hebben ARISTOT.

πτερό-φοιτος, op vleugels naderend, (= wankel, onvast?), gevleugeld PL. Phaedr. 252 c (*cit.*) (?).

πτερο-φόρος, — 1 vleugels dragend: gevleugeld AESCH. Ag. 1147, EUR. Or. 317, AR. Av. 1714, 1757; MEN. Perik. 104 (of -φόραξ.) — 2 subst. renbode PLUT. Otho. 4.

πτερο-φυνέω, vleugels krijgen PL. Phaedr. 251 c, LUC. Icarom. 10.

πτερο-φυνής, vleugels krijgend PL. Polit. 266 e.

πτερο-φύτωρ, ορος, ὄ, vleugel(ver)wekkend PL. Phaedr. 252 (*coni.*, voor πτερόφοιτος).

πτερόω, — 1 eig. bevleugelen, τι(να): vleugels

geven HDT. 8, 128, PL. Phaedr. 248 e *pass.* — 2 het schip van riemen en zeilen voorzien EUR. Iph. T. 1346, POL., PLUT. — 3 vleugels geven: verheven, licht maken (ANACR.) 25, 8; 51, 4, AR. Ran. 1388, PLUT. Artax. 24, LUC. Dem. 4.

πτερυγ-ίζω, met de vlerken slaan AR. Av. 795, 1466, PL. 575.

πτερύγιον, τό, — 1 kleine vleugel POL. — 2 v. *visschen*: VIN COM., ARISTOT. — 3 v. *gebouwen*: tinne N. T. Mt. 4, 5.

πτερυγ-όω, met vleugels voorzien; overdr.: *perf. p.* op vleugels snellen SAPPHO 51 ALD.

πτερυγ-ωκής, vleugelsnel AESCH. Pr. 286.

πτερυγω-τός, be-, gevleugeld, χρησιμός, v. e. *adelaar* AR. Eq. 1086.

πτερούξ, ύγος, ἦ, — 1 vleugel B 316, PIND. P. 1, 6, BACCH. 5, 18, HDT. 2, 76, AESCH. Pr. 126, SOPH. Ant. 114, EUR., N. T. Mt. 23, 37. — 2 overdr. γόων PIND. I. 1, 64, SOPH. El. 242. — *Vand.*: 3 een tip, pand v. e. *kleed of harnas* XEN. An. 4, 7, 15, Eq. 12, 4, EUR. Ion 1143, MEN. Epitr. 187, PLUT. — 4 haak aan een sabel of zwaard, waar de kling op het gevest sluit PLUT. Alex. 16. — 5 roer SOPH. — 6 vleugel v. e. *eiland*: uitlooper EUR. Iph. A. 120. (z. *πτέρον*; suff. *ύκ-* z. *κῆρῦξ*, *ύκ-* z. *κάλῦξ* en *πτερυγ-* vgl. *άνρωξ*; wellicht van de verba *op-ύσσω* *uitgegaan*).

πτερούσσομαι, — 1 vleugels bewegen LUC. V. H. 2, 41. — 2 overdr. = *αγάλλομαι*, zich verheugen COM.

πτερω-μα, τό, — 1 veeren aan den pijl AESCH. — 2 de vleugels PL. Phaedr. 246 e.

πτερών, ὄ, soort vogel AR. Av. 249.

πτερο-ώνυμος, naar de vleugels genoemd PL. Phaedr. 252 c.

πτερώ-σις, ἦ, „beveering”, veerenkleed AR. Av. 94, ARISTOT., LUC.

πτερω/τός, met veeren of met vleugels (: > snel) ANACR. 33, 11, HDT. 2, 75, AESCH. Pr. 135, SOPH. O. C. 1460, EUR., AR. Av. 1198, PL. Phaedr. 251 b.

πτηνός, dor. πτάνός, gevleugeld PIND. fr. 107, TR.: SOPH. Ant. 1082, lός Ph. 166, AR. Av. 1707, PL. Phaedr. 109 e, LUC., N. T. I Cor. 15, 39; subst. τὸ π-όνος vogel SOPH. Ai. 168. (< *πτᾱ-νος* dor. z. W. *pet-ā-* bij *πέτομαι*).

πτῆξις, ἦ, het verschrikken ARISTOT.

πτῆ-σις, ἦ, het vliegen AESCH. Pr. 488, ARISTOT., LUC.

πτήσσω, aor. *ἐπτηξα*, pf. *ἐπτηχα* (ep. part. *πεπτη-ώς*), — 1 *wegduiken*: zich verschuilen § 190, ξ 354, χ 362, THEOGN. 1015, PIND. P. 4, 57, BACCH. 5, 22, TR.: AESCH. Pers. 209, AR. Lys. 770, PL. Symp. 194 b, PLUT. — 2 overdr. *ineenduiken*: *af dalen*, v. een *havenafsluiting* v 98. — 3 *tr. verschrikt ter neer slaan*: verschrikt maken E 40. (vgl. *πτῶξ*; W. *ptā+k-* z. *πτινω*, *πέτομαι*, eig. in elkaar zakken, -duiken spec. v. angst vgl. *πιτόω* z. ook *πτῶσσω* en *-πτᾱκών* AESCH. Eum. 252).

πτητι-κόος, tot het vliegen behoorend of geschikt ARISTOT., PLUT. 405 b.

πτίλον, τό, — 1 veer, dons SOPH., AR. Ach. 587 vlg., POL., PLUT. — 2 vleugel v. e. *slang* HDT. 2, 76, ARISTOT.

(z. s. v. *πταίω*: *πέτομαι*).

πτίσανη (: πτίσσω), ἦ, gerst; gerstewater HIPPOCR., PLUT.

πτισονο-ροφία, ἦ, het drinken van gerstewater HIPPOCR.

πτίσσω, att. (LUC.) -**ττω**, f. *πτίσω*, pf. *pass. ἐπτισμαι*, — 1 gerst en andere granen door stampen

pellens ARISTOT., LUC. — 2 vand. stuk stampen HDT. 2, 92. — 3 kneuzen ὄμους LUC. Hermot. 79.

(W. pis- als verbum vaak met nasaal-infix: o.ind. *pinászi* hij stampt fijn, kneedt, lat. *pinso* ik stamp fijn, *pistor* bakker, umbr. *pistu*, „*pistum*“, o.b. *pīsp* ik stamp stuk).

πτοῶ, ep. πτοῶ, aeol. aor. ἐπτοῶσεν SAPPHO 2, 6 en 36, 6 ALD. — 1 ter neer slaan; verbijsteren, bang maken χ 298, aer. pass. HERACL. 87 D., AESCH. Pr. 856, EUR. Iph. A. 586 (ἐπτοῶθης), N. T. LUC. 21, 9. — 2 pass. door een sterke emotie worden verbijsterd, -meegeslept, onrustig zijn HES. O. 447, THEOGN. 1018, PL. Phaed. 68 c, POL., LUC.

(vgl. EN Πτόος, die als sacrale naam langer zijn oorspr. vorm heeft vastgehouden. Vgl. πτοία: < πτωφ-ιά, = o-phase bij W. petā- z. πτήσσω en πεπτη-ός).

πτόησις (z. voorg.), ἡ, soms πτοήσις bij PL., — 1 hevige emotie, hartstocht PL. Symp. 206 d, Prot. 310 d. — 2 ritsigheid v. dieren ARISTOT.

πτοῖά (z. πτοῶ), ἡ, verbijstering, onrust (PL.) LOGR. 103 b, POL., PLUT.

πτοῖώ, z. πτοῶ.

πτολεμ-ίζω, eng., ep. en bij DICHT. = **πολεμίζω**, eng., in alle samenstellingen en afleidingen v. πόλεμος, waar de korte eindklinker van het voorgaande woord door positie lang moet worden om in den hexameter te passen.

πτολι-αρχος, ὁ, ep. = **πολιάρχος**.

πτολιεθρον, τό, (versterkte) stad A 464, α 2, HES., PIND. fr. 76.

(msch. < πτολι-έθλον met dissimilatie van λ-λ > λ-ρ; έθλον < sed-dhlo-: ζω. Klankwettig ware dan echter -έσθρον. Voor suff. vgl. μέλαθρον. Eig. burg-nederzetting? Z. έδαφος).

πτολι-πόρθης, ου, ὁ, steden verwoestend AESCH. Ag. 472.

πτολι-πόρθιος, = volg., i 504, 530.

πτολι-πορθος, steden verwoestend B 278, θ 3, μάχα PIND. O. 8, 35.

πτόλις, ἡ, ep. en bij DICHT. = πόλις, z. d., X 118, eld., HES., AESCH. Eum. 1015, EUR.

πτόρθος, ὁ, tak, rijsje, uitspruitsel ζ 128, EUR. Hec. 20, AR. Pl. 544, PL. Prot. 334 b, POL. — 2 het uitspruiten HES. O. 412.

(: arm. ort° wijnstok, wijnrank).

πτύαλον (πτύω) en **πτύελον**, τό, speeksel HIPPOCR., ARISTOT.

πτυαλ-ίζω, den mond vol speeksel hebben HIPPOCR.

πτύγμα, τό, het gevouvene: de plooiën v. h. kleed E 315.

πτύγξ, υγγός, ὁ, een watervogel ARISTOT.

πτύελος, ἡ, ion. = πύελος, LUC.

πτυκ-τός, toegevoouwen Z 169.

πτύξ, ὕχος, ἡ, na HOM. πτυχή, — 1 (buiging): dal, kloof A 77, Y 22, HYMN. Ap. 269, PIND. N. 2, 21, SOPH. O. R. 1026, EUR. — 2 plooi, vouw: H 247, Σ 481 v. d. lagen v. h. schild, HES. Sc. 143; plooiën of vouwen v. h. kleed sinds HYMN. Cer. 176, AESCH. Supp. 947, EUR. Supp. 979 (πτύχα acc.) — 3 buiging, sierlijke „lijn” v. e. lied PIND. O. 1, 108.

(πτύχ- kan op een W. dheugh- teruggaan: o.ind. bhujāti hij buigt, got. biugan, d. biegen, πτ- dan door aspiraten-dissimilatie < φθ-. Dit msch. oude praep.+verb.: idg. ebhī-u(e)gh-, vgl. πύξω?).

πτύον, τό, wanschop, waarmee men het koren door het omhoog te gooien van het kaf reinigt N 588, AESCH., SOPH., THEOCR. 7, 156.

(W. peu- reinigen: o.ind. pánatē hij reinigt,

panana- n. zeef, arm. t'i roeiriem; msch. ook gr. πύελος z. d.).

πτυρτι-κός, schichtig ARISTOT.

πτύρω, — 1 schuw maken; pass. schuw, schichtig worden, v. paarden DIOD., PLUT. — 2 overdr. vreezen (PL.) Ax. 370 a, N. T. Phil. 1, 28.

(< πτυρο-ω, W. pet+ā-, z. πτοῶ, = γέφυρά: W. g*hebb-).

πτύσις, ἡ, het spuwen HIPPOCR.

πτύσ-μα, τό, speeksel N. T. Joh. 9, 6.

πτύσσω, ἐπτύγην HIPPOCR. — 1 vrouwen, samen-vrouwen, α 439, ζ 111, n. t. LUC. 4, 20. — 2 med. zich omvouwen, eem kleed: zich omleggen, „aan-trekken” AR. Nub. 367, PLUT. — 3 om iemd leggen, χείρας = omhelzen SOPH. O. C. 1611. — 4 pass. lagen vormen: in rijen achter elkaar staan N 134.

(< πτυχ-ω, z. πτύξ).

πτυχή, ἡ, = πτύξ, z. d.

πτυχ-ώδης, met veel lagen ARISTOT.

πτύω, (Ltr. ὕ) f. ὕω, perf. p. ἐπτύσμαι, — 1 spuwen, uitspuwen, Ψ 697, HDT. 1, 99, XEN. Cyr. 8, 1, 24, MEN. Perik. 202, N. T. Mc. 7, 33. — 2 overdr. verachten, verafschuwen SOPH. Ant. 653.

(is evenals de verwanten of de synonieme verba op een onomatop. element opgebouwd: spju-, gr. πτ- is vaak juist uit ps- ontstaan. Vgl. o.ind. śhāvati hij spuwt, arm. tk'anem ik spuw, lat. spuo, got. speiwan, ndl. spuwen, lit. spidiuju ik spuw).

πτωκάς (z. πτώσσω), ἄδος, ἡ, schuw SOPH. Ph. 1092.

πτῶ-μα, τό, — 1 val, overdr. ongeluk, ongeval AESCH. Pr. 919, SOPH. Ant. 1046, EUR., PL. Phaedr. 254 c, Lach. 181 b, POL., PLUT. — 2 lijk N. T. Mt. 14, 12. — 3 kwitantie PAP.

πτῶξ (πτῶσσω, πτήσσω), ὠκός, ὁ, ἡ, — 1 schuw, v. hazen X 310; subst. haas P 676. — 2 voortvluchtig AESCH. Eum. 325.

πτῶσι-μος, — 1 gevallen AESCH. Ag. 1122. — 2 gedood ib. 639.

πτῶσις, ἡ, val PL. Rep. 604 c, POL., LUC., N. T. Mt. 7, 27. — 2 vorm van een woord door buiging veroorzaakt (vgl. lat. casus): naamwallen, trappen van vergelijking, tijden en wijzen ARISTOT. — 3 soort van syllogismen ARISTOT.

πτωσκ-άζω, telkens uit angst wegkruipen Δ 372. (: πτώσσω; π. < πτωκ-ω-άζω).

πτῶσσω, — 1 zich verschuilen: bang zijn H 129, Φ 14, 26, TYRT. 8, 36 ALD., ARCHIL. 98 ALD., HDT. 9, 48. — 2 praegn. vluchten PIND. P. 8, 87, EUR. Ba 223. — 3 tr. zich verschuilen voor, τυα Y 427, χ 304. — 4 praegn. schuw rondlopen: bedelen (vgl. πτωχός) ρ 227, σ 363.

(o-phase bij πτῶκ-ω, z. πτήσσω).

πτωχ-εία, ἡ, ion. πτωχήρη, — 1 het bedelen AR. Pl. 549. — 2 armoede, gebrek HDT. 3, 14, PL. Rep. 618 a, N. T. 2 Cor. 8, 2.

πτωχ-είω, — 1 bedelen σ 2, τ 73, τυα THEOGN. 922, ANTIPH. 2 β, 6, AR. Nub. 921, (PL.) Eryx. 394 b, N. T. 2 Cor. 8, 9. — 2 afbedelen, om iets bedelen, τι ρ 11, 19.

πτωχηρή, ἡ, ion. = πτωχεία.

πτωχ-ικός, bedelachtig, van een bedelaar (EUR.) Rhcs. 503, PL. Rep. 554 b, LYCURG. 86, LUC.

πτωχο-μουσο-κόλαξ, ὁ, arm in dichtgave en een vleier GORG. 15 D.

πτωχο-ποιός, zoo arm als een bedelaar, straatarm makend AR. Ran. 842, PLUT.

πτωχός (πτώσω 4), bedelend; *subst.* bedelaar τ 74, *subst.* ζ 208, HES., HDT. 3, 14, AESCH. Ag. 1274, SOPH. O. R. 455 (*adj.* O. C. 751) EUR., AR. Pl. 552, *comp.* -ίστερος Ach. 425, PL. Lys. 215 c, N. T. Luc. 14, 31. — 2 arm n. t. Luc. 21, 3. — 3 armzalig, ellendig n. t. Gal. 4, 9.

πυαλ-έτης, ου, ό, een worp in het dobbelspel (πυαλος = πύελος) COM.

πυαν-έψια, τά, sc. ιερά, in Athene een feest ter eere van Apollo in de maand Pyanepsion, waarop men een gerecht van boonen of van peulvruchten bereidde, vgl. PLUT. Th. 22.

πυαν-εψιών, ώνος, ό, de vierde maand van het Att. jaar, waarin de πυαν-έψια gevierd worden. Oct./Nov., PLUT.

πυάνος, ό, boon ATHEN.; -ιος, van boonen gemaakt ALCM. 63.
(*verw. m. κύαμος door volksetymol. z. d.*)

πύαρ, τό, biest, eerste moedermelk NIC. (z. πύος); -ιτης (ύ), ό, biestkoek, roomkaas AR. Vesp. 710.

πύγα/ιος (πύγη), ό πυγαίον άκρον, de stuit van een vogel HDT. 2, 76, ARISTOT.

πύγ-αργος, 2, — 1 met witten stuit, naam v. e. soort antiloop HDT. 4, 192; v. arenden ARCHIL., ARISTOT.; v. e. kleineren vogel ARISTOT. — 2 = δειλός, SOPH.

πύγη, ή, achterste AR. Eccl. 255, Lys. 82, vgl. Th. 1187, LUC.; ARISTOT. (*acc.* πύγα).

(*eig. dikke massa, vgl. o. ind. pūga- m. massa, menigte, lett. pauga kussen; vgl. pūmatos en lat. pūp(p)is.*)

πύγη-δόν, adv., met toegekeerden stuit ARISTOT.

πύγ-ιδιον, τό, klein, mager achterste AR. Ach. 638, Eq. 1368.

πύγ-ιζω, paedico AR. Th. 1120, THEOCR. 5, 41.

πυγμαίος, naam v. e. dwergachtig klein volk Γ 6.
(*volgens de Gr. v. πυγμή, zoo groot als een vuist.*)

πυγμαχ-έω, vuistvechter zijn HDT. 5, 60.

πυγμαχ-ία, ή, ep. -ίη, vuistgevecht Ψ 653, PIND. O. 11, 12.

πύγ-μάχος, vuistvechter θ 246, PIND. I. 7, 63, THEOCR. 24, 110, LUC.

πυγμή (z. πύξ), ή, vuist(gevecht) Ψ 669, PIND. O. 10, 67, EUR. Alc. 1031, AR. Vesp. 1384, PL., LUC., N. T. Mc. 7, 3.

πύγο-λαμπάς, άδος en -λαμπίς, ίδος, ή, glimvorm ARISTOT.

πύγο-στόλος, ook van achteren bevalliggeploude kleding dragend HES. Op. 373.

πύγούσιος, een el lang κ 517, λ 25.
(*z. volg.; < οντ-ιος.*)

πύγων (z. πύξ), όνος, ό, elleboog, gew. als maat = 20 δάκτυλοι, 31 cM., HDT. 2, 175.

πύελος (5 HOM., 5 ATT.), ή, frog, kuip τ 553, AR. Vesp. 141, Eq. 55, 1060, Pax 843, Th. 562, POL., LUC.
(*z. πύον. Voor suff. vgl. μύελος.*)

πυελ-ώδης, kuipvormig uitgehold ARISTOT.

πυετία (z. πύαρ en πύος), ή, leb, gestremde melk uit de maag van herkauwende zoogdieren, ook als stremsel gebruikt ARISTOT.

πύθιο-νίκης, ου, ό, overwinnaar in de Pythische spelen PIND. P. 9, 1, HDT. 8, 47, PLUT.; -νίκος, BACCH. 13, 13.

πύθμ-ήν, ένος, ό, — 1 bodem (voetstuk Σ 375) HES. O. 369, SOL. 13, 20, THEOGN. 1035, PIND. fr. 207, AESCH. Pr. 1046, SOPH. O. R. 1261, PL. Phaed. 109 c, POL., LUC. — 2 fundament: steunstuk (*twee op zij van den ronden beker*) Δ 635, Σ 375, HES. — 3 voet v. d. boomstam v 122, ψ 204

AESCH. Ch. 204, 260, ARISTOT., NIC. — 4 spec. wortel v. e. getal PL. Rep. 546 c.

(naast πύνοδξ, W. bheudh-: o ind. budhnd- m. bodem, basis, lat. fundus, profundus, o. ier. bond voetsool, nld. bodem).

πύθό-κράντος, door den Pythischen god vervuld AESCH. Ag. 1255.

πύθό-μαντις, ό, ή, Pythische waarzegger of waarzegster AESCH. Ch. 1030, SOPH. O. R. 965.

πύθο-χρηστάς, ου, dor., door het Pythische orakel aangewezen AESCH. Ch. 940.

πυθό-χρηστος, door het orakel te Delphi gegeven AESCH. Ch. 901, EUR. Ion 1218, XEN. Lac. 8, 5.

πύθω, f. πύσω, doen verrotten Δ 174, HES. O. 626; *pass.* verrotten Δ 395, α 161, HES. Sc. 153, AP. RH.

(*z. o. ind. pūyati hij verrot, stinkt, arm. hu bedorven bloeyd, lat. pūs etter, putēre verrot zijn, o. n. fuenn verrot d. faulen, lit. pūti verrotten.*)

πύκα — 1 dicht, stevig M 454, α 333. — 2 herhaaldelijk I 588. — 3 zorgvuldig, *verzw.* zeer (vgl. κομίδη) E 70, I 554.

(*z. alb. pūð [)*

πυκάεις z. πυκνήεις.

πύκ-άζω, — 1 (insnoeren): stevig van alle kanten o mringen of bedekken K 271, P 551, λ 320, HES. O. 624. — 2 *vand.* verbergen Ψ 225.

— 3 versieren, κασσιτέρω Ψ 503, XENOPHAN. 1, 11 D. — 4 *overdr.* bedekken, vervullen: άχος π. φρένας Θ 124, HDT. 7, 197. — 5 goed uitrusten: νόον πεπυκάσμενος, met stevig, flink verstand HES.

O. 793, AESCH. Sept. 150 (P), EUR. Heracl. 725.

πύκι-μήδης, verstandig α 438.

(*v. πυκνός+μήδος.*)

πυκινο-κίνητος, zich veel bewegend HIPPOCR.

πυκινό-ριζίος, met dichte wortels HIPPOCR.

πυκινός, = πυκνός, z. d.

πυκνά, adv. v. πυκνός, z. d.

πυκν/άκις, adv., dikwijls ARISTOT.

πυκνίτης, ου, ό, zich op de Pnyx verzamelend AR. Eq. 42.

πυκνο-πνεύματος, vaak, snel ademhalend HIPPOCR.

πυκνό-πτερος, met dichte, dikke veeren SOPH. O. C. 17.

πυκνός, — 1 stevig, dicht opeen: sterk, θώρηξ O 529, χηλός v 68, HES., SOPH. Ai. 1208, PL. Prot. 321 a, XEN. An. 4, 7, 15, EUR. Andr. 1129, HDT. 7, 218. — 2 dicht op elkaar volgend, στίχες H 61, N 133, ξ 36, άλοξιν EMPED. 100, 3 D.

— 3 v. tijd: vlak na elkaar: herhaald (elijik) K 9, AESCH. Pr. 658, PL. Ap. 40 a, THUC. 7, 44, 14, HDT. 3, 156; MEN. Her. 4, vaak n. t.: Luc. 5, 33

adv., 1 Tim. 5, 23. — 4 dringend, υποθήσομαι α 27 *adv.*, έφετηή Σ 216. — 5 *overdr.* de gewelijk: verstandig, slim, βουλή B 55, φρένες E 294, PIND. P. 4, 58, ARCHIL. 89, HDT. 7, 141 *orak.*, SOPH. Ph. 854, AR. Ach. 445, KRITIAS 25, 12 D. — 6 *verzw.*: alg. geweldig, hevig, άχος II 599, *adv.* T 312. — *Adv.* πυκνόν, πυκνά, πυκνόν,

-ά, πυκινώς.

(*z. πύκα, daarbij participiale no-formatie. Is de bijvorm πυκινός uit de composita met πυκν-ontstaan, waar deze vormen op -i teg. -vo of -ρο [vgl. s. v. κνυδι-άνερα en πυκι-μήδης] regelmatig waren?*)

πυκνό-στικτος, dicht gespikkeld: bont SOPH. O. C. 1092.

πυκνό-της, ή, — 1 dikte, dichtheid, veelvuldigheid TRUC. 5; 71, 1, AR. Nub. 406, spanning PL.

Leg. 734 a. — 2 bedachtzaamheid AR. Eq. 1132.
τυκνώω, — 1 condenseeren ARISTOT. — 2 *milit.* de gelederen dicht oopen plaatsen HDT. 9, 18, POL., PLUT. — 3 verstoppē v. d. circulatie PLUT. — 4 de adem inhouden bij het spreken PLUT. — 5 stevig aanpakken, alle kracht ergens opzetten, z. AR. Nub. 702.
τύκνωμα, τό, — 1 het dicht omgevende: kleeding AESCH. Supp. 235, omringing, omstuwing, σαρισσῶν PLUT. — 2 slagorde rij, haag PLUT. Aemil. 20. — 3 *muzik.* het dikwijls herhalen van denzelfden toon PL. Rep. 531 a.
τύκνωσις, ἡ, — 1 condenseeren PLUT. 695 b. — 2 de gelederen dicht oopen stellen POL. — 3 = τυκνώτης, ARISTOT.
τυκταλλίζω (vgl. ἀρπαλλίζω en dgl.) boksen, vechten ANAGR. 27 ALD.
τυκτεεύω, vuistvechter zijn, vuistslagen geven EUR. Cycl. 228, PL. Gorg. 456 d, DEM., N. T. 1 Cor. 9, 26.
τύκτης (z. πύξ), **ου, ὁ**, vuistvechter PIND. O. 10, 16, XENOPHAN. 2, 15 D., SOPH. Tr. 442, PLUT. Prot. 339 e, ARISTOT., POL.
τυκτιός, van het vuistvechten PL. Gorg. 456 d.
τυκτοσύνη, ἡ, bokskunst XENOPHAN. 2, 4 D.
τυλ-αγόρας, ου, ὁ, een naar de vergadering der Amphictyonen gezonden zonder stemrecht, die als redenaar aan den ἐπιουμήμων toegevoegd werd; in 't alg. gezant van een Gr. staat naar de Amphictyonenvergadering DEM. 18, 149, AESCHIN. 3, 113.
τύλ-αγορώω, pylagoras zijn DEM. 18, 155, AESCHIN. 3, 126.
τυλ-αγόρος, ὁ, = πυλαγόρας, HDT. 7, 213.
τυλαία, ἡ, — 1 de vergadering der Amphictyonen te Pylae HDT. 7, 213, THEOPHR., DEM. 18, 154. — 2 het recht om aan deze vergadering deel te nemen DEM. 5, 23. — 3 de plaats zelf der vergadering PLUT. 409 a.
τυλαϊκός, schertsend, grappig PLUT. Pyrrh. 29.
τύλαιος, in Pylae samenstromend tijdens de vergadering der Amphictyonen PLUT.
τυλά-οχος, den ingang beschermend PLUT. 364 f.
τυλ-άρτης, ου, ὁ, hij, die de poort stevig sluit, *bijv.* v. Hades Θ 367, N 415.
τυλαῖτις, ιδος, ἡ, fem., te Pylae SOPH. Tr. 639.
τυλα-ωρός, ὁ, ep. = πυλωρός, deur- of poortwachter Φ 530, Ω 681.
τυλεών, -ώνος, ὁ, krans ALCM. 24, 2 ALD., CALL. fr. 358.
 (HESYCH. *τύλιγγες· αἱ ἐν τῇ ἔδρᾳ τρίχες, ο. ind. πύλα·* lichaamsshaartje, *πύλα·* bosje).
τύλη, ἡ, — 1 poortdeur, meest in pl. *Sinds* H 1, M 340 alg. tot N. T. Luc. 7, 12; v. *sluizen* HDT. 3, 117. — 2 *verzw.* toegang, ingang N. T. Mt. 7, 13. — 3 *spec.* bergpas (vgl. *Thermopylae*) HDT. 7, 176; 5, 52, XEN. An. 1, 4, 4. — 4 *overdr.* deur = sluiting PL. Symp. 218 b. — 5 *spec.* deel v. d. lever PL. Tim. 71c. (o. *ind. gō-pura- n.* poort; *ursch. veru. m. πόλις*).
τυλη-δόκος, ὁ, hij, die aan de deur opwacht, *bijv.* v. *Hermes* HYMN. Merc. 15.
τύλις, ιδος, ἡ, deurtje, poortje HDT. 1, 180, PL. Lys. 203 a, ISAE. 6, 20, POL.
τύλος, ὁ, = πύλη, poort v. d. onderwereld E 397.
τυλ-ουρός, = πυλωρός, HDT. 3, 72 *eld.*
τύλωω, met deuren of poorten voorzien AR. Av. 1158, XEN. Hell. 5, 4, 34.
τύλωμα, τό, afsluiting door deuren of poorten AESCH. Sept. 408, EUR. Ph. 1113.
τυλών, ὄνος, ὁ, — 1 poortgebouw EUR. Cycl.

240(?), POL., PAP., LUC., N. T. Mt. 26, 71. — 2 poort N. T. Apoc. 21, 12.
τυλ-ωρέω, — 1 deurwachter zijn LUC. D. Mort. 20, 1. — 2 *overdr.* HIPPOCR., PLUT.
τυλ-ωρός, ὁ, — 1 poortwachter, deurwachter AESCH. Sept. 621. — 2 *alg.* beschermer SOPH. Ai. 562, EUR. Herc. 1277, ook *fem.*, Iph. T. 1154, LUC. (z. *ἄρα* zorg, (*F*)*ῥάω*).
τύματος, achterste, laatst, uiterst Z 118, Σ 608, PARM. 8, 42 D. *adv.* π-ον en π-α, (voor) het laatst X 203, v 13, SOPH. O. R. 663, LUC. (*eig. superi.* *τύω, aeol.* = *ἀπό*; vgl. HESYCH. *πυρρός· ὁ πρωκτός* en *lat. puppis*).
τύνδαξι (z. *πυθμήν*), **ἄκος, ὁ**, — 1 bodem van een vat THEOPHR., COM. — 2 de greep van een zwaard SOPH.
τυνθάνομαι, f. πεύσομαι, *aor.* ἐπύθόμην (*ep.* (ἐ)πεπυθόμην Z 50), *pf.* πέπυσμαι, vernemen: — 1 uitvorschen, onderzoek doen naar, vragen, πατρός οἰχομένου α 281, νόστον β 360; *sinds* HOM. *alg.* tot N. T. Luc. 15, 26. — 2 uitvragen, te weten willen komen van, *Τειρεσίᾳ κ 537; sinds* HOM. *alg.* tot N. T. Mt. 2, 4. — 3 *resultatief:* te weten komen, hooren, vernemen; τι, wat men geheel in zich opneemt: κλέαδον Σ 530, Ἄρηα E 702; de *gen.* (< *ablat.*) geeft ook hier het punt v. *uitgang* weer: dus den spreker: hooren van of door middel van, of het onderwerp v. *gesprek:* hooren over, vgl. P 408 (ἐκ τινος Υ 129) Ω A 257; *sinds* HOM. *alg.* tot N. T. (zelden) Act. 23, 20.
 (W. *bheudh-* vgl. *πένθομαι: o. ind. bōdhati* hij komt weer bij, herkent, begrijpt, *m. ier.* *buide* erkentelijkheid, *got. faur-biudan* = verbieden, *lit. budēti* waken = o. b. *būdēti, bjudō* ik merk op).
τύξ, adv., — 1 met de vuist, in een vuistgevecht Γ 237, HES., PIND. O. 7, 89, AR. Ran. 548, LYS. 4, 6, XEN. An. 5, 8, 16, HEROND. 2, 51. — 2 *als of* tot een vuist, πύξ τοῦς δακτύλους ἔχειν, de vuist ballen HIPPOCR.
 (vgl. *πυγμή, lat. pugil: pungo* steken, porren, stooten, *pugnus, pugnare* en *daaruit* weer *pugna*. W. *peug-* vgl. *lat. pagio* dolk, *eig.* steker).
τύξ-ίνος, van palmhout Ω 269, THEOCR. 24, 108.
τυξ-ίον, τό, palmhouten schrijftafeltje LUC. Indoct. 15.
τυξ-ίς, ιδος, ἡ, palmhouten doosje LUC. Asin. 14.
τύξος, ἡ, buxusboom, soort palmboom; het hout daarvan ARISTOT., THEOPHR. (*indien* geen *lw.*, o-*afsl.* v. τὸ *πύκος dichtheid, sterkte).
τύο-ειδής, ἡ, etterachtig ARISTOT.
τύον, τό, etter ARISTOT. (z. *πύθω*, vgl. *lat. pus*).
τύός, ὁ, de eerste moedermelk, *van menschen en dieren*, biest EMPED. 68 D. AR. Vesp. 710, Pax 1150. (z. *πύαο*, W. *peus-* zwellen, stijf staan, *o. ind. overdr.* *πυρᾶτι* hij gediijt, *russ. pýsnyj* weelderig, overvloedig).
τύόω, doen veretteren ARISTOT.
τυππάξ (*natuurklank*, vgl. *παπαῖ*) en **τυπάξ**, uitroep van groote verwondering, papperlepap, drommels PL. Euthyd. 303 a.
τύρ, τό, gen. πύρός *enz.*, pl. πυρά, πυρῶν *maar* πυροῖς, — 1 *vuur* E 4, Θ 521 *alg.* tot N. T. Mt. 3, 10. — 2 *als element* v.-*soocr.*: EMPED. 19 D. *enz.*; *spec.* als *zielsubstantie* *ib.* 62, 2 D. PL. Prot. 320 d. — 3 *spec.* v. d. bliksem PIND. P. 1, 6,

SOPH. Ant. 131, O. R. 460, *vulcanisch* μ 68, offervuur I 220 *alg.*, brandstapel X 342, wachtvuren Θ 544 *alg.* — 4 koorts(hitte) HIPPOCR., *vgl.* πορετός.

(zeer oud nomen van den W. *πεῦρα*^x [stralen >] reinigen, louteren, z. o. *ind.* *punāti* hij reinigt, lat. *pūrus*. Het oude schema was: nom. [vgl. gr. ὄδω] **πεῦρ*, locat. sing. **ρ(υ)ῦενι*, gen. *πυρῆς*; in de versch. idg. talen zijn daaruit allerlei mengvormen ontstaan. Verw. toch. A *por*, B *puwar*, arm. *hur*, umbr. *purom-e* „in ignem”, got *fōn*, gen. *funins*, ohd. *fuir*, nld. *vuur*).

πύρα (z. πῦρ), ἡ, ep. en ion. πυρή, — 1 brandstapel A 52, H 434, PIND. P. 3, 44, BACCH. 3, 31, HDT. 1, 86, THUC. 2, 52, 14, SOPH. Tr. 1213, AR. Lys. 269, PL. — 2 brandaltaar, vaak bij een graf HDT. 7, 167, EUR. Ion 1258 tot N. T. Act. 28, 2.

πύρ-ἀγρᾶ, ἡ, ion. -ἡ, vuurtang Σ 477, CALL., LUC.; = -αγρον, τό, HEROND. 4, 62.

πύρ-ακτέω, in het vuur harden ι 328, PLUT.

(v. **πῦρ-ακτος*, W. *ak-* z. *ἄκρος*: in het vuur gespist, gehard).

πύρ-ακτώω, = *voorg.*, PLUT., LUC. TOX. 55.

πυραλλίς, ἡ, wilde duif ARISTOT.

πύρ-αμητός, ὁ, de tarweoogst en de tijd daarvan ARISTOT.

πύραμιδ-ῶω, als pyramide vormen ARISTOT.

πύράμι-ῖνος, van tarwe(meel) HES.

πύραμις, ἴδος, ἡ, — 1 een koek, v. *tarwemeel* COM. — 2 pyramide HDT. 2, 8, 124 *alg.* — 3 als *figuur*: pyramide PL. Tim. 56 b.

(eig een bep. soort koek van „tarwe” [*πῦρος*]meel gebakken; om den eigenaardigen vorm later door de Gr. gebruikt ter aanduiding v. d. pyramiden. Een dgl. suff. in *κεχραμίσ*).

πύραμοῦς, οὔντος, ὁ, = *πυραμῶεις*, *vgl.* een koek van gerooste tarwe met honing, dien hij kreeg, die bij de *παννυχίς* den heelen nacht door waakte PLUT., AR. Th. 94, Eq. 277 τοῦ γὰρ τεχνάζειν ἡμέτερος ὁ πυραμούς, in het gebruik v. listen is de koek d. w. z. de overwinning voor ons.

πύραστρον, τό (< **πυράστρον* met *dissimilatie*, z. αὔω) vuurtang HEROND. 4, 62.

πύρ-αυγής, schitterend als vuur HYMN. 7, 6, LUC.

πύρ-αυστής, ου, ὁ, lichtmot, die in 't licht vliegt en verbrandt AESCH., ARISTOT.

πύρ-ἡδόν, *adv.*, als een muur met bolwerken: in gesloten colonne M 43, N 152.

πύρ-ἡρέω (ἀραρίσκω), *pass.* belegerd worden AESCH. Sept. 22, 184, EUR. Or. 762.

πύρ-ἰδιον, τό, *dem.* v. πύργος hutje AR. Eq. 793 LUC.

πύρ-ἴνος, de torens-, de stad betreffend AESCH. Pers. 859.

πύρ-ιον, τό, *dem.* v. πύργος, hutje, cel LUC.

πυργίς, ἡ, soort kast HEROND. 7, 15; 51.

πύρ-γο-δάκτος, torens of steden verwoestend AESCH. Pers. 105.

πύρ-γο-κέρας, -ἄτος, met uitstekende torens(?) BACCH. fr. 39.

πύρ-γο-μαχέω, — 1 een bolwerk, verdedigingswerk aanvallen XEN. An. 7, 8, 13. — 2 van een toren af strijden, op een olifant POL.

πύργος, ὁ, — 1 bolwerk, toren in den muurgordel opgenomen Γ 153, muur met torens Z 386, *alg.* tot N. T. wachttoren ook voor herders Luc. 13, 4 *vgl.* LXX Jesaja 5, 1. — 2 *overdr.*: v. *personen* schutsmuur, bolwerk λ 556. — 3 een hoogere verdieping achter in het huis voor het vrouwelijk

personeel DEM. 47, 56. — 4 *alg.* gebouw, magazijn, schuur, buitenhuis PAP., N. T. Mt. 21, 33, Mc. 12, 1, LUC. 14, 28, INSCR. — 5 gesloten troepenformatie: colonne (*teg. de verspreide vechtwijze*) Δ 334, 347. (z. *πέργαμος*. Msch. *verw.* met nld. *burg*, got. *baivrgs* dorp).

πύρ-γούχος, ὁ, torendrager; in een oorlogschip de balk of stelling, waarop een toren gebouwd is POL.

πύρ-γο-φύλαξ, ακος, ὁ, torenwachter AESCH. Sept. 174.

πύρ-γῶω, — 1 met torens en muren voorzien: versterken λ 264, HDT. 1, 174 *orak.*, EUR. Ba. 172; *med.* XEN. Cyr. 6, 1, 20. — 2 *overdr.* torenhoog maken: hemelhoog verheffen, opblazen MIMN., BACCH. 3, 13, AESCH. Pers. 192, EUR. Med. 526, AR. Ran. 1004, Pax 749.

πύρ-γ-ῶδης, gelijk een toren SOPH. Tr. 273.

πύρ-γ-ω-μα, τό, toren AESCH. Sept. 30, EUR. Ph. 287.

πύρ-γῶτις, ἴδος, ἡ, met torens AESCH. Sept. 346.

πύρ-δᾶής, van vuur brandend AESCH. Ch. 606.

πύρ-δᾶνον, τό, klein stuk brandhout MEN. Perinth. 2 (?).

πύρ-εἰον, τό, ion. πυρήιον, in den *plur.* stukjes hout, door wier wrijving vuur ontstaat, werktuigen om vuur te maken HYMN. Merc. 111, SOPH. Ph. 36, PL. Rep. 435 a, THEOCR. 22, 33, LUC.

πύρ-εσσω, *att.* -ττω, z. d.

πύρ-ετιον, τό, lichte koorts HIPPOCR.

πύρ-ετός (*voor suff.* *vgl.* *πάχετος*), ὁ, koorts X 31, AR. Vesp. 1038, PL. Phaed. 105 c, N. T. Mt. 8, 15.

πύρ-εττω (πυρετός), de koorts hebben EUR. Cycl. 228, AR. Vesp. 813, PL. Phil. 45 b, MEN. Epitr. fr. 5, N. T. Mt. 8, 14.

πύρ-ετ-ῶδης, koortsachtig HIPPOCR.

πύρ-ευτι-κή, ἡ, sc. τέχνη, visschen bij nacht met fakkellicht PL. Soph. 220 d.

πύρ-εύω, verbranden PL. Leg. 843 e.

πύρ-ῆ, ἡ, ion. = *πυρά*.

πύρ-ῆιον, τό, ion. = *πυρεῖον*.

πύρ-ῆον, ἦνος, ὁ, pit van vruchten HDT. 2, 92; 4, 23, ARISTOT., POLYB.

(*vgl.* *λειγὴν* e. dgl. *Behoort bij πῦρος*, *vgl.* de bet. v. lat. *granum*: graan en pit).

πύρ-ῆ-ῶδης, met harde pit ARISTOT.

πύρ-ῆ-φόρος, = *πυροφόρος*, tarwe dragend γ 495.

πύρ-ῆ-α, ἡ, ion. -ῆ, droog damp- of zweetbad HDT. 4, 75, PLUT., 658 e, ARISTOT.

πύρ-ῆ-μα, τό, droog zweetbad ARISTOT.

πύρ-ῆ-θήριον, τό, de plaats, waar men een zweetbad gebruikt, *sudatorium, caldarium* ARISTOT.; *deel van het gymnasium* PLUT. Cim. 1.

πύρ-ῆ-γενέτης, ου, ὁ, in vuur voortgebracht of vervaardigd AESCH. Sept. 207.

πύρ-ῆ-γενής, = *voorg.*, EUR. Hipp. 1223.

πύρ-ῆ-δαπτος, door vuur verteerd AESCH. Eum 1041.

πύρ-ῆ-ἰδιον, τό, *dem.* v. πῦρ, PLUT. 890 a.

πύρ-ῆ-ἰδιον, τό, *dem.* v. πῦρος, AR. Lys. 1206.

πύρ-ῆ-θειρά, met manen van vuur, v. d. *bliksem* BACCH. 16, 56.

πύρ-ῆ-ῆκης, in het vuur gespist, met een punt, die door het vuur gehard is ι 387.

(als v. τὸ **ἄκος*, W. *ak-* spits, z. *ἄκρος*. *Vgl.* *πυρακτέω*).

πύρ-ῆ-καστος of -καυτος, — 1 in het vuur gebrand of gehard N 564, LUC. — 2 waarbij men gloeit, *νοσήματα* PL. Tim. 85 e.

πύρι-κτίτος, van of in het vuur gebouwd στέγη TIMOTH. Pers. fr. 23.
πυρι-μάνεω, licht vuur vatten PLUT. Alex. 35.
πυρι-μάχος, met het vuur kampend, v. e. soort steen, die in het vuur niet verteert ARISTOT.
πύριμος, van tarwe = πύρινος EUR.
πύρ-ινος, — 1 van vuur v.-SOCR., σώμα ARISTOT., PLUT. — 2 als vuur stralend N. T. Apoc. 9, 17.
πύρ-ινος, van tarwe XEN. An. 4, 5, 31.
πυρι-πνοος, contr. -πνους, vuur snuivend PIND. fr. 168.
πυρι-στακτος, vuur druppelend EUR. Cycl. 298.
πύρι-της, ου, ό, met vuur werkend, *bijnaam van Hephaestus* LUC. Iup. Conf. 8.
πυρι-φάτος, door vuur verwoest AESCH. Supp. 633.
πυρι-φλεγής, — 1 brandend XEN. Hell. 5, 3, 19. — 2 van de koorts: gloeiend HIPPOCR.
πυρι-φλέγων, οντος, ό, vurig; λέων EUR. Ba. 1018.
πυρι-φλεκτος, door vuur ontstoken: lichtend AESCH., EUR. Ion 195, LYCOPHR. 217.
πυρι-φρωος, ωτος, vuurkleurig ARISTOT.
πυρ-καία, ep. en ion. πυρκαϊή, ή, bij EUR. ook πυρκαϊά, — 1 brandstapel H 428, EUR. Supp. 1207, LUC. — 2 aangestoken vuur, groote brand HDT. 2, 66. — 3 brandstichting DEM. 23, 24. — 4 afgebrand en in het wild weer uitlopende olijfbomen LYS. 7, 24.
πυρ-κάος (καός), ό, hij, die het offervuur gadeslaat en daaruit waarzegt, *in Delphi; vand. heeten de inwoners van Delphi zelf πυρκαίοι* PLUT. 406 f.
πυρναίος, vurig rood? THEOCR. 1, 46 onz.
πύρνος, ό, stuk eten, brok (vgl. HESYCH. πύρνος ψωμάς), o 312, ρ 12.
(naast HESYCH. τορόνη εν πορόναν· μαγίδα hetz.; wijzen op q^{er}:- o.ind. cārnavi hij maalt fijn, cārnavi fijn meel. W. q^{er}+u-, naast q^{er}+ā- wegens o.ind. ār; π. < q^{er}-).
πυρο-βόλος, τὰ π-α, brandpijlen PLUT. Sull. 9.
πυρο-είδης, als van vuur PL. Leg. 895 c, ARISTOT.
πυρό-εις, vurig, van vuur CIC.
πυρο-μάχος, = πυριμάχος, THEOPHR.
πύρο-παλέω, in tarwe of graan handelen DEM. 19, 114.
πύρο-ραγή, in het vuur gebarsten; *overdr.* als een in 't vuur gebarsten pot CRAT. fr. 253, AR. Ach. 933.
πύρος, ό, tarwe © 188, DEMOCR. 164 D., HDT. 7, 31, AR., PL. Menex, 238 a; *plur.* voedsel HEROND. 2, 80. (vgl. o.ind. pūra- koek, lit. parai winterkoren, o.b. pyro gierst).
πύρο-φόρος, tarwe voortbrengend M 314, Φ 602, PIND. I. 3, 72, BACCH. fr. 20, 9, EUR., PLUT.
πύρ-όω, aan het vuur blootstellen: — 1 verhitten, doen gloeien; branden, verbranden PIND. P. 11, 33, HDT. 7, 8, 2, AESCH. Pr. 497, SOPH. Ant. 286, EUR., PL., N. T. 2 Petr. 3, 12. — 2 *overdr.* in vlam zetten, τινα (ANACR.) 10, 15 AESCH. Ag. 481, N. T. 2 Cor. 11, 29.
πυρ-πάλαμος, vurig, βέλος, v. d. *bliksem* PIND. O. 10, 80.
πύρ-πνοος, = πυρίπνοος, AESCH. Pr. 371, EUR. Med. 478.
πυρ-πολ-έω, zich met het vuur bezig houden: — 1 het vuur aansteken en aanhouden x 30, AR. Av. 1580, XEN. Cyr. 3, 3, 25. — 2 *tr.* met vuur-, door brand vernielen, verwoesten HDT. 8, 50 med., AR. Vesp. 1079, AR. Nub. 1497, NIC., POL., PLUT.
πυρ-πόλημα, τό, het door vuur verwoesten EUR. Hel. 767.

πυρ-πόλος, met vuur verwoestend EUR. Supp. 640. (*-πολος*: W. q^{el}- z. πέλω, vgl. ἀμφί πολος e. dgl.).
πυρρ-άζω, rossig, vuurrood zijn N. T. 16, 2.
πυρράκης, ό, de rosse, roode LXX.
πυρραλίσ, ίδος, ή, roodachtige vogel, soort duif ARISTOT.
πυρρίās, ου, ό, „Rood-kop”, *naam en aanduiding v. e. sluwen slaaf* AR. Ran. 730.
πυρρίχη, ή, sc. όρχησις, — 1 een bep. wapendans EUR. Andr. 1135, AR. Ran. 153, PL. Leg. 815 a, XEN. An. 5, 9, 2. — 2 πυρρίχην βλέπειν, een krijgshaftigen blik werpen AR. Av. 1169. (: πυρρός, oorspr. een vuurdans?).
πυρριχ-ίζω, een wapendans uitvoeren PLUT., LUC.
πυρρίχ-ιος, de πυρρίχη, betreffend; *vaak πούς*, de versvoet pyrrhichius (—), *omdat deze in de πυρρίχη voorkwam* LUC. Salt. 9.
πυρριχισ/τής, ού, ό, hij die een wapendans danst LYS. 21, 1, PLUT.
πύρριχος, = πυρρός, ARISTOT., THEOCR. 4, 20.
πυρρό-θριξ, τριχος, met rood haar EUR. Iph. A. 225.
πυρρ-οπίτης, ου, ό, hij die zelfs roode (*dus leelijke*) jongens bespiedt (en verleidt) CRATIN., AR. Eq. 407.
πυρρός, dor. en DICHT. πυρός, („vuurrood”) rossig, roodachtig, hoogblond BACCH. 12, 82, XENOPHAN. 16, 2 D., HDT. 3, 139, AESCH. Pers. 316, EUR., AR. Eq. 900, vgl. PL. Tim. 68 c *over de nuance*, MOSCH. 2, 70, N. T. Apoc. 6, 4. (: πύρ, π. < πυρ+σ-φος, vgl. EN. *Purgos* [corinth.] Vgl. voor het suff. lat. *furvus* © *fuscus*).
πυρρό-τριχος, niet att. = πυρρόθριξ, THEOCR. 8, 3.
πυρρούλας, ου, ό, roode vogel ARISTOT.
πυρσ-αίνα, vuurrood maken EUR. Tr. 227.
πυρσ-εία, ή, een door vuur of fakkels gegeven teeken POL.
πυρσ-εύω, — 1 door vuur of fakkels een teeken geven EUR. El. 694, XEN. An. 7, 1, 8, 15, LUC. — 2 als sein ontsteken EUR. Hell. 1126.
πυρσό-κορσος, met rossen kop AESCH.
πυρσό-νωτος, met roodden rug EUR. Herc. 398.
πυρσός, ό, *pl.* ook πυρσά, — 1 fakkel, vuursein Σ 211, π. ύμων PIND. I. 3, 61, HDT. 7, 182, EUR. El. 587, POL., LUC. — 2 *pl.* wachtvuren (EUR.) Rhes. 97. (< πυρσ-ο-, d.w.z. o-afl. als van τό *πύρος: πύρ).
πυρσός, z. πυρρός.
πυρσο-χαίταις, ᾱ, met rosse haren BACCH. 17, 51.
πυρσ-ώδης, gelijk een brand EUR. Ba. 146.
πυρ-φορ-έω, vuur of fakkels dragen AESCH. Sept. 341, EUR. Tr. 348.
πυρ-φόρος, — 1 vuur dragend of brengend: schitterend, lichtend, κεραυνός PIND. N. 10, 71, vgl. AESCH. Supp. 444 en 432, SOPH. Ant. 135, O. R. 206, AR. Th. 1050. — 2 *spec. ό π. θεός v. d. pest gezegd* SOPH. O. R. 27. — 3 *in het leger der Lacedaemoniërs droeg dien naam de priester, die het altijd brandende vuur van Zeus ήγήτωρ onderhield* XEN. Lac. 13, 2; *vand. spreekw. van een groote nederlaag*: ἔδεν δὲ μηδὲ πυρφόρον περιγενέσθαι HDT. 8, 6. — 4 οιστός, brandpijl THUC. 2, 75, 29; *subst.* vlammenwerper, een werktuig op de oorlogsschepen POL. 21, 5, 1.
πυρῶδης, = πυροειδής, AR. Av. 1746, PL. Critias 116 c, PLUT.
πύρων, ωνος, ό, tarwekoek CARM. POP. 32, 10 ALD

πυρ-ωτός, vuuroogig, vurig AESCH. Pr. 667.
πύρω-σις, ἡ, — 1 op het vuur bewerken: braden, bakken ARISTOT., THEOPHR. — 2 brand N. T. Apoc. 18, 9. — 3 *overdr.* het louterend vuur N. T. 1. Petr. 4, 12.
πυστι-άομαι, = **πυνθάνομαι**, PLUT. 292 e.
πύσ/τις, ἡ, — 1 (onder)vragen, informatie THUC. 1, 136, 19, PL. Lach. 196 e. — 2 gerucht, roep AESCH. Sept. 54, EUR. El. 690.
πύτια (πῦος), ἡ, de eerste moedermelk, biest, die in de laatste maag van een pas geboren herkauwend dier stremt en als stremsel gebruikt wordt ARISTOT.
πύτιναιος, uit wilgentakken gevlochten AR. Av. 798.
πύτινη, ἡ, een met wilgen-takken of schors omvlochten wijflesch, naam v. e. comédie van CRATINUS.
(naast HESYCH. βύτινη· λάγννος ἢ ἀμύς. Ταραν-ῖνοι. Dit wijst ook door π ω β op een lw, msch. uit Italië [door Sophron, Epicharmus?]. Dan msch. evenals lat. pūteus tenslotte lw. uit [voor]-etrusc. pute).
πῶ, ion. κῶ, *enclit.*, (*eig.* met iemd of iets), *steeds met negatie*: οὐ e. dgl., οὐ πῶ (*eig.* op geen manier), *nog niet* (op eenige manier) *sinds* A 108 *alg.* tot N. T. Mt. 24, 6.
(evenals locat. v. o-stammen gr. -ει naast -οι, zoo hier naast -ω ook -η in Iacon. πῆ-ποκα σθ dor. πῶ-ποκα. Is instrum. sing. v. W. qth-z. πῆ, vgl. ook met e-phase got. hē met wie, waarmee).
πῶ, *dor.*, *interrog.*, hoe? SOPHR. 89 A., AESCH. Ag. 1507.
(z. voorg.; πῶ: πῶς = οὐτω: οὐτως).
πῶγων, **ωνος**, ὁ, — 1 *baard* (ook v. dieren) ANACR. 54, 9 ALD., HDT. 1, 175, 8, 104, AR. Ach. 120, ARISTOT., LUC. — 2 *overdr.* π. φλογός, vurige staart, hoog opstijgende vlam AESCH. Ag. 306.
(msch. oud compos. zoals jonger lat. supercilium, gr. μέτ-ωπον, eig. wat onder de kin is; vgl. lit. pō m. instrum. onder + gōn: γένυς, lat. gēna z. d.).
πῶγων-ιάς, **ου**, ὁ, *ἀστήρ*, staartster ARISTOT., PLUT. 893 c.
πῶγων-ιον, **τό**, *dem. v. πῶγων*, LUC. Paras. 50.
πῶλ-εία, ἡ, paardenfokkerij XEN. Hipp. 2, 2.
πῶλέομαι (*versterkt iterat.*: πῶλομαι), *nieuwe iteratiefvorm* πῶλέσκετο A 490, ergens geregeld „verkeeren”: vaak ergens zijn of komen A 490, 189, HYMN. Ven. 80, HES. Th. 781, ARCHIL. 36 ALD., EMPED. 112, 5 D., AESCH. Pr. 645, SOL. *bij* LYS. 10, 19, *volgens* (LYS.) = βαδίζεω, PLUT.
πῶλευ-σις, ἡ, het africhten van een jong paard XEN. Hipp. 2, 1.
πῶλ-εύω, een jong paard africhten XEN. Hipp. 2, 1.
πῶλών, — 1 *verkoopen* EPICH. 36 D. τάγαθα τῶν πόνων voor moeite, HDT. 1, 196, THUC. 5, 34, 8, EUR. Cycl. 260, AR. Pl. 167, PL. Prot. 313 c, XEN., PAP., N. T. Mt. 13, 44. — 2 *verpachten* DEM. 19, 133, AESCHIN. 1, 119. — 3 *verraden, voor geld* DEM. 7, 17.
(W. pel-, ursch. parallel met per- in πέρονμη, z. d. Vgl. o.ind. pánatē [pan- < pñ-] hij koopt, ohd. fali [< pēl-] te koop, lit. pelnyti winnen, verdienen, o.b. plėnū buit).
πῶλης, **ου**, ὁ, *venter* (uit de daar volgende *composita* gehaald) AR. Eq. 131, 133.
πῶλη-σις, ἡ, *verkoop* XEN. Oec. 3, 9.
πῶλη-τήριον, **τό**, — 1 *verkoopplaats*: winkel XEN. Vect. 3, 13, LUC. — 2 *plaats*, waar de *πωληταὶ* bijeenkomen om de staatsinkomsten te verpachten en te innen DEM. 25, 57.

πωλη-τής, **ου**, ὁ, de *verpachtende*; te Athene de tien mannen, die de staatsinkomsten aan den meestbiedende verpachten ANTIPH. 6, 49 PAP., DEM. 25, 58.

πωλητι-κός, den *verkoop* betreffend, *verkoopend* PL. Soph. 224 d.

πῶλ-ικός, — 1 *van of met veulens*, -paarden SOPH. O. R. 802, EUR. Iph. A. 623. — 2 *alg. van jonge dieren, bijv. runderen* ALCAE. COM. — 3 *maagdelijk* AESCH. Sept. 454.

πῶλ-ιον, **τό**, *dem. v. πῶλος*, AR. Vesp. 189, ANDOC. 1, 61.

πῶλο-δαν-έω, een jong paard africhten, *temmen* EUR. Rhés. 187, PLUT., LUC.; *overdr.*: v. e. kind SOPH. Ai. 549.

πῶλο-δάμνης, **ου**, ὁ, *dressuur* van jonge paarden XEN. Eq. 2, 1, Oec. 13, 7.

πῶλος, ὁ *en* ἡ, — 1 *veulen* Λ 681, PIND. P. 28, BACCH. 5, 39, AESCH. Pr. 1010, SOPH. El. 735 *vgl.*, PL. Ap. 20 a, N. T. Mt. 21, 2. — 2 *alg.* een jong dier ARISTOT. — 3 *jonge man of jong meisje* AESCH. Ch. 795, EUR. Hec. 142.

(W. pῶu-, korte phase pū-, kortste pu-: arm. ul bokje, lat. pullus [< pūlo-?] jong v. e. dier, got. fula = nld. veulen).

πῶλυ-πος, ὁ, *dor.* = **πολύπους**, EPICH. 33, 1 A.

I. πῶ-μα, **τό**, deksel Π 221, Λ 116, HES. O. 94, ARCHIL. 5 a, 7 ALD., BACCH. 5, 76, PLUT., LUC.

(W. pῶu- z. πῶν, ποιμήν en vgl. o.ind. pāti hij beschermt, got. fōdr = nld. foedraal).

II. πῶ-μα (πῶνω), **τό**, *vaak πόμα*, drank HDT. 3, 23, AESCH. Supp. 1028, SOPH. Ph. 715, EUR., PL. Phaed. 117 b.

πῶμ-άζω, met een deksel bedekken ARISTOT.

πῶ-μαλα, *adv.*, hoe toch wel? > *natuurlijk niet*, *volstrekt niet* AR. Pl. 66, DEM. 19, 51.

(z. πῶ of in snelle spreektaal uit (οὐ) πῶ-μαλα, vgl. δέν uit οὐδέν AR. Th. 1197).

πῶνω = **πίνω**, ALCAE. 34, 39, en INSCR.

πῶ-ποτε, *adv. met negatie of negatief bedoeld*: (nog) *nooit*; *zonder negatie*: wel ooit? THUC. 1, 20, 20, AR. Ran. 147, PL., XEN. Hell. 3, 5, 14, PLUT., LUC., N. T. Luc. 19, 30.

πῶρη-τύς, ἡ, = **ταλαιπωρία**, **πένθος**, EP.

πῶρ-ίνος, van porus, -tufsteen HDT. 5, 62, AR.

πῶρος, ὁ, — 1 *tufsteen* PAUSAN. — 2 *druijsteen* in grotten en spelonken ARISTOT. — 3 *iedere verharding, spec. eelt, jichtknobbels* ARISTOT.

(lw. uit *babyl. pūlu, pūlu kalksteen*).

πῶρώω, — 1 *verharden, vereelten* HIPPOCR. — 2 *pass. overdr.* verstokt zijn N. T. Mc. 6, 52; *act.* Joh. 12, 40.

πῶρω-σις, ἡ, *verharding, overdr. καρδίας* N. T. Mc. 3, 5.

πῶς, ion. κῶς, *adv.*, — 1 *hoe?* op welke manier? *sinds* A 123, *alg. tot* N. T. Luc. 10, 26.

Vaak met verschillende partikels gecombineerd: ἄρα, γάρ, δὲ, δῆτα, z. d., *waardoor in het algemeen het verband met het voorafgaande nauwer wordt aangehaald* πῶς ἔχεις τινος; hoe staat gij met, denkt gij over . . . ? PL. Gorg. 451 c. — 2 *verzw.* πῶς met ἐν (xέν) + opt. als *uitdrukking van een wensch of vriendelijke verzoek* o 195 EUR. Med. 97, Hipp. 345; π. δοκεῖς > *geweldig!* EUR. Hipp. 446. — 3 *praegn.* πῶς of καὶ πῶς e. dgl. hoe? d. w. z. zeker niet of waarschijnlijk niet; πῶς γάρ, hoe toch (zou het anders kunnen zijn)? SOPH. Ai. 279; πῶς γάρ, οὐ hoe zou het niet? d.w.z. zeer zeker, well! bijv.

PL. Gorg. 487 b, Polit. 309 e. — 4 > *causaal* (*idiomatisch*: hoe komt men er toe, dat >) **waarom?** (z. 3): πῶς δ' οὐχί; SOPH. O. R. 1015, πῶς ἦλθεσ; AR. Pax 193. — 5 Κοινῆ; (vgl. ὅπως > dat) *uit de afh. vraag met πῶς ontwikkelt zich*: dat N. T. Mt. 12, 4, Mc. 12, 41. — 6 *in uitroepen, gewoonlijk ongeduldig of verontwaardigd* N. T. Mt. 21, 20.

(adv. op -ως bij W. q^o-z. πῆ en πῶ).

πῶς (z. πῶς), — 1 op de een of andere manier, *sinds* HOM. alg. tot N. T. — 2 *verzw.* > eenigszins of misschien, wellicht, soms A 66, alg. — 3 *tenslotte bij adverbia, vaak niet te vertalen, geeft het aan de bewuste uitdrukking een minder scherpe*

inhoud: τεχνικῶς πῶς XEN. An. 5, 9, 5. — *Vaak met αἰ, εἰ, μήλα, μή, οὐ, e. dgl. verbonden.* **πῶτόμαι**, ep. en DICHT., = πέτομαι, vliegen M 287, HYMN. AP. 442, PIND. fr. 132, THEOCR. 7, 142. (*versterkt iterativum*: πέτομαι, vgl. στρωφάω, τροπάω, τροφάω, eig. afl. als v. *στρωφά enz. Wrsch. zijn de vormen ποτόμαι alleen juist, doch z. νομάω).

πῶν, εὐς, τό, dat. pl. πῶσι δ 413, **kudde**, spec. v. schapen Γ 198, λ 402, HES. O. 516.

(z. I πῶμα, ποιμήν; vgl. o. ind pāyú- beschermer).

πῶσυξ (voor suff. vgl. ἑυξ), **υγγος, ὄ**, *onbekende watervogel* ARISTOT.

P.

P, ρ, ῥῶ (*uit sem.:* rēš), **τό**, indecl., 17de letter v. h. Gr. alfabet; als cijfer ρ' = 100.

ῥᾶ, z. δῆα, z. d., ALCM., SOPH.

ῥά, enclit. particula, = ἄρα, z. d., HOM., PIND. P. 4, 189, AESCH., SOPH. Ai. 172, 954.

ῥάβδ-εύω, med., hengelen ARISTOT.

ῥάβδ-ίζω, met den stok slaan AR. Lys. 587, THEOPHR., N. T. 2 Cor. 11, 25.

ῥάβδ-ιον, τό, dem. v. ῥάβδος, — 1 kleine hengel ARISTOT. — 2 stokje BABR. 117, 9. — 3 metalen stiftje, dat de schilders bij de encaustische schilderkunst gebruikten om, na het gloeiend gemaakt te hebben, de was in te branden PLUT.

ῥάβδο-μαχ-ία, ἡ, het (met een) stok vechten PLUT. Alex. 4.

ῥάβδο-νομ-έα, scheidsrechter zijn, eig. bij een wedstrijd SOPH. Tr. 515.

ῥάβδο-νόμος, subst. ὁ ῥ., de Romeinsche licitor PLUT.

ῥάβδος, ἡ, stok of staf, in verschillend gebruik: — 1 tooverstaf, v. Circe κ 238, v. Hermes ε 37. — 2 hengel μ 251 — 3 staf als teeken v. e. bep. waardigheid PIND. O. 9, 44, N. T. Hebr. 1, 8. — 4 stok, om mee te slaan PL., XEN. Hipp. 8, 4; als wandelstok op reis N. T. Mt. 10, 10. — 5 vand. speerschacht XEN. Cyn. 10, 3. — 6 draad of streep M 297. — 7 ader in gesteente THEOPHR. — 8 windveer ARISTOT., PLUT.

(= ῥῥp-do-, vgl. ῥαπίς stok, roede, naast idg. b in lit. vīrbas [*<* ῥrb-] tak).

ῥάβδουχ-έα, ῥάβδουχοῦμαι, de fasces worden voor mij uitgedragen PLUT. Num. 10.

ῥάβδουχ-ία, ἡ, — 1 het recht om zich door licitor en met fasces te laten voorafgaan PLUT. — 2 het ambt v. licitor en de fasces zelf PLUT. Cic. 16.

ῥάβδοῦχος, een staf houdend: — 1 iedere bevoegde persoon of magistraat die tot teeken van zijn waardigheid een staf draagt THUC. 5, 50, 32, AR. Pax 734, PL. Prot. 383 a. — 2 spec. in Rome de magistraten, die het recht hebben de fasces voor zich uit te doen dragen, ook de licitor zelf POL., PLUT., N. T. Act. 16, 33. — 3 een opzichter PAP.

ῥάβδο-φῶρος, subst. ὁ, de licitor bij de Romeinen POL., D. H.

ῥάβδω-σις, ἡ, de cancellures van zuilen ARISTOT.

ῥάβδω-τός, 3, gestreept, spec. in de lengte XEN. Cyr. 8, 3, 16, ARISTOT.

ῥαγδαίος, (z. volg.), — 1 meesleurend, hevig, v. regen PLUT., LUC. Tim. 3. — 2 overdr. heftig, hartstochtelijk COM., PLUT. Pelop. 1.

ῥάγδην (ῥάσσω), adv., onstuimig, overdr. PLUT. 418e.

ῥάγῃ (ῥήγνυμι), ἡ, barst, spleet HIPPOCR.

ῥάγ-ίζω, druiven oogsten THEOCR. 5, 113.

ῥάγ-ικός, van den wijnstok THEOPHR.

ῥαδ-αλός, volgens ZENODOTUS Σ 576, = ῥαδινός en ῥοδανός.

ῥάδαμνος, ὁ, jonge tak of loot NIC.

(*<* ῥαδ-, korte phase bij W. ῥαδ-, vgl. gr. ῥάδιξ. lat. rādix, rādus, staafje, spaak; straal, got. wairts [*<* idg. ῥyd-] = ndl. wortel. Daarnaast ῥίζα [*<* ῥred ῥā]).

ῥαδανός, Σ 576, z. ῥαδινός.

ῥαδινάκη, ἡ, Perzische naam van een stinkende soort olie HDT. 6, 119.

ῥαδινός (z. περιρρήτης), aeol. βραδ., taai, buigzaam: dun, teer E 576, Ψ 583, (ANACR.) 66, HES. Th. 195, SAPPHO 114, 2 ALD. (βραδ). THEOGN. 6, AESCH. Pr. 400, XEN. Lac. 2, 6, NIC., THEOCR. 10, 24.

ῥαδίξ (z. ῥάδαμνος), **ἴκος, ἡ**, jonge tak NIC. Ai. 57.

ῥάδιος, 3, bij ATT. ook 2, ep. en ion. ῥηδιος, bij THEOGN. ook ῥήδιος, comp. ῥάων, ῥάων, ion. ῥηίων en in PL. ῥητιος, dor. ῥατερος PIND.; bij HYPER., ARISTOT. en POL. ῥαδίστερος, superl. ῥάστος, ion. en ep. ῥήστος, ook ῥητιστος OD.; adv. ῥαδίως, ion. en ep. ῥηδίως, comp. ῥάων, superl. ῥάσστα, — 1 gemakkelijk, sinds M 54 alg. tot (N. T.). — 2 lichtzinnig, ἡθεα EUR. Hipp. 1116. — V. personen 3 gemakkelijk: vriendelijk, inschikkelijk DEM. 1, 9, LUC. — 4 behendig, vermetel LUC. Alex. 4.

(suff. -διος, is *betrekkelijk jong*, vgl. μυνυθάδιος, νοοφι-διος, διχθά-διος. ῥᾶ- *<* *ῥrās-ī d w.z. usch. locat. v. ῥrā+s-. Dit ῥrā- msch identisch met ῥera-: ῥrā-, z. ἀπό-υῦᾶ. Z. αἶρω. Semas. niet duidelijk. Of: ῥrād- z. ῥᾶδινός, dus buigzaam ω makkelijk).

ῥαδιουργ-έα, — 1 slap, lichtzinnig zijn, zorgeloos te werk gaan XEN. Oec. 20, 17, Lac. 2, 2. — 2 slecht behandelen, τινα XEN. Symp. 8, 26; -ῥημα, τό, — 1 onbezonnen daad LUC. — 2 sluwe intrige N. T. Act. 18, 14.

ῥαδιουργ-ία, ἡ, — 1 gemakkelijk werk XEN. Cyn. 1, 6, 34. — 2 slaphed, verwijfdheid XEN. Mem. 2, 1, 20, POL., PLUT. — 3 snoothed, list N. T. Act. 13, 10.

ῥαδιουργός, lichtzinnig, lichtvaardig, θυσία XEN. Symp. 8, 9, ARISTOT., PLUT.

ῥάζω, knorren, aanbassen GRATIN.

ῥάζω (ῥάδιος), ion. ῥηίζω, — 1 beter worden, van

een ziekte herstellen HIPPOCR., PL. Rep. 462 d, DEM. 1, 13, LUC. — 2 uitrusten XEN. Cyr. 7, 5, 68. **ῥαθάμιγξ**, **ιγγος**, **ἦ**, — 1 **druppel** A 536, Y 501, HES. Th. 183. — 2 korrel Ψ 502.

(vgl. HESYCH. ῥαθμίξασθαι ῥαλεσθαι, en ῥόδων = neusgat [druppelaar]; ραθ- = ῥηρδ- naast ῥηρδ- in ῥηράδατα z. ῥαίνω. Bij Ltr. ῥαθαμιζω. Voor suff. vgl. πλάστηξ).

ῥαθα-πυγίζω, het op iemds achterste [slagen] laten regenen AR. Eq. 796.

(z. ῥαθάμιγξ+πύγη?).

ῥα-θύμ-έω, — 1 lichtzinnig, nalatig, zorgeloos zijn XEN. An. 2, 6, 6, ISOCR. 1, 9, DEM. 1, 13, POL., LUC., (N. T.). — 2 onbezorgd zijn PL. Leg. 903 b.

ῥα-θύμ-ια, **ἦ**, zorgeloosheid, nalatigheid, neiging tot vermaak en verstrooiing THUC. 2, 39, 1, EUR., Med. 218, LYS. 10, 11, PL. Phaed. 99 b, XEN. Mem. 3, 5, 5.

ῥα-θύμος (ook *gunstig*: gelaten, blijmoedig PL. Leg. 879 a, POL.), lichtzinnig, zorgeloos, onverschillig SOPH. El. 958, PL. Crit. 45 d, ISOCR. 4, 108, LUC.

ῥαιβο-ειδής, krom HIPPOCR.

ῥαιβός, krom, *bijz. van de binnenwaarts staande beenen* ARCHIL. 60, 4 ALD. (of ῥοικός) ARISTOT., LYCOPHR. (< *wraig** = got. *wraigis* krom).

ῥαίνω, *bij* HOM.: aor. ῥρασσα, perf. p. ῥράδαται [of *dii bij ῥρδω?*]. -τό 3 pl.; later f. ῥάνω, aor. ῥράνω, pf. pass. ῥραμμαι, — 1 **besprenkelen** M 431, v 354, PIND. I. 7, 50, EUR. Iph. A. 1589, AR. Ran. 1441, LUC. — 2 **bestrooien** A 282.

(ῥαδ-: ῥρδω en ῥαθάμιγξ, z. d., W. ῥρη+d(h)-; W. ῥρη- in ῥαίνω: o.b. roniti, op den grond laten vallen, -druppelen)

ῥαισ-τήρ, **ἦρος**, **ὀ**, groote smidshamer Σ 477, AESCH. Pr. 56, CALL. Dian. 59, PLUT.

ῥαίω, aor. p. ῥραίστην, — 1 **verbrijzelen**, breken, vernielen v 151, ζ 326, pass. II 339. — 2 *spec.*: pass. schipbreuk lijden ζ 326, AESCH. Pr. 189, AP. RH. — 3 **mishandelen** SOPH. Tr. 268.

(: o.ind. *rēsati* hij is gekwetst: *verw. is ῥήνῃμι*, waarbij behoort russ. *rēzat* afsnijden).

ῥακά (ook *ῥαχά*) *uit het Arameesch: scheldwoord* dwaas! N. T. Mt. 5, 22.

ῥάκ-ιον, **τό**, *dem. v. ῥάκος*, AR. Vesp. 128, Ach. 415, LUC.

ῥακιο-συρραπτάδης, **ου**, **ὀ**, lompensamenlapper; *overdr.* pruldichter die zijn verzen uit die van anderen samenlapt AR. Ran. 842.

ῥάκις, **ἦ**, = **ῥάχις** rug HEROND. 2, 5.

ῥακό-δύτος, met lompen bekleed, *στολή*, van lompen (EUR.) Rhes. 712.

ῥάκος, **τό**, *aeol. βράκος*, — 1 **versleten kleed**, **lompen** ζ 178, HDT. 7, 76, MEN. Epitr. 273. — 2 **treurig overblijfsel**, wrak AESCH. Pr. 1023, SOPH. Ph. 39, AR. Ran. 406. — 3 **rimpel** in het gezicht AR. Pl. 1065. — 4 **kostbaar vrouwenkleed** SAPHO 61, 2 ALD., THEOCR. 28, 11. — 5 **lap**, **doek** N. T. Mt. 9, 16.

(< *ῥκ-*: o.ind. *ῥκνά-* verscheurd, *slov. vrés-kniti* in stukken springen).

ῥάκ-ῶω, *verscheuren*, *rimpelig maken* HIPPOCR., PLUT. 642 e,

ῥακ-τός, *steil* LYCOPHR. 92.

(: ῥήνῃμι, *dus afgebroken of* W. *srag**: o ind. *srakii-* punt, *puntige hoek*, vgl. HESYCH. ῥακτοί φάραγες en ῥάπται φάραγες).

ῥάκω-ια, **τό**, = **ῥάκος**, AR. Ach. 432.

ῥάμ/μα, **τό**, het genaaide, *ook de draad* HIPPOCR.

ῥάμνος, **ἦ**, *soort do or nstruik* EUPOLIS *bij* PLUT., ARISTOT., THEOPHR.

(< ῥάβ-νος, z. ῥάβδος, vgl. lat. *verbēnae* [< -esna,

vgl. *catēna*] heilige kruiden, *verbera oorspr.* geesl. got. *waifran* = *ndl. werpen* [semas. vgl. *bijv. lat. torquere: torquis*], *lit. viřbas* buigzaam takje, *teen, o.b. vřāba* wilg).

ῥαμφή, **ἦ**, een van voren krom gebogen mes, *klewang* POL.

(met *nasaalinfia* bij W. *uerbh-*, z. ῥάπτω).

ῥάμφος (z. *voorg.*), **τό**, *kromme snavel* van (roof-)vogels AR. Av. 99, LYCOPHR., PLUT. 980 e.

ῥάνις (ῥαίνω), **ἴδος**, **ἦ**, **druppel** AKUSILAUS 28 D., EUR. Iph. A. 1515, AR. Ach. 171, ARISTOT.

ῥαν-τήρ (ῥαίνω), **κωνθός** **ῥ**., de binnenste ooghoek met de traanklier NIC. Th. 673.

ῥαντ-ίζω (ῥαίνω), — 1 **besprenkelen** N. T. Hebr. 9, 13. — 2 **reinigen** N. T. Hebr. 10, 22.

ῥαντισ/μός, **ὀ**, — 1 **besprenkeling** N. T. 1 Petr. 1, 2. — 2 **reiniging** N. T. Hebr. 12, 24.

ῥάξ, **ῥάγος**, **ἦ**, **bes**; *gew.* druif SOPH., PL. Leg. 845 a, ARISTOT.

(*msch. ῥάγος* gen. *analogisch* naar *anderey-stammen i.p.v. ῥάκ-*: lat. *racēmus*. *Beter* < **srāg-* = lat. *frāgum* aarbei, z. ῥάξ).

ῥαπίζω (ῥαπίς), *afranselen*, in het gezicht slaan XENOPHAN. 7, 4 D., HDT. 7, 35; 8, 59, COM., DEM. 25, 57, POL., N. T. Mt. 26, 67.

ῥαπίς, **ἴδος**, **ἦ**, (stokje), *naald*, *pijl* EPICH. 138, vgl. 51 K.

(< *ῥρ-* bij W. *uerp-* *samenvlechten*, *-strenge*len, *lat. verpa membrum virile*, *lit. vārpa* aar. Vgl. ῥάβδος).

ῥάπτισμα, **τό**, *oorveeg* LUC., N. T. Mc. 14, 65.

ῥαπ-τός, — 1 **aan elkaar genaaid** ω 228 *vgl.* — 2 *alg.* *bijeengevoegd* PIND. N. 2, 2. — 3 **gestikt** XEN. Hell. 4, 1, 30.

ῥάπτω, *f. ψω*, aor. 2 p. ῥρῶφην, — 1 **ineenvlechten**, **samenvoegen** HES. — 2 **aan elkaar naaien** M 296, HDT. 6, 1, EUR. Ba. 243, AR. Nub. 538, *med.* Eccl. 24. — 3 **vastnaaien** XEN. Hipp. 12, 9, DEM. 54, 35. — 4 **overdr.** *beramen*, *verzinnen*, *κακά τινα* ζ 367, π 422, HDT. 9, 17, EUR. Iph. T. 681, vgl. ῥαψ-ῶδος.

(W. *uerp-* *plooien* ∞ *vlechten* en *naaien* ∞ *spinnen*: o.ind. *varpas-* n. list, *lit. virpiū* ik spin).

ῥάσσω, *f. -ξω*, (neer)slaan DEM. 54, 8.

(*identisch met ῥήσω* z. d., vgl. ῥάσσω; ῥα-: ῥα- = θαυα-: θνά-. *Verw. zijn ῥάχια* (z. d.), en *russ. razū* slag, o.b. *u-raziti* percutere).

ῥάστων-έω, = **ῥαθύμείω**, *werkeloos zijn* XEN. Oec. 20, 18.

ῥάστων-έω, *van ziekten: afnemen* HIPPOCR.

ῥάστ-ώνη, **ἦ**, *ion. ῥηστώνη*, — 1 **gemak**, *verlichting*, *veraangenamen* PL. Gorg. 459 c, Critias 107 b, Symp. 176 b, ISOCR. 4, 36. — 2 **gemakkelijkheid** v. *pers.*: *inschikkelijkheid* HDT. 3, 136, POL. — 3 *praeagn.* *succes*, *voorspoed* LYS. 13, 65, DEM. 24, 69, POL. — 4 **ontspanning**, **uitrusten**; *vermindering* v. *pijn* *bij een ziekte* LYS. 24, 10, XEN. An. 5, 8, 16, Mem. 3, 13, 5, PL., PLUT. — 5 *ongunstig*: *gemakzucht* THUC. 120, 14, DEM. 18, 45.

ῥαφάνη, **ἦ**, *radijs* BATR. 53.

ῥαφάνιδ-ῶω, *in Athene een straf voor echtbrekers*: een radijs insteken AR. Nub. 1083.

ῥαφάνις, **ἴδος**, **ἦ**, *radijs* AR. Pl. 544, THEOPHR., LUC.

(vgl. ῥαφάνη en ῥάπτος, ῥάφως; *verw. zijn* lat. *rāpum*, *ohd. ruoba* [< *ig. rōp-*]: *rāba* [< *ig. rōp-*] *juist* *zoals* *lit. rōpē*: o.b. *rēpa* staat. *Oud w. dat in versch. talen is doorgedrongen*).

ῥάφανος, **ἦ**, — 1 *kool* AR., THEOPHR. — 2 *radijs* Ltr.

ῥαφ-εύς, ὁ, *overdr.* φόνου, aanstichter van een moord AESCH. Ag. 1604.
ῥάφῃ (ῥάπτω), ἡ, — 1 naaisel, draad χ 186. — 2 naad HDT. 9, 83, EUR. Ph. 1159, PL. Polit. 280 c.
ῥαφίς, (ῥάπτω) ἴδος, ἡ, — 1 naald COM. — 2 soort visch ARISTOT.
ῥάχια, ἡ, *ion.* ῥηχίη, — 1 branding, waartegen de golven breken AESCH. Pr. 713, THUC. 4, 10, 10. — 2 de vloed, het stijgen van het zee water HDT. 2, 11; 7, 37, POL., PLUT. — 3 gedruisch, geraas PLUT. — 4 = ῥάχης, bergweg SOPH.
 (: ῥάσσα, z. d.; *semas.* vgl. ῥηγ-ῖν).
ῥάχι-αἰός, de ruggegraat betreffend HIPPOCR.
ῥάχιζω (ῥάχης), — 1 eig. de ruggegraat stuk slaan en zoo dooden, *wat de oude manier was om offerdieren te dooden.* — 2 *vand.* vermoorden AESCH. Pers. 426, Ag. 304, SOPH. Ai. 299.
ῥάχης, ἡ, ῥάκις HEROND. 2, 5. — 1 de rug van menschen en dieren, *gew. de rugge„graat”* I 208, EMPED. 97 D., AESCH. Eum. 190, AR. Lys. 314, PL. Tim. 91 a, XEN. Eq. 5, 5. — 2 neusbeen THEOPHR. — 3 bergrug, bergtop HDT. 3, 54; 7, 216, POL.
 (naast ῥάχος z. d., W. *ῥαῖδη-*: [ᾗ < idg. ə]: o.ier. *frace* naald, *lit. rāzās of rāzīs* stoppel. *Semas.* vgl. ἄκανθα doorn en ruggegraat en *lai. spīna*).
ῥάχιττης, ου, ὁ, tot de ruggegraat behoorend ARISTOT.
ῥάχός (z. ῥάχης), ἡ, *ion.* ῥηχός of ῥήχος, — 1 doornstruik XEN. Cyn. 10, 7. — 2 heg van doornstruiken HDT. 7, 142, SOPH. (= *μυρικήν ῥάβδος*).
ῥάψ-ωδ-έω, — 1 als rhapsode de gedichten van anderen voordragen PL. Rep. 600 d. — 2 *alg.* iets, dat men van buiten geleerd heeft, opzeggen; een lange rede houden PL. Phaedr. 277 e, DEM. 35, 2, LUC.
ῥάψ-ωδ-ία, ἡ, — 1 een door een rhapsode voorgedragen gedicht, *spec. de stukken van de Ilias en de Odyssea.* PL. Ion 533 b, Tim. 21 b, ARISTOT. — 2 ijdel gepraat PLUT.
ῥάψ-ωδ-ικός, τέχνη, de kunst van den rhapsode PL. Ion 540 a.
ῥάψ-ωδός, ὁ, — 1 rhapsode, troubadour die de epische zangen voordraagt HDT. 5, 67, PL. Ion. 530 c, XEN. Mem. 4, 2, 10. — 2 *overdr.* ῥ. κών v. d. Sphinx SOPH. O. R. 391.
 (ῥάπτω + ᾠδή, vgl. PIND. N. 2, 2 ῥαπτῶν ἐπέων ἀοῖδοί; ῥάπτω *in* epische taal volgens de regels van de kunst, *sijn* (ev. slim) vervaardigen, *verzinnen* vgl. zoo ὑπαίτω Γ 212? vgl. Glotta 14, 4).
ῥέα, *naast* ouder ῥεῖα, *voor* vocalen *wrsch.* ῥεῖ (ouder ῥῆ, z. ῥεῖ), *adv.* — 1 gemakkelijk, zonder moeite E 304, HES. O. 5 (eenlettergrepig, ῥῆ οὐ 6 ῥεῖα) EMPED. 129, 5 D., — 2 zonder zorg, θεοῖ ῥ. ζώοντες Z 138.
 (z. ῥάδιος, W. ῥᾶ < ῥασι; *adv.* *ῥᾶ, *ion.* *ῥηα > ῥεῖα en jonger > ῥέα).
ῥέγκος, τό, het snurken HIPPOCR.
ῥέγκω, — 1 snurken AESCH. Eum. 53, AR. Nub. 5, *med.* Eq. 115. — 2 v. paarden: snuiven (EUR.) Rhes. 785 LUC.
 (vgl. ῥέγκω, ὄνγκος, *onomatop.*, *verw. is* o.ier. *srennim* [*srenk-nā-mi*] ik snurk. Vgl. *ndl.* *snorken*).
ῥέγ-μα (II ῥέζω), τό, geverfde stof IBYC.
ῥέγος (II ῥέζω), τό, = ῥήγος, ANACR. 138.
ῥέγχος, τό, = ῥέγκος, HIPPOCR.
ῥέγκω, = *att.* ῥέγκω, HEROND. 8, 2, PLUT.

ῥεγγ-ώδης, snurkend HIPPOCR.
ῥέε-θρον, τό, ion. en DICHT. = ῥεῖθρον.
I. ῥέζω, f. ῥέζω, *aor.* ἔρ(ο)εξα, *aor. pass.* ῥεχ-θηναί, — 1 verrichten, volbrengen; *abs.* handelen E 403, K 51, τινά τι B 195, HES., PIND. N. 4, 32, P. 9, 96, AESCH. Sept. 105, SOPH. Ph. 1206, EUR., PL. Leg. 642 c. — 2 *spec.* (vgl. *lat.* *facere dis*) = offeren A 444, I 357, PIND. P. 10, 34, SOPH. Tr. 288.
 (W. *ῥερεῖθ-* z. *ῥεργον*; *ῥερεῖθ* > *ῥεε(ζ)δω*; *ῥερεῖθ* > (*ῥ*)ῥέζω)
II. ῥέζω, kleuren, verven EPICH.
 (< *ῥεγ-ω: o. *ind.* *rājyati* hij kleurt, W. *s-reg-*).
ῥέθος, τό, — 1 lid, *pl.* II 856, X 68. — 2 wang, gezicht SAPHO 33 ALD. (vgl. ALCAE. 150 ῥεθ-ο-μάλιδας, met appelwagen) SOPH. Ant. 529, EUR. Herc. 1205, THEOCR. 29, 16.
 (*msch.*: W. *ῥερε-δh-* parallel met *vert-* in *lat.* *verto* enz. *verw.* met *av.* *urudw-* buik (< *rut/dh-* ο **uerdh-*) vgl. *semas.* *lat.* *vertebra*?).
ῥεῖα, adv. = ῥέα, HOM., HES.
ῥεῖθρον, τό, att. contr. uit ῥέεθρον, *de gew. vorm in* *ion.* en *bij* DICHT., — 1 stroom, golven B 461, ζ 317, PIND. O. 13, 36, BACCH. 3, 20, HDT. 2, 99, TR.: AESCH. Pr. 790, XEN. Cyn. 5, 15. — 2 v. stroomend bloed AESCH. Ag. 210. — 3 bedding Φ 382, HDT. 7, 109, PLUT.
ῥεκ-τήρ, ἦρος, ὁ, de dader HES. O. 191.
ῥεκ-της, ου, ὁ, = *voorg.*, PLUT. Brt. 12.
ῥεμβομαι, pass. zich ronddraaien, rond zwerfen MEN., LXX, PLUT. Fab. 20, Dem. 6.
 (met *nasaalinfia* W. *ῥερεb-* [z. ῥάβδος] buigen: draaien. *Verw. mhd.* *wrempen* grijnzen).
ῥεμβ-ώδης, op goed geluk al rondzwerfend POL., PLUT.
ῥέος, τό, stroom AESCH. Pr. 676.
 (< ῥέφος: ῥέζω).
ῥέπω, f. ψω, vooroverhellen, neigen, v. d. *weegschaal* doorslaan, *overdr.* (gaan) slaan op, εἰς τινά Θ 72, X 212, PIND. O. 8, 23, BACCH. 16, 25, HDT. 7, 139, TR.: AESCH. Pers. 440, AR. Pl. 51, PL. Phaedr. 247 b, ISOCR. 15, 4, DEM. 18, 298; *med.* AESCH. Supp. 405.
 (W. *ῥερεp-* parallel met *ῥερεb-* z. ῥάβδος, ῥεμβομαι en vgl. *lat.* *rēpens*. *Semas.* zich buigen: -draaien > vooroverhellen).
ῥεῦ-μα (ῥέα) τό, — 1 de stroom αἰθέρος EMPED. 100, 24 D.; > rivier HDT. 2, 20; 8, 12, THUC. 2, 102, 27, TR.: AESCH. Pr. 139. — 2 *overdr.* stroom: menigte, φωτῶν AESCH. Pers. 88, SOPH. O. C. 158, EUR., PLUT. — 3 *med.*: een een ziekte verwekkende vloeistof: rheuma(tisme) PLUT., LUC. Philops. 6.
ῥευματ-ίζομαι, pass., aan een in het lichaam zich verspreidende ziektestof lijden (PL.) Locr. 103 a, PLUT.
ῥευματ-ικός, rheumatisch ARISTOT.
ῥευμάτ-ιον, τό, beek PLUT. Th. 27.
ῥεῦ-σις, (ῥέα) ἡ, afstromen, emanatie v. deeltjes EPICUR. 48 Us.
ῥευστι-κός, vloeierend, stroomend PLUT.
ῥευσ-τός, stroomend onbestendig (vgl. *lat.* *fluxus*) EMPED. 121, 3 D., PLUT.
ῥέω, f. ῥέσομαι, *bij* ATT. ῥήσομαι van den *aor.* ἔρρηνη, *pf.* ἔρρηνα, (ῥεῦσας *aor.* AR. Eq. 526??)
 — 1 vloeien, stroomen E 340, X 149; *met dezelfde verschuiving als in* *Ned.*: ῥέε δ' ἄλιματι γαῖα Δ 451; v. e. rivier E 545, *alg.* tot n. t. (1 ×) Joh. 7, 38. — 2 *overdr.* rijkelijk vloeien, (neer) vallen; wegvliegen: αἰδή A 249, AR. Eq.

526 vlg., τρίγες uitvallen K 393, ἐκ χειρῶν βέλεα ῥέον M 159. — **3** (toe)stroomen v. menschen AESCH. Sept. 80. — **4** uiteenvloeien, vervloeien: zich oplossen PL. Phaed. 87 d. — **5** (teg. op een vast punt blijven) > zich veranderen, zich verplaatsen, oi ῥέοντες, zij, die de theorie, dat alles steeds verandert (Heracitus), aanhangen PL. Theaet. 181 a. — **Tr. 6** laten uitstroomen, τι, = overvloeien van (N. T.).

(< σρεφ-ω: o.ind. sraṇati hij vloeit, thrac Σ(τ)ρῦμων, o.n. s(t)raumr = ndl. stroom, lett. stroume rivier, lit. sraṇā menstruatie e. a., o.b. o-stroviū „om-stroomd” = eiland).

(F)PH— vgl. εἶρημα (ει- = ē, < FeFρημα), ἐρρήθην (< ἐ-Feρῆθην), z. ἐρῶ ion. εἰρέθην (< ἐFeρέθην), HDT. 4, 77; 6, 15 *eld*.

ῥήγ-μα, τό, breuk: scheur DEM. 2, 21; 18, 198, ARISTOT., POL.

ῥήγ-μίν, ἴνος, ὄ, — **1** eig. plaats waar de golven breken: branding A 437, μ 214, PIND. N. 5, 13, EUR. Iph. T. 253, ARISTOT. — **2** strand t 150, 169. — **3** overdr. zoom, rand, βίωτο = de dood EMPED. 20, 5 D.

(: ῥήγνυμι; voor suff. vgl. δομίν-).

ῥήγνυμι, f. ῥήξω, aor. p. ἐρράγην, perf. met intr. βετ. ἐρρωγα, dor. TAB. HERACL. ἐρρήγεια met ε-phase, — **1** breken: openbreken > een gat in iets slaan of (bij andere materie), openscheuren [Γ 375], χαλκόν Γ 348, πύλας N 124, HDT. 6, 113, 1, πέπλους AESCH. Pers. 199, σίδηρον SOPH. Ant. 476, EUR., γῆς δάπεδον AR. Pl. 515, ἀσκούς N. T. Luc. 5, 37. — **2** doorbreken, μάλαγα Z 6, HDT. 6, 113, EUR. Heracl. 835; *med.* > zich een weg banen door A 90, M 90. — **3** openbreken (wonden) maken PIND. N. 8, 29. — **4** laten uitbreken, *med.* ἐρίδα Y 55. — **5** overdr. laten los-, openbreken: v. stemgeluid uit HDT. 1, 85; 2, 2, EUR. Supp. 710, AR. Nub. 357; intr. uitroepen N. T. Gal. 4, 27. — **Pass. (refl.): 6** breken v. d. golven A 425; opbreken, opengaan, κῶμα Σ 67, *enz.*, TR.: AESCH. Ag. 505, AR., ῥαγῆναι τι τῆς γῆς PL. Rep. 359 d.

(W. *wreg-* als gerekte phase bij W. *wreg-*, kortste phase *wrg-* in ἐρράγην [*< ἐ-Feρῆγην*]. *Wrsch.* oudtijds *athemat. praes. v. h. type lat. est* hij eet, lit. *edmi* ik eet bij W. *ed-*. *Verw.* zijn *arm. ergic-ucanem* [*< wreg-*] ik breek, scheur, *ndl. wrak*, lit. *reziu* ik splijt).

ῥήγος, τό, — **1** hoes, sloop ζ 38. — **2** kussen, matras, op stoelen en bedden λ 189, σιγαλόεις τ 318.

(gerekte phase bij W. *reg-*, z. II ῥέζω en vgl. σιγαλόεντα ζ 38).

ῥήδιος, en:

ῥηίδιος, z. ῥάδιος.

ῥηίζω, ion. = ῥάζω.

ῥηιστώνη, ἦ, ion. = ῥαστώνη.

ῥηκτης (ῥήσσω), ου, ὄ, aardbeving, die scheuringen veroorzaakt ARISTOT.

ῥηκτι-κός, geschikt om te verbreken HIPPOCR.

ῥηκ-τός, breekbaar: χαλκῶ, kwetsbaar N 323.

ῥῆμα, τό, — **1** woord, uitspraak; spreuk PIND. N. 4, 6, HDT. 7, 162, wet 7, 228, PL. Prot. 341 e, N. T. Mt. 26, 75. — **2** zin (*teg. ἔνομα*) PL. Symp. 193 b, Ap. 17 b, (*teg. μέλος*) Leg. 840 e; ook combinatie van woorden, vaste uitdrukking (waaruit door samensmelting een compositum een ἔνομα kan ontstaan) PL. Crat. 399 a, 421 d. — **3** woord, τῶ ῥήματι οὕτως εἰπεῖν woordelijk PL. Gorg. 450 e; uitdrukking 489 b; gesproken woord N. T. Mt. 27, 14. — **4** onderwerp, aangelegenheid

N. T. Luc. 2, 15. — **5** *spec.* werkwoord PL. Crat. 425 a, 1431 b.

(< Feρῆ-μα, z. (F)PH-).

ῥημάτ-ιον, τό, AR. Ach. 444, 447, LUC. en:

ῥηματ/ισκίον, τό, *dem.* v. ῥῆμα, PL. Theaet. 180 a.

ῥῆ-μων, ονος, ὄ, = ῥήτηρ, volgens PLUT. Symp. 5, 2, oude lezing *Ψ* 886.

ῥην-ικός, van het schaap HIPPOCR.

ῥηξ-ηνωρ-ίη, ἦ, ῥηξ-ἦνωρ zijn ξ 217.

ῥηξ-ἦνωρ, ορος, ὄ, (gelederen van) mannen doorbrekend (f of: mannen beheerschend: *lat. rēx, rēgo enz.?*), v. Achilles N 324, δ 5, HES. Th. 1007.

ῥηξί-ζυγος, de roeibanken of balken brekend TIMOTH. Pers. 10.

ῥῆξίς, ἦ, — **1** het doorbreken ANAXIMANDR. 23 D., EPICUR. 100 Us. PLUT. — **2** breuk, kloof EUR. Ph. 1256, ARISTOT.

ῥησι-μετρέω, zijne woorden afmeten LUC.

ῥῆ-σις (z. (F)PH-), ἦ, — **1** het spreken: rede, gesprek φ 291, PIND. N. 1, 59, HDT. 8, 83, AESCH. Ag. 1322, THUC. 5, 85, 2, AR. Vesp. 580. — **2** woord, gezegde HDT. 4, 127, SOPH. Ach. Syll. 20 D., AR. Nub. 1371 (passage), PLUT. — **3** besluit HDT. 1, 152. — **4** passage, τραγική MEN. Epitr. 585, HEROND. 3, 30.

I. ῥῆσσω (z. ῥάσσω, ἀράσσω), stampen Σ 571, HYMN. Ap. 516.

II. ῥῆσσω, latere vorm voor ῥήγνυμι N. T. Me. 9, 18.

ῥηστῶνη, ion. = ῥαστώνη.

ῥη-τήρ (z. (F)PH), ἦρος, ὄ, spreker I 443.

ῥητινάω, harsachtig zijn HIPPOCR.

ῥητίνη, ἦ, hars NIC., ARISTOT., THEOPHR., POL. (W. *s-rē* parallel met *s-reu-*, z. ῥέω. *Lat. rēsina* uit het Gr.).

ῥητινώω, met hars overtrekken HIPPOCR.

ῥητιν-ώδης, harsachtig HIPPOCR.

ῥητορ-εία, ἦ, — **1** pronkrede ISOCR. 5, 26, ARISTOT., LUC. — **2** kunstvolle, bestudeerde welsprekendheid PL. Polit. 303 e.

ῥητορ-εῖω, — **1** als redenaar optreden PL. Gorg. 502 d, NAUSIPHAN. 2 D., ISOCR. 5, 25. — **2** als leeraar een pronkrede houden ISOCR., LUC.

ῥητορ-ικός, — **1** van den (kunst)redenaar of van de kunstvolle welsprekendheid PL. Gorg. 455 b, *subst.*: rhetor ISOCR. 3, 8, AESCHIN. 1, 71 *adv.*, ARISTOT. — **2** *spec.* ῥ-ή-ῥη, rhetorisch, kunst der welsprekendheid = τὸ ῥ-όν PL. Phaedr. 261 a o 266 c.

ῥη-τός (z. (F)PH-), — **1** gezegd, uitgesproken: besproken HES. O. 4. — **2** nadrukkelijk afgesproken, vastgesteld, μισθός Φ 445, HDT. 1, 77, ἐπὶ ῥητοῖσι, onder bep. voorwaarden 5, 57, THUC. 1, 122, 16, EUR. Hipp. 459, PL. Symp. 213 a, POL.; ῥητῶς, met nadruk N. T. I Tim. 4, 1. — **3** wat uitgesproken m ag worden, wat niet geheim is (*teg. ἄρρητος*) AESCH. Pr. 765, SOPH. O. R. 993, EUR., PL. Leg. 817 d, MEN. Perik 360, DEM. — **4** wat uitgesproken, met woorden duidelijk gemaakt kan worden PL. Theaet. 205 e. — **5** rationaal v. getallen PL. Hipp. mai. 303 b.

ῥῆ-τρᾶ (bij (F)PH-), eig. Feρῆ-τρα, voor suff. vgl. ἄροτρον), ion. ῥῆτρη, ἦ, el. Feῤατρα met ᾱ < gr. e. als *typisch* voor het *Blasch*, — **1** afspraak, overeenkomst, besluit ξ 393, XEN. An. 6, 6, 28, LUC. — **2** uitspraak, (orakel)spreuk PLUT. — **3** wetsbepaling, v. Solons wetten TYRT. 3 a 6 ALD., XEN. Cyr. 1, 6, 33. — **4** woord; *spec.*: als recht of beurt om te spreken DEM. 18, 90, NIC., LUC.

ῥῆ-τωρ (FPH-), ορος, ὄ, — **1** redenaar, spreker EUR. Hec. 124, PL. Ap. 17 b, 18 a, PAP.; advocaat

MEN. Epitr. 19, N. T. Act. 24, 1. — 2 leeraar der welsprekendheid XEN. Mem. 2, 6, 15, ISOCR.; ongunstig DEM. 21, 189.

ρήχος of ῥήχος, ἦ, ion. = ῥάχος, HDT.

ρίγ-άλεος, koud, EMPED. 21, 5 D., ARISTOT.

ρίγ-εδανός, wat doet verstijven: overdr. verschrikkelijk, afschuwelijk T 325.

(als v. ῥίγ ἔδων, vgl. τῷφεδανός: τῷφεδων v. τῷφω. -ἄνος dus < idg. ḡnos).

ρίγέω (: ῥίγος), perf. ἔρριγα intr. (daarbij nieuw part. ἐρριγίων HES. Sc. 228). — 1 huiveren, rillen, ook overdr.: niet v. koude Γ 259, Δ 279, PIND. N. 5, 50, SOPH. O. C. 1607. — 2 stijf overeind staan (= ἠορῆρε) THEOCR. 16, 77 ἐρριγαντι. — 3 trans. huiveren, terugdeinzen voor, τινα of inf. E 351; Γ 353 met μή ψ 216.

ρίγη-λός, huiveringwekkend HES. Sc. 131, NIC.

ρίγιον, neutr. v. e. compar. zonder posit., vgl.

ῥίγος, — 1 kouder ρ 191. — 2 alg. schrikkelijker, erger A 325, v 220, HES. O. 703.

ρίγιστα, adv., superl. bij het voorg., het ergste E 873.

ρίγο-πύρετος, ὁ, koorts gepaard met rillingen HIPPOCR.

ῥίγος, τό, — 1 koude ε 472, PL. Euth. 4 d, XEN. — 2 van koude verstijven PL. Tim. 62 b.

(< srīg- = lat. frīgus; lit. strēgti bevrozen, wijst op -i- als korte phase bij -ēi-).

ῥιγών, bij ATT. inf. ῥιγών, opt. ῥιγών, enz., bevrozen, koude lijden ξ 481, AR. Vesp. 446

eld., PL. Gorg. 517 d, XEN. Mem. 2, 1, 17, PLUT.

ῥιζά, ἦ, — 1 wortel M 134, Φ 243, geneeskrachtig A 846, alg. tot N. T. Mt. 3, 10. — vand.

2 wortel van het oog ι 390, EUR. Herc. 933. — 3 fundament, pijler; overdr. vgl. PIND. P. 9, 8;

voet van een berg AESCH. Pr. 365, POL. — 4 overdr. wortel: oorsprong PIND. O. 2, 50, SOPH.

Ai. 1178, EUR., PL., N. T. 1 Tim. 6, 10. — 5 wortel: vastheid N. T. Mt. 13, 21. — 6 coner. jonge loot

uit den wortel opschietend; overdr. N. T. Rom. 15, 12.

(< ῥαδ-ζῆ, z. ῥάδαμος, ῥάδις).

ῥιζ-ιάς, ου, ὁ, van of uit den wortel gemaakt THEOPHR.

ῥιζ-ιον, τό, worteltje AR. Av. 654, NIC., DIOD.

ῥιζόθεν, met wortel en al NIC. Al. 257, LUC.

ῥιζο-κέφαλος, van planten, waarvan de zaadbol onmiddellijk uit den wortel komt THEOPHR.

ῥιζο-τομ-έω, wortels afsnijden en verzamelen, voor geneeskundig gebruik THEOPHR.

ῥιζο-τόμος, vgl. voorg.; vand. kwakzalver LUC.

ῥιζ-όω, laten wortelen: — 1 overdr. grondvesten, stichten; vast ergens neerzetten v 163, HDT. 1, 60, PL. Leg. 839 a. — pass. 2 wortel schieten XEN.

Oec. 19, 9, THEOPHR. — 3 vast worden, inwortelen ARISTOT. A. II. 14, 3.

ῥιζω-μα, τό, — 1 wat wortel geschoten heeft THEOPHR. — 2 overdr. stam, geslacht AESCH. Sept. 413. — 3 ῥιζώματα πάντων τέσσαρα, de vier elementen EMPED. 6, 1 D., N. T. Eph. 3, 18, Col. 2, 7.

ῥιζωρυχέω, wortels uitgraven om te eten PLUT.

ῥιζωσις, ἦ, wortel schieten PHILOLAUS 13 D.

ῥικνώμαι, samentrekken, rimpelen; zich krommen SOPH. fr. Ichn. 295 N² (vgl. Ichn. 295 D met κατά), ARISTOT.

ῥικ-νός, κr o m, gebogen HYMN. Ap. 317, HIPPOCR., LUC.

(W. yreik- draaien, buigen: mhd. ric hals [vgl. MULLER, Grieksch Woordenboek.

semas. lat. collum; nld. hals: W. q^{hel}-draaien], eng. wry gebogen).

ῥικν/ώδης, krom, gebogen HIPPOCR.

ῥικνω-σις, ἦ, het krommen HIPPOCR.

ῥιμφα, adv., snel, vlug; licht Z 511, μ 182, HES., PIND. I. 2, 3.

(W. (y)reng^h-: ohd. gi-ringo vlug, licht, nld. gering, wringen, lit. reñgtis zich buigen, zich inspannen).

ῥιμφ-άρματος, met snellen wagen PIND. O. 3, 37, ook ἀμιλλαι SOPH. O. C. 1062.

ῥιναυλέω, door den neus snuiven LUC. Lexiph. 19.

ῥινάω (ῥίς), bij den neus hebben: bespotten COM.

ῥιν-εγ/κατα/πηξι-γένεοι, οἱ, die met den neus op den kin stooten, bij ATHEN.

ῥίνη, ἦ, — 1 vijl, rasp XEN. Cyr. 6, 2, 33. — 2 soort haai, waarvan men het vel gebruikte om hout en marmer te polijsten EPICH. 59 K., ARISTOT.

(< ῥι-*nā* of < ῥι-*nā*: o.s. writan openrijten, insnijden: schrijven [eng. to write], nld. rjten. Wrsch. is bov. 2 oorspr. en is ῥίνη dus identisch met ῥινός, z. d.).

ῥινηλατέω, eig. met den neus opsporen, overdr. uitvorschen AESCH. Ag. 1185, SOPH. Ichn. 83 D.

ῥινη-μα, τό, vijsl, afschrapsel EUR., HEROND. 7, 81.

ῥιν-ιον (ῥίς), τό, pl. neusgaten ARISTOT.

ῥινό-βάτος, ὁ, soort visch, tusschen ῥίνη en βάτος ARISTOT.

ῥινο-κόλλητος, uit huden stevig vervaardigd SOPH. Ichn. 366 D.

ῥινόν, τό, = ῥινός 3, huid K 155, schild ε 281.

ῥινο-πύλη, ἦ, achterpoort POL.

ῥινός, ὁ, en ἦ, — 1 huid van een levend lichaam E 308, ε 426 pl., EMPED. 100, 4 D.; van een lijf HES. Sc. 152. — 2 de afgetrokken huid van dieren H 474, α 108, PIND. I. 5, 37, (EUR.) Rhē. 784. — 3 bewerkte (gelooide) huid; spec. het daarvan vervaardigde schild Δ 447, M 263 (vgl. N 405 vlg.), AR. Pax 1274 navolging; als symbool voor de daaronder „verborgen”, de Dooden in het land der Phaeaken ε 281. — Vgl. ῥίνον.

(vgl. τάλαιγιός en HESYCH. γίνος· δέμα [γ = F]; ῥ. eig. -no- part. bij W. ῥι- openscheuren, afscheuren, vgl. s.v. ῥίνη en vgl. δέμα: δέρω).

ῥινό-σίμος, stompneuzig LUC. Bacch. 2.

ῥινο-τόρος, het schild doorborend Φ 392, HES. Th. 934.

ῥιον, τό, — 1 (berg)-top Θ 25, ι 191. — 2 voor-gebergte γ 295.

(W. yer-t-s-in o.ind. vārs-man- n. hoogte, top, lat. verruca wrat, lit. vīrszūs het bovenste, o.b. vrūchū top, vgl. ἄσιρω < *yer-*io*; *yr-*ijo*-*ja* in tochar. A en B rī stad (?), phryg. βολά πόλις [β = F], gr. ῥ.).

ῥιπή (ῥίπτω), ἦ, — 1 het werpen, worp II 589, PIND. N. 1, 68, straal (v. d. zon) EMPED. 56 D., (v. d. bliksem) AESCH. Pr. 1089, — 2 vaart M 462, φ 192. — 3 druk: geweld, aandringen Θ 355, HES., πυρός Φ 12, v. d. wind O 171, PIND. P. 4, 195, SOPH. Ant. 137, AP. RH. — 4 snelle beweging: geklepper, πτερούγων AESCH. Pr. 126, ποδών EUR.

Iph. T. 885; ἐν β-ῆ φθαλμοῦ, in een oogenblik N. T. 1 Cor. 15, 52. — 5 coner. straal v. d. zon SOPH. El. 106.

ῥιπ-ίζω, — 1 eig. het vuur aanwakkeren PLUT. 2 overdr. aanwakkeren, opruien ER. Ran. 360. — 3 praegn. (uit 1) braden AR. Eccl. 842. — 4 waaien met een waaijer, afkoeLEN COM., PLUT. — 5 heen en weer (doen) schommelen N. T. Jac. 1, 6.

ῥίπις (ῥίπη), **ἰδος**, **ἦ**, waaier, ook om het vuur mee aan te waaien AR. Ach. 669, 888, Eccl. 842, com.

ῥίπος (z. ῥίψ), **τό**, biezenmat HDT. 2, 96.

ῥίπτ-άζω, *iterat.* v. ῥίπτω, *iteratiefvorm* ῥίπτασκε, -xov, — 1 heen en weer gooien, de een hier, de ander daarheen werpen Ξ 257, AR. Lys. 27, PLUT. — 2 telkens gooien O 23, § 374, SOPH. Euryp. fr. 5, 68 D. — 3 *intr.* snel heen en weer bewegen, -gaan, ὄφρῦσι HYMN. Merc. 279.

ῥίπτας/μός, **ὀ**, het heen- en weer werpen: onrust, angst HIPPOCR., PLUT. 455 b.

ῥίπτέω, *slechts in pr. en impf.*, = **ῥίπτω**, HDT. 4, 94, SOPH. Ant. 131, EUR., AR. Eccl. 507, XEN. Cyr. 3, 1, 25, POL., N. T. Act. 22, 23.

ῥίπ-τός, *adi. verb.* v. ῥίπτω, **μός**, de dood van hem, die naar beneden geworpen is SOPH. Tr. 357.

ῥίπτω, *in het pr. en impf.* ῥίπτέω, z. d., aor. p. ἔρριφην, *naast* ἔρριφθην, — 1 **werpen**: weg-, neergooien; slingeren A 591, Γ 378, *alg.* tot N. T. Luc. 17, 2. — 2 **wegwerpen** = uit handen geven, laten vallen: ἀσπίδα e. *dgl.* LYS. 19, 9, PL. N. T. Act. 22, 23. — 3 *verzu.* neerleggen, *een zieke* N. T. Mt. 15, 30. — *intr.* 4 **zich werpen** > vallen THEOGN. 176, EUR. Hel. 1325.

(<ῥίπ-*d.w.z.* W. *uer-ēi+p-*, *korte phase* *urī+p-* [*>* wegwerpen, bowlen] *∞* vlechten [z. ῥίψ]; daarnaast met *media v. d. overlengde* W. *uer+b* *in got. wairpan, ndl. werpen*).

ῥίς, **ῥίνος**, **ἦ**, — 1 **neus** *sinds* N 616, *pl.* neusgaten II 349, *alg.*: HERACL. 7 D., HDT. 2, 162, SOPH. Ai. 918, PL. Prot. 329 d, HEROND. 6, 37, LUC. — 2 *τινα τῆς ῥίνος ἄγειν*, „an der Nase herumführen“, bij den neus hebben LUC. D. Deor. 6, 3.

(*wrsch.* W. *ser+ēi-*, *korte phase* *srī-* *andere verlenging* *naast sr-ēu-* [z. ῥέω] bij W. *ser*-vloeien: *o.ind. sisarti* hij vloeit, *vgl.* ὄρη. *Semas.* *vgl.* ῥάθρονες: ῥαθάμυξ = neusgat: druppel).

ῥίσκος, **ὀ**, koffer com.

(W. *urei+k-* [*vgl.* ῥίψ] *in lit.* *riszū* ik bind; ῥ. < *ῥου-σμο-* = *δίσκος: δισκῶν*).

ῥίψ, **ῥίπός**, **ἦ**, jonge tak of teen voor vlechtwerk gebruikt ε 256, HDT. 4, 71, AR. Pax 699, LUC. Hermot. 28.

(W. *uerēi+p-*, z. ῥίπτω; draaien *∞* ineen-draaien, vlechten).

ῥίψ-ασπις, **ἰδος**, **ὀ**, *hij*, die zijn schild wegwerpt *en uit de slag vlucht*: lafaard (*vgl.* ARCHIL. 6 ALD.) AR. Pax 1186, PL. Leg. 944 b, PLUT.

ῥίψ-αύχην, **ενος**, **ὀ**, **ἦ**, den hals hoog opwerpend, *vand.* v. *mensen*: trotsch PIND. fr. 208.

ῥίψις, **ἦ**, — 1 het werpen PL. Leg. 813 d, PLUT. — 2 het neerwerpen PL. Rep. 378 d.

ῥίψο-κίνδυνος, *hij*, die zich in het gevaar stort: overmoedig XEN. Mem. 1, 3, 9, N. T.; -έω, DIO.

ῥίψο-λογ-έω, onbezonnen spreken POL.

ῥίψ-οπλος, de wapens wegwerpend AESCH. Sept. 315.

I. **ῥοά**, **ἦ**, = **ῥοιά**, granaatappel AR. Vesp. 1268, PL. Leg. 845 b.

II. **ῥοά**, *dor.* = **ῥοή**, PIND.

ῥοάς (ῥέω), **ἄδος**, **ἦ**, *een ziekte der wijnstokken* THEOPHR.

ῥοδάνη (z. *volg.*), **ἦ**, de inslag BATR. 183.

ῥοδανός, slank Σ 576 (P z. ῥαδα (of ἰνός.)

(W. *uered-*: *urad-* draaien, buigen, z. *πειρορηδής* en *ῥαδινός*. *Semas.* draaien *∞* buigzaam > slank, *vgl.* *lat. teres*).

ῥόδ-εος, — 1 rooskleurig EUR. Med. 841. — 2 uit rozen bestaande NIC. Al. 155.

ῥόδ-ἴνος, — 1 van rozen gemaakt ANACR. 42, 15. — 2 rooskleurig (ANACR.) 16, 19.

ῥοδο-δάκτυλος, *aeol.* ῥοδο-δ. SAPPHO 98, 8 ALD. „rozenvinger“: met gouden stralen (boven den horizon uit) A 477, β 1, HES., (ANACR.) 53, 20, BACCH. 18, 18.

ῥοδο-δάφνη, **ἦ**, laurierroos, oleander LUC.

ῥοδό-εις, van rozen, vol rozengeur BACCH. 15, 34, Ψ 186, EUR. Iph. A. 1298.

ῥοδό-μᾶλον, **τό**, *dor.*, *eig.* rozenappel, *vand.* volle, roode wang THEOCR. 23, 8.

ῥόδον, **τό**, *aeol.* ῥρόδον SAPPHO 98, 13 ALD., roos HYMN. Cer. 6, SAPPHO, THEOGN. 537, (ANACR.) 53, 2, PIND. I. 3, 36, AR. Eq. 966, (N. T.).

(*ῥρόδον lw. uit het O.*, *vgl.* *iran.* **vṛda-* [*<* *idg.* **vṛdha-* hoog opgroeiende plant] *in arm.* (*lw.*) *vard roos*, *n. p. gul roos.* *Het Semit.* [*babyl*] *murḫmu* < **uurdmu*, *arm.* *wardā roos komt hiermee overeen, zonder dat zeker is, of het Semit. aan een indog. taal ontleende*).

ῥοδό-πηχυσ, met rozenroode armen HES., HYMN. 30, 6, HES. Th. 247, SAPPHO 57 β. *en* 65, 18 ALD.

ῥοδό-πᾶχυς.

ῥοδό-χρως, rooskleurig (ANACR.) 53, 23.

ῥοδό-χρως, **ωτος**, = *voorg.*, THEOCR. 18, 31.

ῥοδων-ιά, **ἦ**, rozestruik DEM. 53, 16.

ῥοή (ῥέω), **ἦ**, *dor.* ῥοά, — 1 stroom, streaming: hevige beweging PL. Theaet. 152 e. — 2 *concr.* het stroomende water: golf B 869, PIND. N. 11, 36, TR.: AESCH. Ag. 1292, AR. Th. 855 *navolging*, PL. Crat. 402 a. — 3 *alg.* water II 229. — 4 *overdr.* β. ἔπέων PIND. I. 6, 19. — 5 > *concr.* ἀμπέλου ρ. = wijn EUR. Ba. 281.

ῥοθ-έω (z. ῥόθος), — 1 *eig.* hoorbaar (voorbij)vloeien: ruischen; *overdr.*: v. *woorden*: door elkaar klinken, aan komen ruischen, λόγοι κακοὶ SOPH. Ant. 259; *τινι*, morren tegen Ant. 290. — 2 *tr.* τινί τι, iemd iets in de ooren laten klinken SOPH. Euryp. fr. 5, 66 D.

ῥοθι-άζω, — 1 *eig.* de riemen laten ruischen, scheren CRATIN., AR. fr. 83. — 2 *vand.* de kaken laten werken: vreten, slobberen AR. Ach. 807.

ῥοθι-άς, **ἄδος**, **ἦ**, *fem.* bij ῥόθιος, ruischend: scherend, κώπη AESCH. Pers. 396.

ῥόθ-ιον, **τό**, z. *volg.*

ῥόθ-ιος, — 1 ruischend, κῦμα ε 412. — Τὸ ῥ-ον: 2 het ruischen AESCH. Pr. 1048, THUC. 4, 10, 8, SOPH. Ph. 688, EUR. Cycl. 17. — 3 ruischend, klatierend applaus AR. Eq. 546. — 3 drift, heftigheid MEN. Perik. 353, LUC.

ῥόθος, **ὀ**, — 1 het ruischen, als geluid van golven en van (*door roeiriemen*) bewogen water. AESCH. Pers. 462 z. *ben.* — 2 *vand.* snelle beweging, vaart HES. O. 220, AESCH. Pers. 462. — 3 *alg.* (eigenaardig) geluid, Περσίδος γλώσσης AESCH. Pers. 406. — 4 pad, gang NIC.

(W. *sred(h)-*, *verlenging* v. W. *ser-* z. ὄρη en ῥαθάμυξ, *vgl.* *m.corn.* *streith* *vriest*: *ohd.* *stredan* borrelen, koken, *o.b.* *strada* rocht).

ῥοιά, **ἦ**, *ion.* ῥοιή, *att.* ῥοά, — 1 granaatappelboom η 115, λ 589. — 2 granaatappel HYMN. Cer. 373, HDT. 4, 143; 7, 41, PL. Leg. 845 b.

(*cypr.* ῥυδία: *deze beide vormen doen denken aan verband met ῥέω, ῥόθην, doch semas. niet duidelijk*).

ῥοιάς (z. ῥοιά), **ἄδος**, **ἦ**, wilde papaver THEOPHR.

ῥοιβδέω, — 1 opslurpen μ 106. — 2 ruischend laten uitzwaaien, τι AESCH. Eum. 404.

(*dor.* *latere* *overgang* van *oi* > *u* *schrijven* *de teksten* in 1 (*niet* in 2) *ῥοιβδ*, *i.p.v.* *het juistere* *ῥυβδέω*, *ook door het niet verw.* *ῥοιβδος*. *Vgl.* μ 104

χάρυβδις: ἀναρροιβδησε, vgl. ῥόβδην HIP-
PON. 39, 1 ALD.: ῥύφω < srobh-: ῥοφέω <
srobh-, W. sere+bh-: lat. sorbeo, v. W. ser-
doen vloeien, z. ὀρυγή).

ῥοιβδημα, τό, gedruiſch SOPH. Ichn. 107 D.
ῥοιβδησις, ἡ, het ruiſchend gefluit EUR. Iph. A.
1086.

ῥοιβδος, ὁ, — 1 suizen, ruiſchen, πτερῶν SOPH.
Ant. 1004. — 2 v. d. donder AR. Nub. 407.
(evenals ῥοῖτος < roig*-io- onomatop.).

ῥοιζέω, iterat. ῥοῖζεσκε HES. Th. 835, — 1 sissen,
fluiten K 502, AP. RH., LYCOPHR. — 2 (voorbij) ruiſ-
ſchen, v. vogels LUC.; Amor. 22; med. LYCOPHR. 1426.

ῥοιζήδον, adv., met gedruiſch, sissend N. T.
2 Petr. 3, 10.

ῥοιζημα, τό, voorbij ruiſchen, snelle beweging AR.
Av. 1182, LUC.

ῥοιζος (z. ῥοιβδος), ὁ, ion. ἡ, — 1 gesnor, ὀιστῶν
Π 361. — 2 gesis, gefluit ι 315. — 3 snelle vaart
PLUT. Marc. 15, LUC.

ῥοιζώδης, τὸ ῥεσ, beweging gepaard met ge-
druisch PLUT. 923 c.

ῥοιή, ἡ, z. ῥοιά.

ῥοικός, met naar binnen staande voeten
ARCHIL. 60, 4 ALD., HIPPOCR., THEOCR. 7, 18;
krom v. e. staf ib. 4, 49.

(W. vrei+k (ver)draaien [vgl. bijv. ῥῆψ]: av.
urvisyeiti hij draait zich, urvaesa-m. [draai]kolk,
m.eng. wrah verkeerd, nll. wreef [f analogisch],
lit. resta hielgewricht v. e. paard, raizsan verlamd),
lit. resta hielgewricht v. e. paard, raizsan verlamd).

ῥομβαία, ἡ, groot, breed zwaard LXX, PLUT.
Aemil. 18 (z. ῥομφ.)

ῥόμβος (ῥέμβω), ὁ, att. ῥύμβος, — 1 tooverrad
THEOCR. 2, 30, LUC. — 2 tamboerijn PIND. fr.
79(?), ARCHYT. 1 D., AP. RH. — 3 snelle beweging
in de rondte PIND. I. 3, 65. — 4 rondzwaaien en
wegwerpen (bowlen) PIND. O. 13, 94, EUR.
Hel. 1362.

ῥομφαία (lw.?) ἡ, z. ῥομβαία, groot breed zwaard,
bij barbaarsche volken in gebruik N. T. Apoc. 2, 16.

ῥόος (ῥέω), ὁ, contr. ῥοός, — 1 stroomend water:
stroom; > rivier Λ 726, Φ 16, HDT. 2, 96, AESCH.
Pers. 746, PL. Crat. 411 d, POL. — 2 het uit-
stroomen: κάπνου PIND. P. 1, 22.

ῥοπαλισμός, ὁ, eig. „knuppeling“: erectie AR.
Lys. 553.

ῥόπ-ἄλον (vgl. ῥόπις), τό, — 1 knots, knuppel
A 559, ι 319, PIND., HDT. 7, 63, SOPH. Tr. 513,
AR. Ran. 47, XEN. — 2 ring aan de deur, om deze
dicht te trekken XEN. Hell. 6, 4, 36.

ῥοπή (ῥέπω), ἡ, — 1 het dalen van de weegschaal
en de dooſlag PLUT. Cam. 28; overdr. ῥ-ἄς
διδόναι τι, neigen tot > neiging, voorkeur
hebben voor POL. 16, 14, 6. — 2 overdr. dooſslag,
beslissing; vand. > critiek oogenblik AESCH. Ch.
61, SOPH. O. R. 961, > Tr. 82, THUC. 5, 103, 6, EUR.,
AR. Vesp. 1235, PL. Rep. 556 e, ARISTOT., DEM. —
3 het ten ondergang neigen: einde SOPH. O. C. 1508.

ῥόπ-τρον (vgl. ῥόπαλον), τό, — 1 knots EUR. Hipp.
1172. — 2 βυρσοπαγές, soort groote tamboerijn
PLUT. — 3 ring aan de huisdeur, om deze dicht te
trekken LYS. 6, 1, EUR. Ion 1612, PLUT.

ῥοός, ὁ, z. ῥόος.

ῥοφέω, ἡ ἴσομαι, opslurpen, inslikken AESCH.
Eum. 264, AR. Vesp. 814, XEN. An. 4, 5, 32, NIC.

(W. s(e)re-bh- [bij W ser- z. ὀρυγή]: vgl. arm.
arbi ik dronk, lat. sorbeo, alb. gerp ik verslind,
m.ier. srub snuit, lit. srebiu ik verslind, o.b.
srubati verslinden).

ῥοχθέω, ruischen, bruisen, v. d. golven der zee
ε 402, μ 60.

(vgl. ῥοχθέω; onomatop.; verw. vormen elders
niet bekend).

ῥο-ώδης, met hevige strooming, θάλασσα THUC. 4,
24, ARISTOT., THEOPHR. vaak overstroomd, PLUT.
ῥύαξ (ῥέω), ἄκος, ὁ, iedere stroom, die opwelt,
spec. de vuur- of lavastroom van vuurspuwende
bergen THUC. 4, 96, 19, PL. Phaed. 111 e, 113 b,
LYCURG. 95; overdr. ARISTOT.

ῥύας (ῥέω), ἄδος, eig. stroomend, — 1 vand. oi
ῥυάδες, visschen, die met den stroom schaars-
gewijze meetrokken, zooals de haring ARISTOT. —
2 van het lichaam: week ARISTOT.

ῥύαχτος (z. ῥύαξ), ὁ, lacon., de warrelende vols-
menigte AR. Lys. 170.

ῥύβδην (z. ῥοιβδέω), adv., — 1 slurpend, vretend
HIPPON. 39, 1 ALD. — 2 bij hoopen, bij zwermen
tegelijk ARISTOT.

ῥύγχ-ιον, τό, dem. v. ῥύγχος AR. Ach. 744.

ῥύγχος, τό, eig. snuit: snavel STESICH. 7 ALD.,
AR. Av. 348, THEOCR. 6, 30.

(ῥέγγω [vgl. THEOCR. 6, 30] lat. ringor [i < e]
grymen).

ῥύδην (ῥέω), adv., overvloedig, in menigte CRATIN.,
PLUT. Sulla 21.

ῥύδον, adv., = voorg., ο 426.

ῥυθμ-ίζω, ἡ ἴσω, att. ἴω, — 1 in een bep. maat
brengen: afmeten SOPH. Ant. 318. — 2 in een bep.
toestand brengen AESCH. Pr. 241. — 3 ordenen,
regelen: leiden PL. Phaedr. 253 b, XEN., LUC.

ῥυθμ-ικός, rhythmisch PL. Polit. 307 a, PLUT.

ῥυθμο-ποιός, in een bep. maat brengend PLUT.

ῥυθμός, ὁ, ion. ῥυσμός, — 1 „ductus“: vorm der
letters HDT. 5, 58. — 2 „lijn“ v. d. melodie: maat,
rhythme (eig. dans-figuur) v.-socr., THUC. 5, 70,
27, AR. Th. 955, Nub. 638, PL. Symp. 187 b, XEN.
An. 5, 4, 14. — praegn. 3 schoone lijn: schoone
evenredigheid of evenwichtigheid in de sculptuur
vorm DEMOCR. 51 D., XEN. Mem. 3, 10, 10. — 4 juiste
maat AESCH. Ch. 797. — 5 aard, karakter (vgl. 1
ο χαρακτήρ: karakter) THEOGN. 964. — 6 alge-
meene toestand ARCHIL. 67a, 7 ALD. — 7 manier EUR.
El. 772. — 8 verhouding, proportie PL. Leg. 728 e.

(ῥέω [naar de verglijdende rijzing of daling
van stroomend bergwater] v. indien: φερόω, een
lijn „trekken“ dat ἐϋθμ. z. 1. Suff. vgl. σά-θμός).

ῥυθμόομαι, zich richten naar τι, DEMOCR. 197 D.

I. ῥύ-μα (φερώω), τό, — 1 het aftrekken: schot, ἐκ
τόξου ῥύματος, op pijlſchots afstand XEN. An. 3,
3, 15. — 2 coner. boogſpees (vgl. ned. „trekker“)
AESCH. Pers. 147. — 3 trektouw POL.

II. ῥύμα (ῥύομαι), τό, bescherming, redding AESCH.
Supp. 84, SOPH. Ai. 159, EUR., LYCOPHR.

ῥυμβέω (vgl. ῥέμβω), in een kring ronddraaien,
vand. slingeren, werpen PL. Crat. 426 e.

ῥύμβος, ὁ, = ῥόμβος, KRITIAS 19, 2 D., EUR.
Perinth. fr. 2, 2 D.

ῥυμβών (ῥέμβω), ονος, ἡ, het omdraaien AP. RH.

ῥύμη, ἡ, — 1 snelle beweging, vaart αἵματος
HIPPOCR.; spec. aanval (vgl. lat. impetus) THUC. 2,
76, 27, (EUR.) Rhos. 64, AR. Pax 86, Eccl. 4, PL.
Soph. 236 d, XEN. — 2 het plotseling omslaan
τύχης PLUT. Caes. 53. — 3 (semas. z. ῥηθμός 1)
straat POL., PAP., N. T. Luc. 14, 21.

(: φερώω, z. I ῥύμα, maar ῥ; dus ῥέω?).

ῥύμ/μα (ῥύπος), τό, — 1 wat afgewasschen wordt:
onreinheid, vuil AR. Lys. 377. — 2 reinigings-
middel: zeep, loog PL. Rep. 430 b, NIC.

ῥυμός (: *ῤερώ*), **ῥ**, — 1 trekboom: dissel E 729, HDT. 4, 69, PLUT. — 2 de getrokken vore ARAT. 927.

ῥυμοτομία, **ῥ**, het verdeelen van een stad in wijken POL.

ῥυμουκ-έω, op sleeptouw nemen POL. 1, 27, 9.

ῥυμφάνω en **ῥυμφέω**, = **ῥοφέω** [z. s.v. *ροῖβδέω*], HIPPOCR.

ῥυνδάκη, **ῥ**, Indische vogel ter grootte van een duif CTESIAS, PLUT. ARTAX. 19.

ῥύ(ῥ)ομαι, — **Vormen**: pr. ook *ῥύομαι* O 257, aor. *εἰρουσάμην* (< *ἔ-ῤεῦσ-σάμην*), ook (*ἔ*)*ρ(ρ)ῥόσάμην* B 859, O 290 (*ῥύσάμην* O 29), perf. *εἰρῦμαι* (*Ἔ-ῤῥῦμαι*), iterat. *ῥύσκεω* Ω 730.

Daarnaast *ἔρῥεσθαι* pr. I 248; zonder themat. vocaal inf. pr. *ἔρῥοσθαι* ε 484; *ἔρῥο* HES. Th. 304; f. *εἰρουόμεθα* Φ 588 (ei metri causa), — **Gebruik**:

1 behoeden, beschermen, *τινα* Υ 194, α 6, HDT. 1, 86, TIPOC, voor iets PIND. I. 7, 53, TR.: SOPH. O. R. 72, MEN. Epit. 125. — 2 redden, *τινα ὄπτεκ κακοῦ* μ 107, HDT. 9, 76, N. T. vaak: Mt. 27, 43. — 3 praegn. bevrijden HDT. 5, 49, AR. Lys. 342. — 4 (uit 1) bedekken, *ἔργα ἀγαθῶ τὰς αἰτίας* THUC. 5, 63, 33. — 5 bewaren Ω 430; = handhaven A 239. — 6 bij zich bewaren: *ἔπος* > opvolgen A 216. — 7 (uit 5) in het oog houden, *τινα*: loeren op π 463; praegn. doorgronden φ 82. — 8 (uit 5) bewaren > tegenhouden E 538, Θ 143. — 9 afweren, *τί τιποC*, iets v. iemd SOPH. O. R. 312.

(W. s-*veru*-, waaruit eenerzijds s(*u*)*erū*- in lat. *servare*, anderzijds *veru* -: *urū*-; *ver*- in got. *warjan* = nld. *weren*. W. *veru*- naast *verā^u* -: o.i.nd. *varā-tar*- beschermer. Vand. pr. [oud *(f)ῥῦμαι], jonger ῥύ(f)-ομαι [met v metrisch en analogisch ἔρῥετο Z 403, vgl. O 257]).

ῥύπα, **τά**, pl. bij ῥύπος, vuil ζ 93.

ῥύπ-αίνω, — 1 pass. vuil worden of zijn XEN. Lac. 11, 3, PLUT. — 2 overdr. onteeren ARISTOT. — 3 overdr. bezoedelen N. T. Apoc. 22, 11.

ῥυπαπαί, z. **ῥυπαπαί**.

ῥυπαρ-εύομαι, onrein zijn N. T. Apoc. 22, 11.

ῥυπαρ-ία, **ῥ**, — 1 vuil PLUT. — 2 overdr. vuile gierigheid PLUT. — 3 overdr. gemeenschap, slechtheid KRITIAS 56 D., N. T. Jac. 1, 21.

ῥύπᾶ-ρός, — 1 smerig, vuil; spec. gemengd v. brood of geld PAP., PLUT. — 2 grof, ἄρτος POL. — 3 overdr. bezoedeld N. T. Apoc. 22, 11.

ῥύπα (z. ῥύπος, ῥ), smerig zijn ζ 87, τ 72, AR. Av. 1282, LUC. Nocyom. 4.

ῥύπ-ο-εις, andere lezing ζ 87 *eld.*: vuil.

ῥύπος (z. volg.), **τό**, = **ῥός**, wei HIPPOCR.

ῥύπος, ῥ, — 1 vuil, onreinheid PL. Parm. 130 c, POL., (N. T.) als sap, PLUT., LUC. — 2 lak, zegel AR. Lys. 1199. — 3 overdr. verplekking N. T. 1 Petr. 3, 21.

(W. *sru*+*p*-, versterking van *sru*- in *ῥέω* = oorspr. ergens uitvloeien van vuil en afscheidingen).

ῥύπομαι, vuil worden ζ 59, N. T. Apoc. 22, 11.

ῥυπαπαί, — 1 uitroep v. d. Atheensche matrozen: hoezeel AR. Ran. 1073, Eq. 602. — 2 vand. τὸ ῥ., het scheepsvolk, „Hoera-jantjes” AR. Vesp. 909.

ῥυπτι-κόC, het vuil wegnemend: reinigend PL. Tim. 65 d.

ῥύπτω (ῥύπος), — 1 reinigen, schoon maken (PL.) Locr. 100 e. — 2 pass. refl., zich wasschen AR. Ach. 17 vgl. 19.)

ῥύσι-άζω, — 1 wegtrekken AESCH. Supp. 425, EUR. Ion. 523. — 2 als pand wegvoeren PLUT.

ῥύσι-βωμός, de altaren beschermend AESCH. Eum. 920.

ῥύσι-διφρος, den wagen reddend, χεῖρ, goed sturend PIND. I. 2, 21.

ῥύσιον (*ῤεσίον*), **τό**, — 1 roof, buit, meestal als schadeloosstelling, als *représaille* Λ 674, AESCH. Ag. 535. — 2 gijzelaar, onderpand AESCH. Supp. 412, 728, SOPH. O. C. 858. — 3 losgeld SOPH. Ph. 959. — 4 weerwraak POL.

ῥύσιος (ῥύομαι), reddend AESCH. Supp. 150; τὰ ῥ-ά, redding (of identisch m. ῥύσιον, z. d. vgl. Supp. 728) AESCH. Supp. 314.

ῥύσι-πολιC, **ῥ**, redster, bevrijdster der stad AESCH. Sept. 128.

ῥύσι-πτολιC, = *voorg.*, Z 365.

ῥύσιC (ῥέω), **ῥ**, — 1 het uitstroomen v. water, ook v. vuur HIPPOCR., PL. Leg. 944 b, ARISTOT., v. lucht EPICUR. 104 Us., THEOPHR. — 2 uitloopen v. olieven THEOPHR. — 3 bloedvloeïng N. T. Mc. 5, 25.

ῥύσμοC, **ῥ**, ion. = **ῥυθμός**, ARCHIL. 67 a, 7 ALD., DEMOCR. 5ⁱ D.

ῥύσός, gegroefd, gerimpeld I 503, EUR. Supp. 50, AR. Pl. 266, PL. Rep. 452 b.

(W. *veru* -: *ver* [+ *ax*]u-, korte phase *urū* -: *urū*-, z. *ῤερώ*, ergens [lijnen] intrekken; ῥ. < *ῤεῦ*-*soC* met het suff. -*soC*, dat abnormaliteiten aangeeft: *καυμός*, *λοξός*, *ῥαυμός*, z. *ῥύτιC*. Vgl. lat. *rūgas* (in)ducere).

ῥύσότηC, **ῥ**, **ῥ** (ook *ῥύσότηC*) gerimpeldheid PLUT. Galba 13.

ῥύστ-άζω, — 1 heen en weer trekken, -sleuren Ω 755. — 2 > mishandelen π 109, υ 319.

ῥύστακ-τύC, **ύC**, ῥ, mishandeling σ 224.

ῥύC-της, **ου, ῥ**, redder, bevrijder LUC.

ῥύC-αγωγέυC, **ῥ**, halster om een paard mee te leiden XEN. Eq. 7, 1.

I. **ῥύ-τήρ** (*ῤερώ*), **ῥ**, **ῥ**, — 1 hij die trekt, βιοῦ καὶ ὀστέων > (hoog)schutter φ 173. — 2 „trekker”: teugel Π 475, SOPH. O. C. 900, PLUT. — 3 riem PLUT. — 4 geesel SOPH. Ai. 241, DEM. 19, 197, AESCHIN. 2, 157, PLUT.

II. **ῥύ-τήρ** (ῥύομαι), **ῥ**, **ῥ**, beschermer φ 187, AESCH. Sept. 318 (and. ῥύτωρ).

ῥύτιδ-όω, pass. rimpelig worden ARISTOT.

ῥύτιC (z. ῥύσός), **ῥ**, **ῥ**, rimpel, vouw AR. Pl. 1051, PL. Symp. 190 e, PLUT., N. T. Eph. 5, 27.

ῥύ-τόC (*ῤερώ*), — 1 getrokken, aangesleept ζ 267, ξ 10. — 2 τὰ ῥυτά, *dicht*. = ῥύτήρ, teugel HES. Sc. 308.

ῥύ-τόC (ῥέω), — 1 stroomend, vloeiend AESCH. Ag. 1408, SOPH. Ai. 884, EUR., (PL.) Locr. 99 c, ARISTOT. — 2 τὸ ῥυτόν, een drinkbeker, die van boven breed is en van onderen spits toeloopt; uit het nauwe onderende liet men den wijn in den mond loopen DEM. 21, 158, COM., DIOD.

ῥύ-τωρ (*ῤερώ*), **ορος, ῥ**, trekker: spanner, χρυσέων τόξων = Apollo, AR. Th. 108.

ῥυφάνω, ion. **ῥοφάνω** = **ῥοφέω**, HIPPOCR.

ῥύφη-μα, τό, ion. = **ῥόφημα**, HIPPOCR.

ῥύψιC (ῥύπτω), **ῥ**, reiniging PL. Tim. 65 e.

ῥύσώδης, overvloedig PL. Tim. 86 c.

ῥῶ, τό, indecl., de letter φ, AR. Th. 781.

ῥωγ-αλέοC (ῥήγνυμι), — 1 verscheurd ξ 343. — 2 stuk gehouden B 417.

ῥωγᾶC (ῥήγνυμι), **ᾶδοC**, **ῥ**, πέτρα, afgebroken stuk rots (lat. *rupes*: *rumpo*) THEOCR. 24, 93, NIC.

ῥωγ-μή (ῥήγνυμι), **ῥ**, spleet, kloof ARISTOT., PLUT.

ῥωγμο-ειδήC, spleetachtig HIPPOCR.

ῥωδιόC, **ῥ**, = **ἔρωδιόC**, HIPPON. 21, 2 ALD.

ῥῶθων (z. ῥαθμίγξ), **ωνοC**, **ῥ**, neusgat NIC., D. H.

ῥωμαῖοσι, *adv.*, op Romeinsche wijze, in het Latijn PLUT., N. T. Joh. 19, 20.
ῥωμ-αλέος, sterk van lichaam; *alg.* sterk, machtig HDT. 3, 22, (PL.) Ax. 365 a; *overdr.* ἐν τῷ λέγειν PLUT.
ῥώ-μη (ῥώνυμι), *ή*, — 1 kracht, sterkte XENOPHAN. 2, 11 D., HDT. 1, 31, AESCH. Pers. 913, LYS. 24, 16, SOPH. O. R. 123, EUR., DEM. — 2 geestkracht PL. Prot. 311 b. — 3 macht, λόγου PL. Phaedr. 267 a. — 4 legermacht XEN. An. 3, 3, 14, ISOCR. 4, 125.
ῥώνυμι, *f.* ῥώσω, *perf. p.* ἔρρωμαι, *aor.* ἔρρωσθην (*vgl. bijv.* (PL.) LOCR. 103 e: ῥ. τὰν ὀρμάν), — 1 versterken (PL.) Tim. LOCR. 103 e (-ύω) PLUT. Pericl. 19. — *Pass.*: 2 sterk, gezond worden, = vaak *perf.* sterk zijn; *praegn.* zich inspannen HDT. 6, 111 sterk bezet zijn THUC. 2, 8, 16; 30, LYS. 13, 31, EUR. Heracl. 636, PL. Phaedr. 238 c, XEN. Hell. 6, 3, 17. — 3 *spec.*: *perf. impf.* ἔρρωσο, wees sterk > vaarwel, ἔρρωσθαί σε εὐχομαι; PL. Phaedr. 61 b, DEM. 19, 248, MEN. Georg. 84, N. T. vaak: Act. 15, 29. *Vand. p.p.p.* ἔρρωμένος, sterk *z. d.*: *alg. tot* MEN. Perik. 62.

(< ῥωσ-νύμι, W. *erō-s-*, *z. I* ἔρωέω).
ῥώξ (ῥήγνυμι), **ῥωγός**, **ὀ** of *ή*, spleet *χ* 143.
ῥώομαι, — 1 zich snel bewegen II 166, κνήμαι Σ 411. — 2 zich onstuimig bewegen: fladderen, zwieren, χαίται Ψ 367; dansen Ω 616, HYMN. Ven. 261.
 (< *srōy-*, *gerekte o-phase bij srey-* in ῥέω, *z. d.*).
ῥωπ-ήιον, **τό**, kreupelhout N 199, ξ 473.
ῥωπ-ικός, sprokkelaar, *overdr.* beuzelaar POL., PLUT.
ῥωπο-γραφία, *ή*, landschapshildering: ordinaire beschildering CIC.
ῥωπο-περπερήθρας, **ου**, **ὀ**, iemd, die alles door elkaar gooit, babbelkous PLUT. Demosth. 9.
ῥώπος, **ὀ**, prullen DEM. 34, 9.
 (*z. ῥώψ?* *vgl. semasiol.* ῥάριον prulletje PAP.).
ῥωσκομένως, *adv. part. pr. v. h. ongebr.* ῥώσκομαι, sterk, krachtig HIPPOCR.
ῥωχμός, **ὀ**, scheur, spleet Ψ 420, BION 2, PLUT. Crass. 4.
 (< ῥωκσ-μο-: ῥήγνυμι. *χ* < *κσ-* *vgl. λύχνος*).
ῥώψ, **ῥωπόος**, *ή*, (losse) takken *κ* 166, ξ 49, THEOPHR.
 (< *yrōp-*, *gerekte o-phase bij ῥαπίς*, *z. d.*).

Σ.

Σ, σ, ς, σίγμα, τό, *indecl.*, 18^e letter; als cijfer σ' = 200.
 (*uit. sem.*: *šin*; de Doriers noemen haar σάν HDT. 4, 139).
σ' I. = σ(έ) *sinds* α 301; **II.** = σοί A 170; **III.** = σά *ntr. pl.* Σ 490.
σά, *att. contr. uit* σάα, van σάος = σῶς, AR., PL. Critias 111 c.
σά μάν, *dor.*, welnu, wat zou dat? AR. Ach. 757, 784. (*σά* < *σα*, *n. pl. bij us*, = *lat. quia*, *vgl. *ἄ-σα* > *att. ἄσσα* alwat).
σαβάκος (*z. σαβάκτηρ*), **ὀ**, hij die een „gebrek”, een kwaal heeft HIPPOCR.
σαβάκ-της, **ὀ**, een daemon die den pottebakker kwelt en zijn waar „breekt” naast σὺν-τριβος genoemd, HOM. Epigr. 14, 9.
 (*onz.*; *msch.* Thracische naam voor een v. d. daemonen in het gevolg v. Dionysus. *Vgl. dan Sabazius*, HESYCH *σαβάζειν* ἐνάξειν, βακχεύειν *σαβάζας* δια-σεδάσας, δια-σαλεύσας. Het zou dan = *δια-* > *ζα-*, in Phryg. wisselend met *σα-* + W. *bhēg-* in *o.ind.* *bhanākti* hij breekt, *arm* bekantem ik breek, *o.ier.* *bongaim* ik breek kunnen zijn; of *σα-* hetzelfde element als in *σά-τροος?*).
σαββατισμός, **ὀ**, het vieren van den sabbat PLUT. 166 a, N. T. Hebr. 4, 9.
σαββάτον (*hebr.*), **τό**, — 1 sabbat, rustdag N. T. Mc. 6, 2. — 2 de week, van 7 dagen N. T. Mc. 16, 9.
σαβοῖ, verbonden met εδοῖ, uitroep der Bacchanten DEM. 18, 260.
σαβός, **ὀ**, een aan Sabazius of Bacchus gewijde PLUT. 671 e.
σάβρις (*Scythisch*), *ή*, tweesnijdende strijdbijl HDT. 1, 215; 4, 5.
σαγή (σάττω), *ή*, — 1 bepakking: wapenrusting AESCH. Ch. 560, EUR. Herc. 188. — 2 kleeding AESCH. Ch. 675.
σαγήν-εία, *ή*, vischvangst met de σαγήνη, PLUT.
σαγήνεύς, **ὀ**, zeegvisscher PLUT. Pomp. 73.
σαγήν-εύω, — 1 met de σαγήνη visschen vangen

(ook -leeg visschen) HDT. 6, 31, (3, 149), PL. Leg. 698 d. — 2 wild met netten vangen LUC. Tim. 25.
σαγήνη, *ή*, groot vischnet, zeeg PLUT., LUC., N. T. Mt. 13, 47.
 (*msch.*, *evenals γαλήνη, σελήνη*, < **σαγασ-νᾶ*: *σάττω*, volstoppen, beladen).
σάγ-μα (σάττω), **τό**, — 1 bepakking, pakzadel PLUT. Pomp. 41. — 2 bekleding: mantel AR. Vesp. 1142. — 3 omhulsel, foedraal AR. Ach. 574.
σάγος, **ὀ**, grove mantel, uniformjas v. soldaten POL. (*lat. lw.* < *sāgum*, dat zelf keltisch is).
σαθήριον (?), **τό**, bever ARISTOT.
σαθη, *ή*, mannelijk lid ARCHIL. 102 ALD., AR. Lys. 1119.
 (*wrsch.*: *σάττρος* en *σαίνω*, *z. d.*).
σαθρός, — 1 lek, stukgeslagen, kapot PL. Gorg. 493 e *naast* τετραμένα, Theaet. 179 d εἶτε ὄγιές, εἶτε σ-ὸν φθέγγεται, DEM. 2, 21; 18, 227. — 2 *overdr.* breekbaar, vergankelijk, zwak, κῦδος PIND. N. 8, 34, PL. euth. 5 c, EUR. Ba. 487. — 3 *overdr.* τι σ-ὸν een breuk, scheuring v. partijen: *σχίσματα* HDT. 6, 109.
 (wat doorlaat, lek is, *wrsch.*: *σήθω* door laten loopen, zeven. *Vgl. σαπ-ρός*: *σήπω*, *μακρός*: *μήκος*. *Semas.* *vgl. lat. fūtilis*: *fundo* > zwak, onbetekenend).
σαθῶν (σάθη), **ωνος**, **ὀ**, jongen COM.
σαίνω, — 1 kwispelen, kwispelstaarten *κ* 217, ρ 302, HES. Th. 771, τινι AESCH. Ag. 725, AR. Eq. 1031. — 2 *vand.* liefkoozen, vleien, τινα PIND. P. 1, 52; 2, 82, AESCH. Ag. 798, POL., LUC. — 3 *v. gehuid*, *v. gezicht*: streelen BACCH. 1, 78; 165, SOPH. Ant. 1214, O. C. 320, *pass.* AESCH. Ch. 194. — 4 afsmeeken, afweren, μόρον AESCH. Sept. 383. — 5 *pass.* verbijsterd worden of toegeven? N. T. 1 Thess. 3, 3.
 (*wrsch.* < *τυν-ῖδ* of *τυαν-ῖδ*: W. *t(e)u+ā* = *φαν-ῖω*: W. *bhē-*. *Bet.* zwellen: groot, machtig, uitgelaten zijn: *lit. tvinī* zwellen, *lett. twana* rookpluim. *Voor* W. *tey+ā-*, *z. τώλη* en *vgl. lat.*

tumeo. Semas. vgl. ook σάθη. Indien echter voor η gr su- niet* werd maar σ-, is ook verband mogelijk met idg. syen-t-g- (:g)- z. o. ind. svájatē hij wikkelt in, omarmt, m. ier. seng slank, nld. zwenken, zuengelen, vgl. d. Schwanz schwingen).

I. σαίρω, aor. ἔσηρα, pf. σέσηρα, bijz. in het part. σεσηρώς, fem. σεσαρωῖα HES. Sc. 268, — 1 ga p e n, opengespult zijn van wonden, v. d. mond HIPPOCR. — 2 de mond open doen: zijn tanden laten zien, gr ijzen v. haat of leedvermaak of leed HES. AR. Vesp. 901, Pax 620, THEOCR. 7, 19.

(< συρ-ῖδ; W. syer-, gerekte phase syēr- [z. ook σήραγξ spleet, ravijn], vgl. av. xvara- wonde, nld. zweer; msch. identisch W. syer- den mond openen, spreken in: (lat. sermo?), osc. sverruneī dat. spreker, eng. an(d)-zwer, nld. zweren).

II. σαίρω, f. σαρώ enz., vegen SOPH. Ant. 409, EUR. Ion 115, PLUT., LUC.

(< συρ-ῖδ naast σῶρω < συρ-ῖω < sūr-ῖδ of συρ-ῖδ als een iets sterkere vocaalphase. Vgl. met bh-verlening oëros en συρφετός samenveegsel, got-. afsvaiban uitvegen).

σάκ-ανδρος, ὁ, pudenda muliebria AR. Lys. 824.

σάκριδος, ῶτος, ὁ, lat. sacerdos LUC. Alex. 43.

σακέσ-πᾶλος, het schild zwaaiend E 126.

σακεσ-φῶρος, het schild dragend BACCH. 12, 104, SOPH., EUR.

σάκ-ιον, τό, z. σάκκιον.

σάκίς, ἡ, slavijn EPICH. 83 A.

(: σηκός; semas. vgl. δοῦλος: huis msch.: zelf-weer: d. Zaun, nld. tuin).

σακκ-έω, doorzijken, zeven HDT. 4, 23.

σακκ-ιον, τό, kleine zak XEN. An. 4, 5, 36, DIOD.

σάκκος, ὁ, — 1 zak AR. Ach. 745, Lys. 1211, σάκος Ach. 822, Eccl. 502 v. e. baard; als maat PAP. — 2 grof, wijd kleet, vooral als rouwkleeding bij de Joden: „in zak en asch“ n. t. Mt. 11, 21.

(sem. lw. < hebr. saq < babyl. šaqqu; gr. > lat. saccus > nld. zak).

σακκο-φῶρος, hij, die een kleet van grove stof draagt PLUT. 239 c.

σάκος, τό, schild Δ 282, H 219, AESCH. Sept. 43, SOPH. Ai. 576, EUR.

(< τῆκος vgl. φερε-σακῆς HES. Sc. 13: = o. ind. tvācas n. huid).

σάκος, ὁ, z. σάκκος.

σάκ-τας, ου, ὁ, — 1 ransel buidel AR. Pl. 681. — 2 bij de Thebanen: arts COM.

(z. σάκκος; staat volksetym. naast σάττω).

I. σακ-τός, volgestopt, gevuld, subst. soort gefarceerde koek COM.

II. σακ-τός (vgl. σακκίω), sc. οἶνος, gezeefde wijn COM.

σάκ-τωρ, ορος, ὁ, hij die vult, bevolkt AESCH. Pers. 924.

σακχ-υφάντης, ου, ὁ, hij, die haren zakken of zeefdoeken weeft DEM. 48, 12.

σάλα, ἡ, onrust, zorg AESCH.

σαλάβη, ἡ, z. σαλάμη.

σαλαγέω, eig. heen en weer schudden, spec. βινέω, LUC. Alex. 50.

(vgl. σάλος en formaties als παταγέω).

σαλλᾶκων (σάλος), ὠνος, ὁ, opsnijder, snob; plomp ARISTOT.

σαλακων-ία, ἡ, pocherij ARISTOT.

σαλαμάνδρα, ἡ, salamander, vergiftige hagedis zonder schubben ARISTOT.

σαλάμη, ἡ, ook σαλάβη, opening, rookgat SOPH.

(msch. sal-āmeh, W. syel- rookerig branden: σέλας z. d.; sal-: σέλας = γαλήνη: γέλασ-. Voor-αμβοῖα z. διθηραμβος).

σάλαξ, κος, ὁ, zeef ARISTOT.

(: σάλος als „schudder“).

σαλάσσω = σαλεύω, IBC. 6, 12 ALD., NIC. Al. 457.

σᾶλ-έω, — 1 heen en weer schudden n. t. Luc. 6, 48; pass. χθών AESCH. Pr. 1081, tot n. t. Mt. 11, 7. — Intr.: 2 bij onrustige zee voor anker liggen, liggen te stampen, op een neer deinen ANAXAGOR. A 42 D. XEN. Oec. 18, 7, THEOPHR., PLUT. — 3 overdr. geteisterd worden SOPH. O. R. 23, EUR., PL. Leg. 923 b. — 4 spec. (vgl. σαλάκων) trotsch rondlaveeren XEN. Cyr. 2, 4, 6(?)

σάλος, τό = σάλος, ALCM.

σάλος, ὁ, — 1 onrustige, heftige deining v. d. zee SOPH. Ph. 271, DEMOCR. 148 D., EUR. Hec. 28, AR. Th. 872; branding n. t. Luc. 21, 25. — 2 overdr. storm, nood SOPH. O. R. 24, Ant. 163. — 3 de onrustige beweging v. e. schip, dat op de ankers ligt te stampen POL., DIOD.

(daar idg. sū- > gr. s wordt, is de voor de hand liggende verbinding met W. s-yeł- zwellen, niet mogelijk, tenzij men aanneemt, dat de phase sūllo- de σ- behield, hetgeen ook elders aan-nemelijk blijkt z. s. v. σαίνω, σέλας eld.).

σάλη(?), ἡ of -ης, ου, ὁ, een zeevisch EPICH. 63 K., ARISTOT., COM.

σαλπιγγο-λογχ-υπηνάδαι, ὦν, οἱ, trompet- en lansknivelbaarden AR. Ran. 966.

σάλπιγξ, ἡγος, ἡ, — 1 (rechte) krijgstrompet Σ 219, BACCH. 17, 4, THUC. 6, 32, 9, TR.: SOPH. Ai. 291, PL., XEN. An. 4, 2, 7, n. t. 1 Cor. 14, 8. — 2 het met de trompet gegeven teeken ARISTOT.

(msch. met p- verlenge W. syel- z. σάλος zwellen, vgl. lit. szvilpiù ik fluit; -γξ, vgl. φέρμιγξ e. dgl.).

σάλπιγξ (z. σάλπιγξ), f. ἱ(γ)ξω, — 1 trompetten, met de trompet een signaal geven XEN. An. 7, 3, 32, schijnbaar impers. 1, 2, 17, n. t. 1 Cor. 15, 52.

— 2 trompetten, weergalmen Φ 388. — 3 schetteren, kraaien v. d. haan LUC. Oeyp. 114.

σαλπι(γ)κ-τής, οὔ, ὁ, trompetter THUC. 6, 69, 1, XEN. An. 4, 3, 29, POL.

σαλπικ/τής, οὔ, ὁ, = voorg., POL., n. t. Apoc. 18, 22.

σᾶμα, τό, σᾶμαίνω, dor. = σῆμα, enz.

σάμαινᾶ, ἡ, een Samisch schip met dikken buik PLUT. Pericl. 26.

σαμβαλίσκων, τό, kleine sandaal HIPPOCR. 24 ALD.

σάμβαλον, τό, aeol., = σάνδαλον, SAPPHO 124, 2^a ALD.

σαμβύκη, ἡ, — 1 driehoekig muziekinstrument met vier snaren, dat zeer hooge tonen had: sambuca ARISTOT.

— 2 een belegeringswerktuig van dezen vorm POL. (lw. uit Azië).

σαμβυκίς/τριᾶ, ἡ, een vrouw, die op de σαμβύκη speelt PLUT.

σαμ-φῶρος, ου, ὁ, een edel paard dat met een σάν gebrandmerkt was AR. Nub. 123, 1298, Eq. 603.

σάν, τό, indecl., dor., = σίγμα, HDT. 1, 139.

σανδάλ-ιον, τό, dem. v. σάνδαλον, HDT. 2, 91, LUC., n. t. Mc. 6, 9.

σανδαλ-ίσκος, ὁ, dem. v. σάνδαλον, AR. Ran. 404.

σάνδαλον, τό, aeol. σάμβᾶλον, sandaal, houten zool met riemen bevestigd HYMN. Merc. 79.

(lw. uit Azië).

σανδαράκη, of -χη, ἡ, — 1 arsenikaal metaal, sandrak, ook voor blanketsel gebruikt HIPPOCR., ARISTOT., THEOPHR. — 2 soort bijenbrood, mis-

schien = ἐριθᾶκη ARISTOT.

(*lw. uit Azië, msch. vgl. o.ind. candra-rāga-* met den glans v. d. maan).

σανδαράκινος, rood als sandrak HDT. 1, 98.

σανθιδιον, τό, — 1 bordje AR. Pax 102. — 2 tábél, lijst LYS. 16, 6, AESCHIN. 3, 201.

σανθιδωμα, τό, laag planken: dek POL.

σανθις, ιδος, ή, — 1 balk, dikke plank: plankenverhooging φ 51. — 2 scheepsdek EUR. Hel. 1556. — 3 deurvleugel, deur I 583, Σ 275, EUR. Or. 1221. — 4 pl. houten omheining, entrée v. h. gerechtshof AR. Vesp. 348. — 5 (*vgl. lat. tabula*), houten bordje of bord voor opteekeningen en bekendmakingen bestemd ANDOC. 1, 83, LYS. 26, 10, AR. Vesp. 843, ISOCR. 15, 237. — 6 plank of balk, waaraan misdadigers werden vastgebonden HDT. 7, 33; 9, 120, AR. Th. 931. — 7 voetenbankje HEROND. 7, 4.

(: *σαν-ζω* [σαινω] = *φάλ-αγξ* [*vgl. σήε-αγξ*] balk, plank: W. *bhel-* zwellen, dik zijn).

σανθισκη, ή, schilderij HEROND. 4, 62.

σάος, z. σῶς; *comp.* σαώτερος A 32 en XEN. Cyr. 6, 3, 4.

σαοφροσύνη, ή, *ouder* = σωφροσύνη, ψ 13, 30.

σαόφρων, = σώφρων, Φ 462, δ 153, BACCH. 12, 186.

σάωω, *regelm. bij HOM. σαώσω enz., contr. σαοῖ* THEOGN. 868, TYRT. 8, 13 ALD.; *daarnaast enkele „aeol.” vormen v. *σάωμι: imp. 2 sing. σάω v 230, ρ 595, impf. 3 sing. σάω II 363, Φ 238, impf. σάως(ρ)* ALCAE. 27. *Met contr. [aech z. s.v. σῶς] σάωω > σῶω*, *vgl. ι 430, Θ 363; de vormen als van σῶω [I 393, 424, 681] zijn vermoedelijk het gevolg v. assimilatie σάωω > σοῶω en daarop volgende hyphaeresis > σῶω*; — behouden, redden, beschermen A 83, K 44, v. dingen I 78, P 144, PIND. P. 4, 161, TYRT. 8, 13. ALD.

(z. *σάος, σῶς en σῶζω*).

σᾶπέρδης(?), ου, δ, naam v. e. gemeenen zoutvisch COM., LUC., z. PERSIUS 5, 134.

σᾶπερδῖς (z. *voorg.*), ή, *een zeevisch* ARISTOT.

σαπρ-ίζομαι, gaan stinken HIPPOCR.

σᾶπ-ρός, — 1 verrot: stinkend, vuil AR. Pl. 813, DEM. 20, 70, n. t. Mt. 13, 48. — 2 vermolmd, bouwvallig n. t. Mt. 7, 17. — 3 *overdr.* stuitend, λόγος n. t. Eph. 4, 19.

(*σῆπω vgl. σᾶθ-ρός*).

σαπρότης, ή, rotheid PL. Rep. 609 e.

σάπφειρος (*sem. lw.*), δ, saffier, edelsteen n. t. Apoc. 21, 29.

σαράπο(υ)s, met sleepvoeten, v. *Pittacus* ALCAE. 38.

σαργάνη, ή, — 1 band, strop AESCH. Supp. 788, COM. — 2 mandje LUC., n. t. 2 Cor. 11, 33; -ιον, τό, PAP.

(W. *tver+g-*, z. *lit. tveru* ik omhein).

σαργίνος, δ, = **σαρδίνος**, EPICH. 51, 1, ARISTOT.

σάργος, δ, *een zeevisch: sargus* COM., ARISTOT.

σαρδάνιος, γέλως, grijzend, grijs v 302, SOPH., PL. Rep. 337 a, POL., LUC. Asin. 24.

(*wrsch. afl. v *σάρδων: Ι σάρω zoals τῦφεδανός ᾧ τῦφεδών, μελεδαινώ ᾧ μελεδών*).

σαρδίνη, ή, ook **σαρδίνος**, δ, sardine ARISTOT.

σάρδιον, τό, of σ-τος (λιθος), een edelsteen: cornalijn voor zegelringen gebruikt PL. Phaed. 110 d, THEOPHR., n. t. Apoc. 4, 3.

(*lw. uit Kl-Azië; „Sardes”?*).

σαρδόνυξ, υχος, δ, een edelsteen: sardonyx, n. t. Apoc. 21, 20.

σαρδών, όνος, ή, de bovenste rand van het staande jachtnet XEN. Cyr. 6, 9.

(z. *Ι σάρω en s.v. σαρδάνιος*).

σάρητον, τό, = **σάραπις** = βαρβαρικὸς χιτών, SOPH.

σάρι, τό, pl. *σάρια*, Aegyptische waterplant THEOPHR.

σάρισα, of -ισσα, ή, de Macedonische lans MEN. Perik. 206, POL., PLUT., LUC.

σαρκ-άζω, — 1 ontvleezzen, het vleesch ergens afscheuren, *zoals honden doen* AR. Pax 482. — 2 met toegeknepen lippen het gras aftrekken, *zoals paarden doen* HIPPOCR.

(*wrsch.: σάρξ vgl. lat. pōpulari* ontvolken, *doch ook σα(σ)-κ-άζωω met dissimilatie is mogelijk, gevormd als χασάωξ; dan: Ι σάρω*).

σαρκαμοπιτυοκάμπτης, ου, δ, hij, die tandenkarsend pijnboomen buigt AR. Ran. 966.

σαρκ-ιδιον, τό, stukje vleesch ARISTOT., PLUT.

σαρκ-ίζω, het vel aftrekken HDT. 4, 64.

σαρκ-ικός, vleeschelijk, materiaal (*teg. geestelijk*) n. t. *vaak*: Rom. 15, 27.

σάρκ-ίνος, — 1 van vleesch EMPED. 99 D., PL. Leg. 806 c. — 2 vleezig, dik, gezet ARISTOT., POL.

σαρκ-ιον, τό, stukje vleesch ARISTOT., POL.

σαρκο-βόρος, vleesch etend PLUT. 956 c.

σαρκο-ποιός, vleezig-, vet makend PLUT. 771 b.

σαρκο-φάγος, — 1 vleesch etend ARISTOT., PLUT. — 2 λιθος σ., een poruze kalksteen, die de ontbinding snel het verloop: *vand. voor doodkisten, „sarcophagen” gebruikt* THEOPHR.

σαρκο-φυίτα, ή, vleeschuitwas HIPPOCR.

σαρκ-όω, vleezig maken, mesten ARISTOT., PLUT.

σαρκ-ώδης, vleeschachtig HDT. 3, 29, PL. Tim. 75 b.

σάρξ, **σαρκός**, ή, — 1 vleesch τ 450, pl. Θ 380, PIND. fr. 168, TR.: AESCH. Ag. 72, PL. Phaed. 98 d, n. t. *vaak*: 1 Cor. 15, 39; *spec.* vleesch, lichaam (*teg. geest*) Joh. 6, 53. — 2 vleesch v. planten THEOPHR. (*zoals lat. caro: W. ker- snijden, z. κείρω, zoo σ. < τυρῆ- = av. θwarəs- snijden*).

σάρος (z. II *σάρω*), δ, bezem PLUT. 727 c.

σαρώω, vegen, keren n. t. Mt. 12, 44.

σατάν, *indecl., of σατανᾶς, ᾶ, δ, eig. „tegenstander”*: satan, duivel n. t. Mt. 4, 10.

σατίνη, ή, — 1 strijdwagen HYMN. Ven 13, EUR. Hel. 1311. — 2 wagen, koets SAPPHO 55 a 13 ALD., ANACR. 54, 10 ALD.

(*msch. lw. < Thraco-phryg., vgl. het Arm., dat aan de andere zijde säil [**satilia*] wagen als lw. van het Thraco-phryg. kreeg*).

σάτον (*lw. hebr.*), ου, τό, korenmaat, = 1½ rom. modius n. t. Mt. 13, 33.

σατραπ-εία, ή, *ion. σατραπηία*, satrapie, stadhouderschap, land van een satraap HDT. 1, 192, THUC. 1, 129, 10, XEN. Hell. 3, 1, 10.

σατραπ-εύω, satraap of stadhouder zijn XEN. Hell. 3, 1, 12, PLUT.; *χώρος en χώραν*, over een land XEN. An. 1, 7, 6; 3, 4, 31.

σατραπης, *daarnaast* THEOPOMP. ἐξάτραπης, INSCR. *aeol. σαδραπᾶς, ου, δ, satraap, stadhouder van den koning van Perzië in een provincie* XEN. An. 1, 1, 2, ISOCR. 4, 152, DEM., LUC.

(*o.pers. asātra-pāvan-, eig. heerschappij-beschermer. Vgl. s.v. κτάομαι en ποιμήν*).

σατραπ-ικός, van den satraap PLUT. Agis. 3.

σάττω, (*plppf. p.* HDT. ἐσσάττω), persen: (be-)pakken: — 1 v. soldaten „bepakken”, uitrusten HDT. 7, 62, 70, THEOCR. 17, 94. — 2 (*van water*)

voorzien HDT. 3, 7; *pass. refl.* 5, 34(?). — 3 vaststampen, aandrukken, γῆν XEN. Oec. 19, 11, ARISTOT., POL. — 4 volstoppen: forceeren COM. — 5 volstoppen: verzadigen COM., ARISTOT. — 6 vullen met, vervullen van, τινος AESCH. Ag. 644, XEN. Oec. 8, 18, POL.

(< τυρκ-ῖο: W. *tyen+k/gh-*: o.ind. *tyanakti* hij drukt, *ndl. dwingen*, *lit. twinkstii ik zwel op*).

σατυρ-ιάω, aan de Satyrziekte en -uitslag lijden ARISTOT.

σατύρ-ικός, — 1 als een Satyr: lichtzinnig, uitgelaten PLUT. Cat. Ma. 7. — 2 tot het Satyrspel behoorend PL. Symp. 222 d; δ σ., de Satyrspeler PLUT.

σατύρ-ιον, τό, — 1 *bolgewas, waarvan het gebruik prikkelend werkt* PLUT. 126 a. — 2 *viervoetig waterdier* ARISTOT.

σατυρ-ίσκος, ὁ, wellusteling THEOCR. 27, 48.

σάτυρος, ὁ, — 1 *Satyr, als boksaemon een metgezel v. Dionysus* HES., EUR. Ba. 130, XEN. Symp. 7, 5, MOSCH. 3, 27. — 2 *een soort aap* ARISTOT.

(σ. oorspr. boksaemon, naast *τίτυρος* ramsdaemon, vgl. SERVIVS OP VERG. Ecl. *inl.*: *Laconum lingua tityrus dicitur aries maior*. Vgl. *σάθη*. Indien oorspr. *thracisch*, [vgl. *σινία*] W. *key+ā-zwollen*, *bol, ὦ hol zijn, of anders, zooals bij W. *tey+ā-zwollen* τί-τυρο- met redupl., zó σα- < [< τυρ-, z. *σαίνο*, *σαίνα* [ZONARAS] en *σάνιον* [HESYCH.]. τó αἰδῖον] -τυρο-: W. *tey+ā-*).*

σατυρ-ώδης, satyrachtig LUC. Zeux. 6.

σαυλόμοιαι, zich verwijfd bewegen, verwijfd zijn EUR. Cycl. 40, LUC. Lexiph. 10.

σαυλο-πρωκτιάω, onder het gaan aanstellerig met zijn achterste deelen draaien AR. Vesp. 1173.

σαῦλος, (*verw. met σαῦρος*), *eig.* met zijn staart bewegend: verwijfd loopend HYMN. Merc. 28, ANACR. 57.

σαυνάκα, woord zonder beteekenis door den Triballer gebruikt AR. Av. 1628 (*καύνακα*).

σαυνίον, τό, — 1 *mannelijk lid com.* — 2 *speer* DIOD.; -ιάζω, met de spear vellen DIOD.

(: *σαῦλος*, W. *sau-* staart en penis, z. *σαῦρος*).

σαῦρα (z. *σαῦρος*), ἦ. *ion.* *σαῦρη*, hagedis HDT. 4, 183, 192, AESCH., THEOCR. 2, 58, NIC.

σαυρ-ίδιον, τό, *plant, soort kers* HIPPOCR.

σαυρο-ειδής, hagedisachtig ARISTOT.

σαῦρος, ὁ, = *σαῦρα*, — 1 *hagedis* HDT. 4, 183(?). — 2 *soort zeevisch* ARISTOT.

(z. *σαῦλος*, *σαυνίον*, vgl. *σαίνο*, *σάθη*, *σάτυρος*. W. *teyā-zwollen*: sterk, stijf worden, *tey > sa-*, naast *teu- > tau-*, waarvan *contaminatie saugaf?*).

σαυρω-τήρ, ἥρος, ὁ, spits toeloozend einde v. d. lansschacht K 153, HDT. 7, 41, POL.

(vgl. *σαῖνον*, *σαῦρος*).

σαυτοῦ, σαυτῆς, z. σεαυτοῦ.

σάφᾶ, *adv.* duidelijk, nauwkeurig: zeker, betrouwbaar, goed B 192, α 202, PIND. O. 8, 46, HDT. 7, 228 *orak.*, TR.: AESCH. Pr. 504, XEN. Cyr. 1, 6, 10.

(: *σαφής*, doch *rechtstreeks van den wortel, niet v. d. s-stam afgeleid*, z. *ῶκα: ὠκίς* [of < ὠκ(υ)ᾶ?] e. *dgl. N.B. accent!*)

σαφρέως, *ion.* = *σαφῶς*, *adv.* bij *σαφής*, = *voorg.*, HYMN. Cer. 149, PIND. O. 6, 20, HDT. 1, 21, *eld.*

σαφ-ηγορίς, duidelijk verkondigend, Σίβυλλα, EPIGR. bij PAUSAN.

σαφῆνε/ιᾶ, ἦ, duidelijkheid, zekerheid ALKMAEON 1 D., AESCH. Sept. 67, ANTIPH. 1, 13, PL. Phaedr. 277 d, POL., LUC.

σαφηνής, *dor.* *σαφῆνης*, = *σαφής*, PIND. O. 10, 55, THEOGN. 963, HDT. 1, 140 *adv.*, AESCH. Pers. 634, SOPH.

(-ᾶνης, *eig.* uiterlijk, gelaat, vgl. *προσ-ηής*).

σαφην-ιζώ, — 1 *duidelijk maken, verklaren* AESCH. Pr. 227, XEN. Mem. 4, 3, 4. — 2 *v. d. stem:* articuleeren ARISTOT.

σαφής, *adv.* *σάφᾶ z. d. en σαφῶς*, *σαφῶς*, *duidelijk*, *nauwkeurig*, *klaarblijkelijk*; *praegn.* overtuigend, betrouwbaar, e. *dgl.* HYMN. Merc. 208: *παῖδα δ' ἔδοξα, φέριστε, σαφῆς δ' οὐκ οἶδα, νοῆσαι*, *adv.* HYMN. Cer. 149-ῆως, PIND. I. 1, 22: *λάμπει σὲ σ. ἀρετά*, BACCH. 16, 75, THUC. 2, 50, 30, TR.: AESCH. Pr. 641, AR. Th. 186, PL. Phaedr. 107 b, XEN. An. 4, 5, 8, ISOCR., POL., (N. T.)

(*zeer onz.*; *msch. eenig mogelijk verband met σοφός*, dat door *ἐπι-σοφός* G. D. 4706, 199, en *ἀ-σοφηλος* naast *geduplic.* naam *Σι-σοφός* op *τυλο-* ~ *tū-* en op *een beteekenis scherp (toe-) zien wijst, hetgeen zich geheel dekt met lat. -tu(e)r* zien, *toezien > beschermen*, vgl. *gr. σκέπτομαι: σκέπας?*; σ. < *τεφ-bho-|bhes-*, *σοφός* uit dezelfde vorm doch met *vocaal-assimilatie*, vgl. *σάφα*, dat vermoedelijk oude *acc. adv.* bij **σαφο- is*. W. *tey+ax-* *zwellen*, sterk zijn ὦ zich geestelijk op iets concentreren. Vgl. *nog o.ier. cumtūth* [*< com-od-tātu-*] *beschermen*. Voor het 2e deel *bho-*: W. *theγᾶx-* [*z. φόμαι*] vgl. *lat. super-bus: ὑπερ-γιάλος*).

σάω, = *σήθω*, z. d. zeven, ziften HDT. 1, 200.

σβέννυμι, f. βέβησα, *aur.* *ἔσβεσα*, *pass. pf.* *ἔσβεσμαι aor.* *ἔσβεσθην*, — 1 *uitblussen*, *vuur* Ψ 237, BACCH. 3, 56, *alg. tot* N. T. Mt. 12, 20, Hebr. 11, 34 *v. vuur*; *pass.* uitgaan, gedooft worden I 471, opdrogen: geen melk meer geven (aan haar jongen) HES. O. 590. — 2 *overdr.* *beteugelen, doen ophouden, χόλον* I 678, μένος II 621, *pass.*: v. d. *wind* γ 182; SOPH. Ai. 1057, EUR., PL. Leg. 888 a, N. T. 1 Thess. 5, 19.

(W. *s-g^{tes}*: waaruit *gr. z-dεωνυμι* moest ontstaan, vgl. *inderdaad* [ξ = ζ] HESYCH. *ξείναμεν σβέννυμεν, ζοῶς σβέσεις* als v. *ζοῶζω* [i.p.v. *klankwettig σβοᾶζω*]; juist omgekeerd met *g^h > β* *νόσθω* i.p.v. > δ: *σβέννυμι < σβέσ-νυμι*. *Klankwettig is κατα-σβῶσαι* HEROND. 5, 39. *Verw. o.ind. jásatē* hij is uitgeput, *got. fra-gistjan* = *ndl. verkwisten, lit. gestū* en o.b. *gašp* ik word uitgedooft).

σβέσις, ἦ, het uitblussen ARISTOT., PLUT.

σβεσ-τήρ, ἥρος, ὁ, hij, die uitbluscht PLUT.

σβεστήρ-ιος, tot het uitblussen behoorend THUC. 7, 53, 27, PLUT. Cam. 34.

σεᾶντοῦ, ενε., σεᾶντης, contr. *σᾶντοῦ, σᾶντης, ion.* *σεωντοῦ, σεωντης* en *zoo ook in den dat. en acc. sing.*, reflex, pron. van den 2 pers., ALCAE. 53, PIND. fr. 97, HDT. 1, 45, THUC. 5, 9, 27, TR.: SOPH. Ant. 568, tot N. T. Mt. 18, 16.

(voor het ontstaan vgl. *εἶντοῦ*).

σεβ-άζομαι, — 1 *voor iets terugdeinzen, m. inf.*, Z 167, 417. — 2 *vereeren* N. T. Rom. 1, 25.

σέβας (σέβω), — 1 (*eig.* uit den weg gaan, schuwen), *ontzag, eerbied, schaamte*, σ. *δέ σε θυμὸν ἐκείσθω*, m. *A.c.I.*, Σ 178, HYMN. Cer. 190, TR.: SOPH. Ant. 304, AR. Nub. 302. — 2 *concr.* het vereerde voorwerp, de vereerde persoon TR.: AESCH. Ch. 157, THEOCR. 24, 76. — 3 *bewondering > verwondering* γ 123, SOPH. El. 685.

σεβάσμη-ιος, *oek* 2, *eerwaardig, heilig* PLUT., LUC.

σέβασμα, τό, heiligdom N. T. Act. 17, 23.

σεβασμός, ὁ, vereering D. H., PLUT.

σεβασ/τός, = Augustus N. T. Act. 25, 21, z. 27, 1.

σεβ-ίζω, — 1 vereeren v. *goden enz.* PIND. P. 5, 80, AESCH. Supp. 922 *med.* — 2 eeren, huldigen AESCH. Ag. 258, SOPH. O. C. 1007, εὐσεβίαν Ant. 943, καινὰ λέγει EUR. Md. 156. — 3 ontzien, ἐκέτασ AESCH. Supp. 815, SOPH. O. C. 636 *aor. pass.*

σεβόμαι, — 1 ontzag hebben voor, vereeren, τι(να), PIND. P. 6, 25, HDT. 3, 8, TR.: AESCH. Supp. 223, AR. Th. 123, PL. Phaedr. 251 a, XEN., N. T. Mt. 15, 9; PL. Phaedr. 254 b, *aor. pass.* σεφθεῖσα *act. bet.* — 2 zich schamen, ook m. *inf.*: . . . om Δ 242, AESCH. Pers. 694, PL. Tim. 69 d; m. *part.* Phaedr. 250 e.

(σεβῶ < *idg. tieg*ō*-terugwijken uit angst, eerbied: [z. οσβεω!] o. *ind.* tyājati hij geeft prijs, laat af van).

σέβω (z. *voorg.*): = *voorg.*, — 1 vereeren, eeren PIND. O. 14, 12, TR. *vaak*: AESCH. Pers. 166, SOPH. O. R. 886, EUR., PL. Leg. 777 d. — 2 m. *inf.* goedkeuren, respecteeren AESCH. Ag. 1612, Eum 749.

σειλην-ώδης, Silenusachtig PL. Symp. 216 d.

σειός, *lacon.* = θεῖος, AR. Lys. 1263.

σειρά, ἡ, *ion.* σειρή, — 1 touw, strik, band Ψ 115, HDT. 7, 85, PL. Theat. 153 c, LUC., N. T. 2 Petr. 2, 4. — 2 ketting Θ 19.

(z. HESYCH. σερίδες· *σειρά*: dus < *tuer-ia*: lit. *tverri* ik vat, omvat).

σειραῖος (z. *σειρά*), aan het touw bevestigd: in de strengen loopend, v. h. *bijpaard, dat niet onder het juk liep* SOPH. El. 722, EUR. Herc. 445 (? ὑπο-σ.).

σειρᾶ-φόρος, — 1 = *voorg.*, HDT. 3, 102 v. e. *kameel*, EUR. Iph. A. 223 (σειρο-φ.) — 2 *overdr.* metgezel AESCH. Ag. 842, AR. Nub. 1300.

σειρήν, ἡνος, ἡ, — 1 als *eigennaam*: Sirene, sinds μ 39, 52. — 2 *overdr.* AESCHIN., λόγων, de betoovering v. woorden PLUT. Mar. 44. — 3 soort wilde bijen ARISTOT.

(: *σειρίος* als *personificatie* v. d. bedwelmende zonnehitte? Beter: ∞ *σειρά*).

σειρίος, — 1 brandend heet, *spec. v. Sirius* de „hondster” HES. O. 417, AESCH. Ag. 967 κών, ARISTOT. — 2 *vand.* verderfelijik TIM. Pers. 191.

(< *σεισ-ρο-* z. *σειώ*).

σειρίς (σειρά), ἰδος, ὁ, band XEN. Cyn. 9, 13.

σεισ-άχθειά, ἡ, „afschudding van lasten”, *seis-achtheia*; te Athene de *delying* van de *particuliere schulden* door Solon ARISTOT. A. II. 6, 1 *eld.*: ὡς ἀποσεισόμενοι τὸ βάρος, PLUT. Sol. 15.

σεισί-χθων, ονος, ὁ, aardbeving, v. Poseidon PIND. I. 1, 52, BACCH. 16, 53, LUC.

σεισματ-ἰδᾶς, ου, ὁ, τάφος, graf door een aardbeving of door het instorten van een huis PLUT.

σεισ-μός, ὁ, — 1 *met* of *zonder* γῆρας, aardbeving THUC. 3, 87, 23, SOPH. O. C. 95, EUR., AR. Eccl. 791, N. T. Mt. 27, 54; *alg.* beven, storm Mt. 8, 24. — 2 *overdr.* τοῦ σώματος, PL. Tim. 88 d.

σεισ-τός, uitgeschud AR. Ach. 346.

σεισ-τρον, τό, *lat. sistrum*, ratel, *waarmee men bij den dienst van Isis geras maakte* PLUT. de Iside 64.

σεισων (σειώ), ὁ, boontrommel om boonen te branden COM.

σειώ, f. σω, *aor. p.* ἐσεισθην, *pf.* σέσεισμαι, — Tr.: 1 *schudden*, even trillen of beven: ἐργεῖας Γ 345, σάνιδας v. e. *deur* I 583, PIND. P. 4, 272, BACCH. 12, 120, TR.: SOPH. Ant. 291, AR. Pl. 213, N. T. Hebr. 12, 26; *pass.* dreunen, schudden, beven N 135, Υ 59 πῶδες Ἰδης, *alg. tot* N. T. Mt. 21, 10. — 2 *spec.*: v. e. *aardbeving*, *vaak schijnbaar impers.* se. ὁ θεός, THUC. 4, 52, 28, AR. Lys. 1142, XEN. 4,

7, 4, N. T. Mt. 27, 51. — 3 *overdr.* verontrusten AR. Eq. 837, PL. Tim. 88 e, N. T. Mt. 28, 4 *pass.* — *intr.* 4 kwispelen, οὐρᾶ XEN. Cyr. 3, 4.

(W. *tyei*+s-: o. *ind.* *twisāti* coruscet: *flikkert*, trilt, *twēsā*-flikkerend, driftig, *lit.* *twiskēti* flikkeren, dansen v. d. *vlam*; *σειώ* < *tyeis-īō*).

σελαγ-έω (σέλας), — 1 *pass.* bestraald worden; in hellen glans staan EUR. El. 714, AR. Nub. 285. — 2 *vand.* in lichte laaie staan AR. Ach. 924.

σελᾶνα en **σελᾶναία**, ἡ, *dor.* = **σελήνη**.

σέλας, ἄος, τό, lichtglans, lichtstraal: v uurgloed Θ 509, (v. d. *bliksem* 76), P 739, PIND. P. 3, 39, BACCH. 16, 104, HDT. 3, 28, AESCH. Pr. 7, SOPH. O. C. 95, PL. Crat. 409 b.

(W. *s-yel*:- *av.* *śvarṇah*- [*<* ar. **svarnas*-] glans, *ags.* *swelan* langzaam verbranden, *lit.* *svilti* hetz., z. *ἥλιος*).

σελασ-φόρος, lichtbrengend AESCH. Eum. 1022.

σελάχ-ιον, τό, *dem.* v. σέλαχος, COM., LUC.

σέλαχος, τό, *gew. pl.*, kraakbeenige vischsoort, die levende jongen ter wereld brengt ARISTOT. (: *σέλας* om zijn fosforhoudend vet).

σελαχ-ώδης, de kraakbeenige vischsoort eigen ARIS.

σελην-αία, ἡ, *ion.* **σεληναίη**, = **σελήνη**, EMPED. 43 D., AP. RH., LUC., HEROND. 3, 61.

σεληναι/ος, — 1 door maneschijn verlicht, *νῆξ* HDT. 1, 62 *orak.* — 2 tot de maan behoorend LUC.

σελήνη, ἡ, — 1 maan Σ 484, PIND. O. 10, 75, BACCH. 8, 29, v.-SOCR., THUC. 7, 44, 31, ANDOC. 1, 38, TR.: AESCH. Ag. 298, PL. Symp. 190 b, N. T. Luc. 21, 25. — 2 maand EUR. Tr. 1075. — 3 als *koekje*: halve maantje EUR.

(< *σελασ-νᾶ*: σέλας, *vgl.* γαλήνη: γέλας).

σεληνιαζομαι, maanziek zijn N. T. Mt. 17, 15.

σελήν-ιον, τό, klein maanvormig lichaam THEOPHR.

σεληνίς, ἰδος, ἡ, *dem.* v. **σελήνη**, lunula op de schoenen der Rom. senatoren PLUT. 282 a.

σέλινον, τό, — 1 eppe, een plant als de *peterselie*: werd gegeten, en voor kransen, ook voor grafkransen gebruikt, B 776, ε 72, PIND. I. 8, 64, HDT. 4, 71, AR. Vesp. 480, THEOCR. 3, 22, LUC.

(*onz.*; *msch.* W. *s-yel*-oprollen, z. I EIA(Ω); *vgl.* THEOCR. 7, 68: *πολύγαμπος*).

σελινούσιος, op eppe gelijkend; πῦρος, soort tarwe THEOPHR.

σελις, ἰδος, ἡ, — 1 reep papyrus POL. — 2 *vand.* (papyrus)blad POL., PAP.

(de *oorspr.* bet. is: smalle gang langs de roeibanken, de σέματα, z. d.).

σέλμα, τό, — 1 balk: zitplaats, *spec.*: voor de roeiers: roeibank HOM. [z. ἐσσελμος], ARCHIL. 5 a 3 ALD., AESCH. Ag. 1442, SOPH. Ant. 717.

— 2 dek, plaats v. d. *stuurman* HYMN. 6, 47. — 3 zitplaats: troon AESCH. Ag. 183. — 4 verdieping of timne v. e. *toren* AESCH. Sept. 32.

(W. *syel*- = zwellen: *alb.* *gote* plaat, blad, *lat.* *sōlium* zitplaats, d. Schwelle, *lit.* *silis* wieg. *Semasiol*, *vgl.* s.v. *πάλαγξ*).

σέλω, *lacon.* = θέλω, AR.

σεμιδᾶλις (*oud. lw. evenals lat. simila*), ἡ, fijn tarwemeel COM., N. T. Apoc. 18, 13.

σεμνηγορία, ἡ, plechtige rede DICTH. bij PLUT.

σεμνο-δότερᾶ, ἡ, φήμα, die eerbied verwekt BACCH. 2, 1.

σεμνο-λογ-έω, ook *med.*: deftig, plechtig spreken, met iets pronken, τι DEM. 19, 225, AESCHIN. 2, 93, LUC.; -λόγημα, τό, DIO CASS.

σεμνο-λόγος, plechtig in zijn woordenkeus: zich op iets latende voorstaan DEM. 18, 133.

σεμνόμαντις, **ὁ**, eerwaardige waarzegger, ἀνήρ
SOPH. O. R. 556.

σεμνομυθήω, = -λογέω, EUR. Hipp. 490.

σεμνοπροσωπέω, een deftig gezicht zetten AR.
Nub. 363.

σεμνός, — 1 vereerd: eerbiedwekkend, van goden en
goddelijke macht HYMN. 12, 1 Θός, PIND. N. 5, 25,
BACCH. 16, 110, TR.: AESCH. Sept. 800, THUC. 1,
126, 22 i. f.; spec. in Athene ai σ-α, de Erinyen. —
2 v. menschen en dingen: eerwaardig, statig, indruk-
wekkend, ἀντρον PIND. O. 5, 18, λόγος HDT. 7, 6,
παιάν AESCH. Pers. 393, ἰμάτιον AR. Ran. 1061,
XEN. PL. Phaedr. 258 a λέγειν σ-ώς — 3 indruk-
wekkend, statig, μάντευμα SOPH. O. R. 953, PL.
Gorg. 502 a ἡ σ-ή καὶ θαυμαστὴ ἢ τῆς τραγωδίας
ποίησις; bij Rhet. de aanduiding v. e. bep. stijl:
de verheven dictie. — 4 ongunstig: deftig doend:
trotsch > verwaard SOPH. Ai. 1107. — 5 verzw.:
eerwaard, deftig; v. dingen eerbaar, fatsoenlijk N. T.
1 Tim. 3, 8, v. diakenen, Phil. 4, 8, v. dingen.
(< σεβ-νός; : σέβομαι).

σεμνόστομος, op heiligen toon gesproken AESCH.
Pr. 953.

σεμνότης, **ἡ**, — 1 heiligheid, eerwaardigheid v. h.
nachtelijke duister EUR. Ba. 486. — 2 uiterlijke
waardigheid, deftigheid PL. Menex. 235 b, XEN.,
POL., LUC. — 3 ongunstig: trotschheid ISOCHR. 6, 98.
— 4 verzw. eerbaarheid N. T. Tit. 2, 7.

σεμνότιμος, eerwaardig AESCH. Ch. 357.

σεμνώω, indrukwekkend voorstellen, overdrijven
HDT. 1, 95.

σεμνύω, — 1 een grootschen opzet geven,
indrukwekkend maken HDT. 1, 99, PL. Phaedr.
272 d, DEM. 10, 238 roemen. — 2 pass. refl. zich
op iets, τινι, laten voorstaan, trotsch op zijn EUR.
Iph. A. 996, AR. Av. 727, PL. Gorg. 511 d naast
ὑπερήφανον, DEM., POL., LUC.

σέος, = σεισμός, ALCAE. 53 ALD.

σεπτήριος, tot de vereering behoorend; τὰ σ-α,
feest, dat om de negen jaren te Delphi gevierd werd
PLUT. 293 b.

σεπτός, te vereeren AESCH. Pr. 812.

σερίδα, τὰ, soort andijvie EPICH. 113 A.

σέρφος, **ὁ**, worm (of: mier?) COM.: AR. Vesp.
352, AV. 82, 569, PLUT. p. 982.

(vgl. σέριφος: soort sprinkhaan, W. dhuer+g^hh-:
o. ind dhwaras| f. daemon, o. ier. dergnat vloo,
nld. dwerg).

σέσελις, **ἡ**, een plant ARISTOT.

σέσιλος, **ὁ**, schelp v. e. slak EPICH. 107, 2.

σεσοφισμένως, adv. part. perf. pass. v. σοφίζω,
sluw, listig XEN. Cyn. 13, 5.

σεσφρονισμένως, adv. part. perf. pass. v.
σεσφρονίζω, matig, bescheiden AESCH. Supp. 724.

σευτλατός, **ὁ**, kikvorschennaam BATR. 209, v.
σεῦτλον afgeleid.

σευτλιόν, τὸ, dem. v. σεῦτλον, LUC.

σεῦτλον (?), τὸ, ion. att. τεῦτλον, een moeskruid:
biet HIPPOCR., THEOPHR.

σεύω, athematisch: σεύται SOPH. Tr. 645, HOM. aor.
ἔσσευα, -άμην, med. ἔσσεύμην, perf. ἔσσεύμαι, aor.
p. ἔσσεύθην. Wrsch. is eig. σεύομαι primair teg.
σεύω (vgl. s. v. φαίω). — **Act.**: 1 in snelle be-
weging brengen: voort-, opjagen, ophitsen Y 417,
Y 325, A 293, BACCH. 5, 104, αἶμα, te voorschijn
laten schieten E 208, med. opjagen, ook v. wild,
λέοντα G 26. — 2 weggjagen Y 189, ξ 35, weg-
drijven BACCH. 17, 10, med. Y 148. — **Pass.**
intr.: 3 in snelle beweging komen, perf.

zich snel bewegen: zich haasten, snellen Z 505,
518, PIND. O. 1, 21, BACCH. 20, 2, AESCH. Eum.
1007, SOPH. O. R. 446 (aor. p.), EUR., AP. RH.

(W. κῆυ-, z. ook κλω, κίνυμαι: o. ind cyāvatē
hij zet zich in beweging, verwijderd zich, arm.
ἔυ vertrek).

σευτουῦ, z. σεαυτοῦ.

σήθω, zeven HIPPOCR.

(naast σάω en δια-τίω, wijzend op τυᾶ-ἰδ, hier
τυᾶ-dhō in σήθω. Vgl. o. ind. titau- [^{*}ti-tavu-]
zeef, lit. twōju ik ransel af).

σηκ-άζω, in een stal of omheining drijven, op-
sluiten Θ 131 pass., XEN. Hell. 2, 2, 4.

σηκίς, **ἰδος**, **ἡ**, slavijn in het huis van den meester
geboren, verna AR. Vesp. 768, COM.

(σηκός; oorspr. jong dier in de stal v. d. tegenw.
bezitter geboren).

σηκίτης, **οὐ**, **ὁ**, in den stal gevoed: jong, teer
THEOCR. 1, 10.

σηκοκόρος, **ὁ**, hij, die den stal reinigt: stalknecht
p 224.

σηκός, **ὁ**, — 1 omheinde ruimte: kooi; stal Σ 589,
ι 219, HES. O. 787. — 2 verzw. woonplaats, ook
v. dieren: hol EUR. Ph. 1010, PL. Theat. 174 e, Rep.
460 c. — spec. 3 enceinte: heiligdom, kapel SOPH.
Ph. 1328, EUR. Ion 300, PLUT.; spec. een heilige
olijfboom, μωρῶα, met een hek omgeven, z. LYS.
VII passim.

(W. τευ+ᾶ- zwellen, vol zijn; daarvan τυᾶ+κ
vol stoppen; vgl. σωκός de o-phase daarbij. Z. ook
s. v. σάκτω, W. tven+k-).

σηκώω, afwegen, in evenwicht brengen PLUT.
928 d.

σηκώμα, τὸ, — 1 gewicht, tegenwicht EUR.
Heracl. 690, HYPER., POL. — 2 heiligdom, kapel,
tempel EUR. El. 1274.

(z. voorg., [W. τευ+ᾶ- σωκός; semas. gewicht,
als zwaarte [W. τευ+ᾶ- zwellen] en weeginstru-
ment).

σημα, τὸ, — 1 herinneringsteeken, (ken-)teeken,
kenmerk K 466, τ 250, vgl. het teeken, dat aan-
geeft hoe ver iemδ geworpen heeft Ψ 843, ϑ 192,
PARG. 8, 2 D. — 2 voortteeken B 353, φ 513,
PIND. P. 4, 199, BACCH. 16, 57, TR.: SOPH. O. C.
1512. — 3 graf(teeken) α 291, PIND. O. 10, 24,
PHILOLAUS 14 D., THUC. 2, 34, 3, AR. Eccl. 1108,
PL. Gorg. 493 a, HEROND. 5, 57, — 4 afgesproken
teeken φ 231. — **Concr.**: 5 (letter)teeken,
vgl. de hieroglyphen Z 168. — 6 wapenteeken op
het schild: vbleem AESCH. Sept. 387. — 7 vlek op
den kop v. e. paard Ψ 455. — 8 hemelteeken:
ster SOPH. — 9 (z. 4) signaal EUR. Ph. 1378.

(eig. herkennings-teeken, vgl. lat. monumentum:
monere; W. dhi+ᾶ-, vgl. o. ind. dhṛāti hij denkt
aan, denkt na over. didhyē ik merk op, ver-
denk; σημα < idg. dhīā-mṛ).

σημαία, **ἡ**, — 1 veldteeken, vaandel, bij de Rom.
de adelaar POL. — 2 overdr. vendel, bende POL.

σημαίω, f. ἄνω, — 1 door een teeken duidelijk
maken, aangeven, τέμαατα Ψ 358, μ 26; med.
door een teeken zijn eigen . . merken, κλῆρον
H 175. — 2 teekens, ev. signalen geven: comman-
deeren (aanvoeren, στρατοῦ E 85), πᾶσιν (eig.
locat.) A 289, HDT. 8, 11, THUC. 2, 84, 7, TR.:
AESCH. Ag. 26, XEN. An. 3, 4, 4. — 3 meedeelen,
te kennen geven BACCH. 14, 38, HDT. 7, 18, AESCH.
Pr. 295, TR.: SOPH. O. R. 79, PL. Gorg. 511 b,
N. T. Act. 11, 28; med. uit iets opmaken SOPH.
Ai. 32. — 4 spec. voorspellen, voortteekens geven,
v. d. goden PL. Crat. 405 e, XEN. Hell. 5, 4, 17. —

5 beteekenen PL. Phaedr. 275 d, N. T. Act. 25, 27. — 6 spec. verzegelen PL. Leg. 954 a, med. 954 c, DEM. — 7 med. een controlemerk van papyrus geven HDT. 2, 38, POL. > uitkiezen.

(:σημα- < -μη; σ. < σημῶν-ζω).

σημαιο-φόρος, ὁ, vaandeldrager POL.

σημαν-τήρ, ὁ, — 1 herder AP. RH. 1, 375. — 2 bezitter AP. RH.

σημαν-τήριον, τό, stempel, zegel AESCH. Ag. 609.

σημαντι-κός, beteekenisvol, duidelijk ARISTOT., PLUT.

σημαν-τρίς, ἴδος, ἡ, zegelaarde HDT. 2, 38.

σημαν-τρον, τό, zegel HDT. 2, 121, 2, EUR. Iph. T. 1372 zegelring, Iph. A. 325, XEN. Vect. 4, 21, Lac. 6, 4.

σημῶν-τωρ, ορος, ὁ, eig. die σημαίνει, d. i. een σῆμα geeft: 1 de herder (die zijn kudde met een brandmerk teekent) O 325. — 2 de wagenmener Θ 127. — 3 „zegelaar”, zegelbeambte, betaalmeeester of beambte HDT. 7, 81. — 4 bestuurder, leidsman, gebieders HYMN. ap. 542, HES. Sc. 56. — 5 uitlegger, verklaarder SOPH. O. R. 957.

σηματουργός, ὁ, teekens of wapens makend AESCH. Sept. 491.

σημειο-γράφος, hij, die met teekens schrijft: snelschrijver PLUT. Cat. Mi. 23.

σημείον (als v. *σημ-εός), τό, ion. σημήιον, — 1 onderscheidingsteekens als vaandels, schilden HDT. 1, 171; 8, 92; vand. vaandel, veldteekens THUC. 1, 49, 10, XEN. An. 1, 10, 12, ANDOC. 1, 36, DEM. — 2 teeken, ook door de goden gezonden (voor)teeken HDT. 2, 38, TR.: SOPH. Ant. 257, PL. Ap. 40 b tot N. T. Luc. 21, 7. — 3 zegel, (stempel) AR. Eq. 952, XEN. Hell. 5, 1, 30, PAP. — 4 bewijs(teeken) ANDOC. 2, 4, AESCH. Pr. 842, PL. Gorg. 520 e, N. T. Rom. 4, 11, — 5 spec.: christ. wonder(teeken) N. T. Luc. 21, 11; wonderen Mt. 12, 38. — 6 vaandel, vaantje v. troepen PAP.; ook σ-εία, ἡ, z. 1. — 7 teeken (i. p. v. handteekening wanneer men niet kan schrijven) PAP. — 8 pl. stenographie PAP.

σημειο-φόρος, ὁ, = σηματοφ., PLUT.

σημειώω, — 1 teekenen, merken PAP., POL., N. T. 2 Thess. 3, 14 med. — 2 bemerken, opteekenen POL. — 3 als teeken voor iets toekomstigs aannemen POL.

σημειο-ώδης, voorspellend ARISTOT.

σημερον, adv., dor. σήμερον, att. τήμερον, heden H 30, PIND. O. 6, 28, (EUR.) Rhés. 683, N. T. Mt. 6, 11.

(κλ-ημ.; demonstr. κιο-: κιο- [z. ἐκεῖ, en lat. bijv. (hīs)ce] = τιο- [in o.ind. τιά- deze]: tougl. τό).

σημήιον, τό, ion. = σημεῖον, HDT.

σημύδα, ἡ, berk THEOPHR.

σηπ-εδών, ὄνος, ἡ, — 1 verrotting, v. dierlijke lichamen en v. hout HIPPOCR., PL. Phaed. 110 c, PLUT. — 2 pl. etterende zweer POL.

σηπία (: σήπω, wegens zijn stank), ἡ, inktvisch AR. Ach. 351, ANTIPHON 78 D., ARISTOT.

σηπιον, τό, ruggegraat v. d. inktvisch: meerschuim ARISTOT.

σηπτήρ-ιος, verrotting veroorzakend HIPPOCR. σηπτι-κός, = voorg., ARISTOT.

σήπω, — 1 doen verrotten AESCH., PL. Theaet. 153 c. — Pass.: aor. ἐσέπην, perf. σέσηπα: 2 verrotten intr., vergaan T 27, Ω 414, EMPED. 81 D., HDT. 3, 66, EUR. El. 319, PL. Phaed. 80 d.

— 3 gisten D. H. — 4 vermolmen, uiteenvallen, overdr. N. T. Jac. 5, 2.

(onz.; msch. κιάq*: o.ind. kyāku-champignon).

σηραγγ-ώδης, vol met gaten, poreus PLUT.

σηραγξ (z. I σάρω), αγγος, ἡ, — 1 hol, spleet, onder het water verborgen klip SOPH., PL. Phaed. 110 a, ARISTOT., THEOGR. 25, 233. — 2 van de poriën van spons en zwam PL. Tim. 70 c, ARISTOT. σηρ-ικός, Serisch (Chineesch), vand. zijden LUC. Salt. 63.

σηρο-κτόνος, lacon. = θηροκτόνος, AR. Lys. 1262.

σήs, ὁ, σέος, plur. σέες, σέων, mot PIND., AR. Lys. 730, LUC., N. T. Mt. 6, 19.

(< τι-ης, W. tā-, z. τήκω, dor. tākw; korte phase τι- in τίλος ontlasting; kortste τι- in σής, lat. tinea mot, o.b. tija verrotting, bederf, russ. tija bladluis, mot. Verv. lat. tābēs, m.ier. tān tabes, o.b. tajr ik smelt en and).

σησάμη (hw. uit O.), ἡ, sesamus: Oostersch peulgewas: uit de vrucht werd olie geperst, het zaad werd als rijst gebruikt; ἡ σ-ος, THEOPHR.

σησαμη, ἡ, gerecht van sesamuskorrels met honing AR. Pax 869.

σησάμ-ίνος, van sesamus XEN. An. 4, 4, 13.

σησαμίς, ἴδος, ἡ, = σησαμη, COM.

σησαμον, τό, de peulvrucht van de sesamus HDT. 1, 193, AR. Vesp. 676, XEN. An. 1, 2, 22.

σησαμό-τύρον, τό, sesamuskaas BATR. 36.

σησαμοῦς, οὔντος, ὁ, contr. uit σησαμείος, sesamuskoek AR., LUC.; -δεσσά CARM. POP. 1, 7 ALD.

σηστι-ώδης, als Sestius CIC.

σητάνιος (σήτες), van dit jaar, d. i. van versch meel THEOPHR., PLUT. 466 d.

σητό-βρωτος, door motten opgegeten N. T. Jac. 5, 2.

σήψ (σήπω), σηπός, ἡ, — 1 vuile zweer HIPPOCR. — 2 vergiftige slang, waarvan de beet het gekwetste lid doet verrotten ARISTOT.

σηψι-δάκης, door een beet verrotting veroorzakend PL. bij ARISTOT. Top. 6, 2.

σήψις, ἡ, — 1 verrotting, gisting EMPED. 121, 3 D., (PL.) Ax. 365 d, ARISTOT. — 2 vertering HIPPOCR.

σθεν-αρός, — 1 sterk, krachtig I 505, EUR. El. 389. — 2 snel SOPH. O. R. 468.

σθένειος, τάσ-α, soort vuistgevecht bij de Argivers PLUT.; ἡσ-εία, v. Athene LYOPHR. 1164.

σθέν-ιος, ὁ, de machtige, bijv. v. Zeus bij de Argivers PLUT.

σθένος, τό, — 1 sterkte, kracht, geweld E 139, PIND. N. 1, 26, BACCH. 7, 7, TR.: AESCH. Pr. 55, 105, PL. Phaedr. 257 c, THUC. 1, 86, 4. — 2 macht II 542 (of=1); ook=hoeveelheid PIND. O. 9, 77. — 3 legermacht Σ 274(?), SOPH. Ai. 348. — 4 invloed, beteekenis, ἀγγέλων AESCH. Ch. 849. σ. Ἰδομενῆος de sterke I. N 243, PIND. P. 2, 2.

(σθ- is het eenige gr. woord, dat met σθ- begint; wrsch is dus σ- prothetisch; σθ- < g*hen- z. εὐθένεω, W. g*hen- weldoorvoed, stevig zijn σθ krachtig zijn).

σθένω (z. voorg.), — 1 krachtig zijn: macht, invloed, beteekenis hebben; abs. heerschen AESCH. Ag. 296, SOPH. Ant. 453, EUR., AR. Pl. 912. — 2 in staat zijn, kunnen, m. inf. SOPH. Ant. 1044, El. 1175.

σιβών (: ψίω), ὄνος, ἡ, kinnebak, kaak SOPH., COM., PL. Tim. 75 d, ARISTOT., LUC., N. T. Mt. 5, 39.

σίβλον, τό, ion. σιελον, speeksel, het op den mond staande schuim HIPPOCR., XEN. Mem. 1, 2, 54, POL., LUC.

(vgl. HESYCH. *σιαι*· *πίσσαι*. Πάρσιοι. Onomatop. element: *psi*- of *khi*-, vgl. *o.ind.* *κῆντι* en *σῆντι* hij spuwte).

σιάλος, δ. — 1 gemest varken, met en zonder σῦς, I 208, β 300. — 2 vet, smout HIPPOCR.

(het liefst houdt men aan verwantschap v. *σιάλος* met σῦς vast = *ἐπερφόλος*: *ἔφρον*; *σιάλος* kan dan uit **seua*-lo-ontstaan zijn, z. s v. I *διερός* en *δαίλω*. Verg. [met *ι*?] HESYCH. *σιαι*·*δς* *Δάκωνες*).

σιαλοχοέω, kwijlen HIPPOCR.

σιάλω-μα, τό, glimmende ijzeren rand om het schild POL. 6, 23, 4.

σιβδη (z. *σιδη*), *ή*, granaat(appel) CALL.

σιβύλλα, ή, als *eigenaam* Sibylle; *vand.* waarzegster AR. Pax 1095.

σιβύλλ-ειος, Sibyllijnsch PLUT. Marc. 3.

σιβυλλ-ιάω (vgl. *κορυβαντιάω* AR. Vesp. 8), in geestvervoering zijn, waanzinnig zijn AR. Eq. 61.

σιβυλλισ/τής, οὔ, δ, die uit de Sibyllijnsche boeken waarzegt, profeet PLUT. Mar. 42.

σιβύνη (*dem.* *σιβύνιον, τό*), *ή*, soort werpspeer COM., POL.

σιγᾶ, adv., stil (zwijgend) AESCH. Ag. 449, SOPH. Ai. 75, EUR., AR. Ach. 238; *σῆγ'* *ἔχειν*, zich rustig houden SOPH. Ph. 258.

(vgl.: *σιγή* = *δκα*: *ὀκός*, *σάφα*: *σαφής*, ook voor het accent).

σιγ-άζω, tot zwijgen brengen *τινα* PIND. Parth. 2, 16 D, XEN. An. 6, 1, 32.

σιγαλόεις, glimmend (door vet of polijsten), glinsterend wit (v. *gecalcite muren*) X 154, ζ 26, 38, *ὄπερῶα* π 449.

(*afl.* v. *σιγ-άλο-*; *σιγ-* < *twis*+*g*-naast *twis*(+*k*-) in *av.* *hwis-ra*- glanzend, *lit.* *twiska* het bliksemf, flikkert).

σιγάω (z. *σιγή*), *f.* *ήσομαι*, — 1 zwijgen HOM. slechts *σιγά imp.* E 90, ξ 493, PIND. N. 5, 18, HDT., THUC. 8, 66, 3, TR.: SOPH. O. R. 569, PL. Ap. 24 d, N. T. Luc. 9, 36. — 2 *overdr.* tot rust komen, ophouden AESCH. Eum. 935, EUR., THEOCR. 2, 28. — 3 tr. verzwijgen, *τι*, ook *pass.* PIND. O. 9, 103, EUR. Supp. 298, AESCHIN. 3, 4, N. T. Rom. 16, 25.

σιγή, ή, — 1 zwijgen, *vaak dat.* *σιγή*, in stilte, heimelijk, stil Γ 8, PIND. I. 4, 51, HDT. 7, 237; *σ-ή* *τινος*, buiten weten van 2, 140, THUC., TR.: SOPH. Ant. 1251, PL. Phaed. 84 b, N. T. Act. 21, 40. — 2 stilzijgendheid SOPH. Ai. 293, XEN. Ag. 2, 10.

(< *swi*+*g*-naast *swi*+*k*- in *nld.* zwijgen).

σιγηλός, dor. *σιγᾶλός*, stilzwijgend, rustig PIND. P. 9, 92, EUR. Ba. 1049, EUR.

σιγηῖν = *θιγαῖν*, AR. Lys. 1004, EPICH. 115 A.

σιγητικός, = *voorg.*, HIPPOCR.

σιγλος, ook σικλος, δ, een *Aziatische munt*, de *Hebreeuwse schekel*, $\frac{7}{16}$ *Attische obool* XEN. An. 1, 5, 6. (*uit hebr. segel* gewicht).

σίγμα, τό, indecl., — 1 *de letter* Σ, PL. Theaet. 203 b, d. — 2 *het letterteken c dat de Sicyoniers op hun schilden hadden* XEN. Hell. 4, 4, 10.

σιγ-μός (σίζω), *δ*, sissen, fluiten ARISTOT.

σιγώνης (*hw.*, vgl. *σιβύνη*), *ου, δ*, HDT. (*and.* *σιγώνης*), *σιγώνον, τό*, ARISTOT. werpspeer HDT. 5, 9, *die bij de Liguriërs boven Massilia* (*das: keltisch?*) ook *de bet. koopman kent*.

σιδάρος, δ, dor. = *σιδήρος*; zoo ook in *afleidingen* en *samenstellingen*.

σίδη (*hw.*, *carisch?* z. *σιβδη*), *ή*, — 1 granaatappel EMPED. 80 D., NIC. — 2 *een waterplant* THEOPHR., NIC.

σιδηρ-εια, ή, de kunst om ijzer te bewerken XEN. An. 5, 5, 1.

σιδηρ-ειον, τό, smidse ARISTOT., THEOPHR.

σιδήρεος, bij DICHT. = *volg.*

σιδήρ-εος, ep. ook-ειος P 424 *eld.*, *att. contr.* σ-ους, — 1 van ijzer, ijzeren, *e.v.* stalen E 723, H 141, PIND. fr. 232, HDT. 1, 25, THUC. 4, 25, 15, EUR. Ph. 26, PL., N. T. Act. 12, 10. — 2 *overdr.* hard of sterk als ijzer, *κραδίη* δ 293, μ 280, LYS. 10, 20, AR. Ach. 491, PL. Gorg. 509 a *λόγοι*. — 3 *σιδάρεοι*, ijzeren Byzantijsche munten AR. Nub. 249.

σιδηρ-εύς, δ, smid XEN. Vect. 4, 6.

σιδηρ-ιον, τό, ijzeren gereedschap of wapen HDT. 7, 18 *volg.* 3, 29, THUC. 4, 4, 17, PL. Euthyd. 300 b.

σιδηρ-ιτης, ου, δ, dor. *σιδάρ.*, — 1 met ijzer, met het zwaard gevoerd PIND. N. 5, 19. — 2 *λίθος*, mangneet steen PLUT.; *jem.* -*ιτις*, *τέχνα*, smeedkunst COM.

σιδηρο-βριθής, met ijzeren punt bezwaard EUR. *bij* AR. Ran. 1402.

σιδηρο-βρώς, ὤτος, ijzer vretend: -scherpend SOPH. Ai. 820.

σιδηρό-δετος, met ijzer beslagen BACCH. fr. 4, 8, HDT. 9, 37.

σιδηρο-κμής, -κμητος, door het zwaard vermoord SOPH. Ai. 325.

σιδηρό-κωπος, met ijzeren zwaard TIM. Pers. 155 (α).

σιδηρο-μήτωρ, ορος, ή, ijzer voortbrengend AESCH. Pr. 301.

σιδηρο-νόμος, dor. *σιδάρο-*, het zwaard besturend AESCH. Sept. 788.

σιδηρό-νωτος, met ijzeren rug EUR. Ph. 1130.

σιδηρό-πλακτος, dor., met het zwaard gewond AESCH. Sept. 912.

σιδηρό-πλαστος, uit ijzer gevormd LUC.

σίδηρος, δ, dor. *σιδάρος*, — 1 ijzer; *ev.* staal (vgl. SOPH. Ant. 475); *αἰθων* H 473, *πολύς* I 366; *als zinnebeeld van hardheid* Δ 510, *v. kracht* Y 372, *alg.* tot n. T. Apoc. 18, 12. — 2 bewerkt ijzer, ijzeren gereedschappen: *πολύκμητος* Z 48; *bijl* Δ 485 *enz.*; *pijlpunt* Δ 123, *wapenen* π 294, TR.: SOPH. Ai. 147. — 3 ijzermarkt XEN. Hell. 3, 3, 7.

(*wrsch.* genoemd naar zijn kleur, < *swidē-ro-*. *Dor.* -*āros* onder invloed van de *compos.* met andere *metaalnamen*: *χρυσο-άρος*, *χαλκο-άρος* > *dor.* *άρος*, vgl. *θυμαρός* I 336? Vgl. *lit.* *svidēti* glanzen. Voor *su-* > *σ-* z. *σέλας*).

σιδηρό-σπαρτος, door het ijzer veroorzaakt LUC. **σιδηρο-τέκτων, ονος, δ**, ijzerwerker AESCH. Pr. 714.

σιδηρουργός, δ, smid THEOPHR.

σιδηρο-φορέω, wapens dragen THUC. 1, 6, 29, LUC.; *med.* gewapend zijn THUC. 1, 5, 27, PLUT.

σιδηρό-φρων, met een stalen gemoed AESCH. Sept. 52, EUR. Ph. 672 (α).

σιδηρό-χαλκος, van ijzer en koper LUC. Ocyp. 96.

σιδηρο-χάρμας, δ, v. *strijdpaarden*: in het ijzer strijdend PIND. P. 2, 2.

σιδηρώς, met ijzer beslaan THUC. 4, 100, 7, LUC.; -*ωτός*, STESICH. 1, 4, (*σιδάρ-*).

σίδιον (*σίδη*), *τό*, de schil van den granaatappel AR. Nub. 881.

σιελ-ίζω, ion. kwijlen HIPPOCR.

σίζω (*onomatop.*), sissen, fluiten; *spec.* door fluiten aanzetten; ι 394, EPICH., AR. Eq. 930.

σικάριος, uit lat. *sicarius* moordenaar N. T. Act. 21, 38.

σίκινας, ἰδος, ἦ, een Satyrdans EUR. Cycl. 37.

(*indien i, mogelijk thrac.: sik- als korte phase: W. káik- dansen, z. κηίω*).

σίκυα, ἦ, ἰον. σική, INSCR. Σεκούων (vgl. HESYCH. σεκούα· σικά), — 1 augurk, komkommer PL. Tim. 79 e, LOC. 102 a, THEOPHR. — 2 vand. kop om ader te laten HIPPOCR. (vgl. AR. LUS. 444, κύαθος v. d. zelfde W.1)

(*semas. ligt verband met W. κέμ+ā- zwellen [z. κῆμα] voor de hand, vgl. lat. cucumis ∞ gr. κύκων komkommer. In dat geval zou s. een lw. uit het Thrac. moeten zijn en s < k hebben*).

σίκυ-ἡλάτον, τό, tuinbed, waarop komkommers groeien HIPPOCR.

σίκυον (z. σικά), **τό,** de pit van meloenen THEOPHR., PLUT.

σίκυος of σικυός, ὁ, de gewone augurk, die omrijp en rauw gegeten werd AR. PAX 1001, COM.

σικυώνη, ἦ en σικυωνία, ἦ, = σικά, HIPPOCR., PLUT.

σικυών-ια, τά, sc. ὑποδήματα, soort vrouwen-schoenen, die te Sicyon vervaardigd werden HEROND. 7, 57, LUC.

σικχάνω, τι, een afkeer, walging hebben van CALL. Epigr. 29, 4.

σικχός, eig. die zijn neus ophaalt (vgl. σι-μός) alsof hij iets vies ruikt: lekker bek ARISTOT., PLUT.

(*eig. *σῆ-χός: σῆ-λός, σῆ-μός eig. zuur kijkend; κχ is dan een gevoelsversterking [vgl. lat. vorri. edaces (: vñāre), bucca, mamma] in dit minachtende woord, juist zoals σῆλλος: σῆλός*).

σίλη-πορδ-ία, ἦ, een wind laten om iemd zijn minachting te toonen LUC.; -έω, SOPHR. 164 K.

(*σῆλλος en σῆλός + π.*).

σίλλ-αίω, bespotten, hoonen HEROND. 1, 19, LUC. Prom. 8.

σίλλι-κύπριον, τό, de Aegyptische wonderboom κλα HDT. 2, 94.

σίλλος, ὁ, spotticht, titel der gedichten v. Timon van Phlius.

(= σῆ-λός, z. s.v. σικχός).

σίλλυρος, ὁ, franje; spec. reepje perkament, dat aan de boekrollen of acten hing met den titel v. h. boek PAP., CIC.

σίλ-ουρος, ὁ, een visch COM.

σίλφη, ἦ, stinkend insect, soort kever ARISTOT., LUC.

(vgl. s.v. σῆς, W. tāi- en spec. o.b. τίλθα z.d., -φο-ῖα vgl. ἔλαφος en dgl.).

σίλφιον (lw.), **τό,** silphium, plant, waarvan het sap als geneesmiddel en als specerij gebruikt werd en die zeer kostbaar was HDT. 4, 169; 192, SOPH., AR. Eq. 895, vgl. Pl. 925 τὸ Βάκτου (uit Cyrene) σ. van groote rijkdom THEOPHR.

σίμβλος, ὁ, — 1 bijenkorf HES. Th. 598, ARISTOT. — 2 kist AR., Vesp. 241.

(*< *σιμ-λο-: W. stēi- [z. lat. stīpare] dicht opeen ophoogen, z.o.ind. pra-stīma- dicht opeengedrongen, mhd. stīm gewoel, lit. stymas(?) gewoel, school visschen. Bet. dan oorspr.: bijenzwerm*).

σιμικίνθιον (*< lat. sēmi-cinctium?*), **τό,** voorschoot N. T. Act. 19, 12.

σίμοσ-άπος, met een stompneuzig gezicht PL. Phaedr. 253 e.

σίμος, —1 met een stompen, breed uitlopenden neus, met naar binnen gebogen neusbeun XENOPHAN. 16, 1 D., HDT. 4, 23; 5, 9, AR. Eccl. 705, PL. Theaet. 209 c, THEOCR. 7, 80. — 2 vand. met een inzinking (niet in rechte lijn) omhoog loopend AR. Lys. 288, XEN. Hell. 4, 3, 23, Cyn. 6, 5. — 3 vand. naar

binnen gebogen, ingevallen, γαστήρ XEN. Cyr. 8, 4, 21.

(*eig. ineengezakt > stomp [nl. van neus], W. συῖ-, korte phase συῖ-: ohd. swīnan ineenzakken, ineenstorten*).

σίμό-της, ἦ, — 1 stompneuzigheid PL. Theaet. 133 e, XEN. Cyr. 8, 4, 21, PLUT. — 2 kromme richting naar boven, τῶν ὀδόντων, v. d. slachttanden v. e. wild zwijn XEN. Cyn. 10, 13.

σίμῶ, naar boven ombuigen ARISTOT.

σίμω-μα, τό, de krom naar boven loopende voorsteven PLUT.

σίνα-μωρ-έω, — 1 beschadigen, verwoesten HDT. 1, 152; 8, 35. — 2 plagen AR. Nub. 1070.

σίνα-μωρ-ία, ἦ, plagerij, lust om (katte)kwaad te doen ARISTOT.

σινά-μωρος, schade toebrengend aan, τινος: plagend, kwellend ANACR. 53, HDT. 5, 92, 6, PLUT.

(vgl. s.v. ἐγγεσίμωρος en z. σίνομαι, vgl. σινά-ρός).

σινᾶπι, εως of σινᾶπυ, υος, τό, σίνηπυ NIC., mosterd N. T. Mt. 13, 31.

(z. νᾶπυ en νᾶπιον, NIC.; lw. uit Aegypte).

σινᾶ-ρός, 3, beschadigd, aangestoken HIPPOCR.

σινδον-ίσκη, ἦ, kleed van fijn linnen PLUT.

σινδον-ίτης, ὁ, linnen kleed MEN. Sam. 163.

σινδών (lw. uit O.), **όνος, ἦ,** — 1 linnen HDT. 1, 200; 2, 95, THUC. 2, 49, 1, SOPH. Ant. 1222, LUC.

— 2 βυσσίνη, van boomwol: katoen HDT. 2, 86; 7, 181. — 3 linnen doodshemd N. T. Mt. 27, 59. — 4 linnen hemd, door rijken gedragen N. T. Mc. 14, 51.

σίνηπι, ιος, τό, ἰον. = σινᾶπι, ARISTOT., NIC.

σινι-άζω, doorzeven, met een zeef reinigen N. T. Luc. 22, 31.

(v. σίνων laat -gr. woord; : ψῶ?)

σίνομαι, aor. ἐσῆμην, — 1 beschadigen, schaden, kwaad doen, τ(να) ζ 6, λ 112, μ 139, Ω 45, HES., SAPHO 37, 4 ALD., HDT. 5, 27, XEN. Lac. 12, 5. — 2 verwonden HDT. 2, 68. — 3 iets voor iemd beschadigen, onbruikbaar maken: het hem ontnemen, vgl. Pl. Leg. 936 e, XEN. Eq. 12, 9.

(vgl. σιν-ίτης; σιν-[ίζομαι] < τῆν-, vgl. lat. tinea mot, o.ier. tinaid hij verdwijnt, kwijnt weg, ags. fwinan smelten; W. τῆν- met korte phase τῆ-, kortste τῆ-, z. τῆκω).

σίνος (σίνομαι), **τό,** — 1 schade; > onheil HDT. 8, 65 (σίνος), AESCH. Ag. 389, 734, NIC. (ook σίνος).

— 2 een zeedier ARISTOT.

σιν-της, ου, ὁ, verscheurend, „vernier”, v. e. leeuw en wolf Λ 481, Π 353.

σίξις (σίζω), **ἦ,** het sissen ARISTOT.

σίον(?), **τό,** een moerasplant THEOCR. 5, 125.

σίός, ὁ, lacon. = θεός, AR. Lys. 81, XEN. An. 6, 4, 34.

σίπαρος(?) (uit σ. lat. supparum), **ὁ,** topzeil, vlieger AR.

σίπῆ(?) of -α, ἦ, broodzak, broodmand SOPH., AR. Pl. 806, Eq. 1296.

σίπυξ, ἰδος, ἦ, = voorg., HIPPOCR.

σίραιον(?), τό, ingekookte most AR. Vesp. 878, COM.

σίρ-ικός, = σιρ-ικός, van zijde N. T. Apoc. 18, 12. σίρός (: σιμός? z. d.), **ὁ,** kuil, spec. om graan te bewaren EUR., DEM. 8, 45, COM., N. T. 2 Petr. 2, 4.

σίσαρον(?) **τό,** plant met eetbare wortel EPICH.

σίσαμβριον, τό, welriekende plant COM.

σίσῦρα (lw., thrac.?) **ἦ,** mantel van bont, pels HDT. 4, 109; 7, 67, AR. Vesp. 1138, Ran. 1459, (PL.) Eryx. 400 e, LUC. Vgl. PLAUT. Pers. 97.

σισυριγγίον, τό, zoet bolgewas THEOPHR.

σίσινα, **ή**, = **σίσινα**, ALCAE. 158, als var. lect. bij HDT. en in een fr. v. AESCH.
σίσιν(ν)οφόρος, pelsdragend HDT. 7, 67.
σίσιναγέρτας, **δ**, graanopzamelaar INSCR. Tab. Heracl. 1, 102.
σίσιναγωγέω, koren aanvoeren LUC. Nav. 14.
σίσιναγωγία, **ή**, korentoevoer LUC.
σίσιναγωγός, graan aanvoerend; **πλοία σ-ά**, graanschepen HDT. 7, 147, THUC. 8, 4, 17, XEN. An. 1, 7, 15, ANDOC. 2, 21.
σίσιναριον, **τό**, een weinig graan POL., PLUT.
σίσιναρία, **ή**, toereikende proviand of rantsoen ARISTOT., POL.
σίσιναρχ-ία, **ή**, soldij v. soldaten in geld PAP.
σίσινα-τής, **οὐ**, **δ**, vetmester PLUT.
σίσινα-εύω, voeren, vetmesten HDT. 7, 119, N. T. Luc. 15, 23; med. eten, spec. brood POL., PLUT.
σίσινα-έω, slechts med. (of pass. refl.): eten, **τι**, zich voeden, *iterat.* **σιτέσκοντο** ω 209, HDT. 1, 71; 94, *overdr.* AESCH. Ag. 1668 en AR. Nub. 491, PL. Ap. 36 d, XEN.
σίσιναγέω, graan aanvoeren DEM. 34, 36.
σίσιναγία, **ή**, korenaanvoer DEM. 56, 11.
σίσιναγός, **πλοῖον σ-όν**, graanschip DEM. 50, 20, PLUT. Galb. 13.
σίσιναρεσι-άζω, met proviand voorzien ARISTOT.
σίσιναρέσιον (*vgl.* **ὑπ-ηρέτης**), **τό**, — 1 proviand; ook soldij XEN. An. 6, 2, 4, DEM. 4, 28, PLUT. — 2 levensmiddelen distributie voor verlaagde prijzen PAP.
σίσιναρός, — 1 het graan betreffend, **μέτρα**, korenmaten ARISTOT. — 2 **τά σίσινα**, de veldvruchten, die tot het graan gerekend worden THEOPHR.
σίσινασις, **ή**, — 1 het eten: voedsel HDT. 3, 23; 4, 17. — 2 onderhoud van staatswege in het Prytaneum ANDOC. 4, 31, AR. Ran. 764, PL. Ap. 37 a, DEM., LUC.; ook PAP.
σίσιναίζω, — 1 den kost geven, onderhouden AR. Eq. 716, XEN. Symp. 4, 9, ISOCR. 1, 29; med. (pass. refl.), eten, **τι** THEOCR. 4, 16. — 2 mesten N. T. Mt. 22, 4.
σίσιναικός, — 1 het graan betreffend; **ἐμπόριον**, graanhaven ARISTOT. A. II. 51, 4. — 2 **ἐξαγωγή**, graanuitvoer POL. — 3 **τά σ-ά**, graanbelasting PAP.
σίσιναιον, **τό**, *pl.* **τά σίσινα**, — 1 graanvoedsel: brood HDT. 1, 94, *alg.* — 2 als voedsel AR. Ach. 197, PL. Phaedr. 241 c, N. T. Act. 7, 12. — 3 het op staatskosten eten in het Prytaneum AR. Eq. 709.
σίσιναβόλιον, **τό**, plaats, waar men graan bewaart: korenschuur POL.
σίσιναδεία, **ή**, *iom.* **σιτοδηλία**, gebrek aan graan of brood, *alg.* hongersnood HDT. 1, 22; 94, THUC. 4, 36, 15, DEM. 20, 33, POL.
σίσιναδηλία, **ή**, *z.* *voorg.*
σίσιναδοτέω, van graan voorzien, *pass.* THUC. 4, 29, 23.
σίσινακούρος (**κέρω** snijden), **δ**, een doodeter MEN.
σίσιναλογέω, fourageeren POL., **τήν χώραν**, uit het land POL.
σίσιναλογ-ία, **ή**, het fourageeren PLUT. Fab. 8.
σίσιναλόγος, **δ**, directeur v. h. Rijksgraankantoor PAP.; — **ικόν**, **τό**, aan dezen te betalen geld PAP.
σίσιναμετρέω, graan of levensmiddelen uitdeelen, **τήν δύναμιν**, aan het leg. POL.; *pass.* levensmiddelen ontvangen POL.
σίσιναμέτρης (< **μετρήτης**), **ου**, **δ**, een magistraat, die het opzicht had op de korenmaten HYPER., ARISTOT., PAP.

σίσιναμετρί-α, **ή**, in naturaliën uitbetaald tractement PAP.
σίσιναμετρίκόν, **τό**, (graan)weeggeld PAP.
σίσιναμέτριον, **τό**, het toegemeten graan, proviand, fourage N. T. Luc. 12, 42.
σίσιναμέτρον, **τό**, = *voorg.*, PLUT. 313 b.
σίσινανόμος, voedsel verstrekkend SOPH. Ph. 1091.
σίσιναποιέω, kost of voedsel gereed maken EUR. Tr. 904, XEN. Cyr. 4, 4, 7, XEN., in 't med.: voor zich . . . : eten XEN. Cyr. 1, 6, 36.
σίσιναποι-ία, **ή**, voedselbereiding XEN. Oec. 7, 21.
σίσιναποικός, van of voor de voedselbereiding XEN. Cyr. 6, 2, 31, POL.
σίσιναποικός, brood en ander voedsel bereidend HDT. 3, 150; 7, 187, THUC. 2, 78, 33, EUR. Hec. 362, PL. Gorg. 517 d, XEN.
σίσιναπομπία, **ή**, graantoevoer DEM. 18, 87, DIOD.
σίσιναπόλης, **ου**, **δ**, graanhandelaar LYS. XXII, ARISTOT.
σίσινατος, **δ**, *pl. gew.* **τά σίσινα**, — 1 tarwe, tarwebrood I 216, α 147, ι 9, HDT. 1, 22, THUC. 2, 19, 20, PL. Tim. 52 e, XEN., N. T. Mt. 13, 25. — 2 *alg.* voedsel, eten, meest plantaardig voedsel (*τεγ. κρέα εν ποτά*) I 706, κ 235, HDT. 5, 34; 7, 120, THUC. 4, 16, 10, PL. Prot. 353 c, XEN. — 3 tarwemeel HDT. 7, 23, N. T. Apoc. 18, 13. — 4 *spec.*: *iurid.* (noodzakelijk) levensonderhoud ISAE. 3, 9, DEM. 37, 15.
(onz.; mogelijk is een verklaring: πτω fijn wrijven, malen, als naam voor de tarwe, wat gesteund wordt door lat. *triticum* ook tarwe: tero maal fijn. *Wrsch. echter lw.)*
σίσιναργός, **δ**, bakker PL. Polit. 267 e.
σίσιναφάγος, brood etend ι 191, HDT. 4, 109.
σίσιναφόρος, graan dragend, v. *lastdieren* HDT. 1, 80; 3, 154.
σίσιναφύλαξ, **ακος**, **δ**, *pl.*, een college in Athene, dat het opzicht had over den invoer en den verkoop v. h. graan, graancommissie LYS. 22, 16, DEM. 20, 32, ARISTOT. A. II. 51, 3.
σίσινα, kschtl pstl geluid, waarmee herders het vee verder drijven of roepen THEOCR. 4, 46; 5, 3; 8, 69.
σίσινη, **ή**, soort specht ARISTOT.
σίσινατύπος, **δ**, kom van aardewerk COM.
σίσινατών, **ώνος**, **δ**, korenveld PLUT.
σίσιναώνης, **ου**, **δ**, „korenkooper”, *magistraat, die graan inkocht* DEM. 18, 248, PLUT.
σίσιναων-ία, **ή**, het ambt van den **σίσιναώνης** DEM. 34, 39.
σίσιναωνιον, **τό**, het omzetten v. soldij in naturaliën in geld PAP.
σίσιναίσιος (? : **σίσινα**), **άρτος**, soort fijn brood LUC.
σίσιναφος (*msch.*: **φάρος**, met versterkend **σι-**, **σι-σφορος**), **δ**, klein zeil, ARR.
σίσιναφός, — 1 gebrekkig AP. RH. — 2 met holle maag, uitgehongerd PL., COM.
*(**< τσι+bh-**, *z.* **σίσινα**?, *vgl.* **τυφός**?)*
σίσιναφός (*z.* *voorg.*), **δ**, gebrekkigheid en bespottig LYCOPHR.
σίσιναφός, gebrekkig, *spec.* blind (: **τυφός**), maken E 142.
σίσιναφνέυς (: **σίσινα**), **δ**, mol LYCOPHR.
σίσιναφνι-άζω, den Siphnier uithangen AR. Nub. 970 (? , *z.* SUIDAS s.v. **χιάζειν**).
σίσιναφων, **ωνος**, **δ**, — 1 hevel om wijn uit een vat te doen loopen HIPPON. — 2 wijnzak EUR. Cycl. 349.
*(σίσινα < **τσι+bh-**: lat. *tibia*).*
σίσιναφνι-ίζω, **όνων**, met den **σίσιναφων** wijn uit een vat doen loopen AR. Th. 557.

σιωπάω (z. volg.), f. ἴσομαι, — **1** zwijgen, stil zijn of blijven (teg. spreken) B 20, Ψ 568, ρ 513, HDT. 7, 10, SOPH. O. R. 231, AR. Ran. 1134, PL. Phaedr. 234 a, MEN. Georg. 54, N. T. Mt. 20, 31. — **2** tr. verzwijgen EUR. Ion. 432, ISOCR. 1, 22, DEM. — **3** causat.: med. tot zwijgen brengen. Vgl. **σιωπάω**.

σιωπή, ἡ, stilzwijgen HOM., slechts σ-ῆ: in stilte, zwijgend α 325, = heimelijk I 620, Ξ 310, PIND. P. 4, 57 (-πᾶ), BACCH. 3, 95, THUC. 6, 32, 16, SOPH. O. R. 1075, EUR., MEN. Sam. 316. (onz.; bij W. *syep-* [z. *δινος*] kan, evenals lat. *sōpīre*, gr. *σιωπάω* behooren, dat bij PIND. voorkomt z. d. Is o. een contaminatie v. **σωπα* × *σιγη*? Beter geredupl. vorm < σφι-σφωπ-, vgl. derg. formaties in *ιωγή*, *ιωή* en *ιωκή*!).

σιωπηλός, zwijgend, stil EUR. Med. 320, CALL. Ap. 12, PLUT.

σιωπηρός, 3, = voorg., XEN. Symp. 1, 9.

σκάζω, hinken Δ 811, T 47, PLUT., LUC. (< *s-*kyg-izō*, W. s+keng: o.ind. *khāḥjati* hij hinkt, nld. *hinken*, deen. *skank* lam).

σκαίός, — **1** linksch; vand. (met orientatie naar het N.) westelijk, en daardoor: onheilspellend: *σκαίη*, linkerhand A 501; westelijk γ 295, Σ-αι πύλαι Γ 263, Ζ 307, HES. Th. 179, ongelukkig HDT. 3, 53, onheilspellend, στόμα SOPH. Ai. 1225, PL. Phaedr. 256 a. — **2** linksch: dom, onhandig, grof PIND. O. 9, 104, HDT. 1, 129, LYS. 10, 15, EUR. El. 972, AR. Vesp. 1183, PL. Euthyd. 295 d, MEN. Epitr. 497, POL., LUC. — **3** krom, kronkelend NIC.

(< *σκαίος*; lat. *scævus*, n.ier. *ciotān* linkerhand, vgl. nld. *scheef*, lit. *kairė* linkerhand).

σκαίοσύνη, ἡ, = volg., SOPH. O. C. 1213, AR. **σκαίοτης**, ἡ, linkschheid, onkunde HDT. 7, 9, 2, PL. Rep. 411 e, KRITIAS 29 D., DEM. 6, 19, POL., LUC.

σκαιοσυγέω, zich lomp gedragen AR. Nub. 994, THEOPHR.

σκαίρω, — **1** huppelen, springen κ 412. — **2** dansen Σ 572.

(W. s *ker-* [z. *κόρδαξ*]: ags. -*scāre* sprink(haan), lit. *skerēlis* sprinkhaan).

σκαίωμα, τό, kromming POL.(?)

σκαλαθυρμάτιον, τό, grapje, puzzel AR. Nub. 630.

σκάλαθύρω, zich met iemd afgeven, συν-εἶναι AR. Eocl. 611.

(σκάλλω+*ἀθύρω* obsc.).

σκαλ-εύς, ὁ, hij die in den tuin werkt: tuinknecht XEN. Oec. 17, 12.

σκαλεύω, ἀνδρακας, stuk stooten, oprakelen AR. Pax 440, PLUT. Num. 14, LUC.

σκαληνία, ἡ, oneffenheid PLUT. 697 a.

σκαληνοειδής, met een scheef uiterlijk HIPPOCR. **σκαληνός**, — **1** niet aan beide kanten gelijk EPICUR.

109 Us. scheef loopend (teg. *ἰσοσκελής*) PL. Euth. 12 d. — **2** in schuine richting gaande DEMOCR. 3 D. — **3** krom loopend, kronkelend HIPPOCR.

(: *σκέλος*, vgl. *morphol. γᾶλῆρη*, *σελήρη*; voor ᾶ vgl. *γᾶλῆρη* en *φᾶρέτρα*).

σκαληνός, scheef of krom maken PLUT. 1121 a. **σκαλ-ιάς**, ου, ὁ, de kop of vrucht v. d. artisjok THEOPHR.

σκάλλω, eggen, omwoelen HDT. 2, 14, THEOPHR.

(W. s-*kēl-* splijten, open snijden, vgl. arm. *celum* ik splijt, alb. *hal's* schelp, m.ier. *scailim* ik verdeel, scheid, got. *skilja* slager, nld. (*aard*)-schol, lit. *skelū* ik splijt, o.b. *skala* steensplinter).

σκάλ-μη, ἡ, zwaard SOPH.

σκαλ-μός, ὁ, de dol, waartegen de roeier rust AESCH. Pers. 376, EUR. Iph. T. 1347, POL.

(: *σκάλλω*, vgl. o.n. *skalm* een stuk of kant v. e. gekloofd hout. Bet.: gekloofd hout > wig of pin).

σκάλοψ, οπος, ὁ, de graver vand. de mol AR. Ach. 879.

(σκάλλω vgl. lat. *scalpo* en z. *σκόλω*).

σκάλ-σις, ἡ, graven, omgraven THEOPHR.

σκάμ-μα (σκάπτω), τό, — **1** kuil PL. Leg. 845 e. — **2** kuil > worstelperk, sportplaats, eng. ring; vand. strijd, gevaar POL.

σκαμωνία, ἡ, plant met afvoerende kracht ARISTOT.

σκανδᾶληθρον (z. *σκάνδαλον*), τό, het kromme stukje hout in een val, waaraan men het aas bevestigd, vand. *σκανδᾶληθρ' ιστάς ἐπῶν*, strikvrager AR. Ach. 687.

σκανδαλ-ίζω, eig. in den val, ten val brengen; overdr. doen struikelen, slechter maken, in moeielijkheid brengen, τινα N. T. Mt. 17, 27 ALC. 9, 42.

σκανδᾶλον, ALGIPHERON 2, 19 (= 3, 22), 1 σ-η, eig. hindernis, waar men over struikelt: valstrik N. T. Rom. 9, 33 (> nld. *schandaal*) moeielijkheid N. T. Mt. 13, 41.

(W. *skand-*: o.ind. *skādatē* hij springt op, lat. *scando*, m.ier. *ro-sescāind* hij sprong).

σκάνδιξ(?), ἴκος, ὁ, kervel AR. Ach. 478, 480, THEOPHR., LUC.

σκαπαν-εύς, ὁ, = **σκαφεύς**, LUC. Tim. 7.

σκάπ-ἄνη, ἡ, — **1** werktuig om te graven of te hakken: bijl, houweel, hak THEOCR. 4, 10. — **2** het graven THEOPHR.

σκαπαρδεύω, voorspellen in een dobbelsteen- of *bikkelorakel* HIPPON. 4, 3 ALD.

(vgl. HESYCH. *καπαρδεύσαι·μαντεύσασθαι*).

σκάπτων (σκήπτω), τό, dor. = **σκήπτρον**, — **1** stok PIND. O. 7, 28. — **2** staf PIND. P. 1, 6.

σκάπτω, f. ψω, graven, spitten; hakken HYMN. Merc. 90, EUR. Herc. 999, AR., THUC. 4, 90, 34, PL., XEN. Oec. 16, 14, MEN. Georg. 48, N. T. Luc. 13, 8, 16, 3; τὰ ἐσκαμμένα, kuil, die bij het pentathlon het doel van den sprong aangaf PL. Crat. 413 a, LUC.

(W. s-*kap-*: lat. *scāpulae* schouderholte, = umbr. *scapla* (acc sing), lit. *kapōti* klein hakken, o.b. *kopati* uithollen, graven).

σκαρδαμυκτέω, = volg., LUC. Lexiph. 4.

σκαρδαμύσσω(?), att. -τω, — **1** met de oogen knippen EUR. Cycl. 622, XEN. Cyr. 1, 4, 28, Symp. 4, 25. — **2** de oogen luiken, ook van vogels, die de oogen met een vlies bedekken ARISTOT.

σκαρίφησμός of -ισμός, ὁ, vluchtige schets, krabbel, λήρων AR. Ran. 1497.

(σκαρίφάομαι, W. *skerēi*+bh-, korte phase *skerē* = gr. *σκαῖρ*, *sker-* splijten, > snijden, ingraveeren, vgl. lat. *scribo*; z. ISOCR. 7, 12).

σκάρος(?) ὁ, een zeevisch COM., ARISTOT., LUC.

σκαται-βάτης, ω σκάω, aldus wrsch. te lezen bij AR. Pax 42 i.p.v. *καται-β*.

σκατο-φάγος, drek etend AR. Pl. 706, COM., MEN. Perik. 204, Sam. 205: hondsche, onverschillig.

σκάφειον (σκάπτω), τό, schop, spa HIPPOCR., HYPER., LUC.

σκαφ-εύς, ὁ, graver EUR. El. 252.

σκαφ-εύω, iemd levend begraven of ingraven PLUT. **σκάφη**, ἡ, — **1** trog, kuip HDT. 4, 73, AESCH., AR.

Eq. 1315. — 2 (uitgeholde boomstam >) boot(je) SOPH., AR. Lys. 139, PLUT., N. T. Act. 27, 16. — 3 nap, schotel AR. Eccl. 742, LUC. — 4 σ-ην σ-ην δουμάζειν de dingen bij hun naam noemen LUC. Hist. Conser. 41.

(σκάπτω; de vormen met φ i.p.v. π door invloed v. h. synonieme θάπτω).

σκαφηφόρος, een offerschaal dragend, zooals te Athene bij het feest der Panathenaeën de μέτοικοι moesten doen DIN., vgl. AR. Eccl. 742.

σκαφίδιον, τό, dem. v. **σκαφίς**, kleine boot, kleine kuip POL., LUC. Contempl. 8.

σκάφ-ιον, τό, dem. v. **σκάφη** en **σκάφος**, — 1 kleine wan, kleine trog THEOPHR. — 2 beker als kamerpot gebruikt AR. Th. 633. — 3 soort brandspiegel, waarmee de Vestaalsche maagden het vuur ontstaken PLUT. Num. 9. — 4 σ. ἀποκεκαρμένος, AR. Th. 838: v. e. bep. manier v. knippen, zooals dat bij slaven gebeurt (wrsch. σκάφιον vulgaire uitdrukking voor hoofd: „kop, pot” vgl. lat. testa ω fr. tête en ndl. [hw.] vemd op zijn „test” slaan).

σκαφίς (vgl. σκάφη), ίδος, ή, — 1 een kleine trog com. — 2 melknep ι 223. — 3 kom als keukengereedschap com.

σκαφο-ειδής, in den vorm v. e. boot ANTIPHON 28 D., PLUT.

σκάφος (σκάπτω), τό, — 1 (tijd van) het omspitten v. d. grond voor het planten van wijnstokken HES. O. 572 (of daar macs. δ σ?) — 2 het uitgeholde: (ruim of buik v.h.) schip, schuit HDT. 7, 182, AESCH. Pers. 419, THUC. I, 50, 10, SOPH., EUR. Med. 1, AR. Vesp. 29, overdr., POL.

σκαδάνυμι, f. σκαδῶσω, att. σκαδῶ, pf. pass. ἐσκαδάσμαι, aor. ἐσκαδάσθη, — 1 (eig. splijten): uiteen doen springen, uiteen jagen; verzw. uiteen doen gaan, verspreiden, pass. (refl.) zich verspreiden, uiteengaan (spec. opspatten, opwarren Δ 308, II 375, e. dgl.), λαόν T 171, ήέρα v 352, overdr. κήδεα θ 149, (ANACR.) 30, 18, HDT. 5, 102, AESCH. Pr. 925 uit elkaar doen springen, verzw. ιδ. 25 πάχην, oplossen, doen verdwijnen, SOPH. Tr. 989, THUC. 4, 56, 4, EUR., PL. Prot. 322 b, XEN. An. 3, 5, 2.

(W. sk(h)e(i)+d-, z. ook σχεδία en σχίζω; lat. scandula dakspan, ndl. schateren [\leftarrow idg. skēd-], lit. kedėti opensplijten [intr.], skēsti uitbreiden [takken e. dgl.], lett. shkēdens splinter hout, russ. ščedryj vrijgevig).

σκέδᾶσις, ή, verstrooiing: σκέδασιν θείναι = σκεδάσαι, α 116, v 225.

σκαδασ-τός, te verstrooien, te vernietigen PL. Tim. 37 a, PLUT.

σκαθρός, adv. -ώς, nauwkeurig, zorgvuldig HIPPOCR., AESCH. Pr. 488, EUR., LYCOPHR. 270.

(\leftarrow σχε-θρός: έχω).

σκέλαι (: σκέλος), αἱ, „beenstukken”: slobkousen KRITIAS 38 D., com.

σκελ-ετός (σκέλλω), — 1 uitgedroogd, vermagerd, vanā. droog, dor, mager LUC. — 2 subst. („skelet”) geraamte, mummie PLUT. 736 a.

σκελετ-ώδης, als een mummie LUC. Salt. 75.

σκελίς (σκέλος), ίδος, ή, att. σχελῖς, achterschoft, achterhand v. dieren com.

σκελ-ίσκος, ό, dem. v. σκέλος, beentje AR. Eccl. 1167.

σκελιφόρος, droog, schaal HIPPOCR.

(: σκέλλω, z. σκληφόρος).

σκέλλω, f. ῶ, aor. ἐσκηλα, uitdrogen, dor maken, χρῶα Ψ 191; pass. m. f. σκλησμαι, aor.

ἐσκλην, perf. ἐσκληκα, droog, dor of mager worden AP. RH., NIC.

(W. skel+a-: droog, dor: o.ier. sceile magerte, ellende, mnd. schelm kadaver, z. ndl. schelm, verschalen v. d. wijn, lett. kalstu ik verdor).

σκέλος, τό, — 1 been, schenkel; poot (niet: het bot), πρυμνόν σ. δίη II 314, HDT. 2, 40; 3, 103, AESCH. Eum. 37, Pr. 74, SOPH., EUR., AR. Av. 383, ἐπι σ. ἀνάγειν pedem referre, terugtrekken PL. Phaed. 60 c, Symp. 190 d. N. T. Joh. 19, 31. — 2 overdr. τό σ-η, de lange beenen = de lange muren, v. Piraeus of v. Megara AR. Lys. 1172.

(wrsch. niet: σκελετόν, σκέλλω, maar: σκολός, W. skel- krom maken, buigen: arm. aet verdraaid, bedorven, lat. scelus, ohd. scelah gedraaid, schuin, ndl. scheel).

σκελ-ύδριον, τό, pootje v. e. haan HEROND. 4, 89.

σκεμ/μα, τό, — 1 beschouwing, onderzoek PL. Crit. 48 c. — 2 kwestie PL. Rep. 445 a.

σκεπ-άζω, — 1 dekken, bedekken XEN. Mem. 3, 10, 9; beschermen LYCOPHR. 1311; spec. als patroon PAP. — 2 afweren (ANACR.) 17, 9, POL., (N. T.)

σκέπ-αρνον, τό, of -ος (SOPH. fr. 729), ό, — 1 bijl met één snede ε 237, ι 391, SOPH., LUC. — 2 een bep. verband HIPPOCR.

(voor suff. vgl. HESYCH. κέ-αρνα·σιδήρα τεκτονικά: κεάω z. d. W. s-kep- snijden, hakken, russ. ščepá splinter hout. Vgl. ook σκάπτω).

σκέπας, αός, τό, — 1 beschutting, άνέμοιο ε 443. — 2 beschutte plek ζ 212, HES. O. 532 (acc. pl. σκέπᾶ).

(W. s-kep- eig. omvatten > dekken, z. κόπη, lat. cōpi, capio, lit. kepūrė hoed. Of: σκέπτομαι z. σαφής?)

σκέπασ/μα, τό, = σκέπη, PL. Polit. 279 d, ARISTOT., N. T. 1 Tim. 6, 8.

σκαπασι-κός, beschermend ARISTOT.

σκέπᾶς, afhouden, afweren v 9, THEOCR. 16, 81.

σκέπη (z. σκέπας), ή, — 1 beschutte plaats, bescherming, ook overdr. HDT. 1, 143, HIPPOCR., PL. Tim. 76 d, XEN. Mem. 3, 10, 9, POL. — 2 patroonaat PAP.

σκαπτι-κός, zich met de σκέφισ, met den (onvolledigen) aard v. d. menschelijke kennis bezig houdend; ι ο-ολ, de sceptici, d. i. wijsgeeren, die aan de waarheid van de menschelijke kennis twijfelen SEXT. EMPIR., LUC.

σκέπτομαι, f. σκέφομαι, enz., z. verder σκαπέω, pr. en impf. slechts, bij HOM. en HEROND. 7, 92. — 1 (uit)kijken μ 247. — 2 letten op, τι II 361.

(W. s-pek-: o.ind. pásyati hij ziet, alb. paše ik zag, lat. specio, ohd. spehōn loeren, z. ndl. verspieden. In Gr. metathese p-k > κ-π- vgl. ἀρότοκος: πέτω z. d.?).

σκαπτ/σούνη, ή, = σκέφισ, TIM. PHILIAS.

σκέπω, = σκαπέζω, POL., LUC. Tim. 21.

σκερ-βόλλω, beschimpen, uitschelden AR. Eq. 821.

(z. κέρτομος. Of W. sker+b(h)- eig. inkragen z. σκέραφος smaad, beschimping?).

σκευ-αγωγέω, het gereedschap, de bagage bijepakken en wegbrengen AESCHIN. 2, 139, DEM. 18, 36.

σκευ-αγωγός, de bagage vervoerend; ό σ., treinknecht XEN. Cyr. 8, 5, 4; τὸ σ-όν, bagagewagen PLUT. Pomp. 6.

σκευ-άζω, — 1 uitrusten, spec. kleeden klaar maken: voorbereiden (iemand) HDT. 1, 60, 80; 5, 12, AR. Ach. 739, XEN. An. 5, 9, 12, MEN. Sam. 254. — 2 klaar maken, bereiden, iets: eten HDT. 1, 73, 207, AR. Vesp. 1331, χάλινον PL. Parm. 127 a. —

3 inrichten THUC. 2, 15, 24. — **4** beetnemen, „inmaken” MEN. Sam. 254. — **Med.:** **5** voor zich gereed maken, θολώνη EUR. Herc. 956, PL. — **6** veroorzaken, beramen πδλεμον HDT. 5, 103; 6, 100.

σκευάριον, τό, dem. v. σκευῶς en σκευή, — **1** kleeding AR. Pax 201, PLUT. — **2** meubels AESCHIN. 1, 59.

σκευασία, ἡ, toebereiding, v. eten PL. Lys. 209 e, COM.

σκευαστός, toebereid, kunstmatig, teg. φυτευτός PL. Rep. 510 a.

σκευή, ἡ, — **1** kleeding, opschik, ev. wapenrusting PIND. P. 2, 80, HDT. 1, 24, THUC. 1, 6, 6; 8, 34, SOPH., EUR. Ba. 34, AR. Ran. 108, PL. XEN. An. 4, 7, 27. — **2** inventaris v. e. schip N. T. Act. 27, 19.

σκευοθηκή, ἡ, magazijn, v. wapenen en scheepstuig: tuighuis AESCH., AESCHIN. 3, 25.

σκευοποιέω, — **1** (listig of heimelijk) gereedmaken, voorbereiden HYPER., ISAE. — **2** vervaardigen PLUT. Marc. 16; *med.* voor zich gereed maken PLUT.

σκευοποίημα, τό, — **1** listige streek HYPER. — **2** gereedschap PLUT.

σκευοποιός, spec. hij, die maskers en andere tooneelbenoedigheden maakt AR. Eq. 232, PLUT.

σκευῶς, τό, meest. pl. τὰ σκευῆ, — **1** alles wat tot inrichting en uitrusting v. mensch en ding behoort: kleeding; inrichting: huisraad, inventaris; werktuig, wapen; bagage ATT.: THUC. 6, 97, 23, LYS. 19, 31, AR. Ran. 12, PL. Phaedr. 260 c, XEN. An. 7, 4, 18, N. T. *spec.* vaatwerk Luc. 6, 16; *alg.* werktuig, wapen Mt. 12, 29. — **2 overdr.**: v. h. *wj* als werktuig voor de ziel PL. Soph. 219 a, N. T. Rom. 9, 22. — **3 ongunstig:** v. e. *mensch als iemds* werktuig of handlanger POL. (*zeer onz.*; vgl. ook σκῶδος; naast W. *σκευ-* [z. ἀκούω], ook W. *s-keu-* providere: zorgen voor, klaar maken??).

σκεουρυγία, ἡ, vervaardiger van tooneelmaskers PL. Polit. 299 d.

σκευοφορέω, bij het leger treinknecht zijn XEN. An. 3, 2, 29; *med.* σκευοφορούμενος καμηλοῦς, zijn bagage door kameelen latende dragen PLUT. Crass. 21.

σκευοφορικός, τό σὸν βάρος, de gewone last van een lastdier XEN. Cyr. 6, 1, 54; τὸ σ-όν, de trein van het leger XEN. Lac. 13, 4.

σκευοφόριον, τό, draagstok COM.

σκευοφόρος, bagage dragend AR. Ran. 497 (*of subst.*); *subst.* lastdrager, treinknecht; τὸ σ-ον, lastdier THUC. 2, 79, 27, XEN. An. 1, 3, 7.

σκευοφυλακείω, de bagage bewaken PLUT.

σκευοφρόμαι, — 1 het gereedschap bewaken. — **2 overdr.** nauwkeurig nagaan ARISTOT., PLUT. — **3** listig of heimelijk in orde maken DEM. 17, 20. — **4 verzw.** = σκευάζω, inrichten, obkta PLUT.

σκευοώρημα, τό, sluwe, listige handelingen DEM. 36, 33.

σκευορία, (ώρα) ἡ, — **1** zorgvuldigheid, zorg ARISTOT., COM. — **2** list, bedrog DEM. 55, 2, PLUT.

σκέψις, ἡ, beschouwing, onderzoek EUR. Hipp. 1323, PL. Phaedr. 83 a, XEN., ARISTOT., POL.

σκήμα, τό, „Skytisch” = σκήμα, AR. Th. 1188.

σκηνάω, gelegd zijn, zijn tent opslaan, ook med. THUC. 1, 89, 22, AR. Ach. 69, PL. Leg. 866 d, XEN. vaak: An. 4, 8, 25. — *And.* σκηπέω, doch de analogie v. τιμάω: τιμή maakt σκηπέω *wrsch.*; geen enkele vorm eischt σκηπέω.

σκηνή, dor. σκᾶνά, ἡ, — **1** tent, hut, eerst ATT.: THUC. 2, 34, 29, TR.: SOPH. Ai. 3, AR. Th. 658, PL., XEN. An. 3, 5, 7. — **2** huif v. d. „tentwagen” XEN.

Cyr. 6, 4, 11, DIOD. — **3 alg.** winkel DEM. 18, 169; woning N. T. Mt. 17, 4, v. d. tempel Hebr. 13, 10. — **4 spec.**: oorspr. het eenvoudige houten huis, waar de tooneelspelers uit te voorschijn traden om op het προσκήνιον te spelen; *vand.* tooneel PL. Leg. 817 c, ARISTOT.

(*wrsch. sem.*, vgl. *babyl.* šakanu zijn tent opslaan. De verbinding met W. skāi-: o. ind. chāyā schaduw, z. skāi, kan zich beroepen op plaatsen als XEN. Hell. 5, 3, 19: σκευῶν σκηνημάτων).

σκήνημα, τό, — **1** = σκηνή, XEN. Hell. 5, 3, 19. — **2** nest AESCH. Ch. 251.

σκηνοίδιον, τό, dem. v. σκηνή, THUC. 6, 37.

σκηνοικός, οἱ σκηνηκοί, de tooneelspelers PLUT.

σκηνίς, ἰδος, ἡ, = σκηνή, PLUT.

σκηνοίτης, ου, ὁ, — **1** hij, die zich op het tooneel bevindt ISOCR. 17, 33. — **2** in tenten, βίος DIOD.

σκηνογραφία, ἡ, — **1** het maken van decoraties.

— **2 overdr.** overdreven voorstelling PLUT. Arat. 15.

σκηνοπηγία, ἡ, — **1** het bouwen van een nest ARISTOT. — **2** het loofhuttenfeest LXX, N. T. Joh. 7, 3.

σκηνοποιία, ἡ, het maken van een tent of hut POL.

σκηνοποιός, tentenmakers N. T. Act. 18, 3.

σκήνος (z. σκηνή), τό, dor. σκᾶνος, spec.: — **1** v. h.

lichaam als behuizing van de ziel DEMOCR. 57, 223,

(PL.) Locr. 100 a *eld.*, Ax. 306 a, Περὶ Ὑψους

32, 5, N. T. 2 Cor. 5, 4. — **2 vand.**: lijk NIC.,

Al. 447, PAP.

σκηνοφύλαξ, ακος, ὁ, tentwachter XEN. Hell. 3,

2, 4, PLUT.

σκηνώ, — 1 kampeeren XEN. An. 2, 4, 14 (*and.*

σ-άω). — **2 pass. refl.:** *perf.* wonen PL. Rep. 610 e.

— **3** wonen N. T. Joh. 1, 14.

σκηνοῦδριον, τό, dem. v. σκηνή, PLUT. Mar. 37.

σκήνωμα, τό, — **1** tent EUR. Hec. 616, XEN. An.

2, 2, 17, huis v. inkwartiering, kwartier 7, 4, 16. —

2 woning, *spec.* tempel N. T. Act. 7, 46. — **3**

aardsch omhulsel, lichaam N. T. 2 Petr. 1, 13.

σκηπηάνιον, τό, = σκήπτρον, staf, scepter N 59.

σκηπητοβάμων, op den scepter staand, ατετός

SOPH.

σκηπητόοχος, ep. = σκηπητούχος, z. d.

σκηπητός (σκήπτω), ὁ, — **1** plotseling met geweld

neerkomende wind: hoos, orkaan; ook bliksem SOPH.

Ant. 418, XEN. An. 3, 1, 11, LYCOPHR. — **2 overdr.**

ieder onheil, dat plotseling ontstaat AESCH. Pers.

715, TIMOTH. Pers. 18, EUR., DEM. 18, 194.

σκηπητουχία, ἡ, het scepterdragen: opperbevel in

den oorlog AESCH. Pers. 297.

σκηπητούχος, den scepter dragend: in oorlog en

vrede het opperbevel, de hoogste macht hebbend

B 86, § 47 *subst.*, EUR. Iph. T. 235; *aan het Per-*

zische hof een slechts door *eunuchen* bekleede *betrekking*:

hofmaarschalk XEN. An. 1, 6, 11.

σκήπτρον (σκήπτω), dor. σκᾶπτον en σκᾶπτρον,

τό, — **1 eig.** steun: sta f, stok Σ 416, ξ 31, HDT. 1,

195, AESCH. Ag. 75, SOPH. O. R. 456. — **2 spec.:**

als teeken v. d. waardigheid v. e. koning, priester of

heraut: scepter B 101, A 15, H 277, AESCH. Pr.

171, SOPH. O. C. 425. — **3** symbool v. d. heers-

schappij Z 159, I 99, BACCH. 3, 70, HDT. 7, 52, TR.:

EUR. El. 11, AR. Av. 1600.

σκήπτω, — Pass. refl.: **1** zich stutten op; leunen

op E 457, ρ 203, ω 158. — **2 overdr.** op iets als

voorwendsel steunen, voorwenden HDT. 5,

102, THUC. 6, 18, 24, AR. Pl. 904, PL. Symp. 217 d,

AESCHIN. 3, 242, DEM., POL. — **3** zijn best doen

voor, verdedigen PL. Leg. 864 d. — **Act.:** **4** met

kracht plotseling op iets drukken: neerstooten, inslaan, *v. storm en bliksem en ongeluk* AESCH. Pr. 749, SOPH. O. R. 28. — 5 tr. doen drukken: neerwerpen AESCH. Eum. 801, EUR. Med. 1333.

(σκῆπ-, W. skai+p-, kortste phase skip-, z. σκίπων HESYCH. = lat. scīpio, vgl. lat. scāpus stengel, schacht. *Daarnaast met ὀ [o-phase?] lat. scōpae takjes > bezem).*

σκηρίπτομαι, leunen, zich ondersteunen, τυν, met λ 595.

(slechts pr. en impf., v. h. *synon. στηρίζω juist pr. en impf. niet; wrsch. is dus σκηρίπτομαι een contaminatie στηρίζομαι × σκήπτομαι).*

σκήψις (σκήπτω), ἦ, grond, waarop men steunt: voorwendsel, verontschuldiging HDT. 1, 147, TR.: SOPH. El. 534, AR. Ach. 392, DEM. 19, 100, POL.

σκιά, ἦ, *ion.* σκίη, — 1 schaduw λ 207, HES. O. 589, HDT. 7, 226, ATT., PL. Phaedr. 229 b, XEN. Mem. 1, 6, 6, λόγος ἔργου σ. DEMOCR. 145 D., N. T. Mc. 4, 32. — 2 schim κ 495, AESCH. Sept. 976, Ag. 839, SOPH. Ai. 301. — 3 vooruitglijdende schaduw, *overdr.*: *v. toekomstig leed* N. T. Col. 2, 17. — 4 als beeld voor wat onbeteekenend of zwak is: AESCH., SOPH. Ai. 126, ANT. 1170. — 5 zoom, rand aan een kleedingstuk INSCR.

(W. skēi-, z. σκοῖς en o.ind. cháyā licht en schaduw; korte phase skī- in σκιά, got. skeinan = ndl. schijnen; andere korte phase idg. skai- in alb. hē schaduw).

σκιά-γραφῆ, eig. als silhouet teekenen: schetsen PL. Parm. 165 c.

σκιά-γράφημα, τό, ruwe oppervlakkige schets PL. Theaet. 208 e.

σκιά-γραφία, ἦ, schaduwbeeld; *overdr.* bedriegelijk beeld, begoocheling PL. Phaed. 69 b, ARISTOT.

σκιάδ/ειον, τό, zonnescherm, dat men kan opvouwen AR. Eq. 1428.

σκιάδ-ίσκη, ἦ, = *voorg.*, ANACR. 54, 11 ALD.

σκιάζω, — 1 beschaduwen, in schaduw hullen, bedekken Φ 232, HES. Th. 716, PIND. Pae. 21, 2, HDT. 6, 117, EUR. Hipp. 134, XEN. Oec. 19, 18. — 2 schaduwen, *v. schilders* LUC. Zeux. 5.

σκιά-θρον, (ook σκιο-θ.) τό, schaduwvanger, *vand.* zonnewijzer PLUT. Marc. 19.

σκιάινᾶ, ἦ, een zeevisch ARISTOT.

σκιά-μαχέω, — 1 tegen een schim, tegen windmolens vechten, een denkbeeldigen vijand bestrijden, *overdr.* PL. Ap. 18 d, Rep. 520 c. — 2 oefening in het vechten in de worstelschool: een spiegelgevecht houden COM.

σκιά-ποδες, οἱ, een fabelachtig volk in Libye met bijzonder groote voeten, die zij op hun rug liggend, één been in de hoogte lichtend, als zonnescherm gebruikten AR. Av. 1553, CTFASAS.

σκιάρο-κομος, met loof vol schaduw EUR. Ba. 867.

σκιάρος, dor. = **σκιερός**, beschaduwde, schaduwrijk PIND. O. 3, 14, PL. Leg. 625 d.

σκιάς (σκιά), ἄδος, ἦ, afdak, baldakijn PLUT.; ook v. e. overdekt theater THEOCR., 15, 119; Etr. **σκιάσ/μα**, τό, beschaduwing PLUT.

σκιά-τροφέω, *ion.* σκιητρ., — 1 intr. in de schaduw leven (*teg. het leven op het land in de brandende zon*). — 2 verwijfd leven HDT. 3, 12, med. 6, 12, PL. Rep. 556 d, XEN. Oec. 4, 2, THEOPHR.

σκιά-τροφία, ἦ, subst. bij *voorg.*, PLUT. Aemil. 31.

σκιαυέω, een floers voor de oogen hebben, niet goed kunnen zien HIPPOCR.

σκιάω, *pass.* in schaduw gehuld worden β 388.

σκιδναμαι, z. *verder* σκεδάννυμι, — 1 zich verspreiden, verstrooien, uiteengaan, uiteensproeien en, -waaieren, *v. geluid, licht, geur, schuim, zaad*; β 252, ὑπόσε ἀχνη Λ 308, *v. stof* Π 375. — 2 **ἐμκ' ἤλιω σκιδναμένω**, met zonsopgang HDT. 8, 23, ὀδυμῆ HYMN. Cer. 278, *v. zaad* HDT. 7, 141 *orak. i. j.*

(σκιδνῆμι slechts in composita; ook κιδναμαι z. d.; σ. = σκεδάννυμαι met ι < ε, vgl. πίννυμι e. dgl.).

σκι-ερός, = **σκιαρός**, beschaduwde, schaduwrijk Λ 480, HES., IBYC. 6, 5 ALD., (ANACR.) 57, 17, EMPED. 61, 4 D., EUR. Iph. T. 1246, AR. Vesp. 757, XEN.

σκιή, ἦ, *ion.* = **σκιά**.

σκιη-τροφέω, *enz.*, *ion.* = **σκιᾶτρ.**

σκίλλᾶ, ἦ, zeeajuin met langwerpigen bol THEOGN. 537, COM., LUC., THEOCR. 7, 107.

(< *skelijā, W. s-kel- spijten, schillen, o.n. skel schelp, ndl. schel, schil, o.b. skolika schelp).

σκιμαλί(ζ)ω (?), iemd met den uitgestoken middelsten vinger nawijzen, *wat een obscene bet. heeft*: iemd voor al wat leelijk is uitmaken AR. Ach. 444, Pax 549.

σκιμβ-άζω, mank zijn AR. (naast *synon.* σκαμβός, msch. W. s-keng*-: lit. kénége hak; ι < ε, waarnaast a < o, d.w.z. de verkorting v. d. o-phase weergeeft).

σκιμ-πόδ-ιον, τό, *dem.* v. volg., LUC. Asin. 3.

σκιμ-πύδος, πύδος, ὄ, veldbed, ligstoel (z. Gell. 19, 10) AR. Nub. 254, PL. Prot. 310 c.

(σκιμπτω + πύδος).

σκιμπτω, = σκήπτω, iets zwaars vast neerzetten PIND. P. 4, 224 med.; *pass. aor.* σκιμψῆναι, zich ergens op werpen HIPPOCR.

(z. σκήπτω, W. s-kai+p-, vgl. spec. lat. scīpio).

σκιμπτω (z. σκιμπτω), **ωνος**, ὄ, = **σκιπών**, staf, steun EUR. Hec. 65 (and. σκίπ-), PLUT.

σκιנדάλ(α)μος, ὄ, z. att. σκινδάλαμος.

σκινδαβός, ὄ, snareninstrument met 4 snaren COM.

σκιο-ειδής, schaduwachtig: schimachtig AR. Av. 686, PL. Phaed. 81 d.

σκιόεις, — 1 schaduwrijk: donker > koel, ἔρεα Α 157, μέγαρα α 365, AP. RH. — 2 schaduwgevend, νέφεα Ε 525.

σκιπών (z. σκήπτω, σκιμπτω), **ωνος**, ὄ, staf, stok HDT. 4, 172, HEROND. 8, 9.

σκίρα, τᾶ, feest van Athena in Athene gew. σκιροφώρα, vgl. σκίρον AR. Th. 834, Eccl. 18.

σκιραδής, ἰδος, ἦ, een vrouw die het Skirafeest viert MEN. fr. inc. Z 14.

σκιραφ-εἶον (?), τό, dobbelplaats, speelhuis ISOCR. 7, 48.

σκίρον (z. σκιά), τό, zonnescherm, door de priesters van Athene bij de Sciraphoria gedragen, z. σκίρα.

σκιροφωριών, **ωνος**, ὄ, 12de maand v. h. Att. jaar, Juni/Julij ARISTOT.

σκίρρον (?), τό, de harde korst van kaas AR. Vesp. 925.

σκίρρος (?), ὄ, verharde verzwering XEN. Eq. 1, 5 (beter κρίσσος (ader)spat).

σκίρρώω, hard maken, verharden COM.

σκιρτάω (σκαίρω), huppelen, springen Υ 226, AESCH. Pr. 1085 ἀνέμων πνεύματα, EUR., AR. Vesp. 1306, PL. Phaedr. 254 a, N. T. Luc. 1, 41; v. vreugde 6, 23.

σκιρτη-μα, τό, sprong, dans AESCH. Pr. 675, EUR. Herc. 836, PLUT., LUC.

σκιρτησις, ἦ, — 1 het springen PLUT. Cleom. 34. — 2 ἐθῶν, opstand PLUT.

σκιρών (: σκίρων), **δ**, een westelijke wind ARISTOT.
σκιρ-ίᾱς, ου, δ en:
σκιρ-ύδριον, τό, dor. = ξιφίᾱς en ξιφύδριον, mossel EPICH. fr. 29 en 26 A.
σκι-ώδης, — 1 schaduwachtig, beschaduwd EUR. Supp. 759. — **2** nevelachtig HIPPOCR.
σκληρ-αγωγή, streng opvoeden LUC. D. Mar. 16, 1.
σκληρ-αυχήν, ένος, „hardnekkig”; v. paarden: wild, ontenebaar PLUT. 2 f.
σκληρό-δερμος, met harde huid of schaal ARISTOT.
σκληρ-ευνία, ή, het slapen op een hard bed HIPPOCR.
σκληρο-καρδ-ία, ή, hardheid, verstoktheid N. T. Mt. 19, 8.
σκληρο-κοιτέω, op een ahrd bed slapen HIPPOCR.
σκληρό-κοικος, hard van pit COM.
σκληρο-ποιός, hardend PLUT. 953 c.
σκληρός (: σκέλλω, έσκλην), **dor. PIND. η, (PL.)** Locr. 104 c. — **1 dor, έλαία** PIND. O. 7, 29, POL., PL. Symp. 203 c. — **2 mager, γή** AESCH. Pers. 319. — **3 stijf (teq. soepel)** XEN. Eq. 1, 6. — **4 overdr.** hard, streng, rauw, ook v. *gebuid e. dgl.* HES. Th. 839, HDT. 8, 12, SOPH. O. R. 36, φρονήματα = onbuigzaam Ant. 473, Ai. 1119, EUR., AR. Pax 350, PL. Symp. 195 e, MEN. Georg. 66, N. T. Mt. 25, 24. — **5 moeilijk** N. T. Act. 16, 14.
σκληρ-όστρακος, met harde schaal ARISTOT.
σκληρό-της, ή, hardheid, strengheid; ongenaak- baarheid ANTIPH. 3 γ 4, PL. Phaedr. 251 b, N. T. Rom. 2, 5; volgens PL. Crat. 434 c: σ-τηρ Ehetrisch.
σκληρο-τράχλος, „hardnekkig”: koppig N. T. Act. 7, 51.
σκληρ-όφθαλμος, met droge, strakke oogen ARISTOT.
σκληρ-ύνω, hard, verstokt maken N. T. Rom. 9, 18.
σκληρυσμα, τό, hard maken HIPPOCR.
σκληρός, mager, slank PL. Eythud. 271 b. (vgl. σκληρός, : σέλλω, σκλή vai).
σκιπ-αίος, όδτης, in het duister voortgaande THEOCR. 16, 93. (vgl. HESYCH. σκιπός = τό σκότος; σκιπός bij SIMON. Verw. m. κνέρας?).
σκιψ, δ, gen. σκιπός of σκιπός, houtworm PLUT. 636 d. (: W. s-kpēi-: κνήν, κναίω; vgl. de synon. θρψ, έψ, κνήν).
σκίοδς, ό, = διοικητής, ταμίας, bijn. v. Dionysus MEN. Kith. fr. 9. (maced. msch. < σκεφο-γιδ = σκευ-ωρός volg. POLLUX; dan verw. m. σκείος).
σκιός, = σκιερός NIC. Th. 660. (skoi-o, W. s-kēi-, z. σκιά).
σκολι-αίω, ontwrichten HIPPOCR.
σκόλιον (z. volg.), τό, drinklied (ursch. naar zijn rythme zoo genoemd, vgl. ook δόχμος έυθυμός; z. volg.), AR. fr. 222, Ltr., PIND. fr. 122, PL. Gorg. 451 e, 452 a.
σκολιός (: σκέλος, z. d.), — **1 krom, gebogen** όδός HERACL. 59 D., HDT. 2, 86, PIND. fr. 203, EUR. Hec. 65, N. T. Luc. 3, 5. — **2 kronkelend** HDT. 2, 29. — **3 scheef, dwars** PL. Theaet. 194 b. — **overdr. 4 verdraaid: niet recht (vaardig); vand. valsch,** listig, slecht, θέμιστες II 387, HES. O. 194, PIND. P. 2, 85, PL. Gorg. 525 a, DEM.
σκολιώ, krom buigen THEOPHR.
σκολίω-σις, ή, kromming, verdraaiing HIPPOCR.
σκολόπαξ (z. σκόλοψ), ακος, ό, soort groote snip ARISTOT.

σκολόπενδρα (: σκόλοψ), **ή, — 1** duizendpoot ARISTOT. — **2 een zeeworm** ARISTOT.
σκολοπ-ώδης, als een paal spits toeloopend THEOPHR.
σκόλοψ, οπος, ό, paal, als palissade gebruikt Σ 177, H 441, HDT. 9, 97, EUR. Iph. T. 1430, XEN. An. 5, 2, 5, N. T. 2 Cor. 12, 7 overdr. (W. skele+p- splijten, z. σάλλω, σάλλω en voor de p-verienging lat. scalpo, nld. schelf).
σκολύθριον, τό, bankje PL. Euthyd. 278 b.
σκόλυθρος, ό, een lage stoel; als adi. laag bij den grond: gemeen COM.
(σκολυ- z. σκόλυμος, W. skel- splijten, bewerken).
σκόλυ-μος (z. voorg. en voor suff. vgl. έλυ-μος), ό, eetbare distelsoort HES. O. 582, ALCAE. 94, 4 ALD., soort artisjok THEOPHR.
σκόμβρος (?), ό, soort tonijn, makreel AR.
σκόνοζω, ή, = κόνοζα, COM.
σκοπ-άρχης, ου, δ, aanvoerder der verkenners in de voorhoede, van de spits XEN. Cyr. 6, 3, 6.
σκόπελος, ό, „uitkijkpunt (vgl. lat. specula bij VERG. e. eld.) > hoogte: rots, voorgebergte, klip B 396, μ 73, PIND. fr. 196, HDT. 2, 29, AESCH. Pr. 143, EUR., AR. Nub. 273, AP. RH. (: σκοπέω, vgl. σκοπή hoog uitkijkpunt Δ 275; daaruit lat. scopulus).
σκοπέω (z. σκώπομαι), slechts pr. en impf.; act. en med. zonder veel verschil gebruikt, — **1 ergens naar** kijken: tr. in het oog vatten, beschouwen, bekijken, zien PIND. O. 1, 5, HDT. 1, 8, 32, THUC. 1, 1, 13, TR.: AESCH. Supp. 232, PL. Phaedr. 230 a, XEN., N. T. Phil. 2, 4. — **2 overdr.** uitkijken naar, bedacht zijn op, letten op, έφάμερον δδόναν BACCH. 3, 74, σ. μη videre ne PL. Gorg. 458 c, med. την των πολλών δδξαν PL. Prot. 353 a, N. T. Luc. 11, 35. — **3 vand.:** uitkijken naar: iets zoeken ISAE. 2, 17, vgl. SOPH. O. R. 68.
σκοπή, ή, — 1 σ-ήν ποιέσθαι, rondzien LUC. Hist. conscr. 29. — **2 = σκοπία, plaats om te** bespieden AESCH. Ag. 289, pl. 309, XEN. Cyr. 3, 2, 11, POL. — **3 uitkijk** AESCH. Supp. 786.
σκοπ-ία (σκέπτομαι), ή, ion. σκοπιή, — 1 uitkijk, wachtpost: hoogte E 771, bij Troje X 145; pl. ξ 261, PIND. fr. 101; overdr. N. 9, 47, HDT. 2, 15, SOPH., EUR. Hec. 931, AR. Nub. 281, pl. — **2 het** uitkijken, wachthouden φ 302, HDT. 5, 13.
σκοπι-άζω (van een hooge plaats), uitkijken: (be- spieden K 40, E 58, x 260, med. THEOCR. 3, 26.
σκοπι-ώρέομαι, de wacht houden, opletten AR. Vesp. 361, XEN. Cyn. 9, 2.
σκοπός (σκέπτομαι), ό, — 1 hij die uitkijkt: uit- kijk, verspieder K 324, δ 524, PIND. P. 3, 27, TR.: AESCH. Sept. 36, THUC. 8, 100, 19, XEN., POL. — **2** hij die toeziet: opzicht(st)er P 359, χ 396, bestuurder PIND. O. 1, 55, N. 5, 27, beheerscher SOPH. Ai. 945. — **3 (eig. het naar iets kijken, op iets** mikken): do el, overdr. bedoeling χ 6, από σκοπού het doel niet rakend > tegen zijn bedoeling λ 344, PIND. O. 10, 71; TR.: SOPH. Ant. 1033 όστε τοξότα σκοπού (τοξεύουσιν), PL. Gorg. 507 σ., πρόσ δν βλέποντα δετ ζην, XEN., POL., N. T. Phil. 3, 14.
σκορακ-ίζω, iemδ ές κόρακας, naar de galg wen- schen, vand. verachtelijk behandelen DEM. 11, 11, PLUT. Artax. 27, LUC.
σκορακισμός, ό, beschimping PLUT., LXX.
σκορδινόμααι, zich uitrekken en gapen, slaap- dronken zijn HIPPOCR., AR. Ach. 30, Vesp. 642. (vgl. κόρδαξ; eig. zich wringen).

σκορδίνημα, τό, uitrekken en gapen, v. *slaapdronken menschen* HIPPOCR.

σκορδύλη, ἡ, jonge tonijn ARISTOT.

(: *κόρδαξ*; eig. springer).

σκορδύλος (z. *voorg.*), **ὄ**, soort hagedis ARISTOT.

σκοροδ-άλμη, ἡ, saus van pekel en knoflook AR. Eq. 199, LUC.

σκοροδ-ίζω, hanen met knoflook voeren, om ze tot vechten aan te hitsen AR. Ach. 166, Eq. 494.

σκοροδίων, τό, knoflookblad of steel AR. Pl. 818.

σκοροδο-μάχοι, οἱ, „knoflookvechters“ LUC. V. H. 1, 13.

σκόροδον, τό, knoflook HDT. 2, 125, AR. Ach. 16 4 *eld.*, XEN. An. 7, 1, 37.

(: *alb. hurde knoflook*).

σκοροδο-πανδοκτρι-αρτο-πῶλις, ιδος, ἡ, knoflook-herbergierster-brood-verkoopster AR. Lys. 458.

σκορπίδιον, τό, dem. v. *σκορπίος*, een klein werptuig POL.

σκορπ-ίζω, verstrooien, uit elkaar jagen HECAEAEUS, PLUT., N. T. Mt. 12, 30.

(: *ndl. scherf*, vgl. *σκορπίος*).

σκορπίος, ὄ, — 1 schorpioen SOPH., PL. Euthyd. 290 a, N. T. LUC. 10, 19. — 2 een stekelachtige plant THEOPHR.

— 3 een stuk gescht om pijlen af te schieten PLUT. Marc. 15. — 4 een visch ARISTOT.

(W. *s-ker + p-* [z. *κείρω* en *καρπός*]: *ohd. scardōn* in stukken snijden, *ndl. scherf* en *kerven*, *lett. schk'erpele* splinter hout).

σκορπι-ώδης, schorpioenachtig ARISTOT.

σκοτ-αῖος, duister, donker; *σκοταῖος ἦλθε*, hij kwam in het donker XEN. An. 2, 2, 17, PLUT.

σκοτεινός, — 1 duister, donker AESCH. Ch. 661, XEN. Mem. 4, 3, 4, N. T. Mt. 6, 23. — 2 lichtloos v. h. oog: blind SOPH. O. R. 1326, EUR. — 2 verduisterend, versomberend, *φύγος* PIND. N. 7, 61. — 4 geheimzinnig EUR. Supp. 324. — 5 *overdr.* duister, onverstaaenbaar, *bijn.* v. HERACLITUS, PL. Symp. 197 a.

(: *σκότος, τό = φασνός : φάος*).

σκοτεινό-της, ἡ, duisternis PL. Soph. 254 a.

σκοτ-ία, ἡ, — 1 duisternis Mt. 10, 27. — 2 duisternis v. d. geest N. T. Mt. 4, 16.

σκοτ-ίζω, — 1 donker maken PLUT.; *pass.* N. T. Luc. 23, 45. — 2 geestelijk verduisteren, *pass.* N. T. Rom. 1, 21.

σκότ-ιος, soms 2, — 1 duister, in duisternis gehuld EUR. Hec. 68. — 2 wat in de duisternis-, heimelijk geschiedt of ontstaat Z 24, *παῖς* onrecht EUR. Alc. 989, niet authentiek *γνώμη* DEMOCR. 11 D, PLUT.

— 3 duister, onbegrijpelijk DEMOCR. 165 D., AR. Av. 1389.

σκοτο-βινιάω, als parodie op *σκοτοδινιάω* gevormd woord: in het geheim verkrachten AR. Ach. 1221.

σκοτο-δασυ-πικνὸ-θριξ, -τριχος, donker, ruig en dik behaard AR. Ach. 390.

σκοτο-δινέω, donker voor de oogen worden, *vand.* duizelig worden LUC.

σκοτο-διν-ία, ἡ, duizeligheid PL. Soph. 264 c.

σκοτο-δινιάω, = δινέω, AR. Ach. 1219 PL. Theaet. 155 c.

σκοτό-εις, = σκότιος, donker HES. O. 555; duister, onzeker EMPED. 132, 2 D.

σκοτο-μήνιος, νόξ, met donkere maan ξ 457.

σκότος, ὄ; daarnaast σκότος τό, PIND. fr. 142, HDT. 2, 121, 5, EUR. Herc. 1159, PL. Crat. 418 c, XEN., Koine, N. T. *uiskluisend ntr.*, — 1 duisternis τ 389, *alg. tot* N. T. Mt. 27, 45. — 2 duisternis des doods Δ 461, E 47, PIND. fr. 142, SOPH. Ai. 394.

— 3 blindheid SOPH. O. R. 419, 1313, EUR. —

Overdr.: 4 het duistere, verborgene, geheimzinnige PIND. N. 7, 13, BACCH. 3, 14, AESCH. Eum. 665 σ. *νηδός*, SOPH., N. T. 1 Cor. 4, 5. — 5 geestelijke duisternis, verhardheid N. T. Act. 26, 18.

(*wrsch.*: W. *skā^{ti}-*, z. *σκιά* en *σκουός*; naast elkaar masc. *σκό-το-*, type lat. *hortus* en ntr. *sko-tes-*, type o.ind. *srōtas-* rivier, lat. *litus*. Vgl. *alb. kot* duisternis, o.ier. *scāth* schaduw, duister, got. *skadus* = *ndl. schaduw*).

σκοτόω, — 1 duister, donker maken: van het licht berooven SOPH. Ai. 85, PL. Rep. 518 a, N. T. Apoc. 9, 2. — 2 *pass.* duizelig worden PL. Prot. 339 e. — 3 *overdr.* geestelijk verduisteren, *pass.* N. T. Eph. 4, 18.

σκοτ/ώδης, — 1 duister, met duisternis gevuld PL. Phaed. 81 b. — 2 duizelig HIPPOCR.

σκότω-μα, τό, duizeligheid, pl. POL.

σκυβαλ-ίζω, als vul wegwerpen D. H.

σκυβαλ-ικός, verachtelijk PLUT.

σκυβαλισ/μός, ὄ, verachtelijke behandeling POL.

σκόβελον (? : *βάλλω*?), **τό**, uitwerpsel, drek; afval, vuil COM., PLUT., N. T. Phil. 3, 8.

σκυδμαίνω (z. *σκόζομαι*), = **σκόζομαι, τιμ. Ω 592.**

σκυλάω, loopsch zijn, v. *honden* ARISTOT.

(< **sked-ia-*: HESYCH. *σάξει σκυζῆ*; = *σάνα : κύων, z. d.*)

σκόζομαι, toornig, verbitterd zijn, τιμ. Δ 23, © 483.

(W. *skou + d-*: *lit. pra-skudimas* zenuwafspanning, *lit. skaudēti* pijn doen, *lett. ska'udēt* benijden).

σκυθ-ίζω, de Scythen in kleeding e. *dgl.* navolgen, *spec.* het haar op Scythische wijze wegscheren of knippen EUR. El. 241.

σκυθ-ική, ἡ, soort (Scythische) schoen ALCAE. 102.

σκυθιστί, adv., op Scythische wijze, in het Scythisch HDT. 4, 27, 59.

σκυθρ-άζω, ontstemd, ontevreden zijn EUR. El. 830.

σκυθρός, knorrig MEN.

(< **skul[θ]-θρος, z. σκυδμαίνω, σκόζομαι*).

σκυθρ-ωπ-άζω, knorrig, ontevreden van uitzicht zijn AR. Lys. 7, (PL.), XEN., AESCHIN. 1, 83.

σκυθρ-ωπασ/μός, ὄ, toornig, knorrig uiterlijk PLUT. 49.

σκυθρ-ωπός, 2, knorrig, ontstemd AESCH. Ch. 38, EUR. Med. 271, AR. Lys. 707, PL. Symp. 206 d, XEN. Mem. 3, 10, 4, ISOCR., MEN. Epitr. 43, N. T. Luc. 24, 17, Mt. 6, 16 streng.

σκυθρ-ωπό-της, ἡ, somber, ontevreden uiterlijk HIPPOCR., LUC.

σκυλακ-εία, ἡ, het houden van honden PLUT. Cat. Ma. 5.

σκυλακ-εύω, honden zich laten paren, honden fokken XEN. Cyn. 7, 1.

σκυλακ-ιον, τό, hondje PL. Rep. 539 b.

σκυλακ-ώδης, typisch voor een hond: *τό σ-ες* de gewoonte om te komen liefloozen XEN. Cyr. 1, 4, 4.

σκύλαξ, ἄκος, ὄ, ἡ, — 1 ieder jong dier, *spec.* (jonge) hond τ 289, μ 86, HES., XENOPHAN. 7, 2 D., HDT. 3, 32 σ. *κυνός*, SOPH. Tr. 1098, EUR., PL. Rep. 451 d, XEN. — 2 *spec.* *σιδηρούς* ijzeren halsband POL.

(*msch.*: o.n. *skualdr* geknor, noor. *skualdra* voortdurend blaffen, *lit. skālyju* ik blaf voortdurend. *Suff.* z. *φύλαξ, doch z. σκύμνος*).

σκύλευ-μα, τό, buitgemaakte wapenrusting v. e. gedooden vijand THUC. 4, 44, 28.

σκύλ-εύω, een gedooden vijand van zijn wapenrusting berooven; *verzw.* berooven, plunderen HES.

Sc. 468, HDT. 1, 82; 9, 80, THUC. 4, 44, 9, LYS. 12, 40, PL., XEN. An. 5, 9, 6, POL.

σκόλιον (: σκόλαξ), **τό**, soort haai, „canicula” ARISTOT.

σκόλλερος (: σκόλλω), **ὁ**, naast κύλλαρος, soort krab ARISTOT.

σκόλλω, — 1 de huid afstroopen, alg. mishandelen AESCH. Pers. 577, plagen, kwellen N. T. Mt. 9, 36, Mc. 5, 35. — 2 med. zich aftobben Luc. 7, 6.

(< idg. skel-iō: σκάλλω, W. skel- spijten, z. lit. skeliū ik splijt).

σκυλο-δεφέω, leer looien AR. Pl. 514.

σκυλο-δέφης, **ου**, **ὁ**, leerlooier AR. Ecl. 420.

σκυλό-δεφος, **ὁ**, = voorg., DEM. 25, 38.

σκύλον, **τό**, de aan een gedooden vijand ontroofde wapenrusting. alg. buit, gew. pl. THUC. 2, 13, 33, SOPH. Ph. 1428, EUR., CALL., N. T. Luc. 11, 22. (eig. -lo- part. v. σκῦ-, z. σκῦτος).

σκύλος en **σκύλον**, **τό**, huid CALL., THEOCR. 25, 142, NIC., HEROND. 3, 65 (σκῦλος).

σκυμν-ιον, **τό**, jonge welp ARISTOT.

σκύμνος, **ὁ**, — 1 ieder jong dier, spec. leeuwenwelp Σ319, HDT. 3, 32, TR.: SOPH. Ai. 987, ARISTOT. — 2 v. menschen EUR. Or. 1213, AR. Eq. 1039.

(wrsch. σκυ-μνος, een formatie als lat. alumnus, dus σκυμνο- part., σ-κν-: κνέω, κῦμα [en κῦων?] dan ook usch. σκύλαξ: *σκυ-λο- hierbij).

σκύπεριον of **σκύφειον** **δέπας** z. d. **τό**, beker STESICH. 5, 1 ALD.

σκυτάλη, **ἡ**, — 1 stok, staf, knots, spec. een knuppel. die van boven dik is PL. Theat. 209 d. — 2 een rol, wals om lasten op te verplaatsen ARISTOT. — 3 spec.: bij de Lacedaemoniërs een geheime lastbrief, geschreven op een reep, die om een staf gewikkeld was, zoodat later de woorden alleen leesbaar konden worden, wanneer de reep weer om een staf van gelijke dikte gewonden werd THUC. 1, 131, 16, AR. LYS. 991, XEN. Hell. 3, 3, 39. (Misschien echter slechts een gewone stok bedoeld, waarop volg. ouderwetsch gebruik, dus op hout, het bevel geschreven of ingesneden stond.) Zoo ook ARCHIL. z. 4. — 4 vand. bericht, openbaring ARCHIL. 81, 2, ALD. Μοισῶν PIND. O. 6, 91. — 5 soort slang NIC. Th. 384.

(vgl. σκύταλον enz., lit. skutūle houten doos met deksel?).

σκυτάλ-ιον, **τό**, stokje AR. Av. 1283, (and. σκυταλο-φορέω).

σκυταλίς (z. σκυτάλη), **ἴδος**, **ἡ**, kleine stok of knuppel HDT. 4, 60.

σκυταλισμός, **ὁ**, een met knuppelarij geëindigd oproer te Argos DIOD. 15, 57, PLUT. 814 b.

σκύταλον (z. σκυτάλη), **τό**, stok, staf knots PIND. O. 9, 30, HDT. 3, 137, AR. Ecl. 76, XEN. An. 7, 4, 15, THEOCR. 17, 31.

σκυτ-εύς, **ὁ**, schoenmaker AR. Av. 494, PL. Rep. 601 c, XEN., ARISTOT.

σκυτ-εύω, schoenmaker zijn, als een schoenmaker lappen XEN. Mem. 1, 2, 22.

σκυτικός, **ἡ** σκ-ἡ, sc. τέγνη, het schoenmakershandwerk PL. Rep. 374 b.

σκύτ-ινος, van leer (gemaakt) ANACR. 54, 8 ALD., HDT. 1, 194, AR. LYS. 110, Nub. 538 (?), XEN. An. 5, 4, 13, POL.

σκυτο-δέφης, **ου**, **ὁ**, THEOPHR., en:

σκυτο-δεφός, **ὁ**, leerlooier PL. Gorg. 517 e, LUC. σκῦτος, **τό**, de huid, spec. de gelooide huid: leer ξ 34, AR. Eq. 868; vgl. σκῦτη βλέπειν, door zijn gelaatsuitdrukking aan leer doen denken com.:

AR. Vesp. 643, vgl. Pax 669 νοῦς ἐν τοῖς σκῦτεσιν bij de leerlooierij.

(W. skeu+āx- bedekken, korte phase skā-, kortste skū- [z. σκῦλος]: o.ind. skunāti hij bedekt lat. ob-scurus, msch. ook scūtum, o.i.er. cūil schuilplaats, ohd. scūr = ndl. schuur, lit. skū-rā huid. Vgl. κῦτος omhulsel, lat. cūtis).

σκυτο-τομέιον, **τό**, schoenmakerswinkel LYS. 24, 20.

σκυτο-τομ-έω, — 1 schoenmaker zijn AR. Pl. 162, PL. Alc. I 129 d. — 2 ὑποδύματα σ., schoenen maken PL. Charm. 161 e, LUC.

σκυτο-τομία, **ἡ**, het schoenmakershandwerk PL. Rep. 601 a.

σκυτο-τομ-ικός, van den schoenmaker, van schoenmakers AR. Ecl. 432.

σκυτο-τόμος, „leersnijder”: schoenmaker, zademaker H 221, AR. Eq. 740, PL. Prot. 319 d, XEN. σκῦτώ, met leer overtrekken POL.

σκυτ-ώδης, leerachtig ARISTOT.

σκύφειον, **τό**, drinkbeker STESICH. 5, 1 ALD., INSCR. σκῦφος, **ὁ**, ook **τό**, beker, bokaal ξ 112, BACCH. fr. 21, 5, ALOM., EUR. Cycl. 556, LUC.

(wrsch.: κῦφος z. d. met prothet. σ-. Naast κεῦα^σ+bh- ook κεῦ[α^σ]+p- in het symon. gr. κῦβελλον, lat. cupa).

σκαλήκ-ιον, **τό**, wormpje, made, larve ARISTOT.

σκαληκό-βρωτος, door de wormen opgegeten N. T. Act. 12, 23.

σκαληκο-ειδής, wormachtig ARISTOT.

σκαληκο-τοκέω, v. insecten: wormen of maden voortbrengen ARISTOT.

σκόληξ, **ηκος**, **ὁ**, — 1 worm, regenworm; made, larve N 654, AR. Vesp. 1111, N. T. in beeldspraak: Mc. 9, 48. — 2 de rollers, v. golven PL., COM. — 3 de draad die bij het spinnen trillend omhoog draait COM.

(Voor suff. vgl. θόρηξ; evenals in θ. gerekte o-phase bij W. s-kel-, z. σκέλος, zich krommen, kronkelen).

σκαλο-βατ-ίζω = **ἀσκαλιάζω**, EPICHRM.

σκῦλος, **ὁ**, paal N 564, AR. Lys. 810.

(bij W. s-kel- spijten, gerekte o-phase. Vgl. σκόλον, σκάλλω, skēl- in ndl. eier-schaal, skōl- in russ. skald berkenbast, vgl. lit. kūlas paal).

σκάλυπτοιαι (: σκόληξ), kronkelen, rollen tr. NIC. σκῦμα/μα, **τό**, scherts, spot AR. Pax 750, PL. Euth. 11 c, Theat. 174 a, XEN., DEM.

σκωμάτ-ιον, **τό**, grapje AR. Vesp. 1289.

σκώπευ-μα, **τό**, soort dans AESCH.

σκωπτ-ικός, schertsend, bespottend PLUT., LUC. σκωπτ-όλης, **ου**, **ὁ**, grappenmaker AR. Vesp. 788, DIO.

σκώπτω, f. σκώψομαι, — 1 spotten met, εἰς τι(να) HDT. 2, 121, 4, EUR. Cycl. 675, AR. Eq. 525, AESCHIN. 2, 41. — 2 tr. bespotten, τινα, PL. Phaedr. 264 e, XEN. Symp. 9, 5, MEN. Kol. 36.

(Vgl. σκῶψ, W. s-kōu+p-, korte phase skoup-; idg.+b in o.n. skoup- spot, hoon, kortste phase skup- in o.n. skop hetz.).

σκῶρ, **σκῶτός**, **τό**, drek AR. Ran. 146.

(Vgl. ὑδωρ, ὑδατος. W. s-ker- scheiden, o.ind. apa-skara-m. afscheiding, uitwerpselen, lat. mā(s)-scerda muizendrek, m.i.er. sceirdim ik spuw uit, o.n. skarn mesthoop, o.b. skargdū stinkend).

σκωρ-αμής, **ἴδος**, **ἡ**, nachtstoel ARISTOT.

σκωρία, **ἡ**, ijzerslakken ARISTOT., (N. T.), HEROND. 6, 83.

σκόψ, **σκαψός**, **ὁ**, soort kleine uil: steenuil, ε 66.

(:σκόπιω, de spotter, vgl. een dgl. woord πλώξ. Niet: σκοπέω om zijn felle oogen).

σμαράγδ-ίνος, van smaragd n. t. Apoc. 4, 3. **σμάραγδος**, ή, een edelsteen, een heldergroene, doorschijnende rivierspaath: beryl HDT. 2, 44; 3, 41, PL. Phaed. 110 d.

(wrsch., evenals o.ind. marak(a)ta- n., sem. lw. < hebr. bāreget < babyl. barraqtu).

σμαραγδο-χαίτας, met groene haren, πόντος TIMOTH. Pers. 32.

σμαραγέω, dreunen v. d. donder Φ 199, HES. Th. 679, razen v. d. zee B 210, weergalmen v. geschreeuw B 463, rommelen v. d. buik HIPPOCR.

(wrsch. rijmwoord met onomatop. steun: σφα-ραγέω).

σμαραγ-ίζω = voorg., dreunen HES. Th. 693.

σμαρίλη, z. μαρίλ, ARISTOT.

σμαρίς, ίδος, ή, klein ordinair vischje: sprout EPICH. 29, 60, ARISTOT.

σμάω — 1 insmeren, zalven, med. HDT. 9, 111, CALL. — 2 afwischen, med. HDT. 4, 73.

(W. smei- vgl. ψήν, got. bi-smieitan, insmeren, zalven, ags. smitan insmeren, nld. smijten en smaada [idg. smē-], smet, lett. smaidīt vleien, z. smījā).

σμερδ-άλεος, (vernielend), **verschrikkelijk**, λέων Σ 579, οίκια v. d. onderwereld, Υ 65, χαλκός v. wapens M 464, φανά BACCH. 10, 56, vgl. πόλισμα AR. Av. 553 episch; als adv. σ-ον, σ-α, verschrikkelijk, geweldig, ἐβόησε Θ 92, κτυπέων H 479, δέδορκε X 95.

(z. σμερδ-νός, W. s-merd- stuk slaan, vernielen, o.ind. mṛānāti hij verbrijzelt, lat. mordeo, ohd. smerza = d. Schmerz, nld. smart).

σμερδ-νός, = voorg., E 742; adv. σ-όν O 687; AESCH. Pr. 355.

σμηκτι-κός, tot het reinigen behoorend LUC.

σμηκ-τρίς (σμήχω), ίδος, ή, σ. γή, soort aarde, die de volders gebruikten: loogzand COM.

σμη-μα of **σμήγ/μα**, τό, zeep COM., THEOCR. 15, 30. (z.)

σμηματο-φορέιον, τό, zeepdoosje AR.

σμήνος, τό, — 1 bijenkorf HES. Th. 594, ARISTOT. — 2 bijenzwerm AESCH. Pers. 127, PL. Polit. 293 d, XEN., ARISTOT.; v. wespen AR. Vesp. 425, THEOCR. 5, 46. — 2 zwerm, menigte AR. Nub. 297, PL. Crat. 401 c σοφίας.

(dor. σμάνος: lat. mānāre? HESYCH. ook σμήνη).

σμήρινθος, ή, = μήρινθος, snoer, draad PL. Leg. 644 e.

(vódr-gr. suff., vgl. ἀσμίθνος, Κόρμιθνος. W. s-mer- vlechten, spinnen, waarvan de gerekte phase in μηρώ [z. d] en de afl. met gebroken redupl. in μέρ-μ-ίς wordt gevonden).

σμήχω, = σμάω, wrijven, strijken ζ 226, LY-COPHR. 876, LUC., (N. T.).

(:σμάω vgl. τρύχω, ψήχω).

σμήρο-ασπις, ίδος, met een klein schild PL. Critias 119 b.

ΣΜΙΚΡΟ-, z. μικρο-

σμήκρος = μέκρος, z. d.; P 757, PIND. P. 3, 107, HDT. 1, 5, THUC. 4, 13, 37, TR.: SOPH. Ai. 158, bij PL. steeds: Gorg. 472 c; niet: AR., Koine, N. T.

(ouder dan μέκρος, dat door tegenst. μακρός opkwam. W. s-mēi+k- [z. s.v. σμάω], korte phase smīk-, daarvan go-part.: eig in (kleine) stukken geslagen, verkruid, vgl. lat. mica kruimel, micidus verbrokken, klein, ohd. smāhen [< idg. smē(ǵ)k-] verkleinen, o.n. smār klein).

σμίλαξ, άκος, ή, of σμίλος, ό (NIC.), — 1 taxis-

boom EUR. Ba. 108, AR. Nub. 1007, PL. Rep. 372 b, THEOPHR. — 2 in Arcadië: soort eik THEOPHR. (formatie als σμίλαξ. W. smēi- z. σμίλη?).

σμίλευ-μα, τό, snijwerk AR. Ran. 819.

σμίλη, ή, mes, stift AR. Th. 779, PL. Rep. 353 a,

HEROND. 7, 119.

(W. smēi- z. σμάω, σμήκρος. Eig. σ. = schaaft, krabmesje: verw. wrsch got. maitan snijden naast got. -smiþa en o.n. smiðr bewerker v. hout of ijzer, nld. smid; < idg. sm(ǵ)i+d- of + t).

σμίλ-ιον, τό, scalpeermesje LUC.

σμίλθος, ό, muis AESCH., LYCOPHR. 1307.

(:smī- z. σμήκρος, eig. kruimelaar? -ινθος kl.-aziāt.).

σμίνή (z. σμίλη), ή, houwiel, tweetandige vork AR. Nub. 1486, PL. Rep. 370 d, XEN.

σμουγ-ερός (z. σμύχω), moeitevol SOPH. Ph. 166.

σμύραινα, = μύραινα, PL., COM.

σμυρ-ίζω, = μυρίζω, ARGHIL. 26 ALD.

σμύρνα (z. μύρρα), ή, ion. σμύρνη, = μύρρα, mirre, de balsmachtige hars v. d. Arabischen mirr EMPED. 128, 6 D., HDT. 2, 40, SOPH., EUR. Tr. 1064, AR. Eq. 1332, THEOPHR., N. T. Mt. 2, 11.

σμυρν-ίζω, met mirre toeberiden, οίνος έσμυρ-νένος N. T. Mc. 15, 23.

σμύρος, ό, soort σμύραινα of μύραινα, ARISTOT.

σμύχω, door een (smeulend) vuur doen verteren I 653, X 411.

(W. smēu+g(h)-: arm. miw rook, moig [oi < idg. ǵu] donker, murk [wrsch. < smāg-romet metalhese] gezegend, verbrand, nld. smook, lit. smūgūi ik [doe stikken >] wurg, russ. smuglyj zwart geworden).

σμώδιξ, ιγγος, ή, kneuzing B 267, Ψ 716.

(W. smē(i)+d-, z. s.v. σμάω).

σμάχω, = σμάω, σμήχω, kauwen AR. Pax 1309, NIC. Th. 530.

(:σμήν, σμάω = ψόχω: ψήν).

σοβ-άρος (: σοβέω), — 1 snel; ongunstig; heftig, opvliegend AR. Pax 83, XEN. Eq. 1017, DEM. 59, 37, MEN. Perik 52, POL. — 2 trotsch Ps. THEOCR. 20, 15, PLUT. Sull. 34., LUC. — 3 vand. statig, prachtig PLUT. Alex. 45.

σοβέω, — 1 voor zich uitjagen AR. Av. 34, LUC. — 2 v. dingen: snel verwijderen, κόννι XEN.

Eq. 5, 5. — 3 verzw. in snelle, heftige beweging (overdr. ontroering) brengen AR. Vesp. 211, pass. PLUT. — 4 intr. (wit 1) statig voortschrijden DEM. 21, 158, PLUT., LUC.

(eig. causat. bij σέβω: doen terugwijken, -deinzen).

σόβη-σις, ή, iedere hevige beweging, haast PLUT.

σόγχος en **σόγχος**, ό, distelachtige plant COM.,

THEOPHR.

σούω, z. σούμα.

σολουκ-ία, ή, = σολουκισμός, LUC. Salt. 80.

σολουκίζω, — 1 een fout tegen de taalregels begaan HDT. 4, 117, ARISTOT. — 2 met taalfouten spreken DEM. 45, 30, LUC.

σολουκισμός, ό, fout tegen de taalregels; alg. vergrijp, onbehoorlijk gedrag LUC.

σολουκισ/τής, ού, ό, iemd, die in het spreken altijd fouten maakt, titel v. e. dialoog v. LUC.

σόλουκος, — 1 buitenlander HIPPON., ANACR. 93 ALD. — 2 (vgl. βάρβαρος) slecht, onduidelijk sprekend: onbeschaafd, boersch XEN. Cyr. 8, 3, 21,

PLUT., LUC.

(bet. wrsch. oorspr. buitenlander; verw. m. oίκος mogetijk).

σόλος, ό, gegoten ijzeren werpschijf of discus Ψ 826, 839, 844.

(*wrsch. lw. wegens σ-*; of < *τιο-λο-*: W. *τεμ*- rond zijn z. s.v. *τόλη, τόλος, τυλίσσω* wentelen).

σομφρός, — 1 sponzig, poreus ARISTOT. — 2 φωνή *σομφή*, doffe, holle stem ARISTOT.

(< **stom-bho-*: *ohd. swamp, got. swamm* spons, *ndl. zwam, d. Sumpf, msch. ook ndl. zuemmen*).

I. σόος δ, snelle beweging (omhoog) DEMOCR. A 62 D. (< *σός*: *σένω*).

II. σόος, = *σάος εν σώς*, z. d.: gaaf: gezond, behouden; > veilig.

III. *σόος, *geschr.* *σώς*, *νυν τοι σώς αϊπύς ελεθρος*, nu nadert (voor) u snel . . . N 773, ε 305, χ 28. (< *σός*: *σένω*, *vgl. θο(φ)ός*: *θέω*).

σορέλλη, *ή*, spotnaam voor een oud mensch, die reeds met den eenen voet in het graf staat AR. (: *σορός*, *vgl. lat. senex capularis; suff. als κήπελλον*).

σορο-δαίμων, *ονος*, *δ*, = *σορέλλη*, PLUT. 13 b.

σορο-πηγός, doodkisten makend AR. Nub. 846.

σορός, *ή*, *kist of urn om de beenderen v. e. afgestorvene in te bewaren* Ψ 91, HDT. 1, 68; 2, 78, AR. Vesp. 1365, Lys. 600, PLUT., LUC., N. T. Luc. 7, 14.

(< *tuoro-* W. *tuor-* z. s.v. *σειρά*).

σός (z. *σύ*), *ep. en dor.* *τέος* [*τερός* = *lat. *τεμο* > *tuos*, *klass. tuos, tuus*], *pron. possessivum*: van u, van jou; uw, jouw, *sinds* A 42, 179 *alg. tot* N. T. Mt. 7, 3; ook *sinds* HOM. *gebruikt in de junctie van gen. obiectivus* *σή ποθή* verlangen naar u T 321, *vgl. λ 202*.

σουδάριον, *τό*, = *lat. sudarium*, zweetdoek N. T. Luc. 19, 20.

σοῦμαι (*eig.* *σοφο-ομαι*, z. III *σός*, HESYCH. *σοῦται* *φύγει*, *διώκεται*. *Contr.* > *ion. att. σοῦμαι, dor. σώμαι*), — 1 *act. σούω*, voortjagen BACCH. 16, 90. — 2 *pass. (refl.)* snel loopen, ijlen, stormen AESCH. Sept. 31 (ο *δραμάμαι*), SOPH. Ai. 1414, AR. Vesp. 209, 458.

σούσ-ίνος, van Ieliën, *σοῦσον* (*sem. lw. hebr. sūšan*), gemaakt HIPPOCR.

σοφ-ία, *ή*, *ion.* *σοφία*, — 1 vaardigheid, techniek, v. e. *timmerman* O 412, v. *fluitspel* HYMN. Merc. 483 *naast τέχνη*, v. d. *dichtkunst* PIND. O. 7, 53, P. 1, 12, XEN. An. 1, 2, 8 *ook v. h. fluitspel*. — 2 *begrip der dingen, levenswijsheid* PIND. P. 2, 56, BACCH. fr. 14, 3 *naast ἀρετή* HDT. 1, 30, SOPH. Ant. 620, *vgl. O. R.* 503 (ο 4), PL. Prot. 329 *ε ἔστι καὶ ταῦτα μόρια τῆς ἀρετῆς . . . σ. τε καὶ ἀνδρεία*, N. T. Luc. 2, 40. — 3 (hoogste) wetenschap, philosophie PL. Phaed. 96a *θαυμαστῶς ὡς ἐπεθύμησα ταύτης τῆς σοφίας, ἣν δὴ καλοῦσι περὶ φύσεως ἱστορίαν*. — 4 *ongunstig*: slimheid, list HDT. 1, 63; 3, 4. — 5 *spec. Christ.* de wijsheid van God of Christus N. T. Rom. 11, 33, Apoc. 7, 12.

σοφ-ίζω, — 1 *act.* iemd wijs maken, onderricht geven, *τινα* N. T. Tim. 3, 15. — 2 *pass.* op de hoogte komen van, *τινος*: van iets verstand krijgen > wijs worden HES. O. 647. — 3 *med. (eig. in eigen zaak iets handig, verstandig, listig maken)*: verzinnen, uitdenken, *τι* HDT. 1, 80; 2, 66, EUR. Ba. 200, AR. Av. 1401, PL. Gorg. 497 a, XEN. Mem. 1, 2, 46, POL., PLUT. — 4 zich op de studie der wijsheid toelengen PL. Hipp. mai. 283 a. — 5 *sophistisch redeneeren of ageeren, πρὸς τι(να)* POL., PLUT.

σόφισ/μα, *τό*, — 1 *verstandige, ev. listige gedachte*, *vonst* PIND. O. 13, 17, HDT. 3, 85, THUC. 6, 77, 10 *politieke truc*, AESCH. Pr. 459, 1011 *rede, gezond verstand*, SOPH. Ph. 14, AR. Ran. 17, PL. Lach. 183 d, XEN. Hier. 1, 23 v. e. *βep. kook-kunst*.

— 2 *spec. sophistentruc, sophisme* DEM. 35, 2. **σοφιστ-εία**, *ή*, de typische trucs der sophisten in gesprek en debat PLUT.

σοφιστ-εῶω, *sophist, leeraar der welsprekendheid* zijn PLUT.

σοφιστ/τής, *οῦ, ὁ*, — 1 (z. *σοφίζομαι*), *eig.* deskundige, technicus op ieder gebied: kunstenaar, *spec. scheppend kunstenaar, uitvinder, v. d. dichter* PIND. I 4, 28, v. *Prometheus* AESCH. Pr. 62, 944, EUR. Heracl. 993; *ήδυποδαίεας* *Lebenskünstler* LUC. Vit. auct. 12. — 2 *wijze, wijsgeer* HDT. 1, 29; 2, 49. — 3 *spec. in Athene*: *sophist, eig. wijsgeer, die ook de levenspractijk in zijn beschouwing opneemt en leert, vgl. PLUT. Them. 2, die de ontwikkeling tot Solon ophaalt: τὴν καλομένην σοφίαν, ὅσαν δὲ δεινότητα πολιτικὴν καὶ δραστήριον σύνεσιν . . . ἦν οἱ μετὰ ταῦτα δικανικαῖς μίξαντες τέχνηαι καὶ μεταγαγόντες ἀπὸ τῶν πράξεων τὴν ἄσκησιν ἐπὶ τοῦς λόγους, σοφισταὶ προσηγορεύθησαν. Een eenzijdige voorliefde voor het doceeren der welsprekendheid in dienst v. d. practijk heeft hun later in een misschien onverdiend contrast gebracht tegenover de mannen van de daad eenerzijds, de filosofen aan den anderen kant; vgl. THUC. 3, 38, i. f.: ἀπλῶς . . . ἀοικῆς ἡδονῆς ἡσώμενοι καὶ σοφιστῶν θεαταῖς εἰκοτῆς καθημένους μᾶλλον ἢ περὶ πολέως βουλευομένους, anderzijds* PL. Prot. 313 c *ἄρ' οὖν ὁ σοφιστῆς τυγχάνει ὡν ἔμπορος τις ἢ κάπηλος τῶν ἀγωγίμων, ἀφ' ὧν ψυχὴ τρέφεται; vgl. Phaedr. 257 d. — 4 vänd.: later = λογόγραφος, schrijver v. redevoeringen* ISOCR. 4, 3. — 5 *ongunstig*: opsnijder DEM. 18, 276.

σοφιστ-ιᾶω, den *sophist willen spelen, d. w. z. in het spreken of schrijven kunstgrepen gebruiken* COM., PLUT.

σοφιστ-ικός, — 1 van den *sophist, βίος* PL. Phaedr. 248 e. — 2 *ή σ-ή τέχνη*, de *sophistiek* PL. Prot. 316 d, Gorg. 463 b. — 3 *ongunstig*: handig, listig *redeneerder* XEN. Cyn. 13, 7, LUC.

σοφισ/τριᾶ, *ή*, *sem. bij σοφιστής*, PL. Euthyd. 297 c.

σοφ-νους, wijs denkend LUC.

σοφός, (*oorspr. scherp toeziend, critisch?*): — 1 *ervaren, deskundig: ἀρματιλάτας* PIND. P. 5, 115; *verstandelijk*: begrijpend, *ἔτσι γὰρ ὡν σοφός* I 2, 12; *zelfs tot* N. T.: *ἀρχιτέκτων* 1 Cor. 3, 10. — 2 v. *dichters en zangers*: *kunstvaardig* PIND. I. 1, 45. — 3 (*uit* 2): *dichters waren immers de geleerden, wijzen van hun volk* wijs, *ervaren*: geleerd PIND. P. 4, 217, *ἑπτα σοφώτατα νοήματα* O. 7, 72, *alg. tot* N. T. v. *Gods wijsheid* Rom. 16, 27; v. *philosophen* 1 Cor. 1, 19, *vgl. Mt.* 11, 25 *ἐκρυψας ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, οἷς Vulgaat: a sapientibus et prudentibus, vgl. Rom.* 1, 14. — 4 *ervaren, knap in, c. inf.*: *λέγειν* PL. Phaedr. 266 c, *vgl. Ap.* 19 c *περὶ τῶν τοιοῦτων* σ. — 5 *ongunstig*: schrandër, slim HDT. 3, 85; 7, 130.

(z. *σαφής*, *vgl. EUR. Or.* 397 *σοφόν τοι τὸ σαφές; HESYCH. σούσφορος πανουργος. Z. Σίουφος*).

σάω, z. *σάω*.

σπᾶδ-ίζω (: *σπάω*), *af trekken* HDT. 5, 26, NIC. (*α metr.*).

σπᾶδιξ, *ικος*, *ή*, *afgetrokken tak* NIC. Al. 528, PLUT. 724 a.

σπᾶδων (*vgl. σπαδίζω*), *ωνος*, *δ*, *gesnedene, eunuch* PLUT.

σπαδών, *όνος*, *ή*, *trekking, kramp* HIPPOCR. (z. *σπάω*, *vgl. ndl. aderspat*).

σπαθάω, — 1 *bij het weven den inslag met de σπάθη (vast) slaan* COM. — 2 *praegn. λᾶν e. ἄγλ.*,

te veel wol gebruiken: te veel geld uitgeven, verspillen **τι** AR. Nub. 53, 55, DEM. 19, 43, PLUT. Pericl. 14, LUC. — **3 med.** op touw zetten DEM. 19, 43. — **4** opsnijden MEN. Misum. fr. 12.

σπάθη, ἡ, — **1** breed, vlak hout, door de wevers gebruikt om den inslag vast te slaan: spaan AESCH. Ch. 232, PL. Lys. 208 d, MEN. Perik. 165, Sam. 304. — **2** spaan om iets om te roeren COM. — **3** zwaard EUR., COM. — **4** (blad v. d.) roerriem LYCOPHR. 23. — **5 spec.** lange breede strook palmhout HDT. 7, 69, THEOPHR.

(oorspr. plat, breed vlak < idg. *spə+dh-*: nll. *spade*; W. *spē(i)-* gedijen, zich uitbreiden, z. lat. *spātium*. Vgl. *σπιδής, σπιδάμη*).

σπάθη-αῖς, ἡ, vastslaan van het weefsel met de **σπάθη** ARISTOT.

σπάθ-ιον, τό, maat voor vloeistoffen PAP.

σπαδό-φυλλος, met zwaardvormige bladeren THEOPHR.

σπαῖρω, stuiptrekken v. stervenden POL.

(W. *sp(h)er+ē-* met den voet schoppen, stooten: o.ind. *sp(h)urāti* hij schopt met zijn voet, danst, alb. *špor, špūr* spoor, vore [vgl. nll. *spoor* concr. en als voetspoor], lat. *sperno, spēri*, ohd. *spornōn* naar achteren schoppen, nll. *spree* en *verderop spartelen*, lit. *spīriū* ik schop met mijn voet, o b. *perg* ik betreed, vertreed. Vgl. *ἀσπαίρω*).

σπάκα, τὴν κύνᾳ καλέουσι Μῆδοι, HDT. 1, 110. (is juist, z. av. *spaka-* van een hond, z. *κύων*).

σπάλαξ, ακος, ὁ, mol ARISTOT.

(z. *ἀσπάλαξ*, W. spel-splijten, z. s.v. *σπολάς*).

σπανι-άκις, ἀδν., zelden LUC.

σπᾶν-ίζω, — **1** zeldzaam, schaarsch zijn PIND. N. 6, 36, AR. Vesp. 252. — **2** gebrek hebben aan, τινος THUC. 4, 6, 4, AESCH. Ch. 717, EUR., AR. Nub. 1285, XEN., DIN. 2, 8, POL.; med. AESCH. Pers. 1024, EUR., XEN. Hell. 7, 2, 16.

σπᾶν-ιος, schaarsch, zelden voorkomend HERACL. 69 D., HDT. 2, 73, THUC. 3, 56, 28, EUR. Iph. A. 1162, τὸ σ-ον τίμιον PL. Euthyd. 304 b, adv. σ-φ, Phaedr. 256 c, XEN.

σπανιό-της, ἡ, = *volg.*, ISOCR. 4, 34.

σπάνις, ἡ, zeldzaamheid, schaarscheid; gebrek, τινος, aan iets HDT. 5, 58, THUC. 1, 142, 21, SOPH. O. R. 1461, LYS. 19, 11, PL., DEM., POL.

(W. *s-pēi-* z. *πεινή*, lat. *pēnaria*; idg. *pēi-* in lat. *paene*).

σπανι-στός, ὁ, karig, schaarsch SOPH. O. C. 4.

σπανο-σίτια, ἡ, gebrek aan levensmiddelen XEN. Hell. 4, 87.

σπαράγ-μα, τό, — **1** een afgescheurd of afgebroken stuk SOPH. Ant. 1081, EUR., PLUT. — **2** = **σπαράγμος**, EUR. Ba. 739.

σπαράγματ-ώδης, krampachtig PLUT. 130 d.

σπαράγ-μός, ὁ, — **1** het stuiptrekken, spartelen AESCH., SOPH. Tr. 778, EUR., PLUT. — **2** het verscheuren EUR. Ba. 1135.

σπᾶράσσω, att. -ττω, — **1** van iets aftrekken, losscheuren AESCH. Pr. 1018, EUR., med. Andr. 1209, AR. Ach. 688. — **2** plukharen, overdr. beschimpen PL. Rep. 539 b, LYCOPHR., DEM. 25, 50, vgl. AR. *t.a.p.* — **3 spec.** heen en weer trekken, doen stuiptrekken N. T. Mc. 1, 26, LUC. 9, 39.

(vgl. arm. *p'ert* losgescheurd stuk, o.n. *spigr* lap).

σπαργαν-άω, in de windselen wikkelen PL. Leg. 782 e.

σπαργαν-ίζω, = *voorg.*, HES. Th. 485.

σπαργαν-ιώτης, ου, ὁ, een gebakerd kind HYMN. Merc. 301.

σπᾶργ-ἄνον (z. **σπᾶργω**), **τό**, — **1** windsel voor kleine kinderen HYMN. Merc. 151, PIND. N. 1, 38,

AESCH. Ag. 1606, SOPH. O. R. 1305, MEN. Perik. 15. — **2** lompen AR. Ach. 431.

σπαργαν-όω, inwikkelen, bakeren EUR. Ion 955, ARISTOT., N. T. LUC. 2, 7.

σπαργάω, — **1** zwellen, v. levenssappen EUR. Ba. 701, PL. Symp. 206 d. — **2** dartel, wellustig zijn PL. Phaedr. 256 a. — **3 alg.** begeerig zijn PL. Leg. 692 a, PLUT.

(W. *sp(h)erē+g-* [z. *σπείρω*] zwellen > openbarsten, sprenkelen, vgl. *σπαράσσω*. Verw. av. *frasparyā-* jong uitspruitsel, gr. *ἀσπάραγος*, lat. *spargo*, o.n. *sprek* oude tak, nll. *sprokkelen*, o.n. *spærk* bewegelijk, vlug, nll. *spreken*, lit. *spūrgas* kon, lit. *sparginti* uitstrooien, *spargēti* open bersten, uitbotten. Vgl. *σπαργάεμαι*).

σπᾶργω, inwikkelen, een kind in windsels HYMN. Ap. 121.

(W. *sp(er)+g-* z. *σπείρω*. Verw. met *n-infix*: lit. *springstū* ik worg, sa-*spranga* f. band).

σπαρνός (: *σπείρω*), eig. (wijd) uiteen gezaaid: schaarsch, zeldzaam AESCH. Ag. 556.

σπᾶρος, ὁ, een zeevisch: brase m COM., ARISTOT. (*ursch.* = oorspr. lange lat, vgl. lat. *sparus* korte speer, nll. *speer*).

σπάρτη (z. **σπάρτον**), ἡ, touw, z. AR. Av. 815.

σπαρτ-ιον, τό, dem. v. **σπάρτον**, kleine lus of strik AR. Pax 1247.

σπαρτιο-χαίτης, ου, ὁ, met touwhaar, met dun haar PL. COM.

σπάρτον, τό, — **1** touw, later uit espartogras gevlochten B 135, HDT. 5, 16, THUC. 4, 48, 18, PL. Polit. 280 c. — **2** = **σπάρτος**, ARISTOT.

(W. *sp(er)-* vlechten, lit. *spartas* band, *spīrā* [gevlochten?] bal. Vgl. *σπῆλις*).

σπαρτό-πωλις, ιδος, ἡ, koopvrouw in touw en vlechtwerk MEN.

σπαρτός (*σπείρω*), — **1** gezaaid < uit de aarde voortgekomen, v. d. ridders, die uit gezaaide draken-tanden waren opgestaan, in Thebe (doch vgl. de naam *Sparta*) SOPH. O. C. 1534, vgl. PL. Soph. 247 c. — **2 vand.** Thebaansch EUR. Supp. 578.

σπάρτος (z. **σπάρτον**) ὁ, en ἡ, naam v. verscheidene gewassen, spec. v. e. soort, waarvan men touw en slingers maakte XEN. Cyn. 9, 13.

σπάσις, ἡ, zuigen opslurpen: drinken ARISTOT. (*σπάω*, vgl. lat. *ducere* opslurpen).

σπᾶσ-μα, τό, — **1** trekking, kramp PL. Tim. 87 e, DEM., ARISTOT. — **2** afgescheurd stuk PLUT. Lys. 12, Sull. 21. — **3** ξίφος, de snede, het scherpe PLUT. Otho 17.

σπασμάτ-ιον, τό, dem. v. **σπᾶσμα**, THEOPHR. **σπασ-μός, ὁ**, — **1** (stuipt)trekking, kramp HDT. 4, 187, THUC. 2, 49, 30, SOPH. Tr. 805, AR. Lys. 845 (*tentigo*). — **2** onstuimige beweging v. d. zee PLUT. Cic. 32.

σπασμ-ώδης, krampachtig, kramp veroorzakend HIPPOCR.

σπάτ-αγγής, ου, ὁ, soort zeeegel ARISTOT.; overdr. (*obs.*) AR.

(ook *σπάταγος*, HESYCH. *σπαταγγίζων ταρασσεν*. Verw. m. *πάταγος*).

σπαταλάω, weelderig leven POL.

(: *σπαδάω*? „breed zijn” ∞ het ruim hebben of nemen).

σπᾶτλη, ἡ, dunne stoelgang AR. Ran. 481, DIO. (*compos. σπα-*: *οἰσπότην* [z. d.] + *τῆλάω* [z. d.]).

σπάω, — **1** (uit)trekken, ἐκ δ'ἔσπασεν ἔγχος M 395, med. voor zich of bij zich . . . E 621, κ 166; pass. A 458; verder PIND. P. 4, 234, HDT. 3, 29, AESCH. Ag. 333 een lot trekken SOPH. O. R. 1243,

EUR., XEN., POL., N. T. Mc. 14, 47. — 2 tot zich trekken: *spec.* opdrinken AESCH. Ch. 533, EUR. Cycl. 571. — 3 heen en weer trekken; *pass.* onrustig zijn EPICT. 1, 1, 16, *spec.*: visch vangen, omhoog halen AR. Th. 928; *vand.* οὐκ ἔσπασεν, het heeft niets gegeven Vesp. 175.

(W. *spēi-*, uit-rekken ω gedijen, z. ook *σπαδών εν σπιδής*; *verlengd spē+dh-* [z. *spā+dh-* s.v. *σπάθη*] in got. *spēd-ists* = d. *spättest*; in *σπάω spē+s-*, uit-(t)rekken > trekken).

σπείος, τό, ep. = σπέος, HYMN. z. d.

σπείρα, — 1 gevlochten net SOPH. Ant. 346. — **2** gevlochten riemen als caestus door de bokkers gebruikt THEOPH. 22, 80. — **3** kronkelende gang, „spiraal”, v. slangen EUR. Med. 481, ARAT. 47 slang. — **4 vand.** knoest in het hout THEOPHR. — *spec.* **5** (uit 1) touw of net, dat achter het schip aansleepte om den gang daarvan vaster te maken PLUT., LUC. — **6 milit.** de cohorts PAP., N. T. Mt. 27, 27, Mc. 15, 16. — **7 manipulus** POL., PLUT., N. T. Joh. 18, 3. (W. *spēr-* vlechten, weven z. *σπάρον*).

σπειρα (σπειρα), ἡ, spira THEOPHR.

σπειρά-μα, τό, dor., kronkeling AESCH. Ch. 248.

σπειράω (z. σπειρα), wikkelen, winden, kronkelen NIC. Th. 457, LUC.

σπειρη-δόν, adv., in σπειραι (manipuli) POL.

σπειρ-ιον, τό, pl. lichte zomerkleeren XEN. Hell. 4, 5, 4.

σπειρον (z. σπειρα), τό, — 1 kleed ζ 179. — **2** lijkkleed β 102. — **3** zeil ε 318.

σπειρω, f. σπερῶ, aor. ἔσπειρα, perf. p. ἔσπαρμαι, aor. p. ἔσπάρην, — **1** zaaien, zaad verspreiden HES. O. 391, HDT. 3, 100; AESCH. Sept. 754, v. *menschelijke voortplanting* SOPH. Tr. 33, O. R. 1498, EUR., PL., tot N. T. Mt. 13, 24. — **2** bezaaien, tr. HES. O. 463, HDT. 9, 122, EUR. Hec. 9; *overdr.* THEOGN. 106 πόντον σ., AR. Vesp. 1044. — **3 overdr.** uitstrooien, verspreiden, ἀγαλάν νάσφ PIND. N. 1, 13, HDT. 7, 107, βάξιν εἰς πόλιν SOPH. El. 642, THUC. 2, 27, 2; *pass.* XEN. Hell. 3, 4, 22, AR. Ran. 1206.

(W. *spēr+e-* vgl. *σπαργάω*; *bet.* zwellen ω openbersten: de zaadjes uitsproeien. *Vervw. arm.* *sp'řem* ik verstrooi, *o.ier.* *sr'řim* ik werp, *m.ndl.* *spraeien* [spreiden [

σπέλεθος, δ, = πέλεθος, ontlasting AR. Ach. 1170, Eccl. 595.

(W. *spel-*: *germ.* *gerekte o-phase spēl-* in *ndl.* *spoulen*; *στ.-* oorspr. *purgatie*).

σπένδω, f. σπείσω, aor. ἔσπεισα, pf. ἔσπεικα, *pass.* aor. ἔσπεισθην, pf. ἔσπεισμαι, — **1** uitgieten: *plengen*, τίνι τι, of een plengoffer brengen, met iets, τιμὴ Z 259, A 775, ὕδατι μ 363, δέπαι μετ = uit een beker Ψ 196, PIND. I. 5, 8, HDT. 7, 54, THUC. 6, 32, 14, SOPH. El. 270, EUR., PL. Leg. 799 b; *pass.* N. T. 2 Tim. 4, 6, Phil. 2, 14. — **Med. 2** (met een plengoffer) een verbond (vredes)verdrag bekrachtigen of sluiten, met iemand, τιμὴ, iets τι, HDT. 3, 144, THUC. 1, 144, 23, EUR. Med. 1140, XEN. An. 3, 5, 16, AESCHIN. 3, 23, POL.

(σ.: *het iterativum lat. spondeo* plechtig verzekeren = *τρέμω*: *τρέμω, τένδω*: *tondeo e. dgl.* *Verderop* zijn *verw. lat. pendo, animum despondeo eig.* ik ontspan mijn moed en *ndl. spannen*: *lit.* *spendziu* ik span [een strik], o.b. *peři* spannen en ophangen. W. *s-pen+d-* uitrekken ω uitspreiden).

σπέος, ouder gen. σπείους (i.p.v. *σπήους), acc.

σπείος (i.p.v. *σπήος) ε 194, dat. σπήεσι κ 404; jonger σπείων < σπέε(σ)ων HYMN. Ven. 263 en met *hyphaeresis* σπέσι (of σπέεσι), dat pl. σπεάτεσι XENOPHAN. 37 D., τό, hol, grot, Δ 279, δ 403, HYMN., HES. Th. 297.

(W. *spēi-* blazen, korte phase *spē-* vgl. *lat. spirare, en semas. z. lat. spiramentum, VERG. Aen. 7, 568 spiracula Ditis en gr. άντρον*: W. *an-* blazen, ademen in άνεμος *lat. animus, -a.* *Vgl. nog o.b. pēchyri* bel, blaas en *σήλαιον. Σπέος < σπη(χ)-ος* waarvan nog sporen over zijn, z. b.).

σπέρ-μα (σπείρω), τό, — 1 zaad v. plant en dier HYMN. Cer. 308, HES. O. 446, 471, v.-socer. HDT. 3, 97, TR.: AESCH. Ch. 204, PL. Gorg. 490 e, Tim. 86 e sperma, N. T. Mt. 13, 23, Hebr. 11, 11 sperma. — **2 vand.** zoon, afstammeling PIND. N. 10, 81, TR.: AESCH. Supp. 290. — **3 doch ook**: afkomst > vader SOPH. O. R. 1077. — **Overdr.**: **4** kiem, begin, πυρός ε 490, φλογός PIND. O. 7, 48, πυρός PL. Tim. 56 b. — **5** oorzaak, aanleiding DEM. 18, 259.

σπερμ-αγοραίο-λειθο-λαχανο-πώλιδες, αι, dochters van de markt, verkoopsters van purée en groenten AR. Lys. 457.

σπερμαίνω, — 1 verwekken, voortbrengen HES. O. 736. — **2** vruchtbaar maken, v. d. Nijl PLUT.

(: *σπέρ-μα < -μη*, vgl. *όνομαίνω*).

σπερματ-ιάς, ου, δ, zaadaugurk COM.

σπερματ-ίς, ιδος, ἡ, φλέψ, zaadader ARISTOT.

σπερματισμός, δ, pl., van zaad getrokken plantjes, die later verpoot worden THEOPHR.

σπερματ-όω, bezaaien THEOPHR.

σπερμο-λογ-έω, zaad verzamelen, graantjes pikken v. vogels, HIPPOCR.

σπερμο-λογία, ἡ, graantjespikkerij: gepraat, gebabel v. tafelschuijmers PLUT. Alcib. 36.

σπερμο-λογ-ικός, als een tafelschuijmer PLUT. 664 a.

σπερμο-λόγος, — 1 zaad- of graan pikkend AR. Av. 232, PLUT. — **2** klaplooper DEM. 18, 127, D. h., N. T. Act. 17, 18.

σπερμουχ-έω, zaad dragen THEOPHR.

σπερχ-νός, — 1 snel, βέλος HES. Sc. 454. — **3** δδών, hevig HIPPOCR.

σπέρχω, — 1 voortjagen *intr.*, ἔλλα N 334. —

2 pass. refl., aor. pass., zich haasten of reppen, voortstormen; *part.* haastig T 317, v 22; *part.* A 110, PIND. N. 1, 40, *overdr.* PARM. 1, 8 D., HDT. 3, 72, EUR. Med. 1133. — **3** toornig worden op, τιμὴ HDT. 1, 32, CALL.

(W. *spēr-għ-* [z. *σπαίρω*], vgl. *o.ind. sprhayati* hij verlangt, o.b. *prazū* bok).

σπεύδω, f. σπεύσω *enz.*, — **Tr.**: **1** voorspoedig maken, bespoedigen: met inspanning volbrengen, ταῦτα N 236, γάμον τ 137, HDT. 1, 206; *pass.* 7, 53, XEN. Symp. 7, 4. — **2** nastreven; verlangen, wenschen, ἀρετάν PIND. I. 3, 31, HDT. 1, 42, σπεύσαντος τινος op aandringen van HDT. 8, 46, EUR. Supp. 173, PL. Prot. 361 b, N. T. 2 Petr. 3, 12; *med.* θύσιον AESCH. Ag. 151. — **Intr.** (*mediale vormen* O 402). **3** zich haasten, druk in de weer zijn B 191, ἐς μάχην Δ 225, HES., PIND. P. 4, 95, HDT. 1, 38, AESCH. Pr. 192, SOPH., THUC. 1, 84, 21, EUR. El. 473, PL. Euth. 15 e, MEN. Sam. 337, N. T. Luc. 2, 16. *Vaak m. inf. en finale zinnen.*

(W. *spēu+d-* op iets drukken, vgl. HESYCH. σπυδαῖ· ἀλεγορίστας, *lit.* *spūdziu* ik druk [waar ook de intonatie *au* op *idg. eu*, niet *eu wijst*]. *Semas.* vgl. *lat. studeo* ω *tundo*. Zonder u, daarnaast W. *spē-*, [z. *o.ind. sphayati* hij wordt vet,

lat. *spēs*, lit. *spēju* ik heb tijd genoeg voor, ben snel genoeg voor. o.b. *spējo* ik kom vooruit. slaag], *waarvan* o-phase in nld. spreed. voorspoedig).

σπῆλαιον (z. σπέος), τό, hol, god. PL. Rep. 514 a, 515 a, LUC., N. T. Mt. 21, 13.

σπῆλαι-ώδης, grotachtig PL. Rep. 514 a.

σπῆλαιον (z. σπέος), *uit* c. lat. *spēlūmka*), -γγοσ, ἦ = **σπῆλαιον**, THEOCR. 16, 53, LYCOPHR., AP. RH., ARISTOT.

σπιδής, uitgebreid, ruim Δ 754.

(z. ἀ-σπιδής, ἀσπίς. W. *spēi*+d- ruimte hebben [z. s.v. *σπεύδω*], vgl. lat. *spatium*. Wrsch. is bij HOM. Δ 754 ἀσπιδέος [*< σπῆ-σπιδής* met groote ruimte] *πεδίω* juist i.p.v. *σπιδής*. Vgl. nog *σπίδιος*, *σπιδόθεν* en *σπιθαμή*).

σπιδήσ, σ-ον μήκος ὀδοῦ, ruim AESCH. fr. 378.

(z. σπιδής. Vgl. HESYCH. *σπιδόν* πυκνόν, συνεχές, πεπηγός; *σπιδόν* . . . πλατό . . . πυκνόν, μέγα; z. ook *σπιδές* μέγα, πλατό, εὐρύ).

σπιδό-θεν (z. voorg.), adv., van verre ANTIM. fr. 77.

σπίζα, of **σπίζη**, ἦ, — 1 kleine zangvogel SOPH. — 2 vink ARISTOT.

(wrsch. *onomatop.*, < *σπι(γ)γ-ζα*: zw. [dial.] *spink*, nld. *vink*, lit. *speigia* zij tuiten [de ooren]).

σπίζ-ιάς, ου, ὁ, spierwer ARISTOT.

σπίζ-ίτης, ου, ὁ, ter grootte van een vink ARISTOT.

σπίθαμή, ἦ, „span” = de ruimte tusschen den uitgestreken *dwim* en *pink*; als lengtemaat $\frac{2}{3}$ v. e. Gr. voet HDT. 2, 106, PL. Alc. I 125 c, (N. T.).

(*σπιδ-αμή*, W. *spēi*+dh-, z. s.v. *σπιδής*).

σπίλας, ἄδος, ἦ, — 1 klip, puntig rif γ 298, ε 401, SOPH., POL. — 2 Bij SOPH. Tr. 678 onzeker: spil, houden stellige, waarover het kleedingsstuk werd uitgehangen om te kloeft of behandeld te worden? — 3 *σπιλάδες* N. T. Jud. 12 wrsch. *σπιλάδες* te lezen: schandvlekken (= *σπίλος*).

(W. *spēi*-spits zijn. vgl. bijv. lat. *spīca*, *spīna*. Met hetzelfde lo-suffix. mhd. *spīl* spits, punt, nld. *spil* lett. *spilts* wig, hout om te klemmen, *ēch. spēle* puntige pin).

σπίλας, ἄδος ὁ (*σπίλος*), schandvlek N. T. Judas 12 (lezing van D. C. Hesseling).

σπίλος (z. voorg.), ἦ, rots klip LYCOPHR., ARISTOT.

σπίλος, ὁ, vuil, smet PLUT., LUC. Amor. 15; smet, schandvlek, N. T. 2 Petr. 2, 13.

(z. *οι-σπότην* en *πίνος*).

σπίλω, — 1 bevuilden N. T. Jud. 23. — 2 *overdr.* bezoedelen N. T. Jac. 3, 6.

σπιλ-ώδης, klipachtig ARISTOT., POL.

σπινθᾶρις, ἴδος, ἦ, = **σπινθήρ**, HYMN. Ap. 422; =

σπινθάρουξ, ὕγος, ἦ, AP. RH.

σπινθήρ, ἦρος, ὁ, — 1 vonk Δ 77. — 2 *overdr.* AR. Pax 609, POL.

(W. *spin*+dh- of *spi(n)dh-*: lit. *spindēti* glanzen, *spīsti* beginnen te glanzen).

σπινθήρ-ίζω, vonken uitwerpen PLUT. 893 c.

σπίνος (z. *σπίζα*), ὁ, — 1 een kleine vogel, wrsch. vink AR. Pax 1149, AV. 1079, COM., THEOPHR.; dem. *σ-ίσιον*, τό, AR. — 2 steensoort, die, in de zoon geplaatst, door water ontbrandt ARISTOT., THEOPHR.

σπλαγγν-εύω, de ingewanden v. h. offerdier na het offer opeten AR. Av. 984, pass. D. H.

σπλαγγν-ίζομαι, aor. pass., zich ontfemen, medelijden hebben N. T. Mt. 14, 14, Luc. 10, 33.

σπλάγγνον (: *σπλήν*), τό, *gew. pl.*, — 1 de ingewanden, *spec.*: hart, lever, long en milt (z. MEN. Sam. 187), de edele deelen A 464, γ 9, AESCH. Eum. 249; *spec. v. d. long*, Ag. 1221, AR.

Pax 1011, MEN. Kol. fr. 1, 1. — 2 moederlijk PIND. O. 6, 43, N. 1, 35, SOPH. Ant. 1066. — 3 (*uit* 1) *daar* de σ-α bij het offer door de aanwezigheid *worden* *gegeten*: offermaal AR. Vesp. 654. — 4 *overdr.* hart als bron v. gedachten en aandoeningen EMPED. 5, 3 D. AESCH. Ag. 995, SOPH. Ai. 995, EUR. Med. 220 ἀνδρός σ-ον ἐκμαθεῖν AR. Ran. 844, HEROND. 1, 56; 3, 42.

σπλαγγνο-φάγος, de ingewanden opetend PLUT. **σπλεκώ**, coire cum femina AR. Lys. 152.

(z. *prothet*.-+*πλέκω*? Z. *πλεκώ*).

σπλήδος, ὁ, asch NIC., LYCOPHR. 483.

(W. *s-pel*+ē-: o.ind. *vi-sphul-īngā-m*. vonk, arm. *p'ail* schittering, lat. *splendeo* [*n-inficē?*], lett. *spu'lgūt* fonkelen).

σπλήν, ὁ, **σπληνός**, milt HDT. 2, 47, AR. Th. 3, PL. Tim. 72 c, MEN. Sam. 187.

(de vormen der versch. idg. talen loopen ver uiteen: o ind. *pīhan-* [ook *ī*], av. *spərəzan-* [wijzen samen op] (*spləghen*), arm. *p'aicatn* [wijst op idg. *paigh(h)len*] lat. *lien* [wrsch. < (*p)lēgh en*]. o.i.e. *selg* [*< s(p)lēgh-*], o. b. *slézena* [*< splēghen-*] msch. lit. *blūznis* [*< (s)plangh(e)n-*]; gr. *σπλάγγνον*! W. *s-pel*+ē- *gh-*; wrsch. een benaming naar de kleur, vgl. s.v. *σπλήδος*).

σπλην-ιάω, de miltzuucht hebben ARISTOT., PLUT.

σπλήν-ιον (: *σπλήν*), τό, (warm) compres ARISTOT.

σπλήν-ισκος, ὁ, dem. v. *σπλήνιον*, klein compres of verband HIPPOCR.

σπλην-ίτις, ἴδος, ὁ, φλέψ, miltader ARISTOT.

σπογγ-εύς, ὁ, duiker, die sponzen zoekt ARISTOT.

σπογγ-ία, ἦ, spons AR. Ran. 482 (*and. σπογγία*) PLUT.

σπογγι-εύς, ὁ, = **σπογγεύς**, THEOPHR.

σπογγ-ίζω, met een spons afvegen, afwassen AR. Th. 247 (*and. σφ*), DEM. 18, 258.

σπογγ-ιον, τό, dem. v. *σπόγγος*, sponsje AR. (*and. σφ*) Ach. 463.

σπογγιστι-κός, ἦ σ-ή, iets met een spons afnemen of afwassen PL. Soph. 227 a.

σπογγο-ειδής, sponsachtig HIPPOCR.

σπογγο-θήρας, ου, ὁ, = **σπογγεύς**, PLUT.

σπόγγος, ὁ, att. vaak *σφέγγος*, — 1 spons Σ 414, α 111, AESCH. Ag. 1329, AR. Vesp. 600, PL. Tim. 70 c. — 2 halsklieren HIPPOCR.

(> lat. *fungus*. Verw. arm. *sung* of *sunk* spons).

σπογγ-ώδης, sponsachtig PLUT.

σποδέω, — 1 stuk stooten: vernietigen, στρατοῦ κακῶς σποδομένου AESCH. Ag. 670, EUR. Hipp. 1238, AR. Nub. 1376, Ran. 662. — 2 *obsc.*: overweldigen, βινέω AR. Eccl. 908, 942, LUC. — 3 *verslinden* AR. Pax 1306.

(onz.; de analogie v. *κόνις*: W. *ken-* krabben doet hier ook een bet. stuk schaven, -stooten of -trappen *verwachten*, [vgl. lat. *puls*, *pollen*, *pollen*: W. *pel-* v. *pello*, stooten, stampen] *in*: idg. *pē/dō-* voet als „stamper”, lat. *mē pūdet* [*< *mē pōdet?*], eig. het slaat mij, *repudiare* terug-stooten; ook *tripudiare* dansen, maar ook draven ∞ *tri-* „3” of < **trepepodiare*: o.ind. *trp-rd* haastig, gr. *τραπέω* ik stamp [druiven] stuk, lat. *trepidus*, lit. *trep'i* met de voeten stampen, *tre+p-*: *tre+mo*, gr. *τρέ(+σ)ω*?).

σποδ-ιά, ἦ, *ion.* σποδῆ, aschhoop, asch ε 488, EUR. Cycl. 610, CALL., COM.

σποδ-ιάς, ἄδος, ἦ, een boom, die veel op den pruimeboom gelijkt THEOPHR.

σποδ-ίζω, — 1 in de asch roosteren PL. Rep. 372 c. — 2 tot asch branden AR. Vesp. 329, DIOD.

σπόδιος, aschkleurig: grijs SEMON. 7, 43, ALD., ARISTOT.

σποδός, ἦ, — 1 stof HDT. 4, 172. — 2 *spec.* asch

375, Hymn. Merc. 238, HDT. 2, 100, 140, AESCH. Ag. 443, SOPH. O. R. 21, N. T. Mt. 11, 21 „in zak en asch”.

(z. σποδῶ; eig. stukgestampt poeder).

σποδῶ-ω, in heete asch roosteren HIPPOCR.

σπολάς, ἄδος, ἦ, — 1 vel SOPH. — 2 pels AR. Av. 933. — 3 leeren kolder of uniformjas XEN. An. 3, 3, 20; 4, 1, 14.

(W. s-pel- splijten, lostrekken: o.ind. *phálakastuk* gekloofd hout, (s)phat-ati [*< idg. spel+tt-*] hij splijt open, intr. springt op, lat. *spōtium, d. spalten* [*< idg. spel+tt-*], lit. *spāliai* vlasschaafsel, -afval; *verlengd splēi-* in nld. *splijten* [*< korte phase idg. spli+d-*], o.b. *plēurik* schoffel. Z. *σπάλαξ* en HESYCH. *ἄσπαλον* σκῆτος).

σπονδο-αρχία, ἦ, het recht om bij het plengen, bij het drankoffer, voor te gaan, te beginnen HDT. 6, 57.

σπονδει-άζω, den spondeüs gebruiken PLUT., CIC.

σπονδει-αῖος, spondeüs PLUT. 1137 b.

σπονδεῖος (< σπονδη-ος), πους σ., de spondeüs, = — als versvoet, msch. als herinnering aan het gebed, bij een plenging dat met: σπονδή, σπονδή (—, —) begon, z. AR. Pax 1104, 1110, MEN. Kol. fr. 1, 1.

σπονδή (σπένω), ἦ, — 1 plenging, drankoffer om de goden aan te roepen als getuigen, bij den maaltijd, bij een feest of plechtige samenkomst (voor het sluiten van verdragen of vrede) B 341, Δ 159, PIND. I. 5, 37, EMPED. 128, 7 D., HDT. 1, 132, AESCH. Supp. 982, SOPH., AR. Eq. 106, PL. Symp. 176 a, XEN. An. 4, 3, 13. Z. s. v. σπονδεῖος. — 2 vand. pl. verdrag: wapenstilstand, vrede(sverdrag) HDT. 7, 149, THUC. 1, 44, 17, ANDOC. 3, 11, AR. Ach. 186, vgl. 194, XEN. An. 3, 3, 8 ποιέσθαι, DEM., POL. — 3 geschenk v. e. pachter PAP.

σπονδο-φῆρος, ἦ, — 1 hij, die het verzoek voor een wapenstilstand of vrede overbrengt: parlementair AR. Ach. 216. — 2 spec.: in Olympia een officiële gezant, die voor den tijd van de Olympische spelen in de Griekse Staten den godsvrede ging afkondigen PIND. I. 2, 23, vgl. THUC. 5, 49, 5 en XEN. Hell. 4, 7, 2.

σπονδύλη en **σπονδύλος**, z. σφονδ.

σπορά (σπεῖρω), ἦ, — 1 het zaaien; overdr. μαθημάτων (PL.) Riv. 134 e; PL. Leg. 729 c het voortbrengen. — 2 coner. het zaad n. t. 1 Petr. 1, 23; afstamming, geslacht AESCH. Pr. 871, SOPH. Ai. 1298. — 3 coner. het gezaaide, verwekte: zoon, afstammeling SOPH. Ant. 1164, EUR.

σπορ-ἄδην, adv., verstrooid, op zich zelf THUC. 2 4, 29, PL. Prot. 322 a, ISOCR. 4, 39, POL.

σπορᾶδ-αῖος, verstrooid: ζῶα, dieren, die niet in kudden (ἀγέλαια) leven ARISTOT.

σποράς, ἄδος, ἦ, — 1 verstrooid: uiteengejaagd THUC. 1, 49, 28, POL.; alleen levend (EUR.) Rhos. 701, ARISTOT., POL., PLUT. — 2 de Sporadische eilanden PIND. Pae. 5, 38 D., THUC. 3, 69, 3, AP. RH.

σπορ-εὺς, ὁ, zaaiër XEN. Oec. 20, 3.

σπορευ-τός, ὁ, bezaaid, γῆ, bouwland THEOPHR. **σπορητός, ὁ**, — 1 het zaaien, de zaaitijd XEN. Hell. 4, 6, 13. — 2 het zaaienveld AESCH. Ag. 1392.

σπόρ-ιμος, geschikt voor den σπόρος, voor zaai-land: waarin gezaaid is XEN. Hell. 3, 2, 10, PAP., THEOCR. 25, 219, μήν PLUT.

σπόρος (σπεῖρω), ὁ, — 1 het zaaien, de zaaitijd HDT. 4, 53; 8, 109, PL. Tim. 42 d, XEN. Oec. 7, 20, PAP., THEOCR. 10, 14. — 2 het uitgemeaide, het zaad THEOCR. 25, 25, NIC. — 3 de vruchten-

opbrengst SOPH. Ph. 706. — 4 v. *dier en mensch*: zoon, afstammeling LYCOPHR. 221.

σπού, „Scythisch”: oog HDT. 4, 27.

σπουδ-άζω, — **Intr.**: 1 haastig met iets bezig zijn, zich beijveren: zich druk maken SOPH. O. C. 1143, EUR., AR. Th. 572, PL. Prot. 311 d, XEN. Mem. 1, 3, 11, ἐπὶ μικροῖς ISOCR. 4, 171, N. T. Gal. 2, 10, zich haasten 2 Tim. 4, 9. — 2 τυν, ijveren voor, — ὑπέρ τινος e. dgl.: begunstigen, ondersteunen DEM. 21, 4, AESCHIN. 1, 17. — 3 ernstig met iets bezig zijn LYS. 24, 18, AR. Pl. 557 teg. σκόπτειν, PL. Gorg. 481 b teg. παύειν. — **Tr.**: 4 iets, iem de moeite waard vinden: (onder)steunen PLUT. — 5 (z. 1) met zorg of energie bewerken of uitvoeren, vgl. PL. Lys. 219 e ἡ τοιαύτη σπουδή... ἐστὶν ἐσπουδαμένη.

σπουδαιο-λογέομαι, ernstig spreken, het ernstig meenen XEN. An. 1, 9, 28; pass. Symp. 4, 49.

σπουδαιό-μυθος, verhalen vertellend, die de moeite waard zijn DEMOCR. 104 D.

σπουδαῖος, Comp. ook: -αιέστερος, αἰεστατος HDT.; met σπουδή: — 1 pass. waar men σπουδή, ernstige toewijding voor heeft: belangrijk, voortreffelijk, de moeite waard PIND. P. 432, HDT. 1, 3, 133, σ. εἰς ἔψιν SOPH. O. C. 577, PL. Euthyd. 300 e, σ. οὐ καλός. — 2 v. menschen en dingen: ernstig, serieus PL. Crat. 406 b, XEN. Cyr. 2, 3, 1, N. T. Luc. 7, 4. — 3 vand.: v. menschen goed, rechtschapen HDT. 8, 69, μάντις PL. Phaedr. 242 c, ISOCR. 1, 1. — 4 ijverig N. T. 2 Cor. 8, 22; adv. 2 Tim. 1, 17. — 5 haastig N. T. Phil. 2, 28.

σπουδαιό-της, ἦ, rechtschapenheid (PL.) Def. 412 e.

σπουδ-άρχης, οὐ, ὁ, die zich candidaat stelt voor staatsambten XEN. Symp. 1, 4.

σπουδ-αρχία, ἦ, het dingen naar staatsambten PLUT., DIO.

σπουδ-αρχιᾶ, candidaat zijn voor staatsambten ARISTOT., DIO.

σπουδ-αρχιδης, οὐ, ὁ, comisch gevormd „patronymicum” bij σπουδάρχης AR. Ach. 595.

σπούδασ/μα, τό, — 1 het streven, ambitie PL. Phaedr. 249 d. — 2 een kunstig stuk werk, kunstwerk ARR.

σπουδασ/τής, οὐ, ὁ, begunstiger PLUT. Caes. 54.

σπουδαστι-αῖος, — 1 in ernst sprekend PL. Rep. 452 e. — 2 ijverig PLUT. 613 a.

σπουδή (σπεύδω), ἦ, — 1 inspanning, ijver, beoefening; objectief: moeite φ 409, PIND. O. 10, 79, HDT. pl. 5, 5, THUC., TR.: SOPH. Ai. 13, AR., PL. Phaedr. 248 b, MEN. Epir. 542. N. T. Rom. 12, 11. — 2 ernst H 359, M 233, EUR. Hec. 132, AR. Ran. 522 σ-ην ποιέειν er ernst van maken, (teg. παύειν), PL. Symp. 197 e. — 3 haast, spoed, zich haasten v 279, o 209, HDT. 6, 120; 9, 89, THUC. 3, 49, 1, AESCH. Sept. 371, EUR. Ba. 212, (PL.) Eryx. 298 e, AR. Lys. 288, N. T. Mc. 6, 25. — 4 Als adv. gebruikt: σπουδή, κατὰ σ-ῆν, μετὰ σ-ῆς, συν σ-ῆ e. dgl.: — (a) met spoed, haastig (z. b.). —

(b) met inspanning > met moeite, > nauwelijks B 99, HDT. 1, 88. — (c) ernstig PL. Phaedr. 260 b. — (d) vand. ernstig gemeend > bewust, met opzet PL. Ap. 24 c. — (e) ijverig, gespannen HDT. 1, 88, PL. Phaed. 98 b, Leg. 855 d.

σπύραθος, att. σπυράς, ὁ en ἦ, (geite)keutel HIPPOCR., NIC., LUC.; -ώδης, adf. HIPPOCR.

(voor uitgang vgl. γύραθος e. dgl. W. s-p(h)er-draaien > vlechten en > ronden, z. σπυρίς, σπείρα, σπάρτος. Vgl. σφαῖρα).

σπυρίδι-ον, τό, mandje AR. Ach. 453.

σπυρίς, ἴδος, ἦ, gevlochten mand, vischmand HDT. 5, 16, AR. Pax 1005, MEN. Sam. 82(?), N. T. Mt. 15, 37 voor brood.

(z. *σπάτος*: *σπυρ* < *idg. sper*-).

σπάγ-θην, *adv.*, druppelend HIPPOCR.

σπάγ-μα, τό, vocht AESCH. Pers. 612.

σπαγ-ών, όνος, ἦ, — 1 druppel AKUSILAÛS 28 D., AESCH. Ag. 883, SOPH. O. R. 1278, EUR., (N. T.). — 2 soort metaal: kwik? (PL.) Locr. 99 c.

σταδ/αίος (στάδην), — 1 rechtop staand (PL.) Locr. 98 c. — 2 wat tot een *σταδία μάχη*, geregeld infanteriegevecht behoort: Ζεύς σ., Iuppiter Statorius, die den strijd leidt AESCH. Sept. 513; ἔγχη, v. *zwaarden*, *id.* Pers. 240.

στάδην (ἴστημι), *adv.*, naar het gewicht NIC. Al. 327.

σταδι-εύς, ό, = **σταδιοδρόμος**, opschrift v. PIND. O. 13, 14 *eld.*

σταδιο-δρομ-έω, in het stadium, in den wedstrijd loopen PL. Theag. 129 a, DEM. 59, 121, PLUT.

σταδιο-δρόμος, ό, in den stadium, in den wedstrijd loopend PL. Leg. 833 a.

στάδιον, τό, pl. ook *στάδιοι*, — 1 een bep. ruimte; *spec. renbaan*, baan voor den wedloop PIND. O. 13, 30. *Later*: renbaan in den circus, *overdr.* N. T. 1 Cor. 9, 24. — 2 *vand.* wedloop PIND. O. 10, 64, BACCH. 6, 7, HDT. 5, 22, PL., XEN. An. 4, 8, 27: *vaak* σ. ἀγωνίζεσθαι. — 3 „baan” als *bep. afstand*, *spec. naar het στάδιον te Olympia*, dat 185 M. (*eigenlijk* 192, 27 M.) lang was; stadium HDT. 4, 85, ATT.: THUC. 6, 97, 11, PL. Phaedr. 228 c, N. T. Luc. 24, 13.

(*de oorspr. vorm nog in argiv. στάδιον*, W. *spē+d-*, korte phase *spē+d-* = *gr. späδ-*, uitspannen, uitbreiden, v. *σπάω* en *σπεύδω*. *Lat. spātium* [z. *pāteō*] van dezelfde W.; *gr. στά-* door invloed v. *ἴστημι* als vaststellen, z. *στάδιος*). **στάδιος**, staand (gevecht), *d. w. z. een geregeld zich ontwikkelend (infanterie)gevecht, teg. de zich snel verplaatsende strijd met wagens of het „vuurgevecht” uit de verte; met en zonder μάχη of ὕσπλην*: strijd v. hopliten van man tegen man N 314, als *subst.* *σταδῆ* H 241, THUC. 4, 38, 18.

(*σταδ* < *idg. stā+d-*, *vgl. ἐπιστάδων e. dgl.: ἴσταμαι*).

στάζω, f. *στάζω*, — *Intr.*: 1 langzaam vloeien, druppelen AESCH. Eum. 42, SOPH. Ai. 10, EUR. PL. Tim. 82 d, (N. T.). — 2 *overdr.* geleidelijk afvallen AESCH. Supp. 1001. — *Tr.*: 3 druppelen: indruppelen T 39, 348, PIND. N. 9, 63, *Tr.*: SOPH. Ph. 784. — 4 doen afvallen, verwekken PIND. N. 10, 82, βότρον EUR. Ph. 237.

(< *σταγ-ιω*, W. *stag*- langzaam vloeien: *lat. stagnum*, *oorspr.* [zich langzaam ergens verzamelende] plas, [ook *stagnum*, een metaal, later tin: *σταγών 2?*], *cymr. taen* [< *tag-nā*] besprenkeling, *o.bret. staer* [< *stag-rā*] beekje).

στάθ-ερός, — 1 een oogenblik stilstaand in het zenith, op zijn heetst, v. d. zon 's middags PL. Phaedr. 242 a *cit.* — 2 midden, θέρος ANTIM., AP. RH. — 3 vast, γῆ D. H.

(*ἴστημι* of: *σταθ-έω*?).

σταθευ-τός, 3, verschoeid, verbradend AESCH. Pr. 22.

σταθεύω, braden, bakken AR. Ach. 1041, Lys. 376.

(? : W. *s-ten*- uitspannen boven het vuur; σ. < *s-tn+dh-*, *vgl. I 213 ὀβελός ἐρύπερον τάνυσεν*??).

σταθῆρός, = **σταθερός**, *Ltr.*

σταθμάω, met *στάθμη* of *σταθμός* behandelen: — 1 (volgens het richtsnoer) afmeten EUR. Ion. 1137; *med.* PIND. O. 10, 45, HDT. 8, 130. — 2 afwegen AR. Ran. 797 *fut. med. m. pass. bet. pass.* PL. Gorg.

465 d. — *overdr.* 3 (*uit* 1) beoordeelen; *vand.* berekenen, uit iets opmaken HDT. 9, 37; 2, 2, SOPH. O. R. 1111. — 4 (*uit* 2) apprecieeren PL. Lys. 205 a.

στά-θμη, ἦ, — 1 richtsnoer, paslood O 410, ε 245, PL. Phil. 56 b, XEN. Ag. 10, 2, PLUT. — 2 maatstaf, meetouw, *vgl.* PIND. (*overdr.*) P. 2, 90. — 3 *overdr.* richtsnoer, maatstaf, juiste norm THEOGN. 534 *παρὰ σ-ην και γνώμονα*, volgens maatstaf en richtsnoer, PIND. P. 1, 62, AESCH. Ag. 1045, *παρὰ σ-ην* tegen den juiste maatstaf, EUR., THEOCR. 25, 94. — 4 *λευκή σ. overdr.*: v. e. maatstaf zonder cijfers, *die dus niets zegt* SOPH., PL. Charm. 154 b.

(*στά-θμη, vgl. εἰσ-ἰθμη*, *ἴστημι. Eig.* werktuig om bouw materiaal: muren, kozijnen recht over-eind te doen staan).

στάθμη-τός, waarnaar men zich richten kan PL. Charm. 154 b.

σταθμ-ἴδιον, τό, HIPPOCR. *en*:

σταθμ-ἰον, τό, dem. v. **σταθμός, weegschaal LUC.**

σταθμο-δότης, ου, ό, kwartiermeester PLUT.; **-σία, ἦ**, inkwartiering PAP.

σταθμόν-δε, adv., naar stal i 451.

στά-θμός, ό, ATT. *pl.* ook *σταθμά*, — 1 („staan-plaats”, *vgl. lat. stābulum*) stal i 451, II 642, AESCH. Pr. 396, SOPH. O. R. 1139, EUR. — 2 *vand.* boerenhoeve, boerderij B 470, ξ 358, PIND. P. 4, 76. — 3 *vand.* (nacht)kwartier, station HDT. 2, 152; 5, 52, PAP. — 4 *vand.* dagmarsch XEN. An. 1, 2, 5. — 5 *alg.* verblijfplaats: landgoed, woning HES. Th. 294, PIND. O. 5, 10, AESCH. — 6 deurpost E 167, HDT. 1, 179, SOPH. El. 1331, AR. Ach. 449, THEOCR. 24, 15. — 7 *vand.* deur 8 838. — 8 stand-plaats v. *schepen* (EUR.) Rhes. 43. — (*ἴστημι*) 9 weegschaal HDT. 2, 65, (*vgl. ἴστημι* 7), AR. Ran. 1365, 1407. — 10 gewicht waarmee men weegt M 434, HDT. 1, 50, THUC. 2, 13, 2 *i. f.* of gewicht = zwaarte *Tr.*: EUR. Ba. 810, PL. Charm. 166, Eryx. 400 b, XEN. Mem. 3, 10, 10, PAP., PLUT. (*ἴστημι, ἴσταμαι, vgl. στάθμη*).

σταθμοῦχος, ό, — 1 = **οἰκοδεσπότης**, AESCH., PAP. — 2 ingekwartierde soldaat PAP.

σταθμός, slechts *aor. med.*, = **σταθμάομαι** 3, HDT. 3, 15; 4, 58.

σταθμ-ώδης, vol bezinsel HIPPOCR.

σταις of σταις, τό, σταιτός, deeg van tarwemeel HDT. 2, 36, ARISTOT.

(W. *tāi-*, korte phase *tai-* vloeibaar worden [z. *τήκω*], *in germ. fäisman-* = *ndl. -deesem*, *oier. täis* [< *idg. tai+s-to-*] deegmassa, *o.b. tēsto* [< *idg. tai+s-to-*] deeg, gebak; σ-*msch.* v. h. *synon. στέαρ*).

σταιτ-ίνος, van tarwemeel-deeg HDT. 2, 47.

στακ-τή (στάζω), ἦ, mirre- of kaneelolie als *perfum* THEOPHR., MEN. Perinth. 16.

στακ-τός, druppelend, *vand.* τὰ σ-ά, gom, balsem AR. Pl. 529, PL. Critias 115 a.

σπᾶλα, ἦ, dor. = **σπήλη**.

σπάλαγ-μα, τό, het gedruppelde: de druppel AESCH. Eum. 802, SOPH. Ant. 1238.

σταλαγ-μός, ἦ, — 1 het gedruppel; de druppel AESCH., Sept. 61, SOPH., EUR. Ion 351, AR. Ach. 1033. — 2 = ὀδυνή, SAPPHO 14 ALD.

σπᾶλάσσω, -ττω, (doen) druppelen EUR. Hel. 633; *intr.* Ph. 1389.

(W. *s-tel-* laten vloeien of druppelen: [σ s-*teg-* of *s-tag-* z. *στάζω*]: *gr. τέλημα* plas, modder, cement, *bret. staot* [< *stalto-*] urine, *eng. stale* urine v. paarden, *lit. telku* ik urineer).

σταλάω (*z. voorg.*), druppelen LUC. Astrol. 19.
σταλαίς, **ίδος**, **ή**, *dor.* **στάλιξ**, **ικος**, **ρα α 1**, waaraan de netten worden vastgemaakt XEN. Cyn. 2, 8; 6, 7(?)
THEOCR. Epigr. 3, 2.
 (: *W. stel-* [*z. stéllw*] of *W. stā-* vgl. *a. b. stōli*, stoel(tje); *het laatste is meer wrsch.* [dan *σ. < stā-*] wegens *ig. stā-lo-* in *got. stōls* = *ndl. stoel*).
σταλτι-κός, samentrekkend, stoppend *v. geneesmiddelen* ARISTOT.
στάμιν, „staander” (vgl. *ald. ἱκρία δὲ στήσας*) *verticale latten om de ἱκρία (naar buiten schuin uitstaande ribben, in navolging v. e. gewoon schip) te stutten*, ε 252.
 (: *ἱσταμαι*. *Formatie als ὄσμιν-, ἔγγμιν-* doch *ι*, niet *τ* opvallend).
σταμν-ιον, **τό**, kruikje AR. Lys. 196.
στάμνος, **ὄ**, groote wijn kruik AR. Pl. 545, DEM. 35, 32.
 (: *ἴστυμ*, *eig. kruik met een voet die „staan” kan?* Vgl. *bijv. lit. statyné* groote houten kuip).
στάξ, **ή**, = **σταγών**, AP. RH.
στάξις, **ή**, het druppelen HIPPOCR.
στασι-άζω, *f. ἔσω*, — 1 in **στάσις**, in opstand zijn, strijden tegen; *verzw. twisten met, het oneens zijn*, των HDT. 1, 59; 8, 3, THUC. 3, 70, 14, PL. Phaedr. 237 e, *teg. ὁμοιοῦν* XEN. An. 2, 5, 28, DEM. 9, 12, POL., (N. T.) — 2 *tr.* in opstand brengen, opruien DIO.
στασι-αρχος, **ὄ**, leidsman *v. e. schare* AESCH. Supp. 13.
στασιασμός, **ὄ**, in opstand komen, oproer THUC. 8, 94, 11.
στασιαστής, **ὄ**, oproerling N. T. Mc. 15, 7.
στασιαστι-κός, oproerig PL. Prot. 303 c, DEM. 18, 61, DIO.
στάσι-μος (**στάσις**), *meestal 2*, — 1 (: *act.*) tot stilstand brengend: stelpend HIPPOCR. — 2 (: *intr. refl.*): stilstand, vaststaand, onbewegelijk of onveranderlijk PL. Theaet. 180 b, Soph. 256 b *κίνησις*, XEN. Oec. 20, 11, ὕδωρ, POL. — 2 *v. menschen*: niet licht bewegelijk *v. infanterie of zware cavalerie* POL. — 3 *vand.*: *overdr.* standvastig POL. — 4 > rustig, *v. e. bep. toonsoort* ARISTOT. — 5 *spec.*: vast belegd, op rente gezet, *v. kapitaal* SOL. *bij* LYS. 10, 18. — 6 τὸ σ-ων, de koorzangen in het drama (*met uitzondering v. d. πάροδος, waarbij het koor opkwam en nog niet „stond” en v. d. ἔξοδος*) ARISTOT. vgl. AR. Ran. 1281(?).
στάσις (*ἱσταμαι*), **ή**, — 1 het gaan staan (na gezeten, gelegen, geloopt te hebben): overeind (gaan) staan, stilstaan PL. Crat. 426 d, *teg. λέαινα*. — 2 het vaststaan, vastheid PL. Soph. 249 b. — 3 *vand.* stand = wijze van staan, opstelling HDT. 2, 26 τῶν ὄρεων *der hemelstreeken*, AESCH. Eum. 36, N. T. Hebr. 9, 8. — 4 standplaats, post HDT. 9, 21, AR. Eq. 527, XEN. Cyn. 9, 6. — 5 *overdr.* toestand PL. Phaedr. 253 d, POL. — 6 *spec.* σ. μελῶν *bep. (driedeelige) opstelling: driedelgheid* AR. Ran. 2181. — 7 *overdr.* het op gaan staan: **opstand**, twist, strijd PIND. O. 12, 16, XENOPHAN. 1, 23 D., BACCH. fr. 24, 3 *πάμφθερι(αδής)*, HDT. 1, 60; 8, 3, THUC. 1, 2, 11, TR.: SOPH. O. R. 634, AR. Ran. 359, PL. Phaedr. 66 c, XEN., POL., N. T. Mc. 15, 7. — 8 *concr.* de partij(genooten), schare HDT. 1, 59, AESCH. Eum. 311. — 9 het (af)wegen HIPPOCR.
στασι-ώδης, oproerig XEN. Mem. 2, 6, 4, POL.
στασι-φρός, **ὄ**, bewaker *v. d. boerderij* EUR. Cycl. 53.
στασιωτ-εία, **ή**, zucht om staatspartijenschappen te verwerken ANDOC. 4, 8, PL. Leg. 832 c.

στασι-ώτης, **ου**, **ὄ**, — 1 partijgenoot, partijganger HDT. 1, 60, XEN. Hell. 7, 1, 43. — 2 *spec.* de philosophische voorstanders *v. d. στάσις*, de onveranderlijkheid der dingen PL. Theaet. 181 a.
στασιωτ-ικός, — 1 *καιρός*, voor partijgroepering en oproer geschikt THUC. 7, 57, 2. — 2 opruierig, revolutionair THUC. 4, 130, 30.
στά-τήρ, **ήρος**, **ὄ**, *eig. bep. „gewicht” („weger”)*: — 1 *spec.* in goud en zilver, *resp. in Attica* 20 drachmen (± f 9,—) en 4 drachmen INSCR., HDT. 3, 130, THUC. 3, 70, 30, PL. Euthyd. 299 e, XEN., N. T. Mt. 17, 27 *zilverstater*. — 2 schuldenaar EPICH. 79 A.
 (: *ἴστυμ* 7 wegen; *met lange stam o.ind. sthā-tj-* doch *lat. stātor*).
στάτ-ίζω, *en pass.-refl.*, zich plaatsen, gaan staan EUR. El. 316: Alc. 90.
στάτι-κός, — 1 tot stilstaan brengend ARISTOT. — 2 *ή*, de kunst van het wegen, van het evenwicht PL. Charm. 166 b.
στά-τός (*ἴστυμ*), — 1 op stal gezet Z 506, O 263. — 2 stilstaand, ὕδωρ SOPH. Ph. 717, EUR. Hyps. p. 53, v. 30 D. — 3 recht omhoog staande, recht omhoog vallende, *χιτών* PLUT. Alcib. 32.
σταυρός, **ὄ**, — 1 rechtopstaande paal: **palissade** Ω 453, Ξ 11, HDT. 5, 16, XEN. An. 5, 2, 21. — 2 *later ook de (verplaatsbare) dwarspaal v. h. kruis voor de kruisiging* N. T. Mt. 27, 40. — 3 *vand.* kruisiging N. T. Mt. 10, 38, 1 Cor. 1, 18.
 (W. *stā-* *z. ἴστυμ*, vgl. *o.ind. sthāv-ard-* recht overeind staand; *perf. tasthāu*, *ags. stōw* plaats, *lit. stōvā* plaats, *stōviū* ik sta; *korte phase stau-* = *gr. stav-* + *ro-suff.* in *σ.*, vgl. *lat. in-staurāre*, *o.n. staurr* paal).
σταυρό-ω, — 1 palissadeeren THUC. 7, 25, 23 i. f. — 2 kruisigen POL., N. T. Mt. 27, 22. — 3 *vand.*: *overdr.* dooden, *de begeerten* N. T. Gal. 5, 24.
σταύρω-μα, **τό**, plaats die met palissaden omgeven is THUC. 5, 10, 35, XEN. An. 5, 2, 15.
σταύρω-σις, **ή**, versterken door palissaden THUC. 7, 25, 18.
στάφυλλή, **ή**, — 1 druif Σ 561 *alg.* tot N. T. Luc. 6, 44. — 2 de gezwollen amandel of huij HIPPOCR., ARISTOT.
 (σ. < *idg. stmbh-*, *ω* *stémfula*. W. *ste(m)bh-* vaststampen [vgl. *stéfw* zonder *nasaalinfix*, *z. ἐπι-στέφομαι*]. *Hezelfde bij φαρέτρα: φέρετρον, z.d.*).
στάφυλη, **ή**, richtsnoer B 765.
 (*ident. m. voorg.*, *omdat de looden kogel aan het richtsnoer druij werd genoemd?*).
σταφυλ-ίνος, **ὄ**, — 1 pastinakwortel HIPPOCR. — 2 een insect ter grootte *v. e. kever* ARISTOT.
σταφυλίσ, **ίδος**, **ή**, druif THEOCR. 27, 9.
σταφυλο-φόρος, **μόριον**, gezwollen huij ARISTOT.
σταχυλήρος, **τά σ-ά**, arendragende planten THEOPHR.
στάχυς, **υος**, **ὄ**, [-*υς* *bij* EUR. Herc. 5] — 1 (koren)-aar *ω* vruchtstengel Ψ 598, AESCH. Supp. 761, EUR., AR. Eq. 393, N. T. Mc. 4, 28. — 2 *overdr.*: telg, spruit, afstammelingen EUR. Herc. 5, LYCOPHR. 214 *uit* EUR. — 3 *overdr.*: vrucht, *ἀτης* AESCH. Pers. 821.
 (σταχ- < *stgh-*, W. *ste(n)gh-*: *ndl. stang*, *steng*, *stengel*, *zonder nasaalinfix*. *lit. stegerijs* lange gedroogde stengel).
στέαρ, **ἄτος**, **τό**, *contr.* στήρ, στήτος, gestold vet, talk φ 178, 183, XEN. An. 5, 4, 28, ARISTOT., (N. T.).
 (W. *stāi-* vast, „staan”, vast zijn, *korte phase stē-* [waarnaast in het *o.ind.* met een *io-* praes.

[*metathesis v. stāi- > stā-?*] *stýgātē* hij wordt stijf hard], *o ind. stī-mā-* stijf, zwaar, *av. stāy-* klomp, *lat. stīria* ijspegel, *got. stains* = *ndl. steen*, *o.b. stēna* muur; *στέαρ < στή(α)-ἄρ < *stāi-αρ*).

στεάτ-ιον, τό, dem. bij στέαρ, com.

στεᾶτ-ώδης, talk hebbend ARISTOT.

στεγ-άζω, = στέγω, bedekken ANTIPII. 5, 22, SOPH. El. 781, XEN. Oec. 19, 13.

στεγανό-πους, ποδος, τὰ σ-α, dieren, waarvan teenen met een vlieshuid bedekt zijn, zooals de bevers ARISTOT.

στεγ-ἄνος, — 1 bedekt THUC. 3, 21, 27, SOPH. Ant. 114. — 2 v. menschen: gesloten, in zichzelf terug getrokken PL. Gorg. 493 b. — 3 spec. verstopt, νηδὺς NIC. — 4 waterdicht XEN. Cyn. 5, 10. — act. 5 bedekkend AESCH. Ag. 358.

στέγ-αρχος, ὁ, huisheer HDT. 1, 133.

στέγασμα, τό, — 1 bedekking PL. Polit. 279 d, XEN. An. 1, 5, 10. — 2 dak PL. Critias 111 c.

στέγαστροίς, ἴδος, ἦ, tot dekking dienend, διφθέρα HDT. 1, 194.

στέγαστρον, τό, — 1 dek AESCH. Ch. 984. — 2 bedekte wagen PLUT. — 3 doos COM.

στέγη (στέγω), ἦ, — 1 dak AESCH. Pr. 709. — 2 huis, woning (vgl. *lat. tectum*) AESCH. Eum. 56, SOPH. Ph. 286. — 3 kamer HDT. 2, 67, SOPH. O. R. 1262. — 4 overbrugging TIMOTH. Pers. 125.

στεγ-νός, — 1 met een dak gedekt EUR. Cycl. 323, XEN. Oec. 7, 19; τὸ σ-όν, huis XEN. An. 7, 4, 12 of tent DIOD. — 2 met een vel bedekt NIC. Th. 763. — 3 act. bedekkend, beschuttend, spec. tegen water HDT. 4, 23.

στέγος (στέγω), τό, — 1 dak, huis AESCH. Ag. 310, SOPH. Ai. 307, THEOCR. 2, 116, CALL. — 2 graf LYCOPHR. 1098. — 3 lijkurn SOPH. El. 1165, EUR.

στεγ-ἄλλιον, τό, schoenlapperswinkel HEROND. 7, 85.

στέγω, — 1 (be)dekken; > verbergen, verzwijgen στέλας DEMOCR. 152 D., THUC. 6, 72, 7, PL. Rep. 415 e, στήγη σ. SOPH. O. R. 341, POL. — 2 bedekken: beschutten, beschermen AESCH. Sept. 797, SOPH. O. C. 15, XEN. Cyn. 7, 1, 33(?) — 3 bevatten, ἄγγος σώμα σ. SOPH. El. 1118. — 4 overdr. in zich kunnen bevatten: doorstaan, uithouden N. T. 1 Cor. 9, 12. — 5 iets dekken, beschermen ω̄ iets anders buitenhouden, νῆες οὐδὲν στέγουσαι v. *lekke schepen* THUC. 2, 94, 28. — 6 vand. tegenhouden (afweren) PIND. P. 4, 81 med., AESCH. Sept. 216, THUC. 4, 34, 10: οἱ πῖλοι (οὐκ) ἔστηγον τὰ τοξέματα AR. Vesp. 1295, PL. Crat. 412 d, POL.

(W. *s-teg-*: *o. ind. sthagayati* hij bedekt, verbergt, *gr. stéyos*, *lat. tego*, *o. ier. teg*, *tech* dak, huis, *o.n. rak* = *ndl. dak*, *dekken*, *lit. stégūi* ik dek een dak af).

στεῖβα, aor. ἔστιβον, — 1 in elkaar stampen, ἐμάτα ζ 92. — 2 vertrappen A 534, Y 499. — 3 betreden, afloopen, een weg SOPH. Ai. 874, XEN. An. 1, 9, 13, NIC.; med. THEOCR. 17, 122.

(W. *stei+b-*: *arm. stēp* kracht, *stīpēm* ik dwing, *lit. stāibus* sterk, *o.b. stībī* stengel).

στελειτή, ἦ, πρώτη σ., de steel v. d. bijl bovenaan bij het staal, waar tegenover de snede een oog was omgesmeed om de bijl aan op te hangen, φ 422.

(*ei metr.*, = *στελειτή* = *ἐγχετή*, *dus *στέλος* τό = *ndl. steel*, *z. στέλλω*, *στέλός* bij COM. een keukengereedschap).

στελειόν (z. voorg.), τό, ep. = στελέον, steel van de bijl ε 236.

στεινό-πορος, ion. = στενό-π., HDT. 7, 211.

στείνος, ion. = στενός, z. d.

στείνος (z. στενός), τό, — 1 engte, beperkte, nauwe ruimte M 66, Ψ 419. — 2 gedrang O 426.

στεινό-της, ἦ, ion. = στενότης, z. d.

στείνω, ion. = στενώνω, z. d.

στείνω, ion. = στενώνω, vernauwen; pass. στείνομαι, στένομαι, — 1 opeengedrongen worden, λαοί Ξ 34. — 2 v. plaatsen: (te) nauw worden, verstoppt raken Φ 220, σ 386. — 3 dicht gevuld met, ἀρνῶν ι 219. — 4 dik bedekt zijn met, λάχνω ι 445.

στειν-ώπος, — 1 nauw, ὄδος H 143, EMPED. 2, 1 D., — 2 subst. zeeengte μ 234.

στειπτός (στέλω), vastgestampt of -gedrukt, φυλλάς, = στιβάς, SOPH. Ph. 33.

I. στειρά, onvruchtbaar, v. mensch en dier κ 522, EUR. Andr. 711 (2; of στερορός?), THEOCR. 9, 3. (z. *o. ind. start-* onvruchtbare koe, *arm. sterj* onvruchtbaar, *alb. stjers* jonge koe, *lat. sterilis*, *got. stairō fem.* onvruchtbaar. Z. *στερός*).

II. στειρά, ἦ, voorstevan A 482, β 428.

(z. *voorg. en vgl. στερός*. Z. *ohd. storro* boomstam, blok hout).

στειρ-ώδης, hard HIPPOCR.

στέιχω, aor. ἔστιχον, -έστειξα δ 277, — 1 stijgen, πρὸς οὐρανόν v. d. zon λ 17. — 2 optrekken, vertrekken, ook v. troepen en soldaten I 86, II 258 (vgl. *στίξ*), PIND. N. 9, 20, HDT. 1, 9; 3, 76, AESCH. Pr. 81. — 3 *verz.*: gaan en komen, θύραζε ι 418, ἔσω SOPH. O. R. 92, δωμάτων πάρος Ai. 73. — 4 overdr. gaan of komen, naderen PIND. N. 1, 25, 65, BACCH. 8, 47 φάτις, SOPH. Ant. 10 πρὸς τοῦς φίλους στείχοντα κακά.

(W. *s-tei+gh-*: *o. ind. stighnōti* hij stijgt, *alb. štek* weg, pad, scheiding in het haar, *o. ier. tiāgu* ik loop, *got. steigan* = *ndl. stijgen*, *lit. stāigyti-s* zich haasten, *o.b. stignoti* ergens komen).

σκειτι-νός, zich toeleggend op het buiten houden van, ρευμάτων, ἦ σ-ῆ se. τέχνη PL. Polit. 280 c.

στελιγίς, ἴδος, ἦ, = στελεγις, POL.

στελέον, τὸ ἐν -ός, ὁ, — 1 steel van de bijl BABR. 139. — 2 bep. keukengereedschap COM.

στελεφ-οῦρος, ὁ, een arenadragede plant THEOPHR. στελεφ-οῦρατος, aan den stam vruchtdragend THEOPHR.

στελέχος, τό, — 1 stam, tronk PIND. N. 10, 61, HDT. 8, 55, DEM. 43, 69, MEN. Epit. 42. — 2 houtblok AR. Lys. 336.

(z. *σσελιτή* en s.v. *στέλλω*).

στελεχ-ώδης, als een tronk THEOPHR.

στελις, ἴδος, ἦ, een parasietplant THEOPHR.

(*got. stilan*, *ndl. stelen*, *wrsch. lat. stolo* uitlooper aan de wortel v. planten [of *stolo* ~ *στέλλω?*]).

I. ΣΤΕΛΛΩ (έ), f. στελῶ, aor. ἔστειλα, perf. ἔσταλα, perf. p. ἐστάλαμαι, aor. p. ἐστάλην, later ook ἐστάλην.

— **Gebruik: doen staan 1 (op)stellen, rangschikken Δ 294. — 2 vand. gereed maken, uitrusten, νῆα β 287, HDT. 3, 141 στρατόν, ATT.: THUC. 2, 69, 22. — 3 > kleeden, τυνί τινι, met of in iets HDT. 3, 14, 52. — 4 uitrusten voor > zenden naar, μάχην εἰς M 325, PIND. O. 13, 49, TR.: AESCH. Pr. 387. — 5 (in beweging brengen:) laten k o m e n SOPH. Ant. 165; med. SOPH. O. R. 434. — **Intr. 6** op weg gaan: reizen, varen HDT. 4, 147; 5, 125, AESCH. Pers. 609 (*εἰγ. κέλευθον obj. bij σ.*). — **Pass-refl. 7** zich klaar maken en uitrusten: zich op weg begeben, gaan reizen, meest over zee Ψ 285, HDT. 3, 53, TR.: EUR. Hipp. 234, PL.**

Phil. 50 e. — en 8 praegn.: tot wijken gebracht worden, verdwijnen ΕΡΙΟΤ. 2, 21, 22.

(W. stel- [-:stā-staan, = g^{el}- z. βάλλω, βέλος: g^ā- in ἔβαν] eig. op pooten zetten, aan den gang brengen: o.ind. sthāla-n. bodem, (verhoogd) terrein, basis, arm. stēcanem ik verwek, alb. štjet ik rol op, ndl. stellen [wrsch. niet rechtstreeks], o.pr. stallit staan, o.b. steljp ik breed uit. Voor στ(ε)λειή z.d., vgl. arm. stēn tak, steel, lat. stolo [z. stellis], ags. stela = ndl. steel, z. lett. stulms boomstam).

II. στέλλω — 1 inhalen, reven, ἰστία γ 11; med. A 433. — 2 pass. refl. zich terugtrekken, vermijden N. T. 2 Cor. 8, 20, 2 Thess. 3, 6.

(< stel-*io*: got. stilan, ndl. stelen; σ. wegnemen, inhalen? of bij I. στέλλω z. 5?).

στέλμων-ἰαι, αἱ, breede gordel of buikriem voor honden XEN. Cyn. 6, 1.

στέμβω = κινῶ συνεχῶς, doen dreunen AESCH., EUSTATH.

(naast W. stembh- [z. ἀστεμφής] ook W. stemb-: ndl. stampen).

στέμματα (στέρω), τό, — 1 hoofdband, door priesters gedragen (of reeds bij HOM. krans?) A 14, 373. — 2 krans, bij offerplechtigheden e. dgl. gedragen HDT. 1, 132, THUC. 4, 133, 19, EUR. Supp. 36, AR. Pax 948, PL. Rep. 617 c, N. T. Act. 14, 13. — 3 doordat bij de Rom. de imagines met στέμματα versierd waren, is σ. geslachtslijst PLUT. Num. 1.

στέμματ-ῶν, met een krans voorzien EUR. Heracl. 529.

στεμφυλ-ῖτις, ἰδος, ἦ, van grondsop gemaakt, τρώγες, soort slechten wijn HIPPOCR.

στέμφυλλον (z. σταφυλή), τό, gew. plur., — 1 de uitgerperste olijven AR. Nub. 45, com. — 2 de half uitgerperste druiven HIPPOCR.

στέναγμα, τό, gezucht SOPH. O. R. 5, EUR. Or. 1326.

στεναγμός, ὁ, zuchten TR.: AESCH. Pers. 896, PL. Rep. 578 a, PLUT. N. T. Rom. 8, 26.

στενάζω (στ.: SOPH. Ph. 917, N. T. Hebr. 13, 17. — 2 tr. bejammeren, beklagen SOPH. Ant. 882, EUR., DEM. 27, 29.

στενακτός, — 1 (eig. uitgezucht), jammerend EUR. Ph. 1302. — 2 te bejammeren SOPH. O. C. 1663, EUR.

στενακίζω, = στενάχω, slechts pr. en impf., — 1 zuchten, steunen, weeklagen α 243, med. H 95, HES. Th. 858. — 2 dreunen, γαῖα B 94. — 3 weergalmen x 454.

στενάχω slechts pr. en impf., — 1 steunen, zuchten jammeren A 364; med. Ψ 1, SOPH. El. 141. — 2 steunen > hijgen, snuiven II 393; bruisen v. h. water Ψ 391, AR. Nub. 284. — 3 weergalmen AR. Ach. 548. — Tr.: 4 bejammeren, zuchten om, τι(να) T 132, med. T 302, AESCH. Pr. 99.

(:στένω; invloed v. μιγάω?).

στενοκώκυτος, τρίχης, onder gesteun en gejammer uitgetrokken AR. Lys. 448.

στενολεσχέω, peuterig redeneeren AR. Nub. 320. (vgl. λεπτο λογέω ib. en AR. Ran. 828).

στενόπορθμος, aan een zeeëngte gelegen EUR. Iph. A. 167.

στενόπορ-ῖα, ἦ, nauwe doorgang, pas XEN. Hell. 3, 5, 20.

στενόπορος, ἰον. στεινόπ., met een nauwen weg: smal, nauw HDT. 7, 211, 223, AESCH. Pr. 729, THUC. 7, 73, 15, EUR., XEN. Hell. 4, 6, 12, LYCOPHR.

στενός, ἰον. στείνος. aeol. στένος, — 1 nauw, smal HDT. 8, 31, ἦ σ-ἦ bergpas 7, 223, THUC. 2, 99, 8, AESCH. Pers. 413, PL. Tim. 25 a, N. T. Mt. 7, 13. — 2 overdr. enghartig, klein, onbeteekenend PL. Gorg. 497 c: σμικρὰ καὶ σ-ά, DEM. 1, 22.

(< στενο-, z. dial. vormen en vgl. de ontwikkelings bij κενός leeg: s-tenu-: tenu- in o.ind. tanu-ka-dun, lat. tenu-is, lit. dial. tenwas slank. Semas. dun ω smal ω nauw).

στενός, τό, z. στείνομ, benauwdheid, nood AESCH. Eum. 520.

στενόστομος, met nauwe monding, τεύχος AESCH. στενότης, ἦ, engte, nauwheid THUC. 7, 62, 26, LYS. 2, 30, XEN. Cyn. 9, 14.

στενοφυλλία, ἦ, het hebben van smalle bladeren THEOPHR.

στενοχωρέω, — 1 intr. benauwd zijn, in nood verkeeren HIPPOCR. — 2 Tr. in het nauw brengen LUC. — 3 pass. in nood verkeeren N. T. 2 Cor. 6, 12.

στενοχωρία, ἦ, nauwe plaats, engte THUC. 7, 36, 24, PL. Leg. 708 b.

στενυγρός (als v. *στενύσσω), = στενός, SEMON. 12, 3 ALD.

στενυγροχωρία, ἦ, — στενοχωρία, HIPPOCR. στένω, daarnaast ἰον. στείνω (< sten-*id*, vgl. HESYCH. [aeol.] τένωι-στένωι), slechts pr. en impf., — 1 ste(u)nen, zuchten K 16, Ω 776, TR.: SOPH. El. 1172, AR. Ach. 30, DEM. 18, 244. — 2 bruisen Ψ 230, SOPH. Ai. 675. — Tr. 3 bejammeren AESCH. Ch. 931, med. Pers. 62.

(W. s-ten-: o.ind. stánati hij dondert, broemt, tányati hetz., lat. tono, cymr. seinio klinken, ndl. stenen, lit. stenù ik zucht, o.b. stenjò hetz.).

στενωπός, met smalle opening; subst. ἦ, — 1 nauwe weg, pas; v. d. zee zeeëngte AESCH. Pr. 364, SOPH. O. R. 1399, PL. Tim. 70 b, AP. RH. — 2 straatje > blok huizen, wijk LUC.

στέργηθρον, τό, — 1 opwekking tot liefde, prikkel EUR. Hipp. 256. — 2 liefde AESCH. Ch. 241.

στέργημα, τό, = voorg. 1, SOPH. Tr. 1138.

στέργω, f. ξω, pf. ἔστοργα, — 1 liefhebben, hoogachten: (ver)leeren EMPED. 22, 5 D., HDT. 2, 181, THUC. 1, 38, 19, pass. AESCH. Sept. 712, SOPH. Ant. 292, EUR., PL. Leg. 754 b, MOSCH. 6, 8, N. T. — 2 iets voor lief nemen: tevreden zijn met (vgl. ἀγαπάω), τι(να) HDT. 7, 104, AESCH. Eum. 673, vgl. SOPH. Ai. 1039, PL. Hipp. mai. 295 b m. dat. — 3 praegn. (vgl. lat. in de comedie: amabo of si me amas bij een verzoek) > verzoeken SOPH. O. C. 1094.

(:o.ier. serc liefde, bret. serc'h minnaar, minnares).

στερέμνιος, (vgl. στερεός en τέρεμνον), — 1 = στερεός, hard (PL.) Epin. 981 d. — 2 στερέμνιον, vast lichaam ΕΡΙΟΤ. 46 Us.

στερεοειδής, (als) een vast lichaam PL. Tim. 32 b.

στερεομετρία, ἦ, het meten van vaste lichamen van 3 dimensies: stereometrie ARISTOT.

στερεοπάγης, massief en stevig TIMOTH. Pers. 26.

στερεός, — 1 vast, stevig: hard, sterk, λίθος τ 494, βοήη P 493, adv. K 263, πῦρ PIND. O. 10, 36, alg. tot n. t. 2 Tim. 2, 19. — 2 karig, τροφή N. T. Hebr. 5, 12. — 3 vast: standvastig N. T. 1 Petr. 5, 9. — 4 overdr. hardvochtig hardnekkig, καρδίη ψ 103, ἀπο-εἰπεῖν I 510, TR.: AESCH. Pr. 174, SOPH. Ant. 1262 ἐμαρτήματα. — 5 spec.: in de wiskundige wetenschappen: van 3-, meestal van 3 gelijke dimensies of factoren, kubiek PL. Theaet. 148 b, Phil. 51 c, PAP.

(vgl. I *στεῖρα* en *msch. σιηρίζω*, W. *ster-evenals stel-* [z. *στέλλω*]: W. *stā-*, *bet. overeind staan* > stijf, stevig zijn [so hard zijn]. *Verv. o. ier. seirt kracht, d. starr, nld. staren. Daarnaast als ro-afl. v. W. st(h)ā-: uit idg. st(h)ə-ró-o.ind. sthird-vast, strak).*

στερεό-σαρκος, 2, met hard, stevig vleesch HIPPOCR.

στερεό-της, ἡ, hardheid PL. Tim. 74 e.

στερεό-φρων, stijf-, onbuigzaam van zin SOPH. Ai. 928.

στερεό-ω, — 1 hard, dik maken XEN. Eq. 4, 3. — 2 *pass. refl.* zich harden XEN. Cyr. 8, 8, 8. — 3 sterk, gezond maken N. T. Act. 3, 7.

(**στερέω**), *komt in het pr. en impf. niet voor, vgl. στερίσκω en στέρομαι, f. στερήσω, aor. ἐστέρησα, ep. ἐστέρεσα v 262, pass. f. στερήσομαι, perf. p. ἐστέρημαι, aor. p. ἐστέρηθην, berooven, τινά τινος v 262, PIND. N. 8, 27, HDT. 6, 21 pass., THUC. 4, 64, 24, TR.: AESCH. EUM. 755, PL. Crit. 44 b, XEN. An. 1, 4, 8, (N. T.).*

(: I *στεῖρά* onvruchtbaar? Vgl. *m.ier. serbh-* [*ster-ya*] roof, diefstal).

στερέω-μα, τό, — 1 het hard gemaakte: *spec. grond, grondslag* ARISTOT. — 2 sterkte, kracht, πίστωσης N. T. Col. 2, 5.

στερε-ωπός, vast, massief EMPED. 21, 6 D.

στερεωτι-κός, vast of dik makend THEOPHR.

στερή-μα, τό, het geroofde SOPH.

στέρη-σις, ἡ, — 1 berooving THUC. 2, 63, 6, (PL.) Ax. 369 d. — 2 opheffing van een denkbeeld, negatie van iets, onkenning ARISTOT.

στερητι-κός, negatief ARISTOT.

στέριπο, „Scytisch”, = **στέριφος**, bij AR. Th. 1185.

στερίσκω (*inchoativum bij στερέω*): — 1 berooven THUC. 2, 43, 25. — 2 *pass.:* slechts *pr. en impf.* HDT. 4, 159, THUC. 1, 77, 8, PL. Rep. 413 a, XEN.

στέριφος (z. **στερέος**), = **στερέος**, **στερρός**, — 1 stijf, vast THUC. 7, 36, 22. — 2 onvruchtbaar, v. vrouwen AR. Th. 641, PL. Theaet. 149 b, ARISTOT.

στερικτ-ικός, — 1 amourens ARISTOT., PLUT. — 2 τὸ σ-όν, liefde PLUT.

στερνο-κτύπος, zich op de borst slaand TIMOTH. Pers. 112.

στερνό-μαντις, uit eigen geest waarzeggend SOPH.

στέρνον, — 1 breede (mannen)borst B 479, ι 443, PIND. N. 10, 68, BACCH. 10, 88, TR.: AESCH. Pr. 65, XEN. Cyr. 2, 1, 9. — 2 inborst, hart SOPH. Tr. 482, Ant. 639.

(W. *ster-* z. *στορέννμι*; -no- afl. daarvan: breede uitgestrektheid, vgl. *cymr. sarn* plaveisel, *d. Stirn*, o.b. *strana* [*< *stornā*] zijde).

στερνο-τύπέομαι, zich in rouw op de borst slaan PLUT. 114 f.

στερνο-τύπής, *άλγος*, gejammer, waarbij men zich op de borst slaat EUR. Supp. 604.

στερνοῦχος (z. **στέρνον**), met breede vlakten, *χθών soph.* O. C. 691.

στερνο-όφθαλμος, met oogen op de borst AESCH.

στέρομαι (z. **στερέω**), *slechts pr. en impf.* (vgl. *στερέω en στερίσκω*), aor. ἐστέρην (*ursch. van στερήσομαι, eig. fut. med. = pass. uit gevormd, dat als fut. pass. werd opgevat. Anders zou *men ἐστέρην verwachten*), EUR. Alc. 622, fut. p. στερήσομαι Hipp. 1460; beroofd zijn van, τινος, missen, ontberen HES. O. 211, HDT. 8, 140, 1, PL. Phaedr. 239 a, XEN. An. 3, 2, 2, POL.

στεροπ-εύς, ὁ, de bliksemende DICTH. bij PLUT.

στεροπή, ἡ, = **ἀστεροπή**, **ἀστροπή**, — 1 bliksemstraal K 154, HES., PIND. P. 6, 24, z. 4, 198, IVYC. 6. 8 ALD., AESCH. Supp. 34, SOPH. — 2 alg. glans, flikkering, v. metaal T 363, SOPH. Tr. 99. **στεροπ/ηγέρετα**, ὁ, den bliksem (verzamelend) besturend II 298.

(*gevormd met reeds verbleekt begrip van -ηγερέτα* [: *ἀγερέτα*] naar *νεφέληγερέτα*).

στέροψ, οπος, bliksemend, lichtend SOPH. Ant. 1126.

στερορ-ποιέω, sterk maken, *med.* POL.

στερός, soms 2, — 1 vast, hard, λέκτρον EUR. Tr. 114, δόρυ Supp. 711, γῆ „vaste-land” (PL.) Loer. 101 a. — 2 *overdr.* hard: onbuigzaam > wreed of > hardnekkig, ἀνάγκη AESCH. Pr. 1052, EUR., AR. Nub. 420, XEN. An. 3, 1, 22, *adv.*

(< *στερός* door -ρος, d.w.z. ook e als semi-voocaal, wat *metrisch synizesis* wordt genoemd).

στερό-της, ἡ, hardheid, vastheid ARISTOT., PLUT.

στέρφος, τό, huid AP. RH., LYCOPHR. 134 7.

(z. *στερός*, W. *ster+bh-* [vgl. *στέριφος*] hard, stijf worden: *ier. ussarb* [*< ud-sterbhā*] dood subst., *nld. sterven, be-sterven, of ster-t+guh-*: *lat. tergus*).

στεῦμαι, slechts *στεύται en στεῦτο*, — 1 (*nog plechtig van zich zelf verzekeren? of*) door zijn houding te verstaan geven *m. inf. fut.* Γ 83. — 2 *praegn.* pralen, pochen B 597, Σ 191. — *en 3 praegn.* dreigen Φ 455, AESCH. Pers. 51, AP. RH. — *verzw.* 4 beweren, verzekeren, *m. inf. aor.* ρ 525. — 5 zich zelf verzekeren, -voorhouden, -voornemen, *reeds met -πιεῖν ook te verbinden* λ 584.

(: *ar. stu-* in *o.ind.* *stāuti* hij prijst, zingt een lofzang, *av. med. stuyē sing. met praep.* zweren, plechtig, verzekeren, beloven, *spec.* van zich zelf verzekeren).

στεφ-άνη (**στέφω**), ἡ, — 1 voorhoofdband Σ 597, HYMN. 6, 7, HES. Th. 578, HDT. 8, 118 *diadeem*, AR. Eccl. 1031; *comisch:* hoofdversiersel, oorijzer z. AR. Eq. 968, 1, 1331. — 2 metalen helmrand (*van metaal, ook waar de bol van leer was gemaakt*) H 12, Λ 96. — 3 *vand.* helm K 30. — 4 krans, rand v. e. *hooge rots* N 138, POL.; v. e. *hooge muur*: > tinnen, kanteelen EUR. Hec. 910, POL. — 5 metalen ijzeren band aan de klem of val voor dieren XEN. Cyn. 9, 12. **στεφανη-πλοκέω**, kransen vlechten AR. Th. 448, PLUT.

στεφανη-φορέω, een krans dragen DEM. 21, 51.

στεφανη-φορέ-ια, ἡ, — 1 (het dragen van een) krans PIND. O. 8, 10 (vσ·φ.), EUR. Herc. 781. — 2 het recht daartoe DEM. 21, 33, PLUT.

στεφανη-φόρος, — 1 een krans dragend (ANACR.) 53, 1, EUR. Ba. 521, ἄγων, waarin de overwinnaar een krans krijgt HDT. 5, 102, ANDOC. 4, 2. — 2 ἀρχὴ σ., de negen archonten AESCHIN. 1, 19, D. H.; v. e. *priesters* PAP.

στεφαν-ίζω, aor. dor. -ιζα, bekransen AR. Eq. 1225.

στεφαν-ίσκος, ὁ, *demin. bij στέφανος*, kransje ANACR. 55, 1.

στεφαν-ίτης, ου, ὁ, *fem.* ἴτις, ἰδος, ἡ, waarin de overwinnaar een krans krijgt XEN. Mem. 3, 7, 1, DEM. 20, 41, LYCURG.

στεφανη-πλοκέω, = **στεφανηπλ.**, PLUT.

στέφανος (: **στέφω**), ὁ, — 1 krans bij offers, feesten, maaltijden HYMN. 7, 42; 31, 6, HES. Th. 576, PIND. fr. 75, BACCH. 8, 23, HDT. 8, 26, ATT.: THUC. 2, 46, 11, TR.: SOPH. Ai. 1199, AR. Pl. 886, PL. Symp. 212 e. — *spec.* 2 krans als prijs voor den overwinnaar in wedstrijden en spelen (*oorspr. ursch.*

teeken dat hij als door de goden boven anderen be-
nadijd, werd gehuldigd) PIND. O. 8, 76 *eld.*, BACCH.
1, 158, SOPH. Ai. 465 *σ. εύκλειος* PAP., N. T. 1 Cor.
9, 25. — 3 krans aan verdienstelijke burgers uit-
gereikt DEM. 18 *passim*, D. H., PLUT. — 4 krans op
het graf neergelegd XEN. An. 6, 4, 9. — **Overdr.:**
5 krans v. al wat omringt, περί σ. πολέμοιο δέδθηεν
M 736, muur PIND. O. 8, 32, vgl. HOM. epigr. 13, 1;
άνδρος μὲν σ. παίδες, πύργοι δὲ πόλιος. —
6 geschenk, geld om om te koopen PAP.

στεφανώ, — 1 (omkransen; *overdr.* als een krans
om iets heen leggen, *pass.*) als een krans,
d. i. van alle kanten omringen, omgeven A 36, E
739, τὴν [σ. νήσον] περί πόντος ἐστεφανώτο κ 195,
HYMN., HES. Sc. 204, AP. RH. — 2 met een krans
(der overwinning of voor verdienste) huldigen, be-
kransen; *med.* zijn eigen hoofd bekransen: zich voor
bep. handelingen een krans opzetten PIND. O. 4,
10, BACCH. 10, 29, HDT. 7, 55, THUC. 4, 80, 8, EUR.
Ba. 177, AR. Nub. 959; *overdr.* ἤθεσι XEN. An. 4,
3, 17, DEM., MEN. Georg. 8, PLUT., N. T. 2 Tim. 2, 5.

στεφαν-ώδης, kransachtig EUR. Iph. A. 1058.
στεφάνω-μα, τό, — 1 bekransing; krans; *overdr.*
hulde, sieraad THEOGN. 994, PIND. I. 3, 80, P. 12,
5, SOPH. O. C. 684, PLUT. — 2 *overdr.* krans,
πύργων SOPH. Ant. 122, μόγθων EUR. Herc. 355.

στεφανω-τρίς, ἶδος, ἡ, geschikt tot het maken
van kransen, βύβλος PLUT. Ages. 36.
στεφη-πλόκος, kransen vlechtend PLUT. 41 e.
στεφη-φόρος, een krans dragend LYCOPHR. 327.
στέφος (στέφω), **τό**, = **στέφανος**, krans EMPED.
112, 6 D. AESCH. Sept. 101, SOPH. O. R. 913, EUR.
στέφω, — 1 om, op iets leggen, vaste stand Σ 205,
μορφήν ἔπεισ θ 170, AESCH. Sept. 50. — 2 om-
geven, *spec.* omkransen met HES. O. 75, PIND. fr.
168, AESCH. Eum. 44, χοαῖσι τὸν νέκρον SOPH. Ant.
431, El. 53, EUR., PL. Phaedr. 58 a, LUC.

(W. *s-te(m)h-* [z. ἀστεμής, στέμφυλον] in-
stampen, indrukken; *msch.* is de W. *steg*h-*, dan
is n pers. *tāj* krans *versch.*)

στηθ-ίον, τό, *dem. v.* στήθος, COM., ARISTOT.
στήθος, τό, — 1 borst, *sinis* B 213, 416 *alg.* tot
N. T. Luc. 18, 13, Apoc. 15, 6. — 2 inborst, borst
als uitgangspunt v. gevoelens, gedachten en harts-
tochten A 83, I 63, PL. Phaedr. 236 c, Tim. 91 e. —
3 bal aan hand en voet ARISTOT. — 4 zandbank POL.

(*dor.* ook στήθ; HESYCH. στήθιον στήθος; borst
als vrouwenborst; *wrsch.* op een onomatop. ele-
ment: *psī-*, σ *spē-* gebouwd: o. *ind.* stána
borst, tepel, av. f. stána- hetz., arm. stin hetz.
σ *ier.* sine tepel, *ndl.* speen, *lit.* spėnys tepel.
Στήθος zelf kan ook gebroken *redupl.* v. W. dhē-
[z. dhēthai] zijn: < σ-θη-θ-ος, z. τίθη tepel,
λίθηνη. Tendeel woorden uit de kindertaal).

στηθ-ύνιον, τό, *dem. v.* στήθος, COM.

στήλη, ἡ, *aor.* στάλα, *lesh.* en *thess.* στάλλα, —
1 rechtop staande grafsteen A 371, ὡς τε στήλην ἡ
δένδρον . . . ἀτρέμας ἐσταότα N 437, μ 14, PL.
Leg. 873 d. — 2 zuil met inscripties wetten, ver-
dragen PIND. O. 3, 44 de zuilen v. Heracles, HDT. 2,
102, THUC. 5, 18, 3; 56, 24, vgl. AR. Ach. 727, PL.
DEM. 18, 154, als grensmaal POL. — 3 *spec.* zuil
aan het einde v. d. renbaan: meta SOPH. El. 720,
744. — 4 stut v. e. muur, heer M 259.

(*dor.* stálā, *aeol.* stállā; dit laatste maakt de
voor de hand liggende verbinding met στήνα
als opstaande zuil of steen onmogelijk; daarom:
στέλλω en σ. < *idg.* stl-nā).

στηλῆτ-εύω, op een zuil schrijven en zoo openlijk
bekend maken PLUT. 354 b.

στηλ-ίτης, ου, ὁ, — 1 van een zuil, λίθος LUC.
Philops. 11. — 2 op een zuil opgeteekend, *spec.*
wegens een of ander misdrijf „op de zwarte lijst
geplaatst” DEM. 9, 45, PLUT.

στηλο-κοπέω, in een zuil inhouwen HYPER., DIO.
στή-μα, τό, *pl.* de zijkerven aan beide zijden van
den hoofdnerf v. h. blad THEOPHR.

στημον-ίζομαι, *aor. med.*, de draden voor de
schering leggen ARISTOT.

στημόν-ιον, τό, *dem. v.* στήμων, ARISTOT.

στημονο-νητικός, ἡ σ-ή, de kunst om de schering
te leggen: weefkunst PL. Polit. 282 e.

στημονο-φύης, op de schering gelijkend, PL.
Polit. 309 b.

στημον-ώδης, als de schering: met veel draden
PLUT. 966 e.

στημο-ροῦγέω, een verscheurde schering hebben:
gescheurd zijn AESCH. Pers. 836.

στή-μων, ονος, ὁ, de schering aan het oorspr.
„staande” weefgetouw HES. O. 538, AR. Lys. 519,
PL. Crat. 388 b.

(een woord als δαίμων en = *lat.* stāmen hetz.,
z. στή-μα).

στήνια, τά, feest ter viering van de terugkomst van
Demeter uit de onderwereld, 's nachts door vrouwen
gevierd AR. Th. 834.

(z. s.v. στήθος, feest ter eere der vruchtbaar-
heid der Moeder Aarde).

στήριγ-μα, τό, stut, ondersteuning EUR. Iph.
A. 617, PLUT. 649 b; = στήριγξ 2 PLUT. Coriol. 24.

στηριγ-μός, ὁ, — 1 het vastzetten: stilstand der
planeten PLUT. — 2 *overdr.* vaste stand N. T.
2 Petr. 3, 17.

στήριγξ, γγος, ἡ, — 1 stut XEN. Eq. 1, 5. —
2 *spec.* vork, waarmee men den wagenboom onder-
sterunde, voordat het trekvee aangespannen was LYS.,
PLUT. 280 e.

στηρίζω, f. ξω, — 1 steunen σ *een* vaste plaats
geven: zetten, steken A 443, A 28, HES. Th. 498,
tot N. T. Luc. 16, 26 *pass.* — 2 vast richten, πρόσω-
πον N. T. Luc. 9, 51. — 3 *overdr.* sterken N. T.
Luc. 22, 32. — **intr.** 4 zich schrap zetten, v. e.
kwaal ἐς τὴν καρδίαν THUC. 2, 49, 27; opsteken tot
in, οὐρανῶ EUR. Ba. 972, Hipp. 1207. — **pass.**
(*refl.*) 5 zich vast, schrap zetten; *perf.* vast staan
Φ 242, HYMN. Merc. 11, SOPH. Ai. 195, vast blijven
zitten > toeven EMPED. 27, 3 D., PLUT. v. stilstand
der planeten.

(vgl. HESYCH. στήρα τὰ λίθινα πρόδουρα, gerekte
phase bij W. ster- z. στεγρός).

στήσι-ος, ὁ, als *bijn.* van Zeus, Iupiter Stator der
Romeinen PLUT. Cic. 16,

στιβ-ἄρος, — 1 gedrongen: krachtig, ὄμος E 400,
αὐχὴν Σ 415, PIND. fr. 111, EMPED. 82, 2 D. AR.
Th. 639. — 2 *overdr.* gedrongen v. stijl D. H. —
3 *verzw.* stevig, sterk v. wapenen Γ 335, E 746.
(: *stibēw*; *eig.* [ineen]gedrongen; *invloed* v.
βια-ρός?).

στιβάς (στειβω), **ἄδος, ἡ**, — 1 stroozak, slaap-
plaats met bladeren of stroo „volgestopt” HDT. 4, 71,
EUR. Tr. 507, AR. Pax 347, XEN. Hell. 7, 1, 16, PL.
Rep. 372 b, DEMOCR. 246 D., POL. — 2 tak met
bladeren (*Vulgaat:* *frondes*) N. T. Mc. 11, 8.

στιβ-εύω, = **στιβέω**, opspeuren v. honden PLUT.

στιβ-έω, afloopen: afzoeken, τ *SOPH.* Ai. 874.

στιβη, ἡ, bevroren dauw, rijp; koude ε 467, ρ 25.
(: *stibēw*, vgl. *semas.* πάχηη: πήγνυμαι).

στιβος (στειβω), **ὁ**, — 1 (betreden) voetpad HYMN.
Merc. 352, HDT. 4, 140, SOPH. Ant. 773, EUR. —

2 (voet)spoor HYMN. Merc. 353, HDT. 4, 122, AESCH. Pr. 679, SOPH. Ph. 29, EUR., XEN. An. 1, 6, 1.
στιγ-εύς, **ὄ**, brandmerker HDT. 7, 35.
στιγμα-ία (στίζω), **τό**, — **1** steek, prik ARISTOT. — **2** brandmerk HDT. 7, 233. — **3** vlek op een slangenvel HES. Sc. 166.
στιγματη-φορέω, gevlekt zijn LUC. D. Syr. 59.
στιγματ-ιάς, **οὐ**, **ὄ**, spec. gebrandmerkte misdadiger, weggeloopt slaaf AR. Lys. 331, XEN. Hell. 5, 3, 24, LUC.
στιγμή (στίζω), **ἡ**, — **1** punt in de wiskunde EUCLID., ARISTOT. — **2** vand. een zeer gering deel DEM. 21, 115.
στιγμα-αῖος, zoo klein als een punt of tijdstip PLUT. 117 e.
στιγ-μός, **ὄ**, het steken AESCH. Supp. 839.
στίζω, f. ξω, pf. pass. ἔστιγματ-, — **1** steken > slaan AR. Vesp. 1296, MEN. Sam. 108. — **2** prikken: tatoueren HDT. 5, 6, XEN. An. 5, 4, 32. — **3** brandmerken HDT. 7, 35, 233, AR. Ran. 1511, Av. 760. — **4** letters ergens inprikken HDT. 5, 35.
 (σ. < *stiy-ζω. W. s-tei+g-: o.ind. tējatē hij is scherp, lat. in-stigo, insting(u)o, got. stiks steek, nld. steken (el), lit. stingū ik blijf ergens steken, verstoppt zitten, russ. stegātī prikken, zweepen).
στιγ-τής, **ὄ**, die brandmerken inbrandt HEROND. 5, 65.
στιγ-τός, adi. verb. v. στίζω, gestippeld, gevlekt SOPH. Ph. 184, EL. 568, EUR.
στίλβη, **ἡ**, glans, v. e. gepolijst voorwerp PLAT. COM.
στίλβω, glanzen, blinken, ἐλάω Σ 596, κάλλει Γ 392, BACCH. 17, 55, EUR. Andr. 1146, AR. Av. 697, PL. Phaedr. 250 d.
 (: o.i. sell [$<$ stīlp-no-] oog).
στίλβω, **οντος**, **ὄ**, de schitterende: de planeet Mercurius ARISTOT., NIC., PLUT. 430 a.
στίλη, **ἡ**, druppel; overdr. een beetje AR. Vesp. 213.
 (sti-: W. stāi-, z. stēāg; lat. stilla < *stīrola: stīria, zooals lat. stēlla < *stērōla: ἀστήρ).
στιλπ-νός, blinkend Σ 341, LUC.
στιλπν-ώ, polijsten (een beeld) EPICT. 2, 8, 25.
(στίξ, ἡ) (: στείχω), **στιχός**, en bij HOM. pl. σ-εξ, σ-σ-αξ, — **1** rij, gelid, oorspr. -in beweging voorwaarts gaande, v. soldaten O 279, v. dansenden Σ 602: HES., PIND. N. 9, 38, AESCH. Sept. 925, EUR., AR. Eq. 163, AP. RH. — **2** afdeling II 173.
στιπ/τός (στέιβω), vast ineengedrukt; ferm; pittig SOPH. Ph. 33, AR. Ach. 180, THEOPHR.
στίφος, **τό**, compacte massa, spec. colonne of carrée HDT. 6, 57, 70, AESCH. Pers. 20, THUC. 8, 92, 7, AR. Eq. 852, POL.
 (W. stēi+bh- naast stēibō z. d.).
στιφρός (z. στίφος), dicht opeengedrongen: vast, stevig, hard COM., XEN. Cyn. 4, 1; 5, 30, PLUT.
στιχάσμαι, (στίχος, στείχω) (in rij, gelid, bep. orde) voorwaarts gaan Δ 432, εἰς ἀγορὴν B 92, εἰς βέεσσι v. herders Σ 577, v. schepen B 516, MOSCH. 2, 116, AP. RH.
στιχο-ποιία, **ἡ**, verzenmaken, verachtelijk voor dichtkunst PLUT. 45 b.
στίχος (z. στίξ), **ὄ**, — **1** rij, gelid, spec.: v. soldaten AESCH. Pers. 366(?), XEN. Oec. 4, 21, PL. Phaedr. 104 b. — **2** vers PL. Leg. 958 e.
στλεγγίς, **ἴδος**, **ἡ**, ook στεργίς POL., later στρεγγίς, στεργίς, afkrabber, = lat. strigilis, instrument waarmee men zich het, met het opgesmeerde vet vermengde stof enz. na den (wed)strijd en vóór het bad

van het lichaam verwijderde AR. Th. 556, PL. Hipp. min. 368 c, XEN. An. 1, 2, 10(?)
 (onz.; bij στέλλω gereed maken, verlend steele-gmet nasaaanfix?).

στοά (INSCR. G. D. 273, 2 nog στωῖα < stōy-iā, W. stāw- z. σταυρός), **ἡ**, ion. στοῖή, — **1** zuilen-gang HDT. 3, 52, ANDOC. 1, 85, AR. (z. volg.), PL. Theat. 210 d, Euth. 2 a. Spec. de Stoa Poikile, waar Zeno de secte der „Stoici” stichtte. — **2** langwerpige provisiekamer AR. Eccl. 14. — **3** schutdak bij belegeringen POL.

στόβος, **ὄ**, het pralen, pochen LYCOPHR. 395.
 (W. stēb- z. stēmbō).

στοῖά, **ἡ**, = στοά, AR. Eccl. 676, 686.

στοιβ-άζω, ophoopen LUC. Catapl. 5.

στοιβή (στέιβω), **ἡ**, — **1** plant, waarvan men de bladeren gebruikte voor het stoppen van gaten en het vullen van kussens THEOPHR., PLUT., ook als bezem gebruikt HIPPON. — **2** (op)vulling ARISTOT. — **3** stopwoord AR. Ran. 1178.

στοιχεῖον, **τό**, — **1** eig. (rijtje:) streep, d. w.z. de schaduwstreep v. e. verticale stift, spec. v. d. stift aan den zonnewijzer: naar zijn lengte berekende men het uur v. d. dag AR. Eccl. 652, MEN. fr. 364. — **2** streep; samengestelde streep > letter PL. Crat. 426 d. — **3** (daar het lesonderwijs het elementaire gedeelte vormde, z. XEN. Mem. 2, 2, 1, vgl. nagevolgd in het lat. elementa HOR. Sat. 1, 1, 26) element, het meest oorspronkelijke niet samengestelde bestanddeel v. SOCR., PL. Tim. 56 b, Loer. 98 c, ISOCR. 2, 16, ARISTOT., N. T. 2 Petr. 3, 10. — **4** spec. elementaire machten in het heilal N. T. Gal. 4, 3, teg. Christus Col. 2, 8. — **5** de eerste oorzaken, grondbeginselen PL. ARISTOT., PLUT., N. T. Hebr. 5, 12.

στοιχει/ώ, eerste beginselen leeren tr. PLUT. 1036a.

στοιχει-ώδης, de eerste beginselen betreffend, elementair ARISTOT., PLUT.

στοιχ-έω, — **1** in een rij naast of achter elkaar staan XEN. Cyr. 6, 3, 34, LYCURG. 77. — **2** (eig. iterativum; στείχω) gaan wandelen in iemds voetspoor, τινι > (na)volgen POL., N. T. Rom. 4, 12.
στοιχ-ηρόεω, volgens de rij verhalen AESCH. Pers. 430.

στοιχ-ηδόν, adv., in een rij, naast of achter elkaar ARISTOT.

στοιχ-ίζω, in de rij plaatsen, opstellen XEN. Cyn. 6, 8; overdr. AESCH. Pr. 484.

στοίχος, **ὄ**, — **1** rij, lijn; v. steenen laag HDT. 2, 125, AR. Eccl. 756. — **2** spec. gelid THUC. 2, 102, 30, XEN. — **3** spec. de in een rij opgestelde jachtnetten XEN. Cyn. 6, 10.
 (: στείχω, vgl. στίξ).

στολή (στέλλω), **ἡ**, — **1** (het uitrusten van een) jacht AESCH. Supp. 764. — **2** uitrusting > kleeding > kleeid BACCH. 17, 32, AESCH. Pers. 192, SOPH. Ph. 224, > 309, EUR., AR. Th. 851, PL. Critias 120 b, XEN. An. 1, 2, 27, N. T. Luc. 15, 22.

στολιδ-ώ, aantrekken, med. EUR. Iph. A. 255, Ph. 1754.

στολιδ-ώδης, gevouwen, rimpelig HIPPOCR.

στολιδω-τός, adi. verb. als v. στολιδῶ, doch vgl. χειριδωτός, met veel vrouwen, χιτών XEN. Cyr. 6, 4, 1.

στολ-ίζω, — **1** uitrusten: bewapenen of kleeden, versieren ANACR. 15, 29, EUR. Supp. 659, PLUT. — **2** reven, inhalen, v. zeilen HES. O. 628 (z. στέλλω II).

στόλιον, τό, philosophenplunje MARC. AUR. 1, 7, EPICT.
στολ-ίς, ίδος, ή, — 1 kleeid EUR. Ph. 1491. — 2 vrouw in een kleeid (vgl. *στέλλω* = reven) (of coupeur?) EUR. Ba. 936. — 3 rimpel PLUT. 64 a.
στόλισ/μα, τό, bekleeding EUR. Hec. 1156.
στολισ/τήριον, τό, kleeidkamer PLUT. 359 a.
στολισ/τής, ό, priester, die de beelden kleeidt PAP.
στολ-μός, ό, kleeiding AESCH. Ch. 29, EUR Andr. 143.
στόλος (στέλλω), ό, — 1 (uitrusting van een) tocht of expeditie of gevecht PIND. N. 3, 17, HDT. 3, 25, THUC. 1, 18, 8, SOPH. Ph. 270. — **Concr.:** 2 troepen, leger (macht) PIND. P. 8, 98, HDT. 1, 4, AESCH. Pers. 795, THUC., PL. Leg. 698 b. — 3 vloot HDT. 5, 43, AESCH. Pers. 400, THUC., SOPH. Ph. 547, PL. — 4 *verzwo.* troep, schare AESCH. Supp. 29, SOPH. O. R. 169. — 5 *verzwo.* (uit 1) reis, gang, tocht HDT. 6, 39, AR. Av. 46; *overdr.* gang v. h. *bewijs* EMPED. 17, 26 D. — 6 *vand.* aanleiding tot de reis HDT. 5, 63, SOPH. Ph. 244. — 7 het kleeiden, opsieren EUR. Supp. 1055(?). — 8 *spec.* uitrusting v. e. schip > bewapening, sneb, rostrum met χαλκλήρης AESCH. Pers. 408.
στόμα, τό, aeol. στόμα THEOCR. 29, 25, — 1 mond, bek *sinds* II 345 *alg. tot* N. T. Mt. 15, 11. — 2 mond(in)g, opening, uitgang, v. e. rivier M 24, v. e. haven κ 90, PIND. P. 4, 203, HDT. 2, 17, AESCH. Pr. 847, THUC. 4, 49, 34, XEN. An. 5, 10, 1, PL. Phaedr. 251 d. — 3 voorste gedeelte O 389; v. menschen gezicht Z 43; v. e. leger front HDT. 8, 11, XEN. An. 3, 4, 42, PL. — 4 *overdr.* taal, woorden SOPH. O. R. 671, PL. Crat. 414 d, N. T. Mt. 18, 16. — 5 v. h. *zwaard* snede, scherpte N. T. Luc. 21, 24. (στό-μα, idg. *stēǵ-mh₂*: av. *sta-man-* m. bek, *cygn.* *safn* kaak, o. *bret.* *istomid* verhemelte, *got.* *stibna* [*< stem-n-*], *ndl.* *stem.* Ten slotte: *τέμ-νω*?).
στόμα-ργος, kwetsend door zijn mond, zijn woorden AESCH. Sept. 447, SOPH. El. 607.
 (< *στομ-αλγ-*? doch de dissimilatieoorzaak is hier niet aanwezig, als in *λήθ-αργος*; v. analog. naar *λήθ-αργος* en *dgl.*? *Volks-etym.* met *μάργος*?).
στοματοργός (naar *δημιουργός* e. *dgl.*), met zijn mond fabricerend of (be)werkend AR. Ran. 826.
στομαυλέω, (met den mond) fluiten PL. Crat. 417 e.
στομαχ-ικός, maaglijder PLUT. 732 a.
στόμαχος, ό, — 1 strot, keel Γ 292, P 47, ARISTOT. — 2 opening, v. d. blaas, baarmoeder enz. HIPPOCR. — 3 *spec.* opening, uitgang v. d. maag ARISTOT., NIC., Al. 22, PLUT. — 4 maag PLUT., N. T. 1 Tim. 5, 23.
 (: στόμα; voor *suff.* vgl. *κύμβαχος.* En vgl. *οδρίαχος*?).
στόμ-ιον, τό, — 1 opening AESCH. Ch. 807, SOPH. Ant. 1217, PL. Rep. 615 d, e. — 2 mondstuk v. e. instrument EMPED. 100, 3 D., AESCH. — 3 gebit a. d. toom HDT. 4, 72, AESCH. Pr. 287, SOPH., EUR. Hipp. 1223, AR., XEN. Eq. 6, 9. — 4 gebit v. dieren: bek NIC. Al. 12.
στόμ-ις, ό, hard in den bek, v. e. *paard* AESCH.
στομόω, — 1 openen, een opening maken HIPPOCR. — 2 het gebit aandoen; *vand.* den mond betugelen AESCH. — 3 iem d, iets. τι (να), een mond geven: welbespraakt, „gebekt” maken AR. Nub. 1108. — 4 wapenen harden EUR. Iph. T. 287, v. h. *zwaard*: scherpen (z. στόμα 5) PLUT. — 5 *alg.* sterk maken PLUT. Lyc. 16. — 6 omringen PLUT. Anton. 42.
στόμφ-άζω (z. στόμφος) bij het spreken een grooten mond opendoen, pochen AR. VESP. 721.

στόμφ-άξ, άκος, ό, met groote woorden pralend AR. Nub. 1367.
 (W. *stebh-* [z. *στέμφυλον*], stampen, lawaai maken).
στόμφος (ά-στυμφής), ό, = στόβος LYCOPHR. 395, *verw. m.* bombast, hoogdravende taal Ltr.
στόμω-μα, τό, — 1 monding AESCH. Pers. 876. — 2 het geharde of gescherpte deel ARISTOT., PLUT. — 3 harding PLUT. — 4 *overdr.* sterke, kracht PLUT. Otho 10: τής δυνάμεως (= *lat.* *robur*, kerntroepen).
στόμω-σις, ή, — 1 het harden, stalen PLUT. — 2 *overdr.* scherpte v. woorden SOPH. O. C. 795.
στοναχ-έω, — 1 = στένω, jammeren Σ 124. — 2 *tr.* betreuren SOPH. El. 133.
στονάχη (στέναχω), ή, — 1 gesteun, gejammer B 39 pl., Ω 512, PIND. N. 10, 75, EMPED. 124, 2 D., EUR. Andr. 1038. — 2 reden tot jammeren SOPH. Ai. 203.
στονό-εις, — 1 vol gejammer, geklaag, *αοιδή* Ω 721, *δρνος* SOPH. El. 147, γήρυς SOPH. O. R. 187, *άλγος* TIMOTH. Pers. 199. — 2 met gejammer verbonden, *ω* gejammer veroorzakend: treurig, smartelijk, βέλος G 159, *δυστός φ* 12, *κράδα ι* 12 en ARCHIL. 7, 1 ALD., *πλαγά* AESCH. Pers. 1053, SOPH. Tr. 886. — 3 van gejammer, klachten vervuld, *χώρα* AESCH. Pers. 406, σ-δεν *έλέα*κ Pr. 406, *παρθμός* SOPH. Ant. 1145.
στόνος (στένω), ό, — 1 het steunen, kermen, ook v. *stervenden* Δ 445, γ 308, AESCH. Sept. 146, THUC. 7, 71, 13, SOPH. Ph. 693. — 2 kreuken, klagen v. d. golven SOPH. Ant. 592.
στόνυξ, ύχος, ό, — 1 spitse punt v. bergen EUR. Cycl. 401, AP. RH. 4, 1679. — 2 punt, snede LYCOPHR. 486, 795.
 (στονυχ-: *msch.* W. *stengh-* [z. *σταχύς*], *bijv.* *ags.* *stingan* steken, *gecontamineerd met óνυχ-*, nagel, spitse punt?).
στοργή (στέργω), ή, liefde, *spec.* v. ouders en kinderen EMPED. 109, 3 D., ANTIPH.
στόρνυμι (z. στόρνυμι), = στόρνυμι, στρών-νυμι, z. d., spreiden.
στόρθυξ, υγγος, ή, — 1 spits, v. h. *gewei* SOPH. — 2 slagtaand LYCOPHR. 492. — 3 kaap LYCOPHR. 761.
 (W. *ster+dh-*, z. *στερός* ω W. *ster+d-* in *ndl.* *steert*, *staart*).
στόρνυμι, f. *στορέσω*, *att.* *στορώ*, *aor.* *έστόρεσα* en *έστρωσα*, *perf.* *p.* *έστρωσα*, *aor. p.* *έστρώθη*n, *soms* *έστορέσθη*n; N. T. *thematische vormen* als *van* *στρώννω*. — **Gebruik:** 1 spreiden, uitbreiden K 155, *alg. tot* N. T. Mt. 21, 8 *έμάτια έν τή όδω*. — 2 uiteenhalen, *άνθρακλήνη* I 213. — 3 effenen γ 158, HDT. 7, 193. — 4 bestrooien HDT. 7, 54 *μυρίνησι τήν όδω*. — 5 pleisteren HDT. 2, 138, N. T. Mc. 14, 15. — 6 *overdr.* glad strijken, rustig stemmen, tot bedaren brengen AESCH. Pr. 190, THUC. 6, 18, 9, EUR. Heracl. 702. — **Intr.** 7 zich neerleggen (ANACR.) 303.
 (σ. reeds bij HOM. in *compos.* ρ 32; *έστρωτο* K 155, *eerst daarnaar* en *later στρώννυμι*; *aor.* *έστόρεσα* [nooit -εσσα, reeds om het metrum], en *daarnaar weer* [zeer laat!] *στορέννυμι*. W. *ster*+[-], d.w.z. volle phase I *stějor*+e- naast volle phase II *strō-*, korte phase *st-rō* = *stř-* [> o. *ind.* *stř-nā-* en *lat.* *str-tus*, *waarnaar* dan *msch.* ook *perf.* *strāvi* i.p.v. **strēvi*. juist andersom als bij *sprēvi*, *sprētus* i.p.v. **sprātus*). *Verw.* o. *ind.* *stjrnāti*, *stjrnōti* hij spreidt, *stāri-man-* n. [*< stera-*] verspreiding, *alb.* *štrin* ik spreid uit, *lat.* *sterno*, *strāmen* stroo, *m.ier.* *fo-ernaaim* ik spreid uit. *Daarnaast* W. *ster*+*ō-*;

korte phase II strou- in got. *straujan* = *ndl. strooien*; vgl. *ohd. strāo* draagbaar, o.b. *strēti* uitspreiden, v. W. *ster(+ē)-z. στρατός*.

στοχάζομαι, — 1 naar iets kijken: mikken op, τινος, raken, σκοποῦ POL.; *overdr.* verkennen, in het oog vatten SOPH. Ant. 241. — 2 *praegn.* mikken, aanleggen op; het op iets aanleggen, trachten te krijgen, τοῦ ἡδέος ἔνευ τοῦ βελτιστοῦ PL. Gorg. 465 a. — 3 op iets letten, acht slaan op ANTIPH. 2a, 4, PL. Lach. 178 b, DEM., πλήθους ARISTOT. A. II. 22, 1. — 4 trachten te raken: gissen, vermoeden PL. Gorg. 464 c, XEN. Mem. 2, 2, 5; POL.

στόχαισις, ἡ, gissing PL. Phil. 62 c.
στόχασμα, τό, dat, waarmee men mikt: werpspeer EUR. Ba. 1205.

στοχασμός, ὁ, gissing PL. Phil. 56 a.
στοχαστικός, gissend; intuïtief PL. Gorg. 463 a, ARISTOT., LUC., MARG. AUR. 1, 9.

στόχος, ὁ, — 1 wat bij het schieten is opgesteld: doel, schijf XEN. Ag. 1, 25. — 2 gissing AESCH. Supp. 243.

(W. *stegh-* naast *stengh-* in *στάχυς*, z. d.).

στράβηλος, ὁ of ἡ, — 1 slak SOPH. — 2 soort bes oom.

στραγγάλη, ἡ, koord, strop PLUT. Agis. 20.
στραγγαλιά, valstrikken leggen: strikvragen doen PLUT. 618 f.

στραγγαλιζώ, worgen PLUT. 530 d, ALCIPHR.
στραγγαλις, ἰδος, ἡ, — 1 strikvraag, spitsvondigheid PLUT. 1033 e — 2 verharding in de borst na het zoogen ARISTOT.

στραγγεῖομαι, (zich wringen): heen en weer draaien of loopen: schilderen, slenteren AR. Ach. 126, AR. Nub. 131, PL. Rep. 472 a.

στραγγιάς, ου, ὁ, πυρός, soort tarwe THEOPHR.
στραγγουρία, ἡ, moeilijk urineeren (PL.) Ep. 358 e.

στραγγουριά, moeilijk urineeren AR. Th. 616, PL. Leg. 916 a.

στράγγε, γγός, ἡ, uitgeperste druppel ARISTOT., MEN.

(W. *stre-n-g-* < (aan)trekken: *alb. strunge* melkerij, *lat. stringo* [*< strengō*] snoeren, *m.i.er. strengim* ik trek, sleep, *ndl. streng* = snoer en streng *adi*).

στράπτω, = ἀστράπτω, z. d., bliksemen SOPH. O. C. 1515.

στρατ-ἀγέτας, ὁ, leger, „aanvoerder”, bevelhebber BACCH. 17, 7.

στρατ-ἀρχης, ου, ὁ, legeraanvoerder HDT. 3, 157, AESCH.

στράτ-αρχος, ὁ, = *voorg.*, PIND. P. 6, 31.

στράτ-εἰα, ἡ, ἰον. *στράτηλη*, — 1 veldtocht, campagne HDT. 1, 71, THUC. 1, 15, 3, AESCH. Ag. 603, PL. Symp. 219 e, XEN. Hell. 7, 4, 19; ἐπὶ σ-ας (-ης), te velde HDT. 6, 56 (?), PL. Phaedr. 260 b. — 2 *overdr.* militia Christi N. T. 2 Cor. 10, 4.
στράτεια (*στράτεια?*), ἡ, de oorlogzuchtige, *bijn. der godin Athene* LUC.

στρατευ-μα, τό, — 1 veldtocht HDT. 3, 48, AESCH. Pers. 758; SOPH. — 2 leger HDT. 8, 106, TR.: AESCH. Sept. 221, THUC. 1, 63, 32, XEN., PL. Theat. 142 b, N. T. Mt. 22, 7. — 3 gevolg, stoet N. T. Luc. 23, 11.

στρατευ/σειώ, een veldtocht willen ondernemen DIO. CASS.

στρατεύσι-μος, voor den krijgsdienst geschikt XEN. Hell. 6, 5, 17, POL.

στράτευ-σις, ἡ, veldtocht, krijgsdienst HDT. 1, 189.
στρατ-εῶ, — 1 krijgsdienst doen, (mee) optrekken HDT. 1, 71, THUC. 1, 26, 9, EUR., PL. Leg. 943 c, POL. — 2 ook v. d. bevelhebber: oprukken PL. Gorg. 483 d. — **Med.:** 3 optrekken, soldaat zijn PIND. P. 1, 51 *aor. pass.*, HDT. 6, 108, TR.: SOPH. Ai. 1111, AR. Nub. 692, XEN., PL. Crit. 52 b, POL., PAP., N. T. 1 Cor. 9, 7. — 4 *overdr.:* strijden in het leven N. T. 1 Tim. 1, 18.

στρατηγ-εἶον, τό (*msch. als analogie formatie naar βασιλείον*), *vaak juist*, z. *στρατήγιον*.

στρατηγ-εῶ, — 1 veldheer, bevelhebber zijn, τινος, ook τινι, HDT. 6, 104, THUC. 1, 29, 23, TR.: SOPH. El. 1, XEN. An. 1, 3, 15, PL., DEM. 3, 6; *pass. pl.* Ion 541 c, DEM. 4, 41. — 2 een krijgslist gebruiken, door list overweldigen POL., PLUT.
στρατ-ήγη-μα, τό, krijgslist XEN. Mem. 3, 5, 22, POL., LUC.

στρατηγικ-ικός, — 1 voor het aanvoeren van een leger geschikt PL. Phil. 56 b. — 2 ἡ σ-ή, strategie, krijgskunde PL. Euthyd. 290 d.

στρατηγ-ία, ἡ, ἰον. -ίη, — 1 bevelhebberschap, (opper)commando HDT. 6, 94, THUC. 1, 95, 9, EUR. Andr. 679, PL. Lach. 198 e. — 2 strategie, leiding v. d. oorlog XEN. An. 2, 2, 13.

στρατηγ-ιάω, *desiderat.*, gaarne veldheer willen zijn XEN. An. 7, 1, 33, DEM. 19, 295.

στρατηγ-ικός, — 1 van den veldheer, ἔργα XEN. Oec. 20, 6. — 2 ἡ σ-ή, krijgskunst, strategie PL. Soph. 227 b. — 3 voor veldheer geschikt PL. Gorg. 455 b. — 4 *praegn.* met krijgslisten, *adv.* AR. Av. 362, POL.

στρατ-ήγι-ον, τό, soms σ-εῖον, veldheerstent; *te Athene:* amtslokaal der strategen, hoofdkwartier SOPH. Ai. 721, AESCHIN. 3, 146, DEM., POL.

στρατηγίς, ἰδος, *fem.*, — 1 van een veldheer, πύλαι, de deur van de veldheerstent SOPH. Ai. 49. — 2 *met of zonder ναῦς*, admiraalschip HDT. 8, 92, THUC. 2, 84, 8, ANDOC. 1, 11. — 3 als *fem. bij στρατηγός*, AR. Eccl. 835.

στρατ-ηγός, ὁ, *aeol. στρατ.* — 1 veldheer ARCHIL. 60, 1 ALD., BACCH. 5, 2, ATT.: THUC. 1, 63, 18, MEN. Kol. 61, POL., PAP. — 2 *vand.:* *titel v. e. bep. militaire magistraat in versch. Gr. steden:* gouverneur; *te Athene ten getale van 10*, HDT. 6, 109, ATT., PAP. — 3 *bij de Rom. praetor POL.*, PLUT., N. T. Act. 16, 20; σ. ὕπατος = consul POL. — 4 *bij de Joden:* bevelhebber v. d. tempelwacht N. T. Luc. 22, 52.

(: *ἄγειν*, η < *ā*, als *verlenging in den naad v. h. compos.*).

στρατηλη, ἡ, ἰον. = *στρατεία*, HDT.

στρατ-ηλάσ/ία, ἡ, ἰον. -ίη, — 1 veldtocht HDT. 2, 1, PLUT. — 2 het leger HDT. 8, 140, 1.

στρατ-ηλάτ-εῶ, — 1 te velde trekken, *abs. of ἐπὶ τινα* HDT. 1, 122, AESCH. Pers. 717, EUR. — 2 τινος, bevelen over HDT. 7, 108, EUR. Herc. 61, τινι Bacch. 52.

στρατ-ηλάτης, ου, ὁ, aanvoerder TR.: AESCH. Eum. 637, PLUT.

(η = *ē* uit *ē* in den naad v. h. compos.; *ἐλαίνω*).

στρατ-ιά, ἡ, ἰον. -ίη, — 1 leger PIND. N. 11, 35, BACCH. 17, 34, HDT. 6, 12, ATT., POL. — 2 σ. *ναυτική*, vloot HDT. 6, 45. — 3 *Christ.:* de hemelse herscharen N. T. Luc. 2, 13. — 4 veldtocht (= *στρατεία*) AR. Vesp. 354, Ach. 251 *eld.*
στρατ-ί-αρχος, ὁ, commandant XEN. Lac. 13, 4.

στράτιος, — 1 van het leger, *bijn. v. Zeus* HDT. 5, 119, ARISTOT., PLUT. 757 d, LUC. D, Mer. 9, 1. — 2 militair (ement), σ-ον κατέπαρδεν AR. Vesp. 618. **στρατι-ώτης, ου, ό**, — 1 soldaat HDT., *alg. tot N. T. Mt. 8, 9.* — 2 *Christ.:* strijder voor Christus N. T. 2 Tim. 2, 3. — 3 huursoldaat, huurling ARISTOT.

(*afl. v. στρατία; -ιώτης, oorspr. v. io-stammen, analog. bij ia-stammen. Z. ἀγγελιώτης, ἡλικιώτης.*)

στρατιωτ-ικός, — 1 van, voor den soldaat, voor hem geschikt PL. Rep. 415 e, XEN., DEM., PAP. — 2 τὰ σ-ά, de militairen, de dienst PL., XEN. Mem. 3, 5, 21. — 3 τὸ σ-όν, het leger THUC. 8, 83, 26. — 4 als landtroepen of voor een troepen-transport, *adv.* THUC. 2, 83, 2. — 5 *praegn.* als soldaten, ruw POL.

στρατι-ώτης, ίδος, ή, *fem. bij στρατιώτης; als adi.* ἀρωγά AESCH. Ag. 47, ναῦς, transportschip THUC. 1, 116, 2, XEN. Hell. 1, 1, 36, τέχναι PLUT., LUC. Musc. 12,

στρατο-λογέω, soldaten werven PLUT., N. T. 2 Tim. 2, 4; **λογία, ή**, werving oproepen v. e. lichtung PAP.

στρατό-μαντις, ό, waarzegger van het leger AESCH. Ag. 122.

στρατόμαι, gekampeerd zijn Γ 187, AESCH. Ag. 133.

στρατοπεδ-άρχης, ου, ό, — 1 opperbevelhebber LUC. — 2 tribunus legionis D. H., N. T. Act. 28, 16

στρατοπεδ-αρχία, ή, de waardigheid van tribunus legionis D. H.

στρατοπεδ-εία, ή, het kampeeren XEN. Hell. 4, 1, 24, D. H.

στρατοπέδευ-σις, ή, — 1 het kampeeren in een bep. opstelling PL. Rep. 526 d, XEN. Hell. 4, 1, 25. — 2 opstelling v. e. vloot XEN.

στρατοπέδευτι-ικός, van het kampeeren, σχήματα POL.

στρατο-πέδ-εύω, — 1 een kamp opslaan, gaan kampeeren XEN. An. 7, 6, 24, *med.* HDT. 1, 62, THUC. 1, 47, 25, XEN. — 2 voor anker gaan liggen HDT. 6, 45; 7, 124.

στρατό-πεδον, τό, — 1 *eig.* legergrond: kamp, legerplaats HDT. 7, 43, AESCH. Sept. 79, THUC. 1, 46, 22, XEN., PL. — 2 het leger in een legerplaats HDT. 4, 114, THUC. 2, 1, 16, SOPH. Ph. 10, N. T. Luc. 21, 20. — 3 leger HDT. 1, 76. — 4 vloot THUC. 1, 117, 13, LYS. 21, 6. — 5 = legioen POL.

στράτός, στρατ. dor. στρατός INSCR. Leg. Gort. 5, ό, — 1 schare, troep, volk PIND. P. 2, 46, AESCH. Eum. 638, SOPH. Tr. 1059. — 2 leger K 347, Δ 76, *vaak nog leger k a m p* PIND. O. 10, 66, BACCH. 3, 27, HDT. 6, 43, THUC. 2, 18, 6, TR.: AESCH. Pers. 384 (*niet meer: PL. en vlg.*).

(*oud p.p.p. v. W. ster- z. στόνονμι; σ. < str-to-.* Oorspr. gezegd v. d. kampeerende schare of v. e. kampeerend volk? Vgl. *semasiol. legerstede, legerplaats, leger*!).

στρατων-ίδης, ου, ό, *comisch als patronym.* v. Στράτων *gevormd*, zoon van den oorlog AR. Ach. 596.

στρέβλη (*z. volg.*), ή, — 1 *werktuig om te draaijen:* windas, schroef AESCH. Supp. 441, PLUT. — 2 folterwerktuig POL. — 3 foltering, pijn COM.

στρεβλός, — 1 gedraaid AR. Th. 516. — 2 *overdr.* listig AR. Ran. 878.

(*W. streb- naast strebh- in στρέφω. Vgl. στραβός: gedraaid, scheel.*)

στρεβλώω, — 1 (op)draaijen HDT. 7, 36, PL. Rep.

531 b snaren opdraaijen; draaijen, knoeien AR. Nub. 620. — 2 verdraaijen: folteren LYS. 13, 54, AR. Eq. 772, PL. Gorg. 473 c, HEROND. 2, 89, POL. — 3 verdraaijen N. T. 2 Petr. 3, 16. — 4 *spec.* weer in het lid brengen HDT. 3, 129.

στρέμ/μα, τό, het ontwrichte lid DEM. 2, 21.

στρεπτ-αίγλας, dor., den kronkelenden bliksem borend AR. Nub. 335.

στρεπτι-ικός, draaiend PL. Polit. 282 d.

στρεπ-τός, adi. verb. v. στρέφω, — 1 gedraaid: gevlochten of geweven E 113, Φ 31, EUR. Cycl. 224. — 2 *vand.:* subst. halsketen, halsband HDT. 3, 20, XEN. An. 1, 2, 27, PL. Rep. 553 c, MEN. Epitr. 187. — 3 krakeling, *soort gebak* DEM. 18, 260. — 4 te draaijen: draaibaar, te veranderen, vermurwen I 497, O 203. — 5 *praegn.* gemakkelijk te bewegen: vlug, γλώσσα Γ 248.

στρεπτο-φόρος, een halsketen dragend HDT. 8, 113.

στρευ-εδών, ό, = **στραγγοῦρία**, NIC. Al. 313.

στρευόμαι, *eig.* zich verteren, slijten: zich afmatten O 512, μ 351, TIM. Pers. 93.

(*W. streu+g-: o.n. striuka strijken, o.b. strugati schaven, russ. strugü schaaft.*)

στρεφε-δίν-έομαι, *intr.* in een kring ronddraaijen Π 792.

(*tautolog. compos. uit 2 synonym. bestanddeelen vgl. ἰλυσάομαι.*)

ΣΤΡΕΦΩ(έ), *f. φω, pf. ἔστροφα, perf. ῥ. ἔστραμμαι, aor. ῥ. ἔστράφην att. N. T. naast ἔστρέφθην reeds HOM., ATT. proza slechts PL. Polit. 273 e; contaminatie v. deze ἔστράφθην THEOCR. 7, 132.*

Gebruik: — **Trans:** 1 draaijen, wenden, (om)keeren, *zoowel bij bewegende als bij stilstaande objecten*, ἵππους Θ 168, *alg. tot N. T. Mt. 5, 39* στρέψον αὐτῶ καὶ τὴν ἑλλην keer hem ook de andere toe. *Ook v. duurzame draaijing om een spil* PL. Polit. 269 e, Rep. 617 a. — 2 *iteratief:* op en neer rijden P 699. — 3 *verzw.* sturen, een bep. richting geven, ἵππους ἐπὶ νῆα θοήν ο 205, AR. Nub. 1455, PL. — 4 *praegn.:* onderste boven keeren, omver gooien AESCH. Eum. 651, SOPH. Ant. 717, AR. Eccl. 733, PL. Gorg. 511 a, DEM. 21, 91. — 5 veranderen N. T. Apoc. 11, 6, *overdr.* Mt. 18, 3. — *spec.* 6 verdraaijen, uit het lid rukken: folteren HDT. 3, 129, verzwikken AR. Pl. 1131, ψυχὴν PL. Rep. 339 d. — 7 in elkaar draaijen: vlechten XEN. An. 4, 7, 15, PLUT., LUC. *med.:*

overdr. verzinnen EUR., AR. Ach. 335, *part. aor. pass.* in-gewikkeld ι 435. — 8 worstelen, leggen PIND. N. 4, 93. — 9 *overdr.* (*vgl. lat. volūtare*) overleggen EUR. Hec. 750. — **Intr.** 10 omkeeren Σ 544, 546(?), XEN. An. 4, 3, 26, N. T. Act. 7, 42. — **Pass. refl.:** 11 zich omdraaijen: omkeeren, draaijen, *intr.* E 40, Σ 488, *alg. tot N. T. Mt. 7, 6.* — 12 zich afkeeren, afwenden: weggaan Z 516. — 13 zich in allerlei bochten wringen: uitvluchten zoeken PL. Phaedr. 236 e, Lach. 196 b. — 14 zich ergens ophouden, vertoeven (*lat. versari*) PL. Theaet. 194 b.

(*z. στρεβ-λός, W. s-t(h)reb(h)-. Verw. m. τρέφω: draaijen σσ rond, dik maken? Of vgl. τρέπω: dan W. s-treg*[h]-.*)

στρεψ-αύχην, ενος, met gedraaiden hals THEOPOMP., COM.

στρεψο-δικέω, het recht verdraaijen AR. Nub. 434. **στρεψο/δικο-πανουργία, ή**, sluwheid in het verdraaijen met het recht AR. Av. 1468.

στρην-ιάω, weelderig, losbandig leven COM., N. T. Apoc. 18, 7.

στρήνος, τό, losbandigheid N. T. Apoc. 18, 3.
(W. *ster+ēi-* [z. *στέρσος*] hard, sterk: lat. *strēnuus*, cymr. *trīn* strijd, o.n. *strīdr* hard[nekkig], sterk, vgl. *hoogerop nld. strijd*).

στριβιλικίξ, μετ οὐδ' ἄν, geen sikkepitje AR. Ach. 1035.

στριγμός, ὁ, = **τριγμός**, ARISTOT.

στριγξ, γγος, ἦ, uil CARM. POP. 42, 1 ALD.

στριφνός, — 1 hard, dor HIPPOCR. — **2** stevig, pootig MEN. Epitr. 168.
(W. *strei+bh-*, korte phase *στριφ-*, z. *στέρσος*. Verw. nld. *streven*).

στροβέω, — 1 heftig in de rondte draaien, laten rollen AR. Eq. 388, Ran. 817. — **2 intr.** omdraaien AR. Vesp. 1529. — **3 overdr.** in de rondte drijven: voortjagen AESCH. Ag. 1216, Ch. 1052. — **4** teisteren PLUT. Num. 13.
(*iteratief bij streb-* z. *στροβός*).

στροβη-τός, geweldig bewegen LUC. Trag. 12.

στροβίλη, ἦ, tampon v. *pluksel* HIPPOCR.

στροβίλο-ειδής, kegelvormig HIPPOCR.

στροβίλος (στροβέω), ὁ, — 1 draaitol AR. Pax 864, PL. Rep. 436 d. — **2** wervelwind ARISTOT., MEN. Sam. 210, EPICUR. 105 Us. LUC. — **3** denne appel THEOPHR.

στροβιλ-ώδης, kegelvormig PLUT. Sull. 17.

στροβός (z. στρεβ-λός), ὁ, — 1 rondwerveling AESCH. Ag. 657. — **2 = στρόφος**, een stuk van den gordel AESCH. Supp. 547.

στρογγύλος (z. στράγγις), — 1 (gesnoerd) afgerond, rond, krom teg. *langverpzig* THUC. 2, 97, 13 v. *koopvaardij-schepen*, teg. *plat, vlak* PL. Phaed. 97 d, AR. Nub. 751, DEM., teg. *recht* PL. Men. 75 a. — **2** afgerond, beknopt, v. *taal en stijl* AR. Ach. 686, fr. 471, PL. Phaedr. 234 e. — **3 spec.** gedrongen v. *ledematen* XEN. Cyn. 4, 1.

στρογγυλό-της, ὁ, ronde, kromme vorm PL. Men. 74 b, ARISTOT.

στρογγύλω-σις, ἦ, ronding HIPPOCR.

στρομβός, ὁ, — 1 tol E 413, LUC. Asin. 42. — **2** slakkenhuis THEOCR. 9, 25. — **3** wervelwind AESCH. Pr. 1084.
(*nasaleering van de W. streb-* z. *στρεβ-λός*).

στρομφ-ώδης, in een spiraalvormige schelp, slakkenhuis levend ARISTOT.

στρομφ-ίον, τό, — 1 musch(je) ARISTOT., N. T. Mt. 10, 29. — **2 s.c.** *βίζον*, zeepkruid, als *reinigingsmiddel* THEOPHR., LUC. — **3 σ-ον** *μηλον*, kweepeer THEOPHR.

στρουθο-κάμηλος, ὁ en ἦ, struisvogel DIOD.

στρουθο-κέφαλος, met een puntige vogelkop PLUT. 520 c.

στρουθός, ὁ, ἦ, aeol. att. στρουθός, INSCR. (Eretria en Sparta) *τρουθος*. — **1** musch B 311, 326, SAPPHO 1, 10 ALD., HDT. 1, 159, AR. Vesp. 208, AESCH. Ag. 158. — **2 ἦ**, met *μεγάλη* of *κατάγατος*, struisvogel HDT. 4, 175, AR. Ach. 1105, XEN. An. 1, 5, 3. — **3** zeepkruid THEOPHR.
(onz.; [d. *Trut-hahn* heeft wrsch. het eerste gedeelte *onomatop.*]: ohd. *drōska* [*< idg. trous-kā*]?).

στροφαίος, ὁ, βijn. v. Hermes, wiens beeld tot afwering van dieven bij de deurpost staat AR. Pl. 1153, met *toespeling* op *στροφαί*, listen 1154.

στροφάλο-ιγξ, -γγος, ἦ, — 1 draaiing, warreling, *κοινή* II 775, Φ 503, ANACR. 100, 4 ALD., EMPED. 35, 4 D., AP. RH. — **2** ronde vorm NIC. Th. 697.

στροφάλο-ίζω, ijverig draaien: spinnen σ 315.

στροφάς, ἄδος, rondwentelend, v. *sterrebeelden* SOPH. Tr. 131.

στροφείον, τό, — 1 houten windas *waarmee de ankers worden opgetrokken*: hier LUC. Navig. 5. — **2** gedraaid touw, strik XEN. Cyn. 2, 7.

στροφ-εύς, ὁ, hengel, waarop de deur draait AR. Th. 487, POL., LUC.

στροφέω (iteratief: στρέφω), ronddraaien: buikpijn hebben AR. Pax 175(?).

στροφή (στρέφω), ἦ, — 1 het draaien, wending AESCH. Supp. 623, SOPH., EUR. Herc. 932, PL. Eythyd. 302 b. — **2 in de dramatische kunst**: strophe v. d. koorzang AR. Th. 67. — **3** draaierij. list AR. Pl. 1154.

στροφ-ιγξ, ιγγος, ἦ, — 1 hengel, scharnier, wervel EUR. Ph. 1126, PL. Tim. 74 a, c. — **2 overdr.** *γλώττης*, overdr. wind, stortvloed AR. Ran. 892.

στροφ-ίον, τό, dem. v. στρόφος, — 1 band, die vrouwen en meisjes om hoofd en borst wikkelden AR. Lys. 931, Th. 638. — **2** hoofdsieraad van priesters en koningen PLUT. Arat. 53.

στροφίς, ἴδος, ὁ, draaier: listig menschar. Nub. 450.

στροφίς, ἴδος, ἦ, = στρόφιον, EUR. Andr. 718.

στροφο-δινέω, pass. rondfladderen AESCH. Ag. 51.

στρόφος (στρέφω), ὁ, — 1 gevlochten of gedraaid touw, v 438, HDT. 4, 60. — **2** gordel AESCH. Sept. 871. — **3** windsel HYMN. Ap. 122. — **4** draaiing in het lijf: buikpijn AR. Th. 484, ARISTOT.

στροϋφνός, — 1 hard, v. *smaak*: zuur, rinsch PL. 67 d, Loer. 101 c τὸ σ-ὸν συνάγειν τὸν γεῦσιν, XEN. Hier. 1, 22. — **2 overdr.** zuur, ontevreden AR. Vesp. 877, XEN. Cyr. 2, 2, 11. — **3** mager MEN. Epitr. 168.
(W. *streu+bh-* vgl. *στριφνός*, ohd. *strāben* stijf overeind staan; vgl. ook *στροφ-ός*?).

στροϋφνό-της, ἦ, — 1 samentrekkende, rinsche smaak THEOPHR., PLUT. — **2** ontevredenheid PLUT. Mar. 2.

στρούχνος, ὁ, ἦ, nachtschade, een plant THEOPHR. (*< *struk+s-no- vgl. λύχνος, d. Strauch*).

στροῦμα, τό, wat gespreid wordt om op te zitten of te liggen: leger, stroo(zak), kleed, deken e. *agl.* THEOGN. 1193, AR. Ach. 1090, PL. Prot. 315 d, XEN., DEM. 24, 197, LUC.

στρωματό-δεσμος, τό, = volg., AESCHIN. 2, 99.

στρωματό-δεσμός, ὁ, leeren of linnen beddenzak, waarin bedden, kussens en dekens bewaard werden PL. Theat. 175 e, XEN. An. 5, 4, 13, PLUT.

στρωματο-φύλαξ, ακος, ὁ, hij, die te zorgen heeft voor *κλῖναι* en dekkleeden PLUT. Alex. 57.

στρω-μνή, ἦ, — 1 gespreide leger SAPPHO 96, 22 ALD., PIND. N. 1, 50, AESCH. Ch. 671, THUC. 8, 81, 23, EUR. Ph. 421, PL. Prot. 321 a, XEN. Mem. 2, 1, 30. — **2** (gezegd van) het gulden vlies PIND. P. 4, 230. — **3 v. d. grond** PIND. P. 1, 28. — **4** tapijt van bloemen LUC. V. H. 2, 14.

στροῦννῦμι, f. στροῦσω, z. στόρνῦμι, alg. tot N. T. Mt. 21, 8.

στρω-τήρ, ἦρος, ὁ, de dwarsbalk, onder het scheepsdek AR., POL., THEOPHR.

στροῦ-της, ου, ὁ, hij, die de bedden en aanligbedden in orde brengt PLUT. Pelop. 30.

στροῦ-τός, gespreid HES. Th. 798, SOPH. Tr. 916, EUR.

στρωφάω, — 1 ijverig draaien, *ἠλάκατα* bij het *spinnen* ζ 53 (στροφ.) — **2 intr.** = **3**, AP. RH. — *Pass. refl.*: **3** zich heen en weer bewegen N 557, zwerfen BAUCH. 12, 180. — **4 verzw.** verkeerren, vertoeven (vgl. *lat. versāri*) I 463, HES. O. 528, ARCHIL. 32 ALD., HDT. 2, 85, TR.: AESCH. Ag. 1224.
(: *στρέφω*, = *νομῶ*: *νέμω*).

στῦγ-άνωρ, ορος, mannenhatend AESCH. Pr. 724.
στῦγ-ερός, — 1 gehaat: ontzettend, afschuwelijk, Ἄιδης B 368, δαίμων ε 396, PIND. O. 10, 90, ΒΑCCH. 5, 111, XENOPHAN. 3, 2 D., TR.: SOPH. Ph. 1119, AR. Ach. 1192. — 2 ongelukkig SOPH. Ant. 144; *adv.* σῶς, tot zijn verdriet II 723.
στυγερ-ωπής, met een afschuwelijk gezicht HES. O. 196.
στῦγέω, ήσω, *oar.* ἔστυγον, ook ἔστυξα, — 1 verafschuwen: **haten**, vreezen H 112, PIND. fr. 203, EMPED. 116 D., HDT. 7, 236, TR.: AESCH. Ch. 613, AR. Th. 1144; *pass.* στυγήσομαι SOPH. O. R. 672. — 2 voor iets terugdeinzen, -vreezen, *m. inf.* A 186. — 3 *causat.*: *aor.* ἔστυξα λ 502.
 (W. *stii+g-* van koude of angst stijf worden, overeind blijven staan: *lit.* *stugstii* ik ga overeind staan, *russ.* *stugnuti* bevrozen; met andere *guttur*aal *ndl.* *stug*, z. *stii-* in *stýlos*).
στύγη-μα, τό, het gehate, het verafschuwde EUR. Or. 480, BABR. 95, 62.
στυγητός, 2, gehaat AESCH. Pr. 592, N. T. Tit. 3, 3.
στύγ-ιος, van de Styx: afschuwelijk PL. Phaed. 113 c, EUR. Med. 195, PLUT. 828 a.
στυγν-άζω, — 1 treurig zijn N. T. Mc. 10, 22. — 2 somber zijn, *v. d. hemel* N. T. Mt. 16, 3.
στυγνός, — 1 gehaat, vijandig AESCH. Pr. 886. — 2 treurig, norsch, ontvreden AESCH. Ag. 639, SOPH. Ant. 1226, EUR., XEN. An. 2, 6, 9, PLUT. — 3 hatelijk SOPH. Ai. 561.
στυγηρός-της, ή, — 1 norschheid, norsch gelaat PLUT. — 2 onaangenaam karakter, guurheid *v. h. klimaat* POL.
στύγιος (στύγιω), τό, — 1 haat, afschuw AESCH. Ch. 392. — 2 treurigheid AESCH. Ag. 547; 558 afschuwelijke ellende. — 3 het voorwerp van haat: snoode daad, gehate-persoon AESCH. Ch. 1028.
στύλις, ίδος, ή, *dem. v.* στύλος, kleine mast op het achterste gedeelte van het schip POL.
στύλο-βάτης, ου, δ, zuilen voet, stylobaat PLAT. COM.
στύλο-ειδής, *adv.* ὡς, als een zuil EPICUR. 104 Us.
στύλος (στύω), δ, — 1 zuil, pilaar AESCH. Ag. 898, EUR. Iph. T. 50, POL., N. T. Apoc. 10, 1. — 2 *overdr.* stut, steun, *v. kinderen* EUR. Iph. T. 57, N. T. 1 Tim. 3, 15.
στύμα, τό, *dor.* = **στόμα**, THEOCR. 29, 25.
στός, υγός, ή, — 1 haat AESCH. Ch. 532(?). — 2 doordringende koude THEOPHR. (*vgl.* *στύγιω etymcl.*)
στυπ(π)είον, τό, (touw)werk, grof vlas om te stoppen HDT. 8, 52, XEN. Cyr. 7, 5, 23, POL., PLUT., LUC. (*z.* *στόπος*). *Uit stýppē lat. stuppa*).
στύπ(π)ειο-πώλης, ου, δ, hij, die werk of touw verkoopt AR. Eq. 129.
στόπος, τό stok, steel POL.
 (W. *stii* [z. *stii*]+*p-* recht overeind staan: *o.ind.* *stupá-* en *stýpa-* kuif, *o.n.* *stúfr* stok, *lett.* *stupa* takje).
στυππίον εν στύππιον, τό, *z.* **στυπέιον**.
στυπηρία, ή, *ion.* -*λη*, *sc.* γή, samentrekkend zout: aluin of vitriool HDT. 2, 180, (PL.) Locr. 99 d, ARISTOT.
 (W. *stu+ p-* stijf (doen) staan ∞ samentrekken *z.* *στόπος*).
στυπηρ-ιος εν στυπτι-κός, samentrekkend *v. d. smaak*, verstoppend HIPPOCR., ARISTOT.
στυρακ-ιον, τό, *dem. v.* στύραξ 1 THUC. 2, 4, 22.
I. στύραξ (*z.* **σταυρός**), **άκος, δ**, de onderste punt van de lansschacht; > de lans PL. Lach. 183 e, XEN. Hell. 6, 2, 10, PLUT.

II. στύραξ, άκος, ή, struik of boom, die een welriekende hars geeft HDT. 3, 107 δ, PLUT. Lys. 28. (*tu sem. vgl. hebr. šōrī: of kl-aziat wegens -ak-*).
στύρον, τό, hars van de στύραξ CALL.
στύφελιγ-μός, δ, mishandeling AR. Eq. 537.
στύφελ-ίζω, f. ξω, — 1 stooten tegen E 437. — 2 voortjagen Λ 305, SOPH. Ant. 139. — 3 wegjagen A 581. — 4 kwellen, mishandelen Φ 380, PIND. fr. 225, XENOPHAN. 7, 2, D.
 (W. *s-tu+ bh-* naast *s-tu+ p-* in *o.ind.* *pratum-pati* hij stoot, *gr.* *τύπτω*, *lat.* *stūpeo, stuprum*).
στύφ-ελός (*z.* **στυφελίζω**), *contr.* **στυφλός** (*eig.* vastgestooten, vastgestampt), — 1 hard, vast AESCH. Pers. 964, Pr. 748, SOPH. Ant. 250. — 2 *overdr.* ruw, barsch AESCH. Pers. 79.
στυφο-κόπος, δ, met een stok kwartels doodslaand (*wrsch. beter* ὀρυγο-κόπος) AR. Av. 1299.
στύφος (στύφω), samentrekkend, bijtend ARISTOT.
στύφορ-της, ή, het dicht of vast zijn PLUT. 96 f.
στύφορός (στύφω), samentrekkend, bijtend ARISTOT.
στύφω, samentrekken, verharden ARISTOT.
 (W. *stii/ú-* [z. *stii*]+*p-* doen staan, vast, stijf maken).
στύω, oprichten, stijf maken AR. Lys. 599, COM.; *pass. m. perf.* ἔστύκα, stijf staan AR. Ach. 1220, LUC. Alex. 11.
 (W. *stii** [z. **σταυρός**], *korte phase stii*, *vgl.* *ook stýlos*).
στω-ικός, eig. uit de **στοά**, stoisch; δ **στοαικός**, de stoicijn LUC.; N. T. Act. 17, 18 **στοιχός**.
στωμύλ-έομαι (στωμύλλομαι), babbelen AR. Eq. 1376.
στωμύλ-ία, ή, babbelen AR. Ran. 1069, POL.
στωμυλιο-σουλ-λεκτάδης, ου, δ, hij, die praatjes opraaft AR. Ran. 841.
στωμύλλω, *meest med.*, babbelen, *gunstig en ongunstig* AR. Nub. 1003, Pax 995.
 (: *στωμύλος* = *δαιδάλλω*: *δαιδάλος*).
στώμυλ-μα, τό, = **στωμυλία**, AR. Ran. 92.
στωμ-ύλος (*gerekte phase bij στόμα*), babbelachtig: *gunstig* aangenaam converseerend AR. Ach. 429, (PL.) Eryx. 397 d, THEOCR. 5, 79, POL., LUC.
ΣΥ. Vormen: *n o m.* *συ* [met *σ* naar andere casus met *σ < tu*]; *dor.* *τύ*, *ep.* *τύνη* (*analogisch naar* ἐγών(η), *acc.* **τῆ* > *σέ* *dor. té*; *gen.* **τῆ*(ι)ο > *σείο*, *σέο*, *contr.* *σεῦ*, *σοῦ*; *dor.* *τέο*, *contr.* *τεῦ* THEOCR.; *dat.* **τῶι* [= *o.ind.* *τύῆ*]: *σοί*, *dor.* *τοί* naast *enclitisch* *ig.* **τοί* = *ep. att.* *τοί*; *ook* *τε(F)ῖν*, *dor.* *τίν* (PIND., THEOCR.). *Onregelmatig is gen.* *τεοῖο* Θ 37 = 468, *analogisch naar de gewone gen. der o-stammen op -οιο* zooals bij *τίς* *de vormen* *τέω*, *τέοισι*); *gij*, *sinds* HOM. *alg. tot* N. T.
 (*Idg. tii/ú:* *o.ind.* *t(u)uám*, *av.* *tii* *enclit.*, *arm.* *du*, *alb.* *tii*, *lat.* *tu*, *o.ier.* *tii(-ssu)*, *got.* *fu*, *ohd.* *dii*, *lit.* *tii*, *o.b. ty*).
σύ-αγρος, δ, — 1 wilde zwijnen jagend, *v. honden* SOPH. — 2 wild zwijn AESCH.
συβήνη, ή εν συβήνη = **σιβύνη**, = **σιγύνη**, pijnlijk AR. Th. 1197, 1215.
σύ-βόσιον (ἰ metr.), τό, kudde zwijnen Λ 679, ξ 101, POL.
συβώτης, ου, δ, zwijnenhoeder ξ 459, HDT. 2, 47, PL. Theaet. 174 d.
συβωτ-ικός, geschikt om zwijnen te hoeden PLAT. COM., PLUT. 776 d.
σύγ-γάμος, door den echt verbonden EUR. El. 212.
συγ-γείτων, ονος, naburig, aangrenzend EUR. Supp. 386.
συγγένειά, ή, — 1 gelijkheid van geslacht, *bij*

individueen: verwantschap THUC. 3, 65, 17, EUR. Or. 733. — 2 *concr.* familie, geslacht PL. Gorg. 472 b, N. T. Luc. 1, 61.

συγγενετήρᾶ, ἡ, gemeenschappelijke moeder EUR. El. 746.

συγγενής, — 1 tegelijk met iemand geboren: aangeboren PIND. O. 13, 13, AESCH. Ag. 832, SOPH. O. R. 1082. — 2 van hetzelfde geslacht: verwant PIND. P. 4, 133, TR.: AESCH. Pr. 14, AR. Eq. 1280, PL. Phaedr. 239 e, PAP., N. T. Mc. 6, 4; van het zelfde volk, landgenoot N. T. Rom. 9, 3. — 3 *overdr.* gelijkend overeenkomend AR. Ach. 789, PL. Prot. 337 d.

συγγένισις, ἡ, samenzijn PL. Leg. 948 e.

συγγενικός, — 1 = συγγενής *in al zijne betekenissen* ARISTOT. — 2 de verwanten betreffend POL. — 3 als verwanten onder elkaar, *adv.* DEM. 25, 89. — 4 meegeboren: aangeboren EPICUR. 129 Us.

συγγενίς, ἰδος, ἡ, *fem. bij* συγγενής PLUT. 265 e, N. T. Luc. 1, 36.

συγγενάω, samen verwekken of voortbrengen PL. Theaet. 156 e.

συγγενήτωρ, ορος, ὁ, medeverwekker PL. Leg. 874 c.

συγγοργέω, bij den landbouw helpen ISAE. 9, 18.

συγγοργός, ὁ, helper bij den landbouw AR. Pl. 223.

συγγορῆω, zich mede verheugen EUR. Hel. 727.

συγγορῆσκω, mee oud worden HDT. 3, 134, ISOCR. 1, 7.

συγγίνομαι, (samen)komen, zich vereenigen, een samenkomst hebben, *τινι* HDT. 1, 72, THUC. 2, 12, 25, AR. Eq. 467. — 2 *overdr.* verbonden zijn met, te maken hebben met AR. ἐνδετα PL. Phil. 45 b. — 3 samenwonen, samenleven PL. Rep. 329 c. — 4 *sexueel*: zich vereenigen met EMPED. 22, 8 D., HDT. 2, 121, 5, XEN. An. 1, 2, 12. — 5 geregeld samenkomen met: leerling zijn van, *τινι* PL. Phaed. 61 d, XEN. An. 2, 6, 17. — 6 *spec.* te hulp komen, *τινι*, helpen AESCH. Ch. 245, SOPH. El. 411, EUR.

συγγινώσκω, — 1 met iemand, *τινι*, in gedachte, opvatting overeenstemmen HDT. 4, 43, *med.* 3, 99; *praeagn.* samen of eensgezind besluiten THUC. 2, 60, 7 INSCR. Leg. Gort. 5, 45. — 2 > inzien THUC. 7, 73, 16, SOPH. Ant. 926, AR. Eq. 427. — 3 erkennen, toegeven HDT. 1, 89, PL. Leg. 717 d; *med.* van zich zelf erkennen of toegeven HDT. 5, 94. — 4 *vand. met ἐαυτῷ e. dgl.*, zich bewust zijn HDT. 3, 53; 5, 91 *m. inf. of part.* — 5 *eig.* met of voor iemand iets begrijpelijk gaan vinden (*vgl. lat. ignosco*), *vergeven* > kwijt schelden (vr.): SOPH. Tr. 279, AR. Vesp. 1001, PL. Phaedr. 269 b, XEN., (N. T.). — 6 *med. causat.* *τινα* iemand tot inzicht in, tot vergeving van onze eigen fouten brengen DEMOCR. 353 D.

συγγινῶ, ἡ, = συγγινώμη, SOPH. Ant. 66.

συγγινώμη, ἡ, — 1 iets begrijpelijk vinden HDT. 1, 38, N. T. 1 Cor. 7, 6. — 2 vergiffenis HDT. 1, 116, LYS. 12, 29, TR.: SOPH. Ai. 1322, PL. Phaed. 88 c, POL. — 3 redten tot verontschuldiging SOPH. Tr. 328.

συγγνωμονικός, — 1 vergevensgezind ARISTOT. — 2 *pass.* te vergeven ARISTOT.

συγγνωμοσύνη, ἡ, = συγγινώμη, SOPH. Tr. 1265.

συγγνώμων, — 1 vergevend, vergevensgezind EUR. Med. 870, PL., XEN. Mem. 2, 2, 14. — 2 begrijpelijk vindend: toestaand THUC. 2, 74, 6. —

3 *pass.* te vergeven, geoorloofd THUC. 4, 98, 12. —

4 overeenstemmend, van dezelfde meening PLUT.

συγγνωστός, vergeven, te vergeven SOPH. Hec. 1107, AR. Th. 418.

συγγογγύλλω, samendraaien AR. Th. 61.

συγγομφάω, op elkaar vastnagelen DIOD.

σύγγονος, — 1 verwant, *spec. v. broeders en zusters* PIND. P. 9, 103, TR.: AESCH. Sept. 1034. —

2 aangeboren PIND. N. 11, 12, AESCH. Ag. 884.

σύγγραμμα, τό, — 1 geschrift; *spec.* geschiedwerk, boek HDT. 1, 48, PL. Phaedr. 277 d, XEN. Mem. 2, 1, 21, ISOCR. 2, 7. — 2 verhandeling, brochure, opstel PL. Lys. 214 b. — 3 wet, voorschrift PL. Polit. 297 d.

συγγράμματιον, τό, *dem. v. voorg.*, boekje LUC.

συγγράφεις, ὁ, — 1 prozaschrijver, *spec.* geschiedschrijver PL. Phaedr. 235 c, XEN. Hell. 7, 2, 1; *alg.* schrijver AR. Ach. 1150. — 2 *in Athene*: οἱ σ-ῆς, vaste commissie, die alle voorstellen tot wetsverandering moest beoordeelen THUC. 8, 67, 25, LYS. 30, 17.

συγγράφη, ἡ, — 1 het opschrijven HDT. 1, 93. — 2 het opgeschrevene: geschiedwerk, geschiedenis THUC. 1, 9, 79. — 3 oorkonde PL. Leg. 953 e. —

4 schuldbekentenis DEM. 34, 6. — 5 contract *in alle vormen*: arbeidscontract *enz.* ANDOC. 4, 17, DEM. 18, 122, PAP. — 6 verdrag THUC. 5, 35, 21, PAP.

συγγραφικός, — 1 prozaschrijvend LUC. — 2 tot het schrijven v. prozawerken behoorend LUC. — 3 *praeagn.* nauwkeurig als een notaris, *adv.* PL. Phaed. 102 d.

συγγράφω, — 1 teekenen AR. Av. 805. — 2 opschrijven, ook *med.* HDT. 1, 47, AR. Th. 432, XEN. Hell. 2, 3, 2. — 3 schrijven v. *prozawerken*, componeeren THUC. 1, 1, 1, PL. Gorg. 518 b. — **Spec.**: 4 een contract opstellen ISOCR. 4, 147, DEM., PLUT., PAP.; ook v. *huwelijken*. — 5 *med.* een voorstel voor de volksvergadering doen PL. Gorg. 451 b.

συγγραφοδιαθήκη, ἡ, contract in verband met een laatste wilsbeschikking PAP.

συγγραφοφύλαξ, ὁ, notaris, contractbewaarder PAP.; -ιον, τό, woning v. d. notaris PAP.

συγγυμνάζω, — 1 tegelijk oefenen *tr.* POL. — 2 *med.* mee oefenen (*intr.*) PL. Symp. 217 b.

συγγυμναστής, οὔ, ὁ, hij die mee oefent *intr.*, traint PL. Soph. 218 b, XEN. Lac. 9, 4.

σύγε, = σύ *met γε versterkt.*

συγκαθαίρειω, *ion.* συγκαταίρῶ, — 1 tegelijk verwoesten THUC. 1, 90, 30. — 2 mee verrichten, ἀγῶνας HDT. 9, 35.

συγκαθαριμύζω, samen met een ander zorgvuldig neerleggen, v. e. doode in het graf SOPH. Ai. 922.

συγκαθίζομαι, (gaan) zitten bij en naast ISOCR. 12, 18, DEM., PLUT. Marc. 23, LUC.

συγκαθίρειω, *att.* = συγκαταίρῶ, mee in- of opsluiten XEN. Cyr. 6, 1, 36, AESCHIN. 1, 182, LUC. Calumn. 18.

συγκαθίλλω, met anderen mee omlaag, in zijn verderf slapen AESCH. Sept. 614.

συγκαθεύδω, samenslapen AESCH. Ch. 906, PL. Leg. 838 b, XEN., LUC.

συγκαθίημαι, *ion.* συγκατ., — 1 bij elkaar zitten EUR. Ba. 811. — 2 bij iemand zitten HDT. 3, 68, N. T. Mc. 14, 54. — 3 *spec.* vergaderen, confereren THUC. 5, 55, 33, XEN. An. 5, 7, 21. —

4 in elkaar zakken LUC. Pseudol. 20.

συγκαθιερώ, tegelijk wijden PLUT. Cam. 8.

συγ-καθ-ίζω, — 1 bij iemand gaan zitten LUC., N. T. Luc. 22, 25. — 2 *v. dieren* neerknielen, gaan liggen ARISTOT. — 3 *med.* gaan confereren XEN. Hell. 5, 2, 35, DEM. — 4 *tr.* mee verplaatsen in N. T. Eph. 2, 6.

συγ-καθ-ίημι, — 1 tegelijk laten zakken, neerleggen EUR. Hel. 1063, PL. Theat. 174 a, PLUT., *med.* EUR. Ion 406 (of bij *συγκρατέω*?) — 2 *pass. refl.* binnentrekken POL. — 3 *intr.* afdalen tot, zich aanpassen aan PL. Prot. 336 a, Rep. 563 a.

συγ-καθ-ίστημι, — 1 tegelijk instellen, aanstellen AESCH. Pr. 305, THUC. 8, 68, 23, ANDOC. 1, 97, EUR., PL. Rep. 567 b, ISOCR. 4, 125. — 2 met anderen samen weer naar zijn basis terugbrengen, *schepen* DEM. 21, 168. — 3 *pass. refl.* tegenstand bieden, *τινι*, tegen iemand in het strijdperk treden POL.

συγ-καίω, *z. att.* -κάω.

συγ-κακο/παθέω, mee lijden voor N. T. 2 Tim. 2, 3.

συγ-κακουργέω, mee kwaad doen, -benadeelen D. H.

συγ-κακουχέω, *pass.* ook lijden N. T. Hebr. 11, 25.

συγ-καλέω, — 1 bijeenroepen ter vergadering B 55, THUC. 2, 89, 23, AESCH. Supp. 517, AR. Lys. 22, PL., XEN. An. 3, 1, 46, N. T. Mc. 15, 16. — 2 voor een maaltijd uitnodigen XEN. Cyr. 8, 4, 1.

συγ-καλυπτέος, te bedekken, te verhelen ARSCH. Pr. 523.

συγ-καλυπτός, van alle kanten bedekt AESCH. Pr. 496.

συγ-καλύπτω, mee-, tegelijk bedekken (ε 293 *times*), (ANACR.) 14, 32(ρ), EUR. Ph. 872, PL., N. T. Luc. 12, 2; *pass. refl.* XEN. Cyr. 8, 7, 28.

συγ-κάμνω, — 1 met iemand, *τινι*, samenwerken: helpen SOPH. Ai. 988, EUR. — 2 met iemand, *τινι*, mede lijden AESCH. Pr. 1059, EUR. Alc. 614. — 3 medelijden hebben AESCH. Pr. 414.

συγ-καμπή, *ή*, kromming, bocht XEN. Eq. 1, 8.

συγ-κάμπω, krommen PL. Phaed. 60 b, XEN. Eq. 7, 2, ARISTOT., PLUT., N. T. Rom. 11, 10.

συγ-κάσιγνήτη, *ή*, zuster EUR. Iph. T. 800.

σύγ-κασίς, *ος*, broeder of zuster EUR. Alc. 410.

συγ-κατά-βαίνω, — 1 samen of tegelijk afdalen AESCH. Ch. 727, EUR., N. T. Act. 2, 55. — 2 mee uitgeleide doen THUC. 6, 30, 27. — 3 *overdr.* tot een schikking komen, zich bereid verklaren POL. — 4 *verw.* gebeuren ARISTOT.

συγ-κατα-γήρασις, *ή*, met iemand tot op hoogen leeftijd samenleven PL. Leg. 930 b.

συγ-κατα-γηράσκω, met iemand samen oud worden HDT. 1, 203, ISAE. 2, 7, MEN. Kith. fr. 1.

συγ-κατά-άγω, — 1 mee naar beneden voeren ARISTOT. — 2 helpen terug brengen *v. verbannen* AR. Th. 339.

συγ-κατα-δαρθάνω, met iemand slapen AR. Eccl. 613.

συγ-κατα-διώκω, samen vervolgen THUC. 8, 28, 24.

συγ-κατα-δουλόω, *med.* tegelijk aan zich onderwerpen THUC. 3, 64, 21, HYPER., *act.* THUC. 8, 46, 5.

συγ-κατα-ζεύγνυμι, samenbidden SOPH. Ai 123, PLUT., LUC.

συγ-κατα-θάπτω, mee begraven HDT. 2, 81, LYS. 2, 60, ISOCR.

συγ-κατά-θεσις, *ή*, — 1 instemming POL., PLUT. — 2 overeenstemming N. T. 2 Cor. 6, 16. — 3 gemeenschappelijk besluit PAP.

συγ-κατα-θετικός, *τόπος* een geval waar bij sprake is van beaming of instemming EPIC. 1, 14, 7.

συγ-κατα-θέω, het land mee afloopen plunderen XEN. Cyr. 5, 3, 2.

συγ-κατ-αίθω, mee verbranden SOPH. Ant. 1202.

συγ-κατ-αινέω, billijken, *τί τινι* XEN. Cyr. 3, 3, 20, POL., LUC.

συγ-κατ-αινος, billijkend, goedkeurend, *τινι* DEM. 18, 167.

συγ-κατ-αιρέω, *z.* **συγκαθαίρέω**.

συγ-κατα-κάω, mee verbranden XEN. An. 3, 2, 27, DIOD.

συγ-κατά-κειμαι, bij iemand, *τινι*, (aan)liggen AR. Eccl. 614, PL. Symp. 191 e.

συγ-κατα-κλήω, *ιον.* -κλήϊω, mee opsluiten HDT. 1, 182, LUC.

συγ-κατα-κλίνω, *pass. refl.* naast iemand (gaan) liggen AR. Nub. 49, PLUT.

συγ-κατα-κτάομαι, samen veroveren DEM. 18, 63, D. H.

συγ-κατα-κτείνω, tegelijk vermoorden SOPH. Ai. 230, EUR. Or. 1089.

συγ-κατα-λαμβάνω, — 1 samen wegnemen, -in beslag nemen XEN. 4, 2, 27. — 2 mee (met muren) omvatten, in de ruimte opnemen THUC. 7, 26, 17.

συγ-κατα-λέγω, mee uitkiezen, -op de lijst plaatsen PLUT., LUC.

συγ-κατα-λείπω, tegelijk achterlaten THUC. 5, 75, 32.

συγ-κατα-λύω, — 1 tegelijk opheffen THUC. 8, 68, 10, LYS. 16, 5. — 2 *intr.* ook zijn intrek nemen PLUT.

συγ-κατα-μ(ε)ίγνυμι, — 1 samen verbinden met EUR. Herc. 674, PL. Polit. 288 e. — 2 *overdr.* in contact brengen met, onder den invloed brengen v an, *ψυχῆν φθαῖς* XEN. Hier. 6, 2.

συγ-κατα-ναυμαχέω, tegelijk een zeeslag winnen DIOD.

συγ-κατα-νέμω, *med.* gemeenschappelijk bezitten en behouwen met THUC. 6, 4, 13.

συγ-κατα-νεύω, instemmen, toestemmen N. T. Act. 18, 27.

συγ-κατα-πίμπλημι, tegelijk verontreinigen ANTIPI. 2 a, 10.

συγ-κατα-πίπτω, *overdr.* tegelijk den moed laten zakken D. H.

συγ-κατα-πλέκω, mee invlechten D. H., PLUT. Sol. 3.

συγ-κατα-πράσσω, samen bewerken en doorzetten DEM. 5, 23.

συγ-κατα-ρρίπτω, samen neergooien LUC. Contempl. 5.

συγ-κατα-σβέννυμι, tegelijk vernietigen PLUT.

συγ-κατα-σκάπτω, tegelijk ondermijnen en vernietigen EUR. Or. 735, ANDOC. 1, 101.

συγ-κατα-σκεδάννυμι, tegelijk uitgieten XEN. An. 7, 3, 32 (*z. ook κατα-σκ.*).

συγ-κατα-σκευάζω, helpen inrichten of voorbereiden: bevorderen THUC. 1, 93, 7, PL. Polit. 274 d, XEN. Lac. 8, 3, ISOCR., DEM. 3, 17, POL.

συγ-κατα-σκηνώω, met anderen onderbrengen, inkwartieren XEN. Cyr. 5, 4, 17.

συγ-κατα-σκήπτω, tegelijk zich storten op PLUT.

συγ-κατα-σπάω, tegelijk naar beneden trekken XEN. Cyr. 5, 5, 24, LUC.

συγ-κατά-στάσις, *ή*, in strijd geraken τῶν θηρίων, met de wilde dieren POL.

συγ-κατα-στρέφω, — 1 tegelijk eindigen, βίον PLUT. — 2 *med.* tegelijk aan zich onderwerpen THUC. 6, 69, 12, XEN. Cyr. 8, 1, 8.

συγ-κατα-τάσσω, *att.* -ττω, tegelijk ordenen, -in orde brengen XEN. Cyr. 6, 3, 32.

συγ-κατα-τίθημι, *med.* iemand bijvallen, instemmen

met, τινι PL. Gorg. 501 c, DEM. 18, 166, POL., PLUT., MARC. AUR. 1, 7. LUC. N. T. Luc. 23, 51.

συγ-κατα-φέρω, — 1 mee (omlaags)leuren ARISTOT. — 2 *pass.* zich door iets laten meesleepen POL.

συγ-κατα-φθίρω, tegelijk bederven στρατιώτας POL.

συγ-κατα-φλέγω, tegelijk verbranden PLUT, LUC. Nigr. 30.

συγ-κατα-ψεύδομαι, tegelijk over of tegen iemand liegen AESCHIN. 2, 158.

συγ-κατα-ψηφίζω, iemand onder een bep. groep rekenen N. T. Act. 1, 26.

συγ-κατ'εξ-αν-ίσταται mede tegen iemand opstaan, zich verzetten PLUT. Caes. 8.

συγ-κατεργάζομαι, — 1 samen met iemand iets bewerkstelligen of verwerkelijken: iemand helpen, τινι, bij HDT. 1, 162; 8, 142, THUC. 1, 132, 14, EUR. Or. 33, XEN. An. 7, 7, 25. — 2 tegelijk dooden EUR. Herc. 1024.

συγ-κατ'έρχομαι, tegelijk terugkomen LYS. 31, 9, PLUT. Dion. 29.

συγ-κατεσθίω, mee opeten PLUT. Th. 22.

συγ-κατεσθύνω, tegelijk richten PLUT. 778 f.

συγ-κατεύχομαι, — 1 tegelijk bidden om, τι SOPH. Ant. 1336. — 2 in het gebed met anderen aanroepen PLUT.

συγ-κατέχω, tegelijk vasthouden PL. Crat. 404 a.

συγ-κατήγορέω, tegelijk aanklagen DEM. 19, 291; ἡγορός, ὁ, HYPER. 3, 13.

συγ-κατήμαι, *ion.* = συγκάθημαι, HDT.

συγ-κατοικέω, mee bewonen SOPH. O. C. 1259.

συγ-κατοικίζω, — 1 met iemand, τινι, laten samenwonen EUR. Hipp. 646. — 2 een land mee koloniseeren, -doen bewonen HDT. 3, 149. — 3 helpen stichten THUC. 6, 4, 33, *overdr.* 2, 41, 16.

συγ-κατοικτίζω, met een ander bejammeren *med.* SOPH. Tr. 535.

συγ-κατολισθάνω, tegelijk uitglijden DIOD.

συγ-κατορθόω, tegelijk tot stand brengen ISOCR. 5, 152, PLUT.

σύγ-κασις, ἡ, het verbranden PL. Tim. 83 a.

σύγ-κάω, tegelijk in brand steken HIPPOCR., PRODICUS 4 D., PL. Tim. 22 c, *pass.* tegelijk in brand geraken of branden PL. Tim. 49 c.

σύγ-κειμαι, — 1 bij iemand liggen SOPH. Ai. 1309. — *Pass.*: 2 samengesteld zijn PL. Phaed. 98 c, XEN. Oec. 3, 3. — 3 bedacht, verzonnen zijn LYS. 3, 26, PL. Lys. 221 d, ISOCR. 4, 168. — 4 afgesproken (*pass. perf. o. συν-τίθεμαι*) bepaald zijn HDT. 3, 58; 5, 62, THUC. 3, 70, LYS., AR. Eccl. 6, PL. Leg. 822 c, XEN. An. 6, 2, 7, POL., LUC.

συγ-κεροτημένως, *adv. part. perf. p. v.* συγκροτέω, dicht, degelijk LUC.

συγ-κελεύω, mee bevelen THUC. 8, 31, 17, EUR. Iph. A. 892.

συγ-κεντέω, mee, samen afmaken HDT. 3, 77, POL.

συγ-κεράννυμι, — 1 (samenmengen:) samenbrengen, vereenigen AESCH. Ch. 744, δειλάτα δὲ SOPH. Ant. 1311, AP. Pl. 853, PL. Phaed. 59 a, N. T. 1 Cor. 12, 24. — 2 *vand.*: vriendschap e. dgl. sluiten HDT. 7, 151, *pass.* 4, 152, THUC. 6, 18, 24 *pass.*, EUR. Med. 138, PL.

συγ-κεραυνόω, — 1 met geweld neerslaan EUR. Ba. 1103. — 2 verbijsteren, οὐρανὸν φρένας ARCHIL. 77.

συγ-κερκίζω, samenweven PL. Polit. 310 e.

συγ-κεφαλαίω, opsommen, samenvatten, recapitulereen, ook *med.*, PL. Soph. 219 b, XEN., AESCHIN. 3, 59, POL.

συγ-κεφαλαίωσις, ἡ, recapitulatie POL., (PL.) Def. 415 b.

συγ-κεχυμένως, *adv. part. perf. p.* συγχέω, vermengd, verward ARISTOT.

συγ-κηδεστής, οὐ, ὁ, — 1 zwager: man van de zuster der vrouw DEM. 36, 15, COM. — 2 schoonvader van de andere zijde DIOD.

συγ-κινδυνεύω, — 1 samen met iemand, τινι, zich in gevaar begeven THUC. 8, 22, 14, PL. Phil. 29 a, XEN. — 2 naast iemand vechten POL.

συγ-κινέω, ophitsen N. T. Act. 6, 12.

συγ-κίρνημι, = -κεράννυμι, (PL.) Locr. 96 a.

συγ-κίχρημι, *med.*, door leenen bijeenbrengen POL.

συγ-κλαίω, samen weenen LUC. Asin. 22.

συγ-κλάω, verbrijzelen PL. Theaet. 173 a.

σύγ-κλεισις, ἡ, *z. att.* σύλλησις.

συγ-κλείω, *z. att.* συγκλήω.

συγ-κλέπτω, samen stellen, μετά τινας ANTIPH. 1, 35, HIPPOCR.

συγ-κλήϊω, *ion.* voor συγκλήω.

συγ-κληρία, ἡ, toevallige vereeniging door het lot HIPPOCR.

συγ-κληρονόμος, ὁ, medeërfgenaam N. T. Rom. 8, 17.

σύγ-κληρος, — 1 (*eig.* denzelfden κληρός *vormend.*) aangrenzend, naburig EUR. Heracl. 32. — 2 met anderen hetzelfde deelachtig SOPH. Ant. 837.

συγ-κληρώω, — 1 tegelijk bij loting toewijzen PL. Leg. 745 c, DEM. 14, 18. — 2 δικαστήριον, door loting vormen PLUT.

σύγ-κλησις, ἡ, — 1 samensluiten: verbinding THUC. 5, 71, 1, PL. Tim. 81 b. — 2 *pl.* bergpassen POL., PLUT.

συγ-κλητ-ικός, ὁ σ., raadsheer, senator PLUT., LUC.

σύγ-κλητος, — 1 bijeengeroepen SOPH. Ant. 159, EUR., DEM. 18, 73. — 2 ἡ σύγκλητος, *sc.* βουλή, raadsvergadering, *spec. de* senaat; οἱ σύγκλητοι, volksvergadering; ἐκκλησία ARISTOT., POL.

συγ-κλήω, *att.* = later -κλείω, *ion.* -κλήϊω, — 1 (in)sluiten HDT. 7, 129, ANDOC. 1, 43, EUR. Hipp. 493, XEN. Mem. 1, 4, 6, DEM., N. T. Luc. 5, 6, vangen. — 2 afsluiten, *v. tijd.*: beperken POL.

συγ-κλήϊνής, met alle kracht gericht tegen, τινι AESCH. *bij* AR. Ran. 1294.

συγ-κλινίαί, αἱ, de vereeniging van verschillende hellingen PLUT. Pomp. 32, Pyrrh. 28.

συγ-κλίνω, *pass.-refl.* — 1 liggen bij iemand HDT. 2, 181, EUR. Alc. 1090. — 2 genegen zijn, τινι POL.

συγ-κλίτης, ου, ὁ, tafelbuur PLUT. 149 b.

συγ-κλονέω, in verwarring brengen N 722.

συγ-κλύζω, *pass.* in verwarring geraken PLUT.

σύγ-κλυς, ὄδος, (ὁ, ἡ), ook σύγ-κλύδος, door de golven, *overdr.* door het toeval bijeengebracht THUC. 7, 5, 24, (PL.) Ax. 369 a, LUC.

συγ-κοιμάομαι, *aor. pass.*, samen-liggen of slapen, τινι HDT. 3, 69, AESCH. Ag. 1258, SOPH. El. 274, EUR., PLUT.

συγ-κοίμημα, τό, samenslapen EUR. Andr. 1273.

συγ-κοιμησις, ἡ, samenslapen, bijslaap PL. Phaedr. 255 e.

συγ-κοινο/λογέομαι, ter beraadslaging meedeelen DIN. 1, 28(?)

συγ-κοινόομαι, *aor. med.*, meedeelen THUC. 8, 75, 18.

σύγ-κοινος, gemeenschappelijk AESCH.

συγ-κοινωνέω, mee deel aan iets, τινος, hebben DEM. 57, 2, N. T. Eph. 5, 11.

συγ-κοινωνός, ook deelhebbend aan, τινος N. T. 1 Cor. 9, 23,

σύ-κοιτος, δ, bedgenoot PIND. P. 9, 23, AR.
συγ-κολάζω, — 1 tegelijk met iemd, *τινι*, (*als subject.*) bestraffen PL. Leg. 730 d. — 2 beperken PLUT. Otho 3.
συγ-κολλάω, samenvoegen AR. Vesp. 1041, PL. Menex. 236 b, LUC.
συγ-κολλησίμος, aan elkaar gelijmd, tot een boek of register verenigd PAP.
συγ-κολλητής, οὔ, δ, samenlapper AR. Nub. 446.
συγ-κόλλως, adv., vast verbonden; bij iets passend, overeenkomstig AESCH. Ch. 542.
συγ-κομιδή, ἡ, samenbrengen; *spec.* binnenhalen v. d. oogst THUC. 2, 52, 33, PL. Theaet. 149 e, XEN. Hell. 7, 5, 14, POL.
συγ-κομιζέω, — 1 bijeenbrengen HDT. 8, 25, gevangennemen THUC. 7, 85, 3, binnenhalen, *de oogst* HDT. 4, 199, XEN. Mem. 2, 8, 3, PLUT. — 2 *med.* voor zich zelf inzamelen (HDT.) 2, 94, XEN. An. 6, 4, 37. — 3 *vand. med.* (ver)krijgen XEN., LUC. — 4 *med.* halen, laten komen, *λατρούς* XEN. Cyr. 8, 2, 24. — 5 *spec.* begraven SOPH. Ai. 1048, PLUT., N. T. Act. 8, 2.
συγ-κονίδομαι, zich samen met iemd, *τινι*, in het stof wentelen, -vechten PLUT.
συγ-κοπή, ἡ, — 1 uitstooting v. e. letter midden in een woord PLUT. — 2 het op elkaar stooten D. H.
συγ-κόπτω, — 1 in elkaar slaan: afranselen EUR. Cycl. 228, LYS. 3, 16, PL. Phaedr. 273 b. — 2 in stukken slaan, vernielen HDT. 7, 34, XEN., (N. T.) — 3 *overdr.* afmatten THEOPHR.
συγ-κορυβαντιάω, met anderen een corybantenfeest vieren, eveneens bezeten zijn PL. Phaedr. 228 b.
συγ-κόρυφος, met hetzelfde toppunt, *κῶνοι σ-οι* ARISTOT.
συγ-κοσμέω, — 1 samenstellen ARISTOT. — 2 mee versieren XEN. Cyr. 2, 2, 26. — 3 mee besturen MARC. AUR.
σύγ-κράσις, ἡ, vermenging, vereniging THUC. 8, 97, 3, PL. Phil. 64 b, d, PLUT.
συγ-κράτέω, samenbinden, verenigen ANAXIMEN. 1 D.
συγ-κρητισμός, δ, ion., vereniging v. twee strijdende partijen tegen een gemeenschappelijken vijand PLUT. 490 b.
σύγ-κρίμα, τό, samengesteld lichaam (*teg.*: een eenvoudig) ANAXAGOR., DEMOCR., A1D., POL., LUC.
συγ-κρίνω, — 1 bij elkaar brengen PL. Phaedr. 72 c. — 2 vergelijken ARISTOT., POL., PLUT., N. T. 2 Cor. 10, 12. — 3 uitleggen, verklaren N. T. 1 Cor. 2, 13. — 4 een vonnis vellen PAP. — 5 besluiten, toestaan PAP.
σύγ-κρίσις, ἡ, — 1 bij elkaar brengen, vereniging PL. Tim. 65 c; *concr.* samenstelling (*v. atomen*) EPICUR. 54 Us. — 2 vergelijking ARISTOT., POL., BABR. 101, 8, PLUT. — 3 beslissing PAP.
συγ-κρητι-κόος, verbindend, samensmeltend PL. Polit. 282 b.
σύγ-κρίτος, — 1 bij elkaar gebracht; *vand.* vast XENOCR. — 2 vergelijkbaar POL.
συγ-κροτέω, — 1 ineenslaan, *τῷ χειρε:* applaudisseeren AR. Eq. 47, XEN. Cyr. 2, 2, 5, *pass.* bijval vinden XEN. Symp. 8, 1. — 2 samensmelten; laten samensmelten PL. Crat. 416 b; *overdr.* (samen)smeden (*plannen*) AR. Eq. 471; *ἀσπίδα* PLUT. Nic. 17. in elkaar timmeren, samenstellen PLUT. Lys. 13. — 3 *overdr.* gereed maken, voorbereiden DEM. 2, 17, POL., veroorzaken LUC. Iup. Tr. 33. — 4 uitrusten, *ᾠνν* XEN. Hell. 6, 2, 12.

σύγ-κροτος, samengehamerd; *overdr.* verbonden, vereenigd EUR. Andr. 495(?).
σύγ-κρουσις, ἡ, — 1 treffen, botsing v. twee tegenstellingen THEOPHR., DIO. — 2 vijandschap PLUT.
συγ-κρουσμός, δ, = *voorg.*, PLUT. Marc. 16.
συγ-κρούω, — 1 ineenslaan, op elkaar slaan *χειρε e. dgl.* AR. Ran. 1920, *δδόντας* TIMOTH. Pers. 104. — 2 *vand.*: *πόμενον*, verwekken DIOD. — 3 met elkaar in conflict brengen, tegen elkaar ophitsen THUC. 1, 44, 22, ISOCR. 4, 134, DEM. 17, 19. — 4 *intr.* op elkaar botsen, handgemeen worden THUC. 7, 36, 29, POL., PLUT.
συγ-κρύπτω, — 1 rondom bedekken EUR. Heracl. 721. — 2 verbergen, verborgen houden ANTIPH. 2 γ, 4, ISOCR., DEM. 2, 70, LUC.
συγ-κτάομαι, tegelijk ook verwerven, -veroveren THUC. 6, 69, 7, ARISTOT.
συγ-κτιζέω, mee stichten HDT. 4, 156, THUC. 7, 57, 30.
συγ-κτίστης, ου, δ, medestichter HDT. 5, 46.
συγ-κυβευτής, οὔ, δ, speelmakker, partner AESCHIN. 1, 57.
συγ-κυβέ(ύ)ω, samen dobbelen HDT. 2, 122, ARISTOT., PLUT.
συγ-κυκάω, door elkaar roeren, in verwarring brengen AR. Ach. 531, PL. Leg. 669 d.
συγ-κυκλέω, mee laten wentelen PL. Polit. 269 c.
συγ-κυκλόομαι, alle samen (*visschen*) in een net vangen ARISTOT.
συγ-κυλινδρόομαι, in iets, *τινι*, rondwentelen, *overdr.* XEN. Symp. 8, 32.
συγ-κυνηγέτης, ου, δ, jachtgenoot XEN. Cyn. 10, 3, AESCHIN. 3, 255.
συγ-κυνηγός, 2, dor. *συγκυνηγός*, = *συγκυνηγέτης*, EUR. Hipp. 1093, PLUT.; -έω, ARISTOT.
συγ-κύπτω, — 1 in elkaar krimpen *van het huilen* AR. Vesp. 570. — 2 krom loopen, *v. zieken* N. T. Luc. 13, 11. — 3 *overdr.* ineenkrimpen, zich vereenigen, *κέρατα τοῦ πλαισίου* XEN. An. 3, 4, 19. — 4 *eig.* de hoofden bij elkaar steken: samenspannen HDT. 3, 82, AR. Eq. 854.
συγ-κυρέω, of -κύρω, — 1 op elkaar botsen Ψ 435, EMPED. 59, 2 D., HDT. 8, 92. — 2 *overdr.* op iets stooten *οἱ* door iets getroffen worden, *τύχη* SOPH. O. C. 1404. — 3 *m. ding als subject:* iemd, *τινι*, treffen, overkomen; *abs.* gebeuren HDT. 1, 119; 8, 87, *m. inf.* 9, 10, EUR. Ion 1448, POL., PLUT.
συγ-κύρημα, τό, samenloop v. omstandigheden, toeval, *v. feiten* EPICUR. 98, 115 Us. POL.; — -ησις, ἡ, — 1 hetz., POL. — 2 samenwerken van verschillende oorzaken EPICUR 96 Us.
συγ-κυρία, ἡ, toeval N. T. Luc. 10, 31.
σύγ-κωλος, (met de ledematen) dicht bij elkaar, *σκέλη* XEN. Cyn. 5, 30.
συγ-κωμάζω, dor. f. *ἄζω*, in een feestelijke stoet mee optrekken PIND. O. 11, 16, LUC.
σύγ-κωμος, deelneming aan een *κῶμος*, feestelijke optocht AESCH., EUR. Ba. 1172, AR. Ach. 265.
συγ-κωμωδέω, mee bespotten LUC. Pisc. 26.
συγ-ξάινω, bijeenkaarden, *ξίρα* GRAMM.
συγ-ξέω, v. d. stijl: beschaven, polijsten ALCIDAM., PLUT. 853 d.
συγ-χαίρω, — 1 zich met iemd, *τινι*, verheugen (ANACR.) 31, 30, AESCH. Ag. 793, AR. Eq. 1333, PL., XEN. Hier. 11, 12, N. T. Luc. 1, 58. — 2 leedvermaak hebben DEM. 15, 15. — 3 gelukwenschen POL., N. T. Phil. 1, 27.
συγ-χαλάω elkaar (los maken) tegenhouden ARCHYT. 1 D,

συγχαρίζομαι, welgevallig zijn PLUT.
 συγχειλίαι, αἱ, de randen der lippen ARISTOT.
 συγχειμάζομαι, dezelfde kou of storm verdragen
 AR. Pl. 847.
 συγχειρίζω, ook med., behandelen of besturen
 samen met, τινι POL.
 συγχειρουργέω, tegelijk verrichten ISAE. 8, 16.
 συγχέω, — 1 bij elkaar storten: door elkaar
 gooien O 364; pass. in de war raken II 471. —
 2 vernielen HDT. 4, 127. — 3 schenden Δ 269
 tmes., HDT. 7, 136, σπονδάς verbreken THUC. 5, 39,
 27. — 4 verijdelen, nutteloos maken O 366. —
 5 krachteloos maken Θ 139. — 6 overdr. verwarren,
 verbijsteren; moedeloos maken I 612, HDT. 7, 142,
 EUR. Med. 1005, N. T. 9, 22, opwinden. — 7 in
 verwarring brengen, δόμους EUR. Hipp. 813. τὰ
 διακεκρυμένα PL. Phil. 46 e, Crat. 388 b, POL.,
 πόλιν PLUT.
 συγχόανεύω, bijeensmelten, insmelten LYCURG.
 117, DEM. 22, 70, 24, 117, PLUT.
 συγχορευτής, οὐ, ὁ, medelid van het koor PL.
 Leg. 653 e.
 συγχορεύω, meedansen (ANACR.) 58 11, AR. AV.
 1761, PLUT.
 συγχορηγέω, de kosten voor een koor meedragen;
 alg. in de kosten van iets bijdragen POL., PLUT.
 συγχορηγός, eig. die in de kosten van iets bij-
 draagt; alg. begunstiger, helper DEM. 29, 28.
 σύγχορτος, aangrenzend AESCH. Supp. 5, EUR.
 Andr. 17, Antiope I 2 v. A.
 συγχόω, ion. = συγχώνυμι, HDT., XEN.
 Hell. 3, 1, 18.
 συγχράομαι, aor. med., — 1 samen of tegelijk ge-
 bruiken POL. — 2 τινι, met iemand omgaan N. T.
 Joh. 4, 9.
 συγχορηματίζω, samen met iemand een zaak be-
 handelen PAP.
 συγχορηστιάζομαι, tegelijk het orakel onder-
 vragen PLUT.
 σύγχορος, contr. -χορος, gelijk van kleur POL.
 συγχρώζω, pass. de kleur van iets ontvangen
 PLUT. 934 d.
 συγχύν(ν)ω, = συγχέω, N. T. Act. 9, 22 enz.
 σύγχυσις, ἡ, — 1 het door elkaar gooien: vernietiging
 EUR. Andr. 959. — 2 schending vgl.
 Ilias Δ, THUC. 1, 146, 18, PL. Rep. 379 e, ISOCR. 4,
 114. — 3 verbijstering, verwarring LUC. — 4
 objectief: verwarring, oproer N. T. Act. 19, 29.
 συγχωνεύω, contr. = -χοανεύω DEM., PLUT.
 συγχώνυμι, ion. συγχώω, — 1 dicht gooien
 HDT. 1, 68. — 2 in elkaar gooien, vernielen HDT. 7,
 225. — 3 door elkaar gooien, ἄστρον διόδου
 AESCH. Pr. 1049.
 συγχορέω, f. ἴσομαι, — 1 samen gaan PLUT. —
 2 samenkomen ANAXAG. 15 D., EUR. Iph. T. 124;
 overdr. het eens worden, een compromis sluiten
 THUC. 3, 75, 13. — 3 zich schikken > afstand
 doen van, τινος, ten behoeve van, τινι HDT. 7,
 161, τὰτα daarin 9, 35; abs. 5, 40, THUC. 3, 75,
 21, SOPH. Ph. 1343, EUR. El. 1052, ook med., PL.
 — 4 logisch: toegeven, erkennen PL. Phaed. 100 e,
 POL. — 5 impers. het is toegestaan, mogelijk THUC.
 5, 40, 15, XEN. Eq. 9, 11.
 συγχώρησις, ἡ, — 1 goedkeuring, instemming PL.
 Crat. 435 b, Leg. 837 e, PLUT. — 2 spec. (iurid.)
 overeenkomst, afspraak PAP.
 συγχορία, ἡ, = voorg., PLUT.
 σῦδην (σεῶ), adv., onstuimig, heftig AESCH. Pers.
 480.

σῦ-εἰος, van zwijnen, varkens XEN. An. 4, 4, 13, LUC.
 σῦ-ζάω, — 1 samenleven PLUT., N. T. Rom. 6, 8. —
 2 ὄδατι, in het water leven AESCH. — 3 in, onder
 een staatsvorm, τινι, leven PL. Polit. 302 b. — 4
 geregeld omgaan met iets, leven in, φιλοπραγ-
 μοςῆν DEM. 1, 14.
 σῦ-ζεύγνυμι, — 1 samen inspannen XEN. Cyr. 2,
 2, 20. — 2 met een ander onder het huwelijksjuk
 spannen, -vereenigen EUR. Andr. 98, PL., XEN.
 Oec. 7, 30, POL., LUC. — 3 alg. verbinden, ver-
 eenigen N. T. Mt. 19, 6.
 σῦ-ζευξίς, ἡ, vereeniging in het huwelijk PL. Leg.
 930 b, ARISTOT.
 σῦ-ζητέω, — 1 samen onderzoeken PL. Crat. 384 e,
 N. T. — 2 vand. disputeeren met, τινι N. T. Mc. 9,
 10, 14.
 σῦ-ζήτησις, ἡ, dispuut N. T. Act. 28, 29.
 σῦ-ζητήτης, οὐ, ὁ, geleerde onderzoeker, be-
 strijder N. T. 1 Cor. 1, 20.
 σῦ-ζυγέω, — 1 verbonden zijn AESCH. — 2 in
 hetzelfde geld staan POL.
 σῦ-ζυγία, ἡ, — 1 tweespan EUR. Hipp. 1131. —
 2 paar PL. Phaed. 71 c, ARISTOT. κατά συζυγίας,
 paarsgewijze ARISTOT. — 3 verbinding D. h.
 σῦ-ζυγίος, verbonden EUR. Hipp. 1147.
 σῦ-ζυγος, — 1 met een ander onder het huwelijks-
 juk vereenigd AESCH. Ch. 599, EUR. Alc. 315 subst.
 fem. — 2 kameraad EUR., AR. Pl. 945. — 3 paars-
 gewijze levend ARISTOT.
 σῦ-ζυξέ, ὄγος, = σῦζυγος, PL. Phaedr. 254 a eig.,
 EUR. Alc. 921 overdr.
 σῦ-ζωμα, τό, gordel AESCH. Supp. 462.
 σῦ-ζώνυμι, samengorden AR. Th. 255; med. zijn
 eigen kled, zich zelf samengorden AR. Th. 656,
 Lys. 536.
 σῦ-ζωποιεῶ, tegelijk levend maken N. T. Eph.
 2, 5, Col. 2, 13.
 συηνία, ἡ, = ὑηνία, toestand, domheid v. e.
 varken COM., PLUT.
 σῦκ-άζω, — 1 vijgen inzamelen of plukken AR. Av.
 1699, XEN. Oec. 19, 19, DIO. — 2 ontuchtig be-
 tasten COM. — 3 met toespelning op συκοφαντέω
 AR. Av. 1699.
 σῦκᾶλλίς, ἴδος, ἡ, een kleine vogel: vijgenpikker
 EPICH. 49 A (lat. metrisch), ARISTOT.
 (: σῦκον, vgl. lat. ficudula).
 σῦκᾶμῖνον, τό, moerbeid DICTH. bij PLUT., ARISTOT.
 (lu. sem., vgl. aram. pl. šiqemīn).
 σῦκᾶμῖνος, ἡ, moerbeiboom COM., N. T. Luc. 17 6,
 = sycamore.
 σῦκᾶ (σῦκον), ἡ, ep. ion. σῦκῆν, contr. σῦκῆ,
 vijgeboom η 116, ω 241 (synizese overal metri
 causa), PL. Hipp. mai. 291 c, XEN. Oec. 19, 12,
 N. T. Mt. 24, 32.
 σῦκ-ἴδιον, τό, kleine vijg AR. Pax 598.
 σῦκ-ἴνος, — 1 van den vijgeboom, van vijgenhout
 AR. Vesp. 145, PL. Hipp. mai. 290 d, e. — 2 on-
 bruikbaar, zwak („als vijgenhout“) AR. Pl. 946,
 THEOCR. 10, 43, LUC. Indoct. 6.
 σῦκ-ἰον, τό, drank van droge, afgekookte vijgen
 HIPPOCR.
 σῦκίς, ἴδος, ἡ, tak v. e. vijgeboom AR. Ach. 996.
 σῦκο-μορός, ἡ, moerbeievijgeboom, Aegyptische
 vijgeboom, die zijn vruchten aan den stam draagt
 THEOPHR.
 σῦκον, τό, boet. ὄνκον — 1 vijg, sinds η 121 alg.
 tot HEROND. 6, 60, N. T. Mt. 7, 16. Spreekw. τὰ
 σ-α σ-α ὀνομάξεν de dingen bij hun naam noemen
 LUC. Conscr. Hist. 41. — 2 wrat aan het ooglid AR.

Ran. 1247. — 3 αἰδοῖον γυναικεῖον, AR. Pax 1350 vgl. 1346.

W. τεῦ+α- zwellen [z. ῥῶλος], lett. tukt zwellen, tuk's gezwel, o.b. tukū vet. Vgl. HESYCH. ῥῶλον τὸ αἰδοῖον. Msch. bleef τ- vódr ὅ maar ging het voor ὅ [*εῦα*, korte phase bij *εῦα*], in σ over, z. σῦλάω. Lat. ficus < *twi-ko-*, W. τεῦ+α- korte phase *twi*, vgl. midden in een woord p < *tw* in lat. aperio: lit. at-veruū?? Of lw. uit Azië, vgl. σὺκάμινον?).

συκο-πέδιλος, ὁ, hij, die in sycophantenschouwen of op sandalen v. vijgenhout loopt, = συκοφάντης (vgl. χρῦσο-πέδιλος) AR. Eq. 529.

συκο-φάντ-έω, — 1 sycophant zijn: valsche aanklagen, τινα ANTIPII., AR. Ach. 519, LYS. 19, 9, PL. Rep. 341 b, XEN. Mem. 2, 9, 5, AESCHIN. 1, 20, DEM., MEN. Epitr. 1, Sam. 233. — 2 afpersen N. T. Luc. 19, 8.

συκο-φάντ-η-μα, τό, sycophantenstreek, valsche aanklacht AESCHIN. 2, 39, PLUT.

συκο-φάντης, ου, ὁ, sycophant, gemeene bedrieger, later speciaal om hun afpersingen en onware aanklachten berucht AR. Ach. 559, LYS. 253, PL. Crit. 44 e, XEN. Mem. 2, 9, 3.

eig. die „tὸ σῦκον [z. d. 3] laat zien”; d. w. z. een obscene gebaar van afwerende beteekenis maakt, vand. iemd hoont, uitlacht > iemd bedriegt. Vgl. ndl. een lange neus tegen iemd trekken [achter zijn rug; juist zoo d. einem die Feige weisen. Vgl. OVID. Fast. 5, 433 vlg., z. PERS. 1, 58]).

συκο-φάντ-ία, ἡ, — 1 het werk van een sycophant: valsche aanklacht, laster AR. Eq. 437(?), LYS. 4, 14, XEN. Hell. 2, 3, 12, DEM. — 2 verdraaiing v. feiten, sophisme DEM. 19, 93, ARISTOT.

συκο-φάντ-ιάς, ου, ὁ, comisch woord: sycophantenstorm, gevormd naar κακιάς (z. d.) AR. Eq. 437.

συκο-φάντ-ικός, sycophantisch, belasterend DEM. 37, 3, LUC.

συκο-φάντριά, ἡ, fem. bij συκοφάντης, AR. Pl. 970.

συκο-φάντ-ώδης, als een sycophant LYS.

σῦκ-ώδης, vijgachtig ARISTOT.

σῦλ-αγω-έω (van buit) berooven N. T. Col. 2, 8.

σῦλάω, — 1 bemachtigen, wegnemen: rooven, τι Δ 466, Z 28. τινά τι O 428, EUR. Iph. T. 153, SOPH. Ph. 1365, DEM. — 2 berooven van, uitschudden, τινά τινος K 343, PIND. O. 9, 89, AESCH. Pers. 810; pass. Pr. 761, PL. Rep. 469 d, — 3 (uit)plunderen HDT. 6, 101, PL. Leg. 942 a, XEN. — 4 verzw. snel iets afnemen van, te voorschijn halen Δ 105, 116.

(vgl. σῦλη LYS. 30, 22; wrsch.: W. teu+α- machtig, sterk zijn < zwellen. Semas.: zijn macht op iets laten werken, be-machtigen. Vgl. o.ind. taviti hij heeft macht, tavisá- sterk. Voor σ- vgl. s.v. σῦκον).

σῦλ-έω, = voorg., berooven E 48; bestelen Ω 436; σῦλέω, D. H., Ltr.; (= σῦλ-άω), vgl. ΒΑCCH. fr. 4, 13, tot N. T. 2 Cor. 11, 8.

σῦλη, ἡ, meestal plur.; ook τὸ σῦλον (beslag leggen op, afnemen), — 1 rechtmatig beslag op schip of lading ter vervanging v. verschuldigde betaling, m. ποιεῖσθαι LYS. 30, 22, DEM. 35 13. — 2 gesanctioneerde kaperij = kaperbrieven, naasting in oorlogstijd ARIS- — 3 onrechtmatig: (tempel)roof. — 4 buit.

(daarnaast σῦλεύω HDT. 1, 82 = σῦλεύω?, z. σῦλάω korte phase *kia* > σ-?).

σῦλη-σις, ἡ, berooving, plundering PL. Leg. 853 d.

σῦλη-τειρά, ἡ, roofster EUR. Herc. 377.

σῦλη-τωρ, ορ, ὁ, roover AESCH. Supp. 927.

σῦλ-λαβή, ἡ, samenvatting, — 1 συλλαβαί

πέπλων, wat de kleeren bijeenhoudt AESCH. Supp. 457. — 2 eenheid in taal of schrift: lettergreep AESCH. Sept. 468, PL. Theaet. 203 c. — 3 (muz.) kwart PHILOLAUS 6 D.

σῦλ-λαβ-ίζω, spellen LUC. Gall. 23.

σῦλ-λαβος, ὁ, boektitel CIC.

σῦλ-λαγχάνω, met iemd, τινι, gelijk = hetzelfde loten PL. Tim. 18 e; met iets samenvallen Itr.

σῦλ-λαλέω, tegelijk spreken, met iemd, τινι POL., N. T. Mc. 9, 4.

σῦλ-λαμβάνω, ook ξῦλλ., I samenvatten: 1 samen-, dichtdrukken, de oogen van een doode PL. Phaed. 118 c. — 2 samenrekken, verzamelen, soldaten HDT. 5, 46, vereenigen PL. — 3 overdr. samenvatten, ἐνὶ ἐπεί πάντα HDT. 3, 82. — 4 geestelijk samenvatten (vgl. συνίημι): begrijpen, verstaan HDT. 1, 91, ATT. — 5 verzw. (vgl. lat. corripere) (vast)grijpen PIND., SOPH. Ph. 1003; m. ἐκυτόν (d. sich zusammennehmen) of intr. zich aanpakken, zich herstellen of [zich] oppakken: weggaan MEN. Sam. 243, intr. 13. — 6 spec. gevangen nemen HDT. 1, 80, ATT.: THUC. 1, 20, 12 tot N. T. act. Mt. 26, 55, med. Act. 26, 21. — 7 Ltr. (vgl. lat. conciperē), zwanger worden N. T. Luc. 1, 31. — II samen aanvatten, aanpakken: 8 iets met iemd, τί τινι HDT. 6, 125. — 9 alg. helpen, τινι (τινος in iets), sinds AESCH. Ch. 812; ook med.

σῦλ-λαμφις, ἡ, — 1 overal heen uitstralen PLUT. — 2 vereeniging van licht PLUT. 625 f.

σῦλλάνιος, ὁ en **σῦλλανία, ἡ**, bijnaam van Zeus en Athene PLUT. Lyc. 9.

(: Σέλλοι II 234; W. σῦλ- branden, stralen, z. s.v. σέλας, σελήνη?).

σῦλ-λατρεύω, tegelijk dienen PLUT. 941 e.

σῦλ-λαφύσσω, gulzig binnenhalen LYCOPHR. 1267.

σῦλ-λέγω, f. ξω, pf. συνέλεχα. pf. pass. συνέλεγμαι, aor. συνέλεγγν en soms συνέλεχθην HDT., AR. Lys. 526, PL. Leg. 784 a. — 1 samenlezen: verzamelen β 292, soldaten enz., Σ 413 voorwerpen; tot N. T.: v. d. oogst Mt. 13, 28, 48. — 2 spec. werven, soldaten THUC. 4, 77, XEN. An. 6, 1, 6. — 3 overdr. krachten. — Med. 4 voor zich verzamelen, zich aanschaffen, enz. ATT. — Pass.: 5 zich verzamelen, samenkomen; vergaderen. — 6 uit een ziekte (zich verzamelen) herstellen (vgl. lat. se colligere, colligi) PL. Ax. 370 e.

σῦλ-λείβω, — 1 bijeengieten ARISTOT. — 2 pass. samenstromen PLUT., LUC.

σῦλ-λεκτρος, ὁ, ἡ, bed-, echtgenoot EUR. Herc. 1268.

σῦλ-λήβδην (λαμβάνω), adv., samenvattend, -gevat THEOGN., AESCH. Pr. 505, Ltr.; samen ATT.

σῦλ-ληξίς (λαγχάνω), ἡ, samenloten: door het lot tegen elkaar zijn aangewezen, v. vuistwechters PL. Leg. 819 b, PLUT.

σῦλ-ληπτικός, in zich opnemend ARISTOT.

σῦλ-ληπ-τριά, ἡ, helpster XEN. Mem. 2, 1, 32.

σῦλ-ληπ-τωρ, ορος, ὁ, helper AESCH. Ag. 1506, PL. Symp. 218 d.

σῦλ-ληψις, ἡ, — 1 het grijpen, in hechtenis nemen THUC. 1, 134, 12, AESCHIN. 3, 223, PAP. — 2 (= en door lat. conciperē?) zwanger worden PLUT. — 3 het mee aanpakken: hulp PLUT.

σῦλ-λίπανω, met iets smelten tr. PLUT.

σῦλ-λογεύς, ὁ, gemeenteontvanger INSCR., (ATT.).

σῦλ-λογή, ἡ, — 1 het verzamelen THUC. 3, 111, 35. — 2 werving v. soldaten XEN. An. 1, 1, 6. — 3 samenkomst, heimelijk HDT. 5, 105; vergadering ATT. — 4 overdr. ζ. γυνείου τριχώματος, v. d. jeugd AESCH. Sept. 666.

συλ-λογίζομαι, *aor. med.*; *aor. pass.* PL. Rep. 531 d, — 1 geestelijk samenvatten: optellen HDT. 2, 148. — 2 overwegen; tot een geheel: besluit nemen PL. Gorg. 479 c, POL., N. T. Luc. 20, 5. **συλ-λογισμαίος**, wat zich gewoonlijk verzamelt, samenvloeit ARISTOT.

συλ-λογισμός, **ὁ**, — 1 het bijeenrekenen DIOD. — 2 het trekken van een besluit uit praemissen: syllogisme ARISTOT. — 3 het overwegen PL. Theaet. 186 d, POL.

συλ-λογιστικός, — 1 bij de syllogismen behoorend ARISTOT. — 2 daarin geoefend PL.

σύλ-λογος, **ὁ**, = **συλλογή**, — 1 het verzamelen, bijeenbrengen, *vaak m. ποιῆσθαι*: anderen of zich verzamelen HDT., EUR. — 2 vergadering, bijeenkomst THUC. 2, 22, PL., DEM.

συλ-λοιδωρέω, meeschelden LXX.

συλ-λούω, *med.* samen baden PLUT. Cat. Ma. 20, LUC.

συλ-λοχίζω, in compagniën indeelen PLUT. Rom. 8.

συλ-λοχίτης, **οὐ**, **ὁ**, soldaat uit dezelfde compagnie HDT. 1, 82.

συλ-λύπέω, *pass. refl.* zich mee bedroeven: sympathie, medelijden hebben, *τινι* HDT. 9, 94, ATT., PL. Rep. 462 e, *tot* N. T. Mc. 3, 5.

σύλ-λύσις, (*z. volg.*), **ἡ**, verzoening, vrede DIOD.

συλ-λύω, — 1 samen twee vechtenden losmaken: verzoenen SOPH. Ai. 1317. — 2 helpen uitspannen: verwelkomen AESCH. Ch. 294. — 3 *med.* zich met iemd verzoenen, vrede sluiten DIOD.

σύλον, **τό**, *z. σύλη*.

σύμα, **τό**, *lac.* = **θύμα**, THUC. 5, 77, 26.

συμ-βαίνω, — 1 de voeten bijhouden XEN.

Eq. 1, 14. — 2 samen k o m e n SOPH. Tr. 1152.

— 3 (= *lat. convenire*) om iets te bespreken. — 4 *spec.* om vrede te sluiten HDT. 1, 13, AR. — 5 *vand.* overeenkomen, iets, *τι* of *περί* τιος THUC. 4, 117, 9; *pass.* **συμβαθῆ** 4, 30, 9, **συμβεβάσθαι** 8, 98, 22; HDT. 3, 146 **συμβεβάναι** overeenstemming bereikt zijn. — 6 overeenstemmen, *τινι* met iemd, iets TR.: SOPH. Tr. 1164, — 7 naar het afgesproken punt: in vervulling gaan THUC. 2, 17, 17. — 8 s a m e n g a a n met iemd, *τινι*: met hem opschieten AR. Ran. 806. — 9 *overdr.* harmoniceeren, gelijk zijn HDT. 1, 116. — 10 (*syn. verzw.*) werkelijkheid worden: (a) gelukken PL. Leg. 744 a, (b) overkomen, *τινι* HDT. 6, 103, ATT.: MEN. Georg. 5, N. T. Mc. 10, 32; *vaak euphem.* **συμβαίνει** *τι* v. d. dood. — 11 *alg* gebeuren: treffen, *vaak impers.* *met den inf.* HDT. 9, 101 *enz.*, *tot* N. T. Act. 21, 35 *met A. c. I.*; *vaak met de zwakke kracht van τυγχάνω*:

tenslotte blijken te zijn, zijn PL. Gorg. 479 c. — 12 τὸ **συμβεβηκός**, bijkomstige omstandigheid, -kenmerk of eigenschap ARISTOT. — 13 uitkomen, v. d. slotsom PL. Gorg. 498 e.

συμ-βασιλεύω, het Bacchusfeest mee vieren PL. Phaedr. 234 d, EUR. Ba. 725.

σύμ-βακχος, *fem.* **ἡ** (♀), medebacchant EUR. Tr. 500.

συμ-βάλλω, *Act.*: — 1 bijeenwerpen. — 2 bijeenbrengen: vermengen, **ὅρας** E 774; wapen-vechters, **πόλεμον** M 181, **Υ** 55; *ook med.* ὕδωρ het eigen water, v. rivieren HDT. 4, 50; *z. den.* (*sc. λόγους*) overleggen N. T. Luc. 2, 19, *intr.* samenkomen, als vriend of vijand, slag leveren *βίην* II 565, HDT. 1, 77, AESCH. Ch. 461, ATT., N. T. Luc. 11, 53, Act. 20, 14. — 3 *van geld en levensmiddelen*: samenbrengen voor, bijdragen, voorschieten ORAT., AR. Eccl. 446. — 4 *van handelszaken*: afsluiten, **συμβόλαια** contracten PL. Rep.

425 c. — 5 sluiten, **βλέφαρα** AESCH. Ag. 15. — 6 samenvlechten AR. Pax 37. — **Geestelijk**: 7 samenstellen HDT. 6, 63; berekenen 4, 101. — 8 (samen-stellen >), vergelijken, *τί* *τινι* of *πρός* *τι* HDT. 2, 10; 4, 50, PL. Theaet. 186 b. — 9 (samenstellen >) combineeren, een gevolgtrekking maken, oordeelen, begrijpen PIND. N. 11, 33, HERACL. 47 D. SOPH. O. C. 1474. — **Med.**: 10 van het zijne bijbrengen; -geven, -meegeven PIND. I. 1, 59, HDT. 3, 135. — 11 er toe bijdragen XEN.; *overdr.* **ἡ** *τύχη* . . . **σ-ται** **ἐς** τὸ **ἐπαίρειν** THUC. 3, 45, PL. Ap. 36 a τὸ **μὴ ἀγανακτεῖν** (> veroorzaken). — 12 toevoegen, tegenoverstellen HDT. 8, 61. — 13 (*z. act.*) samenbrengen, **λόγους** = spreken XEN. — 14 sluiten, **ξενίαν** XEN. An. 6, 6, 35. — **Pass. refl.**: 15 samenkomen met, *τινι*, toevallig ontmoeten E 27. — 16 ontmoeten als vijand M 377.

σύμ-βάμα, **τό**, toevallig feit LUC. Vit. A. 21.

συμ-βασείω, *desid.* *bij* **βαίνω**, verbond met iemd, *τινι*, willen sluiten THUC. 8, 56.

συμ-βασιλεύω, samen heerschen POL., PLUT. Lyc. 5 LUC.; meeheerschen *in het Koninkrijk Gods* N. T. 1 Cor. 4, 8.

σύμ-βάσις, **ἡ**, — 1 met de voeten tegen elkaar gaan staan HIPPOCR. — 2 overeenkomst EUR: Supp. 739, bondgenootschap HDT. 1, 74. — 3 *spec.* vredesverdrag THUC. 3, 66, 21. — 4 toevallig feit PL. Ep. 359 b.

συμ-βατήριος, = *volg.*, **λόγοι** THUC. 5, 76.

συμ-βατικός, 3, *adv.* **ὤς**, een overeenkomst betreffend THUC. 6, 103, Ltr.

συμ-βάτὸν ἔστιν, het is gewoonte; afspraak POL. 9, 2.

συμ-βελῆς, vele malen getroffen POL.

συμ-βιάζομαι, *pass.* gemeenschappelijk afgedwongen, geforceerd worden DEM. 8, 41, N. T. Act. 16, 10.

συμ-βιάζω, doen samengaan, -komen: — 1 tot elkaar brengen: een verbond laten sluiten HDT. 1, 74; *τινά* *τινι* THUC. 2, 29; PL. Prot. 337 e verzoenen. — 2 samenvoegen N. T. Eph. 4, 16. — 3 samenhouden: vergelijken, concludeeren PL. Rep. 504 a, N. T. Act. 16, 10. — 4 iemd leeren, hem iets bewijzen LXX, N. T. 1 Cor. 2, 16.

συμ-βιβαστικόν, **τό**, verzoening PLUT. Alcib. 14.

σύμ-βιος, **ὁ**, **ἡ**, samenlevend: echtgenoot, vriend ARISTOT., Ltr.

συμ-βιόω, samenleven PL. Symp. 181 d, Ltr.

συμ-βιωτής, **οὐ**, **ἡ**, met anderen samen: con- tubernaal levend POL., PLUT. *ook* raadsman Caes. 21.

συμ-βλάπτω, helpen beschadigen ARISTOT.

συμ-βλαστής, **ὁ**, mee ontkiemend THEOPHR.

σύμ-βλησις, verbinding LXX, Ltr.

συμ-βλητός, vergelijkbaar ARISTOT., THEOCR.

συμ-βοάω, — 1 meeschreeuwen, *τινι* XEN. Cyr. 7, 5, 26. — 2 elkaar samenroepen XEN. An. 6, 3, 6.

σύμ-βοηθεῖα, **ἡ**, hulpverlening met anderen samen THUC. 2, 82, 26.

συμ-βοηθέω, meehelpen; mee te hulp komen AR. Lys. 247, THUC., XEN.

συμ-βόλαιον (*vgl.* **συμ-βολή**, -βολον), **τό**, — 1 *eig.* het vaste, afgesproken, begrijpelijke teeken (*z. σύμβολον*): kenteeke HDT. 5, 97, 7; 6, 86, 1, SOPH. Ph. 884. — 2 het vaste, op vaste herkenningsteekens, zegels berustende: verkeer in handel en handels-correspondentie PL. Polit. 294 e, *and.* — 3 *vand.* contract ORAT. : LYS. 17, 3, PAP. — 4 *spec.* schuld- vordering, bewijs van leening DEM. 49, 2, D. H.

συμβόλαιος, *z.* **-βολιμαίος**, THUC. 1, 77, 20.
συμβολέω, ontmoeten AESCH. Sept. 352.
συμβολή, *ή*, (*v.* συμβάλλομαι) — 1 samentreffen, *v. wegen* AESCH. — 2 *v. strijdenden* HDT. 1, 66, botsing, gevecht AESCH. Pers. 350. — 2 *overdr.* voeg, naad HDT. 4, 10, PL. Phaed. 98 d, XEN. Eq. 10, 10. — (*v.* συμβάλλω) 4 samenbrengen: sluiten, χειλῶν ARISTOT. — 5 bijdrage, *spec.* voor een gemeenschappelijke maaltijd; hoofdelijke omslag voor een picnic AR. Ach. 1170. — 6 *van d.* deze maaltijd: picknick XEN. Symp. 1, 16, MEN. Epit. 287.
συμβολικός, 3, *adv.* ὧς, — 1 door een teeken aangevend, aangegeven, symbolisch PLUT., 511 b, LUC. Salt. 59. — 2 door bijdragen, συμβολαί, aangeschaft Ltr. — 3 kwitantiekosten PAP.
συμβολιμαίος, volgens contract, verdrag THUC. 1, 77 *van de rechtspraak der bondgenooten.*
σύμβολον, τό, *eig.* wat men met zijn pendant ter vergelijking samen-, naast elkaar houdt: — 1 (ken)-teeken PIND. O. 12, 7, AESCH. Ag. 8, SOPH. O. R. 221. — 2 contramerk, penning, insigne, *in Athene bijv. voor rechtbank en volksvergadering* AR. Eccl. 297, DEM. 18, 210; als pas voor vreemdelingen AR. Av. 1214. — 3 verdrag, contract; *spec.* dat bij handelsgeschillen iedere partij in eigen land volgens eigen wetten rechtsbedeeling zou hebben ANTIPH. 5, 78, DEM. 7, 11, ARISTOT. A. II. 59, 6. — 4 *tusschen particulieren*: afgesproken legitimatiebewijs tusschen „gastvrienden”, *een steen vaak in het midden doorgebroken, zoodat voor de eene helft slechts een bepaalde „wederhelft” bestond* PL. Symp. 191 d (*vgl. lat. tessera hospitalis*). — 5 ieder afgesproken teeken: parool, wachtwoord PL. Pol. 371 b. — 6 bijdrage voor een picnic, deel: het teeken, biljet, dat men in de hoofdelijke omslag mee zal betalen PL. Ep. 362 d. — 7 kwitantie PAP.
σύμβολος (*vgl. συμβάλλομαι*), — 1 toevallig ontmoetend AESCH. Supp. 592. — 2 *spec. v. voortekens*: (toevallig ten deel vallend) voortekenen (*sc. οἰωνός*) AESCH. Pr. 487, XEN. Ap. 13.
συμβολοφύλαξ, ὁ, zegel-, kwitantiebewaarder PAP.
συμβόσκω, met anderen afweiden LXX.
συμβούλευμα, τό, raad XEN. Ap. 13.
συμβούλευσις, *ή*, raadgeven PL. Def. 413 c.
συμβουλευτέος, te raden THUC. 1, 140.
συμβουλευτής, οὐ, ὁ, raadgever PL. Leg. 921 c.
συμβουλευτικός, 3, voor raadgeven geschikt PL. Leg. 921 a; τὸ σ-όν, genus deliberativum ARISTOT., PLUT.
συμβουλεύω, — 1 raad geven, aanraden, τί τινι THEOGN. 381, HDT. 1, 59, SOPH. O. R. 1370, ATT.: XEN. An. 5, 6, 12, N. T. Joh. 18, 14. — 2 *med.* te rade gaan; beraadslagen met, τινι, raadplegen HDT. 2, 107, THUC., PL. Prot. 314 a *tot* N. T. Mt. 26, 4.
συμβουλή, *ή*, beraadslaging HDT. 1, 157, PL. Gorg. 455 c, XEN. An. 4, 6, 4.
συμβουλία, *ιον.* -*η*, *ή*, raad HDT. 4, 97, XEN. Mem. 1, 3, 4, PL., ATT., LUC.
συμβούλιον, *ή*, — 1 raad PLUT. Rom. 14. — 2 beraadslaging DIO CASS. — 3 vergadering N. T. Act. 25, 12. — 4 besluit N. T. Mt. 12, 14.
συμβούλομαι, *aor. pass.*, tegelijk met of hetzelfde als iemd willen, τινι EUR. Hec. 373, PL. Lach. 189 a.
σύμβουλος, ὁ, — 1 raadgever AESCH. Ch. 86, SOPH. Ph. 1321, EUR., PL. Prot. 319 b, MEN. Kith. 51, N. T. Rom. 11, 34. — 2 (gebezigd van den) assessor der Thesmotheten THUC. 3, 42, 28; gedele-

geerde te velde THUC. 5, 63, PLUT. — 3 „senator” „legatus” POL. PLUT. — *fem.* *ή* σ. XEN. Hell. 3, 1, 13.
συμβραβεύω, mee besturen en „richten” LXX.
συμβρέμω, mee bruisen DIO.
συμβύνέω, opeenproppen AR. Vesp. 1110.
σύμβωμος, 2, op één altaar PLUT. 492 c.
συμμαθητής, ὁ, medeleerling PL. Euthyd. 272 c, N. T. Joh. 11, 16.
συμμανθάνω, — 1 sympathie toonen, begrijpen SOPH. Ai. 869. — 2 leeren kennen: aan iets wennen XEN. An. 4, 5, 27.
συμμάρπτω, — 1 bijeenpakken 1 289, HDT. 6, 86, 3, EUR. Cycl. 397. — 2 pakken en uitrukken K 467.
συμμάρτυς, ὕρος, medegezuige SOPH. Ant. 846, PL. Phil. 12 b.
συμμαρτύρέω, mee getuigen THUC. 8, 51, 8, SOPH. El. 1224, EUR., PL. Hipp. mai. 282 b, N. T. Rom. 2, 15.
συμμαστιγώω, tegelijk geeselen LUC. Indoct. 9.
συμμαχέω, bondgenoot zijn, τινι: helpen HDT. 1, 98, TR.: AESCH. Pers. 793, THUC. 750, PL. Menex. 245 b, XEN.
συμμαχία, *ή*, *ιον.* -*ιη*, het bondgenoot zijn: — 1 in den strijd PIND. O. 11, 72, AESCH. Ag. 213, AR. Pl. 178. — 2 bondgenootschap: verbond HDT. 5, 73, ATT. — 3 = de bondgenooten HDT. 1, 82, THUC. 6, 73, 14, XEN.
συμμαχικός, 3, *adv.* ὧς, een bondgenootschap betreffend POL.; τὸ σ-όν, het leger der bondgenooten HDT. 6, 9, THUC. 4, 77, AR. Eccl. 193.
συμμάχις, ἰδος, *fem. bij* σ-χος, THUC. 1, 98, 21, XEN. Hell. 6, 3, 7, POL.
συμμάχομαι, mee strijden PL. Leg. 699 a, LUC-
σύμμάχος, 2, — 1 medestrijdend; (*alg.*) bonds-
genoot AESCH. Sept. 586, SOPH. O. R. 274, *gew. al.* *subst. zelfst.* — 2 helpend, bevorderlijk HDT. 5, 65, THUC. 4, 10, 28, XEN.
συμμεθίστημι, — 1 mee omzetten ARISTOT. — 2 *intr. refl.*: mee weggaan PLUT. Pyrrh. 16.
συμμείγνυμι, daarnaast -μίγνυμι en Ltr. -μιγνύω, — 1 samen mengen PL. Tim. 74 c. — 2 vereenigen, τι(ν)α τινι, iemd met iemds HYMN. Ven. 50, *pass.* zich met iemd vereenigen, *sexueel* HDT. 4, 114, ATT., *ook act. intr.* PL. Leg. 930 b. — 3 vereenigen *twee groepen, niet vijandig*: στρατόπεδα HDT. 4, 114; *act. intr.* HDT. 6, 23, *pass.* samenkomen ATT.: PL. Menex. 243 e, *ook van handelsverkeer.* — 4 *vijandig: act. intr. of pass.*, slaags raken THUC. 1, 49. — 5 meedeelen, τί τινι HDT. 8, 58, PL. Rep. 415 a. — 6 iemd iets doen verkrijgen PIND. P. 9, 72, HDT. 7, 203.
σύμ-μ(ε)ικτος, vermengd, uit verschillende deelen bestaande HES. O. 563, HDT. 7, 55, ATT.
σύμ-μ(ε)ιξίς, *ή*, — 1 lichamelijke omgang PL. Leg. 839 a. — 2 vereeniging PL. Tim. 60 d. — 3 omgang PL. Phil. 23 d.
συμμελετάω, zich mee oefenen ANTIPHON.
συμμετρορημένος, in verhouding HIPPOCR.
συμμένω, bij elkaar blijven: in stand blijven HDT. 1, 74, PL. Phaedr. 232 b, THUC., XEN.
συμμερίζω, mee deel geven aan, τινι N. T. 1 Cor. 9, 13.
συμμεταβάλλω, mee veranderen = in verband met iets, τινι PLUT.; Luc. 39; *pass. refl.* mee veranderen, *intr.* = *v. stemming, overtuiging* AESCHIN. 3, 165, Ltr.
συμμεταδίδομι, meedeelen POL.

συμ-μεταίτιος, mede oorzaak zijnde PL. Tim. 46 e.
 συμ-μετακοσμέω, mee veranderen PLUT. Alex. 47.
 συμ-μεταπίπτω, mee veranderen *intr.* POL.
 συμ-μεταποιέω, mee veranderen *tr.* PLUT.
 συμ-μετασχηματίζω, mee veranderen *tr.* PLUT.
 συμ-μετατίθημι, — 1 mee omzetten POL.
 συμ-μεταφέρω, mee wegdragen PLUT. 901 c.
 συμ-μεταχειρίζομαι, tegelijk behandelen ISAE.
 8, 22.

συμ-μετέχω, mee deel hebben, τινος PL. Theatr.
 181 c, EUR. Ba. 63, XEN., Ltr.

συμ-μετίσχω, = *voorg.*, SOPH. Ant. 537.

συμ-μετοικέω, mee verhuizen PLUT.

συμ-μέτοχος, 2, mee deelhebbend N. T. Eph. 3, 6.

συμ-μέτρει, — 1 door vergelijking berekenen,
med. HDT. 4, 158, THUC. 3, 20, 6; *pass.* SOPH. O. R.
 73. — 2 *pass.* overeenstemmen SOPH. O. R.
 963. — 3 toemeten THUC. 2, 44, 15.

συμ-μέτρσις, ἡ, afmeting THUC. 3, 20, 13.

συμ-μετρία, ἡ, — 1 juiste verhouding: symmetrie
 v.-socr.: EMPED. 77 D., PL. Soph. 228 c, POL. —
 2 afmeetbaarheid, afmeting XEN. Mem. 3, 10,
 3, Ltr.

σύμ-μετρος, 2, *adv.* -ως, *eig.* met iets (dezelfde)
 maat houdend, hebbend: — 1 *v. tijdsduur of maat*
 AESCH. Ch. 611. — 2 passend (bij) v.-socr. AESCH.
 Ch. 229, TIMOTH. Pers. 213 σ. χορηγίας, SOPH. O. R.
 1113, PL. Leg. 625 d, ORAT. — 3 *vand.:* *abs.* matig,
 niet te groot XEN. Oec. 8, 13. — 4 niet te ver
 SOPH. O. R. 84.

συμ-μητιάομαι, *aor. med.*, samen overleggen
 K 197.

συμ-μηχανάομαι, *aor. med.*, — 1 helpen ver-
 schaffen XEN. Cyr. 1, 6, 11. — 2 mee ontwerpen,
 verzinnen PLUT. Alex. 72.

σύμ-μιγα, *adv.*, tegelijk met HDT. 6, 58.

συμ-μιγής, 2, — 1 zich vermengend AESCH. Sept.
 741, TIM. Pers. 35, SOPH. O. R. 1281, EUR., PL.
 — 2 dompig, met zwakke contouren PL. Phaedr.
 239 c, e.

σύμ-μιγμα, τό, vermenging PLUT. 922 a.

συμ-μιμέομαι, met iemd, τιτι, nabootsen PL.
 Polit. 274 d.

συμ-μιμητής, δ, nabootser N. T. Phil. 3, 17.

συμ-μιμνήσσομαι, zich ook herinneren DEM.

σύμ-μιξις, ἡ, het door elkaar mengen ANAXAG. 4 D.

συμ-μίσγω, = συμ-μείγνυμι, — 1 samenmengen
 PL. Phil. 23 c; *pass.* samenvloeien B 753, HDT. 2,
 25. — 2 samenkomen, *pass. of act. intr.* HDT. 1, 123
 THUC. 7, 6, 2, PL. — 3 *act. intr.* op elkaar stooten,
 als vijanden HDT. 1, 127, handgemeen worden POL.

συμ-μνημονεύω, tegelijk melding maken van,
 τινος PLUT. 460 a.

σύμ-μολπος, meeklinkend EUR. Ion 165.

συμ-μονή, ἡ, samen blijven PLUT. 1054 f.

συμ-μορία, ἡ, — 1 *in Athene naam v. d.* 20 af-
 deelingen der 10 phylen voor een bepaalde li-
 turgie (*z. d.*) aangewezen DEM. 2, 29, *eld.* — 2
 afdeling der ephelen PAP.; de voorzitter =
 συμμοριάρχης, HYPER.

σύμ-μορος, 2, mee belastingplichtig THUC. 4, 93,
 16.

σύμ-μορφός, van gelijke gedaante, Ltr. N. T.
 Rom. 8, 29, -ίζω, de zelfde gedaante gevend N. T.
 Phil. 3, 10.

συμ-μορφώω, nabootsen N. T. Phil. 3, 10(?)

συμ-μοχθέω, mee zwogen EUR. Iph. T. 690.

συμ-μύω, mee inwijden PLUT. Alex. 2.

σύμ-μυσις, ἡ, zich afsluiten HIPPOCR.

συμ-μύω, zich sluiten Ω 420, PL. Phaedr. 251 b,
 ARISTOT., POL.

συμ-πάγησις, samengevoegd PL. Tim. 45 c.

συμ-πάθειά, ἡ, — 1 gelijke gewaarwording of
 stemming POL., PLUT. 906 e. — 2 medelijden, Ltr.

συμ-πάθew, dezelfde gewaarwordingen hebben als,
 τιτι: met iemd mee voelen ISOCR. 4, 112, ARISTOT.,
 PLUT., N. T. Hebr. 4, 15.

συμ-πάθης, — 1 met iemd mee voelend ARISTOT.
 — 2 medelijdend POL.

συμ-παιδνίζω, den Paean meezingen DEM. 19,
 128, POL.

συμ-παιδεύω, — 1 mee opvoeden XEN. Oec. 5, 14,
 ISOCR. 9, 22. — 2 wennen aan, τιτι POL.

συμ-παίζω, — 1 *intr.* meespelen SOPH. O. R. 1109,
 MEN. Epitr. 261, THEOCR. 11, 77 (-παίσδew). —
 2 *tr.* mee vieren AR. Pax. 816.

συμ-παίκτηρ, z. -παίστωρ.

συμ-παιστής, speelgenoot PL. Min. 319 e.

συμ-παίστρια, ἡ, speelgenoot AR. Ran. 411.

συμ-παίστωρ, medespeler XEN. Cyr. 1, 3, 14.

συμ-παίω, tegen elkaar slaan SOPH. El. 727.

ΣΥΜ-ΠΙΑΡ(A) : -αγγέλλω, iemds candidatuur mee
 aanbevelen: PLUT.; γίγνομαι, — 1 tegelijk binnen
 komen HDT. 4, 199; N. T. Luc. 23, 48 samenkomen.

— 2 mee bijstaan THUC. 2, 86, 25, DEM., N. T.
 2 Tim. 4, 16; άγω, mee aanvoeren PLUT.; θέω,
 mee naast loopen DEM., PLUT., DIO.; αιnéω mee

adviseeren SOPH., AR. Ran. 687; καθέζομαι, met
 X gaan zitten naast Y PL. Lys. 207 b; καθίζω,
 eveneens daarnaast laten zitten DEM. 28, 15;

καλέω, — 1 eveneens, samen erbij roepen PL.
 Rep. 555 a, XEN. Hell. 4, 8, 13, POL. — 2 tegelijk

troosten N. T. Rom. 1, 12; *pass.* κατακλίνω ook
 daarnaast laten aanliggen DIO.; κειμαι, mee naast

(aan)liggen EPICUR. 107 Us.; κελύσομαι mee ver-
 manen ISOCR. 13, 21(?); ακολουθέω, mee volgen

PL. Polit. 271 c = begrijpen, kunnen volgen XEN.,
 AESCHIN. 3, 233; κομίζω, mee daarnaast leiden,

brenghen THUC. 8, 39, 8; κύπτω, tegelijk zich
 bij iets bukken; λαμβάνω, mee op nemen PL.

Phaed. 65 a, *eld.*; μένω, vast bij iemd, τιτι,
 blijven THUC. 6, 89, 29, N. T. Phil. 1, 25; μίγ-

νυμι(-νύω) bijmengen AR. Pl. 719; αναλίσκω,
 tegelijk opmaken DIO; νεύω, ook toeknikken

ARISTOT.; πέμπω, mee begeleiden AESCHIN. 2,
 168; πλέω, samen vlechten PLUT.; πλέω, mee

opvaren POL.; απόλλυμαι, ook daarbij omkomen
 DEM. 19, 175; σκευάζω, helpen verschaffen XEN.

An. 5, 1, 8, POL., PLUT.; -στατέω, mee bijstaan
 AESCH. Pr. 218, AR. Ran. 385; στάτης, helper

SOPH. Ph. 675; τάττωμαι, zich in slagorde op-
 stellen XEN. Hell. 3, 5, 22, DEM.; τηρέω, mee be-

houden, observeren DEM.; τίθημι, mee in slagorde
 (op)stellen POL.; τρέφω, mee opvoeden XEN. Oec.

5, 5; τρέχω, mee naast loopen PLUT.; = τρο-
 χάζω, PLUT.; φέρομαι, mee voorbij . . . , over . . .

loopen XEN. Cyn. 3, 10, PLUT.; φύομαι, tegelijk
 ontkiemen THEOPHR.; εδρεύω, als (medevennoot)

er bijzitten LUC.; ειμι, — 1 mee erbij zijn XEN.
 Hell. 7, 1, 5, N. T. Act. 25, 24. — 2 mee helpen

XEN. Hell. 4, 6, 1; ειμι, (gaan), mee oprukken XEN.
 Hell. 2, 1, 28; εισέρχομαι, mee naar binnen gaan

LUC.; έπομαι, mee volgen, = ten deel gevallen zijn
 PL. Leg. 667 b, XEN. Cyr. 2, 1, 23; έχω tegelijk

inbezemen XEN. An. 7, 4, 19; *med.* Symp. 8, 43;
 ήκω, zich daarnaast uitstrekken, daar langs loopen,

PLUT.; ιππεύω, mee voorbij galopperen
 DIO.; ίπταμαι, mee naast vliegen LUC.; ίστημι, —

1 mee-, samen plaatsen naast . . . PIND. O. 6, 42. — 2 *pass. refl.* naast iemd post vatten: helpen SOPH. O. C. 1340; **ολισθάνω**, mee uitglijden, -vallen PLUT.; **ομαρτέω**, mee volgen, begeleiden XEN. Cyr. 7, 5, 84, LUC.; **οξύνω**, mee prikkelen XEN. Oec. 6, 10; **ορμάω**, mee aandrijven ARISTOT., PLUT.

σύμπας, **σύμπασα**, **σύμπαν**, allen, *bij* HOM. *slechts pl.*: B 567, η 214, zoo SOPH. O. R. 752; — *sing.* in zijn geheel PIND. O. 6, 56, HDT. 7, 82; 143, SOPH. Ph. 1226, EUR., PL. Rep. 425 a; — *adv.* τὸ **σύμπαν**: 1 in het algemeen, kort en goed THUC. 4, 63, XEN. An. 1, 5, 9. — 2 *pl.* PL. Leg. 679 c.

συνπάσσω, bestrooien PLUT. 89 d.

συνπάσχω, — 1 dezelfde gewaarwordingen door-maken, in dezelfde toestand verkeeren als, *τινι* PL. Charm. 169 c, COM., POL. — 2 mee lijden (met), *τινι* N. T. Rom. 8, 17.

συνπατάσσω, op elkaar (doen) slaan EUR. Supp. 699.

συνπατέω, in elkaar trappen, vertrappen AESCHIN. 3, 164; POL., LUC., BABR. 28, 1.

συνπατριώτης, **ου**, **δ**, landsman LUC.

συνπαχύνω, tegelijk dik maken HIPPOCR.

συνπεδάω, samenbinden XEN. An. 4, 4, 11.

συνπέθω, mee overtuigen, -wijs maken; -overreden THUC. 7, 21, 11, PL. Leg. 720 d, XEN., ISOCR., MEN. Epitir. 527, Ltr.

συνπειρος, met gelijke ervaring PIND. N. 7, 10.

συνπείρω, mee doorboren PLUT. Cam. 41.

συνπεισις, **ή**, gezamenlijke overreding MEN Epitir. II 3 (Jensen = 456 v. L.).

συνπέπω, — 1 mee zenden, mee geven PIND. I. 4, 63, HDT. 5, 80, AESCH. Supp. 493, THUC. 2, 12, 24, PL., N. T. 2 Cor. 8, 22. — 2 mee vieren, *πομπήν* LYS. 13, 86.

συνπενθέω, mee (be)treuren AESCH. Ch. 199, EUR., DEM.

συνπένομαι, met iemd gebrek hebben aan, *τινος* PL. Men. 71 b.

συνπεραίνω, — 1 mee voltooiën: vaststellen EUR. Med. 341, XEN. — 2 (*vgl.* *περασ* strik, touw?) *κλήθρα μοχλοῖς*, de sluiting met de sluitbalk voltooiën(?) EUR. Or. 1551. — 3 in evenwicht, in evenredigheid brengen (onderling) PL. Tim. 39 d. — 4 *log.* concludeeren ARISTOT. — *med.* 5 *τινί τι*, iemd iets bezorgen, op den hals schuiven DEM. 18, 163.

συνπεράσσω, **τό**, — 1 voltooiing PLUT. — 2 conclusie ARISTOT., -**ικός**, ARISTOT.

συνπέρθω, mee verwoesten EUR. Hel. 106.

συνπεριάγω, — 1 mee rondleiden XEN. Oec. 8, 12. — 2 *med.* met zich- XEN. Hier. 2, 8.

συνπεριαγωγός, mee ronddraaiend PL. Rep. 532 d.

συνπερίειμι, mee rondloopen XEN. Cyn. 10, 4.

συνπεριλαμβάνω, — 1 mee omvatten PL. Tim. 83 d, DEM., POL., N. T. Act. 20, 10. — 2 vatten, begrijpen, *verstandelijk* ARISTOT., LUC.

συνπερινοστέω, mee rondtrekken LUC. Tox. 56, Hist. Conscr. 16.

συνπεριουδεύω, mee bereizen ARISTOT.

συνπεριπατέω, samen rondwandelen PL. Prot. 314 e, LUC., MEN. Mis. 19.

συνπεριπλοκή, het met elkaar samenhangen LUC. Conscr. Hist. 55.

συνπεριπολέω, tegelijk verschaffen POL.

συνπεριπολέω, mee rondgaan PLUT.

συνπεριπέλλω, mee bedekken POL.

συνπεριστρέρω, *pass.* mee omdraaien.

συνπεριτειχίζω, mee ommuren PLUT. Timol. 9.

συνπεριτίθημι, tegelijk omleggen, *τινί τι*, verwerven voor, *δόξαν* PLUT. Nic. 5.

συνπεριτυγχάνω, — 1 tegelijk ontmoeten XEN. An. 7, 8, 22. — 2 mee rondloopen LUC.

συνπεριφέρω, — 1 mee ronddragen PL. Rep. 404 c. — 2 *pass.* mee rondraaien (*intr.*) PL. Phaedr. 248 a, EPICUR. 114 Us. — 3 *pass.* met iemd, *τινι*, omgaan EPICUR. 1, 9, 12; 4, 12, 17. — 4 = *overdr.* zich naar iemd, iets schicken AESCHIN. 2, 164, POL., PLUT. 468 e, LUC.

συνπεριφθείρομαι, zich met anderen vergooien LUC. Pseudol. 18.

συνπεριφορά, **ή**, — 1 begeleiding POL. — 2 inschikkelijkheid POL.

συνπεριφράσσω, mee omheinen ARISTOT.

συνπερονάω, vastspijkeren PLUT. Crass. 25.

συνπέτω, geheel verteren ARISTOT.

συνπέτομαι, samen vliegen LUC.

συνπήγνυμι, *dor.* πᾶγ-, onderling vastmaken: — 1 doen stremmen E 902. — 2 doen stellen PL. Tim. 85 d; *pass. intr.* *ib.* 59 e, ANAXAGOR. 16 D., LUC. — 3 stevig bouwen EUR. Supp. 938. — 4 *overdr.* *λόγον* PIND. N. 5, 29.

σύνπηκτος, samengevoegd HDT. 4, 190, AR. Ran. 800; -**πηξίς**, **ή**, samenvoeging PLUT. 433 d.

συνπιέζω, — 1 samen-drukken PL. Soph. 247 c. — 2 stevig pakken PL. Phaedr. 89 b, XEN. — 3 *overdr.* kwellen ARISTOT.

συνπίεσις, **ή**, samendrukken PL. Crat. 427 a.

συνπίλέω, ineendrukken PL. Tim. 45 b, LUC.; -**ατικός**, > sluitend, vernauwend TIM. Locr. 100 c.

συνπίνω, *τινι*, met iemd (aan een diner) drinken PL. Symp. 213 a, XEN., N. T. Act. 10, 41.

συνπίπτω, samen-vallen: — 1 op elkaar vallen, -stooten H 256, PIND. I. 3, 69, EMPED. 59, 2 D., HDT. 1, 214, SOPH. Ai. 467. — 2 *v. e. geheel*: ineenvallen, ineensteren THUC. 8, 41, 4, PL. Phaedr. 80 c, N. T. Luc. 6, 49. — 3 > op de knieën vallen POL. — 4 *overdr.* overeenstemmen, kloppen met, *τινι* HDT. 6, 18, EUR. Tr. 1036. — 5 (*vgl.* *lat. ac-cidere*), *eig.* op hetzelfde punt neerkomen: treffen, gebeuren, *pers. en impers.* HDT. 5, 36; 9, 100, AESCH. Eum. 337, PL. Euthyd. 289 b (zich vereenigen, tegelijk aanwezig zijn), MEN. Perik. 21; *vaak m.* *ὥστε c, inf.* HDT. 8, 15, THUC. 1, 49, 8; *met A.c.I.* HDR. 5, 35, THUC. 4, 68, 35. — 6 *m. pers. subj.*: iemd valt, komt terecht in, maakt kennis met iets, *τινι* SOPH. O. R. 113; *omgekeerd*: iets treft, overkomt iemd, *τινι* PL. Tim. 17 a.

συνπίτνω, — 1 samentreffen AESCH. Ch. 299, EUR. Hec. 1030. — 2 botsen AESCH. Pr. 431.

συνπλανάομαι, mee zwerven POL.

συνπλάσσω, *att.* -**ττω**, — 1 vormen, boetseeren HES. Th. 571, *γαίης*, uit aarde AR. Pax 869, PL. — 2 verzinnen AESCHIN. 3, 77, DEM.

συνπλατᾶγέω, (samen)klappen Ψ 102.

συνπλείων, meer dan één samen ARISTOT.

συνπλεκτικός, verbindend PL. Polit. 282 d.

συνπλέκω, samenvlechten, — 1 (samen)-binden PL. Soph. 262 d, THUC. 4, 4, 21, PL. Polit. 309 b. — 2 verbinden SOPH. — 3 met iets, iemd, *τινι* in verbinding brengen, *pass.* -komen; *vd.*: — 4 > omarmen, *pass. refl.* *ἀλλήλοις* PL. Symp. 191 a. — 5 *techn.* v. worstelaars, *alg.* v. vechtenden HDT. 3, 78, AR. Ach. 704, MEN. Epitir. 195 e, POL., Ltr. — 6 *overdr.* redetwisten PL. Leg. 930 c.

συμ-πλέω, meevaren HDT. 4, 149, PL. Gorg. 511 e, EUR.
σύμ-πλεως, geheel vol XEN. An. 1, 2, 22.
συμ-πληγᾶς (-πλήσσω), ἄδος, ἦ, — 1 tegen elkaar slaan EUR. Andr. 794. — 2 tegen elkaar slaande EUR. Med. 2 (vgl. μ 59 vlg.), πέτραι, de rotsen aan den ingang van de Zwartte Zee.
συμ-πλήθην, adv., samenslaand THEOCR. 24, 55.
συμ-πληθῦνω, = volg., HDT. 4, 48(?), XEN. Oec. 18, 2.
συμ-πληθῶ, mee vullen, -vol maken HDT. 4, 48; overdr. DIO CASS.
συμ-πλήρης, geheel vol PL. Epin. 985 a.
συμ-πληρώ, — 1 geheel vullen PL. Tim. 75 a. — 2 vult, volkomen bemannen HDT. 8, 1, THUC. 6, 50, 3, XEN. Hell. 4, 8, 7, POL., N. T. Luc. 8, 23. — 3 geheel in vervulling doen gaan N. T. Luc. 9, 51.
συμ-πληρωτικός, beter verwerklijkend, bevorderend EPICUR. 131 Us.
συμ-πλοικός, meereizend ARISTOT.
συμ-πλοκή, ἦ, — 1 verbinding PL. Soph. 240 c, ARISTOT. — 2 omarming PL. Symp. 191 c. — 3 strijd, aan het worstelen ontleend PL. Leg. 833 a, POL.
σύμ-πλοος, contr. -πλους, — 1 reisgenoot HDT. 3, 41, PL. Rep. 556 c, XEN. Mem. 2, 2, 12. — 2 overdr. makker, metgezel SOPH. Ant. 541.
συμ-πνέω, het eens zijn, samenwerken AESCH. Ag. 187, PL. Leg. 708 d, DEM. 18, 168.
συμ-πνίγω, — 1 verstikken N. T. Mt. 13, 22. — 2 verdrukken N. T. Luc. 8, 42.
σύμ-πνους, overeenstemmend PLUT. 574 e.
συμ-ποδηγέω, tegelijk voeren PL. Polit. 269 c.
συμ-ποδηγετέω, (mee) begeleiden SOPH. Ichn. 163 D.
συμ-ποδιζώ, — 1 de voeten samenbinden AR. Ran. 1512. — 2 boeien PL. Rep. 615 e. — 3 in de netten verstrikken XEN. Mem. 3, 11, 8. — 4 overdr. boeien, betooveren PL. Gorg. 482 e.
συμ-ποιέω, — 1 samen dichten AR. Th. 158. — 2 helpen ANDOC. 1, 61, ISAE., LUC.
συμ-ποιμαίνομαι, samen weiden EUR. Alc. 579.
συμ-πολεμέω, samen, als helper oorlog voeren THUC. 1, 18, 16, PL. Rep. 422 d.
συμ-πολι-ορκέω, mee belegeren HDT. 1, 161, THUC. 3, 20, 32, DEM.
συμ-πολίτεια, ἦ, samensmelting v. staten: statenbond POL.
συμ-πολίτεύω, samen πολίτης zijn: — 1 samen den staat besturen THUC. 6, 4, 23, med. LYS. 9, 22, PL. — 1 samen een staat vormen XEN. Hell. 5, 2, 12.
συμ-πολίτης, δ, medeburger EUR. Heracl. 826, N. T. Eph. 2, 19.
σύμ-πολυς, pl. velen samen PL. Crat. 424 e.
συμ-πομπεύω, een optocht mee maken AESCHIN. 1, 43.
συμ-πονέω, — 1 mee werken, samen met, τινι: helpen SOPH. O. C. 1368, EUR., PL. Rep. 520 d, XEN. — 2 mede lijden AESCH. Pr. 274, EUR. Or. 683.
συμ-πονηρέομαι, samen gemeene zaak maken, -zich misdragen AR. Lys. 404.
συμ-πορεύομαι, aor. pass., — 1 samen reizen, -gaan PL. Phaedr. 249 c, XEN. An. 1, 3, 5, EUR., N. T. Luc. 7, 11. — 2 samenstroomen N. T. Mc. 10, 1. — 3 *sexueel* PLUT. Lyc. 15.
συμ-πορθέω, samen verwoesten EUR. Or. 888.
συμ-πορίζω, tegelijk verschaffen THUC. 7, 20, 32; med. zich verschaffen THUC. 8, 1, 27, ISOOCR.

συμ-πορσύνω, mee gereed maken HIPPOCR., AP. RH. **συμ-ποσι(α)**, ἦ, feestmaal PIND. P. 4, 294.
συμ-ποσι-άρχης, δ, ceremoniemeester, tafelpresident PLUT.; -ος, XEN. An. 6, 1, 30, PLUT.; -ια, ἦ, PLUT.
συμ-πόσι-ιον, τό, — 1 feestmaal THEOGN. 298, PIND. O. 7, 5, BAGCH. fr. 4, 16, AR. Vesp. 1005, PL. Prot. 347 c. — 2 feestgenooten N. T. Mc. 6, 39. — 3 eetkamer LUC.
συμ-πότης, ου, δ, deelnemer aan een bowl, -feestmaal: gast PIND. O. 1, 61, PL. Symp. 213 b, AR. Lys. 1227, EUR.
συμ-ποτ-ικός, — 1 de gasten, het feestmaal betreffende. — 2 daarbij passend; subst. goede tafelduur, joviaal, onderhoudend AR. Vesp. 1209, PL. Rep. 398 e, POL.
σύμ-πους, met de voeten tegen elkaar AR.; . . . gebonden HEROND. 3, 94.
συμ-πράκτωρ, ορος, δ, ion. -πρήκτωρ, helper, makker HDT. 6, 125, SOPH. O. R. 116, XEN.
συμ-πράσσω, att. -ττω, ion. -πρήσσω, — 1 met een ander, τινι, iets τι, s a m e n d o e n, -volbrengen > helpen AESCH. Pr. 295, SOPH. Ai. 1396, EUR. THUC. 3, 36, 23. — 2 intr. met een ander mee het (goed, slecht) maken EUR. Heracl. 27. — Med. 3 mee invorderen, v. boete; v. straf > iets wreken, straffen, τι HDT. 5, 94.
συμ-πρεπής, betamelijk AESCH. Supp. 458.
συμ-πρεσβευτής, ου, δ, medegezant LYS. 27, 1, AESCHIN. 1, 168.
συμ-πρεσβεύω, aan een gezantschap deelnemen DEM., med. THUC. 3, 92, 4.
σύμ-πρεσβυς, εως, δ, als plur. bij συμπρεσβευτής, THUC. 1, 90, 20, XEN. An. 5, 5, 24, DEM.
συμ-πρεσβύτερος, δ, medeouderling N. T. 1 Petr. 5, 1.
συμ-πρίασθαι, aor., opkopen LYS. 22, 5.
συμ-πρίω, (tanden)knarsen LUC.
συμ-προ-θῦ-έομαι, mee zijn best doen, meehelpen THUC. 8, 2, 12 ἐκπλου, PL. Lach. 200 e, XEN., ARISTOT. A. II. 15, 2.
συμ-προ-ξενέω, mee bevorderen EUR. Hel. 146.
συμ-προ-τέμνω, mee begeleiden HDT. 9, 1, THUC. 1, 27, 24, AR. Ran. 413, XEN.
συμ-προ-πίπτω, tegelijk te voorschijn komen POL.
συμ-προσ-ίσχω, med., mee ergens aanhangen PLUT. 322 f.
συμ-προσ-μείνυμι, intr., tegelijk iemd, τινι, treffen PL. Theat. 183 e.
συμ-προσ-πίπτω, tegelijk in de gedachte komen MARC. AUR. 7, 22.
συμ-πτύσσω, opvouwen SOPH. Tr. 691.
σύμ-πτωμα, τό, (slecht) toeval: ongeval, ongeluk THUC. 4, 36, 11, PL., DEM.
σύμ-πτωσις, ἦ, — 1 invallen, προσώπου HIPPOCR. — 2 samenvloeiën, vereniging POL.
σύμ-πυκνος, dicht oopen XEN. Eq. 10, 10.
συμ-πυνθάνομαι, mee vragen EUR. Hel. 328.
συμ-πύρω, mee verbranden EUR. Cycl. 308.
συμ-φάνής, tegelijk verschijnend ARISTOT., POL.
συμ-φαντάζομαι, pass., tegelijk gedacht worden PLUT. 392 e.
σύμ-φάσις, ἦ, tegelijk verschijnen, opkomen ARISTOT.
συμ-φερόντως, adv., op voordeelige wijze PL. Leg. 662 a, XEN. Mem. 1, 2, 50, POL.
συμ-φερότος, XEN. Mem. N 237.
συμ-φέρω, — 1 mee(-loopen en) dragen EPICH. 19, 8 A; bijeendragen, -brengen: verzamelen

HDT. 3, 92, AESCH. Sept. 510, XEN. An. 6, 4, 9, N. T. Act. 19, 19. — 2 samen (met iemd τινι) dragen XEN. An. 7, 6, 20. — 3 bijdragen HDT. 3, 92 (z. 1), ISOCR. — 4 *impers.* het draagt er toe bij: het is nuttig, baat HDT. 8, 87, AESCH. Supp. 753, SOPH. O. R. 875, AR., PL. Symp. 182 c, MEN. Sam. 264, N. T. Mt. 19, 10 (vgl. *lat. conducit*). — 5 *vand.* (in waardebepaling „goed” of „slecht” *kleurloos*) het overkomt, τινι: het gebeurt HDT. 8, 88. — *Pass. refl.* = *intr.*: 6 samen-, op elkaar instormen: slaags raken Λ 736, τινι AESCH. Sept. 636. — 7 in aanraking komen met, *μεγάλω κακῶ* HDT. 6, 50. — 8 overeenkomen, -stemmen HDT. 1, 173, SOPH. O. C. 641; ook act. SOPH. Ai. 431, PL. Prot. 317 a. — 9 *in bedoeling e. dgl.*: het eens worden: *vaak* > toegeven THUC. 4, 65, 29, SOPH. El. 1465 (*act.*). — 10 (= 5) overkomen, τινι, gebeuren, afloopen HDT. 1, 19; 7, 8, 1, THUC. 1, 23, 22.

συμφεύω, samen vluchten met, τινι PL. Ap. 21 a, EUR. Ph. 1679.

συμφημι, met iemd, τινι, samen beweren = hem bijvallen, erkennen AESCH. Pr. 40, SOPH. O. R. 553, PL., XEN. An. 5, 8, 8 tot N. T. Rom. 7, 16.

συμφθέγγομαι, meeklinken, τινι PLUT. Alcib. 2.

συμφθείρω, tegelijk te gronde richten EUR. Andr. 947; *pass.* omkomen PLUT., POL.

συμφθογγος, harmonieerend AESCH. Ag. 1187.

συμφιλέω, wederkeerig beminnen SOPH. Ant. 523.

συμφιλοδοξέω, mee wedijveren CIC.

συμφιλοκαλέω, meedingen (uit eerezucht) PLUT.

συμφιλολογέω, samen philologie beoefenen CIC.

συμφιλονε(ι)κέω, ook ijveren voor, τινι PL. Prot. 336 e, ANDOC.

συμφιλο/τιμ-έομαι samen wedijveren, zijn best doen PLUT. Luc. 6.

συμφλάω, verbrijzelen HIPPOCR.

συμφλέγω, mee verbranden EUR. Ba. 595, THEOCR. 22, 211.

συμφροβέομαι, ook vreezen THUC. 6, 101.

συμφοιτάω, gewoonlijk samengaan naar AR. Eq. 988, PL. Euthyd. 304 b, DEM.

συμφοιτησις, *ή*, samen gaan AESCHIN. 1, 10.

συμφοιτητής, schoolkameraad PL. Phaedr. 255 a, XEN. Hell. 2, 4, 20.

συμφονεύω, dooden met EUR. Ion 851.

συμφορά (z. συμ-φέρω 5, 9), — 1 bijdrage LUC. — *gew.* wat iemd overkomt: 2 voorspoed AESCH. Ag. 24, SOPH. — 3 *neutraal*: ontwikkeling der gebeurtenissen, lot BACCH. 13, 3 βαρύτατος, SOPH. Tr. 1145, EUR.; ἀγαθή AR. Eq. 655. — 4 *ongunstig*: ongeluk PIND. P. 8, 87, O. 7, 77, DEMOCR. 76 D. HDT. 3, 64, SOPH. O. R. 99 = *εὐχως euphemistisch, v. e. persoon* Ai. 68, XEN. Hell. 1, 1, 27, Ph. Phaed. 84 e, (N. T.). — 5 toeval HDT. 1, 32.

συμφορ/αίνω, zijn ongeluk beklagen (HDT.) vit. Hom. 14.

συμφορέυς, *δ, lac.*, begeleider XEN. Hell. 4, 4, 14.

συμφορέω, bijeenbrengen, ophoopen HDT. 5, 92, 7, THUC. 6, 99, 11, PL. Phaedr. 253 e, XEN. Cyn. 8, 1, DEM. 18, 15, LUC. V. H. 2, 40.

συμφόρημα, τό, hoop PLUT. 955 a.

συμφόρησις, *ή*, ophoopen PLUT. Pericl. 34.

συμφόρητος, — 1 bijeengebracht LUC. Pseudol. 4. — 2 uit bijdragen bekostigd ARISTOT.

συμφορος, — 1 (συμφέρομαι) meegaande met, behorende bij HES. O. 302. — 2 passend voor > goed voor HES. O. 783, THEOGN. 457. — 3

nuttig, in het belang van HDT. 8, 60, 1, THUC. 3, 40, DEMOCR. 188 D., TR.: EUR. Med. 779, AR. Pl. 1162, PL. Leg. 766 e, XEN., N. T. 1 Cor.

συμφράδμων, *ονος*, mee overleg plegend, raad gevend B 372.

συμφράζω, — 1 mee of tegelijk uitdrukken PLUT — *med.* 2 overleggen, beraadslagen met, τινι A 537. — 3 besluiten, verziinnen HES. Th. 471, SOPH. Ant. 364.

συμφράσσω, *att.* -ττω, — 1 opeendringen HDT. 4, 73. — 2 insluiten PL. Phaedr. 251 e, XEN. Hell. 1, 1, 7, POL.

συμφρονέω, — 1 het met iemd, τινι, eens zijn, -gemeene zaak maken POL. — 2 begrijpen, opmerken PLUT. — 3 overleggen POL. — 4 *praegn.* weer hij (bewustzijn) komen PLUT.; -ησις, *ή*, eensgezindheid POL.

συμφρόνησις, *ή*, harmonie PHILOLAÛS 10 D.

συμφροντίζω, mee zorgen voor LUC. Dem. Enc 25.

σύμφρουρος, mee wakend met, τινι SOPH. Ph. 1453.

σύμφρων, *ονος*, gelijk gezind AESCH. Ag. 110.

συμφυάς, *άδος*, *ή*, vereniging door natuurlijke aaneengroeiing HIPPOCR.

συμφυάσις, *άδος*, *δ, ή*, mede-balling THUC 6, 88, 36, EUR Ba. 1382.

συμφυής, samengegroeid, verwant PL. Tim. 45 d, POL., PLUT.

συμφυΐα, *ή*, = *σύμφυσις*, PLUT. 1080 f.

συμφυλαξ, *άκος*, *δ*, medewachter, -bewaker THUC. 5, 80, PL. Rep. 463 c, XEN.

συμφυλάσσω, *att.* -ττω, samen bewaken HDT. 7, 172, PL. Rep. 451 d.

συμφυλέτης, *ου, δ*, landsman N. T. 1, Thess. 2, 4.

συμφυλ-ία, *ή*, het zich vereenigen van het verwante EPICUR. 115 Us.

σύμφυλος, — 1 stamverwant PL. Ax. 366 a, ARISTOT. — 2 *overdr.* passend PLUT. 729 b.

συμφυράω, vermengen PLUT. 398 b.

συμφύρδην, door elkaar gemengd NIC. Th. 110.

σύμφυρτος, verward EUR. Hipp. 1234.

συμφύρω, dooreenknedden, vermengen; bezoe-delen DEMOCR. 285 D., EUR. Med. 1199, PL. Phaed. 66 b, THEOCR. 22, 10, PLUT. Cam. 32.

συμφυσάω, — 1 samen, naar één punt blazen of tegelijk blazen PLUT. Sertor. 17. — 2 *vand.* harmoniseeren PL. Leg. 708 d. — 3 smelten, solderen; *overdr.* smeden, klaar maken AR. Eq. 468.

συμφυσιώω, tot natuur maken ARISTOT.

σύμφυσις, *ή*, samengroeien, vergroeien PL. Tim. 77 d, ARISTOT.

συμφυτεύω, — 1 tegelijk planten PIND. I. 5, 12, XEN. Mem. 1, 2, 23. — 2 mee veroorzaken, aantichten SOPH. O. R. 347.

σύμφυτος, — 1 aaneengegroeid ARISTOT., N. T. Rom. 6, 5. — 2 aangeboren, eigen natuurlijk PIND. I. 3, 14, PHILOLAÛS 11 D., AESCH. Ag. 107, LYS. 10, 28, PL. Polit. 272 e. — 2 verwant AESCH., EUR. Andr. 954.

συμφύω, — 1 laten samengroeien PL. Symp. 192 e, ARISTOT. — *Pass. intr.* (*aor.* -έφυν *enz.*): 2 samengroeien: samenhangen PL. Symp. 191 a, N. T. Luc. 8, 7 *part. aor.* -φυσίς. — 3 zich bestendigen POL.

συμφωνέω, — 1 *overdr.* overeenstemmen, harmonieeren, τινι, πρόσ τινος, PL. Phaed. 101 d, XEN. Hell. 1, 3, 8, POL., DIOD., N. T. Mt. 18, 19. — 2 samenspannen, het eens zijn ARISTOT. — 3 het over den kooprijc eens worden N. T. Mt. 20, 2.

συμφώνησις, ἡ, overeenstemming N. T. 2 Cor. 6, 15.

συμφωνία, ἡ, — 1 samenstemmen, overeenstemming PL. Symp. 187 b. — 2 *muz.*: de 3 harmonieerende intervallen: kwart, kwint, octaaf PLUT. — 3 een meerstemmig-vocaal of instrumentaal concert POL. — 4 bepaald muziekinstrument: doedelzak? N. T. 1 Luc. 15, 25.

σύμ-φωνος, — 1 goed samenklinkend HYMN. Merc. 51. — 2 *overdr.* harmonisch, overeenstemmend PIND. P. 1, 70, SOPH. O. R. 421, PL. Lach. 118 d, POL., N. T. 1 Cor. 7, 5.

συμφωνούντως, *adv.*, overeenstemmend PL. Leg. 662 e.

συμφάω, elkaar aanraken XEN. Symp. 4, 26, POL.

συμφάω, *inf.* -ψῆν, — 1 bijeenkrabben AR. Nub. 975. — 2 bedelven onder zand en slijb HDT. 1, 189.

συμφεύδομαι, samen liegen POL.

συμφηρίζω, — 1 optellen N. T. Act. 19, 19? — 2 *med.* meestemmen met, τιμῶν AR. Lys. 142.

σύμ-ψηφος, eenstemmig, het eens zijnde met τιμῶν PL. Gorg. 500 a, DEM., POL. PLUT. Otho 8.

συμψοφείω, — 1 tegelijk gedruisch maken POL. — 2 *tr.* τι, op iets slaan met iets anders, τιμῶν POL.

σύμ-ψύχος, eensgezind N. T. Phil. 2, 2.

ΣΥΝ, I. *adv.* — 1 met elkaar: samen, tegelijk, σύν δὲ δὴ ἐρχομένων K 442, ι 289. — 2 tegelijk > eveneens SOPH. Ant. 85.

II. **praep.** met *dat.* (oorspr. een *instrumentalis*, ook als *sociativus*: samen met) oorspr. v. *pers. en dingen*, zoo nog bij HOM. — 1 **samen met**, ξὺν παιδὶ Z 372; BACCH. 1, 115, *alg. tot* N. T. Joh. 21, 3, samen (zijn) LUC. 2, 13; op iemds hand, van iemds partij XEN. Hell. 3, 1, 18; ἡ χάρις τοῦ θεοῦ ἢ σύν ἐμοί N. T. 1 Cor. 15, 10. — 2 > met behulp van met: σύν θεῶν met de hulp van een god I 49, ook pl. σύν θεοῖσι Ω 430, PIND. O. 8, 14, TR.: SOPH. Ai. 383, AR. Pl. 114, XEN., N. T. 2 Cor. 8, 19; *vaak uitdrukking van bescheidenheid*: σύν θεῶν εἰπεῖν, als ik het zoo mag zeggen DEM. 29, 1. — 3 met . . . iets uitgerust, met iets . . . bij zich *e. dgl. v. dingen*, σύν ἵπποισιν καὶ ὄξεσσι E 119, TR.: SOPH. Ant. 116; ook *geestelijke* σύν . . . ἀρετῇ ω 193. — 4 *verzw.*: met . . . , door middel van SOPH. Ph. 1335. — 5 *vand.*: *modaal*: σύν δόλῳ SOPH. Ai. 1245, σύν ψεύδεσιν Ph. 842, σύν τῶ δικαίῳ XEN. An. 2, 6, 18, σύν τάχει, σύν ὀργῇ, σύν ἀληθείᾳ. — 6 (samen) met v. d. gevolgen, σύν μεγάλῳ ἀποτεῖσαι zwaar boeten Δ 161, THEOGN. 50, XEN., SOPH. Ant. 172. — 7 σύν *bij μάχεσθαι*, vechten „met” = tegen SOPH. El. 302.

(σ. naast *idg. kom.*, vgl. de *io-* afl. van beide: *ἔξινός ω κοινός*. Oudere vorm *ξόν*, vgl. ook *μεταξὺ* [vergroeiing der beide synoniemen: *idg. kom* > *gr. *κον-* (z. *κοινός*) en *ση-* (z. *ἄ-*)? Of te vergelijken met o. b. *sū* met m. *instrumentalis*?]).

συνάγγελος, ὁ, medegezant HDT. 7, 230.

συναγγία, ἡ, vaatwerk BABR. 27, 2.

συναίρω, — 1 samenbrengen verzamelen δ 90, HDT. 1, 4, THUC. 7, 31, 1. AR. Pl. 584, PL., ISOCR. 4, 88, POL. — 2 *pass. refl.*: *overdr.* zich herstellen, op zijn verhaal komen PL. Prot. 328 d; *med.* voor zich . . . ξ 323. — 2 *pass. refl.* zich verzamelen, bijeenkomen Δ 687, PL. Phaedr. 67 c.

συναγελάζομαι, als kudde, in troepen samenleven DEMOCR. 164 D., ARISTOT., POL., PLUT.

συναγκειᾶ, ἡ, — 1 bergkloof, ravijn THEOPHR., POL. — 2 sloot BABR. 27, 2.

συν-ἀγνῶμι, verbrijzelen Ψ 467, Λ 114.

συν-αγοράζω, opkopen ARISTOT., DIOD.; -**αστικός**, σίτος, door den staat voor de distributie opgekocht graan PAP.

συν-αγορεύω, het eens zijn met iemds of iets, τιμῶν, goedkeuren THUC. 7, 49, 2, XEN., ISOCR. 4, 139.

συν-αγρεύω, samen op het land leven D. H. **συναγρίς**, ἰδος, ἡ, een zeevisch EPICH. 47 A., ARISTOT.

συν-αγυρμός, ὁ, het verzamelen PL. Polit. 272 c. **συν-ἀγυρτος**, verzameld PL. Leg. 745 e.

συν-άγω, — 1 samenvoeren, samenbrengen, ε 291, HERACL. 91 D., HDT. 7, 60, AR. Lys. 585, EUR. Ba. 563, PL. Soph. 251 d; v. *dingen*: verzamelen, inzamenen POL., N. T. Luc. 15, 13. — *Spec.*: 2 een *vergadering enz.* beleggen, oproepen HDT. 6, 85, THUC. 2, 60, 29, ISOCR. 4, 1, N. T. Mt. 2, 4. — 3 een *huwelijks* sluiten XEN. Symp. 4, 64; met iemds, τιμῶν, in aanraking brengen, voorstellen XEN. Cyr. 5, 3, 20. — 4 *vijandig*: samen brengen > doen ontstaan, ἐρίδα, ὄψινην E 681, II 764, μῶλον ARCHIL. 3, 2 ALD., AESCH. Sept. 508. — 5 uitnoodigen, εἰς τὸ δεῖπνον N. T. Apoc. 19, 17. — 6 als gast opnemen, ontvangen N. T. Mt. 25, 35. — 5 naar een punt samenbrengen > versmallen, vernauwen HDT. 1, 194, POL. — 6 > in de engte drijven: noodzaken, dwingen POL. — 7 opnemen, ontvangen v. *gasten* N. T. Mt. 25, 35.

συν-ἀγαγέω, ὁ, die bijeenbrengt HIPPOCR., LYS. 12, 43, PL. Symp. 191 b.

συν-αγωγή, ἡ, — 1 bijeenbrengen, χρημάτων DEMOCR. 222 D., vereenigen PL. Phaedr. 266 b, PLUT. — 2 *spec.* troepen samentrekken, concentreren: > voorbereiding, πολέμου THUC. 2, 18, 4, PL. Rep. 526 d, POL. — 3 samentrekken, fronsen v. *h. voorhoofd* ISOCR. 9, 44. — 4 *vergadering*, bijeenkomst N. T. Jac. 2, 2. — 5 *synagoge* N. T. Mt. 10, 17.

συν-αγωγή, ἡ, = *voorg.*, PLUT. 632 e.

συν-αγώγιμος, *δειπνον*, picnic COM.

συν-αγώγιον, τό, maaltijd van gemeenschappelijke bijdragen: picknick COM.

συν-αγωνός, verenigend, aanknoopend, φιλικός PL. Prot. 322 c., DEMOCR. 164 D.

συν-αγωνίζομαι, — 1 strijden samen met, τιμῶν: helpen THUC. 1, 123, 16, AR. Th. 1061, ANTIPH. 5, 93, PL., HYPER. 3, 39, N. T. Rom. 15, 30. — 2 *overdr.* *καιρός* ISOCR. 1, 3, DEM.

συν-αγωνισμα, τό, wat in den strijd helpt: gunstige factor POL.

συν-αγωνιστής, ου, ὁ, medestrijder, helper PL. Ale. I. 119 d, ISOCR. 4, 142, DEM. 18, 41, HYPER. 5, 3.

συν-ἀδελφος, ὁ, hij, die broeders of zusters heeft XEN. Mem. 2, 3, 4.

συν-αδικέω, mee onrecht doen, -beledigen, τιμῶν THUC. 1, 37, 5, PL., DEMOCR. 38 D., XEN. An. 2, 6, 27, ISOCR. 4, 53, DEM.

συν-ᾄδω, — 1 mee zingen, AESCHIN. 2, 162. — 2 overeenstemmen HERACL. 10 D., SOPH. O. R. 1113, PL. Prot. 333 a, POL.

συν-αείδω, *ep.* = *voorg.*, THEOCR.

I. **συν-αείρω**, mee optillen Ω 590 *in times*.

II. **συν-αείρω**, samenbinden, -koppelen K 492, O 680.

συν-αείξω, mee tot bloei brengen ANACR.

συν-αθλέω, helpen DIOD., N. T. Phil. 1, 27.

συν-αθροίζω, verzamelen AR. Lys. 585, (EUR.) Rhes. 613, PL. Menex. 243 b, N. T. Act. 19, 25.

συν-ᾶγδην, *adv.*, samen onstuimig opdringend HES. Sc. 189.
συναικλία (αἰκλον), *ἡ*, *lac.* = σύνδειπνον, ALGM. 52 ALD.
σύν-αιμος, — 1 bloedverwant SOPH. El. 156; *adi.* ξ-ον νεῖκος ἀνδρῶν = ξ-ων v. α. SOPH. Ant. 794. — 2 *subst.* broeder of zuster SOPH. Ant. 198, 488, EUR. Iph. T. 774.
σύν-αινεις, *ἡ*, toestemming PLUT. 258 b.
σύν-αινέω, — 1 tegelijk prijzen AESCH. Ag. 484. — 2 instemmen met, *τινι* HDT. 5, 92, 7, SOPH. El. 402, PL. — 3 beloven TR.: AESCH. Ag. 1208.
σύν-αίνυμαι, samennemen Φ 502.
σύν-αίρέω, — 1 samennemen, pakken v 95. — 2 samendrukken : stuk slaan Π 740, SOPH. Tr. 884. — 3 samen innemen HDT. 5, 44, THUC. 2, 29, 31. — 4 als geheel samenvatten ἐν λογισμῷ ξυναιούμενον PL. Phaed. 249 b; *spec.* (woorden, gedachten) kort samenvatten THUC. 1, 70, 29, XEN. An. 3, 1, 38 ὡς συνελόντι εἰπεῖν — 5 eind en beginpunt samen-nemen: afleggen, een afstand PLUT.. — 6 *verzw.* veroveren, aantasten THUC. 2, 51, 10 v. d. *pest.* — 7 *praegn.* (z. 2) binnen of tot iets beperken v. plaats of tijd POL., DIOD.
σύν-αίρω, *dicht.* συναίρω, *z. d.*; *gew. med.*, — 1 mee opnemen (EUR.) Rhes. 495. — 2 *vand.* samen dragen, helpen, bijstaan, in *τινος* THUC. 4, 10, 18, EUR., DEM. 1, 24. — 3 samen genieten AESCH. Pr. 650. — 4 τὸν λόγον μετὰ *τινος*, met iemd afrekenen N. T. Mt. 18, 23.
σύν-αισθάνομαι, tegelijk gewaarworden, voelen ARISTOT., PLUT., POL.
σύν-αιτιάομαι, mee beschuldigen PLUT. Fab. 8.
σύν-αίτιος, 2, *soms* 3, mee oorzaak van, -schuldig aan, *τινος* AESCH. Ag. 1116, PL. Gorg. 519 b, XEN., ISOCR. 5, 33.
σύν-αιχμάλωτος, mede-krijgsgevangene LUC., Asin 27, N. T. Rom. 16, 7.
σύν-αιωρέω, *τινι*, *pass.* gelijk-, op gelijke hoogte zweven als PL. Phaed. 112 b.
σύν-αιώρησις, *ἡ*, tegelijk opheffen-, laten zweven PL. Tim. 80 d.
σύν-αιμάζω, — 1 tegelijk in bloei staan, *ook overdr.* = tegelijk het hoogste punt bereikt hebben POL. — 2 *vand.* ὀρμαῖς. zijn opwelling, aandrift volgend POL.
σύν-ακολουθεῖω, — 1 meegaan met, *τινι* THUC. 6, 44, 3, AR. Pl. 43, PL., ISOCR. 4, 146, N. T. Mc. 14, 51. — 2 *geestelijk* volgen: meegaan, accoord gaan met, opvolgen PL. Phil. 25 c.
σύν-ακοντιζῶ, tegelijk of eveneens met de werpspeer werpen ANTIPTH. 3 8, 6; daarmee dooden POL.
σύν-ακούω, tegelijk of elkaar hooren XEN. An. 2, 4, 36, An. 5, 4, 31, PLUT.
σύν-ακρᾶτίζομαι, mee ontbijten COM.
σύν-ακροάομαι, mee aanhooren PL. Menex. 235 b.
σύν-ακτέος, bijeen te brengen LUC.
σύν-ακτικός, bondig, gereserveerd LUC.
σύν-αλαλάζω, tegelijk (toe)juichen EUR. Herc. 11, POL.
σύν-αλγέω, — 1 mede lijden, *τινι*, met of door AESCH. Pr. 288, SOPH. Ai. 283, EUR., ANTIPTH. 3 β 8, PL. Rep. 462 d. — 2 medelijden hebben, *τινι* PLUT.
σύν-αλγηδών, ὄνος, ὄ, mede lijden, in iemds smart deelen EUR. Supp. 74.
σύν-αλδήεις, samengroeiend NIC. Al. 544.
σύν-αλειρω, — 1 tegelijk bestrijken, -insmeren PLUT. Pomp. 73. — 2 samensmelten, vermengen ARISTOT. — 3 uitvagen: uitwisselen, wegnemen ARIS.

σύν-αλθάσσω, = *volg.*, HIPPOCR.
σύν-αλθέω, tegelijk doen heelen HIPPOCR.
σύν-αλιάζω (ἄλια), *lac.*, bijeen doen komen AR. Lys. 93.
σύν-ἄλιζω, bijebrengen, verzamelen HDT. 2, 111, XEN. Hell. 1, 1, 30, Cyr. 1, 4, 14; *vaak pass. refl.* bijeenkomen, bij iemd komen HDT. 1, 62, tot N. T. Act. 1, 4.
σύν-ἀλλεγή, *ἡ*, — 1 verkeer, omgang SOPH. O. R. 34, 960 (of ingrijpen, inmenging?), EUR. Hipp. 652. — 2 verzoening THUC. 3, 82, 23, SOPH. Ai 732, EUR., XEN. Cyr. 3, 1, 40. — 3 samenloop van omstandigheden SOPH. O.C. 410, resultaat Tr. 845.
σύν-ἀλλαγμα, τό — 1 handelsverkeer; *concr.* handelsverdrag DEM. 24, 213, ARISTOT., PAP. — 2 wederzijdsche verplichting ARCHYT. 3 D.; *ματο-γράφος*, ὁ, officieel erkende notaris PAP.
σύν-ἀλλαξις, *ἡ*, — 1 ruil, uitwisseling PL. Leg. 850 a. — 2 overeenkomst PAP.
σύν-ἀλλάσσω, *att.* -ττω, — 1 verzoenen AESCH. Sept. 597, THUC. 8, 90, 30, SOPH. Ai. 493, PL., N. T. Act. 7, 26. — 2 *intr.* omgang hebben met, ontmoeten, *τινι* SOPH. O. R. 1110, EUR. Heracl. 4, DEM. 24, 192.
σύν-αλοάω, hard slaan THEOCR. 22, 121, PLUT. Marc. 15.
σύν-αλοιφή, *ἡ*, samensmelting van twee lettergrepen tot één GRAMM.
σύν-αμα, *adv.* = σύν ἅμα, samen SOPH. Ichn. 70 D, THEOCR. 25, 126, LUC. Pisc. 51.
σύν-αμαθύνω, tegelijk verwoesten AP. RH.
σύν-αμάομαι, inzamelen AP. RH.
σύν-αμαρτάνω, zich eveneens vergissen PLUT.
σύν-αμιλλάομαι, *aor. pass.*, met anderen wedijveren EUR. Herc. 1206, PLUT. 786 e.
σύν-αμμα, τό, verbinding, knoop ARISTOT., PLUT.
σύν-αμπέχω, = *voorg.*, *med.* EUR. Herc. 1111.
σύν-αμπρεύω, tegelijk trekken ARISTOT.
σύν-αμύνω, bijstaan, *τινι* EUR. Iph. A. 62.
σύν-αμφότερος, beide samen; *ook* beiderlei soort of beide soorten samen, *sing. en pl.*, THEOGN. 818, HDT. 1, 147, PL. Lys. 250 c, *n. sing.* Symp. 209 b, DEM. 2, 14.
σύν-άμφω, οἱ, αἱ, beide tegelijk PL. Polit. 278 c, AP. RH., POL.; *ook sing. met art.* ARISTOT.
σύν-αναβαίνω, mee optrekken, *spec.* het binnenland in HDT. 7, 6, XEN. An. 1, 3, 18 tot N. T. Mc. 15, 14.
σύν-αναβοάω, tegelijk beginnen te schreeuwen XEN. Cyr. 5, 1, 16.
σύν-αναβόσκομαι, mee opgroeien PLUT. 409 a.
σύν-αναγιγνώσκω, mee lezen PLUT. 180 d.
σύν-αναγκάζω, tegelijk noodzaken XEN. Cyr. 7, 7, 60, ISOCR. 4, 89, POL.
σύν-ανάγνωσις, samen lezen PLUT. 700 b.
σύν-αναγυμνῶ, tegelijk ontblooten PLUT. Comp. Lyc. 3.
σύν-ανάγομαι, zich terugtrekken naar POL.
σύν-αναδέχομαι, tegelijk op zich nemen POL.
σύν-αναδίδωμι, tegelijk verdeelen LUC.
σύν-αναθυμιάομαι, in rook opgaan ARISTOT.
σύν-αναιρέω, — 1 mee of tegelijk opheffen, wegnemen of vernietigen THUC. 8, 24, 28, LYCURG., POL. — 2 eveneens antwoorden PL. Rep. 540 c.
σύν-ανάκειμαι, mee aanliggen N. T. Mt. 9, 10.
σύν-ανακοινολογέομαι, ter beraadslaging meedeelen DIN. 1, 28.
σύν-ανακομίζω, weer herstellen POL.

συν-ανακυκλώ, tegelijk in een kring draaien PL. Polit. 271 b.
συν-αναλαμβάνω, tegelijk opnemen PLUT. 514 e.
συν-ανάλισκω, tegelijk besteden, versterken XEN. Mem. 2, 4, 6, DEM. 1, 11.
συν-αναμ(ε)ιγνύμι, tegelijk bijmengen. PLUT. Philop. 21, LUC.
συν-αναμνήσκω, tegelijk herinneren PLUT.; *pass.* zich tegelijk herinneren PL. Leg. 987 e.
συν-αναπαύομαι, tegelijk rusten met, *τινι* PLUT., N. T. Rom. 15, 32.
συν-αναπείθω, mee helpen bepraten THUC. 6, 88, 32, ISOCR. 4, 46.
συν-αναπέμπω, tegelijk omhoog zenden, -gooien PLUT. Rom. 28.
συν-αναπηδάω, mee opspringen ARISTOT.
συν-αναπλέκω, samenvlechten met, *τινι* LUC.
συν-αναπληρώω, aanvullen tegelijk met, *τινι* POL.
συν-ανατάττω, helpen invorderen XEN. An. 7, 7, 14.
συν-αναρρίπτέω, mee omhoog werpen LUC.
συν-αναρχειρσιάζω, mee naar een ambt helpen dingen PLUT. 97 a.
συν-ανασπάω, mee omhoog trekken LUC.
συν-αναστομόδομαι, zich met andere door één monding uitstorten ARISTOT.
συν-αναστρέφω, — 1 tegelijk terugkeeren PLUT. Galb. 10. — 2 *pass.* met iemd, *τινι*, omgaan PLUT. Lyc. 17.
συν-αναστροφή, η, omgang, amusement DIOD.
συν-ανασώζω, mee redden, bewaren POL., PLUT.
συν-ανατήκω, mee smelten PLUT. Pomp. 8.
συν-ανατίθημι, tegelijk wijden LUC. Phal. 2, 7.
συν-ανατρέχω, mee omhoog loopen PLUT.
συν-ανατρίβω, met iemd omgaan EPICET., PLUT.
συν-αναφαινομαι, zichtbaar worden LUC. Salt. 7.
συν-αναφύρω, — 1 samenkneden met LUC. Gymn. 1. — 2 *pass.* gemeenen omgang met iemd, *τινι*, hebben LUC. Saturn. 28.
συν-αναχορεύω, mee dansen ARISTOT.
συν-αναχρέμπτομαι, tegelijk mee opgeven LUC. Gall. 10.
συν-αναχρώννυμι, afgeven, *v. kleur en reuk* PLUT.
συν-ανάχωσις, η, het afgeven, het aansteken PLUT.
συν-αναχώρέω, tegelijk mee teruggaan PL. Lach. 181 b.
συν-ανδάνω, *aur.* **συν-εύαδε** (*kunstvorm*), eveneens behagen AP. RH. 3, 30.
συν-ανείργω, mee insluiten ARISTOT.
συν-ανέρχομαι, mee omlaag gaan AP. RH.
συν-ανέχω, *intr.* mee omhoog komen ARISTOT.
συν-ανθέω, tegelijk bloeien POL., PLUT.
συν-ανθρωπέομαι, onder de menschen leven ARIS.
συν-ανθρωπέω, τοῖς πολλοῖς, zich in levenswijze gelijk stellen aan de groote menigte PLUT. 823 b.
συν-ανθρωπίζω, = **συν-εύομαι**, ARISTOT.
συν-ανίστημι, tegelijk oprichten of laten opstaan XEN. Hell. 4, 8, 9, Symp. 9, 5; *intr. refl.*, *aur.* — **έστην enz.**, tegelijk opstaan en weggaan XEN. An. 7, 3, 35, LUC.
συν-αντάω, — 1 ontmoeten, samenkomen, *ook med.*, *τινι* P 134, π 333, HES., EUR. Ion 787, DEM., POL., N. T. Luc. 9, 18. — 2 *v. dingen*: overkomen N. T. Act. 20, 22.
συν-άντησις, η, het ontmoeten EUR. Ion 535, PLUT., D. H., N. T. Mt. 8, 34.
συν-αντιάζω, = **συναντάω**, *τινι* SOPH. O. R. 804.
συν-αντιλαμβάνομαι, mee helpen, *τινος* N. T. Luc. 10, 40; *overdr.* Rom. 8, 26.

συν-αντλέω, samendragen of volbrengen EUR. Ion 200.
συν-άντομαι, *slechts pr. en impf.*, ontmoeten, *ook als vijand*, Φ 34, PIND. O. 2, 39, EUR. Ion 831.
συν-ανύτω, = *volg.*, AESCH. Ag. 1123.
συν-ανύω, mee of tegelijk volbrengen ARISTOT., PLUT. Alcib. 27.
συν-αξίω, met een ander mee of hetzelfde wenschen XEN. Cyr. 7, 1, 15.
συν-αισιδός, = **συνωδός**, samenzingend, harmonieerend EUR. Herc. 787.
συν-ἄορ-έω, samen in het tuig loopen met, *τινι*, begeleiden PIND. bij PLAT. Rep. 330 a.
συν-ἄορος (*z. s. v. αἶρω, αἰρώω*), *dor. ep.* **συνήορος**, „samen verbonden” *eig.* onder het juk: — 1 vast verbonden, *τινι*, deel uitmakend van § 99. — 2 *subst.* gemaal, echtgenoot EUR. Ph. 1695. — 3 in het gezelschap verkeerend van, *τινι*, PARM. 1, 24 D.
συν-ἀπάγω, — 1 tegelijk wegvoeren XEN. Hell. 5, 1, 23. — 2 meesleuren, *pass.* N. T. Gal. 2, 13; *ταπεινοῖς*, naar lage dingen Rom. 12, 16.
συν-ἀπαιτέω, tegelijk opeischen MEN. Epitr. 89.
συν-ἀπαρκέω, tegelijk voldoende zijn MEN. Kith. 14.
συν-ἄπαξ, **ἀπάσα**, -**ἅπαν**, *evenals σύνμας*: in zijn geheel; allen tezamen, *meest pl.*; HDT. 1, 178, PL. Soph. 224 a.
συν-ἄπειμι (*εἶμι*), tegelijk weggaan LYS. 13, 52, XEN. An. 2, 2, 1.
συν-ἀπεργάζομαι, *aur. med.*, mee helpen klaar maken PL. Rep. 473 a, PLUT.
συν-ἀπηρείδω, tegelijk ondersteunen PLUT.
συν-ἀπέρχομαι, tegelijk weggaan ARISTOT.
συν-ἀπευθύνω, tegelijk verbeteren PLUT. 426 c.
συν-ἀπεχθάνομαι, zich tegelijk gehaat maken PLUT.
συν-ἀπίστημι, *ion.* = **συναφίστημι**, HDT. 5, 104.
συν-ἀποβαίνω, tegelijk aan land gaan HDT. 6, 92(?).
συν-ἀποβάλλω, tegelijk verliezen PLUT. Philop. 21.
συν-ἀποβιάζομαι, tegelijk afdwingen ARISTOT.
συν-ἀποδημέω, mee op reis zijn ARISTOT., PLUT. Σημος, ARISTOT.
συν-ἀποδιδράσκω, mee wegloopen AR. Ran. 81.
συν-ἀποδοκιμάζω, tegelijk afkeuren XEN. Oec. 6, 5.
συν-ἀποθνήσκω, tegelijk (af)sterven HDT. 5, 47, PL. Phaed. 88 d, XEN., PLUT., N. T. Mc. 14, 31.
συν-ἀποοικίζω, mee uit het land laten trekken LUC.
συν-ἀποκάμνω, tegelijk moe worden EUR. Iph. T. 1371.
συν-ἀποκλίνω, *intr.* tegelijk zich verwijderen van PLUT. 790 e.
συν-ἀποκόπτω, tegelijk afhakken PLUT. 529 c.
συν-ἀποκρίνω, tegelijk afzonderen ARISTOT.
συν-ἀποκτείνω, tegelijk doodden ANTIPH. 5, 39, AESCHIN. 2, 148; = **συν-ἀποκτείννυμι**, ARISTOT.
συν-ἀπολαμβάνω, tegelijk terugkrijgen XEN. An. 7, 7, 40.
συν-ἀπολάυω, mee de lusten of lasten van iets dragen ARISTOT., LUC.
συν-ἀπόλλυμι, — 1 tegelijk doodden THUC. 2, 60, 35, ANTIPH. 5, 82. — 2 *med. (pass.)* tegelijk overkomen HDT. 7, 221, LYS. 12, 88, PL. Lys. 221 6; DEM., N. T. Hebr. 11, 31.
συν-ἀπολογέομαι, *aur. med.*, — 1 zich tegelijk verdedigen DEM. 24, 157, LYCURG. — 2 tegelijk iets, *τινι*, verdedigen DEM., 24, 23, D. H.

συν-απο-μαραινῶ, *pass.* tegelijk verwelken XEN. Symp. 8, 17, PLUT.
συν-απο-νεύω, tegelijk omlaag neigen of afdwalen THUC. 7, 71, 32, PLUT. 347 b.
συν-απο-πέμπω, tegelijk wegzenden XEN. Cyr. 3, 1, 2.
συν-απο-ρρέω, mee wegvloeiën PLUT. 1005 e.
συν-απο-ρρήγγνυμι, tegelijk afscheuren PLUT.
συν-απο-ροίπτω, tegelijk wegwerpen LUC.
συν-απο-σβέννυμι, *pass.* tegelijk uitdooven PLUT.
συν-απο-στέλλω, tegelijk uitzenden THUC. 6, 88, 31, ISAE. 6, 27, N. T. 2 Cor. 12, 18.
συν-απο-στέρω, — 1 tegelijk rooven PL. Leg. 948 c. — 2 tegelijk berooven DEM. 30, 31.
συν-απο-τελέω, tegelijk voltooien PL. Polit. 258 e.
συν-απο-τίθημι, — 1 tegelijk afleggen PLUT. 37 d. — 2 tegelijk abdiceren AP.
συν-απο-τίκτω, tegelijk voortbrengen PL. Theaet. 156 e.
συν-απο-φαινομαι, — 1 eveneens zijn meening zeggen AESCHIN. 2, 42, ISOCR. — 2 tegelijk toestemmen POL.
συν-από-φάσις, ή, het meer dan een ding tegelijk ontkennen ARISTOT.
συν-απο-χωρέω, tegelijk afvallen POL.
συν-απτικός, verbindend PLUT. 385 e.
συν-απτός, *adi. verb.* v. *συνάπτω*, verbonden AR. Eccl. 508, ARISTOT.
συν-άπτω, — 1 onderling of met iets anders verbinden PL. Euthyd. 298 c; *spec.* στρατόπεδα ἐς μάχην HDT. 5, 75, χειρα χειρί AR. Th. 955. — 2 samenknopen: vormen, vinden, μηχανήν AESCH. Ag. 1609, EUR. — 3 aanknopen, „aanbinden”: beginnen, πόλεμον, μάχην HDT. 1, 18; *concr.* ἔγχη EUR. Ph. 1192. — 4 *verzw.* iets met iemd, τί τινι, in verbinding brengen, veroorzaken, πόλεμον THUC. 6, 13, 23, κακά EUR. Med. 1232, γάμους Ph. 1049. *Vaak med.* — 5 *pass. refl.* zich aan iets verbinden, iets τινος, mee aanpakken, mee helpen AESCH. Pers. 724, 742. — **Intr.:** 6 aan iets, τινι, raken, grenzen HDT. 2, 75, AESCH. Pers. 887, EUR. Hipp. 187, (PL.); v. *plaatsen:* iets, τινι, bereiken POL. — 7 v. *tijd:* nabij, aanstaande zijn PIND. P. 4, 247, POL. — 8 *overdr.:* τινι, *bijv.* ἐξ λόγουσ μετ' iemd in gesprek, contact komen SOPH. El. 21, EUR. Ph. 702, *vgl.* AR. Lys. 468. — 9 *vrijandelijk* in conflict komen τινι POL.
συν-απ-ωθέω, tegelijk wegstooten LUC. Tox. 19.
συν-απίσσω, *att.* -*πτω*, hard tegen elkaar slaan: verbrijzelen Ψ 673, ε 426, HDT. 2, 63, EUR. Herc. 1142, AP. RH.
συν-ἀρέσκω, — 1 *tr.* iets mee goedkeuren AP. RH. — 2 *impers.* σ-ει μοι, het vindt ook, eveneens mijn instemming XEN. Hell. 2, 3, 42, DEM. 19, 202, MEN. Epitr. 333. — 3 *pass.* bevredigd worden door, τινι, instemmen met ARISTOT. A. II. 33, 2.
συν-αρθμέω, zich aansluiten bij, τινι AP. RH.
συν-αρθρόω, (door ledematen) verbinden HIPPOCR., ARISTOT.
συν-αριθμέω, bij elkaar optellen ISAE. 5, 18; *pass.* PL. Phil. 23 d, ARISTOT., PLUT.
συν-αριστάω, mee ontbijten AESCHIN. 1, 93, LUC.
συν-αριστεύω, dapper zijn samen met, ἄμα τινι EUR. Tr. 805.
συν-ἄριστος, mee ontbijtend LUC. Asin. 21.
συν-αρκέομαι, genoegen nemen met THEOPHR.
συν-αρμογή, ή, samenvoeging (PL.) Tim. 95 b.
συν-αρμολογέω, samenvoegen N. T. Eph. 2, 21.
συν-αρμόζω, *att.* -*αρμόττω*, — 1 vereenigen,

verbinden, τί τινι, met of door PIND. N. 10, 12, EMPED. 92 D. AESCH. Eum. 471, *med.* THUC. 4, 100, 5, EUR., PL. Rep. 519 e, POL. — 2 *intr.* passen bij, τινι PL. Prot. 333 a, XEN. Mem. 2, 6, 24, LUC.
συν-αρμολογέω, = *voorg.*, N. T.
συν-αρμοστέος, *adj. verb.* bij *συν-αρμόττω*, samen te voegen PL. Tim. 18 c.
συν-αρμοστής, ό, helper v. d. *ἀρμοστής*, v. d. magistraat die den staat een nieuwe staatsinrichting geven moet LUC. Toxar. 32.
συν-αρμοστώντως, *adv. part. pr.* van *συναρμόττω*, *passend* PL. Leg. 967 e.
συν-αρμόττω, *z.* *συναρμόζω*.
συν-αρπάζω, — 1 meesleuren AESCH. Pers. 195, SOPH. Ai. 498, EUR., AR. Nub. 775, *med.* Lys. 437. — 2 grijpen SOPH. Ai. 16, POL., N. T. Act. 6, 12; Luc. 8, 29. — 3 samenschrapen LYS. 12, 15.
συν-αρτάω, — 1 verbinden, vast maken THUC. 7, 70, 28, EUR. Med. 564. — 2 *spec.:* *pass.* voeling houden met een vijand, τινι, hem op de hielēn zitten PLUT.
συν-αρχία, ή, *pl.* de gezamenlijke overheden ARISTOT., POL.
συν-άρχω, meeregeeren, ambtgenoot zijn, τινι THUC. 6, 25, 27, LYS. 12, 52, PL. Polit. 272 e, POL.
συν-ΑΡ(Ω), *slechtis aor.* -*ήραρον en -αράρῳα*, *intr.* tot een eenheid verbonden zijn HYMN. Ap. 164, LUC.
συν-αρωγός, medehelpend HYMN. 7, 4.
συν-ασεβέω, tegelijk snood handelen, τινι ANTIPI. 4 α, 3.
συν-ασκέω, — 1 zich tegelijk oefenen DEM. 19, 339. — 2 *spec.:* afexerceeren, drillen PLUT.
συν-α/σφερέω, mee onverstandig zijn EUR. Ph. 394.
συν-ασπιδόω, *pass. perf.* schild aan schild staan, in gesloten gelederen staan XEN. Hell. 3, 5, 11; 7, 4, 23.
συν-ασπίζω, — 1 de schilden aaneengesloten houden, in gesloten gelederen staan POL., PLUT., LUC. — 2 *overdr.* iemd, τινι, begeleiden EUR. Cycl. 39.
συν-ασπισμός, ό, in gesloten gelederen vechten PLUT.
συν-ασπιστής, οὔ, ό, medestrijder SOPH. O. C. 379.
συν-ασχαλάω, eveneens verontwaardigd zijn over, τινι AESCH. Pr. 161 *eld.*
συν-α/σχημονέω, zich eveneens ongemanierd gedragen PLUT.
συν-α/σχολόομαι, tegelijk bezig zijn PLUT.
συν-α/τυχέω, tegelijk ongelukkig zijn LYCURG., PLUT. 64 c.
συν-αυαίνω, — 1 samen of beide drogen *tr.* HIPPOCR., EUR. Cycl. 463. — 2 *pass.* samen droog worden PL. Phaedr. 251 d.
συν-αυγασμός, ό, het samentreffen van licht of stralen PLUT.
συν-αυγεία, ή, — 1 = *voorg.*, PLUT. — 2 *bij* PLATO. (*vgl.* Tim. 45 c) het samentreffen van de actieve gezichtsstralen uit het oog in het object, PLUT. 901 c.
συν-αυδάω, toestemmen SOPH. Ai. 943.
συν-αυλ-έω, een fluitduet spelen LUC. Dom. 16.
I. συν-αυλ-ία, ή, — 1 samen op de fluit spelen SOPH. — 2 harmonie van verschillende instrumenten PL. Leg. 765 b, COM. — 3 *overdr.* *ξυναυλιαν κλάειν*, samen een deuntje huilen AR. Eq. 9. — 4 *δορός*, tweegevecht AESCH. Sept. 839.

II. συναυλία, ἡ, eig. samenwonen, *vand.* huwelijk ARISTOT.
συν-αυλίζομαι, samen wonen N. T. Act. 1, 4.
I. σύν-αυλος (αὐλός), — 1 goed samenklinkend, harmonisch EUR. El. 879, AR. Ran. 212. — 2 *alg.* gelijk in *snelheid, άνέμω* (ANACR.) 58, 10.
II. σύν-αυλος (αὐλή), samenwonend; *overdr.* verkeerend met, *τινι* SOPH. O. R. 1126, *μανία* Ai. 611.
συν-αυξάνω, — 1 tegelijk vermeerderen, -vergrooten XEN. Cyr. 83, 21, *pass.* DEM. 8, 72, POL., PLUT.; -*ησις, ἡ,* POL. — 2 samen laten groeien N. T. Mt. 13, 30.
συν-αύξω, = *συναυξάνω,* HDT. 3, 134, EUR. El. 544, XEN. Mem. 4, 3, 6.
συν-αφαιρέω, bevrijden THUC. 8, 92, 12.
συν-αφανίζω, tegelijk uitroeien D. H.
συν-άφειᾶ, ἡ, gemeenschap PLUT.
συν-ἄφρη, ἡ, = *voorg.*, ARISTOT., POL.
συν-αφής, samenhangend D. H.
συν-αφ-ίημι, tegelijk laten gaan POL.
συν-αφ-ίστημι, — 1 tegelijk afvallig maken THUC. 1, 56, 27. — 2 *intr. pass.*, *αορ.* -έστην, mee afvallen, ontrouw worden HDT. 5, 37, THUC. 3, 47, 33.
συν-αφομοιόω, gelijk maken PLUT. 52 e.
συν-αφορίζω, tegelijk onderscheiden PLUT.
συν-ἄχθομαι, mee treuren, zijn leed betuigen, *τινι* HDT. 8, 142, DEM., ISOCR. 1, 26, MEN. Her. 10, PLUT.
σύν-αφισ, ἡ, — 1 verbinding HERACL. 10D., PL. Theaet. 195 c. — 2 raak- of snijpunt ARISTOT.
συν-δαίττω, tegelijk dooden SOPH. Ai. 361.
συν-δαίνυμι, f. *δαίτω, τοὺς γάμους τινι,* den bruilofsmaaltijd meevieren EUR. Hel. 1439.
συν-δαίτωρ, ορος, δ, dischgenoot AESCH. Eum. 351.
συν-δακρῶω, mee beweenen PLUT. Luc. 29.
συν-δάμνημι, mee bedwingen NIC. Al. 173.
συν-δανείζομαι, samen leenen van PLUT. Eum. 13.
συν-δειπνέω, tegelijk het avondeten gebruiken LYS. 1, 23, PL. Symp. 174 e, DEM.
σύν-δειπνον, τό, gemeenschappelijke avondmaaltijd PL. Symp. 172 b, DEM.
σύν-δειπνος, tafelenoot, tafelbuur EUR. Ion 1172, XEN. Cyr. 3, 2, 25, LUC.
συν-δεκάζω, allen samen omkopen (XEN.) Ath. 3, 7, AESCHIN. 1, 86, DEM., PLUT.
σύν-δενδρος, met boomen beplant POL., BABR.
συν-δέομαι, tegelijk met iemδ, *τινι,* verzoeken PL. Parm. 136 e, PLUT.
σύν-δεσις, ἡ, verbinding HIPPOCR., PL. Tim. 43 d, PLUT.
σύν-δεσμος, δ, pl. *σύν-δεσμα, τά,* — 1 verbinding: band EUR. Hipp. 199; gewrichtspees N. T. Col. 2, 19. — 2 verband: geraamte van huizen THUC. 2, 75, 26, EUR. Med. 1193 v. e. *hooftband,* PL. Rep. 520 a. — 3 *gramm.*: alle particulae (*d. i. niet nomina of verba*) ARISTOT. — 4 *overdr.* *είρήνης e. dgl.* N. T. Eph. 4, 3, Col. 3, 14. — 5 bloemlezing, *puikje, ongunstig* N. T. Act. 8, 23.
συν-δεσμώντης, ου, δ, medegevangene THUC. 6, 60, 24, PL. Rep. 516 c.
συν-δετικός, — 1 geschikt om te verbinden, samen te houden HIPPOCR. PLUT. Comp. Lyc. 4. — 2 *spec.*: *teg. & σύνδετος, astrolog. uitdrukking,* z. PLUT. Plac. Phil. 5, 18 = 908 b in coniunctie.
σύν-δετος, — 1 samengebonden SOPH. Ai. 65, PL. Polit. 280 e. — 2 τὸ σύνδετον, = *σύνδεσμος,* EUR. Ion 1390.

συν-δέω, — 1 bijeenbinden: boeien A 399, SOPH. Ai. 62, EUR., PL. Phaed. 99 c, PLUT. — 2 verbinden v. *wonden* N 599. — 3 tegelijk boeien N. T. Hebr. 13, 3.
σύν-δηλος, geheel duidelijk ARISTOT., PLUT.
συν-δημ/αγωγέω, mee het volk leiden PLUT.
συν-δημιουργός, mee vervaardigend, medewerker, *τὸν νόμον* PL. Leg. 671 d.
συν-διαβαίνω, mee door- of overtrekken THUC. 6, 101, 23, XEN. An. 7, 1, 4, PLUT.
συν-διαβάλλω, — 1 tegelijk oversteken THUC. 6, 44, 5. — 2 tegelijk belasteren THUC. 6, 61, 2, LYS. 12, 93, DEM., PLUT.
συν-διαβιβάζω, tegelijk laten oversteken PL. Leg. 892 e, PLUT.
συν-διαγιγνώσκω, mee *als rechter* beslissen THUC. 2, 64, 20.
συν-διάγω (sc. βίον), samen leven met ARISTOT., PLUT. 993 e.
συν-διαθέω, mee doorloopen PL. Polit. 266 c.
συν-διαιτάσμαι, aor. pass., samenwonen of leven THUC. 2, 50, 33, PL. Tim. 18 b.
συν-διαιτητής, ου, δ, — 1 hij, die met anderen samen leeft LUC. — 2 medescheidsrechter DEM. 33, 19.
συν-διακινδυνεύω, zich mee in gevaar begeven HDT. 7, 220, PL. Lach. 189 b.
συν-διακομίζομαι, mee oversteken POL.
συν-διακοσμέω, tegelijk in orde brengen PL. Leg. 712 b.
συν-διακρίνω, mee beslissen (PL.) Locr. 104 e.
συν-διάκτορος, δ, hij, die mee overzet LUC.
συν-διακυβερνάω, mee besturen PL. Polit. 304 a.
συν-διαλαμβάνω, samen overleggen POL.
συν-διάληψις, ἡ, gemeenschappelijk overleg of bespreking MARC. AUR. 1, 10.
συν-δι-αλλαγή, ἡ, wederzijdsche verzoening D. H.
συν-δι-αλλάττω, wederkeerig verzoenen, *τινὰ πρὸς τινα* DEM. 19, 36, MEN. Perik. 428.
συν-διαλύω, — 1 tegelijk bijleggen, *ταραχάς* ISOCR. 4, 134, DEM. 33, 17. — 2 *med.* betalen LUC.
συν-διαμάχομαι, samen met iemδ tot het einde toe vechten PL. Phil. 66 e.
συν-διαμένω, mee uithouden XEN. Cyr. 4, 5, 53.
συν-διαμνησθῆναι, eveneens in herinnering brengen AESCHIN. 1, 18, DEM. 19, 19.
συν-διανέμω, tegelijk verdeelen PLUT.
συν-διανεύω, intr., meedraaien, tegelijk buigen POL., PLUT.
συν-διανόομαι, met iemδ, *τινι,* samen overleggen POL.
συν-διανυκτερεύω, den heelen nacht met iemδ optrekken PLUT.
συν-διαπεραίνω, met iemδ samen voltooiën PL. Gorg. 506 b.
συν-διαπέτομαι, mee doorvliegen PL. Theaet. 199 e.
συν-διαπλέω, samen met iemδ doorvaren LUC.
συν-διαπολεμέω, met iemδ samen den oorlog tot het einde toe voeren THUC. 8, 13, 3.
συν-διαπονέω, — 1 met iemδ samen voltooiën PL. Leg. 842 e. — 2 met iemδ samen werken PL. Soph. 318 b.
συν-διαπορέω, tegelijk in twijfel zijn PLUT.
συν-διαπράσσω, att. -ττω, — 1 tegelijk doorzetten, gedaan krijgen ISOCR. 4, 38, PLUT., LUC. — 2 *med.* met iemδ over iets onderhandelen XEN. An. 4, 8, 24.

συν-δι-αρθρώ, tegelijk articuleeren ARISTOT.
συν-δια-ρρέω, tegelijk doorstroomen DIOD.
συν-δια-σκοπέω, *f.* -σκέψομαι, tegelijk onderzoeken PL. Prot. 349 b, 361 d.
συν-δια-στρέφω, tegelijk verdraaien PLUT. Lys. 17.
συν-δια-σώζω, tegelijk redden THUC. 4, 62, 9, PL. Symp. 220 e, ISOCR. 19, 20, DEM.
συν-δια-ταλαιπωρέω, zich samen met iemand of tegelijk ellendig voelen, -lijden PL. Crit. 45 d.
συν-δια-τελέω, met iemand samen, bij iemand blijven PL. Phaed. 91 b, DEM.
συν-δια-τηρέω, tegelijk ook bewaren POL.
συν-δια-τίθημι, tegelijk in een bep. toestand of stemming brengen PLUT. Timol. 24.
συν-δια-τρέπω, *pass.* tegelijk ontwricht, verbijs-terd worden PLUT.
συν-δια-τρέψω, — 1 samen den tijd „slijten”, doorbrengen met, *τινι* POL. — 2 > omgaan met, *τινι* DEM. 23, 43. — 3 *spec.* als leerling met leeraar of omgekeerd PL. Symp. 172 c, Lys. 204 c, XEN. Mem. 4, 4, 1, ISOCR. 2, 27, LUC.
συν-δια-φέρω, — 1 samen met iemand, *τινι*, tot het eind verdragen AR. Eq. 597. — 2 . . . tot het eind toe dragen = voltooien, *πόλεμον* HDT. 1, 18.
συν-δια-φθείρω, mee bederven of omkopen POL., DIN. 3, 17, ISOCR. 8, 41, PLUT.
συν-δια-φυλάττω, mee bewaken LYCURG. 143, POL., PLUT.
συν-δια-χειμάζω, mee overwinteren PLUT. Ages. 40.
συν-δια-χειρίζω, mee verrichten, behandelen HDT. 9, 103.
συν-δια-χέω, mee oplossen PLUT. 953 d.
συν-δίδωμι, — 1 aan of bij elkaar geven PLUT. — 2 *intr.* verslappen HIPPOCR.
συν-δι-εκ-πίπτω, mee ontsnappen PLUT. Poplic. 19.
συν-δι-έ-ξιμι (*έξιμι*), mee uit of naar buiten gaan XEN. Mem. 4, 7, 8.
συν-δι-ηθέω, tegelijk doorzeven PL. Tim. 66 e.
συν-δι-ημερεύω, een dag met iemand doorbrengen XEN. Symp. 4, 44, ARISTOT., PLUT., LUC.; -σις, *ή*, PLUT. Demetr. 32.
συν-δικάζω, *τι*, mee vonnis vellen over LYS. 30, 14, EUR. Med. 158(?), PL. Leg. 768 b.
συν-δικαστής, οὐ, *ὁ*, mederechter ARISTOT.
συν-δικ-έω, voor het gerecht bijstaan, voor iemand spreken, *τινι* AESCH. Eum. 579, EUR. Med. 158(?), PL. Leg. 937 e, ANDOC. 1, 150, ISAE. 4, 3, AESCHIN. 1, 20.
συν-δικ-ία, *ή*, *κακή*, onrechtvaardige begunstiging van één partij voor het gerecht PL. Leg. 938 b.
σύν-δίκος, — 1 rechtmatig AESCH. Ag. 160. — 2 die iemand bij een proces bijstaat: pleitbezorger AESCH. Supp. 726, PL. Leg. 929 e, DEM. 18, 134; *overdr.* pleitend voor PIND. O. 9, 98. — 3 gemeenschappelijk recht vormend van, *τινος*; aan beide toekomend PIND. P. 1, 2. — 4 *spec.*: *te Athene* staatsfiscaal, een college, dat na het verdrijven der 30 tyrannen de beslissing bij confiscaties had LYS. 16, 7; 18, 26 — en 5 college ter verdediging v. d. bestaande wetten tegen voorstellen tot verandering DEM.
συν-δι-οικέω, met iemand, *τινι*, samen besturen ISAE. 7, 9, DEM. 24, 160.
συν-δι-όλλυμι, tegelijk dooden EUR.
συν-δι-οράω, tegelijk doorzien ISOCR. 4, 187.
συν-δι-ορθόω, tegelijk in het lid zetten HIPPOCR.; tegelijk in orde brengen MEN. Perik. 161.
συν-δισκεύω, mee discus werpen LUC. D. Deor. 14, 2.
συν-διώκω, — 1 tegelijk vervolgen THUC. 1, 135,

13, POL. — 2 in rechten vervolgen, aanklagen DEM. 43, 57, LUC.
συν-δοκέω, *impers.* σ-εἶ *τινι*, iemand is het er mee eens, sluit er zich bij aan THUC. 8, 84, 14, AR. Av. 197, PL., Prot. 331 b, XEN. Cyr. 8, 1, 8 (*ac. acbsol.*), MEN. Epitr. 336, POL., LUC.
συν-δοκιμάζω, mee onderzoeken PL. Theaet. 197 b.
συν-δονέω, tegelijk omdraaien HIPPOCR.
συν-δοξάζω, mee verheerlijken N. T. Rom. 8, 17.
σύν-δοσις, *ή*, samenvloeiing HIPPOCR.
συν-δουλεύω, slaaf zijn en tegelijk onderworpen zijn aan, *γῆρα* EUR. Hec. 204.
συν-δούλη, *ή*, medeslavin BABR. 3, 6.
σύν-δουλος, — 1 mede-slaaf of slaaf HDT. 2, 134 *fem.*, AR. Pax 745, EUR. Ion 1109, MEN. Perinth. 5, N. T. Mt. 24, 49. — 2 *v. d. geloovigen*: mededienaar N. T. Col. 1, 7.
συν-δράω, mee of tegelijk doen, *τινι* THUC. 6, 64, 7, SOPH. El. 499, EUR., AR. Eccl. 16(?).
συν-δρηστέιρα, medehelpster AP. RH.
συν-δρομάς, *άδος*, *ή*, *fem.* bij σύνδρομος = συμπληγός, op elkaar instormend EUR. Iph. T. 422.
συν-δρομή, *ή*, te hoop loopen, samenscholing ARISTOT., POL., N. T. Act. 21, 30.
σύν-δρομος, — 1 meeloopend, begeleidend AESCH. Ag. 1184 *adv.*, PL. Epin. 990 b, *adv.* σ-α Polit. 266 c. — 2 op elkaar in loopend, -stormend PIND. P. 4, 208.
συν-δυάζω, — 1 twee mensen of dingen tot een paar vereenigen PL. Leg. 840 a. — 2 zich paren, zich vereenigen met, *τινι* POL.
συν-δυάς, *άδος*, *fem.* (met iemand) tot een paar vereenigd EUR. Alc. 473.
συν-δυασμός, *ὁ*, vereeniging van twee personen of dingen ARISTOT., PLUT.; -τικός, voor een verdeling in groepen van twee geschikt ARISTOT.
σύν-δυο, οἱ, αἱ, τά, telkens twee samen HYMN. Ven. 74, HDT. 4, 66, PL., XEN. An. 6, 3, 2.
συν-δυστυχέω, mee ongelukkig zijn EUR. Or. 1099, ISAE. 61.
συν-δώδεκα, met twaalf tegelijk EUR. Tr. 1076.
συν-εγγίζω, naderen POL.
συν-εγγράφω, mee tellen onder PLUT.
συν-εγγυάω, tegelijk verloven PLUT. Cat. Mi. 25, DIO.
σύν-εγγυς, — 1 zeer dicht bij, *τινος* THUC. 4, 25, 28, XEN. Hell. 6, 5, 17 HEROND. 1, 48, POL. — 2 nabij komend, gelijkend ARISTOT.
συν-εγείρω, tegelijk opwekken PLUT., N. T. Eph. 2, 6.
συν-εδρεία, *ή*, = *συν-εδρία*, POL.
συν-εδρεύω, vergaderen, beraadslagen, *spec.* afgevaardigde ter vergadering zijn DEM. 17, 15, POL., D. H.
συν-εδρία, *ή*, — 1 beraadslaging (< samen, bij elkaar zitten) XEN. Mem. 4, 2, 3, PAP. — 2 vereeniging, samen-leven AESCH. Pr. 492, *v. dieren* ARISTOT.
συν-εδρι-ακός, *πολιτεία*, met een raad aan het hoofd POL.
συν-εδριον, τό, — 1 de samenzittenden: bijeenkomst, bespreking PL. Prot. 317 d. — 2 raads(vergadering) HDT. 8, 56, LYS. 9, 6, ISOCR. 3, 19, DEM., POL. v. d. Rom. senaat 1, 11, 1, PLUT. Luc. 16, LUC., N. T. *spec.* Synedrium (Sanhedrin) Mt. 5, 22. — 3 vergaderzaal, plaats HDT. 8, 75, 79, XEN. Hell. 2, 4, 23.
σύν-εδρος, — 1 mee zitting hebbend in een vergadering: mee beraadslagend HDT. 3, 34, THUC. 4, 22, 21, SOPH. Ai. 749, DEM, PLUT. Lys. 13. —

2 die bij iets zit te waken: beschermster O. C. 1382, EUR.

συν-ε(Φ)είκοσι, *z. συκείκοσι.*

συν-εεργαθεῖν en **συνεεργw**, *z. συνειργαθεῖν en συνειργw.*

συν-εθέλω, hetzelfde willen, het eens zijn met, *τινι* ANTIPH. 3 β, 8, (PL.)

συν-εθίζω, — 1 aan iets gewennen THUC. 4, 34, 32, PL. Rep. 589 a, *meest pass. PL.*, ISOGR. 2, 38, DEM., POL. — 2 *pass.* aan iets gewoon worden ATT., POLYB., PLUT.

συν-είδησις, *ή*, — 1 bewustzijn LUC. Amor. 49. — 2 geweten, bewust zijn van zonde DEMOCR. 297 D., N. T. Hebr. 10, 2, Rom. 2, 15.

συν-είκοσι, *indecl.*, *ep.* *ξυνε(Φ)είκοσι*, twintig samen ξ 98.

συν-είκω, samen, beide wijken voor, toegeven aan, *τινι* POL., PLUT.

συν-ειλέω (ΕΙΑΛ (Ω) I en II *samen*), — 1 samen-dringen, oopenpakken, *v. menschen* HDT. 3, 45. — 2 samenbinden HDT. 4, 67, XEN. Hell. 7, 2, 8, LUC.

συν-ειλίσσω, = **συνελίσσω**, EUR. Ion 1164.

συν-ειμι (εἰμι), — 1 samen zijn met iemd of iets, *τινι*: omgaan, verkeereren met of in, οἰζυῖ, in jammer en ellende leven η 270, AESCH. Pers. 177, SOPH. O. R. 303, Ai. 705, AR. Nub. 1404, γεωργία XEN. Oec. 15, 12, PL., LUC., N.-T. Act. 22, 11. — 2 *praegn.* iemd, *τινι*, bijstaan, helpen TR.: SOPH. O. R. 275, AR. Vesp. 1460. — 3 *spec.* met iemd als leidsman, leeraar omgaan: zijn onderwijs volgen PL. Prot. 313 b, 336 b, XEN. Mem. 1, 4, 1, LUC. — 4 οἱ συνόντες, de intieme, vertrouwde vrienden POL.

συν-ειμι (εἰμι), — 1 bijeenkomen, ἐς χώρον ἕνα Δ 446, HDT. 1, 62, ATT.: THUC. 2, 10, 31 *tot* N. T. Luc. 8, 4. — 2 *praegn.* op elkaar stooten, slaags raken II 476, Y 66, HES. Th. 705. — 3 *spec.* samenkomen voor besprekingen, onderhandelingen, samenzweringen: *result.* het eens worden HDT. 1, 62, THUC. 2, 8, 21, POL. Symp. 197 d, DEM. — 4 samenvloeiën: binnenkomen *v. geld* HDT. 4, 1. — 5 = coire ARISTOT.

συν-εἶπον, *aor. bij* συναγορεύω, — 1 met iemd, *τινι*, het eens zijn: hem bijvallen, EUR. Hipp. 557, LYS. 12, 33, XEN. — 2 *med.* afspreken D. H. — 3 *praegn.* iemd bijspringen, verdedigen POL.

συν-ειργαθεῖν, *ep.* *συνε(Φ)εργαθεῖν*, *aor. v.* *συνειργw*, omsluiten Ξ 36.

συν-ειργυῖμι, = *volg.*, PLUT. Alex. 2, Rom. 5.

συν-είργω, *ep.* *συνε(Φ)εργw*, *att.* *συνέργω*, — 1 bij elkaar opsluiten in . . . ι 427, dichtsluiten SOPH. Ai. 593. — 2 samenbinden ξ 72. — 3 verbinden PL. Tim. 54 c.

συν-είρηκα, *pf. bij* συναγορεύω.

συν-είρω, SAPPHO 80, 5 ALD. *συν-έρραις* (?), — 1 aaneensnoeren, rijgen: verbinden AR. Av. 1079, XEN. Cyn. 6, 21 samen voortleiden, PL., LUC. — 2 (*sc. ἔδον* =) samengaan XEN. Cyr. 7, 5, 6. — 3 *overdr.* λόγον σ. = een doorlopend betoog, een rede uitspreken, *ook zonder λόγον* PL. Polit. 267 a, DEM. 18, 308, LUC. — 4 in samenhang (oplezen) POL. — 5 omvatten, samenvatten, *gedachten e. dgl.* ARISTOT. — 6 *intr.* samenhangen: voortdurend aanwezig zijn EPICUR. 132 Us.

συν-εισ-άγω, tegelijk in-voeren XEN. Cyr. 3, 2, 24.

συν-εισ-βαίνω, mee bestijgen AESCH. Sept. 602, ANTIPH. 5, 82, EUR. Med. 477.

συν-εισ-βάλλω, samen een inval doen HDT. 9, 17, THUC. 4, 94, 27, XEN. Hell. 6, 5, 22, DEM. 1, 26.

συν-εισ-δύομαι, tegelijk binnengaan PLUT.

συν-εισ-ειμι, tegelijk binnengaan PLUT.

συν-εισ-ελαύνω, tegelijk binnenrijden PLUT.

συν-εισ-έρχομαι, tegelijk binnengaan THUC. 4, 57, 22, EUR. Hel. 324, XEN. An. 4, 5, 10, ANDOC. 4, 17, LUC., N. T. Joh. 6, 22.

συν-εισ-ηγέομαι, tegelijk voorstellen, λόγους PLUT.

συν-εισ-κρίνω, tegelijk afzonderen PLUT.

συν-εισ-πίπτω, — 1 tegelijk met iemd in iets vallen AR. Eccl. 1095, XEN. An. 5, 7, 25. — 2 tegelijk binnendringen, -een inval doen HDT. 3, 35, THUC. 5, 3, 16, XEN. Hell. 4, 7, 6, POL.

συν-εισ-πλέω, tegelijk XEN. Hell. 1, 6, 16.

συν-εισ-ποιέω, *τινα*, iemand voor zich zoeken te winnen PLUT.

συν-εισ-πρόσσω, *ait.* -ττω, tegelijk van iemd, *τινι*, invorderen DEM. 49, 69, D. H.

συν-εισ-φέρω, — 1 tegelijk bijdragen opbrengen XEN. Hell. 2, 1, 5, DEM. — 2 met zich meebrengen HYPER. 6, 7.

συν-εισ-φορά, *ή*, gemeenschappelijke bijdrage D. H.

συν-εκ-βαίνω, tegelijk naar buiten gaan XEN. An. 4, 3, 22.

συν-εκ-βάλλω, helpen verdrijven XEN. Hell. 3, 2, 13, POL.

συν-εκ-βιβάζω, tegelijk brengen uit . . . XEN. An. 1, 5, 7.

συν-εκ-βράσσω, tegelijk (kokend) uitwerpen LYCOPHR. 898.

συν-εκ-δέχομαι, tegelijk in zich opnemen, -begrijpen LYCOPHR.

συν-έκ-δημος, tegelijk wegreizend PLUT. Otho 5, N. T. Act. 19, 29 reisgenoot; -έω, PLUT. Cat. Mi. 5.

συν-εκ-δίδωμι, mee uithuwelijken LYS. 19, 59, DEM. 18, 268, DIO CASS.

συν-εκ-δύομαι, tegelijk afleggen, αἰδῶ HDT. 1, 8.

συν-εκ-θειάζω, tegelijk onder de goden opnemen PLUT. 492 a.

συν-εκ-θερμαίνω, tegelijk verwarmen PLUT.

συν-εκ-θλίβω, tegelijk uitpersen ARISTOT.

συν-εκ-θνήσκω, tegelijk sterven, -zich dood-drinken EUR. Cycl. 571.

συν-εκ-καί-δεκα, *indecl.*, ieder zestien, telkens zestien tegelijk DEM. 18, 104.

συν-εκ-καίω, mee opruien, aanzetten POL.

συν-εκ-καλέω, iemd ergens bijroepen, bijhalen POL., PLUT. 917 c.

συν-εκ-κλέπτω, — 1 helpen iets te stelen: helpen heimelijk weg te gaan, EUR. Tr. 1018. — 2 helpen te verbergen EUR. Fl. 364.

συν-εκκλησιάζω, samen de volksvergadering bijwonen PLUT. Sol. 18.

συν-εκ-κλύω, samen uitwasschen ARISTOT.

συν-εκ-κομίζω, — 1 helpen verwijderen ISOGR. — 2 mee begraven PLUT. C. Gr. 14. — 3 samen volbrengen EUR. Hipp. 465. — 4 samen (ver)dragen EUR. El. 73, Or. 685.

συν-εκ-κόπτω, — 1 mee afhouwen XEN. An. 4, 8, 8. — 2 mee vernietigen PLUT.

συν-εκ-κρίνω, helpen afscheiden, afzonderen ARISTOT.

συν-εκ-κρούομαι, samen zijn plannen verijdeld zien PLUT.

συν-εκ-λάμπω, samen uitstralen PLUT. 627 d.

συν-εκ-λείπω, samen met iemd, *τινι*, verdwijnen, -ophouden PLUT. 777 a.

συν-εκ-λεκτός, mee uitverkoren N. T. 1 Petr. 5, 13.

συν-εκ/μάχew, bij een uitval tegelijk strijden of hulp verleen AR. Lys. 1154.

συν-εκ-μοχλεύω, helpen forceeren AR. Lys. 430.
συν-εκ-πέμπω, — 1 mee uit- of wegzenden XEN. Hell. 7, 2, 18, Oec. 7, 35. PLUT. LUC., — 2 tegelijk uitwerpen PL. Tim. 91 a.
συν-εκ-πεπαινοίμαι, tegelijk rijp worden. PLUT. 700 f.
συν-εκ-περάω, tegelijk te voorschijn komen XEN. Cyn. 4, 5.
συν-εκ-πέσσω, *att.* -ττω, — 1 helpen geheel te verteren ARISTOT., — 2 helpen rijp te worden THEOPHR., — 3 tegelijk wat zachter, makkelijker te dragen maken PLUT. 648 f.
συν-εκ-πικραίνομαι, ook verbitterd worden PLUT.
συν-εκ-πίμπρημι, ook in vlammen zetten, *ἀέρα* ARISTOT.
συν-εκ-πίνω, tegelijk uitdrinken XEN. An. 7, 3, 32.
συν-εκ-πίπτω, — 1 samen verwijderd worden, samen verdwijnen PL. Theaet. 156 b *ἀσθησις μετὰ τοῦ ἀσθητοῦ*, ARISTOT., — 2 samen met iemd, *τινι*, naar buiten snellen, een uitval doen PLUT., — 3 samen verbannen worden PLUT., — 4 *eig.* gelijk uitvallen: overeenstemmen HDT. 1, 206; 8, 49, 123. — 5 *vand.* τῷ πρώτῳ (door stemming met) ... om den prijs kampen HDT. 5, 22, PLUT. 1045 d., — 6 samen vallen, een mislukking vormen DEMAD., LUC., — 7 tegelijkertijd uitgerukt worden PL. Tim. 84 b.
συν-εκ-πλέω, tegelijk, samen uitvaren THUC. 4, 3, LYS. 13, 23, ISAE. 6, 2, LUC.
συν-εκ-πληρόω, — 1 completeeren, aanvullen POL., — 2 volledig vervullen POL.
συν-εκ-πλήσσω, *att.* -ττω, tegelijk met angst vervullen PLUT. 41 c.
συν-εκ-πλώω, *ion.* = -πλέω, HDT. 1, 5.
συν-εκ-πνέω, tegelijk den laatsten adem uitblazen of sterven EUR. Iph. T. 684, LUC.
συν-εκ-ποιέομαι, voldoende toegerust, tevreden zijn met, *τινι* POL.
συν-εκ-πολεμέω, tegelijk veroveren.
συν-εκ-πολεμόμαι, tegelijk in oorlog raken PLUT.
συν-εκ-πνέω, — 1 tegelijk volbrengen, -verwezenliken EUR. Hel. 1378, Iph. T. 1063. — 2 tot het laatste toe helpen, *τινι* EUR. Ion 850. — 3 helpen (ver)dragen EUR. Ion 740.
συν-εκ-πορίζω, — 1 helpen verschaffen XEN. An. 5, 8, 25. — 2 mee aan de hand doen PLUT.
συν-εκ-ποτέος, *adv. verb. v. πίνω*, samen uit te drinken AR. Pl. 1085.
συν-εκ-πράσσω, *ion.* -πρήσσω, tegelijk invorderen; *med.* voor zich, *vand.* iets helpen wreken, *τι* HDT. 7, 169.
συν-εκ-πύρρω, tegelijk verhitten PL. Tim. 65 e.
συν-εκ-σώζω, mee uit een gevaar redden ANTIPH. 5, 93, SOPH. O. C. 566.
συν-εκ-ταπεινώω, *ἐλατύνω*, afdalen tot een mindere PLUT. 529 e.
συν-εκ-τάσσω, *att.* -ττω, tegelijk in slagorde scharen XEN. Cyr. 6, 3, 18.
συν-εκ-τείνω, *intr.* gelijke strekking hebben, gelijk zijn aan, *τινι* PLUT. 901 b.
συν-εκ-τελέω, helpen rijp worden THEOPHR.
συν-εκτέμνω, tegelijk uitsnijden PLUT.
συν-εκτέον, men moet samenhouden XEN. Cyr. 7, 5, 70.
συν-εκ-τίθημι, — 1 tegelijk aan land zetten PLUT., — 2 met iets bij zich te vondeling leggen MEN. Epit. 59; *perf.* -κειμαι ib. 136, 233.
συν-εκ-τιθηνέομαι, tegelijk voeden PLUT. 321 d.
συν-εκτικός, samen-, bijeenhoudend ARISTOT., THEOPHR.

συν-εκ-τίκτω, tegelijk produceeren ARISTOT.
συν-εκ-τίνω, tegelijk betalen of boeten PL. Leg. 855 b, DEM. 53, 26, PLUT. Rom. 13.
συν-εκ-τραχηλίζομαι, ventre à terre meegesleurd worden PLUT.
συν-εκ-τραχύνομαι, tegelijk onstuimig worden v. *rivieren* PLUT. Sull. 16.
συν-εκ-τρέφω, tegelijk opvoeden EUR. Iph. T. 709, ANDOC. 1, 48, PL. Symp. 299 c, PLUT., LUC.
συν-εκ-τρέχω, — 1 tegelijk een uitval doen XEN. Hell. 4, 3, 17. — 2 samen „uitloopen” v. *planten* THEOPHR., PLUT., — 3 op hetzelfde uitloopen: overeenstemmen PLUT., — 4 gunstig verlopen: POL.
συν-εκ-φαίνω, tegelijk duidelijk maken PLUT.
συν-εκ-φέρω, — 1 *pass.* mee voortgesleept worden PLUT., — 2 mee begraven THUC. 2, 34, 1. — 3 tegelijk verwijderen PLUT., — 4 mee uitspreken, uitdrukken PLUT., — 5 samen geheel dragen EUR.
συν-εκ-φλεγμαινώ, tegelijk ontstoken raken THEOPHR.
συν-εκ-χέω, *pass.* tegelijk uitstroomen POL.
συν-εκ-χῦμόω, de vaten v. h. lichaam meeledigen HIPPOCR.
συν-ελαύνω, — 1 bijeendrijven of brengen, *ληίδα ἐκ πεδίου* Λ 677, HYMN. Merc. 106, XEN. Cyr. 1, 4, 14. — 2 vast opelkaar slaan HYMN. Merc. 240, PLUT., — 3 in de engte drijven, opjagen POL., PLUT., N. T. Act. 7, 26. — 4 handgemeen laten worden Y 134, σ 39. — 5 *intr.* handgemeen worden X 129.
συν-ελευθερώω, tegelijk bevrijden HDT. 5, 46; 7, 157, THUC. 3, 13, 22.
συν-ελευστικός, den omgang betreffend; τὸ σ-όν, omgang, conversatie PLUT. 757 c.
συν-ελίττω (*z. ook* συν-ειλ.) — 1 samenrollen, ontwikkelen SOPH. El. 746, ARISTOT., — 2 *intr.* zich oprollen EUR. Ion 1164.
(συν-ελκύω), *z. volg.*
συν-έλκω, — 1 samentrekken PL. Symp. 190 e, Theaet. 181 a. — 2 optrekken AR. Nub. 585. — 3 samen weghalen AR. Pax 417, XEN. Ag. 2, 15.
συν-εμβαίνω, samen scheep gaan POL., LUC.
συν-εμβάλλω, — 1 tegelijk inwerpen, insteken AR. Lys. 246. — 2 *intr. sc. ἐλατύνω*, tegelijk een inval doen XEN. Hell. 7, 4, 22, DEM. 18, 213, POL.
συν-εμβιβάζω, samen scheep doen gaan DIOD.
συν-εμβολή, *η*, het op het zelfde oogenblik inpikken v. d. roeiriemen AESCH. Pers. 396.
συν-έμβολον, τό, ? AESCH. Ag. 984.
συν-εμπίμπρημι, tegelijk in brand steken (EUR.) Rhés. 489.
συν-εμπίπτω, — 1 samen in iets vallen LUC., — 2 samen aanvallen PLUT., — 3 tegelijk bevangen, v. *ziekten* HIPPOCR.
συν-εμπλέκω, verwikkelen in PLUT. 71 f.
συν-εμπόρος, — 1 meevarend reisgenoot; geleider AESCH. Ch. 208, SOPH. Tr. 318, *τινι* EUR. Ba. 57, PL. Phaed. 108 b. — 2 deelgenoot, *τινος* AR. Ran. 396. — 3 *overdr.* onafscheidelijk verbonden met, *τινι*, *λύπη* AESCH. Ch. 733.
συν-εμφαίνω, samen aanwijzen THEOPHR., DIOD.
συν-εμφέρω, tegelijk (in het leven) meebrengen MARC. AUR.
συν-εν-δίδωμι, ook toegeven DIOD., PLUT. Caes. 31; -δοσις, *η*, PLUT.
συν-ενείκομαι, *ep. pass.* = συμφέρομαι, *τινι*, botsen, stooten op HES. Sc. 440 (*volgens* ETYM. MAGN. een *boeotische* vorm).

συν-ενθουσιάζω, tegelijk in geestvervoering zijn DIOD.; = -ιάω POL., STRABO.
συν-ενόω, vereenigen ARISTOT.
συν-εξ-άγω, — 1 samen naar buiten voeren HDT. 5, 75 (?), PL. Theaet. 157 d. — 2 tegelijk meenemen ARISTOT., THEOPHR., PLUT.
συν-εξ-αιρέω, — 1 tegelijk of samen wegnemen of vernietigen, θηρίον HDT. 1, 36, EUR. Ion 1044, XEN. Cyn. 5, 28. — 2 helpen in te nemen, te veroveren XEN. Hell. 7, 4, 12, EUR. Ion 61, ISOCR. — 3 samen (uit het gevaar) redden AESCHIN. 2, 72, POL.
συν-εξ-αίρω, — 1 tegelijk optillen PLUT. — 2 tegelijk opwekken, prikkelen DIOD., PLUT., LUC. — 3 *intr.* uittrekken samen met, τιμν POL.
συν-εξ-ακολουθέω, — 1 mee uitgaan en volgen POL. — 2 *overdr.* in overeenstemming zijn met POL.
συν-εξ-ακούω, tegelijk vernemen, hooren SOPH. Tr. 372, PLUT. 720 d.
συν-εξ-αλείφω, tegelijk uitwisschen, doen verdwijnen PLUT. Cat. Mi. 17.
συν-εξ-αμαρτάνω, samen zich vergrijpen, vergissen THUC. 3, 43, 23, LYS. 3, 12, ANTIPH. 5, 76, ISOCR., DEM., POL.
συν-εξ-αμείβω, tegelijk verplaatsen, verruilen BARR. 59, 15.
συν-εξ-αμιλλάσθαι, opwerken tegen, τιμν PLUT.
συν-εξ-αναπληρόω, tegelijk weer aanvullen HIPPOCR.
συν-εξ-ανθέω, tegelijk in bloei gaan staan PLUT.
συν-εξ-ανίστημι, *act.*: tegelijk doen opstaan: — 1 -verjagen PLUT. — 2 -in opstand brengen PLUT. — *Intr. refl.*, *aor.* -έστην: 3 tegelijk opstaan met; *overdr.* in overeenstemming zijn met POL., PLUT. — 4 tegelijk in opstand komen POL., PLUT.
συν-εξ-ανύτω, tegelijk volendigen, *abs. sc.* τὸν δρόμον tegelijk als eerste eindigen PLUT. 137 c.
συν-εξ-απατάω, mee bedriegen DEM. 16, 2, PLUT.
συν-εξ-αποστέλλω, samen weg-, uitzenden POL., DIOD.
συν-εξ-άπτω, samen aansteken, op het vuur zetten PLUT.
συν-εξ-άρχω, mee leiding geven aan (PL.) Ax. 368 d.
συν-εξ-ατμίζω, — 1 samen laten verdampen ARISTOT. — 2 *intr.* samen verdampen ARISTOT.
συν-εξ-ατονέω, zich tegelijk tevens overspannen PLUT.
συν-εξ-εγείρομαι, tegelijk opgewekt worden POL.
συν-εξ-είμι (είμι), samen uitgaan, uittrekken. THUC. 3, 113, 14 XEN. Cyr. 1, 4, 15.
συν-εξ-ελαύνω, tegelijk uittrekken Aesch. Ag. 1606.
συν-εξ-ελεύθερος, mede-vrijgelatene DIO CASS.
συν-εξ-εμέω, tegelijk mee uitbraken ARISTOT.
συν-εξ-ερεύδομαι, mee rood of ontstoken zijn HIPPOCR.
συν-εξ-ερευνάομαι, *med.*, trachten uit te vorschen, samen met, τιμν PL. Theaet. 155 e.
συν-εξ-έρχομαι, — 1 samen uitgaan, uittrekken met, τιμν HDT. 5, 74, THUC. 8, 61, 1, EUR. Hec. 1012. — 2 samen aanvallen XEN. Hell. 3, 4, 2. — 3 samen uitkomen, gebeuren ARISTOT.
συν-εξ-ετάζω, — 1 mee onderzoeken PL. Leg. 900 d. — 2 *pass.* tot iets gerekend worden; ergens bij behooren: op iemands hand zijn, μετά τινος of τιμν DEM. 21, 127, 190 PLUT., LUC., DIO 42, 20.
συν-εξ-ευρίσκω, samen uitvinden of ontdekken EUR. Heracl. 420, AR. Th. 601, ISOCR. 4, 47, D. H.

συν-εξ-ημερώω, tegelijk beschaafd maken PLUT.
συν-εξ-ιδρόω, tegelijk met het zweeten veroorzaken ARISTOT.
συν-εξ-ικμάζω, = *voorg.*, ARISTOT.
συν-εξ-ισόω, aan iets gelijk maken D. H.
συν-εξ-ίσταμαι, tegelijk uittrekken (*intr.*) POL.
συν-εξ-ιχνεύω, tegelijk opsporen PLUT.
συν-εξ-όζω, tegelijk ruiken naar THEOPHR.
συν-εξ-ομοιόω, — 1 geheel gelijk maken PLUT.; *pass.* geheel gelijk worden POL., THEOPHR. — 2 *pass.* geheel wennen aan POL.
συν-εξ-ορθιάζω, tegelijk opwekken PLUT. 998 e.
συν-εξ-ορμάω, — 1 tegelijk aandrijven ISOCR., PLUT. — 2 mee opwekken, πνεύματα ARISTOT. — 3 *intr.* mee optrekken voor een aanval XEN. Cyr. 1, 4, 20, POL. — 4 tegelijk opschieten, v. koren XEN. Oec. 17, 12.
συν-εξ-ουρέω, tegelijk uitwateren HIPPOCR.
συν-εξ-υγραίνω, tegelijk vochtig maken PLUT.
συν-εξ-ωθέω, tegelijk naar buiten stooten of brengen HIPPOCR., PLUT. 819 f.
συν-εορτάζω, samen feest vieren DIOD., PLUT.
συν-εορταστής, οὔ, ὄ, feestgenoot PL. Leg. 653 d.
συν-εοχμός, ὄ, verbinding, vereenigingspunt E 465.
 (: *συν-έχω*; *s* is niet duidelijk, oude vorm der reduplic.: *σε-σοχ- type πέπονθα*?).
συν-επι-άγω, — 1 tegelijk aanvoeren, doen oprukken tegen, ἐπί THUC. 3, 11, 23. — 2 troepen als hulp in het land halen tegen een ander THUC. 4, 1, 3, *med.* PLUT.
συν-επι-αγωνίζομαι, een wedstrijd als naspel houden POL.
συν-επι-αίδω, — 1 tegelijk bezingen EUR. Iph. A. 1492. — 2 tegelijk tooverformules opzeggen THEOPHR.
συν-επι-αινέω, — 1 (een plan) eveneens goedkeuren, aanbevelen HDT. 7, 15, Aesch. Sept. 1073, THUC. 4, 91, 18, XEN. — 2 mee instemmen, toestemmen XEN. An. 7, 3, 36, (PL.), DEM. — 3 eveneens prijzen PL. Menex. 246 a, XEN. Hipp. 5, 14, ARISTOT.
συν-έπαινος, goedkeurend, toejuichend, τιμν HDT. 3, 119; 5, 20; 7, 15.
συν-επι-αίρω, — 1 tegelijk optillen XEN. Eq. 7, 2, ARISTOT. — 2 *overdr.*: *pass.* zich tegelijk verheffen LUC. — 3 tegelijk aanzetten, opruien XEN. Oec. 5, 5, PLUT.
συν-επι-ατιάομαι, tegelijk beschuldigen THUC. 1, 135, 7, PLUT.
συν-επι-αιωρέομαι, tegelijk over iets hangen PLUT.
συν-επι-ακολουθέω, tegelijk begeleiden PL. Phaed. 81 b, PLUT.
συν-επι-αμύνω, mee helpen, bijstaan THUC. 6, 56, 28.
συν-επι-ανίσταμαι, *aor.* -έστην, tegelijk tegen iemd, τιμν, in opstand komen HDT. 1, 59; 3, 84, THUC. 1, 132, 13, D. H.
συν-επι-ανορθόω, tegelijk weer in orde brengen DEM. 34, 52, POL.
συν-επι-αύξω, tegelijk vermeederen DIO.
συν-έπειδ, ἤ, verbinding van woorden tot een geheel D. H.
συν-επι-είγω, mee voortjagen HIPPOCR.
συν-έπειμι, samen tot den aanval overgaan THUC. 3, 63, 33.
συν-επι-είσειμι, samen betreden POL.
συν-επι-εισπίπτω, samen binnenstormen PLUT.

συν-επι-εισ-φέρομαι, iemd mee in zijn eigen land halen XEN. Hell. 6, 5, 43.
συν-επι-εκ-τείνω, mee uitspreiden, uitbreiden over ARISTOT.
συν-επι-ελαφρόνω, helpen dragen HDT. 1, 18.
συν-επι-εμβάινω, *overdr.* onmiddellijk uitbuiten, *καιροῖς* POL.
συν-επι-ερείδω, — 1 samen met kracht aanbrengen of veroorzaken, *τινὶ τι* PLUT. Caes. 8. — 2 *tr.* iemd doorboren PLUT.
συν-επι-ευσθύνω, samen leiden, besturen PLUT.
συν-επι-εὐχομαι, *aor. med.*, — 1 samen met iemd, *τινι*, bidden THUC. 6, 32, 14, PLUT. — 2 tegelijk, eveneens een gelofte doen XEN. An. 3, 2, 9. — 3 tegelijk, ook verklaren, *met A.c.I. AR. Th.* 952.
συν-επι-ηχέω, — 1 met iets meezingen XEN. Cyr. 3, 3, 58, PLUT. — 2 *overdr.* met iets instemmen PLUT. — 3 *v. dingen:* mee weerklinken, *οἶκος* LUC.
συν-επι-βαίνω, — 1 tegelijk bestijgen PLUT. — 2 *overdr.* eveneens met voeten treden, -verguizen ANTIPH. 2 β, 13.
συν-επι-βάλλω, — 1 samen zich op iets concentreeren, -overwegen ARISTOT., POL. — 2 *intr.* *τοῖς καιροῖς*, in denzelfden tijd vallen POL.
συν-επι-βλάπτομαι, beschadigd, geschaad worden samen met, *τινι* ARISTOT.
συν-επι-βουλεύω, samen belagen, *τινι* XEN. Hell. 5, 4, 22, ISAE. 6, 55, DIOD.
συν-επι-γάρω, mee opvroolijken PLUT. 746 d.
συν-επι-γάρφεις, ὄ, ὄ, medeonderteekenaar ISOCR. 17, 41.
συν-επι-γράφω, ook toeschrijven PLUT. 816 d.
συν-επι-δείκνυμι, samen aantoonen POL.
συν-επι-δίδωμι, — 1 geheel wijden, in dienst stellen van, *τινι* POL., D. H. — 2 *intr.* tegelijk vermeerderen PLUT.
συν-επι-θειάζω, ook aan een goddelijke beschikking toeschrijven PLUT. Sulla 6.
συν-επι-θήγω, tegelijk prikkelen PLUT. 433 d.
συν-επι-θορυβέω, eveneens luidruchtig applaudisseeren PLUT. 531 c.
συν-επι-θρηνέω, mee bejammeren PLUT.; -ησις, ἦ, PLUT.
συν-επι-θρουφισ, ἦ, iemd in weelderigheid evenaren PLUT. 1092 d.
συν-επι-θύμέω, tegelijk verlangen, *τινὶ τινος* XEN. Hipp. 1, 8.
συν-επι-θύμητής, οὐ, ὄ, hetzelfde (geleerde) ideaal hebbend (PL.) Clitoph. 408 c.
συν-επι-θώσσω, tegelijk luid toeroepen PLUT.
συν-επι-καίω, samen op het vuur zetten THEOPHR.
συν-επι-κείμαι, tegelijk aanvallen AR. Eq. 267.
συν-επι-κλάω, tegelijk breken, *διανοίαν* PLUT.
συν-επι-κοσμέω, tegelijk opsieren XEN. Hier. 8, 6, ARISTOT., LUC.
συν-επι-κουρέω, tegelijk te hulp komen XEN. Hier. 3, 2; *overdr.* Cyr. 1, 6, 24.
συν-επι-κουφίζω, — 1 samen optillen PLUT. Cam. 25. — 2 tegelijk helpen PLUT. Eum. 9.
συν-επι-κραδαίνω, tegelijk met iets schudden of bewegen XEN. Cyn. 6, 16.
συν-επι-κρίνω, tegelijk oordeelen, *τινα*, over iemd PL. Leg. 792 c, *τι* PLUT.
συν-επι-κροτέω, mee applaudisseeren PLUT. 56 b.
συν-επι-κρύπτω, mee geheimhouden PLUT.
συν-επι-κῦρόω, mee bekrachtigen POL., PLUT. Caes. 14.
συν-επι-λαμβάνω, — 1 *zelden act.*, mee de hand aan iets slaan, te hulp komen THUC. 2, 8, 32. —

2 *med.* mee of samen aanpakken; de hand aan iets slaan, *τινος* HDT. 3, 48; 5, 45, THUC. 8, 26, 7; *abs.* 1, 115, 11; iemd bij iets helpen, *τινὶ τινος* POL., LUC; ook *alleen* *τινι* POL. — 3 helpen tegenhouden, *τινος* PLUT. THEM 12.
συν-επι-λαμπρόνω, mee verhelderen PLUT. 795 c.
συν-επι-λάμπω, tegelijk verlichten THEOPHR.
συν-επι-μαρτύροω, — 1 mee getuigen ARISTOT., POL., N. T. Hebr. 2, 4. — 2 mee aanbevelen PLUT.; — — -ησις, ἦ, het met iemand instemmen MARC. AUR. 1, 10.
συν-επι-μειδιᾶω, mee glimlachen over, *τινι* PLUT.
συν-επι-μελ(έ)ομαι, *aor. pass.*, mee zorg dragen voor, *τινος* THUC. 8, 39, 27, XEN. An. 6, 1, 22, PL. Leg. 754 c, DEM.
συν-επι-μελητής, οὐ, ὄ, helper XEN. Cyr. 5, 4, 17.
συν-επι-νεύω, mee toestemmen, instemmen met, *τινι* ARISTOT., PLUT.
συν-επι-νοέω, tegelijk bedenken POL.
συν-επι-ορκέω, mee meenedig zijn PLUT. 808 a.
συν-επι-πάσχω, dezelfde gewaarwording hebben bij iets PLUT.
συν-επι-πλέω, tegelijk (*tegen den vijand*) uitvaren DEM. 50, 59.
συν-επι-πονέω, eveneens meer werken dan waartoe men verplicht is XEN. Cyr. 5, 4, 17.
συν-επι-ρρέπω, eveneens overhellen tot PLUT.
συν-επι-ρρέω, eveneens toestroomen D. H., PLUT.
συν-επι-ρρώνυμι, mee sterken, steunen PLUT.
συν-επι-σημαίνω, — 1 mee aanwijzen 398 a PLUT. — 2 helpen de waarde te bepalen POL., PLUT.
συν-επι-σκοπέω, tegelijk of samen beschouwen of onderzoeken PL. Ap. 27 a, XEN. Mem. 4, 7, 8, ARISTOT.
συν-επι-σχυθροπάζω, eveneens norsch kijken PLUT. 672 e,
συν-επι-σπᾶω, — 1 meetrekken PLUT. — 2 *med.* met zich meetrekken: ruineeren PL. Soph. 236 d: *praegn.* Rep. 451 a, POL., DEM. 19, 224. — 3 *praegn.* tegelijk inademen, *ἀέρα* ARISTOT.
συν-επι-σπεύδω, mee bespoedigen, *τὰς ἀμάξας*, helpen vooruitbrengen XEN. An. 1, 5, 8.
συν-επιστάμαι, — 1 mee afweten van, *τι* XEN. Hell. 5, 4, 19, LUC. — 2 *ἐαυτῶ*, zich bewust zijn. — 3 *verzw.* goed weten PL. Leg. 821 c, ARISTOT.
συν-επι-στάτω, mee toezicht hebben (en reglementeeren) PL. Rep. 528 c.
συν-επι-στέλλω, mee uitzenden LUC. Cron. 15.
συν-επι-στρατεύω, mee tegen iemd te velde trekken THUC. 5, 48, 26, DEM.
συν-επι-στρέφω, — 1 tegelijk (om)draaien PL. Rep. 617 a. — 2 *overdr.* mee opmerkzaam maken, *πρὸς τι* PLUT. — 3 *intr.* zich (*naar elkaar*) keeren PLUT. Num. 13.
συν-επι-σχύω, zijn krachten met iemd voor één doel aanwenden, krachtig bijstaan XEN. Mem. 2, 4, 6, POL.
συν-επι-τάχωνω, mee verhaasten PLUT. Agis. 8.
συν-επι-τείνω, — 1 mee spannen, *vand.* verhoogten, vergrooten POL., PLUT. — 2 *intr.* in spanning, graad overeenkomen met, *τινι* ARISTOT., PLUT.
συν-επι-τελέω, — 1 mee voltooien ARISTOT., PLUT. — 2 mee uitvoeren, *παιῖνα* XEN. Ag. 2, 17.
συν-επι-τίθημι, — 1 nog bovendien opleggen PLUT. — *Med.* (*of pass. refl.*): 2 tegelijk aanvallen THUC. 3, 54, 23, PL. Phil. 16 a, XEN., N. T. Act. 24, 9. — 3 zich met kracht toeleggen op, *ἐργῶ* THUC. 6, 56, 24, ISAE. — 4 *vand.* met kracht uitbuiten, *καιροῖς* POL.

συν-επι-τιμάω, mee uitvaren tegen PLUT. Lys. 15.
συν-επι-τριβώ, tegelijk, geheel vernietigen XEN. An. 5, 8, 30.
συν-επι-τροπος, δ, medevoogd, τιμ, met iemd DEM. 27, 14.
συν-επι-τυφώω, mee opgeblazen maken PLUT.
συν-επι-φάσκω, mee instemmen PLUT.
συν-επι-φάρω, — 1 tevens toekennen, ὄνομα PLUT. — 2 met zich meebrengen, πίστιν D. H. — 3 *logisch*: mee in zich sluiten, bevatten, een begrip v. kleineren omvang ARISTOT.
συν-επι-φθέγγομαι, — 1 mee toeroepen PLUT. Timol. 27. — 2 met iets samen laten klinken PLUT. 713 a.
συν-επι-φορτίζω, mee opladen PLUT.
συν-επι-χειρώω, mee aanvallen POL.
συν-επι-ψεύδομαι, met iemd mee liegen CALL. Dian. 223, LUC. D. Mer. 13, 5.
συν-επι-ψηφίζω, met iemd mee bekrachtigen ARISTOT., POL.
συν-επι-οκέλλω, tegelijk aan land zetten PLUT. 161a.
συν-έπομαι, — 1 mee-, van dichtbij volgen; geregeld volgen (x 436) THUC. 1, 60, 16, TR.: SOPH. O. R. 1125, PL. Phaed. 112 b, N. T. Act. 20, 4. — 2 in overeenstemming zijn met THUC. 3, 38, 14. — 3 dienen, ondergeschikt zijn, v. dingen PL. Phil. 56 c. — 4 *logisch*: uit iets, τιμ of τινος, volgen, er de „consequentie” van zijn PL. Leg. 679 e. — 5 λόγω, kunnen volgen: begrijpen PL. Soph. 238 e. — 6 tot in al zijn consequenties nagaan PL. Leg. 695 e.
συν-επι-όμνυμι, tegelijk (be)zweren AR. Lys. 237, XEN. An. 7, 6, 19 m. *inf.*
συν-επι-οτρύνω, mee aandrijven SOPH. El. 299.
συν-επι-ούλωσις, ή, geheel tot lidteeken vergroeien ARISTOT.
συν-επι-ουρίζω, v. e. gunstigen wind: mee vooruitdrijven, mee ondersteunen ARISTOT.
συν-επι-ωάζω, samen met, τιμ, op de eieren zitten en broeden ARISTOT.
συν-ερανίζω, — 1 mee bijdragen APP. — 2 med. bijdragen verzamelen, collecteeren PLUT., Agis, 35, LUC. — 3 *alg.* verzamelen (PL.) Ax. 369 a; med. voor zich PLUT.
συν-εραστής, οὔ, δ, medeminnaar XEN. Symp. 8, 41.
I. συν-εράω, — 1 met een ander beminnen EUR. Andr. 223, PLUT. — 2 med. m. aor. pass. = 1, BION 16, 8, DIO CASS.
II. συν-εράω, aor. -ήρασα, bijeengieten, bijeeng brengen ISOCR. 5, 138, ARISTOT.
συν-εργάζομαι, aor. med., — 1 samenwerken met, τιμ SOPH. Ant. 41, XEN. Cyr. 7, 1, 33, ARISTOT., LUC. — 2 samen of tegelijkertijd bewerken, pass. THEOPHR., LUC. — 3 bewerken, vervaardigen LUC. — 4 in elkaar werken, nauwkeurig in elkaar passend maken THUC. 1, 93, 30.
συν-εργάτης, ου, δ, medewerker, helper SOPH. Ph. 93, EUR. Hipp. 417 τινος Ba. 1146; -σία, ή, werkhuis DIO.
συν-εργέω (σύνεργος), samenwerken, elkaar of iemd, τιμ, helpen EUR. Hel. 1427, XEN. Mem. 3, 5, 16, ARISTOT., POL., tot N. T. vaak: Jac. 2, 22, Rom. 8, 28, Mc. 16, 20; pass. D. H.; -ημα, τό, POL.
συν-εργία, ή, — 1 hulp, medewerking, deelneming; deelneming aan een werk ARISTOT., POL. — 2 samenspanning DIN. 1, 113, DEM. 56, 8.
συν-εργός, — 1 medewerkend: helpend (*bij het werk*); subst. medewerker: helper; τιμ voor iemd, τινος, in iets PIND. O. 8, 32, HERACL. 75 D.,

THUC. 8, 92, 16, EUR. vaak: Hipp. 523, XEN. An. 1, 9, 21, PL. Symp. 180 e, MEN. Epitr. 83, tot N. T. Rom. 16, 3. — 2 collega DEM. 19, 144.
συν-έργω, z. **συνερίργω**.
συν-έρδω, f. -ξω, mee doen, helpen, τιμ SOPH. El. 350, Tr. 82.
συν-ερείδω, — 1 samen-drukken: op elkaar klemmen, tanden HIPPOCR. — 2 vastsnoeren, -binden EUR. Ba. 97, pass. Iph. T. 457, THEOCR. 22, 68. — 3 op den voet volgen, λογισμὸν; streng redeneeren PLUT. — *Intr.*: 4 aansluiten v. soldaten PLUT. — 5 nauw voeling krijgen m. d. vijand, τιμ POL., PLUT. Them. 14.
συν-ερείπω, vernielen ALCIDAMAS.
συν-ερείσις, ή, het op elkaar klemmen HIPPOCR.; -στικός, vast (ineen gevoegd) PLUT. 946 c.
συν-ερέω, fut.; aor. -εἶπον, iemd, τιμ, in woorden, voor het gerecht bijstaan LYS. 12, 86, XEN. Cyr. 2, 2, 22, DEM. 20, 1.
συν-ερίθωσ, δ, ή, mede-werker of werkster, helper, helpster ζ 32, AR. Pax 786, als *adj.*: PL. Rep. 533 d, AP. RH.
συν-εριστικός, z. συνεριστικός.
σύν-ερξις, ή, — 1 vaste verbinding (συν-έ(τ)ργω), v. e. huwelijks PL. Rep. 460 a. — 2 gesloten orde, v. d. opstelling in den slag DIO CASS.
συν-εριστός, knap in het „samenrijgen”, verbinden der argumenten AR. Eq. 1378.
συν-έρχομαι, — 1 samen gaan: samen zich op weg begeven K 224 in *imesi*, N. T. Luc. 23, 55, Act. 15, 38. — 2 samenkomen, elkaar ontmoeten HDT. 1, 152, ες λόγους τιμ 1, 82, ATT.: EUR. Ba. 714, AR. Lys. 39, PL. Prot. 337 d, *alg.* tot N. T. Act. 1, 6. — 3 als *vrijanden*: op elkaar stooten, handgemeen worden HDT. 1, 80, THUC. 5, 74, 33, PL. Theaet. 154 d, DEM. — 4 een éénheid gaan vormen, zich met elkaar verbinden EUR. Ph. 462, PL. Charm. 137 e, DEM. — 5 *sexueel* zich vereenigen XEN. Mem. 2, 2, 4, z. PL. Symp. 192 e, ARISTOT., DIOD., N. T. Mt. 1, 18. — 6 τι, een weg, tocht, vereeniging, gemeenschappelijk doormaken THUC. 1, 3, 2, SOPH. Ai. 490 τὸ σὸν λέχος εὐνήθηον. — 7 v. dingen samenkomen HDT. 4, 120, SOPH. Tr. 619, EUR. — 8 *spec.*: v. sterren in conjunctie zijn ARISTOT. — 9 *spec.* zich sluiten v. e. spleet PLUT. — 10 *overdr.* v. e. rekening: sluiten op, een totaal geven van HDT. 3, 159. — 11 v. gebeurtenissen: door een „samenloop” v. omstandigheden gebeuren HDT. 6, 77, PLUT.
συν-ερωτάω, — 1 tegelijk vragen LUC. Bis acc. 22. — 2 door vragen en antwoorden beredeneeren LUC.
συν-εσθίω, samen eten PL. Leg. 881 d, ARISTOT., N. T. Luc. 15, 2.
σύν-εσις (συν-ήμι), ή, — 1 het samentreffen, vereeniging ξ 515. — 2 het combineeren, de combinatie-gave: inzicht, verstand PIND. N. 7, 60, HDT. 2, 5, THUC. 2, 62, 1, EUR. Herc. 655, PL. Phaedr. 232 c, τινος in, van iets Crat. 412 c σ. τοῦ δικαίου, ARISTOT., N. T. Luc. 2, 47 v. *menschen*, Eph. 3, 4 v. *Gods wijsheid*. — 3 het zich bewust zijn, geweten EUR. Or. 396, POL. — 4 tak v. kunst of wetenschap ARISTOT.
συν-εσκευασμένος, adv. part. pf. pass. v. συσκευάζω, samengepakt, samen XEN. Oec. 11, 19.
συν-εσταλμένος, adv. part. pf. pass. v. συ-στέλλω eig. zich bekrimpend: eenvoudig PLUT. 216 f.
συν-εσ(σ)αδδω, aor. -σαξί, = **συνεκασάτω**, oppakken > verhuizen INSCR. Leg. Gort. 3, 13, 16.

συν-εστέον, *adi. verb. v. σύνειμι*, omgaan PL. Prot. 313 b.
συν-εσθηκότως, *adv. part. pf. intr. συνίστημι*, bestendig ARISTOT.
συν-εστιάω, *pass.* met anderen samen een diner hebben LYS., ISAE. 3, 70, DEM., PLUT. 121 f.
συν-εστίη, *ή*, gastmaal HDT. 6, 128(?).
συν-έστιος (έστιά), met anderen aan denzelfden haard, in hetzelfde huis (*vand. in één stad*) vertoevend AESCH. Sept. 773, SOPH. O. R. 249, EUR. Alc. 1151, PL. Euth. Euth. 4 b, AP. RH. — **2** *bijn. v. Zeus, beschermer „v. d. haard”* AESCH. Ag. 704.
συν-εστραμμένως, *adv. part. pf. pass. v. συστρέφω*, ineengedraaid; λέγειν, bondig ARISTOT.
συν-εστώ, *ή*, het „samenzijn”: feestmaal HDT. 6, 128.
συν-έταιρος, *δ*, metgezel, kameraad SAPPHO 55 a 5 ALD., HDT. 7, 193; -*ρίς, ιδος, ή*, *fem.*, ERINNA 6, 7 ALD.
συν-ετ-έω (συνετός), verstand van iets hebben, τινος HIPPOCR.
συν-ετι-ικός, begrijpend LUC.
συν-έτην, *aur.*, mee verdragen EUR. Alc. 411.
συν-ετός (συν-ήμι), — **1 act.**: verstandig, vol inzicht- en combinatie-vermogen PIND. O. 2, 93, P. 5, 107, HDT. 1, 185, THUC. 1, 84, 2, SOPH. O. R. 498, EUR., AR. Ran. 876, *tot n. t. Mt.* 11, 15; τὸ σ-όν, verstand THUC. 2, 15, 5, EUR. Or. 1180. — **2 pass.** verstaanbaar, begrijpelijk THEOGN. 1078, HDT. 2, 57, EUR. Iph. A. 466, ARISTOT.
συν-ευδαιμονέω, tegelijk gelukkig zijn XEN. Hell. 5, 1, 16, LUC.
συν-ευδοκέω, — **1** goedkeuren, het met iets eens zijn N. T. LUC. 11, 43. — **2** goedvinden, toestaan N. T. 1 Cor. 7, 12.
συν-εὐδω, — **1** met, bij iemand, τινι, slapen, *v. d. „bij-slaap”* HDT. 3, 69, SOPH. El. 587, EUR. — **2 overdr.** *δ συνεδωον χρόνος*, de tijd, die tevens verliep AESCH. Ag. 894.
συν-ευημερέω, samen het geluk genieten PLUT.
συν-ευνάζω, — **1** met elkander paren, uithuwen Ltr. — **2 pass.** bij elkander liggen of slapen PIND. P. 4, 254, SOPH. O. R. 982.
συν-ευνάομαι, = *voorg.* **2**, HDT. 6, 69, LUC.
συν-ευνέτης, *ου, δ*, bedgenoot: echtgenoot EUR. Hipp. 416, Med. 240.
συν-ευνέτις, ιδος, ή, *fem. bij voorg.*, ook *v. e.* bijvrouw EUR. Andr. 908.
σύν-ευνος, bedgenoot: echtgenoot, gade, *meest fem.* PIND. O. 1, 91, AESCH. Ag. 1116, *m.* Pr. 866; SOPH. Ai. 1301, EUR., AR. Eccl. 953.
συν-ευπάσχω, tegelijk weldaden ontvangen (*beter afzonderlijk σύν εὖ πάσχω:*) DEM. 8, 65; 10, 67.
συν-ευπορέω, een geldelijke bijdrage geven DIN. 1, 58, *προιός* in de bruidschat ISAE. 11, 37, DEM., PLUT. Lyc. 15.
συν-ευρίσκω, samen vinden MEN. Epitr. 84, LUC.
συν-ευ/σχημονέω, tegelijk op het decorum letten PLUT.
συν-ευ/τυχέω, samen gelukkig zijn EUR. Hipp. 1119.
συν-ευφημέω, meedoen met geluk- en zegewensen PLUT. 272 a.
συν-ευφραλίνομαι, met iemand blij zijn D. H.
συν-εύχομαι, — **1** samen bidden met iemand, τινι EUR. Iph. T. 1221, AR. Th. 352, PL. Phaedr. 257 b, XEN. Oec. 7, 8.
συν-ευωχέω, *pass.* samen een gastmaal hebben ARISTOT., LUC. V. H. 2, 15, N. T. 2 Petr. 2, 13.

συν-εφάπτομαι, *ion. συνεπάπτ.*, — **1** samen de hand op iets, τινος, leggen PLUT. Brut. 52. — **2** mee de hand aan het werk, τινος, slaan PIND. O. 10, 97, AESCHIN., PLUT., LUC. — **3** iemd, τινος, samen aanvallen HDT. 7, 158.
συν-εφεδρεύω, — **1** met een ander samen als έφεδρος, plaatsvervanger, den strijd volgen POL. — **2** gespannen op iets, τινι, letten POL.
συν-εφ-έλω, met zich mee nemen PL. Phaed. 80 e, ARISTOT.; *med.* HIPPOCR.
συν-εφ-έπομαι, *ion. συν-επ-έπ.*, — **1** samen of op den voet volgen HDT. 5, 47, PL., τινι, met iemand XEN. An. 4, 8, 18. — **2** een gedachte, beschouwing, punt voor punt, volgen PL. Soph. 254 c.
συν-εφ-ήβος, makker AESCHIN. 2, 167, COM., LUC.; -*εύω*, PLUT.
συν-εφ-ίστημι, — **1** als wachter bij iets plaatsen DIOD. — **2 overdr.** op iets opmerkzaam maken POL. — **3 vand. (*intr.*) tegelijk op iets gaan letten POL. — **Intr. refl., aor.** -έστην: **4** mee of samen het toezicht hebben (*perf.*) THUC. 2, 75, 22. — **5** zich verheffen, opstaan tegen. κατά τινος N. T. Act. 16, 22.
συν-έχειά, *ή*, — **1** samenhang, continuïteit ARISTOT., POL. — **2 in de taal:** syntaxis, zinsverband der woorden PL. Soph. 261 e, D. H., PLUT., LUC. — **3** samenhang in tijdelijk, causaal verband ARISTOT. — **4** dichtheid *v. e. substantie* THEOPHR. — **5** voortdurende zorg, inspanning DEM. 18, 218.
συν-εχής, — **1** onderling samenhangend: ononderbroken PARM. 8, 6 D., *οιχήματα* THUC. 3, 21, 20, PL. Phaed. 110 d. — **2** in één lijn, ononderbroken doorlopend met, in contact met HDT. 4, 22, EUR. Hipp. 226, PL. Leg. 738 a, ARISTOT. — **3 v. woorden:** samenhangend THUC. 5, 85, 2, THEOPHR., PLUT. — **4 v. e. substantie:** dicht, niet poreus ARISTOT., PLUT. — **5 v. tijd** ononderbroken, voortdurend HIPPOCR., THUC. 7, 81, 22, XEN. Symp. 8, 18, ARISTOT., PLUT.; *als adv. ntr.* σ-ές, voortdurend M 26, 174, PIND. I. 3, 83, AR. Eq. 21, THEOCR. 20, 12. — **6** steeds bezig met, volhardend XEN. Oec. 21, 9, PLUT. — **Adv.:** **7 v. plaats** ononderbroken, aaneengesloten ARISTOT., POL. — **8 v. tijd** voortdurend, onophoudelijk HES. Th. 636, BACCH. 5, 113, HDT. 1, 67, THUC. 2, 122, ANTIPH., PL. XEN. Mem. 4, 26 *superl.* — **9 v. getallen** ononderbroken THUC. 2, 75, 19, AR. Ran. 915.
(ep. συνεχές < συν-σεχές).
συν-εχθραίνω, mee haten PLUT. 490 f.
συν-έχθω, *dicht.* mee haten SOPH. Ant. 523.
συν-έχω, *perf. συν-όκωχα* B 218 *z. d.*, — **1** samen houden, bijeenhouden: *όχητες* (*oorspr. θώρηκα*, > *intr.*), sluiten een sluitend geheel vormen, elkaar ontmoeten Δ 133, Y 478, ook ARISTOT. *intr.*, HES. Sc. 315 > omringen, loopen om, PIND. P. 1, 19, AR. Nub. 966, PL. Phaed. 98 d, XEN. An. 7, 2, 8 *v. soldaten*, DEM., POL., N. T. Act. 7, 57 de ooren dichtdrukken. — **2** ongedeerd bijeen houden, in stand houden THUC. 7, 14, 17 (de roeiers in de maat houden), τὸ φρονεῖν ξ-ει δώματα EUR. Ba. 392, PL. Gorg. 508 a, XEN. Mem. 4, 3, 13, DEM.; *overdr.* bepalen, voorwaarde zijn voor DEMOCR. 179 D. — **3** als vrienden bij elkaar houden, verbinden AR. Lys. 1265, PL. Tim. 43 e; *sexueel* ARISTOT.; *als vijanden, pass.* elkaar aangrijpen HDT. 1, 214. — **4** vasthouden *v. e. gevangene* PAP., N. T. Luc. 22, 63; *overdr.* boeien, imponeeren Act. 18, 5. — **5 praegn.** (*vgl. lat. cohibeo* ∞ συνέχω) een druk op iemand uitoefenen:**

in de engte drijven n. t. Luc. 8, 45; *overdr.* kwellen; *pass.* (reeds in klassieken tijd) geplaagd worden, te lijden hebben onder, τινι HDT. 3, 131; 6, 12, δέψη THUC. 2, 49, 5, AR. Eccl. 1096, νοσήματι PL. Gorg. 512 a; lijden, νόσοις n. t. Mt. 4, 24, vgl. Phil. 1, 23 van twee kanten geplaagd worden; ook *gunstig*: ἐλπῖον ἡδέταις EPICUR. 84 Us. — 6 tegenhouden (EUR.) Rhes. 59.

συν-έψω, — 1 samen koken ARISTOT., LUC. — 2 samen laten gisten HIPPOCR., LUC.

συν-ηβέω, samen jong en levenslustig zijn ANACR.

σύν-ηβος, jonge vriend EUR. Herc. 438.

συν-ηβολ-έω (vgl. ἐπήβολος), ontmoeten, τινι BABR. 61; -ίη, ἦ, AP. RH. 2, 1159.

συν-ηγέομαι, samen het commando hebben DIOD.

συν-ηγορ-έω, — 1 voor iemand, τινι, iets spreken, als advocaat verdedigen AR. Ach. 685, ORAT.: DIN. 1, 112, PL. Leg. 937 a, POL., PLUT. — 2 bij de aanklacht bijstaan, τινι SOPH. Tr. 814.

συν-ηγορ-ία, ἦ, verdediging AESCHIN. 3, 7, PLUT.

συν-ηγορ-ισός, τὸ σ-όν, honorarium voor den advocaat AR. Vesp. 691, PAP.

συν-ἡγορος, — 1 overeenstemmend SOPH. Tr. 1165. — 2 tot iemds verdediging voor het gerecht het woord voerend: advocaat AESCH. Ag. 831 *alg.*; *spec.*: (iurid.) ORAT.: DEM. 24, 36, LUC., PAP. — 3 *publiekrechtelijk*: college in Athene: openbaar ministerie, ook ter verdediging v. bestaande wetten AR. Ach. 705, Vesp. 482; in Boeotië: rekenkamer ARISTOT. Pol. 6, 8, 16; in Athene: commissie v. kasnazieners ARISTOT. A. II. 54, 2.

συν-ἡδομαι, — 1 zich samen met iemand, τινι, verheugen, hem zijn sympathie toonen HDT. 3, 36, ANTIPL. 3 β, 8, SOPH. O. C. 1398, m. *dubb. dat.* met iemand over iets XEN. An. 5, 5, 8 tot n. t., τινι, over iets Rom. 7, 22. — 2 *spec.*: soms v. *leedvermaak* EUR. Hipp. 1286, Med. 136.

συν-ἡδύω, — 1 ergens smakelijk mee maken, met iets kruiden PLUT. — 2 verblijden ARISTOT.

συν-ἡθεία, ἦ, — 1 omgang, verkeer ISOCR. 1, 1, AESCHIN. 2, 152, ARISTOT.; *spec.* geslachtelijke omgang XEN. Cyr. 6, 1, 31, ARISTOT. — 2 het samenwonen, samenleven v. dieren ARISTOT., POL. — 3 gewoonte HYMN. Merc. 485, DEMOCR. 241 D., HIPPOCR., PL., XEN. Cyn. 12, 4, MEN. Sam. 280, n. t. 1 Cor. 11, 16. — 4 oefening, routine PL. Leg. 656 d, POL. — 5 taalgebruik, gewone taal PL. Theat. 168 b, AESCHIN. — 6 volkstaal PLUT. 22 f.

συν-ἡθης, eig. samen-wonend: — 1 met dezelfde gewoonten, aan elkaar gewend HES. Th. 230, THUC. 1, 71, 22, PL. Rep. 375 e, ARISTOT. — 2 goed bekend, bevriend, τινι PL. Crit. 173 a, MEN. Epitr. 42; *subst.* DIOD. — 3 v. menschen: gewend aan PL. Rep. 517 d, ARISTOT. — 4 v. dingen: gewoon voor of bij, normaal HIPPOCR., διαίτα THUC. 6, 18, 28, ANDOC., ἔθος SOPH. Ph. 894, EUR. Alc. 40, PL., XEN. Mem. 3, 14, 6.

συν-ἡκοος, in hun verband hooren, in zich opnemen PL. Leg. 711 e, PLUT.

συν-ἡκω, — 1 vergaderen THUC. 5, 87, 18. — 2 v. dingen: samenkomen, aaneensluiten of toelooopen XEN. Vect. 4, 44, ARISTOT., THEOPHR.

συν-ηλικιώτης, ὁ, tijdgenoot D. H., DIOD., N. T. Gal. 1, 14.

συν-ἡλιξ, ικος, van gelijken leeftijd AESCH. Pers. 784, DEM.; *alg.* kameraad com.

συν-ημερεύω, — 1 den heelen dag met iemand

doorbrengen PL. Symp. 217 b, Phaedr. 240 b, XEN. Mem. 1, 4, 1, ARISTOT.; -σις, ἦ, ARISTOT.; -τής, ὁ, ARISTOT. — 2 *alg.* met iemand samen leven ARISTOT., PLUT.

συν-ημερώω, tegelijk tam maken of bedaren THEOPHR.

συν-ημοσύνη (συν-ἔμαι), ἦ, — 1 overeenkomst, afspraak X 261. — 2 vriendschap AP. RH., THEOBN. 284.

συν-ἡμυον, ὁ, vriend, makker AP. RH.

συν-ἡμωρος (ζείρω, verbinden), dor. -ζωρος, samen verbonden met, τινι: — 1 begeleidster φόρμιγξ δαίτι σ. θ 99, PIND. N. 4, 5, fr. 122. — 2 in het huwelijk verbonden EUR. Or. 1136.

συν-ηπεροπεύω, tegelijk bedriegen AR. Lys. 843.

συν-ηρετέω, samenwerken, bevriend zijn met, τινι SOPH. Ai. 1329, EUR.

συν-ηρεφής, — 1 dicht bezet met boomen, dicht beschaduw d HDT. 1, 110, PLUT., LUC. — 2 *overdr.* bedekt, πρόσωπον EUR. Or. 957. — 3 gesloten δστραχον ARISTOT.; -έω, THEOPHR.; -ία, ἦ, APP.

συν-ἡρης, — 1 gemeenschappelijk NIC. Al. 512. — 2 *overdr.* NIC. Th. 69.

συν-ησσάομαι, att. -ττάομαι, mee overwonnen worden XEN. Cyr. 6, 4, 10.

συν-ηχέω, — 1 samen klinken PLUT. C. Gr. 3, DIO CASS. — 2 weergalmen THEOPHR., POL.

συν-ἡκίω, bij iemand, τινι, zitten EUR. Heracl. 994.

σύν-ἡκκος, — 1 samen op den troon zittend SOPH. O. C. 1267. — 2 *alg.* makker EUR. Or. 1637.

συν-ἡάλπω, — 1 tegelijk verwarmen PLUT. 974 c. — 2 *overdr.* het hart verwarmen: streelen AESCH. Pr. 685.

συν-ἡαμβέω, tegelijk verbaasd zijn PL. Ion 535 e.

συν-ἡάπτω, mee, samen begraven HDT. 5, 5, AESCH. Sept. 1027, THUC. 1, 8, 34, SOPH. Ai. 1378, EUR., PL. Leg. 909 c, n. t. Col. 2, 12.

συν-ἡαυμάζω, zich eveneens met verbazing afvragen PL. Theat. 162 c.

συν-ἡεάζω, ook in geestvervoering zijn DIOD.

συν-ἡεάομαι, — 1 samen toekijken, toeschouwer zijn ANTIPL. 38, 5, PL. Lach. 178 a, XEN. Oec. 3, 7. — 2 samen bestudeeren PL. Leg. 967 e, XEN. An. 6, 4, 15.

συν-ἡεατήσ, οὔ, ὁ, medetoeschouwer PL. Lach. 179 e; fem. -τριά, AR.

συν-ἡέλω, = *συνεθέλω*, SOPH. O. C. 1344, EUR. Tr. 62, AR. Av. 851.

συν-ἡερμαίνω, samen verwarmen ARISTOT., THEOPHR.

συν-ἡεσίη, ἦ, — 1 overeenkomst, verdrag B 389. — 2 opdracht E 319.

σύν-ἡεσις, ἦ, — 1 het samen-stellen, tot een (nieuw) geheel vereenigen PL. Phaed. 92 e, ARISTOT. — 2 *concr.* voeg, naad, koppeling ARISTOT. — *spec.* 3 samenstelling v. woorden AESCH. Pr. 460, PL. Crat. 431 b, ARISTOT. — 4 compositie ARISTOT., PLUT.; literaire c. ISOCR. — 5 *logisch*: vereeniging v. subj. en praedicaat ARISTOT. — 6 *physisch*: vereeniging v. elementen ARISTOT. — 7 constructie v. e. nieuw geheel PL. Rep. 533 b, ARISTOT.; ook *politiek* ARISTOT. — *Ltr.* 8 garderobe of costuum (n. t.), MARTIALIS. — 9 servies MARTIALIS. — 10 contract, afspraak PIND. P. 4, 299, PLUT. Sulla 35.

συν-ἡετέος, adi. verb. v. συντίθημι, samen te stellen PL. Crat. 434 b, ARISTOT.

συν-ἡέτης, ου, ὁ, hij, die samenstelt: stilist, schrijver PL. Leg. 722 e, D. H.

συνθετικός, synthetisch, iets nieuws, opbouwend PL. Polit. 308 c, D. H., LUC.
σύνθετος, (meest 2), — 1 samengesteld PL. Phaed. 78 b, XEN. Cyr. 4, 3, 20 v. e. *Centaur: in verschillende richtingen gebruikt: v. klanken, woorden, muziek; v. getallen; v. medicijnen* HIPPOCR., PL., ARISTOT. — 2 verdicht AESCH.
συνθέω, — 1 samenloopen LUC. — 2 meeloopen, goed afloopen v. 245. — 3 zich vereenigen XEN. Eq. 10, 11 v. *lijnen*, ARISTOT.
συνθεωρέω, — 1 samen beschouwen, in zijn beschouwing vereenigen ARISTOT., EPICUR. 98 Us., POL. — 2 deelnemen aan een θεωρία LYS. 8, 5, AR. Vesp. 1187.
συνθήγη, tegelijk scherp EUR. Hipp. 689.
συνθήκη, ή, — 1 samenstelling, kunstzinnig gebruik v. woorden LUC. Hist. Conscr. 46. — 2 overeenkomst, afspraak, verdrag (sbepaling of artikel) THUC. 1, 78, 4, AESCH. Ch. 555, XEN. Mem. 4, 4, 17, LYS. 3, 22, PL. Crit. 54 c, AESCHIN., PAP.
συνθήμα, τό, — 1 „afgesproken” teeken, -sein HDT. 8, 7, THUC. 4, 112, 28, SOPH. Tr. 158. — 2 wachtwoord, parool HDT. 9, 98, THUC. 7, 44, 21, XEN. An. 1, 8, 16. — 3 alg. teeken, symptoom SOPH. O. C. 46. — 4 afspraak, verdrag, conventie HDT. 5, 74, 74, PL. Gorg. 492 c, XEN. An. 4, 6, 20.
συνθηματ-ιαίος, besteld AR. Th. 458.
συνθηματ-ικός, met afgesproken teekens, ἐπιστολή POL.
συνθηράτης, οὔ, ὁ, jachtgenoot XEN. Mem. 3, 11, 5.
συνθηράω, — 1 mee jagen of vangen XEN. An. 5, 3, 10; med. SOPH. Ant. 433. — 2 χεῖρες συνθηράωμεναι, samengebonden SOPH. Ph. 1005.
συνθηρευτής, οὔ, ὁ, jachtgenoot XEN. Cyr. 2, 4, 15.
συνθηρεύω, = -θηράω, EUR., PL. Rep. 451 d; med. AR. Th. 156, PLUT.
σύνθηρος, — 1 samen- of meejagend XEN. Cyr. 3, 1, 7. — 2 overdr. φίλων Mem. 2, 6, 35.
συνδιασώτης, ου, ὁ, mededeelnemer aan een θιασος; τοῦ ληρεῖν AR. Pl. 508.
συνθλίβω, samendrukken PL. Tim. 91 e, PLUT.
σύνθλιψις, ή, het samendrukken ARISTOT.
συνθνήσκω, — 1 samen, tegelijk sterven AESCH. Ag. 1139, SOPH. Tr. 720. — 2 samen uitsterven, -ophouden AESCH. Ag. 819, SOPH., AR. Ran. 868.
συνθροιάτωρ, ορος, ὁ, feestgenoot EUR. El. 638.
συνθρομβέω, mee uitfluiten DIOD.
συνθρόνω, vernielen EUR. Ba. 633.
συνθραύω, vermorzelen, verbrijzelen EUR. Or. 1569, XEN. Ag. 2, 14, POL., PLUT.
συνθριαμβεύω, den triumf met iemd deelen PLUT. Mar. 44. LUC.
σύνθρονος, mee op den troon zittend, mee geregend LUC.
συνθρύπτω, vermurwen N. T. Act. 21, 13.
συνθῦμ-έω, het eens zijn met elkaar EPICH. 115 A.
συνθύω, samen, tegelijk offeren EUR. El. 795, XEN. Oec. 7, 8, ISAE., AESCHIN.
συνιδρώω, heftig zweeten DIOD.
συνιεράσμαι, medepriester zijn PLUT. 276 e.
συνιερέυς, ὁ, medepriester PLUT. Aemil. 3.
συνιεροποιέω, samen voor de officers zorgen ISAE. 8, 20.
συνιέρος, samen met een ander vereerd PLUT.
συνιευουργέω, samen offeren PLUT.
συνιζάνω, — 1 ineenzinken, invallen THEOPHR.,

THEOCR. 22, 112, PLUT., LUC. — 2 wegzinken THEOPHR., LUC. v. d. wind. — 3 causat. ineen doen zinken ARISTOT.
συνιζήσεις, ή, ineenstorten, -zinken PLUT. Crass. 2.
συνιζώ, intrans.: — 1 zitting houden HDT. 6, 58. — 2 ineenzakken PL. Tim. 72 d, ARISTOT. — 3 laten zakken, ineenzinken ARISTOT.
συνιημι, vormen naar de conjugatie met bindvokaal reeds HOM.: imp. ζυν-ιει α 271, steeds meer tot N. T. συν-ιούσι Mt. 13, 13, z. verder ηημι, — 1 bij elkaar brengen, menschen voor een gevecht A 8, H 210; med. (of pass. refl.) bij elkaar komen: overeekomen N 381. — Gew. **overdr.**: de verschillende deelen van wat wordt aangeboden (gezegd, gezongen) tot een geheel vereenigen: — 2 luisteren, hooren α 271, διαθεῖς B 182, iemd τινος B 26, iets τινος A 273, med. τινος δ 76. — 3 van iets notitie nemen, op iets, iemd letten σ 34, THEOGN. 419 τ, 1240 b, SOPH. Tr. 868. — 4 verstaan v. gearticuleerde geluiden, begrijpen iemd, τι iets PIND. P. 3, 80 τινος, HDT. 4, 114 (vgl. 1, 47 orak.), THUC. 1, 3, 35, THEOGN. 904 abs. verstandig zijn, TR.: AESCH. Pers. 361, AR. Av. 946, PL. Gorg. 453 a, XEN. An. 7, 6, 8, PLUT., LUC., N. T. Mt. 6, 52, MEN. Perik. 392.
συνικετεύω, samen met iemd, τινι, smeeken PLUT.
συνικμάζω, doornat maken THEOPHR.
συνικνέομαι, geheel komen, reiken tot THEOPHR.
συνιλλω, z. συνειλέω en ελλω.
συνιπταρχος, ὁ, medeaanvoerder der ruitierij HDT. 7, 88.
συνιπτεύς, ὁ, mederuijer DEM. 21, 134.
συνιπτεύω, samen rijden DIO.
ΣΥΝ-ΙΣΤΗΜΙ(-Ι) (later ARISTOT., POL., N. T. eenige vormen met bindvocaal, als v. *-ιστάω en -ιστάνω), — I. Act.: 1 samen (op)stellen, snaren „opzetten” PL. Rep. 412 a, netten XEN. Cyn. 6, 12. — 2 v. menschen en volken: voor een doel vereenigen HDT. 6, 74, THUC. 6, 16, 17, ISOGR., ARISTOT.; opstooten MEN. Sam. 211. — 3 vand. tot stand brengen, εἰαυτῶ μαντικήν HDT. 2, 49; aanhangig maken PAP. — 4 onderwerpen, εἰαυτῶ HDT. 1, 103. — 5 samenstellen als een organisch geheel: instellen of scheppen, ὀλιγαρχίαν THUC. 8, 48, 15, τέχνην PL. Symp. 186 e, ARISTOT., (N. T.) — 6 (z. 3) bereiden, voorbereiden, θάνατον τινι HDT. 3, 71, πόλεμον DEM.; vaak med. PL. Phaedr. 269 c, POL. — 7 een verhaal samenstellen ARISTOT.; feiten samenstellen: een voorstelling van iets geven ARISTOT., POL., N. T. Rom. 3, 5, 2, Cor. 6, 4 (zich) toonen, (zich) gedragen. — 8 als vrienden samenbrengen: voorstellen, introduceeren PL. Lach. 200 d, XEN. An. 3, 1, 8 pass., PAP., als borg ISOGR., PLUT., N. T. Rom. 16, 1. — 9 vijandig: τινα ἀντιπαλον εἰαυτῶ XEN. Cyr. 6, 1, 26; omgekeerd σ. εἰαυτους πρόσ πᾶσαν συνείδησιν zich blootstellen, overgeven N. T. 2 Cor. 4, 2; neutraal: σ. ἡγεμόνα τιων POL., PAP. aanstellen. — 10 sterk, stevig maken σῶμα, HIPPOCR., ἔχνη vaste stappen zetten XEN. Cyn. 5, 3 THEOPHR. — 11 condenseeren ARISTOT. — 12 samentrekken, πρόσωπον in rimpels PLUT. — 13 verzw. (z. 7) toonen, bewijzen, εὑνοίαν POL. — II. Intr. (ω pass.), aor. -έστην, vaak perf. -staan: 1 bij elkaar (gaan) staan XEN. Cyn. 6, 16, N. T. Luc. 9, 32. — 2 v. soldaten: zich in rij en gelid opstellen HDT. 6, 29, XEN. An. 5, 7, 16. — 3 v. vijanden: op elkaar stooten, het gevecht beginnen HDT. 6, 108, TR.: AESCH. Sept. 435, AR. Vesp. 1031. — 4 vand.: v. d. strijd, oorlog zelf

gezegd: ontstaan, ontbranden, συνεσταότος πολέμοιο Ε 96, HDT. 1, 74; 7, 144, THUC. 1, 15, 1, PL. — 5 *v. opinies*: tegenover elkaar (gaan) staan HDT. 1, 208; 4, 132. — 6 *overdr.* te worstelen, lijden hebben met of van: lijden, λιμῶ HDT. 7, 170, THUC. 4, 55, 23: ἀγωνί, gewikkeld in . . . SOPH. O. C. 514; — 7 *v. vrienden*: een eenheid gaan vormen: zich vereenigen THUC. 6; 21, AR. Lys. 577, LYS. 22, 17, XEN. Hell. 2, 1, 1. — 8 verbonden worden *v. e. huwelijk* SOPH. Tr. 28. — 9 *samenkom- v. e. vergadering* PLUT. — 10 samengesteld, georganiseerd worden, als (een nieuw geheel) ontstaan *v.-socr.*: EMPED. 35, 6 D., EUR., ἐξ ολιγίστων μερῶν PL. Tim. 56 b, XEN. Mem. 3, 6, 14. — 11 ontstaan, opkomen PL., ARISTOT., *perf.* (er) zijn, de vorm of inhoud hebben van PL. Leg. 817 b. — 12 *vand.*: er zijn, (voort)duren HDT. 7, 225, N. T. 2 Petr. 3, 5, Col. 1, 17. — 13 *praegn.* (*perf.*) vast, stevig; *spec.* goed georganiseerd zijn EUR. Iph. A. 87, XEN. An. 7, 6, 26, σῶμα XEN. 7, 8, PL., χιῶν bevroren POL. — 14 *perf.* samengetrokken, gerimpeld zijn, πρόσωπον PLUT., ξυνεστῶς φρενῶν EUR. Alc. 797 strengheid, knorrigheid (*vgl.* Hipp. 983); *perf.* rustig zijn, zich kalm houden MEN. Perik. 291.

συν-ιστή *z. συν-εστῆ.*

συν-ίστωρ, ορος, — 1 „mede-weter”: getuige SOPH. Ph. 1293, Ant. 542, THUC. 2, 74, 34, EUR. — 2 mede zich bewust *v. e. misdaad*, medeplichtig(e) POL.; *nog met verbale reëtie*: πολλὰ κακὰ σ. AESCH. Ag. 1090; — **τορέα**, recht bewust zijn MEN.

συν-ισχναίνομαι, — 1 *intr.* verschrompelen HIPPOCR. — 2 *overdr.* verminderen, verkleinen EUR. Iph. A. 694.

συν-ισχυρίζω, helpen versterken XEN. Cyr. 2, 2, 26.

συν-ίσχω, *pass.* gekweld worden PL. Gorg. 479 a.

συν-ιτικός, geneigd zich te condenseeren ARISTOT.

συν-ναίω, samenwonen AESCH. Sept. 195, SOPH. Ph. 893 πόνοις.

συν-ναός, in een tempel vereerd PLUT., DIO.

συν-νάσσω, dicht opeenstoppen HDT. 7, 60(?)

συν-ναυαγέω, samen schipbreuk lijden AESOP.

συν-ναυβάτης, ου, ό, scheepskameraad SOPH. Ph. 565.

συν-ναυ/μαχέω, op zee samen strijden, bondgenoot ter zee zijn HDT. 8, 44, THUC. 1, 73, 28, AR. Ran. 702.

συν-ναυ/στολέω, meevaren SOPH. Ph. 550.

συν-ναύτης, ου, ό, scheepskameraad SOPH. Ai. 902, EUR. Cycl. 425, PL. Rep. 389 c, LUC.

συν-νεάζω, samen jong zijn EUR. = συννεανίενομαι DIO.

συν-νεμησις, ή, betrekking, προς τι PLUT.

συν-νέω, — 1 toedeelen, toevoegen *werkkrachten*; — 2 *pass.* samen in de wei loopen ARISTOT.

σύν-νευσις, ή, — 1 samenneigen PLUT. — 2 *overdr.* neiging tot elkaar: eensgezindheid POL.

συν-νεύω, — 1 zich neigen THEOPHR., POL., PLUT. — 2 door toeknikken bevestigen SOPH. O. R. 1510. — 3 *tr.* όφρυς, fronsen LUC.

συν-νέφειά, ή, omwolking, bewolkte hemel ARISTOT.

συν-νέφελος, bewolkt THUC. 8, 42, 20.

συν-νεφής, — 1 bewolkt, duister THEOPHR., POL. — 2 *v. menschen* bond EUR. Ph. 1307, ARISTOT.

συν-νέφω, — 1 bewolken, wolken verzamelen AR. Av. 1502, ARISTOT. *impers.*, PLUT. — *overdr.*: 2 omsluiten, versombaren EUR. El. 1078, AR., DIO. — 3 omwolkt zijn: tegenspoed hebben EUR.

I. συν-νέω, samen zwemmen LUC. Philops. 34.

II. συν-νέω, bijeen- of opstapelen HDT. 1, 34, -νενάσται 2, 135, THUC. 7, 87, 15.

συν-νήχομαι, samen zwemmen AR. Eccl. 1104, PLUT., LUC. V. H. 1, 33.

συν-νικάω, samen overwinnen met, τινι ANDOC., EUR. Alc. 1103, XEN. Cyr. 6, 4, 14, DIO *pass.*

συν-νοέω, — 1 bedenken, doordenken SOPH. O. C. 453, PL. Symp. 220 c; *med.* EUR. Or. 634. — 2 *resultatief*: begrijpen, inzien PL. Theaet. 164 a, PLUT.

σύν-νοιά, ή, — 1 diep nadenken, in gedachten verzonken zijn HDT. 1, 88, SOPH. Ant. 279, PL. Rep. 571 d, LUC. — 2 angstige, sombere gedachten AESCH. Pr. 437, EUR. Or. 632. — 3 (pijnigend) bewustzijn EUR. Andr. 805, PL.

συν-νομέομαι, = **συννέμομαι**, samenleven PLUT.

συν-νομή, ή, het samenweiden, de gemeenschap en het bedrijf van herder PL. Polit. 268 c (*vgl.* Leg. 737 e.)

συν-νομιζω, van dezelfde meening zijn (PL.) Min. 316 d.

συν-νομο/θετέω, mee wetten geven DEM. 24, 27.

σύν-νομος, — 1 samenweidend; *v. vogels* samenlevend AR. Av. 175, 6, PL. Critias 110 b, ARISTOT., THEOCR. 8, 56, PLUT., LUC. — 2 *overdr.* vast verbonden HIPPOCR., έρωτες έταισι σ-οι AESCH. Ch. 598. — 3 deelhebbend aan, deellend in, τινος PIND. I. 3, 17, AESCH. Pers. 704, EUR., AR. Av. 678; *subst.* deelgenoot, huisgenoot AESCH. Sept. 354, SOPH. O. C. 340, PL. Leg. 925 c, AP. RH., ARISTOT. — 4 *overdr.* verwant, met elkaar samenhangend PL. Polit. 287 b. — 5 *v. steenen*: in elkaar passend POL.

σύν-νοος, *contr.* σύν-νοους, — 1 diep in gedachten ISOOCR. 1, 15, PLUT., LUC. — 2 somber, door gedachten bestormd HIPPOCR., MEN. Epitr. 44 (: συθροπόος), ARISTOT., D. H. — 3 argwanend ARISTOT.

συν-νοσέω, samen ziek zijn HIPPOCR., EUR. Iph. A. 407, ARISTOT., LUC.

συν-νυκτερεύω, den nacht doorbrengen met of bij PLUT. Dion. 55.

συν-νυμφρο-κόμος, de bruid of de jonge vrouw mee opschikkend EUR. Iph. A. 48.

συν-οδεύω, samenreizen PLUT., N. T. Act. 9, 7.

συν-οδ(ε)ία, ή, — 1 gemeenschappelijke reis PLUT. 48 a, Cic. — 2 reisgezelschap, karavaan N. T. Luc. 2, 44. — 3 gesprek CIC.

συν-οδοί-πορος, ό, medereiziger XEN. Mem. 2, 2, 12, LUC. D. Mort. 27, 7; -έω LUC.; **ία, ή** BABR. 110.

σύν-οδος, ή, — 1 samenkomst, vergadering HDT. 9, 43, THUC. 1, 96, 33, EUR. Hec. 109, AR. Th. 301, PL., ISOOCR., MEN. Kol. 10. — 2 *spec.* nationale vergadering, volksvergadering THUC. 3, 104, 30, PL. Symp. 197 d. — 3 vijandelijke botsing, gevecht THUC. 3, 107, 10, AR. Ran. 1532, XEN. — 4 *spec.* geslachtelijke gemeenschap ARISTOT. — *v. dingen*: 5 het binnenkomen v. geld: inkomsten HDT. 1, 64. — 6 het samenkomen, zich vereenigen EMPED. 17, 4 D., EUR. Iph. T. 393 κύνειαι σ-οι θαλάσσης, PL. Phaed. 97 a ή σ. τοῦ πλησίων άλλήλων τεθῆναι, ARISTOT. — 7 *spec.* coniunctie *v. planeten* ARISTOT., PLUT. — 8 het zich dichter vereenigen *e. dgl.*, zich condenseeren PL. Tim. 58 b. — 9 *concr.* vereeniging, bond PAP.

συν-όδους, δοντος, ό, ή, met aaneensluitende *van boven platte* tanden ARISTOT.; *subst.*, *att.* συνόδων, *soort* visch, ook συνόδους en συνόδων (ARISTOT.) *genaamd*, EPICH. 47 A, COM.

συν-οδύρομαι, samen (be)klagen PL. Menex. 247 c, PLUT.

συν-όζω, in geur samenvloeien met, lijken op ARISTOT.

συν-οίδα, ISOCR. 1, 16 f. συνειδήσω, — 1 eig. met iemd, τινι, samen iets weten, mee afweten van HDT. 6, 57, THUC. 4, 68, SOPH. O. R. 704, AR. Th. 475 tot n. t. Act. 5, 2. — 2 met pron. refl.: zich zelf (van) iets, τινος of part., bewust zijn AR. Vesp. 999, PL. Ap. 22 c ἐμαυτῶ συν-ῆδεν οὐδὲν ἐπισταμένω ὡ σοφός ὢν Ap. 21 b, XEN. An. 1, 3, 10, n. t. 1 Cor. 4, 4. — 3 (met iemd samen, τινι, iets weten >) van iemd, τινι, iets weten HDT. 9, 58, PL. Prot. 348 b, ISOCR., MEN. Sam. 51 σ. τῶ μετράκιω κοσμήτῳ ὄντι. — 4 meest ongunstig: medeweter > medeplichtige van iemd, τινι, in (of van) een schuld of schuldig voornemen, τινος, zijn bijv. THUC. 4, 68, 7, ARISTOT. — 5 Het object wordt uitgedrukt in den acc.: τι, m. part. in dat. of bij gelijk subject ook nom., met οτι e. dgl.

συν-οιδάω, tegelijk opzwellen DIOD.

συν-οικεῖω, — 1 tot vrienden maken POL., PLUT. PYRRH. 7, vaak pass., ARISTOT. — 2 aanpassen, gewinnen LUC.; — **ωσις, ῆ**, rhetorische figuur, waarin heterogene zaken aan een persoon werden toegeschreven ARISTOT.

συν-οικέω, — 1 samenwonen of leven, τινι HDT. 4, 148(?), AESCH. Cg. 909, THUC. 2, 68, 3, SOPH. O. R. 58, Tr. 545, AR. Av. 414, PL. Rep. 577 a, PLUT. — 2 spec. als man en vrouw samenwonen, gehuwd zijn SAPHO 75, 4 inf. ξ-ῆν, HDT. 1, 91; 6, 131, EUR. Andr. 18, PL. Rep. 461 e tot n. t. 1 Petr. 3, 7. — 3 overdr. samen zijn, verbonden zijn met, τινι: te genieten, te lijden hebben van, gewoon zijn aan (ἀγθεῖ) SOPH. Ph. 1168, φόβω EUR. Heracl. 996, ὕγει ψυχῆ PL. Gorg. 479 b. — 4 omgekeerd, uitgaande van het ding: vast verbonden met iemd, τινι SOPH. O. C. 1238, Tr. 1055 v. e. kleed, PL. Leg. 679 b. — **trans.** 5 een land bewonen of koloniseeren, samen met, τινι ANAXAGOR. 4 D., HDT. 4, 159, ARISTOT.; pass. PL. Critias 117 e, XEN. Oec. 4, 8.

συν-οίκημα, τό, het samenwonen met iemd, of coner. persoon met wien men samenwoont, contubernaal HDT. 7, 156.

συν-οίκησις, ῆ, — 1 samenwoning, spec. huwelijk HDT. 1, 196, PL. Leg. 930 a. — 2 het samenwonen v. volken in een stad of staat PL. Leg. 713 a.

συν-οικητήρ, ῆρος, ὀ, huisgenoot SEMON. 7, 102. **συν-οικητῶρ, ορος, ὀ**, = voorg., AESCH. Eum. 833.

συν-οικ-ιά, ῆ, — 1 het samenwonen AESCH. Eum. 916. — coner. 2 samenwonende gemeenschap AESCH. Supp. 267, PL. Rep. 369 c. — 3 huis door verschillende families bewoond THUC. 3, 74, 1, AR. Th. 273, XEN., AESCHIN. 1, 105. — 4 bijgebouwd huis AR. Eq. 1001, HEROND. 3, 47; 6, 52. — 5 buurt PLUT. — 6 buurtschap, gehucht POL.

συν-οικία, τά, sc. ἐπέα, een feest in Athene ter herinnering aan de door Theseus bewerkte vereeniging der bewoners van Attica onder één bestuur, op den 17den dag der maand Boëdromion gevierd THUC. 2, 15, 12.

συν-οικίζω, — 1 laten samen wonen of samen leven EPICH. 148 A., ISOCR. — 2 spec. een meisje ten huwelijk geven HDT. 2, 121, 6 en 191, EUR. Herc. 68, PL. Rep. 54 d, POL. — 3 v. groepen, v. menschen, steden, stammen: tot een nieuw staatkundig geheel vormen, onder één leiding vereenigen

THUC. 2, 15, 9, (XEN.) Ath. 2, 2, ISOCR. 15, 88. — 4 helpen bevolken of koloniseeren THUC. 1, 24, EUR. Hec. 1139. — 5 overdr. vastkoppelen aan, τινι, ἀλλοτρίῳ δαίμονι PLUT. Cor. 13.

συν-οικίσιον, τό, in wettig huwelijk samenleven PAP.

συν-οικίσις, ῆ, het bevolken door nieuwe inwoners, volksplanting THUC. 3, 3, 21.

συν-οικισμός, ὀ, — 1 = voorg., PLUT. Sol. 20. — 2 samenwoning, huwelijk POL., PLUT. Rom. 9.

συν-οικιστήρ, ῆρος, ὀ, stichter van een kolonie PIND. O. 6, 6.

συν-οικοδομέω, — 1 geheel bouwen, — optrekken DIO. — 2 door bouwen vereenigen, gemeenschappelijk bouwen PLUT. Comp. Th. 4. — 3 pass. tegelijk geestelijk gesticht, opgebouwd worden n. t. Eph. 2, 22. — 4 een bep. materieel tusschen andەر inbouwen, meebouwen THUC. 1, 93, 11, DIOD.

σύν-οικος, — 1 samenwonend (in hetzelfde huis): intiem huisgenoot AESCH. Sept. 188, SOPH. El. 818, PLUT. — 2 stads-, landgenoot, medeburger HDT. 1, 57; THUC. 2, 68, 2, AR. Pl. 1147, PL. Leg. 920 a, ISOCR. — 3 v. goden: naar het land waar zij „wonen” genoemd AESCH. Supp. 415, SOPH. Ant. 451, ISOCR. — **Overdr.:** 4 v. menschen: steeds verkeerend met, τινι, > gewend aan SOPH. O. R. 1206, PL. Symp. 203 d. — 5 v. dingen: vast verbonden met, τινι, onafscheidelijk van, σκῶτω λιμός ξ. AESCH. Ag. 1642, SOPH. O. C. 1134, PL. Phil. 63 d, XEN.

συν-οικουρός, samen het huis bewakend; overdr. met iemd, τινι, iets, τινος, deelen EUR. Hipp. 1069; — **έω**, D. H.

συν-οικτιζω, medelijden hebben met iemd, τινι XEN. Cyr. 4, 6, 5.

συν-οίμιος, harmonieerend AP. RH.

συν-οίομαι, aor. pass., met een ander gelooven, van dezelfde meening zijn PL.

συν-όκωχα (perf. met „att.” reduplic. bij συνέχω), intr. naar elkaar toe gebogen zijn, ὄμω B 218.

συν-οκωχή, ῆ, vereeniging, verbinding, = **συν-οχή**, HIPPOCR. Vgl. συν-όκωχα.

συν-όλλυμι, med. (pass.) mee omkomen EUR. Hel. 104; act. BION 1, 23.

συν-ολολύζω, tegelijk een geschreeuw aanheffen XEN. An. 4, 3, 19.

σύν-ολος, 2, adv. -ως, — 1 geheel en al PL. Polit. 299 d, ARISTOT. — 2 als adv. ntr. τὸ σ-ον; over het algemeen PL. Soph. 220 b, DEM., THEOPHR., LUC.

συν-ομ-αίμων, ονος, bloedverwant, spec. broeder of zuster AESCH. Pr. 410, EUR. Iph. T. 848.

συν-ομαρτέω, tegelijk of mee volgen SOL. 1, 55 ALD., EUR. Or. 950, PLUT.

συν-ομβρίζω, onderlegenen PLUT.

συν-ομ-ῆλιξ, = **συνῆλιξ**, THEOGN. 1059, THEOCR. 18, 22.

συν-ομηρεύω, samen gijzelaar zijn POL.

συν-ομηρης, verzameld, vergaderd NIC.

συν-ομ-ιλέω, omgaan, τινι, met iemd CEBES, N. T. Act. 10, 27.

συν-όμνυμι, — 1 samen zweren XEN. Symp. 9, 6, PLUT. — 2 bij iets zweren, plichtig beloven AESCH. Ch. 978, SOPH. Ph. 1367, AR. Lys. 1007. — 3 bij eede aan een verbond of „samenzwering” meedoen AESCH. Ag. 650, THUC. 5, 48, 25; τινι, met iemd (samen) THUC. 1, 71, 20, HYPER. — 4 ongunstig: samenzweren HDT. 1, 176 m. ἔρκους; 7, 235, AR. Eq. 236, mzd. PLUT. Alcib. 14.

συν-ομοιόομαι, geheel gelijk worden D. H., PLUT.

συν-ομο/λογέω, ook *med.*, — 1 hetzelfde betoogen als; het eens zijn met, *τινι* HDT. 2, 55, XEN. — 2 (gezamenlijk) erkennen THUC. 1, 133, 7. — 3 toegeven, gewonnen geven PL. Gorg. 504 b, Phaed. 91 d; *med.* Euthyd. 280 a; *pass.* XEN. Hell. 7, 1, 2. — 4 beloven XEN. An. 4, 2, 19. — 5 een schikking treffen met XEN. Cyr. 5, 3, 15.

συν-ομο/λογία, *ή*, overeenkomst PL. Soph. 252 a.

συν-ομ/ορέω, grenzen aan, buurman zijn N. T. Act. 18, 7.

συν-οξύνω, spits toeloopend maken POL.

σύν-οξυς, *υ*, spits toeloopend THEOPHR.

συν-οπαῖδος, begeleidend, begeleider PL. Phaedr. 248 c, AP. RH.

σύν-οπλος, samen strijdend, *v. bondgenooten*, δόρατα EUR. Herc. 128.

συν-οπτικός, τὸ σ-όν, scherpzinnigheid PL. Rep. 537 c.

σύν-οπτος, zichtbaar ARISTOT., POL., PLUT.; -τέος, HIPPOCR.

συν-ορώ, — 1 elkaar tegelijkertijd zien XEN. An. 4, 1, 11. — 2 tegelijk zien ARISTOT. — 3 als een geheel zien, geheel in zich opnemen, overzien PL. Phaedr. 265 d, XEN. An. 1, 5, 9, ISOCR., LUC. N. T. Act. 12, 12; 14, 6; *pass.* in het dagelijksch leven voorkomen EPICUR. 76 Us. — 4 een overzicht geven ARISTOT.

συν-οργιάζω, samen orgiën vieren PLUT. 944 c.

σύν-οργίζομαι, *aor. pass.*, tegelijk of samen vertoord zijn ISOCR. 4, 181, DEM. 21, 100, POL., PLUT., LUC.

συν-ορέω, aangrenzen POL.

σύν-ορθρος, gelijktijdig met het aanbreken v. d. dag AESCH. Ag. 254.

συν-ορίζω, — 1 binnen dezelfde grenzen brengen, vereenigen ARISTOT. — 2 *intr.* (aan)grenzen (aan) DIOD.

συν-ορίνω, — 1 roeren Ω 467. — 2 *pass. refl.* samen in beweging komen, oprukken Δ 332.

σύν-ορκος, door een eed verbonden XEN. Vect. 5, 9.

συν-ορμάς, op elkaar aanstormend, zich sluitend SIMON.

συν-ορμάω, samen met iets anders in beweging brengen PLUT. 1129 e.

συν-ορμίζω, tegelijk voor anker of in de haven brengen XEN. Hell. 1, 1, 17, POL.

συν-ορνύμι, *refl.-intr.* tegelijk opbreken AESCH. Ag. 429.

σύν-ορος, *ion.* σύνουρος, — 1 aangrenzend PLUT. Lys. 29. — 2 *overdr.* verwant, gelijkend AESCH. Ag. 495, ARISTOT.

συν-ορούω, tegen elkaar instormen AP. RH.

συν-οροφάω, overdekken LUC. Amor. 12.

συν-ορχέομαι, *aor. med.*, samen dansen PLUT.

συν-ουσία, *ή*, *ion.* -τή, — 1 samenzijn of samenleven, *spec.* omgang, verkeer (feestelijk samenzijn), conversatie HDT. 6, 128, AESCH. Eum. 285, SOPH., AR. Nub. 649, τοῦ θεῶου, met het goddelijke PL. Phaed. 83 d, τοῦ νοσοῦ, met de ziekte SOPH. Ph. 520, XEN. Mem. 1, 2, 13, ISOCR. — 2 *praegn.* het geregeld samenwerken, elkaar steunen SOPH. O. C. 63. — 3 *spec.* omgang met een leeraar, geestelijk verkeer XEN. Mem. 1, 2, 60, PL. Polit. 285 c. — 4 lichamenlijk verkeer, geslachtelijke omgang DEMOCR. 32 D., PL. Symp. 206 e, XEN. Oec. 9, 11, ARISTOT. — 5 *concr.* gezelschap, kring, club HDT. 2, 78, AR. Th. 21, PL., ISOCR. 15, 305.

συν-ουσιάζω, in echtelijke gemeenschap samenleven PLUT., Ltr.

συν-ουσιασμός, *δ*, = *συνουσία*, echtelijke gemeenschap LXX, PLUT. e.

συν-ουσιαστής, *οὔ*, *δ*, — 1 hij, die omgang met iemand heeft (PL.) Min. 319 e. — 2 leerling XEN. Mem. 1, 6, 1.

συν-ουσιαστικός, voor den omgang geschikt: conversabel AR. Vesp. 1209.

συν-οφρύομαι, de wenkbrauwen samentrekken, het voorhoofd fronsen SOPH. Tr. 869, EUR. Alc. 777.

σύν-οφρυς, *υ*, *gen.* οφρυς, met ineengegroeide wenkbrauwen ARISTOT., THEOCR. 8, 73, (ANACR.) 15, 16.

συν-οχέω, *pass.* samen rijden PLUT. Galb. 20.

συν-οχή (: συν-έχομαι), *ή*, — 1 ὀδοῦ, kruispunt, vereenigingspunt Ψ 330, AP. RH. χιτώνος, op de schouder. — 2 samensnoering: nauw gedeelte, ἄλδος AP. RH. — 3 mēlée, strijd AP. RH. — 4 continuïteit ARISTOT. — 5 het remmen, tegenhouden *v. beweging* ARISTOT., PLUT. — 6 beklemming, angst N. T. Luc. 21, 25, 2 Cor. 2, 4.

συν-οχμάζω, samenbinden LUC. Trag. 215.

σύν-οχος, samenhangend; *overdr.* overeenstemmend met, *τινι*, behoorend bij EUR. Ba. 161, Hel. 171.

συν-οψίζω, handteekeningen vergelijken PAP.

σύν-οψις, *ή*, — 1 overzicht, samenvattende beschouwing PL. Rep. 537 c, POL., DIOD., D. H. — 2 inhoudsoverzicht PLUT. — 3 vergelijking PAP.

σύν-ταγμα, τό, — 1 troepencontingent XEN. Hell. 3, 4, 2, POL., PAP., *overdr.* LUC. — 2 constitutie *v. e. staat* ISOCR. 7, 28, POL. — 3 systeem, *in de muziek* ARISTOT. — 4 literaire compositie, werk DIOD., PLUT. — 5 vastgestelde bijdrage, aandeel AESCHIN.

συν-ταγματ-άρχης, *δ*, aanvoerder v. e. contingent LUC.

συν-ταλαι/πιωρέω, met iemand samen, *τινι*, ellende doormaken SOPH. O. C. 1136, AR. Lys. 1221.

συν-ταμιάς, *δ*, collega in de quaestuur DIO.

συν-τάμνω, *ion.* = *συντέμνω*, HDT.

συν-τανύω, = *συντείνω*, samentrekken, samenbrengen PIND. P. 1, 81.

σύν-ταξις, *ή*, — 1 in een bep. orde opstellen *v. e. leger* THUC. 6, 42, 7, XEN. ARISTOT. — 2 *alg.* organisatie, systeem PL. Rep. 591 d: τὴν ἐν τῇ τῶν χρημάτων κτήσιν ἔ-τι καὶ ζυμφορῶν, DEM. — 3 systematische uiteenzetting, handleiding ARISTOT., POL. — 4 grammaticale constructie PLUT. — 5 *concr.* contingent troepen XEN. Hell. 5, 2, 37, PLUT., PAP. — 6 schikking, contract DEM. 58, 37, POL., PLUT. — 7 een bepaalde bijdrage aan de staatskas, soort belasting of tribut (XEN.) Ath. 3, 5, AESCHIN. 3, 96, ISOCR. 7, 2, POL., PAP. — 8 vand. inkomsten, inkomen (*als* belastbaar vermogen) DEM. 5, 13. — 9 „tractement” (*als fijnere uitdrukking dan „soldij”*, evenals bij ons) DEM. 8, 22, DIOD., PLUT. Alex. 21, PAP. — 10 kadaster v. d. beleende landerijen PAP.

συν-ταράσσω, *at.* -ττω, — 1 geheel in verwarring brengen, door elkaar gooien, roeren, mengen (© 86), κρήνην HDT. 9, 49, Ἑλλάδα 3, 138 in beoering brengen, AESCH. Pr. 1088 *pass.*, AR. Nub. 1037 *argumenten*, THUC. 7, 81, 13 *soldaten*, SOPH. Ant. 1086 πόλεις, EUR., ISOCR. 4, 147: — 2 verward, ontzet, beangst maken HDT. 1, 44, AR. Lys. 7, PL. Leg. 798 a. — 3 *m. acc. v. h. resultaat*: opwekken, verwekken, πόλεμον POL.

συν-ταργανόομαι, inwikkelen, omstrengelen LYCOPHR. 1101.

σύν-ταρρος (ταρρός, ταρρός), samengevlochten; *v. boomen*: met ineengegroeide wortels THEOPHR.

συνταρρώ, samenvlechten, in elkaar strengelen THEOPHR.
σύντασις, ἡ, — 1 spanning HIPPOCR. — 2 inspanning PL. Symp. 206 b, ARISTOT.
συντάσσω, *att.* -τω, — 1 in een bep. (slag)orde als geheel opstellen HDT. 7, 78 (*vand.* het opperbevel hebben) THUC. 8, 28, 4, EUR. Herc. 191, XEN. Hell. 7, 5, 24; *med.* de eigen troepen, zich zelf opstellen AR. Lys. 452, XEN. Hell. 1, 2, 15, φάλαγγα 2, 4, 34. — 2 ook *v. e. individu*: zijn eigen deelen, gedachten verzamelen, concentreeren; *p. p. p.* geconcentreerd, vast(besloten) THUC. 5, 9, 22, XEN. Hell. 4, 822 σ-μένος στρατηγός. — 3 alg. regelen, organiseren, inrichten, voorbereiden, ook *ongunstig*: uitbroeden, smeden, *hooze plannen* HIPPOCR., σωμα PL. Gorg. 504 a, νόμιμα Leg. 626 a, *med.* οἱ συντεταγμένοι, de samenzweerders XEN. Hell. 3, 3, 7, ARISTOT., POL. — 4 verordenden, voorschrijven XEN. Cyr. 8, 6, 8, PL., LYCOURG., PLUT., N. T. Mt. 21, 6. — 5 *spec.* de prijs van iets vaststellen of taxeren DEM. 27, 7, *bijdrage in de kosten v. vlootbouw*, AESCHIN.; ook *med.*: met eigen medewerking of goedvinden (laten) vaststellen DEM.; iets bijdragen AESCHIN. — 6 samenstellen, componeeren, schrijven POL., PLUT.; *med.* PL. Phaedr. 263 e, POL. — 7 samen vaststellen, afspreken DEM., POL.
σύνταφος, in hetzelfde graf PL. Leg. 873 d.
συνταχώνω, — 1 helpen bespoedigen HDT. 3, 71. — 2 *intr.* zich haasten; ten einde spoeden HDT. 3, 72; 2, 133.
συντείνω, — 1 spannen, inspannen, νεύρα PL. Phaed. 98 d; *overdr.*: στέργηθρα φρενῶν EUR. Hipp. 257, ψυχάς PL. Leg. 800 d. — 2 (*vgl. lat. contendere*) tot de hoogste spanning of graad brengen: krachtig of ernstig uitvoeren; *med.* (σ *pass. refl.*) zich inspannen; EUR. Ba. 872 δρόμημα, Iph. T. 207, PL. Euth. 12 a, XEN. Oec. 218 *p. p. p.* ernstig, energiek. — 3 ook *act. intr.* zijn best doen, zich haasten HIPPOCR., PL. Soph. 239 b. — 4 *praeogn.* (met συν): concentreeren, op één punt richten PL. Gorg. 507 d, πάντα εἰς τοῦτο σ., PLUT. — 5 *vand.*: *act. intr.* zich op iets concentreeren, met alle kracht najagen: zijn uiterste best doen *m. inf.* EUR. Hec. 190, PL. Theaet. 184 d, DEM., ARISTOT. — 6 *spec.*: *v. e. ziekteproces*: zich een weg banen, doordringen ARISTOT.
συντεχνίζω, gemeenschappelijk een plaats versterken THUC. 4, 57, 22, XEN. Cyr. 3, 2, 24.
συντεκμαίρομαι, *aor. med.*, uit bepaalde teekens, symptomen, opmaken, concludereen HIPPOCR., THUC. 2, 76, 4, XEN. Hell. 7, 1, 15.
συντεκνοποιέω, kinderen voortbrengen XEN. Mem. 2, 2, 5.
συντεκνώω, = *voorg.*, AR. Th. 15.
συντεκταίνομαι, — 1 mee bouwen of maken, τὸ πᾶν PL. Tim. 30 b. — 2 met iemd verzinnen, δόλον AP. RH. (*vgl. K* 19).
συντελέθω, = συντελέω, *intr.*, samen zijn of zich ontwikkelen (met) PIND. P. 9, 57.
συντέλειά, ἡ, — 1 gemeenschappelijke bijdrage tot een belasting DEM. 18, 237; *spec. in Athene* vereeniging van burgers (*onderdeel v. e. συμμορία*), die op gemeenschappelijke kosten een schip voor den dienst van den staat wistruisten DEM. 18, 106, PAP., ook voor andere liturgien DEM. 20, 23. — 2 *overdr.* vereeniging, *v. goden* AESCH. Sept. 251. — 3 staatkundige vereeniging: bondgenootschap PLUT.

Comp. Philop. 1. — 4 gemeenschappelijke actie of uitvoering PL. Leg. 905 b, POL.
συντελέω, — 1 geheel voltooien, afmaken, geheel volledig maken, verwerkelijken XEN. Cyr. 6, 1, 50, DEM. 18, 78, POL., tot N. T. Luc. 4 13, PAP., *med. POL.*, DIOD. — 2 vieren, offers, feestten (PL.) AX. 371 d, ARISTOT., PLUT. Ages. 21. — 3 vervullen N. T. Rom. 9, 28, *pass.* Mc. 13, 4. — 4 (af)sluiten, verbond N. T. Hebr. 8, 8. — (: τελέω betalen) 5 meebetalen, *spec.* in de lasten van den staat: belasting betalen, bijdragen AESCHIN. 3, 95, DEM. 20, 28. — 6 (*vand. omdat naar deze belasting de klassen v. burgers waren ingedeeld*), voor de belasting ingedeeld zijn bij, εἰς ISOGR. 12, 212, DEM. 23, 213, LUC. — *en* 7 van onderworpen volken: εἰς Ἀθήνας zijn belasting, schatting naar Athene brengen = onderworpen zijn aan AR., THUC. 2, 15, 11, XEN. Hell. 7, 4, 12; τινι ISOGR., PLUT.
συντελής, — 1 samen belasting betalend DEM. 18, 104. — 2 *spec.* tot dezelfde συντέλεια behoorend DEM. 18, 104; 21, 155. — 3 *overdr.* πῶλις, meebetaland: mede boetend AESCH. Ag. 532. — 4 *overdr.* mee bijdragend, samen functioneerd met ARISTOT. — 5 aan een ander schatting opbrengend: onderworpen DEM. 15, 26.
συντελικός, gezamenlijk belasting betalend; τὸ σ-όν, een groep ... POL.
συντέμνω, *ion.* συντάμνω HDT., — 1 geheel in stukken snijden, *logisch*: verdeelen, analyseeren PL. Soph. 227 d. — 2 (inéén-snijden: doorsnijden) verkorten, inkrimpen, beperken AESCH. Supp. 258, πρόρας THUC. 7, 36, 9, XEN. — 2 *overdr.* τιμάς AESCH. Eun. 227, SOPH., πόνους (EUR.) Rhes. 450, AR. Ran. 1262. — 3 *v. geld, uitgaven*: μισθοφοράν THUC. 8, 45, 27, XEN. — 4 knotten: verlammen, κακόφρονας βλάβας SOPH. Ant. 1103. — 5 zijn gedachten of gedachteuitingen, woorden bekorten AR. Th. 178, EUR. Tr. 441, σ-ε τὰς ἀποκρίσεις καὶ βραχυτέρας ποιεῖ PL. Prot. 334 d, N. T. Rom. 9, 28. — 6 *intr.* (sc. δδόν), een korteren weg kiezen HDT. 7, 123. — 7 *vand.* kort zijn *v. tijd*; of tot speed dringen, τοῦ χρόνου συντάμνοντος HDT. 5, 41.
συντερετιζώ, er bij fluiten, neurien THEOPHR.
συντερμονέω, buurman zijn, τινι POL.
συντεταμένως, *adv. part. pf. pass. v.* συντείνω, ingespannen, heftig AR. Pl. 325, PL. Ap. 23 e.
συντετραίνω, *f. τρήσω enz.*, — 1 *μυχοῦς*, dōrboren, door laten loopen (*zoodat ze elkaar ontmoeten* = συν-), HDT. 2, 11, PL. Tim. 91 a door laten loopen, Critias 115 d, DEM. 37, 38. — 2 *pass.* door een kanaal of leiding met iets, εἰς τ, in verbinding komen of zijn HIPPOCR., PL. Phaed. 111 d, ARISTOT., PLUT. — 3 *overdr.* laten doordringen, *v. woorden* AESCH. Ch. 451.
συντεχνάζω, helpen voorbereiden ἀπάτην PLUT. Timol. 10; -άομαι, PLUT. Demetr. 43.
σύντεχνος, ὁ, ἡ, vakgenoot AR. Ran. 763, PL. Polit. 274 c.
σύντηγμα, τό, wat uit het lichaam zich langs onnatuurlijken weg, *bijv.* door zueren afzondert ARISTOT.
συντηκτικός, — 1 smeltbaar, aflosbaar ARISTOT. — 2 in staat te doen smelten ARISTOT.; σ. 1 = συντηκτός, ARISTOT.
συντήκω, — 1 versmelten, laten samensmelten PL. Symp. 192 e, PLUT., *pass.* PLUT.; *overdr.* samensmelten, als één geheel opgaan in elkaar EUR. Supp. 1029, τῷ ἐρωμένῳ PL. Symp. 192 e. —

2 laten smelten, oplossen THEOPHR., *pass.* verdwijnen, *ἔχνη* XEN. Cyn. 10, 1, PL. Tim. 83 b. — 3 *overdr.* laten wegwijnen, verteren EUR. Iph. A. 398, Med. 25; *pass.* HIPPOCR., EUR. El. 240.

σύν-τηξις, ἡ, samensmelten; verbinding door smelten ARISTOT., THEOPHR., CIC.

σύν-τηρέω, — 1 goed bewaren POL., PLUT., N. T. Mt. 9, 17 *pass.* — 2 in de gedachte houden, zich herinneren N. T. Luc. 2, 19. — 3 de gelegenheid afwachten, *m. inf.* PLUT. Marc. 12.

σύν-τίθημι, — 1 Act.: 1 samen-stellen, vereenigen, bij elkaar zetten of leggen HDT. 2, 47; 7, 36, EUR. Cycl. 625, PL., XEN. Oec. 10, 11. — 2 *v. getallen* samenvoegen: optellen HDT. 3, 95; 7, 184, EUR. Iph. T. 1016, DEM. — 3 *v. getallen* combineeren ARISTOT. — 4 samenvoegen tot een nieuw geheel: λείθους, πλίνθους *e. dgl.* THUC. 4, 4, XEN. Mem. 3, 1, 7, PL. — 5 een nieuw geheel vervaardigen: bouwen, *τρήρεις* HDT. 7, 36, PL. Tim. 69 d; *v. woorden* samenstellen Crat. 425 a. — 6 *overdr.* = ποιείσθαι, maken, doen, σ. γέλων ∞ γέλω *v. soph.* Ai. 303, ἄμιλλαν EUR. El. 95. — 7 *een verhaal, gedicht* samenstellen: maken, dichten, schrijven; beschrijven AESCH. Supp. 65, THUC. 1, 21, 25, EUR. Ba. 297, AR. Ran. 1052, PL. Phaedr. 278 c, Ap. 27 a. — 8 *een figuur* construeeren ARISTOT. — 9 *ongunstig*: verzinnen, op touw zetten, λόγους ψευδέας ANTIPH. 6, 9, THUC. 8, 68, 11, SOPH. O. R. 401; *gunstig* DEM. 18, 144. — 10 ergens bij meetellen, ergens in begrijpen AESCH. Supp. 65, SOPH., EUR. Med. 747. — 11 toevertrouwen POL. — 12 concludeeren POL. — II. Med.: — 1 tot een geheel bij zich zelf combineeren: volledig, duidelijk in zich zelf opnemen, goed hooren, τ. A 76 abs., H 44, α 328, PIND. P. 4, 277. — 2 organiseren XEN. Hell. 4, 8, 20. — 3 sluiten, *viendschap, verdrag* THEOGN. 306, HDT. 2, 181, ISOCR. 15, 109. — 4 afspreken, na gemeenschappelijk overleg vaststellen of besluiten PIND. P. 11, 41, N. 4, 75, HDT. 3, 157; 7, 145, THUC. 3, 114, AR. Lys. 178. PL. Gorg. 520 c, μισθόν Phaedr. 254 d *pass.*; *object:* τ. of *inf.* — 5 wedden met iemand, πρὸς τινα PLUT.

σύν-τιμάω, — 1 samen of gemeenschappelijk met anderen eeren, *ook med.*, LYS. 31, 31, DEM. — 2 *pass.* in prijs stijgen DEM. 65, 8. — 3 taxeeren DEM., PAP.

σύν-τιμωρέω, — 1 mee helpen HIPPOCR. — 2 *med.* medewreken HIPPOCR.

σύν-τινάσσω, — 1 tegelijk schudden ARISTOT. — 2 verwekken THEOCR. 22, 90.

σύν-τιταίνω, = **συντείνω**, HIPPOCR.

σύν-τιτρώσκω, — 1 tegelijkertijd wonden HIPPOCR. — 2 op meer dan één plaats wonden XEN. Hell. 3, 1, 18, PLUT.

σύν-τομή, ἡ, besnoeiing, μισθοῦ DIO.

σύν-τομή-ια, ἡ, korthed PL. Phaedr. 267 b, ARISTOT., PLUT.

σύν-τομος, — 1 verkort, afgekort: kort, *v. wegen* HDT. 5, 17, *vgl.* 1, 185 τὰ σ-α τῆς ὁδοῦ THUC. 2, 97, 12 *superl.*, AR. Ran. 123, XEN. Hell. 7, 5, 21. — 2 *overdr. v. woorden*, kort, beknopt AESCH. Pers. 698, SOPH. O. R. 710, 810 *adv.*, ISOCR., ARISTOT., *adv.* ως AESCH. Ag. 629, PL., *and.*, N. T. Act. 24, 4. — 3 *v. tijd*: *alg.* kort THUC. 7, 42, 4.

σύν-τομή-ια, ἡ, — 1 spanning PL. Tim. 84 e. — 2 inspanning HIPPOCR., PL., ARISTOT.

σύν-τονο-ἄδιστί, ἀρμονία, *soort van toon*, die ook ὑπερλόδιος heet PL. Rep. 398 e.

σύν-τονος, 2, *adv.* ως, — 1 gespannen XEN. Cyn.

6, 7, ARISTOT. — 2 *overdr.* ingespannen, intens HIPPOCR., PL. Leg. 734 a. — *Vand.* 3 *v. handelingen*: gespannen, heftig, hartstochtelijk; krachtig SOPH. Tr. 923, αὐλῶν πνεῦμα EUR. Ba. 126, οἰμωγὰ TIM. Pers. 181; *adv.* βλέπειν PL. Phaedr. 253 a, ARISTOT. — 3 *v. menschen*: energiek; ernstig, streng PL. Symp. 203 d, ARISTOT., PLUT. — 4 *v. muziek*: ingehouden, streng PL. Soph. 242 e, ARISTOT. — 5 van dezelfde (smaren)spanning: harmonisch EUR. Iph. A. 116. — 6 *v. tonen*: scherp, hoog ARISTOT.

σύν-τραγωδεῶ, met iemand samen een treurspel spelen, een „drama” opvoeren PLUT. Them. 24, LUC.

σύν-τραπέζος, mee aan tafel zittend, tafelenoot EUR. Andr. 658, XEN. An. 1, 9, 31, BABR.

σύν-τρεῖς, οἱ, αἱ, σύν-τρια, τά, -τρίων, ieder drie, drie tegelijk, telkens drie, met zijn drieën τ 429, PL. Tim. 54 e, LUC.

σύν-τρέφω, — 1 samen (op)voeden, -fokken XEN. Mem. 4, 3, 6; *pass.* samen opgroeien (met τινι) EUR. Hel. 1036, PL. Leg. 752 c, XEN. Cyn. 6, 4, 14, MEN. Her. 19. — *overdr. v. pass.* 2 met iemand samen zich ontwikkelen HIPPOCR., ARISTOT., PLUT. — 3 in iets, met iets opgevoed worden, *gewoonten e. dgl.* DIOD. — 4 door vereeniging van meerdere deelen ontstaan, zich ontwikkelen PL. Phaedr. 96 b.

σύν-τρέχω, — 1 op elkaar (los)stormen, als vijanden op elkaar afsnellen II 335, 337, μόρω den dood vinden SOPH. Tr. 880, POL., PLUT. — 2 te hoop loopen, zich verzamelen; *spec.* vergaderen HDT. 2, 121, 4; 8, 71; *v. wolken* 1, 87, SOPH. O. C. 160, LYCURG., N. T. Act. 3, 11. — 3 elkaar op een bep. punt ontmoeten; *overdr.* het eens worden, γνώμαι HDT. 1, 53, XEN. Cyr. 8, 2, 27. — 4 *overdr.* samen-vallen, *v. tijdstippen, gebeurtenissen* AESCH., SOPH. Tr. 295, EUR. Or. 1215, LUC. — 5 *verzw.* gebeuren AR., POL. — 6 snel slinken, krimpen HIPPOCR., XEN. Cyn. 10, 17, ARISTOT. — 7 een wedloop houden met, τινι PL. Polit. 266 c. — 8 naast elkaar rennen XEN. Cyr. 2, 2, 9.

σύν-τρησις, ἡ, verbinding door een kanaal ARISTOT.

σύν-τριαινώω, met den drietand treffen PL., COM., EUR. Herc. 946, COM.

σύν-τρίβω, — 1 tegen elkaar wrijven PLUT., LUC. — 2 stuk wrijven, stuk slaan, stuk stooten of stampen THUC. 4, 11, 28, EUR. Cycl. 705, AR. Ach. 284, XEN., Hell. 3, 4, 14, LYS. 3, 18, ANDOC. 1, 61, XEN. An. 4, 7, 4, *med. of pass.*, tot N. T. Mt. 12, 20. — 3 *overdr.* verbrijzelen: schipbreuk doen lijden, *v. plannen* AR. Vesp. 1050, DEM., POL., PLUT. — 4 *overdr.* vermurwen, klein krijgen N. T. Luc. 9, 39.

σύν-τρηραρχέω, tegelijk *τρήραρχος* zijn LYS. 6, 47.

σύν-τρήραρχος, ὁ, hij, die met anderen een *τρήρης* uitrust DEM. 21, 161.

σύν-τριμμα, τό, — 1 breuk ARISTOT. — 2 vernietiging N. T. Rom. 3, 16.

σύν-τροφ-έω, samen opgevoed worden THEOPHR.

σύν-τροφ-ία, ἡ, omgang, gezelschap POL.

σύν-τροφος, 2, — 1 samen opgevoed HDT. 1, 99, SOPH. Ai. 861, AR. Ach. 989, XEN. Mem. 2, 3, 4 *v. huisdieren*, PL. Leg. 949 c van gelijke gewoonten, N. T. Act. 13, 1 zoogbroeder. — 2 *verzw.* samenlevend met, τινι, vast verbonden met, gewend aan, τινι (τωος POL.), SOPH. El. 1190, EUR. Iph. T. 1119, PLUT., LUC. — 3 *v. dingen*: met iemand samen gegroeid, zich ontwikkelend: natuurlijk, aangeboren, van huis uit eigen HIPPOCR., HDT. 7, 102, THUC. 2, 50, 27, SOPH. Ph. 203. — Act.: 4 mede-

verzorger, herder PL. Polit. 267 e. — 5 alg. mede-voeder, medebeschermer, τινος PL. Leg. 845 d, XEN. Mem. 4, 3, 8.

συν-τροχάζω, = **συντρέχω**, PLUT. Ages. 36.

συν-τροχάω, = **συντρέχω**, (ANACR.) 29, 3.

συν-τυγχάνω, — 1 iemd toevallig ontmoeten, aantreffen, met iets in aanraking, botsing komen, τινι HDT. 4, 14, AR. Nub. 608, SOPH. Ph. 683, ANTIPH. 2 a, 5 νεκροῖς ἀσπείρουσι; *zelden* τινος SOPH. Ph. 320 κακῶν ἀνδρῶν, N. T. Luc. 8; 19 samen- komen; *spec.* met iemd een gesprek hebben N. T. Luc. 8, 19. — 2 *verzw.* ὁ συντυχῶν, de eerste de beste HDT. 1, 51, EUR. Hec. 1182, PL. Leg. 762 d. — 3 *als subject een ding: al of niet* toevallig overkomen, te beurt vallen, passeeren, treffen HDT. 8, 136, AESCH. Sept. 274, THUC. 3, 59, 9, SOPH., PLUT. — 4 σ-ει, het gebeurt toevallig, treft zoo THUC. 7, 70, 25, PLUT.

συν-τύρω, kaas kneden, *overdr.* „kuipen,” knoeien (συγκυκῶν) AR. Eq. 479: τὰκ Βοιωτῶν ταῦτα συντυρούμενα.

συν-τυχ-ία, ἡ, *ion.* -ίη, — 1 samenloop van omstan- digheden, toevallige gebeurtenis THEOGN. 590, SOL. 13, 70, σ. ἀγαθῆ PIND. P. 1, 36 geluk GO I. 1, 38 ongeluk, HDT. 1, 68 gelukkig toeval, 3, 43, THUC. 1, 33, 3, SOPH. Ant. 158 θεῶν ἐπὶ σ-αις goede kansen of uitslag, EUR. Herc. 766, AR. Av. 544, PL. Phaedr. 248 c ongeval. — 2 nauwe, innige ver- binding THUC. 7, 57.

συν-τυχικός, toevallig PLUT. 611 a.

συν-υβρίζω, samen beleedigen PLUT. 631 f.

συν-υθλέω, samen babbelen LUC. Lexiph. 14.

συν-υμναιῶ, samen een brui loftlied zingen PLUT. 138 b.

συν-υπακούω, samen gehoorzamen POL.

συν-υπατος, ὁ, collega consul D. H., DIO.; -εύω, PLUT.

συν-υπερβάλλω, samen (een rivier) overtrekken POL.

συν-υπηρετέω, mee helpen PL. Leg. 934 b, ARISTOT.

συν-υποδείκνυμι, samen aangeven POL.

συν-υποδύομαι, — 1 zich samen indringen PLUT. — 2 samen onder de oogen zien, κίνδυνον PLUT.

συν-υποκρίνομαι, samen een rol spelen, huichelen met iemd POL., PLUT., N. T. Gal. 2, 13.

συν-υπονοέω, in gedachte onder iets mee ver- staan ARISTOT.

συν-υποπτέω, samen wantrouwen POL.

συν-υποτίθεμαι, — 1 mee aannemen of ver- onderstellen (PL.) Ax. 370 a. — 2 τινι λόγον, aan de hand doen PLUT.

συν-υποφύομαι, samen opgroeien PLUT. 554 a.

συν-υφαίνω, — 1 door een spinneweb vereenigen ARISTOT. — 2 samen weven, samenstellen, *med.* PL. Tim. 78 b. — 3 samenineenstrengelen, *horens* ARISTOT. — 4 *overdr.* samen verzinnen, (listen) be- ramen, samen scheppen (vgl. v 303) HDT. 5, 105, PL. Polit. 305 e, ARISTOT., D. H., LUC.

συν-ύφανσις, ἡ, weefsel PL. Polit. 310 e.

συν-ύφειαι, αἱ, honigraat ARISTOT.

συν-υφῆ, ἡ, — 1 weefsel PL. Leg. 734 e. — 2 constructie *v. huizen* (PL.) Epin. 975 b.

συν-υφής, aaneengeweven ARISTOT.

συν-υφία, ἡ, — 1 samen-zingen of spelen. — 2 *overdr.* overeenstemming, toestemming PL. Leg. 837 e.

συν-ωδίνω, samen smart over iets hebben EUR. Hel. 727, ARISTOT.

συν-ωδός, — 1 samenzingend, samenklinkend EUR. Ph. 1518, Supp. 73. — 2 harmonisch, goed samen- klinkend PL. Phaedr. 92 c. — 3 *overdr.* harmoni- eerend, in overeenstemming met, τινι HDT. 5, 92, 3, EUR. Med. 1007, AR. Av. 634, ARISTOT

συν-ωθέω, — 1 samendringen, voortdrijven PL. Tim. 58 b, XEN. Oec. 18, 8. — 2 samen zich een weg banen ARISTOT.; -ησις, ἡ, ARISTOT.

συν-ωμία, ἡ, de samenvoeging der schouder- bladen POL.

συν-ωμοσ/ία, ἡ, — 1 samenzwering, eedgenoot- schap THUC. 6, 60, 17 AR. Eq. 476, PLUT. — 2 ver- bond THUC. 5, 83, 9. — 3 politieke club of ver- eeniging, bond THUC. 8, 54, 2, PL. Ap. 36 b.

συν-ωμόσιον, τό, clubbed D. H.

συν-ωμότης, οὔ, ὁ, — 1 samenzweerder, eed- genoot HDT. 7, 148 bondgenoot, THUC., SOPH. O. C. 1302, AR. Eq. 257, Vesp. 507, LYS. 12, 43, PLUT. — 2 *overdr. v. slaap en afmatting* AESCH. Eum. 126; -ικός, PLUT.

συν-ώμοτος, samengezwooren; τὸ σ-ον, — 1 eed- genootschap, verbond THUC. 2, 74. — 2 samen- zwering DIO.

συν-ωπέομαι, opkooopen; γῆν, aaneengrenzende stukken land kooopen LYS. 22, 6, XEN. Hell. 5, 4, 56, PL. Soph. 224 b, PLUT.

συν-ωνυμ-ία, ἡ, synonymie ARISTOT.

συν-ώνυμος, — 1 van denzelfden naam gelijk- namig AESCH. Supp. 193(?), EUR. Hel. 495, ARISTOT. — 2 *spec.:* (logisch) denzelfden naam v. h. genus dragend *voor de verschillende species* ARISTOT. — 3 synoniem, *v. verschillende woorden met gelijke bet.* ARISTOT.

συν-ωριαστής, οὔ, ὁ, hij, die met een tweespan rijdt LUC. Zeux. 9.

συν-ωρίζω, bijeenspannen, *med. overdr.* συνωρίζου χερα, EUR. Ba. 198 verbind uw hand met de mijne, reik mij de hand.

συν-ωρίκεύομαι, met een tweespan rijden AR. Nub. 15.

συν-ωρίς (z. συνάρορος), ἶδος, ἡ, *altijd in den oud- att. vorm.* ξυνωρίς, — 1 tweespan (EUR.) Rhes. 987, AR. Nub. 1302, PL. Phaedr. 246 b, POL. — 2 *alg.* paar AESCH. Ag. 643, SOPH., EUR. Med. 1145, LUC. — 3 boei AESCH. Ch. 982.

σύν-ωσις, ἡ, het samendrukken: opeenstapelen PL. Tim. 62 b, ARISTOT., EPIOUR. 101 Us.

συν-ωφελέω, mee van nut zijn, baten, τινι SOPH. Ph. 871; *gew.* τινι XEN. Mem. 3, 5, 16; *pass.* LYS. 12, 93.

συν-ωχᾶδόν (συν-έχω), *adv.*, onafgebroken HES. Th. 690.

συσ-βαύβαλος, ὁ, zwijnenkot; *adv.* λόγος, woorden zoo onbeschaafd als van een zwijnenhoeder com.

συσ-κτόνος, een wild zwijn doodend CALL. Dian. 216.

συσ-φόνος, een (wild) zwijn doodend EUR. Melan. D. 29 D.

συσ-φόρος-ιον, τό, kudde zwijnen ARISTOT., D. H.

συσ-φορβός, ὁ, zwijnenhoeder POL., D. H.

συρβηνεύς, ὁ, opgewonden CRATIN. (: σύρβη = τέρβη z. d.).

σύρ-δην, *adv.*, voortsturend, onstuimig AESCH. Pers. 54, (EUR.) Rhes. 58.

συριγγ-ιάς, κάλαμος, een holle rietpijp THEOPHR.

συριγγ-ιον, τό, kleine rietpijp PLUT. 456 a.

σύριγγώ, *pass.* hol worden, zich tot een zweer zetten HIPPOCR.

συριγγώδης, doorboord, aangevreten, *v. been* HIPPOCR.

σύριγ-μα, τό, de toon der fluit SOPH. Ichn. 167 D., EUR. Ba. 952, AR. Ach. 554.

σύριγ-μός, ὁ, — 1 het fluitend gesis v. slangen ARISTOT. — 2 uitfluiten XEN. Symp. 6, 5, POL. — 3 het ratelen v. kabels D. H.

σύριγξ, ἰγγος, ἡ, holle pijp: — 1 (herders)fluit K 13, HYMN. Merc. 512, HES. Sc. 278, HDT. 1, 17, SOPH. Ph. 213, PL. Leg. 399 d. — 2 gefluit met de mond PL. Leg. 700 c. — 3 mondstuk v. d. fluit PLUT. 1138 a. — 4 speerkoker, foedraal T 387. — 5 naaf v. h. wiel AESCH. Sept. 205, SOPH. El. 721, EUR. Hipp. 1234. — 6 naam v. versch. kanalen en poriën in het lichaam EMPED. 100, 2 D., ARISTOT., AP. RH. — 7 neusgaten SOPH. Ai. 1412. — 8 fistel HIPPOCR. — 9 mijngang POL. — 10 kruisgang, kloostergang POL. Ltr. — 11 gat in een scharnier PARMEN.

(voor suff. z. *πλάσσιγξ, θαλάμιγξ*; *σῦ*- andere korte phase dan *σῦν*-[< idg. *sau-*] in *σαῦρος, σαυρωτήρ*; *σῦν*-: *σῦν*- in *σολήν* pijp).

σύριζω, gew. vorm bij AESCH. en EUR. = att. συρίττω, THEOCR. 1, 3 -ισδω.

σύρ-ίζω, als een Syriër handelen of spreken LUC. **σύριη-γενής, 2**, uit Syrië afkomstig HDT. 7, 140 orak.

σύρικ-τής, οὔ, ὁ, hij, die op de (herders)fluit speelt ARISTOT., THEOCR. 7, 28.

συρισμός, ὁ, = **συριγμός**, LUC. Gymn. 32.

σύρισ/τής, οὔ, ὁ, = **συρικτής**, LUC. D. Syr. 43.

σύρίττω (z. σύριγξ), f. ξομαι, — 1 op de herdersfluit spelen EUR. Ion 500, Iph. T. 1125, THEOCR. 1, 3 (-ισδω). — 2 fluiten, hoog sissen met de mond AESCH. Sept. 463, AR. Pl. 689, EUR., PL. Theat. 203 b. — 3 spec. uitfluiten, abs. en τινα, DEM. 18, 265, LUC.

σύριχος, ὁ, vijgenmand com.

(voor suff. vgl. *ἄριχος* met gelijke bet.).

σύρ-μα, τό, — 1 het bijeen-gesleepte of geveegde: vuilnis, kaf HERACL. 9 D. — 2 een vrouwenkleed met langen sleep, vooral in de tragedie gebruikt, Ltr. — 3 geschaafde plek op het lichaam HIPPOCR.

συρμαία (: σύρω), ἡ, ion. συρμαίη, — 1 braak- of zuiveringsmiddel, waarvoor de Aegyptenaren het sap der *βαφανίς* met zout water gebruikten HIPPOCR., HDT. 2, 88. — 2 de *βαφανίς*, lange ramenar, HDT. 2, 125, AR. Pax 1254, DIOD.

συρμα-ίζω, een braak of purgeermiddel gebruiken HDT. 2, 77.

συρμαίσι/μός, ὁ, het gebruiken van een braak- of purgeermiddel HIPPOCR.

συρματ-ίτης, ου, ὁ, ook συρματίτης, ιδος, ἡ, κόπρος, mest, van afval bereid THEOPHR.

συρ-μός, ὁ, — 1 meesleurende kracht v. e. hoos of omveer (PL.) AX. 370 c. — 2 spoor v. e. slang PLUT. — 3 purgeermiddel NIC. Al. 256.

συρραθαγέω, lawaai maken NIC. Th. 194.

σύρ-ραξίς, ἡ, het tegen elkaar slaan ARISTOT.

σύρ-ράπτω, — 1 samennaaien HES. O. 544, HDT. 2, 86. — 2 overdr. (monden) dicht stoppen, tot zwijgen brengen PL. Euthyd. 303 e, PLUT. — 3 verzinzen, vormen DIO.

σύρ-ράσσω, att. -ττω, op elkaar stooten: slaags raken met, τινα THUC. 8, 96, 2, XEN. Hell. 4, 3, 19, DIOD.

σύρ-ραφή, ἡ, aaneengenaaide plaats, zoom HIPPOCR **σύρ-ρέπω**, overhellen, neigen POL.

σύρ-ρευσις, ἡ, = **σύρροιά**, ARISTOT., POL.

σύρ-ρέω, — 1 samenstroomen, samenvloeien PL. Phaed. 112 a, ARISTOT. — 2 overdr. v. e. menigte menschen HDT. 5, 101, 8, 42, PL. Phaed. 110 e,

XEN. An. 5, 2, 3. — 3 v. ziekten PLUT. — 4 v. rente ISAE. 2, 28.

συρ-ρήγνυμι, — 1 ineen-breken (trans.): stuk slaan PLUT.; pass. overdr. gebroken worden door leed θ 137. — 2 εις ἔν ἄπαντα, alles door slaan tot één massa maken AR. Eccl. 674. — 3 doen uitbreken; pass. uitbreken v. oorlog, geschreeuw, perf. -ἔρωγα THUC. 1, 66, 22, DIO, PLUT. — Intr.: 4 zich een weg banen naar een vereenigingspunt, v. rivieren HDT. 1, 80. — 5 op elkaar stooten: slaags raken PLUT., DIO. — 6 v. zweren openbreken en in elkaar overgaan HIPPOCR., ARISTOT.

συρ-ρίζομαι, de wortels dooreengestremeld hebben ARISTOT., LUC. V. H. 1, 8.

συρ-ρίπτω, vereenigen DIOD.

σύρ-ροια, ἡ, het samenstroomen POL.; -ροή, THEOPHR.

σύρ-ροος, contr. -ρους, samenstromend (PL.) Locr. 101 e; subst. ὁ σ., = voorg., ARISTOT.

σύρ-ρῦσις, ἡ, = **σύρρευσις**, POL., DIOD.

συρ-τός, door den stroom meegesleept, aangevoerd, v. goudstof POL.

σύρφαξ, ἄκος, ὁ, = **συρφετός**, overdr. het gepeupel AR. Vesp. 673, LUC. Lexiph. 4.

συρφετός, ὁ, — 1 alles, wat bijeen-gesleept of geveegd is: stof, vuilnis, kaf HES. O. 606. — 2 v. menschen: het gemeen, gepeupel PL. Gorg. 489 c, LUC. — 3 een enkel gemeen mensch PL. Hipp. mai. 288 d.

(z. *σyrφάξ*: *σύρω*. Niet: lat. sorbeo).

συρφετ-ώδης, van het gepeupel, gemeen POL. PLUT. 6 b.

σύρω, f. σύρω, — 1 trekken, sleepen, voort-sleepen THEOCR. 2, 73, PLUT., LUC., DIO., N. T. Joh. 21, 8 v. e. net. — 2 met geweld wegsleuren THEOCR. 30, 12, PLUT., N. T. Act. 17, 6; gevangen zetten Act. 8, 3. — 3 intr. naderen (< zich voort-sleepen?) LYCOPHR. 217.

(< *σyr-ω*; *σyr-* < *ser-*, *σαίρω* < *sr-ῖω*, z. d.).

σῦς, ὁ ἢ, σῦός, zwijn, tam I 208, wild N 471, later zelden: EUR. Supp. 316.

(z. *ῦς*; *σ-* aan het begin is niet klankwettig. Msch. rijmwoord bij *ῦς* naar een woord, dat verw. was met lit. *kiuñlé*, lett. zūka varken, idg. *kiuñew-*, dat ook in het Gr. bestaan kan hebben wegens HESYCH. *σῦκα ῦς*).

συ-σκάπτω, toegraven, dempen THEOPHR.

συ-σκεδάννυμι, geheel verstroomen AR. Ran. 903. (**συ-σκέπτομαι**), z. **συσκοτέω**.

συ-σκευάζω, — 1 bijeenpakken, inpakken, bagage XEN. Cyr. 1, 4, 25. — 2 helpen gereedmaken, δεῖπνον AR. Vesp. 1251, XEN. Oec. 11, 19. — 3 voorbereiden, beramen, meest ongunstig DEM. 24, 206, D. H. — Med.: 4 zijn eigen bagage, boeltje (op)pakken, levensmiddelen gereed maken voor het vertrek THUC. 7, 74, 8, PL. Theat. 175 e, XEN. — 5 (z. 3) lijst voorbereiden, plannen maken DEM. 18, 279, PLUT., LUC. — 6 voor zich zelf (trachten te) winnen of bereiken, *ἐπιθροπον* XEN. Cyr. 5, 1, 16, DEM. 19, 303, πόλιμ PLUT. — 7 voor zich zelf gereed maken: bijeenbrengen of inrichten LYCOURG., DIN., βίον εις ἡδονήν PLUT. Cat. Ma. 11.

συ-σκευασία, ἡ, bagage oppakken, marschvaardig maken XEN. Cyr. 4, 2, 35.

συ-σκευή, ἡ, voorbereiding, opzet Ltr.

συ-σκευο-φορέω, samen de bagage dragen XEN. Cyr. 8, 3, 7(?)

συ-σκευοῦρομαι, tegelijk handig bewerken, -voorbereiden DEM. 18, 259.

συσκήνέω, tentgenoot zijn, samen kampeeren met, *τινι* XEN. Hell. 3, 2, 8.
συσκήνητριά, *ή*, tent- of tafelenoot AR. Th. 624.
συσκήνη-ιά, *ή*, tentgenoot zijn, samen eten XEN. Hell. 5, 3, 20.
συσκήνη-ια, *τά*, gemeenschappelijke maaltijd, = *φιδίτια*, XEN. Lac. 5, 2.
συσκήνος, (in een tent of elders) samenwonend THUC. 7, 75, 4, LYS., XEN. An. 5, 8, 6, INSCR.
συσκιάζω, geheel beschaduwen of bedekken HES. O. 613, EUR. Supp. 1219, PL. Tim. 75 e, DEM.
σύσκιος, geheel of dicht beschaduwd; τὸ σ-ov, dichte schaduw PL. Phaedr. 230 b, XEN. Cyn. 8, 4, LUC.
συσσκοπέω, samen beschouwen, -nagaan PL. Phaedr. 89 a.
συσσκοτάζω, — 1 *intr.* donker, nacht worden, *impers.* THUC. 1, 51, 7, LYS., XEN.; *pers.* LXX. — 2 *tr.* donker maken LXX.
συσκυθρ/ωπάζω, met een ander samen, eveneens er knorrig uitzien EUR., XEN. Cyr. 6, 2, 21.
συσπαράσσω, doen stuip trekken n. t. Mc. 9, 20.
σύσπαστος, (met een koord) te sluiten of dicht te trekken, βελάντιον PL. Symp. 190 e.
συσπάω, — 1 samentrekken, aantrekken AR., PL. Tim. 71 c, ARISTOT., LUC. — 2 samennaaien XEN. An. 1, 5, 10. — 3 *overdr.*: *med.* met iemd omgaan PLUT.
συσπειράω, — 1 *pass. refl.* zich inwikkelen in; *overdr.* tevreden zijn met PLUT. — *spec.* 2 *pass. perf.* opergord liggen, *v. slang*en THEOPHR. — 3 *overdr. (milit.)*: *pass.* de gesloten formatie aannemen, in gesloten colonne marcheeren XEN. An. 1, 8, 21, Hell. 2, 4, 11.
συσπείρω, onder iets strooien LUC. Dom. 8.
συσπένδω, met iemd samen een plengoffer brengen DEM. 19, 190, AESCHIN. 3, 52.
συσπεύδω, *τινι* (γενέσθαι) *τι*, met iemd voor of in iets meewerken HDT. 1, 92, AESCH.
συσπλάγγνεύω, de *σπλάγγνα* bij het offer mee (op)eten AR. Pax 1115.
συσπονδος, samen het plengoffer brengend AESCHIN. 2, 163.
συσπουδάζω, — 1 samen of eveneens zich haasten of beijeren AR. Pax 768, XEN. An. 2, 3, 11. — 2 *vand.* begunstigen, *τινι* DIO CASS.
συσπουδαστικός, vol ijver bijstaand MARC. AUR.
συσσαινώ, *pass.* *τινι*, zich gestreeld voelen door iets POL.
συσσάπτω, geheel volstoppen ARISTOT.
συσσειώ, schudden, doen instorten ARISTOT., LXX.
συσσεύω, samen voortdrijven HYMN. Merc. 94.
συσσημαίνομαι, mee bezegelen, -onderteekenen DEM. 35, 15.
σύσσημον, *τό*, afgesproken teeken MEN. Perik. 362, n. t. Mc. 14, 44.
συσσίτ-έω, samen eten met, *τινι* LYS. 13, 79, AR. Eq. 1325, PL. Symp. 219e, DEM.
συσσίτ-ια, *ή*, — 1 sameneten PL. Leg. 781 a. — 2 vereniging van menschen, die samen eten, „eettafel” XEN. Oec. 8, 12.
συσσίτιον, *τό*, *gew. pl.*, — 1 eetzaal EUR. Ion 1165, PL. Critias 112 b. — 2 gemeenschappelijke maaltijd PL. Leg. 636 a, Rep. 416 e; *spec.*: *in Sparta en op Creta* HDT. 1, 65, AR. Eccl. 715, ARISTOT.
σύσσιτος, *ός*, tafelduur, dischgenoot THEOGN. 309, HDT. 5, 24, AR. Vesp. 557, PL. Leg. 806 e.

συσ-σῦκο/φραντέω, met iemd, *τινι*, sycophantén-streken beramen DEM. 59, 41.
συσ-σώζω, — 1 tegelijk redden, helpen behouden THUC. 1, 74, 23, EUR. Iph. A. 1209, AR. Th. 270, POL. — 2 samen in stand houden, naleven POL.
συσ-σωματο/ποιέω, vereenigen, vermengen ARISTOT.
σύσσωμος, tot één lichaam vereenigd n. t. Eph. 3, 6.
συσ-σωφρονέω, iemds wijs beleid deelen EUR. Iph. A. 407.
συ-στιάδην, *adv.*, = *volg.*, POL.
συ-στιάδόν, *adv.*, van dichtbij, man tegen man THUC. 7, 81, 30, DIO.
συ-σταθεύω, geheel braden AR. Lys. 844.
συ-στάς, *άδος*, *ή*, de dicht opeengeplante (wijnstokken) ARISTOT.
συ-στασιάζω, — 1 mee opstaan, bij een opstand helpen THUC. 4, 86, 33, LYS., PLUT. — 2 *tr.* samen opruien DIO.
συ-στασιαστής, *ού*, *ός*, medeoproerling, partijgenoot n. t. Mc. 15, 7.
σύ-σῆσις, *ή*, — 1 (*: act.*): 1 samenstelling tot een organisch of ontwikkeld geheel PL. Symp. 187 c *άρμονίας τε καὶ ῥυθμοῦ*, 188 a *ἄρῶν*, ARISTOT. — 2 *spec.* compositie, arrangeeren, *ρησέων* PL. Phaedr. 268 d, POL., PLUT. — 3 *v. personen*: in contact brengen met elkaar: voorstellen, introduceeren POL., PLUT.; aanstellen, aanwijzen *v. e. gevolmachtigde* PAP. — II. (*: intr.-refl.*) — 4 (vijandelijke) ontmoeting, botsing HDT. 6, 117, THUC. 7, 71, 16 *overdr.*, PL. Leg. 833 a. — 5 het zich verzamelen, -ophoopen PL. Rep. 457 e *overdr.*; *v. wolken* EPICUR. 99 Us., THEOPHR. — 6 *concr.* verzamelde menigte, *spec.* club, bond THUC. 2, 21, 32, EUR. Andr. 1088, XEN. Eq. 7, 19, ORAT., POL. — 7 verbond, samenzwering POL. — 8 (*z. 2*) het zich tot een organisch geheel vereenigen: „samenstelling” als aard, oorsprong en als structuur, substantieel PL. Tim. 89 a, b, ARISTOT., POL., PLUT. (n. t.). — 9 *spec.*: staatsinrichting, constitutie PL. Rep. 546 a.
συ-στασιώτης, *ου*, *ός*, partijgenoot HDT. 5, 70, LUC.
συ-στάτης, *ός*, gevolmachtigd vertegenwoordiger PAP.
συ-στατι-κός, — 1 aanbevelings-, *ἐπιστολή* n. t. 2 Cor. 31 l. — 2 σ-ov, volmacht PAP.
συ-σταυρόμαι, samen gekruisigd worden n. t. Mt. 27, 44, *overdr.* Gal. 2, 20.
συ-στεγάζω, geheel bedekken PL. Tim. 75 c, XEN. Cyr. 2, 6, 17.
συ-στέλλω, — 1 samentrekken ANAXIMEN. 1 D, HIPPOCR., ARISTOT., LUC.; *pass. refl.* ineenhurken EUR. Iph. T. 295. — 2 *spec.*: *zeilen* reven, *zeil* minderen AR. Ran. 999. — 3 *overdr.* beperken, bekrimpen, *meest pass. refl.* *εις ευτέλειαν* THUC. 8, 4, 20, *εις μείον τι* XEN. Vect. 43, LUC.; *v. tijd* n. t. 1 Cor. 7, 29. — 4 *vand.*: *overdr.* kort houden, een beperking opleggen; *praegn.* vernederen PL. Lys. 210 e, EUR. Herc. 1417. — 5 (*z. 1*) stevig inwikkelen: omkleeden, bekleeden AR. Eccl. 484, EUR. Tr. 378, LUC., n. t. Act. 5, 6, — 6 *vand.* verbergen PLUT. — 7 (οὐ 5) een kleed (samen-) aantrekken, *med.* AR. Eccl. 99.
συ-στενάζω, mee jammeren EUR. Ion 935, n. t. Rom. 8, 22.
συ-στενο-χωρέω, mee in de engte drijven PLUT.
συ-στένω, = *συστενάζω*, ARISTOT.
συ-στεφανόμαι, zich samen met, evenals iemd een krans opzetten DEM. 19, 128.

σύστημα, τό, — 1 organisch geheel, organisme, σώματος D. H. — 2 compositie, literair geheel ARISTOT. — 3 systeem in de wiskunde of (alg.) van wetenschappen, PL. Phil. 17 d v. muziek. — 4 organisatie, constitutie: vorm van samenleving PL. Leg. 686 b, POL. — 5 spec. bond (genootschap) POL. — 6 > coner. eenheid; groep, afdeling; v. dieren troep POL. — 7 spec. college, commissie POL., PLUT. Rom. 13 (v. d. Rom. senaat).

σύστημα-ικός, tot een systeem behoorend, systematisch PLUT. 1142 f.

σύστοιχ-έω, — 1 denzelfden rang of graad bekleden POL. — 2 overeenkomen met, τινί N. T. Gal. 4, 25.

σύστοιχ-ία, ή, — 1 systeem van verwante of gelijkwaardige dingen of verschijnselen: klasse ARISTOT. — 2 spec.: sinds Pythag.: reeks ARISTOT.

σύστοιχος, — 1 eig. op een lijn staande: verwant of parallel ARISTOT., THEOPHR. — 2 spec.; v. klanken verwant, bijv. dentalen, gutturalen enz. GRAMM. — 3 alg. overeenkomstig LUC.

σύστολή, ή, — 1 (zich) samentrekken concentreren PLUT. — 2 beperking, inkrimping; verkorting PLUT. — 3 spec. het zich bekrimpen in uitgaven POL. — 4 praegn. onderdrukking PLUT.

σύστολιζω, bekleden EUR. Or. 1435.

σύστομος, met spits toelopen den mond, hals, of bek ARCHYTAS 1 D., ARISTOT.

σύστρατεια, ή, gemeenschappelijke veldtocht of krijgsveldtocht XEN. Hell. 3, 1, 6, DIO.

σύστρατεύω en σύστρατεύομαι, samen dienen (milit.) of een veldtocht mee maken, τινί, met HDT. 5, 44, THUC. 5, 81, 29, med. 7, 61, 21, LYS. 20, 29, XEN., PL.

σύστρατηγέω, samen met een ander, τινί, het bevel voeren THUC. 3, 109, 15, DEM. 19, 191, PLUT.

σύστράτηγος, ό, medebevelhebber, ambtgenoot in het college der strategen THUC. 2, 58, 30, EUR. Ph. 745, XEN.

σύστρατιώτης, ου, ό, kameraad, medestrijder PL. Rep. 556 c, XEN. An. 1, 2, 26, MEN. Kol. 71, LUC., N. T. Phil. 2, 25.

σύστρατοπεδεύομαι, aor. med., samen met iemand, τινί, kampeeren XEN. An. 2, 4, 9.

σύστρεμμα, τό, — 1 kluwen; bol, ook v. e. druppel water ARISTOT. — 2 troep, afdeling POL. — 3 spec. gezwel HIPPOCR.

σύστρεμματίον, τό, σ. ύδάτων, draaikolk ARISTOT.

σύστρεπτικός, samentrekkend, v. d. koude HIPPOCR.

σύστρέφω, — 1 eig. winden, oprollen, opkluwen tot een bal of rond geheel AESCH., in elkaar draaien THEOPHR. — 2 in elkaar duiken νόδρ den sprong PL. Rep. 336 b, έκωτόν en intr. AESCHIN. 3, 100. — 3 pass. refl. zich concentreren, zich verzamelen HDT. 4, 136; 9, 18, THUC. 7, 30, 26, XEN. Hell. 6, 4, 12. — 4 milit. laten opmarcheeren XEN. Lac. 13, 6. — 5 alg. vereenigen; ongunstig: doen samenrotten HDT. 1, 101, THUC. 4, 68, 17, N. T. Mt. 17, 22. — 6 verzamelen, vloeistoffen enz. ANTIPHON 29 D., ARISTOT.; takkebos N. T. Act. 28, 3. — 7 verdichten, condenseeren ARISTOT. — 8 ineendringen, comprimeeren v. gedachten, stijl; συν-εστραμμένος, bondig, beknopt, gedrongen PL. Prot. 342 e, DEM., ARISTOT., D. H.

σύστοργύλλω, τήν ούσίαν, verteren COM.

σύστροφή, ή, — 1 het ineengedraaid zijn v.

draden PL. Polit. 282 e. — 2 dichtheid v. e. massa ARISTOT. — 3 overdr. gedrongenheid v. stijl D. H. — 4 het zich verzamelen, te hoop loopen, πλήθος HDT. 7, 9, 2, POL., N. T. Act. 19, 40. — 5 coner. groep, zwerm LXX, Ltr. — 6 een draai in de rondte PLUT. — 7 coner. wervelwind POL.

σύστροφία, ή, — 1 handigheid, sluwheid POL. — 2 bekendheid, met een schrijver D. H.

σύστυρω, samentrekken HIPPOCR.

σύσφάζω, tegelijk offeren met EUR. Iph. T. 685.

σύσφαιρίζω, een partij balspel meespelen PLUT.

σύσφαιριστής, ου, ό, partner bij het balspel (PL.) Ep. 363 d.

σύσχηματίζω, iets, iemds, pass.-refl. zich zelf naar iets vormen of inrichten ARISTOT., PLUT., N. T. Rom. 12, 2.

σύσχολάζω, iemds, τινί, medeleerling zijn PLUT., LUC.

σύσχολαστής, ου, ό, medeleerling PLUT. 47 e.

σύφαρ, τό, — 1 gerimpeld vel SOPHR. 8 A. — 2 oud vel v. e. slang LUC. Hermot. 79. — 3 als adj.: gerimpeld, oud LYCOPHR. 793.

(: lat. süber kurk (maar σ?); : σσκον, vgl. HESYCH. σ. τó έρρονιδωμένον σσκον).

σύφαιρος, ό, zwijnenkot x 389.

(: σύς, maar ύ! -φειος < *bheu-io-: o.ind. bhávati hij ontstaat, gedijt).

συφών-δε, adv., naar het zwijnenkot x 320.

σύφεις, ου, ό, zwijnenkot x 238.

συφορβός, ό, zwijnenhoeder π 154.

συχν-άκις, adv., dikwijls LUC. Scyth. 2.

συχνός, — 1 groot, geweldig; ongunstig moeilijk AR. Pl. 754, τής μαρτίλης σ-ήν een groot deel van AR. Ach. 350, PL. Lys. 968 b. — 2 v. tijd: lang, langdurend HDT. 8, 52, PL. Gorg. 518 d, 519 e, XEN. An. 1, 8, 8, DEM. — 3 talrijk, spec.: dicht bevolkt e. dgl., pl. vele, talrijke HDT. 1, 58, THUC. 4, 196, 14, AR. Ran. 1267, PL. Rep. 370 d, XEN., MEN. Epitir. 472. — Adv. σ-ώς, σ-όν: 4 ver, een grooten afstand XEN. An. 1, 8, 10, ARISTOT. — 5 veel, vaak PL. Phaedr. 257 c.

(< συ+σ-νό- vgl. λόγος < λυκ+σ-νο-. Idg. tuk-: tuek-, vgl. o.ind pra-tuaks-ana-sterk, actief).

σφάγ-εϊον, τό, offerbekken, schaal, waarin het bloed werd opgevangen AESCH. Ag. 1092, EUR. El. 800, AR. Th. 754.

σφάγ-εύς (σφάξω), ό, — 1 slachter, moordenaar EUR. Herc. 451, DEM. 13, 32. — 2 het zwaard als moordenaar SOPH. Ai. 815. — 3 offermes EUR. Andr. 1134.

σφάγή (σφάξω), ή, — 1 het slachten (ook als offer); dooden, moorden TR.: AESCH. Eum. 187, PL. Rep. 610 b, XEN. Hell. 4, 4, 2, N. T. Rom. 8, 36. — 2 gewonde plek, wond AESCH. Ag. 1389 (? z. σφυγή), SOPH. Tr. 573. — 3 spec. (gedeelte v. d.) keel, waar het offerdier gestoken werd ANTIPH., THUC. 4, 48, 17, ARISTOT.

σφαγι-άζω, als offerdier slachten: offeren, meest med., HDT. 9, 61, XEN. An. 4, 3, 18, AR. Av. 569 act.; pass. HDT. 7, 180, XEN. Lac. 13, 8.

σφαγιασ/μός, ό, slachten, offeren EUR. El. 200, PLUT.

σφάγιον (σφάξω), τό, gew. pl., — 1 (slacht)-offerdier, offer: slachtoffer spec. voor heroën HDT. 6, 112, TR.: AESCH. Sept. 230, THUC. 6, 69, 35, XEN. An. 1, 8, 15, DEM., N. T. Act. 7, 42. — 2 het slachten, vermoorden EUR. Or. 815.

σφάγιος, als een σφάγή: (ver)moordend, met geweld doodend SOPH. Ant. 1291.

σφαγίς, ἴδος, ἦ, offermes, EUR. EL. 811.
σφαγίτις, ἴδος, ἦ, φλέψ, keelader ARISTOT.
σφαδάζω, — 1 trappelen, om zich heen slaan AESCH. Pers. 194, SOPH., XEN. Cyr. 7, 1, 37, POL. — 2 ongeduldig, ongedurig zijn PLUT.
 (σ < σφῆδ-; kortste phase bij W. sp(h)e-n-d-z. σφενδόνη, σφοδρά).
σφαδασμός, δ, krampachtige samentrekking, stuip trekking PL. Rep. 579 e.
σφαζώ, n. att. σφάττω, f. σφάξω enz. aor. p. ἐσφάγην naast -γθην PIND. P. 11, 23, HDT. 5, 5, EUR. Iph. T. 177, — 1 de keel afsnijden: **kelen, slachten** α 92, BACCH. 5, 109. — 2 spec. offerdieren, slachten A 459, EUR. Or. 1199. — 3 alg. dooden PIND. HDT. 3, 11, TR.: AESCH. Ag. 1433, THUC. 2, 92, 3, PL. GORG. 463 c, MEN. Sam. 263, tot N. T. Apoc. 5, 6.
 (< *σφαγ-ω z. σφαγή, jong-att. σφάττω. Onz.; naast lat. pango, pingo, pingo, oorspr. (vast)steken (vgl. σφενδόνη: lat. pendo)? Vgl. πῆγνυμι. Of is σ. < σφαδ-ω: σφαδάζω z. d., en berust σφαγ-ωp een analogie-analyse?).
σφαῖρα, ἦ, — 1 bal om mee te spelen ζ 100, § 372, PL. Phaed. 110 b, Euthyd. 277 b. — 2 globe PARM. 8, 43 D., z. PL. Soph. 244 e. — 3 sfeer, waarvan er de ouden meer dan één (er)kenden v.-SOCR., ARISTOT. — spec. 4 oogbal ARISTOT. — 5 ijzeren bal bij het boksen gebruikt PL. Leg. 830 b. — 6 zeeëgel ARISTOT.
 (< σφαρ-ῖα, idg. sphr- z. σφῆρον).
σφαιρηδόν, adv., als een bal N 204.
σφαιριζώ, bal spelen PL. Theaet. 146 a.
σφαιρικός, — 1 sferisch, als een bal of gewelf ARISTOT., PLUT. 404 f. — 2 van de hemelsfeer ARCHYT. 1 D., DIOD.
σφαιριον, τό, dem. v. σφαῖρα, — 1 kleine bal (PL.) — 2 atoom DEMOCR. — 3 als bon gebruikt balletje DIO.
σφαιρισίς, ἦ, balspel ARISTOT.
σφαιριστήριον, τό, plaats voor het balspel THEOPHR.
σφαιρισ/τρά, ἦ, = voorg., PLUT. 839 b.
σφαιροειδής, bolvormig, rond v.-SOCR., PL. Tim. 62 d, XEN. An. 5, 4, 12.
σφαιρομαχέω, — 1 met den bal spelen POL. — 2 met de σφαῖραι boksen PL. Leg. 830 e.
σφαῖρος, als een bol gewelfd EMPED.
σφαιρώ, — 1 rond welven, een borst THEOCR. 22, 46. — 2 met een ronden knop voorzien, ἀκόντιον XEN. Eq. 8, 10, ARISTOT.
σφαίρω-μα, τό, pl. de ronde gewrichten in de weegschaal ARISTOT.
σφακελ-ίζω, meest med., — 1 ontstoken zijn, aan koudvuur lijden HDT. 3, 66, HIPPOCR., PL. Tim. 84 b, ARISTOT. — 2 v. planten: meeldauw hebben THEOPHR.
σφακελισμός, δ, — 1 koudvuur EUR. — 2 meeldauw THEOPHR.
σφάκελος, δ, — 1 ontsteking, koudvuur HIPPOCR. — 2 stuip trekking, kramp AESCH. Pr. 878. — 3 overdr. razende kracht v. winden AESCH. Pr. 1046. (msch.: σφήξ, z. d.).
σφάκος, δ, salie (salvia) AR. Th. 486, COM., THEOPHR.
 (: σφάκελος wegens zijn samentrekkende werking).
σφάλλ-ερός (σφάλλω), — 1 wat iemd doet uitglijden of vallen, hachelijk τεκνοντροφή σ-ον DEMOCR. 275 d, HDT. 3, 53, HIPPOCR., THUC. 4,

62, 23, EUR. Iph. A. 22, PL. — 2 (:intr.) gemakkelijk uitglijdend: wankelend; overdr. weifelend AESCH. Eum. 371, SOPH. Ai. 159, PL. Rep. 450 e.
σφάλλω, f. σφαλώ, aor. p. ἐσφάλην, — 1 doen wankelen, doen vallen: neergooien Ψ 719, ρ 464, PIND. O. 2, 89, HERACL. 117 D. (v. e. dronken man), EUR., AR. Vesp. 1324, ἀναβάτην v. e. paard XEN. Eq. 3, 9. — 2 overdr. te grond richten, overwinnen PIND. P. 8, 15, HDT. 7, 16, 1, THUC. 1, 122, 6, τύχαι σ-ουσι δόμους EUR. Med. 198, PL. alg. — 3 verzw. benadeelen PL. Rep. 396 d. — 4 teleurstellen, in den steek laten, bedriegen; pass. zich vergissen HDT. 7, 142, pass. 7, 52, THUC. 4, 18, 17, TR. vaak pass.: τινος, βίνυ. τῆς δόξης THUC. 4, 85, 35, EUR. Med. 1010.
 (W. s-p(h)el+e-: o.ind. ā-sphalayati hij smakt tegen iets aan, arm. p'ul instorting, lat. fallo, ndl. vallen, lit. p'ul ik val).
σφάλ-μα, τό, — 1 val, nederlaag HDT. 9, 9, THUC. 5, 14, 4, PL. — 2 fout, vergissing HDT. 1, 207, EUR., PL. Theaet. 167 e.
σφαλμ-άω, een misstap doen, struikelen, v. e. paard POL.
σφαλός, δ, voetblok EPICH. 99, 5 A = 143 K. (z. σφέλας vgl. o.n. spolr dwarshout, m.h.d. spale sport v. d. ladder).
σφαραγέομαι, — 1 knappen, knisteren ι 390. — 2 knappen, tot barstens toe vol zijn ι 440.
 (W. s-p(h)er[ε]+g-: o.ind. sphūzati hij barst, maakt rumoer, lat. spargo, ndl. spreken, lit. spragēti kraken).
σφαραγ-ίζω, met gekraak opjagen HES. Th. 706.
σφάττω, z. σφάξω,
σφέ (z. σφεῖς), — 1 eig. dual.: acc. hen beide Δ 111, § 271. — 2 = pl. acc. hen, haar SIMON., PIND. P. 5, 39, AESCH. Sept. 630, SOPH. O. R. 1505; neutr. = αὐτά THEOCR. 15, 80. — 3 later = sing. hem, haar z. PIND. I. 5, 74, AESCH. Pr. 9, SOPH. Ant. 44, EUR.
σφενδ-ανός (: σφένδ-ρα), heftig, onstuimig, machtig XENOPHAN. 1, 23 D., κάπρον NIC.; Th. 642; als adv. σ-όν onstuimig II 372, Φ 542.
σφεῖς, Vormen: hom. σφεῖς; σφῶν σφέων, σφέων; σφι en σφ' naast σφίσι(v); σφας, σφέας; HDT. ook nog ntr. pl. σφέας; att. σφεῖς, σφῶν, σφίσιν, σφᾶς, σφέας SOPH. P. 222. Dialekten: dat. φιν CALL., NIC.; ἄσφι (naar ἄμιμι) SAPPHO, ALCAE.; acc. ἄσφε id.; φιν, ψε SOPH. — **Gebruik: 1 als reflexief pron.:** zich, hen of haar zelf δάσσαντο μετά σφίσιν A 368, HDT. (dat. steeds σφίσι, niet σφι) 1, 2; 5, 4; nom. 8, 7; ATT.: vaak met αὐτῶν enz. verbonden, zelfstandig en in inwendig afhankelijke zinnen (daar ook nom.) THUC. 4, 114, 6, (nom. PL. Rep. 516 c.). — 2 als **demonstratief pron.** (wrsch. door omgekeerde analogie met αὐτός hen [zich] zelf > hen en door het zelfstandig geworden inwendig afhankelijke gebruik) HDT. (dat. steeds σφι), 6, 89, ntr. pl. σφέα = αὐτά, die dingen 3, 52. — 3 (uit 1) > elkaar HES. Sc. 403, vgl. E 195 en XEN. Lac. 1, 5. — 4 voor andere personen gebruikt: σφίσιν = ἑμῖν K 398. — 5 als sing. gebruikt HYMN. 18, 19, HES. Sc. 113. — 6 later als αὐτός zelf gebruikt, ἦμιν ἐνὶ σφίσι AP. RH. 2, 1278. (de oudste vorm is wrsch. σφι, als locat bij W. sebh- [misschien zelf weer uit een ouden instrum. sūe-bhi, vgl. σφι, ontstaan]: lat. sibi, osc. sifei [f. < idg. bh] sibi, o.b. sebē sibi. De overige vormen ontstonden als analogieformaties: σφίσι door de nominale vormen: σφί(σι) αὐτοῖσι, de andere naar de pronomina ἡμεῖς, ἡμέων, ἡμέας, en ἦμας).

σφέλας, ατος, τό, — 1 zwaar stuk (gespleten) hout; knuppel ρ 231, σ 394, NIC. Th. 644 (niet hier: voetbank). — 2 voetstuk v. e. beeld INSCR. G. D. 5421. — 3 voetbankje AP. RH. 3, 1158.

(afkomst uit het semit.: *babyl. šupalu* bankje is in vocalisme onwrsch. *Wrsch. was de oorspr. bet. groot stuk hout, W. s-p(h)el-* splijten: *o.ind. phálaka* - n. plankje, bankje, voetstuk vgl. *phalati* hij berst open, *got. spilda* schrijftafeltje, d. spalten, *o.b. politica* plank. *Voor suff. vgl. téras*).

σφενδάμν-ίνος, — 1 van ahornhout COM. — 2 overdr. hard, vast AR. Ach. 181.

σφένδαμνος, ή, ahorn THEOPHR.

(: *σφενδ-ώνη*; -*αμνος* vgl. *τέραμνον*, -*ος*).

σφενδικ-ίζω, = *vulg.*, LUC. Pseudol. 24.

σφενδον/άω, — 1 slingeren, met den slinger werpen THUC. 2, 81, 18, XEN. An. 3, 3, 7, ARISTOT.

— 2 tr. (weg-, omlaag)slingeren EUR. Ph. 1183. — 3 heen en weer slingeren, -zwaaien EUR. Supp. 715.

σφενδόνη, ή, — 1 slinger (van wol of leer) N 600, ARCHIL. 3, 2, THUC. 4, 32, 8, EUR. Ph. 1142, AR. AV. 1185, PL. Leg. 834 a. — 2 vand. slingersteen, projectiel XEN. An. 3, 4, 4. — 3 overdr. worp AESCH. Ag. 1010. — 4 kast voor den steen v. e. ring EUR. Hipp. 862, PL. Rep. 359 e, 360 a.

(z. *σφαδάω* en *σφόδρα*, W. s-p(h)ed- met n- infia).

σφενδόνη-σις, ή, het slingeren PL. Leg. 794 c.

σφενδονή-της, ου, ό, slingeraar HDT. 7, 158, THUC. 6, 69, 33, PL. Critias 119 b.

σφενδονητι-κός, ή, σ-ή de slingerkunst, het slingeren PL. Lach. 193 b.

σφεός, reflex. prom.: — 1 zijn, haar, hun eigen ALCM. 106 ALD. — 2 ook *possessivum*: uw ALCM. 46 ALD., AP. RH. 1, 849.

σφετερ-ίζω, ook med., f. σω en ζω, — 1 tot het zijne-, tot zijn eigendom maken: zich verwerven AESCH. Supp. 39, PL. Leg. 843 d, XEN. Hell. 5, 1, 36, DEM., LUC. — 2 door koop verwerven POL.

σφετερισ/μός, ό, het zich toeëigenen, zich zelf bevoordeelen ARISTOT.

σφέτερος (z. σφεός), prom. refl. (later > possess.): — 1 hun, haar (eigen) α 7, 274, HES., PIND. I. 2, 27, BACCH. 10, 50, HDT. 6, 100, ATT.: XEN. Hell. 2, 4, 18, AR. Ran. 1464; niet n. t. — 2 zijn, haar eigen HES. Sc. 90, PIND. P. 4, 83, BACCH. 3, 36, AESCH. Ag. 760. — 3 hun (niet-refl.) PIND. P. 10, 38. — Vand.: 4 uw (*sing of pl.*) eigen I 327(?) , HES. O. 2, AP. RH., THEOCR. 22, 67. — 5 ons XEN. Cyr. 6, 1, 10, POL. — 6 mijn AP. RH., THEOCR. 25, 163.

σφηκ-ιά, ή, — 1 wespennest SOPH., EUR. Cycl. 475, AR. Vesp. 224. — 2 zwerm *έχθρών* PLUT.

σφηκ-ιον, τό, wascel der wespen ARISTOT.

σφηκ-ισκος, ό, — 1 puntige paal AR. Pl. 301. — 2 dakspar POL. — 3 uitstekende balk boven de deur, als *wiñhang-* of *naambord gebruikt* AR.

σφηκώ (σφήξ), insnoeren, stijf samenbinden P 52, ANAGR. 54, 1 ALD., NIC.

σφηκ-ώδης, wespachtig, van smallen vorm AR. Pl. 561.

σφηκω-μα, τό, het onderste, s a mengesnoerde einde v. d. helmhos, dat in de koker werd gestoken SOPH., AR. Pax 1216.

σφηκ-ών, ώνος, ό, wespennest ARISTOT.

σφηκ-ηνός, ό, — 1 wig AR. Ran. 801. — 2 soort folterwerktuig AESCH. Pr. 64, PLUT.

(W. *sp(h)ē-* (in)snijden, σ splijten: spannen: = *ohd. span* en *nld. spaan*; een Inscr. met H. wijst echter op oorspr. α, vgl. HESYCH. *σφάνιον κλιβιδιον* [naast lat. *sponda* v. d. verw. W. *spen*+*dh*]).

σφηκω-μα, τό, het onderste, s a mengesnoerde einde v. d. helmhos, dat in de koker werd gestoken SOPH., AR. Pax 1216.

σφηκ-ών, ώνος, ό, wespennest ARISTOT.

σφηκ-ηνός, ό, — 1 wig AR. Ran. 801. — 2 soort folterwerktuig AESCH. Pr. 64, PLUT.

(W. *sp(h)ē-* (in)snijden, σ splijten: spannen: = *ohd. span* en *nld. spaan*; een Inscr. met H. wijst echter op oorspr. α, vgl. HESYCH. *σφάνιον κλιβιδιον* [naast lat. *sponda* v. d. verw. W. *spen*+*dh*]).

σφηκω-μα, τό, het onderste, s a mengesnoerde einde v. d. helmhos, dat in de koker werd gestoken SOPH., AR. Pax 1216.

σφηκ-ών, ώνος, ό, wespennest ARISTOT.

σφηκ-ηνός, ό, — 1 wig AR. Ran. 801. — 2 soort folterwerktuig AESCH. Pr. 64, PLUT.

(W. *sp(h)ē-* (in)snijden, σ splijten: spannen: = *ohd. span* en *nld. spaan*; een Inscr. met H. wijst echter op oorspr. α, vgl. HESYCH. *σφάνιον κλιβιδιον* [naast lat. *sponda* v. d. verw. W. *spen*+*dh*]).

σφηνο-πώγων, ωνος, ό, met wigvormigen, met een puntbaard LUC. Ep. Sat. 24.

σφην-όω, — 1 door een wig kloven ARISTOT., LUC. — 2 met een wig dichtslaen Ltr. — 3 folteren PLUT. 498 d. — 4 wigvormig insnijden POL.

σφηνω-σις, ή, — 1 een wig inslaen HIPPOCR. — 2 als met een wig vastzetten of opsluiten PLUT.

σφήξ, σφηκός, dor. σπάξ, ό, wesp, μέσον αίδλοι M 167, H 259, HDT. 2, 92, AR., PL. Phaed. 82 b, ARISTOT., THEOCR. 5, 29.

(*dor. σπάξ, idg. sp(h)ā+k-*, korte phase *sph+k-* in *σφάκελος*. Misschien samentrekken, insnoeren, z. *σφήγω* en *σπάω*?).

σφιγγ-ιον, τό, arm- of halsband LUC. Apol. 1.

σφιγγύω, — 1 samensnoeren, stevig vastbinden AESCH. Pr. 58, wringen BATR. 71, THEOCR. 7, 17, PLUT., LUC. — 2 omgeven, door een band verenigen, overdr. EMPED. 38, 4 D., PL. Tim. 58 a, ARISTOT.

(W. *sp(h)āi+g-* z. s.v. *σφήξ*? Vgl. lett. *spaigle* kreeftevorkje; vgl. lat. *pingo*!).

σφίγγις, ή, vastsnoeren, afbinden HIPPOCR.

σφόγγιον en σφόγγος, z. σπόγγ.

σφόδρα, adv., ntr. pl. v. σφόδρος, heftig, hevig, zeer; bepaaldelijk PIND. N. 4, 37, HDT. 9, 17, THUC. 3, 46, 27, SOPH. El. 1053, AR. Ran. 54, PL. Ap. 25 a, tot n. t. Mt. 2, 10.

σφοδρός, adv. -ώς, heftig, onstuimig: krachtig, hevig, v. personen en dingen μ 124, HIPPOCR., THUC. 1, 103, 3, PL. Ap. 23 e *adv.*, XEN. An. 1, 10, 18, EPICUR. 105 Us. n. t. Act. 27, 18 *adv.*, MEN. Perik. 8.

(z. *σφεδανός, σφαδάω, σφονδύλος*, W. *sp(h)e-n-d* snel en heftig draaien σ spannen: *o.ind. span-datē* hij siddert, beweegt zich snel, lat. *pena*[e]o).

σφοδρό-της, ή, heftigheid, hartstochtelijkheid PL. Rep. 580 e, XEN. Hell. 7, 2, 23.

σφοδρ-ύνω, pass. refl. onstuimig, heftig, driftig zijn, τιμ., AESCH. Pr. 1011, PLUT. 732 c.

σφονδύλη, ή, bep. soort kever AR. Pax 1077, THEOPHR.

σφονδύλ(ε)ιον, τό, bep. plant NIC. Th. 948.

σφονδύλιον, τό, = *σφονδύλος*, wervel v. d. ruggegraat Υ 483.

σφονδύλος (z. σφενδόνη en σφοδρός), ό, *ion. en Koine* σπ., — 1 wervel AR. Vesp. 1489, PL. Tim. 74 a, ARISTOT. — 2 ruggegraat EUR. Ph. 1413. — 3 hals EUR. El. 841. — 4 lid in de staart v. e. schorpioen NIC. Th. 797. — 5 wervel bij het spannen aan de spoel bevestigd PL. Rep. 616 *passim*.

σφός, = σφέτερος, — 1 hun, haar A 534, HES., SAPPHO 10 ALD., PIND. P. 5, 102. — 2 zijn, haar THEOGN. 712, ALCM.

σφραγίδ-ιον, τό, dem., zegeltje AR. Th. 427.

σφραγιδ-ονύχ-αργο-κομήτης, ου, ό, pl. luie mensen met mooie ringen, fijne nagels en lang haar AR. Nub. 332.

σφραγ-ίζω, ion., σφρηγ. — 1 zegelen AESCH. Eum. 828 *overdr.*, EUR. Iph. A. 38, PAP. — 2 merken EUR. Iph. T. 1372. — 3 verzegeld bewaren n. t. Mt. 27, 66. — 4 geheim houden n. t. Apoc. 10, 4. — 5 (uit 1) verzekeren, bevestigen, δτι n. t. Joh. 3, 33. — 6 akkerland in(deelen), *σφραγίδες* deelen PAP.

σφραγίς, ίδος, ή, ion. σφρηγ. HDT., HEROND. 1, 55. — 1 zegel (afdruck) HDT. 1, 195, AR. Av. 560, PL. Theaet. 192 a, PAP. tot n. t. 2 Tim. 2, 18. 2 — zegelring HDT. 7, 69, PL. Hipp. mai. 368 c, SOPH. Tr. 615, LUC. — 3 *overdr.* zegel, waarborg

σφραγίδ-ιον, τό, dem., zegeltje AR. Th. 427.

σφραγιδ-ονύχ-αργο-κομήτης, ου, ό, pl. luie mensen met mooie ringen, fijne nagels en lang haar AR. Nub. 332.

σφραγ-ίζω, ion., σφρηγ. — 1 zegelen AESCH. Eum. 828 *overdr.*, EUR. Iph. A. 38, PAP. — 2 merken EUR. Iph. T. 1372. — 3 verzegeld bewaren n. t. Mt. 27, 66. — 4 geheim houden n. t. Apoc. 10, 4. — 5 (uit 1) verzekeren, bevestigen, δτι n. t. Joh. 3, 33. — 6 akkerland in(deelen), *σφραγίδες* deelen PAP.

σφραγίς, ίδος, ή, ion. σφρηγ. HDT., HEROND. 1, 55. — 1 zegel (afdruck) HDT. 1, 195, AR. Av. 560, PL. Theaet. 192 a, PAP. tot n. t. 2 Tim. 2, 18. 2 — zegelring HDT. 7, 69, PL. Hipp. mai. 368 c, SOPH. Tr. 615, LUC. — 3 *overdr.* zegel, waarborg

σφραγίδ-ιον, τό, dem., zegeltje AR. Th. 427.

σφραγιδ-ονύχ-αργο-κομήτης, ου, ό, pl. luie mensen met mooie ringen, fijne nagels en lang haar AR. Nub. 332.

σφραγ-ίζω, ion., σφρηγ. — 1 zegelen AESCH. Eum. 828 *overdr.*, EUR. Iph. A. 38, PAP. — 2 merken EUR. Iph. T. 1372. — 3 verzegeld bewaren n. t. Mt. 27, 66. — 4 geheim houden n. t. Apoc. 10, 4. — 5 (uit 1) verzekeren, bevestigen, δτι n. t. Joh. 3, 33. — 6 akkerland in(deelen), *σφραγίδες* deelen PAP.

σφραγίς, ίδος, ή, ion. σφρηγ. HDT., HEROND. 1, 55. — 1 zegel (afdruck) HDT. 1, 195, AR. Av. 560, PL. Theaet. 192 a, PAP. tot n. t. 2 Tim. 2, 18. 2 — zegelring HDT. 7, 69, PL. Hipp. mai. 368 c, SOPH. Tr. 615, LUC. — 3 *overdr.* zegel, waarborg

σφραγίδ-ιον, τό, dem., zegeltje AR. Th. 427.

σφραγιδ-ονύχ-αργο-κομήτης, ου, ό, pl. luie mensen met mooie ringen, fijne nagels en lang haar AR. Nub. 332.

σφραγ-ίζω, ion., σφρηγ. — 1 zegelen AESCH. Eum. 828 *overdr.*, EUR. Iph. A. 38, PAP. — 2 merken EUR. Iph. T. 1372. — 3 verzegeld bewaren n. t. Mt. 27, 66. — 4 geheim houden n. t. Apoc. 10, 4. — 5 (uit 1) verzekeren, bevestigen, δτι n. t. Joh. 3, 33. — 6 akkerland in(deelen), *σφραγίδες* deelen PAP.

σφραγίς, ίδος, ή, ion. σφρηγ. HDT., HEROND. 1, 55. — 1 zegel (afdruck) HDT. 1, 195, AR. Av. 560, PL. Theaet. 192 a, PAP. tot n. t. 2 Tim. 2, 18. 2 — zegelring HDT. 7, 69, PL. Hipp. mai. 368 c, SOPH. Tr. 615, LUC. — 3 *overdr.* zegel, waarborg

THEOGN. 19, KRITIAS 5, 3 D., N. T. 1 Cor. 9, 2. — 4 „deel” land PAP.

(onz.; zoals κημήεις: κημή, zoo σ.: *σφραγᾶ: lat. frango. W. bhṛāg-bhṛēg-? Is o. eig. dus de (zegel)aarde, leem over een breuk gelegd?).

σφραγισμα, τό, zegel EUR. Hipp. 864, XEN. Hell. 1, 4, 3; -μός, ὁ, verzegeling PAP.

σφραγιστής, οὐδ, ὁ, zegelaar, naam v. e. Aegypt. priester PLUT. 363 b, PAP.

σφρίγᾶω, — 1 gezwollen zijn HIPPOCR. — 2 wel-doorvoed, krachtig zijn EUR. Andr. 196, AR. Nub. 799. — 3 overdr. krachtig, flink zijn, μῦθος EUR. Supp. 478.

(: noorw. sprikja uitzetten, zwellen).

σφυγ-ή, ἡ, kloppen (v. h. bloed), polsslslag AESCH. Ag. 1389 (com.).

σφυγματ-ώδης, met heftigen polsslslag HIPPOCR., PL. Ax. 368 d, PLUT. 1088 d,

σφυγ-μός, ὁ, — 1 het kloppen, bonzen v. d. polsslslag en v. onistoken plaatsen HIPPOCR., ARISTOT. — 2 aardtrilling PLUT. Alex. 35. — 3 overdr. heftige ontroering PLUT. 132 d.

σφυδάω, krachtig, flink zijn AESCH. Pr. 380, COM. (W. sφeu+d-: o.ind. sphavayati hij maakt vet).

σφυδρόν, τό, = σφυρόν, enkel N. T. Act. 3, 7.

σφύζω (? : φεύγω, φῦζα, met s-prothese vgl. πεφύζοτες?), dor. σφύσδω, heftig kloppen, ook v. d. polsslslag HIPPOCR., PL. Phaedr. 251 d, ARISTOT., THEOCR. 11, 71.

σφύξις, ἡ, = σφυγμός, ARISTOT.

σφύρα (z. σφυρόν), ἡ, — 1 hamer, γ 434, BACCH. 17, 28, AESCH. O. 425, AR. Pax 566, ARISTOT. — 2 houweel HES.

σφύραινα, ἡ, hamervisch ARISTOT.

σφυράς (z. σφύραδος en vgl. σφᾶῖρα), ἄδος, ἡ, ATT. = σφυράς, in den plur. geitenkeutels ARISTOT.

σφύρ-ήλατος, — 1 met den hamer gedreven, -gesmeed (teg. gegoten) HDT. 7, 69, AESCH. Pers. 747, PL. Phaedr. 236 b, THEOCR. 22, 47. — 2 overdr. hard, duurzaam PIND. fr. 207, PLUT., LUC.

σφυρίς, ἴδος, ἡ, mand PAP., z. σφυρίς.

σφυρόν, τό, — 1 enkel Δ 147, PIND. I. 6, 13, EUR. Iph. A. 225, AR. Ach. 1179. — 2 overdr. voet v. e. berg PIND. P. 2, 46. — 3 uithoek THEOCR. 16, 77.

(W. sp(h)er- (met den voet) schoppen of slaan, [daarnaast spher- in o.ind. sphurāti hij schopt en in σπαῖρω], lat. sperno, ohd. spuri-haltz met verlamden enkel = hinkend, ndl. spoor).

σφύρο-πρησι-πύρα, ἡ, die de voeten met vuur brandt, v. d. podagra LUC. Trag. 199.

σφῶ, σφῶϊ, gen. dat. σφῶν, att. en δ 62 σφῶν; voorts met dual-uitg. -ε σφῶε H 280 en mesch K 552. Daarnaast enclitisch σφῶε en σφῶ, σφῶν pronom. 3 dual., — 1 gij beiden A 257, π 171, AESCH. Pr. 12. — 2 zij beiden A 3, δ 28.

(naast νό, νό-(f)ῶ, zoo dual. σφῶ (z. σφεῖς) + ui, beide z. lat. vīginti, gr. dor. fīxanti).

σφῶϊ-τερός (z. σφῶ, σφῶϊ), pron. possess., — 1 uw beider A 216. — 2 hun beider EP. — 3 uw = vester AP. RH. 1, 1286. — 4 uw = tuus EP. RH. 3, 395, THEOCR. 26, 67. — 5 zijn (eigen) AP. RH. 2, 465, THEOCR. 25, 55.

σφαδών (σφαζῶ), ὄνος, ἡ, — 1 larve van bij of wesp ARISTOT. — 2 broedeel voor de larve ARISTOT. — 3 honigcel, honigraat AR., COM., THEOCR. 1, 147.

σφαζῶ, naast σφᾶω AR. Nub. 409, in compos. HIPPOCR., — 1 opensnijden HIPPOCR., AR. Nub.

409, XEN. Hell. 5, 4, 48, ARISTOT., PLUT. — 2 (uit-een laten vallen) > laten vallen XEN. Cyn. 3, 5, LYCOPHR. 13; med. COM. — 3 overdr. laten vallen, tu: afstand doen van, ἱππικῶν AR. Nub. 107. — **Vand.** zoowel: 4 loslaten, laten gaan HIPPOCR., AR. Nub. 740, PLUT.; overdr. verklappen, verraden LYCOPHR. — als 5 laten hangen: onbewegelijk laten, laten rusten, κόπτων PIND. P. 10, 51, N. 4, 64, BACCH. 16, 121 EUR.

(W. sek(: k)-, verlengd s(e)kh+ē- snijden, z. lat. seco, kortste phase skhā- [> σχᾶ-] en skhi- [= gr. σχι-], korte phase skā-, z. lat. dē-sci-sco eig. zich lossnijden, losmaken v. veru. o.ind. chāyāyati hij doet snijden, p.p.p. chāta- naast chitā- gesneden, chināti hij snijdt, splijt, lat. scindo, overdr. scio eig. (onderscheiden, o.ier. scīan mes, o.n. skeggia [skoi-ā-] bijl, ndl. scheiden [met idg. t-verlenging], lit. skėžu ik scheid).

σφαλῖς, ἴδος, ἡ, houten vork, waarin het net rustte XEN. Cyn. 6, 2, 8.

(σᾶ- [z. s.v. σᾶζω]+lo- of van een parallele W. sk(h)el- insnijden, kloven, naast sek(: k)-).

σφασίς (σφαζῶ), ἡ, openrijten XEN., THEOPHR.

σφασμα, τό, opengereten, -gekrabde plaats HIPPOCR.

σφαστηρία (σφαζῶ), ἡ, — 1 katrol, waarover een touw gespannen was, dat men plotseling kon neerlaten ARISTOT. POL.; vooral bij het starten in de renbaan gebruikt. — 2 vand. plotselinge beweging ARISTOT.

σφαῶ, z. σφαζῶ.

σφᾶδην (ἐχω), adv., aanhoudend, zachtjes aan XEN. Hipp. 3, 4.

σφᾶδια, ἡ, ion. ἰη, — 1 ponton-, schipbrug HDT. 4, 88, AESCH. Pers. 69. — 2 vlot ε 33, THUC. 6, 2, 18, PL. Phaed. 85 d, XEN. An. 2, 4, 28. — 3 vand. schip EUR. Hec. 113, THEOCR. 16, 41.

(: ἔχω, eig. onderling samenhangend geheel, z. σφᾶδόν).

σφᾶδι-άζω, — 1 improviseeren (PL.) Sis. 387 e. — 2 praegn. onverschillig te werk gaan, τιτυ, in POL. **σφᾶδιασμα**, τό, improvisatie, geïn improviseerd plan CIC.

σφᾶδιασμός, ὁ, improviseeren (PL.) Sis. 390 e.

σφᾶδην, als adv. (of aan te vullen bijv. met πληγήν), van dichtbij E 830.

σφᾶδιος (ἐχω, z. d. 29), meest 3, — 1 van dichtbij (gebruikt), βελη AESCH. Ch. 162, ISOCR. — 2 geïn improviseerd D. H. — 3 gewoon, ordinaar NIC. Th. 622.

σφᾶδό-θεν, adv., (van) dichtbij, βαλεῖν II 807, εἶναι, ἐλθεῖν II 800, β 267.

σφᾶδόν (ἐχω, z. d. 29), adv., — 1 nabij, dichtbij E 458, O 737, HES., PIND. O. 1, 76; τιμος ζ 125, τιτυ ι 23. — 2 overdr. na verwant x 441. — 3 v. tijd: dichtbij N 817, ζ 27. — 4 overdr. bijna HDT. 1, 28, THUC. 3, 68, 29, TR.: SOPH. Ant. 470, PL. Phaed. 59 c met τι, tot N. T. Act. 13, 44. — 4 logisch dunkt me, zoo goed als zeker PL. Phaed. 61 c.

σφᾶδεῖν, ep. σφᾶθεῖν, = σφᾶειν, als aor. bij ἔχω (doch ook σφᾶδω is mogelijk, vgl. θαλέ-θω, φλεγέ-θω), — 1 (vast)houden O 428, x 95, PIND. P. 6, 19, AESCH. Pr. 16. — 2 het (uit)houden M 461. — 3 vasthouden o afhouden, τι τιτυ Δ 96, PIND. I. 3, 72, (EUR.) RH. 602, AR. Lys. 425, THEOCR. 22, 96. — 4 verkrigen PIND. O. 1, 73.

σφᾶλις (z. σφᾶλις of σφαλις?), ἴδος, ἡ, schoft, dij, ham AESCH., AR. Eq. 362, LUC. Lexiph. 6.

σφᾶρός, ὁ, slechts ἐν σ-φ, ononderbroken, in een

rij achter elkaar, *v. plaats* PIND. I. 5, 22, *v. tijd* N. 11, 39, AP. RH. (*vgl. ἐπισχερός*).

(*W. segh- z. ἔχω en vgl. Σχέση*).

σχέσις, ἡ, — 1 vast-, tegenhouden HIPPOCR., PL. Crat. 424 a. — 2 houding, toestand HIPPOCR., PLUT., LUC. — 3 aard, hoedanigheid AESCH. Sept. 507, 55. Rep. 452 c, Tim. 24 b, XEN. — 4 verhouding MARC. AUR. 1, 12.

σχε-τήριον, τό, middel om tegen te houden, om te doen ophouden (EUR.) Cycl. 135.

σχετι-κός, tegenhoudend, τινος PLUT. 428 e.

σχετλι-άζω, moord en brand schreeuwen, protesteeren, boos zijn ANTIPH. 3 δ, 3, AR. Pl. 477, PL. Gorg. 519 b, AESCHIN., DEM., POL.

(*zoals οἰμόςω οἰμοὶ* roepen, *zoo eig. σχέτλιε!* of *σχέτλια!* roepen).

σχετλιασμός, ὁ, verontwaardigde klacht THUC. 8, 53, 2, ARISTOT.

σχέτλιος, — 1 vasthoudend: koppig, doorzettend; *praegn.* hard, wreed K 164, B 112, X 86, HES. Th. 488, HDT. 3, 103, SOPH. Ant. 47, ORAT. — 2 *ongunstig* > doemwaardig, rampzalig EMPED. 139, 2 D. HDT. 3, 155, AESCH. Pr. 644, SOPH., EUR. Hec. 783. — *Vand. v. dingen*: 3 wreed, gruwelijk, ἔργα ι 295, HES. Th. 731, ἄλγος BACCH. 16, 19, HDT. 6, 138, SOPH. Ai. 887, EUR. Supp. 1074, PL. Gorg. 476 b, XEN. An. 7, 6, 30, ISOCR. (*ast. v. *σχε-θλον, vgl. ἐχέ-την. Eig. vol vasthoudendheid gunstig en ongunstig*).

σχῆμα (ἔχω), τό, — 1 uiterlijke houding (in: stand, vorm, gestalte) V.-SOCR., AESCH. Sept. 488, EUR. Andr. 1, Med. 1071, AR. Ran. 463, PL. Gorg. 511 e tot n. t. Phil. 2, 8. — 2 *praegn.*: slechts σχῆμα (> πρόσχημα), slechts uiterlijke schijn (> voorwendsel of pretentie, pose) THUC. 8, 8, 93, EUR., PL. Gorg. 474 d (*teg. χρώματα* kleuren *σχ. als vormen*). — 3 de door het uiterlijk v. e. persoon gewekte indruk HDT. 1, 60, SOPH. Ant. 1169, XEN. — 4 *praegn.* indrukwekkendheid, groote indruk: uiterlijke pracht PL. Leg. 865 c, XEN. Eq. 1, 8 v. e. paard, PLUT. — 5 *vand.* waardigheid, rang en stand EUR. Tr. 470 ἔχει τι σχῆμα, dat laat zich hooren, dat ..., POL. — 6 *verzw.* manier, wijze HIPPOCR., στολήξ, v. kleeding SOPH. Ph. 223, EUR. Med. 1039, PL. — 7 *spec.* wijze van kleeding AR. Eq. 1331, XEN. Oec. 2, 4. — 8 (*uit* 1) masker >) τολ, karakteristiek PL. Alc. I. 135 d, XEN., ISOCR. — 9 *spec.*: bepaalde mimiek, dansbeweging, stand EUR. Cycl. 221, AR. Vesp. 1485. — 10 vorm, plattegrond, schema THUC. 6, 89, 36, PL. Rep. 365 c. — 11 *overdr.* vorm, karakter, πολιτείας PL. Polit. 291 d. — 12 *figuur*, muzikale PL. Leg. 655 a, *in rhetorica of logica* PL., ARISTOT.

σχηματ-ίζω, — *Intr.*: 1 een bep. houding, positie, vorm standpunt aan-, innemen NAUSIPHANES 2 D. AR. Pax 324, PL. Rep. 526 d, LUC.; *med.* gesticuleeren ar., *vgl.* XEN. Symp. 1, 9, ARISTOT. — 2 *med.* ergens voor poseeren, den schijn aannemen PL. Prot. 342 b m. inf. — 3 *praegn.*: *med.* een aanmatigende houding aannemen PL. Rep. 577 a. — *Tr.*: 4 in een bep. houding of vorm brengen HIPPOCR., AESCH. Sept. 465, EUR. Med. 1161, ARISTOT., PLUT. — 5 *spec.* kleeden, opsmukken LYS., D. H., LUC.

σχημάτ-ιον, τό, *dem.*, dansfiguur, pas HDT. 6, 129.

σχημάτισις, ἡ, = *volg.*, ARISTOT.

σχηματισμός, ὁ, — 1 (een bep.) houding aan-

nemen PL. Rep. 425 b, PLUT. — 2 *spec.* constellatie stand v. *hemellichamen* ARISTOT. — 3 gelaatsuitdrukking D. H., PLUT. — 4 *praegn.* aanmatigende houding PL. Rep. 494 d; pretentie PLUT. Nic. 3. **σχηματοποιέω**, — 1 vormen, een gestalte geven THEOPHR. — 2 *pass. refl.*, een bep. houding aannemen XEN. Eq. 10, 5.

σχιδάνό-πούς, met gespleten hoef (voet) ARISTOT.

σχιδ-αξ, ακος, ὁ, = **σχίξα**, DIOD.

σχίξα, ἡ, *ion.* **σχίξη**, — 1 gekloofd hout, als brandhout A 462, ξ 425, AR. Pax 1032. — 2 pijl of speer LXX.

σχιζο-ποδία, ἡ, het hebben van gespleten hoeven ARISTOT.

σχιζό-πτερος, met gespleten vleugels ARISTOT. **σχίζω (z. σκάζω)**, — 1 splijten, uiteenscheuren; *verzw.* verdeelen; δ 507, HYMN. Merc. 128, HES. Sc. 428, PIND. P. 4, 228, SOPH. El. 99, XEN. An. 1, 5, 12, PL. Tim. 346 b, tot n. t. Mt. 27, 51. — 2 *spec.* opensnijden, van een spleet voorzien XEN. Cyr. 8, 2, 5. — 3 *verzw.* splitsen, scheiden, ἐσχίσθη ὁ ποταμός HDT. 1, 75; 7, 31, AESCH. Ag. 623, PL. Tim. 21 e, XEN., ARISTOT. — 4 *overdr.*: *pass.* een scheuring lijden, het oneens worden n. t. Act. 14, 4.

σχινδάλαμος, ὁ, en **σχινδαλμός**, *Koine* σκ., — 1 spaander, groote splinter HIPPOCR., ALCIPH. — 2 *overdr.* λόγων ἀκριβῶν σ., spitsvondigheid AR. Nub. 130, *vgl.* Ran. 819, LUC.

(: *σχίζω, vgl. lat. scindo; -(δ)αλ(α)μος nog niet verklaard: de W. van δαιδάλλω, lat. dōlare? Vgl. ἀνα-σχινδυλεύω en lat. scindula*).

σχίνις, ἰδος, ἡ, de bes van den mastixboom THEOPHR.

σχινο-κέφαλος, met een hoofd als een zeui, *d. w. z.*, naar achteren puntig, *v. Pericles* COM. bij PLUT. Pericl. 3 en 13.

σχίνος (onz.; : σχοίνος?), ἡ, — 1 de mastixboom HIPPOCR., THEOCR. 7, 133, BABR. 3, 4. — 2 de vrucht v. dien boom HDT. 4, 177. — 3 zeui COM.: AR. Pl. 720.

σχινο-τρώκτης, ου, ὁ, hij, die op tandenstokers van mastixhout kauwt LUC.

σχίσις, ἡ, — 1 splitsing PL. Phaed. 101 c. — 2 *spec.*: *v. e. weg*, tweesprong PL. Phaed. 108 a.

σχίσμα, τό, — 1 spleet *v. e. hoef* ARISTOT. — 2 scheur n. t. Mt. 9, 16. — 3 *overdr.* scheuring, oneenigheid n. t. 1 Cor. 1, 10.

σχισμῆ, ἡ, spleet, reet ARISTOT., (N. T.).

σχισμός, ὁ, het splijten; *δορῆ*, het dooden AESCH. Ag. 1149, PLUT. 893 e.

σχιστός, adi. verb. v. σχίζω, — 1 gespleten, gesplitst HIPPOCR., AESCH., SOPH. O. R. 733, EUR. Ph. 38. — 2 *spec.* met gespleten hoeven PL. Polit. 265 d, ARISTOT. — 3 splijtbaar, deelbaar ARISTOT., THEOPHR.

σχοιν-ιά, ἡ, een pol biezen THEOPHR.

σχοινι(κ)λος, ὁ, een watervogel ARISTOT.

(? *vgl. τροχίλος, z. σχοινίαν*).

σχοίν-ἴνος, van biezen gemaakt EUR. Cycl. 208, AR.

σχοίν-ἰον, τό, — 1 uit biezen gevlochten strik. *alg.* strik, snoer; *spec.* meettouw HDT. 4, 154, AR.

Ach. 22. — 2 = membrum virile AR. Vesp. 1342. — 3 meettouw, 100 *el lang* PAP.; -ισμός, ὁ, opmeting met het meettouw PAP.; = -ουργία, ἡ, PAP.

σχοιν-ίς, ἴδος, ἡ, een van biezen gemaakt touw THEOCR. 23, 51.

σχοινίς, ἴδος, fem., van biezen gemaakt NIC.

σχοίνισμα, τό, een uitgemeten stuk land LXX. **σχοίνισμός**, ὁ, het meten van het land met den schoinos PLUT. Luc. 20.

σχοινίων, ὠνος, ὁ, = **σχοινικός**, ARISTOT.

σχοινο-ατή, ἡ, koorddansen HIPPOCR.

σχοινο-πλόκος, biezen vlechtend HIPPOCR.

σχοίνος, ὁ, (ἡ HIPPOCR., AR., CALL.), — 1 **bies**, plek met biezen begroeid ε 463, HDT. 4, 190, AR. Pl. 541, THEOPHR. — 2 doornheg (?) AR. Ach. 230, Ltr. — 3 (uit 1) gevlochten touw (om te meten) HDT. 1, 66; 5, 16. — 4 **vand.** bep. lengtemaat HDT. 2, 6 (= 60 stadiën), CALL.

(onz.; W. s(e)kht+ēi, z. σχάζω, σχίζω? maar „gespleten (bies)” is semas. weinig aannemelijk, [doch z. 2]. Msch.: lat. funis touw (< ghoi-nis), suff. vgl. ignis).

σχοινο-στροφός, touw draaiend PLUT. 473 c.

σχοινο-συμβολεύς, ὁ, = **voorg.**, POL.

σχοινο-τενής (τείνω, vgl. lat. tenuis), eig. het touw of richtsnoer als spanning hebbend: — 1 recht langs het snoer, in strak-rechte lijn HDT. 1, 189; 7, 23. — 2 **overdr.** lang gestrekt: overdadig, αἰοδὰ v. d. dithyrambus PIND. fr. 79.

σχοινό-τονος, met touw bespannen, v. d. zitting v. e. stoel HIPPOCR.

σχολό-ζω, — 1 **σχολή**, vrijen tijd hebben: niets te doen hebben THUC. 4, 4, 15, AR. Lys. 212, PL. Phaed. 58 d, m. inf. Leg. 763 d, XEN. Hell. 7, 4, 28 ἀπό τινος, PLUT. — 2 talmen, uitstellen AESCH. Supp. 207, EUR. Hec. 730, DEM. — 3 **spec. τινι**, voor iets of iemd vrijen tijd hebben: zich wijden aan, zich bezig houden met, bezig gehouden worden door XEN. Mem. 3, 6, 6, ARISTOT., PLUT., LUC., N. T. 1 Cor. 7, 5. — 4 **vand.** iemds, τινι, lessen of colleges volgen PLUT. — en 5 in een vak college geven D. H. — 6 v. **dingen**: leeg staan, vrij zijn PLUT. C. Gracch. 12, οἶκος N. T. Mt. 12, 44.

σχολαῖος (σχολή), **comp.** σχολαίτερος, — 1 langzaam, op zijn gemak HDT. 9, 6, THUC. 3, 29, 8, **comp.** 1, 84, 22, XEN. Hell. 6, 3, 6, **comp.**, PL. Theaet. 206 d. — 2 **laat** THUC. 1, 84 in.

σχολαίο-της, ἡ, langzaamheid, traagheid THUC. 2, 18, 7.

σχολασ/τήριον, τό, plekje om uit te rusten PLUT.

σχολασ/τής, οὔ, ὁ, van (veel) vrijen tijd genietend: rustig, niet druk PLUT. Brut. 3, adi. Cic. 3.

σχολαστι-κός, — 1 van zijn vrijen tijd genietend: rustig, op zijn gemak gesteld ARISTOT. — 2 **spec.** vol liefhebberijen: geleerd THEOPHR., PLUT. Cic 5. — 3 **vand.:** ongunstig pedant, onbruikbaar geleerd MARC. AUR.

σχολή, ἡ, — 1 (werkpauze): „rust”, vrije tijd, vrij van dienst-pind. N. 10, 46 (—), HDT. 3, 134 σ-ἦν ἀγειν, ATT.: THUC. 5, 29, 15, EUR. Med. 1238, AR. Pl. 281, PL. Prot. 314 d οὐ σ. αὐτῶ, „Mijnheer heeft belet”, ISOOCR. — 2 **alg.** rustpauze, rust: ophouden, ἐν σ-ῆ κακοῦ SOPH. O. R. 1286, EUR., PL. Phaed. 66 d. — 3 rustige behandeling van zaken: gemak, > gemakzucht: μὴ σ-ν τίθε, haast U! AESCH. Ag. 1059, EUR. Hipp. 384. — **Spec.** 4 bezigheid in ledige uren: liefhebberij, meest studie; discussie, bespreking PL. Leg. 820 c, PLUT., ARR. — **Vand.:** 5 **concr.** schoolgebouw ARISTOT., D. H., PLUT., N. T. Act. 19, 9. — **Adv.** **σχολή:** 6 op zijn gemak: langzaam, naast βραδύς THUC. 8, 95, 7, SOPH. Ant. 231. — 7 **praegn.** (teg. met alle kracht, > geheel of met succes: **nauwelijks**, niet geheel [> een beetje], niet-onvoorwaardelijk

> met moeite, ternauwernood SOPH. O. R. 434, EUR. Ion 276, PL. Phaed. 65 b.

(W. segh- v. έχω, ἴχω; σχ-ολή, vgl. *φαν-ολά: φανόλις, ἀμαρτι-ολή, [eig. ἀμαρτω-λά]: ἀμαρτή-σομαι. Eig. dus: het ophouden [met werken], schafttijd).

σχόλ-ιον, τό, een kleine studie over een woord of passage: verklaring CIC., LUC. Vit. A. 23, AR.

σῶζω. **Vormen:** f. σώσω, aor. ἔσωσα, perf. σέσωκα enz.; perf. en aor., med. (pass.) σέσωσμαι AESCH. Sept. 820, SOPH. Tr. 83, EUR., XEN. σέσωσμαι PL. Critias 109 d, aor. slechts ἐσώθη.

Dial.: HOM. σώω enz. z. d.; σώω v. σώωμι ALCAE. 16 ALD. — **Gebruik:** 1 v. **levende wezens: redden**, in het leven houden (A 83), **alg.** tot N. T. Mt. 14, 30. — 2 **verzw.:** pass. gezond zijn en blijven, voorspoedig zijn THEOGN. 68, HIPPOCR., van een ziekte herstellen CALL., N. T. Mt. 9, 22; behouden huiswaarts keeren HDT. 4, 97. — 3 v. **dingen:** ongeschonden houden: bewaren, στέρμα πυρός ε 490, πόλων HDT. 8, 34, TR. (: SOPH. Ant. 1058, THUC. 2, 63, 16, AR. Pax 730, PL. — 4 **spec.** geheim houden AESCH. Pr. 524; med. (voor zich) zelf bewaren SOPH. El. 994, EUR., AR. Eccl. 402. — 5 (uit 3), in stand houden, naleven, in acht nemen AESCH. Eum. 241, SOPH. Ant. 1114, DEM. — 6 (uit 3), in herinnering bewaren, ook med. SOPH. Tr. 682, EUR., PL. Gorg. 501 a. — 7 **Christ.:** van zonde, uit de hel redden N. T. Mt. 1, 21, 1 Cor. 1, 16.

(**afsl. v. σώος oud-att.** z. INSCR. Gr. I, 36, 9: σωφ-ίζω, > σῶζω, sinds HOM. ε 490; daarnaast σά(ς)ος [voor f vgl. cypr. Σαφο-ιλέφης]. D.w.z. < idg. tyō-yo- naast tya-yo , W. teuā [of teuē-daarnaast] gaaf, gezond, sterk zijn ε zwellen, vgl. σώκος, σῶμα. Daarnaast een denominativum v. σώος: σώσω, dat de vormen σέσωμαι, ἐσώθην verklaart).

σωκ-έω, — 1 krachtig zijn AESCH. Eum. 36. — 2 in staat zijn te, m. inf. SOPH. El. 119.

σωικός, krachtig γ 72, vgl. E.N. A 427.

(**wrsch.** oxytonon; < tyō-ko- , vgl. s.v. σῶζω en z. σῶμα).

σωκρατ-έω, Socrates spelen AR. Av. 1282.

σωλήν, ἦνος, ὁ, — 1 kanaal, buis, pijp ARCHIL., HDT. 3, 60, PLUT. — 2 **straal** PLUT. Galb. 19. — 3 gipsverband HIPPOCR. — 4 **bep.** **schaaldier:** „scheermesje” EPICH. 23, 7 A.

(onz.; msch. W. tyel-, waarvan hier de gerekte o-phase, de korte phase tul- in ohd. dola goot, pijp, o.b. tulū [u < ā] koker).

σωληνο-ειδής, als een buis DIO CASS.

σῶμα, τό, — 1 **lichaam**, lijf v. levenden HES. O. 540, THEOGN. 650, PIND. O. 6, 56, HDT. 1, 31, ATT., N. T. Mt. 6, 22. — 2 **praegn.** lichaam als stoffelijk omhulsel (vgl. nā. lichaam, en o.s. ik-hamo: *lijk*): dood lichaam, **lijk** γ 23, λ 53, HES. Sc. 426, PIND. N. 9, 23, HDT. 7, 167, BACCH. 16, 63, SOPH. El. 758. — 3 **vand.** lichaam: het lichamelijke, materiele (teg. geest en het geestelijke) PIND. fr. 131 teg. εἶδωλον, PL. Phaed. 91 c, Phaedr. 246 c. — 4 v. **planten** N. T. 1 Cor. 15, 37. — 5 **hemellichaam** PHILOLAUS 12 D., N. T. 1 Cor. 15, 40. — 6 **verzw.** een persoon, vaak slechts ter omschrijving gebruikt PIND. P. 8, 82, HDT. 1, 32, TR.: SOPH. Ant. 676, PL., PLUT., PAPI., spec. slaaf XEN. Hell. 2, 1, 19, POL., N. T. Apoc. 18, 13. — 7 **physisch:** een lichaam, een door vlakken begrensd substantie PL. Phaedr. 245 e, ARISTOT., PLUT. — 8 **mathemat.** een drie-dimensionaal

lichaam ARISTOT. Metaph. 4, 13, 2. — 9 lichaam als organisch geheel AESCH. Sept. 950, PL. Tim. 31 b. — 10 middenstuk v. e. oorkonde PAP.

(< idg. *tuō-mh*, z. *σώζω* en *σωκός*, W. *τεμασ*-zwellen *ο* sterk, gezond zijn: *o.ind. tavisā*-[tavi- < idg. *teu-*], sterk z. ook *εἴλος*).

σωμασκέω, zich trainen XEN. Cyr. 1, 6, 17; πόλεμον, voor d.o. PLUT.

σωμασκία, ἡ, training PL. Phil. 30 b, XEN. Mem. 3, 9, 11.

σωματιζέω, in een oorkonde [z. *σῶμα* 10] neerleggen, officieel vastleggen PAP.; -ισμός, ὁ, PAP.

σωματικός, — 1 van of voor het lichaam ARISTOT., N. T. 1 Tim. 4, 8. — 2 lichamenlijk v.-soocr., ARISTOT. Metaph. 1, 5, 14, (PL.) LOCR. 96 a, THEOPHR., PLUT., PAP., N. T. Luc. 3, 22, adv. Col. 2, 9.

σωματίον, τό, — 1 klein schamel lichaam ISOCR., PLUT. — 2 v. *dingen* ARISTOT. — 3 opvulling in de kleding v. e. tooneelspeler COM., LUC. — 4 mummie, lijk PAP. — 5 slaaf PAP. — 6 spec. stuk bevattende een oorkonde PAP.

σωματοειδής, — 1 lichamenlijk, stoffelijk PL. Phaed. 81 c. — 2 organisch ARISTOT., POL.

σωματοποιέω, — 1 organiseeren POL. — 2 lichamenlijk herstellen, weer op krachten brengen POL.

σωματοφυλακέω en ἰα, ἡ, de lijfwacht (vormen) DIOD.

σωματοφύλακίον, τό, plaats, waar het lichaam bewaard wordt: graf LUC.

σωματοφύλαξ, ακος, ὁ, lijfwacht(sol)daat ARR. σωματού, tot lichaam of substantie maken PHILOLAUS 11 D.; *pass.* een lichaam, substantie vormen ARISTOT., THEOPHR.

σῶς = σώς, ANTIPOH 54 D.

σώπας, dor. = σιωπάω, PIND. I. 1, 63.

σωπή = σιωπή, EMPED. 123, 3 D.

σῶρ-ακος, ὁ, doos AR., BABR. 108, 18.

σωρ-εία, ἡ, het ophoopen PLUT. Otho 14.

σωρείτης, οτ, ὁ, in de *dialectiek* de συλλογισμός σωρείτης, sorites, z. LUC. Symp. 23.

σῶρευ-μα, τό, hoop XEN. Cyr. 7, 1, 32.

σωρ-εύω, — 1 ophoopen, opstapelen ARISTOT., POL., PLUT., BABR. 137, 2, N. T. Rom. 12, 20. — 2 bedekken met, τινος POL., τιμῆ N. T. 2 Tim. 3, 6.

σωρ-ηδόν, adv., hoopsgewijze POL., LUC.

σῶρός, ὁ, — 1 hoop, groote menigte HES. O. 778, HDT. 1, 22, XEN. Hell. 4, 4, 12, THEOCR. 7, 155, PLUT. — 2 *verzw.* groote kwantiteit, χρημάτων AR. Pl. 269, ARISTOT.

(W. *τεμασ*- opzwellen: groot, machtig worden, σ. < *tuōro*- naast kortste fase *τεμα*- > idg. *tu-* in *-tu-ro-*, z. lat. *ob-turare* dicht stoppen, z. *σῶμα*, *σῶζω*).

I. σῶς, att. fem. sing. *σᾶ*, n. pl. *σᾶ*; ntr. *σῶν*, enz., — 1 (sterk): ongedeerd, gezond: veilig HOM., z. *σάος*, vgl. echter X 332, PIND. fr. 221, HDT. 2, 181 *σάος*, ATT.: THUC. 3, 34, 20, PL. Phaed. 87 c. — 2 v. *dingen*: ongerept, niet aangetast of aangeroerd: veilig Ω 382, HDT. 1, 66 (z. 1), SOPH. Ph. 21, AR. Lys. 488, POL., XEN. An. 7, 6, 32.

(z. *σάος*, *σῶζω*; *σῶος* nog oud-att., contr. > *σῶς*, doch v. *σάος* nog *σᾶ*, z. b.).

II. σῶς, snel, plotseling losbarstend, νῦν τοι σῶς (σῶος) αἰπὸς δλεθρος N 773, χ 28, vgl. ε 305. (onz., = I? Msch. te lezen *σῶος*: *σῶύ*).

σωσι-πολις, ὁ, ἡ, de stad reddend AR. Ach. 163. σωστι-κός, geschikt om te redden ARISTOT.

σῶστρον, τό, — 1 belooning of dankoffer voor

iemds redding HDT. 1, 118, LUC. Salt. 8. — 2 spec. belooning voor het terugbrengen van weggegaan of verloren vee e. dgl. HDT. 4, 9, XEN. Mem. 2, 10, 2.

σῶ-τερά, ἡ, fem. v. σῶτηρ, — 1 redster: reddend, beschermd PIND. O. 13, 54, HDT. 2, 156, EUR. Med. 520, PL. Leg. 960 c. — Vaak *bijnaam* v. *versch. beschermgodinnen* PIND. O. 8, 21, AR. Ran. 378, LYCURG., ARISTOT.

σωτήρ (vgl. *σάω*, *σῶζω*), ἦρος, ὁ, voc. *σῶτερ*, *σῶτερ* SIMON en CALL., — 1 redder, verlosser; beschermer HYMN. 21, 5, HDT. 7, 139, THUC. 5, 11, 4, TR.: SOPH. O. R. 304, PL. Symp. 197 e, AR. Nub. 1161. — 2 als (*bij*)naam v. *versch. goden* PIND. I. 5, 8, HDT. 8, 138, ATT.: AESCH. Ch. 2, AR. Th. 1009, XEN. Hell. 3, 3, 4; soms ook v. *godinnen* *bijv.* AESCH. Ag. 664. — 3 als *appositie* ook *bij* *dingen*: reddend of van den redder PIND. fr. 159, AESCH. Ag. 897, EUR. El. 993 σ-εσ τιμαί. — 4 *Christ.*: Redder, Heiland, v. God N. T. Luc. 1, 47, v. *Christus* 2, 11.

σωτήρ-ια, ἡ, ion. ἰη, — 1 redding (*oorspr.* slechts act.: redder zijn), bevrijding HDT. 7, 172, THUC. 6, 83, 26, TR.: EUR. Iph. A. 1473, PL. Prot. 354 b, XEN., POL., N. T. Hebr. 11, 7. — 2 middel tot behoud: uitweg AESCH. Pers. 735, EUR., THUC. 3, 20, 31, AR. Eq. 12, PL. Prot. 356 d, ORAT. — 3 veilige terugkeer AESCH. Ag. 343, DEM. 50, 16. — 4 het ongeschonden bewaren v. *dingen* HDT. 4, 98, AESCH. Eum. 909, PL., ARISTOT. in goeden staat houden. — 5 in stand houden, naleven, νόμων PL. Rep. 425 e, ARISTOT. — 6 *vand.* veiligheid, garantie v. pers. en *dingen* PL. Leg. 908 a, THUC. 2, 60, 5. — 7 *Christ.*: heil v. d. ziel, redding uit de *verdoemenis* N. T. Luc. 1, 69, Hebr. 2, 10. — 8 *concr.* gevangenis PL. Leg. 908 a.

σωτήρ-ιος, — 1 van den *σωτήρ*, redder: reddend, bevrijdend, genezend AESCH. Ch. 236, EUR. Ph. 918, N. T. Tit. 2, 11; *compar.* XEN. Mem. 3, 3, 10, Eq. 3, 12. — 2 *verzw.*: *bijna* = *σωτήρ*, THUC. 7, 64, 20, SOPH. Ai. 779. — 3 (*intr.*) genezend, herstellend PLUT. — *subst.* 4 τὰ σ-α, redding, behoud AESCH. Eum. 701, SOPH., LUC. — 4 *Christ.* τὸ σ-ον, redding, heil N. T. Luc. 2, 30. — 6 τὰ σ-α, offers of dank voor de redding XEN. An. 3, 2, 9, LUC.

σωφρονέω, — 1 eig. gezond van geest zijn HDT. 7, 15, BABR. 90, 4, N. T. 2 Cor. 5, 13. — 2 spec. bezonnen, verstandig zijn SEMON. 7, 108, AESCH. Pers. 829, THUC. 8, 24, 18, AR. Nub. 1061, PL. Phaedr. 244 a (*teg. μάλισσθαι*), XEN., N. T. Rom. 12, 3, *pass.* AESCHIN. τὰ σσ-ημένα. — 3 bezonken, ingetogen zijn: plichtmatig zijn EUR. Iph. A. 1159, XEN. Mem. 3, 5, 21, HDT. — 4 *praeagn.* door schade en schande wijs zijn of worden HDT. 3, 64, TR.: SOPH. Ai. 1259, PL. Phaedr. 241 b

σωφρόνη-μα, τό, bewijs van matigheid of zelf-beheersching XEN. Ag. 5, 4.

σωφρονητικός, τὸ σ-όν, = *σωφροσύνη*, XEN. Mem. 3, 10, 6.

σωφρονίζω, — 1 aan zijn plicht herinneren, tot rede brengen, τιμ ANTIPIH. 4 γ, 2, THUC. 6, 78, 3 *pass.*, THRASYM. 1 D., EUR. Tr. 350, DEM., N. T. Tit. 2, 4. — 2 v. *dingen* beteugelen, matigen THUC. 8, 1, 29, EUR. Herc. 869, XEN. — 3 *praeagn.* tuchtigen PL. Gorg. 478 d.

σωφρονικός, bezonnen, ingetogen; matig AR. Eq. 545, XEN. Mem. 1, 3, 9, PL., POL.

σωφρόνισμα, τό, waarschuwing, tuchtiging AESCH. Supp. 992.

σωφρονισμός, ὁ, = *voorg.*, PLUT., N. T. 2 Tim. 1, 7.

σωφρονισ/τήρ, ἥρος, ὁ, — 1 vermaner; bestraffer PLUT. — 2 verstandskies HIPPOCR.
σωφρονισ/τήριον, τό, tuchtschool, strafplaats PL. Leg. 908 a.
σωφρονισ/τής, οὔ, ὁ, — 1 matigende, *ev.* bestraffende macht: bestraffer THUC. 6, 87, 4; 8, 48, 17, PL. Rep. 471 a, DEM. — 2 *spec.*: in Athene college v. toezicht, curatoren v. h. gymnasium (PL.) Ax. 367 a, ARISTOT. A. II. 42, 2, INSCR.
σωφρονιστι-κός, verbeterend, tuchtigend PLUT.
σωφρονισ/τός, ὕος, ἡ, ion. = **σωφρονισμός**, PL. Leg. 933 e.
σωφροσύνη, ἡ, ep. σαοφρ., — 1 gezond verstand, bezonnenheid ψ 13, 30, THEOGN. 379, THUC. 1, 84, 24, XEN. — 2 *spec.* ingetogenheid, zelfbeheersching gematigdheid, vooral in *sexueel*

opzicht ANDOC., DEMOCR. 210 D., AR. Nub. 962, PL. Symp. 196 c.
σώφρων, ep. σαόφρ., — 1 goed bij zijn verstand: verstandig, bezonnen Φ 462, δ 158, THEOGN. 431, HDT. 7, 104, XEN. Mem. 4, 3, 2 tot N. T. 1 Tim. 3, 2. — 2 ook v. *dingen* THEOGN. 754, οἶκτος THUC. 3, 59, 23, EUR. Iph. A. 1024, AESCHIN. — *spec.* 3 gematigd, vol zelfbeheersching, ingetogen PIND. P. 3, 63, AESCH. Ch. 140, γλώμη Ag. 1664, THUC. 3, 82, 5, ἀριστοκρατία, PL. Gorg. 491 d σ-α καὶ ἐγκρατῆ αὐτὸν ἑαυτοῦ, > knuisch N. T. Tit. 2, 2.
σώχω (z. ψάχω), (stuk)wrijven NIC. Th. 590 (*compos.* HDT. 4, 75).
σώω, ep. = **σαώω, σφάζω, t.w.** σώοντες ι 430, σώεσκον © 363.

T.

T, τ, ταῦ, τό, indecl., 19e letter; τ' = 300.

(uit sem.: hebr. tau).

τ', = τε met elisie.

ταγγή, ἡ, — 1 stan k, ransigheid, Ltr. — 2 *spec.* stinkende wond HIPPOCR.

(W. *s-teng-* naast *s-tēg-*, korte phase *stag-*: ier. töcht [*< tong-to-*] stank, ndl. stinken(?), naast o.n. stökr stinkend).

τᾶγ-εία, ἡ, de waardigheid v. τᾶγός: opperbevel, in Thessalië XEN. Hell. 6, 4, 34.

τᾶγ-εῦω, — 1 opperbevelhebber zijn, in Thessalië XEN. Hell. 6, 1, 7. — 2 *pass.* gemancreerd worden XEN. Hell. 6, 1, 4. — 3 *med.* krachten het opperbevel iemd ergens opstellen AESCH. Sept. 58.

τᾶγ-έω, heerschen over, τινος AESCH. Pers. 764.

τᾶγή (: τάσσω z. τᾶγός), ἡ, — 1 het opperbevel AESCH. Ag. 110. — 2 gouverneurschap: provincie ARISTOT.

τᾶγή (: τάσσω), ἡ, — 1 slagorde AR. Lys. 105. — 2 vastgestelde hoeveelheid *spec.* rantsoen; *alg.* voedsel PAP.

ταγην-ἰās, ὁ, zandtaart COM.

ταγην-ἰζω, in een aarden pan braden COM.

ταγηνισ/ταί, ὦν, οἶ, de bradenden, *titel v. e. verloren comedie v. ARISTOPHANES.*

ταγηνο-κνῖσο-θήρας, ὁ, bakgeuropnsuiver COM.

τάγηνον, Ltr. τήγανον, τό, braadpan COM.: AR. Eq. 929, LUC.

(*metathese uit τηγα-ρο-*, W. *tēg-*, vgl. ags. *baecele* fakkel).

τάγ-μα (τάσσω), τό, — 1 *ieg.* het rangschikken: volgorde SOPH. Ichn. 114 D., instelling, voorschrift PL., ARISTOT. — 2 vaste toelage ARISTOT. — 3 *spec.* bep. afdeling soldaten XEN. Mem. 3, 1, 11, POL., PAP. — 4 > manipulus POL. — 5 legioen DIO, PLUT. Caes. 14, INSCR. — 6 *alg.* afdeling, klasse N. T. 1 Cor. 15, 23; -ματικός, PAP.

τᾶγός, ὁ, aanvoerder, opperbevelhebber, in Thessalië (of archon), Ψ 160 (τᾶγοί of τ' ἀγοί?), AESCH. Pr. 96, SOPH. Ant. 1057, EUR., XEN. Hell. 6, 16.

(: τάσσω, doch de *ā* is merkwaardig. Is er invloed v. στρατ-ᾶγός, als haplogotie uit *στρατο-ᾶγός gehoord?).

τάγούχος, ὁ, bevelhebber AESCH. Eum. 296.

τάγυρι, τό, een klein beetje SOL., COM.

MULLER, Grieksch Woordenboek.

ταινία, ἡ, — 1 haarband EMPED. 112, 6 D., BACCH. 16, 107, COM., PL. Symp. 212 e, XEN. Symp. 5, 9, DEM., MEN. Kol. 17. — 2 borstband (ANACR.) 22, 13. — 3 band, boei HIPPOCR. — 4 landtong, DIOD. — 5 *een lange, dunne visch* EPICH. 31 A., ARISTOT. — 6 wimpel v. *e. schip* DIO V. PRUSA. — 7 vlaggetje a. d. lans DIOD.

(: τείνω, vgl. τιταίνω; τ. < idg. *tn-*).

ταινίδιον, τό, dem. v. ταινία, bandje HIPPOCR.

ταινιό-πωλις, ἰδος, ἡ, bandverkoopster COM., DEM. 57, 34.

ταινιόω, — 1 het hoofd met een band, ταινία, versieren THUC. 4, 121, 20, AR. Ran. 393 *pass.*, XEN. Hell. 5, 1, 3, DIOD. — 2 een hoofdband dragen AR. Eccl. 1032.

ταινι-ώδης, als een band, gestreept, ξύλα THEOPHR.

τάκ-ερός, — 1 gesmolten, smeltend, ook v. *smaak* AR., COM. — 2 *overdr.* smeltend, week, v. *geluid en stemmingen* ANACR. 166, LUC. — 3 *act.* ontbindend HIPPOCR.

τάκιστα, „*skythisch*”, = **τάχιστα**, AR. Th. 1214.

τακτι-κός, — 1 bij de opstellingen (van troepen) noodig, daartoe in staat XEN. Cyr. 8, 5, 15; τὰ τ-ά, tactiek XEN. Cyr. 1, 6, 14. — 2 *alg.* regelend, besturend, τινος MARC. AUR.

τακ-τός, verordend, opgedragen: vastgesteld THUC. 4, 16, 11, PL. Leg. 909 c, XEN., DEM., N. T. Act. 12, 21.

τάκω, dor. = **τήκω**, PIND. fr. 123, THEOCR. Epigr. 6, 1.

τάκων, ωνος, ὁ, soort worst COM.

τάλᾶ-(F)εργός, bestand tegen arbeid, taai, v. d. *muilezel* Ψ 662, δ 636, HES., v. *Hercules* THEOCR. 13, 19.

τάλαιπωρ-έω, — 1 hard werken, zwoegen THUC. 1, 99, 26, EUR. Or. 672, LYS., AR. Lys. 1220, DEM. 2, 16. — 2 zich aftobben DEMOCR. 278 D., N. T. Jac. 4, 9. — **Trans.** 3 vermoeien, afmatten, τινος, vaak *pass. refl.*; *act.* ISOCR. 8, 19, *pass.* HIPPOCR., THUC. 4, 35, 29, AR. Ran. 24, PL. Phaed. 95 d, ISOCR., PLUT.

τάλαιπωρ-ία, ἡ, ion. -τη, — 1 zwaar, moeielijk werk, moeielijke oefening HIPPOCR. — 2 afmattig, lijden, te zwaar werk DEMOCR. 223 D., HDT. 4, 134, THUC. 4, 117, 12, ANDOC., POL., N. T. Rom. 3, 16. — 3 lichaamspijn THUC. 2, 49, 9.

τάλαι-πυρος, — 1 beproeving: leed of zwaar werk verdragend: zich aftobbend, ellendig PIND. fr. 197, DEMOCR. 243 D., AESCH. Pr. 231, THUC. 3, 4, 24, AR. Eccl. 54, PL. Euthyd. 392 b, N. T. Rom. 7, 24, — 2 v. dingen SOPH. O. C. 91, πράγματα AR. Av. 135.

(W. *telāz*- verdragen, lijden, z. *τλήναι*; *ταλαι-ο* *τάλασ-φρων* e. dgl.: door de rhytmische wet, die $\cup \cup \cup$ niet toeliet, werd de jongere vorm $\tau < \tauαλα(σ)μ-$ begunstigd; — *πυρο-* o-phase bij W. *per+ēi-*, gerekte phase *pēr-* z.got. *fērja* belager, nld. gevaar [$\bar{a} < idg. \bar{e}$]. Z. *πείρα* beproeving, proef. Vgl. HESYCH. *πρωήσαι λυπήσαι*).

τάλαι-φρων, **ονος**, — 1 veel verdragend SOPH. Ant. 866, EUR. — 2 veel durvend, ondernemend SOPH. Ant. 39.

τάλα-κάρδιος, met standvastig hart HES. Sc. 424, SOPH. O. C. 540, AESCHIN.

(z. *ταλαί-πυρος*. Hier, want rhytmisch begunstigd, van de W. *telā-* de korte phase *telā-* = *ταλα-*).

τάλαν-ίζω, zich beklagen, jammeren AESOP. 58. (vgl. *οιμώζω*, *σχετιάζω*: eig. $\bar{\omega}$ *τάλας* *ἐγώ* roepen).

ταλαντ-εία (z. *volg.*), **ή**, het schommelen boven iets hangen PL. Crat. 395 d.

ταλαντ-εύω, — 1 *intr.* slingeren, schommelen ARISTOT. — *tr.* 2 *pass.* slingeren, schommelen ARISTOT., PLUT. — 3 *overdr.* afwegen, uitmeten ALCIPHR.

ταλαντι-αίος, — 1 1 talent zwaar ARISTOT., POL., N. T. Apoc. 16, 21. — 2 1 talent waard DEM. 27, 64, ARISTOT.

τάλαντον, **τό**, — 1 *pl.* weegschaal M 433, II 658, THEOGN. 157, BACCH. 16, 25, AESCH. Supp. 823. — 2 een bepaald gewicht, HOM. steeds τ . χρυσοῖο I 122, δ 129. — 3 *spec.*: *νόβρ-Solon* = 36,10 KG., tijdens Solon 39,29 KG. als markt-talent, gew. 26,196 KG (Euboëisch) = 6000 *drachmen* (\pm f 2700,—) later 20,470 KG.; daarnaast een (Aegimëtisch) talent van 37,00 KG. Het **attische talent f 3265**,— Alg. sinds HOM. tot N. T. Mt. 18, 24.

(oorspr. *pl.* *τάλαντα* v. *τάλας*, gen. *τάλαντος*, eig. dragers: *τλήναι*, *τάλασαι*. Daarbij is τ . een eerst later gevormde sing., reeds f 393; vgl. lat. *iugerum* naar *iuger-a* = *ζεύς(σ)-a*, een *s-stam*).

ταλαντούχος, de weegschaal ophoudend, van *Ares* AESCH. Ag. 439.

ταλαντόω, *pass.* schommelen (als een weegschaal) PL. Tim. 52 e.

ταλάντω-σις, **ή**, — 1 schommeling ARISTOT. — 2 zwaarte ANTIPHON 42 D.

τάλαος, = **τλήμων**, AR. Av. 687.

ταλα-πείριος, die beproevingen doorstaan heeft ζ 193, η 24, vgl. THUC. 3, 104, 14.

(z. *ταλα-κάρδιος*; + *πείρα*).

ταλα-πενθής, — 1 leed dragend ε 222, BACCH. 5, 157. — 2 grievend BACCH. 15, 26. — 3 moeilijk, *ὄσμιν* EP.

τάλα-ρος (*τάλασαι*, *τλήναι*), **ὀ**, — 1 („draag”) — mandje, korf Σ 568 *πλεκτός*, δ 125, ι 247; ook gebruikt om v. d. nieuwe kaas de wei te laten afloopen HES. Sc. 293, AR. Ran. 560, MOSCH. 2, 34. — 2 vogelkooi Ltr.

τάλας, **τάλαινά**, **τάλαν**, gen. *τάλανος*, voc. *οὐδ* *τάλαν*, later *τάλας*; *τάλας* THEOCR. 2, 4, *τάλης* HEROND. 3, 35. — 1 (ver)dragend: duldend, > ellendig, rampzalig, diep ongelukkig HOM. slechts voc. σ 327, THEOGN. 512, PIND. fr. 157, BACCH. 15, 30, TR.: AESCH. Pers. 445, AR. Pl.

1044, PL. Crat. 395 e, MEN. *vaak*: Epitr. 219; niet N. T. *Vaak ongunstig*: ellendig τ 68. — 2 *vand.*: v. *dingen* ellendig: erbarmelijk of verfoeilijk AESCH. Ch. 1069, φυγή EUR. Ph. 1710.

(: *τάλασαι*, *τλήναι*; men verwacht gen. **ταλαντος*, vgl. *τάλαντον*. Invloed van *μέλας*, versterkt door voc. en ntr. *τάλαν*, vgl. *ταλαν-ίζω*?).

ταλασ/ήτιος, van het wolspinnen AP. RH.

ταλασ/ία, **ή**, het wolspinnen PL. Leg. 805 e, XEN. Mem. 3, 9, 11.

(: *ταλα-* < *idg. telā-* korte phase bij W. *tel+ā-*, z. *τάλασαι*, *τλήναι*, z.: **τάλα-της* = *εργασ/ία*: *εργά-της*).

τάλασ-ιος, van het wolspinnen XEN. Oec. 7, 6.

ταλασιουργ-έω, (wol)spinnen XEN. Mem. 3, 9, 11, DIOD., LUC.

ταλασιουργ-ία, **ή**, = **ταλασία**, PL. Polit. 282 c.

ταλασιουργ-ικός, van het wolspinnen PL. Polit. 282 a, XEN. Oec. 9, 7.

ταλασιουργός, wol bewerkend of spinnend PL. Ion 540 c.

ταλασί-φρων, **ονος**, met veel verdragend verstand: onverschrokken Δ 421, α 87, HES., THEOCR. 24, 50.

τάλασσα, z. **τλήναι**.

ταλουρίνος (*ταλα-φρ.*, z. *φίνος*), het schild torschend E 289, H 239, (AR. Pax 241, Ach. 964.)

τάλα-φρων, = **ταλασίφρων**, N 300.

τάλις, **ή**, volwassen meisje, bruid SOPH. Ant. 629, CALL.

(*wrsch. oorspr.* jonge loot, *zoaals ἐρνος*, *ἄζος*; vgl. *o.ind.* *talā-* wijnpalm, lat. *talēa* enttak paaltje en PAUL. 90 L.: *hircui-talli pueri primum ad virilitatem accedentes, a libidine scilicet hircorum dicti, lit. attōlas nagras*. W. *tal-* uitschieten, opgroeien: *al-* groeien z. *ἀναλτος*?).

ταμ-είον, **τό**, = **ταμείον**, — 1 provisiekamer BABR. 108, 2, PLUT., N. T. Luc. 12, 24. — 2 „binnenkamer” N. T. Mt. 24, 26, Luc. 12, 3.

ταμεί-χρος (*compos.* als *ἐλκεσι-πεπλος*), **-χρος**, het lichaam opensnijdend, *χάλκος* Δ 511, N 340 THEOCR. 25, 279.

τάμ-ια (z. *volg.*), **ή**, *ep.* en *ion.* *τη*, — 1 huishoudster, ook *γυνή* τ. Ζ 381, 390, α 139, XEN. Oec. 9, 11. — 2 verdeel(st)er, *πλούτου* PIND. O. 13, 7.

τάμ-ιάς, **ου**, **ὀ**, *ep.* *ion.* *της*, — 1 hofmeester T 44: = *στίχοι δοτῆρες*, AR. Vesp. 613. — 2 *vand.* verdeeler, *πλούτου*, z. *ταμίη*, PL. Tim. 84 d.

— 3 regelaar, bestuurder, *πολέμοιο* Δ 84, *ἀνέμων* κ 21, PIND. I. 5, 57, P. 5, 62, *Κυράνας* TR.: EUR. Med. 170, ISOCR. — 4 *overdr.* meester, de beschikking hebbende over, *τνος* THEOGN. 504, THUC. 6, 78

6, SOPH. Ant. 1154 *abs.*, AR. Nub. 566. — 5 *spec.* betaalmeeester, thesaurier HDT. 2, 121, 1; *meest v. bep. ambten*, ook in *Athene* HDT. 8, 51, LYS. 9, 6

vgl., vgl. XEN. Hell. 3, 1, 27, DEM., ARISTOT. A. II. 4, 2, *eld.*, PAP., INSCR. — 6 *te Rome*: = *quaestor* D. H., PLUT. Poplic. 12.

(de oude verkl.: *τάμνο* is *wrsch. juist*; τ . bet. dan niet de voorsnijder, maar *wrsch. degenen*, die bij de slacht voor de winterprovisie de verdeling v. e. stuk vee over de *wrsch. behoeften* regelt. Morphol. vgl. *ἄγ-ιάς*, *ἔχ-ιάς*, *Φειδ-ιάς* e. dgl. Z. lat. *sector. sectio*, XII tab. *partes secare*).

ταμ-εία, **ή**, — 1 het ambt of de waardigheid van *ταμίαις* PL. Leg. 806 a, XEN. Oec. 7, 41, ARISTOT. — 2 *te Rome* *quaestura* PLUT.

ταμεί(δ)ιον, **τό**, kleine provisiekamer MEN. Sam. 18.

ταμ-είον, **τό**, — 1 voorraad-, provisiekamer XEN. Eq. 4, 1, PL. Prot. 315 d, ARISTOT., MEN. Sam.

21, PAP. — 2 schatkamer DEMOCR. 149 D., THUC. 1, 96, 32, PL. Rep. 550 d.

ταμίευμα, τό, — 1 huishouding, bestuur XEN. Oec. 3, 15. — 2 voorraad, provisie DIOD.

ταμιεύω, ook med., — 1 eig. hofmeester, huishoudster zijn: de zaken regelen AR. Vesp. 964, med. Th. 419. — 2 de finantiën regelen van iets of voor iemand ZEM. 21, 173, PLUT. — 3 spec.: te Rome quaestor zijn PLUT. — **Trans.:** 4 beheeren, verdeelen, „uitgeven” PL. Rep. 508 b; med.: overdr. XEN. Symp. 4, 41, LYS. 21, 14. — 5 regelen, huishouden; overdr. besturen PIND. O. 8, 30 overdr., AR. Av. 1542, XEN. — 6 opslaan, opzouten, in bewaring nemen PL. Rep. 465 c, DEM. 24, 129, LUC.; overdr. SOPH. Ant. 950. — 7 eig. overdr.: economisch behandelen of regelen THUC. 6, 18, 1, XEN. An. 2, 5, 18, LUC.

ταμίη, ἡ εν:

ταμίης, ὁ, ep. en ion. = ταμίᾱς).

τάμιος, ἡ, dor. = τυτία, stremsel THEOCR. 7, 16; 11, 66, NIC.

(msch.: o.ind. *támyati* hij wordt stijf, onbeweiglijk, *tamra*-duister, lat. *tēmētum* en *tenebrae*, *temere*, o.ier. *temel* duisternis, ohd. *demar* ω d. *Dämmerung*, lit. *tamsús* donker, o.b. *tima* duisternis).

τάμνω, ep. en ion. = τέμνω, z. d.

τᾶν of τᾶν, met δ , mijn beste vriend! beste jongen! vaak met zekere deernis SOPH. Ichn. 98 D. O. R. 1145, COM., EUR. Ba. 802, AR. Pl. 66, tot 2 personen PL. Ap. 25 c.

(onz.; δ τᾶν < δ τάλαν met een in dit sterk emotioneele woord begrijpelijke inkrimping van klank. Of is z. een „Lallwort”?).

ταναήκης, met lange punt (of snede) H 77, δ 257; ook v. e. bijl. P 118.

(*τανα(φ)ο+ἄκος, τό:* W. *ak-* z. *ἄκος*; η door de compositie).

ταναόδειρος, met gestreken hals AR. Av. 254.

τᾶνάός, (2 slechts II 589, EUR. Ba. 831), lang gestrekt, dun, ijf, fijn HOM., HYMN. Cer. 454, EMPED. 84, 5 D., EUR. Ba. 455, MEN. Sam. 111 αἰθῆρ.

(< *ταναφος* naast *ταν- in compos.* en *ταναυ-* [z. d.], vgl. *τανώω* naast *τείνω*. Is *ταναφο-ς* kruising van *τανω-* o.ind. *tanu-* omhooggestrekt, opgeschoten: dun, lat. *tenuis*, o.ier. *tana* dun, nld. dun [\leq idg. *teny-*], o.b. *tinū-kū* \times gen. **tanēf-os* met assimilatie > *ταναφ-os*, verlengd tot o-stam? Vgl. *κρανα(φ)ός*).

ταναύπους (: *ταναφ(o)-*, = jonger *ταναόπους*), **ποδος**, met gestrekte, slanke pooten ι 464.

ταναύφης, fijn gewezen SOPH. Tr. 602.

(vgl. *semas*. lat. *tenuis*, z. volg.).

ταναώπις, met verren blik EMPED. 122, 1 D.

τανεῖα, ἡ, (dunne) balk THEOPHR.

(: o.ind. *tanu-* dun, lat. *tenuis* enz.).

ταν-ηλεγής, onverschillig, hard, θάνατος X 210, β 100.

(men verwacht *τανα(φ)-ηλεγής* z. *τανα-ηκής*. Msch. kunstvorm ω *αν-ηλεγής* [ω *δυσ-ηλεγής* χ 325] om den hiaat te dempen, dien men thans κατά τρίτον τροχίον geoorloofd acht, z. *ἄλγος*).

τανι- = *τανω-*, z. d.

τανταλεία, ἡ, z. ταλαντεία.

τανταλίζω, op en neer schoommelen ANAGR. 93 ALD.

(z. *Tántalos*, W. tel+ $\alpha\pi$ -dragen z. *τελα-μῶν*, *τλήνω* met redupl., < *tal/taλ-* of met nasaal-redupl., z. *παμ/φαλάω*).

τανταλώω, = *voorg.*, (op en) neer zwaaien SOPH. Ant. 134.

τᾶνύ-γλωσσοσ, met dunne tong ϵ 66.

(voor *τανυ-* z. s.v. *τανεῖα*).

τᾶνυ-γλώχιν, ἴνος, met dunne, scherpe punt Θ 207, SIMON. 116 ALD.

τᾶνύ-δρομος, in gestreken loop AESCH. Eum. 371.

τανυ-έθειρά, fem. met dun, fijn haar PIND. O. 2, 46.

τανυ-ήκης, — 1 met dunne, fijne spits, $\delta\sigma\rho$ Ξ 385, χ 443. — 2 spichtig, $\delta\zeta\sigma$ Δ 768.

τανύ-θριξ, -τριχος, met dun, sluk haar HES. O. 516, SEMON. 7, 2.

τᾶνυμαι, = τᾶνύομαι, zich uitstrekken P 393.

τανύ-πεπλος (z. *τανεῖα*), met dun, fijn gewaad Γ 228, δ 305.

τανύ-πους (z. *τανεῖα*), **ποδος**, (met slanke, fijne pooten): vlug, snel SOPH. Ai. 836, v. d. *Erimyen*.

τανύ-πτερος, met dunne vleugels: snel HYMN. Cer. 89, HES. Th. 523, IBYC. 10 ALD., PIND. P. 5, 111, TIMOTH. Pers. 30.

τανύ-πτερυξ, υγος, = *voorg.* HOM.

τανύ-ριζος, met dunne (ver zich uitstreckende) wortels HES. Sc. 377.

τανυσί-δρομος, hun loop strekkend = in gestreken loop SAPPHO.

τανυσί-πτερος (vgl. *ἐλακεί-πεπλος*), de vlerken strekkend ϵ 65, χ 468.

τάνυσις, ἡ, = *τάσις*, HIPPOCR.

τανυσ-τύς, ύος, ἡ, spannen, τόξου ϕ 112.

τανύ-σφύρος, met slanke enkels HYMN. Cer. 2, HES. Sc. 364, BACCH. 5, 59 en 3, 60 (*τανύ-*, ook bij HES.).

τανύ-φλοιος, met dunne bast II 767.

τανύ-φυλλος, — 1 met dunne (of smalle) bladeren, *ἐλατή* ν 102, ψ 190, BACCH. 10, 55 (*τανύ-*). — 2 zijn gebladerde breed uitstreckend: dicht begroeid, $\delta\rho\sigma$ THEOCR. 25, 221.

τανύω, fut. *τανύω* ϕ 174, *τανύσσομαι* ARCHIL. 3, 1 ALD., *αορ.* *ἐτανυσσά(μην)*, *perf.* *τετάνυσμαι*, *αορ.p.* (ϵ)*τανύσθην*: *athematisch* τάνυται P 393, — 1 strekken, spannen P 391, *χορδῶν* ϕ 407, HYMN. Merc. 51. — 2 uitstrekken > leggen, *τινά ἐν κονίῃσι* Ψ 25, *ὀβέλουσ ἐφύπερθε* I 213, *τράπεζαν* (neer)zetten α 138. — 3 (over iets) uitspannen, uitbreiden, *τάπησ* K 156 *pass.*, *νύκτα* II 567. — **Spec.** 4 spannen v. d. boog, door de pees te bevestigen ϕ 409, en door de pees naar zich toe te trekken: mikken op PIND. O. 2, 100 — en 5 van het draven, waarbij men de teugels strak aanhaalt en de *ἥνιοχος* als aan de teugels hangt: laten draven Ψ 324; *pass. refl.* zich strekken: draven, *ἐν βυτήροισι* II 475. — 6 naar zich toe trekken, *κανόνα* Ψ 761. — 7 overdr. uitspannen: breed uit leggen, *ἐριδα* Ξ 389, *πόνον* P 401. — **Med.:** 8 voor zich spannen, *τόξον* Δ 112. — 9 (zijn eigen lichaam =) zich uitstrekken, *αορ. med.* ι 298.

(*thematische formatie op grond van athematisch* **τάνυμι* z. P 393 = o.ind. *tanōmi* ik span. vgl. *τείνω*. De vormen met *τανυ-* wrsch. naar *φερύω*, vgl. nld. *strekken*: *trekken*).

ταξι-αρχ-έω, ταξίαρχος zijn THUC. 8, 92, 1, LYS., AR. Pax 444, XEN., ARISTOT.

ταξι-άρχης, ου, ὁ, = *volg.*, HDT. 7, 99, AESCH., PL. Leg. 775 e.

ταξι-αρχος, ὁ, — 1 alg. afdelingscommandant v. *infanterie* of *cavalerie* HDT. 8, 67; 9, 42. — 2 spec.: in Athene commandant v. d. door een phyle gestelde infanterie AR. Ach. 569, ARISTOT. A. II. 30; 2. — 3 hoofdofficier (*tusschen στρατηγός en λοχᾶγός in*) THUC. 4, 4, 14, XEN. Mem. 3, 1, 5,

PL. — 4 *bij de cavalerie* XEN. Cyr. 8, 1, 10. — 5 *bij de vloot* XEN. Hell. 1, 6, 29.

ταξίω, *pass. refl.* zich formeeren, „opstellen” voor den strijd PIND. O. 9, 78.

τάξις (τάσσω) **ή**, — 1 het in slagorde scharen THUC. 5, 68, 23, XEN. An. 2, 1, 7. — 2 slagorde; *v. kleinere afdeelingen*; gelid HDT. 8, 86; 6, 111; *v. schepen* 6, 14, THUC. 5, 70, 28, AR. Av. 400, XEN., PL. Lach. 182 a. — 3 *concr.* een bepaalde afdeeling soldaten, *spec.* de afdeeling door een phyle gesteld HDT. 9, 29, TR.: AESCH. Pers. 298, LYS., XEN. An. 1, 8, 21 *v. cavalerie*. — *en 4 bij de vloot* escader AESCH. Pers. 380. — 5 plaats in het gelid, (aangewezen) post HDT. 1, 82, LYS., PL. Ap. 29 a, XEN. An. 4, 3, 29. — **Alg.**: 6 het ordenen: regeling, orde PL. Leg. 809 d, DEM., ARISTOT. — 7 bep. vaste orde, *naast κόσμος* PL. Gorg. 504 a; *volgorde*, beurt N. T. Luc. 1, 8. — 8 *spec.* rangorde N. T. Hebr. 5, 6. — 9 verordening, order PL. Polit. 305 c, *spec.* cohier, belastingverordening (XEN.) Ath. 3, 5. — 10 staatsorde, constitutie ARISTOT. — 11 *concr.* bepaalde klasse *v. menschen* XEN. Mem. 2, 1, 7, DEM. — *overdr.* 12 (uit 5) plaats in het leven, positie, rang AESCH. Eum. 396, ANTIPH., PL. Theat. 153 e, DEM. 3, 36; 18, 173. — 13 ambt, dienst PAP. — 14 ressort PAP.

ταξι-φυλλος, met geordende bladeren THEOPHR. **τάπεινός** gedrukt: — 1 laag (gelegen) PIND. N. 3, 82, HDT. 4, 191, EUR. Or. 1411, POL. — 2 laag, klein *van gestalte* XEN. Eq. 1, 4. — *overdr.* 3 laaggestemd; deemoedig, berustend, bescheiden HDT. 7, 14, AESCH. Pr. 320, XEN. An. 2, 5, 13, PL. Leg. 716 a, *tot* N. T. Mt. 11, 29. — 4 *vand.*: *praegn.* somber, pessimistisch, δάκνοια THUC. 2, 61, 28, XEN. Hell. 2, 4, 23. — 5 laag in rang of stand, onbetekenend EUR. Hec. 245, XEN., ISOCR., DEM. 45, 5, *tot* N. T. 2 Cor. 7, 6. — 6 *ongunstig*: minderwaardig, vulgair, τ-ὼς καὶ ἀγενῶς MEN. Sam. 288; *ethisch* > laag = gemeen; vernederend, δουλεία PL. Leg. 774 c, XEN. Mem. 3, 10, 5, *vgl.* PL. Phaedr. 257 c. — 7 *vand.*: *v. dingen* armzalig, „dun” PL. Leg. 762 e, XEN., ARISTOT.

(< *ταπεινο-* *vgl.* *φαινός*. W. *tap-* ineenringen, -drukken: *o.ind.* *sam-tapati* hij drukt samen, *o.n.* *hōf* gedrang: *hōfe* vilt zooals *πλέω* ik druk: *πίλος* vilt).

ταπεινότης, **ή**, — 1 het laag, *d. i.* klein zijn HDT. 4, 22. — 2 *geestelijk*: gedrukte stemming, onderworpenheid; *verzu.* bescheidenheid THUC. 7, 75, 26, XEN. Hell. 3, 5, 21, ISOCR. — 3 *ongunstig*: „laagheid”, gemeenschap PL. Polit. 309 a, DEM., ARISTOT.

ταπεινοφρον-έω, deemoedig zijn (N. T.)

ταπεινοφροσύνη, **δ**, deemoedigheid, bescheidenheid N. T. Phil. 2, 3, Act. 20, 19.

ταπεινόφρων, — 1 neerslachtig PLUT. 336 e. — 2 deemoedig LXX N. T. 1 Petr. 3, 8.

ταπεινός, — 1 laag maken: met den grond gelijk maken N. T. Luc. 3, 5. — 2 nivelleren HIPPOCR., DIOD. — 3 kleiner maken, verminderen POL., PLUT. — 4 *overdr.* vernederen, deemoedig of neerslachtig maken PL. Lys. 210 e, Phaedr. 254 e, XEN. Mem. 3, 5, 4, DIOD., N. T. 2 Cor. 12, 21.

ταπεινώ-μα, **τό**, declinatie *v. e. ster* PLUT. 149 a. **ταπεινώ-σις**, **ή**, — 1 vernedering PL. Leg. 815 a, POL., PLUT. — 2 vermindering ARISTOT. — 3 minderwaardigheid, zwakheid N. T. Luc. 1, 48,

Act. 8, 33. — 4 *spec.*: *v. stijl* vulgair karakter PLUT. **τάπης**, **ητος**, **δ**, dik, wollen dekkleed (tapijt) I 200, 8 298, BACCH. fr. 21, 2, AR. Pl. 542.

(*wrsch. lw.*, vooral *wegens wisseling τ-: δ-*, *vgl.* *δαπίς*. Of: *τηρη-*: *temp-* spannen: *ω* weven, *lat.* *tempus* spanne tijds, *lit.* *tempū* ik span?).

ταπίς, **ιδος**, **ή**, = **τάπης**, **δαπίς**, XEN. An. 7, 3, 18, Cyr. 18, 8, 16, PLUT.

τάραγμα, **τό**, onrust, verwarring EUR. Herc. 1091.

ταραγμός, **δ**, verontrusting, verwarring AESCH. Ch. 1058, EUR. Herc. 533.

ταράκ-της, **δ**, die verwarring sticht LYCOPHR. 43. **ταρακτι-κόδς**, in onrust brengend, verwarrend MEN. Epitr. 361 *adv.*, PLUT.

τάρακτρον, **τό**, roerlepel, roerspaan AR. Pax 654.

τάρακτωρ, **ορος**, **δ**, onruststoker AESCH. Sept. 572.

τάρανδος, **δ**, rendier THEOPHR.

(*lw.* uit het Noorden; *niet:* *ndl.* *rendier*, want dit: *o.n.* *hreinn* < *idg.* *kraino-*).

ταραντιν-ίδιον, **τό**, *dem.* *v. ταραντινιον*, *sc.* *ιμάτιον*, fijn Tarentijnsch vrouwenkleed LUC. D. Mer. 7, 2.

ταραξι-κάριος, hart-ontstellend AR. Ach. 315.

ταράξ-ιππος, de paarden in verwarring brengend DIO. PRUS.

ταράξ-ιππό-στράτος, de Ridders/ruiters in paniek brengend AR. Eq. 247.

τάραξις, **ή**, — 1 verbijstering, verwarring AR. Th. 137. — 2 ontsteking of gestoord zijn *v. zichten* HIPPOCR.

τάρασσω, *att.* -**ττω**, *f.* **ξω**; *perf.* (*intr.*) **τέτρηχα**; — **Trans.**: 1 woelig maken, *πόντων* e 291, 304, ARCHIL. 56, 1 ALD., PIND. O. 2, 69, EUR. Tr. 88, AR. Eq. 431, N. T. Joh. 5, 4, *overdr.* in beweging brengen, *φανάων* PIND. P. 11, 42. — 2 door elkaar gooien, *verwarren* HDT. 8, 12, AESCH. Pr. 994, SOPH. O. R. 483. — 3 *spec.* (*milit.*) in verwarring, paniek brengen HDT. 4, 125, THUC. 2, 23, 29. — 4 *geestelijk*: verbijsteren, in verwarring brengen © 86, HDT. 9, 50, TR.: AESCH. Ag. 1216, AR. Eq. 66, PL. Phaed. 103 c, MEN. Sam. 327, N. T. Mt. 2, 3. — *spec.* 5 (*lichamelijk*) storen, een storing veroorzaken HIPPOCR., AR. Nub. 386. — 6 in beroering, politieke onrust brengen THUC. 2, 65, 1, AR. Eq. 867. — *verzv.* 7 in beweging brengen: doen ontstaan of ontstaan, *γόνων* AESCH. Ch. 331, *νεῖκος* SOPH. Ant. 794, EUR., AR., Vesp. 696, PL. Rep. 567 a, DEM. — **Intr.** 8 *perf.* **τέτρηχα**, woelig, onrustig zijn B 95, H 346, AP. RH., NIC. Th. 267.

(*vgl.* *θαῖττω* *en perf.* **τέτρηχα**. *De vormen dhragh- naast dharagh- wijzen op* W. *dherax* + *gh-*: *o.ind.* *draghātē* hij plaagt, *lit.* *dérkti* stortregen, *dárgana* regenweer. *Vgl.* HESYCH. *τάρη* 'τάραξις).

τάραχη (τάρασσω), **ή**, — 1 storing, *κοιλίας* HIPPOCR.; *beweging v. h. water* N. T. Joh. 5, 4. — 2 verwarring, verbijstering, schrik PIND. O. 7, 30, THUC. 3, 79, 6, PL. Phaed. 66 d, Rep. 444 b, ISOCR. 2, 6, DEM., MEN. Epitr. 240. — *spec.* 3 verwarring: paniek, wanorde HDT. 3, 126, THUC. 3, 77, 17, XEN. Hell. 7, 5, 27. — 4 *politiek*: „troebelen”: onrust, oproer THUC. 7, 86, 35, ORAT.: LYS. 12, 53, PL. Alc. II 146 b, DEM., N. T. Mc. 13, 8. **τάραχος**, **δ**, = *voorg.*, XEN. An. 1, 8, 2, Oec. 8, 10, PLUT., N. T. Act. 12, 18; 19, 23.

ταραχ-ώδης, — **act.**: 1 verwarring stichtend HDT. 1, 32, ISOCR. 4, 48, LUC. — 2 in de war brengend, *χην* XEN. Cyr. 5, 4, ISOCR. — **pass.**: 3 in wanorde: gestoord HIPPOCR., ARISTOT. — 4 verward, wanordelijk, *v. legers en dgl.* THUC. 1,

49, 22, XEN. Oec. 8, 47. — 5 verbijsterd HIPPOCR. — 6 vertroebeld: oproerig DEM., ISOCR.

ταρβᾶλεος, verschrikt, vreesachtig HYMN. Merc. 165, SOPH. Tr. 953.

ταρβᾶω (z. volg.), *intr.*, — 1 bang zijn *abs.*, τι(να) bang zijn voor iemand of iets, B 268, τινα Z 469, PIND. fr. 110, TR.: AESCH. Pr. 932, SOPH. O. R. 1011, AP. RH. — 2 eerbied hebben voor AESCH. Eum. 697, SOPH.

τάρβος, τό, — 1 angst, bangheid Ω 152, 181, AESCH. Supp. 736. — 2 eerbied AESCH. Pers. 696. — 3 *coner.* voorwerp, oorzaak van vrees of ontzag SOPH. El. 412, EUR.

(< *tǝgʷos: W. *tergʷ*: o. *ind.* tarjati hij (be-)dreigt, *lat.* torvus norsch, grimmig).

ταρβοσύνη, ἡ, = **ταρβος**, schrik σ 342.

ταρβόσυνος, vol angst, φόβος AESCH. Sept. 240.

ταρβανόμαι, bederven, zuur worden PL. COM. (*idg.* s-*terg-* naast s-*terk-*: HESYCH. στειράνος κόπρον, *lat.* stercus, *cymr.* troeth [< trokta] urine, *ndl.* drek, *lit.* trisziū ik bemest. *Vgl.* τρώξ).

ταρίχ-εἶα, ἡ, ἰον. -χητή, — 1 in de pekel zetten ARISTOT. — 2 toestel om visch in de pekel te zetten of te drogen als stokvisch HDT. 2, 15, *vgl.* 113.

ταρίχου-σις, ἡ, — 1 in de pekel zetten, inzouten HDT. 4, 53. — 2 balsemen HDT. 2, 85, 88.

ταρίχου-τής, οὐ, ὁ, — 1 hij, die (lijken) balsemt HDT. 2, 89, PAP. — 2 visch inzouten PAP.

ταρίχ-εὖω (P), — 1 balsemen HDT. 2, 67, 86—90, PL. Phaed. 80 c. — 2 inzouten; in de pekel zetten, „inmaken“: verduurzamen, v. levensmiddelen HDT. 2, 77, PL. Symp. 190 e, XEN. An. 5, 4, 28. — 2 hout in water laten trekken THEOPHR. — 3 doen inschrompelen, verweerd maken SOPH. fr. 63 A., AESCH. Ch. 296, DEM. 25, 61.

ταρίχητή, ἡ, ἰον. = -χεῖα.

ταρίχηρός, ingezouten, gepekeld of voor pekeld vleesch SOPH., ARISTOT.

ταρίχι-ιον, τό, *dem.* stukje pekeldvleesch of zoutevisch AR. Pax 563.

ταρίχο-πωλ-εἶον, τό, markt voor zoutevisch THEOPHR.

ταρίχο-πωλ-εὖω, — 1 zoutevisch verkoopen PL. Charm. 163 b. — 2 balsemen LUC. Nelyom. 17.

ταρίχο-πωλης, ου, ὁ, verkooper van zoutvisch COM, PLUT., LUC.

ταρίχος, ὁ, (τὸ βῆν COM., *bijv.* AR. Eq. 1247). — 1 gebalsemd en „ingedroogd“ lijk: mummie HDT. 9, 120. — 2 ingemaakte of ingezoute visch of vleesch: zoute visch of gerookte visch of vleesch: HDT. 9, 120, HIPPOCR., AR. Eq. 1247. — 3 *vand.*: als scheldwoord mummie of stokvisch AR.

(*msch.* W. *ter+*-ei- [z. *tergáinō*], *korte phase terai* [> gr. *ταῖ*] + *gh-*: *vgl.* *ταρχύω*, *z. τέμαχος*).

ταρμύσσω, verschrikken LYCOPHR. 1177.

(*ταρμ-* < *tǝm-*: *τρέμω*. *Behoort tot de ww.* op -ύσσω naast -άσσω, *vgl.* *σκαρδαμύσσω*).

ταρρός, ὁ, enz., z. **ταρρός**, *enz.*

ταρρός, ὁ, n-att. **ταρρός**, *pl.* ook **ταρσά** (ANACR.) 9, 3. — 1 droogplaats, eest of droogrek ι 219, THUC. 2, 76, 34, THEOCR. 11, 37. — 2 mandje AR. Nub. 226. — 3 hor(de) van riet gevlochten en in het metselwerk ingelascht HDT. 1, 179 *vgl.* *pl.* THUC. 2, 76, 34. — 4 dooreengestregelde wortels THEOPHR. — **Vand.**: 5 voetzool A 377, 388, HIPPOCR., HDT. 9, 37 (= *ἡμίτομον z. ald.*), DIOGEN. 6 D. — 6 *vand.* voet (ANACR.) 35, 4. — *overdr.* 7 (blad v. d.) roeiriem (als voet v. h. schip gezien) HDT. 8, 12, EUR.

Iph. T. 1346, POL. — 8 vleugel (ANACR.) 9, 3, D. H., MOSCH. 2, 60 staart, BABR. 72, 9.

(< *tǝso-*: *τροσάινω*; *vgl.* *d. darre* droogoven).

ταρσῶω, n-att. **ταρρῶω, pass.** een vlechtwerk vormen, v. wortels v. boomen THEOPHR.

ταρσ-ώδης, n. att. **ταρρ-**, als vlechtwerk doorengestregeld THEOPHR., DIOD.

ταρτάρ-εἰος, (als) uit den tartarus, gruwelijk EUR. Herc. 907, LUC. Philops. 24.

ταρταρ-ίζω, huiveren PLUT. 948 f.

ταρτάρ-ιος, in den Tartaros PHERECYD. 5 D.

τάρταρος, ὁ, pl. τ-α **neg.** Th. 119, — 1 een diepe, donkere afgrond, *hog onder het rijk v. Hades* © 13, 481, PIND. P. 1, 15 (ἦ). — 2 later geïdentificeerd met het doodenrijk van Hades zelf HES. Sc. 255, AESCH. Pr. 154, PL., *alg.*

(*gereduplic. formatie, vgl.* *βάβαρος, μάμαρος enz.* W. *ter-* sidderen, rillen, z. *τρέμω, τρέ(σ)ω?* *Vgl.* *ταρταρίζω*).

ταρταρώω, in den Tartarus neerwerpen N. T. 2 Petr. 2, 4.

τάρφος (z. volg.), **τό**, dicht (struik-)gewas E 555.

ταρφύς, fem. εἶα, *m. pl.* εἶα, dik; dicht open: talrijk A 69, *υποάδες* M 158, *κεραυνοί* HES. Th. 693, AESCH. Sept. 535 *fem.* τ-ύς, (LUC.); **adv. n. pl.** τ-εἶα, herhaaldelijk M 47; -έως, BACCH. 12, 86.

(*ag* < *r*, z. *τρέφω, θρόμβος*).

ταρχύω, eig. balsemen; *alg.* plechtig begraven H 85 II 456.

(*wrsch.* Lydisch gebruik en woord, *verw. m. lyd-etr.* tarchu (z. *lat.* Tarchon, Tarquini) ± „heros, heer“ *dus* „tot god maken, αποθεῖον, ver-heerlijken“? HESYCH. *ταρχάνων* ἐντάφιον ἐν τέρχνεα ἐντάφια, *msch.* ook *τριχῶσαι* θάνατοι).

τάσσω, att. -ττω, *f.* τᾶξω, — 1 in een bepaalde orde opstellen, *spec.*: v. troepen HDT. 1, 191; 9, 15, THUC. 4, 9, 5, TR.: AESCH. Pers. 366, XEN. An. 1, 2, 15, PL.: *med.* THUC. 2, 90, 10; *meest met weglating v. h. object* > zich opstellen THUC. 1, 48, 5. — 2 *alg.* opstellen, zijn of een plaats aanwijzen HDT. 1, 80, AESCH. Sept. 448, SOPH. Ant. 142, XEN. Oec. 4, 19, PL., PAP., *tot n. t.* 1 Cor. 16, 15. — 3 *vand.* indeelen bij een bep. afdeling, klasse of corps, aanwijzen voor een bep. taak, ἐς τὸ ναυτικὸν στρατὸν HDT. 1, 191; 7, 203, ἐπὶ τινι ὀφρὸς τι *e. dgl.* AESCH. Pers. 298, AR. Av. 636, XEN. Mem. 2, 4, 6, PL. Lys. 209 b; XEN. Mem. 2, 1, 8 εἰς τᾶξιν τινα, POL. — 4 *m. inf.*, iemand er bij indeelen of aanwijzen om te . . . > **bevelen** dat iemand HDT. 3, 25, AESCH. Eum. 279, XEN. An. 3, 1, 25, *alg.* — 5 *vand.* iets, τι, aan iemand, τινι, bevelen HDT. 2, 124, ATT.: THUC. 3, 22, 27, *alg.* *tot n. t.* Act. 22, 10; *med.* Mt. 28, 16. — — 6 *m. ding* als *object*: opstellen, zijn plaats aanwijzen, zetten, plaatsen HDT. 7, 36, XEN. Mem. 3, 1, 9. — 7 vaststellen, constateeren als feit PL. Polit. 305 b. — 8 vaststellen, bepalen, voorschrijven: verordnen, bevelen SOPH. Ai. 528, AR. Eccl. 766, PL. Lach. 199 a, *med.* N. T. Act. 28, 23 ἡμέραν. — **Spec.**: 9 belasting, genoten loon, straf vaststellen voor, opleggen aan iemand, τί τινι HDT. 3, 97, *pass.* φόρον ἐτάχθησαν (*sc.* φέρειν) THUC. 4, 26, 36, AR. Vesp. 1420, *alg.*; *med.* HDT. 3, 89, PL. Rep. 416 d ταξάμενους μισθὸν τῆς φυλακῆς. — 10 *vand.*: *med.* zich zelf iets opleggen: op zich nemen HDT. 3, 13, THUC. 1, 101, 30, *vand.* betalen PAP. — 11 *spec.* wetten vast-, instellen PL. Leg. 772 c, Crit. 50 d. Vooral vaak *p.p.p.* **τεταγμένους** in *versch. bet.*

(naast *tāgós* [z. d.], wijst op W. *tāg-*, korte phase *tāg-* = *tāg-*; msch. verw. lit. *su-tāgti* zich door een belofte (ver)binden, *pa-togus* passend, gepast. Oorspr. (*s-*)*tā-g-*: W. *stā*-staan, z. dan eig. opstellen, vaststellen; vgl. lat. *stāg num?*).

τατά (woord uit de kindertaal), moeder(tje) HEROND. 3, 79.

ταταλίζω, **τατά** zeggen: vleien, liefkoozen HEROND. 1, 60; 6, 77.

τατάω, dor. = **τητάω**, SOPHR. 62 A, PIND. N. 10, 78.

τάττω, z. **τάσσω**.

ταύρ-ειος (met suff. v. *stofadjectiva* -ε(ι)ος), 2 EUR. Hel. 1582, — 1 van de huid v. e. stier gemaakt K 258. — 2 van een stier, stieren-tr.: AESCH. Sept. 44, AR. Eq. 83, THEOCR. 27, 70.

ταύρ-εος, (bij)naam v. *Poseidon*, wrsch. oudtijds in de gedaante v. e. stier vereerd in Boeotie HES. Sc. 104.

ταυρ-ηδόν, adv., als een stier: strak, grimmig AR. Ran. 804, PL. Phaed. 117 b.

(oorspr. msch. verw. m. lat. *torvus*, = *αἴλος, νεύρον*: *alvus, nervus*; doch z. over lat. *torvus* s.v. *τάβρος*).

ταυρ(ι)άω (vgl. *καπρ-άω*), v. e. koe: geslachtsdrift hebben ARISTOT.

ταυρό-δετος, uit een stierenhuid gemaakt EUR.

ταυρό-κερωσ, **ωτος**, met stierenhorens EUR. Ba. 100.

ταυρό-κολλά, **ή**, lijn uit stierenbeenderen POL. 6, 23, 3.

ταυρό-κράνος, met een stierenkop EUR. Or. 1378.

ταυρο-κτονέω, stieren slachten AESCH. Sept. 276, **βούς** SOPH. Tr. 760.

ταυρο-κτόνος, stieren doodend SOPH. Ph. 400.

ταυρό-μορφος, met de gedaante van een stier EUR. Ion 1261.

ταυρο-πόλος, **ή** (-πόλα SOPH. Ai. 172), eig. die het span stieren laat wenden en daarmee ploegt (vgl. *πολε(ύ)ω*), of die stieren laat weiden (vgl. *αι-πόλος*, *οιο-πόλος* *ο* *βου-λόλος*), *bijn.* v. e. wrsch. *wit-heemsche Artemis*, als πότνια θηρών op *Cretensische steenen* en bij HOM. (Φ 470), SOPH., EUR. Iph. T. 1457, AR. Lys. 447, INSCR.; vgl. Γ-ια nog bij MEN. Epitr. 234, 255 *passim*.

ταυρό-πους, -ποδος, met stierenpooten EUR. Iph. A. 275.

ταυρός, **δ**, stier, sinds B 481, Υ 403, alg. tot n. t., ook nog als offerdier Hebr. 9, 13, Mt. 22, 4.

(verw. av. *staδra-* m. stuk groot vee, lat. *taurus*, osc. *tauroi*, gall. *tarvos* [*<* *tauros*], got. *stiuur* [*<* *idg. stēu-ro-*] = *ndl. stier*, o.n. *þiōrr*, o.pr. *tauris* bison, o.b. *turū* oeros, vgl. o.ind. *sthāvi-ra-* [*<* *idg. steu-ro-*] naast *idg. stā-* [*<* *idg. steu-*] volgroeid, stevig. Daaruit spreekt W. *s-t(h)ē^x ā-* naast *stēu-*, korte phase *s-tau-* [*>* gr. *σ-ταυ-*, lat. *s-tau-* enz.] gezwollen: sterk, stijf zijn, z. *στύλος* en *στανυός*).

ταυρο-σφαγ-έω, **δ**, een stier de keel afsnijden, slachten AESCH. Sept. 43.

ταυρο-σφάγος, stieren slachtend, *ήμέρα*, offerdag SOPH. Tr. 609, LYCOPHR. 47.

ταυρο-φάγος, stieren etend, v. *Bacchus* SOPH., AR. Ran. 357 v. *Cratinus*.

ταυρο-φθόγγος, brullend, loeiend als een stier AESCH.

ταυρο-φόνος, stieren doodend, *τριετηρίς* PIND. N. 6, 45 een om het andere jaar gevierd feest, waarbij stieren geofferd werden; THEOCR. 17, 20 v. *Hercules*.

ταυρώω, med. of pass. refl.: wild als een stier maken of worden AESCH. Ch. 275, EUR. Ba. 922, *δύμα τινη*, dreigend of somber kijken naar Med. 92.

ταύτη, adv. *correl. bij πη*, met *deictisch* -*τ* versterkt

ταυτή AR. Eq. 272, Th. 1221, — 1 hier HDT. 1, 214, SOPH. Ph. 1331, AR. — 2 *overdr.* hierin, in dit opzicht AR. Pl. 572, XEN. — 3 op deze manier, **ζόβ** HDT. 1, 120, TR.: EUR. Med. 365, AR. Eq. 843, PL. **ταύτο-λογέω**, het gezegde herhalen, in herhalingen vervallen POL.

ταύτο-της, **ή**, identiteit ARISTOT., PLUT.

ταφείν, z. **τέθηγα**.

τάφ-εύς, **δ**, doodgraver SOPH. El. 1488.

τάφή (θάπτω), **ή**, — 1 het begraven, begrafenis HDT. 1, 24, THUC. 2, 34, 27, N. T. Mt. 27, 7. — 2 graf of lijkurn HDT. 4, 71, Soph. Ai. 1090, urn El. 1210. — 3 begrafeniskosten DEM. 25, 58.

ταφή-ιος, van-, voor de begrafenis, *φάρος* β 99.

I. τάφος, **δ**, — 1 begrafenis en daarmee verbonden plechtigheden of wedstrijden Ψ 619, HES., SOPH. Ant. 203, THUC. 2, 47, 16, PL. — 2 het begraven SOPH. Ant. 534. — 3 begraafplaats; graf HES. Sc. 477, PIND. I. 7, 57, HDT. 2, 136, ATT.: SOPH. O. C. 411, GORG. 5 a D. (εμφυχος τ.), PL. Phaed. 81 d, tot n. t. Mt. 27, 61. — 4 als *scheidwoord* voor een *afgeleefd* mensch LUC. — 5 *overdr.*: v. e. hebzuchtig mensch n. t. Rom. 3, 13.

II. τάφος (ταφείν), **τό**, verbazing φ 122, HYMN. 6, 37, IBYC. 21.

ταφ-εία, **ή**, — 1 een gracht maken DEM. 18, 299. — 2 gracht DIO.

τάφρευ-μα, **τό**, de gegraven gracht PL. Leg. 761 b.

ταφρ-εύω, een gracht maken PL. Leg. 760 e, XEN. Hell. 5, 2, 4, AESCHIN.

τάφρη, **ή**, *ion.* = **τάφρος**, HDT. 4, 201.

τάφ-ρος (θάπτω), dor. *Heracl.* *τράφος*, **ή**, — 1 gracht I 349, HDT. 8, 24, ATT.: SOPH. Ai. 1279, PL. Euth. 4 c. — 2 geul φ 120.

τάχα, adv., — 1 snel: spoedig, weldra B 373, α 251; οὐ τάχα, niet gauw: niet licht Ψ 606, BACCH. 5, 89, AESCH. Ag. 1161, τ. *ἐπειδὴν* = *ε. τάχιστα* PL. Phaedr. 242 a, GORG. 450 c. — 2 *logisch*: wellicht, *misschien*, *vaak met ἐν*, *ἴσως* HDT. 7, 180, THUC. 6, 2, 19, TR.: SOPH. O. R. 523, AR. Th. 718, PL., XEN. An. 5, 2, 17, MEN. Sam. 84(ρ), N. T. Rom. 5, 7.

(: *ταχύς* = *δυνα: ὀκνός* [accent!], d.w.z. *deze adv. zijn nog vnn den kortsten stam, niet van de v-stam afgeleid. Een dgl. formatie is κραται- in composita ο κρατός*).

ταχέως, adv. v. *ταχύς*, snel, spoedig Ψ 365, HES. Th. 103, PIND. P. 4, 126, HDT. 9, 41, AESCH., AR., PL. Prot. 332 b, N. T. Luc. 14, 21.

ταχ-ίνος, snel, spoedig N. T. 2 Petr. 1, 14.

τάχιστος, en:

ταχίων, z. **ταχύς**.

τάχος, **τό**, — 1 snelheid: spoed Ψ 406, 515, PIND. N. 6, 73, ATT.: PL. Theat. 156 c, MEN. Sam. 8. — **Adv.** *κατά τ.*, *εις τ.*; *διὰ ὅτι ἀπό* of *μετά τάχους* e. *dgl.*, *ἐν τάχει*, *ὡς* of *ὅ*, *τι τ.*, *ὡς τάχος* *εἶχε*, dor. *ξ τάχος*: PIND. P. 4, 164, HDT. 5, 106; 8, 107; 9, 7, ATT.: XEN. Eq. 3, 5, An. 2, 5, 7, PL. Prot. 332 b, THEOCR. 14, 63; *alleen τάχος* AESCH. Ag. 945, *τάχει* PL. Tim. 36 d: haastig; snel, binnenkort; nu dadelijk. — 2 snelheid: haastigheid EUR. Ba. 670, Supp. 419. — 3 snelheid v. *begríp* PL. Leg. 689 c.

(met comp. *θάσσαν* wijst *θαχ-* *<* *idg. dhng-h-ā-*, juist zooals *πάρης*: lat *pingu-i-s* *<* *prghū-*: o ind. *daghñōti* hij bereikt *germ.* [*<* *idg. d* niet *dh*], *ags. tengan* ijlen, dringen, lit. *dangintis* zich snel verwijderen, aandrang hebben, o.b. *ne-dggū* zwakte, ziekte).

ταχύ-άλωτος, gemakkelijk veroverd HDT. 7, 130.
 ταχύ-βᾶμων, snel loopend ARISTOT.
 ταχύ-βᾶτης, ου, ὁ, = voorg., (EUR.) Rhes. 134.
 ταχύ-βουλος, zijn besluiten (te) haastig nemend
 AR. Ach. 630.
 ταχύ-γῆρος, spoedig ouder wordend HIPPOCR.
 ταχύ-γλώσσος, (te) snel sprekend HIPPOCR.
 ταχύ-γῶνια, ἡ, snelle voortbrenging ARISTOT.
 ταχύ-δακρύς, υός, gauw de tranen bij de hand
 hebbend LUC. Navig. 2.
 ταχύ-δρομία, ἡ, snelle loop ARISTOT.
 ταχύ-εργία, ἡ, snel werken XEN. Cyr. 7, 1, 19.
 ταχύ-ήρης (ἐρέτω), snel roeiend AESCH. Supp. 33.
 ταχύ-θάνατος, — 1 die plotseling kan sterven
 HIPPOCR. — 2 snel doodend HIPPOCR.
 ταχύ-κρίσιμος, spoedig tot een crisis leidend
 HIPPOCR.
 ταχύ-μορος, snel afstervend: kort levend, κλέος
 AESCH. Ag. 486.
 ταχύ-ναυτέω, snel varen THUC. 6, 31, 24, POL., LUC.
 ταχύνω, — 1 haastig doen of maken, τι SOPH. Ai.
 1164, 1404, EUR. Alc. 255. — 2 intr. snel zijn,
 zich haasten AESCH. Pers. 652, SOPH. O. R. 861,
 AR. Eccl. 582, XEN., (N. T.).
 ταχύ-πειθής, lichtgelooft THEOCR. 2, 138.
 ταχύ-πλο-έω, snel zeilen POL.
 ταχύ-πνοια, ἡ, het snel ademhalen: kortademig-
 heid HIPPOCR.
 ταχύ-πομπος, snel begeleidend AESCH. Supp. 1046.
 ταχύ-πορος, zich snel bewegend HIPPOCR., AESCH.
 Ag. 486, TIM. Pers. 175, EUR. El. 451.
 ταχύ-ποτιμος, = -μορος, PIND. O. 1, 68.
 ταχύ-πους, η, -πων, -ποδος, snelvoetig EUR. Ba.
 782, AR. Eq. 1068.
 ταχύ-πτερος, snelvoetig THEOGN. 551.
 ταχύ-πτερος, snel vliegend AESCH. Pr. 88.
 ταχύ-πῶλος, met snelle paarden A 232.
 ταχύ-ρροθος, haastig voorbij ruischend λόγος
 AESCH. Sept. 285.
 ταχύ-ρρωστος (ῥώμοι), zich snel bewegend
 SOPH. O. C. 181.
 ταχύς (z. τάχος), adv. ταχέως, τάχα (z. d.) en ταχύ;
 comp. θάσσων, αι. θάττων [\ast θαρχ-ζων; men
 verwacht *θερχζων < *θείσζων; θ. door een *θᾶσ-
 ζων < θᾶχ-ζων; vgl. ἐλάττων]; ταχζων ARCHYT.
 1 D., D. H., PLUT.; superl. τάχιστος, — 1 snel;
 praegn. haastig; Ἐλαφος Θ 248, ποσὶν θάσσων
 O 570, alg. tot N. T. Jac. 1, 19 t. εἰς τὸ ἀκούσαι,
 βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι. — 2 snel v. geest en denken
 SOPH. O. R. 617, THUC. 1, 132, 17, EUR., AR. Ran.
 1428, XEN., N. T. (z. 1.) — 3 plotseling, snel ver-
 loopend, πῆδημα SOPH. Ai. 833, EUR., μεταβολή
 PL. Rep. 553 d. — 4 vand. kort(durend), ἐλπὶς
 PIND. P. 1, 83, THUC. 2, 53, 22, SOPH., ὀδός AR.
 Ran. 127. — Adv. ταχύ PIND. N. 1, 51, tot N. T.
 Mt. 5, 25: snel, spoedig; verder διὰ ταχέων e. dgl.,
 THUC. 1, 80, 23, PL. Ap. 32 d; τὴν ταχίστην (sc.
 ὀδόν, z. XEN. An. 1, 2, 20) HDT. 1, 73 zoo snel
 mogelijk.
 ταχύ-τής, ἡ, snelheid, spec. v. voeten Ψ 740, ρ 315,
 PIND. O. 1, 98, XENOPHAN. 2, 1 D., HDT. 3, 102,
 PL. Lach. 192 b.
 ταχύ-φύής, spoedig groeiend HIPPOCR.
 ταχύ-χειρ, met snelle handen KRITIAS 55 D.
 ταών-(ε)ιος, van den pauw LUC. V. H. 2, 22.
 ταῶς, ὁ, gen. ταῶ, nom. pl. ταῶ, acc. pl. ταῶς,
 ταῶνας ARISTOT., pauw AR. Ach. 63, COM., ARISTOT.
 (< (p)ταῶ- evenals lat. pāvō uit het O. ontleend,
 vgl. ταῶνιος met -n- evenals pavōn).

TE. Gebruik: **steeds enclitisch**: — 1 en, naast
 καὶ de gewone copulatieve partikel, sinds HOM. A 5,
 alg. tot N. T., slechts in levend gebruik bij Lucas en
 Paulus, dus *blijkbaar uitdrukkelijk tot de „hogere
 taal” gerekend*. — 2 Vaak correlatief: A τε . . .
 B τε: ἐν A . . . ἐν B, zoowel . . . als, niet alleen . . .
 maar ook, deels . . . deels Θ 326, alg. tot N. T.
 Hebr. 6, 2. — 3 praegn.: *adversatief* > maar,
 doch, A 167 alg. — 4 verw. of I 40. — **In be-
 paalde verbindingen**: 5 in plaats van τε . . .
 τε vaak A τε . . . καὶ B zoowel A als B, sinds A 7,
 α 291 *steeds meer in gebruik — ten koste van τε . . .
 τε — zeer gewoon in N. T. bijv. Mt. 22, 100. Zoo
 HOM. ook τε ἰδέ Z 469, τε ἠδέ α 12, τε . . . , δέ
 H 418, ook later, bijv. PL. Polit. 310 d. — Ver-
 zwakt: 6 uit de oorspronkelijke en overal steeds nog
 levende paratactische periode (verhaaltrant: . . . en
 toen . . . en toen . . . en toen) is een reeks verbin-
 dingen overgebleven, waarin τε eig. geen be-
 teeken is meer heeft (vgl. het frappante καὶ τότε
 δὴ in het begin v. d. hoofdzin bij HOM., dat juist
 het begin v. d. hexameter om metrische redenen gaarne
 in stand heeft gehouden, bijv. A 494), bijv. γάρ,
 τε [vgl. lat. namque] A 63, α 152, εἰ περ . . .
 ἀλλὰ [z. s.v. ἀλλά] τε T 165, naast εἰ περ τε . . .
 ἀλλὰ τε A 81. Verder . . . δέ τε A 403, μὲν τε . . .
 δέ A 64 enz. enz. — 7 Dienstengevolge staat het zelf
 pleonastisch, d.w.z. is overbodig in καὶ τε A 521,
 correlatief καὶ τε . . . καὶ τε . . . ξ 465. — 8 **Gene-
 raliseerend (of individueel)** bij prono-
 mina en adverbia (z. Etymol.): ὅς τε = ὅς
 τις (later) bijv. A 779; Ζηνός . . . Ξενίου ὅς τε
 ποτ' ὕμῃ διαφθέρσει πόλιν N 625; *eigenlijk is ὅς
 immers geen relativum maar demonstrativum: „en
 die” > die of welke vgl. s.v. ὅς Inleiding*; κτήματα
 πάντα, ὅσα τ' Ἀλέξανδρος ἠγάγετο Τροίηνδε
 X 115, ἴνα τε (al) waar Y 478, ὅς ὅτε τε M 132. —
 9 (= 8) Vand. ook schijnbaar bij indefinita
 gebruikt: ὅς δ' ὅτε τις τε δράκοντα ἰδὼν . . . ἀπέστη
 Γ 33, waar τε bij ὅτε behoort, naar van de 2 encli-
 ticae τις en τε het meest gewichtige den voorrang
 heeft gekregen. — 10 (uit 8): soms volkomen over-
 bodig bij vraagwoorden, ofschoon daar een τις τε . . . ?
 = καὶ τις ook soms mogelijk is. Overbodig bijv. A 8,
 γ 22, HDT. 1, 35. — **Opm.**: — τε staat als encli-
 tic on achter het woord of achter het eerste woord van
 de woordverbinding waarbij het hoort, dus bijv. achter
 het lidwoord en dan voor het substantivum.*

(< q^e: o.ind. ca, lat. -que, o.i. -ch [bijv. na-ch
 = lat. ne-que]; m.cymr. ac en, bret. hag en =
 lat. at-que, got. ni-h [\ast idg. nē-q^e]. Over het
 generaliseerende τε z. b. 8 . . . ὅς τε, wie ook
 maar X τις iemand > ὅς τις. Zoo zijn ook de
 vormen te verklaren ὁ τέο < *δ(ι)ο τε, ὁ τέω en
 ὁ τέωσι, nl. als ὧ τε en οἷα τε, waarvan de uit-
 gang naar het woordende is overgebracht, nadat
 de twee woorden tot één geheel waren samen-
 gegroeid, vgl. lat. is-pse, eampse, eā-pse > ipse,
 ipsam, ipsā. [Doch gen. tso kan ook idg. q^e-so
 zijn, waarna dan tso, tsoiow als o-stam konden
 volgen, vgl. s.v. τίς, τις]. Voor de s.m.s. ont-
 wikkeling vgl. ἄν etymol. en lat. -que in quis-
 que, quandoque (TAG), arm. ev en, dat ook een
 pronomen algemeen maakt en z. b. 3. — Denk-
 baar is, dat ook -te in ὄ+te toen [\ast idg. iōd+q^e,
 vgl. ὄτις < iōd+q^e-i] eig. identisch is met dit te,
 [z. s.v. πότις]. vgl. ἔς τε ω ἔι(ς) ἔκς I 409
 (naast εἰς ὅτε κεν B 99). Vgl. dor. ὄνα [ω ion.
 ὄτε]: κα, κεν, [zoo ook καὶ, met k < q^e na u, bijv.
 na οὐ? ?].

τέ, dor. acc. sing. = σέ, nooit enclitisch, AR. Ach. 779, THEOCR. 1, 5.

τέ, v. τέα, v. τεός, = σός, E 237; = τέο, gen. v. τίς, Σ 192.

τέγγω, f. τέγξω, — 1 nat maken, bevochtigen ALCAE. 94, 1 ALD. πνεύμονας οίνω, PIND. O. 4, 15 overdr. οὐ φεῦδαι τέγξω λόγων, BACCH. 5, 157 met tranen, 200 vaak EMPED. 6, 3 D., TR.: AESCH. Pr. 401, SOPH. Ant. 530, vand. τ-ομαι, ik ween AESCH. Pers. 1065, μόρω (ANACR.) 43, 17. — 2 praegn.: vochten, wasschen EUR. Hipp. 127, PL. Leg. 866 d. — 3 op het andere object gericht: laten vloeien, δάκρυα PIND. N. 10, 75, SOPH. Tr. 849; pass. vloeien O. R. 1279. — 4 vloeibaar maken ARISTOT. — 5 overdr. zacht maken, week stemmen, vermurwen AESCH. Pr. 1008, EUR., AR. Lys. 550, PL. Rep. 361 c.

(W. teng-: lat. ting(u)o [-uo naar unguo], ohd. thunkōn drenken, indampelen, d. tünchen).
τέγεος, van een (stevig) dak voorzien Z 248, EMPED. 142, 1 D.

(: τέγος, < τεγασ-[-ε]ο-?).

τέγη, ἦ, = στέγη, DIO.

τεγν/τός, adi. verb. v. τέγγω, bevochtigd ARISTOT.

τέγξις, ἦ, bevochtiging HIPPOCR.

τέγος, τό, = στέγος, — 1 dak x 559, λ 64, THUC. 4, 48, 13, LYS. 3, 11, AR. Nub. 1502, XEN., MEN. Sam. 246. — 2 (vgl. lat. tectum) gedekte woonplaats: vertrek, zaal; > huis α 333, PIND. P. 5, 41, N. 3, 54 v. e. groot, EMPED. 142, 2 D. — 3 ongunstig: bordeel POL.

(z. στέγω, lat. tego, ndl. dekken, [*< germ. bakjan*]).

τεθαρρηκώς, adv. part. perf. v. θαρρέω, stoutmoedig, overmoedig POL., PLUT.

τέθρα, perf. naast aor. ἔταρον, — 1 verstomd, verbluft staan Δ 243, Φ 29, φ 105, meest part. perf., PIND. P. 4, 95, PARM. 6, 7 D. BACCH. 16, 86, HDT. 2, 156, AESCH. Pers. 1000. — 2 τι(να), verbaasd zijn over POL., PLUT. 24 e, LUC. Tim. 28. (naast ἔταρον en θάμβος, z. d.).

τέθυ-μος, 3 en 2, dor. = θέσιμος, — 1 regelmatig (terugkeerend): plechtig PIND. N. 11, 27. — 2 wettig, τὸ τ-ον, wet PIND. I. 5, 20.

τέθυμός, δ, dor. = θεσιμός, het instellen: instelling, vaste of eerbiedwaardige gewoonte PIND. O. 6, 69; N 4, 33.

(< θε-θμός, vgl. σα-θμός, : τίθημι).

τεθορυβημένως, adv. part. perf. pass. v. θορυβέω, met lawaai: wanordelijk XEN. Hell. 5, 3, 5.

τεθρο-ιππο-βάμων, ονος, ὄ, met een vierspan rijdend EUR. Or. 988.

τεθρο-ιππο-βάτης, ου, ὄ, = voorg., HDT. 4, 170.

τέθρο-ιππον, τό, een vierspan of wagen met vier paarden bespannen PIND. O. 2, 55, HDT. 6, 103, EUR. Al. 428, AR. Nub. 1047, PL. Lys. 205 c.

τέθρο-ιππος, 2, — 1 met vier paarden (bespannen), van vier paarden PIND. I. 1, 14, AESCH., EUR. Hipp. 1212. — 2 met vierspannen, ἀμιλλα EUR. Hel. 386.

τεθρο-ιππο-τροφ-έω, een vierspan houden HDT. 6, 125.

τεθρο-ιππο-τρόφος, een vierspan houdend HDT. 6, 35.

τεθρουμένως, adv. part. perf. pass. v. θρύπτω, wekelijks, zwelgend PLUT. 801 a.

τεί, dor., σέ, acc. v. σύ, ALCM.

(d.w.z. acc. τέ + deiktisch ἵ).

τείθε, dor. = τῆθε, EPICH., THEOCR. 1, 12; 5, 32; 8, 40.

τεῖν = σοί, voor of aan u Λ 201, δ 619, HDT. 5, 60 vlg. in orak.

(< τε-f-w, vgl. τε(f)ός: lat. tuos, tuus. Voor het casussuffix vgl. dor. ἐμίν, tarent. ἐμίν-η bij ἐγώ, dor. τίν bij τό [i of ē] en z. aeol. ἀμμ(ν), ὄμμ(ν)).

ΤΕΙΝΩ, τεῖνω, f. τενωῶ, aor. ἔτεινα, perf. τέτωκα, τέτωμαι, aor. p. ἐτάθην, — I. **Trans.:** — 1 spannen, aantrekken, aanhalen, ἦνια ὀπίσσω τ. Γ 261, τόξον Δ 124, AESCH. Ag. 364; **overdr.** μή τεῖνε ἄγαν SOPH. Ant. 711 de boog te strak spannen, weerspannig zijn; med. AP. RH.; pass. vooral perf. strak of vast (aangetrokken) zitten, ἰμάς Γ 372, τελαμῶνε Ξ 404. — 2 uitspannen, uitstrekken, κειτο ταθείς N 655; vand. gestrekt maken: vastbinden, ἐξ ἀντυχός ἦνια E 262, δίκτυον XEN. Cyn. 6, 9; uitspreiden, λαίλαπα II 365; pass. zich uitstrekken HDT. 2, 8; Ἴσον πολέμου τέλος, met het beeld v. d. weegschaal [τάλαντα τιταίνεν © 69] in evenwicht houden, onpartijdig beslissen Υ 101; 200 ἐπ' Ἴσα τετάσθαι, in evenwicht, onbeslist zijn M 436; alg.: v. e. handeling die (in)spanning vereischt; pass. ὁμίλην P 543, δρόμος Ψ 375; ook later ἄρη τεταταί HES. O. 549, φός SOPH. Ph. 831; zelfs v. geluiden SOPH. Ant. 124. — 3 vand. (op de gestrekte hand) vooruit steken: aanbieden EUR. Or. 1494, AP. RH., med. THEOCR. 21, 48. — 4 v. tijd: (strekken >) rekken, doen voortduren; doorbrengen AESCH. Pr. 539 βίον (vand. μακρόν Ch. 510), EUR. Med. 670, Supp. 672, PL. Rep. 605 d. — 5 (uit 1) willen afschieten, τι, op, mikken op; vand. laten slaan op, betrekking hebben op, eig. SOPH. Ph. 198, φόνον εἰς τινα EUR. Hec. 263, λόγον εἰς τινα PL. Phaedr. 63 a, HDT. 6, 109; ἢ ἀμιλλα πρὸς τοῦτο τεταίνεται PL. Phaedr. 270 e. — II. **schijnbaar Intr.:** 6 zich uitstrekken, v. plaats HDT. 2, 6, EUR. Ba. 936, XEN. Ag. 2, 17, AP. RH.; v. tijd AESCH. Pers. 64. — 7 zich inspannen: streven of trachten EUR. Supp. 720, AR. Th. 1205, PL. Theaet. 186 c, XEN. An. 4, 3, 21. — 8 verzw.: vand. nabij komen, πρὸς τι of ἐγγὺς τιος PL. Theaet. 169 a, Phaedr. 65 a. — 9 komen bereiken, ἐπί τι PL. Symp. 186 b, ARISTOT. — 10 overdr. (z. 5) betreffen, slaan op HDT. 7, 135, EUR. Ph. 435, PL. Crit. 47 c.

(vgl. τανύω, W. ten- [daarnaast ten+d-: lat. tendo, ten[> m]+p: lit. tempium ik (st)rek uit, span. Verw. o.ind. tanōti hij strekt, spant uit, alb. ndēn' ik strek uit, trek. lat. teneo, tendo, tenor, umbr. teniti, "teneto", o.i.e.r. tēt [*< idg. tniā*] touw, tan tijd, got. þanjan, d. dehnen, lit. tinti gespannen, gezwollen worden, o.b. teneto touw).

τείος, lees en z. τῆος, τέως.

τείρα, τά, hemelteeken Σ 485 τεῖρασιν, HYMN. 7, 7 τεῖρασι, ALCAE. 155 τεῖρων.

(metr. verlenging bij τέρας, gen. *τέραος, vgl. οὔδας, οὔδεος e. dgl. Zie ook Τερασίας als τερασ-(ο)κόπος en vgl. Δ 75, 76 ἀσῆρ als τέρας naast τεῖρα Σ 485).

τέλω, slechts in pr. en impf. act. en pass., — 1 slijten (vgl. d. aufreiben): afmatten, kwellen O 61, α 34, HES., THEOGN., PIND. P. 1, 52, AESCH. Pr. 348, SOPH., AR. Lys. 960, EUR. — 2 praegn. in het nauw brengen Z 387, I 248.

(< *τερ-ω, W. ter+ē- verbrijzelen ω een bep. stuk, dat in den weg staat wegnemen: door iets heengaan, boren, afschaven > slijten. Verw. o.ind. tārati naast tīrāti hij zet over, komt over of door iets heen, turā-gewond, lat. iero, tri-tum [tri

korte phase bij W. ter+ēi-], terebra boor, o.i.eer. tarathar boor, ohd. drāen = n.dl. draaien [idg. trē-], draad, lit. trīni ik wrijf, o.b. trēti verslijten).
τειχεσι-πλήτης (z. δος-πλήτης), **ου, δ**, de muur met geweld naderend, te na komend E 31, 455 (voor de voorstelling vgl. Τροίης ἐπὶ κρήδεμνα Ἰύσαι II 100; v 388 en τειχεῶν κινθῶνες HDT. 7, 139).
τειχ-έω, = **τειχιζω**, — 1 een muur of burg bouwen HDT. 9, 7. — 2 met muren bevestigen HDT. 5, 23.
τειχ-ήρης (ἀραρισίω), — 1 binnen de muren opgesloten: belegerd HDT. 1, 162, THUC. 2, 101, 16, ANDOC., XEN. Hell. 5, 3, 2, POL., D. H. — 2 met muren bevestigd LXX.
τειχ-ίζω, — 1 een muur optrekken, ook med., τεχος H 449 med., PIND. P. 6, 9, HDT. 1, 181, THUC. 1, 11, 12 med., ANDOC., AR. AV. 838, PL. — 2 trans. met muren versterken HDT. 1, 175, THUC. 5, 52, 34, med. 4, 3, 34, AESCHIN., DEM.
τειχιό-εις, met sterke muren B 559, 646.
(als v. τείχιον, omdat v. τείχος geen metr. bruikbare vorm kwam; vgl. δακρυόεις).
τειχ-ιον (z. τείχος), **τό**, wal, omheining, ἀλλήs π 165, 343, THUC. 7, 81, 28, AR. Eccl. 497, XEN. Eq. 3, 7.
τειχίσια, ή, een muur of versterking bouwen THUC. 7, 31, 6, XEN. Hell. 6, 5, 4.
τειχισ/μα, τό, muur, versterking THUC. 4, 8, 6, EUR. Herc. 1096.
τειχισ/μός, δ, = **τειχίσια**, THUC. 5, 17, 5, POL.
τειχο-δομία, ή, een muur bouwen PLUT. Nic. 18.
τειχο-ολέτις, ιδος, ή, zij, die de muren verwoest DICTH. bij PLUT. Rom. 17.
τειχο-μαχ-έω, om de muren strijden: belegeren HDT. 9, 70, THUC. 1, 102, 3, AR. Nub. 481, XEN. Hell. 1, 14.
τειχο-μάχης, ου, δ, om de muren strijdend: belegerend AR. Ach. 570.
τειχο-μαχ-ία, ή, ion. ίη, strijd om de muren: bestorming Ilias XII, HDT. 9, 70, PL. Ion 539 b.
τειχο-ποιία, ή, versterkingen bouwen DIOD., PLUT.
τειχο-ποιός, — 1 versterkingen bouwend LYCOPHR. 617, LUC. — 2 te Athene college, dat het toezicht op het onderhoud en de verbetering der stadsmuren had, = ἐπιμελητής τῆς τῶν τειχῶν ἐπισκευῆς, bij DEM. 18, 118, AESCHIN., ARISYOT.
τειχος, τό, — 1 aarden wal ω > (gepleisterde?) muur X 56, ζ 9, ἀμφι-χυτός Y 145 aan beide zijden uit leem samengesteld, HEACL. 44 D., alg. tot n. t. Act. 9, 25, Hebr. 11, 30. — 2 ommuurde, versterkte plaats: fort HDT. 3, 14. — 3 versterkte stad, vesting HDT. 4, 46, 124, XEN. Hell. 7, 5, 8.
*(W. dhei+gh- vormen, kneden [uit aarde, leem, meel e. dgl.]: o.ind. déhmi ik bestrijk, pleister, déhē dijk, wal, av. pari-daēza- m. omheining [> παρά-δαιος paradījs], o.p. didā- versterking, arm. dēz hoop, lat. fingo, figulus, got. *digands part. „plāsas“, daigs = n.dl. deeg, msch. dijk, lit. dēži kloppen, en met methathese žēdzu ik versterk, o.russ. dēza kneedtrog).*
τειχο-σκοπία, ή, het uitkijken van af den muur, Ilias III.
τειχο-φυλάκ-έω, de muren bewaken D. H., PLUT.
τειχο-φύλαξ, άκος, δ, de muren, de burcht bewakend: stadsofficier HDT. 3, 157, PLUT.
τειχ-ύδριον, τό, dem. v. τείχος, kasteel XEN. Hell. 2, 1, 28.
τείως, adv., ep. en ion. = τέως, z. δ.
τειμαίρω, -ομαι, — Med.: 1 een heilig of plechtig

„teeken” opstellen: voorspellen, aankondigen λ 112, μ 139. — 2 een eigen teeken vaststellen: bepalen, beschikken Z 349, κ 563, ἔδρας πρεπούσας PL. Leg. 849 e, AP. RH. — 3 **act.** door een „teeken” vaststellen: duidelijk maken PIND. O. 6, 73, N. 6, 9. — 4 **med. gew.:** voor zich door teekens, symptomen, τινη, bepalen: **uit iets opmaken**, concludereen PIND. O. 8, 3, HDT. 1, 57, THUC. 1, 1, 5, TR.: SOPH. O. R. 916 τὰ καινὰ τοῖς πάλαι, EUR. Ph. 181 trachten te bepalen, ALKMAEON I D. PL. Crit. 44 a, AR. Vesp. 76. — 5 **praegn.** herkennen AP. RH. 4, 73. — 6 tellen AP. RH. — 7 **intr.** voor uitsteken NIC. Th. 231.

(< τεκμαρ-ζω, -ζομαι, z. τέκ-μαρ, -μωρ -μήριον).

τέκμαρ en τέκμωρ, τό, (alleen deze vormen komen voor; -μωρ bij HOM., μαρ elders). — 1 (plechtig, heilig) teeken: A 526, HYMN. 31, 13 naast σῆμα, v. e. sterrebeeld PIND. N. 11, 44, HIPPOCR. symptoom, AESCH. Pr. 454, SOPH. El. 774, EUR. — 2 **spec.** grensteeken: doel, = einde N 20, δ 373, Ἰδίου H 30, PIND. P. 2, 49, fr. 165, AP. RH.

(W. q^{eks}- [> τεκτ-]: o.ind. cāksate hij ziet, av. ēasman- oog. Oud suffia, vgl. [τεκ]μή[ρο]ιου: [τέκ]μωρ: [τέκ]μαρ = [ποι]μήν: [δαι]μῶν: [*ποι]μα < m₁, vand. ποιμν-ιου]; μακ dus < m₁).

τέκμαρ-σις, ή, het opmaken van een besluit uit zekere kenteekens: conclusie, medisch: diagnose; HIPPOCR., THUC. 2, 87, 9.

τεκμαρ-τός, dat tot conclusies aanleiding geeft: definiëerbaar, εἶδος COM.

τεκμή-ριον (z. τέκμαρ), **τό**, — 1 een bepaald (veel-beteekenend) teeken, medisch symptoom HDT. 2, 13; 3, 38, HIPPOCR., AESCH. Ag. 1366, SOPH. El. 744, EUR. — 2 teeken, dat iets (zōé) is: bewijs HDT. 2, 58, AESCH. Pr. 826, Eum. 485, THUC. 2, 50, 29, ANTIPH., XEN. Mem. 1, 1, 2, An. 1, 9, 29, PL. vaak Prot. 341 e, DEM., MEN. Perik. 430, N. T. Act. 1, 3.

τεκμηρι-όω, bewijzen THUC. 1, 3, 3; 3, 104, 19, DIO CASS. 75, 13.

τέκμωρ, τό, z. τέκμαρ.

τεκν-ίδιον, τό, dem. v. τέκνον, AR. Lys. 889.

τεκνο-γον-έω, kinderen verwekken N. T. 1 Tim. 5, 14.

τεκνο-γον-ία, ή, kinderen verwekken N. T. 1 Tim. 2, 15.

τεκνο-γόνος, kinderen ter wereld brengend AESCH. Sept. 929.

τεκνο-κτόνος, kindermoordend EUR. Herc. 1155.

τεκν-ολέτειρά, ή, κηδόν, die haar jongen verloren heeft SOPH. El. 107.

τέκ-νον, τό, — 1 v. menschen: kind, sinds B 136 alg. tot N. T. Mc. 13, 12. — 2 v. dieren: jong B 311, π 217, Hebr. 2, 66, AESCH. Sept. 291, XEN. — 3 v. planten of andere als levend gedachte wezens AESCH. Pers. 618, EUR. El. 897, AR. Ran. 211. — **spec.** 4 zoon N. T. Mt. 21, 28. — 5 (Hebraïseerend) N. T., τ. ὑπακοῆς 1 Petr. 1, 14.

(: τέκνω, W. tek-: o.ind. tākna n. afstamming, ohd. degan jongen, schildknaap, held).

τεκνο-ποι-έω, ook med., kinderen verwekken XEN. Mem. 2, 2, 4, med. 4, 4, 22, ARISTOT.; v. d. vrouw XEN. Lac. 1, 7; v. vogels ARISTOT.

τεκνο-ποι-ία, ή, kinderen of jongen ter wereld brengen XEN. Mem. 1, 4, 7, Lac. 1, 3, ARISTOT., POL., PLUT.

τεκνό-ποινος, kinderen wrekend AESCH. Ag. 155.

τεκνο-ποιός, kinderen verwekkend of ter wereld

brengend: vruchtbaar HDT. 1, 59, EUR. Tr. 853, XEN. Hier. 1, 29.

τεκνοτροφέω, kinderen opvoeden ARISTOT., N. T. 1 Tim. 5, 10.

τεκνοτροφέη, η, kinderen groot brengen DEMOCR. 275 D.

τεκνοφραγία, η, het opeten van kinderen LUC.

τεκνοφρόνος, zijn of een kind vermoordend LXX.

τεκνώω, — 1 iets, τι, van kinderen voorzien EUR. Herc. 7, Ph. 868. — 2 kinderen verwekken, v. d. man *gezegd* HES., EUR. Med. 805, med. ib. 574. — 3 med., v. d. vrouw *gezegd*, kinderen ter wereld brengen ARISTOT.; *overdr.* baren, veroorzaken AESCH. Ag. 754, SOPH. O. C. 618, EUR.; *overdr.* uitvinden, γέλυον TIM. Pers. 235. — *pass.* 4 ter wereld komen; *overdr.* ontstaan PIND. I. 1, 17, EUR. Ph. 863; *overdr.* AESCH. Sept. 657, SOPH. O. R. 867. — 5 *geadpteerd* worden DIOD.

τέκνωμα, τό, *overdr.* vrucht AESCH.

τέκνωσις, η, — 1 het verwekken van kinderen THUC. 2, 44, 20, ARISTOT. — 2 adoptie DIOD.

τέκος (τίκτειν), τό, *bij Dicht.* = τέκνον, — 1 kind Γ 301, ζ 68, PIND. I. 5, 30, BACCH. 6, 13, AESCH. Sept. 203, EUR. Herc. 439. — 2 jong Θ 248, AR. Pl. 292. — 3 *overdr.* schepping, > gevolg AESCH. Eum. 534.

τεκταίνουμαι, aor. med., — 1 timmeren, van hout bouwen, νῆας Ε 62, AR. Pl. 163, PL., XEN. Men. 4, 2, 22, ARISTOT. — 2 *alg.* bouwen, maken, vormen HYMN. Merc. 25, PL. Phaedr. 252 d; *ἀγαλμα* Tim. 36 d. — 3 *overdr.* bouwen, smeden, μῆτιν K 19, DEMOCR. 21 (ἐπέων κόσμον) SOPH., EUR. Iph. T. 951, AR. Ach. 660, Eq. 462; *pass.* PL. Soph. 224 d. — **Act.** = med., AP. RH., LUC. (τέκτων; -αίνομαι < αν[=ε]-ζομαι).

τεκτονεία, η, timmerwerk THEOPHR.

τεκτονείον, τό, werkplaats van den τέκτων AESCHIN. 1, 124.

τεκτονικός, — 1 van den timmerman of bouwmeester PL. Epin. 975 b, THEOPHR.; η τ-ή, sc. τέχνη, PL. Prot. 324 e, XEN. Oec. 1, 1; τό τ-όν, PL. Crat. 416 d, PAP. — 2 *subst.* een goed timmerman, deskundige PL. Gorg. 460 b, XEN. Mem. 1, 1, 7.

τεκτοσύνη (τέκτων), η, timmerkunst ε 250, EUR. Andr. 1015.

τέκτων, ονος, ό, — 1 timmerman, scheepsbouwer Ψ 712, νῆων ι 126, TR., THUC. 6, 44, 1, AR. Av. 1134, XEN. Mem. 1, 2, 37, PL. Prot. 319 d, N. T. Mt. 13, 55. — 2 *alg.* handwerksman, kunstenaar, κεραιοξόος A 110, HYMN. 12, SOPH. Tr. 768, EUR. Alc. 348 — 3 *verzw.* deskundige; vervaardiger, schepper.

(W. *tek-* [versch. in verband met W. *tek-* z. *τίκτω*]: o. ind. *tásti*, *tákati* hij timmert, lat. *texo* [oudtijds] timmeren, later [door de zgn. *Fachwerkbau*] > weven, o. ier. *tal* [tók-s-lo-] bijl, ohd. *dehsala* bijl, lit. *tazýti* snijden, hakken, o. b. *tesati* houwen).

τελαμών, ώνος, ό, „drager”: — 1 draagriem, bandelier v. h. *schild* B 388, M 401, HES. Sc. 222. — 2 draagriem, koppel v. h. *zwaard* H 304, λ 610; v. d. μάχαρα Σ 598. — 3 *vand.* stijfsnoerende band: verband, zwachtel P 290, HDT. 7, 181, EUR. Ph. 1669; voor *mummies* HDT. 2, 86.

(W. *tel+a-* [z. *ἔλληψ*]: vgl. *δαίμων*; *τελα-* = *idg. tel-*, vgl. *tela-* in *καλάσσαι*).

τελεάρχια, η, het ambt van den τελεάρχος PLUT.

τελεάρχος, ό, een politie-overheid te Thebe PLUT.

τελέθω, *iterat.* τ-εσκε HYMN. Cer. 242, — 1 ont-

staan, te voorschijn komen; *praegn.* een bep. gedaante aannemen, νῆξ H 282, δ 85, *praegn.* ρ 486, HES. O. 181, EMPED. 65, 1 D., THEOGN., PIND. O. 7, 53, HDT. 7, 141, EPICH. 94, HIPPOCR., AESCH. Ag. 466, EUR. — 2 *spec. v. offers*: τ-ει = γίγνεται tot stand komen, gunstig zijn XEN. An. 6, 6, 36.

(: *πέλω* met *regelmatige ontwikkeling van g-* voor ε > τ-. Voor -θω vgl. *θαλέθω*, *φλεγέθω*).

τελειογονία, η, voldragen of geheel gevormde kinderen voortbrengen ARISTOT.

τελειογόνος volkomen vruchten of jongen voortbrengend ARISTOT.; **τελειόγονος**, voldragen, geheel gevormd ARISTOT.

τέλειος, ion. (HDT. *and.*) τέλειος, ATT. -ειος en -εος door *elkaar*, PL. *vaak* -εος, N. T. *witswitend* -ειος. *Eig.* τέλος hebbend of in τέλος zijnde: — 1 *volgroeid*: volwassen A 66 (? z. 3), Ω 34 (of = 2), HDT. 1, 183, AESCH. Ag. 1504, XEN., PL. Leg. 929 c, LUC., N. T. Hebr. 5, 14, ταῖς φρεσίν 1 Cor. 14, 20. — 2 zijn einde = vervulling bereikt hebbend v. *gebeden e. dgl.*: in vervulling (ge)gaan (de) PIND. P. 9, 89, HDT. 1, 121, HYMN. Merc. 526, AESCH. Sept. 832, AR. Th. 353, PL.; v. *personen* volledig ingewijd, (> *qualitatief*) een bep. volledigheid, afronding bereikt hebbend. — 3 *sacraal*: v. *offerdieren* zonder ritueel fout: *gaaf*, vlekkeloos A 66, HDT. 1, 183 (? z. 1), ANDOC. 1, 97, THUC. 5, 47, 27, v. *pers.* PL. Phaedr. 249 c. — 4 *vand.* v. d. *arend als vogel van Zeus*: de laatste, hoogste wil verkondigend, het meest betrouwbare teeken zendend, τ-ότατος πεπετηγών Θ 247, Ω 315; v. *goden* vervulling (van wenschen) schenkend PIND. O. 13, 115, AESCH. Ag. 973 Ζεῦ τ-ε, AR. Th. 973, THEOCR. 25, 22; v. *mensen* de hoogste macht bezittend, v. d. *man* AESCH. Ag. 972. — 6 *verzw. en alg.*: **voltooid**, volledig; (> *qualitatief*) **volmaakt**, volkomen, vol BACCH. 10, 192 μῆν, HDT. 9, 110, ATT. N. T. Phaedr. 10 a (εος), Phaedr. 246 b ψυχῆ, *vaak* N. T. 1 Cor. 13, 10, ἔργον Jac. 1, 4, *ethisch* Mt. 5, 48; **adv. τ-ως** ten volle HDT. 1, 120, PL. Prot. 342 e. — 7 in het einde: tenslotte, laatste SOPH. Tr. 948, *adv.* τ-ως AESCH. Eum. 320, MEN. Sam. 276, N. T. 1 Petr. 1, 13. — **spec. 8 τ.** ἀριθμός, „volmaakt” getal, dat gelijk is aan de som van zijn factoren, *bijv.* 6 (factoren 3, 2, 1) = 3 + 2 + 1; 28 = 14 + 7 + 4 + 2 + 1 PL. Rep. 546 b. — 9 (vgl. 4) *ψῆφος*, in zich zelf afgerond: vast AESCH. Supp. 739, SOPH. Ant. 632.

(< *τελοσ-ιο-*: τέλος doch *cret. telhos*, *coïsch telos* [< ηος] wijzen op **telso-fo-*).

τελειότης, η, volmaaktheid DEMOCR. 187 (-εότης), PL. Def. 412 b, N. T. Hebr. 6, 1.

τελειοτοκέω, een voldragen kind ter wereld brengen ARISTOT.

τελειώω (τέλειος), *ion.* τελεόω, — 1 voltooid, volmaakt maken: voltooiën, vervullen HDT. 1, 120, THUC. 6, 32, 17, SOPH. Tr. 1257 *pass.*, PL. Symp. 192 a *pass.*, ARISTOT., PAP., tot N. T. Joh. 19, 28, Act. 20, 24. — *qualitatief*: 2 volkomen maken: louteren, wijding geven HDT. 3, 86 tot N. T. Phil. 3, 12. — 3 succesvol maken, λόγον hinderlaag SOPH. O. C. 1089, *pass.* El. 1510, tot N. T. Hebr. 7, 19. — *spec.* 4 (*logica*) syllogismen volledig maken ARISTOT.

τελειώσις, η, en **τελέωσις**, — 1 het volmaakt, volgroeid worden ARISTOT. — 2 voltooiing N. T. Hebr. 7, 11. — 3 het in vervulling gaan N. T. Luc. 1, 45.

τελειωτής, ό, voltooiër, πίστεως N. T. Hebr. 12, 2,

τελεό-μηνος, met het volle aantal maanden, op den juiststen tijd SOPH. Tr. 824, τέκνον ARISTOT. **τέλεος**, *ion.* en ook hier en daar *att.* (PL. *bijv.* naast -ειος) = **τέλειος**.

τέλεος, *ion.* en soms *att.* = **τελειώω**.

τελειουργ-έω, — 1 voldragen, levende jongen ter wereld brengen ARISTOT.; *v. e. philosoph. systeem* EPICUR. — 2 vervullen, nakomen, *v. plicht en bepalingen* POL., PLUT., LUC. Navig. 25; -ημα, τό, uitgevoerd plan POL.

τελειουργός, zijn werk of plicht volbrengend PL. Phaedr. 270 a, POL.

τελεσι(σ)ί-φρων, ονος, zijn doel bereikend AESCH. Ag. 700.

τέλεσ-μα, τό, — 1 betaling DIOD., INSCR. — 2 belasting LUC.

τελεσι-δώτειρά, ή, het einde, slot aanbrengend, Μοίρα EUR. Heracl. 899.

τελεσι-τήριον, τό, — 1 wijdingsplaats: mysterietempel PLUT. Pericl. 13. — 2 *pl.* dankoffer voor het met succes voltooien XEN. Cyr. 8, 7, 3.

τελεσι-τός, — 1 geschikt om te voltooien, van het voltooien ARISTOT. — 2 van het inwijden: wijding gevend PL. Phaedr. 248 d, PLUT., PAP.

τελεσ-φορ-έω, — 1 schatting betalen XEN. Vect. 3, 5. — 2 volwassen, rijp worden N. T. Luc. 8, 14.

τελεσ-φορ-ία, ή, inwijding, offer CALL., AP. RH.

τελεσ-φόρος, — 1 *bij* ἐνιαυτός [*z. d.*]: *eig.*: jaardag, die aan den jaarkring, doordat de zon weer op hetzelfde „punt“ ἐνὶ αὐτῷ staat zijn einde brengt; *vand.* volledig, vol T 32, δ 86, HES. Th. 740. — 2 *alg.* vervuld, in vervulling gaand, εὐχή *e. dgl.* AESCH. Sept. 655, SOPH. El. 646, EUR. — *v. personen*: 3 het (gewenschte) einde, de vervulling brengend HYMN. 22, 2, AESCH. Pr. 511, SOPH. *ntr.*: AESCH. Ag. 1000. — *en 4 verzw.*: ordenend, regelend AESCH. Ch. 663. — 5 *alg.*: in de natuur regelmatig (zijn) rijpe vruchten brengend THEOPHR., PLUT. 2 e.

τελε-τή, ή, — 1 het volmaakt maken: in n. wijd in g HDT. 2, 171; 4, 79, ANDOC., PL. Phaedr. 244 e, ISOCR. 4, 28. — 2 inwijdingsceremonie EUR. Ba. 22, AR. Vesp. 121, PL. Symp. 202 e. — 3 *vand.* plechtigheid, feest PIND. O. 10, 51, *v. d. geboorte* N. 10, 34, *v. d. Panathenaeën* EUR. Iph. T. 959, AR. Vesp. 376. — 4 *concr.* soort priestercollege, *bij* DEM.

(*z. τέλος*, *vgl.* γαμ-τή (*e. dgl.*) en *z. τελευτή*).

τελευταίος — 1 *v. plants*: aan, op het einde, uiterste, laatste HDT. 7, 142, AESCH. Ag. 314, PL. Phaedr. 87 d, XEN., ARISTOT. — 2 *v. tijd*: laatste HDT. 1, 98, THUC. 1, 67, 5, SOPH. O. R. 1523, EUR., XEN. Hell. 6, 4, 16. — 3 *overdr.*: uiterste; sterkste, ergste SOPH. El. 271, ARISTOT. — **Adv.**: (τό of τὰ) **τελευταίον, -α** (voor de laatste keer HDT. 1, 91, THUC. 1, 24, 25, PL. Gorg. 515 e, XEN. — 5 het laatst, tenslotte THUC. 3, 65, 35, AR. Nub. 945, XEN.

τελευτάω ion. -έω, — 1 beëindigen: voltooien, afmaken Ξ 280. — 2 volledig tot stand brengen, έργα © 9, πόνον τιμ PIND. P. 1, 54. — 3 vervullen, in vervulling doen gaan, ἐξέδωρ N 375, O 74 *pass.* EUR. Alc. 979. — 4 *spec.* (*sc. τὸν βίον en dgl.*) > sterven HDT. 1, 32, TR.: AESCH. Ag. 929, PL.; *zonder object* HDT. 1, 66, TR.: AESCH. Sept. 617, PL., N. T. Mt. 2, 19. — 5 *vand.* ophouden met, τινος (zoals παύομαι) THUC. 3, 59, 3, XEN. — **Intr.**: 6 in vervulling gaan HDT. 7, 47. — 7 *eindigen*, afloopen; ophouden PIND. O. 7, 68 (?), HDT. 9, 45, AESCH. Ag. 635, THUC. 2, 4, 18, PL. —

8 *praegn.*: εἰς τι *e. dgl.* op iets uitloopen HDT. 3, 125, AESCH. Pers. 735, PL. Symp. 211 c. — 9 *verzw.*: *vooral in part.* eindigend > tenslotte, eindelijk HDT. 3, 75, THUC. 2, 51, 23, SOPH. Ant. 261, AR. Eq. 524 PL. — 10 *v. plaats*: het uiterste zijn, op de grens liggen HDT. 2, 148.

τελευτή, ή, — 1 einde, βίωτοιο H 104, HDT. 1, 30, PL. Gorg. 516 a. — 2 levenseinde, sterven PIND. O. 5, 22, EMPED. 8, 2 D., THUC. 2, 44, 13, PL. Phaedr. 118, SOPH. Tr. 1256, N. T. Mt. 2, 15. — 3 vervulling, μόθοιο I 625. — 4 *afloop*, uitkomst THEOGN. 1075, PIND. P. 9, 66, I. 6, 48, TR.: AESCH. Ag. 745. — 5 *v. plaats*: uiteinde HDT. 2, 32, PL. Tim. 33 b.

(*W. tele+u-*, *z. τέλος en vgl. κερανός naast ἀκράτος*).

ΤΕΛΕΩ(τελέω), *ep.* ook **τελείω** en EMPED. 30, 2 D., *f.* τέλος(σ)ω *naast* τελέω, *att.* τελῶ, *aor.* ἐτέλεσ(σ)α, *perf.* τετέλεκα PL. Ap. 20 a, DEM. *p.* τετέλεσμαι, *aor. p.* ἐτέλεσθην, — **I**: 1 **ten einde brengen**: voltooien, afmaken, δρόμον Ψ 373, *alg.* tot N. T. 2 Tim. 4, 7 δρόμον, Mt. 7, 28 λόγους. — 2 vervullen, in vervulling doen gaan, μόθον δ 776, *alg.* tot N. T., νόμον Rom. 2, 27. — 3 een handeling volledig verrichten; > er in slagen, δόμεναι M 222. — 4 voltooien > aan zijn bestemming brengen ἡμῶρ laten aanbreken ε 390, *v. e. kind* EUR. Ba. 100. **Vand.**: a) volmaakt maken: inwijden HDT. 4, 79, AR. Nub. 258, PL. Phaedr. 69 c; *pass. m. acc.* Βακχισία in de B. mysteriën AR. Ran. 357. — b) benoemen, kiezen DEM. 13, 19. — 5 *met dubbel object*: τινί τι, > geven, toestaan *e. dgl.*, ἀγαθόν β 34. — 6 *intr.* eindigen, afloopen AESCH. Ch. 1021, SOPH. — **II**: 7 (*vgl.* 5, doch *z. s.v.* III τέλος) **betalen** (*eig.* een zaak afwikkelen door betaling), opbrengen, ἔμιστας I 156 als verschuldigd geven, ψυχῆν PIND. I. 1, 68, DEMOCR. 279 (verteren), ATT. *alg.*: AR. Ran. 173. — 8 *spec.*: *v. belasting, schatting* HDT. 2, 109, ATT.: XEN. Hell. 5, 3, 21, N. T. Mt. 17, 24. — 9 *vand.*: in een bep. klasse betalen, daartoe behooren, εἰς τινας HDT. 2, 51, SOPH. O. R. 222, EUR., PL. — 10 *uitgeven v. geld* HDT. 3, 137, PL. — 11 *overdr.*: offers brengen, offeren EUR. Ba. 485, PLUT. — 12 *intr.*: voltooid worden, uitvallen AESCH. Ch. 1021, SOPH. El. 1419. — 13 *duratief* afronden: vergelijken HDT. 3, 34.

(*z. τέλος; τ. < τελεσ-ω*).

τελέως, *adv. v. τέλος*, geheel en al, ten volle HDT. 1, 120, ATT.: PL. Prot. 342 e, *z. d.*

τελήεις, — 1 volledig, geheel aan de eischen van den ritus voldoende, ἐκατόμβη A 315. — 2 zonder onderbreking: geheel in de rondte stroomend, *v. Oceanus* HES. Th. 242. — 3 *v. voortekens*: in vervulling gaand: betrouwbaar HYMN. Merc. 544, TYRT. 2 (τελέεις).

(*kan als aeol. bijv. klankwettig uit τελοσφεν-σ ontstaan zijn, vgl. τέληος s. v. τέλειος*).

τέλθος (*vgl.* ἄχ(θ)ος), **τό**, = I **τέλος**, CALL.

τέλλω, *ή*, soort schelprädier EPIGH. 51 A.

I. τέλλω, *vgl.* ἀνα-τέλλω, *intr.* (het hoofd opbeuren), opkomen *v. hemellichamen* SOPH. El. 699, NIC. — *Verder slechts in compos.*: ἀνα-, ἐν-έπι-, ὑπερ-.

(< *tel-ω*, *W. tel+ā-*, optillen ω dragen, *z. κλῆραι*).

II. τέλλω. *Eig. van alle bewegingen en handelingen die in een kringloop verlopen*: — 1 voltooien, ὀδόν PIND. O. 2, 77. — 2 *pass.* opkomen, ont-

staan (*wrsch. later samengevloeid met I τέλλω*) PIND. O. 11, 6. — **3 m. praedic.:** ἐς χάριν τέλεται, wonden, gaan strekken tot PIND. O. 11, 6.

(*< q*el-jo, z. πέλω, πόλος, τελέθω*).

τέλμα, τό, — **1** stilstaand water, poel AR. AV. 1593, PL. Phaed. 109 b, XEN. Oec. 20, 11. MEN. Epitr. 532. — **2 spec.** uiterwaarden HDT. 2, 93. — **3 leem als specie of pleister gebruikt** HDT. 1, 179.

(*W. s-tel- bevochtigen, wateren, z. eng. stale urine, lit. telzu ik bewater, vgl. σταλάσσω. Of = lat. stagnum: stāre, zoo τ.: στέλλω*).

I. τέλος, τό, — **1 v. plaats: einde; v. tijd:** sinds Σ 378, *alg. tot n. t.* Luc. 1, 33, Hebr. 7, 3, *vgl.* PL. Symp. 186 a τ. ἐπιθεῖναι. — **2** het einde, dat men nadert, tracht te naderen *of* wensch; **doel; praegn.** het bereikte doel: verwezenlijking, vervulling Γ 291; ι 5: T 107, νόστοιο χ 323, θανάτοιο Γ 309, ρ 496, *alg. tot n. t.* 1 Tim. 1, 5. — **3 voltooiing: afronding, volledig maken of zijn, oð τ. ἕκο μύθων** I 56, ge zijt niet volledig geweest, hebt niet alles gezegd PL. Prot. 348 a. — **4 vand.:** uitslag; *praegn.* succes HDT. 9, 22, XEN., N. T. Mt. 26, 58. — **Spec. 5** einde van het bestaan; ophouden, sterven (*met en zonder βίου* (*vgl. reeds Γ 309, I 411*)), HDT. 1, 31, SOPH. O. C. 1721, EUR., PL. Leg. 717 e, N. T. Rom. 6, 21. — *v. tijd:* 6 termijn, μισθοῖο Φ 450. — **7 volledig** volgreoid, volwassen zijn SIMON., EUR. Med. 920, PL. Menex. 249 a, Phaedr. 276 b. — *overdr.* **8** einde v. e. zaak; beslissing HES. O. 669, δίκης AESCH. Eum. 243; besluit Ag. 934; bekrachtiging *pass.* THUC. 5, 41, 26. — **9 vand.:** hoogste macht, autoriteit; *concr.* magistraat (ambt) THUC. 4, 118, 28, EUR. Hel. 887; *concr.* PIND. N. 11, 9, THUC. 5, 47, 3, SOPH. Ai. 1352; *alg.* bestuur AESCH. Sept. 1025. — **10 vand.:** taak, plicht AESCH. Eum. 743, EUR. Supp. 1137. — **11 (uit 8) bij een wedstrijd: prijs** PIND. I. 1, 27, O. 10, 67. — **12 overdr. (: kwaliteif)** waar men het laatst toe komt: het beste, hoogste PL. Gorg. 499 e. — **Adverbiaal: 13** τέλος tenslotte THEOGN. 1294, HDT. 1, 76, THUC. 2, 109, 10, SOPH. Ant. 233, PL. Tim. 81 d, XEN.; **διὰ τέλους**, voortdurend of tot het einde; (toe) AESCH. Pr. 273, SOPH. Pl. Rep. 519 c; **ἐ(ί)ς (τό) τέλος**, tenslotte HES. O. 218, HDT. 9, 37, (3, 40 geheel en al), SOPH. Ph. 409, POL.; **τέλει**, geheel en al SOPH. O. R. 198. — **14 sacraal:** offer, (in)wijding AESCH. Pers. 204, SOPH., EUR. Med. 1382, Hipp. 25 v. d. mysteriën, PL. Rep. 560 e. — **15 vand.:** v. h. huwelijkt gezegd AESCH. Eum. 835, SOPH. Ant. 1241.

(*W. q*el- z. πέλω, πόλος. Eig. (vgl. EUR. Hipp. 87 κάρπιω), is τ. dus de draaiboort, > het einde v. renbaan of ploegland*).

II. τέλος, τό, — **1** troep, afdeling, zwerm, ἑσρόν K 56, 470, Σ 298, HDT. 1, 103, AESCH. Pers. 47, THUC. 1, 48, 3. — **2 vand.:** legioen APP.

(*W. q*el- [identisch met die v. τέλος I?] vgl. o.ind. kula- n. [*< q*el-o*] en k*z-ti- f. troep, familie, oier. claud afstemelingen, clan, lit. kiltis generatie, o.b. celjadī familie*).

III. τέλος, τό, — **1** betaling v. bep. sommen of baten: verplichte bijdrage, belasting, tol AR. Ach. 896, Vesp. 653, ORAT., THUC. 6, 16, 1, PL. Leg. 847 b (*z. τελεῖν*), PLUT., N. T. Mt. 17, 25. — **2 vand.** in de belasting of voor de schatting aangeslagen vermogen ISAE. 4, 11, DEM. 43 75. — **3 alg.** uitgave THUC. 4, 60, 7; *vgl.* λέων τέλη z.

λυσιτελής] SOPH. O. R. 316. — **4 overdr.** verschuldigde gave PIND. I. 1, 6, *vgl.* SOPH. Ant. 143.

(*W. tel+a- dragen, opbrengen, vgl. semas. φόρος: φέρω. Z. τλήνω*).

τέλοσ-δε, adv., tot het einde, tot het doel I 411, N 602.

τέλοσν, τό, grens, einde N 707, Σ 544, 547.

(*oā verleniging v. τέλος [λο νόσρ het accent blijft], vgl. κτίση < *κνιδσ-ā, lat. rixa e. dgl. HESYCH. ook τέλοςσ· στροφάς, τέλη, πέρατα*).

τέλων-έω, — **1** een tollenaar of tolpachter zijn PLUT., LUC. Pseudd. 30, PAP. — **Tr.:** 2 tol of belasting laten betalen Ltr. — **3** als tol betalen LXX.

τελ-ώνης, ου, δ, — **1** tolpachter of tollenaar AR. Eq. 248, AESCHIN., PAP. — **2 ongunstig** POL. 12, 13, 9, PLUT., LUC., N. T. Mt. 9, 10 *met ἀμαρτωλοί verbonden*.

(*III τέλος + : ὀνέουμαι*).

τέλων-ία, ή, het tol pachten en ontvangen DEM. 21, 166, DIO.

τέλων-ικός, van, voor den tolpachter PL. Leg. 842 d, DEM. 24, 110, PLUT.

τέλων-ιον, τό, ook τελωνεῖον, tolhuis N. T. Mt. 9, 9, Mc. 2, 14.

τεμαχ-ίζω, in stukken snijden, verdeelen PLUT.

τεμαχ-ιον, τό, dem. v. τεμαχος, stukje, mootje PL. Symp. 191 e.

τεμαχ-ίτης, ιχθός, gezouten visch Ltr.

τέμαχος, τό, snede; afgesneden stuk: moot HIPPOCR., AR. Eq. 283, Nub. 339, XEN. An. 5, 4, 26, LUC.

(*: τέμνω, vgl. τεμε-νός en daardoor ook ntr.? Want vgl. δβάτραχος, κύμβαχος, στόμαχος, τάριχος*).

τεμεν-ίζω, (tot) een heiligdom maken PL. Leg. 738 c, ARISTOT., D. H.

τεμεν-ιός, uit het heilig bosch SOPH. Tr. 754.

τεμεν-ίτης, ου, δ en *jem.* τεμεν-ίτις, ιδος, ή, uit het τέμενος THUC. 6, 75, 34, CIC.; *jem.* THUC. 7, 3, 24.

τέμε-νος, τό, — **1** afgesneden stuk land: domein, eigen bezit, heiligdom, v. god of tempel of v. menschen, Foi Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων Z 194, Σ 560, PIND. N. 10, 19, BACCH. 10, 48, XENOPHAN. 2, 2 D., HDT. 2, 112, AR. Lys. 483. — **2** heilig terrein v. d. wedstrijd PIND. N. 6, 46. — **3 alg.** bepaald stuk grond, Καρισίδος ἐν τεμένει v. d. Coparis PIND. P. 12, 27. — **4 τ. αἰθέρος,** (ENNIVS *evensens caeli templa*) AESCH. Pers. 365. — **5 wijgeschen** TIMOTH. Pers. 210.

(*: τέμνω; z. τέμα-χος en voor suff. ἔχ-νος, τό en lat. faci-nus, fē-nus. Semas. vgl. lat. templum*).

τέμνω, ep. ion. dor. τάμνω; ep. τέμνω γ 175 *wrsch.* Atticisme, τέμει N 707, f. τεμέω, att. τεμῶ, aor. ἔταμον, att. ἔτεμον, ion. aor. τεμεῦσα HEROND. 4, 89; *perf.* τέτρηκα, p. τέτρημαι, aor. p. ἐτμήθηγ;

snijden: — **1** stuk snijden, aan stukken snijden I 209, μελεστί ι 291; δέρμα schoenleer ξ 24, PIND. O. 1, 50, HDT. 2, 65, PL. Gorg. 476 d, XEN. Mem. 1, 4, 6, v. tanden; *med.* voor zich . . . ω 364. — **2 vand.** doden, slachten T 197, EUR. Supp. 1196. — **3 spec.** als ritus bij het plechtig verdrag: ἔρκα τ. B 124, *vand.* φιλότητα καὶ ἔρκα πιστά τ. Γ 73, HDT. 7, 132, *med.* 4, 70, EUR. Hel. 1235, φλα Herc. 301 *med.* Supp. 375; *vand. abs.* overeenkomen HDT. 4, 201. — **4 op en snijden;** wonden, χράα N 501, AESCH. Eum. 592. — **5 spec.:** v. e. chirurg (*vaak teg. κά(τ)ειν*): opensnijden een lichaam, uitsnijden, βέλος Λ 844, AESCH. Ag. 849, PL. Gorg. 456 b, XEN. An. 5, 8, 18. — **6 snijden,** castreeren LUC. — **7 afsnijden,** afhouden,

κεφαλήν P 126, Σ 177, κάρα AESCH. Ch. 1047, SOPH. Ai. 1179, τρέχας EUR. Tr. 480 (vgl. Γ 273). — **8 vand.** vellen, boomen Δ 88, HES., THUC. 2, 98, 14, EUR.; **9 med.** voor zich... ε 243, HDT. 5, 82, EUR. — **10 afsnijden** van een geheel: afzonderen τέμενος Z 194, med. I 580. — **10 v. steen:** uithakken HDT. 1, 186 med., HYPER. 3, 35 μέταλλον, PL. Critias 116 a, DIOD. — **11 spec.** omhakken: verwoesten, vernielen HDT. 9, 86, THUC. 2, 19, 23, EUR. Hec. 1204, XEN. — **12 vand.:** zich meester maken van, weggapen Σ 528. — **13 d ó rsnijden** overdr. doorsnijden, doorklieven, πέλκας γ 175, ploegen, γῆν SOL. 1, 47 ALD., PIND. P. 3, 68, AR. AV. 1400. — **14 een weg banen** HDT. 4, 136, PIND. I. 5, 22, THUC. 2, 100, 25, PL. — **15 overdr.** een weg inslaan of kiezen, afleggen HDT. 7, 124, AESCH. Supp. 807, EUR. Ph. 1, AR. Th. 1100. — **16 de knoop doorhakken:** beslissen PIND. O. 13, 57. — **17 splitsen:** in tweeën verdeelen HDT. 2, 33, PL. Symp. 190 d ook med. — **18 en overdr.** (onderscheiden PL. Phil. 49 a. — **19 resultaatief** door snijden enz. maken, vervaardigen, ἱμάντας HDT. 5, 25, med. 1, 194, ὄχετος PL. Tim. 70 d, 77 d; φάρμακον e. dgl. HYMN. Cer. 229, vgl. AESCH. Ag. 16, Supp. 807, EUR., PL.
(W. tem+ā-: pr. τέμω N 707 naast τμηῶ > *τάνω, waaruit door kruising τάνω ep. ion. dor., en τέμω att.; aor. klankwettig ἔταρον ep. ion. dor. [$< *tem-on$ of *tḡm-on]; att. ἔτεμον naar pr. Vgl. τμήγω. — Verw. m. ier. tamnaim ik snijd stuk, o. b. tīng [$< tm-nō$] hetz.).

τέμπεα, τᾶ, — **1 „insnijding“:** dal, spec. tusschen Ossa en Olympus HDT. 7, 173. — **2 verzw.** landelijke, schoone streek THEOCR. 1, 67, CIC.
(W. tem+p-, vgl. τέμνω en z. lat. tempus).

τέμω, z. τέμνω.

τενᾶγ-ίζω, stilstaand water hebben PLUT. Luc. 24.

τένᾶγος, τό, ondiep, doorwaadbare plaats, overstromd land PIND. N. 3, 24, HDT. 1, 202, THUC. 3, 51, 34, ARISTOT., POL.
(lett. tīgas [$< tingas$] diepere plaatsen tusschen ondiepten).

τένδω, att. τένω, knabbelen aan HES. O. 524.
(W. tem+d- [z. τέμνω]: lat. tondeo, o. ier. ro-s-teind hij sneed).

τενθ-εία, ἡ, het knagen; snoeplust AR. Av. 1691, Ltr.

τένθης, ου, ὁ, lekkerbek, snoeper COM., AR. Pax 1009.
(W. tem+dh-, vgl. τένω en z. τέμνω).

τενθρηδών, ὄνος, ἡ, soort wesp ARISTOT.
(-ηδων suff. in dierennamen, vgl. ἀνθρ-ηδών, z. τενθρήνη).

τενθρήνη, ἡ, soort wesp NIC. Al. 560.
(z. s. v. ἀνθρή-νη, vgl. πεμφρη-δών; niet: θρηγος f.).

τενθρήνη-ιον, τό, nest van de τενθρήνη ARISTOT.

τενθρήνη-ώδης, 2, evenals het nest v. d. τενθρήνη; vol gaten HIPPOCR.

τένθω, z. τένω.

τένων, οντος, ὁ, — **1 spanner:** pees, spier E 307, P 290, HES., HIPPOCR., EUR. Ph. 42. — **2 spec.** voet(pees) AESCH. Ch. 209, EUR. Med. 1166.
(eig. „spanner“, W. ten- z. τείνω).

τεοῖο, = τέο v. σύ, © 37.
(= τέο, naar o-declin. τεο-ιο).

τέος, βοεῖ. τίος = σός, u, w, jouw A 138, HES., PIND. N. 3, 65, HDT. 8, 100, TR. (lyrisch): AESCH. Pr. 162, TIMOTH. Pers. 85.
($< τῆός$ [z. σύ, τῷ]: o. ind. tvā- [kortere fase],

alb. ū-t, o. lat. touos, later tuus, umbr. tover tui, lit. tėvas).

τέος = τίς, SAPHO 42, 2 ALD., v.-SOCR.: PARM. 8, 46 D.
(uit den gen. τεο en dat. τεω afgeleid).

τεοῦ (vgl. τεοῖο), ep. gen. v. σύ, CALL. Cer. 98; = τεοῦς, CORIN. 14 ALD.

τεράζω, wonderteekens verklaren AESCH. Ag. 125.

τέραμνον, τό, woning, meest pl. EUR. Hipp. 539, Ph. 333 eld.
($< τεραβ-νο$ [$a < idg. ə$]: W. terē+b-: lat. trabs, t(r)aberna, osc. triūbūm [ī < ē] domum, umbr. tremnu tabernaculo, o. ier. a-trbu hij bezit, woont, E. N. Atreabates, ags. þorp = ndl. dorp, lit. trobá gebouw).

τεράμο-της, ὁ, zachtheid, weekheid THEOPHR.

τερά-μων, malsch, zacht THEOPHR.
(W. ter+ē- z. τέρην).

τέρας, ἄτος, ἄος, ion. τέρεος, nom. pl. τέρατα, τέρα, ep. τέραα, osc. triūbūm, gen. τερών, ep. τεράων, dat. ep. τεράσιν, — 1 (oorspr. betoovering, vgl. v. d. aegis Δ 4) wonder, wonderteeken: voorteken Δ 76, Δ 28, PIND. O. 8, 41, BACCH. 15, 35, HDT. 4, 28, XEN. Mem. 1, 4, 15, MEN. Epitr. 576, N. T. Mt. 24, 24. — **2 monster** E 742, M 209, TR.: AESCH. Pr. 352. — **3 verzw.** iets wonderlijks, zonderlings PL. Men. 91 d. — **4 monstrositeit** PL. Crat. 393 b.
($< idg. q^{*}er-as$, vgl. πέλω en HESYCH. τέλωρ; vgl. o. ind. ā-scarāya wonderlijk? o. n. skars monster, lit. kerūi ik betoover, o. b. čarū betoovering).

τερα-σκόπος, = τερατοσκόπος, > voorspellend PIND. P. 4, 201, AESCH. Ag. 978, SOPH. O. R. 605.

τέρας-μια, τό, = τέρας EMPED. 60 D.

τεράσ/τιος, wonderbaarlijk LUC. D. Mort. 17, 1, Tim. 41.

τερατ-εία, ἡ, wonderen vertellen: opsnijderij AR. Nub. 418, ISOCR., POL.

τεράτευ-μα, τό, goocheltruc AR. Lys. 672.

τερατ-εύομαι, aor. med., — 1 over onnatuurlijke dingen praten: opsnijden, liegen AR. Eq. 627, AESCHIN. 1, 94, EPICUR. 114 US. POL. — **2** geheimzinnig, gewichtig doen AESCHIN. 2, 49.

τερατ-ικώς, adv., wonderlijk bij PLUT. 1124 c.

τερατο-λογ-έω, wonderlijke dingen vertellen ARISTOT., LUC.

τερατο-λογ-ία, ἡ, wonderen, wonderlijke verhalen vertellen ISOCR. 15, 285, LUC.

τετατό-λογος, pass., waarover wonderlijke dingen verteld worden, wonderbaarlijk PL. Phaedr. 229 e.

τερατο-σκόπος, — 1 wonderteekens beschouwend (en uitleggend) AR., PL. Leg. 933 c. — **2 =** haruspex PLUT.

τερατο-τοκίω, een misgeboorte ter wereld brengen ARISTOT.

τερατουργ-ία, ἡ, — 1 goochelarij PLUT. 17 b. — **2 ἐν τοις λόγοις,** opsnijderij LUC. Icarom. 6.

τερατουργός, ὁ, goochelaar, wonderdoener LUC. Gall. 4.

τερατ-ώδης, — 1 wonder(baar)lijk AR. Nub. 364, PL. Euthyd. 296 e, ARISTOT. — **2** monsterachtig ARISTOT.

τερατ-ωπός, wonderbaarlijk om aan te zien HYMN. 18, 36.

τερεβινθ-ίνος, van den terpentijnboom of zijn hars gemaakt XEN. An. 4, 4, 13.

τερεβινθος, ἡ, terpentijnboom en de daaruit vloeiende hars: terpentijn HIPPOCR., ARISTOT., THEOPHR.
(ouder τέρινθος, > τ. door dissimilatie van μ-ν;

vgl. NIC. Th. 844 *τρέμιθος*. *Vóór-gr.* woord, z. ook *-ιθος*).

τέρεινος = **τέρην**, *teer* (ANACR.) 53, 2.

(gevormd als *κλεινός* (?) en *ἐταίρος*, z. d.).

τέρεμνον, **τό**, = **τέραμνον**, z. d.

τερετίζω (*onomatop.*), — 1 tsjilpen, kwetteren COM., ARISTOT. — 2 kweelen, fluiten, ook v. instrumenten en menschelijke stem ARISTOT., THEOPHR., BABR. 9, 4.

τερέτις/μα, **τό**, — 1 gekweel, gefluit LUC. Nigr. 15. — 2 *ongunstig*: louter woorden zonder realiteit ARISTOT.

τέρετρον, **τό**, *dem.*, boortje THEOPHR.

τέρετρον, **τό**, *boor* ε 246, ψ 198.

(*τέρω*, vgl. lat. *tere*-draen voor suff. z. *δροτρον*).

τερηδών, **όνος**, **ή**, — 1 („boor”worm), houtworm AR. Eq. 1038, THEOPHR. — 2 worm in bijenkorven ARISTOT. — 3 weeteren v. h. *gebeente* HIPPOCR.

(-ηδων vaak voorkomend suff. of woord in dierennamen, vgl. *τενθηδών*, lat. *-edo*. Z. *τέρω*, *τέρετρον*).

τέρην, *gen.* ενος, *τέρεινᾶ*, *τέρεν*, — 1 slank, *teer*: jong, zacht, φύλλα N 180, ἄνθα ι 449 HES., THEOGN. 261, ALCAE. 69 ALD., *fem.* *τέρενα* SAPPHO 93, 3 ALD., PIND. N. 5, 6, EMPED. 100, 6 (*αίμα*), AESCH. Supp. 988 *δπόρα*. — 2 *teer* v. *geluid* THEOGN. 266, ANACR. 19. — 3 *overdr.* *δάκρυ* (of eig. nog rond?) Γ 142, *δψις* EUR. Med. 905.

(W. *ter*- [z. *τέρω*], draaien ∞ dun, slank maken, v. draden en gedraaid hout: o.ind. *tárma*-jong, *teer*, arm. *t'arm* jong, frisch, HESYCH. *τέρω* ἄσθενές, λεπτόν, lat. *teres*, *sabijn*, *tereno*-mollis, lat. *tener* [*< tereno*-, ook door *tenuis*]).

τερθραία, **ή**, het overschreeuwen: bedriegen met trucjes ISOCR. 10, 4, PLUT.

(*redupl.* v. W. *θερ*- z. *θρόμαι* schreeuwen).

τερθρευομαι (z. *voorg.*), *aor. med.*, handig, spitsvondig redeneeren DEM. 61, 15, ARISTOT., PLUT.

τέρθριος (z. *volg.*), **ή**, val of bras: touw om de zeilen op en neer te hijschen, κάλωσ AR. Eq. 440.

τέρθρον, **τό** — 1 einde, oppervlak EMPED. 100, 4 D. — 2 top HYMN. Merc. 322. — 3 *overdr.* levens einde EUR. — 4 crisis v. e. ziekte HIPPOCR. (*τέρθρον*, z. *τέρμα*. Voor suff. vgl. *δροθρον*).

τέρμα, **τό**, — 1 einde, grens THEOGN. 1166 b, EMPED. 35, 10 D., HDT. 7, 54, κελεύθου AESCH. Pr. 284; *overdr.* πλούτου THEOGN. 227. — 2 einde v. tijd en handeling, vooral βίου e. dgl. SIMON., AESCH. Pr. 828, SOPH. O. R. 1530, EUR., PL. Ax. 371 e. — 3 *overdr.* het hoog(s)te punt, het beste: ἀθλων PIND. I. 3, 85, EUR. Supp. 367, AR. Av. 705; *verzu.*: *ter* omschrijving THEOGN. 1168, TR.: AESCH. Ag. 1002 τ. ὑγιείας. — **Spec.** 4 hoogste macht (vgl. τέλος...) SIMON. — 5 het eindpunt v. d. renbaan: meta Ψ 323, 333, PIND. P. 9, 114, O. 3, 33, SOPH. El. 686. — 6 (teeken voor) het bereikte eindpunt v. e. worp θ 193. — 7 *overdr.* uitslag, uitkomst AESCH. Ag. 781.

(W. *ter*+*ā*- door of over iets gaan [of brengen]; z. *τέρω* en o.ind. *tárati* hij steekt over, komt te boven. Voor τ. vgl. o.ind. *tárman*-n. einde v. d. offerpaal. lat. *termin* [= *τέρμα*]. *terminus*, *umbr. terminom-e* „ad terminum”, vgl. lat. (in)trare, trans e. dgl.).

τερίνθινος, *ouder*, = **τερεβινθίνος**, THEOPHR.

τερίνθος, **ή**, z. **τερέβινθος**.

τεριμίεις, met schoonen rand (of tot op de voeten hangend?), ἀπίς II 803, χιτών τ 242, HES. O. 537.

(HESYCH. τ. *ποδήρης* en *τέριμς* ποῦς; -οεις als van

**τέρω*-ιον [anders *χαρι-εἰς*] om het *metrum*: *analogisch*).

τέρμ-ιος (*τέρμα*), van het levenseinde, om te sterven SOPH. O. C. 89, Ant. 1331.

τερμόν-ιος, aan het einde v. d. wereld AESCH. Pr. 117.

τέρμ-ων (z. *τέρμα*), **ονος**, **ός**, — 1 einde AESCH. Supp. 624, EUR. Ph. 1352. — 2 grens AESCH., EUR. Hipp. 746. — 3 = *Terminus* PLUT. Num. 66.

τερπι-κράωνος, den bliksem slingerend A 419, η 164.

(*niet*: *τέρω*, want daarvan *Τερπιχόρη*, maar W *terq**, waarvan o-phase in lat. *torqueo*. Z. *τρέπω*; *τερπ*- in composita: **τέρω*ος, *τό*, het slingeren).

τερπ-νός (*τέρμα*), *eig.* verzadigd, verkwikt: — 1 v. dingen: zalig, koesterend, verkwikkend, blijde THEOGN. 1013, comp. 1062, TYRT. 9, 38, ALD., PIND. O. 6, 57, *ntr. subst.* N. 7, 74, TR.: AESCH. Ag. 902, THUC. 2, 53, 23, PL. Prot. 358 a, XEN., ISOCR. 1, 21. — 2 v. person *SOPH.* Ai. 96.

τερπνό-της, **ή**, genot LXX.

τέρω, *f.* *τέρω* *enz.*, *aor. med.* of *pass.*: *ἐτερψάμην* π 26, *ἐταρπόμην* naast *ἐτεταρπόμην ep.*, *pass.* *ἐτέρφθην* ∞ *ἐτάρφθην*, *ἐτάρπην* ∞ *ἐτάρπην*, — 1 *verkwikken*, verzadigen, *overdr.* verheugen, opvooilijken: *ἀείδων* ρ 385, *θυμόν* I 189, *ἀκαχημένον* Γ 312, BACCH. 16, 107, HDT. 8, 99, THUC. 3, 104, 5, SOPH. Tr. 1246, PL. Leg. 658 e, XEN. — 2 *pass. refl.* (of *med.*, *bijv.* I 705 φίλον ἦτορ σίτου) zich verkwikken, zich laven; *overdr.* genieten van, τιμνι Β 604, *δδρυόμενος* δ 194, *m. gen. partit.* Λ 780, ARCHIL. 25 ALD., PIND. P. 2, 74, BACCH. 15, 7, HDT. 2, 78, TR.: AESCH. Eum. 1042, PL. Phaed. 85 b, XEN.

(W. *tere*+*p*-: o.ind. *τρπ-νότι*, *tarpati* hij verzadigt zich, got. *prafstjan* troosten, lit. *tarp-stū* ik gedij).

τερπ-ωλή (vgl. s.v. *ἐλπ-ωρή*) **ή**, genoegen, genot σ 37, ARCHIL. 10, 4 ALD., THEOGN. 978.

τερο-αίω, *afdrogen*, *afvegen* II 529, NIC., AP. RH. **τέροσμαι**, *aor.* *ἐτέροσην*, — 1 *droog* worden II 519, η 124. — 2 *Lit. act.* **τέρω*, *f.* *τέρω*, *aor.* *ἐτέρωσ*, *drogen* NIC., THEOCR. 22, 63.

(W. *ter*+*s*- *droog* zijn, o.ind. *t'rsyati* hij heeft dorst, arm. *t'arsamim* ik verwelk. *alb.* *ter* ik droog in de zon, lat. *terra* [*< *tērs-ā*], osc. *ter as* terrae, o.ier. *tīr* droog en *tīr* [*< tēr-es-*] grond, got. *þaurstei* = *ndl.* *dorst*, *dor*).

τέρφος, **τό**, *huid*, leer NIC. Al. 268.

(z. *στέρφος*, lat. *tergus*).

τερψι-ετής, *door* (schoone) verhalen verkwikkend, *δοιδᾶ* BACCH. 12, 230.

τερψί-μβροτος, *mensen* verkwikkend, *ἡέλιος* μ 269, 274, HYMN. Ap. 411, BACCH. 12, 72.

τέρψις, **ή**, *gen.* in *citaten* bij PL. Leg. ook *-ιος*, — 1 *verkwikking*: genot HES. Th. 669 d, 917, PIND. P. 9, 19, BACCH. 1, 169, HERACL. 77 D., TR.: AESCH. Pers. 544. — 2 *blijdschap* THEOGN. 878 b, PIND. O. 12, 11, AESCH. Ag. 611, THUC. 2, 38, 15 PL. Phil. 11 b.

τεσσαρά-βοιος, vier runderen waard Ψ 705.

τεσσαρά-κονθ-ήμερος, van veertig dagen HIPPOCR.

τεσσαρά-κοντα, *ep.*, *τεσσαρά-κ.*, *ιον.*, *τετταρά-κ.* *dgl.*; *τετράκοντα dor.* en *πενταρά-κ.* *βοεῖ* in INSCR., — 1 *veertig*, *sinds* B 524 *alg.* tot n. t. Mt. 4, 2. — 2 *spec.* of τ., *een soort kantonrechtters in Attica* DEM. 37, 33, ISOCR. 15, 237.

τεσσαρά-κοντα-ετής, 40 jaar oud HES. O. 441, N. T. Act. 7, 23; *gem.* **τετταρά-κοντα-ετίς**, PL.

Rep. 460 e; **τ-ετία**, ἡ, periode van 40 jaar D. H. **τετταρακοντακαιπεντακισχιλιοστός**, de vijf-en-veertigste duizend PL. Leg. 877 d.

τεσσαρακοντ-άς, ἡ, periode van 40 dagen HIPPOCR.

τεσσαρακοντ-όργυιος, 40 vademen hoog HDT. 2, 148.

τεσσαρακοντ-ούτης, 40 jaar oud LUC. Hermot. 13.

τεσσαρακοστ-αῖος, op den 40sten dag, binnen 40 dagen HIPPOCR.

τεσσαρακοστός, — 1 veertigste THUC. 6, 4, 1. — 2 ἡ **τ-ή**, $\frac{1}{40}$ als belasting of opbrengst AR. Eccl. 825; — en 3 bep. munt, op Chios THUC. 8, 101, 15.

τέσσαρες. **Vormen:** *ion.* en Koine met assimilatīe *τέσσερες*, att. *τέτταρες*, aeol. (ook HOM.) *πίσυρες*, lesb. *πέσυρες*, boeot. *πέτταρες*; *dor.* en N. W. Gr. *τέτορες*, vgl. HES. O. 698, EPICH. 100 A, SIMON. en bij HDT. 7, 228; *acc.* τ-ας, *gen.* τ-ων, *dat.* τ-αρσι, naast *τέττασι* [*< idg. q^{et}tyu-si*] HES., vier, sinds B 618, *alg.* tot N. T. Mt. 24, 31.

(*< q^{et}tyu-* [naast vollere phase *-yor-* of Gr. *msch.* met *-og-* < *r*]: *o. ind.* *catvāras*, arm. *čor-ē*, lat. *quattuor*, osc. *petora*, m. ier. *cethir*, got. *fidwōr* = *ndl.* vier [labiaal naar *idg.* *penq^he* 5], lit. *keturi*, o. b. *cetyre* naast *četverŭ* telkens vier).

τεσσαρακοντα-δύο, 42 N. T. Apoc. 13, 5.

τεσσαρακοντα-τέσσαρες, 44 N. T. Apoc. 21, 17.

τεσσαρεςκαιδέκα-τος, *ion.* *τεσσερ-*; 14de HDT. 1, 84, *alg.* tot N. T. Act. 27, 27; **-αῖος**, op den 14den dag HIPPOCR.

τεσσαρεςκαιδέκ-έτης, 14jaar oud PLUT. Aemil. 35.

τεταγμένως, *adv.*, geordend; regelmatig PL. Leg. 700 c, XEN. Oec. 8, 3, ISOCR.

τετᾶών, *part. aor.* II, beetpakken, *τινος* bij A 591, O 23.

(W. *tēg-*, korte phase *tēg-* = *tay-*: *lat. perf.* *tetigi* [*< *tetagai*], *ags.* *þaccian* streelen).

τεταμειμένως, *adv.*, spaarzaam D. H.

τετάνοθριξ, met lang, spichtig haar PL. Euth. 2 b.

τετανός (z. *τανύω*, *τείνω*), uitgestrekt, uitgestreken: gespannen, stijf HIPPOCR., THEOPHR., NIC. Al. 343.

τέτανος (z. *voorg.*), **δ**, — 1 krampachtige samen-trekking of verstijving HIPPOCR., PL. Tim. 84 e, ARISTOT. — 2 *obs.*, z. AR. Lys. 553, 846; **-ώδης**, HIPPOCR.

τεταραγμένως, *adv.* p. p. v. *ταράσσω*, verward, door elkaar PL. Leg. 668 e, ISOCR. 15, 262, PLUT.

τεταρταῖος, — 1 op den 4 den dag: sinds 3 dagen HDT. 2, 89, PL. Leg. 616 b, N. T. Joh. 11, 39. — 2 telkens op den 4 den dag: om de 4 dagen HIPPOCR., PL. Tim. 86 a.

τεταρτημόριον, **τό**, — 1 een vierde deel HDT. 2, 180. — 2 *spec.*: . . . v. *e. obool* ARISTOT.

τέταρτος, en *ep.* *τέττατος*, — 1 vierde, sinds B 613; Φ 177, *alg.* tot N. T. Mt. 14, 25. — **τό τ-ον**: 2 (voor) de vierde maal E 438; en — 3 ten vierde PL. Phaedr. 266 e. — ἡ **τ-η**: 4 de 4de dag HES. O. 800, XEN. An. 4, 8, 21. — 5 het vierde deel HDT. 6, 57. (*τέσσαρες*, *verw.* *o. ind.* *caturtha*, *lat.* *quartus*, lit. *ketvīrtas*).

τετευχῆσθαι, *perf.* gewapend zijn γ 104. (*z.* *τεύχος*, *τεύχω*, als van **τευχέω*).

τετιημαι, meest *part.* *τετιηός*, ook *τ-ημένος* I 13, © 437, HES. Th. 163 mismoedig, gedrukt zijn. (*usch.* *oorspr.* stil, > gedrukt zijn I 30. 695 ω stil = rustig zijn; W. *q^{et}i+ē-*: *o. p.* *šiyātis* wel-behagen, *lat.* *quies*, *quies-co*, got. *heila* tijd, *ndl.* (*ter*)wijl, o. b. *po-kojī* rust).

τετλά-, **τετλη-**, z. *τλήναι*.

τετμηώς, *part. perf.* bij *τέμνω*, AP. RH. 4, 156.

τετμείν, — 1 aantreffen Δ 293, α 218, THEOCR. 25, 61, AP. RH. — 2 deel aan iets krijgen, (*eig.* afsnijden van?), *τινος* HES. Th. 610.

(vgl. *ε-πε-φν-ov-*: W. *tem-* treffen, *identisch* met *tem-* snijden, z. *τέμνω*, *semas.* vgl. treffen ω aantreffen?).

τετολημότως, *adv. part. perf. v.* *τολμάω*, stoutmoedig, gewaagd POL.

τέτορες, **οι**, **αι**, **τέτορα**, **τά**, = *τέσσαρες*, z. d. **TETPA-**, = vier, *in composita*.

τετρα-βάμων, viervoetig EUR. El. 476.

τετρά-γυος, vier morgen land groot η 113; τό τ-ον, stuk land van die grootte σ 374.

τετραγων-έω, in een vierhoek staan, *τινα*, met iemd, *astrologisch* LUC.

τετραγων-ία, ἡ, bep. boom, *genoemd* naar *zijn* vierhoekige vrucht THEOPHR.

τετραγων-ίζω, vierhoekig maken; *v. getallen*: in het kwadraat verheffen PL. Theat. 148 a, ARISTOT.

τετραγωνισ/μός, **δ**, kwadratuur ANTIPHON 13 D. ARISTOT.

τετραγωνο-πρόσωπος, met een vierkant, breed gezicht HDT. 4, 109.

τετρά-γωνος, — 1 vierhoekig HDT. 2, 124, HIPPOCR., THUC. 4, 125, 10, PL. Rep. 510 d, XEN. Lac. 12, 1, N. T. Apoc. 21, 16. — 2 **τό τ-ον**, een kwadraatgetal, een tweedemachtsgetal PL. Theat. 147 e. — 3 vierkant: gedrongen, krachtig SIMON. bij PL. Prot. 339 b, ARISTOT.

τετράδ-ιον, **τό**, wacht uit 4 man bestaande N. T. Act. 12, 4.

τετραδισ/ται, **ών**, **οι**, jonge mensen die op den vierden dag v. d. morgen bijeenkwamen om een maaltijd te houden com.

τετρά-δραχμος, vier drachmen zwaar of waard MEN. Perik. 191; τό τ-ον, munt van vier drachmen PL. Ax. 366 c, PLUT.

τετρα-έλιξ, **ικος**, met 4 strengelingen; ἡ τ. *bep.* soort distel THEOPHR.

τετρα-ένης, vierjarig THEOCR. 7, 147.

τετρα-έτης, **ου**, **δ** en **τετρα-ετής**, van 4 jaar: — 1 4 jaar oud HDT. 4, 187, PL. Leg. 793 e. — 2 4 jaar durend HDT. 1, 199, POL., D. H.

τετρα-ετία, ἡ, tijd van vier jaren PLUT. Pomp. 55.

τετρά-ζυγος, met een vierspan EUR. Hel. 1039.

τετρα-θέλυμος, met vier lagen bekleed O 479, χ 122.

τετραίνω f. *τετρανέω*, *aor.* *ἐτέτηνα*, *ep.* en AR. Th. 18; *daarnaast* f. *τρήσω* LYCOPHR., *ἐτρησα* HIPPOCR., PL., z. *τιτράω*, *doorboren* X 396, ψ 198, EMPED. 84, 9; 100, 3 D., HDT. 4, 158; 2, 96, HIPPOCR., AESCH. Ag. 868, AR., ARISTOT.

(*< τε-την-ω*, vgl. *τέρε-τρον*, *τεῖω*; voor de versterking met *nasaal* vgl. *s.v.* *φαίνω*; W. *ter+ē-*, waarvan *τηη-*, ook *in germ.*: *ndl.* *draa(ien)*, *draa(d)*).

τετρακαιδέκ-έτις, **ιδος**, ἡ, veertienjarig ISOCR. 19, 22.

τετράκι, = *τετράκις*, PIND. N. 7, 104.

τετρακίη, ἡ, = *θηριακίη*, salade HIPPON.

τετρά-κις, *adv.*, viermaal, *sinds* ε 306 *alg.*: HDT. 2, 142, AR. Pl. 851.

τετρακισ-μύριοι, **αι**, **α**, veertigduizend XEN. Cyr. 2, 1, 5, ARISTOT.

τετρακισ-χίλιοι, 4000 HDT. 2, 9, THUC. 2, 58, 9, tot N. T. Mt. 15, 38.

τετρά-κλίνω, met vier aanligbedden LUC. Tox. 46.

τετρά-κνήμος, *dor.* = *-κνημος*, (als) met vier spaken PIND. P. 4, 214; 2, 40.

τετρα-κόρωνος, vier maal zoo oud als een kraai HES.

τετρακόσιοι (z. δια-κόσιοι), αι, α, vierhonderd, *sinds* HDT. 1, 178, *alg. tot* N. T. Gal. 3, 17.

τετρακοσιο-στός, vierhonderdste, *alg.* DIN.

τετρα-κτύς (z. τριπτύς, τεμπτύς), ύος, ή, de 4-groep: 1 + 2 + 3 + 4 = 10 PYTHAG. 34, 4 D., PLUT. 381 f, LUC.

τετρά-κυκλος, met vier wielen Ω 324, ι 242 (α). LUC. Alex. 11.

τετρα-λογία, ή, tot een geheel vereenigde of als een geheel beschouwde groep van vier oraties of dramatische werken) Ltr.

τετρα-μερής, uit vier afdeelingen bestaand PLUT. **τετρά-μετρος**, uit 4 μέτρα (= dubbele voeten) bestaande (*in de metriek*) AR. Nub. 642, XEN. Symp. 6, 3, ARISTOT.

τετρα-μην-ιαίος, voor 4 maanden DIOD.

τετρά-μηνος, van, voor vier maanden, vier maanden durend THUC. 5, 63, 24, POL., PAP., N. T. Joh. 4, 35.

τετρα-μοιρ-ια, ή, vier maal zoo groot deel XEN. An. 7, 2, 36.

τετρά-μοιρος, een vierde deel uitmakend (EUR.) Rhés. 5.

τετρά-μορος, = *voorg.*, NIC. Th. 106.

τέτραξ, αγος en ακος, ό, paretshoen EPICH. 25 A, AR. Av. 884.

(naast τέτριξ, onomatop., vgl. o.ind. tittiripatrijs, lat. tetrinnire kakelen, lit. teterva korhoen, o.b. tetrévi fazant).

τετρά-ξοος, viermaal geschild en bewerkt; δένδρα, boomen, waarvan het hout vóór het verwerken viermaal bewerkt moet worden THEOPHR.

τετραξός, viervoudig ARISTOT.

τετρα-αιδιος, 2, van vier metodiën PLUT. 1132 d.

τετραῶρ-ια, ή, wagen met vierspan PIND. O. 2, 5, P. 2, 4.

τετραῶρος, contr. τέτρωρος, ook α, — 1 met vier samengekoppeld, ἵπποι v 81, EUR. Hel. 723. — 2 met vier paarden PIND. N. 7, 93, TIMOTH. Pers. 204, EUR. Supp. 675, τέτρωρος Hipp. 1229. — 3 met vier pooten SOPH. Tr. 507.

(W. *αμερ-* verbinden (z. s.v. αἰρω), vgl. παρήγορος).

τετρα-πάλα(ι)στος, van vier span HDT. 2, 149.

τετρα-πηχυς, εος, vier el lang HDT. 7, 69, AR. Vesp. 553, PL. Rep. 426 d.

τετρα-πλάσιος, viervoudig, viermaal zoo groot als, τινος PL. Men. 83 c.

τετρα-πλασιών, = *voorg.*, ARISTOT.

τετρά-πλεθρος, van 4 plethra POL.

τετρα-πλή, adv., viervoudig A 128, LUC.

τετρα-πλόος, contr. -πλούς, viervoudig PLUT., N. T. Luc. 19, 8.

τετρα-ποδηδόν, adv., op vier voeten AR. Pax 896.

τετρα-ποδ-ίζω, een viervoetig dier zijn ARISTOT.

τετρα-ποδιστι, op vier voeten of pooten LUC.

τετρά-πολις, ιδος, z. τετρά-πολις; subst. ή τ., vereeniging van vier steden THUC. 2, 30, 16.

τετρά-πολος, viermaal omgekeerd of geploegd THEOCR. 25, 26.

τετρά-πους, (δ, ή), τετρά-πουν, (τό), gen. -ποδος, — 1 viervoetig HDT. 2, 68, PL. Tim. 92 a; uit viervoetige dieren bestaande POL. — 2 subst. τ-ουν, τό, viervoetig dier HDT. 3, 106, THUC. 2, 50, 27, AR. Nub. 649, PL., N. T. Rom. 1, 23. — 3 vier voet lang PL. Men. 85 b.

τετρα-πρόσωπος, met vier aangezichten PLUT.

τετρά-πτερος, met vier vleugels SOPH., ARISTOT. **τετρα-πτερουλλίς**, ιδος, ή, „viervleugel”, soort sprinkhaan AR. Ach. 871.

τετρά-πτιλος, met vier vleugels AR. Ach. 1082.

τετρά-πτολις, ή, DICHT. = τετράπολις, met of van vier steden EUR. Heracl. 81, AR. Lys. 285.

τετρα-πυργία, ή, gebouw met vier torens POL., PLUT.

τετρά-ρρῦμος, met vier dissels: met acht paarden XEN. Cyn. 6, 1, 51.

τετρα-αρχ-έω, tetrarch of viervorst zijn N. T. Luc. 3, 1.

τετρά-αρχης, ό, viervorst N. T. Mt. 14, 1, PLUT.

τετρά-αρχ-ια, ή, tetrarchie, heerschappij van een viervorst EUR. Alc. 1154, DEM. 9, 26.

τετράς, ἄδος, ή, — 1 het getal vier, viertal V-SOCR., PLUT. — 2 de vierde dag van de maand HYMN. Merc. 19, HES. O. 794, AR. Nub. 1131.

τετρα-σκελής, viervoetig AESCH. Pr. 395, EUR. Herc. 181.

τετρα-στάτηρος, vier staters waard AR. Eccl. 413.

τετρα-στοιχία, ή, viervoudige rij THEOPHR.

τέτρατος, = τέταρτος, z. d.

τετρά-τρῦφος (θρύπτω), ἄρτος, dat in vier stukken gebroken kan worden HES. O. 442.

τετρα-φαλαγγία, ή, in vier afdeelingen verdeelde phalanx POL.

τετρα-φάληρος = *volg.*, E 743.

(*wrsch. afl. van φάλος, τό [dat nog in τρυφάλειά < σο-ία voorleef] naast φάλος, ό [z. d.] naar voren gebogen en uitstekende metalen pijp op de helm, vgl. II 246, *τετρα-φαλής: τ. = δεκα-φεής: δεκά-φετη-ρος).*

τετρα-φάλος (z. *voorg.*), κωνέη, κόρυς, helm met vier beugels of pijpvormige versterkingen X 314.

τετρά-φῦλος, in vier stammen verdeeld HDT. 5, 66.

τετράχᾶ, adv., viervoudig, in vieren, διανεύμα PL. Gorg. 464 c.

τετραχῆ, adv., op vier manieren XEN. Hell. 5, 2, 7, PLUT., LUC. Navig. 16.

τετραχθά, ep. = τετραχα, in vieren I 363.

τετρά-χορδος, τὸ τ-ον, accoord van de eerste en vierde van opeenvolgende snaren: kwint ARISTOT., PLUT.

τετρά-χῦτρος, zoo groot als vier potten BATR. 255.

τετραχῶς, adv., op vier manieren ARISTOT.

τετρεμαίνω (: τρέμω), slechts pr., sidderen HIPPOCR., AR. Nub. 294.

τετρημέρος, ion. = τετρήμερος; ή τ., een tijd van vier dagen of de 4de dag ARISTOT.

τετρηής (: ἐρέτω), met vier roeiriemen; subst. ή τετρ., nl. ναῦς, een schip met vier rijen roeiers ARISTOT. A. II. 46, 1, POOL.

τέτριξ (z. τετράξ), γος, ή, soort vogel ARISTOT.

τετρώβολον, τό, munt van vier obolen AR. Pax 254, PLUT.

τετρώβολος, vier obolen waard MEN. Perik. 203, Ltr.

τετρώκοντα, dor. = τετταράκοντα, INSCR. Tab. Heracl. 1, 20, eld.

(naar ὀδώνκοντα, zijn tweevoud).

τετρώριστος, = *volg.*, SOPH.

τέτρωρος, = τετράρορος, z. d., EUR.

τετρώροφος, van drie verdiepingen HDT. 1, 180.

τετρώρυγος, van vier vademen XEN. Cyn. 2, 5.

τέττα, vriendelijke aanspraak van jongeren tot ouderen: vadertjel vriendl Δ 412.

(een van de vele kinderwoorden, z. ἄττα, τατά; vgl. o.ind. tatā-vader, alb. taté vader, lat. tata vader, corn. tat vader, lit. tėtis vader, o.b. teta tante).

τεττάρκοντα, att. = τεσσ., veertig.

τέτταρες, οἱ, αἱ, τέτταρα, τά, att. = τέσσ., vier.

τεττίγο-μήτρα, ἡ, de pop van den krekkel ARISTOT.

τεττίγον-ιον, τό, klein soort krekkel ARISTOT.

τεττίγο-φώρας, krekelsdragend, naam van de Atheners, die in de oudste tijden gouden sieraden van dien vorm (vgl. THUC. 1, 6, 4) in het haar droegen AR. Eq. 1331.

τεττίγ-ώδης, als een krekkel LUC. Bacch. 7.

τέττιξ (onomatop.), ἴγος, ὁ, — 1 krekkel Γ 151, HES. O. 582, SIMON. 71, 2 ALD., PL. Phaedr. 258 e, Symp. 191 c, THEOCR. 4, 16. — 2 haarspeld van dien vorm THUC. 1, 6, 4, AR. Nub. 984 (> ouderwetsche malligheden).

τετυφωμένως, adv. p.p.p. v. τυφώω, dwaas DEM. 23, 137.

τεύ, ion. en dor. = τίνος en τινος, att. τοῦ, HOM.: ω 257, HDT. 5, 106: 1, 19, HEROND. 2, 98; 8, 1.

τευθίς(?), ἴδος, ἡ, soort inktvisch AR. Ach. 1156, Eq. 929, COM., ARISTOT.

τευθός of **τευθός, ὁ**, een visch op de τευθίς gelijkend, maar grooter ARISTOT.

τευκτι-κός, geschikt om te bereiken of te verkrijgen, τίνος ARISTOT.

τευόμοι (z. volg.), = τεύχομαι, voor zich vervaardigen, verkrijgen EP.

τευτάζω, zich ijverig met iets, περί τι, bezig houden PL., Rep. 521 e, LUC.

(gevormd als ἀγυράζω, ἔυστάζω v. τευ-τό-, W. κίεω-z.σείω [vgl. τήμερον' σήμερον]. Of σ' στεύται?).

τευτλ-ιον, τό, = τεύτλον, att. = σεύτλον, AR. Ran. 942, THEOPHR.

τεύτλον, τό, att. = σεύτλον, een keukengroente, wrsch. biet AR. Pax 1014, COM.

τευχεσ-φόρος, uitrusting of wapens dragend AESCH. Ch. 627, EUR. Supp. 654.

(τευχέω), z. inf. pf. pass. τετευχῆσθαι.

τευχησ/τήρ, ἦρος, ὁ, gewapend man AESCH. Pers. 901, CALL.

(z. τετευχῆσθαι; wrsch. onjuiste analogie-formatie naar -κορύσ-της, dat als subst. verb. bij κορύσσω werd gevoeld, z. volg.).

τευχησ/τής, οὔ, ὁ, = en z. voorg., AESCH. Sept. 644.

τεύχος (z. τεύχω), τό, eig. instrument, gereedschap, — 1 spec.: in oudere (Homeriche) tijden: instrumenta belli, uitrusting, wapenen Σ 321, λ 41, meest lans, helm, schild X 125, TR.: SOPH. Ai. 571. — 2 v. schepen: riemen en tuigage ο 218, π 326. — 3 later: kuip, vaatwerk, pot, vaak bij TR.: AESCH. Ag. 1128, EUR. Iph. T. 168, XEN. An. 5, 4, 28, ARISTOT., POL. — 4 boekrol PAP. — 5 waarplaats v. boekrollen PAP.

τευχο-φόρος, uitrusting of wapens dragend (EUR.) Rhes. 3.

τεύχω, f. ξω, aor. ἔτευξα, ep. aor. II (ἐ)τέτυκον, pf. τέτευχα m. intr. (pass.) bet., pass. τέτυγμαί, 3 pers. plur. τετεύχεται, plupf. τετεύχαστο, med. aor. I τεύεσθαι, en ep. aor. II (ἐ)τετυκόμεν, fut. eca. τετεύξομαι Φ 322, aor. p. ἐτύχθην Δ 470, AESCH. Eum. 353, — 1 vervaardigen, maken, θάλαμον

Ξ 166, δαίδαλα πάντα E 61, PIND. P. 7, 12; pass. ἕνοιο τετευχώς van leer gemaakt μ 423, αἰθούρησι τετυγμένος, gemaakt met = voorzien van αἰθ. Z 243. — 2 m. dubb. acc. maken tot A 4, v 397, PIND. N. 4, 84, TR.: AESCH. Eum. 668. — 3 klaar maken, bereiden, δειπνον ο 77, κυκεῶ κ 316, PIND. P. 4, 164, δαίτα AESCH. Ag. 731, med. δαίτα κ 182. — 4 voorbereiden: veroorzaken, verwekken, ἄμβρον K 6, ἔλγαε A 110, θεός ὁ τὰ πάντα τεύχων βροτοῖς PIND. fr. 141, BACCH. 3, 58, δόκον XENOPHAN. 34, 4 D.; pass. bereid, voorbeschikt zijn Γ 101. — 5 praegn. (z. 1), vervaardigen bewerken of bebouwen, meest p.p.p. τετυγμένος tegenover van wat van nature zoo is, of door de natuur zoo geschapen is, spec. π 185 δόρα τ-α ο ἰρά, ω 206 ἀγρός bewerkt, Ψ 741, 8 165 versierd, Ξ 9 σάκος. — 6 verwz.: pass. ontstaan, zich ontwikkelen v. dingen: geschieden, νόος τετυγμένος οὐδὲν δεικῆς υ 366, μάχη ἐτύχθη O 696. — 7 vand.: perf. pass. zijn, ταμίης τέτυκται Δ 84.

(W. dheu+gh- [een parallelwortel van dhei+gh- z. τεῖχος en τυχάνω] maken οω voor zich maken, krijgen: lat. fungor, o.i.e. daan [< dhugh-nā] gedicht, got. daug het deugt, baat, lit. daug goed > veel, russ. dúžij sterk).

τέφρα, ἡ, ep. en ion. **τέφρη**, — 1 warme, heete asch Σ 25, HERACL. 37 D. AR. Nub. 177, PL. Lys. 210 a, HEROND. 1, 38. — 2 soort jeukpoeder AR. Nub. 1083. — 3 soort oorziekte ARISTOT.

(uit idg. dheg*h-rā W. dheg*h-: o.ind. dhāti hij verbrandt, HESYCH. θεπανάος· ἀπύμενος, lat. favilla, got. dags = ndl. dag, lit. degū ik verbrand, dāgas oogst; met o-phase [causat.] lat. foveo, vgl. fomes, fomentum).

τέφρ-ἴνος, aschkleurig HIPPOCR.

τεφρός, — voorg., HEROND. 7, 71, ARISTOT.

(verm. naar λεπρός: λεπρά, bij τέφρα gevormd).

τεφρώω, in de asch leggen N. T. 2 Petr. 2, 6. **τεχν-άζω** (z. τεχνάω), — 1 kunst(vaardigheid) gebruiken ARISTOT. — 2 ongunstig: kunstjes, trucjes gebruiken, > huichelen HDT. 3, 130, AR. Ach. 385, PL., XEN. Mem. 3, 11, 7, v. dieren: Cyn. 8, 3, ARISTOT., PLUT.; med. een list gebruiken HDT. 2, 121, 1.

τεχνάομαι, — 1 (kunstig) vervaardigen ε 259, λ 613, HIPPOCR. — 2 als kunst toepassen, beoefenen XEN. Cyr. 8, 2, 5. — 3 (listig) bewerken, listig te werk gaan, slim voorbereiden Ψ 415, THUC. 1, 122, 17; 4, 26, 15, SOPH. Ant. 494, AR. Vesp. 177, XEN. An. 9, 3.

τέχνασ/μα, τό, — 1 kunstwerk EUR. Or. 1053. — 2 ongunstig: list, truc EUR. Or. 1560, AR. Th. 198, XEN. Hell. 6, 4, 7.

τέχνη, ἡ, — 1 eig. kunstvaardigheid bij een bep. handwerk, spec. timmeren Γ 61, v. e. schip γ 433, PIND. O. 7, 50, HDT. 3, 130, AESCH. Pr. 506, AR. Ran. 811, PL. Prot. 317 e, XEN. Oec. 4, 3, alg. tot N. T. Act. 17, 29. — 2 coner. kunstig werkstuk θ 327, SOPH. O. C. 472. — 3 (werk)wijze, methode, „techniek“; ongunstig list; δ 455, τ-α δ' ἐτέρων ἕτεραί PIND. N. 1, 25, ἰσῆρ τ-ῆ zonder omwegen HDT. 9, 57, μηδεμίη τ-ῆ nullo modo, geenszins 1, 112, LYS., SOPH. Ai. 752, AR. Th. 65, XEN. An. 4, 5, 16. — 4 praegn. uitoefening v. e. beroep of handwerk, ἐπὶ τ-ῆ, teg. ἐπὶ παιδείᾳ PL. Prot. 312 b; τ-ῆ ποιεῖσθαι ergens zijn vak van maken LUC. Peregr. 18. — 5 praegn. τέχνη door menschenkunst PL. Euthyd. 282 d, teg. φύσει Rep. 381 b. —

6 teg. ἐμπειρία, bep. systeem v. e. vak, systematische leergang PL. Phaedr. 245 a ὡς ἐκ τ-ης ἱκανὸς ποιητῆς ἐσόμενος, τ-η ῥητορικῆ ἰβ. 270 b.

(*< τεχν(ε)-νά: τέκτων z.d.; voor-γν- vgl λόγνος*).
τεχνή-εις, adv. τεχνηέντως, — 1 v. *dingen* met kunst gemaakt, δεσμοί θ 297. — 2 v. *pers.* kunstvaardig, bedreven η 110, adv. ε 270.

τέχνη-μα, τό, — 1 wat met kunst of kunstig gemaakt is: uitvinding, vondst SOPH. Ph. 36, PL. Prot. 319 a. — 2 *ongunstig* kunstgreep, list HIPPOCR., AESCH., EUR. Iph. T. 1355. — 3 v. e. *persoon*: πικνουργίας τ. meesterstuk SOPH. Ph. 928.
τεχνητι-κός, kunstig uitgewerkt POL.

τεχνη-τός, kunstmatig, door kunst verwekt HIPPOCR., PLUT. Pericl. 6.

τεχν-ικός, 1 v. *pers.* in zijn handwerk, beroep of kunst bedreven: deskundig EPICH. 95, 11 A en 4 D. (*subst.*) PL. Symp. 186 c, v. *literaire studie* Gorg. 504 d, ISOCR., ARISTOT. — 2 *ongunstig* listig, geslepen POL. — v. *dingen*: 3 volgens de regels v. d. kunst gemaakt of gedaan HIPPOCR. — 4 *vand.*: verzw. systematisch, methodisch (juist) PL. Phaedr. 273 b. — 5 kunstmatig THEOPHR.

τεχν-ιον, τό, — 1 *dem.* v. τέχνη, PL. Rep. 495 d. — 2 minderwaardige kunst COM.

τεχν-ίτης, ου, ὅ, — 1 handwerksman XEN. Oec. 6, 6, ARISTOT., N. T. Apoc. 18, 22. — 2 *praegn.* een bedreven werkmán, vakman, deskundige PL. Soph. 219 a, XEN. Lac. 13, 5, AESCHIN. 1, 170, DEM., POL. — 3 *ongunstig* intrigant, man vol kunstgrepen LUC. — 4 *overdr.*: v. God gezegd (vgl. δημιουργός) N. T. Hebr. 11, 10; *fem.* -ίτις, ἡ, intrigante LUC. Tox. 13.

τεχνο-γράφος, over een kunst schrijvend ARISTOT.; *spec.* de rhetoriek D. H.; -ικός D. H.

τεχνο-πώλικός, den kunsthandel betreffend PL. Soph. 224 c.

τεχν-ύδριον, τό, *dem.* v. τέχνη PL. Rep. 475 e.
τέως, [τέως bij HOM. met *synvazese* behalve A 658 en c 190], — 1 zóólang; tot dat oogenblik ω in dien tusschentijd, *Intusschen* Ω 658; *correlat. met ἦος*, ἔως Υ 42, THUC. 5, 7, 29, SOPH. Ai. 558, AR. Pax 32, PL. Phaedr. 117 c, MEN. Her. 8. — 2 *in tegenstelling* (wel is waar) een tijd lang, > eerst, (maar later . . .) ω 162, HDT. 1, 11, THU c.6, 61, AESCH. Ch. 993, AR. Nub. 67, XEN. Hell. 2, 2, 17. — 3 *spec.* tot nu toe HDT. 6, 112, LYS., AR. Pl. 834, PL. Symp. 191 b. — 4 = ἔως, zoolang als of tot dat HYMN. Ven. 226, HDT. 4, 165, PL. Symp. 191 e, DEM. — *Onzeker*; vgl. *ndl.* zoodra (als), zoolang (als)?).

(*metathesis quantitativa* < τέφος, ion. < *τάφος, vgl. dor. contr. τās. De vorm *τέως* komt niet voor, o 127 enz. is *τέως* te lezen; *τά-φος: o. ind. tā-vat, zooals n. part. perf. act. *ψιδός* [*< idg. ueid-uo-*]; of wel: *naast went- een ander suff. ves*).

τῆ, daar! ziedaar! > pak aan, vaak met *imp.* Ξ 219, ι 347, abs. Ψ 618, PL. COM., HEROND. 1, 82, τῆτε SOPHR. 156 K. (vgl. δεῦτε *naast en naar* δεῦρο *gevormd*).

(*oude casus* [instrum. masc.?] van pron. demonstr. to-, z. ὅ, ὅ. Vgl. lit. *tē* [*< tē*] daar, > pak aan).

τῆ — I. *demonstr.*: 1 (daarlangs) daar Θ 327, met ὕπτη M 48, (XEN.) Ath. 2, 12. — 2 *overdr.* τῆ μὲν . . . τῆ δὲ, aan den eenen kant . . . aan den anderen kant HDT. 7, 198, EUR. Or. 356, PL. Symp. 211 a. — 3 *modaal*: τῆ . . . , ἢ zóó . . . als HES. O. 208. — 4 *daarheen* O 46, M 124. — II. *relat.*: 5 zooals θ 510. — 6 waar M 118, HDT. 1, 84, τῆπερ 1, 30. — 7 (ω *vraagwoord*) hoe HDT. 1, 120;

ἔστι τῆ er is (een manier) hoe ge . . . : in zeker opzicht, tot op zekere hoogte 1, 40.

(*oorspr.* τῆ, < tā instrum. fem. v. ὄ, ὄ; *later als dat.* [instrum.] τῆ, z. s.v. πῆ).

τῆβεννά, ἡ, ook τῆβεννίς, ἡ en τῆβεννος, ἡ, door POL., D. H., PLUT. Rom. 26 (-ος, ἡ) *gebruikt voor lat. toga, trabea, paludamentum*.

(*tw*, zooals reeds uit versch. *genus* blijkt; vgl. D. H. Antiq. 3, 61, *lydisch-etrusk.*, z. Pors-enna e. dgl. ? *Herinnert in suffix* aan τόρανος en dgl.).

τηγαν-ίζω, in een pan braden COM.

τηγαν-ίτης, ου, ὅ, in een pan gebakken brood HIPPON.

τήγανον (vgl. τάγηνον), τό, pan, pot COM.

τῆ-δε, adv. *bij* ἔδε z. d. en vgl. τῆ EMPED. 103 D.

τῆθῆ, ἡ, — 1 ook τῆθῆ, grootmoeder AR. Ach. 49, ANDOC. 1, 128, PL. Rep. 461 d, ISAE. 3, 30. — 2 = τίθῃ, COM.

(*met reduplic.* gevormd van een oud, alg. kinderwoord *θῆ; zooals *bij* μᾶ, μαῖα, μαῖη [HES. Th. 938] en *matra*, zoo *bij* θῆ: θεία tante, θείος oom en τ., τῆθίς, lit. *dédē* oom, o. b. *dédū* grootvader, vgl. Ζεύς Παπαιός HDT. 4, 59).

τῆθίς (z. voorg.), ἴδος, ἡ, vaders- of moederszuster: τῆς DEM. 27, 14.

τῆθος, τό, oester II 747, ARISTOT.

(*onz.*; zooals pulmo voor kwal, zoo: (σ)τῆθος, vgl. o. ind. stána- tepel; vgl. τίθῃ, *ndl.* *tit?* wegens de *gelijkenis* v. e. opengesneden oester? !).

τῆθυον, τό, = voorg., ARISTOT., EPICH. 23, 2 A.

τηκ-εδών (τήκω, vgl. τῦφ-εδών), ὄνος, ἡ, — 1 smelten, verdwijnen PL., Tim. 82 e, DIOD. — 2 uittering λ 201. — 3 wegslinking, vermageren HIPPOCR., PL. Tim. 82 e.

τηκ-τός, adi. verb. v. τήκω, smeltbaar PL. Soph. 265 c.

τήκω, dor. τάκω, f. ξω, perf. (*intr.*) τέτηκα, aor. p. ἐτάκην, — 1 (doen) smelten; *pass. m. perf.* τέτηκα, *intr.* wegs smelten; v. sneeuw τ 207, HDT. 2, 22, EUR. Hel. 3, XEN. An. 4, 5, 15, PL. Rep. 411 b; *spec.* in tranen wegs smelten Γ 176, θ 522. — 2 *vand.* vochtig maken, *pass.* . . . worden τ 204, 208. — 3 in ontbinding (laten) overgaan, oplossen; *overdr.* τ 264 θυμόν doen wegwijnen, HDT. 3, 99, PIND. fr. 123, N. T. 2 Petr. 3, 12 ondergaan, SOPH. Ant. 906, *overdr.* El. 123, βιοτάν EUR. Med. 141, THEOCR. 5, 12. — 4 *spec.* koken, vleesch EUR. Cycl. 246. — 5 *pass.* uitdooven, πῦρ EUR. Supp. 1141.

(W. *tai + k-*, korte phase *ta + k = tax-* of *toi = ti*: arm. *t'anam* ik bevochtig, lat. *tābēs*, m. ier. *tām* tabes, ags. *bān* [*ā < germ. ai < idg. ai*] tochtig, *βῆταν* vochtig worden, o. b. *tuþj* ik smelt. Z. *tiláω*).

τηλ-αυγής, — 1 (tot) in de verte stralend PIND. N. 3, 64, BAUCH. 16, 5, AR. Av. 1092. — 2 tot in de verte zichtbaar THEOGN. 550, SOPH. Tr. 524, DIOD. — 3 duidelijk N. T. Mc. 8, 25, *adv.*

τῆλε, — 1 ver, m. *gen.* (< *abl.*) ver van P 190, τινος Α 817, m. ἀπό II 117; in den vreemde β 183, HES. Sc. 275, PIND. P. 11, 23, AESCH. Pers. 232 (*lyr.*). — 2 tot ver weg, λάμπειν K 153, βάλλειν Υ 482.

(*aeol.* *πήλυι* en *gr.* *πάλυι* wijzen op W. *q*el-* [z. *πέλω*, *τέλος*] waarvan hier gerekte phase. *Verw. cymr.* *pell* ver).

τηλε-βόλος, ver.treffend PIND. P. 3, 49, ARISTOT.

τηλέ-γονος, in de verte, in den vreemde geboren, vgl. HES. Th. 1014.

τηλεδᾶπος, — 1 uit verre, vreemde landen komend ζ 279, ξ 415. — 2 ver afgelegēn Φ 454.

(*analogisch naar ἡμεδ-άπος e. dgl.*).

τηλεθάω, *slechts part. pr.*: — 1 in rijken bloei, welig groen Z 148, η 116. — 2 *overdr.* παίδες X 423, χαίτη Ψ 142 welig; ἀστέα BEMPEL. 112, 7 D. (: θάλλω, *oud intensivum met dubbele versterking*: τηλεθάω < *θάλεθω: θάλεθω = o.b. μέτατι [lett. μέτατ]: mesti [< *met-ti] werpen, *meto* ik werp; θάλεθω met θάλ-, niet τάλ- door θάλλω).

τηλε-κλειτός, *wijd en zijd geroemd, vermaard (of -κλήτος*: *wijd en zijd [op]-geroepen?)* E 321, ἐπίκουροι E 491.

τηλε-κλυτός, = *voorg.*, α 30, *vgl.* T 400.

τηλε-μάχος, *uit de verte strijdend*, Ἄρτεμις LUC.

τηλε-πλανός, *wijd en zijd rondzwervend* AESCH. Pr. 577.

τηλέ-πομπος, *van verre gezonden, φάος* AESCH. Ag. 300.

τηλέ-πορος, — 1 *ver gaand*; βῶμα, *ver klinkend* AR. Nub. 967. — 2 ἀντρα, *ver SOPH.* Ant. 983.

τηλε-σκόπος, *verziend*, ὄμμα AR. Nub. 290.

τηλέ-σκοπος, *van verre gezien* HES. Th. 566, SOPH.

τηλε-φάνης, — 1 *van verre zichtbaar* ω 83, PIND. fr. 129, AR. Nub. 281. — 2 *vand.* *ver hoorbaar*, ἄχώ SOPH. Ph. 189.

τηλέ-φραντος, *van verre schijnend*, ἄστρον PIND. fr. 87.

τηλέ-φιλον, τό, „in de verte geliefd”, *naam v. e. plant, gebruikt als middel om te voorspellen of de liefde beantwoord zou worden* THEOCR. 3, 29.

τηλία, ἦ, — 1 *plank met opstaande randen voor bakkers of slagers* COM. — 2 *dobbelbord* AESCHIN. 1, 53. — 3 *planken stellage voor hanengevechten* ARISTOT. — 4 *deksel v. d. schoorsteen* AR. Vesp. 147.

(W. *tel+ā-* *plat uitstrekken: o.ind. tala- m. plat vlak, vlakke hand, arm. t'at vlakke, streek, lat. tellus, (t)lātus breed, (t)lātus zijde, o.ier. talam aarde, ags. þel plank, o.s. thili f. planken vloer. ndl. deel dorschvloer, lit. tilės pl losse planken vloer in een schuit en o.b. tilo plaveisel, vloer [tl < idg. el of ll]).*

τηλικός, *dor. τάλικος, demonstr. correlat. bij interrogat.* τηλικός, — 1 *zoo oud*, ζῶ6 jong Ω 487, α 297. — 2 *vand.: m. inf.* *jong genoeg om* ρ 20, THEOGR. 578.

(z. *τηλικός* en *vgl. lat. tālis, o.b. tolikū* *zoo groot*).
τηλικόσ-δε, *correlat. demonstr. bij τηλικός*, — 1 *op, van zulk een leeftijd: zoo oud, zoo jong (als ik [zeg] e. dgl.)* SOPH. O. R. 1508, Ant. 726, EUR. Alc. 643, PL. Ap. 34 e. — 2 *zoo groot (als ik)* PL. Theaet. 155 b.

τηλικ-ούτος, -αύτη, SOPH. El. 614 en O. C. 751 -ούτος *als jem*), -ούτο, *att. voor κλίνκfers -ούτον, correlat. demonstr. bij τηλικός* — 1 *op, van zulk een leeftijd: zoo oud of jong (als gij [zegt])* TR.: AESCH. Ag. 1620, PL. Prot. 318 b *zoo oud* ω Gorg. 466 *a zoo jong*. — 2 *zoo groot* PL. Rep. 423 b, DEM. 3, 13, AESCHIN., MEN. Epitir. 120.

τηλ-ίνος, *van τηλεις gemaakt* POL.

τηλεις (z. *ταλεις*), *εως εν ιδος, ἦ, soort peulgewas: foenum Graecum* HIPPOCR., LUC.

τηλ/ῶθε(ν), *in de verte: uit de verte, van verre* E 478, ζ 312, PIND. N. 3, 81, *τινός* *ver weg* van N. 2, 12, SOPH. Ai. 1318, EUR. Herc. 1112.

τηλ/ῶθι, *adv.* = *τῆλε, τηλοῦ*, — 1 *ver, in de verte* α 22, THEOCR. 24, 114. — 2 *τινός*, *ver van* A 30.

τηλ/ῶσε, *adv.*, *ver weg v. beveging: naar een ver land* X 407, EUR. Iph. T. 175.

τηλοτάτω, *adv., superl.* *het verst* η 322.

τηλοῦ, *adv.*, = *τῆλε*, — 1 *ver (weg)* E 479, AR.

Nub. 138. — 2 *τινός*, *ver (weg) van* v 249, HES. Th. 304, EUR. Cycl. 689.

τηλ-ουρός, — 1 *met verre grenzen: ver, afgelegen* AESCH. Pr. 1, EUR. Andr. 889. — 2 *τ. δωματων οὔσα*, *ver van huis* EUR. Or. 1325.

τηλύγετος, — 1 *in de verte, ver van zijn vader opgroeiend(?)*, *dierbaar* E 153, δ 11, MOSCH. 4, 79, AP. RH. 1, 719. — 2 *vand.* *vertroeteld* N 470. — 3 *verzu. τ-ον χθονός από πατρίδος* EUR. Iph. T. 829.

(*onz.; msch.: lat. augeo, vegeo, vgl. dan vögētus*).

τηλ-ωπός, — 1 *van verre gezien: ver, οίχνη SOPH.* Ai. 564. — 2 *van verre gehoord* SOPH. Ph. 216.

τημέλειά (z. *voig.*), ἦ, *zorg; verpleging* HIPPOCR.

τημελέω, *zorgen voor, verplegen, τινός* EUR. Iph. T. 311, τ Iph. A. 731, *naast ἐπιμελεῖσθαι*, PL. Leg. 953 a, PLUT. Artax. 18.

(*verb. m. μέλει is ursch. slechts volksetymol. Vgl. lit. tēmytis* *zich iets vast in het geheugen prenten?*).

τῆμερα, = *τῆμερον*, AR.

τῆμερον, *adv., att.* = *σήμερον*, — 1 *heden, vandaag* AR. Eq. 68, PL. Symp. 174 a; MEN. Sam. 225. — 2 *τὸ τ. εἶναι*, *voor vandaag* PL. Crat. 396 d.

(*< *kz āmepo-: ἡμέρα, z. σήμερον, τῆτες*).

τῆμος, *adv. correlat., dor. τᾶμος*. — 1 *toen, op dat oogenblik (van den dag)* Λ 90 ἦμος, v 93 εὔτε, HES. O. 670. — 2 *abs. dan, toen* η 318, HYMN. Merc. 101, HES. O. 559. — 3 *Ltr. vandaag, op dien dag* AP. RH. 4, 252. — 4 *relat.* = *ἦμος*, IBYC. 11 ALD. (*τᾶ-μος, vgl. τᾶ-φος z. ἦμος. Dezelfde paralleliteit in idg. suff. -ment-: -yent-, o.ind. -mant-: -vant-. Later msch. volksetym. met ἦμος+de-monstr. to- [z. ὄ, ὄ]*).

τημόσ-δε, *adv.* = *τῆμος*, *dor. τᾶμόσδε*, THEOCR. 10, 49, CALL., AP. RH.

τημούτος, *adv.*, = *τῆμος*, HES. O. 576, CALL.

την-άλλως, *adv.*, — 1 *op een andere manier: zoo maar zonder meer* PL. Theaet. 172 e. — 2 *vergeefs, zonder succes* PL. Leg. 650 a, DEM., D. H. — 3 *anders* DIO.

τηνεῖ, *adv., dor.* = *ἐκεῖ*, *daar* EPICH. 19, 3 A, THEOCR. 1, 106; 5, 33, *orakel bij* PLUT.

τῆνελλα (*onomatop.*), *jubelende uitroep bij het begin v. e. hymne* ARCHIL. 120 ALD., AR. Ach. 1227 *vlg.*, AV. 1764.

τῆνελλος, ὄ, *een met τῆνελλα begroete jubilaris* AR. Eq. 276.

τηνίκα (z. *ἦνίκα*), *dor. τᾶνίκα, adv., demonstr. correlat. bij πηνίκα*, *toen: op dat oogenblik (van den dag)* SOPH. O. C. 440, AP. RH. 1, 799, *abs.* THEOCR. 1, 17.

τηνίκα-δε, *adv.*, = *voorg.*, *op dit oogenblik (van den dag), zoo vroeg op den dag* PL. Phaed. 67 c, Prot. 310 b.

τηνικ-αὔτα, *adv.*, = *voorg.*, — 1 *op dat oogenblik (van den dag), toen* HDT. 1, 18; 7, 184, SOPH. Ph. 465, AR. Pax 1171, XEN. An. 4, 2, 3. — 2 *in dat geval, onder die omstandigheden* AR. Pax 1142, PL., XEN. Mem. 3, 11, 14.

τηνό-θι (τῆνος), *adv.*, *in dat geval, dan* THEOCR. 8, 44.

τῆνος, *dor.* = *κεῖνος, ἐκεῖνος*, — 1 *die daarginds* EPICH. 19 A., THEOCR. 1, 4; *in tegenst. deze...* *gene* EPICH. 124 A., THEOCR. 1, 36. — 2 *praeogn.* *die beroemde, beruchte* THEOCR. 1, 120.

(*zooals κείνος, dor. κῆνος < κει+ενο, vgl. ἐ-κει z.d., zoo τ. dor. < τε [to- z. ὄ, ὄ]+ενο*).

τηνώ, *adv., dor.* = *ἐκεῖ*, THEOCR. 3, 25.

τηνώθει(ν), *adv.*, *dor.* = **ἐκείθεν**, vandaar AR. Ach. 754, THEOCR. 3, 10.

τῆξις (τῆξω), **ῆ**, het smelten PLUT. 692 a.

τῆος, *z.* **τέως**.

τηρέω, — 1 acht geven: **bewaken**, in het oog houden (zoowel wat iem dierbaar als wat hem vijandig is) HYMN. Cer. 142, PIND. P. 2, 88, THUC. 2, 13, 16, ALCM. 1, 77 ALD., AR. Nub. 579, PL. Rep. 484 c, XEN. Cyn. 6, 1, *alg. tot* n. t. Mt. 27, 36. — 2 scherp, gespannen letten of loeren op, **τι(να) θυε**, 4, 60, 2, AR. Eq. 1145. — 3 oppassen, dat niet, μή AR. Pax 146, *med.* Vesp. 372, PL. — 4 afwachten, beloeren, **τινα m. part.**: ἐνδον ὄντα, dat hij binnen zou zijn THUC. 1, 134, 22 ἄνεμον 1, 65, 2, SOPH., AR. Eccl. 946 ὅ τι δράσει, LYS. — 5 de wacht houden ANTIPH., THUC. 4, 26, 5, ARISTOT., N. T. Mt. 28, 4. — 6 houden, *een gegeven woord, een geheim*; naleven LYS. 31, 31, DEM., N. T. Mt. 23, 3. — 7 (bewaken, *verzu.*) >) **bewaren**, houden in een bep. toestand, ἔρκους DEMOCR. 239 D., MEN. Epit. 575, N. T. *vaak*: 1 Cor. 7, 37. — 8 **bewaren**, opsparen N. T. Joh. 12, 7.

(*vgl.* **τηρός**. W. g²ē- in o. ind. cāyati hij merkt op, let op [met spanning, angst], o. b. **ἀγρ** ik wacht af, verwacht).

τήρησις, **ῆ**, — 1 **bewaking**, **bewaring** EUR., ARISTOT. — 2 **vand.** waakzaamheid THUC. 7, 13, 32, ARISTOT., POL. — 3 **verzekerde bewaring**, gevangen houden THUC. 7, 86, 22, N. T. Act. 4, 3. — 4 in cere houden, naleven PL., N. T. 1 Cor. 7, 19 ἐντολῶν.

τηρός (*z.* **τηρέω**), **ός**, **bewaker** AESCH. Supp. 248. **τηρόμαι**, *dor.* **τᾶτ.**, beroofd zijn (van, **τινος**), gebrek hebben (aan) HES. O. 408, PIND. N. 10, 78, SOPH. Ph. 383, EUR., PL. Leg. 810 b.

(W. s-tāi- (be)stelen: o. ind. (s) tājū- dief, o. ier. **tāid** dief, o. b. **tātī** hetz., **tājō** ik verberg. *Vgl.* HESYCH. **τήρη** ἀπορία en **z.** **τηρόσις**).

τῆτες (: ἔτος, *vgl.* **τήμερον**), **ιον.** **σῆτες**, (in) dit jaar AR. Ach. 15, Vesp. 400.

τῆτος (*z.* **τητόμαι**), **τό**, **gebrek** EUR.

τηύσιος, ALCM. **τᾶύσιος**, *adv.* -ως, **vergeefs**, vruchteloos, ὀδός γ 316, o 13, HYMN. Ap. 540, *adv.* THEOCR. 25, 230.

(< **tāju-** *z.* s. v. **τητόμαι**, *wrsch.* *io-afl.* v. *āyūās, dief, iem d. teurstellend, *zoals* **πλούσιος**: **πλοῦτος**, *z.* ook s. v. **ταλασία**).

τιάρα, **ῆ**, *bij* HDT. **τιήρης**, **ός**, de tiara, tulband, *nationaal-Persische hoofdbedekking* HDT. (soms ook **τιάρῶς** geschreven), 1, 132, AESCH. Pers. 661, XEN. An. 2, 5, 23 (*bij* den Koning *rechttop staande*). (*hw. uit* O., *afkomst onbekend*).

τιάρο-ειδής, in den vorm der tiara XEN. An. 5, 4, 13.

τιγρης, **ιός**, **ιον.** **ιός**, ook *bij* ARISTOT., THEOPHR., **ός**, **ῆ**, **tijger** ARISTOT., THEOPHR., DIO CASS.

(*hw. uit* het Iraansch, *av.* **tiyri-** pijl, **tiyrapuntig**; VARRO LL. 5, 100: **vocabulum** [nl. **tigris**] e **lingua armenia: nam ibi et sagitta et quod vehemētissimum flumen dicitur tigris**. *Bij* **στίζω**?).

τίζω, altijd maar door, **τί; τί;** (wat? wat?) vragen AR. **τίη**; *met* ῆ *versterkt* **τί** [z. d.], waarom? waarom nu toch? A 365, K 432 ἄλλᾶ τ., AR. Vesp. 1155, Pax 1018.

τιήρης, **ου**, **ός**, **ιον.** = **τιάρα**, *z. d.*, HDT.

τιθαιβώσω, — 1 *eig.* de kleinen groot brengen; *v. bijen* voor het jonge broedsel zorgen v 106; *v. menschen*: τέκνα NIC. Th. 199. — 2 de velden vruchtbaar, welvend maken LYCOPHR. 622.

(? *msch.* *rijmwoord* *teg.* **ἀργώσω** [z. d.] en

het werk der vrouwen aangevend; < ***τιθαίβωστω?** Voor het eerste deel *vgl.* **τιθαός** en **τιθήνη**, W. **dhēi-**, korte phase **dhēi** = *gr.* **θαι-**, *z.* **θήσασθαι** en HESYCH. **τιθαί' τιθασσαι** . . ., **ἐργατίδες**, voor het tweede HESYCH **βωσστήρης' νομείς**).

τιθαίνομαι, *z.* **τιθήνέω**, LUC. Trag. 94.

τιθάσ-εἶα, **ῆ**, tam, tot huisdier maken PL. Polit. 264 c.

τιθάσει-τής, **ου**, **ός**, temmer AR. Vesp. 704.

τιθάσειντι-κόος, gemakkelijk te temmen ARISTOT.

τιθάσ-εῶω, — 1 tam, tot huisdier maken PL. Rep. 589 b, XEN. Mem. 4, 3, 10, ARISTOT. — 2 *overdr.*: *v. menschen* onderwerpen, gedwee maken XEN. Oec. 7, 10, PL., DEM. 3, 31, PLUT. Caes. 6. — 3 *v. planten*: tot een tamme plant maken, veredelen PLUT. Fab. 20.

τιθάσός, Ltr. **ασσός** en *vgl.* *comp.* -ότερος, — 1 (aan het dagelijksch voedsel gewend): tam geworden, getemd SOPH., PL. Polit. 264 a. — 2 *v. menschen* PLUT. — 3 *v. planten* PL. Tim. 77 a *adv.*, PLUT. Cor. 3. — 4 *overdr.* (in het huisgezin opgenomen): binnenlandsch, in eigen boezem, Ἄρης AESCH. Eum. 356.

(W. **dhēi-**, korte phase **dhē** = *gr.* **θά**, *z.* **τιθήνη**, **θήσασθαι**; *suff.* -σός *bij* *adject.* vaak *peioratief*, *z.* s. v. **βλασός**).

τιθασός, *voorg.*, ARISTOT.

ΤΙΘΗΜΙ (**τιθήμι**), **Vormen**: **Act.** *f.* **θήσω**, *aor.* **ἔθηκα** (*pl.* **ἔθεμεν enz.**; *conj.* **θήω**, *ep.* **θήω**, *later* **θέω**; *opt.* **θήην**, *inf.* **θεῖναι**, *ep.* **θέμεν(αι)**, *part.* **θείς**; *analogisch later pl.* **ἔθηκαμεν enz.** BACCH. 3, 7, en *later perf.* **τέθεικα** EUR. El. 7, XEN. Mem. 4, 4, 19, N. T.; **Med.** *f.* **θήσομαι**, *part. pr.* [aevol.?] **μετρι causa bewaard?**] **τιθήμενος** K 34, *aor.* **ἔθέμην**, *conj.* **θέωμαι**, *contr.* **θώμαι enz.** *naast analog.* **ἔθηκαμεν e. dgl.** K 31, E 187, THEOGN. 1150, PIND. P. 4, 29, THEOCR. 29, 18; **Pass.** *aor.* **ἔτέθην**, *herbij f.* **τεθήσομαι**. *Als perf.* *pass.* (en *med.*) *naast zelden voorkomend* **τέθειμαι** [AR., XEN. Hier. 9, 11, DEM., MEN., LUC.] *gew.* **κεῖμαι**, *z. d.*, *gebruikt*.

GEBRUIK:

I. 1 **LEGGEN, PLAATSEN**; **θεμελίαι** M 29, τόξον φ 74, *alg. tot* N. T. Luc. 6, 48 **θεμέλιον**, Mt. 5, 15 **λύχνον ὑπὸ τὸν μύδον**: *Met nadere plaatsbepalingen verbonden, waarbij verschillende praep. diensten bewijzen*: **ἀμφί**, **ἀνά**, **ἐπί**, **κατά**, **ὑπὸ m. acc.** δ 445, *m. dat.* (*locat.*) Ω 644, *maar vaker met* ἐ(ι)ς o 131 of ἐν Σ 476, ζ 76 (*vgl.* *lat.* *ponere in m. abl.*). *Zelden nog de oude locat.* (*dat.*) θ 65, v 364, SOPH. Tr. 691, EUR. Hel. 1074; *overdr.* ἐν αἰτήρ **τιθέσθαι**, de schuld geven HDT. 8, 99.

Speciaal:

2 **ἐν χειρὶ** (**τινος**), in de hand leggen of zelf nemen A 441, ἐς **χειρα** SOPH. Ai. N 751.

3 **ἐν ὄμμασι**, voor zijn oogen plaatsen PIND. N. 8, 43.

4 **παῖδα ὑπὸ ζώνῃ**, een kind onder het hart gaan dragen, ontvangen HYMN. Ven. 256.

5 **neerleggen**, *spec. med.*: **ψήφον**, zijn stemsteentje = stem men HDT. 8, 123, τὴν γνῶμην 7, 82, AESCH. Ag. 816, SOPH. Ph. 1448, *abs.* **τίθεσθαι γνῶμην ταύτη**, daarvoor stemmen.

6 **med.** *neerleggen*, *deponeren ter bewaring, geld, panden e. dgl.* HDT. 6, 86, AESCH. Eum. 899, AR. Pl. 451, XEN., N. T. Luc. 19, 21; *v. e. hypotheek*: *act.* hypotheek nemen, *med.* hypotheek geven PL. Leg. 820 e. *Overdr.* **χάριτα**, **χάρων**, een daad, die dank of vergelding vraagt, *bij* iem d. neerleggen:

een verplichting op iemd leggen HDT. 9, 60, AESCH. Pr. 783.

7 *vand.* geld neerleggen: betalen DEM. 22, 42, 56.

8 *spec.* het gebeente neerleggen: bijzetten Ψ 83, AESCH. Sept. 1002, THUC. 1, 138, 23, PL. Menex. 242 c, tot N. T. Mt. 27, 60.

9 *spec.* τὰ ἔπλα *e. dgl.*, *med.*: (a) de wapens, schild en speer „afzetten” (*niet*: afleggen!) *d.w.z.* na een marsch in de linie aankomen en gewapend halt houden, *ev.* een kamp betrekken HDT. 9, 52, *vgl.* 5, 74 ἀντία τινος, THUC. 2, 2, 20 (*vgl.* 4, 44, 2) XEN. An. 1, 5, 17; *vand.*; *verzw.* dienen PL. Leg. 753 b. — (b) de wapens afleggen, neergooien = zich overgeven XEN. Hell. 2, 4, 12, DIOD., PLUT., *vgl.* τόξον φ 163. — (c) de wapens aanleggen, aandoen, κνημίδας περι κνήμησι Γ 330, *vgl.* B 382, *med.* K 34, XEN. Cyr. 4, 5, 3.

10 *act.* τὰ γόνατα, knielen N. T. Mc. 15, 19, Luc. 22, 41.

11 neerleggen, afleggen: *kleeren* N. T. Joh. 13, 4, ψυχῆν, prijsgeven 10, 17; *overdr.*: *med.* bijleggen, beschekten (z. 25) πόλεμον THUC. 1, 82, 10, νεῖκος SOPH. O. R. 633.

12 in geschrifte neerleggen: opschrijven SOPH., PL. Leg. 793 b.

13 *vand.* in het kasboek opschrijven: rekenen, berekenen, stellen LYS. 32, 28, DEM.

14 *overdr.* τὴν ἐν φρεσὶ, ἐν στήθεσσι, *act.* zetten, wekken, ingeven, τινε κακὸν θυμὸν I 637; *med.*: *v. gedachten e.dgl.* in zijn geest opnemen, ter harte nemen N 732, opvatten, θυμὸν I 629, δ 729 tot N. T. Luc. 1, 66; 9, 44.

15 iets voor iemd neerzetten, neerleggen, eten en drinken; prijzen uitlooven, wijgeschenken opstellen, wijden u 260, ἀεθλα Ψ 263, 704, ω 86, ἀγάλματα μ 347, HDT. 1, 144, γνώμων τίθεσθαι, zijn meening uiteen 7, 82, SOPH. Ai. 572, EUR. Ph. 577, PL. Tim. 34 b, *vaak* ἐς (τὸ) μέσον, ἐν μέσῳ.

16 > geven, verschaffen, τιμῆν τινι Ω 57, A 2, ὄνομα, *meest med.* (*vaak*: zijn eigen naam aan een kind geven) τ 406, HDT. 1, 107, EUR. Ph. 12, *zonder* ὄνομα PL. Theaet. 157 b.

17 vaststellen, *spec.* νόμον, een wet geven [*vgl.* νομο-θέτης] SOPH. El. 580, PL. Rep. 339 c; *med.*: *v. h. volk gezegd* HDT. 1, 29, PL. Rep. 338 e; κήρυγμα *e. dgl.* SOPH. Ant. 8, PL.; ὑπόδειγμα N. T. 2 Petr. 2, 6 voorbeeld.

18 vaststellen: bevelen, verordenen κ 465, AESCH. Pers. 283, *met A.c.I.* φ 465, XEN. Lac. 15, 2.

II. plaatsen > **MAKEN**: 19 veroorzaken, maken dat iets er komt of is (*vgl.* *lat.* *facere*), μνηστήρων σκέδασιον α 116, δῶμα, bouwen, een huis „zetten” ο 241, κέλαρον I 547, νόκτα γαῖα EMPED. 48 D.; instellen, ἀγῶνα AESCH. Ag. 845, XEN. An. 2, 1, 10.

20 „dar-stellen”, na-maken, *v. e. kunstschepping*, νεῖον Σ 541, *vgl.* E 179.

21 *m. predicat.* *bepaling*: maken (tot), οὗς ἐταίρους κ 338, B 319, γαῖα ἐλαφρά E 122, *med.* φ 72, *alg.* tot N. T. Luc. 20, 43, Rom. 4, 17; *ook* εἰς τι(να) Act. 13, 47; *spec.* παῖδα τίθεσθαι τινα, tot zijn kind maken, adopteeren PL. Leg. 929 c.

22 *m. inf.*: τινα, iemd... laten doen, maken dat hij PIND. N. 10, 48, AESCH. Ag. 178.

23 in den geest opstellen: beschouwen als; rekenen, achten, meenen τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε φ 333, SOPH. El. 1270, PL.; *ook m. adv.*: οὐδαμοῦ τιθέναι τι, geen rekening met iets houden,

geen acht op iets slaan EUR. Andr. 210; *m. praep.* ἐν λόγῳ τινα TYRT. 9, 1 ALD., ἐν τιμῇ HDT. 3, 3, ἐν τοῖς φίλοις XEN. Mem. 2, 4, 4 (= *genit. partit.* ἐμὲ θεὸς τῶν πεπεισμένων, beschouw mij als (een van de) overtuigde(n) PL. Rep. 424 c, HEROND. 5, 13 *met A.c.I.* veronderstellen, denken.

24 *spec.* stellen, veronderstellen (*vgl.* *lat.* *ponere*, *en* θεῖσις = „stelling”), *m. dubb. acc. of m. A.c.I.* SOPH. Ant. 1166, Phaed. 79 a.

25 opstellen: regelen, ordenen, εἶ HDT. 7, 236, THUC. 1, 25, 4, SOPH. O. R. 633.

26 *verzw.*: *evenals* ποιεῖσθαι *gebruikt ter omschrijving*: σπουδῆν θεῖναι of θεῖσθαι = σπεύδουσθαι.

(W. *dhē*: *o ind.* *dadhati* hij stelt, plaatst, *arm.* *dnem* [= *diñnem* < *dhē-no-*] ik plaats, *lat.* (*con-*)*do*, (*ē-*)*do*, *fācio* [*dhē+k-*, *vgl.* *phryg.* *ad-dakret*] *waarnaast* volle *phase* [*dhē+k-*] *in gr.* *ἔ-θηκ-α*, *lat.* *fēcī*, *vgl.* *θηκ-η*, *gall. perf.* *dede* *posuit*, *o s.* *dōn* = *ndl.* *doen*, *lit. inf.* *dēti en sl. dēti* plaatsen).

τιθηνέω (: τιθήνη), LUC. Trag. 94 ἐπιθήνατο, als *v.* *τιθαί-νομαι, *meest med.*, — 1 als min of kindermisje een kind verzorgen HYMN. Cer. 142, THEOGN. 1231, SIMON., XEN. Cyr. 8, 5, 19, MEN. Epitr. 247. — 2 *overdr.* τέλην, (ceremoniën) in stand houden SOPH. O. C. 1050.

τιθήνη (θήσασθαι), ἡ, — 1 zoogster, min; *alg.* verzorgster Z 132, X 503, SOPH. Ph. 704. — 2 *overdr.* Αἴτνα χιόνος τ. PIND. P. 1, 20, PL. Tim. 52 d.

τιθήνη-μα, τό, *coner.*, het (gezoogde) kind EUR. Hypsip. fr. LX, 10 (p. 60) D.

τιθήνη-σις, ἡ, verpleging ANAXIMANDR. 10 D., PL. Leg. 790 c, THEOPHR., PLUT.

τιθηνός (z. τιθήνη), 2, — 1 *subst.* pleegvader NIC., PLUT.; *jem.* — τιθήνη, PIND. — 2 voedend LYCOPHR. 1398. — 3 als *adv.* τ-ολ τροφῆ πόνων loon voor de moeitevolle zorg en voeding EUR. Iph. A. 1230.

τιθύμᾶλος, ὁ, *ook* -μᾶλς, -μαλλος, een plant: wolfsmelk HIPPOCR., COM., AR. Eccl. 405.

τίκτω, *f.* τέξομαι, *sinds* HOM. tot N. T., (τέξω λ 249, HYMN. Merc. 493, HDT. 5, 92, 2 *orak.*, AESCH. Pr. 851, EUR., AR. Eq. 1037), *aor.* Π ἔτεκον, -όμεν, *sinds* HOM., *perf.* τέτονα HES. O. 589, AR. Pax 757, XEN.; *aor. p.* ἐτέχθην LIT. en N. T., — 1 het leven schenken, ter wereld brengen, τι(να): *v. d. moeder* Z 22 baren, *v. vader en de ouders* verwekken E 875, X 485, *alg.* tot N. T. Mt. 1, 21. — 2 *v. dieren*: werpen Π 150, δ 86, XEN. Cyn. 5, 13. — 3 *v. vogels*: uitbroeden B 313. — 4 *v. vogels*: eieren leggen HDT. 2, 68, AR. — 5 *v. d. aarde*: voortbrengen τ 113, AESCH. Ch. 127 *med.*, EUR. Cycl. 333, βοτάνην N. T. Hebr. 6, 7. — 6 *overdr.* voortbrengen, baren, veroorzaken: *niet-organische producten en v. abstracte dingen*, λιμόν HDT. 7, 49, φόβον AESCH. Supp. 498, SOPH. O. R. 870, AR. Ran. 1059, PL. Rep. 547 a, tot N. T. ἀμαρτίαν Jac. 1, 15.

(*met metathese uit τί-κ-ω*: W. *tek-* *zoaals* πῖπτο: W. *pet-*. *Vgl.* τέκνον).

τίλαι (τίλλω), αἱ, de als haartjes in de lucht zwevende lichaampjes: zonnestoffes PLUT. 722 a.

τίλλάω, dunnen stoelgang hebben HIPPON. 55 A. (*τῆ*- korte *phase* bij W. *tāi*-, z. *tήκω*. *Verw.* *cymr.* *tail* *mest, o. b.* *ūlja* *verrotting*).

τίλλω, — 1 (veeren of) haren uitrukken X 78, 406, κ 567, HIPPON. 76 ALD., MEN. Epitr. 271. — 2 een levend wezen, τινα, de haren of veeren uitrukken: plukken πέλειον ο 527, HDT. 3, 76,

AESCH. Pers. 209, AR. PAX 546 als een schoonheidsmiddel, pass. Nub. 1083. — 3 als uitdrukking v. smart, > om iemd rouwen, iemd, τινα; bejammeren AR. Av. 285, THEOCR. 3, 215: verscheuren.

(onz.; msch. < (πι)τιλ-ιω: πιλων; dan oorspr. v. vogels gezegd: zich de veertjes uittrekken?).

τιλ-μα, τό, — 1 pluksel HIPPOCR. — 2 trekking, tic MED. — 3 de haren uittrekken HEROND. 2, 69.

τιλ-μός, ό, — 1 (zich) het haar uitrukken AESCH. Supp. 839, MEN. Epitr. 472. — 2 trekking, tic HIPPOCR.

τιλ-τός, τιλτόν, τό, een visch, die afgeschraapt en ingezouten werd PL., COM.

τιλων, ωνος, ό, een visch uit het Thracische meer Prasias HDT. 5, 16, ARISTOT.

(? : τιλόν, wegens zijn eigenaardige gedrag bij het vangen??).

τιμ-αλφρέω, verheerlijken, vieren PIND. N. 9, 54, AESCH. Ag. 922, EUM. 15, ARISTOT.

τιμ-αλφής (z. άλφώνω), zijn prijs opbrengend: kostbaar AESCH., PL. Tim. 59 b.

τιμάρορος, dor. = τιμωρός, PIND. O. 9, 84, TR.: AESCH. Ag. 514.

τιμά-οχος, eer genietend: geëerd HYMN. Cer. 268.

τιμ-αρχία, ή, = τιμοκρατία, PL. Rep. 545 b, 550 d.

τιμάω, f. ήσω enz.; f. ήσομαι in pass. bet. (voor de bet. vgl. ndl. prijzen: prijs, [v. geldtaxatie en onstoffelijke waardeering], waardeeren: waarde), — 1 schatten, taxeeren, (waardeeren), op een bep. geldwaarde, m. gen. pretii THUC. 4, 26, 9, PL. Leg. 955 d, LYS. 19, 48, med. XEN. Mem. 3, 10, 10, tot n. t. Mt. 27, 9 med. — Spec. als rechtsterm: 2 v. d. rechter: hoogte van boete of straf voor den beschuldigde (trachten te) bepalen, „schaten”, ook m. gen. pretii LYS. 6, 22, AR. Vesp. 106, PL. Gorg. 516 a, Ap. 37 c, PAP. — 3 med.: v. d. partijen ieder in eigen zaak zijn eisch stellen, ook m. gen. pretii: a v. d. aanklager LYS., PL. Ap. 36 b, DEM.; b v. d. beschuldigde LYS. 6, 21, PL. Ap. 37 b, Crit. 52 c, PLUT. — 4 iemd iets, τιώ τι, als waarde, als verdiende belooning toekennen: PIND. P. 4, 270, SOPH. Ant. 514, AI. 688, EUR. — 5 op hoogen prijs stellen, τι(να) HYMN. 24, 6, PIND., EUR. Ph. 549, PL. Theat. 149 c; praegn. hooger schatten AESCH. Ch. 511. — 5 praegn.: hoogschatten, eeren, hoogachten, sinds A 46, ξ 203, alg. tot n. t. Mt. 15, 8. — 6 vand. huldigen, eeren met iets, εδρη τε κρέασιον τε M 310, HDT. 7, 213, AESCH. Sept. 1046, THUC. 3, 58, 3, n. t. Act. 28, 10.

(afl. v. τιμή, dat: τιώ = φήμη: φημί).

τιμάωρ, ορος, ό, = τιμάρορος, τιμωρός, AESCH. Supp. 43.

τιμή (τιώ, τίνω), ή, — 1 de prijs, waarde, waarop iets geschat is: schatting; vand. schadevergoeding bij substitutie A 159, Γ 286, 288, χ 57, PL. Gorg. 497 b, Leg. 744 d, ARISTOT., tot n. t. Mt. 27, 6. — 2 de feitelijke, betaalde prijs HYMN. Cer. 132, HDT. 7, 119, LYS. 22, 12, PL. Leg. 914 b; praegn. hooge prijs, αγοράζεσθαι τιμής duur gekocht worden n. t. 1 Cor. 6, 20. — 3 waarde > waardeering, eer, sinds I 498, α 117, alg. tot n. t. Hebr. 5, 4. — 4 eere-ambt, hooge waardigheid Z 193, B 197, THEOGR. 374, PIND. O. 6, 60, EMPED. 119, I D., TR.: SOPH. O. R. 909, Ant. 745 eere-recht. — 5 ambt, taak HDT. 1, 59; 7, 36, THUC. 2, 63, 7, EUR. Iph. A. 20, XEN. — Concr.: 6 magistraat,

de met de waardigheid bekleede persoon AESCH. Ag. 44, vgl. SOPH. Ai. 670. — 7 eergeschenk, eere-gave: offer, e. dgl. HES. O. 141, AESCH. Pers. 622. — 8 geschenk, belooning, welverdiend loon SOPH. Ant. 699, τών εσργεσιών τιμάς φέρεσθαι PL. Phaed. 113 d, DEM. — 9 weldaad, gunst, hulp PIND. P. 4, 51, 260.

τιμή-εις, dor. τιμέ-εις, contr. τιμήντα Σ 475, — 1 prijzig: kostbaar, χρυσός Σ 475, α 312; superl. δ 614. — 2 geëerd I 605, v 129, comp. α 393, MIMN. 5, 2 ALD., PIND. I. 3, 25.

τιμη-μα, τό, — 1 het door schatting bepaalde: de (geschatte) waarde van iets, prijs EUR. Hipp. 622, DEM., INSCR. Tab. Heracl. — 2 schatting v. aangerichte schade of v. door iemd geleden verlies AESCH. Ch. 511; spec. (iurid.): eisch in een proces door rechter (college) of door een v. beide partijen geformuleerd en uitgesproken AR. Vesp. 897, LYS. 6, 23, PL. Ap. 39 b, POL., (vgl. lat. litis aestimatio) ARISTOT. A. II. 48, 4, PAP. — 3 schatting van het vermogen voor de verschillende opbrengsten, belastingen aan den staat, ook om de klassen op te stellen, die tot versch. ambten toegang gaven LYS. 17, 7, PL. Rep. 550 c, εκ τ-ατων αι αρχαι καθίσταται XEN. Mem. 4, 6, 12, vgl. ARISTOT. A. II. 7, 3; 39, 6. Het τ. omvatte slechts een deel v. h. kapitaal, bijv. voor de hoogste klasse 1/5 (bij DEM. 27, 9 zelfs 1/3).

— 4 = τιμή, ALCIPIER.

τιμήρορος, = τιμάρορος, τιμωρός, AP. RH.

τιμη-οσις, ή, — 1 het schatten, taxeeren v. d. waarde v. e. ding PL. Leg. 878 e, POL., PAP. — spec. 2 taxeeren v. aangebrachte schade en daaruit: eisch tot schadevergoeding ANTIPH. 5, 10, AESCHIN., DEM. — 3 schatting v. h. vermogen voor den census ARISTOT., DIOD., POL.

τιμητ-εία, ή, de waardigheid van censor PLUT. Cat. Ma. 16.

τιμητ-εώω, censor zijn PLUT. T. Gr. 14.

τιμη-τής, ού, ό, — 1 schatter PL. Leg. 843 d, HYPER., ARISTOT. A. II. 39, 3. — 2 bij de Rom.: censor POL., PLUT.

τιμητ-ι-νόος, — 1 van, voor de τιμησις, het bepalen v. d. hoogte van boete of straf, πινάκιον AR. Vesp. 167. — 2 (τιμητικός: τιμη-τής), (vir) censorius, oud-censor PLUT. T. Gr. 4; adj. v. d. censor PLUT. Aemil. 38. — 3 eierend, als hulde voor, τινος PLUT.

τιμη-τός, geschat; άγών τ., een proces, waarin de straf niet bij de wet bepaald is, maar aan de rechters blijft overgelaten DEM. 27, 67.

τιμ-ιος, 3, (ARISTOT. 2), — 1 van groote waarde of prijs: kostbaar, duur HES., XENOPHAN. 6, 2 D., LYS. 22, 8, SOPH. Ant. 702, EUR., PL. Prot. 347 d, MEN. Ph. 30, n. t. 1 Cor. 3, 12. — 2 vand. (vgl. d. teuer), > dierbaar HDT. 3, 23, DEM. — 3 v. dingen: eig.: met eer: geëerd, eer verleend PIND. O. 6, 11, AESCH. Eum. 853, 854, δώρα XEN. An. 1, 2, 27, POL. — 4 v. pers. geëerd κ 38, HDT. 9, 71, AESCH. Ch. 556, SOPH. Ant. 948, PL. Symp. 209 d, n. t. Hebr. 13, 4, Act. 5, 34, v. dingen: βωμοί, eerwaardig HEROND. 4, 5.

τιμο-κρατία, ή, — 1 staatsbestuur, waarvan het grondbeginsel politieke eer (zucht) is PL. Rep. 545 b naast τιμαρχία. — 2 een staat, waar ambten en waardigheden naar den census gegeven worden ARISTOT.

τιμο-κρατικός, van of aanhanger v. d. τιμοκρατία PL. Rep. 549 b, ARISTOT.

τιμός, ό, = τιμή, ARCHIL. 78, 2 ALD., AESCH. Ch. 916, COM., HEROND. 7, 73.

τιμῶχος, ὁ, hoofd v. d. Grieksche bevolking in Memphis PAP.

τιμῶρ-έω, eig. τιμωρός zijn: — **1** **τινι**, helpen, **bijstaan**, act. HDT. 1, 38, 142 *eld.*, HIPPOCR., SOPH. O. R. 136. — **2** **spec.** iemd bijstaan in den strijd om het bestaan, tegen geleden onrecht *e.dgl.*: voor hem opkomen, *ev.* hem wreken HDT. 1, 103, *med.* SOPH. El. 349, EUR., *pass.* HDT. 9, 79; ὅπερ τινοσ LYS. 13, 1, *med.* XEN. AN. 1, 3, 4. — **3** een **accusat.** τινα kan hierbij gevoegd worden door de ontwikkeling van dit begrip zelf: iemd, τινι, bijstaan tegen een ander ∞ een ander afweren of straffen voor, in het belang van iemd, τινι (*wsch.* heeft ἀμῶν, -ομαι invloed gehad). Zoo ontstaat: opkomende voor iemd, τινι, een ander, τινα, straffen om iets, τινοσ (*ablat.* > *gen. causae*), **act.** SOPH. O. R. 107, XEN. Cyr. 4, 6, 8; ook τινί τι, iets voor iemd wreken, iemd om iets wreken PL. Ap. 28 c. — **4** *m. acc. alleen:* act. iemd straffen, zich op iemd wreken LYS. 13, 93, SOPH. O. R. 140, tot n. t. Act. 26, 11. — **med.** **5** zich wreken op, τινα HDT. 3, 53, THUC. 1, 121, 10, ANTIPH. 2 γ, 11, SOPH. Ph. 1258, XEN. Hell. 5, 4, 34; *abs.* HDT. 3, 49, ATT.: PL. Prot. 324 b. De zaak, waarom men zich wreekt, staat als τινοσ HDT. 3, 145, ATT.: PL. Symp. 213 d, ἀντί τινοσ HDT. 6, 135, PL. De leg. 321 a, τι EUR. Alc. 733.

τιμῶρη-μα, τό, — **1** hulp, bijstand aan iemd, τινι HDT. 7, 169. — **2** wraak PLUT. — **3** straf, tuchting PL. Rep. 363 e, PLUT.

τιμῶρη-σις, ἡ, bestraffing, straf PL. Leg. 874 d. **τιμῶρη-τήρ, ἦρος, ὁ**, wreker HDT. 5, 80; -τής, ὁ, LXX, (N. T.).

τιμῶρητι-ικός, wraakzuchtig ARISTOT.

τιμῶρ-ία, ἡ, — **1** hulp, bijstand HDT. 3, 148, THUC. 1, 69, 24, ANTIPH. 1, 5, HIPPOCR. — **2** straf voor aangedaan onrecht, wraak(neming) HDT. 7, 8, 1, THUC. 3, 63, 30, ORAT.: DEM. 18, 274, PL. Gorg. 472 d, MEN. Perik. 253, N. T. Hebr. 10, 29.

τιμῶρός, dor. τιμᾶ-ορός, *l.-ep.* τιμῆ-ορός een kunstvorm, — **1** helpend, bijstaand, τινι, subst. helper, HDT. 2, 141, AESCH. Ag. 514, THUC. 4, 2, 21; *overdr.* PIND. O. 9, 84 (*ao met synizese*). — **2** **spec.**: ... (wegens geleden onrecht, τινοσ): iemd wrekend, τινι of als subst. wreker, τινοσ HDT. 7, 5, λόγος τ. een redeneering vol wraak, een pleidooi voor wraak AESCH. Ag. 1280, THUC. 4, 86, 29, SOPH. El. 14, ANTIPH. 1, 2. — **3** voltrekker v. e. vonnis: scherp-rechter POL., PLUT.

(< τιμᾶ-(ε)φος: (ε)δράω, W. uer- op iets letten: eig. wie voor iemds waarde of eer opkomt, wie iemds eer bewaart [*zelfde* W.]).

τιν, — **1** = σοί, dat. ALCM. 24, 1 ALD., PIND. P. 3, 84, N. 10, 30, THEOCR. 2, 11. — **2** (*vgl. ep. μιν als acc.*) = σέ, CORIN. 12 ALD., PIND. P. 8, 68(?), THEOCR. 11, 39.

(*vgl. bij ἐγών:* dor. ἐμίν (ι, ι), cypr. μί(ν), zoo bij só ook HOM. τῶν [*< τετ-ν*], bij 3e pers. HESYCH. ἱν, boeot. ἱν [*< σετ-ν*], *vgl. pl. ἡμῖν ∞ ἄμμι(ν)*); *suff. -ν* is oud locat.-suff. *vgl. o.ind. ka-sm-in = gortyn. ὀ-τιμῖ [*< ἰοδ-q*i-smi*] locat. bij ὀ(στus).*

τινάχ-τερά, ἡ, schudster, τρίαινα γῆς τιν. νόσος, AESCH. Pr. 924.

τινάχ-τωρ, ορος, ὁ, schudder, γαλας, Poseidon SOPH. Tr. 502.

τινάσσω (z. s.v. κινέω); *f. ἀξω*, — **1** heftig bewegen: zwaaien; schudden, schokken; aanstooten, δούρε M 293, ἀστεροτήν N 243, ε 363, Γ 385, PIND. N. 1, 52, AESCH. Pr. 917, SOPH.,

AR. Ran. 340; *med.* THEOCR. 22, 185. — **2** er uit stooten, Π 348, ὀδόντες *pass.* — **3** met kracht uitslaan, περὶ *med.* β 151.

τινύμαι, — **1** (be)straffen, τινα of τι, Γ 279, ν 214, λάβην ω 326. — **2** *abs.* zich wreken HDT. 5, 77. — **3** wreken, τι(να) HES. O. 804 EUR. Or. 323 (*Act. vorm. v. τινύω* PLUT. Brut. 33.)

(z. s.v. τίω en κινέω; τ i.p.v. ι naar τίω).

τινώ *ep. en ion.*; *doch att.* [vgl. AESCH. Pr. 112; ook reeds SOL. 13, 31, PIND. P. 2, 24] **τινώ** [vgl. *ion.* φθᾶνω: *att.* φθᾶνω], *f. τελῶ* (*bij* HOM. ook *wsch.* door invloed v. τίω, τῶω *geschreven en gesproken?*) *enz., spec.* perf. p. τέτ(ε)ισμαι, *aor. p.* ἐτ(ε)ισθην. *Dial. cret.* τεινωτω. *fut.* -τεισεῖ TAB. HERACL. 1, 109, *thess.* πεισαι, *imp.* πεισατο, *boeot.* πισατω — **1** **betalen**, τί τινι, iets aan iemd, τιμήν τινι Γ 289, *spec.* boete, θωρή β 193, en *spec.* ποινήν (*van denzelfden* W., > *lat. poena*) Γ 290, of δίκην [*z. d.*] *alg.* tot n. t. 2 Thess. 1, 9. — **2** uit de oorspr. bet. de waarde van een door ons bedreven misdrijf, τι, trachten te bepalen *volgt:* voor iets, τι, boeten (*vgl. lat. poenas luere of solvere*) ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι A 42, *zelfs* γρωτῶν P 34. In dat geval staat de prijs, waarmee een men betaalt in den Dat., z. b. A 42 en γ 218. — **3** *abs.* schadevergoeding betalen, het vergelden, vereffenen SOL. 13, 29, SOPH. O. C. 1203. — **Med.**: **4** *eig.* [*z. oorspr. bet.*] in eigen belang (de waarde van) een zaak of daad, τι, trachten te bepalen: een ons toegebrachte schade of aangedaan onrecht schatten en laten betalen: φόνον υἱος O 116, ἀνδρῶν βίην ψ 31, *abs.* zich schadeloos stellen, κατὰ δῆμον ν 15. — **5** *vand.* > een booze daad straffen, wat omsleg in: iemd, τινα, voor of wegens een booze daad, τινοσ (*ablat.* > *gen. causae*) **straffen:** τινα κακότητος I 366, *abs.* wraak nemen γ 203, o 177 (*de overgang van 4 op 5 wordt door den dubb. acc. duidelijk gemaakt in ἐτίσατο ἔργον ἀεικέξ Νηληῖα* o 236). PIND., HDT. 1, 10, ATT.: TR., PL. *niet.* De straf, vergelding, vereffening, ook in den dat. PIND. P. 2, 24, AESCH. Sept. 638.

(z. τίω en s.v. κινέω; < *τινω [vgl. τινύμαι en o.ind. cinōti hij slaat acht op iets, merkt op, *vgl. nog de kruisingsvorm in ἀπο-τινωει* ATH. MITT. 19, 259 en PLUT.] > *ion.* [ook nog HEROND. 2, 51]. HESYCH. κινύσθαι ἰδέν; *idg. q**. W. q*ei- z. o.ind. cinōti hij slaat acht op iets, cikēti hij merkt op, cáyatē hij straft. *Vgl. παλβίτιος* α 379. *Bet. v. W. q*ei-* was: schatten, de waarde v. iemd of iets (trachten te) bepalen; *vand.* [*bij de oorspr. handel door gewichtsvereffening, vgl. lat. pendere wegen ∞ betalen, ndl. be-talen: taal, tal, ohd. zala getal, optelling, berekening, het iemd ten deel vallende of toekomstende*] betalen en *overdr.* hoogschatten, waardeeren).

τιὸ τιό, nabootsing van het geluid v. e. vogel AR. Av. 237.

τίπτε, νόθρ ἢ τίφθ', — **1** waarom toch, waarom dan A 202, α 225, AESCH. Ag. 975 (*vgl. SOPH. Ph. 914 τί-ποτε*). — **2** wat voor een toch 1474.

(*niet* = *lat. (suā)-pte* maar < τί ποτε = *quid tandem*).

ΤΙΣ: als interrogativum steeds met een sterk accent (acutus), **als indefinitum steeds zonder een sterk accent**, dus steun zoekend bij het voorafgaande woord: „enclitisch” [vgl. εἷς met *lat. sī(-)quis* naast *sī-cubi, sī-cunde*].

Vormen: τινοσ, *enz.*, dat. pl. τισι(ν); *oude gen. idg. q*ē-s(ē) in av. čahyā* van wien, o.b. če-so naast

analogisch *ēi*-so en in gr. *τεο*, > ion. *τευ*, att. *του*; daardoor ook att. *τω*, pl. gen. *των* [z. s.v. *τε*], **Accent:** *interrog.* *τίνος*, *τίνων* enz., *indef.* *τινος*, *τινῶν*. *Dial.* *thess. kis*, *arc.-cypr. σις*, *cret. dat. sing.* *-τιμι*, [z. s.v. *τιν*], *megar. σά* [*< τρια*, vgl. *ἄ-σσα*, att. *ἄ-ττα*, en *ὀλίγα-ττα*, > *ὀλίγ' ἄττα*] AR. Ach. 757, 784 [= lat. *quia*, *quia*-nam? waarom toch?]

Gebruik:

I. Interrogativum: — **1 directe vraag**, zoowel zelfstandig als met een subst. verbonden: wie? wat? welke...? wat voor een...? *sinds* Γ 226, alg. tot N. T. Mt. 3, 7. — **2 indirecte vraag:** *sinds* HOM. (zelden: ο 423, ρ 368, alg. tot N. T. Luc. 8, 9. — **Spec.** 3 *τί* (vgl. *lat. quid?*) waarom? waardoor? hoef *sinds* A 362, α 346, alg. tot N. T. Mt. 6, 28. — **4 praegn.** *τίς ἤ...* = *τίς ἄλλος ἤ...* wie anders dan XEN. Oec. 3, 3. — **5** = *ποιός*, wat voor een? SOPH. O. R. 489, N. T. Mc. 1, 27. — **6** = *πότερος*, XEN. Cyn. 1, 3, 17, N. T. Mt. 21, 31. — **7** (*via ὅστις* in *afh. vraag* > *onbep. relat.*) als *relativum*: = ὅς CALL. Epigr. 28.

II. Interrogativum: — **1 zelfstandig:** iemd iets, pl. sommigen, *sinds* A 150 alg. tot N. T. Mt. 12, 47, soms verbonden met het generaliseerende *-τε* Γ 33. — **2** met een substantivum verbonden; een, de een of ander, eenig, pl. een paar, enkele, *sinds* E 191 alg. tot N. T. Luc. 1, 5. — **3** het onbepaalde gaat gemakkelijker in het algemeene over: deze of gene: menigeen: men (vgl. *lat. quis* = *τις*; *quisque* = *τίς τε*, z. 1) Z 459, ὄδε δέ τις εἶπεσκε B 271, alg. — **4** het vage kan echter ook worden toegeschreven aan de onmogelijkheid niet-vaag, nauwkeurig te zijn; het kan zelfs dan een beperking gaan inhouden: een soort van om zoo te zeggen, zoowat. **Ntr. als adv.** *τι*, tot op zekere hoogte, eenigszins; in zekeren zin; soms, misschien λ 618, φ 397, οσσος *τις* κ 45; *ntr.* Φ 101, γ 72, alg. tot N. T. 1 Cor. 6, 11 ταῦτα *τινες* ἤτε zoo ongeveer waart gij.

(*Idg. q*ī-, q*o-ja met accent:* wie? zonder accent vaag [vgl. d. *irgend wer*, nld. (Groningsch) *ergens waar*]: *o.ind.* *ka-*, *ntr.* *cid*, *na-kih* [met *k* vóór *i* i.p.v. *c* naar *kāh*] niemand, *arm.* *-é* generaliseerd *suffix*, *lat. quis, quid, osc. pis*, *quis* "pid", "quid", *o.ier.* *cid* wat? got *hi-leiks* wat voor een soort..., *o.b.* *ēi-to* wat? *Acc. sing.* *q*ī-m* > *gr. tw*; *dit* — *evenals* *ζῆν* als *ζῆνα*, waardoor *ζῆνός*, z. d. — *als* *tw* ω *τινα* opgevat (vgl. *οὐδὲ ἓνα ω οὐδὲ τιν(α)* naast *οὐδεὶς ω οὐτίς*): daardoor *τινος*, *τινι* e. dgl.).

τῆ-σις, ἤ, — **1** (schade)vergoeding β 76, PL. Leg. 870 d. — **2** vergelding, straf, boete X 19, α 40, THEOGN. 337, HDT. 1, 86, wraak, 2, 152, SOPH. O. C. 1329, PL. Gorg. 523 b. — **3** vergelding: (macht om te) beloonen THEOGN. 337, vgl. 345. (= *o.ind.* (*apa*)-*citi*-vergelding, z. *τίνω*, *τίω*).

τίταίνω, aor. (ἐ)τίτηνα, — **1** spannen, τόξα Θ 266, BACCH. 9, 43; ook v. snaren AR.; *med.* voor zich... τόξα E 97, φ 259 met de boogpees bespannen. — **2** uitspannen, uittrekken: gespannen laten hangen, τάλαντα Θ 69, krachtig neerzetten, τράπεζαν κ 354; krachtig slaan, χεῖρε N 534. — **3** de strengen of juktouwen spannen: met vaart voorttrekken, ἄρμα enz. B 390, N 704, PARM. 1, 5 D.; *abs.* Ψ 403. — **4** *pass. refl.* zich spannen = zich inspannen λ 599, v. paarden X 23, v. vogels: πτερόγεσσιν (of zich breed strekken met hun vleugels) β 149. — **5** *intr.* zich inspannen: de hand uittrekken om... [i in woordspeling met *τίτάν*, z. Glotta 14, 168], HES. Th. 209. (< *ti-ti-ō*: *τιτῶω*, *τείνω*).

τίτᾶνος, ἤ, — **1** gips HES. Sc. 141. — **2** kalk ARISTOT. — **3** pleister, witkalk LUC. Somn. 6. (*ursch. lu. uit sem.:* hebr. *wēk* pottebakkersklei).

τί-τάς, ὁ, dor. = **τίτης**, wrekend AESCH. Ch. 67.

τιτήνη(ς), ἤ, koningin AESCH.

τιτθ-εία, ἤ, dienst als min DEM. 57, 42.

τιτθ-εύω, — **1** als min dienst doen DEM. 57, 35. — **2** *tr.* zoogen DEM. 57, 42, ARISTOT., PLUT.

τίτθη, ἤ, ook **τιτθή**, min AR. Eq. 716, PL. Rep.

343 a, MEN. Sam. 22, PLUT. 3 c.

(z. *τιθήνη* en *θήσασθαι*, *ursch.* ten deele als „Lallwort“, woord uit de kindertaal vervormd).

τιτθ-ίον, τό, dem. v. τίτθος, AR. Ach. 1199, MEN.

Sam. 51.

τιτθός (z. *τίτθη*), ὁ, moederborst HIPPOCR., LYS. 1,

12, AR. Th. 640.

τιτρώω, alleen bij Ltr. = **τετραίνω**.

τιτρώσκω, f. τρώσμαι, *pass. pf.* τέτρωμαι, bij HOM.

andere tijden, slechts pr. *τιτρ.* niet, z. τρώω, —

1 wonden, kwetsen M 66, Ψ 341, PIND. P. 3,

48, N. 10, 60, HDT. 6, 5, AESCH. Sept. 242, THUC.,

XEN. An. 2, 5, 33, PL., (N. T.) — **2** v. levenlooze

dingen: beschadigen HDT. 8, 18, THUC. 4, 14, 4,

ARISTOT. — **3** *overdr.*: schaden (φ 293), ἔρωσ EUR.

Hipp. 392, XEN. Mem. 1, 3, 13, PL., DIOD.

(*τρω*-naast *τραῦ-μα* [*< idg. trau-*] wijzen op *trōu-*,

W. *ter+ou-* naast *ter+ē-* [z. *τρῶμων*] en *ter+ē-*

in *τρίβω*, *lat. trivi*. Vgl. *τεῖρω*, *τρωῶ*, *τρωχῶ*, z.

lit. *triuskinu* ik verbrijzel, *o.b.* *tryti* [y < *idg. ō*]

slijten, *truti* [u < *ou*, vgl. *praes. trovē*] uitputten).

τιτρω-σμός, ὁ, misgeboorte HIPPOCR.

τιττιο, „Skythisch“ = **τιτθίον**, AR. Th. 1184.

τιτῶβίω of **τιττ.** piepen THEOPHR., BABR.

(*onomatop.*, vgl. *o.ind.* *titibha-* soort ekster).

τιτυο-κτόνος, Tityus doodend CALL.

τίτυρος, ὁ, — **1** τ. γὰρ Δωρῶνός οἱ σάτυροι EUSTATH.

op Z 495. — **2** soort aap met korten staart THEOPHR.

(*geredupl.* bij W. *teu+ax-* gezwollen, sterk,

dartel zijn, vgl. *τῆλη*, *o.b.* *tyjē* ik word dik, ook

ταῦρος met hetz. *go-* *suff.* Vgl. *σά-τύρος*).

τιτύσκω, slechts pr. en *imprf.*, — **1** gereed maken,

bereiden, *act.* slechts BACCH. 5, 49 en Ltr., *elders*

med.: πῦρ aanmaken Φ 342, ἔππους ὕπ' ὄχεσφι

Θ 41. — *duratief*: **2** trachten zich eigan te maken,

τινος: aanleggen, mikken op Λ 350, *τινος* δουρί

N 159, φ 421, bij het boksen THEOCR. 22, 88. —

3 *overdr.* het op iets aanleggen, naar iets streven,

m. inf. N 558, φ 556 τ. φρεσῖ.

(< *ti-tuk-ōos*, vgl. *διδάσκω*, z. *τυκ-* bij *τεύχω*).

τίτῶ, ἤ, — **1** dageraad, dag CALL. — **2** zon LYCOPHR.

941.

(*Titān eig.* een zonnegod, *lat. titio* brandende

fakkelt).

τίφη, ἤ, — **1** soort graan ARISTOT., THEOPHR. —

2 *insect*, *ursch.* waterspin, ook σίλφη AR. Ach.

920, 925.

(voor **2** vgl. *lat. tipulla* < *gr.*).

τίφθ'; = **τίπτε** voor een h.

τίφος, τό, stilstaand water, moeras AP. RH.,

THEOCR. 25, 15, LYCOPHR. 268.

(*tī+dh-* z. s.v. *τιλάω*; volle phase *tā(i)+bh-*

in lat. tābēs).

τίω, *Dial.* *τεῖω* naar f. *τ[ε]ίτω*, *aor.* *ἐτ[ε]ίτω*

p.p.p. *τετ[ε]ίμενος*, — **1** *eig.* op een bep. waarde

schatten, taxeeren Ψ 703, vgl. 705, I 378. —

2 *praegn.* en *overdr.*: hoogschatten, eeren

A 508, E 467 met *τινι*, Θ 161, AESCH. Sept. 77,

EUR. Heracl. 1013.

(W. *q*ēi-* [z. *τιμή* en s.v. *κινέω*], korte phase

*q*ī-* > *gr. tī-*, doch *ursch.* is de schrijfwijze

τει- [z. ook s.v. τίνω] juister in de vormen buiten het praesens. Τίω is jongere, thematische vorm, v. ouder *τινύμι [z. τίνυμαι] = o.ind. cínōti hij slaat acht op HOM.; heeft *ī* in these, behalve ξ 84, χ 414, φ 65 *ī* evenals in arsi: *ī* uit de andere tijden, z.b.; ATT.: TR. steeds *ī*. — Verw. o.ind. cínōti hij slaat acht op, cáyati hij vereert, cáyate hij wreekt [voor bet. z. s.v. τίνω], wrsch. lat. caerimōnia en cāra < coisā < ital. q*ois-ā).

τλά-θύμος, dor., ἀλλά, standvastig PIND. N. 2, 15.

τλάμων, dor. = τλήμων, PIND. P. 1, 48.

τλήμο/σύνη, ἡ, — 1 τλήμων, ellendig zijn: ellende HYMN. Ap. 191. — 2 standvastigheid in het leed ARCHIL. 7, 6 ALD., PLUT. CRASS. 26.

τλή-μων, adv. -ωνος AESCH. CH. 748, EUR. TR. 40, dor. τλάμων, — 1 eig. vol *τλήμο: standvastig in het leed, volhardend, v. Odusseus K 231, naast Φαρσάλεος Φ 430, PIND. P. 1, 48, AESCH. Ag. 1302. — 2 vol *τλήμο: voortdurend in het leed: ellendig, rampzalig AESCH. Pr. 614, SOPH. Ph. 161, EUR., AR. Pax 723, XEN. An. 3, 1, 29; ook v. dingen EUR. Hipp. 1177. — 3 praegn. (z. τλήναι) die te veel aankan, aandurft: overmoedig, snood THEOGN. 196, TR.: AESCH. Ch. 383.

τλήναι, dor. ἔτλαν enz.; f. τλήσομαι, perf. τέτληκα met korteren stam in τέτλαμεν, τέτλαδι, τετλάμεν (-αι), part. τλήσας, — 1 (ver)dragen: dulden, uithouden E 395, φ 182, PIND. I. 6, 37, TR.: AESCH. Pr. 704. — 2 abs. dulden, geduldig, standvastig zijn A 586, δ 447. — 3 praegn. (een plicht of taak als last dragen): zich verstouten, den moed hebben: den treurigen moed hebben = het van zich kunnen verkrijgen, m. inf. of acc. A 228, β 82, PIND. P. 4, 276, HDT. 7, 228 (graf-schrift), AESCH. Pr. 657, Ag. 408, SOPH. Ant. 944, AR. Vesp. 1159.

(W. tel-tā- tillen οω verdragen [z. ook τάλασαι en τέλλω]. Verw. o.ind. tulayati hij tilt op, weegt, lat. tollō, tūlō, (t)latus = dor. τλάτός, o.i.e. tlen(a)id hij rooft, steelt, got. þulan, ndl. dulden, lett. iz-tilt verdragen).

τλήσι-κάρδιος, = ταλακάρδιος, — 1 hardvochtig AESCH. Pr. 159. — 2 rampzalig, πένθεια AESCH. Ag. 430.

τλήσι-μοχθος, ellende verdragend EUR.

τλή-τός (z. τλήναι), — 1 act. volhardend, geduldig Ω 49. — 2 pass. te dulden, te verdragen; te wagen AESCH. Pr. 1065, SOPH. Ai. 466, EUR.

τμήγω, dor. -τμάγω THEOCR. 8, 24; aor. ἔτμηξα, aor. p. ἔτμέγων, — 1 afsnijden: scheiden Λ 146. — 2 pass. refl. zich verstrooien Π 374.

(W. tem-tā-g- z. τέμνω, τέμαχος).

τμή-δην, adv., snijdend, rakelings H 262.

τμή-μα, τό, — 1 snede: stuk PL. Symp. 191 d. — 2 spec. segment DEMOCR. 155 D, v. e. cirkel ARISTOT. — 3 snede: wond PL. Gorg. 476 c.

τμηματ-ώδης, snijdend HIPPOCR.

τμή-σις, ἡ, — 1 het snijden, afsnijden PL. Symp. 190 e, ARISTOT. — 2 het afsnijden v. veldvruchten, verwoesten PL. Rep. 470 a. — 3 verdeeling PL. Polit. 276 d.

τμη-τικός, — 1 in staat (af) te snijden PL. Tim. 56 a. — 2 snijdend, doordringend, v. koude of geur THEOPHR., PLUT. 697 b. — 3 overdr. insnijdend, beslissend D. H.

τμη-τός, — 1 gesneden, ἑμάντες SOPH. El. 747, EUR. Hipp. 1245. — 2 wat weggesneden kan worden ARISTOT., THEOCR. 25, 275.

τόθ(ε)ν, — 1 hier-, daarvandaan HES. Sc. 32, BACCH. 5, 197. — 2 v. tijd: sindsdien, hier-,

daarna AESCH. Ag. 220, AP. BH. — 3 relat. = ἔθεν, PIND. N. 9, 18 (?), AESCH. Pers. 100.

τόθι, demonstr. bij τόθι, — 1 daar o 239, PIND. P. 9, 59, Pae. 6, 15 D., PARM. 3, 2 D. — 2 relat. = ἔθι, PIND. N. 4, 52, HYMN. 18, 25, BACCH. 3, 19, MIMN. 11, 5 ALD., THEOCR. 22, 199.

ΤΟΙ, steeds enclitisch: — 1 zonder twijfel, inderdaad; heusch B 298 (vgl. voor het ontstaan I 654: ἀμφοί δέ τοι τῆ ἐμῆ κλισίῃ . . . Ἐκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι δία), alg. tot (N. T.); bij TR. vaak bij algemeene gezegden, spreuken: AESCH. Pr. 39. — 2 de instemming of bevestiging van den toegesprokene inroepend: dat weet je toch wel? niet waar? > zooals bekend is, toch immers M 412, ἦ μὲν τοι, werkelijk, ik zeg je ξ 160 en οὐ μὲν τοι Θ 294 (> μέντοι) αὐταρ τοι Ο 45, ἀλλά σ 230 enz. — 3 vand. (verzw.) να εἰ, ἐνν e. dgl. dan, dus SOPH. O. R. 549, 551, PL. Rep. 343 a, of in hoofdzin SOPH. El. 582.

(= τοί dat. v. σὺ, dor. τοί, ontstaan als zgn. dat. ethicus, oorspr. om de belangstelling van den persoon, tot wien men spreekt, op te wekken: dat kan ik je verzekeren, stel je eens voor; uit den aard der zaak heeft dit pronomēn, indien niet nadrukkelijk gebruikt, de neiging een hartelijke, later zwakke verzekering aan te duiden).

τοί, dat. bij σὺ, dor. τοί; ep. ion. att. lesb. τοί enclit. naast σοί (z. ΤΟΙ), a an u, aan jou, sinds HOM. alg. behalve in ion.

(= o ind. tē naast σοί < τφοί zooals σε < τφε, vgl. με, μοι en φε, φοί).

τοί-γάρ, in het begin v. e. zin: daarom (dus) dan, dus A 76, α 179, HDT. 8, 114, TR.: SOPH. Ant. 931.

(z. ΤΟΙ en γάρ = γ' ἄρ').

τοί-γάρ-οὖν, ion. τοί-γάρ-ὄν, versterkt τοίγάρ, HDT. 4, 149, SOPH. O. R. 1519, XEN. An. 1, 9, 9, PL. Soph. 234 e, MEN. Epitr. 575, N. T. Hebr. 12, 1.

τοίγάρ-τοι, bij HOM. nog τοίγάρ . . . τοί K 413, α 214, AESCH. Supp. 655, PL. Phaed. 82 c, = voorg., opnieuw versterkt.

τοί-νῦν (steeds op 2e plaats, behalve N. T. Luc. 20, 25), — 1 dus nu (natuurlijk) PIND. O. 6, 27, HDT. 1, 57, TR.: N. T. 1 Cor. 9, 26. — 2 ook in lichte tegenstellingen: nu, nu werkelijk, nu echter, nu verder, ongeveer = τοί, PL. Prot. 354 e, Gorg. 459 a, XEN., DEM. 1, 25, MEN. Perik. 80; vooral om een overgang naar het volg. te leggen of het voorafgaande kort op te halen THUC. 5, 87, 17, XEN. An. 5, 1, 2. — 3 = versterkt τοί, SOPH. O. R. 1067, XEN. An. 7, 6, 19.

τοῖος (z. ποῖος), α (ion. η), ον, oudste, niet samengesteld demonstr. bij ποῖος. Zooals bij alle demonstr. kan de correlatie voor het vergelijkingsobject worden duidelijk gemaakt door een zin met οἶος e. dgl. of door een gebaar of gelaatsuitdrukking: — 1 correlatief met οἶος enz. A 262, δς H 231, PIND. I. 5, 14, BACCH. 8, 30, TR.: SOPH. Ai. 562; τοῖος ἰδέν THEOGN. 216. — 2 vand. gevolgd door een finalen inf.: van dien aard om te: geschikt in staat om te β 60. — 3 met een verduidelijkend of vervagend gebaar (vgl. ndl. dat is maar zoo zoo e. dgl.), τύμβον ἐπιεικέα τοῖον Ψ 246; zóó, juist (zoo) als het behoort λ 135. — 4 vand.: als adv. τοῖον zóó . . . I θάμα τ. heel dikwijls α 209, δ 776, v 302; abs. zóó zeer X 241. — 5 verzw. τοῖος ἢ (καὶ) τοῖος PL. Phaedr. 271 d; zoo

of zoo ongeveer; οἱ μὲν τοιοῖ . . . , οἱ δὲ τοιοῖ de eene . . . , de andere EPIOUR. 53 Us.

τοιόσδε, τοιάδε, τοιόνδε, — 1 zóó[danig] (als ik ben, zeg, zie, als hier of nu is e. dgl.) *sinds* Φ 509 *correlatief m. oloc:* α 371, *alg. tot n. t.* 2 Petr. 1, 17. — **2** zoo ongeveer als nu komt, *ntr.* het volgende ongeveer, *in verhalen* HDT. 1, 8, ATT.: PL. Gorg. 476 b λέγω δὲ τὸ τοιόνδε. — **3 als adv.** τοιόνδε, zóó zeer, zóó vast, κατέδραθον ψ 18.

τοιόσδι, att. = voorg. met deiktische-*t*, AR. Eq. 1376, COM., ARISTOT.

τοιούτος, τοιαύτη, τοιοῦτο en att. vóór vocalen τοιούτον, — 1 zoo[danig] (als gij zijt, zegt, ziet, als daar of toen bij U was of is), *sinds* II 847, *alg. tot n. t.* Mt. 18, 5. — **2 vager in τ. τις** zóó (iemand) ongeveer, τοιαῦτ' ἄττα PIND. O. 6, 16, ATT.: XEN. An. 5, 8, 7. — **3 als adj. in praedicat. plaatsing:** τοιούτος ὁ ἀνὴρ; *als subst. vaak met lidwoord voorafgaand:* τοὺς τοιούτους *alg. tot n. t.* Phil. 2, 29; τὸ τ-ον, zulk een geval, zulk een toestand; ἐν (τῷ) τ-φ XEN. An. 1, 7, 5. — **4 in het zinsverband slaat τ. meest op wat vooraf gaat of reeds gezegd is:** PIND. P. 4, 94, ATT.: AESCH. Pr. 500, *zelden op wat volgt* PIND. O. 6, 16. — **5 verzw. τ.** zoo'n man = een man, die (algemeen), wie maar . . . N. T. 1 Cor. 5, 5. — **6 τοιαῦτα, en zoo voort(s)** DEM. 13, 14. — **7 als adv.** τοιαῦτα SOPH. O. R. 1327.

τοιουτοσί, att., = voorg. versterkt met deiktisch-*t*, AR. Ran. 66, PL. Rep. 488 a, MEN. Epit. 29.

τοιουτότροπος, adv. -τρόπως, van zulk een aard. zoodanig HDT. 7, 226, THUC. 4, 25, 21, PL. Phaedr. 240 b; *adv.* HIPPOCR.

τοιουτώδης, zoodanig LUC. Pisc. 20.

τοιχ-αρχος, ὁ, bevelhebber over bak- of stuurboordzijde LUC. D. Mer. 14, 3.

τοιχό-ομαι, de voorstelling v. e. muur hebben. PLUT. 1120 d.

τοιχος (z. τεῖχος), ὁ, — 1 muur, wand II 212, v. d. αὐλή ρ 267, v. h. μέγαρον Σ 374, HES., ANDOC., AR. Pl. 565, EUR., PL. Leg. 785 a, MEN. Ph. 21 = N. T. Act. 23, 3, HDT. 4, 185. — **2** wand, boord v. e. schip O 382, μ 420, THEOGN. 674, THUC. 7, 36, EUR. Hel. 1573, THEOPHR. — **3 overdr.** τ. μελέων v. h. lichaam EUR. Tr. 118; v. e. schaal ARISTOT.

τοιχωρυχ-έω, — 1 een τοιχωρύχος zijn: inbreken, stelen AR. Pl. 165, PL. Gorg. 508 e, XEN. Mem. 1, 2, 62, ARISTOT. — **2 overdr.** boevenstreken uitvoeren DEM. 35, 9.

τοιχωρυχ-ία, ἡ, inbraak XEN. Ap. 25, 1.

τοιχωρύχος (: ὀρύπτω), ὁ, hij, die onder een muur doorgraaft om in te breken: inbreker, dief AR. Nub. 1327, PL. Rep. 344b.

τόκα, dor. = τότε, toen, dan; meest τ . . . τ. = soms . . . dan weer PIND. N. 6, 12, O. 6, 66, EPICH. 124 A.

τοκ-άς, ἄδος, ἡ, moeder, ter wereld gebracht hebbend of brengend: moeder(dier) σῆς ξ 16, EUR. Med. 187, v. vrouwen Hec. 1157, THEOCR. 8, 63, LUC. D. Deor. 9, 1.

τοκ-ετός, ὁ, het ter wereld brengen, bevalling HIPPOCR., (N. T.).

τοκ-εύς, ὁ, — 1 vader, pl. of dual. ouders Γ 140, HES. Th. 138 *sing.*, HDT. 3, 52, THUC. 2, 44, AESCH. Ag. 728; XEN. — **2 ἡ, moeder** AESCH. Eum. 659. — **3 v. dieren** NIC. Th. 620.

τοκεών, ὄνος, ὁ = τοκεύς HERACL. 74 D.

τοκ-ίζω, op (woeker) rente leenen DEM. 45, 70, HYPER., PLUT.

τοκισ/μός, ὁ, woeker(en) XEN. Vect. 4, 6, ARISTOT.

τοκισ/τής, οὐ, ὁ, woekeraar (PL.) Alc. II 149e, ARISTOT., PLUT.

τοκο-γλύφ-έω, τοκογλύφος zijn: vuilen woeker drijven PLUT., LUC. Necyom. 2.

τοκο-γλύφος, ὁ, „rentekerver”, die op zijn „kerf-stok” zijn rente voor cent berekent PLUT. 18 e, LUC.

τόκος (z. τίκτω), ὁ, — 1 het ter wereld brengen: geboorte, bevalling T 119, HYMN. Cer. 101, PARM. 12, 4 D, SOPH. O. R. 26, EUR., XEN. Lac. 15, 5. — **2** tijd v. d. geboorte HDT. 1, 111, ARISTOT. — **3** afkomst, afstamming H 128. — **4 coner.** wat geboren is: kind, jong; nakomeling O 141, o 175, AESCH. Sept. 372, ARISTOT. — **5 (vgl. vlaamsch kroost ook: rente, lat. femus: fecundus)** rente, ev. woeker(winst) PIND. O. 10, 9 *overdr.*, SOPH., AR. Nub. 18, *vgl.* Th. 843 *in dubb. bet.*, LYS., PL. Rep. 555 e, PAP., N. T. Mt. 25, 27. — **6** opbrengst v. landerijen XEN. Cyr. 8, 3, 38.

τοκο-φωρέω, rente opbrengen DEM. 59, 52.

τόλμα, dor. τόλμα, ἡ, — 1 stoutmoedigheid, *durf* PIND. O. 9, 82, PIND. N. 7, 59; τ. καλῶν, het aandurven van HDT. 2, 121, 5, AESCH. Pr. 16. — **2 ongunstig:** overmoed, waaghalzerij; brutaliteit TR.: O. R. 125, THUC. 3, 82, 3 ἀλόγιστος, ANTIPII., AR. Th. 702, PL. Ap. 38 d, (N. T.). — **3 coner.** een stoutmoedige of overmoedige daad AESCH. Ch. 1029, SOPH. Ai. 46, PL.

(: W. *tel+ā-* dragen; de druk van iets uithouden > durven; is *τόλμα contaminatie v. *τέλ-μα n. X τὸλ-μα = φή-μη, τῆ-μή e. dgl.?* *ταλμάω* zooals *τιμάω* een denominativum. *Vgl. τομή-εις*.)

τολμάω (z. τόλμα), ion. -έω, dor. 2 *sing.* τομήης THEOCR. 5, 35, — **1 (ver)dragen:** doorstaan, uithouden θ 519, *m. part.* ω 162, THEOGN. 555, 591, TR.: AESCH. Pr. 235, ANTIPII. 3 β, 1. — **2** den druk v. iets uithouden: moedig zijn, den (treurigen) moed hebben om te wagen, durven *m. inf. part. of acc.; abs.* K 232; *m. bepaling* Θ 424, PIND. P. 5, 117, HDT. 7, 10, THEOGN. 82, 442, THUC. 3, 56, 32, TR.: AESCH. Pr. 1000, PL. Ap. 31 c, tot N. T. Mt. 22, 46. — **3** zich de moeite getroosten om te ω 261.

τολή-εις, dor. ἄεις, — 1 standvastig, flink ρ 284. — **2** stoutmoedig K 205, PIND. P. 4, 58, SOPH. Ph. 984 *superl.* τολησσταε.

τόλμη-μα, τό, waagstuk, koene onderneming THUC. 6, 54, 32, AR. Pl. 419, EUR. Ph. 1676, PL.

τολη-ρός, — 1 vol durf: stoutmoedig, gewaagd THUC. 3, 74, LYS., EUR. Supp. 305, AR. Nub. 445, PL. Leg. 835 c, POL. — **2 ongunstig:** overmoedig, brutaal ISOCR. 3, 21, N. T. Rom. 15, 15.

τολήης, z. τομήεις.

τόλμη-σις, ἡ, het wagen PL. Def. 412 b.

τολη-τής, οὐ, ὁ, waaghals THUC. 1, 70, 6, PLUT., N. T. 2 Petr. 2, 10.

τολύπεύω (z. τολύπη), — 1 wol opwinden, opkloenen AR. Lys. 587. — **2 overdr.** op (het weef-)touw zetten, δόλους τ 137, πένθος, τινη (EUR.) Rhés. 744. — **3 (eig. afwikkelen?)**, tot het eind toe doormaken πόλεμον Ξ 86, Ω 7.

τολύπη, ἡ, — 1 een kluwen wol SOPH., AR. Lys. 586. — **2** ronde bal, klomp COM. — **3** pompoen LXX.

(W. *tucl-* [verlenging van *teu+ā-* zwellen z. *tύλλη*], gezwollen, rond zijn, z. *τύλος*, wrong, rondte. Daarvan *tul-ik-* naast *tul-uk-* en *tul-up-*, *vgl.*

o. ind. kalikā knop, gr. κόλιξ, lat. calix: gr. κάλιξ: καλύπτω, καλύβη; τολύπη dan dissimilatie < tul-urā?).

τομαίος, soms 2, — 1 afgesneden, afgeknipt AESCH. Ch. 168, EUR. Alc. 102. — 2 in kleine stukjes fijn gesneden, *v. e. geneesmiddel* AESCH. Ch. 539; *doch z. τομάω*.

τομάη (τομή), πῆμα τομῶν, een kwaad, dat slechts door chirurgie, door krachtig ingrijpen genezen kan worden SOPH. Ai. 582.

τομ-εύς, **ὄ**, — 1 mes, *spec. v. e. schoenmaker* PL. Alc. I 129 c, XEN. Hipp. 2, 3. — 2 tang HIPPOCR. — 3 „sector” *v. e. cirkel* EUCLID.

τομή (τέμνω), **ῆ**, — 1 het snijden, insnijden, *v. zwaard of bijl* SOPH. Tr. 887, EUR. El. 160; *spec. deelen* XENON 2 D. — 2 het snijden, operatiefingrijpen HIPPOCR., PIND. P. 3, 53, EUR., PL. Prot. 354 a. — 3 het castreren LUC. Philips 2. — 4 door snijden een bep. vorm geven PL. Charm. 173 d. — 5 het snoeien THEOPHR. — 6 insnijding = scheiding, onderscheiding PL. Tim. 61 d, Leg. 944 b; verdeling Leg. 738 a; logische verdeling ARISTOT. — 7 snede: wond ARISTOT., PLUT. — **Concr.**: 8 afgesneden stuk (*eig. de snede als rond vlak v. d. boom*): stomp, tronk A 235, SOPH., THEOPHR., THEOCR. 10, 46; = stuk, waarvan iets is afgesneden AESCH. Ch. 230, PL. Symp. 190 e, ARISTOT.; of afgeslagen THUC. 1, 93, 12, THEOPHR.; of afgezaagd THUC. 2, 76, 22. — 9 *vand.*: *spec.* (kegel)-snede *e. dgl.* MATHEM., ARISTOT. — 10 insnijding, insnoering *bij insecten* ARISTOT.

τόμ-ιος, gesneden; τὰ τ-α, *sc. τερὰ*, de uitgesneden ingewanden van het opperdier, *voorgescreven bij het afleggen v. eeden* ANTIPH. 5, 88, AR. Lys. 192, PL. Leg. 753 d, DEM.

τομός, *adv.* ὠς, — 1 snijdend: scherp SOPH. Ai. 815, PL. Tim. 61 e. — 2 *overdr.* scherp, *v. personen*: beslist, beslissend CALL., LUC., *v. Gods woord* N. T. Hebr. 4, 12.

τόμος, **ὄ**, — 1 snede, afgesneden stuk COM., AR. Eq. 1179. — 2 stuk land INSCR. — 3 tome, rol, boekdeel D. L., PAP.

τοναίος, gespannen; τ-α, *sc. φωνή*, luide stem COM. **τον-άριον**, τό, fluit, *waarmee men zangers en redenaars den toon aangaf* PLUT. T. Gr. 2 en 456 a.

τονθορούζω, onduidelijk spreken, mompelen AR. Ach. 683, HEROND. 6, 7; 7, 77, LUC. Deor. Conc. 1. (*naast τανθαρούζω*, W. *dher-* z. *θρέομαι*, *vgl. κελαρ-ύζω e. dgl.*).

τον-ιαίος, van de lengte van één toon ARISTOT., PLUT. 1018 f.

τον-ικός, zich uitspannend, uitstrekkend ARISTOT. **τόνος** (τένω), **ὄ**, — „spanner”: 1 koord, touw, band, HDT. 9, 118: bedzeel, AESCH., AR. Eq. 532, Lys. 923, PL., XEN. Cyn. 10, 2. — 2 pees HIPPOCR. — 3 riem *v. e. machine* PLUT. Marc. 15. — **spanning**: 4 spanning, δπλων HDT. 7, 36. — spanning *v. stembanden en snaren*: > 5 toonhoogte, stemverheffing XENOPHAN. 1, 20 D. AESCHIN., DEM. 18, 280. — 6 toon *v. d. stem, meest als toonhoogte* PL. Rep. 617 d, XEN. Cyn. 6, 20, ARISTOT.: — *en 7 v. e. instrument* PLUT. 827 b. — 8 tonaliteit *v. kleuren* PLUT. — **Vand.** 9 (gezongen) versregel, versmaat HDT. 1, 47, 62, 174; 5, 60. — 10 toonaard PLUT. — **Alg.** 11 spanning: kracht, nadruk, energie, inspanning D. H., LUC., (N. T.) — 12 gespannen loop: koers PIND. O. 10, 64, PLUT. **τόνώω**, spanning of sterkte geven (PL.) LOCR. 103 e.

το-νῦν, = τὸ νῦν, *z. νῦν*.

τοξάζομαι, met den boog schieten, τινος, naar iets χ 27, *abs.* χ 72.

τόξ-αρχος, **ὄ**, — 1 aanvoerder der boogschutters AESCH. Pers. 556, THUC. 3, 98, 21; = **-ἀρχης**, ARR. — 2 *te Athene* de aanvoerders der τοξόται, politieke gerechtsdienaars INSCR.

τόξευ-μα, τό, — 1 het afgeschotene: pijl HDT. 4, 139; 9, 22, THUC. 4, 34, 11, XEN. An. 1, 8, 19. — 2 *overdr. v. d. tong* PIND. I. 4, 47, *v. h. oog* AESCH. Supp. 1005, SOPH. Ant. 1085. — 3 *pl.* = τοξόται, HDT. 6, 112, PLUT. — 4 (pijls chot) THUC. 7, 30, 23, EUR. Herc. 991, XEN. Cyr. 1, 4, 23.

τοξευ-τής, ου, **ὄ**, boogschutter Ψ 850; *als sterrebeeld* ARAT. 306.

τοξευ-τός, met een pijl getroffen SOPH. Ph. 335. **τοξ-εύω**, — 1 met den boog schieten, τινος, naar = mikken op Ψ 855, HDT. 1, 214, *abs.* 136; THUC. 4, 48, 14, SOPH. O. R. 1196, *overdr.*, τινος SOPH. Ant. 1034, EUR. Tr. 638 *overdr.*, AR. Av. 1188, PL., LUC. — **Tr.** 2 (met den boog) raken, treffen, τι(ν)α HDT. 3, 74, EUR. Tr. 255, THUC. 3, 98, 20 *pass.*, XEN. An. 4, 2, 12. — 3 afschieten, verschieten PIND. I. 2, 3 ὕμνους, AESCH. Supp. 446, EUR. Herc. 603 *gedachten*.

τοξ-ήρης, — 1 met boog en pijlen voorzien: de boogschutter EUR. Alc. 35. — 2 *verzw.* van den boog EUR. Herc. 188, 1063.

(W. *ar-* z. *ἀραρίσκω*).

τοξ-ικός, — 1 van den boog AESCH. Pers. 460. — 2 van den boogschutter PL. Leg. 833 b; ἡ τ-ή, *sc. τέχνη*, boogschutterskunst PL. Symp. 197 a; τὸ τ-όν, de afdeling boogschutters AR. Lys. 462. — 3 ervaren in het schieten met den boog XEN. Cyr. 6, 2, 4, PLUT. — 4 τὸ τ-όν, *sc. φάρμακον*, (pijl)-gift ARISTOT.

τοξο-δάμιας, οντος, **ὄ**, met den boog beheerschend: geweldig met den boog AESCH. Pers. 26, 926.

τοξό-δαμνος, — 1 = *voorg.*, AESCH. Pers. 86. — 2 met den boog doodend, *van Artemis* EUR. Hipp. 1451.

τοξό-κλυτός, beroemd door den boog PIND. fr. 312, BACCH. 10, 39.

τόξων, τό, — 1 boog, *sinds* B 827 *v. Pandarus* Δ 105, *pl.*: *v. e. boog* A 45, HERACL. 48 en 51 D. *alg. tot* N. T. Apoc. 6, 2. — 2 boog en pijlen, pijl en boog Φ 502. — 3 *vand.* *pl.* pijlen: τ-ων ἀίκαί O 709, HDT. 3, 78, SOPH. Ph. 68, SOPH. Ph. 652, PL. Leg. 815 a. — 4 boog > boogschutterskunst, *pl.* B 718, E 205, HDT. 1, 73, SOPH. Tr. 266. — 5 *overdr.* οἴνου PIND. fr. 218, *zonnestraal* EUR. Herc. 1090. — 6 τόξω, bij gissing AESCH. Ch. 1033.

(*onz.*; *vgl. τέκτων κεραιο-ξός* [naast δορυ-ξός AR. Pax 447] Δ 110; τ. kan dan o-afl. *v. τεκτι(ε)σ- in τέχνη zijn*; o-phase τόν(τ)σ-ο- = τ. *Verw. m. lat. telum, ursch.: tezo*).

τοξο-ποιέω, τὰς ὀφρῦς, als een boog maken: in toorn samentrekken AR. Lys. 18.

τοξοσύνη, ἡ, de kunst om met den boog te schieten N 314, EUR. Andr. 1194.

τοξο-τευχής, met pijl en boog uitgerust AESCH. Supp. 238.

τοξό-της, ου, **ὄ**, — 1 met den boog gewapend; *subst.* boogschutter A 385, PIND. P. 1, 53 (-τάς) HDT. 3, 39, ATT. — 2 *als sterrebeeld* DEMOCR. 14, 3 D., PLUT. — 3 *spec.*: *in Athene* de politie ANDOC., AR. Ach. 54, PL. Prot. 319 c, AESCHIN.

(*gevormd als ἀσπιστής, κορυστής*).

τοξό-τις (*fem. bij voorg.*), ιδος, ἡ, — 1 *bijn.* *v.*

- Artemis* CALL. Dian. 223, LUC. — 2 schietgat in de muren POL.
- τοξουλός**, — 1 λήμα, geschiktheid om den boog te spannen AESCH. Pers. 55. — 2 αἰχμή τ., pijl, *ib.* 239.
- τοξοφόρος**, — 1 een boog dragend, v. *Artemis* e. a. Φ 483, HYMN. Ap. 13, PIND. O. 6, 59, EUR. Tr. 801, AR. Th. 970. — 2 boogschutter HDT. 1, 103; 9, 43 *orak.*
- τοπάζω**, — 1 (*eig.* bij het schieten een trefpunt uitzoeken, daarop mikken?). — 2 *overdr.* gissen, raden AESCH. Ag. 1369, SOPH., AR. Vesp. 73, PL. Gorg. 489 d.
- τόπ-αρχης**, δ, districtshoofd, gouverneur PAP., LXX; — **ία**, ή, LXX, PAP.
- τοπαστινός**, vol intuïtie, bij de hand MEN. Epitr. 340.
- τοπάσιον** (*lw.*), τό, topaas, een edelsteen, DIOD., N. T. Apoc. 21, 20.
- τοπειόν**, *ion.* ήιον, τό, touw, vooral scheepstouw INSCR., CALL.
- τοπιικός**, — 1 de verplaatsing betreffend: κίνησις, plaatselijk ARISTOT., PLUT. — 2 plaatselijk (niet-algemeen) D. H. — 3 τὰ τ-ά, de leer der loci communes, *spec.* de leer v. h. gewone (waarschijnlijkheids)bewijs ARISTOT.
- τοπογραμματεύς**, δ, secretaris v. e. *τοπαρχία* PAP.
- τοποθεσία**, ή, — 1 beschrijving v. d. ligging v. e. plaats CIC. — 2 volgorde N. T.
- τοπομαχέω**, zich in den oorlog op bep. sterke punten vastzetten, den slag in het open veld vermijden PLUT. Flamin. 3.
- τόπος**, δ, — 1 plaats, (land)streek AESCH. Eum. 249, THUC. 2, 102, 9, EUR., PL. Phaedr. 238 c, XEN. An. 4, 4, DEM. 4, 31: δ τ. τῆς χῶρας, PAP., N. T. Luc. 4, 37; ook (gunstige) ligging DEM. 24, 216; vast punt DEM. 2, 2. — 2 standplaats AESCHIN., POL., D. H.; > woning PAP. — 3 plek, plaats v. h. lichaam HIPPOCR., ARISTOT. — 4 gelegenheid, aanleiding THUC. 6, 54, 12 tot N. T. Act. 25, 16, Hebr. 12, 17. — 5 plaats, passage in een boek XEN. Mem. 5, 120, POL., D. H., N. T. Luc. 4, 17. — 6 *overdr.* een bep. punt, onderwerp v. gesprek ISOCR., AESCHIN. 3, 216. — 7 gemeenplaats, plaats waar men gewone argumenten vindt ARISTOT.
- (W. *teq*:-: *lit.* tēkti zich uitstrekken).
- τόρυγος**, δ, — 1 gier CALL., LYCOPHR. 357. — 2 zwaan LYCOPHR. 88.
- (W. *s-terg*:-: *ohd.* storah = d. Storch, d. stark).
- τόρδύλον**, τό, een schermbloemige plant NIC. Th. 841.
- (W. *s-terd(h)*:-: *noorw.* tort een plant in de bergen, *vgl.* στόρδυνξ).
- τορεία**, ή, het vervaardigen van werk met relief in steen, metaal of hout PLUT. Aemil. 32.
- τόρευμα**, τό, — 1 drijfwerk met relief MEN., DIOD. — 2 *vgl.* EUR. Here. 978.
- τορευτής**, ού, δ, hij, die figuren en relief drijft: ciseleur, graveur POL., PLUT.
- τορ-εύω**, — 1 doordringend maken, luid laten klinken AR. Th. 986. — 2 in relief werken; ciseleeren, drijven (ANACR.) 3, 1, PLUT.; *overdr.*: v. stijl D. H.
- τορέω** (*z.* τείρω, τέρε-τρον), *aor.* II έτρον, — 1 doorboren A 236. — 2 doordringend laten weerklinken AR. Pax 381 τεροήσω. *Vgl.* αντί-τορέω.
- τορητός**, verwondbaar LYCOPHR. 456.
- τόρ-μος** (*z.* τείρω, τέρε-τρον), δ, gat, waarin een pen gestoken wordt HDT. 4, 72.
- τορευνοτύρ-ασπίδο-πήγος**, δ, gedraaide lieren en schilden vervaardigend AR. Av. 491.
- τορν-εύω**, — 1 draaien: een rondenvorm geven PL. Critias 113 d, *med.* Tim. 33 b, THEOPHR. — 2 inderondte draaien EUR. Cycl. 661. — 3 *overdr.* af-ronden, glad maken, verzen AR. Th. 54.
- τόρ-νος** (*vgl.* τόρμος, τέρετρον, τείρω), δ, — 1 timmermanswerktuig om een cirkel te trekken, passer THEOGN. 805, HDT. 4, 36, EUR. Ba. 1067, PL. Phil. 56 b. — 2 middelpunt XEN. Vect. 1, 6. — 3 draaibeitel AESCH.
- τορνόω**, *med.*: — 1 voor zich afcirkelen Ψ 255. — 2 in rondenvorm, gewelfden vorm maken, έδαφος ηγός ε 249.
- τορός** (τείρω), — 1 doordringend, v. *geluid* of *emoties* AESCH. Ch. 32, EUR. Ion 696, LUC. — 2 *vand.* helder, duidelijk, indringend EMPED. 23, 11 έρμηνεύς AESCH. Ag. 616, έπος 1162, EUR. — 3 doortastend, bij de hand AR. Ran. 1102, PL. Theact. 175 e, XEN. Lac. 2, 11, D. H.
- τοροτιγξ** of **τοροτιξ**, *naobotsing* v. e. *vogelgeluid*, AR. Av. 267; z. 260, 262.
- τορύνάω**, = **τορύνω**, HIPPOCR.
- τορύνη**, ή, roerlepel SOPHR. 73 A., AR. Eq. 984, PL. Hipp. mai. 290 d.
- (W. (*s-*)*tyer-* ω *tra*/ū:-: *o.ind.* túratē hij haast zich, = *turanjáti*, *lat.* trua roerlepel, *ags.* ā-*bwera*n in beweging brengen, beroeren, *ndl.* dwarrelen en met *s-* storen, storm. *Vgl.* τῶρος en *δ*τυνῶ).
- τορύνω**, omroeren AR. Eq. 1172.
- τοσ(σ)-άκις**, *adv.*, zoo vaak Φ 168, X 197.
- τοσαυτάκις**, *adv.*, = **τοσάκις**, ANDOC. 4, 36, XEN., PL. Rep. 546 c, PLUT.
- τοσαυταπλάσιος**, zooveelvoudig ARISTOT.
- τοσ-ανταχώς**, *adv.*, op zoo veel manieren ARISTOT.
- τόσος** (*z.* όσος, πόσος), *ep.* ook τόσος, *demonstr. correlat.* bij πόσος, — 1 zoo groot: zoo lang, zoo oud, zoo veel B 528, ι 243, v. *leeftijd* α 207, PIND. O. 13, 71, THEOGN. 1090, SOPH. Ai. 277, HDT. 4, 192, PL. Symp. 191 e *ék* τόσου sedert zoo langentijd, *vgl.* HDT. 7, 215. — 2 *pl.* zoo vele, zoo talrijke A 213, α 248, SOPH. z. b. — 3 *ntr.* **τόσ(σ)ον**, *vaak als adv.*: zoover Θ 16, zoozeer, zoo erg A 64, zoo hard, ήπίσει ε 398; ook *bij comp.* II 722; = τόσω όσω THUC. 4, 28, 22, PL. Leg. 665 e. — 4 *relat.*: zoo veel als PIND. N. 4, 4, BACCH. 1, 147; 15, 11, CALL. — 5 *adv.* τόσως, EUR. El. 1092, Med. 1194.
- τοσά-δε**, *ep.* ook τοσά-δε, = *voorg.*, met *versterkte aanwijzende beteekenis*, — 1 zoo groot als ik, als deze hier *enz.*, *pl.* zooveel B 120, E 94, HDT. 1, 13, PL. Phaedr. 260 b. — 2 τόσονδε *als adv.*, zóó(zeer) X 41, TR.: SOPH. El. 403; zoo lang(en tijd) AESCH. Ag. 860.
- τοσσο-δί**, *att.* *versterking* voor het *voorg.*, PL. Men. 83 d.
- τοσουτ-άριθμος**, zoo talrijk AESCH. Pers. 432.
- τοσ-ούτος**, -*αύτη*, -*ούτο*, *att.* voor *vocalen* -*ούτων*, *ep.* ook τοσσο-ούτος, — 1 zoo groot, -sterk, -veel als gij (bent, zegt), als daarginds bij u I 485, E 99, *alg.* tot MEN. Epitr. 544, N. T. Hebr. 12, 1; *pl.* zoo vele, zoo talrijke, *n. pl.* zooveel B 328, *alg.* tot MEN. Georg. 31, N. T. Joh. 21, 11; *door een verduidelijkend gebaar* of het *zinsverband* ook: zoo weinig MEN. Perik. 293, HEROND. 6, 6. — 2 τοσοούτων *als adv.*, zoo zeer, zoo ver (ω in zoo verre), zoo lang S 203, ook *bij comp.* Ψ 476, ATT.: THUC. 3, 49, 3, SOPH. Ant. 453. — 3 τοσοούτω *bij comp.* HDT. 7, 49, ATT.: XEN. An. 1, 5, 9.
- τοσουτοσί**, *att.* *versterking* v. h. *voorg.*, AR. Pl. 427, PL. Hipp. mai. 292 c, DEM.

τοσσάκι(ς). *z.* **τοσσάκις**.

τόσσας (vgl. ἐπιτόσσασις), *dor.* τόσσασις, *part. aor.* = τυχών, — **1** treffen, aantreffen τινος, PIND. fr. 22. — **2** toevallig zijn PIND. P. 3, 27.

τοσσάτιος, τιον, zoo langen tijd AP. RH.

τοσσήνος, *dor.* = τοσοῦτος, THEOCR. 1, 54. (τόσσοσ × τήνος *z. d.*, naar analogie v. τόσσοσ + οὔτος).

τόσσοσ, *enz. ep.* = τόσσοσ.

τότε, *adv. demonstr. correlat. van tijd bij πότε*, — **1** dan, toen; nu sinds A 100, II 244, N 344, *alg. tot n. t.* Gal. 4, 29. — **2** vervolgens; daarop, daarna 8 589, PIND. O. 13, 103, ATT.: N. T. Mt. 4, 1. — **3** met het lidw. zelfstandig gebruikt: οἱ τότε, de toen levenden I 559, *alg.*

(naast τόκα, *z. dte*, πότε. *Wrsch. moet men van de relat. constructies uitgaan: ἐ(ι)ς δ' τε en ἐ(ι)ς δ' κε of κά; naar δτε, δκα dan de andere*).

τοτέ, *adv.*, eens, somtijds; dan weer, een anderen keer A 63, Ω 11; *gew. herhaald* τοτέ μὲν . . . τοτέ δέ ω 447, AESCH. Ag. 100, SOPH., AR. Eq. 540, PL. Phaed. 74 b, Gorg. 518 a; ook τοτέ μὲν . . . ἄλλοτε δέ.

τοτοβρίξ, *nabootsing v. e. vogelgeluid* AR. Av. 243.

τοτοῖ, *uitroep v. pijn zooals ὄτοτοῖ*, AESCH. Pers. 551.

τοτοτοῖ, = *voorg.*, SOPH. Tr. 1009.

τουτάκι(ς), *adv.*, — **1** = τότε, PIND. P. 9, 14, THEOGN. 842, CALL. — **2** zóó AR. Pax 1079.

τουτεῖ, *adv.*, *dor.* = ταῦτη, ἐκεῖ, THEOCR. 5, 45.

τούτερον = τὸ ἔτερον, een van beide βίβν. HDT. 1, 32.

τουτόθε, *adv.*, daarvandaan THEOCR. 4, 10.

τουτώ, vandaar SOPHR. 42 A, THEOCR. 1, 55.

(*echte oude ablat. op -ōd*, vgl. *delp. φοικω[δ]*).

τουτώθεν, *adv.*, vandaar THEOCR. 4, 48.

τόφρα, *adv.*, — **1** in dien tijd, op dat oogenblik: in tusschen K 498, 507, φ 303. — **2** tot op dien tijd, (tot) zoo lang A 509, Φ 101, EMPED. 15, 3D. — *Relat.* **3** terwijl, toen CALL., AP. RH. — **4** zoo dat AP. RH.

(vgl. *tochar. A. kupre wanneer = gr. *πόφρα; of -φρα[γ] < bh(e)ṛt: φῆρω ontstaan is. eig. dat of hetwelk dragende of doende, is onzeker*).

τράγ-αινά, ἡ, onvruchtbare, tweeslachtige geit ARISTOT.

(-αινα v. δράκαινα, λέαινα).

τραγ-άκανθα, ἡ, boksdooorn, waarvan de gom *Tragacanth* komt THEOPHR.

τράγᾶλ-ίζω (τρώγω), snoepen AR. Vesp. 674.

τραγασαῖος, *eig. adi. van de Epirotische stad Τραγασαί*, maar bij AR. Ach. 808, van een zwijn, met woordspeling op τραγεῖν, en 853 op τράγος.

τραγάω (vgl. καπράω, ταυράω), *v. planten*: te welig groeien, in het wild groeien ARISTOT., THEOPHR.

τράγ-ειος, ἡ τραγεῖη, *sc.* δορά, bokkevel THEOCR. 5, 51.

τραγ-ἐλάφος, ὁ, — **1** bok-hert, een dier, dat den Grieken door afbeelding op τρυγῆτιν uit het Oosten afkomstig bekend was AR. Ran. 937, PL. Rep. 488 a, ARISTOT., MEN. — **2** soort antiloopt uit Arabië afkomstig DIOD., LXX., PLIN. — **3** soort beker in dien vorm COM., DIOD.

τράγ-εος, ἡ τραγῆ, *sc.* δορά, bokkevel PLUT. 294 f.

τράγ-η-μα, τό, „knabbelsel”, studentenhave: amandelen, noten *e.dgl.* AR. Ach. 1091, XEN. An. 2, 3, 15, PL. Rep. 372 c; *overdr.*: λόγων D. H.

τραγματ-ίζω, ARISTOT., *en vaker med.* -ματίζομαι, het nagerecht gebruiken: snoepen THEOPHR., MEN.

τραγματτισ-μός, ὁ, het dessert gebruiken AR. τραγ-ίζω, de teekens van den naderenden manne-

lijken leeftijd hebben; *spec.* een overslaande stem hebben HIPPOCR., ARISTOT.

τραγ-ικός, — **1** van een bok, boks- PLUT. Pyth. 11, LUC. Gall. 10; *vgl.* PL. Crat. 408 c. — **2** van uit of voor een tragedie, tragisch HDT. 5, 67, AR. Ran. 1005, PL. Phaed. 115 a ἀνήρ τ. tragicus MEN. Epitr. 585. — **3** *vand.* tragisch: imponant, indrukwekkend, verheven, prachtig AR. Pax 136, PL. — *en 4* tragisch: deerniswekkend, melodramatisch DEM. 18, 313. — **5** pompeus, prachtig POL., PLUT. Poplic. 10.

τράγ-ιον, τό, *een stinkende plant* ARISTOT.

τραγ-ίσκος, ὁ, *dem. v. τράγος*, bokje THEOCR. 5, 141.

τραγο-ειδής, bokachtig PL. Crat. 408 d.

τραγο-κουρικός, μάχαιρα, om bokken te scheren LUC. Pisc. 46.

τραγο-κτόνος, αἷμα, van gedode bokken EUR. Ba. 139.

τραγο-μάσχαλος, onder de oksels als een bok stinkend AR. Pax 811.

τραγο-πόγων, ὠνος, ὁ, bokshaar, een plant THEOPHR.

τράγος, ὁ, — **1** bok τ 239, PIND. fr. 201, HDT. 2, 46; 3, 112, ATT.: MEN. Epitr. 171, N. T. Hebr. 9, 12. — **2** de bok, aanduiding voor de zweelucht onder de oksels AR. Ach. 853, Pax 811. — **3** leeftijd, dat men de baard in de keel heeft, de stem overslaat HIPPOCR.

(*msch. als knabbelaar: τραγεῖν, τρώγω*).

τραγο-σκελής, met bokspooten HDT. 2, 46, LUC. D. Deor. 22, 2.

τραγ-ωδ-έα, — **1** in een tragedie optreden AR. Nub. 1091. — **2** *tr.* in een tragedie een bep. rol of persoon voorstellen AR. Th. 85, ISOCR. 15, 144, ARISTOT., PLUT., LUC. Peregr. 39. — **3** *vand.* op hoog-verheven, bombastischen toon declameeren, -aankleeden, -behandelen PL. Crat. 414 c; δομα DEM. 18, 13, POL., DIOD.

τραγ-ωδ-ία, ἡ, — **1** treurspel, *eig.* „bokkezing” *zang der (τράγοι v. h. drama = σάτυροι en τίτυροι, d. w. z. de:) bok- en ramdaemonen als volgelingen van Dionysus, uit wiens verveering het drama der Grieken geboren is*, vgl. HDT. 5, 67, ARISTOT. Poet. 3, 5; AR. Ach. 400, 464, PL. Gorg. 502 b. — **2** *alg.* statige, verheven poëzie PL. Theat. 152 e. — **3** tragische gebeurtenis of afloop, -inhoud PL. Phil. 50 b. — **4** tragische fictie, fantasie in een tragedie POL. — **5** gezwollen taal, declamatie HYPER. 2, 12; 3, 26, LUC. Somn. 24.

τραγ-ωδ-ικός, zooals juist in een tragedie thuis hoort, van een tragedie, τέχνη AR. Ran. 1495, τ-ὸν βλέπειν AR. Pl. 424, vgl. Ach. 9, 886.

τραγ-ωδιο-γράφος, treurspelen schrijvend POL.

τραγ-ωδο-διδάσκαλος, ὁ, de treurspeldichter, die zelf de tooneelspelers zijn stuk leert opvoeren AR. Th. 88, ISOCR., ARISTOT.

τραγ-ωδο-ποδάγρα, ἡ, „de podagramisère”, *juister* „de melodramapodagra”, *titel v. e. parodie van LUCIANUS*.

τραγ-ωδο-ποιός, treurspelen dichtend AR. Th. 30, PL. Symp. 223 d.

τραγ-ωδός (vgl. τραγωδία), ὁ, *boet.* τραγ-αφύδος INSCR., — **1** treurspeldichter en acteur, *wat oorspronkelijk één persoon was; later alleen acteur* AR. Pax 806, Th. 39, PL. Rep. 395 a. — **2** lid v. h. tragische koor AR. Vesp. 1498, ISAE. — **3** *pl.* τ-ὸι = τραγωδία, AR. Av. 512, κινᾶν τ-οῖς ANDOC., AESCHIN., vgl. DEM. 18, 54.

τράμις, ἡ, de plaats tusschen de schaamdeelen en het achterste: het kruis ARCHIL., HIPPOCR., AR. Th. 246,

LUC. Lexiph. 2; = **τράμη**, ἡ, HIPPON. 76 ALD.
(*< tr-mi-: τείρω, vgl. τόμος = o.ier. druimm rug, o.n. darm, n.d. darm.*)

τράμπις(?), ἰδος, ἡ, schop LYCOPHR., NIC.
τράνης, eig. doordringend; vand. **duidelijk** AESCH.
Ag. 1371 *adv.*, SOPH. Ai. 23, EUR. El. 758 *adv.*,
later τράνος, D. H., PLUT.
(W. *ter+ā- naast ter+ē-* [*z. τειραίνω, vgl. lat. trī-tum*], en *ter+ōu-* [*z. τιρώσκω*]: *lat. intrare* [ten deele: *intero-, intus*], *trāns, got. brōþ-jan* [oefenen, o.b. *tratiti* verslijten].)

τράνό-της, ἡ, duidelijkheid v. **toon** PLUT. 720 e.
τράνω-μα, τό, het duidelijk gemaakte EMPED. 4, 11 D.

τράπεζα, dor. τράπεδα ALCM., boeot. τρεπεδά, ἡ, — 1 tafel met vier pooten, voor 1 persoon α 138, voor meerdere I 216, alg. tot N. T. Mc. 15, 27. — 2 (tafel met wat er op staat, vgl. *lat. mensa*): eten HDT. 1, 162, SOPH. O. R. 1464, EUR. Alc. 2, PL., XEN. An. 7, 3, 22, N. T. Act. 16, 34; *praegn.* feest N. T. Rom. 11, 9. — 3 wisseltafel LYS. 9, 5, PL. Ap. 17 c, DEM., N. T. Mt. 21, 12, vand. kas PAP.; bank PAP. — 4 schrijftafeltje DEM. — 5 grafsteen PLUT. 838 c. — 6 gedeelte v. d. lever NIC. Th. 560.
(vgl. ἀργυρόπεζα zoo τ. *< *τεράπεζα met haplogologie.*)

τραπέζ-εύς, ὁ, — 1 bij de tafel behorend; κύνες, aan de tafel van hun heer en meester toegelaten X 69, Ψ 173. — 2 parasiet PLUT. 50 c.

τραπέζ-ιον, τό, dem. v. **τραπέζα**, — 1 tafeltje PLUT. — 2 wisseltafel LYS. — 3 meelk. vierhoek met twee evenwijdige zijden: trapezium ARISTOT.

τραπέζιτ-εύω, geldwisselaar zijn DEM. 36, 29.

τραπέζ-ίτης, ου, ὁ, geldwisselaar: bankier, kassier DEM. 49, 5, POL., PAP., N. T. Mt. 25, 27; -ίτ-ικόν, τό, kasboek PAP.

τραπέζιτ-ικός, den geldwisselaar en zijn bedrijf betreffend, *titel v. d. 17de rede v. ISOCR., ARISTOT. A. II. 52, 2.*

τραπέζο-ειδής, van den vorm van een **τραπέζιον**, PLUT. 895 d.

τραπέζο-κόμος, aan tafel bedienend PLUT. 616 a.

τραπέζο-ποιός, tafeldienaar COM., MEN. Sam. 75.

τραπέζο-φόρος, — 1 tafel-drager AR. — 2 ἡ, een priesteres v. Athene LYCURG. — 3 τὸ τ-ov, stommeknecht, buffet, cic.

τραπέζω, op tafel zetten SOPH.

τραπέω (z. ἀταρπός), druiven treden, wijn persen ἡ 125, HES. Sc. 301.

τράπω, ion. = **τρέπω**, z. d.

τράπηξ of **τράφηξ**, ηκος, ὁ, — 1 speer LYCOPHR. 1001. — 2 paal, lat LYCOPHR. 641.
(voor *suff.* vgl. *πήληξ*. Vgl. *τερπι-κέρωννος, dus < τηρ-: τρέπω, lat. torqueo?*)

τρασιά (z. *ταρός*), ἡ, horde, vlechtwerk AR., COM., AR. Nub. 50, droogplaats voor koren SOPH.

τραυλ-ίζω, lispelen, brouwen, de R als L uitspreken AR. Vesp. 44 stamelen Nub. 862.

τραυλός, lispelend, brouwend, *spec.* de R niet duidelijk kunnende uitspreken HDT. 4, 155, PLUT., ARISTOT.
(*onz.; msch. τραυ-λό-: τραύμα, eig. vermint*)

τρώ-μα (z. *τιρώσκω*), τό, ion. **τρώμα**, — 1 wond, kwetsing HDT. 2, 63, AESCH. Ag. 866, EUR., XEN. Hell. 4, 3, 20, PL., THEOCR. 19, 6, N. T. Luc. 10, 34. — 2 van schepen: lek HDT. 6, 16, POL. — 3 v. e. leger: nederlaag HDT. 1, 18. — 4 verwonding LYS. 3, 41, AESCHIN.

τραυματ-ιάς, ου, ὁ, ion. **τρωμ.**, gewond PIND. fr. 223, HDT. 3, 79, THUC. 8, 27, 9, ARISTOT., POL.

τραυματ-ίζω, ion. **τρωματίζω**, wonden HDT. 1, 59, AESCH. Eum. 246, THUC. 4, 12, 3, EUR., N. T. Luc. 20, 12.

τράφερός, — 1 dik, vet THEOCR. 21, 44. — 2 vast, ἡ τ-ῆ, het vaste land (*teg. zee*) Ξ 308, υ 98. — 3 act. dik makend ARAT. 1027.
(*τρέφω, eig. dik > gestold maken.*)

τράφω, aeol. en dor. = **τρέφω**.

τραχήλ-ια, τά, stuk vleesch van den hals van het vee, dat weinig waarde had HIPPOCR., AR. Vesp. 968.

τραχήλ-ιάω, met opgeheven nek loopen LXX.

τραχήλ-ίζω, — 1 iemd om den hals pakken en (*bij het worstelen*) overmeesteren (PL.) Riv. 132 c, med. XEN. Lac. 5, 9, PLUT. — 2 eig. den nek v. h. slachtoffer achterover trekken; vand.: alg. bloot leggen N. T. Hebr. 4, 13.

τραχήλος, ὁ, — 1 hals, nek HDT. 2, 40, DIOGEN. 6 D., EUR. Ba. 241, PL. Tim. 75 d, LUC., N. T. Mt. 18, 6. — 2 v. dieren XEN. Cyn. 5, 30, PLUT. — 3 v. e. *flesh e. dgl. ARISTOT., PLUT.*
(Vgl. HESYCH *βάστραχος τούς τραχήλους. Βοιωτοί εν βαστραχίλει τραχήλει. Wrsch. τραχ- < dhragh-: got. dragan, n.d. dragen: τ. dan drager.*)

τράχυ-βατέω, op ruwen of rotsachtigen grond gaan HIPPOCR.

τράχυντι-κός, ruw, oneffen makend; *overdr.* ver-bitterd ARISROT.

τράχύνω, ion. **τρηχ.**, — 1 ruw of oneffen maken PL. Tim. 65 d, AP. RH., ARISTOT., PLUT. — 2 ruw noemen, z. AESCH. Sept. 1045. — 3 vand. toornig maken, verbitteren PL. Prot. 333 e, POL., D. H. — 4 door ruwe geluiden kwetsen D. H. — 5 *intr.* ruw zijn DIOD., PLUT.

τράχυ-όστρακος, met ruwe, harde schaal ARISTOT.

τράχυς, ion. **τρηχ.** ARCHIL. 92 a, 2 ALD., TYRT. 9, 22 ALD., HIPPON., *adv. τραχέως*, — 1 ruw, oneffen: steenachtig ε 425, ξ 1; kantig Ξ 308, alg. tot N. T. Luc. 3, 5, Act. 27, 29. — 2 scherp, *διστός* BACCH. 5, 82, XEN. Eq. 9, 9. — 3 v. d. stem XEN. An. 2, 6, 9, τ-ύ als *adv.* THEOCR. 25, 74. — 4 *overdr.* scherp, ruw: *vinig v. e. gevecht* HES. Sc. 119, TYRT. 12, 22, PIND. P. 1, 10: τ-εἶον ἐγγέων ἐκμάω. — 5 *overdr.*: v. *natuurmachten* ruw AESCH. Pr. 1048, PL. Tim. 84 c, AP. RH., PLUT. — 6 vand.: v. *pers.*: ruw, hard, SOL. 4, 34, PIND. N. 7, 76, AESCH. Pr. 35, *en mensche-lijke gevoelens* EUR., PL. Tim. 63 e, DEM., ISOCR.
(*τραχ-: τάρχη- = κμά-: κάματος e. dgl. z. τράσσω, θράσσω.*)

τράχυσ/μός, ὁ, het ruw of oneffen maken HIPPOCR.

τράχυ-της, ἡ, — 1 ruwheid, steenachtigheid XEN. Cyr. 7, 5, 67. — 2 scherpte DEMOCR. 155 D., XEN. Eq. 10, 6, PL. Tim. 65 c, ARISTOT. — 3 v. *pers.* ruwheid, hardheid AESCH. Pr. 80, DIO CASS.

τράχυ-φωνος, met ruwe stem LUC.

τράχω, dor. = **τρέχω**, PIND. P. 8, 32.

τράχών, ὄνος, ὁ, ruwe, steenachtige strek LUC. V. H. 2, 30.

τρέϊς, lesb. τρής, οί, αί, **τρία**, τά, gen. *τριῶν*, dat. *τριῶν*, — 1 drie, *sinds* Δ 51, alg. tot N. T. Mt. 12, 40. — 2 *τρία ἔπη*, een paar woorden: kortom PIND. N. 7, 48.
(*< τρεῖ-ες = o.ind. tráyah, arm. ere-k', alb. trë, lat. trës, osc. trís, o.ier. trī, o.n. frir, n.d. drie, lit. trīs, o.b. trīje.*)

τρεῖς-καί-δεκα, ook *τρέϊς* (τρία) καὶ δέκα (z. ook *τρεις-καί-δεκα*) PIND. fr. 135, HDT., THUC. 3, 69, 5, DEM.

τρέμα, slechts pr. en impf., — 1 sidderen, trillen N 18, EUR. Med. 1169, ARISTOT. N. T. Luc. 8, 47. — 2 van angst sidderen, bang worden K 390, ἐνεκά τινος ANTIPH. 3 a, 9, EUR. Ion 1452, DEM., MEN, Perik. 375, m. inf. of μή: er voor vreezen, terugdeinzen AESCH. Sept. 419, SOPH. O. R. 947, EUR. — vand.: 3 tr. vreezen, duchten, τι(να) SOPH. O. C. 256, EUR., AR. Ach. 489, PL. Parm. 137 a.

(verdere uitbreiding v. W. ter- sidderen, trillen: alb. (gegisch) trem ik schrik, lat. tremo, o.s. thrimman opspringen, lit. trimū ik sidder, kl-russ. tramf'ity sidderen).

ΤΡΕΠΩ(έ). **Vormen:** ion. τράπω, f. ψω, aor. Π act. ἔτραπον Π 657, x 469, schijnbaar intr. HES. Sc. 456, PIND. P. 3, 55, gebruikt; aor. med. ἐτρέψαμην α 422, vaker (intr-refl.) ἐτραπόμην, gebruikelijker dan de aor. II. p. ἐτρέπην, aor. p. ἐτρέφθη, ion. en ep. ἐτρέφθη; pf. act. τέτροφα, p. τέτρομαι, — 1 draaien, wenden, richten N 7, πρὸς ἥλιον κεφαλῆν v 29, alg. tot (N. T.). — **Pass.-refl.** (aor. z.b.) zich wenden, zich keeren; v. plaatsen liggen naar, uitzien op: πρὸς Τρώας, ἐπι ἔργα Γ 422, v. plaatsen πρὸς ζόφον μ 81, alg. bijv. PL. Euthyd. 303 c; ἐπὶ τὸ ἐπαινῆν αὐτῶ . . . ἐτραπόμην, vgl. εἰς ὄρχηστὸν α 422 zich toeleggen op, beginnen met; spec. ἀν' Ἑλλάδα, rondtrekken o 80; v. dingen :krom trekken, ombuigen, αἰχμὴν Λ 237. — 2 verzw. brengen δ 294: drijven, τινα ἀπὸ τεύχεος X 16, μῆλα πρὸς ἔρος α 315, Φ 603. — 3 praegn. rechtsomkeert laten maken: op de vlucht slaan, drijven O 261 (vgl. τροπή, τροπαῖον), TYRT. 9, 21 ALD., PIND. O. 9, 72, HDT. 1, 63, ATT.: EUR. Supp. 718, THUC. 7, 43, 23: pass. refl. (aor. meest ἐτραπόμην, soms ἐτρέπην AESCH. Pers. 1027, of ἐτρέφθη XEN. An. 5, 4, 23) op de vlucht slaan, vluchten THUC. 8, 95, 14, XEN. Cyn. 12, 5; vaak met φυγάς, εἰς φυγὴν of φυγῆ. — 4 wenden (weg uit de gevolgde koers): afwenden, afleiden: weerhouden, doen afzien, ἄσος weg-, afwenden N 3, τῆ νόον τ 479, Δ 381, bedriegen ARCHIL. 166. — 5 (in het verticale vlak) omverwerpen AESCH. Ag. 1328. — 6 wegwerken: stoppen, > verdonkeren: manen, ποῦ τέτροφας τὰς ἐμβάδας; AR. Nub. 858, pass. Vesp. 665. — 7 toepassen, laten slaan op HDT. 2, 92. — 8 praegn. (vgl. 4) elders heen wenden: veranderen, φρένας Z 61(?) z. v. 479, PIND. P. 3, 55, overtreden, τι ἐπὶ βέλτιον AR. Nub. 589, med. THUC. 1, 140, 26 τὰς γλώμας; pass. refl. χρώς N 279, K 45, δ 260, THUC. 2, 65, 26, m. inf. zij veranderen van meening en kwamen er toe, AR. Vesp. 896 zich toe gaan leggen.

(in τροπι-κέρωνος is τροπ-: lat. torqueo, W. ter(e)-q^u. Doch τρέπω = W. tre-p- wegens o.ind. trápate draait zich verlegen, schaamt zich, lat. trepit „vertit“, trepidus, turpis [$\left[\begin{array}{l} \text{trp-} \\ \text{(r)-} \end{array} \right]$ eig. waar men zich van afwendt of ω torpeo?).

ΤΡΕΦΩ(έ). **Vormen:** aeol. en dor. τράφω, f. θρέψω, aor. ἔθρεφα DICHT., aor. II ἔτραφον ook met intr. bet. evenals perf. τέτροφα; pass. pf. τέτρομαι, aor. p. ἐτρέφθη, vaker ἐτρέφη med. aor. ἐθρέψαμην; fut. med. θρέφομαι vaak met pass. bet.: — 1 dik, stijf maken: doen stollen, strekken, γάλα ι 246, τυρόν THEOCR. 25, 106, intr. περι τροπ τέτροφεν ἔλμη heeft zich als een dun korstje vastgezet, gekristalliseerd φ 237. — 2 dik maken: doen gedijen, voeden, te eten geven, groot brengen, planten enz. kweken, laten groeien A 414, κνας ξ 22, ἔρος P 53, χαίτην Ψ 142, ὕπηνυγ AR. Vesp. 477, alg. tot N. T. 6, 26;

med. voor zich . . . of zijn eigen . . . τ 368; pass.- (refl.) intr. opgroeien E 555, τράφμεν γ 28. — 3 onderhouden, v. menschen AESCH. Ch. 921, PL. Prot. 313 c, spec. een leger, vloot THUC. 4, 83, XEN. Hell. 4, 8, 9. — 4 opvoeden, opleiden PIND. N. 3, 53, THUC. 2, 44, PL. Gorg. 525 a ἀνευ ἀληθείας τέτραφθαι. — 5 verzw.: pass. opgroeien: in leven zijn SOPH. O. C. 805, AR. Av. 335. — 6 overdr.: (emoties, uitingen) hebben SOPH. O. R. 356, γλώσσαν ἡσυχωτέραν Ant. 1089, νόσον Ph. 795.

(W. dherebh- [z. ook θρόμβος]: got. drōbjan verwaren, nld. draf, drabbig, lit. drēbti dunne ontlasting hebben; τ. is eig. dik maken; doen stollen, doen neerslaan; vgl. τράφερός).

τρεχέ-δειπνος, hij die maaltijden naloopt: klaplooper PLUT. 726 a.

τρέχω, dor. τράχω, f. θρέζομαι, aor. ἔθρεξα EUR. Iph. A. 1569, AR. Nub. 1005, [gev. f. δραμοῦμαι, aor. ἔδραμον, pf. δεδράμηκα, DICHT. δέδρομαι], — 1 (snel)loopen: hollen, draven Σ 602, Ψ 520, v. e. drillboor ι 386, alg. tot N. T. Mt. 5, 6. Vaak met πόδεςσσι, ποσί, Σ 599; v. dingen: THEOGN. 856 schip, PIND. P. 8, 32, TR.: AESCH. Ag. 1121; zich snel verspreiden, v. e. nieuwe leer N. T. 2 Thess. 3, 1. — 2 m. invend. acc.: nieuwen, ἀγῶνα e. dgl. HDT. 7, 57, vgl. 9, 33 παρ' ἑν πάλαισμα ἔδραμε νικῶν EUR. El. 883, MEN., D. H. — vand. tr. 3 voorbijloopen, doorloopen EUR. Hel. 1118, XEN. Eq. 8, 1.

(W. dhrejh-: arm. durgn potbakkersschijf, o.i.e.r. drooch wiel [vgl. τροχός], lit. pa-drostti hollen).

τρεψί-χρως, ωτος, de kleur veranderend, v. e. poliep ARISTOT.

τρέω, f. τρέσω, aor. ἔτρεσ(σ)α, — 1 beven, bang zijn P 332; τι, voor iets Λ 554, AESCH. Ag. 549, PL. Phaed. 117 b. — 2 praegn.: spec. vluchten N 515, ζ 138; spec. uit het gelid wegloopen TYRT. 8, 14 ALD., HDT. 7, 231, PLUT. — 3 vand. tr. vluchten voor; τινα; > bang zijn voor Λ 554, AESCH. Sept. 397, SOPH. Ant. 1042, XEN. An. 1, 9, 6.

(vgl. s.v. τρέμα, verw. o.ind. trāsati hij siddert, gr. HESYCH. ἔτρεσεν ἐφόβησεν, lat. terreo [uit *ters-ējo], m.i.e.r. tarrach vreesachtig, lit. triszū ik sidder).

τρή-μα (τετραῖνον), τό, — 1 het doorboorde: gat, opening, EMPED. 100, 13 D., AR. Vesp. 141, HIPPOCR., PL. Gorg. 494 b. — 2 obsc. AR. Eccl. 906, Lys. 410.

τρήρων, ωνος, δ, ἡ, — 1 vreesachtig, schuw, v. wilde duiven, E 778, μ 63, AR. Av. 575, Pax 1067. — 2 als subst.: duif LYCOPHR. 87.

(vgl. HESYCH. τῆρόν ταχύ; τ. dus de substantivering v. idg. tres-ró- > *τραρο- > τῆρός; z. τρέω).

τρή-σις (τετραῖνον), ἡ, — 1 het doorboren PL. Polit. 279 e. — 2 gat ARISTOT.

τρη-τός, adi. verb. v. τετραῖνον, doorboord, met een gat v 77; λέχεια van gaten voorzien om er de zeelen door te halen Γ 448, α 440, v. honigraat PIND. P. 6, 54, PL. Polit. 279 e, ARISTOT.

τρηχύς, enz., z. τρήχης, enz.

τριάγ-μός, δ, zegemaal CALL.

τρι-άζω, — 1 eig. bij het worstelen: 3 maal iemd leggen = geheel overwinnen EUR. Or. 434. — 2 met 3 vermenigvuldigen Itr.

τριαῖνα, ἡ, drietand, het gewone wapen van Poseidon M 27, ε 292, ARCHIL. 44 ALD., AESCH. Pr. 925, EUR., AR. Eq. 839.

(zeker met τρι-: τρεῖς samengesteld, + W. yan-z. alwo en lat. vannus? I.d.g. τ. < τρι-(f?)αν-ιά). **τριανο-ειδής**, in den vorm van een drietand PLUT. 877 f.

τριαίνω, — 1 met den drietand beuken, schudden AR. PAX 570. — 2 optillen, lichten EUR. Ba. 348.

τριακάιδεκαέτις, ιδος, ή, dertienjarig PL. Leg. 833 d.

τριακάς, άδος, ή, *ep. ion. τριηκάς*, — 1 het getal dertig AESCH. Pers. 339, HYPER., LUC. — 2 de dertigste dag der maand HES. Op. 766, HEROND. 3, 9. — 3 te Athene: afdeling v. e. φρατρία, in 30 γένη afgedeeld, die τριακάδες heetten; dergelijke afdeling van burgers in Sparta HDT. 1, 65 = ¹/₁₀ v. e. oba en = 30 families.

τριακάτιοι, dor. = τριακόσιοι, 300, INSCR. Tab. Heracl.

τριακονάμματος, met dertig knoopen XEN. Cyn. 2, 5.

τριακονθήμερος, van dertig dagen POL.

τριακοντα, οί, αι, τά, *ep. en ion. τριήκ.*, *indeel.*, doch bij HES. O. 696 komt de gen. τριηκόντων voor, dertig, sinds B 516 alg. tot n. t. Mt. 13, 8; spec. de 30 tyrannen in Athene XEN. Hell. 2, 3, 2, PL. Ap. 32 c, ARISTOT. A. II. 34, 2; de kroonraad van 30 in Sparta XEN. Hell. 3, 4, 2.

(< τριά+δ(ε)κοντ-ά; msch. v. part. δεκοντ, korte phase δεκρη- > [τετρα]-δ(ε)κάτιοι 400 en δέκα(τ) 10; α in τριακοντα naar πεντηκοντα ω o.ind. παῖσα-sát; δέκα: δέκομαι, z. d.??).

τριακονταέτης, = τριακοντούτης.

τριακοντάζυγος, met of van dertig roeibanken THEOCR. 13, 74.

τριακοντάκις, adv., dertigmaal PLUT. Coriol. 25.

τριακοντάμηνος, van 30 maanden ARISTOT.

τριακονταμνιος, 30 minae wegend POL.

τριακονταρχία, ή, de regeering der dertig tyrannen te Athene XEN. Hell. 6, 3, 8.

τριακοντάχους, dertigvoudig opbrengend THEOPHR.

τριακόντ-ερος, ion. τριηκ. = τριακόντορος, HDT. 4, 148; 7, 97.

τριακοντόριον, een schip met dertig roeiriemen ARISTOT. A. II. 56, 3.

τριακόντ-ορος, met dertig roeiriemen THUC. 4, 9, 34, XEN. An. 5, 1, 16.

τριακοντούτης, dertigjarig THUC. 1, 23, 4 (5, 14, 16: τα-ετής), PL. Rep. 539 a.

τριακοντούτις, ιδος, ή, *fem. v. h. voorg.*, THUC. 1, 87, 30, AR. Ach. 194, ISAE.

τριακοντώρυγος, van dertig vademmen XEN. Cyn. 2, 5.

τριακόσ-ιοι, ep. en ion. τριηκ., driehonderd, sinds A 697 alg. tot n. t. Mc. 14, 5.

(τριά- *κοιοι, wat een kruising is van dor. -κάτιοι X κοντα der tientallen).

τριακοστημόριον, τό, het dertigste gedeelte HIPPOCR.

τριακοστός, de dertigste, sinds PIND. O. 8, 66, alg. tot MEN. Epitir. 26.

τριακ-τήρ (τριάζω), ήρος, ό, overwinnaar AESCH. Ag. 171.

τριάριοι, οί, de Rom. triarii POL.

τρί-αρμενος, met drie zeilen of masten LUC. Pseudol. 27.

τρι-άς, άδος, ή, het getal drie; drietal v.-socer., PL. Phaed. 104 a, c. ~~τριήκοντα~~

τριάς, άντος, ό, de Romeinsche friens, op Sicilië gangbaar, = ¹/₃ as AR.

τρίβακος, — 1 afgesleten, τρίβων LUC. Gall. 9. — 2 v. e. tribade of hetaere (LUC.) Amor. 28.

τρίβη (τρίβω), ή, — 1 het slijten, verteren, eig. κτέανων AESCH. Ch. 943, βλου Ag. 465. — 2 (z.

τρίβω) practijk: oefening, routine HIPPOCR., XEN. An. 5, 6, 15, PL. Gorg. 463 b, Phaedr. 260 e, DIOD., PLUT. — 4 tijdbesteding, tijdpassering (< bezigheid) AESCH. Pr. 639, SOPH. Ant. 1078, AR. Av. 156, PL. — 5 tijdverspilling: uitstel SOPH. O. R. 1160, Ant. 577, AR. Ach. 385, POL.

τρίβολ-εκτράπελα, στρωμύλλειν, „distelbuiten-issige” aardigheden debiteeren AR. Nub. 1003.

τρί-βολος, met drie punten: — 1 een instrument met drie punten als afweermiddel tegen vijandige cavalerie PLUT. 200 b. — 2 vand.: soort waterplant THEOPHR. — 3 soort distel, brem ALCAE. 100, 2 ALD., AR. Lys. 576, n. t. Mt. 7, 16.

τρίβος (τρίβω), ή (o EUR. Or. 1251, El. 103, PLUT.), — 1 eig. een plat geloopt, uitgesleten, niet aangelegd pad: landweg HYMN. Merc. 448, HDT. 8, 140, 2 EUR., XEN. Cyr. 4, 5, 13, THEOCR. 25, 156, n. t. Mt. 3, 3. — 2 overdr. pad, (levens)weg (ANACR.) 41, 2, έρώτων AESCH. Supp. 1043, PLUT. — 3 wrijving, slijtage AESCH. Ag. 391, coner. HIPPOCR.: uitholling. — 4 training NIC. — 5 oefening, practijk HIPPOCR. — 6 tijdverspilling: uitstel AESCH. Ag. 197.

τρίβω, f. ψω, aor. p. έτρέφθη THUC. 2, 77, 11, *gew. έτρέβην, fut. pass. τρίβομαι* THUC. 6, 18; 7, 42, *perf. τέτριφα, pass. τέτριμμαί*, — 1 wrijven, κρή > dorschen Y 496, μοχλόν έν όφθαλμώ > rond-draaien ι 333, THEOGN. 450, HDT. 2, 93, μάζων AR. Pax 8 wrijven: kneden THUC. 2, 77, 11, σκέλος PL. Phaed. 60 b, MEN. Georg. 85: τας χείρας. — 2 iets in-, opwrijven AESCH. Eum. 195. — 3 fijn-wrijven: fijnstampen AR. Th. 486, HDT. 2, 86, φάρμακον PL. Phaed. 117 b, ARISTOT. — 4 afwrijven slijten AR. Ran. 123. — 5 vand. oefenen, meest pass. refl., άμφ' άρετή THEOGN. 465, HDT. 3, 134 vgl. 4, 74, PLUT. — 6 (uit 4) verwoesten EUR. Hec. 1142. — 7 v. menschen verteren, afmatten, uitputten, τ-εσθαι κοκοισι Y 735, HES. O. 251, HDT. 2, 124, AESCH. Ag. 1573, THUC. 8, 56, 2. — 8 geld verteren, opmaken HDT. 2, 37. — 9 verz. voortdurend gebruiken AR. Av. 636, D. H. — 10 overdr. tijd „slijten”: doorbrengen, δυστυχή βλου SOPH. El. 602, EUR., AR. Pax 590. — 11 vand.: praegn. tijd verspillen, dralen AESCH. Ag. 1056, DEM.

(W. ter+ε- waarvan korte phase tri+g^h- [z. s.v. άκοιβής], daarnaast ter+α- z. τρώνής en ter-α- in τρώσσω, W. ter- z. τείρω. Voor tri- vgl. o.ind. ταν- doordringen, lat. triv-, de-tri-mentum).

τρίβων (z. τρίβη, τρίβω), **ωνος, ό**, — 1 een „versleten”, afgedragen kled EUR., AR. Ach. 184. — 2 gewone dracht van filosofen, Spartanen en van principieelen PL. Symp. 219 b, Prot. 335 d, DEM. 54, 34, PLUT., LUC. — 3 als adj. (vgl. τήρων, δδλων e. dgl.) geslepen, ervaren in, τινος HDT. 4 74, AR. Nub. 869. Vesp. 1429; τι EUR. Med. 686.

τρίβων-ικώς, adv., als een τρίβών, met een sjofole grandezza, άναβαλοϋ χλαϊναν AR. Vesp. 1132.

τρίβων-ιον, τυ, dem. v. τρίβων, ongeveer = τρίβων, LYS. 32, 16, AR. Vesp. 33, ISAE. 5, 11, MEN.

τρί-γάμος, driemaal gehuwd STESICH., THEOCR. 12, 5.

τρι-γέρων, οντος, ό, driedubbel of geweldig oud, z. τριτογένεια) AESCH. Ch. 314.

τρίγλη of **τρίγλα** (*verw. m. τριγλόας: τρίζω, st. τριγ-, wegens het knarsend geluid, dat zij geven*), ή, zeebarbeel COM., EPICH. 37 A, ARISTOT., PLUT.

τρι-γληνος, met drie „oogen”, d. w. z. parels of glinsterende steenen, v. oorhangers E 183, σ 298.

τρί-γλῦφος, met drie gleuven; ἢ τ., *in de architectuur, vooral de Dorische: oorspr. uiteinde v. d. balk met twee inkervingen, zoodat „drie γλωφαί, ribben” naar voren uitsteken; later wisselend met de metopen* EUR. Ba. 1214, Or. 1372.

τρί-γλώχιν, ἴνος, met drie tongen of punten E 393, A 507, PIND. fr. 322, CALL.

τρί-γμός, ὄ, het piepen ARISTOT.

τρί-γῶλας, ὄ, = τρίγλη (z. d.) SOPHR. 50, 66, 67.

τρί-γον-έω, in het derde geslacht zijn THEOPHR.

τρί-γον-ία, ἦ, het derde geslacht HYPER. 5, 19, DEM. 58, 17, PLUT.

τρί-γονος, van drie geboorten, τρίγωνα τέκνα, drie kinderen, κόραι EUR. Herc. 1023, Ion 496.

τρί-γων-ίζω, driehoekig maken; met drie vermenigvuldigen PLUT.

τριγωνίστρια, ἦ, zij, die op het τρίγωνον speelt LUC. Lexiph. 8.

τρί-γωνο-ειδής, in den vorm van een driehoek ARISTOT.

τρί-γωνον, τό, — 1 driehoek v.-SOCR., PL. Tim. 53 c. — 2 een driehoekig muziekinstrument met snaaren van gelijke dikte, maar ongelijke lengte COM., PL. Rep. 399 c, ARISTOT.; masc. SOPH.

τρί-γωνος, driehoekig AESCH. Pr. 815, PL. Men. 87 a.

τρί-δάκτυλος, — 1 met drie vingers of teenen ARISTOT. — 2 drie vingers breed HIPPOCR.

τρί-δουλος, ὄ, reeds sedert drie geslachten slaaf, aartsslaaf SOPH. O. R. 1063, THEOPHR.

τρί-δραχμος, 2, drie drachmen waard of zwaar AR. Pax 1202.

τρί-δύμος (naar δίδυμος gevormd), drievoudig; met of zonder παιδες, drielingen EMPED., A 81D. bij PLUT.

τρί-έλικτος, driemaal om iets gewonden of kronkelend v. e. slang HDT. 6, 77.

τρί-έμβολος, zoo lang als drie scheepssnebben AR. Av. 1256.

τρί-ενος, driejarig THEOPHR.

τρί-έσπερος, bij herhaling in drie nachten (geconcipieerd), v. Herakles LYCOPHR. 33; δνειρος LUC. Somn. 12.

τρί-ετηρίς, ἰδος, ἦ, — 1 se. εορτή, een om de twee jaren terugkeerend feest PIND. N. 6, 45, HDT. 4, 108, EUR. Ba. 133, PL. — 2 van drie jaar, drie jaar duren HYMN. 33, 11, ARISTOT.; -τηριός, v. e. periode v. drie jaar PLUT. 671 d.

τρί-έτηρος, drie jaar oud CALL.

τρί-ετής, — 1 driejarig, στέφανος BACCH. 8, 23, HDT. 1, 199, PL. Leg. 954 d, THEOCR. 29, 17; neut. τὸ τριετές, tijd van drie jaren PL.; τριετες, als adv., drie jaren lang v 377. — 2 drie jaar oud PL. Leg. 794 a.

τρί-ετία, ἦ, een tijdvaak van drie jaren PLUT., N. T. Act. 20, 31.

τρί-ζῦγος, eig. driespannig, vand. drie SOPH., EUR. Hel. 357.

τρίζω, meest perf. τέτριγα, vooral part. τετριγώτας e. dgl., piepen, knirpen, v. jonge vogels B 314, v. h. geluid v. vleermuizen ω 7, HDT. 3, 110(?); 4, 183 en vand. ook v. schimmen (vgl. de voorstelling v. vampyrs) ω 5, 9; v. d. rug v. worstelenden Ψ 714, v. h. tandenknarsen EPICH. 9 A, N. T. Mc. 9, 18 ὀδόντας, ARISTOT., LUC. Leux. 10.

(op een klanknabootsend element s-tri- opgebouwd, vgl. στρίξ en lat. stridē/ēre).

τρίηκας, ἦ, ep. en ion. = τριακάς, HES., HDT., HEROND. 3, 9, z. d.

τρίηκοντα, enz., ep. en ion. = τριακοντα, enz., z. d.

τρίημι/ολ-ία, ἦ, een licht oorlogschip POL., DIOD.

τρί-ημι-πόδιον, τό, anderhalf voet XEN. Oec. 19, 4

τρίηραρχ-έω, — 1 triërarch zijn, het bevel hebben over een triëre HDT. 7, 181; 8, 46, THUC. 4, 11, 25, LYS. 19, 25, ook tr. πεντήρους POL. — 2 te Athene: een triëre uitrusten ANTIPH. 2 β, 12, AR. Eq. 912, LYS.; οἶκος τριηραρχῶν, een vermogen, dat tot een triërarchie verplicht ISAE. 7, 32; ὁ δῆμος τ-εῖται (XEN.) Ath. 1, 13.

τρίηραρχη-μα, τό, — 1 de bij een triërarchie gemaakte kosten DEM. — 2 de bemanning v. e. triëre DEM. 50, 44.

τρίηραρχης, ου, ὄ, latere vorm = -αρχος.

τρίηραρχ-ία, ἦ, — 1 het bevel over een triëre ARISTOT. — 2 te Athene: de plicht van een τριήραρχος (2), LYS., XEN. Oec. 2, 6, ARISTOT. A. II. 52, 2.

τρίηραρχ-ικός, den τριήραρχος of de τριηραρχία betreffend DEM. 18, 312.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχ-ικός, den τριήραρχος of de τριηραρχία betreffend DEM. 18, 312.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

τρίηραρχος, ὄ, — 1 bevelhebber over een triëre HDT. 8, 93, THUC. 4, 11, 25, AR. Th. 837, XEN. Hell. 1, 1, 25. — 2 te Athene: hij, die alleen of met andere burgers een triëre voor staatsdienst moest uitrusten, waarover hij of persoonlijk of door een plaatsvervanger het bevel voerde THUC. 6, 31, 34, AR. Ach. 546, ARISTOT. A. II. 61, 1. — 3 marine-officier PAP. — 3 vaak gedetacheerd bij den dienst te lande, in de bergwerken PAP.

- uit drie dipodiën of zes voeten, in de overige verssoorten uit drie voeten HDT. 1, 12, 174, AR. Nub. 642, PL. Leg. 810 e, ARISTOT.
- τρίμηνος**, van drie maanden, drie maanden oud HDT. 2, 124, SOPH. Tr. 164, HIPPOCR., MEN. Her. 45 (?), POL., N. T. Hebr. 11, 23; = -μηνιαίος, THEOPHR.
- τρίμιτος**, 2, met drie draden AESCH.
- τρίμ/μα** [τ?] (τρῖβω), **τό**, — 1 het gewrevene: overdr. een doortrapt mensch AR. Nub. 260, AV. 430. — 2 een uit gewreven specerijen bereide drank Ltr.
- τριμμάτ-ιον**, **τό**, dem. v. voorg. 2, COM.
- τριμ/μός**, **ὁ**, veel betreden weg XEN. Cyn. 3, 7; 4, 3, DIO.
- τριμοιρ-ία**, **ἡ**, drievoudige soldij XEN. Hell. 6, 1, 6, LUC. Tim. 57.
- τριμοιρ-ίτης**, **οὐ**, drie deelen ontvangend LUC.
- τριμοιρος**, drievoudig AESCH. Ag. 872.
- τριμορφος**, met drie gestalten AESCH. Pr. 516.
- τριξός**, *ιον.*, = **τρισός**, HDT. 1, 171.
- τρι-οδ-ίτις**, **ιδος**, **ἡ**, den driesprong betreffend, v. Hecate gezegd, die op driesprongen vereerd werd PLUT. 937 e.
- τρι-οδοντ-ία**, **ἡ**, het visschen met den drietand PL. Soph. 220 e.
- τρι-οδοντ-ική**, **ἡ**, sc. τέχνη, = voorg., POL.
- τρι-οδος**, **ἡ**, — 1 driesprong THEOGN. 907, PIND. P. 11, 38 overdr., AESCH., EUR. Supp. 1212, AR., PL. Gorg. 524 a, THEOCR. 2, 3, 6 v. Hecate op driesprongen vereerd, THEOPHR., LUC. — 2 ἐκ τριόδου, ex trivio, van den driesprong, van de straat, d. i. alledaagsch, gewoon (vgl. „triviale”) LUC. Conser. hist. 16.
- τρι-όδους**, **οντος**, **ὁ**, drietand PIND. O. 9, 30; als harpoen gebruikt om te visschen PL. Soph. 220 e.
- τρι-όρχης**, **οὐ**, **ὁ**, soort valk AR. Av. 1181, Vesp. 1534, ARISTOT.
- τρι-ορχος**, **ὁ**, = voorg., SEMON. 8, 2 ALD., AR. Av. 1206.
- τριοτό**, nabootsing v. e. vogelgeluid AR. Av. 243.
- τρι-παις**, **-παιδος**, van of met drie kinderen; *τριπαιδες τιμαί (ius trium liberorum)*, de voorrechten van een vader van drie echte kinderen PLUT.
- τρι-πάλαι**, *adv.*, zeer lang geleden AR. Eq. 1153, LUC. Lexiph. 2.
- τρι-πάλα(ι)στος**, 2, drie span breed HDT. 1, 50.
- τρι-πάλτος**, driemaal gezwaaid; *πήματα*, zeer hevig AESCH. Sept. 985.
- τρι-πάρθενος**, uit drie maagden bestaand EUR.
- τρι-πάχυντος** (?), bovenmatig, overmachtig AESCH. Ag. 1476.
- τρι-πέδος**, drie voet lang POL.
- τρι-πέμπελος**, zeer oud, kindsch PLUT. 1071 e.
- τρι-πέττης**, met drie bladeren HYMN. Merc. 530; *subst.* τὸ τ-ον, trifolium, klaver CALL., NIC. Th. 522.
- τρι-πηγυς**, v, drie el lang HES. O. 423, HDT. 4, 192, EUR. Cycl. 235, XEN. An. 4, 2, 28.
- τρι-πλαξ**, **ἄκος**, drievoudig, *ἐντυξ* Σ 480.
- τριπλάσιος**, drievoudig AR. Ach. 88, PL. Tim. 36 d, XEN. An. 7, 4, 21, DEM.; als *adv.* τ-ον AR. Eq. 285.
- τρι-πλεθρος**, van drie πλέθρα PL. Critias 115 d, XEN. An. 5, 6, 9.
- τρι-πλόος**, *contr.* τριπλοῦς, *ἡ*, οὖν, *adv.* τριπλῶς, drievoudig PIND. O. 9, 2, AESCH. Pers. 1033, SOPH. O. R. 716, ARISTOT.; *τριπλή*, A 128.
- τρι-πόδης**, **οὐ**, drie voet lang HES. O. 423, XEN. Oec. 19, 3.
- τρι-πόδητος**, driewerf verlangd, zeer gewensch't BION 1, 58, MOSCH. 3, 51, LUC.
- τρι-πόλιον**, **τό**, *bloem*, soort aster MUSEAEUS 19 D., THEOPHR.
- τρι-πολις**, **ὁ**, **ἡ**, drie steden hebbend, *νᾶσος* PIND. O. 7, 18.
- τρι-πόλιστος** (vgl. πολέ(δ)ω, z. volg.), (drie maal omgedraaid:) vaak verteld, vermaard SOPH. Ant. 858.
- τρι-πολος**, driewerf omgedraaid, omgeploegd of te ploegen, van zeer vruchtbaar land, dat driemaal in een jaar vruchten voortbrengt Σ 542, ε 127, HES. Th. 971.
- τρι-πος**, **ὁ**, = **τρίπους**, X 164, HES. Sc. 312.
- τρί-πους**, **ὁ**, **ἡ**, n. -πουσ, *gen.* -ποδος, — 1 drie voet metend (in lengte enz.) HDT. 3, 60, PL. Men. 83 e. — 2 drie beenen hebbend, op drie beenen loopend HES. O. 533, AESCH. Ag. 80. — 3 drie pooten hebbend AESCH., AR. — **Subst.** drievoet, d. w. z. (koperen) ketel op drie pooten rustend of dit onderstel alleen, om water te koken enz. Σ 344, 373, v 13, PIND. P. 11, 4, BACCH. 3, 18, HDT. 8, 82, ATT.: THUC. 1, 132, AR. Pl. 9, PL. Gorg. 472 a; bekend is de τ., waarop de Delphische Pythia haar orakels gaf EUR. Ion 91, AR. Eq. 1016, PL. — 4 tafel met drie pooten XEN. An. 7, 3, 21.
- τρίπ/τήρ**, **ἦρος**, **ὁ**, wrijver of beter vijzel, een werktuig om te wrijven, stamper NIC. Th. 95; *komisch* τ. δίκων AR. Ach. 937.
- τρίπ/της**, **οὐ**, **ὁ**, masseur PLUT. Alex. 40.
- τρι-πτύχος**, drievoudig, uit drie lagen bestaand A 353, EUR. Herc. 474.
- τρι-πυλος**, met drie paarden EUR. Andr. 277.
- τρι-ρῦμος**, met drie dissels, d. i. met een vierspan AESCH. Pers. 47.
- τρίς** (i bij HES. O. 173 in arsi voor F-), *adv.* bij τρεῖς, — 1 drie maal, sinds A 213, E 436, alg. tot N. T. Mt. 26, 34. — 2 alg. vele malen, zeer com. en z. compos. — 3 ἐς τρεῖς, tot driemaal toe HDT. 1, 86; 5, 105.
- (= o.ind. trîh [h<s], lat. ter < tris, vgl. terr-uncius, o.n. tris-var drie-maal).
- τρι-ᾄθλιος**, driewerf of zeer ongelukkig SOPH. O. C. 372, AR. Pax 242, MEN. Epitr. 385.
- τρι-αρειοπαγίτης**, **οὐ**, **ὁ**, een drievoudige Areopagiet, d. i. zeer streng CIC.
- τρι-ἄριθμος**, driemaal geteld, *orak.* bij LUC. Alex. 11.
- τρι-ἄσμενος**, zeer gaarne XEN. An. 3, 2, 24.
- τρι-εινάς**, **ἄδος**, **ἡ**, sc. ἡμέρα, de derde negende dag in de maand, d. i. de 29ste HES. O. 814.
- τρι-σέληνος**, van drie manen, *σκιά* PLUT. 923 b.
- τρι-ευδαιμων**, driewerf of zeer gelukkig BACCH. 3, 10, LUC.
- τρι-καί-δεκα**, **αἰ**, **οἰ**, **τά**, *indecl.*, dertien E 387, ω 340, AR. Ran. 50, THUC. 8, 22, 15, XEN. Hell. 5, 1, 5.
- τρισκαυδεκά-πηγυς**, 13 el lang THEOCR. 15, 17.
- τρισκαυδεκά-στάσιος**, dertienmaal het gewicht of de waarde hebbend HDT. 3, 95.
- τρισκαυδεκαταίος**, op den dertienden dag HIPPOCR.
- τρισκαυδέκατος**, dertiende K 495, HES.
- τρισκαυδεκά-φόρος**, dertienmaal vrucht dragend LUC.
- τρισκαυδεκ-έτης**, **οὐ**, **ὁ**, dertienjarig LYS. 10, 4.
- τρισκαυδεκ-ήρης**, met dertien roeibanen voorzien PLUT. Demetr. 31.

τρισακκοδαίμων, driewerf of zeer ongelukkig AR. Ach. 1024, AESCHIN. 1, 59, MEN. Perik. 400.
τρισακαμος, met drie roeibanen AESCH. Pers. 679, PLUT.
τρισακατάρπτος, driewerf verwenscht, vervloekt DEM. 25, 82, LUC., MEN. Epitr. 540.
τρισακοπάνιστος, driemaal gebuild; έρτος, zeer fijn brood BATR. 35.
τρισαλοτος, driemaal de schors latende vallen THEOPHR.
τρισαμακαρ, αρος, driewerf of hoogst gelukkig ζ 154 (vgl. ε 306), AR. Pax 1332.
τρισαμακάριος, = *voorg.*, AR. Ach. 400, Vesp. 1293; = **μακάριστος**, LUC. Vit. A. 12.
τρισαμός, ό, tijlpen, piepen THEOPHR., PLUT.
τρισαμόριοι, dertigduizend HDT. 2, 163, AR. AV. 1179, XEN., MEN. Epitr. 548; *bij collectiva ook in den sing.*, b. v. τρισμυρία έππος AESCH. Pers. 315.
τρισαμυρίο-παλαι, *adv.*, dertigduizendmaal lang, d. i. zeer lang geleden AR. Eq. 1156.
τρισαόλιος, driewerf, d. i. zeer gelukkig SOPH., LUC.
τρισαολυμπιονίκης, ου, ο, hij, die driemaal in de Olympische spelen heeft overwonnen PIND. O. 13, 1.
τρισιθάμος, van drie span HES. O. 426, XEN. Cyn. 9, 13.
τρισιπονδος, met drievoudige plenging, van de *bijkojfers*, waarbij honing, melk en wijn geplengd werden SOPH. Ant. 431.
τρισααχη, *adv.*, op drie plaatsen ARISTOT.
τρισαόζωος, met drie levens AESCH.
τρισαέω, iets drievoudig of driemaal doen LXX.
τρισαός (< τριχός), ό, *att.* -τός, *ion.* -ξός (< τριχός), drievoudig HES., EUR. Tr. 924, D. H.; *pl.* = **τρεις**, PIND. P. 8, 80, SOPH. O. R. 164, PL. Gorg. 477 b.
τρισταόδιος, drie stadiën lang PL. Critias 115 e.
τριστεγος, met drie verdiepingen, τὸ τριστεγον, *sc.* ούκημα, derde verdieping N. T. Act. 20, 9.
τριστοιχεί, HES. Th. 727 *ev.*
τριστοιχι, *adv.*, in drie rijen K 473.
τριστοιχος, 2, in drie rijen μ 91, ARISTOT.
τρισύλλαβος, drielettergrepig LUC. Philops. 35.
τρισαχλιοι, drieduizend, *sinds* Y 221, *alg.* tot N. T. Act. 2, 41.
τρισαχιλιστός, de drieduizendste PL. Phaedr. 249 a.
τρισώματος, met drie lichamen, van Geryones AESCH. Ag. 870; van de Chimaera EUR. Ion 204; κύων EUR. Herc. 24.
τριταγωνιστέω, een trietaγωνιστής zijn DEM. 18, 265.
τριταγωνιστής, ου, ό, hij die op het tooneel de derde rol vervult DEM. 18, 129.
τριταιογενής, door de anderdaagsche koorts ontstaan HIPPOCR.
τριταίος, — 1 op den derden dag, τρίτη *sc.* ήμέρα HIPPOCR., HDT. 6, 120, THUC. 1, 61, 3. — 2 binnen 3 dagen PIND. N. 7, 17. — 3 3 dagen te voren HDT. 7, 196. — 4 3 dagend durend EUR. El. 171, PL. Leg. 959 a. — 5 3 dagen oud HDT. 2, 89; 3 dagen dood zijnde AR., MEN. Georg. 50, THEOCR. 29, 18. — 6 anderdaagsche (koorts πυρετός) HIPPOCR., PL. Tim. 86 a. — 7 *verzw.* = **τρίτος**, HIPPOCR., EUR. Hec. 32, Hipp. 275.
τριταιοφύής, πυρετός, op de wijze van een anderdaagsche koorts HIPPOCR.
τριταλαντιαίος, van drie talenten PLUT. Aemil. 33.
τριτάλαντος, = *voorg.*, AR. Lys. 338, ISAE. 3, 8.

τριτάλας, -τάλαινα, -τάλαν, driewerf of zeer ongelukkig EUR. Hipp. 739.
τρίτατος, vgl. δεύτατος, = **τρίτος**, A 252, EUR. Hipp. 135.
τριτέιος (naar άριστέιος), den derden toekomend; τὰ τρίτητα, de derde rang PL. Phil. 22 e.
τριτημέρη, -ήη, eergisteren HEROND. 6, 21 (τριθ- 3, 24).
τριτημόριον, τό, *ntf.* bij *volg.*, derde deel HDT. 1, 211, THUC. 2, 98, 23, PL. Phaed. 105 b. (*onderstelt τρίτη-μοίρα > τρίτη-μο(ι)οις*).
τριτημόριος (z. *voorg.*), het derde deel uitmakend HDT. 1, 192.
τριτημορίς, ίδος, ή, het derde deel HDT. 1, 211.
τριτοβάμων, tot derde been dienend, βάκτρον EUR. Tr. 276.
τρίτο-γένεια, ή, *bijn.* v. Athene, (*eig.* als derde kind geboren > geliefde, of (met τρι(το)- als aanduiding van wat in hooge mate een bep. eigenschap bezit) echte, stamhoudster [vgl. Glotta 10, 38] (z. *metrisch* bij — — —), Δ 515, γ 378, HES. Th. 895, vgl. EUR. Ion 872.
τρίτο-γενής, = *voorg.*, HYMN. 28, 4, HDT. 7, 141 *orak.*, AR. Eq. 1189, vgl. in *scholion*: πάντες μοι τριτογενής είνη, μή τριτογένεια.
τρίτο-πάτωρ, ορος, ό, overgrootvader ARISTOT.
τρίτος, — 1 derde, *sinds* Λ 707 *alg.* tot MEN. Epitr. 223, N. T. Mc. 15, 25. — *spec.* 2 τ-η (*sc.* ήμέρα) derde dag = overmorgen AR. Lys. 612, XEN. An. 4, 8, 21, vgl. N. T. Mt. 27, 64. — en 3 eergisteren XEN. Cyr. 6, 3, 11. — en 4 het derde deel HEROND. 2, 64; de derde snaar v. h. zevensnarige systeem ARISTOT.; ook τὸ τρίτον het derde deel, *spec.* de derde plenging τῶ σωτήρι voor Zeus Soter (z. **τριτό-σπονδος**) PL. Charm. 167 a. — 5 als *adv.* **τρίτον**, HOM. en HDT. τὸ τρίτον, in de derde plaats, ten derde Z 186, κ 520, HDT. 1, 55, ATT.: SOPH. Ant. 55, PL. Prot. 351 d, AR. Ach. 997 (τὸ τ-ον), N. T. 1 Cor. 12, 28. — 6 τὸ τ-ον, voor de derde maal Γ 225 tot N. T. Mc. 14, 41. — 7 ἐκ τρίτου, -ων in de derde plaats EUR. Or. 1178, PL. Tim. 54 b; ten derden male N. T. Mt. 26, 44. — 8 ἐπὶ τῶ τρίτω, op het derde signaal XEN. An. 2, 2, 4. — 9 *spec.* τὰ τρίτα, offer op den 3en dag na de begrafenis AR. Lys. 613, IDAE. 2, 37. — 10 τὰ τρίτα, de derde rol DEM. 19, 246. (*τρι-τος*, W. *trei-*, *tri-*. z. *τρεις*. *Verw.* av. *θριτया-*, lat. *tertius*, cymr. *trydydd* got. *þridya-*, d. *dritter*).
τριτό-σπονδος, αίων, een leven, waarin men de derde afsluitende plenging van Zeus σωτήρ heeft kunnen volbrengen: gelukkig AESCH. Ag. 245.
τριτό-σπορος, driemaal gezaaid; γονή, het derde geslacht AESCH. Pers. 818.
τριτα-στάτης, ου, ό, als derde in een rij staand ARISTOT.
τριτικός, *att.* = **τρισαός**.
τριτυαρχέω, opziener of eerste in een **τριτικός** zijn PL. Rep. 475 a.
τριτύς, ύος, ή, — 1 in Athene ¹/₃ v. e. φυλή DEM. 14, 23, AESCHIN., ARISTOT. A. II. 21, 3. — 2 een offer van 3 dieren [vgl. lat. *suovae-taurilia*] AR. Pl. 820. (*SOPHR.* 33 A. heeft *τριτύα*; < *τρικ-τυ*: *τρίχα*; *att.* *τριτύς* onder invloed v. *τριτικός*. Of *τρι-κτυ*: *άμφι-κτύων*?).
τριφαλαγγία, ή, drievoudige phalanx POL.
τριφάσιος, drievoudig HDT. 5, 1; *pl.* = **τρεις**, HDT. 1, 95.

τρι-φίλιτος, driewerf of zeer geliefd THEOCR. 15, 36 (-ῆτος).

τρι-φορ-έω, driemaal vrucht dragen THEOPHR.

τρι-φυλλον, τό, klaver HDT. 1, 132.

τρι-φύλλος, uit drie stammen bestaand D. H.; τριφύλλους ποιεῖν, in drie φυλάι verdeelen HDT. 4, 161.

τριῖα (z. δίχα), *adv.*, drievoudig, in drie deelen B 655, HDT. 4, 67, ARISTOT.; τριῖα νυκτὸς ἔην, het was in het derde deel van den nacht μ 312, ξ 483.

τριχάϊνες, οἱ, in drieën gedeeld wonend τ 177, HES. fr. 8 Rz.

(vgl. B 655, HES. fr. 8 Rz.: τριῖα-ῖαι: οἰνὸν ἰσ- woonplaats; ἄ is *rhythmische verlenging* in $\cup \cup \cup$, ἰ daarna *metrische*).

τρι-χῆλος, *dor.* = -χηλος, driemaal gespleten, κύμα AESCH. Sept. 760.

τριχ-άς, *δος*, ἦ, *soort* lijstjer ARISTOT.

τριχῆ, *adv.*, — 1 in drie deelen HDT. 3, 39, ATT.: PL. Phaedr. 253 c, XEN. An. 4, 8, 15, ARISTOT. — 2 op drie manieren PL. Crit. 51 e.

τριχθά (δίχθά), *adv.*, = τριῖα, in drieën B 668.

τριχ-ίς, οὐ, ὅ, = **τριχίς**, ARISTOT.

τριχ-ιάω, een ontsteking aan de borst hebben, *van zoogende vrouwen* HIPPOCR., ARISTOT.

τριχ-ίνος, van haar, haren PL. Polit. 279 e, XEN. An. 4, 8, 3, N. T. Apoc. 6, 12.

τριχ-ίς, *ίδος*, ἦ, *soort* sardien met „haar“ *fijne graten*, ansjovis ARISTOT., COM., ARISTOT.

τριχο-βράς, -βρώτος, (somm. *hss.* τριχό-βρ.) haar vretend, v. d. motten AR. Ach. 1111.

τριχο-εἰδής, haarachtig, harig HIPPOCR.

τριχο-χινός, drie γόνυες bevattend XEN. An. 7, 3, 23, PAP.; *vand.* komisch τριχ. ἔπος, een „drie-maats“ = veel bevattend woord AR. Vesp. 481.

τριχο-λογέω, haren uitplukken HIPPOCR.

τρι-χορδός, driesnarig; τὸ τ-ον, een muziekinstrument met drie snaren PLUT. 1137 b.

τριχο-ρροέω, PLUT. 642 e. =

τριχο-ρροῦέω, het haar verliezen AR. Pax 1222.

τριχο-ρρυής, het haar verliezend, δέρμα AESCH.

τριχοῦ, *adv.*, op drie plaatsen HDT. 7, 36.

τριχό-φυλλος, met haarfijne bladeren THEOPHR.

τριχόω, met haar bedekken ARISTOT.

τρι-χρῶμος, driekleurig LUC. D. Mer. 9, 2.

τρι-χρῶς, *ωτος*, driekleurig ARISTOT.

τριχ-ώδης, haarachtig, haarfijn ARISTOT.

τριχ-ωμα, τό, haargroei HDT. 7, 70, AESCH. Sept. 664, XEN. Cyn. 5, 30, ARISTOT., POL.

τριχωμά-ιον, τό, *dem.* v. *voorg.*, ARISTOT.

τρι-χωρον, τό, wijnmaat van 3 χῶρα [z. d.] PAP.

τριχ-ωσις, ἦ, harig maken of worden ARISTOT.

τριχ-ωτός, *adi. verb.* v. τριχῶω, harig ARISTOT.

τριψ-ημερέω, den dag nutteloos doorbrengen AR. Vesp. 849.

τριψίς (τρίβω), ἦ, — 1 het wrijven, wrijving PL. Theaet. 153 a, Tim. 156 a, ARISTOT. — 2 het gevoel, dat een lichaam bij het wrijven en betasten maakt HDT. 4, 183.

τρι-ώβολον, τό *en* **τρι-ώβολος**, ὅ, munt van drie obolen = 1/2 drachme COM., AR. Pl. 125; Eq. 51 als *vacatiegeld voor de juryleden*, Eccl. 293 voor de leden v. d. *volksvergadering*, THUC. 8, 45, 28, XEN. Hell. 1, 5, 7 voor de *mariniers*.

τρι-ώροφος, van twee (!) verdiepingen HDT. 1, 180.

τρι-ώρυδος, van drie vademen XEN. Cyr. 6, 1, 52.

τρομ-ερός, — 1 sidderend, vreesachtig EUR. Ph. 303, *van vrees* Tr. 176. — 2 schrikkelijk, angst-aan jagend (EUR.) Rhes. 36.

τρομέω (*iterativum* bij τρέμω), sidderen, beven; > vreezen, τι, voor iets H 151, τινα P 203, *med.* K 10, τι π 446, PIND. O. 13, 60, *med.* POL 36, 12, AESCH. Pr. 542, *med.* Pers. 64, THEOCR. 27, 26, LXX.

τρόμος (τρέμω), ὅ, het sidderen, > vrees, schrik Γ 34, Θ 452, AESCH. Ch. 464, EUR. Ba. 607, hui-veren PL. Tim. 62 b, ARISTOT., PLUT., N. T. Me. 16, 8.

τροπαία (τροπή), ἦ, — 1 *sc.* πνοή, zeewind (*teg. ἀπὸ-γείου*) SOPH., ARISTOT., THEOPHR. — 2 *overdr.* λήματος τ. AESCH. Sept. 706, Ag. 219: een verandering van stemming of gedachte; τ. πνεύματος PLUT. Galba 26.

τρόπαιον, τό, *ion.* en *oud-att.* τροπαῖον, *eig. ntr.* van τρόπαιος, een gedenkteeken van het op de vlucht slaan der vijanden: zegeteeken, tropee, *gew. m.* στήσαι, στήσασθαι *verbonden* ATT. *alg.*: THUC. 2, 92, τινος, in herinnering aan TR.: AESCH. Sept. 277, AR. Lys. 318; XEN. An. 7, 6, 36 τῶν βαρβάρων *e. dgl.*, PL.

τροπαίος, — 1 van of voor de τροπή, het doen omkeeren = het op de vlucht slaan der vijanden σφάγια EUR. Heracl. 402, Ζεύς τ. SOPH. Ant. 143, EUR. Heracl. 402, 867. — 2 gedachte aan vlucht verwekkend, δυμασιν Ἐκτορος EUR. El. 469. — 3 *afwerend* = ἀποτρόπαιος, SOPH. Tr. 303.

τροπαιούχος, — 1 *bijn.* v. Zeus en andere goden: aan wien men zegeteekens wijdt ARISTOT. — 2 *Iupiter Feretrius* D. H.

τροπαιο-φόρος, — 1 zegeteekens dragend of aanbrenghend PLUT. — 2 triumphalis D. H.; **φορία**, ἦ, een trop(h)ee dragen PLUT. Comp. Pelop. 3.

τροπᾶλις (: τροπή), *ίδος*, ἦ, *dor.* = **τροπηλις**, een bundel AR. Ach. 813.

τροπέω, *iterativum* bij τρέπω, wenden, keeren Σ 224.

τροπή, ἦ, — (: τρέπω *act.*) 1 het wenden, doen omkeeren: *praegn.* op de vlucht slaan of jagen, τινος HDT. 1, 30, THUC. 2, 19, 24, AESCH. Ag. 1237, ἐν τ-ῇ δορός SOPH. Ai. 1275, EUR., AR. Eq. 246. — (: τρέπομαι) 2 het zich omkeeren: ἡλίου, het op haar baan terugkeeren = zomer of wintersolstitium o 404, HES. O. 479, HDT. 2, 19, ALCM., v.-SOCR., THUC. 7, 16, 30, PL. Tim. 39 d v. *andere hemellichamen*. — 3 draaiing, kronkeling, bocht AESCHIN. 3, 90, LUC. — 4 *overdr.* verandering HERACL. 31 D., ARISTOT., PLUT.; *spec.* wisselende stand v. d. sterren N. T. Jac. 1, 17. — 5 *spec.* τ. λέξεως, trope, overdrachtelijke uitdrukking LUC. Dem. Encom. 6. GRAMM.

τροπήιον (z. τραπέω), τό, *ion.* = **τροπέιον**, wijnpers HIPPON. 53 ALD. *wrsch.* τράπηιον.

τροπιδεῖον, τό, scheepskiel PL. Leg. 803 a.

τροπ-ικός, den zonnestilstand betreffend, in de nabijheid daarvan „tropisch“ ARISTOT.; κύκλος τ. keerkring PLUT. 890 e.

τρόπις (τρέπω, vgl. τρέχις), ἦ, *gen.* ιος, *later* τρόπιδος, ook τρόπεως, — 1 scheepskiel ε 130, HIPPON. 46 ALD., HDT. 2, 96, SOPH., PLUT. — 2 *overdr.* (vgl. de kiel leggen) begin AR. Vesp. 30.

τροπο-μάσθλης, ἔτος, ὅ, karaktergeesel(?), z. LUC. Pseudol. 24.

τρόπος (τρέπομαι), ὅ, — 1 wending, bocht HDT. 1, 189; 2, 108. — 2 *muzik.* bep. soort wending: harmonie, toonsoort PIND. O. 10, 77; 14, 17, AESCH. Sept. 463, COM., PL. Rep. 398 c. — 3 *stilistisch:* bep. wending manier v. schrijven, stijl PL. Rep. 400 d, ISOCR. — 4 *vand.* [z. τροπής 5]:

trope, in de rhetoriek CIC. — **5** *alg.* „draai“: iemds typische manier van doen (*wieterlijk*): ook wijze van kleeding *e. dgl.* PIND. O. 8, 63, HDT. 4, 28 *κεχωρισται τούς τρόπους*, 6, 37 πτίους τρόπον op de manier v. e. π., *alg. tot* N. T. Rom. 3, 2. — *Als adv.* worden *acc. en dat. gebruikt* οὐδενί τρόπῳ HDT. 4, 111, THUC. 6, 35, 25 οὐδένα τρόπον XEN. Mem. 3, 7, 8, τὸν Ἀργείων τρόπον PIND. I. 5, 58; *of met praep.* ἐκ, κατὰ, μετὰ, σύν *e. a.* — *Vand.* 6 κατὰ τρόπον: **a** op de gewone manier THUC. 5, 63, 30, PL.; **b** behoorlijk, geschikt PL. Polit. 310 c. — **7** *iemds manier van doen opgevat als uiting van zijn*: innerlijk, aard, karakter, **meest pl.** (voor *overgang vgl.* PIND. N. 1, 29 SOL. 73 a 3 ALD., AR. AV. 109), THEOGN. 964: ὀργήν [z. d.] και θυμὸν και τρόπον ὅστις ἐν ἡ, TR.: AESCH. Pr. 11, THUC., XEN. An. 1, 2, 11, ἡθῆ και τρόποι PL. Leg. 924 d, n. t. Hebr. 13, 5. **Spec.**: πρὸς τρόπου τινος, overeenkomstig iemds aard PL. Phaedr. 252 d (*teg. ἀπὸ τρόπου ib.* 278 d).

τρόπος, ὁ, eig. „draaier“, leeren strop, *waarmee de riem aan de dol hangt* δ 782, θ 53.

(: τροποιῖαι, nom. agentis, z. τροπωτήρ, zooals τρόπος nom. actionis daarbij is).

τροπω-φόρῳ, de gewoonten van iemds, τινα, verdragen, zich naar iemds schikken N. T. Act. 13, 18. **τροπώ**, den roerriem met den τρόπος vastbinden AR. Ach. 553 *pass.*, LUC.; *med.* AESCH. Pers. 376.

τροπω-τήρ ἦρος, ὁ, = **τρόπος**, THUC. 2, 93, 26, AR. Ach. 549, LUC.

τροφ-άλιον, τό, = *volg.*, τροφῷ COM.

τροφ-ἄλις (z. τρέφω, 1), ἴδος, ἦ, pas gemaakte kaas AR. Vesp. 838, COM., LUC. Lexiph. 13.

τροφ-εῖον, τό, — **1** kostgeld, loon voor voeding en opvoeding AESCH. Sept. 477, LYS. 6, 49, EUR., PL. Rep. 520 b, MEN. — **2** βίου τροφεία, levensonderhoud SOPH. O. C. 341.

τροφ-εὺς, ὁ, — **1** opvoeder, verpleger AESCH. Ch. 760 voedster, SOPH. Ph. 344, EUR. — **2** *overdr.* ANTIPH. 4 a, 2 *en* SOPH. Ai. 863 v. d. grond. — **3** ἵππων, die paarden houdt PL. Leg. 735 b. — **4** κακίας PL. Rep. 580 a.

τροφή (τρέφω), ἦ, — **1** voedsel HDT. 3, 48, THUC. 1, 5, 15, SOPH. Ph. 32, tot N. T. Mt. 3, 4. — **2** levensonderhoud SOPH. Ai. 499, PL. Prot. 322 a, XEN. Vect. 4, 13 *vgl.* 33, 51 *sq.* — **3** *concr.*: v. Philoctetes' boog SOPH. Ph. 1126. — **4** het voeden, groot brengen HDT. 2, 2, TR.: AESCH. Ag. 729, ἐκτίθειν τροφάς, dank voor opvoeding AESCH. Sept. 548. — **5** het opvoeden EUR. Hec. 599, PL. Alc. I 122 b. — **6** het houden en kweken v. dieren PIND. O. 4, 12, HDT. 2, 65. — **7** *concr.*: kinderen, jongen SOPH. O. R. 1, EUR. Cycl. 189. — **8** gelden voor het onderhoud THUC. 6, 93. — **9** geestelijke ontwikkeling PL. Phaedr. 107 c (z. 81 d).

τροφή-μα, τό, voeding, spijs HIPPOCR.

τροφ-ἴς, οὐ, ὁ, een dier, dat op stal staat of gemest wordt ARISTOT., PLUT. Aemil. 33.

τροφ-ίμος, μέστ 2, — **1** voedend, voedzaam TIM. Pers. 73; *subst.* voed(st)er EUR. Tr. 1302, PL. Leg. 845 d, ARISTOT., THEOPHR.; *ntr.* τὸ τ-ον, voedselkwantum dat in Alexandrië mocht blijven PAP. — **2** heer des huizes MEN. Kol. 55(?); *erus* Epitr. 160, 251; ook filius erilis, de jonge meneer (*als pupil v. d. paedagoog*). — **3** pleegkind, aangenomen kind, pupil EUR. Ion 684, PL. Rep. 520 d, MEN. Epitr. 251 z. b., LUC. — **4** in Sparta armere jongens, die op kosten van anderen als μάθωνες de staats-

opleiding kregen XEN. Hell. 5, 3, 9. — **5** *adj.* weldoorvoed, welig HIPPOCR., THEOPHR.

τρόφης (τρέφω), *ntr.* τρόφι, — **1** dik gezwollen, zwaar, κύμα Λ 307. — **2** groot, volwassen HDT. 4, 9.

τροφίτις, ἡ, — **1** bijvrouw, die als huishoudster dienst deed PAP. — **2** *als adj.*, voor, van het voeden, συγγραφή, contract met de min PAP.

τροφι-ώδης, met bezinsel: troebel HIPPOCR.

τροφό-εις, dik gezwollen, κύματα O 621, γ 290. **τροφός** (τρέφω; voor *accent* z. τροπός), ὁ *en* ἦ, — **1** voed(st)er, min: verzorg(st)er, opvoed(st)er HOM. slechts OD. *en* fem. β 361, PIND. P. 11, 18, HDT. 6, 61, SOPH. Ai. 849; *masc.* EUR. Herc. 45, PL. Polit. 268 a, N. T. 1 Thess. 2, 7. — **2** *overdr.*: v. landen *e. dgl.* kweekplaats PIND. P. 2, 2, TR.: AESCH. Sept. 16, PL., XEN. Oec. 5, 17. — **3** *ntr.* PL. Polit. 289 a.

τροφο-φορέω, als een voedster dragen: koesteren N. T. Act. 13, 18.

τροφ-ώδης, voedzaam ARISTOT.

τροχ-άζω, = **τρέχω**, loopen, rennen HDT. 9, 60, EUR. Hel. 724, XEN. An. 7, 3, 46, ARISTOT., POL.

τροχαῖος, — **1** snel loopend of bij een snelle loop behoorend, τ-ον τι, een pittige marsch v. muziek DIO 56, 22. — **2** τ. (πούς) *en* een trochaeus —, in de metrieke PL. Rep. 400 b, ARISTOT. Poet. 12, 7, PLUT.

τροχαλι-ώδης, in den vorm van een τροχαλία, *d. w. z.* haspel, windas HIPPOCR.

τροχᾶλος, — **1** snel loopend HES. O. 518, EUR. Iph. A. 146. — **2** rond NIC. Th. 589.

τροχᾶω, *ep. vorm* = **τροχᾶζω**, — **1** loopen (ANACR.) 29, 6, ARAT. 1105. — **2** rond zijn NIC.

τροχ-ερός, snel ontlopend ARISTOT.

τροχ-ηλασ/ια, ἡ, plaatselijke beweging HIPPOCR.

τροχ-ηλατ-έω, iemds, τινα, (als een paard) mensen: voortjagen, μακρίαισι EUR. Or. 36, El. 1253.

τροχ-ηλάτης, οὐ, ὁ, voerman SOPH. O. R. 806, EUR. Ph. 39.

τροχ-ηλάτος, — **1** op wielen voortgedreven: -rijdend, gerold AESCH. Pers. 1001, SOPH. El. 49. — **2** > achter een wagen gesleept EUR. Andr. 399. — **3** door wielen, *d. w. z.* een ploeg geploegd AESCH. — **4** op het pottebakkerswiel gedreven, *d. z.* gevormd AR. Eccl. 1. — **5** *overdr.* (als een wagen) voortgejaagd EUR. Herc. 122, Iph. T. 82.

τροχ-ίζω, — **1** op een rad rondraaien of pijnigen: radbraken ARISTOT. — **2** *pass. refl.* zich in een kring bewegen ARISTOT.

τροχιλ-ια, ἡ, rol, haspel HIPPOCR., AR. Lys. 722, POL.

τροχίλια, τά, = *voorg.*, PL. Rep. 397 a.

τρόχ-ίλος, ὁ, ook **τροχίλος** [z. τροχός], — **1** strandlooper, *kleine, vlug loopende vogel, die een krokodil de bloedzuigers uit de keel haalt* HDT. 2, 68, AR. Ach. 876, Av. 79, ARISTOT. — **2** een vogel, winterkoninkje ARISTOT. — **3** rondlopende insnoering onder den torus of σείρα of tusschen de beide tori v. d. Ionische zuilenbasis VITRUV.

τρόχις *gl.* τρόπις, τρόφης), ὁ, looper: bode, dienaar AESCH. Pr. 941.

τροχ-ισκος, ὁ, dem. v. τροχός, ARISTOT.

τρόχμ-ἄλος, ὁ, ronde, door het water glad geschuurde steenen, grint THEOPHR.

(*m. suff.* -αλος v. τρόχμος, *vgl.* τρομός, φορός *e. dgl.*).

τροχο-δίνέω, in een kring rondraaien AESCH. Pr. 882 *pas. intr.*

τροχο-ειδής, als een wiel: rond THEOGN. 7, BACCH. 8, 32, ANAXIMANDR. 18 D., HDT. 2, 170; 7, 140.

τροχο-κουράς, άδος, rondom geschoren EP.
τροχο-ποιέω, wielen maken AR. Pl. 513.
τροχός, ό, — 1 looper: wiel (het oude wiel had geen spaken, maar was een massieve houten schijf) Z 43, PIND. P. 2, 22, SOPH. Ant. 251, AR. Pl. 875, XEN., PL. Theaet. 207 a, N. T. overdr. τ. τῆς γενέσεως Jac. 3, 6. — 2 vand. pottebakkers(wiel), -schijf Σ 600, τ-ό έλαθεῖς λόχνος AR. Eccl. 4, PL. Rep. 420 e. — 3 spec. het wiel, „rad” als folterwerktuig ANAGR. 54, 7 ALD., ANDOC. 1, 43, AR. Pax 452, Lys. 846, DEM. 29, 40. — 4 schijf was of talk μ 173, φ 178. — 5 schijf als (rond) stuk land PL. Critias 117 e. — 6 schijfje aan het paardetoom of gebit buiten den bek XEN. Eq. 10, 6 of brandmerk? vgl. ARISTOT. A. II. 49.
 (τρέχω, vgl. lat. rota: o.i.e.r. rethim ik loop, lit. ritū ik rol).
τρόχος, ό, — 1 het loopen, spec. de kringloop HIPPOCR., SOPH. Ant. 1065, EUR. Med. 46 παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι. — 2 renbaan, stadion EUR. Hipp. 1133.
τρόβλιον, τό, schaal, schotel, nap HIPPOCR., AR. Eq. 650, overdr. Ach. 278, LUC., N. T. Mt. 26, 23. (dem. v. *trūlū+g*-lo-z. τορῶνω).
τρύγῳ (z. τρύγη), — 1 boom- en veldvruchten inzamelen: oogsten, plukken, τι, vruchten en boomen (dan afoogsten) Σ 556, η 124, HDT. 4, 199, AR. Pax 1341 overdr. Εἰρήνην, Av. 1698 abs., PL., XEN. Oec. 19, 19, ARISTOT., LUC., N. T. Luc. 6, 44. — 2 overdr. iemd „plukken” LUC. D. Mer. 1 i. f. — 3 spreekw. τρυγᾶν ἐρήμας (onbewaakt) (sc. ἀμπελοῦς), ongevaarlijk of onverdienselijk werk doen of zich daarop laten voorstaan AR. Vesp. 638, Eccl. 886.
τρύγη, ἡ, — 1 oogst, rijpe vrucht HYMN. Ap. 55. — 2 droogte NIC. Th. 368.
 (W. ter+ou-, kortste phase trūlū+g-? Vgl. τρόβλιον, doch z. ook τρύξ).
τρύγη-σις, ἡ, wijnoogst PLUT. 646 d.
τρύγη-τήρ ἦρος, ό, hij, die oogst, spec. druiven HES. Sc. 293.
τρύγη-τος, ό, — 1 het oogsten, de oogst PLUT. 671 d, LUC. — 2 herfsttijd THUC. 4, 84, 24.
τρύγη-τρια, ἡ, fem. v. τρυγητήρ, DEM. 57, 45.
τρύγη-φάγος, veld- of boomvruchten etend PLUT.
τρύγη-φόρος, veld- of boomvruchten dragend HYMN. Ap. 529.
τρύγ-ιάς, ου, ό, troebel, οἶνος ARISTOT., PLUT. 259 e. orak.
τρύγ-ικός, χορός, = τρυγωδικός, AR. Ach. 628.
τρυγο-δαίμων, ό, komisch voor τρυγωδός, spotnaam voor een slecht blijspeldichter met toespeling op κακο-δαίμων, AR. Nub. 296.
τρύγοιπος, ό, zijgdoek, spec. om wijn te zuiveren AR. Pax 535, PL. 1087.
 (-οιπο- < σοip-o, W. seip-, vgl. ags. sife, nrl. zeef, serv. sipiti motregenegen. Daarnaast W. seib-, vgl. nrl. zijpelen, W. seig* z. sifw. Voor aspiratie z. EN. als Κράτ-ιπος).
τρύγονάω, = z. θρύγονάω.
τρύγ-ώδης, vol hef, vol droesem: troebel PLUT.
τρύγ-ωδ-ία, ἡ, = κωμωδία, AR. Ach. 499 vlg.
τρύγ-ωδ-ικός, = κωμωδικός, AR. Ach. 886.
τρύγωδο-ποιο-μουσική, ἡ, de blijspelen dichtende toonkunst AR.
τρύγ-ωδός, ό, wrsch. wijnoogstzanger, zanger bij het feest v. d. jongen wijn, τρύξ, ter eere van Dionysus, = κωμωδός; ook als rijmwoord teg. τραγωδός geveld; AR. Vesp. 650, 1537.

τρύγῳ (z. τρύξω), όνος, ἡ, — 1 tortelduif AR. Av. 302, 979, THEOCR. 15, 88, N. T. Luc. 2, 24. — 2 soort visch met een stekel aan den staart: rog EPICH. 41 A, COM., LUC.
τρύξ, — 1 kirren, koeren, v. vogels, krekels THEOCR. 7, 140, ARAT. 948. — 2 rommelen, van het lijf HIPPOCR. — 3 v. menschen: snappen, babbelen, met praten lastig vallen I 311.
 (onomatop. vgl. τρίζω en lat. turtur).
τρήλις, ίδος, ἡ, roerspaan LUC. Lexiph. 7.
 (wrsch. < lat. truella, naar analogie v. ξυ-ήλη).
τρήλιζω, = τρύξω, HIPPOCR.
τρυμ-αλιά (z. volg.), ἡ, gat COM., XX, N. T. Mc. 10, 25.
τρυμ-αῖ, ἡ, overdr. geslepen kerel AR. Nub. 448. (: τρύω οω slijten οω boren, vgl. τρίζω οω τέρετρον; suff. als φημή en dgl.).
τρύξ, τρύγος, ἡ, — 1 nieuwe wijn met veel bezincksel of moer ANACR. 21, 2 ALD., SEMON. 22 ALD., HDT. 4, 23, AR. Nub. 50, COM. — 2 (wijn)moer, heffe ARCHIL. 5a 7 ALD., HDT. 4, 23, AR. Pl. 1085, THEOCR. 7, 70, NIC., PLUT. — 3 spec. τ-ες στεμφυλίτιδες, wijn uit de schillen geperst HIPPOCR. — 4 wijnsteen THEOPHR.
 (z. ook τρύγη; wrsch. W. s-tereg- dik, troebel, vuil worden, vgl. HESYCH. στεργάνος· κόπρων, cymr. troeth loog, laat lat. troja zeng, nrl. drek, naast s-terek-: lat. stercus lit. triszüik bemest. Semasiol. vgl. HESYCH. τάγγανον· όξος, . . . ἡ τό ἀπό στεμφύλων πόμα).
τρυπ-ανον (z. τρύπα), τό, — 1 drillboor, door een riem heen en weer bewogen ι 385, EUR. Cycl. 461, PL. Crat. 388 a. — 2 trepaneerboor HIPPOCR.
τρύπα, — 1 boren, doorboren ι 384, HIPPOCR., PL. Crat. 388 a, LUC., XEN. An. 3, 1, 31; spec. ψήφος τ-ημένη AESCHIN. 1, 79, LUC. — 2 obsc. THEOCR. 5, 42.
 (W. ter+ō*- [z. τρωόσω], korte phase trū+p-, z. τρύ-μη en τρώω).
τρυπη-μα, τό, — 1 het doorboorde: gat; νεός, roeigat ARCHYT. 1 D., COM.: AR. Pax 1234, PLUT., N. T. Mt. 19, 24. — 2 obsc. AR. Eccl. 624.
τρυπη-σις, ἡ, het doorboren ARISTOT.
τρυπη-τής, ου, ό, hij, die boort PL. Crat. 388 d.
τρυσ-άνωρ, ορος, ό, mannen afmattend, kwellend SOPH. Ph. 209.
τρυσί-βιος, het leven verterend, rampzalig makend AR. Nub. 421.
τρυτ-άνη, ἡ, het tongetje aan de weegschaal, alg. weegschaal (> lat. trutina) AR. Vesp. 39, DEM. 18, 298, HEROND. 2, 90, LUC. Conscr. hist. 49. (naast τρύπανον, v. W. trū+t-, vgl. schol. PERSIUS 1, 7 trutina foramen, intra quod linum vel lingua de quo examinatio est; morpholog. vgl. W. s-lei+t-: λίτανος).
τρυφάλειά, ἡ, met vier φόλοι, v. d. helm gezegd Γ 372, χ 183, HES., AR. Ran 1016.
 (z. τερά-φαλος, vgl. T 380 ~ X 315, z. τράπεζα. Idg. q*tr- > tra-, q*tru- [~ q*etur-, korte phase bij q*étur-] > τρύ-, vgl. lat. quadruplus).
τρυφάλις (z. θρύπτω), ίδος, ἡ, „brokje”, stukje LUC.
τρυφάω (τρυφή), — 1 zwelgen, weelderig of verwijfd leven of handelen, zich vertroetelen EUR. Ion 1376, AR. Vesp. 1455, Nub. 49, PL. Rep. 399 e, MEN. Sam. 161, N. T. Jac. 5, 5. — 2 onbezonnen, buitensporig zijn of doen EUR. Ba. 969, AR. Lys. 405, ARISTOT. — 3 (uit 1) zich een air geven, de neus voor iets optrekken EUR. Supp. 214, PL. Prot. 327 e, DEM.

τρούφεταινομαι, *pass.* door weelde vertroeteld en bedorven worden AR. Vesp. 688.

τρούφ-ερός, — 1 delicaat, verwijfd, zacht EUR. Ba. 150, AR. Ecol. 901, KRITIAS 2, 5 D., ARISTOT. — 2 weelderig, op weelde verzot, zwoel THUC. 1, 6, 1, AR. Vesp. 551, 1169, COM., MEN. Kith. fr. 5, ARISTOT., THEOCR. 20, 7.

τρούφή (θρόπτω), **ή**, — 1 weelderigheid, delicaatheid; *pl.* verwijfd weeldevoorwerpen EUR. Or. 1113, Ba. 970, PL. Alc. I 122 b. — 2 wulpschheid, zwoelheid, verkwisting AR. Lys. 387, 974, PL. Gorg. 492 c, MEN., N. T. Luc. 7, 25. — 3 geblaaserdheid, kieskeurigheid AR. Pl. 818, PL.

τρούφη-μα, **τό**, lust, weelde, λέκτρων EUR. Iph. A. 1050, AR.

τρούφη-τής, **ός**, wellusteling DIOD.

τρούφος (θρόπτω), **τό**, brokstuk δ 508, HDT. 4, 181, COM.

τρούχ-ηρός, versleten EUR. Tr. 496.

τρούχ-νος, zacht, week (z. τρούχω), φωνά THEOCR. 10, 37.

τρούχος (τρούχω), **τό**, gescheurde lap, v. *rouwkleeren* SOPH., EUR. El. 501, AR. Ach. 418.

τρούχόω, *slechts pass.*, verteerd, uitgeput worden of raken MIMN. 2, 12, ALD., HIPPOCR., THUC. 4, 608; 7, 28, 8, PL. Leg. 807 b, POL.

τρούχω, — 1 slijten, verteren: opmaken, οἶκον α 248, βιον THEOGR. 909, XEN. Hell. 5, 2, 4 πόλιν στρατείαις, κοίτην HEROND. 1, 22. — 2 > *overdr.* afmatten, op-maken: kwellen p 387, *pass.* 288, SOPH. O. R. 666, Tr. 110, THUC. 1, 126, EUR., (PL.) Ax. 372 a, AR. Pax 989.
(z. τρούω, +gh, *vgl.* νήχω, φάχω en *dgl.*).

τρούω, *f.* τρούω AESCH. Pr. 27, *meest perf. p.* τέτρούμαι, *meest pass.*; uitputten, afmatten SIMON. 145, 3 ALD., HDT. 1, 22; 6; 12, PL. Leg. 761 d, POL., PLUT. (tra- [z. τρούχω, korte phase bij ter+δ^w, z. τρούσκαω], *vgl.* τείρω. Verw. o.b. tryjř ik verteer, slijt).

τρουγάλια (*vgl.* τραγήματα), **τά**, dessert: nage-recht, amandelen, noten PIND. fr. 124 *overdr.*, v. e. σκύλιον AR. Pax 772, PLUT. 133 c.

τρούγ-λη (τρούγω), **ή**, gat, holte ARISTOT., HEROND. 4, 90, BATR. 52.

τρούγλο-δύτης, **ου**, **ός**, — 1 hij, die in de holen kruipt of woont HDT. 4, 183, ARISTOT.; *als eigenaam van een volk; ook een vogel*: winterkoninkje ARISTOT. — 2 -έω, ARISTOT.; -ικός, ARISTOT., DIOD.; -ος, ARISTOT.

τρούγλο-δύων, in holen kruipend, daarin wonend BATR. 52.

τρούγω *f.* τρούξομαι, *aur.* έτραγον, — 1 knagen, knabbelen: opeten ζ 90, AR. Ach. 801, THEOCR. 4, 45. — 2 *ook v. menschen* HDT 2, 37, SOL. 38, 1 AR. Eq. 1077, N. T. Joh. 13, 18. — 3 *overdr.* γνώμας AR. Nub. 924.
(z. τρούσκαω, W. ter+δ^w, korte phase trō+g-, waarvan opnieuw korte phase trag- in έτραγον; ter-g- in got. þairkō gat, o.h.d. derh doorboord, vol gaten).

τρούκ-της, **ου**, **ός**, (*eig.* die aan de deur om een boterham vraagt?): landlooper, koopman ξ 289, o 416.

τρούκ-τός, *adi. verb. v.* τρούγω, — 1 eetbaar HDT. 2, 92. — 2 *pl.* τὰ τ-ά = τρωγάλια: dessert HDT. 3, 48, XEN. An. 5, 3, 12.

τρούμα, **τό**, *enz. ion.* = τραύμα, *enz.*

τρουματ-ής, **ου**, **ός**, *ion.* = τραυματίας, gewond HDT. 3, 79.

τρούμη, **ή**, *dor.* -α, = τρώμα, τραύμα, PIND. P. 4, 271.

τρούξ (*vgl.* πτώξ), **ωγός**, **ός** en τρωξαλλίς, **ίδος**, **ή**, worm, die de vruchten doorknaagt COM.

τρούξανον (*vgl.* φρούγ-ανον), **τό**, dor hout THEOPHR.

τρούξ-άρτης, **ου**, **ός**, broodknager, *muizennaam* BATR. 104.

τρούξι-μος, eetbaar HIPPOCR., THEOCR. 1, 49.

τρούξις, **ή**, bijten, δνώχων ARISTOT.

τρούπιάω — 1 dikwijls wenden, veranderen τ 521. — 2 *pass. refl.* zich wenden, omdraaien O 666 φόβουδε, II 95.
(*iterativum*: τρέπω = *νομιάω* : *νέμω*).

τρού-σις, **ή**, het wonden HIPPOCR.

τρούσ-μός, **ός**, misgeboorte HIPPOCR.

τρού-τός, *adi. verb. v.* τιτρώσκω, kwetsbaar Φ 568, EUR.

τρούω-μα, *e. dgl.*, z. τρώ-μα, *e. dgl.*

τρουχάω, hard loopen X 163, *vgl.* ζ 318.
(*iterativum*: τρέχω, z. τρωπάω).

τρούω, = τιτρώσκω, wonden, de zinnen be-nevelen φ 293.

τύ, *dor.*: — 1 = σύ, PIND. I. 6, 31, AR. Ach. 777. — 2 = σέ, AR. Ach. 730, 1225. — 3 *boeot.* = τοί, σοί, CORIN. 4, 44 ALD.?

τυγάτριον, **τό**, „skythisch”, = θυγάτριον, AR. Th. 1184, 1210.

τυγχάνω, HOM. *slechts* ξ 231; *f.* τεύξομαι, *aur.* έτυχον, *perf.* τετύχηκα (*reeds* HOM). Daarnaast *aur.* έτύχησα *bij* HOM. en HES., HDT. 3, 14, Ltr. en N. T. *ook* τέτευχα, τέτυχα, — 1 **treffen**, raken, **τινος**, *iemd of iets* Ψ 857, *abs.* H 243 (*teg. ήμβροτες*); *vaak als part.* τυχών, *bij een hoofdwertwoord*: τόν νόξε . . . τυχήσας E 579. — 2 *vand.*: v. *beweging* terechtkomen in, *άμάθοιο* E 587. — 3 **bereiken**, > (*ver*)krijgen, vinden, πομπής παρὰ πατρός ζ 290, φιλόκτητος ο 158, v. *goede en v. slechte dingen*: te genieten en te lijden krijgen, *bijv.* βής τυχέναι HDT. 9, 108, *alg. tot* N. T. Luc. 20, 35. *Soms m. acc.*: μισθόν HDT. 5, 23, AESCH. Ch. 711. — *Het begrip* treffen of raken *bij het schieten ontwikkelt nu* *begrijpelijk de voorstelling van: juist, precies en van toevallig* O 481 (*goed of juist*) treffen, τόν . . . έτύχησε βαλόν O 581; *vand.* ούκ έτύχησε έλίξας hij miste zijn draai, de bocht Ψ 466, τυχόντες met succes THUC. 3, 39, 31, HDT. 1, 213. — 5 *het toevallig treffen* (*vgl. ndl.* het was een tref, het trof zoo dat . . . e, *dgl.*), **toevallig . . . of juist** (= toevallig), *waarbij dan oudtijds het hoofdbegrip als part. wordt aangesloten*: τύχησε γάρ έρχομένη νήος, toevallig ging er juist een schip *ξ* 334, *ός* κε τύχη, wie het zoo treft Θ 430, *alg. tot* N. T. *waar echter de constructie m. h. part. niet meer voorkomt, maar τ. = toevallig zijn of gebeuren is*: εί τύχοι toevallig, misschien 1 Cor. 14, 10; **τυχόν** (z. s.v.) misschien ATT.: (PL.) Alc. II 140 a, *tot* N. T. 1 Cor. 16, 6, (*vgl.* MEN. Epitr. 287 τυχόν έσως); *ei τύχοι = bijvoorbeeld* 1 Cor. 15, 37. — **N.B.** *vaak wordt het part. weggelaten, wanneer uit den samenhang de bedoeling blijkt*: ούκ άποδάμου 'Απόλλωνος τυχόντος PIND. P. 4, 5, *ένδον γάρ άνηρ άρτι τυγχάει* (*zonder όν*), hij is juist binnen SOPH. Ai. 9. — 6 toevallig voor *iemd* (zoo) treffen: hem ten deel vallen; *gunstig*: gelukken, geschenken worden A 689, ξ 231, AESCH. Pr. 346, SOPH. Ph. 275, EUR. — 7 *abs. en met verzwakking van het begrip toevallig of juist* (*vgl. ook perf. v.* τυχάω: τέτυκται *in deze zelfde bet.*), *perf.* er zijn: zich bevinden, zich uit-

strekken P 748, δν περί πέτρη ἡλιβατος τετόχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν κ 88; vgl. εἴπερ τύχησι μάλα σχεδόν als zij toevallig dichtbij is (vgl. 5 N.B.) Λ 116, μ 106. — 8 *vand.* zijn > gewoon (lijk) zijn, de eerste de beste zijn, τυχῶν de eerste de beste, een willekeurige HES. Th. 973, ATT.: PL. Rep. 539 d, EPICUR. 116 Us. tot n. t. οὐχ ἡ τυχοῦσα φιλανθρωπία een buitengewone menschenliefde. (vgl. *ier.* *tocad.*, *cymr.* *tynghet* toeval; τ.: *τύχω* = πυνθάνομαι: πεύθομαι. Z. *τύχω*. Wrsch. is deze W. *teugh*-identisch met (*ouder*) W. *dheugh*-τ. dus verw. m. lat. *fungor* [beide < *dhu-n-gh*] verrichten. Men verwacht aor. *ξένουσα, vgl. ξένουσα, maar hier kan, evenals bij *δοῖξ*, de ο het behoud der aspiratie in de hand gewerkt hebben).

τύδε, dor. en aeol. = τῆδε, — 1 hier THEOCR. 5, 30. — 2 hierheen SAPPHO 1, 5; 25, 2; 28, 7 en 98, 2 ALD. (τύδε), AR. Ach. 884, THEOCR. 28, 5.

(v. d. u-stam *tu-*, *q'u-* eo to-, *q'u-*; z. *cret.* *δ-πυ* en lat. *si-cu*bi, *ubi*; *tum* idg. to- of *tu-*?)

τύκ-ίζω (τύκος), steenen bewerken, λίθους AR. Av. 1138.

τύκισμα, τό, het uit gehouwen steen gelouwd: steenen muur EUR. Tr. 812.

τύκος, ὁ, — 1 werktuig, waarmee men steen houwt: beitel, bijl EUR. Herc. 945. — 2 strijdbijl HDT. 7, 89.

(*τύχω*, vgl. *ald.* *εἰτενκόμη*, W. *teuk*-naast *teugh*-: o. *ier.* *toll* [< *tuk-s-lo*] hol, *cymr.* *tull* geboord gat, *ndl.* *duwen*, o. b. *is-tüknoti* uithollen).

τυκτά, prachtige koninklijke maaltijd, een Perzisch woord, dat HDT. 9, 110 door τέλειον (δείπνον βασιλῆιον) vertaalt.

(o.p.? *taçara*-koninklijke woning?)

τυκτός, adi. verb. v. *τύχω*, — *praegn.* 1 met bedoeling zóδ, (door menschenhand) gemaakt, κρήνη ρ 206, τ-ὸν δάπεδον aangelegde vloer δ 627, τ-αὶ βόες (tot schilden) verwerkte of (voor schilden) geprepareerde huiden M 105. — 2 v. menschen τ-ὸν κακῶν, volleerde booswicht E 831.

τύλειον, τό, = τύλη, SOPH.

τύλη, ἡ, — 1 schouder [z. b.] AR. Ach. 860, 954. — 2 kussen, ook om het dragen minder pijnlijk te maken SAPPHO 42 ALD., COM.

(W. *tey*+*ax*-, korte phase *ta*-, kortste *tü*-zwellen: o. *ind.* *tūla*- n. pluim, o. n. *bolhr* houten pin, o. *pr.* *tūlan* veel, lit. *tūlas* zoo veel, o. b. *tytū* rug [z. *ben.* en vgl. *lóφος* heuvel en rug]).

τύλισσω (z. τύλη), — 1 oprollen LYCOPHR. 10. — 2 buigen THEOCR. 23, 54.

τύλος (z. τύλη), ὁ, zwelling: — 1 eelt XEN. Mem. 1, 2, 54, NIC. Th. 178, LUC. — 2 houten pin of nagel AR. Ach. 552, POL. — 3 knobbel, knoest op een knuppel DIOD.

τύλω, — 1 met knoppen beslaan HDT. 7, 63, 69. — 2 gezwollen of vol eelt maken XEN. Eq. 6, 9, AR., THEOCR. 16, 32.

τύλ-υφάντης, ου, ὁ, wever van overtrekken voor kussens HYPER.

τύλ-ώδης, eeltachtig, verhard PLUT. 46 d.

τύμβευ-μα, τό, — 1 graf SOPH. Ant. 1220. — 2 het lijk, dat begraven of verbrand moet worden EUR. Ion 933.

τύμβ-εύω, — 1 een lijk begraven (of verbranden) SOPH. Ai. 1063, EUR., vgl. AR. Th. 885. — 2 plengoffers op het graf brengen SOPH. El. 406. — 3 *intr.* als in een graf leven SOPH. Ant. 888.

τύμβ-ήρης, — 1 begraven SOPH. Ant. 255. — 2 als in of van een graf SOPH. Ant. 947, vgl. AR. Th. 889.

I. τύμβος, ὁ, — 1 grafheuvel, graf (*eig.* de brandstapel met aarde overdekt (H 336, μ 14, PIND. N. 4, 20, HDT. 1, 45, AESCH. Ch. 87, SOPH. Ant. 1203 heuvel, z. *χῶσαι*) AR. Vesp. 1370. — 2 grafsteen EUR. Alc. 836. — 3 γέρον τύμβος (*volkssetymologisch hierbij gevoeld*) EUR. Med. 1209, Heracl. 167, voc. AR. Lys. 372, z. *volg.*

(W. *teu-* [z. s.v. *τύλη*] gezwollen, opgehoogd zijn, verlengd *tu*+*m*- z. lat. *tūmeo*, en het met τ. *gelijkbet.* *tūmulus* [ω *cūmulus*] + *suff.* -*g'u-* [vgl. *στρα-βός* e. *dgl.*], verw. met o. *ind.* *tuṅga*-gewelfd, o. *ier.* *tomm* heuveltje. Of ook W. *tu*+*b(h)*-, met *nasaalinfix* [z. *arm.* *t umb* *dijk*]; vgl. daarvoor gr. *τόψη*, lat. *tuber*, o. n. *ῥῆφα* terp, heuveltje. Dezelfde verhouding in *κόρυμβος*: *κόρυφος*).

II. τύμβος, (z. I τύμβος 3) *eig.* „beroerd”: halfdood, afgeleefd γέρον τ.

(vgl. *κύβη* ω *κόπη*, *κύπελλον* en z. HESYCH. *παρ-τετύμβει*: *παραφρονεῖ* en *τυμβογέρον* ἔσχατόγηρος και *παρηλλαγμένος* τῇ *διανοίᾳ*: *τύπτω* *eig.* geslagen, *beu*erd).

τυμβο-χόεω, een grafheuvel opwerpen HDT. 7, 117.

τυμβο-χόη, ἡ, (het opwerpen van een) grafheuvel Φ 323.

τυμβο-χόος, een grafheuvel opwerpend AESCH. Sept. 1022.

τυμβό-χαστος, tot een grafheuvel opgeworpen SOPH. Ant. 848.

τυμβωρύχ-έω, graven openbreken en bestelen ARISTOT.

τυμβωρύχος, graven openbrekend en schendend; *vand.* schurk AR. Ran. 1149, LUC. Iup. Tr. 52.

τύμ/μα, τό, slag: stoot, wond AESCH. Ag. 1430, ARISTOT., THEOCR. 4, 55.

τύμπαν-ίζω, — 1 op de pauken slaan, bij de vereering van *Cybele* COM. — 2 met een bep. folterwerkuig, *τύμπανον*, martelen N. t. Hebr. 11, 35.

τύμπανισμός, ὁ, het pauken slaan bij de vereering van *Cybele* AR. Lys. 388, PLUT.

τύμπανισ/τρια, ἡ, zij, die op de pauken slaat DEM. 18, 284, LUC. Somn. 12.

τύμπανο-ειδής, als een tamborijn, schijfvormig ARISTOT.

τύμπανον, τό, — 1 pauk, vooral bij de vereering v. *Cybele* SIMON., HDT. 4, 76, EUR. Ba. 59, AR. Vesp. 119. — 2 (trommel)stok AR. Pl. 476. — 3 hetzelfde als *ἀετός* in de architectuur: gevelveld, fronton VITRUV. (*wrsch.* *volkssetymol.* bij *τύπτω*, *eig.* *leenw.* uit het Semit. (*hethit.*?) *tuṅpanu* handpauke).

τύνη, ep. en dor. (ook dor. *τούνη*), = *τύ*, *σύ*, Π 64, T 10.

(*msch.* met oude *nasaal*, vgl. o. *ind.* *tvam*, z. *ἐγὼ(ν)*: *ἐγὼνή*).

τύννος, dor. = *μῆκρός*, klein THEOCR. 24, 137. (ziet er uit als een woord uit de kindertaal, vgl. *τυνθός* en z. *volg.*).

τύνν-ούτος, ov, *att.* *τυνοντούσι*, -ονί-, -ουί-, -φί-, van het vorige gevormd *zoodals* *τηλικούτος* van *τηλίκος*, zoo klein, *tantillus* AR. Ach. 367, Nub. 392.

τυντλ-άζω, de wijngaard ompsitten en in het water zetten AR. Pax 1148.

τύντλος, ὁ, modder, holte met water MEN. (W. *tyen-* [: *teu*+*ax*- z. *τύλη*]: lit. *tynti* stijgen v. h. water, *tvānas* het onder water zetten).

τύπ-ἄνον, τό, = *τύμπανον*, HYMN. 13, 3, AESCH., EUR. Herc. 888, ARISTOT. A. II. 45, 1.

τύπ-ανος, ὁ, een vogel ARISTOT.

τύπ-άς, ἄδος, ἡ, hamer SOPH.

τύπή, ἡ, slag, verwonding E 887.

τύπος (τύπτω), ὁ, — 1 slag, *teg.* *ἀντίτυπος* HDT.

1, 67 *orak.*, — **Effect v. e. slag:** 2 geslagen, gewonde, gekneusde plek PLUT.; indruk v. *nagels* N. T. Joh. 20, 25. — **3 slag als geluid:** hoefslag XEN. Eq. 11, 12; indruk op de zintuigen THEOPHR. — **4 geslagen vorm:** figuur en relief (*in metaal en ander materiaal*) HDT. 2, 138, EUR. Ph. 1130. — **5 vand.** plastische figuur: beeld, standbeeld figuur HDT. 2, 86, EUR. Tr. 1074, ISOCR., POL., N. T. Act. 7, 43 v. *godenbeelden*. — **6 vorm:** gestalte, gedaante, Ἰππομέδοντος μέγας τ. AESCH. Sept. 488, SOPH., EUR. Heracl. 858; bol EMPED. 62, 4 D. — **7 als model** N. T. Act. 7, 44, Hebr. 8, 5. — **8 vand.:** *overdr.* voorbeeld PL. Rep. 388 b, *vaak als goed of waarschuwend voorbeeld* PAP., N. T. 1 Cor. 10, 6, *tyvos* voor iem d 1 Petr. 5, 3, *spec.:* *in hooger zin:* toekomstbeeld, afspiegeling: belofte N. T. Rom. 5, 14. — **9 (naast 4 z.b.) in-druk:** spoor v. e. *voetstap* SOPH. Ph. 29, *vgl.* EUR. Tr. 1196. — **10 model,** mal bij het grieten v. e. *beeld* PL. Rep. 402 d. — **11 zegelindruk, -afdruk** EUR. Hipp. 862, PL. Theaet. 192 a. — **12 brandmerk** LUC. — **13 letterafdruk, lettermerk** PL. Phaedr. 275 a, PLUT.; ook munt „druk”: stempel, „type”. — **Overdr.:** **14** aard of karakter [*vgl. χαρακτήρ*], „stempel” v. e. *persoon* (lijkheid) of ding PL. Crat. 432 e, Theaet. 171 e, ISOCR. 15, 186. — **15 verzv.** gedachtevorm, strekking PL. Rep. 379 a, LXX, N. T. Rom. 6, 17 διδασχῆς, Act. 23, 25 v. e. *brief*. — **16 vand.** schets, algemeene trekken, (ἐν) τύπω [*teg. δι' ἀκριβείας*] PL. Rep. 414 a, ARISTOT. — **17 spec.** stijltype Ltr. — **18 spec.** bevel PAP.

τύπω, — **1** stempelen, (ver)zegelen APP., PAP. — **2 overdr.** ἀπρ φθόγγους ἀνάρθρους τυπωθεῖς PLUT. 589 c. — **3** in een bep. vorm, naar een model vormen GORG. 11 D., PL. Prot. 320 d, *teg. schilderen* Soph. 239 d.

τυπτητός, 3, *adi. verb. v. τύπω,* te slaan, te kwetsen DEM. 54, 44.

τύπτω, f. τυπτήω [AR. Nub. 1444, PL., MEN. Sam. 229], *aor.* έτυψα N 529, HDT. 2, 40 *med.*, AESCH. Eum. 156, II έτυπον EUR. Ion 767, τετυπών CALL.; έτύπτηνα eerst ARISTOT.; *pass. perf.* τέτυμμαi *sinds* N 782, HDT. 3, 64, AESCH. Sept. 889, *aor.* έτύπτην *sinds* Ω 421, PIND. N. 1, 53, ATT.; έτύφθην PLUT. — *Meestal tijden van παύω, πατάσσω, πλησσω* *i.p.v.* τύπτω *gebruikt*, — **1 slaan, met een stok** Λ 561, *alg. tot* N. T. Mt. 24, 49. — **2 treffen, wonden met wapens (gew.:** *in den strijd v. man tegen man)* ξίφει Λ 531, δουρί N 529, PIND. N. 9, 26, HDT. 3, 64, ANTIPH. 4 a, 6, SOPH. O. R. 811, PL. Gorg. 527 a; *pass.:* *spec.* πολλάς (*sc. πληγάς*) AR. Nub. 972. — **3 steken, bijten v. dieren (ANACR.) 36, 10, όπρ σφηνός XEN. Hell. 4, 2, 12. — **Spec.:** 4 slaan op de borst, als teeken v. rouw, meest *pass. refl.* (of *med.*) HDT. 2, 61, — *m. acc.* τυνα, *befreuen*, 2, 42, *alg. tot* N. T. Luc. 18, 13. — **5** εἶλα έρετμοῖς ι 104, έχνα *πόδεσ* Ψ 764, χθόνα μετώπῳ χ 86; *abs.:* v. d. *wind* βοάθει λάλαπι τ. Λ 306, PIND. P. 4, 14. — **Overdr.:** 6 treffen als *pijn* of als *indruk*, τόν έχος κατὰ φρένα τ. T 125, HDT. 3, 64, AESCH. Eum. 509, EUR. — **7 praegn.** mishandelen, *συβεδησιν* N. T. 1 Cor. 8, 12.**

(W. *s-teup-:* *o.ind. pra-stumpati* of *τυπάτι* hij slaat, kwetst, *arm. t'mbir* benevelende drank, *lat. stuprum* [*ntr. van ro-part. vgl. adv. stuprē bij trag. inc. fr. 2 Ribbeck 3; eig. aanslag?*], *stōpeo* geslagen zijn [*type: stūdeo: tundo*], *ohd. stōbarōn* verbaasd zijn, *o.b. tūpati* kloppen).

τύπ-ώδης, oppervlakkig ARISTOT.

τύπω-μα, τό, — **1** het gevormde, χαλκόπλευρον: koperen urn SOPH. El. 54, μορφής, omtrek, lijn EUR. Ph. 162. — **2** indruk op de zintuigen PLUT. 1121 c.

τύπω-σις, ή, afbeelding PLUT. 1084 f.

τύρᾶκ-ίνης, ου, δ, *sc. πλακούς,* soort kaaskoek(je) PHILOX.

τυρανν-εῖον, τό, woning van een „tyran” DIOD., PLUT. Timol. 13.

τυρανν-εῶν, = *volg.*, HDT. *steeds:* 1, 54, 59 *tyvos*; THUC. 6, 54, 23, *persoonl. pass.* 1, 18, 27, SOPH. O. R. 408, EUR., AR. Lys. 632, XEN. Cyr. 1, 1, 1, PL. Gorg. 473 d.

(*naar βασιλεύω: βασιλεύς*).

τυρανν-εῶν, — **1** τυράννος zijn een persoonlijke, onbepaalde alleenheerschappij voeren; *abs. of tyvos*, van, over iem d SOL. 33, 6-εῶν (HDT. 1, 15: -εῶν), THUC. 1, 13, 8, SOPH. O. C. 449, PL. Gorg. 469 c; Ltr.: τι(να) D. H., LUC.; *spec.* tot het koninklijk huis behooren, prins(es) zijn EUR. Med. 967; *persoonl. pass.* PL. Rep. 545 c, XEN. Hell. 2, 3, 48, DEM. 20, 161. — **2** zich als en tyran (willen) gedragen, heerschzuchtig zijn PL. Alc. I 135 a, Men. 76 b-εῶν.

τυραννησειω, *desider.* bij *voorg.*, naar de onbepaalde heerschappij streven SOL.

τυραννία (*ἡ metrisch of onder invloed v. βασιλεία*), ή, = **τυραννίς**, XENOPHAN. 3, 2, D.

τυρανν-ίζω, het met de tyrannen houden DEM. 17, 7.

τυρανν-ικός, — **1** van, voor een tyran, alleenheerscher, koning AESCH. Ag. 828, κύκλος τ. kring van koningen SOPH. Ai. 749, EUR. Med. 348. — **2** passende bij, in het voordeel van, typisch voor een τ. THUC. 6, 60, EUR., AR. Vesp. 507, XEN., Hell. 2, 3, 49, PL. Rep. 338 e, ARISTOT. — **3** tyranniek, despotisch PL. Phaedr. 248 e, Rep. 587 a, XEN. Mem. 12, 56.

τυρανν-ίς, ίδος, ή, — **1** alleenheerschappij, koninklijke macht PIND. P. 2, 87, HDT. 5, 71, THUC. 1, 95, 8, SOPH. O. R. 380, PL. Gorg. 469 d. — **2 ongunstig** tyrannie, geweldheerschappij ARCHIL. 25, 3, SIMON., HDT. 3, 53, THUC., AR. Vesp. 417, PL. Phaedr. 82 a. — **3 concr.:** *pl.* tyrannen HDT. 8, 137.

τυραννο-διδάσκαλος, δ, hij, die tyrannen onderwijst PL. Theag. 125 a.

τυραννο-κτόνος, tyrannen doodend LUC. Tyr. 1.

τυραννο-ποιός, tyrannen makend, wekkend PL. Rep. 572 e.

τύραννος, δ en ή, — **1** alleenheerscher. „tyran” (*teg. de wettige koning met in zijn geslacht erfelijke macht*) THEOGN., PIND. P. 3, 85, HDT. 1, 6, ATT.: PL. Leg. 710 d, *tot* MEN. Kol. 59, N. T. Act. 5, 39. — **2 ongunstig:** tyran, despoet SOPH. O. R. 873, PL. Gorg. 510 b. — **3 v. goden** HYMN. 7, 5, AESCH. Pr. 536, SOPH., *vgl.* AR. Nub. 564. — **4 overdr.** *spec.* Tr. 217, έρωσ τ. άνδρῶν EUR. Hipp. 538. — **5 alg.** > koningin, prins, prinses SOPH., EUR. Hec. 809, Med. 41. — **6 naam v. e. vogel** ARISTOT. — **Als adj.:** 7 v. e. tyran, koninklijk AESCH. Pr. 761 τ-α σκῆπτρα SOPH. O. R. 588, EUR. Med. 1125 ή τ. κόρη. — **8** heerschzuchtig THUC. 1, 122, 32.

(*onz.;* *hw.*, *ursch. uit Kl-Azië en dan msch. identisch met EN. Tyrognós, Tyrognós, lat. Tuscī < turs-ko-, vgl. ook umbr. Turskum „Tuscum”:* -arvo- 00 avo-? *De naam van het in en om Azië heerschende volk kan door de onderworpen volken als appellativum zijn opgevat. Tenslotte W. tyer- omheinen, omvatten: z. tūrōis, > lat. turris, lit. tverii ik omhein, omvat??*).

τύρβᾶ, *adv.*, door elkander, verward AESCH.

(W. *tyer-* [z. *τορῶνω*], *verw. lat. turba, turbo,*

o.n. *ἄσπερ* menschenmassa, *wrsch.* ook *got.* *ἄσπερ* [boerderij], akker, veld, *ndl.* *doorp*.
τυρβ-άζω (z. *voorg.*). — **1** in beroering, opschudding brengen, ook *overdr.* SOPH., AR. Vesp. 257, Pax 1007, N. T. Luc. 10, 41. — **2** *abs.* drukte maken, voortmaken *com.*
τύρβη (z. *τύρβα*), *ἡ*, *att.* = *ion.* en *gew.* *σύρβη*, verwarring, > alarm HIPOCR., XEN. Cyr. 1, 2, 3, ISOCR. 15, 138, POL.
τύρ-ειά, *ἡ*, het kaas maken ARISTOT.
τύρευ-μα, *τό*, het tot kaas gemaakte: kaas EUR. El. 496, Cycl. 162.
τύρευ-σις, *ἡ*, het kaas maken ARISTOT.
τύρ-εύω, — **1** kaas maken LUC. — **2** *overdr.* door elkaar kneden, verwarren DEM. 19, 295. — **3** *κακόν*, brouwen LUC. Asin. 31.
τύρ-έω, — **1** kaas maken, *τύρόν* ALCM.; *γάλα*, melk tot kaas maken ARISTOT. — **2** *overdr.* verwarren *com.* — **3** *ἐπιβουλός*, *κακόν τι*, brouwen LUC.
τύρο-γλύφος, *ὁ*, kaasuitholler, *μυζένναμα* BATR. 137.
τύρό-εις, *contr.* *τυρούς*, kaasachtig SOPHR., *ὁ τ.*, *sc.* *ἄρτος* of *πλακοῦς*, kaasbrood, kaaskoek, *com.*, THEOCR. 1, 58 (*acc.* -*ώντα*).
τύρό-κνηστις, *ἡ*, kaasrasp AR. Vesp. 938, Av. 1579, *com.*
τύρό-νωτος, met een rug van kaas: met kaas bestrooid of belegd, *πλακοῦς* AR. Ach. 1125 met *toespeling* op *voorafg.* *γοργύνατον*, PL.
τύρο-πωλέω, (als) kaas verkoopen AR. Ran. 1369, MEN. Perik. 94, 100.
τύρο-πάλης, *οὐ*, *ὁ*, kaashandelaar AR. Eq. 854.
τύρός, *ὁ*, — **1** kaas A 639 *ἀγίειος*, δ 88, SEMON. 20 ALD., XENOPHAN. 1, 10 D., EUR. Cycl. 136, AR. Vesp. 896, Ran. 559 *χλωρός*. — **2** kaasmarkt LYS. 23, 6.
 (W. *τευ+ᾱ*-dik worden, *korte phase* *tū-* [kortste in *τύλος*] + *ro-* als *participiaalsuffix*. Verw. av. *tū*-ri-zure melk, melk met brokken, *lat.* *ob-tarāre* vol-dichtstoppen).
τύρο-φάγος, *ὁ*, kaasvreter, *μυζένναμα* BATR. 223.
τύρρις, *ἡ*, *gen.* *τύρρις*, *gen.* -*ιος* HIPOCR., XEN. An. 7, 8, 12. — **1** toren, bolwerk PIND. O. 2, 77, XEN. An. 4, 4, 2, LYCOPHR. 834. — **2** versterkte stad of huis NIC. Al. 2.
 (vgl. *s.v.* *τύρρανος*; *wrsch.* *lw.* uit *Kl.-Azië*, maar van *Indog. stam*, W. *tuer-*, z. *ib?*).
τύρ-ώδης, kaasachtig PLUT. 131 e.
τύρθός, meest **2**, — **1** klein, jong, v. kinderen Z 222, X 480, AESCH. Ag. 1606, CALL. — **2** v. dieren AESCH., THEOCR. 19, 5. — **3** v. dingen: *τ-ὰ δια-τιμήγειν*, in kleine stukken μ 174, AP. RH. — **Als adv.** *τ-ὄν*: **4** v. plaats: een weinig E 443; v. *hoeveelheid* of *graad* A 354; v. *tijd* even, een oogenblik X 494. — **5** *vand.* ter nauwernood O 628; v. *geluid* zacht Ω 170.
 (*wrsch.* *onomatop.* of een woord aan de kindertaal ontleend, vgl. *τυρρός* en *ndl.* *dot*, en z. *gr.* *τίθη* met *dezelfde* opeenvolging v. *dentalen*).
τύρεδανός, *ὁ* windbuil AR. Vesp. 1364.
 (vgl. **ραγεδαν*, -*εδαν*α < -*εδαν*-ζα, zoo *τύφ-εδανος*, [-*άν* < *ην*): *τύφω*).
τύφη, *ἡ*, zegras *ommatrasen* mee te stoppen THEOPHR.
 (W. *τευ+ᾱ* [z. *τύλος*], *korte phase* *tū+bh-*, vgl. *lat.* *tuber* gezwel, *dial.* *tufera* pluim, *o.n.* *ἄφα* terp).
τύφλ-ίνης, *οὐ*, *ὁ*, *δφικ* = *volg.*, ARISTOT.
τύφλ-ίνος, *ὁ*, soort slang, die blind is ARISTOT.
τύφλό-πους, -*ποδος*, met blinden, weifelenden voet EUR. Ph. 1549.

τύφ-λός, — **1** *eig.* *dof*, zwak v. *zintuigen*, *spec.*: v. h. *gezicht* blind *sinds* Z 139 *alg.* tot n. t. Mt. 9, 27. — **2** *vand.* in den blinde, onzeker, tastend gaande, *τ-ὰ βέλη* BACCH. 5, 132, EUR. Ph. 834, 1699, Herc. 199. — **3** van andere *levensfuncties*: *ἦτορ* PIND. N. 7, 23, τ. τὰ τ' ὄτα τόν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματα' εἶ SOPH. O. R. 371, τέχνην 389. — **4** *overdr.*: v. *geestelijke* of *religieuze blindheid* n. t. Mt. 15, 14; *alg.* τ. ἄλλος EUR., δόξα PL. Rep. 506 c. — **Uit de oorspr. bet.:** omneveld *volgt:* (a) voor het ziende *subject*: *bet.* **1—4** = blind, (b) voor het *gezien* wordend *object* de *bet.*: duister, onzichtbaar (vgl. *hetzelfde* bij *lat.* *caecus*): — **5** *verzu.* duister, onbested, onbepaald (*doch* meest *overdr.*, *zoodat* het tot **4** *nadert*): ἐπίτιδες AESCH. Pr. 250, ἄτη SOPH. Tr. 1104, ὑπόνουα PL. Rep. 587 c, PLUT. — **6** *spec.* (vgl. *ndl.* blinde slop) zonder uitgang ARISTOT., THEOPHR., PLUT. Sulla 20, Caes. 58.
 (W. *dheu+ᾱ*, *korte phase* *dhu-*, *kortste* *dhu-* z. *θυμός*, + *bh-* z. *τύφω*; *dhabh-* *dof* ∞ *doof* zijn: *got.* *daufs*, *ndl.* *doof*, *got.* *dumbs* *stom* ∞ *ndl.* *dom* *vgl.* *ndl.* *stom* = *dom*, *got.* (*hraiwa-*) *daḥḥ*, *ndl.* *duif*: *o.ier.* *dub* *dof*, *zwart*).
τύφλό-της, *ἡ*, blindheid PL. Theat. 199 d, PLUT.
τύφλω, — **1** blind maken HDT. 4, 2, *pass.* 2, 111, DEMOCR. 72 D., EUR. Cycl. 470; *pass.* Hec. 1035. — **2** *overdr.* verblinden, ὑπὸ ταύτης της σκέψεως ἐτυφλώθη PL. Phaed. 96 e. — **3** blind, onzichtbaar, onnaspeerbaar maken: τὸν μελλόντων τετυφλώνται φραδαί PIND. O. 12, 9, I. 4, 56, ψυχὴν PL. Phaed. 99 f, νοήματα N. T. 2 Cor. 4, 4. — **4** zonder-uitgang-, *overdr.* zonder-succes maken: tot stilstand brengen THEOPHR., NIC. Al. 340, PLUT. 721 b φωνήν, geluidloos maken. — **5** *spec.* ἔλκος τυφλωθέν, blinde wond = blindheid door ver-wondenng SOPH. Ant. 973.
τύφλω-σις, *ἡ*, — **1** blind maken ISOCR. 12, 122. — **2** blindheid HIPOCR.
τυφλώττω, blind of stomp zijn POL., LUC. Nigr. 4.
τύφο-γέρον, *οντος*, *ὁ*, kindsch man, door hoogen ouderdom versuft AR. Nub. 908, Lys. 335.
τύφος (*τύφω*), *ὁ*, — **1** *eig.* beneveling, bedwelming. — **2** *overdr.* hoogmoedswaan, inbeelding *com.*, PLUT. — **3** *spec.* afstomping met koorts gepaard HIPOCR.
τύφός, — **1** ingebeeld, hoovaardig maken ALCAE. 125 ALD., LUC. Nocyom. 12, N. T. 1 Tim. 3, 6. — **2** *pass.* verdwaasd, afgestompt PL. Hipp. mai. 290 a, DEM. 24, 158, ARISTOT., LUC. N. T. 2 Tim. 3, 4.
τύφω (vgl. *s.v.* *τύφλός*), *f.* *θύψω*, *aor.* ἔθυσα, *pf.* *pass.* ἐθύμμαι, *aor.* ἐθύφη, — **1** rook maken: rooken, dampen HDT. 4, 196, SOPH. Ant. 1009. — **2** *tr.* rooken, met rook doortrekken, σφήκας AR. Vesp. 457, πόλιν 1079, DEM., AP. RH. — **3** in rook laten opgaan: langzaam verbranden, laten smeulen EUR. Cycl. 659, *pass.* Ba. 8, N. T. Mt. 12, 20. — **2** *overdr.* v. *haristochten* en oorlog, meest *pass.* ὄρη *ἄ* AESCH. Supp. 186, ARISTOT., PLUT. Sulla 6.
τύφών, *ὁ*, z. *τύφος*.
τύφων-ικός, als een typhoon, stormachtig, ἀνεμος N. T. Act. 27, 14.
τύφώς (: *τύφω*), *ὁ*, *gen.* *ώ*, maar *pl.* *gew.* *τύφῶνες*, — **1** wervelwind, hoos AESCH. Ag. 656, SOPH. Ant. 418, AR. Lys. 974. — **2** verbijstering ALCAE. 25 ALD. (? z. *τύφώ*).
τύχα/ιος, van het geluk of het toeval afkomstig: toevallig PLUT. Numa 10.
τύχη (*τύχων*), *θεοτ.* *τύχᾶ*, *ἡ*, — **1** (juist of goed) lot dat iemand ten deel valt; wat hij treft:

geluk HYMN. 10, 5, THEOGR. 130, PIND. N. 18, 25, HDT. 1, 32, ἐς τοσοῦτο τύχης ἀπικέσθαι 1, 124, θεῖη τύχη 1, 126, ATT.: AESCH. Ch. 38 σὺν τύχη τινι, AR. AV. 1315, PL. Phaed. 58 α τις αὐτῷ συνέβη, alg. tot (N. T.). — 2 wat hem treft (vgl. τυγχάνω): lot, fortuin, kans, hetzij goed of slecht (wat uit het verband of door toevoeging v. woorden als ἀγαθή, κακή blijkt) ARCHIL. 8 ALD., τύχη καὶ μοῖρα, SOL. 31 τ. ἀγαθή, PIND. P. 8, 72, HDT. 1, 118, 48, BACCH. 9, 47 πᾶ τύχα βρίσει, AESCH. Pr. 375, SOPH. O. R. 977, spec. τύχη ἀγαθῆ PL. Symp. 177 e, MEN. Epitr. 6. — 3 spec. ongeluk, tegenspoed HDT. 7, 236, ANTIPH. 6, 1 teg. ἀδικία, EUR. Heracl. 714. — 4 verzw. ἀγαθῆ τύχη, vgl. ndl. in Gods naam: ἀλλ' ἴωμεν ἄ. τ. PL. Leg. 625 c, AR. AV. 675, MEN. Sam. 82; officieel in verdragen THUC. 4, 118, 31; ook andere formules, bijv. μάκαρι σὺν τύχη AR. AV. 1722. — 5 toeval, ook vaak τύχη of κατὰ τύχην of μετ' ἀπὸ, διά, ἐκ, HDT. 7, 10, 4, THUC., SOPH. Ant. 1182, φύσει PL. Prot. 323 d. — 6 toevallig lot, fatum EMPED. 103 D., AESCH. Pers. 438, THUC. 1, 78, 29. — 7 (door het toeval bepaalde) uitslag SOPH. Tr. 724.

τυχηρός, — 1 door het (nood)lot gebeurend, toevallig AR. Ach. 250, PLUT. 6 a. — 2 gelukkig AESCH. Ag. 464.
τυχικός, = voorg., POL.
τυχόν (z. τυγχάνω sub 5) als adv. gebruikte acc. neutr. part. aor. v. τυγχάνω, toevallig, misschien XEN., MEN. Her. 31, Epitr. 268 eld., ook m. ἴσως Epitr. 287 POL.
τύχος, ὄ, = τόκος HDT. 7, 89.
τυχόντως, adv. part. aor. v. τυγχάνω, zooals het treft ARISTOT., POL.
τωθάζω, f. ἀσομαι, spotten; trans. bespotten, hoonen, plagen, τινα HDT. 2, 60, AR. Vesp. 1362, 1368 absol., PL. Hipp. mai. 290 a med., ARISTOT., HEROND. 7, 103, pass. PL. Rep. 474 a.
 (i.p.v. θωτάζω, vgl. HESYCH. θωτάζει· ἐμπαίζει, χλευάζει: onz., msch.: θωή straf, afl. v. *θωτός, zooals ἀργετάζω, νυστάζω?).
τωθασμός, ὄ, hoon, bespottling ARISTOT.
τῶνδεων, = τῶνδε, ALCAE. 124.
τώς, adv. demonstr. correlat. bij τῶς, = οὕτως, zoo, aldus B 330, σ 271, HES. Sc. 219, AESCH. Sept. 484, SOPH. Ai. 841, Ichn. 39, 296 D.

Υ.

Υ, υ, ὕ φιλόν, τό, twintigste letter; als cijfer υ' 400.

(teeken en naam zijn Grieksch en niet uit het Semitisch ontleend; het teeken vermoedelijk uit het 6e teeken, digamma ontwikkeld, evenals heden u: u [= f]).

ὕ, ὕ, komisch woord om het gesnuffel van iem. die gebr. ruikt, na te bootsen AR. Pl. 895.

ὕαινα, ἡ (ὑ), eig. zeug (ῥς): gew.: — 1 verscheurend dier in Libya, wrsch. de hyaena HDT. 4, 192, ARISTOT. — 2 een zeevisch, soort schol COM.

ὕαινός, ἰδος, ἡ, = ὕαινα 2, EPICH. 38 A.

ὕακινθίνο-βαφής, hyacinthkleurig XEN. Cyr. 6, 4, 2. **ὕακινθ-ίνος**, van de hyacinth, met de kleur van een hyacinth ζ 231, ψ 158, SAPPHO, EUR. Iph. A. 1298, THEOCR. 11, 26, N. T. Apoc. 9, 17.

ὕακινθος, ὀ bij HOM., later ἡ, — 1 hyacinth, wrsch. ridderspoor E 348, HYMN. Cer. 7, THEOCR. 10, 28, MOSCH. P. 6. — 2 bep. edelsteen met roode of gele glans LXX, N. T. Apoc. 21, 20.

(ῥάκινθος met het Kl.-Aziat. suff. -ινθος [z. ἀσάμινθος, Κόρινθος] uit een O. taal ontleend, evenals lat. vaccinium [met volksetym.: vacca]).

ὕάλ-ίνος, glazen CORIN., AR. Ach. 74, LUC., N. T. Apoc. 4, 6.

ὕάλ-ίτης, ου, ὀ, fem. ὕάλιτις, ἰδος, tot het vervaardigen van glas geschikt, ῥῆ, ψάμμος THEOPHR.

ὕαλο-ειδής, — 1 glasachtig, doorschijnend HIPPOCR., PLUT. 890 a. — 2 subst. ὀ, soort steen, wrsch. topaas THEOPHR.

ὕαλος, ἡ, (ἕλος bij THEOPHR.), — 1 doorschijnende steen, albast HDT. 3, 24. — 2 stuk kristal als brandglas gebruikt AR. Nub. 768, THEOPHR. — 3 glas (bij HDT. 2, 69 nog χυτῆ λίθος) PL. Tim 61 b.

(evenals ὕακινθος lw. met ὕα- < ὕα-, wrsch. ὕαλο-, vgl. de noordelijke naam v. barnsteen: suaktermicum bij PLIN. N. H. 37, 33).

ὕαλ-ώδης, = ὕαλο-ειδής, HIPPOCR.
ὕβ-βάλλω, ep. = ὕποβάλλω, T 80.

ὑβός, gebocheld HIPPOCR., THEOCR. 5, 43.

(onz.; : germ. up in o.s. up, d. auf, eig. wat naar boven rijst?).

ὑβος (z. voorg.), ὀ, — 1 bochel ARISTOT. — 2 bult v. e. kameel ARISTOT.

ὑβρίζω (z. ὑβρις), f. ὑβριῶ, att. ὑβριούμαι, — 1 overmoedig, uitgelaten, brooddronken, baldadig zijn α 227, λῶβην υ 170, ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀπάσθαλος . . . ὑβρίζει πλοῦτῶ κεκορημένος THEOGR. 749, PIND. P. 4, 284, AESCH. Pr. 82, ANTIPH. 4 δ, ὀ. τοὺς νέους (teg. σωφρονεῖν τοὺς γέροντας). — 2 v. dieren (door te veel voedsel) balsturig of onhandelbaar zijn HDT. 4, 129. — 3 v. planten; woekeren, in het wild groeien THEOPHR. — 4 v. natuurmachten: overmoedig zijn in zijn kracht HDT. 1, 189 v. e. rivier. — 5 overdr. zich vergrijpen aan, brutaal, zondig zijn tegen, εἰς τινα, θεοῦ AR. Nub. 1506, εἰς παροιμίαν PL. Symp. 174 b, πατριδα ISOCR. 4, 111, παῖδα AESCHIN. 1, 15. — Trans.: 6 zich vergrijpen aan, snoed of ergerlijk behandelen, brutaliseeren, beleedigen, praegn. mishandelen, schenden Δ 695, v 370, AESCH. Pr. 970, LYS. 14, 26, SOPH. Ai. 560, MEN. Perik. 316, tot N. T. Mt. 22, 6, beleedigen LUC. 11, 45. — 7 spec.: iurid. iem. molesteeren, mishandelen THUC. 8, 74, AR. Th. 903, XEN. An. 3, 1, 13 ὑβριζόμενος ἀποθνῆσκει. — 8 overdr. v. dingen: bederven, verknoeien, σημεῖα ὑβρισμένα, arrogant, stuitend EUR. Ph. 1112, στολή οὐδὲν τι ὑβρισμένη, niet overladen XEN. Cyr. 2, 4, 5.

ὑβρις, ἡ, gen. ion. -τος, att. -εος AR. Th. 465, meest -εως Lys. 455, — 1 baldadigheid, brooddronkenheid, overmoed α 368, naast βῆη ο 329, ξ 262, PIND. O. 13, 19 ὑβριν κόρου ματέρα θρασύμυθον, vgl. HDT. 8, 77 orak., BACCH. 16, 41, HDT. 7, 16, 1, ATT.: AR. Nub. 1299, PL. Gorg. 525 a naast τροφή. — 2 v. dieren: overmaat v. kracht, wildheid PIND. P. 10, 36, N. 1, 50, ARCHIL. 94, 4 ALD., HDT. 1, 189. — 3 v.

menschen; wulpschheid THEOGN. 379, XEN. Cyr. 8, 1, 30, vgl. PL. Phaed. 81 e naast γαστριμαργία en φιλοποσία. — 4 daad van overmoed: belediging, brutale daad A 203, 214, ω 352, HES. O. 146 pl., SOPH. Ant. 483, EUR. Ba. 9, 247, PAP. — 5 spec. schenden, violeeren, v. vrouwen en kinderen PIND. P. 2, 28, LYS. 1, 2, ISOCR. 4, 114, AESCHIN. 1, 88, 188. — 6 alg. ieder molest of voor een burger onteerende handeling, z. LYS. 1, 2, DEM. 21, 47, POL., AESCHIN., hinder, overlast N. T. Act. 27, 10 vgl. PL. def. 415 e: ὁ δόκιμα πρὸς ἀτιμίαν φέρουσα. — 7 schande XENOPHAN. 1, 17 D.

(de oorspr. bet. is overmaat van kracht geweest: βρά- [en βρά-?] ὡ βριαρός, Βριά-ρεως, βράθω en ὕ, ἰον ὕ-: idg. ud- [vgl. ὕστερος] = ἐπι vooraf cypr. ὕ-εὐξάμενος = ἐπ-εὐξάμενος, ὕ τυχᾶ = ἐπι τυχῆ. De oorspr. bet. is dan ἐπι-βράϊθω mishandelen, schenden, vgl. H 343, M 414. Doch ὕ- kan ook hetzelfde zijn als in ὕγις [z. d.], dan eig. met goed, groot geweld [neerkomend]).

ὑβρις, als appositie of adj.: κακῶν βρεκτῆρα καὶ ὕ-ιν ἀνέρα HES. O. 191.

ὑβρίς (z. voorg.), **ἰδος**, **ἦ**, nachtelijke roofvogel ARISTOT.

ὑβρισμα, **τό**, — 1 overmoedige, beledigende daad HDT. 7, 160, EUR. Heracl. 18, (XEN.) Ath. 3, 5, DEM. — 2 voorwerp van spot of belediging, θέσθαι τινα EUR. Or. 1038. — 3 concr. = **ὑβριστής**, EUR. Herc. 181.

ὑβρισμός, **ὁ**, = **ὑβρισμα**, AESCH.

ὑβριστής, **οὔ**, **ὁ**, — 1 overmoedig, baldadig, zich aan iemd vergrijpend (mensch) N 633, ζ 120, THEOGN. 775, HDT. 1, 89, SOPH. Tr. 1096, LYS. 24, 15, alg. tot N. T. Rom. 1, 30. — 2 dartel, brooddronken, uitgelaten AR. Nub. 1068, AESCHIN. 1, 17. — 3 v. dieren: onhandelbaar, baloorig EUR. Ba. 743, PL. Phaedr. 254 e. — 4 v. dingen en natuurkrachten: brutaal, overmoedig, ἀνεμος HES. Th. 307, ποταμός AESCH. Pr. 723, ἀρδρηξ der Bacchanten EUR. Ba. 113. — 5 verzw. beledigend: hoonend, spottend PL. Prot. 355 c ἄν τύχη ὕβ. ὦν γελάσεται.

ὑβριστικός, — 1 tot overmoed geneigd: moedwillig, > beledigend, krenkend, ἔπος PL. Phaedr. 252 b, adv. Charm. 175 d, XEN. Mem. 3, 10, 5, DEM. 45, 1, POL., D. H. — 2 verwilderend, v. wijnstokken THEOPHR.

ὑβριστος, = **ὑβριστής**, **ικός**, vooral compar., HDT. 3, 81, comp. AR. Vesp. 1294, PL. Leg. 641 c, XEN. An. 5, 8, 41.

ὑβρωμα, **τό**, = **ὑβρος**, HIPPOCR.

ὕγι-άζω, gezond maken, genezen (PL.) LOC. 104 d, ARISTOT.; pass. gezond worden ARISTOT., POL.

ὕγι/αίνω, — 1 gezond zijn HIPPOCR., HDT. 1, 153, LYS., AR. Av. 605, PL. Gorg. 495 e, XEN. Oec. 10, 6, N. T. Luc. 5, 3. — 2 geestelijk gezond zijn: verstandig, bij zijn verstand zijn THEOGN. 255, HDT. 3, 33, AR. Nub. 1275, PL. Theat. 190 c, MEN. Perik. 220. — 3 in politieken zin: een „gezonde” politiek voeren HDT. 7, 157, POL., PLUT. — 4 in religieuzen zin N. T. Tit. 1, 13. — 5 spec. ὕγιαινε als groet: het ga U goed! (vgl. lat. vale), AR. Ran. 165.

ὕγιαν-σις, **ἦ**, geneziging ARISTOT.

ὕγιε/ιά, **ἦ**, att. ook ὕγιε/ια AR. Av. 604; ἰον. ὕγιε/η (HEROND. 4, 5 ὕγιε/ᾶ), — 1 gezondheid SIMON., PIND. P. 3, 73, BACCH. 1, 165, Heracl.

111 D., HDT. 2, 77, AESCH. Ag. 1001 (ὕγιε/ᾶ), PL. Prot. 354 b, Phaedr. 270 b, MEN. — 2 gezondheid v. geest AESCH. Eum. 535, ISOCR.

ὕγιεινός — 1 bevorderlijk voor de gezondheid: gezond HIPPOCR., PL. Crit. 47 d, XEN. Mem. 1, 6, 5, comp. Lac. 2, 5. — 2 zelf gezond, normaal functionerend PL. Rep. 408 e, Gorg. 459 a, ARISTOT.

(> *ὕγια-ίνος, zooals φαεινός: φάος, zoo ὕ.: *ὕγιος, τό ὡ ὕγιής = ψεύδος: ψευδής).

ὕγιηρός, = **ὕγιηρός**, HDT. 2, 77.

ὕγιη-ρός, gezond: — 1 bevorderlijk voor de gezondheid PIND. N. 3, 18. — 2 gezond, krachtig HDT. 4, 187.

ὕγιής, gen. εός, contr. οὐς enz., — 1 eig. goed levend, goed functionerend: **gezond** HDT. 3, 130, PL. Symp. 186 b, XEN. Mem. 1, 3, 13, PL. Symp. 200 b tot N. T. Mt. 12, 13. — 2 ongerept, ongedeed HDT. 4, 76, THUC. 3, 34, 20, PL. Alc. I 115 b. — 3 v. dingen: gaaf, in orde THUC. 8, 107 v. schepen, LYS. 6, 12, PL. Gorg. 493 d πτόθος, Leg. 862 b teg. βλαβέν, XEN. — 4 v. geluid normaal, heel PL. Theat. 179 d teg. σαδρόν. — 5 gezond van geest: normaal, verstandig v. menschen en gedachten SIMON., HDT. 1, 8 λογός οὐχ ὕ., THUC. 4, 22, 28, TR.: SOPH. Ph. 1006, AR. Ach. 956, PL. Gorg. 526 d, Phaed. 90 c, vaak met neg. — 6 vand. (ethisch) goed, betrouwbaar, echt PL. Phaed. 89 d naast πιστός, 69 b naast ἀληθής.

(< su- [: o.ind. su- = goed, vgl. s.v. εὖς] + g*ie-: W. g*ie/ie- z. βίος, ζῆν; alleen na u heeft het Gr. regelmatig de ontwikkeling g* > γ; vgl. nog ἕγη-ρός).

ὕγιο-ποι-έω, gezond maken DIOD.

ὕγρ-άζω, nat of vochtig zijn HIPPOCR.

ὕγρ-αίνω, — 1 nat maken, bevochtigen EUR. Tr. 230, XEN. Cyn. 5, 3. — 2 pass. vloeibaar worden of v. vloeistoffen zich verzamelen PL. Tim. 51 b, ARISTOT. — 3 de ingewanden laxeerend ARISTOT.

ὕγρασία, **ἦ**, — 1 vochtigheid ANAXIMANDR. 27 D., HIPPOCR., ARISTOT., EPICUR. 108 Us. — 2 waterzucht HIPPOCR.

ὕγρασμα, **τό**, vochtigheid HIPPOCR.

ὕγρ-ηδών, **όνος**, **ἦ**, vochtigheid HIPPOCR.

ὕγρ-οβατ-ικός, in het water levend PLUT.

ὕγρ-οβόλος, bevochtigend EUR.

ὕγρ-ο-κέφαλος, met een waterhoofd ARISTOT.

ὕγρ-ο-κοιλίος, loslijvig ARISTOT.

ὕγρ-ο-μελής, met weeke, buigzame ledematen XEN. Cyn. 5, 13.

ὕγρ-ο-ρρέω, vloeibaar zijn ARISTOT.

ὕγρός, — 1 vochtig, vloeibaar, γάλα E 903, κέλευθα, de wegen over het natte element der zee γ 71; ἦ ὕγρῆ (δδός?), zee K 27; Ξ 308 teg. τραφερή, AR. Vesp. 678, PL. Phaed. 112 b; subst. τὸ ὕγρὸν vocht HDT. 1, 142, PL., PLUT. — 2 sappig, frisch, groen N. T. Luc. 23, 31. — 3 los, gelaxeerd, v. d. ingewanden HIPPOCR., XEN. Cyn. 4, 1, v. e. boog THEOCR. 25, 206. — overdr. 4 zacht, smijdig, buigzaam, van lijn, van aanvoelen, van geluid, κάρρα SIMON. (?), νῶτον, PIND. P. 1, 9 zacht op en neergaand, BACCH. 16, 108 v. d. voet bij het dansen, XEN. Eq. 1, 6 v. d. pooten v. e. paard, Cyn. 4, 1, v. d. nek v. e. paard; vand.: v. Eros ὕ. τὸ εἶδος PL. Symp. 196 a. — 5 vand. zwak, teer, πτόθος HYMN. 18, 33, δέος ARCHIL., ἀγρίων SOPH. Ant. 1236, EUR. Ph. 1439. — 6 spec. v. h. oogh: vochtig, > week, smachtend, βλέμμα (ANACR.) 28, 21, LUC. — 7 v. taal zacht vloeiend D. H. —

8 v. karakter zacht, inschikkelijk PLUT. Mar. 28; neigend tot, τυλι, Brut. 29. — **9 week**, weelderig PLUT. Sol. 3.

(W. *uēg**, korte phase *uūg**: lat. *avidus* [*< ag**], ier. *fāal* [idg. *uēg*-lo-*] urine, o.n. *uokua* vochtigheid, vgl. met *s-* versterkt o.ind. *uksati* hij bevochtigt, *uksān-* stier, got. *aūhsa* = d. Ochs).

ὕγρο-σαρκος, met week vleesch ARISTOT.

ὕγρο-της, *ἡ*, — **1** vochtigheid, vloeibaarheid V-SOOR., HIPPOCR., PL. Phil. 32 a, ARISTOT. — **2** buigzaamheid, zachtheid HIPPOCR., XEN. An. 5, 8, 15. — **3** zwakheid, slapheid PLUT. — **4** plooibaarheid, inschikkelijkheid LYCURG., ARISTOT., PLUT. — **5 spec.** onvaste, flikkerende beweging v. e. *vlam* EUR. Ph. 1256.

ὕγρο-τροφ-ικός, van, voor waterdieren PL. Polit. 264 d.

ὕγρώσσω, = **ὕγραζω**, vochtig zijn AESCH. Ag. 1329.

ὕδ-άλεος, waterzuchtig HIPPOCR.

ὕδᾶρης, — **1** waterig, vermengd HIPPOCR., ARISTOT. — **2 v. wijn**: met water vermengd HIPPOCR., COM., XEN. Lac. 1, 3. — **3** verwaterd: zwak, zacht AESCH. Ag. 798, ARISTOT. — **4 v. kleuren**: waterig ARISTOT.

(: *ὑδαρ*; vgl. *τέκνωρ*: *τέκνωρ*).

ὕδᾶρ-ώδης, (z. *voorg.*), waterachtig ARISTOT.

ὕδατ-αἰνω, ook *med.*, aan de waterzucht lijden HIPPOCR.

ὕδατ-ίνος, — **1 v. kleeren**: als in water gedrenkt, nauw om het lichaam sluitend THEOCR. 28, 11, CALL. — **2** waterig, vochtig, v. *land* HIPPOCR.

ὕδατ-ιον, *τό*, *dem. v. ὕδωρ*, — **1** watertje, beekje PL. Phaedr. 229 a, ARISTOT. — **2** zachte regen THEOPHR.

ὕδατο-ειδής, als water ARISTOT., EPICUR. 106 Us.

ὕδατο-θρέμμων, zich van (of in het) water voedend EMPED. 21, 11 D.

ὕδατο-ποτέω, water drinken COM., LUC.; -*ποσι/α*, *ἡ*, HIPPOCR., LUC. Rhet. Praec. 9.

ὕδατο-τρεφής, door het water gevoed, *αἰγυειρος* ρ 208.

ὕδατο-φόρητος, door het water gedragen HIPPOCR.

ὕδατό-χολος, gal- en waterachtig HIPPOCR.

ὕδατ-όω, *pass.* aan het water lijden HIPPOCR.

ὕδατ-ώδης, — **1** waterig HIPPOCR., THUC. 3, 23, 27, ARISTOT. — **2** waterzuchtig HIPPOCR.

ὕδερ-αἰνω, aan het water lijden HIPPOCR.

ὕδερ-ικός, waterzuchtig; ὕ-δον ἀρρώστημα, waterzucht PLUT.

ὕδερως, *ὁ*, waterzucht ARISTOT., LUC.

(*afl. v. ὑδαρ*; vgl. *ὕδαρης*).

ὕδερόω, = **ὕδεραινώω**, ook *med.*, HIPPOCR.

ὕδέω, CALL. ook *ὑδέτω*, zingen, bezingen NIC. Al. 47, CALL., AP. RH. 2, 528.

(z. s.v. *αὐδή*; vgl. *ἀείδω*).

ὔ-διον, *τό*, *dem. v. ὕς*, zwijntje, big XEN. Mem. 1, 2, 30.

ὔδνον (: *ὕδωρ*, z. *d.*), *τό*, truffel, sponsachtige plant ARISTOT., THEOPHR.

ὔδος (z. *ὕδωρ*), *τό*, water, *slechts dat ὕδει* HES. O. 61.

ὔδρᾶ (*ὕδωρ*), *ἡ*, *ion. ὕδρη*, — **1** „waterslang”, hydra HES. Th. 313, SOPH. Tr. 574, EUR. Ph. 1136, PL. Rep. 426 e, HEROND. 3, 89. — **2 als naam v. e. sterrebeeld** ARAT. 444.

ὕδρ-αγωγία, *ἡ*, — **1** het leiden van het water PL. Tim. 77 d. — **2 concr.** waterleiding ARISTOT.

ὕδρ-αγωγός, — **1** water, *d. i.* regen brengend PLUT. — *Subst.*: **2** aanlegger v. waterleidingen PLUT.

914 b. — **3** waterleiding LXX. — **4 spec.** waterzuchtige HIPPOCR.

ὕδρ-αἰνω, — **1** besproeien, bevochtigen, γῆν EUR. Tr. 226. — **2** met water besprenkelen EUR. Iph. T. 54. — **3** χόας, plengen EUR. Iph. T. 161. — **4 pass.-refl.** zich wassen, baden δ 750, EUR. El. 157.

ὕδρ-εἶα, *ἡ*, — **1** water halen THUC. 7, 13, 3, PL. Leg. 844 b, POL. — **2** irrigatie, besproeiing v. *land* PL. Leg. 761 c, THEOPHR. — **3 overdr.** het toevoeren v. vochten *in het lichaam* PL. Tim. 78 b. — **4 spec.** drinkplaats PLUT. Them. 9.

ὕδρ-εἶον, *τό*, *ion. ὕδρηιον*, — **1** wateremmer HDT. 3, 14. — **2** plaats, waar men water schept: bron POL.

ὕδρ-έλαιον, *τό*, water, vermengd met olie PLUT.

ὕδρευ-σις, *ἡ*, irrigatie THEOPHR.

ὕδρ-εύω, — **1** water halen x 105, *med.* η 131, THEOGN. 264, HDT. 7, 193 *med.*, THUC. 4, 97, 27, EUR. Tr. 205, PL. Tim. 81 a, LUC. — **2** besproeien THEOPHR.

ὕδρηιον, *τό*, *ion.* = **ὕδρ-εἶον**, HDT.

ὕδρ-ηλός, — **1** waterig, vochtig, λεμῶν ι 133, HYMN. Ap. 41, AESCH. Supp. 793. — **2** κρῶσσοί, met water gevuld EUR. Cycl. 89.

ὕδρη-χόος, — **1** waterig EUR. — **2** de Waterman in den Dierenriem PLUT. 908 c.

ὕδρ-ια, *ἡ*, — **1** water-emmer of kruik AR. Vesp. 926, DEM. 47, 52, N. T. Joh. 2, 6. — **2** lijkmurn AR. Av. 601 (?), PLUT. Philop. 21, LUC. — **3** bus voor stemsteenen ISOCR. 17, 33, DEM., PLUT. T. Gr. 11.

ὕδρ-ια-φόρος, een waterkruik dragend AR. Ecel. 738.

ὕδρ-οειδής, waterig: vol water, Στρυμῶν (EUR.) Rhes. 335.

ὕδρ-όεις, het water zoekend, δόναξ EUR. Hel. 349.

ὕδρ-ο-μέδουσα, *ἡ*, waterkoningin, *kikvorschnaam* BATR. 19.

ὕδρ-ο-νομέομαι, water uitdeelen LUC. Lexiph. 9.

ὕδρ-ο-πάροχος, *ὁ*, irrigatie-ondernemer PAP.

ὕδρ-ο-ποσι/α, *ἡ*, water drinken HIPPOCR., PL. Leg. 674 a, XEN. Cyr. 1, 5, 12.

ὕδρ-ο-ποτ-έω, water drinken HDT. 1, 74, PL. Rep. 561 c, XEN. Cyr. 6, 2, 26, N. T. 1 Tim. 5, 23.

ὕδρ-ο-πότης, *οὐ*, *ὁ*, waterdrinker XEN. Cyr. 6, 2, 29.

ὕδρ-ο-ρρόα, *ἡ*, — **1** kanaal, waterleiding AR. Ach. 922. — **2** goot AR. Vesp. 126.

ὕδρ-ο-ρροια, *ἡ*, = *voorg.*, POL.

ὕδρ-ο-ρροια, *ἡ*, = *voorg.*, POL.

ὕδρ-ος (*ὑδωρ*), *ὁ*, waterslang B 723, HDT. 2, 76, ARISTOT.

ὕδρ-ο-φόβας, *ὁ*, watervrees PLUT. 731 b.

ὕδρ-ο-φόβος, watervrees hebbend AR.

ὕδρ-ο-φορέω, water dragen XEN. An. 4, 5, 9, ARISTOT., LUC.

ὕδρ-ο-φόρος, waterdragend; *ὁ* of *ἡ* ὄ., waterdrager of draagster HDT. 3, 14, AESCH., XEN. An. 4, 5, 10.

ὕδρ-ο-φύλαξ, *ὁ*, inspecteur v. e. polder PAP.

ὕδρ-ο-χάρις, *ιτος*, op het water verzet, *kikvorschnaam* BATR. 227.

ὕδρ-ο-χόος, watergietend; de Waterman als sterrebeeld PLUT. 908 c.

ὕδρ-ο-χῦτος, waterrijk, κρῆναι EUR. Cycl. 66.

ὕδρ-ωπ-ία, aan waterzucht lijden ARISTOT., THEOPHR., PLUT.

ὕδρ-ωπ-ικός, waterzuchtig HIPPOCR., ARISTOT., POL., N. T. LUC. 14, 2.

ὕδρ-ωψ, *ωπος*, *ὁ*, — **1** waterzucht HIPOOCR. — **2** waterzuchtige HIPPOCR.

ὕδωρ, τό, ὕδατος, dat. zelden ὕδει (z. ὕδος), (in arsi bij HOM. ook ὕ, metrisch), — **1 water**, sinds B 307, α 110, alg. tot n. t. Mt. 3, 16: in alle specialiseeringen van gebruik en herkomst: als element XENOPHAN. 29 D. — **2 regen(water)** Π 385, PIND. O. 11, 2, HDT. 1, 87; 8, 12, THUC. 2, 77, 18, 6, 70, 15, XEN. Hell. 1, 6, 28, AR. Nub. 1280, PLUT. — **3 zweet** HDT. 3, 104. — **4 spec.:** in de taal van de Attische gerechtshoven: ὕ. = κλεψύδρα, wateruurwerk, door water den tijd aangevend (vgl. onze zandlooper): vand.; de daardoor aangegeven en aan ieder spreker toegemeten tijd ORAT.: DIN. 2, 6, ἐν τῷ ἔμῳ ὕδατι DEM. 18, 139, PL. Theaet. 172 d. — **5 alg.** ieder vocht σαπὲν ἐν ξύλῳ, ὕ. = οἶνος EMPED. 81 D., ook urine (vgl. ndl. water(en)) ARISTOT. — **6 spreekw.** ἐν ὕδατι γράφει PL. Phaedr. 276 c voor: nuttelooze arbeid verrichten vgl. καθ' ὕδατος γράφειν LUC. Katapl. 21. — **7 pl.** ὕδατα, wateren, stroomen HDT. 4, 140; 8, 22.

(idg. ὕdōr nom., udēni locat., udn-ēs gen., oude r/n stam v. W. yed-. Verw. o.ind. udān-, gen. udn-ās], arm. get. [\leq yedo-] stroom, phryg βεδν, alb. ujs [\leq udn-ia], umbr. utur „ὑδωρ“, vgl. lat. unda: gr. ἄλοσ-ὄδνη met nasaaalinfix, vgl. o.ind. unatti hij bevochtigt, undanti zij bevochtigen [u-n(a)-d+ti ὡ anti], umbr. une [\leq udn-e], „aqua“ abl., o.ier. uisce [uds+k-ia], got. watō, gen. watins, ndl. water, lit. vandū, gen. van-deñs, o.b. voda. Gen. ὕδατος \leq udn-tos; ὕδαρ- [ar \leq r] z. ὕδαρης).

ὕειος, soms 2, — 1 van een varken, varkens- AR. Eq. 356, COM., ARISTOT. — **2 zoo dom als een varken** PL. Rep. 535 e.

ὕελος, ἡ, bij THEOPHR. ook ὅ, z. ὕαλος.

ὑέτιος, — 1 regenachtig, regen aanbrengend, Zeús HDT. 2, 25, ARISTOT., THEOPHR. — **2 regen-, ὕδωρ** PLUT. 911 f.

ὑ-ετός, ου, ὅ, — 1 regen, praegn. stortregen M 133, HES. O. 54, ANTIPH. 5, 22, AR. Vesp. 263, XEN. Cyn. 5, 4, ARISTOT. n. t. Hebr. 6, 7. — **2 superl. ὑετώτατος** [doch z. ὑέτιος] veel regen aanbrengend HDT. 2, 25.

(vgl. voor suffix *νῖφ-ετός, παγιστός* rijp, vorst). **ὕην-ῶ, zich als zwijn, ongemanierd** gedragen PL. Theaet. 166 C.

ὕην-ία, ἡ, dor. ὕνια EPIGH. 99, 3 A., ongemanierd gedrag AR. Pax 928.

ὕ-ηρός, van het zwijn PL. Leg. 819 d.

ὕθλ-ῶ, onzin, flauwe grappen uitslaan AR. Nub. 783.

ὕθλος, ὅ, ijdel gezwets, flauwe grap PL. Lys. 221 c, Theaet. 176 b, DEM. 35, 25.

(onz.; msch. \leq iu/ū-dhlo- = lat. iubilum [met -il- i.p.v. -ul- tusschen twee u's?]).

ὕ-ιδεύς, ὅ, kleinzoon van zoonskant (ISOCR.) p. 424 A.

(-ιδής v. patronymica, vgl. ἀδελφ-ιδέος, met invloed v. *υεύς?).

ὕ-ίδιον, τό, dem. v. υἷος, zoontje AR. Vesp. 1356.

ὕ-ιδουός, ὅ, kleinzoon van zoonskant PL. Leg. 925 a, XEN. An. 5, 6, 37, DEM., ARISTOT., MEN. Sam 209.

ὕ-ικτός, ὅ-όν τι πάσχει, het gaat hem als een zwijn XEN. Mem. 1, 2, 30; ἡ ὕ-ἡ, varkensbelasting PAP.

υἱο-θεσ/ια, ἡ, aanneming tot zoon n. t. Rom. 9, 4, PAP.

υἱο-ποιέομαι, tot zoon aannemen POL.

υἷος, Vormen: Dial.: lac. υἷος, gort. υἷος (acc. pl. υἷους); **Hom.:** van den o-stam slechts: υἷου χ 238, υἷόν; (υἷών?) υἷοισι τ 418; daarnaast van den u-stam [accent op de eerste lettergreep] en van de eu-phase

[accent op de tweede lettergreep]: gen. υἷος ὡ υἷός, dat. υἷι ὡ υἷέτ, υἷεῖ, acc. υἷα ὡ υἷέα N 350, voc. υἷέ, dual. υἷε, plur. υἷες ὡ υἷέες, υἷεῖς; dat. υἷοισι; acc. υἷας ὡ υἷάας; [υἷ- geldt in thesi soms kort, z. Z 130, λ 478]. **Att.:** naast de u-vormen komen veel meer o-vormen voor: υἷός, υἷού, υἷῶ, υἷόν; het **N. T.** heeft nog slechts o-vormen [de vormen bij AP. RH. υἷῆος enz. als van nom. *υἷεός zie: kunstmatig naar βασιλῆος]. — **Gebruik:** **1 zoon** A 9, α 181, alg. tot n. t. Mt. 10, 37. — **2 vaak ter omschrijving:** υἷες Ἀγαθῶν A 162, vgl. n. t. υἷοῖ Ἰσραὴλ Mt. 27, 9, υἷοῖ Ἀβραάμ Gal. 3, 7. — **3 in voc.:** mijn zoon = mijn vriend n. t. Hebr. 12, 5. — **4 overdr.:** υ. διαβόλου, kind des Duivels n. t. Act. 13, 10, υ. εἰρήνης Luc. 10, 6, τοῦ αἰῶνος τούτου Luc. 16. 8. Vooral υἷος τοῦ ἀνθρώπου „de zoon des menschen“ door Jezus van zich zelf of van den Messias gebruikt, Mt. 8, 20 eld., ook v. anderen Mc. 3, 28.

(W. sū/ū- verwekken, vgl. o.ind. sūtē hij verwekt, sū-nū- zoon, naast sū-ta- zoon, toch. soyä zoon, arm. ustr [vervormd tot rijnwoord op dust dochter], o.ier. suth [\leq su-tu-] jong, got. sunus = ndl. zoon, lit. sūnius, o.b. synū. Het Gr. had oorspr. een iu-afleiding [naast de nu-afl. in o.ind., Germ. en Balto-Slav.]: nom. sū-iu- > gr. ὕ(i)us, gen. sū-ū-os > gr. ὕ(i)os naast vormen met de volle phrase -eu-, niet u, van het afleidingssuffix: su-iēu-: ὕ(i)έ(s)fos gen. [Men verwacht eig. twee participiale formaties op -ῖο- en -υῖο- naast -to- in o.ind. su-tā-; leeft de eerste nog voort in gr. υἱο- als o-stam? De overgang naar den u-stam kan door een -tu-afl. als bijv. lat. fē-tu-s veroorzaakt zijn, vgl. o.ier. suth (z. b.)]. De geschiedenis der vormen in het Gr. toont een steeds snelleren overgang van iu- naar υἱο- aan).

υἱ-ωνός, ὅ, kleinzoon van zoonskant B 666, PLUT. (v. e. verlenging met ou- afgeleid, vgl. lat. patrōnus, matrōna ὡ μητροῦιά).

ὕλαγμα, τό, (ὑ), — 1 aanslaan, blaffen EUR. Iph. T. 293. — **2 aanblaffen met woorden, gekijf** AESCH. Ag. 1631.

ὕλαγμαός, ὅ, geblaf Φ 575, XEN. Cyn. 4, 5, ARISTOT.

ὕλ-αγωγέω, hout vervoeren DEM. 42, 7.

ὕλ-αῖος, zich in het bosch ophoudend, θῆρ THEOCR. 23, 10.

ὕλ-ακή, ἡ, het blaffen DIGHT. bij PL. Leg. 967 d.

ὕλ-ακό-μωρος, helder blaffend ξ 29, π 4.

(z. ἐγχεσίμωρος, v. metrisch. in arsi).

ὕλακ-τέω (z. ὕλάω), — 1 blaffen, huilen, v. honden Σ 586, SOPHR. 17 A. COM., AR. Vesp. 904, XEN. Cyn. 3, 5, HEROND. 6, 14. — **2 overdr.:** van toorn of honger huilen, κραδίη δὲ οἱ ἐνδόν ὕλάκει υ 13, vgl. 16. — **3 tr.** toeblaffen, toesnauwen, woorden en geluiden SOPHR. El. 299, EUR. Alc. 760.

— **4 tr.** aanblaffen AR. Vesp. 1402, ISOCR. 1, 29, POL.

ὕλακτι-κός, blafferig LUC. Bis acc. 33.

ὕλάσκω (< ὕλάσ-σκω), = ὕλακτέω, AESCH. Supp. 877(?) aor. ὕλάξα, DIO CASS.

ὕλάω, — 1 blaffen π 9, med. π 162. — **2 v. menschen** huilen SOPH. — **3 tr.** aanblaffen π 5, υ 15, THEOCR. 25, 70.

(gevormd v. e. klanknabootsend woord: ul- ὡ el- [ἐλαλίω] en ol- [ὀλολόω], z. ὀλολόω en vgl. lat. ululāre).

I. ὕλη, ἡ, — 1 brandhout H 418, ι 234, HDT. 4, 164, ATT. — **2 ta k k e n** met loof ε 257, HDT. 7, 36,

THUC. 2, 75, 17. — 3 timmerhout PL. Leg. 705 c, THEOPHR., PL. Critias 114 a. — 4 kreupelhout XEN. An. 1, 5, 1, Oec. 16, 13. — 5 (hoog)staand hout: bosch H 766, ε 63, PIND. P. 3, 37, BACCH. 10, 93, HDT. 3, 112, ATT. alg.: THUC. 4, 69, 36, HEROND. 3, 51, tot N. T. Jac. 3, 5. — 6 alg. (vgl. 4) materiaal, ook v. metaal SOPH. — 7 materie, vooral bij de filosofen (PL.) LOC. 94 b τὸν ἔλαν ἐκμαρτυροῦν καὶ ματέρα εἶμεν τὰς τρίτας οὐσίας, vooral ARISTOT. Metaph. 6, 7, 2. — 8 materie, stof voor een gedicht en dgl. ARISTOT., POL.

(wrsch. v. W. *eus-*, korte phase *us-* verbranden, z. gr. εὔω, lat. *uro*; ἔλη dan oorspr. brandhout < *us-lā*: o.n. *usli* heete asch. Of W. *sēul-*, waaraan lat. *seyl-ā* > *selū-ā* [vgl. W. gr. ἀλλός, en νεῦρον ∞ lat. *alvius*, *nervus*] > *silva* [vgl. lat. *gilvus*: W. *ghel-* in *fel* en *sul-ā* in gr. ἔλη]).

II. ἔλη, ἦ, — 1 bezinsel v. d. wijn AR. — 2 modder HEROND. 3, 51.

(: o.ind. *sūra* [r < l] bedwelmende drank, lit. *sulā* berkensap, vgl. o.ind. *sunōti* hij perst, z. *ῥω*).

ἔλη-εις (α 246 ook 2), houtrijk, beschriek Z 396, ι 191, HES., SOPH. Ai. 1218, EUR. Hel. 1303.

ἔλη-κοίτης, ου, ὅ, boschbewoner HES. O. 529.

ἔλη-μα, τό, kreupelhout THEOPHR.

ἔλλημα-ικός, tot het ἔλλημα behoorend, als kreupelhout THEOPHR.

ἔλη-φόρος, hout dragend; ἦ ὅ, houthakkersvrouw AR. Ach. 272.

ἔλη-ῖζω, — 1 reinigen, zeven PLUT. 897 b. — 2 ῥίνας, snuiten COM.

ἔλη-ικός, stoffelijk, lichamenlijk ARISTOT.

ἔλη-ιμος, dicht bebladerd, φόβη EUR. Melan. D. 34 (p. 31) D.

ἔλο-δρόμος, in het woud loopend AR. Th. 47.

ἔλο-κομος, met woud begroeid EUR. Andr. 283.

ἔλο-μάνεω, — 1 v. boomen of wijnstokken: te veel hout maken, wild opschieten THEOPHR. — 2 overdr. PLUT.

ἔλο-νόμος, in bosschen weidend of honing ver zamelend, v. *bijen* ARISTOT.

ἔλο-τομ-έω, hout vellen HES. O. 422, D. H.

ἔλο-τόμος, — 1 hout vellend Ψ 114 πέλαγος. — 2 ὅ ὅ, houthakker Ψ 123, HES. O. 807, SOPH. El. 98, THEOPHR.

ἔλο-τομος, in het bosch afgesneden; τὸ ὅ-ον, een in het bosch afgesneden toovermiddel HYMN. Cer. 229.

ἔλουργός, hout bewerkend D. H.; ὅ ὅ, timmerman EUR. Herc. 241.

ἔλο-φάγος, in bosschen etend of levend, βοῦς HES. O. 591.

ἔλο-φορβός, in het bosch grazend EUR. Iph. T. 261.

ἔλο-φόρος, hout dragend, opbrengend, v. e. *gebergte* POL.

ἔλο-ώδης, hout- of boschriek THUC. 4, 8, 8, POL.

ἔλο-ωρός, ὅ, houtvester ARISTOT.

ἔμεις, *Vormen: lesb.* ἔμεις, acc. ἔμμε, ἔμμέων, ἔμμι(v); *dor.* ἔμέες, acc. ἔμέ, gen. ἔμέων *feret.* ἔμιαων], ἔμιν, ἔμιν; *Hom.* ἔμεις (aeol.) ∞ ἔμεις, acc. ἔμμι(e) ∞ ἔμέας β 75 (*gew. m. synizese*), gen. ἔμέων *steeds synizese wegens* — —, γ 7, HDT. 6, 106, *dat.* ἔμμι(v), ἔμμι(t) ∞ ἔμιν, ἔμιν; *att.:* ἔμεις, ἔμάς, ἔμῶν, ἔμιν. — *Gebruik:* gij, gijl., julle, *sinds* HOM., alg. tot N. T.

(vgl. ἤμεις < *ns-me* + > aeol. ἄμμε, *zoo* ἔμεις < *us-me* [+es. v. d. plur.]; *ns-* en *us-* korte fasen bij *nōs-* en *μῆδ-*, z. lat. *nōs-ter*, *vēs-ter* ∞ *vōs-ter*. De nom. daarnaast ging van een st. *iā-* uit [vgl. *ἔγῳ* ∞ *ἔμ-*]: o.ind. *yajām* gij, jullie, got.

jūs, o.pr. *iōs* pron. pos., lit. *jūs*; daarnaar o.ind. ook andere casus acc. *yusmān*, abl. *yusmād* [∞ Gr. ἕμεδ-ἄπός Ltr.] en msch. gr. (*dor.* en *ion.*) ὅ- in pl. v. ὅ- of schoon het in het Ionisch ook de gewone combinatie van + v kan zijn [naar ἔμεις ook ἤμεις i.p.v. *ἤμεις]. *Verv. o.ind.* z.b. en vas [∞ lat. *vōs*] acc. enclit., alb. *ju*, lat. *vōs*, o.pr. acc. *wans*, o.b. *vy*, gen. *vasū* enz.).

ἔμέν-αιος (z. ἔμην), ὅ, aeol. ἔμηνῆος SAPHO 123, 2 ALD. — 1 bruiloftslied, dat de geleiders der bruid zongen, als deze uit het ouderlijke huis naar dat v. d. bruidegom geleid werd Σ 493, HES. Sc. 274, PIND. P. 3, 17, EUR. Alc. 922. — 2 huwelijk SOPH. O. R. 422, Ant. 813, EUR. Ion 1475. — 3 gepersonifieerd als daemon of god v. h. huwelijk, vgl. EUR. Tr. 311, AR. Pax 1335.

ἔμენαι-όω, — 1 het bruiloftslied zingen AESCH. Pr. 557. — 2 trouwen, tot vrouw nemen AR. Pax 1076, THEOCR. 22, 179.

ἔμέν-ιον, τό, dem v. I ὄμην, ARISTOT.

ἔμενο-ειδής, vlies-, huidachtig HIPPOCR., ARISTOT.

ἔμενό-πτερος, met vliesachtige vleugels LUC. *Musc. Enc. 1.*

ἔμενο-όστρακος, met vliesachtige schaal LUC.

ἔμενο-όω, in een vlies insluiten HIPPOCR.

ἔμενο-ώδης, = ἔμενοειδης, ARISTOT.

ἔμέτερος, pron. poss., uw, jullie, *sinds* E 686, alg. tot N. T. Luc. 6, 20.

(: ἔμεις, vgl. ἤμειςτος).

ἔμέω(?), zingen SOPH. Ichn. 219 D.

I. ἔμην, ἔνος, ὅ, — 1 huid, vlies ARISTOT. — 2 schil, bolster, v. *planten* THEOPHR.

(W. *siem+ax-*, korte phase s(i)u- naaien, aaneenhechten: o.ind. *siu-ā-* genaaid, *siu-man-* n. band, lat. *suo*, ohd. *stula* naald, lit. *stūiti*, o.b. *siiti* naaien; vgl. *καο-σῶω?* Msch. o.n. *saumr*, ndl. *zoom*).

II. ἔμην (z. ἕμνος), juichkreet bij het huwelijk; vand. huwelijkszang, steeds: ἔμην, ἔμένα' ὦ e. dgl., z. ἔμένοιος.

ἔμνείω, ep. = ἔμνέω, HES. O. 2.

ἔμν-έω, dor. vormen: ἔμην imp. AR. Lys. 1321, ἔμνίωμες, com. 1305, — 1 in een hymnus bezingen: plechtig, gedragen, galmend: roemen, huldigen HYMN. Ap. 190, HES. Th. 11, PIND. O. 7, 14, BACCH. 10, 13, θεόν XENOPHAN, 1, 13 D., HDT. 5, 67, THUC. 2, 42, 24, TR.: SOPH. Ant. 816, LYS., XEN. Mem. 4, 2, 23, PL. Symp. 193 d, alg. tot N. T. Act. 16, 25. — 2 zingen, tr. ἔμνον AESCH. Ag. 1191, EUR. Herc. 688. — 3 abs. zingen THUC. 1, 21, 24, XEN., N. T. Mt. 26, 30. — 4 vand.: weerklinken PL. Rep. 463 d. — 5 ongunstig: dreunen, galmen; tot vervelens toe herhalen SOPH. Ai. 292, PL. Prot. 317 a.

ἔμνη-τής, οὔ, ὅ, lofzanger, lofredenaar PL. Rep. 568 b.

ἔμνη-τός, te bezingen, onderwerp v. e. lied PIND. P. 10, 22.

ἔμνο-άνασσα, ἦ, Κλειώ, heerschend over het lied BACCH. 11, 1.

ἔμνο-θέτης, ὅ, dichter of componist v. hymnen THEOCR. Ep. 11.

ἔμνο-ποιός, hymnen vervaardigend of dichtend (EUR.) Rhes. 651; subst. Supp. 180.

ἔμνο-πόλος, ὅ, zanger EMPED. 146, 1 D.

ἔμνος, ὅ, — 1 galmende, gedragen melodie, lied θ 429 αἰοδῆς ὅ. — 2 meestal: feestlied, plechtig lied ter eere v. god of mensch HYMN. Ap. 160, HES. O. 657, PIND. N. 8, 50: ἐργάμιος ὅ., BACCH. 6,

11, EMPED. 35, 1 D., HDT. 4, 35, ὄ. θεῶν AESCH. Ch. 475, ὄ. ἐπινύμφειος SOPH. Ant. 814, PL. Phaedr. 265 c, Leg. 700 b: εἰς δος ᾠδῆς εὐχαί πρὸς θεοῦς. — 3 klaaglied, > lijfzang AESCH. Pers. 620, EUR. Alc. 447. — 4 *Christ. lofzang, danklied, hymne* N. T. Eph. 5, 19.

(*ofschoon ἄπτεν en ἄρωφδός aan verband met naaien, nl. W. sijn- [z. I ὄμην] zouden kunnen doen denken, is ὄ. wrsch. een woord opgebouwd op de kreet II ὄμην; formeel vgl. λίμνη: λιμήν*).

ὤμωδ-έω, — 1 een loflied zingen PL. Leg. 682 a. — 2 treurzang zingen, θρήνον Ἐρινύος AESCH. Ag. 990. — 3 = χροσμφδέω, EUR. Ion 6.

ὤμωδ-ία, ἦ, — 1 het zingen van een loflied EUR. Hel. 1434. — 2 hymne LUC. — 3 = χροσμφδία, prophetisch lied EUR. Ion 682.

ὤμωδός, hymnen of liederen zingend EUR. Herc. 397.

ὤμοι, aeol. = ὄμου, SAPHO 96, 14 ALD.

ὄμοιος, aeol. = ὄμοιος, THEOCR. 29, 20.

ὄμός, dor. en ep., = ὄμέτερος, UW E 489, α 375, PIND. P. 8, 66.

ὄνις, of ὄννις, ἦ, ploegschaar BABR. 37, 2, PLUT. Rom. 11; = ὄννη, AESOP. 33.

(*msch. verw. m. HESYCH. ὄννις ὄννις, ἄροτρον, < ῥογ*hsnti- [> ὄννις] ῥογ*hes ni- [> ῥνθ(ε)σ-νι > ὄννι]. Verw. lat. vōmis [< ῥογ*hs-mi-], ohd. waganso, o.p. wagnis ploegschaar*).

ὄο-βοσκός, ὄ, zwijnenhoeder ARISTOT.

ὄο-μουσία, ἦ, varkensmuziek, straatmuziek AR. Eq. 986.

ὄο-πρωρος, met een sloopssneb, die als een varkenssnoet naar boven gebogen is PLUT. Pericl. 26, vgl. HDT. 3, 59.

ὄός, ὄ, z. οἰός.

ὄοσ-κύαμος, ὄ, eig. varkensboon, bilzenkruid, waarvan het gebruik duizeligheid en waanzin verwekt XEN. Oec. 1, 13, PLUT.; vand. ὄ-άω, razend zijn COM.

ὄπ-άγγελος, door boden geroepen AESCH. Ch. 838.

ὄπ-αγκαλιζώ, omarmen EUR. Cycl. 498; med. Heracl. 42.

ὄπ-αγκάλισμα, τό, — 1 het omarmde: gade, geliefde EUR. Tr. 752. — 2 de omarming SOPH. Tr. 540.

ὄπ-αγορεύω, — 1 voorzeggen, dicteeren XEN. Oec. 15, 5, DEM. 17, 29, ARISTOT., PAP. — 2 aan de hand geven, raad geven PLUT.

ὄπ-άγω, — 1 (: ὄπό m. acc.) onder iets voeren, brengen, ἔπλους (ὄπὸ) ζῳγον, inspannen II 148, Ψ 300, ζ 73. — 2 overdr. onder iemds., med. onder zijn eigen macht brengen HDT. 8, 106, LUC.; med. THUC. 7, 46, 19, LUC. — 3 spec. iemd voor het gerecht brengen: > aanklagen, τινα ὄπὸ τοῦς ἐφόρους HDT. 6, 82, εἰς δίκην THUC. 3, 70, LYS. 6, 19 abs., XEN. Hell. 2, 3, 28, LUC.; med. EUR. El. 1155. — 4 langzaam aan, voet voor voet-, of heimelijk of listig voeren tot, ergens toe brengen HDT. 9, 94, EUR. Cycl. 505, PL. Euth. 14 c, XEN. Cyn. 5, 15, vgl. LYS. 6, 19 [z. 3]; med. in zijn eigen belang of met kracht... XEN. An. 2, 4, 3, ISOCR. 5, 1. — 5 suggereeren als motief, als motief brengen XEN. An. 2, 1, 18. — 6 (: ὄπό m. gen.) van onder iets uit of weg voeren, brengen, ἐκ βελῶν A 163, pass. THUC. 2, 7, 66. — 7 wegvoeren, het leger THUC. 4, 127, 21. — — Intr.: 8 langzaam aftrekken, zich terugtrekken THEOGN. 921, v. e. leger HDT. 4, 120, THUC. 4, 126, 15, AR. Av. 1067. — 9 langzaam optrekken

voortgaan EUR. Cycl. 53, AR. Nub. 1298. — 10 doorstralen, v. h. darmkanaal HIPPOCR. — 11 neerzinken, -hurken ARISTOT. — 12 weggaan N. T., zeer vaak: Mc. 6, 33. — 13 = sterven N. T. Mt. 26, 24.

ὄπ-αγωγός, ὄ, metselaarstroofel AR. Av. 1149.

ὄπ-αγωγή, ἦ, — 1 geleidelijk naar iets toe brengen XEN. Cyn. 6, 12. — 2 misleiding MEM. 19, 323. — 3 (: intr.) terugtocht THUC. 3, 97, 17. — 4 neerhurken ARISTOT.

ὄπ-ᾄδω, bij iets, τινα, zingen AR. Ran. 874, COM., CALL., LUC. (vgl. Σ 570.)

ὄπαι, = ὄπό (vgl. παραί), adv. en praep., HOM. Iliad. Γ 217, B 824 (ὄβρ δ εν π), HYMN. Merc. 165, BACCH. 12, 139 praep., AESCH. Ag. 892, SOPH. El. 711, EUR., AR. Ach. 970.

ὄπ-αἰδέομαι, zich een weinig schamen, een weinig eerbied voor iemd, τινα, hebben XEN. Hell. 5, 3, 20.

ὄπαι-θα, — 1 zijdelings onder iets weg, op zij, λασθεῖς O 520, Φ 271. — 2 als praep. Σ 421, Φ 255.

ὄπ-αἰθρηος, onder den blooten hemel SOPH. Ant. 357.

ὄπ-αἰθριος, (ook 3 EUR. Andr. 227), onder den blooten hemel, in het vrije veld PIND. O. 6, 61, HDT. 2, 62, AESCH. Ag. 335, THUC. 1, 134, 19, EUR., PL. Symp. 203 d, XEN.

ὄπ-αἰθρος, — 1 = voorg., HIPPOCR., POL., D. H., BABR. 12, 13. — 2 als subst. ἐν ὄ-ῳ onder den blooten hemel ANTIPH. 5, 11, XEN. Oec. 7, 19, LUC. (nom.). — 3 milit.: τὰ ὄ-α het open veld (teg. versterkte plaatsen) POL.; = ἦ ὄ (sc. γῆ) D. H., BABR. 12, 14. — 4 bivak PAP.

ὄπ-αἰθω, onder iets aansteken, doen SOPH. Tr. 1210; overdr. id. fr.

ὄπ-αινίσσομαι, att. -ττομαι, aor. med., — 1 geheimzinnig op iets zinspelen, iets te verstaan geven DEM. 19, 22. — 2 toespelingen op iemd, εἰς τινα, maken D. H.

ὄπ-αἰρέω, ion. = ὄφαιρέω, HDT., med. 3, 65; 5, 83.

ὄπ-αἶσσω, — 1 van onder iets, τινος, te voorschijn schieten B 310. — 2 omhoog snellen naar, τι, Φ 126 (ᾄ!).

ὄπ-αἰσχύνομαι, zich een weinig voor iemd, τινα, schamen PL. Lach. 179 c.

ὄπ-αἶτιος, — 1 verantwoordelijk voor, ὄπερ τινος ANTIPH. 2β, 6; 4α, 4. — 2 rekenschap verschuldigd aan, τινα XEN. Mem. 2, 8, 5. — 3 tot een aanklacht aanleiding gevend XEN. An. 3, 1, 5.

ὄπ-αἰωρέομαι, pass., onder iets hangen PLUT.

ὄπ-ακοή, ἦ, gehoorzaamheid N. T. Rom. 6, 16.

ὄπ-ακούω, — 1 luisteren εἰς 485, HYMN. Ven. 181, EUR. Alc. 400, AR. Vesp. 273, tot N. T. Act. 12, 13. — 2 luisteren naar (een vraag of bevel), > antwoord geven, gehoorzamen δ 283, x 83 abs., naar iets, τινος AR. Vesp. 319, Nub. 263, τινα Lys. 878, THUC. 5, 98, 9, PL., N. T. τινα Mt. 8, 27, Act. 6, 7. — Spec.: 3 v. e. portier: de klopphooren en opendoen PL. Phaedr. 59 e, XEN. Symp. 1, 11, THEOPHR., DEM. — 4 uris. luisteren naar, reageeren op een klacht of aanklacht XEN. Cyr. 8, 1, 18, DEM., PAP. — 5 ὄπηκος, ondergeschikt zijn, gehoorzamen, zich schikken naar, zich onderwerpen, τινος of later τινα, ARCHYT. 1 D. (plaats maken voor) HDT. 3, 101, THUC. 2, 61, 19, AR. Nub. 360, PL. Leg. 708 d νόμων, AESCHIN., tot N. T. Hebr. 11, 8 ὄπηκουσεν ἐξελεῖν. — 6 (aan de verwachtingen) beantwoorden, gelukken LUC. —

7 *overdr.* ondergeschikt zijn, zich blootstellen aan, *αίγιαίς ἡλίου* PIND. O. 3, 24, THEOPHR. — 8 *spec. (medisch)* reageeren op, den invloed ondergaan van, *τινι* HIPPOCR. — 9 toegeven, gewonnen geven ARISTOT.

ὑπαρκος, bijna de hoogste of volmaaktste (PL.) Riv. 136 a.

ὑπαλγέω, een weinig pijn hebben HIPPOCR.

ὑπαλειπτος, dat als een zalf kan worden gestreken HIPPOCR.

ὑπαλειπτρον, τό, werktuig om in te smeren HIPPOCR.; = **-τρῖς, ἴδος, ἦ.**

ὑπαλείφω, — 1 even, dun als een zalf ergens opsmeren, *med.* PL. Lach. 185 c, ARISTOT. — 2 insmeren, zalven AR. Ach. 1209; *med.* HIPPOCR., AR. Pax 897, XEN. Oec. 10, 5; *pass. ib.* 10, 6.

ὑπαλεύομαι, *meest aor.* -*ηλεύαμην*, ontkomen aan, *τι ο* 275, HES. O. 557.

ὑπαλλάγή, ἦ, — 1 verwisseling, verruiling EUR. Hel. 294. — 2 (*gramm.*) verwisseling van de rol van twee zinsdeelen onderling D. H. — 3 *spec.* verpanding PAP.

ὑπαλλάγμα, τό, het in de plaats van iets anders ingeruilde: ruilmiddel ARISTOT.; onderpand in concreto PAP.

ὑπαλλάσσω, *att.* -*ττω*, — 1 ruilen, (uit)wisselen POL. — 2 verpanden PAP.

ὑπαλληλος, aan elkander ondergeschikt ARISTOT.

ὑπαλπείος, aan den voet van de Alpen gelegen PLUT.

ὑπαλύξῖς, ἦ, het ontkomen X 270, ψ 287.

ὑπαλύσκω, vermijden, ontkomen aan, *τέλος θανάτου* A 451, *χρῆος θ* 355, *abs.* HES. Sc. 304, THEOGN. 815, AP. RH.

ὑπαμάω, kort afsnijden NIC. Th. 901.

ὑπαμπέχω, onder zijn kleed hebben PLUT. 562 b.

ὑπαναγιγνώσκω, als inleiding voorlezen IASE. 11, 4, AESCHIN. 2, 109.

ὑπανακινέω, *intr.*, opstaan en zich begeven, *ἐπὶ τὸ δεῖπνον* AR. Eccl. 1165.

ὑπαναλίσκω, langzamerhand, ongemerkt verteren HIPPOCR., THUC. 3, 17, 25, PLUT. Sert. 13.

ὑπαναμιμνήσκω, gaandeweg in het geheugen terugroepen AESOP.

ὑπανάστασις, ἦ, het opstaan van zijn (zit)plaats om voor een ander plaats te maken PL. Rep. 425 b, ARISTOT.

ὑπαναστατέον, *adi. verb. v.* *ὑπανίσταμαι*, men moet opstaan om plaats te maken XEN. Lac. 9, 5.

ὑπαναστρέφω, terugkomen, *v. e. ziekte* HIPPOCR.

ὑπαναχωρέω, heimelijk terugtrekken THUC. 1, 51, 3.

ὑπανδρος, — 1 die onder den man staat: gehuwd POL., N. T. Rom. 7, 2. — 2 *obs.* PLUT. Pelop. 9.

ὑπανέμι, voortkruipen LUC. Icarom. 14.

ὑπανθηρός, eenigszins bont HIPPOCR.

ὑπανία, *pass.* zich eenigszins bedroeven AR. Nub. 1195 (*lezing onzeker*).

ὑπανίημι, — 1 een beetje verminderen PLUT. Dion. 7. — 2 *intr.* een beetje verminderen PLUT. Aemil. 23.

ὑπανίσταμαι, — 1 opstaan THEOGN. 485. — 2 opspringen, opgejaagd worden XEN. Cyr. 2, 4, 19. — 3 *spec.* uit eerbied voor iemand, *τινι*, opstaan HDT. 2, 80, AR. Nub. 993, XEN. Mem. 2, 3, 16.

ὑπανοίγνυμι εν οίγω, — 1 van onderen openen OOM. — 2 heimelijk openen DEM. 32, 27, LUC.

ὑπαντάξῃ, ἦ ὁ. ὁδός, de tegenoverliggende weg AR.

ὑπαντάω, — 1 tegemoet gaan, ontmoeten, *τινι* PIND. P. 8, 59, *τινος* SOPH. Ph. 719; *abs.* XEN. Cyr. 3, 3, 2 *als vriend* 4, 2, 17 *als vijand*. — 2 ingaan tegen, *βουλεύμασι* EUR. Supp. 398.

ὑπαντησις, ἦ, tegemoetkomen APP., N. T. Mt. 25, 1.

ὑπαντιάζω, te gemoet trekken of gaan Z 17, PIND. 8, 11 *τινι*, 5, 44, *τινω*, HDT. 4, 121 *τινα*, AESCH. Pers. 834 *τινι*, XEN. An. 6, 3, 27.

ὑπαντρος, γῆ, met helen ARISTOT.

ὑπαπειλέω, heimelijk driegen XEN. Hell. 4, 6, 3.

ὑπαπειμι (εἶμι), heimelijk weggaan THUC. 3, 111, 34; 5, 9, 20.

ὑπαποκινέω, ongemerkt van iets weggaan, *τῆς* ὀδοῦ AR. Av. 1011; *adi. verb.* Th. 924.

ὑπαποτρέχω, in het geheim wegloopen AR. Eccl. 284.

ὑπαπτω, ἰον. = **ὑφάπτω**, van onderen aansteken HDT. 1, 176.

ὑπαρ, τό, indecl., — 1 (de) werkelijkheid τ 547, υ 90, PIND. O. 13, 67 *ἐξ* *ὄνειρου αὐτίκα ἦν ὑπαρ*, AESCH. Pr. 486, PL. Theat. 158 b. — *Meest als adverbiale acc.*: 2 in werkelijkheid PL. Rep. 520 c. MEN. Perik 360 v. L. (?). — 3 in wakenden toestand HIPPOCR., PL. Leg. 800 a *καθ' ὕπνον* . . . ἦ καὶ ὁ ἐργηγορός, ARISTOT., POL.

(ὁ. onder invloed van zijn tegenstelling *ὄναρ* ontstaan. Afkomst onz.: *misschien* ὁ.: *ὑπνος* met de tegenstelling: *ὄναρ* oorspr. *boozé misleidende droom*: *echte slaap zonder droombeelden??* Of: *ὑπο?*).

ὑπαργίης, eenigszins wit NIC. Th. 663.

ὑπαργίλος, eenigszins kleiachtig THEOPHR.

ὑπαργύρος, — 1 verzilverd; tegen zilver verkocht PIND. P. 11, 42. — 2 zilverhoudend EUR. Cycl. 294, XEN. Vect. 1, 5; *v. menschen* PL. Rep. 415 c.

ὑπαρκτης, tegen het noorden liggend PLUT. Mar. 11.

ὑπαρκτηός (ὑπαρχω), werkelijk bestaande EPICUR., PLUR. 1046 c.

ὑπαρνος, met een lam onder zich: zoogend EUR. Andr. 557, CALL.

ὑπαρξῖς, ἦ, — 1 bestaan, existentie ARISTOT., PLUT. — 2 = *τὰ ὑπάρχοντα*, have, bezit, voorraad POL., D. H., N. T. Hebr. 10, 34, Act. 2, 45.

ὑπαρπάζω, ἰον. = **ὑφαρπάζω**, — 1 heimelijk wegnemen HDT. 3, 116. — 2 iemand zijn woorden voor den mond wegnemen HDT. 5, 50.

ὑπαρχή, ἦ, begin; *spec.* *ἐξ ὕλης*, — 1 van den beginne af SOPH. O. R. 132, ARISTOT., PLUT.

ὑπαρχος, ὁ, — 1 onderbevelhebber THUC. 8, 16, 31, SOPH. Ai. 1105, EUR. Hell. 1432, LUC. — 2 gouverneur, stadhouder HDT. 3, 120, XEN. An. 1, 2, 20. — 3 *pass.* onderworpen aan, onderdaan van POL.

ὑπαρχω, — 1 beginnen, het eerst iets doen (*abs.*; *τινος*; *m. part.*; *later ook τι*) ω 286 *abs.*, HDT. 1, 5 *τινος*, 6, 133 *m. part.*, THUC. 2, 67, 16 *abs.*, LYS. 24, 18 *abs.*, EUR. Ph. 1581 *τινος*, XEN. An. 2, 3, 23 *m. part.*; *med.* PL. Tim. 41 c *abs.*, Gorg. 456 e, DEM. 19, 280 *en* AESCHIN. 2, 26 τ. — 2 *abs.* (*bet. v. ὑπό!*) beginnen op te komen, ontstaan AESCH. Ch. 1068, SOPH. Ph. 704, DEM. — 3 *vand.* (*resultatief*) aanwezig zijn, er zijn: *bestaan*; *m. dat.* iemand ten dienste staan, of hij [in den dat.] heeft te beschikken, de beschikking over iets [nom.], HDT. 7, 144 *αὐται αἱ νῆες τοῖσι Ἀθηναίοισι ὑπάρχον, teg. schepen in aanbouw*, PIND. P. 4, 205, AESCH. Ag. 961, THUC. 2, 92, 24, LYS. 12, 23, PL. Prot. 321 a *ὁπως ὑπάρχοι τὰ αὐτὰ ταῦτα στρωμνῆ*

οἰκεία, tot N. T. Act. 19, 40; *spec.* als onderpand aanwezig zijn THUC. 2, 5, 4, PLUT. Them. 23. — **4** *praegn.* ὁ τί μοι, ik bezit iets; τὰ ὑπάρχοντα, het bezit THUC. 1, 141, 26, ISOCR., MEN. Sam. 77, tot N. T. Luc. 8, 3. — **5** *verzw.* er zijn, πημονῆς δ' ἔλις ὑπάρχει AESCH. Ag. 1656, SOPH., tot N. T. ergens zijn Phil. 3, 20, 1 Cor. 11, 18. — **6** *en als copula: zijn, met praedicaat. bepalingen:* τὸ χόριον καρτερόν ὕ-ει THUC. 4, 4, 25, ὕ-ει ἀγαθῆς φύσεως XEN. Oec. 21, 11, EPICUR. 122 Us. (ὕων) tot *Koime en N. T. zeer vaak;* Luc. 8, 41. — **7** *vand.:* soms evenals τυγχάνω *m. part.* τοιαῦτα αὐτῶ ὑπῆρχε ἔοντα HDT. 1, 192, DEM. — *overdr.* 8 ὕ-ει τινί τι, iets valt iemd ten deel, iets wordt iemd mogelijk gemaakt ∞ hij heeft gelegenheid, toestemming, hij is in de omstandigheden om, hij loopt kans om HDT. 6, 109, τὸ μσεῖσθαι πᾶσιν ὕ-ει THUC. 2, 64, 7, ζῆ πρόδον μὲν ὑπάρχει ἰατρῶ εἶναι, ἔπειτα ἀγαθῶ ἰατρῶ PL. Prot. 345 a; *vand.* τὰ ὑπάρχοντα de omstandigheden, mogelijkheden v. h. oogenblik, ἐκ τῶν ὕ-όντων *e. dgl.* THUC. 8, 1, 25, XEN. An. 6, 4, 9; *verzw.* τούτων ὕ-όντων, dit eenmaal zoo zijnde, *vgl.* PL. Symp. 198 d, Tim. 30 c. — **9** *praegn.:* v. personen tot iemds dienst staan, aan hem gehecht zijn XEN. An. 1, 1, 4, DEM. — **Impers.:** **10** (z. **3**, **8**) het is mogelijk, geoorloofd THUC. 7, 63, 16, PL. Phaed. 81 a. — **11** *m. inf. of A.C.I.* (z. **5**) het is een feit, dat SOPH. El. 1340.

ὕπασπίδιος, onder het schild, door het schild gedekt SOPH. Ai. 1408, (EUR.) Rhcs. 740; *als adv.* ὑπασπίδια προποδίζεῖν *en* προβιβᾶν N 158, II 609.

ὕπασπιζῶ, het schild voor iemd, τινι, dragen, schildknaap zijn PIND. N. 9, 34, EUR. Heracl. 216.

ὕπασπιστήρ, ἦρος, ὄ, schilddragend; ὄχος, zwaar gewapend AESCH. Supp. 182.

ὕπασπιστής, οὖ, ὄ, — **1** schilddrager; gewapende HDT. 5, 111, EUR. Ph. 1213, XEN. An. 4, 2, 20. — **2** *spec.:* pl. de (lijf-)garde der Macedonische koningen DIOD.

ὕπ-ἄσσω, *att.* = ὑπαῖσσω, SOPH. Ai. 301.

ὕπαστρος, onder de sterren, door de sterren geleid AESCH. Supp. 393.

ὕπασχολούμενος, ὄ, plaatsvervanger bij de ambten PAP.

ὕπ-ἄσώδης, een beetje tegenzin of walg hebbend HIPPOCR.

ὕπατ-εἶα, ἦ, consulaat POL.

ὕπατ-εῖω, consul zijn PLUT. Poplic. 3.

ὕπατ-ικός, — **1** van een consul, een consul overtreffend DIOD., PLUT. Cam. 1. — **2** consularis, oud-consul PLUT. Sertor. 27.

ὕπατος, soms 2, — **1** hoogste; *overdr.* verhevenste, ἐν πυρῇ ὑπάτη boven op den brandstapel Ψ 165, v. Zeus E 756, PIND. O. 1, 43; 13, 24; hoogste v. toon Philol. 6 D. — **2** *qualitatief*, beste, uitstekendste, beste, ὄ. πρὸς ἀρετήν PIND. P. 6, 42. — **3** v. tijd laatste SOPH. Ant. 1332. — *Ltr.* 4 verste AP. RH. 4, 282. — **5** laagste AP. RH. 3, 1213. — **6** (*vgl.* ὑπό van anderen naar boven!): hoog boven, τινος AESCH. Ag. 51, 509, (PL.) Loer. 100 a. — **Subst.** **7** de hoogste magistraat: consul POL., PLUT. — **8** ἦ ὑπάτη (*sc. χορδή*) teg. ὑσάτη, bovenste snaar = laagste toon PL. Rep. 443 d.

(*superl.* op -ατος bij ὑπό naast comp. ὑπ-εσ(ο-) = *lat.* *supero-*. Voor -ατος [naast gew. -ατος] z. ἄχ-ατος, μέσσατος, ἄ(ς)ατος).

ὕπ-αυγάζω, beginnen te lichten LUC. V. H. 2. 47.

ὕπ-αυλέω, bij iets, τινι, op de fluit spelen ALCM. 21 ALD., LUC., DIO.

ὕπ-αυλος (: αὐλή), σκηπῆς ὄ., onder de tent SOPH. Ai. 796.

ὕπ-αυχένιος, onder den nek; τὸ ὕπ., halskussen LUC.

ὕπ-αυχμῆεις, eenigszins droog NIC.

ὕπ-αυχίσταμαι, — **1** heimelijk zich terugtrekken ANTIPH. 1 δ, 1. — **2** een beetje op zij gaan staan MEN. Sam. 153.

ἦπ-ἄφρος, — **1** met een zachten dauw (v. tranen), ὄμμα (EUR.) Rhcs. 711. — **2** met schuim onder aan HIPPOCR.

ὕπ-ἄφρων, eenigszins onverstandig HDT. 4, 95.

ὕπ-ἄφρωνος, eenigszins onduidelijk HIPPOCR.

ὕπεις, τό, = ὄπεις (z. ἄ.), schoenmakersels HDT. 4, 70.

ὕπ-ἔγγυος, — **1** v. pers. onder borgtocht, verantwoordelijk AESCH. Ch. 38, EUR. Hec. 1029 τινι tegenover iemd. — **2** ὄ. πλὴν θανάτου, iedere straf aanvaardend, behalve doodstraf HDT. 5, 71.

ὕπ-εγγχέω, inschenken PLUT. Anton. 75.

ὕπ-εἰδόμην (z. ὄφ-οράω), — **1** (van beneden) (be-)kijken EUR. Supp. 694. — **2** wantrouwen (*vgl.* *lat.* *suspiciere*) EUR. Ion 1023, POL.

ὕπ-εικαθεῖν, *aor.* v. ὕπεικω, SOPH. El. 361, PL. Ap. 32 a.

ὕπ-εικτέον, *adi. verb.* v. ὕπεικω, men moet wijken of toegeven SOPH. Ai. 668, PL. Crit. 51 b.

ὕπ-εικτικός, toegevend, meegevend ARISTOT.

ὕπ-εἰκω, *aor.* -εἰκαθόν; *ep.* ὕπο-(F)εἰκω; *f.* εἰξω, *enz.*, — **1** onder een druk (uit) wijken, weggaan weg van, ἠδὸν II 305, ἔδρης τινι, *uit verbied* π 42, HDT. 7, 160 *overdr.* afzien van, wat laten vallen van, τινι λόγων, ten behoeve v. iemd zelf voorloopig van het woord afzien XEN. Mem. 2, 3, 16; *m. acc.* ἠξίρας, op den loop gaan voor O 227. — **2** toegeven, zich schikken, zich ondergeschikt maken aan, τινί τι, in iets A 294, μ 117, *abs.* o 211, ἠώμενος, zijn toorn laten varen Ψ 602, AESCH. Ag. 1362, SOPH. Ai. 371, 670, THUC. 1, 127, 7, XEN. An. 7, 7, 31, PL. Ap. 32 a, tot N. T. Hebr. 13, 17.

ὕπ-εἰμι (εἰμι), — **1** onder iets zijn; v. *dingen:* onder iets zich bevinden, -aangebracht zijn I 204, A 681, HES. Sc. 266, HDT. 2, 127; 7, 86, v. paarden onder het juk AESCH. Pers. 815, XEN. An. 3, 4, 7. — **2** basis, uitgangspunt voor een handeling zijn: toegestaan zijn EUR. El. 1036. — **3** (onder iets) verborgen blijven XEN. Cyr. 1, 4, 23. — *overdr.* **4** (nog) ten dienste staan: overblijven HDT. 1, 31, THUC. 6, 86, 11, SOPH. El. 470, ISOCR., DEM. — **5** onderdaan zijn EUR. Supp. 443. — **6** v. e. *gedachte* opgekomen zijn bij, τινι (PL.).

ὕπ-εἰμι (εἰμι), — **1** iemd, τινα, heimelijk bekruipe, bij iemd binnendingen AR. Vesp. 465; *overdr.* zich indringen bij iemd PLUT. 652 b. — **2** heimelijk weggaan HDT. 4, 120.

ὕπ-εἰξίς, ἦ, het wijken: toegeeflijkheid, *pol.* PL. Leg. 727 a, 815 a.

ὕπ-εἶπον, *aor.* bij ὑπαγορεύω, — **1** een ander iets (voor)zeggen ter herhaling AR. — **2** als basis: uitgangspunt, inleiding meedeelen THUC. 1, 35, EUR. Supp. 1171, Herc. 962, AR. Vesp. 55, ISAE., DEM. — **3** aan iets toevoegen, na iets zeggen AR. Pl. 997, DEM. — **4** als steun, als verklaring zeggen, verklaren SOPH. Ai. 213, PL. Prot. 343 e.

ΥΠΕΙΡ- *en* ὕπειρ-, z. ὕπερ(-).

ὕπειρ-οχος, = ὕπερ-οχος, uitstekend boven, τινος Z 208, A 784, HDT. 5, 92, 7.

ὕπ-εἶσα, z. ὄφ-ίζω.

ὄπεισδύομαι, *aor.* -έδῶν, heimelijk binnensluipen HDT. 1, 12, ARISTOT.

ὄπεισέρχομαι, — 1 ongemerkt overvallen (PL.) Ax. 367 b. — 2 *overdr. v. e. gemoedsstemming of gedachte* LUC.

ὄπεικ, *voor voc.* ὄπέξ, — 1 onder iets vandaan, uit het bereik van iets weg γ 175. — 2 *als praep.* ὄ. τινοσ N. 89, X 146.

ὄπεικβάλλω, heimelijk verwerpen PLUT. 530 d.

ὄπεικδιδράσκω, heimelijk wegloopen PLUT. Flamin. 20.

ὄπεικδύνω, = -δύομαι BABR. 4, 4, *aor.* έδῶν, — 1 heimelijk weg sluipen HDT. 1, 10, MEN. Epitr. 483, PLUT. Arat. 9 — 2 *overdr.* zich in stilte onttrekken aan EUR. Cycl. 347, PLUT. Demosth. 9; δῶν BABR. 4, 4.

ὄπεικθέω, heimelijk of geleidelijk wegloopen EMPED. 100, 21 D. PLUT.

ὄπεικκαυμα, τό, — 1 waarmee men iets aansteekt: tonder, vuurmaker XEN. Cyr. 7, 5, 22, ARISTOT. — 2 voedsel HIPPOCR. — 3 *overdr.* brandstof: aanleiding, prikkel XEN. Symp. 4, 25, ARISTOT., PLUT.

ὄπεικκάω, *att.* = -καίω, langzamerhand doen ontbranden of aansteken, ook *overdr.* THEOPHR., PLUT., LUC.

ὄπεικκείμαι, *gebruikt als pf. pass. van* ὄπεκτιθῆμι, — 1 heimelijk naar buiten gebracht, in veiligheid zijn HDT. 8, 41; 8, 60, 2, THUC. 1, 137, 20, ISOCR. — 2 buiten in het rond liggen THUC. 8, 31, 23.

ὄπεικκλίνω, — *intr.* 1 ontwijken AR. Eq. 273. — 2 τι, ontwijken, schuwen PLUT. Cam. 18.

ὄπεικκοιμίζω, heimelijk of langzamerhand wegbrengen THUC. 4, 123, 31, PLUT.; *med.* heimelijk met zich meevoeren HDT. 9, 6, XEN. Cyr. 2, 4, 13.

ὄπεικλαμβάνω, heimelijk op-, meenemen EUR. Herc. 997.

ὄπεικλύω, — 1 eenigszins (laten) verzwakken, βώμην, verliezen PLUT. Nic. 14. — 2 *pass.* gaandeweg zwakker worden HIPPOCR.

ὄπεικπέμπω, heimelijk wegzenden THUC. 4, 8, 27, SOPH. El. 1350 *pass.*, EUR. Hee. 6, PLUT.

ὄπεικπλέω, in het geheim uitzeilen PLUT. Lys. 11.

ὄπεικπνέω, langzamerhand den adem uitblazen of sterven (PL.) Ax. 365 c.

ὄπεικπροθέω, onder iemds druk uit, weg- en vooruitloopen Φ 604, τινα I 506, EMPED. 35, 12 D.

ὄπεικπρολύω, onder iets losmaken, uitspannen ζ 88.

ὄπεικπρορέω, onder iets uitstroomen ζ 87.

ὄπεικπροφεύγω, heimelijk een gevaar ontkomen Υ 147, Φ 44, μ 113, HES. Sc. 42.

ὄπεικρέω, — 1 langzamerhand wegvloeien of vergaan PL. Symp. 203 e, ARISTOT. — 2 heimelijk uit iets, τινοσ, komen PLUT. Pomp. 3. — 3 *v. h. geheugen;* ὄπεκρεῖ τί με, iets ontgaat mij PLUT. Max. 46.

ὄπεικρήγνυμαι, langzamerhand worden afgebroken PLUT.

ὄπεικρίπτω, uit iets werpen PLUT. Comp. Ages. 1.

ὄπεικσαώω, *slechts aor.* ὄπεξσαώσεν Ψ 292 = *vulg.*

ὄπεικσώζω, uit iets, τινοσ, redden AESCH. Pers. 453.

ὄπεικτήκω, langzamerhand doen wegmelten HIPPOCR.

ὄπεικτιθῆμι, *med.* zijn eigen . . . ergens heen in veiligheid brengen HDT. 8, 4, THUC. 1, 89, 18, SOPH. El. 297, LYS. 2, 34, EUR., XEN.; *pass.* κείμαι HDT. 5, 65; 9, 73.

ὄπεικτρέπω, heimelijk afwenden, τινοσ SOPH. Tr.

549; *pass. refl.* uit den weg gaan, vermijden SOPH. O. C. 566, PL. Phaed. 108 b.

ὄπεικτρέχω, — 1 onder iets wegloopen; ontloopen, vermijden HDT. 1, 156, SOPH. Ant. 1086, EUR. Med. 524, met μή + *inf.* Andr. 338. — 2 voorbijloopen SOPH. Tr. 167.

ὄπεικτροφή, ή, voortdurende opvoeding van kindsbeen af EUR.

ὄπεικφέρω, — 1 van onder een druk of gevaar uit wegvoeren, πολέμοιο E 318, AP. RH., PLUT. — 2 een beetje optillen, σάκος © 268. — *Intr.*: 3 zich onttrekken: voortsnellen γ 496. — 4 ήμέρης δδφ, een dagreis vooruit zijn HDT. 4, 125.

ὄπεικφεύγω, van onder iets weg (ont)vluchten, ontkomen © 243, τι E 22, Z 57, THUC. 2, 90, 27, SOPH. Ant. 553, 776, PL. Euthyd. 291 b.

ὄπεικφυγγάνω, = *voorg.*, HIPPOCR.

ὄπεικχωρέω, — 1 heimelijk weggaan, zich terugtrekken HDT. 9, 13. — 2 τοῦ βίου, sterven PL. Leg. 785 b, Phaed. 102 d. — 3 plaats maken voor, bezwijken voor, τιμι PL. Phaed. 106 e.

ὄπεικχώρησις, ή, stoelgang HIPPOCR.

ὄπειελεύω, *intr. sc.* έπρον, een weinig vooruitrijden XEN. An. 1, 8, 15.

ὄπειεμνήμυκε, houdt het hoofd gebogen, is terneer- geslagen X 491.
(< ὄπειεμ(μ)ήμυκε met μι metri causa, z. ήμύω).

ὄπειεναντιόομαι, — 1 weerstand bieden, τιμι HIPPOCR. — 2 obstructie voeren PLUT. Pericl. 34, Caes. 1. — 3 tegengesteld, strijdig zijn ARISTOT.

ὄπειενάντιος (PL. Alc. I 139 b *msch.* 2), — 1 ontmoetend HES. Sc. 347. — 2 tegenover (iemd) (op)gesteld *als vjandend* THUC. 2, 27, XEN., N. T. Col. 2, 14; *subst.* Hebr. 10, 27. — 3 tegengesteld aan, τιμι, in strijd met HDT. 3, 80; 7, 50, 1, PL. Theaet. 176 a, XEN. Hell. 4, 8, 24, MEN. Kol. 74. AESCHIN., PLUT.

ὄπειεναντιότης, ητος, ή, het in strijd zijn met EPICUR. 77 Us.

ὄπειεναντίωσις, ή, het tegengesteld handelen, inconsequentie HIPPOCR., ARISTOT., DEM. 61, 14.

ὄπειενδίδωμι, langzamerhand toegeven THUC. 2, 64, 34, PLUT.

ὄπειενδύομαι, *aor.* -έδῶν, onder iets aantrekken COM., PLUT. Aemil. 18.

ὄπειεπερθε(ν), — 1 *adv.* van onderen N 30, μ 242; onder EMPED. 26, 7 D. — 2 beneden, *spec.* in de onderwereld Γ 278, ARCHIL. 16, 2 ALD., (PL.) AX. 371 b, AP. RH. — 3 *praep.* onder, beneden, ποδῶν B 150, PIND. N. 10, 87. — 4 onder langs, ten O. van Χίσιο γ 172, AR. Nub. 977.

ὄπειεξάγω en **ὄπειεξάγω**, — 1 uit iemds bereik wegbrengen, -voeren, οίκαδε σ 147, HDT. 8, 40. — 2 *m.* πόδα of έαυτόν, zich terugtrekken EUR. Hee. 812, LUC. Nigr. 18. — 3 *vand.*: *intr.* langzaam terugtrekken HDT. 4, 120, XEN. Cyr. 3, 3, 60. — 4 ontsnappen *v. lucht* ARISTOT. — *spec.* 5 laxeeren der ingewanden PLUT. 635 b.

ὄπειεξαγωγή, ή, het weghalen MARC. AUR.

ὄπειεξείρεσις, ή, — 1 het verwijderen EPICUR. 139 Us. — 2 uitzondering MARC. AUR.

ὄπειεξαιρέω, — 1 heimelijk wegmene, weghalen, αίμα τῶν κλονόντων SOPH. El. 1420, PLUT. — 2 heimelijk of langzamerhand (uit den) wegruimen, -doen verdwijnen HDT. 7, 8, 3, THUC. 4, 83, 7, SOPH. O. R. 227, EUR. Hipp. 633, τῶραννον PL. Rep. 567 b. — 3 *med.* zijn eigen . . . in veiligheid brengen DEM. 19, 78. — 4 uitzonderen PL. Theaet. 151 c, PLUT. Cat. Mi. 21.

ὕπε-εξ-αίρω, *pass. refl.* zich laten meesleepe
ARISTOT.

ὕπε-εξ-ακρίζω, langzaam naar den top v. e. berg
trekken EUR. Ba. 678.

ὕπε-εξ-αλέομαι, τι, aan iets ontkomen O 180.

ὕπε-εξ-αλύσκω, = *voorg.*, τι HES. Th. 615, AP. RH.

ὕπε-εξ-αναβαίνω, ποδί, behendig den voet heimelij-
lijk onder iets uittrekken THEOCR. 22, 197.

ὕπε-εξ-αν/άγωμαι, heimelijk wegzeilen THUC. 3,
74, 8.

ὕπε-εξ-αναδύομαι, onder iets, τινος, opduiken
N 352, THEOCR. 22, 123.

ὕπε-εξ-ανίσταμαι, = **ὕπανίσταμαι**, *spec.* uit
eerbied plaats voor iemand, τινι, maken PLUT. Pyrrh.
11, LUC.

ὕπε-εξ-αντλέω, van anderen uitscheppen EUR.
Ion 927.

ὕπε-εξ-εἶμι (εἶμι), — **1** heimelijk weggaan, lang-
zamerhand terugtrekken HDT. 7, 211, PL. Phaed.
103 d, 106 a PLUT. Caes. 31. — **2** τινι, plaats
voor iemand maken DEM. 25, 20.

ὕπε-εξ-εἰρώω, *ion.* = **ὕπεξέρωω**, HDT. 7, 225.

ὕπε-εξ-ελαύνω, — **1** (ἐλαύνω) > *intr.* heimelijk
wegtrekken HDT. 4, 130. — **2** heimelijk wegdrijven
HDT. 4, 120.

ὕπε-εξ-ερώω, *ion.* -εἰρώω, heimelijk onttrekken
HDT. 7, 225.

ὕπε-εξ-έρχομαι, — **1** heimelijk weggaan, uitwijken,
spec. v. landverhuizers HDT. 1, 73; 8, 36, THUC.
4, 74, EUR. Ph. 1465, ANDOC. 1, 15, PL. Theaet.
182 d, Crat. 439 d, DEM., PLUT. — **2** τινα, van
iemand, iemand ontloupen THUC. 3, 34, 16; τινος,
van een plaats PLUT. Poplic. 7.

ὕπε-εξ-έχω (*sc* ἐαυτόν), heimelijk weggaan HDT.
5, 72.

ὕπε-εξ-ίσταμαι, *aor.* -έστην, — **1** in het geheim
weggaan, wegtrekken PLUT., LUC. — **2** vermijden,
uit den weg gaan PL. Phil. 43 a. — **3** *spec.* afstand
doen van, ἀρχῆς HDT. 3, 83, *m. inf.* LUC. — **4**
ruimte maken voor (XEN.) Ath. 1, 10. — **5** *vand.*
(*overdr.*) toegeven aan, bezwijken voor PLUT. Sol. 25.

ὕπε-επι-μόριος, ὁ, breuk, waarvan de onderkant,
de noemer 1 meer bevat dan de teller ARISTOT.

ὕπε-επι-φάσκω, van anderen beschijnen ARISTOT.

ΥΠΕΡ(έ), *de vorm ὑπερ(-) komt voor, waar
oorspr.* ὑπερ-σ. *aanwezig* van met denzelfden over-
gang als ἐπερ-σος > ἐφθεῖρα, vgl. ὑπερ ἔλα
Ψ 227, ἐπερ-σος i. 254. *In anastrophe bij*
HOM. en later ὑπερ. **Als adv.** zelden: meestal
is het gebruik niet volkomen zelfstandig meer, zoodat
verbinding met het ww. in tmesi mogelijk blijft.
Dat geldt ook van ὑπερ μὲν ἄγαν EUR. Med.
627. **Als praep.:** I. *m. gen.* (de bet. van de bet.
v. d. gen., die het punt v. uitgang aangeeft): — **1**
eig. ὑπερ τοίχων καταβήσεται, oorspr. boven
(= ὑπέρ) van de muren weg of af (= τοίχων) zal
hij . . . O 382, ὑπερ οὐδοῦ βᾶς > over den (ver-
hoogden) drempel stappend ρ 575. — **2** *vand.*
bij beweging over, voorbij, ὑπερ τᾶφρου μεγάλ-
λας Σ 228, ὁ Κρήτης ἔθειεν v. e. *schip* ter „hoogte”
van Kreta er weer vandaan > voorbij ξ 300,
AESCH. Ag. 576, ταφρών ὁ. πηδᾶν SOPH. Ai.
1279, XEN. Symp. 2, 11. — **3** *vand.* aan of naar
de overzijde van, πόντου v 257. — **4** *Eindelijk ook*
v. rust, de plaats, waarboven iets gebeurt
of is aangevend. ὁ γαίης N 200, PIND. I. 7, 9,
BACCH. 17, 15 (β: in *anastrophe*), HDT. 2, 105; 3,
122; 1, 175, (zoven = verder landwaarts in, vgl.

THUC. 2, 48, 1, XEN. An. 2, 6, 2 τοῖς ὁ. Χερρονήσου
Θραξί. — **5** (zich bukkend heenbuigend over
>), *ter bescherming, ten bate* van, τεῖχος
ἐτειχίσσαντο νεῶν ὑπερ H 449, v. e. offer A 444
alg. tot n. t. v. offer Joh. 17, 19, 1 Cor. 5, 7. — **6**

voor, ten behoeve van, ook *bij andere handelingen:*
bidden O 665, o 261 (*soms overgaande in:*
smeeken, bezweren bij X 338) *alg.* tot n. t. Rom.
10, 1, ook zorgen voor, lijden voor e. *dgl.* Col.
4, 13, Rom. 9, 3. — **7** *vand.* voor = in plaats van
(< zich offerend, aanbiedend voor) THUC. 1, 141,
XEN., tot n. t. 2 Cor. 5, 15, εἰς ὁ. πάντων ἀπέθανεν.

— **8** *alg.* het motief, of doel aangevend: om, wegens,
ter wille van EUR. Supp. 1125, XEN. Hiero 4, 3,
ISOCR., tot n. t. εὐχαριστεῖν dankbaar zijn voor
Rom. 1, 8, ὁ. τῆς εὐδοκίας tot welgevallen van
Phil. 2, 13. — **9** (*verw.*) *uit:* ἐκφοβεῖσθαι ὁ.
τινος, waar het iemand betreft SOPH. O. R. 989,
XEN. An. 1, 7, 3, *ontwikkelt zich:* over, be-
treffende: reeds HOM. ὁ. σέθεν ἀλογεῖ ἀκούω Z 524,
alg. doch vooral DEM., ISOCR., tot n. t. 2 Cor. 12, 8.
Vgl. *dezelvde ontwikkeling bij lat. super alqā rē.*

— **II. m. acc.:** **1** v. *beweging* (oorspr. boven
of hooger naar iets toe vgl. ἐπί *m. acc.*); *vand.*
gaande over, ὑπὲρ ἄμυν E 16, ὑπὲρ οὐδὸν
ἐβήσαστο (vgl. 1) η 135; zich uitbreidende over
ἡδὲς φαινόμενη ὑπερ ἔλα Ω 13, PIND. P. 2, 80,
fr. 189, AESCH. Eum. 250, PL. Critias 108 e, POL.

— **2** *bij ww. v. wonden is het begrip v. beweging*
en rust op een bep. (gewonde) plaats niet te scheiden
δόρυ ἀντ-ετόρησε πρυμνὸν ὑπὲρ θέναντος E 339. —
3 (*uit* 1) te boven gaande, te buiten gaande; over
een bep. maat of grens of tijdgrens heengaan-
de of heenzijnde (vgl. PL. Critias. 108 e τοῖς ὁ.
Ἡρακλείας στήλας ἕξω κατοικοῦσι καὶ τοῖς
ἐντὸς πᾶσιν, > in strijd met ὑπὲρ ἄλσαν Γ 519,
ὁ. ἔρκια Δ 67, ὁ. τὸν ἀλᾶθῆ λόγον overtreffend
PIND. O. 1, 29, ὁ. ζωφρωπον bovenmenschelijk
HDT. 8, 140, ὁ. δόναμιν THUC. 6, 16, 27, TR.:
AESCH. Ag. 378, PL. Rep. 488 a, *alg.* tot n. t.
Phil. 2, 9, 2 Cor. 1, 8. — **4** *spec.* bij getallen HDT.
5, 64, ATT.: XEN. Hell. 5, 4, 13. — **5** *in* n. t. =
μᾶλλον ἢ, φιλεῖν ὑπὲρ meer beminnen dan Mt.
10, 37; *abs.* (adv. *adv.*) 2 Cor. 11, 23. — **6** v. *tijd:*
over een bep. periode heen (v. d. spreker uit ge-
rekenend): vroeger dan, ὁ ὁ. τὰ Μηδικὰ πόλεμος
THUC. 1, 41, 8, PL. Tim. 23 e. — **III. In**

composita: a. over(schrijdend); *overdr.* over-
(treden). — b. *ter verdediging* van. — c. ten bate
van. — d. boven de gewone maat, bovenmate.

(vgl. *ἐπὶ* [z. d.] van anderen **οὐ** naar boven;
daarvan comp. *(s)up-ero-, *superl.* *(s)uprto =
ὑπατος; *verw.:* o *ind.* ὑπᾶρι boven, lat *super*,
umbr. *super*, o *ier.* for [*α* (p)er-], got. *ufar*
= *ndl.* over. Vgl. ὑπερος).

ὕπερα (z. ὑπέρ), ἡ, *ion.* ὁ-η, *pl.* brassen, touwen
die van de uiteinde v. d. ra naar den achtersteven
loopen ε 260, HYPER-, LUC. D. Mort. 4, 1.

ὕπερα, τά, soort rups ARISTOT.

ὕπερα-βέελετος, buitengewoon onnoozel DEM.
48, 42.

ὕπερ-άγαμαι, — **1** buitengewoon genieten (van)
PL. Symp. 180 a. — **2** iemand buitengewoon be-
wonderen wegens, τινος LUC. Demosth. Enc. 33.

ὕπερ-ἄγαν, *adv.*, bovenmatig, al te zeer EUR. Med.
627 in tmesi.

ὕπερα-γανακτέω, (γᾶν?) buitengewoon ontevreden
zijn, *abs.* of τινι, PL. Rep. 535 e, AESCHIN
1, 60.

ὑπερ-αγαπάω, buitengewoon veel houden van DEM. 13, 21, LUC.
ὑπερ-άγω, — 1 verheffen, opwerken tot APP. — 2 overtreffen, τινος POL.
ὑπερ-αγωνιάω, buitengewoon PL. Euthyd. 300 c of om iemds wil, τινος, in angst zijn DEM. 61, 28.
ὑπερ-αῆς (α *metrisch wegens* —) of v. ἀκρᾶς, z. d.), hevig waaiend, ἄελλα Λ 297.
ὑπερ-αιμόω, volbloedig zijn XEN. Eq. 4, 2, HIPPOCR.
ὑπερ-αίρω, — 1 boven of buiten iets uittillen, κεφαλὴν PL. Phaedr. 248 a, LUC.; *pass.* zich verheffen, ἐπὶ θεόν boven God N. T. 2 Thess. 2, 4, vgl. 2 Cor. 12, 7. — **Intr.:** 2 overtrekken, overklimmen, oversteken, τι XEN. Hipp. 8, 3, POL. — 3 *eig.* boven iets uitgroeien THEOPHR.; *spec.* (*milit.*) overvleugelen POL. — 4 over iets heengaan, passeeren (> niet op het juiste oogenblik grijpen), καιρὸν AESCH. Ag. 786, ARISTOT., POL. — 5 overstroomen DEM. 55, 10, ARISTOT. — 6 overtreffen PL. Leg. 717 d, DEM. 18, 220, DIO. — 7 *abs.* uitmunten POL. — 8 overtollig zijn, boven de gewone sterkte zijn PAP.
ὑπέρ-αισχρος, buitengewoon leelijk XEN. Cyr. 2, 2, 28, PLUT.
ὑπερ-αισχύνομαι, zich hevig schamen AESCHIN. 1, 33.
ὑπερ-αιωρέομαι, — 1 hangen of zweven boven, τινος HDT. 4, 103, HIPPOCR. — 2 (op de „hooge” zee) liggen boven d. i. tegenover, τινος HDT. 6, 116. — 3 *med.* over iets heen getrokken liggen HIPPOCR.; *vand.:* -ησις, ἦ, HIPPOCR.
ὑπερ-ακμάζω, in kracht of bloei overtreffen, τινα OOM.
ὑπέρ-ακμος, sexueel geheel en al rijp; wellustig N. T. 1 Cor. 7, 36.
ὑπερ-ακοντίζω, — 1 *eig.* iemd, τινι, in het speerwerpen overtreffen, — 2 *overdr.* overtreffen AR. Av. 363, Eq. 659, *m. part.* Pl. 666.
ὑπερ-ακρίζω, — 1 overklimmen, τειχία XEN. Hipp. 6, 5. — 2 *overdr.* in hoogte overtreffen, τινος EUR. Supp. 988.
ὑπερ-άκριος, — 1 over of op de hoogte, het hoogplateau wonend, als E. N. HDT. 1, 59 v. d. *arme bergbevolking*, D. H. — 2 τὰ ὑ-α, het hoogland HDT. 6, 20.
ὑπερ-άκρως, *adv.*, ζῆν, bovenmatig naar het hoogste strevend DEM. 61, 45.
ὑπερ-αλγέω, — 1 zich bedroeven, smart over iets hebben, τινος SOPH. Ant. 630, EUR. Hipp. 260, AR. Av. 466, τι LUC. — 2 bovenmate bedroefd zijn HDT. 2, 129, EUR. Med. 118, φροντίδα in zijn gedachten Heracl. 619, ARISTOT.
ὑπερ-αλγής, — 1 bovenmate bedroevend, χόλος SOPH. El. 176. — 2 buitengewoon lijdend POL.
ὑπερ-αλκής, buitengewoon stevig PLUT.
ὑπερ-άλλομαι, overheenspringen, τινος E 138; τι Υ 327, XEN. An. 7, 4, 17, ARISTOT., PLUT.
ὑπέρ-αλλος, boven anderen: anderen overtreffend PIND. N. 3, 33.
ὑπερ-αμπέχω, aan de bovenzijde omvatten TIMOTH. fr. 8 W.
ὑπερ-αν/αιδέομαι, *pass.* in onbeschaamdheid overtroffen worden AR. Eq. 1206.
ὑπερ-αν/αίσχυντος, bovenmate onbeschaamd DEM. 43, 65.
ὑπερ-ανα/τείνομαι, zich buitengewoon inspannen LUC. pro Imag. 13.
ὑπερ-άνθρωπος, bovenmenselijk D. H., LUC.

ὑπερ-αν/ίσταμαι, *aor.* -έστην, boven iets uitrijzend D. H., LUC. Icarom. 12.
ὑπερ-αντλέομαι, heelemaal lek zijn LUC. Merc. cond. 2.
ὑπέρ-αντλος, — 1 lek, geheel met water gevuld, v. *scheperen* PLUT. Luc. 13, LUC. — 2 *overdr.* overstelpt, συμφορᾶ EUR. Hipp. 767, PLUT., LUC. Tim. 18. — 3 (*intr.*) overloepend: buitensporig, ὄβρις LUC. Tim. 4.
ὑπέρ-άνω, *adv.*, — 1 omhoog, boven, οἰκεν LUC., N. T. Eph. 4, 10, Hebr. 9, 5. — 2 *als praep.* boven, τινος, v. *plaats* ARISTOT., PLUT. — 3 *overdr.* buitensporig, *als adj.* POL. — 4 v. *rang* hooger N. T. Eph. 1, 21. — 5 ὁ γίνεσθαι τινος, de overhand krijgen over PLUT. -θεν, boven, τινος AESOP.
ὑπέρ-άνωρ, ορος, *dor.* = -ήνωρ, EUR. Ph. 185.
ὑπερ-απο-θνήσκω, voor iemd, τινος, sterven PL. Symp. 208 d, XEN. Cyn. 1, 14.
ὑπερ-απο-κρίνομαι, voor iemd, τινος, antwoorden: hem verdedigen AR. Vesp. 951.
ὑπερ-απο-λογέομαι, *aor. med.*, verdedigen (met een pleidooi), τινος, iemd HDT. 6, 136, ANTIPH. 2 8, 2, XEN. Hell. 1, 7, 16.
ὑπερ-αρρωδέω, *ion.* = -ορρ., buitengewoon bang zijn HDT. 8, 72.
ὑπέρ-ασθμος, zeer sterk hijgend XEN. Cyn. 10, 20.
ὑπερ-ασπάζομαι, *aor. med.*, buitengewoon gesteld zijn op XEN. Symp. 4, 38, PLUT. 229 e.
ὑπερ-ασπίζω, met het schild bedekken en verdedigen, τινα POL., PLUT.
ὑπερ-α-σχημονέω, uiterst onbetamelijk zijn PLUT. 45 f.
ὑπερ-ά-τοπος, uiterst ongerijmd of dwaas DEM. 17, 8.
ὑπερ-αττικός, de navolging van het Attisch in spreken en schrijven overdrijvend LUC. Demon. 26.
ὑπερ-αυγής, buitengewoon sterk stralend LUC. V. H. 1; 19.
ὑπερ-αυξάνω, buitengewoon sterk groeien, toenemen ANDOC. 4, 24 *pass.*, N. T. 2 Thess. 1, 3 v. h. *geloof*.
ὑπερ-αυχέω, buitensporig trotsch zijn THUC. 4, 19, 17, DIO.
ὑπέρ-αυχος, zeer trotsch, overmoedig AESCH. Sept. 483, SOPH. Ant. 1351, XEN. Ag. 11, 11, D. H.
ὑπερ-αχθής, overladen THEOCR. 11, 37, NIC. Th. 342.
ὑπερ-άχθομαι, buitengewoon sterk gebukt gaan onder, τινι HDT. 6, 21, SOPH. El. 177.
ὑπερ-βαίνω, — 1 over iets heen gaan trekken of klimmen, τείχος M 468, οὐδὸν θ 80, οὐρους HDT. 6, 108, THUC. 2, 96, 23, EUR. Ba. 654, ορους PL. Leg. 483 c, *abs.* XEN. Hell. 5, 4, 49. — 2 *spec.* buiten de oevers treden HDT. 2, 13. — *overdr.* 3 overstreden PIND. fr. 1, 6 δίκων, HDT. 3, 83 νόμου, SOPH. Ant. 449, PL., DEM. — 4 *abs.* buiten zijn boekje gaan, bedrog plegen N. T. 1 Thess. 4, 6. — 5 voorbijgaan, overslaan HDT. 3, 89, PL. Rep. 528 d, PL., DEM. — 6 overtreffen THEOGN. 1015, EUR. Alc. 1080, PL. Tim. 24 d. — 7 een tijdsruimte of -grens passeeren: ouder zijn dan PL. Leg. 755 a, POL. — **Causat.:** *aor.* -έβησα: 8 overbrengen, overlaten gaan XEN. Eq. 7, 2.
ὑπερ-βαλλόντως, *adv. part. pr. act. v.* ὑπερβάλλω, bovenmate PL. Rep. 492 b, ISOCR. 1, 28, POL., N. T. 2 Cor. 11, 23.
ὑπερ-βάλλω, *ep. aor.* ὑπερ-έβαλον [*ei metrisch*] Ψ 637, — 1 iets over een bep. grens of teeken, τι, heen werpen Ψ 843, ook τιος Ψ 847, τινα δουρὶ met de speer > in het speerwerpen, Ψ 637. — 2 iets heen rollen of stooten over, ἄκρον λ 597 v. *Sisyphus.* — *Vand. intr.* gaan over en **opnieuw tr.** overschrijden, voorbijgaan, *overdr.* over-

treffen in *versch. bet.*: — **3** over iets, τι, heengaan, κορυφάς AESCH. Pr. 722, δρους EUR. Or. 443, *overdr.* te boven komen Alc. 795. — **4** om een kaap heenkomen, voorbijvaren HDT. 7, 168, THUC. 8, 104, 16. — **5** de grens overgaan HDT. 8, 137, XEN. An. 4, 6, 10. — **6** *spec.* buiten zijn oevers, τινος, treden THEOGN. 673; *vand.* overstromen, τι HDT. 2, 111, abs. EUR. Tr. 686; *spec.* overkoken HDT. 1, 59. — **7** *spec.* over zijn hoogste punt heengaan: zijn grootste hoogte (en warmte) bereiken, *v. d. zon* HDT. 4, 184. — **8** passeeren, voorbij gaan *bij een wedstrijd* SOPH. El. 716. — **9** het door reuk gevonden spoor kwijt raken (voorbij loopen) XEN. Cyn. 6, 20. — **10** *overdr.* het winnen van, τινος, *later* τινα, in iets τιμι PIND. fr. 33, AESCH. Pr. 923 τινος, EUR. Hipp. 924, AR. Pl. 109, PL. — **11** *overdr.* te buiten gaan, *een bep. grens of maat* HES. O. 489, THEOGN. 479 μέτρον πόσιος, DEMOCR. 233 D., HDT. 3, 23, XEN. Hell. 5, 3, 21, PL. Prot. 356 b. — **12** (*uit 10*) overtreffen, τι(να) εν τινος HDT. 1, 61, XEN. Hell. 7, 3, 6, PL. Gorg. 475 b. — **13** abs. en *praegn.* de gewone of alle grenzen te buiten gaan: buitensporig of buitengewoon zijn PIND. N. 7, 66, THUC. 7, 67, 4, AESCH. Pers. 291, EUR., AR. Pl. 109, PL. Theat. 192 c; *vooral part. pr.* ὑπερβάλλον = buitengewoon, groot, machtig THUC. 2, 35, 1, EUR. Med. 127, PL., *tot N. t. vaak:* Eph. 2, 7; *ook adv., z. d.* — **14** *spec. bij een verlooping* opbieden abs., overbieden, τινα HDT. 5, 51, THUC. 8, 56, 10, LYS. 22, 6, PAP. — **Med.:** **15** het winnen van, overwinnen, τινα HDT. 5, 124, (*praegn.* veroveren 6, 9), τινα μάχη EUR. Or. 691, AR. Nub. 1035. — **16** overtreffen, τινα HDT. 2, 175, AR. Eq. 409, PL. Critias 115 d. — **17** de gewone maat overschrijden: uitmunten (d zijn) HDT. 9, 71, PL. Rep. 558 b; *vgl.* ὑπερ-βεβλημένος, buitengewoon EUR. Alc. 153. — **18** *spec.:* met geld overtroeven, meer bieden dan PL. Phaedr. 232 c, XEN. — **19** *eig.* zijn zaken over een bep. termijn verschuiven: uitstellen HDT. 4, 9; 9, 45, 51, ARISTOT. A. Π. 36, 2. — **20** *vand.:* abs. talmen, dralen HDT. 7, 206, HIPPOCR., PL. Phaedr. 254 d, ARISTOT. ὑπερ-βάρης, overladen; *overdr.* zeer zwaar AESCH. Ag. 1175.

ὑπερ-βάσι/α, ἡ, *ion.* ἡ, overtreding: misdaad, goddelooze daad Γ 107, *pl* Ψ 589; HES. O. 828, SOPH. Ant. 605.

ὑπερ-βάσις, ἡ, — **1** pas over bergen, doorwaadbare plaats POL., STRABO. — **2** het oversteken POL. — **3** *spec.* uit het lid gaan HIPPOCR. — **4** overtreding THEOGN. 1247.

ὑπερ-βᾶτεον, *v.* ὑπερ-βαίνω, men moet overtrekken, gaan over PLUT.

ὑπερ-βᾶτός, *adv. verb.* v. ὑπερβαίνω, — **1** over te klimmen, *v. e. muur* THUC. 3, 25, 22. — **2** buiten zijn (normale) plaats in den zin gebruikt PL. Prot. 343 e, overdrachtelijk ARISTOT., D. H. — **3** snel behandeld HIPPOCR. — **4** *act.* over een bep. grens gaande AESCH. Ag. 428, ARISTOT.

ὑπερ-βεβλημένος, *adv. part. pf. pass.* v. ὑπερβάλλω, overdreven, onmatig ARISTOT.

ὑπερ-βιάζομαι, overweldden THUC. 2, 52, 7.

ὑπερ-βίβασις, ἡ, het over-voeren of brengen POL.

ὑπερ-βίος (βία, βίη), — **1** van buitengewone kracht PIND. O. 10, 15, BACCH. 12, 75. — **2** driftig, hartstochtelijk Σ 262. — **3** overmoedig, misdadig α 368, *adv.* ὁ-ον P 19.

ὑπερ-βιόω, iemδ, τινος, overleven POL.

ὑπερ-βλαστᾶνω, te welig, wild uitloopen THEOPHR.

ὑπερ-βολάδην, *adv.*, bovenmatig THEOGN.

ὑπερ-βολαίοι, οἱ, de hoogste tonen der schaal PLUT. 1029 a.

ὑπερ-βολή, ἡ, (: ὑπερβάλλω *intr.* **3** en **12**), — **1** het overtrekken XEN. An. 1, 2, 25, POL. — **2** *concr.* bergpaa XEN. An. 4, 1, 21, POL., DIOD. — **3** „hoogte” *v. e. ster* ARISTOT. — **4** (*eig.* het verder [kunnen] gooien dan een ander >), grooter kracht, overwicht THUC. 6, 31, 5, EUR., hooger bod PAP. — **5** het overtreffen, ὁ-ὴν ποιῆσθαι τινος, iets nog overtreffen LYS. 14, 38, DEM. — **6** *alg.* de gewone maat overtreffen; *gunstig* buitengewone grootte of voortreffelijkheid, δι' ἀρετῆς ὁ-ὴν ARISTOT., POL. — **7** *gew.* overdrijving, te groote omvang of graad DEMOCR. 102 D., THUC. 3, 82, 43, χρημάτων ὁ. EUR. Med. 232, PL. Prot. 356 a (*teg.* ἔλλειψις), ISOCR. 2, 33 ἐγὼ τοσαύτην ὁ-ὴν ποιούμαι ὥστε, ik ga zoo ver „om te”, DEM. 18, 190, *tot N. t.* 2 Cor. 4, 7. — **8** *verzw.:* vaak in *adverb.* uitdrukkingen εἰς, καθ' ὁ-ὴν, ὁ-ῆ bovenmate: buitengewoon, zeer of veel meer dan (*z. 5*) SOPH. O. R. 1196, EUR. Hipp. 939, DEM. *tot N. t.* 2 Cor. 4, 17, Rom. 7, 13, MEN. Kith. 48. — **9** uitstel HDT. 8, 112, POL. — **10** hyperbool, overdreven uitdrukking ISOCR. 4, 88, ARISTOT. — **11** kegelsnede MATHEM.

ὑπερ-βόλιμος, te verdagen PAP.

ὑπερ-βόρεος, als EN: bewoner van het hooge poorden HYMN. 6, 29, PIND. O. 3, 16, HDT. 4, 32; *bij* AESCH. Ch. 373 μεγάλης δὲ τύχης καὶ ὑπερβόρεος μεζονα φωνεῖς, een geluk, hetwelk dat der Hyperboëers overtreft, *vgl.* PIND. P. 10, 30.

ὑπερ-βορῆθής, overladen, bovenmate zwaar SOPH. Ai. 951.

ὑπερ-εργάζομαι, — **1** omwerken, omploegen XEN. Oec. 16, 10. — **2** onderwerpen, onderdanig maken EUR. Hipp. 504. — **3** heimelijk doen PLUT. Galb. 9. — **4** als hulp, dienst, iets doen EUR. Med. 871.

ὑπερ-εγίος, bovenaardsch ARISTOT.

ὑπερ-γέλοιος, uiterst belachelijk DEM. 19, 211.

ὑπερ-γεμίζω, overladen XEN. Vect. 4, 39.

ὑπερ-γέμω, overladen zijn, τινος COM., POL.

ὑπερ-γήρως, overoud, zeer oud AESCH. Ag. 79, LUC. D. Mort. 27, 9, BABR. 47, 1.

ὑπερ-δᾶσος, buitengewoon ruig of dik behaard XEN. Cyr. 2, 2, 28.

ὑπερ-δέδοικα, in angst leven voor DEMOCR. 278 D.

ὑπερ-δεής, slechts *acc.* ὑπερ-δέα met *hypphaeresis* < -δέα, zeer sterk tekort schietend: zeer klein P 330.

ὑπερ + W. δ(F)ει-: *aor.* -έδεισα, *perf.* -δέδοικα, — **1** bovenmate, zeer bang zijn voor, τινος (*door* ὑπερ-) AESCH. Sept. 292, SOPH. Ant. 82; abs. HDT. 8, 94 *aor.* — **2** iemδ zeer vreezen Ltr.

ὑπερ-δαιμίνω, zeer bang zijn voor, τινα = vreezen HDT. 5, 19.

ὑπερ-δεινος, zeer te vreezen, geweldig, gevaarlijk DEM. 21, 111, LUC. Tim. 13.

ὑπερ-δειπνέω, zich overeten MEN. Her. 17.

ὑπερ-δέξις, — **1** boven iemδ aan zijn rechterhand liggend of zich bevindend XEN. An. 4, 8, 2. — **2** *verzw.* hooger liggend XEN. An. 3, 4, 37, Hell. 7, 4, 13, POL. 3, 14, 7; LUC.; τινος, dan iemδ: bestrijkend, beheerschend POL. — **3** *overdr.* de overmacht hebbend over, overtreffend POL., PLUT. Num. 20.

ὑπερ-δια-τείνομαι, *med.*, zich bovenmatig inspannen DEM. 25, 1, LUC. Hermet. 25.

ὑπερ-δίδωμι, iets voor iets geven, τί τινος EUR.

ὑπερ-δίκεω, voor het gerecht voor iemδ pleiten, hem verdedigen AESCH. Eum. 652, φεύγειν bepleiten PL. Phaedr. 86 e, PLUT. 694 e.

ὕπερ-δίκος, — 1 het recht streng handhavend, Νέμεσις PIND. P. 10, 44. — 2 zeer billijk, -rechtvaardig AESCH. Ag. 1396, SOPH. Ai. 1119.

ὕπερ-ερεθίζω, eenigszins tergen, prikkelen BABR. 95, 65, APP.

ὕπερ-ερίδω, — 1 ondersteunen PIND. N. 8, 47, PL. Phaed. 99 b. — 2 stutten, een *plafond* e. dgl. PLUT.

ὕπερ-επιτείνω, voor iemand, τινος, spreken, pleiten ARISTOT.

ὕπερ-ερίπτω, — 1 tr. neerwerpen, ondermijnen, door het wegtrekken van een stut PLUT. 71 b, Pomp. 74 pass. — 2 intr., aor. -ήριπτον: in elkaar zakken, neerstorten Ψ 691.

ὕπερ-έρισμα, τό, stut, onderlaag ARISTOT., PLUT. **ὕπερ-έκεινα**, aan gene zijde van, τινος, liggend N. T. 2 Cor. 10, 16.

ὕπερ-εκ-θεραπέυω, door diensten zoeken te winnen AESCHIN. 2, 154.

ὕπερ-εκ-περισσοῦ, adv., — 1 meer dan overvloedig N. T. 1 Thess. 5, 13 (of -ῶς). — 2 meer dan (= ὑπέρ) N. T. Eph. 3, 20.

ὕπερ-εκ-πίπτω, — 1 te buitengaan, τινος LUC. — 2 de maat te buitengaan LUC. Hermot. 67.

ὕπερ-εκ-πλήσσω, pass. buitengewoon sterk verbaasd, verschrikt of bewonderend zijn XEN. Cyr. 1, 4, 25, DEM. 2, 5, LUC.

ὕπερ-εκ-τείνω, ἐαυτόν, overdr. zich overspannen, meer doen dan zijn krachten eigenlijk gedoogen (vulgaat: *superextendere*) N. T. 2 Cor. 10, 14.

ὕπερ-εκ-τίνω, voor iemand, τινος, betalen LUC.

ὕπερ-εκ-φρεύω, ontvluchten, buiten iets komen HIPPOCR.

ὕπερ-εκ-χέω, pass. overstromen DIOD., N. T. Luc. 6, 38 (ἄχύνω).

ὕπερ-έκ-χύσις, ἡ, overstroming PLUT. 731 c.

ὕπερ-έλαφρος, buitengewoon licht XEN. Cyn. 5, 31.

ὕπερ-εμ-πίμπλημι, pass. overvol van iets, τινος, zijn XEN. Cyr. 1, 6, 17, LUC.

ὕπερ-εμ-φορέομαι, zich overladen LUC. D. Mer. 6, 3.

ὕπερ-εν-τυγχάνω, voor iemand, τινος, tusschen beide komen N. T. Rom. 8, 26.

ὕπερ-εξ-αίρομαι, buitengewoon sterk zich verheffen HIPPOCR.

ὕπερ-εξακισχίλιοι, over de zesduizend DEM. 59, 89.

ὕπερ-εξηκοντέτης, meer dan zestig jaar oud AR. Ecl. 982.

ὕπερ-εξις, ἡ, eigenschap, die in hooge mate aanwezig is PL. Tim. 87 e.

ὕπερ-επ-αινέω, bovenmate prijzen HDT. 1, 8, AR. Eq. 680, PL. Euthyd. 303 b.

ὕπερ-επ-αίρω, buitengewoon overdrijven APP.

ὕπερ-επ-είγω, zeer haasten tr. APP., DIO.

ὕπερ-επι-θυμέω, zeer sterk begeeren XEN. Cyr. 4, 3, 21.

ὕπερ-ερέπτω, wegrukken, weggraven van onder, τινος Φ 271.

ὕπερ-έρχομαι, — 1 overtrekken, passeeren XEN. An. 4, 4, 3. — 2 overdr. overtreffen PIND. O. 13, 15.

ὕπερ-εσθίω, onmatig eten XEN. Mem. 1, 2, 4.

ὕπερ-ετής, boven de jaren v. *belastingplicht* PAP.

ὕπερ-ευ, adv., zeer goed, zeer voortreffelijk PL. Theaet. 185 d, XEN., DEM., MEN. Perik. 404; = ὑπέρ-ευγέ, MEN. Epit. 308.

ὕπερ-ευδοκίμείω, buitengewoon groote toejuching verwerven LYS. 9, 7.

ὕπερ-ευμαιρέω, zeer comfortabel zijn HIPPOCR. **ὕπερ-ευφραίνομαι**, zich buitengewoon verheugen LUC. Icarom. 2. (N. T.).

ὕπερ-εχθαίρω, zeer haten, τινα SOPH. Ant. 128. **ὕπερ-έχω**, ep. impf. ὑπέρεχεν Γ 210, ὑπέρεχον THEOGN. 747, — 1 eig. iets (vast)houden boven, τινος, later bij pers. ook τιμ, vooral ter bescherming, σπλάγχνα Ἡρακλείου B 426, χεῖρα(ς) τιμος I 420, τιμ Δ 249, THEOGN. 747, AESCH. Sept. 215, σκιάδειον AR. Av. 1508, Eq. 1176, ARISTOT. — 2 iets boven iets hebben of laten uitstekend boven, τιμος, ὤμους Γ 210, ARISTOT. — 3 spec.: v. *hemellichten* opkomen Δ 735, v 93. — **Intr.:** (uit 3): 4 uitstekend HDT. 2, 4, 41, THUC. 7, 25, 19, EUR. Ph. 1384, PL. — 5 *praegn.* boven de rest uitstekend, φιλέει ὁ θεὸς τὰ ὑπέρεχοντα πάντα κολουεῖν HDT. 7, 10, 5, z. 5, 92, 6, XEN., ARISTOT. — 6 (in *horizontaal vlak*) spec. overvleugelen, omvatten THUC., XEN. Hell. 4, 2, 18. — 7 overdr. overtreffen, iemand τιμος, in iets τι of τιμ, abs. oppermachtig, superieur, groot zijn: θεῶν ὑπέρεσχε νόος THEOGN. 202, ARCHYTAS 2 D., tr.: AESCH. Pr. 213, XEN. Hell. 6, 1, 9, PL. Gorg. 475 c, tot N. T. Phil. 2, 3; abs. geweldig zijn 3, 8. *Pass. pers.:* ὑ-εσθαι ὑπό τιμος PL. Phaed. 102 c. — 8 *logisch* meer omvatten, ruimer zijn, v. e. *begrip* ARISTOT. — 9 over een terrein, *hindernis* heenkomen, τι THUC. 3, 23, 29. — 10 *vand.:* overdr. te boven komen, τιμος, kunnen dragen AR. Pax 17, DIOD.

ὕπερ-ζέω, overkoken AR. Eq. 920, LUC. ARISTOT.; -σις, ἡ, ARISTOT.; -τος, ARISTOT.

ὕπερ-ήδομαι, aor. pass., zich buitengewoon verheugen over, τιμ HDT. 1, 54, XEN. Cyr. 3, 1, 31.

ὕπερ-ήδυσ, buitengewoon, aangenaam LUC.; adv. XEN. Cyr. 1, 6, 21.

ὕπερ-ήμερ-ία, ἡ, — 1 het verzuimen van een gerechtelijk bepaalden dag, *bijv.* v. e. *betalingstermijn* DEM. 30, 27. — 2 de daarop volgende inbeslag-neming DEM. 32, 6.

ὕπερ-ήμερος, — 1 den gerechtelijk bepaalden dag, *bijv.* een *betalingstermijn*, verzuimend, *vand.* in beslag genomen ANTIPH. 5, 63, LYS. 23, 14, DEM., PLUT., LUC. — 2 τῶν γάμων, *komisch* v. *oude vrijsters* com.; *alg.* een bep. leeftijd voorbij LUC.

ὕπερ-ήμισυς, meer dan de helft HDT. 7, 40, XEN. An. 6, 2, 10, PLUT.

ὕπερ-έρημος, bijna verlaten PLUT. Aemil. 8.

ὕπερ-ήνορέων, — 1 overmoedig N 258, v. d. *Cyclopen* ζ 5 v. d. *μνηστῆρες* δ 769. — 2 zich zelf voor een *Übermensch* houdend AR. Pax 53.

ὕπερ-ήνωρ (ἄνηρ; *ā in de naam der samenstelling*), ορος, overmoedig, *ongunstig* HES. Th. 995, EUR. Ph. 185.

ὕπερ-ηφανέων, — 1 zich overmoedig gedragend Δ 694; later als verb. ὑ-ω POL. — 2 tr. overmoedig behandelend, τινα DIOD., LUC.

ὕπερ-ηφρα-ία, ἡ, — 1 overmoed, hoogmoed ANDOC. 4, 13, PL. Symp. 219 c, DEM. — 2 verachting voor, τιμος DEM.

ὕπερ-ηφᾶνος, — 1 *ongunstig:* trotsch, hoogmoedig HES. Th. 149, PIND. P. 2, 28 en BACCH. 16, 49 -ᾶφ., AESCH. Pr. 402, adv. PL. Theaet. 175 b, ISOCR., tot N. T. Luc. 1, 51. — 2 *gunstig:* superbe, verheven, σοφία PL. Phaed. 96 a. Gorg. 511 d.

(*wrsch. hetzelfde als ὑπερ-φάνης* XEN. Hipp. 5, 7 boven anderen uitstekend > trotsch, η *msch. analogie naar compos.*, waarvan het 1e deel een *ā*, η *stam* was of naar ἀγήνωρ, ὑπερ-ηνωρ-? Vgl. ook ἐλαφη-βόλος e. dgl. Of *ω* ἀπώω?).

ὕπερ-θαλασσιδίας, aan gene zijde v. d. zee gelegen HDT. 4, 199.

ὑπερ-θαυμάζω, bovenmatig bewonderen HDT. 3, 3 (θωμ.), LUC.
ὑπερ-θε(ν), *adv.*, — **Adv.:** 1 van boven, aan den bovenkant, *spec.:* v. d. hemel H 101, *teg.* ἐνερθεν N 75; boven op zijn hoofd B 218; PIND. P. 2, 48 *teg.* κάτω, XEN. An. 1, 4, 4, ARISTOT. — 2 v. graad nog meer SOPH. O. C. 1745. — **Praep.:** 3 boven PIND. P. 4, 192, AESCH. Ag. 232. — 4 v. graad erger dan EUR. Med. 650. — 5 ὑ. γίνεσθαι τινος, het winnen van EUR. Ba. 904.
ὑπερ-θερμαίνω, boven mate verhitten HIPPOCR., ARISTOT., PLUT.; -ασία, ἤ, HIPPOCR.
ὑπερ-θεσις, ἤ, — 1 het verschuiven, uitstel PAP., POL. — 2 overdrijving, overspanning POL., DIOD.
ὑπερ-θέω, — 1 om iets heen loopen of varen. *overdr.* ἐκραν AESCH. Eum. 562. — 2 overtreffen EVR. Andr. 195, PL. Leg. 648 d.
ὑπερ-θνήσκω, voor iemd of iets, τινος, sterven EUR. Alc. 155, 682.
ὑπερ-θρώσκω, over iets heen springen, τι I 476, *abs.* M 53, SOL. 4, 29, HDT. 2, 66, AESCH. Ag. 297, EUR., τινος Hec. 823.
ὑπερ-θυίω, over iets heen koken of vloeien TIMOTH. Pers. 75.
ὑπερ-θύμος, — 1 met buitengewone moed: zeer dapper E 376, Z 111, HES. Th. 937, PIND. P. 4, 13, BACCH. 12, 103. — 2 ongunstig overmoedig HES. Th. 719, v. e. *paard* XEN. Eq. 3, 12. — 3 haatdragend, driftig AESCH. Eum. 824 *adv.*
ὑπερ-θύριον, τό, bovenpost v. d. deur (*teg.* οὐδός) η 90, HES. Sc. 271.
ὑπερ-θύρον, τό, = *voorg.*, HDT. 1, 179, PARM. 1, 12 D., HEROND. 2, 65.
ὑπερ-θωμάζω, *ion.* = -θαυμ.
ὑπερ-ίεμαι, voortsnelen XENOPHAN. 31 D.
ὑπερ-ίημι, verder werpen φ 198.
ὑπερ-ικταίνομαι, trippelen, zich reppen (onder iemds lichaam), πόδες ψ 3.
(msch. onjuiste lezing i. p. v. ὑπο-α(of η)κταίνοντο, vgl. HESYCH. ὑπο-ακταίνοντο ἔτρομον, vgl. ἀκταίνο, -όω).
ὑπερ-ίτος, door overmatige purgatie verzwakt HIPPOCR., ARISTOT., THEOPHR.; -άω en -ησις, ἤ HIPPOCR.
ὑπερ-ίπταμαι, = ὑπερπέτομαι, overheenvliegen ARISTOT., PLUT. Num. 8, LUC.
ὑπερ-ισθμίζω, over een landengte brengen POL.
ὑπερ-ίσταμαι, — 1 boven, aan het hoofdeinde van iemd gaan staan HDT. 7, 17. — 2 over iemd heen gaan staan, beschermen SOPH. El. 188.
ὑπερ-ίστωρ, ορος, slechts al te goed kennend, τινος SOPH. El. 850.
ὑπερ-ισχύρος, bovenmate sterk XEN. Cyr. 5, 2, 2, ARISTOT.
ὑπερ-ίσχω, = ὑπερέχω, — 1 tr. boven iets houden POL. — *intr.* 2 boven iets uitrijzen THEOPHR. — 3 overtreffen, overheerschen HES. O. 217, THEOPHR.
ὑπερ-καθαίρω, buitengewoon sterk purgeeren HIPPOCR.; -άρις, ἤ HIPPOCR.
ὑπερ-κάθημαι, — 1 op een hogere plaats zitten, ἐπί τινος XEN. An. 5, 2, 1. — 2 *vand.* bewaken, ἰβ. 5, 1, 9.
ὑπερ-καλλής, buitengewoon schoon, edel XEN. Cyr. 5, 1, 17.
ὑπερ-κάλος, = *voorg.*, ARISTOT
ὑπερ-κάμνω, zich buitengewoon voor iemd, τινος, inspinnen EUR. Ba. 963, Iph. A. 918.

ὑπερ-καταβαίνω, overklimmen en afdalen, τεῖχος N 50, 87.
ὑπερ-καταγέλαστος, buitengewoon belachelijk AESCHIN. 3, 192, PLUT. 4 a.
ὑπερ-κατάκειμαι, boven iemd, τινος, aanliggen aan tafel PLUT., Mar. 3, LUC.
ὑπέρ-κειμαι, — 1 liggen, zich bevinden boven (op) ISOCR. 4, 163, ARISTOT., POL. — 2 uitgesteld zijn LUC.
ὑπερ-κέραις, ἤ, het over, vleugelen" POL.
ὑπερ-κέραια, „over-vleugelen" POL.
ὑπερ-κολακεύω, bovenmatig vleien, τινα DEM. 19, 160, DIO.
ὑπέρ-κομπος, overmoedig, hoogmoedig AESCH. Pers. 827, Sept. 391.
ὑπέρ-κοπος (*eig.* over het gewone „slag" heen?): — 1 overmoedig, hoogmoedig; buitensporig SOPH. Ai. 127. — 2 overmoe, afgemat ARISTOT.
ὑπερ-κορέννυμι, oververzadigen, τινά τινος THEOGN. 1154.
ὑπερ-κορής, oververzadigd HEROND. 5, 1.
ὑπερ-κορούφωσις, ἤ, boventuitstekende spits HIPPOCR.
ὑπέρ-κοτος, zeer verbolgen AESCH. Ag. 822, EUR. Herc. 1087 *adv.*
ὑπερ-κρεάννυμι, iets boven iemds hoofd laten hangen of zweven THEOGN. 1022, PIND. O. 1, 58, MIMN. 5, 3 ALD.
ὑπερ-κτάσσομαι, meer dan noodig is krijgen SOPH. El. 217.
ὑπερ-κυβιστάω, zich hals over kop in gevaar storten POL.
ὑπερ-κύδῃς, αντος, bovenmate stralend, in luister (van de overwinning) Δ 66, 71, HES. Th. 510. (*κυδαν+τ-, vgl. κύδανον* γ 42).
ὑπερ-κύπτω, — 1 overheen-bukken en zien PL. Euthyd. 271 a. — 2 boventuitsteken, τινος COM., LUC. — 3 overtreffen PLUT.
ὑπερ-λαμπρος, buitengewoon helder AR. Nub. 571, v. *geluid* DEM. 18, 259.
ὑπερ-λαμπρύνομαι, v. *spoorzoekende honden*: buitengewoon bedrijvig zijn XEN. Cyr. 3, 7.
ὑπέρ-λευκος, zeer wit HIPPOCR., LUC. Amor. 41.
ὑπερ-λίαν, buitengewoon, grootelijks n. t. 2 Cor. 11, 5.
ὑπερ-λύδιος, een toon hooger dan de Lydische toon PLUT.
ὑπερ-λύπέω, bovenmatig krenken of bedroeven HDT. 8, 90.
ὑπερ-μαζάω, zich overeten aan, μάζα LUC., ALCIPH. R.
ὑπερ-μαίνομαι, door het dolle heen zijn AR. Ran. 776.
ὑπερ-μαχέω, voor iemd, τινος, strijden, verdedigen SOPH. Ant. 194, EUR. Ph. 1252, LUC.; τινι, tegen iemd SOPH. Ai. 1346.
ὑπερ-μάχομαι, voor iemd, τινος, strijden, verdedigen SOPH. O. R. 265, PLUT.
ὑπερ-μεγάθης, *ion.* = -μεγέθης, HDT. 4, 191.
ὑπερ-μέγας, -μεγάλη, -μέγα, bovenmatig groot AR. Eq. 158.
ὑπερ-μεγέθης, *ion.* -μεγάθης, — 1 buitengewoon groot HDT., DEM., AESCHIN. — 2 buitengewoon moeilijk XEN. Cyr. 1, 6, 8.
ὑπερ-μεθύσκομαι, erg dronken zijn HDT. 2, 121, 4.
ὑπερ-μενής, vermetel (zijnde), overmoedig τ 62.
ὑπερ-μενής, zeer wilskrachtig, zeer dapper B 116, © 236, PIND. fr. 184.

ὕπερ-μετρος, — 1 bovenmatig groot of hoog, γῆρας PL. Leg. 864 d. — 2 v. d. *versmaat*: een syllabe meer bevattend dan de maat eischt LUC. Iup. Tr. 6.

ὕπερ-μήκης, — 1 te lang, bijzonder lang HDT. 8, 140, 2, AESCH. Pr. 591. — 2 buitengewoon hoog HDT. 7, 128. — 3 buitengewoon luid, βοά PIND. O. 7, 37.

ὕπερ-μιξολύδιος, hooger dan de half-Lydische toon PLUT.

ὕπερ-μίσω, buitengewoon hevig haten LYS. 31, 19. **ὕπερ-μορα**, *adv.*, = ὕπερ μόρον, tegen den wil van het noodlot in B 155.

ὕπερ-νεωλκίω, schepen over land trekken POL. **ὕπερ-νήχομαι**, op iets bovenop drijven ARISTOT. **ὕπερ-νικάω**, overwinnen, overtreffen N. T. Rom. 8, 37.

ὕπερ-νοέω, overdenken, τι SOPH. O. C. 1741. **ὕπερ-νότιος**, ver in het zuiden gelegen, daar wonend, *teg.* ὑπερβόρειοι HDT. 4, 36.

ὕπερ-ξηραίνω, buitengewoon sterk (uit-)droogen HIPPOCR.

ὕπερ-ξηρασία, ἡ, bovenmatige droogte HIPPOCR. **ὕπερ-ξηρος**, buitengewoon droog of dorstig ARISTOT.

ὕπερ-ογκέω, buitengewoon zwaar worden HIPPOCR. **ὕπερ-ογκος**, — 1 van bovenmatigen omvang of volume XEN. Hell. 5, 4, 58, DEM., ARISTOT., LUC. Tim. 15. — 2 bovenmatig, onmatig PL. Leg. 728 e, PLUT., LUC. — 3 v. *stijl* gezwollen, zwaar PLUT. 7 a. — 4 trotsch N. T. Jud. 16.

ὕπερο-ειδής, in den vorm van een stamper HIPPOCR.

ὕπερ-οιδάω, sterk zwellen LUC. Amor. 53. **ὕπερ-οικέω**, (boven)over, aan gene zijde wonen, τινος HDT. 4, 13, τι HDT. 7, 113, LUC.

ὕπερ-οικος, aan gene zijde wonend, τινος HDT. 4, 7. **ὕπερ-ομβρία**, ἡ, buitengewoon regenachtig weer ARISTOT., THEOPHR.

ὕπερον, τό, *later vorm* = ὕπερος, POL., LUC. **ὕπερ-οξύς**, ὅ, bovenmatig, hevig HIPPOCR.

ὕπερ-οψιλία, ἡ, *ep. ἐη [i. metrisch]*, — 1 overmoed, overmatig zelfvertrouwen A 205. — 2 groote, verheven moed THEOCR. 25, 139.

ὕπερ-οπιζομαι, zich overmoedig gedragen: gering-, minachten, τι ρ 268.

ὕπερ-οπλος, — 1 overmoedig O 185 en P 170 *nt.* *als adv.*, HES. Th. 516, PIND. P. 6, 48; 9, 14. — 2 buitengewoon groot of machtig PIND. O. 1, 58, BACCH. 8, 13 δράκων, *vgl.* THEOCR. 22, 44; *superl.* -ῆστατος bij AP. RH.

(z. δπλότερος; de bet. v. h. *comp.-suffia* -τερος is hier door ὕπερ- uitgedrukt).

ὕπερ-οπτάω, bovenmatig verhitten PRODICUS 4 D. **ὕπερ-οπτέον**, τινος, men moet iemd minachten, gering schatten ISOOCR. Ep. 9, 21.

ὕπερ-όπτης, ου, ὅ, verachter, hoovaardig mensch THUC. 3, 38, 14, SOPH. Ant. 130(?), ARISTOT., THEOCR. 22, 58.

ὕπερ-οπτι-κός, gewoon anderen te verachten of verachtelijk te behandelen XEN. Hell. 7, 1, 18 *adv.*, ISOOCR. 1, 30, DEM., POL., LUC.

ὕπερ-οπτος, hoogmoedig SOPH. O. R. 883 *nt.* *als adv.*

ὕπερ-οράω, — 1 van boven (neer)zien (op), τὴν θάλασσαν HDT. 7, 36. — 2 gering achten, verachten, τινος ANTIPII. 3 γ, 4, XEN. Mem. 1, 2, 9, LUC.; *gew.* τι HDT. 5, 69, THUC. 4, 62, LYS. 8, 7, XEN. Mem. 1, 3, 4, PL., MEN. Epitir. 105, *tot* (N. T.).

— 3 over het hoofd zien, geen notitie nemen van LYS. 2, 77, AESCHIN., D. H.

ὕπερ-ορίζω, over de grenzen zetten, uit het land wijzen PL. Rep. 560 d.

ὕπερ-όριος, 3 en 2, — 1 over de grens gelegen: buitenlandsch, vreemd, *spec.* ἡ ὅ-α *sc.* γῆ het buitenland LYS. 31, 8, ANDOC. 3, 36, PL. Phaedr. 230 d; XEN. An. 7, 1, 27, PLUT. — 2 v. *personen* in het buitenland levend of daarheen gaande THUC. 8, 72, 9 ἀσχολία, AESCHIN. 1, 21 ἀρχή, THEOCR. 24, 93. — 3 v. *dingen*: λαλία AESCHIN., ARISTOT.

ὕπερ-όρυνμαι, over iets, τινι, ontstaan SOPH. O. R. 165.

ὕπερ-ορρωδέω, bovenmatig vreezen, τινος, voor iemd EUR. Supp. 344.

ὕπερος, ὅ, — 1 stamper in een vijzel HES. O. 423, HDT. 1, 200, LUC.; ὅ-ου περιτροπή, *sprekw.* van iemand, die zich steeds in denzelfden kring beweegt, altijd over hetzelfde spreekt COM., PL. Theaet. 209 d, PLUT. 1072 b. — 2 knots PLUT. Alex. 63, LUC.

(de *vergelijking* met o. *ind.* upatā[ā]-steen is onzeker. *Wrsch.* eenvoudig = ὕπερο- [z. ὕπερ] de bovenste, *teg.* de vijzel als onderste).

ὕπερ-ουράνιος, boven het uitspansel PL. Phaedr. 247 c.

ὕπερ-ούριος, *ion.* en DICHT. = ὕπερόριος, THEOCR. 24, 93.

ὕπερ-οχή, ἡ, — 1 uitstekend punt of deel POL., PLUT. — 2 *overdr.* het uitsteken boven: meerderheid, overwicht ISOOCR., ARISTOT., POL. — 3 buitengewone omvang, overmaat PL. Leg. 711 d, ARISTOT., POL. — 4 *spec.* autoriteit, gezag POL. — 5 *spec.*: v. taal omhaal, omslachtigheid PL. Polit. 283 c.

ὕπερ-οχος, *ep. ion.* ὕπείροχος (door *metrischen dwang* εἰρ < ερ-σ. *in stand* gehouden, z. ἔχω < σεχω) z. d., 2, — 1 uitstekend boven, τινος Z 208. — 2 (boven anderen uitstekend >) uitstekend: machtig, voortreffelijk HYMN. 11, 2, PIND. P 2, 38 *superl.* τιμάν in eer, BACCH. 16, 68, AESCH. Pr. 429, SOPH. — 3 *nt.* pl. ὅ-α, overwaarde PAP.

ὕπερ-οψιλία, ἡ, verachtig, hoogmoed, overmoed THUC. 1, 84, 33, LYS. 12, 93, ISOOCR., PLUT.

ὕπερ-πᾶγής, τὸ ὅ-ές, strenge vorst XEN. Cyn. 8, 2. **ὕπερ-παθέω**, diep bedroefd zijn EUR. Ph. 1456.

ὕπερ-πᾶθής, zeer hartstochtelijk PLUT.

ὕπερ-παίω, (*εἰγ.* de bal verder slaan dan, τινος), overtreffen AR. Eccl. 1118, DEM. 50, 34, POL., LUC.

ὕπερ-παφλάω, overborrelen, overkoken LUC.

ὕπερ-πᾶφύνομαι, te dik worden THEOPHR.

ὕπερ-πᾶχυς, te dik, te vet HIPPOCR., DIO., PLUT.

ὕπερ-περισσέω, — 1 in groote overvloed voorhanden zijn N. T. Rom. 5, 20. — 2 *pass.* overstelpt worden met N. T. 2 Cor. 7, 4.

ὕπερ-πέρισσος, meer dan overvloedig, *adv.* N. T. Mc. 7, 37.

ὕπερ-πέσσω, te sterke spijsvertering hebben, te veel maagsap afscheiden HIPPOCR.

ὕπερ-πετής, — 1 over het hoofd vliegend, v. *projectielen* POL., DIOD. — 2 *overdr.* hoogvliegend LUC. pro Imag. 17. — 3 *spec.* hoog reikend, hoog sluitend, θωράκια POL., DIOD.

ὕπερ-πέτομαι, over iets heen vliegen N 408, § 192 σήματα, SOPH. Ant. 113, ARISTOT.

ὕπερ-πηδάω, — 1 overspringen, τι AR. Vesp. 675, LUC. — 2 *overdr.* overtreden DEM. 23, 75, AESCHIN., HYPER. 2, 12 νόμος. — 3 overtreffen PL. Leg.

667 e τινά τι. — 4 overgaan tot iets anders ARISTOT. — 5 ontsnappen aan, πληγὴν SOPH. ὕπερ-πικρος, bovenmate bitter; overdr. streng van gemeed AESCH. Pr. 944.

ὕπερ-πίμπλημι, overladen met, τινος HIPPOCR., μέθης SOPH. O. R. 779, 874, ARISTOT., LUC.

ὕπερ-πίνω, te veel drinken XEN. Cyr. 8, 8, 10.

ὕπερ-πίπτω, — 1 overloopen, v. water POL. — 2 voorbij een bep. punt, τινος, neervallen ARISTOT. — 3 v. tijd voorbijgaan HDT. 3, 71.

ὕπερ-πλάζω, χεῖρας, zijn handen in de lucht slaan EUPHORION.

ὕπερ-πλεονάζω, zeer overvloedig zijn N. T. 1 Tim. 1, 14.

ὕπερ-πλεως, overvol, τιμ LUC. Amor. 42.

ὕπερ-πλήθης, in groote menigte of hoeveelheid DEM. 26, 7.

ὕπερ-πληρόω, overvol maken XEN. Cyr. 8, 2, 22; pass. overvol zijn XEN. Lac. 5, 3, ARISTOT.

ὕπερ-πλουτέω, bovenmatig rijk zijn AR. Pl. 354, LUC.

ὕπερ-πλουτος, bovenmatig rijk AESCH. Pr. 466, PL. Rep. 522 b.

ὕπερ-πόλλος, ion. = ὑπέρολος, HIPPOCR.

ὕπερ-πολυς, -πόλλη, -πολυ, bovenmatig veel AESCH.

ὕπερ-πονέω, — 1 bovenmatig werken, zich zeer inspannen XEN. Mem. 1, 2, 4. PLUT. — 2 verdragen, τ LUC. O. C. 345, PL. Leg. 717 c. — 3 med. τινος, voor iemd zich inspannen SOPH. Ai. 1310.

ὕπερ-πονός, ongeleefd PLUT. Alex. 61.

ὕπερ-πόντος, (3 PIND., AESCH.), — 1 overzeesch: buitenlandsch AESCH. Ag. 414, Supp. 42. — 2 vreemd, γλώσσα, taal PIND. P. 5, 59. — 3 over de zee, φοιτᾶν SOPH. Ant. 785.

ὕπερ-ποτάομαι, ierat. v. πέτομαι, THEOCR. 15, 120, LYCOPHR. 17.

ὕπερ-πυπιάζω, iemd buitengewoon met den uitroep πυπιάξ bewonderen AR. Eq. 680.

ὕπερ-πυρρίω, iemd in roodheid overtreffen AR. Ran. 308.

ὕπερ-σαρκέω, te dik of vleezig worden HIPPOCR.

ὕπερ-σεμνύομαι, bijzonder deftig of gewichtig doen XEN. Symp. 3, 11.

ὕπερ-σεκλής, met te lange beenen PL. Tim. 87 e.

ὕπερ-σοφος, oververstandig AR. Ach. 972, PL. Euthyd. 289 e.

ὕπερ-σπουδάζω, zich bijzonder veel moeite geven, περί τι MEN. Sam. 4, LUC.

ὕπερ-στατέω, boven iets staan: verdedigen, τινος AESCH. Supp. 342.

ὕπερ-σχεθεῖν, aor. bij ὑπερέχω, — 1 boven iets houden, χεῖρας Ω 374. — 2 intr. opkomen, γαίης, boven de aarde Λ 735.

ὕπερτατος en ὑπέρτερος, superl. v. ὑπερ, — 1 hoogste, bovenste M 381, Ψ 451, EMPED. 76, 3 D., ἥρωες PIND. P. 8, 27. — 2 verhevenste, machtigste, v. goden PIND., AESCH. Supp. 673, SOPH. Ant. 338, AR. Av. 1765. — 3 oudste PIND. N. 6, 24. — 4 v. dingen voornaamste, gewichtigste: βούλαν ἔχοισα κλαῖδας ὑπερτάτας PIND. P. 8, 4; κερδέων ὄον ΒΑΟCH. 3, 84, SOPH. Ant. 1138; βήνομη ὑπερώτατος, PIND. P. 8, 43.

ὕπερ-τείνω, — Tr.: 1 strekken, leggen over iets heen, ξύλα HDT. 4, 71, AESCH. Ag. 967 χεῖρα ὄ. τινος, beschermend over iemd uitstrekken EUR. Iph. A. 916. — 2 vand. ὄ. πόδα ἀκτῆς, heenloopen over EUR. Med. 1288. — 3 overdr. tot het uiterste spannen, -opdrijven PLUT. — Intr.: 4 zich uitstrekken,

uitsteken, ὑπερ τοῦ τεύχους THUC. 2, 76, XEN. Cyr. 9, 15; met nieuw object κέρασ, de vleugel, nl. der vijanden, overvleugelen HELL. 4, 2, 19. — 5 een maat, getal te buiten gaan, τινος DEM. 61, 16, ARISTOT., POL. — 6 logisch: meer omvatten, ruimer zijn ARISTOT.

ὕπερ-τελέω, overspringen, γάγγαμον AESCH. Ag. 359.

ὕπερ-τελής, — 1 eig. over het gestelde doel (v. d. sprong) heenkomend AESCH. Ag. 286. — 2 vand. het eind bereikend, ἀθλων SOPH. Tr. 36. — 3 verschijnend, verrijzend boven, οἰκων EUR. Ion 1549.

ὕπερ-τέλλω, over iets verschijnen, opgaan HDT. 3, 104, EUR. Or. 839, Ph. 1007.

ὕπερτερ-ια, ἡ, ion. -ία, — 1 het hoogere deel, bovenstel, bak v. d. wagen ζ 70, PL. Theat. 207 a. — 2 overmoed THEOGN. 418.

ὕπερ-τερος en ὑπέρτατος, comp. en superl., vgl. ὑπερ, — 1 meer naar boven: κρέα, meer naar buiten gelezen (teg. ἔγκρατα) γ 65. — 2 τὰ ὄνα νεότερα θήσει Ζεὺς AR. Lys. 772. — 3 overdr. hooger: edeler, voortreffelijker, beter, γενεῆ Λ 786, κῦδος, roem van de beste te zijn geweest, glorie der overwinning M 437, PIND. N. 4, 38. — 4 sterker dan, τινος, het winnend van, ook in qualiteit AESCH. Ch. 105, SOPH. El. 455, als adv. μαντέων ὄον, beter dan SOPH. Ant. 631, vgl. 16 οὐδὲν ὄον, niets verder, niets nieuwers. — 5 v. tijd langer AESOP.

ὕπερ-τίθημι, — 1 op den anderen (hoogeren?) kant v. h. ploegland omzetten, ἔροτρον PLUT. Rom. 11. — 2 op de andere zijde v. e. rivier overzetten, med. POL. — 3 vand.: intr. te boven komen: overtrekken, omzeilen POL., DIOD. — 4 overdr. een macht over iets stellen of gesteld achter PIND. P. 5, 25 μαντί θεὸν αἰτίον ὑπεριθέμεν, Schol. τῷ θεῷ τὴν αἰτίαν ἀνάπτειν. — 5 een zaak over-given, meedeelen aan, τιμ HDT. 3, 155; med. . . in eigen belang, d. w. z. om den ander daarover te raadplegen I, 8; 3, 71. — 6 pass. refl. > tr. zich zelf zetten boven, > overtreffen, τινα POL. — 7 med. uitstellen POL., EPICETUS; verdagen PAP.

ὕπερ-τίμιω, bovenmate eeren SOPH. Ant. 284.

ὕπερ-τίμιος, buitengewoon duur ARISTOT.

ὕπερ-τοκέω, uitgeput zijn van het broeden THEOPHR.

ὕπερ-τολμος, vermetel AESCH. Ch. 590.

ὕπερ-τονος, overspannen, bovenmate gespannen AESCH. Eum. 569 γήρυμα, AR. Nub. 1154 βοά, PLUT.

ὕπερ-τοξέυσιμος, (als met een schot) te „overtreffen” AESCH. Supp. 473.

ὕπερ-τρέχω, eig. afloopen, voorbijloopen > — 1 ontkomen aan, πένην THEOGN. 620, EUR. Ion 973 — en 2 het winnen, overtreffen EUR. Ph. 578, Tr. 930. — 3 voorbijloopen: overtreden, θεὸν νόμιμα SOPH. Ant. 455.

ὕπερ-τρύφω, buitengewoon weelderig, gemakzuchtig zijn LUC., DIO. CASS.

ὕπερ-υβρίζω, ergerlijk mishandelen DIO. CASS.

ὕπερ-υγραίνω, al te nat maken HIPPOCR., ARISTOT. pass.

ὕπερ-υδρος, sterk aan de waterzucht lijdend HIPPOCR.

ὕπερ-ερυθρία, eenigszins rood worden AR. Pl. 702.

ὕπερ-ερυθρος, eenigszins rood HIPPOCR., THUC. 2, 49, 33, PL. Rep. 617 a.

ὕπερ-ύψηλος, buitengewoon hoog XEN. An. 3, 5, 7.

ὕπερ-υψόω, hoog verheffen N. T. Phil. 2, 9.

ὕπερ-φαής, buitengewoon helder PLUT.
ὕπερ-φαίνομαι, boven iets te voorschijn komen THUC. 4, 96, 34, ARISTOT., PLUT.; *act. intr.* NIC.
ὕπερ-φάλαγγέω, overvleugelen, τινος XEN. Cyr. 7, 1, 5.
ὕπερ-φάνης, uitstekend boven de anderen, de omgeving XEN. Hipp. 5, 7.
ὕπερ-φάτος (*morpholog. niet duidelijk, hypostase als uit ὑπὲρ φάτιν?*), onuitsprekelijk; buitengewoon PIND. O. 9, 65, Pae. 9, 15 D., fr. 107.
ὕπερ-φερέτης, de oppermachtige, bij d. h. *vertaling van Iupiter „Feretivus”*.
ὕπερ-φέρω, — 1 overdragen THUC. 3, 81, 22, XEN. Oec. 18, 7, D. H., PLUT. — *Intr.*: 2 uitsteken boven HIPPOCR., PLUT. — 3 het winnen van, overtreffen, τινος, in iets, τινα: abs. uitmunten HDT. 8, 138, abs. 8, 44, THUC. 1, 81, SOPH. O. R. 381, AR. Eq. 584, XEN. Lac. 15, 3, 8; τι(να) EUR. Heracl. 555, ISOCR. 4, 60, PLUT.; *m. adverb. acc.*: τοῦτο ὅ., in dit opzicht beter zijn SOPH. O. C. 1007.
ὕπερ-φρευ (*vgl. ὑπερφιάλος, ὑπερφυῶς*), *adv.*, bovenmate, al te zeer AESCH. Ag. 377, EUR. Ph. 550.
ὕπερ-φύγω, — 1 tebovenkomen HIPPOCR. — 2 ontkomen, in *imesi* AESCH. Pers. 100(?).
ὕπερ-φθέγγομαι, — 1 overstemmen, τι LUC. — 2 uitmunten, εὐπειρά PLUT. 396 d.
ὕπερ-φθίομαι, *slechts aor.* -εφθίτο, sterven voor iemd, τινος PIND. P. 6, 60.
ὕπερ-φιάλος, *adv.* -ως, *eig.* boven de anderen, de gewone maat uitgereoid, — 1 overmachtig: machtig, hoog φ 289; *adv.* ὕ-ως, bovenmate, al te zeer N 293, σ 71, PIND. P. 2, 42 v. e. *Kentaur*, BACCH. 10, 78 τεῖχος Κύκλωπες κάμον ὅ-οι κλεινᾶ πόλει. — 2 *ongunstig*: overmoedig, brutaal a 134, v. d. *Kyklophen* i 106, μῦθος δ 774, PIND. P. 4, 111, BACCH. 14, 62 ὄ-ους Γᾶς παῖδας ὄλεσσαν Γίγαντας.
(W. bheuy+ax-, korte phase bheuy- = o.ind. fut. bhavi-syāti = gr. φεφα- > φια-, z. s.v. diaivno: δεύω, vgl. ook μαινω, μαρός [-φια-: lat. fī-s, fī-mus = βλαρός = βοί(θω)]. Suff. -λο-).
ὕπερ-φιλέω, buitengewoon lief hebben AR. Pl. 1072, XEN. Cyr. 1, 4, 6.
ὕπερ-φιλο-σοφείω, te ingespanssen filosofeeren HIPPOCR.
ὕπερ-φιλο-τίμως, *adv.*, al te eerezuchtig THEOPOMPUS.
ὕπερ-φλεγμαινώ, hevig ontstoken zijn HIPPOCR.
ὕπερ-φλοῖος, zeer sappig EMPED. 80 D.
ὕπερ-φροβέομαι, *aor. pass.*, buitensporig vreezen AESCH. Sept. 238, XEN. Cyr. 1, 4, 2.
ὕπερ-φροβος, — 1 zeer vrees-, schrikachtig XEN. Eq. 3, 9, DIO. — 2 zeer angstaanjagend MEN.
ὕπερ-φορέω, overdragen, τι ὑπὲρ τινος XEN. Cyn. 8, 4.
ὕπερ-φρίσσω, *att. -ττω*, bovenmatig sidderen LUC.
ὕπερ-φρονέω, — 1 hoogmoedig zijn, τινα, op iets HDT. 1, 199, AESCH. 1039, PL. Alc. I, 104 a, POL., N. T. Rom. 12, 3. — 2 uit de hoogte neerzien op, verachten, τι(να) AESCH. Pers. 825, THUC. 3, 39, 18, AR. Nub. 226; τινος EUR. Ba. 1326, AR. Nub. 1400, PL. Phaedr. 258 b. — 3 in kennis overtreffen, τινα AESCHIN. 1, 141; *abs.* goed op de hoogte zijn HIPPOCR.
ὕπερ-φρόνησις, ἡ, verachting, τινος PLUT. 238 b.
ὕπερ-φροσύνη, ἡ, = *voorg.*, PLUT. 19 d.
ὕπερ-φρύγιος, hooger dan de Phrygische toon PLUT.
ὕπερ-φρων (*vgl. adj. als εὖ-φρων; eig.* met gedachten boven de omgeving of de middelmaat uit),

— 1 zich boven iets achtend of stellend THUC. 2, 62, 2, DIO. — 2 *ongunstig*: geringschattend, trotsch, hoovaardig AESCH. Sept. 380, SOPH. Ai. 1236, EUR.
ὕπερ-φύης (*eig.* in *φύος, in groei boven de gewone omgeving uitgaande), *acc. sing.* ὕ-ᾶ AR. Eq. 141 ο *ntr. pl.* -ᾶ AR. Ran. 611, -ῆ PL. Gorg. 467 b. — 1 boven de anderen uitgroeiend, uitstekend, οἱ ὕ-εῖς τῶν ἀσταχῶν DIOG. LAERT. 1, 100. — 2 boven den grond groeiend LUC. — 3 van buitengewone (groei of) grootte: λίθος ὕ. τὸ μέγαθος HDT. 2, 175, AESCH., AR. Pax 229, ARISTOT. — 4 *alg.* buiten gewoon, bijzonder, enorm HDT. 9, 78, AR. Eq. 141, LYS. 27, 12; *spec. in uitdrukkingen als lat. mirum quantum*, **ὕπερ-φύως**, ὡς χαίρω, *eig.* het is geweldig, hoezeer ik... PL. Symp. 193 c, Phaedr. 66 a, ὕπερφυε τινα... ὡς μεγάλη βλάβη PL. Gorg. 477 d. — 5 *met een gevoelsnuance* ontzettend HDT. 8, 116, AR. Nub. 76.
ὕπερ-φύομαι (*eig.* boven iemd uitgroeien >), overtreffen, τινα, in iets, τινα HDT. 6, 127, DIO.
ὕπερ-φυσάομαι, zich bovenmatig oplazen LUC.
ὕπερ-φωνέω, overschreeuwen, τινα LUC. Rhet. pr. 13.
ὕπερ-χαίρω, — 1 zich buitengewoon verheugen, τινα, over iets EUR. Med. 1165, XEN. Hell. 4, 1, 10, Cyn. 4, 4 *met δετι, δεταν*, PLUT., LUC. — 2 *met part.* iets zeer gaarne doen XEN. Cyr. 1, 3, 3, LUC.
ὕπερ-χᾶρης, bovenmate verheugd, ἐπὶ τινα POL.
ὕπερ-χέω, *pass. intr.*: — 1 overstroomen, overkoken ARISTOT., PLUT. — 2 *overdr.* van een menschenmenigte PLUT.
ὕπερ-χλίω, buitengewoon weelderig, veeleischend zijn SOPH. Tr. 281.
ὕπερ-χολάω, zeer veel gal hebben: zeer toornig zijn AR. Lys. 694.
ὕπερ-έρχομαι, — 1 onder of binnen (het bereik van) iets, τι, komen of gaan, θάμνους ε 476, δῶμα μ 21, AESCH. Eum. 339, *onder het bereik v. e. speer* ANTIPI. 3 β 4; 3 δ, 6. — 2 *overdr.*: v. gevoelens iemd bekruipen, bevangen, Τρώας τρώμος ὑπῆλυθε [ὑπὸ omhoog] γυῖα H 215, HDT. 6, 134, TR.: SOPH. Ph. 1231, EUR. Med. 57, PL. Phaedr. 251 a. — 3 zich indringen bij τινα ANDOC. 4, 21, AR. Eq. 269, PL. Crit. 53 e, XEN., DEM. 23, 9 PLUT. — 4 *besluipen, als vijand*: ondermijnen SOPH. O. R. 386, EUR. Andr. 436, AR. Eq. 459. — 5 τι, listig trachten te verwerven PLUT. — Dion. 6 langzaam naderen XEN. An. 5, 2, 30. — 7 zich terugtrekken HDT. 4, 120 ARISTOT.
ὕπερ-χρεως, onder des schulden bedolven DEM. 27, 25.
ὕπερ-ψύχος, het overwicht over de ziel hebbend PL. Tim. 88 a.
ὕπερ-ψύχρος, buitengewoon koud LUC. Conscr. Hist. 16.
ὕπερ-ψύχω, bovenmatig afkoelen HIPPOCR.
ὕπερῶα (z. ὑπερφών), ἡ, *ion.* -ψη, verhemelte X 495, PLUT.
ὕπερῶδυνέω, zeer veel pijnen hebben HIPPOCR.
ὕπερῶέω, terugwijken Θ 122.
ὕπερῶιο-θεν, *adv.*, van het bovenvertrek, de bovenverdieping af a 328.
ὕπερῶιον, τό, *ep. en ion.* = ὑπερφών.
ὕπερῶον, τό, *ep. en ion.* ὑπερῶιον, kamer op de bovenverdieping, *bovenverdieping, het vertrek, de appartementen v. d. vrouwen*, B 514, II 184, *verder od. vaak*: α 362; PIND., AR. Eq. 1001, Eecl. 698, PL. 811, ANTIPI. 1, 14, MEN. Sam. 17, N. T. Act. 1, 13 *eld.*
(onz.; msch. is ὑπερ-ψη [z. d.] het oudste woord

< ὑπερ-ων(σ)-ιά, -ον, > -ω(ρ)-ᾶ, -ον, W. *dismond*, z. o. ind. *āsya*-n. mond, lit *ūstas* monding, lat. *ds*, *ōris*, en *ōstium*; ὄ-ον dan weer daarvan *afgeleid*, vgl. verhemelte: hemel: dak).

ὑπερῶς (z. *voorg.*), zich boven bevindend, θάλαμος, PLUT. Pelop. 35.

ὑπερώτατος, = **ὑπέριστατος**, PIND. N. 8, 43.

ὑπερωτάω, ongemerkt vragen PL. Gorg. 483 a.

ὑπεύδιος, — 1 onder den kalmen zonnigen hemel ARAT. 1012. — 2 tamelijk stil, —rustig AP. RH.

ὑπεύθυνος, — 1 rekenschap verschuldigd, verantwoordelijk, τινος, voor iets HDT. 3, 80, AESCH. Pr. 324, THUC. 3, 43, 17; *spec. v. magistraten* ANTIPH. 6, 43, AR. Vesp. 102. — 2 waarop de verantwoording drukt, voor tiος, τὸ δούλων σώμα ὕ-ον τῶν ἀδικημάτων DEM. 24, 167. — 3 *vand.:* alg. onderworpen, blootgesteld aan, συκοφάντη AESCHIN. 2, 170, DEM. 18, 189, LYCURG. — 4 borg PAP. — 5 hoorige PAP.

ὑπέχω, — 1 onder iets (vast)houden, χεῖρα H 188 ophouden, θήλας ἵππου E 269, HDT. 2, 151 *schaal* AR. Ach. 1063, Pax 431, DEM. 19, 255 χεῖρα. — 2 *μαστόν e. dgl.* de borst geven EUR. Ion 1372, PLUT. — 3 aan indrukken blootstellen PL. Theaet. 191 d, vgl. οὐδας het oor leenen SIMON. 13, 17 ALD., — 4 aanbieden: verschaffen, veroorzaken, μέριμναν PIND. O. 2, 60, PAP. Lys. 841, φόβον THUC. 7, 21, 21, ὁ. ἐλέγξει laten ondervragen PL. Gorg. 497 b. — 5 onder iets houden, δῖμους, om iets anders te dragen, te schragen HDT. 4, 72. — 6 *vand.* (ver)dragen, verduren SOPH. Tr. 1274, ζημίαν EUR. Ion 1308, τιμωρίαν THUC. 6, 80, 27, κικόν AR. Ph. 196, AR. — 7 *spec. τὴν αἰτίαν τινος*, beschuldigd en ondervraagd worden voor... ANTIPH. 5, 67, THRASYM. 1 D., PL. Ap. 33 b; *meest*

δίχην ὕ. τινος, zich voor het gerecht moeten verantwoorden voor HDT. 2, 118, TR.: SOPH. O. R. 552, THUC. 3, 53, 29, PL. Phaed. 98 e, of λόγον εὐθύνας e. dgl. LYS. 9, 11, PL. Prot. 338 d, XEN. — 8 staande houden, een bevering ARISTOT. — 9 als voorwendsel of reden aanvoeren m. *woordspeling* op ἐπεχειρία als „de handen gebonden zijn” en op „de handen ophouden om te bedelen of zich te laten omkoopen” AR. Pax 908.

ὑπέχοος — 1 gehoorzaam; ondergeschikt, hoorig, onderworpen, τινος HDT. 1, 102, AESCH. Pers. 234, THUC. 3, 102, 12, PL. Lys. 210 c, τιν EUR. Heracl. 287, AR. Pl. 146, N. T. Phil. 2, 8, Act. 7, 39. — 2 *vaak subst.:* pl. de onderworpen bevolking, onderdanen, v. *bondgenooten* THUC. 6, 69, 9, τὸ ὕ-ον, XEN.

(: ἀκοή, *hypostase* uit ὑπ-ἀκοή onder het gehoor: gehoorzaam; vgl. ὑπ-ήνεμος; η in de naad der samenstelling).

ὑπέχλατος, φάρμακον ὕ-ον, afdrijvend middel HIPPOCR.

(ὑπ-ημῶ), z. **ὑπεμνήμυκε**.

ὑπηνέμιος, — 1 onder den wind: met den wind achter THEOCR. 5, 115 (-ᾶν). — 2 wind voorspellend ARAT. 839. — 3 φῶν ὕ-ον windei AR., PL., COM. — 4 niet bevrucht ei AR. Av. 695, ARISTOT., LUC. — 5 *overdr.* leeg, ijdel PLUT., LUC. Gall. 12.

ὑπηνέμος (vgl. ὑπέχοος), onder den wind: tegen den wind beschermd, niet blootgesteld aan den wind, stil SOPH. Ant. 411, EUR. Cycl. 44 αδρα zacht, XEN. Oec. 18, 7, THEOCR. 22, 32, THEOPHR.

ὑπηνήν, ἦ, baard of snor HOM. [z. ὑπηνήτης], AESCH.

AR. Vesp. 476, Eq. 1286, Lys. 1072, COM., ARISTOT. (*teg.* γένειον.)

(*msch.* ἵπτο+ἄνοϊά [: W. an- ademen, z. ἄνεμος] : o. ind. *anana*-n. mond, vgl. *προσ-ηρής?*).

ὑπηνήτης, ου, ὀ, een baard of snor dragend Ω 348, x 279, PL. Prot. 309 b.

ὑπηνόιος, 3, tegen den morgen Θ 530, στίβη rijp ρ 25.

ὑπηνρεσ/ια, ἦ, — 1 ὑπηνρέτης zijn: dienst doen als roeier en matroos; *meest concr.* de equipage, bemanning v. e. *schip* THUC. 6, 31, 18; 8, 1, 17, LYS. 21, 10, DEM., ISOCR. 4, 142. — 2 *alg.* dienst, het in dienst zijn AR. Vesp. 602, PL. Leg. 961 e, Euth. 14 d, τῷ θεῷ AP. 30 a. — 3 *concr.* de dienaren PL. Leg. 956 e.

ὑπηνρέσιον, τό, — 1 kussentje, waar de roeiers op zaten THUC. 2, 93, 25, ISOCR., PLUT. Them. 4. — 2 *vand.* dekkleed onder het zadel DIOD.

ὑπηνρετ-έω, — 1 ὑπηνρέτης zijn, roeien DIOD. *pass.* — 2 *alg.* dienst doen, dienen, τινι HDT. 1, 109, THUC. 4, 108, 11, SOPH. El. 996, EUR. Ph. 1708, AR. Vesp. 518, XEN. Hier. 1, 38, N. T. Act. 13, 36. — 3 *verzw.* helpen, τινι SOPH. Ph. 1024, AR. Pl. 979, PL. Symp. 196 c; *pass.* HDT. 4, 139, XEN. Hell. 5, 2, 34. — 4 ondergeschikt zijn, van ondergeschikt belang zijn HDT. 8, 41, ἐπιστήμη ARISTOT. — *Een acc. komt vaak ervij:* τὰ λοιπά SOPH. Ph. 15 in of bij het overige.

ὑπηνρέτη-μα, τό, bewezen dienst, hulp ANTIPH. 1, 15, SOPH. El. 1358, PL. Alc. I 106 b.

ὑπηνρέτης, ου, ὀ, — 1 *eig.* (*teg.* ἐρέ-της) helper bij het roeien, d. w. z. plaatsvervanger. — 2 *vand.:* alg. knecht, hulpbeambte, dienaar HDT. 3, 63, ἰσχύος KRITIAS 25, 2 D.; ook dienaar der goden AESCH. Pr. 954, SOPH. O. R. 712, EUR. Tr. 426 v. e. *lijfwacht*, PL. Polit. 290 b, ARISTOT., PAP., N. T. Act. 13, 5. — 3 helper, ἔργου XEN. An. 1, 9, 18. — *spec.* 4 in Athene: dienaar, „oppasser” v. d. hopliet THUC. 3, 17, 27, AR. Av. 1186. — 5 de scherprechter, *alg.* dienaar der ἔνδεκα PL. Phaed. 116 b, XEN. — 6 adjudant v. d. bevelvoerenden generaal XEN. Cyr. 2, 4, 4.

(z. ἐρέτης; η in de naad v. d. *samenstelling*; of ὦ ἀρετή en ἀρετᾶσαι, dus *eig.* afhankelijk: onderdanig?).

ὑπηνρετ-ικός, — 1 van den huisbediende PL. Polit. 290 c. — 2 van den dienaar, dienend PL. Euth. 13 d, ARISTOT. — 3 van den huurling (gebruikt) in dienst, ἔπλα XEN. Cyr. 2, 1, 18. — 4 *alg.* ondergeschikt ARISTOT. — 5 πλοῖον ὕ-όν kleine boot, adviesjacht XEN. Hell. 1, 6, 37, DEM. 50, 46, AESCHIN.

ὑπηνρέτις, ιδος, ἦ, fem. v. ὑπηνρέτης, dienaar EUR. Iph. A. 322, PL. Polit. 305 c.

ὑπηνήτριον, τό, deel v. h. lichaam onder het ἦτρον, THEOPOMP.

ὑπηνήτω, onder of bij iets klinken HES. Th. 835, EUR. Supp. 710, PL. Phaedr. 230 c, ARISTOT., LUC.

ὑπηνήμι, ion. = **ὑφηνήμι**.

ὑπηνήλω, — 1 *eig.* beneden oprollen, v. honden de staart tuschen de beenen nemen EUR. — 2 *overdr.:* ὕ. στόμα, hun mond houden of snoeren SOPH. Ant. 509.

ὑπηνήσω, z. ὀπίσω.

ὑπηνήμι, ion. = **ὑφηνήμι**.

ὑπηνήσομαι, daarnaast ep., ion. (en > dicht.)

ὑπηνήσομαι, fut. ὑπο-σχήσομαι, aor. ὑπηνήσθημι, perf. ὑπηνήσομαι, — 1 op zich nemen: beloven I 263, θυγάτερα > verloven N 376, aan

de goden ω een gelofte doen, *ἰερά* Ψ 209, HDT. 5, 30, ATT.: THUC. 8, 48, 6, TR., MEN. Epitr. 55, N. T. De beloofde handeling in *inf. fut.* (z. X 114, SOPH. Ph. 615, XEN. An. 7, 2, 24) *gelijkwaardig met inf. aor.* (z. XEN. An. 1, 2, 2. *Het fut. is immers identisch met den coniunct. v. d. aor. met korten bindvocaal en inf. v. d. aor. miatus* *βήσεσθαι = *inf. fut.* βήσεσθαι). — 2 met kleem verzekeren, ergens voor instaan (*ev. met inf. praes.*) HDT. 7, 104, PL. Prot. 319 a, XEN. An. 7, 7, 31. — 3 een bod doen PAP.

(: ἵσχω, ἔχω; formatietype v. ἀφ-ικνεύομαι. Vgl. *semas. ὑπέχω*; eig. met eigen kracht iets omhoog houden ω zich onder iets plaatsen [z. ὑφίσταμαι] ω op zich nemen).

ὕπ-ισχομαι, *ion. en DICHT.* = ὑπισχνέομαι, z. ἰ. ὑπν-αλέος, slaperig NIC.

ὕπν-ηρός, (*en NIC. -ηρός*), slaperig GIPPOCR.

ὕπν-ικός, slaap wekkend HIPPOCR.

ὕπν-ιον(?), slaapje, dutje AR. Vesp. 7.

ὕπνο-δότεira, ἡ, fem. bij volg., EUR. Or. 175.

ὕπνο-δότης, ου, ὁ, slaapgever, doende insluimeren AESCH. Pr. 572.

ὕπνο-μαχός, den slaap weerstand bieden XEN. Cyr. 2, 4, 26, DIO.

ὕπνος, ὁ, — 1 slaap, *sinds* K 26, α 363, HERACL. 21 D. *alg. tot* N. T. Mt. 1, 24. — 2 slaap = slaperigheid, behoefte aan slaap, ὄ-φ καὶ καμάτω ἀρήμενος ζ 2, DEM. 18, 283. — 3 slaap als daemon of godheid Ε 231, Π 454, 672, HES. Th. 212.

(W. *synep.*, korte phase sup- daaruit (σ)ὑπ-νος, alb. *gume*, o.b. *sünü*, daarnaast *υπό-νο-ιν* o. *ind. svāp-na-* slaap, arm. *K'un*, lat. *somnus*, *sōpor* naast *sōpire*, o. *ier. sūan*, o.n. *suefn*, lit. *sāpnas*).

ὕπνο-φόρος, slaap aanbrengend PLUT. 657 d.

ὕπνώω, — 1 doen inslapen; *pass. perf.* slapen HDT. 1, 11; 3, 69. — 2 intr. inslapen AR. Lys. 143, *inf. dor.* ὑπνῶν *en* THEOCR. 10, 48 *hetz.*, POL., LUC., PLUT.

ὕπν-ώδης, slaperig EUR. Herc. 1049, PL. Rep. 404 a, ARISTOT.

ὕπνώσσω, -ττω, — 1 slaperig zijn AESCH. Eum. 121, EUR. Or. 173 slapen, PL. Rep. 534 c -ττω. — 2 *overdr.* > rustig zijn, *κέαρ* AESCH. Sept. 287. (*vgl. ἀγρόσσω, κνώσσω, τιθαί-βώσσω*).

ὕπνωτι-κός, — 1 slaperig ARISTOT. — 2 slaapwekkend, doende inslapen THEOPHR., PLUT. 652 c.

ὕπνώω, slapen, sluimeren Ω 344, ε 49, MOSCH. 2, 24.

ΥΠΟ(ὑπό), de ὑ (*vgl. ook ὑπέρ*) evenals de s- van *lat. sub, super, ursch. uit een oud compos.*: (ε)ks-υπο, eig. „onder-uit“, ὑπαὶ ep. *en* DICHT. z. ἰ.; aeol. ὑπα ALGAE.

Bet.: onder: *m. dat.* (< *locat.*) v. rust; *m. acc.* v. richting; *m. gen.* als punt v. uitgang.

I. Adv. Ook hier kan men *principieel in veel gevallen reeds tmesis, dus een beginnende nieuwe eenheid van praep. + werkw. aannemen*, — 1 onder δ 636 *zelfstandig* ω ὑπὸ δ' ἔριματα τάνυσσαν A 486, HDT. 7, 61. — 2 naar beneden, ὑπαὶ δὲ ἴδσκε Γ 217. — 3 van onder Ψ 513. — 4 tengevolge daarvan, ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἔεισε φ 411. — 5 onderwijl daarbij Σ 570, A 417 (of 4) ὑπαὶ κόμπος δδόντων γίγνεται. — 6 van onder een druk-uit: terug, χωρέω Π 588.

II. Praep. (*kan steeds in anastrophe geplaatst zijn*):

A. m. dat. (< *locat.*): — 1 *aanwaakstbij* bij verba die een rust op een plaats uitdrukken: onder, ὑπὸ δρυὶ Σ 558, ὁ. Τυάλω aan den voet van B 866, PIND. N. 10, 56, HDT. 6, 105, AESCH. Ag. 860, PL. Symp. 222 e onder, d.w.z.

lager dan iemd op het aanligbed; *niet meer* N. T. *en al veel eerder niet meer in levend taalgebruik.* — 2 (*vgl. de categorie v. lat. ponere in c. abl.*) *bij geringe verplaatsingen, ook bij beweging:* εἶσαν ὑπὸ φηγῶ E 693, XEN. Cyr. 3, 1, 37. — (*Soms zelfs bij beweging van onder . . . uit* PIND. P. 12, 9). — 3 *bij uitdrukkingen als:* lijden onder, gebeuren onder invloed van, m.a.w. oorzaak (*ook in personen gelegen*), invloed, begeleidende omstandigheid, ὑπὸ τινι, ὑπὸ χερσὶ τινος δαμήνα E 646, O 289, ὑπνω ὑπο Ω 636, ὑπὸ πομπῇ Z 171, BACCH. 3, 17, πέπληγμαὶ δ' ὑπαὶ δῆγγματι AESCH. Ag. 1164. — 4 *ter aanduiding van:* ondergeschikt, onderworpen aan, onder het bestuur van, in de macht, *praep.* in de willekeur van . . . οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ I 156, E 231, HDT. 7, 11, *ook* ὅφ' ἑαυτῶ ποιεσθαι HDT. 7, 157, THUC. 1, 32, 32, PL. Rep. 563 c, MEN. Mis. fr. 9. — 5 *vand. bij dingen:* ressorteerende, vallende onder PL. Symp. 205 b ἐργασίαι ὑπὸ ταῖς τέχναις. — 6 *overdr.* onder muziekbegeleiding van (*vgl. C 4*), ὅπ' ἀδλητῆρι HES. Sc. 283, PLUT., LUC.

B. m. acc.: — 1 v. *beweging naar* (komende) onder, εἰμ' ὑπὸ γαῖαν Σ 333, ὑπὸ κῆμα ἔδυσαν Σ 145, *alg. tot* N. T. εἰσερχεσθαι ὁ. στέγγν Mt. 8, 8. — 2 *vand., naderend tot wat hooger is:* onder, naar, ὁ. τεῖχος ἴξεσθαι A 181, ὁ. ἄρος B 603; *spec. κατα-κρύπτειν ὑπὸ τῆν θύραν*, achter HDT. 1, 12. — 3 *nu ook bij rust op een plaats* (een begin van *verzuivering van het zuivere casusgevoel*) ζῶειν ὑπ' αὐγάς ἡελίου ο 349, HDT. 5, 10; 7, 114 ὁ. γῆν εἶνα, THUC. 2, 17, 13 *alg. tot* N. T. Joh. 1, 48 εἶνα. — 4 (*uit* 2): onder de macht, invloed van . . . (brengen) THUC. 4, 60, 10, XEN., *ook bij rust* N. T. Rom. 3, 9. — 5 *logisch:* ressorteerende, vallende onder, *bij indeelen e. dgl.* ARISTOT., LUC. — **Van tijd:** 6 tegen (het begin van) . . . , ὑπὸ τῆν νύκτα e. *dgl.*, *vgl.* XEN. Mem. 2, 8, 1 ὁ. τῆν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, PLUT. — 7 (*door de bet. v. d. acc., die een beweging* ω *verplaatsing aangeeft*, >), *gedurende*, tijdens Π 202, νόχθ' ὑπὸ τήνδε X 102, HDT. 2, 142; 6, 2, THUC., AR. Ach. 139, *tot* N. T. Act. 5, 21 om en bij, = ἀμφ. — 8 v. *begeleidende omstandigheden*, muziek e. *dgl.:* PL. Leg. 670 a, ὁ. αὐλὸν διαλέγεσθαι XEN. Symp. 6, 3.

C. m. gen.: — 1 v. *beweging van -uit:* van . . . onder, onder . . . *vandaan:* ἔππους λύειν ὑπὸ ζυγοῦ Θ 543, νεκρὸν ὑπὸ τινος ἐρύειν P 235, PIND. N. 1, 25, ATT. *zelden:* EUR. Hec. 53. — 2 *ook bij rust* Θ 14 (*zelfs v. kleine verplaatsingen en bewegingen naar een lager punt:* μοχλὸν ὁ. σποδοῦ ἡλασα ι 375), PIND. O. 2, 91, ATT. *zeer vaak!* (*juist doordat* ὑπὸ *m. dat. [locat.] uitstierf*) AESCH. Sept. 588, τὰ ὁ. γῆς δικαστήρια PL. Phaedr. 249 a. — 3 (*overdr.*) *ter aanduiding van* (*levend of nietlevend* *gedachte*) *oorzaak of motief:* *door* ω *tengevolge van, wegens* ὑπ' Ἄργος παλαμάων Γ 128, λῶος ὑπὸ ῥιπῆς θ 192, ἀοσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν B 334, ὑπ' ἀνάγκης onder *dwang:* gedwongen τ 156, PIND. O. 2, 21, BACCH. 9, 48, ATT. *alg.*, N. T. Mt. 1, 22. *Vaak ook bij werkwoorden die als pass. gevoeld worden:* θανεῖν ὑπὸ τινος *gedood-*, κλυεῖν *genoemd* worden te

hooren krijgen van SOPH. Ai. 1321, *πάσχειν* THUC. 1, 77, 15 *enz. tot* N. T. Mt. 17, 12 — 4 (vgl. 2) *spec. v. muziek*: onder begeleiding van . . . (vgl. B 334) ὕπ' ἀλοῦ HES. Sc. 278, THEOGN. 371, ARCHIL., AESCH. Ag. 1553, AR. Ach. 970, ὕπ' ἀλλήτριδων XEN. Hell. 2, 2, 23.

D. In composita: — 1 onder. — 2 staande onder . . .; lager . . .; plaatsvervangend. — 3 onder de hand bedekt: geheimzinnig, in stilte — 4 langzaam, behoedzaam. — 5 *vand.* even; een beetje, tamelijk.

(*verw.*: o. *ind.* ὑπὰ beneden, tot onder, tot dicht bij, *lat. sub, osc. sup. o. ier. fo* [*< u(p)o*] onder, *got. uf* onder, *vgl. nndl. op, ohd. uf* op = *d. auf, o. b. vysokū* [*< ups-oko-*] hoog. *Oorspr. bet.* (van onderen) naar boven, *vgl. de germ. beteekenissen en vgl. gr. ὑπέρ, ὕψι, ὕψηλός*).

ὕπο-ἄμουςος, tamelijk vreemd staande tegenover de litteraire beschaving PL. Rep. 548 e.

ὕπο-βᾶθρον, τό, — 1 voetbek THEOPHR. — 2 soort staander, onderstel, (ταῖς κλίμαις) XEN. Mem. 2, 1, 30.

ὕπο-βαίνω, — 1 zakken *v. h. getij* PLUT. 897 b. — 2 lager komen, lager blijven (staan) HDT. 2, 127. — 3 *overdr.* zakken, verminderen PL. Leg. 755 b. — 4 *pass.* σκέλος ὕμενον, het been, waarop het lichaamsgewicht drukt: standbeen HIPPOCR.

ὕπο-βάλλω, — 1 onder iets werpen of leggen x 353, XEN. Oec. 18, 5, POL., PLUT.; *med.* onder zich zelf werpen, leggen PLUT., LUC.; *pass.*: aan de borst gelegd worden EUR. Alc. 639, XEN. Cyn. 7, 3. — 2 onderwerpen aan, ἐμαυτὸν ἐχθροῖς EUR. Herc. 1384, AESCHIN., ISOCR. — 3 als fundament leggen AESCHIN., *med.* POL. — 4 onderschuiven, een kind, *med.* HDT. 5, 41, AR. Th. 340 PL. Rep. 538 a, DEM.; ook *v. literairen eigendom* AR. — 5 *vand.* heimelijk verspreiden, in omloop brengen *v. geruchten*, *laster* SOPH. Ai. 188 *med.*, ISOCR. 15, 21. — 6 ingeven, τινὶ τ., influisteren, voorzeggen, dicteeren, doen vermoeden LYS. 13, 25, XEN. Cyr. 3, 3, 55, PL. Gorg. 491 a, ISOCR. 12, 231, AESCHIN. 3, 22, EPICUR. 90 Us. — 7 *overdr.* een woord ergens ondergooien: iemd storen, in de rede vallen (vgl. ὕπο-λαμβάνω) T 80. — 8 opruien, asturen op N. T. Act. 6, 11.

ὕπο-βαρβαρίζω, eenigszins gebrekkig spreken PL. Lys. 223 a.

ὕπό-βᾶσις, ἡ, de houding *v. e.* paard om den ruiter te laten opstijgen XEN. Eq. 1, 14.

ὕπο-βιβάζομαι, med., laten bukken. *spec. v.* paarden om den ruiter te doen opstijgen XEN. Eq. 6, 16.

ὕπο-βλέπω, — 1 *eig.* van onder zijn wenkbrauwen kijken naar, εἰς, dreigend, uitdagend of argwanend PL. Phaedr. 117 b, LUC. Vit. A. 7, ἀπειλητικὸν τ. — 2 *tr.* wantrouwend of verbolgen aanzien AR. Lys. 519, PL. Symp. 220 b, Crit. 53 b; *pass.* EUR. Herc. 1287. — 3 schuchter of heimelijk kijken naar PLUT. — 4 met half geopende oogen, lodderig kijken, *v. slaperige menschen* HIPPOCR., ARISTOT. (*voor de stemming v. ὑπό- z. ὑπο-δρα en lat. suspicere*).

ὕπο-βλήδην, adv., — 1 in de rede vallend A 292. — 2 terzijde ziend HYMN. Merc. 415.

ὕπό-βλητος, — 1 ondergeschoven, geveinsd SOPH. — 2 opgestoot, στόμα SOPH. O. C. 794.

ὕπο-βολεύς, ὁ, souffleur PLUT. 813 e.

ὕπό-βολή, ἡ, — 1 het onderschuiven *v. kinderen*

PL. Rep. 538 a, LUC.; *v. e. valsche sleutel* PLUT. — 2 iemd iets aan de hand doen: raad, wenk XEN. Cyr. 3, 3, 37, POL. — 3 het onder iets leggen PL. Polit. 280 b. — 4 (het in) hinderlaag (leggen) POL. — 5 *concr.* fundeering, grondwerk PLUT. 320 b. — 6 *overdr.* basis: onderwerp, thema LUC.

ὕπο-βολιμ-αῖος, ondergeschoven, onecht, *v. kinderen* HDT. 1, 137, POL., PL. Rep. 537 e, LUC.

ὕπο-βρέμω, onder iets, τινος, dreunen AESCH. Pr. 434.

ὕπο-βρέχω, — 1 een weinig nat maken: — 2 ὑποβεβρεγμένος (vgl. *lat. madidus, madefactus*) hij, die wat te veel gedronken heeft MEN. fab. inc. II 34 Kōrte, LUC. — 3 *intr.* zich een weinig be- drinken com.

ὕπο-βρύξ, acc. slechts ὑπό-βρυχα, onder water e 319, HDT. 7, 130 (*ursch. uit* HOM.).

(*z. βρόχιος*; *hypostase uit* ὑπό *βρονχί: βέβρωχε κῆμα P 264).

ὕπο-βρύχιος, soms 2, — 1 onder water HDT. 1, 189, PL. Phaedr. 248 a, LUC. — 2 *alg.* in de diepte HIPPOCR., LUC.

ὕπό-γαιος, ion. = ὑπόγειος, HDT. 2, 100.

ὕπο-γαστριδιος, = ὑπογάστριος, com.

ὕπο-γαστροζῶμαι, zich den buik tamelijk vol eten AESOP. 243.

ὕπο-γάστριον, τό, onderlijf, *spec.* onderste gedeelte *v. groote zeevisschen* HIPPOCR., COM., ARISTOT., LUC.

ὕπό-γειος, onderaardsch (PL.) Ax. 371 a.

ὕπο-γελᾶω, even of in stilte lachen PL. Charm. 162 b.

ὕπο-γενειάζω, iemd bij de kin vatten om hem te smeeken, τινα AESCHIN. 1, 61.

ὕπο-γίγνομαι, langzamerhand ontstaan, zich openbaren POL., (PL.) Locr. 104 a.

ὕπ-ογκῶ, een beetje dik maken POL.

ὕπό-γλαυκος, eenigszins blauw XEN. Cyn. 5, 23.

ὕπο-γλαύσσω, ergens onder uitschijnen CALL., MOSCH. 2, 86.

ὕπό-γλισχρος, 2, eenigszins kleverig HIPPOCR.

ὕπο-γλουτίς, ἰδος, ἡ, het gedeelte *v. h.* lichaam tusschen de heupen en de billen ARISTOT.

ὕπο-γλυκαινῶ, *overdr.* „lekker maken”, eenigszins vriendelijk stemmen AR. Eq. 216.

ὕπο-γλώσσιος, βάρταχος, een gezwel onder aan de tong ARISTOT.

ὕπο-γλώσσις, ἰδος, ἡ, att. -τίς, — 1 gezwel onder aan de tong HIPPOCR. — 2 soort krans PLAT. COM.

ὕπο-γνάμπτω, langzaam of ongemerkt ombuigen HYMN. 7, 13.

ὕπό-γραμμα, τό, onderschrift, opschrift LYCOURG. 118.

ὕπο-γραμματεύς, ὁ, tweede „schrijver” ANTIPH. 6, 35, LYS. 30, 27, AR. Ran. 1084; -εία, ἡ, diens ambt PLUT. 840 e.

ὕπο-γραμματεύω, tweede „schrijver” zijn, τινι, bij iemd ANTIPH. 6, 49, LYS. 30, 29, PLUT.

ὕπο-γραμμός, ὁ, voorbeeld N. T. 1 Petr. 2, 21.

ὕπο-γραφεύς, ὁ, — 1 secretaris, stenograaf PLUT. Crass. 2, LUC. — 2 *ongunstig*: klerk, pennelikker AR. Eq. 1256.

ὕπο-γράφη, ἡ, — 1 onderteekening: onder- teekende aanklacht PL. Theaet. 172 e, PAP.; ook parafeering PAP. — 2 het gemeeren, *spec.* onder de oogen XEN. Cyr. 1, 3, 2. — 3 schets, ontwerp, om- lijning AESCH. Ch. 209, PL. Rep. 548 d.

ὕπο-γράφω, — 1 onder iets schrijven, *τί τι* THUC. 5, 56, 24. — 2 *vand.* als voorbeeld (onder iets) voorschrijven of leggen PL. Prot. 326 d; een voorstelling van iets geven EPICUR. 120 Us. — 3 > *overdr.* als te volgen vorm of norm voorschrijven, νόμους PL. Leg. 734 e, *vgl.* Prot. 326 d (z. 2). — 4 *verzw.* ontwerpen, een ontwerp van iets maken PL. Theaet. 171 d, *med.* Rep. 501 a. — 5 als kort exposé geven: *vand.* laten voorafgaan DEM. 37, 23. — 6 *overdr.* (ten onrechte) voor spiegelen ἐπιτίδα, *e. dgl.* EPICUR. 134 Us. POL. — 7 opschrijven wat een ander dicteert PLUT. Caes. 17. — **Med.** 8 met zijn eigen naam onder teekenen, > *spec.* een aanklacht indienen tegen, *τινι* EUR. Herc. 1118, DEM.

ὕπό-γυος (*vgl.* ἀμφιγυήεις), — 1 wat onder het bereik van de hand ligt: wat voor de hand ligt, bereikbaar is ARISTOT. — 2 wat nog „onder handen” is, -nog in bewerking is, ἐξ ὕου, voor de vuist weg PL. Menex. 235 c, XEN. Cyr. 6, 1, 43, ISOCR. 4, 13. — 3 pas nieuw; *praegn.* aanstaande ISOCR. 15, 4, DEM. 60, 9.

ὕπο-δακρύω, zacht (beginnen te) schreien LUC.

ὕπο-δαμάω, (heimelijk) onderwerpen, *spec.* een vrouw overweldigen HYMN. 16, 4, HES. Th. 327, 327, Sc. 53.

ὕπο-δάμνημι, *pass.* zich onderwerpen γ 214, π 95.

ὕπο-δειδιώ, ὁ, *part. pf. v.* ὑποδέδοικα, als *komische vogelnaam* „Schuilevinkje” AR. Av. 65.

ὕπο-δεής, slechts *comp. en adv.* daarvan ὑ-εστέρως, gering, laag, v. stand HDT. 1, 134, THUC., 1, 10, 20, *adv.* 8, 87, 24, ANTIPH. 3, γ 9.

ὕπό-δειγμα, τό, — 1 voorbeeld POL., N. T. Hebr. 9, 23. — 2 afspiegeling N. T. Hebr. 8, 5.

ὕπο-ΔΕΨΕΙ- *aor.* -ἐδ(ψ)είσα, *perf.* -δεΨεία (< δέ-δψι-α), *plqpf.* -εδειδισαν, *later* -δέδοικα, uit angst zich bukken, v. *reezen* A 406, E 521, *abs.* ι 377, HYMN. Merc. 165 ὑπαί-δειδοικεν, SOPH. Ai. 169.

ὕπο-δεικνύμι, — 1 heimelijk toonen: iets voor spiegelen of duidelijk maken XENOPHAN. 18, 1 D., HDT. 1, 32, XEN. An. 5, 7, 12, N. T. Mt. 3, 7, Act. 9, 16. — 2 door voorbeelden aantoonen THUC. 4, 86, 6, ISOCR. 3, 57. — 3 als richtlijn aangeven, afbakenen HDT. 1, 189. — 4 *intr.* zich toonen, gedragen als, een voorstelling geven van (zichzelf) POL.

ὕπο-δειλιάω, — 1 eenigszins bang zijn AESCHIN. 1, 181. — 2 *tr.* πόλεμον... voor POL.

ὕπο-δευαίνω, eenigszins bang zijn voor, *τι* HDT. 7, 104.

ὕπό-δειξις, ἡ, heimelijk te kennen geven, *wenk* PLUT. Demetr. 38 (?)

ὕπο-δειπνέω, in plaats van een ander, *τινι*, een diner verorberen LUC. Gall. 10.

ὕπο-δέχομαι, *ion.* = ὑποδέχομαι.

ὕπο-δεκτικός, δεΐπνον, om te verwelkomen PLUT.

ὕπο-δέμω, als fundament onder iets bouwen HDT. 2, 127.

ὕπο-δεξιή (*ἰ metrisch*), ἡ, gelegenheid, middelen om iemd te ontvangen I 73.

ὕπο-δέξιος, *praegn.* (veel schepen) opnemend, ruim, λιμένες HDT. 7, 49.

ὕπό-δεξις, ἡ, = -δεξιή, HIPPOCR.

ὕπο-δερίς, ἰδος, ἡ, bedekking onder op den hals: halssieraad, médaillon ARISTOT.

ὕπό-δεσις, ἡ, — 1 het onderbinden v. schoenen LUC. Gall. 25. — 2 schoeisel, *pl.* schoenen PL. Prot. 322 a, XEN. Mem. 1, 2, 5, POL.

ὕπο-δεσμός, ὁ, = ὑπόδημα, HIPPOCR., POL.

ὕπο-δέχομαι, *in ion.* προα ὑποδέχομαι, — 1 als gast, smeekeeling opnemen, ontvangen Σ 59, I 480, *alg.* tot N. T. Luc. 19, 6; een lied opvangen (en voortzetten) AESCH. Supp. 1022. — 2 heimelijk binnen laten, opnemen, *een vijand* DEM. 1, 5. — 3 *met ding als object:* goedgunstig aannemen, verhooren HES. Th. 419. — 4 tot zich toelaten, aanvaarden: goedkeuren HDT. 8, 106, gelooven διαβολάς LYS. 25, 11. — 5 er onder staande op zich nemen; *overdr.* op zich nemen: > instaan voor > beloven H 93, β 387, HDT. 1, 24, *eld.*, THUC. 1, 25, 13; *met negatie* HDT. 6, 69. — 6 *praegn.*: druk, leed, vijanden verdragen, uithouden; opvangen, afwachten, βίας v 310, HES. Sc. 442, HDT. 6, 104, XEN. Cyr. 1, 6, 35. — 7 *spec.* v. e. vrouw zwanger worden XEN. Mem. 2, 2, 5. — 8 de schuld v. iets op zich nemen HDT. 4, 167. — *Met een ding als subject:* 9 opvangen, > volgen op, grenzen aan, v. landen HDT. 7, 176. — 10 iemd opwachten: hem te wachten staan of voorkomen ξ 275, γ 470, EUR. Heracl. 624.

ὕπο-δέω, onderbinden, v. schoeisel; *med.* zich de sandalen...; HDT. 1, 155, THUC. 3, 22, 5, AR. Ecl. 269, PL. Gorg. 490 e, Symp. 174 a, XEN. An. 4, 5, 14, N. T. Mt. 12, 8.

ὕπο-δηλώω, even aanduiden, toonen: (teeken) geven AR. Th. 1011, LUC.

ὕπο-δήλωσις, ἡ, toegevoegde, nadere verklaring, *rhetorische uitdrukking* PL. Phaedr. 267 a.

ὕπό-δημα, τό, het ondergebondene: voetsool, sandaal o 369, σ 361, HDT. 6, 1, schoeisel 2, 37, PL. Phaed. 64 d, XEN., N. T. Mt. 3, 11.

ὕπο-δημάτιον, τό, *dem.* v. ὑπόδημα, HIPPOCR.

ὕπο-δια-βιβρώσκω, langzamerhand doorknagen HIPPOCR.

ὕπο-διάκονος, ὁ, lager bediende COM.

ὕπο-διασπάω, langzamerhand uiteentrekken, verdeelen HIPPOCR.

ὕπο-διδάσκαλος, ὁ, onderkoorleider PL. Ion 536 a.

ὕπο-διδώμι, vervallen, ruïneus worden DIO.

ὕπό-δικος, — 1 in staat van beschuldiging AESCH. Eum. 260, LYS. 10, 9, ANDOC. 4, 31, PL. Leg. 879 a, DEM., LUC. — 2 schuldig, schuldenaar *τινι* tegenover N. T. Rom. 3, 19. (*hypostase als uit ἐκὸ δικῆ*).

ὕπο-διοικητής, ondergeschikte financiële beambte PAP.

ὕπο-δίφθερος, in een pelsmantel LUC. Tim. 7.

ὕπο-δμώς, ὠος, ὁ, dienaar δ 386.

ὕπό-δοσις, ἡ, verminderen, ophouden AESCH. Eum. 505.

ὕπό-δουλος, ὁ, ondergeschikte slaaf THEOPHR.

ὕπο-δοχή, ἡ, — 1 ontvangst, onthaal, v. vreemden, *gastvrienden e. dgl.* HDT. 7, 119, THUC. 1, 139, 8 EUR. Iph. A. 1229, AR. Pax 530, PL., POL. — 2 het opvangen, afwachten v. d. vijandelijken aanval THUC. 7, 74, 15. — 3 *concr.* plaats van ontvangst, *praegn.* toevluchtsoord PL. Tim. 149 a, XEN. Vect. 3, 1. — 4 *vand.* hulpmiddel POL. — *overdr.* 5 iemd ontvangen, > iemd tegemoet komen, zich naar iemd schicken AESCHIN. 2, 62. — 6 het iets aannemen: onderstelling DEM. 7, 13.

ὕπό-δρα, van onder de wenkbrauwen uitkijkend: dreigend, somber kijkend B 245, O 13; = -δραξ, CALL. (< ὑπο-δρακ = *idg.* -drk: δέρομαι = *o.ind.* subst. υπα-δρᾶ- aankijken).

ὕπο-δράττομαι (v. ἰ ἐπιδρ.) trachten te grijpen, te bemachtigen δυνάμεως PLUT. Caes. 14.

ὑπο-δράω, iemd, τι, dienen o 333.
ὑπο-δραστήρ, ἦρος, ὄ, bediende, τινος o 330.
ὑπο-δρομή, ἦ, het onder, in iets geraken ANTIPH. 3 β, 5.
ὑπό-δρομος, zich onder den loop van, ἔχουσι, bevindend: door . . . betreden EUR. Ph. 1391.
ὑπό-δροσος, onder lichten dauw THEOCR. 25, 16.
ὑπο-δύνω, = ὑποδύομαι, eig. en overdr., HDT. z. d.
ὑπο-δυσφωρέω, eenigszins ontevreden zijn (PL.) Ep. 357 e.
ὑπο-δύτης, ου, ὄ, onderkleed, onder het pantser PLUT.
ὑπο-δύομαι, = HDT. -δύω, aor. -έδυν en med. -εδυσόμεν enz., I (ὑπό m. acc.), — 1 onder iets duiken, θαλάσσης κόλπον Σ 145, ζεύγλην HDT. 1, 31; onder iets anders, τι, aantrekken HDT. 1, 155; > weggroepen AR. Vesp. 205; invallen LUC. — 2 zich onder iemd, iets bukken om hem op te tillen en te dragen © 332. — 3 overdr. iets op zich nemen HDT. 6, 2; ondernemen 4, 120, XEN. Oec. 14, 3. — 4 ondergaan HDT. 7, 10, 8. — 5 overdr.; v. gevoelens iemd bekruipeu, beslupen: bevangen, γόος x 398, τι, AESCH. Eum. 842 en SOPH. Ph. 1112, τινα PL. Gorg. 464 c. — 6 van onderen in een kleeding gaan: schoenen aantrekken AR. Vesp. 1158 (aor. med. 1160, 1168): onz. wvsh. ὑπο-δέω. — II (ὑπό m. gen.): 7 van onder iets uit opduiken, θάμνων ζ 127. — 8 overdr. iets, τινος, te boven komen, κακῶν υ 53.
ὑπο-δωριστί, adv., in den lagen Dorischen toonsoort ARISTOT.
ὑπο-εἶκω (ὑπο -ἔεικω), = ὑπέικω, HOM., z. d.
ὑπο-ζάκωρος, ἦ, onderpriesteres HDT. 6, 134.
ὑπο-ζεύγνυμι, — 1 onder het juk spannen o 81, med. PLUT. — 2 overdr.: pass.-refl. zich onder iets als onder een juk bukken: iets op zich nemen SOPH. Ai. 24. — 3 overdr. in een bep. categorie (inspannen) indeelen PL. Phil. 309 a. — 4 ondergeschikt maken ARISTOT.
ὑπο-ζύγιον, τό, juk-, trek- of lastdier THEOGR. 126, HDT. 7, 25, THUC. 2, 14, 29, XEN. Hell. 4, 1, 24, N. T. Mt. 21, 5.
ὑπο-ζυγῶν, = -ζεύγνυμι, LUC. Amor. 28.
ὑπό-ζωμα, τό, — 1 middenrif, = διαζώμα ARISTOT.; v. insecten: het midden ARISTOT. — 2 een gordel van kabelouw op een bep. hoogte om de reeling v. h. schip aangebracht PL. Rep. 616 c.
ὑπο-ζώννυμι, — 1 med. of pass. refl. zich een gordel omdoen HDT. 7, 69, PLUT. Eum. 11 ondergorden met . . . — 2 spec. ναῦν, om een schip het ὑπό-ζωμα aanbrengen N. T. Act. 27, 17.
ὑπό-ζωσμα, τό, = ὑπόζωμα, PLUT.
ὑπο-θάλλω, van onderen in gloed zetten, verteren AESCH. Pr. 877.
ὑπο-θερμαίνω, pass. ergens onder of bij, een weinig warm worden II 333, Y 476, HIPPOCR., LUC.
ὑπό-θερμος, eenigszins driftig HDT. 6, 38, LUC.
ὑπό-θεσις, ἦ, — 1 het ten grondslag leggen v. e. bep. thema: thema, onderwerp ISOCR. 4, 63, DEM. 2, 10, POL. — (Ten opzichte van den wil tot daden): 2 aan anderen: raadgeving, voorlichting POL. — 3 aan zich zelf: voornemen, besluit PL. Gorg. 454 c, POL. — 4 „onderstelling”; spec. wetenschappelijke „hypothese” PL. Phaed. 94 b, XEN.
ὑπο-θέω, — 1 tegemoet snellen; aangrijpen, πρός τινα PIND. P. 2, 84. — 2 in den weg loopen, coupeeren AR. Eq. 1161, XEN. Cyr. 2, 8.
ὑπο-θήκη, ἦ, — 1 de als grondslag gegeven raad, instructie HDT. 1, 156, ANTIPH. 1, 17. — 2 onderpand, hypotheek DEM. 34, 50, PAP.

ὑπό-θηλυς, eenigszins vrouwelijk AR.
ὑπό-θημα, τό, — 1 basis PLUT. — 2 pand MEN. Epitir. 288.
ὑπο-θημοσύνη, ἦ, vermaning, leer O 412, π 233, XEN. Mem. 1, 3, 7, LUC.
ὑπο-θλιβῶ, zachtjes drukken NIC. Al. 30, LUC. V. H. 2, 14.
ὑπο-θορυβέω, beginnen gedruisch te maken THUC. 4, 28, 10.
ὑπο-θράσσω, = -ταράττω, een weinig in verwaaring brengen PLUT.
ὑπο-θρύπτομαι, tamelijkslap zich in gedragen PLUT.
ὑπο-θύμιαμα, τό, aangestoken reukoffer HIPPOCR.
ὑπο-θύμιασις, ἦ, het wierooken met aangestoken reukwerk HIPPOCR.
ὑπο-θύμις, ἴδος, ἦ, een onbekende vogel AR. Av. 302.
ὑπο-θύμις (of -μιάς) ἴδος, ἦ, een krans, dien men om den hals deed om van den geur der bloemen te genieten SAPHO 96, 16 ALD., (-θύμις), ALCAE. 92, 2 ALD., ANACR. 33 ALD., PLUT.
ὑπό-θυψις, ἦ, — 1 eig. tondel, lont. — 2 prikkel, aansporing POL.
ὑπο-θωπεύω, ongemerkt een beetje vleien HDT. 1, 30, τινα AR. Vesp. 610, D. H.
ὑπο-θωρήσομαι, zich in het geheim uitrusten Σ 513.
ὑπ-οίγνυμι, stilletjes een beetje open doen AR. Th. 431.
ὑπ-οικοδομέω, onder iets, τινος, bouwen LUC.
ὑπ-οικουρέω, — 1 (eig.: heimelijk thuis blijven, tr. thuis houden); overdr. heimelijk ergens verborgen POL. — 2 heimelijk binnensluipen, postvatten bij, τινα PLUT. — 3 tr. in het geheim (thuis) uitbroeden, verzinnen AR. Th. 1168.
ὑπ-οιμῶζω, zacht bij iets klagen LUC. Merc. Cond. 27.
ὑπο-ισχῶ (AP. RH. -ισχάνω), — 1 onder iets, bij iets houden AP. RH. — 2 onder iets houden, > met zijn eigen . . . opvangen, med. AP. RH.
ὑπο-καθαίρω, purgeeren, laxeeren PLUT. 127 c.
ὑπο-κάθημαι, ion. -κάτημαι, — 1 heimelijk of in de diepte zitten om den vijand, τινα, af te wachten HDT. 8, 40, XEN. Hell. 7, 2, 5. — 2 zich ergens neerzetten om op iemd te wachten HDT. 7, 27.
ὑπο-καθίζω, med. in hinderlaag (gaan) liggen XEN. Hell. 7, 2, 5 z. -ημαι, = act., POL.
ὑπο-καθίτημι, πάγωνος βέθος, den baard laten groeien COM.
ὑπο-καίω, z. att. -κάω.
ὑπο-κάπτω, — 1 intr. omkeeren, terugkeeren XEN. Cyn. 5, 16. — 2 intr. overdr.; eig. de bocht te kort nemen; vand. καρπόν, te kort schieten in het gebruik VAN AESCH. Ag. 786.
ὑπο-κάπτω, net voor een ander wegpikken ARISTOT.
ὑπο-κάρδιος, onder in het hart THEOCR. 11, 15.
ὑπο-κάρφω, langzaam aan roosteren NIC. Al. 80.
ὑπο-καρώδης, een weinig slaapziek of verdoofd HIPPOCR.
ὑπο-καταβαίνω, langzamerhand of een weinig afdalen HDT. 2, 15, THUC. 7, 60, 31, XEN. An. 7, 4, 11, LUC.
ὑπο-κατακλίνω, — 1 onder iets nederleggen LUC. — 2 pass.-refl. zich nederleggen, onder iets, τινα PLUT. — 3 zich onderwerpen, toegeven, τινα PL. Rep. 336 e, DEM. 9, 64, D. H.
ὑπο-κατάκλισις, ἦ, inschikkelijkheid, > vlieerij PLUT.
ὑπο-καταλείπω, langzamerhand weglaten. HIPPOCR.

ὕπο-κατα-φρονέω, een weinig veronachtzamen, τινος HIPPOCR.
ὕπο-κατ-ορούσσω, onder iets begraven SOPHR. 33 A.
ὕπο-κάτω, — 1 *adv.*, onder, beneden, *ook m. gen.*, PL. Phaed. 112 d, Symp. 222 e, N. T. Mt. 22, 44. — 2 *overdr.* ondergeschikt, τὸ ὑ. γένος ARISTOT.
ὕπο-κάτω-θεν, *adv.*, van onder af, οἱ ὑ. ἄγροι, de lagere PL. Leg. 761 b.
ὕπο-καυσίς, ἡ, het branden van vuur onder de bad-waterketels PLUT. 658 e.
ὕπο-κάω, *ion.* -καίω, onder iets in brand steken HDT. 1, 6 AESCH. Ag. 69, LUC.
ὕπο-κειμαι, — 1 onder-, aan den voet van iets liggen THUC. 1, 93, 30, ISOCR. 4, 108, AESCHIN. 3, 118; als smeekeling liggen aan de voeten van PL. Rep. 494 b. — 2 *pass.* gevoeld; als grondslag, fundament, *overdr.* als basis gelegd zijn PL. Prot. 349 b; *spec.* ἐλπὶς ὑπόκειται THUC. 3, 84, 7; *impers.* ἐμοὶ ὑπόκειται, ik ben vast besloten HDT. 2, 123; τὸ ὑ-μένον, grondstof, materie, waar de vorm nog niet op ingewerkt heeft ARISTOT. — 3 *overdr.* ondergeschikt zijn, gehoorzamen aan, τιμν PL. Gorg. 510 e, LUC. — 4 *verzw.* (uit 2) het „onder-werp”, thema v. e. discussie vormen, aan de orde gesteld zijn PL. Prot. 359 a, ARISTOT.
ὕπο-κελεύω, als κελευστής een roelied zingen LUC.
ὕπο-κενόω, van anderen leegen HIPPOCR.
ὕπο-κερχναλέος, eenigszins schor HIPPOCR.
ὕπο-κεφάλαιον, τό, hoofdkussen HIPPOCR.
ὕπο-κηρύσσω, *att.* -ττω, *med.* door een herant laten bekend maken, *vand.* openlijk ten verkoop aanbieden PL. Prot. 348 e, AESCHIN. 3, 41.
ὕπο-κίνδυνος, 2, eenigszins gevaarlijk PL. Leg. 830 e, DEM. 41, 15.
ὕπο-κινέω, — 1 iemd prikkelen, zijn lust aanwakkeren PL. Charm. 162 d. — *intr.* 2 zich roeren HDT. 5, 106; AR. Ran. 644. — 3 *praeagn.* „gemaakt” zijn; niet wel bij zijn verstand zijn PL. Rep. 573 e.
ὕπο-κίρναμαι, een weinig gemengd worden ARISTOT.
ὕπο-κλάζω, zacht roepen SOPH. Ichn. 171 D.
ὕπο-κλέπτω, — 1 stelen, τι, heimelijk wegemen PIND. N. 9, 33 *times*. — 2 τινα, heimelijk berooven SOPH. El. 114, LUC.
ὕπο-κλίνομαι, zich leggen onder, τιμν ε 463.
ὕπο-κλονέομαι, onder den druk van iemd, τιμν, in verwarring vluchten Φ 556.
ὕπο-κλοπέομαι, zich verschuilen χ 382.
ὕπο-κλοπος, ergens onder verborgen BACCH. 14, 30(?) = fr. 26.
ὕπο-κλύζω, — 1 laxereen, purgeeren PLUT. — 2 *overdr.* *pass.* overstromd, overstelpt worden LUC.
ὕπο-κνίζω, heimelijk prikkelen PIND. P. 10, 60; *pass.* in het geheim geprikkeld worden, een vurige begeerte hebben XEN. Mem. 3, 11, 3, LUC.
ὕπο-κομπέω, onder iets gedruisch maken PLUT.
ὕπο-κονίω, — 1 een weinig bestuiven THEOPHR. — 2 *pass. refl.*, van de worstelaars: zich tot den strijd uitrusten, τὸ χεῖρε *com.* bij PLUT.
ὕπο-κοπος, eenigszins vermoed XEN. Cyn. 6, 25.
ὕπο-κοπρος, met uitwerpselen vermengd HIPPOCR.
ὕπο-κορίζομαι, — 1 op kinderlijke manier, met kinderen omgaan en praten. — 2 *tr.* als een kind, d. v. z. met vriendelijke woordjes en namen toespreken AR. Pl. 1021, ARISTOT., PLUT. — *Vand.* 3 een mooi naam voor iets leelijks gebruiken PL. Rep. 400 e, DEM. 19, 259, PLUT.; *maar ook*: —

4 een leelijks naam voor iemd gebruiken, uitschelden voor XEN. Mem. 2, 1, 26.
ὕπο-κόρισμα, τό, liefkoozende naam of benaming AESCHIN. 1, 126, *com.*, PLUT. Galb. 20.
ὕπο-κορισμός, ὁ, = *voorg.*, PLUT., ARISTOT.
ὕπο-κουρίζομαι, *ion.* = -κορίζομαι, eeren, hul-digen met, ἐσπερίαις αὐδαῖς PIND. P. 3, 19.
ὕπο-κρέκω, *intr.*: v. snareninstrumenten: zacht klinken, als accompagnement bij iets (doen) klinken, *overdr.* met iets overeen komen, kloppen PIND. 9, 39, PLUT., *tr.* LUC. D. Mer. 15, 2.
ὕπο-κρίζω, zacht piepen, knorren, *aor.* -ἐκρίγον, SOPH. Ichn. 171 D.
ὕπο-κρητηρίδιον, τό, *ion.* = -κράτ., klein voetstuk onder het mengvat HDT. 1, 25, *com.*, PLUT.
ὕπο-κρίνομαι, *aor. med.*, — I: 1 antwoorden H 407, β 111, HDT. 1, 2, ATT. *zelden* (i. v. v. ἀπο-κρ.); THUC. 3, 104, 17 uit HOM. — 2 ATT.: *spec.* op het tooneel in den dialoog (vragen en) antwoorden: tooneelspelen: *tr.* een bep. rol, een bep. stuk spelen DEM. 19, 246, PLUT., LUC. — 3 *vand.* (ongunstig) pathetisch declameeren DEM. 18, 15. — 4 comedie-spelen: huichelen „hypocriet” zijn DEM. 31, 8, POL., N. T. Luc. 20, 20. — II: 5 uitleggen, verklaren, *meest v. h. voorspellen den wichelaar* M 228, τ 535.
ὕπο-κρίσις, ἡ, — 1 antwoord, *ook v. h. orakel* HDT. 1, 49; 3, 53. — 2 tooneelspel, declamatie ARISTOT., POL., PLUT. — 3 hypocrisie, huichelarij POL., N. T. Mt. 23, 28. — 4 nabootsing PIND. fr. 235.
ὕπο-κρίτης, οὐ, ὁ, — 1 droomuitlegger PL. Tim. 72 b. — 2 tooneelspeler AR. Vesp. 1279, PL. Symp. 194 b. — 3 huichelaar N. T. Mt. 6, 2.
ὕπο-κρίτ-ικός, — 1 van den tooneelspeler, daarvoor geschikt ARISTOT. — 2 huichelend, τινος LUC.
ὕπο-κρούω, — 1 als accompagnement „tokkelen”, spelen PLUT. — 2 geniepig aanvallen AR. Pl. 548(?) — 3 onderbreken, in de rede vallen AR. Ach. 38, Eccl. 256, (PL.) Eryx. 395 e, AESCHIN. 1, 35, POL., PLUT. — 4 comprimeren, *vgl.* AR. Eccl. 256.
ὕπο-κρύπτω, — 1 onder iets verbergen O 626; *pass. refl.* XEN. An. 1, 9, 19. — 2 geheim houden LUC.
ὕπο-κρώζω, tegenkraaien LUC. D. Mort. 6, 4.
ὕπο-κυκλος, van anderen van wielen voorzien δ 131.
ὕπο-κύπτω, — 1 zich onder iets bukken: de schouders onder iets zetten om het te dragen AR. Ach. 954. — 2 *overdr.* (zich) bukken: zich onderwerpen HDT. 1, 130. — 3 onderdanig, deemoedig, zijn tegenover, τιμν AR. Vesp. 555, LUC.
ὕπο-κύω, *med.-pass.*: zwanger worden Z 26, λ 254; v. dieren: drachtig worden Υ 225.
ὕπο-κύλιον, τό, heupbeen, heup XEN. Cyn. 4, 1.
ὕπο-κύωφος, een beetje doof AR. Eq. 43, PL. Prot. 334 d, ARISTOT.
ὕπο-λαῖς (*omdat ze haar nest „onder een steen” maakt*), ἴδος, ἡ, de basterd-nachtegal ARISTOT., THEOPHR.
ὕπο-λαμβάνω, — 1 *ieg.* onder iets, iemd komend, op zich, op zijn rug nemen HDT. 1, 24; opnemen en steunen PL. Symp. 212 d. — 2 als gast, smeekeling opnemen, ontvangen XEN. An. 1, 1, 7, N. T. 3 Joh. 8. — 3 opnemen, wachten, δυσχωρία XEN. Hell. 3, 5, 20; den vijand, opvangen, afwachten THUC. 8, 105, 3. — 4 *overdr.* aannemen, goedkeuren, *voorstel* HDT. 1, 212; 3, 146, ISOCR. 4, 130. — 5 *neutraal*: met nadere bepalingen iets op een bep. manier opnemen, opvatten EUR. Iph. A. 523, PL. Gorg. 458 e. — 6 *verzw.* aannemen: stellen,

- meenen, gelooven PL. Ap. 40 b, XEN., ISOCR. 3, 26, DEM., MEN. Sam. 274, N. T. Luc. 7, 43. — 7 iemds beurt, woord opnemen: onmiddellijk volgen op, τινά HDT. 6, 27. — 8 *spec.* antwoorden HDT. 6, 129. — 8 het woord opnemen; *ook* terwijl een ander nog spreekt: hem in de rede vallen XEN. Cyr. 5, 5, 35, POL., N. T. Luc. 10, 30. — 10 *praegn.* aanpakken, aanvallen HDT. 4, 179; 6, 27. — 11 heimelijk met listige middelen (in bezit) nemen THUC. 1, 68, 26. — *spec.* 12 het paard (ophouden met de teugels *d. w. z.* inhouden XEN. Eq. 7, 16.
- ὀπο-λαμπάς, -άδος, ἡ, soort** venster dat op straat uitzag N. T. Act. 20, 8.
- ὀπο-λαμπής**, door iets heen glinsterend HES. Sc. 142.
- ὀπο-λάμπω**, — 1 onder iets door schijnen XEN. Mem. 3, 8, 9. — 2 nog onder den horizon, even beginnen (te lichten) te schijnen, aanbreken, *v. d. dag* HDT. 1, 190, PLUT. Anton. 49.
- ὀπο-λάπαρος**, eenigszins slap HIPPOCR.
- ὀπο-λέγω**, — 1 vóórzeggen, vóórzingen PLUT. 46 a. — 2 ten grondslag leggen DIO CASS.
- ὀπο-λείβω**, bij iets een dankoffer plengen Aesch. Ag. 69.
- ὀπο-λειμμα, τό**, overschot THEOPHR., PLUT., N. T. Rom. 9, 27.
- ὀπο-λείπω**, — 1 overlaten π 50, THUC. 8, 2, 17, PL. Tim. 32 c. — 2 *med.* overlaten, achterlaten HDT. 4, 121; 6, 7, DEM. 18, 219. — 3 *pass.* overblijven Ψ 615, achterblijven η 230, HDT. 5, 61, THUC. 3, 98, 9, Aesch. Ag. 73, PL. Phaedr. 231 b, achterblijven Symp. 174 d, N. T. Rom. 11, 3.
- ὀπο-λευκαίνομαι**, onder op den grond wit worden, witte hoopen vormen E 502.
- ὀπο-λευκό-χρως, ωτος**, eenigszins wit van huid of van kleur HIPPOCR.
- ὀπο-λημμα, τό**, opvatting, meening (PL.) Def. 413 b, PLUT.
- ὀπο-λήνιον, τό**, perskuip N. T. Mc. 12, 1.
- ὀπο-ληνίς, ἰδος, ἡ**, een vat onder de pers *om wijn of olie op te vang*en CALL.
- ὀπο-ληπτικός, δόναμις ὁ-ἡ**, geschiktheid om te begrijpen of een besluit uit iets te trekken (PL.) Def. 414 c.
- ὀπο-ληψίς, ἡ**, — 1 het woord nemen na een ander (PL.) Hipparch. 228 b. — 2 *vand.* antwoord ISOCR. 11, 30. — 3 veronderstelling, meening ARISTOT. — 4 vooropgezette meening, grondstelling ARISTOT.
- ὀπό-λιθος**, eenigszins steenachtig LUC. Tim. 31.
- ὀπο-λιμπάνω**, = -λείπω, D. H., N. T. 1 Petr. 2, 21.
- ὀπο-λιμώδης**, eenigszins hongerig PLUT. 634 d.
- ὀπο-λίπής**, overgelaten, *pl.* overige PLUT.
- ὀπο-ολισθάνω**, ongemerkt glijden of komen in LUC.
- ὀπό-λισσος (coni.; codd. -λισπος)**, een beetje glad AR. Eq. 1368.
- ὀπο-λόγω**, aftrekken, in mindering brengen PAP.
- ὀπο-λογίζομαι**, — 1 *eig.* onder of bij iets meetellen PL. Leg. 702 c, POL. — 2 rekening houden met, zich bekommeren om ANDOC. 4, 33, PL. Ap. 28 b, Phaedr. 231 b, *met ei Crit.* 48 d. Aeschin. 2, 1, DEM.
- I. ὀπό-λογος, ὁ**, — 1 het (onder de hand) met iets rekening houden LYS. 4, 18, DEM. 25, 66. — 2 aftrek, mindering *v. waarde (bij de belasting)* PAP.
- II. ὀπό-λογος**, onder de berekening vallend: in aanmerking komend; *ongunstig*: als iets slechts aangerekend LYS. 28, 13, PL. Lach. 189 b, DEM. (*hypostase voor *ἀπό λόγου of λέγον*).
- ὀπό-λοιπος**, — 1 overgebleven, nog in leven HDT. 6, 123. — 2 over(ig), overblijvend HDT. 7, 126, LYS. 19, 8, PL. Tim. 411 d, ISOCR. 4, 21, DEM.
- ὀπο-λόχ-ἄγος, ὁ**, onderaanvoerder van een λόχος, XEN. An. 5, 2, 13.
- ὀπο-λύδιος**, laag Lydisch van toonsoort PLUT.
- ὀπο-λύριος, δόναξ ὁ**. (*vgl.* Hymn. Merc. 47), dun rietstaaftje, over de lengte van den klankbodem der lier gespannen en met trommelvel overspannen AR. Ran. 233.
- ὀπο-λύω**, — 1 aan den onderkant ontspannen, -los en slap maken, μένος καὶ γυῖα Z 27, O 581, AR. Lys. 216; *pass.* II 341; *spec.* iemd (*bij het worstelen*) door een stoot in zijn knieholten doen ineenzakken Ψ 726. — 2 van onder iets losmaken, *ἐταίρους* van onder de schapen ι 463, *παρδεν* uitspannen Ψ 513; *med.* bevrijden van, *δεσμιῶν* A 401; *pass.-refl.* ι 463. — 3 *spec.* iemd van onder losmaken, τινά: hen de sandalen afnemen AR. Nub. 152, PL. Symp. 213 b; *med.* zich zelf de sandalen uittrekken, losbinden AR. Vesp. 1157, XEN. An. 4, 5, 13, PLUT.
- ὀπο-μαίνομαι**, in lichte mate krankzinnig zijn HIPPOCR., MEN. Epit. 457.
- ὀπό-μακρος**, tamelijk lang AR. Pax 1243, COM., ARISTOT.
- ὀπο-μαλακίζομαι**, *aor. pass.*, gaandeweg (week *d. i.*) bang worden XEN. An. 2, 1, 14.
- ὀπο-μαλάσσω**, eenigszins verwijfd maken LUC.
- ὀπο-μαντεύομαι**, raden, τὴν διάνοιαν (PL.) Sis. 388 b.
- ὀπό-μαργος**, in lichten graad krankzinnig HDT. 3, 29; 6, 75.
- ὀπο-μάσσω**, een kleine hoeveelheid ergens op strijken THEOCR. 2, 59.
- ὀπο-ομβρος**, — 1 doornat HIPPOCR. — 2 regenachtig PLUT. Cam. 3.
- ὀπο-μειδία**, beginnen te (glim)lachen (ANACR.) 27 A, 14, POL., LUC.
- ὀπο-μειών**, eenigszins lager; *te Sparta*: οἱ ὀπομειόνες, een ondergeschikte klasse van burgers XEN. Hell. 3, 3, 6.
- ὀπο-μεμφί-μοιρος**, een beetje ontevreden met zijn lot cic.
- ὀπο-μενετός, adi. verb. v. ὀπομένο**, uit te houden THUC. 2, 88, 15, PL. Leg. 770 e.
- ὀπο-μενητικός**, uithoudend, volhardend (PL.) Def. 412 b, ARISTOT.
- ὀπο-μένο**, — 1 achterblijven x 232 *alg. tot* N. T. Luc. 2, 43. — 2 in het land blijven HDT. 7, 209. — 3 in het leven blijven HDT. 4, 149. — 4 blijven wachten, γινόμεναι om hem te kennen, > totdat men hem herkende α 410. — 5 *praegn.*: onder een bep. druk (toch) blijven: standhouden, volharden E 498, HDT. 9, 23, *alg. tot* N. T. Mt. 10, 22. — **Trans.**: 6 iemd, iets afwachten, dat dreigend nadert; standhouden tegen II 814, Σ 488, HDT. 7, 121, THUC., EUR., XEN. An. 6, 3, 26. — 7 *neutr.* afwachten, *ἐορτήν* THUC. 5, 50, 29. — 8 *verzw.* verdragen, dulden, uithouden, τι, ἔργον THUC. 2, 42, 11, LYS. 13, 63, PL. Phaedr. 102 e, Aeschin. 2, 1, DEM., N. T. 1 Cor. 13, 7. — 9 *v. goede dingen*: zich laten welgevallen, genieten van ISOCR. 4, 94. — 10 *met ding als subject*: te wachten staan, τινά PL. Phaedr. 250 c, XEN. An. 4, 1, 21. — 11 iets afwachten: niet voor iets uit den weg gaan: iets van zich kunnen verkrijgen, *ook* den treurigen moed hebben om, zich verstoppen HDT. 7, 101, XEN. Mem. 2, 2, 5; 7, 11, *vgl.* SOPH. O. R. 1323.

(ὄπο- onder- = achter- doordat men zich het voorwaartsstreven in de meeste gevallen als omhooggaande lijn voorstelt, ook als beeld).

ὄπο-μινωμι, — 1 bijmengen PL. Tim. 71 b. — 2 heimelijk bij iets, τυν, komen THUC. 8, 102, 4.

ὄπο-μινῶσθε, — 1 eig. iemd (stil of even) aan iets herinneren, τινά τινος α 321, ο 3, THUC. 6, 19, 2; 7, 64, 4 τινά τι, ISOCR. 1, 21, N. T. ook τινά τι Joh. 14, 26. — 2 iets in herinnering brengen, τι HDT. 7, 171 PL. Phaedr. 241 a, DEM., N. T. 2 Tim. 2; 14; τινά τι AESCH. Pers. 989. — 3 med. zich iets in herinnering brengen, zich iets herinneren en uitspreken: melding maken van, τινος AESCH. Pers. 329 aor. pass., PL. Lach. 188 a, N. T. Luc. 22, 61.

ὄπό-μισθος, gehoord, bezoldigd LUC. Tim. 6, Alex. 49.

ὄπο-μισθωτής, ὁ, onderpachter of -huurder PAP. **ὄπο-μνάομαι**, (heimelijk) naar iemds hand dingen χ 38.

ὄπό-μνημα, τό, — 1 herinnering, vermelding THUC. 2, 44, 16, PL. Phaedr. 249 c, XEN. An. 1, 6, 3. — 2 concr. gedenkboek, memoire; journaal PL. Phaedr. 276 d, DEM., POL. — 3 kasboek; balans, inventaris DEM. 49, 5, PAP. — 4 afschrift (PL.) Ep. 363 e. — 5 aanbidding PAP. — 6 rekwest PAP.

ὄπο-μνηματ-ίζω, ook med., — 1 ὄπομνημάτσα, een geschiedwerk, memoires schrijven POL. — 2 registreeren PAP.

ὄπο-μνηματισμός, ὁ, — 1 geschiedwerk-, geschiedenis schrijven POL. — 2 commentaar D. H. — 3 een besluit van den Areopagus, omdat deze schriftelijk opgeteekend werden CIC. — 4 journaal PAP.

ὄπό-μνησις, ἡ, — 1 het zich iets te binnen brengen PL. Phaedr. 275 a, XEN. — 2 vermelding, beschrijving THUC. 1, 72, 33, EUR. Or. 1032, POL.

ὄπο-μνηστεύομαι, τὴν θυγατέρα, zijn dochter van te voren heimelijk aan iemd verloven ARISTOT.

ὄπο-μνυμι, — 1 bij iets zweren SOPH. — **Med.:** 2 als basis-, d. w. z. van te voren zweren DEM. 39, 37. — **spec.** 3 door een verklaring onder eede uitstel v. e. proces (zoeken te) krijgen XEN. Hell. 1, 7, 34. — 4 onder eede een verklaring afleggen omtrent iemds afwezigheid: hem verontschuldigen DEM. 58, 43.

ὄπο-μονή, ἡ, — 1 het geduldig (ver)dragen DEMOCR. 240 D., (PL.) Def. 412 c, POL., N. T. Luc. 8, 15. — 2 zich iets laten welgevallen, v. slechte dingen THEOPHR. — 3 Christ.: het verwachten (van Christus) N. T. 2 Thess. 3, 5.

ὄπο-μονητικός, = μενετικός, ARISTOT. **ὄπο-μοχλεύω**, meteen hefboom oplichten HIPPOCR. **ὄπο-μόχλιον, τό**, het steunpunt van den hefboom ARISTOT.

ὄπό-μυξος, vol slijm HIPPOCR.

ὄπο-νείφειν, — 1 ὄ-ε-, het sneeuwt een beetje THUC. 4, 103, 30. — 2 νύξ ὄ-ομένη, waarin het een beetje sneeuwt THUC. 3, 23, 28.

ὄπο-νέμομαι, iemd iets ontfutselen EPICH. 5 A.

ὄπο-νέφελος, onder wolken, bewolkt LUC. Fugit. 25.

ὄπο-νέω, onder iets duiken, τι ARISTOT.

ὄπο-νήσιος, aan den voet van het voorgebergte Νήσιον, op Ithaca, liggend γ 81.

ὄπο-νήχομαι, = -νέω, PLUT. Brut. 30.

ὄπο-νοέω, — 1 argwaan koesteren, verdenken HDT. 9, 88. — 2 vermoeden, wantrouwen THUC. 6; 83, 30, ANTIPH. 6, 18, EUR. Iph. A. 1132, AR. Pl. 361, XEN., N. T. Act. 25, 18.

ὄπο-νόημα, τό, veronderstelling HIPPOCR.

ὄπό-νοιά, ἡ, — 1 vermoeden, verdenking THUC. 5, 87, 17, EUR. Ph. 1133, DEM., LUC., MEN. Kol. 47, N. T. 1 Tim. 6, 4. — 2 zin-, toespeling, allegorie THUC. 2, 41, 13, ARISTOT., PLUT.

ὄπο-νομ-εῦω, mijnen leggen; πόλεμον, verwekken D. H.

ὄπο-νομή, ἡ, mijn, onderaardsche gang DIOD.

ὄπο-νομηδόν, adv., door onderaardsche gangen of mijnen THUC. 6, 100, 5.

ὄπό-νομος, — 1 onderaardsche gang, mijn THUC. 2, 76, 3, XEN. Hell. 3, 1, 7, ARISTOT., POL. — 2 kanaal POL.

ὄπο-νοσέω, een weinig ongesteld zijn LUC. Toxar. 29.

ὄπο-νοστέω, — 1 terugkeeren PLUT. — 2 afnemen, verminderen: vallen v. e. rivier HDT. 1, 191, v. d. zee THUC. 3, 89, 13. — 3 in den grond zakken HDT. 4, 62. — 4 alg. εἰς τι, uitloopen op PLUT. 811 e.

ὄπο-νόστησις, ἡ, het weer gaan dalen v. e. rivier PLUT.

ὄπο-νύσσω, een klein beetje wonden THEOCR. 19, 3.

ὄπο-νυστάζω, langzamerhand inslapen PL. Symp. 223 d.

ὄπο-ξενίζω, eenigszins vreemd zijn in spraak, houding of dracht LUC. Icarom. 1.

ὄπο-ξηραίνω, een weinig uitdrogen HIPPOCR.

ὄπό-ξύλος, onder de oppervlakte, d. i. inwendig van hout (van dingen, die verguld zijn); vand. onecht, verblindend XEN. Oec. 10, 3, MEN. Perinth. fr. 7, COM., LUC.

ὄπο-ξύρέω, een weinig wegscheren ARCHIL. 58, een beetje kaalscheren HDT. 3, 8, LUC.

ὄπο-παλαίω, zich bij het worstelen vrijwillig laten overwinnen LUC.

ὄπο-παρωθέω, heimelijk verdringen ISAE. 8, 38.

ὄπο-πάσσω, ergens onder strooien HDT. 1, 132.

ὄπό-παστον, τό, onder-laag PLUT.

ὄπό-παχυς, een beetje dik LUC.

ὄπο-πεινάω, een beetje honger hebben AR. Plut. 536.

ὄπο-πεμπτός, ὁ, heimelijk afgezonden: spion XEN. An. 3, 3, 4.

ὄπο-πέμπω, — 1 in iets, τι, zenden EUR. Hec. 208. — 2 heimelijk als spion zenden THUC. 4, 46, 19, XEN. An. 2, 4, 22.

ὄπο-πεπτωκότως, adv. part. perf. act. v. ὄπο-πίπτω, deemoedig POL., AR.

ὄπο-πέπων, bijna rijp HIPPOCR.

ὄπο-πέροδομαι, zacht een wind laten AR. Ran. 1097.

ὄπο-περιπλύνομαι, een lichte darmcatarrh hebben HIPPOCR.

ὄπο-περιψύχω, lichte kou hebben HIPPOCR.

ὄπο-περιάζω, van anderen donkerblauw, rijp beginnen te worden η 126.

ὄπο-πετάννυμαι, onder iets liggen (α 130), LUC. Fugit. 25.

ὄπο-πέτασμα, τό, matras PL. Polit. 279 d.

ὄπο-πετρο-ἴδιος, licht gevleugeld ALCM. 1, 49 ALD.

ὄπό-πετρος, met steenachtigen grond HDT. 2, 12.

ὄπο-πήγνυμι, even laten bevriezen HIPPOCR.

ὄπό-πικρος, ietwat bitter COM., THEOPHR.

ὄπο-πίμελος, vetachtig COM.

ὄπο-πίμπλημι, — 1 gaandeweg vullen, bedekken met, τινος PL. Prot. begin, Phaedr. 253 e. — 2 pass., gaandeweg overvloed krijgen van, τέκνων HDT. 6, 138.

ὄπο-πίμπρημι, langzamerhand aansteken HDT. 2, 107 (πίπρη), AR. Lys. 348.

ὄπο-πίνω, — 1 tamelijk veel drinken, zich eenig-

zins bedrinken ANACR. 43, 6 ALD., AR. Lys. 395, PL. Lys. 204 d, XEN. An. 7, 2, 29. — 2 ergens bij-, onder door drinken PL. Rep. 372 d.

ὑπο-πίπτω, — 1 onder-, *d. w. z.* voor iemd op de knieën vallen: zich onderwerpen PL. Rep. 576 a, smeeken DIOD., *pragm.*: in het geveel komen, τινα AR. Eq. 47, DEM. — 2 *v. plaatsen*: onder iets gelegen zijn POL. — 3 *overdr.* onder het bereik van iets vallen, τινα: met iets of iemd te maken krijgen, slachtoffer worden van THUC. 7, 40, 23, DEM. 59, 43, POL., PLUT., (N. T.).

ὑπο-πιττώ, onderaan vastpikken (*obsc.*) AR. Pl. 1093.

ὑπο-πλάγιος, eenigszins scheef HIPPOCR.

ὑπο-πλάγιος, aan den voet van den berg Πλάγιος gelegen Z 397.

ὑπό-πλευς, = *volg.*, HDT. 7, 47.

ὑπό-πλευς, — 1 in het geheim vol van TIMOCR. 1, 10 ALD. — 2 tamelijk vol, τινος LUC. Somn. 4.

ὑπό-πλοος, ὄ, *contr.* -πλους, het onder iets doorvaren PL. Critias 115 e.

ὑπο-πνέω, zacht waaien ARISTOT., N. T. Act. 27, 13.

ὑπο-πόδιον, τό, voetebank LUC., N. T. Act. 7, 49.

ὑπο-ποιέω, *slechts med.*: — 1 door list of bedrog zich toeëigenen DEM. 19, 76, PLUT. — 2 heimelijk veroorzaken PLUT. Pericl. 5. — 3 *med.* zich eigen maken, aannemen PLUT. Caes. 41.

ὑπο-πονέω, een weinig lijden HIPPOCR.

ὑπό-πορτις, ιος, ἦ, een koe, die een kalf zoogt; *alg.* jonge moeder HES. O. 603.

ὑπο-πόρφυρος, licht purper (ANACR.) 16, 30.

ὑπό-πους, ὄ, ἦ, -πουν, τό, -ποδος, met voeten of pooten voorzien ARISTOT.

ὑπο-πρίασθαι, te goedkoop koopen THEOPHR.

ὑπό-πρωρος(?), onder de sloopneeb PLUT.

ὑπό-πτερος, — 1 gevleugeld, *overdr.* PIND. O. 9, 24, P. 8, 91, δρω̄ς PHERCYD. 2 D., SOPH. Ph. 288, EUR., AR. Av. 286, PL. Phaedr. 246 a, 256 b. — 2 lichtzinnig AESCH. Ch. 602; = -ιδιος, δνειρος ALCM.

ὑπο-πτεύω, — 1 argwaan koesteren, εἰς τινα THUC. 4, 51, 20, DIO. — 2 verdenken, vermoeden HDT. 8, 100, *met μή* 9, 90, EUR. Iph. T. 1036, PL. Gorg. 453 b. — 3 *verw.* slechts gissen PL. Theaet. 164 a. — *trans* 4 τινα, verdenken HDT. 3, 44, THUC. 4, 86, 28 *pass.*, SOPH. El. 43.

ὑπο-όπτης, ου, ὄ, — 1 argwaan koesterend THUC. 6, 60, 16, SOPH. Ph. 136. — 2 *v. e. vaard.* schuw XEN. Eq. 3, 9.

ὑπο-πτήσσω, — 1 uit angst wegschuilen (onder, τινα) B 312, EUR. Or. 777. — 2 *tr.* voor iemd. iets, τι(να), schuw of bang zijn AESCH. Pr. 29, XEN. Cyr. 1, 3, 8, AESCHIN. 2, 105.

ὑπο-οπτος, — 1 *eig.* van onder de wenkbrauwen uitdacht. i. met argwaan bekeken: gewantrouwde, verdacht AESCH. Ag. 1637, THUC. 4, 78, 21, EUR., XEN. Hell. 2, 3, 40, PLUT. Galba 24, LUC. — 2 *act.* argwanend, wantrouwend DEMOCR. 91 D., THUC. 1, 90, 31, EUR. Hec. 1135, DEM., POL., PLUT.

ὑπο-πτύσσω, een weinig vrouwen of rimpelen HIPPOCR.

ὑπο-πτύχης, ἰδος, ἦ, voeg PLUT. Alex. 16.

ὑπο-πυίσομαι, eenigszins etteren HIPPOCR.

ὑπο-πυκνάζω, gaandeweg vol worden LUC.

ὑπό-πυος, eenigszins etterend ARISTOT.

ὑπό-πυροι, πάγαι, valstrikken van het vuur, *d. i.* valsche vuurseinen SOPH.

ὑπό-πυρρος, eenigszins rood ARISTOT., PLUT.

ὑπο-οργάζω, een beetje week maken HIPPON. 84.

ὑπο-ρέγγω, een weinig snurken HIPPOCR.

ὑπο-όρθριος, tegen den morgen (ANACR.) 9, 9.

ὑπο-όρνυμι, — 1 doen oprijzen, -opkomen, ἔμπερον Ω 507; *med.* π 215. — 2 *intr., aor.* ὄρορον, zich onder-, bij iets verheffen ω 62.

ὑπο-όροφος, uit het riet klinkend, βοά EUR. Or. 147.

ὑπο-όράπτω, aannaaien; *overdr.* toevoegen, λόγον EUR. Alc. 537.

ὑπο-ορέω, — 1 heimelijk naar binnen (vloeien) komen PL. Rep. 424 d, DEM. 19, 228, LUC. — 2 ongemerkt verstrijken, χρόνος AR. Nub. 1289. — 3 gaandeweg ontglijden, wegvallen, ἐρείσματα PL. Leg. 793 c, LUC. — 4 *v. d. fundeeringen*: los, wankel worden, *overdr.* τινα, ten val brengen DEM. 20, 49.

ὑπο-ορήγγυμι, *pass.* van anderen openscheuren, doorbreken, αἰθήρ Π 300.

ὑπό-ορηνος, een lam onder zich hebbend, -zoogend K 216.

ὑπό-ορίζος, — 1 onder den wortel ARISTOT. — 2 met een wortel voorzien THEOPHR.

ὑπο-ορίνιον, τό, de plaats onder den neus HIPPOCR.

ὑπό-ορίνος, τὰ ὕα, snor CTES.

ὑπο-ορραιναίω, een weinig ontsieren SOPH. Ichn. 153 D.

ὑπό-ορρῦσις, ἦ, het invallen HIPPOCR.

ὑπο-ορύσσω, — 1 ondergraven, ondermijnen HDT. 5, 115, POL., LUC. — 2 *overdr.* PLUT. Ages. 35, LUC.

ὑπο-ορχέομαι, — 1 omhoog dansen: opspringen, καρδία AESCH. Ch. 1025. — 2 bij begeleiding dansen PLUT. Num. 13. — 3 door gebarenspeel iemd in een dans voorstellen LUC. Salt. 16.

ὑπο-όρχημα, τό, — 1 een aan Apollo gewijd lied, dat onder muziek en dans gezongen werd PL. Ion 534 c. PLUT. 1134 c. — 2 een stuk voor een pantomimische voorstelling LUC.

ὑπό-οσάδρος, een beetje lek LUC. D. Mort. 10, 1.

ὑπο-οσκιζω, doorzigen LUC.

ὑπο-οσαλεύω, prikkelen εἰς ὄργην APP.

ὑπό-οσλος, een beetje onvast PLUT. 434 c.

ὑπο-οσαρκίδιος, zich onder het vleesch bevindend HIPPOCR.

ὑπο-οσειραίος, „in het gareel”: volgzaam EUR. Herc. 445.

ὑπο-οσειώ, van anderen in trillende beweging brengen: laten draaien ι 385.

ὑπο-οσημίνα, — 1 bij iets een teeken geven THUC. 6, 32, 10. — 2 heimelijk een teeken geven, -wijzen op PL. Rep. 566 a, PLUT. Pericl. 11.

ὑπο-οσήπομαι, een beetje beginnen te rotten NIC.

ὑπο-οσίγας, bij iets zwijgen AESCHIN. 2, 162.

ὑπο-οσίδηρος, daaronder- = inwendig van ijzer, maar met goud overtrokken PL. Rep. 415 b.

ὑπο-οσιπάω, bij iets verzwijgen, τι AESCHIN. 3, 239.

ὑπο-οσάζω, een weinig hinken PLUT., LUC. Tim. 20.

ὑπο-οσαλεύω, oprakelen, πῦρ AR. Ach. 1014.

ὑπο-οσαφισμός, ὄ, het reinigen van het koren met de schop PLUT.

ὑπο-οσιελίζω, — 1 beentje lichten en op den grond werpen PL. Euthyd. 278 b, DEM. 58, 8. — 2 *overdr.* bedriegen DEM. 18, 138, LUC.

ὑπο-οσιέπτομαι, vermoeden HIPPOCR.

ὑπο-οσιᾶσις, ἦ, overschaduwning HIPPOCR.

ὑπό-οσιος, beschaduwed AESCH. Supp. 656, MEN. Perik. 367.

ὑπό-οσιληρος, eenigszins hard HIPPOCR., LUC.

ὑπό-οσιποπος, χεῖρ, de boven de oogen gehouden hand, waar men onder kijkt AESCH.

ὑπο-οσιμος, scherp van reuk ARISTOT.

ὕπο-σολοικος, — 1 eenigszins gebrekkig van taal PLUT. 615 d. — 2 *alg.* inconsequent CIC.

ὕπο-σπανίζω, *med.* een weinig te kort komen, te kort schieten AESCH. Pers. 489, Ch. 577, SOPH. Ai. 740.

ὕπο-σπάω, — 1 onder wegtrekken EUR. Ba. 436, PL. Euthyd. 278 c, DEM. — 2 *med.* de deken, waarop men te paard zit, onder zich uit of recht trekken XEN. Eq. 7, 8. — *med.* 3 naar zich toetrekken, winnen, *ἄισαν* ARCHIL. 51 Kol. IV B, 17 ALD.

ὕπό-σπληνος, aan de milt lijdend HIPPOCR.

ὕπό-σπονδος, onder begunstiging v. e. wapenstilstandsverdrag HDT. 5, 72, THUC. 1, 63, 15, EUR. Ph. 81, XEN. Hell. 6, 4, 14, ISOCR. 4, 147, *spec.* vaak bij het opnemen en wegdragen der gevallenen.

ὕπο-σπουδάζω, iemd, τινα, protegeren DIO CASS.

ὕπο-στάζω, een weinig druppelen HIPPOCR.

ὕπο-στάθμη, ἡ, — 1 grondlaag, fundament PLUT. — 2 grondsoep, heffe PL. Phaet. 109 c. — 3 *overdr.* hetz. PLUT. Phoc. 3.

ὕπό-σῆσις, ἡ, — 1 bezinskel, droesem ARISTOT.; τῆς κοιλίας, „faeces” ARISTOT., HIPPOCR. — 2 steun ARISTOT. — 3 onderwerp, stof v. e. rede POL. — 4 werkelijkheid, het diepere wezen der dingen ANTIPHON 9 D., ARISTOT., PLUT., N. T. Hebr. 1, 3. — 5 *overdr.* fundeering; > vast verrouwen, standvastigheid POL., N. T. 2 Cor. 9, 4, Hebr. 1, 3. — 6 aanbidding, aanbod PAP.

ὕπο-στάτης, ου, ὁ, stutbalk PLUT. Coriol. 24.

ὕπο-στᾶτ-ικός, standvastig, moedig, ondernemend ARISTOT., POL.

ὕπό-στάτος, *adv. verb.* v. ὑφίστημι, te verdragen, ἔλγος EUR. Supp. 737.

ὕπο-σταχύομαι, *eig.* als aren van onderen opschieten; *overdr.*: v. *κuddes* zich vermeerderen v 212.

ὕπό-στεγος, — 1 onder dak: in-huis SOPH. El. 1386, Ph. 34, PL. Critias 117 b. — 2 bedekt: duister, ἄντρον EMPED. 120 D.

ὕπο-στέγω, onder iets verbergen of bedekken XEN. Cyn. 5, 10.

ὕπο-στέλλω, — 1 naar onderen halen: reven, ἰστίον PIND. I. 2, 40. — 2 terugtrekken PLUT., N. T. Gal. 2, 12; *pass. refl.* zich terugtrekken PLUT. — *overdr.* 3 *med.* in zijn schulp kruipen, bang zijn, uit angst verbergen EUR. Or. 606, PL. Ap. 24 a, DIN., DEM. 1, 16, POL., LUC., N. T. Hebr. 16, 38. — 4 *vand.* achterhouden N. T. Act. 20, 20. — 5 *act. intr.* zich terugtrekken POL.

ὕπο-στενάζω, in stilte zuchten SOPH. Ai. 322, LUC.

ὕπο-στεναχίζω, onder iets dreunen B 781.

ὕπο-στένω, = στενάζω, SOPH. El. 79, AR. Ach. 162.

ὕπο-στερνίζω, *med.* onder zijn borst leggen PLUT. 324 f.

ὕπό-σθημα, τό, grondsoep, bezinskel ARISTOT.

ὕπο-στηρίζω, ondersteunen LXX, LUC. V. H. 1, 32.

ὕπο-στιγμή, ἡ, ondergeschikte interpunctie, komma (*oorspr.* punt onderaan) GRAMM.

ὕπο-στολή, ἡ, — 1 verminderen, verflauwen PLUT. 129 c. — 2 neerslachtigheid PLUT., N. T. Hebr. 10, 39.

ὕπο-στολιζώ, minder worden ARCHIL. bij PLUT. 169 b.

ὕπο-στορέννυμι, — 1 (het bed) voor iemd spreiden, δέμνω v 139. — 2 *med.* onder iets strooien AR. Eccl. 1030.

ὕπο-στρατηγέω, onderbevelhebber zijn, τινα, onder iemd XEN. An. 5, 6, 36, LUC. Bacch. 2.

ὕπο-στράτηγος, ὁ, — 1 onderbevelhebber XEN.

An. 3, 1, 32. — 2 legatus bij de Romeinen DIO CASS. — 3 hooge politiebeambte PAP.

ὕπο-στρέφω, — 1 *tr.* wenden, laten omkeeren, ἴππους E 581, SOPH. Tr. 220, EUR. — 2 *intr.* zich omdraaien, omkeeren > terugkeeren M 71, Γ 407, HDT. 4, 124, THUC. 3, 24, 5, EUR. Alc. 1019, XEN. An. 6, 6, 38, N. T. Luc. 1, 56, omkeeren 2 Petr. 2, 21. — *Pass. refl.*: 3 = 2 A 567, σ 23, HDT. 4, 129, XEN. An. 7, 4, 18. — 4 *act. intr.* uitwijken, vermijden EUR. Iph. A. 363, XEN. An. 2, 1, 18. — 5 zich omkeeren naar iets; zich bekommeren om, zorgen voor, τινος SOPH. O. R. 728.

ὕπο-στροβέω, opjagen AESCH. Ag. 1215.

ὕπο-στροφή, ἡ, — 1 het omkeeren, wenden SOPH. El. 725. — 2 ἐξ ὑποστροφῆς, omgekeerd, bij DEM. 18, 166. — 3 > de vlucht HDT. 9, 22, 3, POL.

ὕπό-στροφος, terugkeerend EUR. Iph. A. 1204(?).

ὕπο-στροφώδης, den terugkeer veroorzakend HIPPOCR.

ὕπό-στρομα, τό, het onder iemd uitgespreide: nachtleger, stroo XEN. Hipp. 5, 2.

ὕπο-στρώννυμι, = -στορέννυμι, EUR. Hel. 59, N. T. Luc. 19, 36.

ὕπο-στυφώ, samentrekken, eenigszins zuur van smaak zijn CIC., PLUT. Anton. 24.

ὕπό-στυψις, ἡ, het samentrekken THEOPHR.

ὕπο-συγχεώ, *overdr.* een beetje verlegen of beschaamd maken ARISTOT., LUC.

ὕπο-σύμβολος, onder of in symbolen gehuld PLUT.

ὕπο-σύρίζω, zachtjes fluiten AESCH. Pr. 126.

ὕπο-σύρω, naar beneden wegtrekken PLUT.

ὕπό-σφαγμα, τό, het opgevangen bloed van een dier; *vand.* het inktkleurige vocht van den inktvisch HIPPON.

ὕπο-σχεθεῖν, *aor. bij* ὑπέχω, H 188.

ὕπο-σχεσίη, ἡ, belofte N 369, AP. RH. 2, 948.

ὕπό-σχεσις, ἡ, — 1 belofte B 286, HDT. 5, 35, AESCH. Supp. 368, PL. Phaet. 235 d, XEN., AESCHIN. 1, 143, ISOCR. 14, 75; doelstelling, programma ποιητικῆς LUC. Hist. Conscr. 8. — 2 huuraanbidding PAP. — 3 het dingen naar een ambt PAP.

ὕπο-τάγή, ἡ, onderwerping, gehoorzaamheid N. T. 2 Cor. 9, 13.

ὕπο-ταμνόν, τό, een van onderen afgesneden tooverkruid HYMN. Cer. 228.

ὕπο-τάμνω, *ion.* = -τέμνω, HDT. 5, 86.

ὕπο-ταράσσω, *att.* -ττω, *naast* -θράσσω, een beetje in verwarring brengen AR. Vesp. 1285, LUC.

ὕπο-ταρβέω, bevreesd zijn voor, τινα P 533.

ὕπο-ταρτάριος, onder in den Tartarus Σ 279, HES. Th. 851, LUC. Herc. 1.

ὕπό-τάσις, ἡ, πεδίων ὑποτάσεις, de zich beneden uitstreckende velden EUR. Ba. 749.

ὕπο-τάσσω, *att.* -ττω, — 1 onder iemd plaatsen: ondergeschikt maken aan, *praegn.* onderwerpen PLUT.; *p.p.pl.* de ondergeschikten POL. of onderdanen POL., LUC., N. T. Hebr. 2, 5. — 2 iemd onder een bep. categorie rangschikken POL.

ὕπο-τείνω, — 1 onder iets spannen PL. Tim. 74 a. — 2 (*vgl.* προ-τείνω), iemd iets voorhouden: voorspiegelen, beloven HDT. 7, 158, THUC. 8, 48, 9, AR. Ach. 657, DEM., PLUT.: — *en* 3 een probleem, vraag voorleggen PL. Gorg. 448 e *med.* — 4 *overdr.* diep in het binneste (smart) spannen, veroorzaken SOPH. Ai. 262. — 5 *intr.*: *spec.* in de meetkunde, ἡ ὑ-ουσα, de hypotenusa; *eig.* de onder een hoek

(met het hoekpunt naar boven) zich spannende lijn PL. Tim. 54 d.

ὑπο-τειρίζω, een verschansing onder iets bouwen THUC. 6, 99, 16.

ὑπο-τειχίσις, ἡ, het bouwen van een verschansing onder iets THUC. 6, 100, 22.

ὑπο-τειχισμα, τό, de onder iets gebouwde verschansing THUC. 6, 100, 11.

ὑπο-τελέω, een verschuldigde som, schatting, afbetalen HDT. 1, 171, THUC. 3, 46, 10, POL., LUC.

ὑπο-τελής, — 1 schatplichtig: > onderworpen THUC. 1, 66, 19; 5, 111, 22, PLUT. — 2 loontrekkend LUC. Merc. Cond. 36.

ὑπο-τέλλομαι, uit iets opkomen, -ontstaan AP. RH.

ὑπο-τέμνω, ἰον. -τάμνω, eig. iemd datgene waarop hij rust of steunt, afsnijden of iemd iets heimelijk afsnijden of ontnemen, vgl. E 74, PL. Leg. 844 a; ὀδόν, den weg afsnijden HDT. 5, 86, AR. Eq. 291 med., ἐπίδα XEN. Hell. 2, 3, 34, PLUT. Anton. 32 ἀγχοράς, LUC.

ὑπο-τίθημι, — 1 iets leggen, zetten, aanbrengen, sichten onder, τιμ. PL. Tim. 92 a, XEN. Hell. 4, 1, 13, N. T. Rom. 164. — 2 onderwerpen, τὰς αὐτῶν πατρίδας PL. Polit. 308 a. — 3 overdr. als grondslag, fundament leggen: vaststellen PL. Charm. 160 d. — 4 spec. als onderpand, „hypotheek”

geven ISOCR. 21, 2, AESCHIN. 3, 104, τὸν ἴδιον κίνδυνον DEM. 19, 252. — 5 een ander iets als grondslag geven: verwekken, opwekken bij, ἐπίδα THUC. 4, 65, 10, XEN. Hell. 4, 8, 28, DEM. — **Med.:** 6 iemd als grondslag iets van zich zelf geven: aan de hand doen, raden © 36, β 194, HDT. 1, 80, AR. Av. 1362, PL. Charm. 155 d, N. T. 1 Tim. 4, 6. — 7 praegn. vermanen, leeren POL. — 8 iemd als vraag iets van zichzelf geven: een vraag voorleggen HDT. 1, 107 (? z. ὑπερ-τίθεμαι), POL. — 9 zich zelf een vraag voorleggen, als onderwerp kiezen ANDOC. 1, 38, PL. Leg. 812 a, ISOCR., AESCHIN. 1, 37. — 9 „onder-stellen”: als uitgangspunt stellen, aannemen PL. Phaedr. 236 b, vaststellen Prot. 339 d. — 10 als onderpand, hypotheek, nemen (z. 4) DEM. 50, 55.

ὑπο-τιμάω, — 1 med. op den eisch van den aanklager afdingen: een geringere straf of clementie voor zichzelf pleiten XEN. Ap. 23. — 2 med. zelf zijn vermogen taxeeran ARISTOT.

ὑπο-τίμησις, ἡ, voorwendsel, verontschuldiging PLUT. Cam. 40, LUC.

ὑπο-τιμήγω, = -τέμνω, AP. RH.

ὑπο-τοβέω, bij iets klinken AESCH. Prom. 574 times; z. ὀτοβέω.

ὑπο-τομή, ἡ, het van anderen afsnijden, omhakken THEOPHR., PLUT. 980 c.

ὑπο-τονθορίζω en

ὑπο-τονθυρίζω, zacht brommen LUC. Nesyom. 7 c.

ὑπο-τοπέω, = -τοπέω, THUC. 5, 35, 23; 8, 76, 27.

ὑπο-τοπέω (vgl. τοπάζω), ook med. m. aor. pass., vermoeden, gelooven HDT. 6, 70, 9, 116, THUC. 3, 24, 1, LYS. 9, 4, AR. Ran. 958.

ὑπό-τρουλος, een weinig stamelend HIPPOCR.

ὑπο-τρέω, ep. = -τρέω, EP. bij PLUT.

ὑπο-τρέμω, een weinig sidderen PL. Rep. 336 e, LUC.

ὑπο-τρέπομαι, zich terugtrekken PLUT. 77 e.

ὑπο-τρέφω, langzamerhand opvoeden, groot brengen, doen toenemen XEN. Cyr. 2, 1, 17, PL. Rep. 560 a, LUC.

ὑπο-τρέχω, — 1 onder iets door-, gebukt loopen (naar) Φ 68 HDT. 7, 88, ANTIPH. β 3 4, EUR. I. A. 631 (z. 636) — 2 overdr. zich onder iets uitstrekken

HYMN. Ap. 284. — 3 onder langs iets „loopen”, -varen, νῆσον N. T. Act. 27, 16. — 4 iemd den weg afsnijden en oprvangen XEN. Cyr. 1, 2, 12. — 5 naar boven stijgen, πῦρ v. d. hartstocht SAPHO 2, 10 ALD., (ὑπαδεδρόμαικιν) overdr. in stilte zich bij iemd, τινα, indringen EUR. Or. 669, PL. Leg. 923 c, PLUT. — 6 opkomen, post vatten bij iemd, τιμ., v. gedachten e. dgl. POL.

ὑπο-τρέω, — 1 uit vrees wijken of vluchten H 217, τινα, voor iemd P 587, PIND. fr. 224. — 2 overdr. vermijden, πόνον PLUT. Mar. 7.

ὑπο-τρέβομαι, ὄπλᾶς, de hoeven door het loopen slijten DIOD.

ὑπό-τριμμα, τό, — 1 sterke saus van allerlei prikkelende kruiden en specerijen COM., HIPPOCR.

— 2 ὁ βλέπειν, er bar uitzien AR. Eccl. 292.

ὑπο-τριόρχης, ου, ὁ, soort havik ARISTOT.

ὑπο-τρομέω, sidderen, beven X 241, voor iemd τινα Y 28.

ὑπό-τρομος, vreesachtig AESCHIN. 3, 159, LUC.

ὑπο-τρομώδης, sidderend HIPPOCR.

ὑπο-τροπή, ἡ, — 1 terugkeer PLUT. Luc. 7. — 2 terug wijken PLUT. Alex. 32.

ὑπο-τροπιάδω, terugkeeren, v. e. ziekte, die zich herhaalt HIPPOCR.

ὑπο-τροπ-ικός, terugkeerend, zich herhalend, v. e. ziekte HIPPOCR.

ὑπό-τροπος, terug(keerend) Z 367, v 332.

ὑπο-τροχάω, = -τρέχω, MOSCH. 7, 4.

ὑπό-τροχος, op raderen loopend POL.

ὑπό-τρογος, vol bezinzel, -wijnmoer HIPPOCR.

ὑπο-τρώγω, — 1 in stilte vooruit eten XENOPHAN. 22, 3 D., XEN. Symp. 4, 9. — 2 van anderen aanvreten, een muur CALL. Epigr. 45, 4.

ὑπο-τυγάνω, in de rede vallen PLUT. 113 b.

ὑπο-τύφω, — 1 afbeelden, schetsen ARISTOT., POL. — 2 med. zich voorstellen PL. Tim. 76 e.

ὑπο-τύπτω, — 1 naar beneden slaan: met kracht in iets dompelen HDT. 2, 136, 3, 130, AR. Av. 1145. — 2 intr. binnendringen NTC.

ὑπο-τύπωσις, ἡ, het voorbeeld N. T. 1 Tim. 1, 16.

ὑπό-τύφος, een weinig opgeblazen Pericl. 5.

ὑπο-τύφω, — 1 eig. van anderen langzaam verbranden; overdr. in het geheim aanwakkeren POL. — 2 pass. onder iets liggen te smeulen CTES., LUC.

ὑπ-ουδαίος, onderaardsch PLUT. 266 e.

ὑπ-ουλος, — 1 gezegd v. wonden, die aan de oppervlakte wel genezen zijn, maar van anderen nog zweren PL. Tim. 72 d. — 2 overdr. van binnen bedorven, -gevaarlijk, verraderlijk THUC. 8, 64, 7, PL. Gorg. 518 e, DEM. 18, 307, PLUT. — 3 vand. van binnen vervuld van, de kiem dragend van, κακῶν SOPH. O. R. 1396. — 4 valsch of vijandig tegen iemd, τιμ. POL., PLUT. Caes. 60, LUC.

ὑπο-ουράνιος, (tot) onder den hemel P 675, ι 264, PIND. fr. 132.

ὑπουργ-έω, — 1 iemd, τιμ., helpen, of bijstaan HDT. 8, 110, THUC. 1, 34, 6, AESCH. Ch. 959, SOPH. Ai. 681, EUR., PL. Symp. 184 d, ISOCR., (N. T.) — 2 met acc. v. d. betoende dienst: verrichten ten bate van, τιμ. HDT. 8, 143, AESCH. Pr. 635, τὰ δίκαια GORG. 21 D., pass. HDT. 9, 109.

ὑπουργη-μα, τό, bewezen dienst HDT. 1, 137, ANDOC. 2, 17, XEN. Hier. 8, 7.

ὑπουργ-ία, ἡ, — 1 dienst, dienstbewijs SOPH. O. C. 1415, (PL.), PLUT., LUC. — 2 vleierij, oogendienst XEN. Hier. 1, 38.

ὑπουργός, dienst bewijzend, helpend XEN. An.

5, 8, 15, POL.; *subst.* dienaar POL., LUC., PAP.
ὄποφραίνω, — 1 van onder iets uit laten zien: te voorschijn halen ρ 409. — 2 *overdr.* bij iets doen blijken DEM. 19, 123, POL. — *Pass. (refl.)*: 3 langzamerhand zichtbaar worden THUC. 5, 10, 20, XEN. Hell. 5, 3, 1, ISOCR. 4, 93. — 5 blijken te zijn LYS. 13, 19 (?). — *Act. intr.*: 6 = 4, PL. Soph. 245 e, DIN. 1, 21. — 7 *esq.* even de natuur zichtbaar maken = *v. d. dag*: aanbreken, beginnen PL. Prot. 312 a, XEN. An. 3, 2, 1, POL.
ὄποφραμάσσω, even weinig met specerijen vervalschen PLUT. 614 b.
ὄποφᾶσις, ἡ, het even zichtbaar worden, *v. d. oogappels in den slaap of bij een doode* HIPPOCR.
ὄποφᾶτις, ἰός, ἡ, dor. = -φῆτις, *fem. bij -φῆτης*, verkondigster, orakelpriesteres PIND. P. 2, 76.
ὄποφρασις, ἡ, opening HDT. 7, 36.
 (W. *δραφ* = *z. φάσις*, *z. ὄποφάσσω*.)
ὄποφραύσκω (*z. ὄποφρασις*), reeds eenig licht gaan verspreiden, ἥλιος ARISTOT.
ὄποφροιδομαι, eenigszins sparen XEN. An. 4, 1, 8, LUC.
ὄποφροιδόμενος, *adv. part. pr. v. voorg.*, iemd sparend, ontziend PLUT. Alex. 28.
ὄποφρώω, — 1 (: ὄπο *m. gen.*) onder iets drukkends, iets bedreigends, uit (weg)dragen E 885; *overdr.* opwekken, ἐλάττω SOPH. El. 833; omhooghouden: *als schild*, τὰς ἐξουσίας of beletsel aanvoeren, τοὺς μὴνας XEN. Hell. 4, 7, 2. — 2 (: ὄπο *m. dat. locat.*) onder iets zijnde dragen, ἄπλα XEN. Cyr. 4, 5, 57. — 3 *overdr.* (ver)dragen, uithouden PL. Theaet. 173 a, XEN., AESCHIN. 1, 88, DEM., POL., N. T. 2 Tim. 3, 11. — 4 (: ὄπο *m. acc.*) naar beneden: stroomafwaarts brengen PLUT. Alex. 63; *overdr.* εἰς ὕβριν Alcib. 18. — 5 *overdr.* ten val brengen, doen struikelen PLUT.; *pass.* vallen, het verderf tegemoet gaan PLUT. Caes. 28; *overdr.* den moed laten zakken PLUT. Sertor. 4.
ὄποφρεύω, aan den vervolger of heimelijk ontkomen, τινα X 200, HDT. 2, 174 (?), THUC. 3, 97, 3, EUR. El. 1343, PL. Rep. 422 c.
ὄποφρητεύω, ὄποφρητής zijn LUC. Philops. 6.
ὄποφρητής, οὐ, ὅ, — 1 verkondiger v. d. wil der goden, orakelpriester II 235, LUC. — 2 *alg.* priester, Μουσαῖον THEOCR. 16, 29.
ὄποφρήτωρ, ορος, ὅ, ἡ, verkondigster, ἀοιδῆς AP. RH. 1, 22.
ὄποφθαλμῖος, τὰ ὄφα, de plaats onder de oogen HIPPOCR.
ὄποφθαίνω, *aor.* ἐφθην en -εφθάμην, later -ἐφθασα, iemd, τινα, vlug voorkomen, te vlug af zijn H 144, o 171, PLUT. Pomp. 21.
ὄποφθέγγομαι, zacht spreken of klinken PL. Soph. 252 c, LUC.
ὄποφθονέω, een weinig benijden, τινί τινος, iemd iets XEN. Hell. 3, 2, 13.
ὄποφθόνως, *adv.*, eenigszins nijdig, vijandig XEN. Hell. 7, 1, 26.
ὄποφροβέομαι, eenigszins bang zijn voor MEN. Georg. 2.
ὄποφρόνια, τὰ, *bij de Atheners*: het losgeld, dat de moordenaar aan de familie v. d. vermoorde betaalt THEOPHR., DIO CASS.
ὄποφώρα, ἡ, — 1 het voorgeeren HIPPOCR. — 2 voorwendsel XEN. Hell. 5, 1, 29.
ὄποφφορος, schatplichtig PLUT. 774 c.
ὄποφρίσσω, *att.* -ττω, een weinig huiveren, τινα, voor iemd COM., LUC. Percyr. 39.

ὄποφρυγιστί, *adv.*, op laag-Phrygischen toon ARISTOT.
ὄποφύω, — 1 *intr.* onder iets als nieuwe last opschieten. — 2 *pass. m. aor.* -ἐφῶν, *hetz.*, ook *overdr.*, ARISTOT.
ὄποφωνέω, ten antwoord toeroepen PLUT. Pomp. 25, v. zingen MOSCH. 3, 49; -ησις, ἡ, PLUT.
ὄποφώσκω, langzamerhand licht worden, aanbreken ARISTOT.
ὄποφχαλινίδιος, onder den toom, ἡ ὄ., *sc. ἡνία*, kinriem XEN. Eq. 7, 1.
ὄποφχαλιος, — 1 onder de oppervlakte, van binnen van koper PL. Rep. 415 b, *bijz. van koperen munten, die verzilverd of verguld zijn.* — 2 *vand.* onecht: trouweeloo THEOCR. 14, 53?, PLUT.
ὄποφχαροπόος, eenigszins χαροπόος; met lichte tinteling in de oogen XEN. Cyn. 5, 23.
ὄποφχάσκω, een weinig gapen AR. Pl. 314.
ὄποφχειρ, onderworpen SOPH. El. 1092(?).
ὄποφχειριος, (*bij* HDT. 3), „onder de hand”: — 1 in het bereik der handen o 448. — 2 onderworpen, in zijn macht HDT. 1, 106; 3, 154, AESCH. Supp. 392, THUC. 3, 11, 10, LYS. 4, 5, EUR., XEN. An. 3, 2, 3.
ὄποφχέω, — 1 ergens onder uitstrooien, uitspreiden A 843, ξ 49, HDT. 7, 218. — 2 als grondslag aanbrengen, *overdr.* τῇ ῥητορικῇ τὴν φυσιολογίαν PLUT. — 3 in stilte bij iemd opwekken, ἀπιστήν HDT. 2, 152.
ὄποφσχῆ, ἡ, een rond vischnet PLUT. 977 e, MARC. AUR.
ὄποφχθόνιος, onderaardsch HES. O. 141, EUR. Andr. 515, LUC.
ὄποφχλιαίνω, een weinig verwarmen HIPPOCR., PLUT. 658 d.
ὄποφχλοος, bleekgeel CALL. Del. 80.
ὄποφχλωρομέλας, ὁ, geelgrauw, *v. d. huid* HIPPOCR.
ὄποφχοιρίς, ἰδος, ἡ, een plant, soort van eichorei THEOPHR.
ὄποφχόνδριος, onder het borstbeen; τὸ ὄον, het onderlijf en de ingewanden ARISTOT., MED.
ὄποφχορος, — 1 onderworpen aan, τινι XEN. An. 2, 5, 7. — 2 onder een bep. straf-bepaling vallend: schuldig aan DEM. 57, 53.
ὄποφχρέμπτομαι, zacht uithoesten en opgeven HIPPOCR.
ὄποφχρεως, ὠν, *gen. ω*, — 1 onder de schulden: met schulden bezwaard AR. Nub. 242, κλήρος ISAE. 10, 17, POL., PLUT. — 2 *subst.* schuldenaar PLUT. Sol. 13. — 3 *overdr.* tot dankbaarheid verplicht wegens POL., PLUT.
ὄποφχρίω, *spec.* het aangezicht onder de oogen blanketten, τινι XEN. Cyr. 8, 8, 20; *med.* zich zelf XEN. ib. 8, 1, 41.
ὄποφχρῦσος, — 1 goud bevattend PL. Rep. 415 c. — 2 verguld, δακτύλιος MEN. Epit. 170. — 3 onder goud begraven: zeer rijk LUC. Fox. 16.
ὄποφχλωαίνω, een weinig hinken HIPPOCR.
ὄποφχωρέω, — 1 onder een bep. druk wijken, ontwijken, zich terugtrekken Z 107, HDT. 7, 141, ὄψασαι οὐκ ἔχει οὐδαμῆ τὸ ὄν MELISSUS 7 D., τινα voor iemd THUC. 2, 88, 18, XEN. An. 1, 4, 18 *alg. tot* N. T. Luc. 9, 10. — 2 *spec.* uit het land wijken HDT. 1, 207, XEN. Cyr. 2, 4, 24, ISAE. 4, 28, DEM. — 3 *spec.* voor iemd, τινι, van zijn stoel, τινος zitplaats opstaan *uit eerbied* AR. Ran. 790. — 4 geleidelijk voortgaan, geschieden, εἰσεσία PIND. P. 4, 202. — 5 opschieten XEN. An. 4, 5, 19.
ὄποφχώρημα, τό, stoelgang THEOPHR.
ὄποφχώρησις, ἡ, — 1 terugwijken (PL.). — 2

- terugtocht POL. — 3 stoelgang ARISTOT. — 4 binnenkamer.
- ὑπο-φάθυρος**, ietwat week HIPPOCR.
- ὑπο-φαλάσσω**, bevoelen AR. LYS. 84.
- ὑπό-ψαμμος**, zandig HDT. 2, 12, XEN. Hell. 3, 2, 19.
- ὑπο-ψαύω**, even aanraken PLUT. 368 e.
- ὑπο-ψαύα**, ἡ, ion. -ῆ, — 1 argwaan, verdenking HDT. 9, 99, THUC. 4, 27, 30, LYS., PL. LYS. 218 e, XEN. An. 2, 5, 11, PLUT. — 2 argwanende houding of beschouwing THUC. 2, 37, 4. — 3 weifeling > verdachte onzekere plaats in een betoog PL. Phaed. 84 c.
- ὑπο-ψοφίος**, tot spot van, τινος, bespot door Γ 42. (wrsch. is Aristophanes' lezing ἔπ-όφιος beter: dān ion. vorm = ἔφ-όφιος: ἐψιάομαι, met de o-phase v. composita, z. ἄλλο-γνώτος; bet. tot spel, tot spot voor anderen).
- ὑπο-ψοφέω**, even geluid maken NIC., PLUT.
- ὑπο-ψ/ωνέω**, iemd, τιν, iets voor den neus wegkopen AR. Ach. 842.
- ὑπτι-άω**, — 2 pass. achterover vallen SOPH. Ph. 822. — 1 pass., spec. het hoofd in den nek werpen AESCHIN. 1, 132.
- ὑπτίασ/μα**, τό, het smeekend omhoog houden der handen Aesch. Pr. 1005, Ag. 1284. (vgl. lat. manibus supinis en de houding van den bekende Adorant).
- ὑπτιασ/μός**, ὁ, het hoofd terugtrekken: tegenzin LUC. Salt. 71.
- ὑπτιος**, — 1 (eig. uit de gebukte houding omhoog, > achter over(leunend) O 434, Ω 11, HDT. 2, 38, THUC. 7, 82, 16, TR.: SOPH. Ant. 1188, AR. Eq. 104, PL. Phaed. 117 e, POL., LUC. — 2 χεῖρ, omhoog gekeerd, d. i. met de binnenzijde omhoog, gebaar v. smekenden die als het ware iets ontvangen willen AR. Eccl. 782; νεῖν (op den) rug zwemmen, = terugzwemmen PL. Rep. 529 c, Phaedr. 264 a. — 3 achteroverliggend, > vlak, v. h. land HDT. 2, 7. (: ὑπό met suff. τιο- vgl. o.ind. apa: ἀπατῶν. nakomelingen. Vgl. lat. sup-inus: sub).
- ὑπτιώω**, omhoog, onderste boven keeren AESCH. Pers. 418.
- ὑπ-υδρος**, ion. = ὑφουδρος.
- ὑπ-ώδελος**, voor een obool verpand EPICH. 58, 3 A.
- ὑπ-ωλένιος**, onder of aan den elleboog THEOCR. 17, 30.
- ὑπ-ωμοσ/τα**, ἡ, verzoek om uitstel van een gerechtelijken termijn, onder verzekering bij eede van een gewichtige verhindering DEM. 18, 103.
- ὑπ-ωπι/άω**, — 1 iemd een blauw oog slaan AR. Pax 541. — 2 alg. in het gezicht slaan N. T. Luc. 18, 5. — 3 geeselen, kastijden N. T. 1 Cor. 9, 27.
- ὑπ-ώπιον**, τό, — 1 het gedeelte van het gezicht onder de oogen: gezicht M 463. — 2 slag in 't gezicht: daardoor ontstane blauwe plek AR. Vesp. 1386, Cic. Att. 1, 20, 5; — 3 door hard werken ontstane (bloed)blaar, die in eelt overgaat LYS. 4, 9, AR. Ach. 551.
- ὑπ-ώρειά**, ἡ, ep. εἴη, ion. msch. ὠρεᾶ, de streek aan den voet van een berg, de voet van een berg Υ 218, HDT. 1, 110; 4, 23, PL. Leg. 680 e, POL., LUC.
- ὑπ-ωρόφιος**, (PIND. 3), — 1 eig. onder het dak zich bevindend AR. Ran. 1309. — 2 praegn. zich onder (hetzelfde) dak bevindend: iemds gast I 640. — 3 in huis aanwezig PIND. P. 1, 97.
- ὑπ-ώροφος** (ὄροφή), = voorg., onder het dak, in huis weerklinkend EUR. El. 1166, Or. 147 (-ορ-), Ph. 299.
- ὑπ-ωρχος**, licht of even geel LUC. Tox. 19.
- ὑραξ**, ακος, ὁ, muis NIC. Al. 37. (W. sner-geruisch maken: o.ind. svāra-m. geluid, lat. su-surrus [korte phase], d. schwirren, o.b. svirati fluiten, vgl. s.v. ἐρμυρ-εὺς als e-phase: lat. s(u)ermōn-. Zoo ὄ.: lat. sōrea spitsmuis).
- ὑρη**, ἡ, aarden pot voor zoutevisch AR. Vesp. 676. (wrsch. lw. uit het sem. evenals lat. urceus, urna [< urc-nā]).
- ῥς**, ὁ en ἡ, gen. ῥός, acc. ῥν, — 1 zwijn, zoowel beer als zeng Ψ 32, § 476, alg. tot n. t., 2 Petr. 2, 22; meestal het tamme zwijn als huisdier. — 2 in spreekw. als type van domheid THEOCR. 5, 23. (Vgl. o.ind. sū-kara- wild zwijn, tochar. B suwo, alb. θι zwijn, lat. sūs, umbr. acc. sing. sim [< sūm], o.cymr. hucc, ohd. sū, d. Sau. Ndl. zwijn = got. swein [ei = ī] < lat. suīno-. Vgl. ὄς).
- ῥσῖνο-βαφής**, in ῥσῖνον gedompeld, geverfd XEN. Cyr. 8, 3, 13.
- ῥσῖνό-εις**, scharlakenrood NIC. Th. 870.
- ῥσῖνον(?)**, τό, een plantenverfstof met diep rood NIC. Th. 511.
- ῥσδος** = ῥζος, tak SAPPHO 5, 2 en 116 ALD.
- ῥσ-μα**, τό, regen HIPPOCR
- ῥσμίνη**, ἡ, dat. ῥσμίνη, gevecht, slag Σ 243; N 314 dat. ῥσμίνη. (W. ieu+dh- (zich) heftig bewegen > strijden: o.ind. ud-yōdhati hij kooft van drift, yūdhayati hij vecht, lat. iūba, iūbeo, bret. iud- gevecht, lit. jundū ik kom in beweging. Vgl. ῥήγ-μῶν; nom. naar μάχη?).
- ῥσμίνην-δε**, ten strijde B 477, BACCH. 12, 144.
- ῥσπληγίς**, ἰδος, ἡ, dor. ὄσπληγίς, = volg., AR. Lys. 1000.
- ῥσ-πληγῆ**, ηγγος, ἡ, dor. -ᾶγω — 1 een touw, dat dwars voor de wedloopers gespannen was en „neersloeg”, als zij uitloopen mochten PL. Phaedr. 254 e, LUC. Catapl. 4 — 2 vogelstrik THEOCR. 8, 58. (< ud+s- en πλῆσσω; vgl. o.ind. ud-omhoog, uit de vorige positie, av. us [< ud+s, vgl. lat. abs], germ. üt = ndl. uit. Z. ὄσπερος).
- ῥσ-πληγῆ**, ηγος, ἡ, = voorg., PL.
- ῥσσαξ**, ακος, ἡ, vrouwelijk schaamdeel AR. Lys. 1001. (msch. „Volkswitz” met ῥς of χοῖτος in dezelfde bet. z. AR. Ach. 767; of semasiol.: ῥσός = pila: pilum?).
- ῥσός**, ὁ, speer POL., N. T. Joh. 19, 29 (conject.). (msch. < sudh-jo-: lat. sūdis paal).
- ῥσσωπος** (sem.), ἡ, hysop, kleine struik met blauwe bloesems N. T. Hebr. 9, 19, Joh. 19, 29 als tak of rietpijp daarvan afgesneden.
- ῥστάτ-ιος**, laatst, achterst O 634; als adv.: ὅ-ov, ten langen leste Θ 353.
- ῥστάτος** (z. ὄσπερος), superl. bij ὄσπερος, uiterste: laatste, achterste, v. plaats en v. tijd N 459, B 281, PIND. O. 10, 41, HDT. 7, 55, ATT.: AESCH. Ag. 1300, PL. Phaedr. 264 d; adv. ὅ-ov en ὄ-α, voor de laatste maal μ 250 en A 232.
- ῥστέρα** (ὄσπερος), ἡ, baarmoeder [HDT. 4, 109, DIOGEN. 6 D., PL. Tim. 91 b.
- ῥστεραίος**, later volgend HDT. 9, 3; gew. ἡ ὄστεραία, sc. ἡμέρα, de volgende dag HDT. 4, 113, THUC., PL. Prot. 318 a.
- ῥστερ-εῶ**, en:
- ῥστερ-εῶ**, — 1 te laat zijn of komen, τινος, later dan . . . komen HDT. 1, 70, THUC. 1, 134, 20, EUR.

Iph. A. 1203, PL. Gorg. 447 a, XEN. An. 1, 7, 12, N. T. Hebr. 4, 1. — 2 *overdr.* achterblijven vergeleken met: achterstaan bij, τινος PL. Rep. 539 e, DEM., N. T. 2 Cor. 11, 5; ook *abs.* te kort schieten N. T. Mt. 19, 20. — 3 *praeagn.* gebrek hebben aan, τινος N. T. Luc. 22, 35. — 4 ontbreken τινα Mc. 10, 21.

ὄστέρημα, τό, — 1 te kort schieten in, te kort hebben aan, τινος N. T. Phil. 2, 30. — 2 armoede N. T. Luc. 21, 4.

ὄστέρησις, ἡ, gebrek, armoede N. T. Mc. 12, 44. **ὄστερ-ίζω**, — 1 later komen HDT. 6, 89, XEN. Mem. 3, 13, 5, ISOOCR. — 2 achter staan bij THUC. 6, 69, 23, XEN. — 3 gebrek hebben aan, τινος ISOOCR. 9, 73, DEM. 4, 32. — 4 niet op de hoogte zijn van, τινος MEN. Sam. 325.

ὄστερ-ικός (ὄστέραι), van de baarmoeder ARISTOT. **ὄστερο-γενής**, na de geboorte ontstaand ARISTOT. **ὄστερό-ποινος**, met late vergelding AESCH. Ag. 58, Ch. 383.

ὄστερό-ποτμος, voor dood gehouden en later weer herlevend PLUT. 265 a.

ὄστερό-πους, ὁ, ἡ, n. -πούων, *gen.* -ποδος, achter-aankomend, te laat AR. Lys. 326.

ὄστερος, — 1 later, achteraankomend E 17, Σ 333 τινος later dan, *alg. tot* N. T. 1 Tim. 4, 1; *adv.* ὡς SOPH. Ichn. 361 D, **ὄστερον**, later, in de toekomst, *sinds* A 27, *alg. tot* N. T. Mt. 4, 2. — 2 *praeagn.* te laat THUC. 4, 90, 29, AR. Lys. 69. — 3 > v. plaats ὄ, τινος, achter iemd PL. Lys. 206 e. — 4 v. rang of qualiteit achterstaand bij: zwakker SOPH. Ant. 746, Ph. 181.

(< ὄσ-τερος, v. *igd.* ud- uit, uiterst, *vgl.* ὄστρα en HESYCH. ὄδερος γαστήρ: *eig.* het uitstekende deel; ὄ = o.ind. *uttara-* later komend, zich er bij voegend. *Vgl.* ὄσ-πληγῆ).

ὄστερο-φημία, ἡ, roem bij het nageslacht PLUT. 85. **ὄστερο-φθόρος**, later benadeelend SOPH. Ant. 1074.

ὄσ-τριξ, -τρίχος, ὁ en ἡ, stekelvarken, *spec. een Libysche soort* HDT. 4, 192, ARISTOT.

(*eig.* de haren omhoog hebbend: o.ind. *ud* omhoog, z. ὄσπληγῆ).

ὄσ-τρίχης, ἴδος, ἡ, karwats om slaven te tuchtigen AR. Ran. 619, Pax 746, PLUT.

ὄσ-αιμος, bloederig PL. Phaedr. 253 e, ARISTOT., MEN. Epit. 749.

ὄφαινω, als van *ὄφάω: ὄφάωσι (ὄφάουσι) η 105, f. ὄφάνω, — 1 weven, ιστόν Γ 125, HDT. 2, 25, PL. Phaed. 87 b *med.*, tot N. T. Luc. 12, 27. — 3 *overdr.* kunstig of listig samenstellen: verzinnen, smeden, δόλον Z 187, ι 422, BACCH. 16, 51, SOPH., AR. Lys. 630. — 3 tot een harmonieus geheel veeneigen, ἄνδημα v. e. lied PIND. fr. 179, P. 4, 141, PL. Critias 116 b.

(< ὄφαν-ιω, als een *denominativum* v. *ὄφαν, kortste phase ὄφην-ῖ; ὄφ- kortste phase v. W. *webh.*: o.ind. *uḥna-vābhī-* spin [wolspinster], *ubhnāti* bedekt, *alb.* *veñ* [**uebnīō*] ik weef, *ohd.* *waban* = *ndl.* *weven, web*).

ὄφ-αίρεισις, ἡ, — 1 het heimelijk wegnemen DEM. 45, 61, PLUT. — 2 ὄφαιρείσιν τινος ποιείσθαι, verzachting, matiging POL.

ὄφ-αίρω, ἰον. ὄφαιρέω, — 1 (: ὄπό *m. gen.*), van onder iets wegnemen, weghalen PIND. N. 7, 79, PL. Theaet. 161 a, PLUT. — 2 iets van iemd wegnemen, hem een steun afhändig maken THUC. 3, 13, 9. — 2 iets van iets anders (*partit. gen.*) afnemen THUC. 1, 42, 28. — **Med.**: 4 heimelijk iets

wegnemen, stelen HDT. 5, 83, AR. Vesp. 556, PL. 1141, THUC., LYS. 14, 25, PL. Leg. 857 b. — 5 heimelijk uit den weg ruimen HDT. 3, 65, AESCHIN. 3, 145. — 6 *gunstig*: zie iets ten nutte maken, τοὺς καιρούς(?) AESCHIN. 3, 66.

ὄφ-αλικός, eenigszins zout HIPPOCR.

ὄφ-άλμυρος, eenigszins zout PLUT.

ὄφ-αλος, — 1 τραύματα, lekken onder water, *e. dgl.* POL.; τὰ ὄ-α de deelen v. h. schip, die onder water zijn (ὡ ἐξ-αλος) LUC. Iup. Tr. 47. — 2 ἔρεβος ὄφαλον, onder in zee SOPH. Ant. 589.

ὄφ-αμμος, — 1 zandig PLUT. — 2 verzand PAP.

ὄφάν-της, ου, ὁ, wever PL. Phaed. 87 b.

ὄφαντι-κός, — 1 ἡ ὄ-ῆ, weefkunst DEMOCR. 154 D., PL. Polit. 281 b. — 2 van het weven op de hoogte PL. Gorg. 490 d.

ὄφαντο-δόνητος, bij het weven gedraaid: gegeven AR. Av. 943.

ὄφαν-τός, adi. verb. v. ὄφαινω, — 1 geweven v 136, AESCH. Ag. 1580, SOPH. Tr. 1052, N. T. Joh. 19, 23. — 2 τὰ ὄ-ά, stof met ingeweven figuren, *teg.* λεία THUC. 2, 97, 25.

ὄφ-άπτω, ἰον. ὄπάπτω, — 1 van onderen aansteken HDT. 1, 176, THUC. 2, 52, 15, EUR. Or. 621, POL. — 2 *overdr.* ongemerkt doen ontvlammen XEN. Cyr. 5, 1, 16.

ὄφ-αροπάζω, — 1 heimelijk wegnemen, schaken HDT. 3, 116, AR. Th. 205. — 2 λόγον, iemd het woord voor den mond wegnemen HDT. 5, 50. — 3 het woord nemen, aan zich trekken PL. Euthyd. 300 c.

ὄφασ/μα, τό, weefsel γ 274, AESCH. Ag. 1492, EUR. Phaed. 87 e.

ὄφάω, = ὄφαινω, η 105.

ὄφεαρ, ατος, τό, de mistelplant, maretak, *die in Arcadië op de denbeboomen groeit* THEOPHR.

(: ὄφαινω, als *slingerplant*; *vgl.* δέλαα).

ὄφ-ειμένως, adv. part. perf. pass. bij ὄφιημι, ontspannen: nalatig XEN. An. 7, 7, 16.

ὄφ-εῖσα, ἰον. ὄπεῖσα, *aor.* bij ὄφιζω, z. *d.*, HDT. 3, 126 *eld.*

ὄφ-εκτέος, adi. verb. v. ὄπέχω, — 1 te verdragen XEN. Lac. 9, 5. — 2 ὄφεκτέον ἐστὶ λόγον, men moet rekenschap geven ARISTOT.

ὄφ-έλκω, — 1 heimelijk (onder iets) wegtrekken E 477, THUC. 2, 76, 4. — 2 τὰς περιουσίας, zich . . . uittrekken AR. Eccl. 319.

ὄφ-έρω, heimelijk bekruipen, τινα AESCH. Ag. 270, SOPH. O. R. 786.

ὄφ-εσις, ἡ, het toegeven PLUT. Anton. 24, en 389 e.

ὄφή, ἡ, het weven, het weefsel AESCH. Ag. 949, EUR. Ion 1146, PL. Polit. 281 a, PLUT.

ὄφ-ηγέομαι, — 1 vooraangaan, den weg wijzen, τιμὴ SOPH. El. 1502, DEMOCR. 3 D., PL. Phaed. 82 d. — 2 *overdr.* raden, raad geven THUC. 1, 78, 6, AESCH. Eum. 192, EUR., PL.

ὄφ-ήγησις, ἡ, leiddraad, voorbeeld PL. Prot. 326 d.

ὄφ-ήγητήρ, ἥρος, ὁ, raadgever SOPH. O. C. 1588.

ὄφ-ήγητής, οὗ, ὁ, — 1 leidsman SOPH. O. R. 1260, PL. — 2 raadgever SOPH. O. R. 966, PLUT.

ὄφ-ῆνιοχ-έω, = ἠνιοχέω, LUC. Somn. 15.

ὄφ-ῆνιοχέω, pass. achteraan komen (rijden) DEM. 61, 28.

ὄφ-ῆνιοχος, ὁ, dienaar van den wagenbestuurder XEN. Cyr. 6, 4, 4, *vgl.* Z 19.

ὄφ-ῆσσω, een weinig jonger HES. Sc. 258.

ὄφ-ιζάνω, zich neerzetten EUR. Ph. 1382, ARISTOT.

ὄφ-ιζω, ἰον. ὄπιζω, in hinderlaag leggen HDT. 3, 126 en 6, 103 *part.* ὄπ-εἰσάζ.

ὄφ-ιημι, ἰον. ὄπιημι, — 1 omhoog laten zakken,

- gaan, ἰστόν A 434, ἠμν. Ap. 504, PLUT. Pomp. 19. — 2 onder iets of iemand brengen *bijv.*: jongen THEOCR. 4, 4 (vgl. ι 309). — 3 heimelijk brengen naar, afsturen op SOPH. O. R. 387, *pass. refl.* Ant. 531. — 4 laten zakken, > *overdr.* overgeven, toegeven HDT. 1, 156; 9, 4, EUR. Med. 24, XEN. An. 3, 5, 5. — 5 *pass. refl.* zich laten zakken: verslappen, verminderen, afstand doen van; τοῦ ψυχροῦ. verliezen HDT. 4, 181, SOPH. El. 335, *p.p.p.* = gelaten AR. Vesp. 337, XEN. An. 3, 1, 17. — 6 zich laten gaan: zich bereid verklaren EUR. Alc. 524.
- ὄφ-ιστημι**, — 1 onder iets stellen, plaatsen PIND. O. 6, 1 *overdr.*, HDT. 4, 152; 5, 16. — 2 tegenover opstellen, *v. personem* laten aantreden XEN. Hell. 4, 1, 11, POL. — *Intr. refl. aor. ἐστήν*: 3 onder iets gaan staan = op zich nemen, > beloven, plechtig verzekeren Φ 273, > N 375, Δ 267, HDT. 3, 127, AESCH. Eum. 204, THUC. 2, 61, 34 τιμι, EUR., LYS. 19, 19, EUR., PL. Leg. 751 d, XEN. An. 6, 1, 19 ἀρχήν, het commando over, op zich nemen ISOCR.; *spec.* zich voor een dienst aanbieden PAP. — 4 zich onder iemand plaatsen: hem ondergeschikt zijn, gehoorzamen I 160. — 5 zich in de diepte, in hinderlaag leggen HDT. 8, 91, XEN. An. 4, 1, 14, EUR. Andr. 1114. — 6 *vand.* bezinken, naar onderen zakken HDT. 4, 2; ondergaan *v. d. zon* EMPED. 48 D. — 7 (ὄψο van onderen naar boven) zich verzetten tegen, tegenstand (blijven) bieden, τιμι AESCH. Pers. 87, LYS. 2, 29, EUR., XEN. An. 7, 3, 44, Cyr. 4, 2, 31, POL. — 8 na iemand komen τινα PL. Phil. 19 a. — 9 opkomen *v. gevoelens* POL. — 10 (als substraat) bestaan PLUT. 1081 f, LUC. Paras. 27.
- ὄφ-οράω**, — 1 argwanend zien naar ..., verdenken EUR. Ion 1023, XEN. Mem. 2, 7, 12, ISAE. 2, 7, POL., LUC. — 2 *med.* vermoeden ARISTOT. (*semasiol.* vgl. ὑπόδρα *en lat. suspicio*).
- ὄφ-ορβός, ὄ**, zwijnenhoeder ξ 3.
- ὄφ-ορμέω**, in een haven verborgen liggen of binnenlopen POL.
- ὄφ-ορμίζω, med.** in een haven binnenlopen THUC. 2, 83, 10, PLUT.
- ὄφ-ορμος, ὄ**, ankerplaats ARISTOT.
- ὄφ-ος, τό**, weefsel PLUT.
- ὄφ-ογρος**, eenigszins vochtig ARISTOT.
- ὄφ-ὕδρος, ἰον.** ὑπόδρος — 1 waterzuchtig ΗΡΡΟGR. — 2 onder water THUC. 4, 26, 12.
- ὄφ-αγόρας, ὄ, ἰον.** -ης, ου, grootspreker α 385, LUC.
- ὄφ-αυχεν-έω**, den nek hoog dragen; hoogmoedig zijn PLUT. 324 e.
- ὄφ-αυχέω**, trotsch zijn SOPH.
- ὄφ-αύχην, ενος**, met hoogen nek: hoog, rijzig EUR. Ba. 1061, PL. Phaedr. 253 d.
- ὄφ-αυχής**, trotsch, fier BACCH. 12, 85.
- ὄφ-ερεφής**, met een hoog (boven den grond zich bevindend) dak: ruim δ 757, AR. Nub. 306.
- ὄφ-ήγορος**, een hooge taal voerend AESCH. Pr. 318.
- ὄψή-εις**, = ὄψηλός, COM.
- ὄψηλα-αυχενία, ἤ**, den nek hoog dragen XEN. Eq. 10, 13.
- ὄψηλό-κρημνος**, met hooge, steile randen AESCH. Pr. 5.
- ὄψηλο-λογέομαι**, met verheven woorden spreken PL. Rep. 545 e.
- ὄψηλό-νοος, contr.** -νοος, τὸ ὄ-ουν, verhevene denkwijze PL. Phaedr. 270 a, PLUT.
- ὄψηλός** (*z. ὄψι*), — 1 hoog gelegen B 855. — 2 hoog, θάλαμος α 426, πύργος Γ 384, PIND. O. 6, 64, HDT. 1, 110, ATT.; PL. Phaedr. 230 b πλατάνος, N. T. Mt. 4, 8 ἄρος. — 3 *overdr.*: hoog verheven, machtig, ἀρεταί PIND. O. 5, 1, doch I. 4, 45; hoog, ongenaakbaar, SOPH. Ai. 1230, N. T. Luc. 16, 15.
- ὄψηλο-φρον-έω**, hoogmoedig zijn N. T. Rom. 11, 20.
- ὄψηλό-φρων**, hooghartig EUR. Iph. A. 919, PL. Rep. 550 b.
- ὄψ-ηρεφής**, = -ερεφής, I 582.
- ὄψ-ηρχής**, luid brieschend E 772(?), Ψ 27(?).
- ὄψι, adv.**, — 1 in de hoogte, hoog Υ 155. — 2 hoog = in diep water Σ 77. — 3 de hoogte in, omhoog Π 374.
- (*eig. locat. v. e. s-stam ὄπισσ-*: ὄπό, *eig.* van onderen naar boven. *Vand. later superl. ὄψι-στο.* *Eig. ὄ.* „in de hoogte”. *Afl. met suff. lo-* reeds oud, vgl. gall. *uxello-*, *cymr. uchel* hoog: ὄψηλός; voor -ηλός vgl. tegenstelling χαμηλός. *Idg. (s)ū̯ps-* in lat. *susque* [dēque], *cymr. uch* bovenop, o.b. *vysockū* hoog).
- ὄψι-ἀγυιᾶ**, met hooge straten, πόλις BACCH. 12, 71.
- ὄψι-βατος**, hoog gaand, hoog gelegen PIND. N. 10, 47, SOPH. Ai. 1404.
- ὄψι-βόας, ου, ὄ**, luid schreeuwend, *kikvorsch-naam* BATR. 202.
- ὄψι-βρεμέτης, ου, ὄ**, in de hoogte „brommend”, donderend A 354, HES., LUC. Tim. 4.
- ὄψι-γέννητος**, hoog opgegroeid AESCH. Eum. 43.
- ὄψι-γυιός**, hoog van leden, hoog opgegroeid PIND. O. 5, 13.
- ὄψι-δαίδαλος**, met hoog relief, τρίπους BACCH. 3, 18.
- ὄψι-δειρός**, met hooge nek of bergruggen, χθών BACCH. 4, 4.
- ὄψι-ζύγος**, op hoogen bank, op hoogen troon gezeten, Zeus Δ 167, HES., BACCH. 1, 156.
- ὄψι-θρονος**, hoogtronend PIND. I. 5, 16.
- ὄψι-κάβρηνος**, met hoogen top HYMN. Ven. 265.
- ὄψι-κερας, ἄτος**, met hooge horens of spitsen PIND. fr. 325, BACCH. 15, 22, AR. Nub. 597.
- ὄψι-κέρως, ων, gen. ω**, = *voorg.*, κ 158, SOPH. Tr. 506, COM.
- ὄψι-κομος**, hoog met loof voorzien Σ 398, HES., EUR. Alc. 585.
- ὄψι-κόμπως, adv.**, grootsprekend SOPH. Ai. 766.
- ὄψι-κρημνος**, met hooge hellingen AESCH. Pr. 421.
- ὄψι-κροτος**, πούς, hoog opgetild en het volgend ooggenblik op den grond stampend TIM. Pers. 214.
- ὄψι-λοφος**, — 1 met hoogen top PIND. O. 13, 111. — 2 *overdr.* hoogdravend AR. Ran. 818.
- ὄψι-λυχνος**, ἀγρή, verlichting door hoog hangende lichten COM.
- ὄψι-μέδων, οντος, ὄ**, hij, die in de hoogte heerscht HES. Th. 529, PIND. N. 2, 19, BACCH. 14, 51.
- ὄψι-μέλαθρος**, met hooge zoldering HYMN. Merc. 103.
- ὄψι-νεφής**, hoog in de wolken wonend PIND. O. 5, 17.
- ὄψι-νοος**, met hooge gedachten BACCH. 12, 44.
- ὄψι-πεδος**, met hoogen bodem, hoog gelegen PIND. I. 1, 31.
- ὄψι-πετήςεις**, = -πέτης, X 308.
- ὄψι-πέτηλος**, hoog met bladeren voorzien N 437, δ 458.
- ὄψι-πέτης, ου, ὄ**, hoogvliegend M 201, PIND. P. 3, 105, SOPH.
- ὄψι-πολις, ὄ, ἤ**, de hoogste, de aanzienlijkste in de stad SOPH. Ant. 369.

ὕψι-πους, ὄ, ἡ, gen. -ποδος, hoog van voeten, in de hoogte gaand SOPH. O. R. 866.
ὕψι-πίλος, met hooge poorten Z 416, BACCH. 8, 46, EUR. Herc. 1030.
ὕψι-πυργος, — 1 met hooge torens AESCH. EUM. 691, SOPH. Tr. 354, EUR. — 2 zoo hoog als een toren; ἐλπίδες, stout AESCH. Supp. 96.
ὑψίστος (z. ὑψι), — 1 *superl.* hoogste PIND. N. 11, 2, AESCH. Pr. 720, SOPH., N. T. Mt. 21, 9. — 2 de uiterste AESCH. Pers. 331.
ὕψι-τερος, comp. v. ὑψι, hooger, verhevener THEOCR. 8, 46.
ὕψι-φανής, in de hoogte verschijnend BACCH. 13, 5.
ὕψι-φρων, hooghartig PIND. P. 2, 51.
ὕψι-χαίτας, ου, ὄ, met lang hoofdhaar PIND. P. 4, 172.
ὕψιων, comp., hooger PIND. fr. 213.
ὕψι/όθεν, adv., uit de hoogte PIND. P. 8, 81, AESCH. Supp. 317, EUR., PL. Soph. 261 c.
ὕψι/όθι, = ὑψοῦ, in de hoogte K 16, T 376.
ὕψ-όροφος, met een hoog dak, hooggewelfd Γ 423, PLUT.
ὑψος, τό, — 1 hoogte, spits, top EMPED. 17, 18 D., HDT. 7, 60 (1, 50 > dikte), AESCH. Ag. 1376, THUC. 1, 91, 26, EUR., PL. Phaedr. 30 b, XEN.,

N. T. Eph. 3, 18. — 2 *overdr.* hooge rang, verhevenheid N. T. Jac. 1, 9.
 (vgl. ὑψι, een late s-stam daarbij).
ὕψ/όσε, adv., omhoog, opwaarts K 461.
ὕψ/οτάτω, adv., *superl.*, het allerhoogst BACCH. fr. 20, 5.
ὕψοῦ, adv., hoog, in de hoogte A 486, PIND. O. 118 *overdr.*, BACCH. 5, 18, HDT. 2, 138, SOPH. O. R. 91, EUR.
 (analogisch naast ὑψι naar adv. op -ου).
ὕψο/φρωνος, met luide stem HIPPOCR.
ὕψόω, — 1 verhoogen POL., ἔφιν oprichten N. T. Joh. 3, 14; v. d. opstanding Act. 5, 31. — 2 in eere verhoogen N. T. Luc. 1, 52.
ὑψω-μα, τό, — 1 hoogste stand der sterren PLUT., N. T. Rom. 8, 39. — 2 verhooging, wal N. T. 2 Cor. 10, 5.
ὑω (z. ὑετός), — 1 regenen, *oudtijds met een subj. als Zeus* M 25, ξ 457, PIND. O. 7, 50, HDT. 1, 87; 2, 13; *gaandeweg impers.* HES. O. 552, HDT. 4, 28, ATT.: XEN. Hell. 1, 1, 16. — 2 tr. beregenen, bevochtigen HDT. 4, 151. — 3 *pass.* beregend worden ζ 131, HDT. 2, 22; 3, 10, PLUT.
ὕ-ώδης (ὕς), als een zwijn: vuil PLUT. 535 f.
ὕωδία, ἡ, zwijnerij, gemeen gedrag Ltr.

Φ.

Φ, φ, φῖ (gr. teeken), τό, indecl., 21e letter; als cijfer φ = 500.
φάαντατος, schitterendst v 93.
 (< φᾶντ < φαεντ-ατος; φαφεντ-: φάφ-ος = χαρι-φεντ-: χάρις; vgl. EN. Παισι-φάεσσα).
φαβο-τύπος (φάψ), ὄ, duivendoeder, soort havik ARISTOT.
φαγέδαινα (fem. v. *φαγε-δων), ἡ, een kankerachtige verzwering DEMOCR. 281 D., AESCH., DEM. 25, 95.
φαγεδαινόμααι, aan de φαγέδαινα lijden HIPPOCR.
φάγῖλος, ὄ, lam, = ἀμνός, PLUT.
 (: φαγεῖν. Voor suff. vgl. τροχ-ίλος).
φάγος (φαγεῖν), ὄ, veelvraat N. T. Mt. 11, 19.
φάγρος, ὄ, — 1 een visch COM. — 2 bij de Cretensers: slijpsteen COM.
 (volksetym. m. φαγεῖν. In 2 msch. < φραγ-ρος: W. bhreg-, kortste phase bhreg-, in lat. frēgi, frango).
φάεθω, lichten, glanzen Δ 735, λ 16, HES., EMPED. 115, 11 D., SOPH. El. 824, Ai. 930, EUR.
 (< φαφ-εθω: φάφ-ος).
φαινώς, aeol. φαινώς > TR., — 1 lichtend, stralend, v. d. maan Θ 555, oogen N 3, χαλκός M 151, ἀστέρης EUR. Cycl. 353. — 2 stralend, schoon versierd, θόρα ζ 19, μάστιξ ζ 316, πέπλος E 315.
 (< φαφ-εθω: φάφ-ος).
φαινώ, = φαίνω, — 1 lichten, schijnen v. d. zon γ 2, v. luchters of vuurbekkens σ 308; oogen φάανθεν (of v. e. *φαφέν-θω zoals θαλέθω?) A 200 KLEOSTRATUS 1 D. — 2 (causat.) licht verschaffen σ 343.
 (< φαφ-εθω+ν-ω, vgl. φαινώς; dus latere secundaire formatie Msch. is het beter uit te gaan van φαφεν-ω, in deze verhouding φαφεν-ω: φαφεν-ω [> φαίνω] = αφερ-ω [> αἰερω]: αφερ-ω [> αἰρω]. Doch z. s.v. αἰρω).

φαινώς (φαφ-εθω-), eig. aeol. vorm v. φαινώς, z. d., SAPHO 4, 2 ALD., PIND. O, 1, 6 *eld.*, SOPH. Ai. 856, EUR.
φαισί-μβροτος, eig. de stervelingen ziende (later msch.: hun licht zendend), v. h. daglicht Ω 785, κ 138, HES., EUR. Heracl. 750.
 (vgl. HESYCH. φαισσομαι· ιδεῖν, vgl. φανσίμβροτος naast φαφ-εθω-).
φαισφορία, ἡ, het aanbrengen van licht, het lichten CALL.
φαισφόρος, 2, licht aanbrengend: lichtend AESCH. Ag. 489, EUR. Hel. 629.
φαιδιμόεις, = volg., N 686.
φαιδιμος — 1 stralend v. gezondheid: krachtig, γυῖα Z 27, PIND. O. 6, 14, BACCH. 17, 47. — 2 stralend, beroemd Δ 505. — 3 stralend, πρόσσοψις PIND. P. 4, 28.
 (φαιδι-: φαιδρός = κῦδι-ἀνερα: κῦδρός).
φαιδρό-νοος, contr. -νοους, stralend, welgemoed AESCH. Ag. 1229.
φαιδρός — 1 helder, glinsterend, schitterend PIND. fr. 109, AESCH. Ag. 298. — 2 vroolijk AESCH. Ag. 520, SOPH., EUR. Med. 1043, AR. Eq. 548, XEN. An. 2, 6, 11, DEM.
 (W. g^haid-: lit. gēdras, gaid-rūs helder stralend).
φαιδρό-της, ἡ, vroolijkheid ISOCR. 15, 133.
φαιδρώ, pass. vroolijk zijn XEN. Cyr. 2, 2, 16.
φαιδρύν-τρια, ἡ, waschvrouw AESCH. Ch. 759.
φαιδρύνω — 1 reinigen, med. zich reinigen HES. O. 753, AESCH. Ag. 1109, EUR., MOSCH. 2, 31. — 2 *overdr.* opvroolijken AESCH. Ag. 1120; *pass.* vroolijk zijn XEN. Cyr. 5, 5, 37. — 3 versieren, schoon maken, med. PL. Leg. 718 b.
 (φαιδρός, vgl. ru-stam in het verw. lit. gaid-rūs helder; of invloed v. πλύνω?).
φαιδρωτός, met een vroolijk gezicht AESCH. Ag. 725, EUR. Or. 894.

φαικαισιόν, τό, dem. v. φαικάς, kleine witte schoen der Atheensche gymnastarchen en Aegyptische priesters PLUT. Anton. 33.

φαικάς, schitterend SOPH.

(vgl. φαῖός en φαίδρός, W. g^hei-).

φαινίνδα, παίζειν, een balspel waarbij men den bal laat zien en deze dan plotseling in een niet verwachte richting wegwepert COM.

φαινόλης, ὁ (lat. paenula), dikke mantel EPICT. 4, 8, 34.

φαινολις, ἴδος, ἡ, v. Eos: de licht aanbrengende HYMN. Cer. 51, αὐώς SAPHO 120 ALD.

φαινο-μηρίς, ἴδος, ἡ, haar dijen toonend, v. d. Laconische meisjes, die de πέπλος rechts met open, niet vastgemaakte naad droegen IBYC.

φαινο-προσωπ-έω, zijn gezicht openlijk laten zien: de oogen der wereld niet schuwen CIC.

ΦΑΙΝΩ(ι). **Vormen:** f. φανῶ, aor. ἔφηναι; intr. f. φανοῦμαι, aor. ἐφάνην, perf. πέφηναι (ἡ < ἐ? wrsch. jonger en analogisch naar ἐτάκην: τέττηκα e. dgl.) SOPH. O. C. 329, naast πέφασμαι; HOM. nog φάε en πεφῆσται z. ben. **Gebruik:** schijnen: I. **INTR.**

φαινομαι enz. schijnen: stralen, ἀστρα Θ 566, πυρὰ Θ 561 alg. tot n. t. Mt. 2, 7 v. e. ster. — 2 **ingressief:** beginnen te schijnen, > opkomen, v. Eos A 447 ἀμ' ἠὶ φαυνομένηφι. — 3 **verschijnen:** zich vertoonen, zichtbaar worden A 198 v. e. godheid, alg. tot n. t. Mt. 1, 20 v. engelen. — 4 **met nadere praedicat.** bepaling: verschijnen, zich toonen als . . ., σμερδαλέος ζ 137, alg. tot n. t. Mt. 6, 16. — **Vand.:** verzw. > 5 **blijken,** terecht den indruk wekken (waarbij dan ter nadere aanduiding v. e. handeling het part. komt, juist tengevolge van de grootere kracht en inhoud v. φ. [z. 6]: φαίνεται νοσῶν het blijkt, dat hij ziek is HDT. 3, 35; vgl. 2, 131, 7, 14, ATT.: XEN. An. 5, 7, 5. — en > 6 **schijnen,** slechts den indruk wekken (waarbij de nadere bepaling [z. 5] in den inf. komt: φαίνεται νοσεῖν hij schijnt ziek te zijn, ἀρίστη φαίνεται βουλή B 5, ἐφαίνοντο διερατῶν τὸν Ἰππίαν PL. Prot. 315 c, XEN. An. 2, 3, 13. — 7 **Vand. later ook = δοκεῖ:** τί ὑμῖν φαίνεται; wat dunkt U daarvan? n. t. Mc. 14, 64, HDT. 1, 32; 7, 137. — II. **ACT.**

φαινώ enz., als causat. gevoeld: 8 (= I Intr.) licht verspreiden: v. menschen, die „licht maken”, voor het licht zorgen γ 102, τ 25; (éénmaal ook v. Eos. ξ: 502 schijnen; ook n. t. v. zon en maan Apoc. 21, 23. — 9 **doen verschijnen:** toonen, laten zien, τέρας B 324, μηρός σ 67, ὄδον τιμ μ 334, HDT. 6, 98 τέρας, ATT.: XEN. An. 4, 3, 13. — 10 **overdr.** hoorbaar maken: bekend maken, openbaren, ἀουδὴν θ 499, γοήματα Σ 295, HDT. 1, 116, spec. φρουρῶν φ. onder de wapens roepen, oproepon XEN. Hell. 3, 2, 23. — Praegn.: 11 **bedrijven, doen, ἀεικίας** v 309. — en 12 **maken,** iets voor iemand > schenken, γόνον δ 12, παράχοιτιν ο 26. — Spec. 13 **eig.** iemd, iets aanwijzen als schuldige, aangeven (vgl. lat. *index, indicium* αὐ δεῖνωμι): beschuldigen, aanklagen AR. Ach. 819; 824, Eq. 300, XEN. Cyr. 1, 2, 14, DEM.

(< φαν-ω, z. φαίνω. W. bhē- [waarvan nog πεφῆσται P 155] in o.ind. bhāti hij straalt, o.b. bēhū wit, daarnaast verlenging van korte phase bhā- in bhā^h- = gr. φάος en φάε ξ 502 ἐν τῷ bhā-n(e)- = gr. φαν-. Vgl. voor het laatste: bij W. plē-: πημπλάω, W. trē- [τρήμα]: τετραίω, W. dō-: δάω-ός τό, lat. dānunt, W. drā-: gr. δρᾶνω αὐ δρω. Idg. bhān- nog in arm. banam

ik open, alb. ben [< ban-iz] ik maak. — Oorspr. behoorde φαίνομαι: ἐφάνην = μαίνομαι: ἐμάνην tot het oude, ook Slavische, type van stammen op ije/o- αῖ, bjuv. o.b. vīr-jō pr.: vīr-éti inf. koken (intr.), gor-jō pr.: gor-éti inf. branden. Het act. φαινώ is een eerst latere formatie).

φαιός, — 1 vaal, grau w. (γίγνεται) λευκοῦ τε καὶ μέλανος (κράσει) PL. Tim. 68 d, ARISTOT. — 2 door de zon verbrand POL.

(wrsch. < φαίσιος, vgl. lit. gais-ras lichtglaas in de verte bij de schemering. W. g^hei- verlengd in φαιδ-ρός. Hiervan afl. Φαίηκες wrsch. oorspr. het Doodenvolk, Schimmen).

φαιο-χίτων, υῦνος, ὁ, ἡ, met sombere kleederen AESCH. Ch. 1049.

φάκελος, ὁ (φάκελλος THUC. 2, 77, 4), bundel, HDT. 4, 62, 67, EUR. Cycl. 242, D. H., THUC. z. b. (W. bhak-: φάκ-ελος [φρουγάνων HDT. 4, 62 = lat. fascis!], meest met sk-suff., ook in verw. talen [vgl. δίσκος: δεικέτι], HESYCH. (maced.?) βάσκιον-δεσμὸν φρουγάνων, alb. baskh vereenigd > samen, m.i.er. basc halsband [kelt. > eng. basket]. Vgl. φάσκω-ολος).

φαιή (< φακέα), ἡ, -εᾶ EPICH. 33 K., linzenbrij AR. Vesp. 811, Eq. 1007, COM., PLUT.

φάκ-ίνος, van linzen gemaakt COM.

φάκ-ιον, τό, afkooksel van linzen HIPPOCR. **φάκός, ὁ,** — 1 de linzeplant en haar vrucht, bij begrafenismaaltijden gegeten SOL., HDT. 4, 17, DEMOCR. 164 D., COM., MEN. Ph. 56. — 2 linzevormige fleesch HIPPOCR. — 3 moedervlek PAP., PLUT. 563 a.

(< bhako-: alb. baðe [< bhakā] tuinboon).

φρακ-ώδης, vol moedervlekken HIPPOCR.

φραλαγγ-ηδών, αὐών, in phalangen, in dichte drommen O 360, POL., PLUT.

φραλάγγ-ιον, τό, een vergiftige soort spin PL. Euthyd. 290 a, XEN. Mem. 1, 3, 12, DEM.

φραλαγγ-ίτης, ου, ὁ, bij de Romeinen: legioensoldaat POL.

φραλαγγο-μαχέω, met of in de phalanx, in gesloten geleederen strijden XEN. Cyr. 6, 4, 18.

φάλαγξ, ἡ, — 1 balk, ronde stam HDT. 3, 97.

— 2 wals, rond stuk hout om zware lasten op te verrollen AP. RH. — 3 (vgl. de „Russische stoomwals”) voortrollende, voortgolvende, schaar krijgslieden, slagorde, phalanx Γ 77, Z 6, HES., BAGCH. 14, 42. — 4 een bep. slagorde, de opstelling, „in bataille”, maar met groote diepte, ἐπι φ-γος αγειν in bataille oprukken e. dgl. XEN. An. 4, 3, 26; 4, 6, 6; teg. κατά κέρασ (= in flankcolonne) Hell. 6, 2, 30, POL., PLUT. — 5 **geperfectioneerd** werd dit in de Thebaansche en Macedonische phalanx waarvan de bijzondere stootkracht berustte op een diepe opstelling juist op den linker v leugel tegenover den steeds sterksten vleugel v. d. vijand, den rechtervleugel POL. 18, 12, PLUT. — 6 kamp XEN. Ages. 2, 15, Eq. 8, 12. — spec. 7 geleiding v. hand en voet ARISTOT. — 8 vand. spin AR. Vesp. 1509, XEN. MEM. 3, 11, 6, ARISTOT.

(suff. vgl. σῆρ-αγξ, φάρ-αγξ; daarnaast φάλαγγαι ronde balken, planken [> lat. palangae, > fr. p(al)anche, nld. plank] en φάλαγγος plank. Oorspr. bet. balk, plank, vgl. HDT. 3, 97. Semas. > slagorde, vgl. lat. cuneus wig > slagorde. W. bhel- zwellen, rond zijn: vgl. germ. bula-: o.n. bolr boomstam. d. Bohle, o.b. bolivanū paal, zuil, vgl. W. bhel+g(h)- zwellen αῖ rond zijn in: nld. balk [k < idg g]: lit. batizna balk aan de eg, z. ook lat. suf-flāmen [< *bhlag-mz] remblok).

φάλαινα, ἡ, lichtmot NIC. Th. 760.

(invloed v. φάλαινα. Verw. met φᾶνός, < φᾶναινα?).

φᾶλ-ακρός, eig. — 1 met glimmenden schedel: kaal(hoofdig) HDT. 3, 12, AR. Pax 767, PL. Rep. 495 e. — 2 τὰ φ-ά, kale rotspunten LUC.

φᾶλ-ακρῶν, — 1 pass. kaalhoofdig worden ARISTOT. — 2 alg. kaal worden HDT. 3, 12.

φᾶλ-ανθιάς, ου, ὁ, kaalhoofdig LUC. Philops. 18.

(z. ἄνθος en vgl. HESYCH. φάλανθον· πόλιον).

φάλαρα (z. φάλας), τά, — 1 „blinkende“ metalen knoppen op den helm [z. ἀμφι-φάλας] II 106. — 2 verw. top van den tiara AESCH. Pers. 661. — 3 ook: metalen knoppen aan het hoofdstel der paarden: hoofdstel HDT. 1, 215, SOPH. O. C. 1068, EUR., XEN. Hell. 4, 1, 39, POL.

φᾶλαρίς (z. φαληριάς), ἴδος, ἡ, ion. φαληρίς, waterhoen AR. Ach. 875 (boeot.), AV. 565 (-ηρ-).

φᾶλαρισμός, ὁ, Phalarische wreedheid (van den tyrann Phalaris), CIC.

φᾶλαρός, dor. = φαληρός (z. volg.), met witte vlek op den kop, v. e. ram THEOCR. ὁ, 103, v. e. hond 8, 27.

φᾶλη-ιάω, een witte kuif opsteken, v. d. golven N 798.

(v. φᾶλ-ᾶρό-: φᾶλός vgl. τετρα-φάληρος, met 4 blinkende knoppen E 743. De φᾶλαρίς [eig. fem. bij φαληρός] genoemd naar de witte vlek op haar kop; van denzelfden stam het synon. lat. fulica, oñd peñhha, d Belche).

φᾶλης, = φαλλός, SOPH. Ichn. 145 D., AR. Lys. 771, THEOCR.

φάλαινα, — 1 walvisch ARISTOT. — 2 een reusachtig verslindend dier AR. Vesp. 35, 39, LYCOPHR. 841.

(-αινα naar λέαινα, vgl. φάλλη < *φαλ-ῖα, W. s-q*(h)al-: lat squālus groote zeevisch, o.n. hualr = ndl. wal[wisch], o.pr. kalis meerwal. Doch z. ἄσπαλος een kleinere visch: msch. s-q*al-: q*hal-?).

φάλλη, ἡ, = φάλαινα, LYCOPHR. 84.

φᾶλλη-φῶρια, τά, een (phallisch) feest ter eere van Dionysus PLUT. 355 e.

φᾶλλ-ικός, τὸ φ-όν (sc. μέλος), lied in den dienst van Dionysus AR. Ach. 261.

φᾶλλο-βατής, ὁ, priester op een zuil in den vorm v. e. φαλλός LUC. D. Syr. 29.

φᾶλλός, ὁ, phallus HDT. 2, 48, 49, AR. Ach. 243, LUC.

(W. bhel- tumere; φ. < φᾶλνó- < idg. bhḷ-nó-: o.ier. ball lid, ndl. bul stier, bullepees, vgl. ndl. bil o d. (Hessen) bille phallus. Z. bijv. φάλαγξ).

φᾶλός, ὁ, later metalen beugel (z. ἀμφι-φάλας), oudtijds (pl.) twee horens met de punten naar voren uitstekend en op de leeren helm (κωνή) bevestigd om slagen te weren Γ 362, N 132.

(W. bhel- zwellen, rond worden, z. φάλαγξ).

φᾶλός, vgl. HESYCH. φ. λευκός. Vand.: φᾶλιός, helder CALL.

(W. bhē-lo- o korte phase bhā-lo-, z. φαίνω, Verw. o.ind. bhāla- n. schijnself, o.n. bāl brandstapel, o.b. béñi wit o bret. bal witte vlek op het voorhoofd, lit. bātias wit).

φᾶμα, ἡ, dor. = φῆμη.

φᾶν-αἶος (vgl. φαίνω), licht gevend, Zeus (EUR.) Rhcs. 355.

φᾶνερό-μίτος, in vijandschap een onverholen vijand ARISTOT.

φᾶν-ερός, bij EUR. ook 2, — 1 duidelijk zich vertoonend, (goed) zichtbaar PIND. O. 7, 56, HDT.

2, 146, ATT.: SOPH. O. R. 507, MEN. Her. 79 en N. T. Act. 10; 3 adv. — 2 praegn. in het oog vallend, zich onderscheidend THUC. 4, 11, 24. — 3 openbaar, openlijk (teg. in het geheim) HDT. 9, 1 ἐκ τοῦ φ-οῦ als adv., alg. tot LYS. 7, 20 (op heeterdaad), N. T. vaak: Gal. 5, 19, Mc. 6. 14 met γίγνομαι. — 4 spec.: vaak φ. εἶμι + part. = φαίνομαι + part. het blijkt dat ik, men ziet mij... HDT. 7, 18, ATT.: XEN. An. 1, 6, 8, PL. Rep. 388 a.

(: φαίνω, W. bhā-t-n(e)-, z. fut. φανέ-ω).

φᾶνερός, — 1 openbaren N. T. vaak: Mc. 16, 14. — 2 praegn. in het oog vallend, beroemd maken HDT. 6, 122.

φᾶνέρω-σις, ἡ, openbaring N. T. 1 Cor. 12, 7. φᾶνή, ἡ, fakkel, gew. pl. feestelijke optocht met fakkels, van de orgiën der Bacchanten EUR. Ion 550.

I. φᾶνός, — 1 helder schijnend, glanzend PARM. 8, 41 D., glinsterend wit AR. Ach. 845. PL. Phil. 16 c. — 2 overdr.: εὐφοροσύνη AESCH. Pr. 537. βίοςstralend PL. Phaedr 256 d. — 3 in het oog vallend: beroemd PL. Symp. 197 a.

(< φα-εσ-vo- > φᾶνερό- > φ. met contractie).

II. φᾶνός (z. voorg.), ὁ, licht, fakkel AR. Lys. 308, com.

φᾶντ-άζω, eig. φᾶντος maken: — med. 1 zich iets inbeelden ARISTOT. — Pass. refl. 2 zich vertoonen, verschijnen HDT. 4, 124, EUR. Ph. 93. PL. Soph. 216 c, Phaed. 110 d, MEN. Ph. 18, LUC. N. T. Hebr. 12, 21. — 3 praegn. „zich vertoonen“: zich trotsch gedragen HDT. 7, 10, 5. — 4 zich vertoonen als, > gelijken op AESCH. Ag. 1500. — 5 spec. = σικοφαντέομαι AR. Ach. 823 pass. (megar. -ἄδδομαι).

φᾶντᾶσ/ια, ἡ, — 1 het uiterlijk, de uiterlijke verschijning POL. — 2 praegn. edele, stralende verschijning of afkomst POL., DIOD.; praal, statie N. T. Act. 25, 23. — 3 het zich voorstellingen maken: de voorstelling zelf, visie νυκτερινή φ. EMPED. 108 D., PL. Theat. 152 c; 161 e, praegn. slechts voorstelling, onware voorstelling: inbeelding PLUT. Cic. 40; spec. Storsich, z. 1046 f, 1055 f. — 4 vand. schijn POL., PLUT.

φᾶντασιαστῖ-κός, = φᾶνταστικός PLUT. 431 b.

φᾶντασιόομαι, voorstellings-vermogen of voorstellingen bezitten PLUT. 960 d.

φᾶντᾶσις, ἡ, = φᾶντασῖα, PL. Tim. 72 b.

φᾶντασ/μα, τό, — 1 verschijning; > spook AESCH. Sept. 710, EUR. Hec. 54, PL. Rep. 510 a, Phaed. 81 d, N. T. Mt. 14, 26 spook. — 2 voorstelling PL. Soph. 266 b.

φᾶντασμάτ-ιον, τό, dem. v. voorg., PLUT. 766 b.

φᾶνταστικός, van het zich voorstellingen vormen (door de beelddingskracht): daarvoor geschikt; ἡ φ-ῆ, het vermogen daartoe PL. Soph. 267 a passim, PLUT.

φᾶός, τὸ, contr. φῶς, ep. φῶος, gen. φῶτός; φᾶσα met ā metri causa HOM., CALL. — 1 licht: daglicht of kunstlicht v. fakkels A 605: τ 24, alg. tot N. T. Mt. 17, 2; LUC. 8, 16. — 2 verw. het lichten, schemering PLUT. Cam. 34. — 3 venster (licht) PLUT. 515 b. — 4 licht der oogen (vgl. lat. lumen) π 15, PIND. N. 10, 40, EUR. — 5 overdr. het blijde licht als: redding, hulp, troost: geluk, heil Z 6, Σ 102, AESCH. Pers. 300, SOPH. Ant. 600. — 6 in een persoon: redder, geluk π 23, ρ 41.

(< φα-φ-ος, vgl. pamphyl. φαβός, W. bhē*-kortste phase bhā*- in φᾶός, vgl. o.ind. vi-bhāna-stralend naast bhāti hij schijnt. Z. φᾶσσω doen stralen: zichtbaar, duidelijk maken, en φαίνω).

φᾶραγγ-ώδης, vol kloven ARISTOT.

φᾶραγγξ, αγγός, ἡ, kloof, ravijn AESCH. Pr. 15,

THUC. 2, 67, 15, 19, EUR., AR. Eq. 248, XEN. Hell. 7, 2, 13, DEM., POL., N. T. Luc. 3, 5.

(voor suff. vgl. het *synōn. σήραγξ*, z. φάρος).

φάράω (z. φάρος), ploegen CALL.

φάργνυμι, z. φράγγυμι, φράσσαω.

φάρετρα, ἡ, *ion.* -η, „drager”: pijlkoker A 45, φ 11, PIND. P. 4, 91, BACCH., EUR. Herc. 969, AR. Eq. 1269, PL. Theaet. 180 a.

(: φέρω, vgl. φέρετρον, lat. feretrum; a < idg., wat waarschijnlijk nog er op wijst, dat het fem. φ. anders geaccentueerd was dan de [m. of ntr.] o.stam: φέρετρον. Hetzelfde bij σταφ-ύλη *σ* στέμφυλον).

φάρετρο-έων, ὄνος, ὅ, = *voorg.*, HDT. 1, 216; 2, 141. **φαρκίς**, ἴδος, ἡ, rimpel van ouderdom SOPH.

(W. *bher-* ploegen, voren trekken, z. φάρος, +gutturtaal; vgl. lit. brėziū ik krab open [W. *bher+ei-* of + *ei-*]).

φαρμακ-άω, — 1 door ingenomen vergift verdoofd zijn DEM. 46, 16, PLUT. 768 c. — 2 naar geneesmiddelen verlangen LUC.

φαρμακ-εία, ἡ, — 1 (het gebruiken van) geneesmiddelen (giften) of toovermiddelen, vaak pl., PL. Prot. 354 a, Leg. 932 e, DEM. 40, 57. — 2 toovenarij N. T. Apoc. 18, 23.

φαρμάκ-εια, ἡ, giftmengster, toovenares ARISTOT.

φαρμακ-εύς, ὅ, geneesmiddelbereider; giftmenger, > toovenaar SOPH. Tr. 1140, PL. Symp. 203 d.

φαρμάκευ-σις, ἡ, (het gebruik van) vergift PL. Leg. 845 d.

φαρμακευτι-κός, door het gebruik van geneesmiddelen, κάθασις PL. Tim. 89 b.

φαρμακ-εῶν, — 1 als toovermiddel werpen in ... HDT. 7, 114, geneesmiddel of gift toepassen PL. Rep. 459 c. — 2 tr. iemd met geneesmiddelen of toovermiddelen behandelen, betooveren GORG. 11 D., EUR. Andr. 355, PL. Leg. 933 d. — 3 *vand.* purgieren HIPPOCR.; *pass.* HIPPOCR.

φαρμάκ-ιον, τό, licht geneesmiddel PL. Phaedr. 268 c.

φαρμακίς, ἴδος, ἡ, toovenares, giftmengster AR. Nub. 749, DEM. 25, 79.

φάρμακον, τό, — 1 *eig.* betoovering: toovermiddel x 213, 292, 394, δ 220, N. T. Apoc. 9, 21.

— *Vand.*: 2 *gunstig.* geneesmiddel, geneeskrachtig kruid E 900, A 831, PIND. N. 3, 55, HDT. 4, 160, THUC., AESCH. Pr. 475, SOPH., PL., XEN. An. 6, 2, 11. — 3 *ongunstig.* κακά X 94, θυμοφθόρα β 329, v. h. pijlvergift α 261: vergiftig kruid, vergift THUC. 1, 138, 20, SOPH. Tr. 685, AR. Th. 561, THUC. 2, 48, 6, PL. Phaedr. 115 a. — 4 *verzw.*: (geheim)middel tegen of voor iets PIND. O. 9, 97, HDT. 3, 85, AESCH. Pr. 249, Ag. 548, EUR., PL. Phaedr. 274 e, THEOCR. 14, 52. — 5 kleurstof, verf HDT. 1, 98, PL. Polit. 277 c ARISTOT. (vgl. φαρμάσσω, *wrsch.* < *φάρμα: lit. *buriiū* ik toover, beide < *bher-*: *bher-* in gr. φάρω, lat. *ferio*, *eig.* ik sla, raak met mijn macht aan, een bleeke benaming voor tooveren, waarvan de aanduiding zelf taboe was. Vgl. *πλαγκτός* *eig.* geslagen > verdwaasd φ 363, e a. *Morphol.* vgl. ἄλλος: ἄλλασσω).

φαρμακο-ποιός, geneesmiddelen bereidend AESCH.

φαρμακο-ποσ/ια, ἡ, het drinken of gebruiken van geneesmiddelen of vergift PL. Soph. 227 a, XEN. An. 4, 8, 21, LUC. Nectym. 18.

φαρμακο-πώλης, ου, ὅ, apotheker, verkooper van geneeskrachtige kruiden AR. Nub. 766.

φαρμακός (z. φάρμακον), ὅ, ἡ, — 1 *oorspr.* toovenaar, duivelbanner, bezweerder, giftmenger

N. T. Apoc. 22, 15. — 2 *vand.* degeen, die de zonden van een staat of van een groep menschen delgt door zich zelf op te offeren: zondebok; *vand.*: als scheldnaam gebruikt omdat men in vroeger tijden, in Athene jaarlijks op het feest der Thargelia, menschen offerde die toch reeds ter dood waren veroordeeld; vgl. κάθαρα HIPPOCR. fr. 7—11 ALD., LYS. 6, 53, AR. Eq. 1405, Ran. 733, DEM. 25, 80.

φαρμακο-τρέβης, ου, ὅ, hij, die φάρμακα wrijft en toebereidt DEM. 48, 12.

φαρμακόω, met een (genees)middel behandelen, vermengen PIND. P. 4, 221.

φαρμακτήρ-ιος, met geneesmiddelen behandelend LYCOPHR. 1138.

φαρμακ/ώδης, — 1 als een geneesmiddel THEOPHR. — 2 heilzaam, ὕδωρ PLUT. — 3 giftig PLUT. Anton. 47.

φαρμακίων, ὄνος, ὅ, ververij SOPH.

φάρμαξις, ἡ, — 1 behandeling met geneesmiddelen PL. Phil. 46 a. — 2 indompelen van gloeiend ijzer in water om het te harden PLUT.

φαρμάσσω (z. φάρμακον), *att.* -τω, *eig.* door toovermiddelen behandelen, betooveren: — 1 betooveren AESCH. Ag. 94 *overdr.*, AR. Th. 534, PL. Symp. 194 a, Men. 80 a. — 2 harden v. metaal ι 393. — 3 door geneesmiddelen genezen PL. Leg. 933 b.

φᾶρος, τό, (α SOPH. Tr. 916 φάρη als laatste voet in den *senarius*), groote lap linnen: — 1 lijkwade, doodenkled Σ 353, δύο φάρεα Ω 580. — 2 kleedingstuk, zoowel voor mannen (χλαίνα) als voor vrouwen (πέπλος) B 43, ε 230, HDT. 2, 122, AESCH. Sept. 329, AR. Th. 890. — 3 (vgl. lat. *linteum*) linnen om zeilen van te maken ε 258; zeil BACCH. 16, 5.

(W. *bher-* vlechtten, weven, z. HESYCH. φᾶρα ὑφαίνειν, πλέκειν, vgl. φορός mandje, lit. *burva* kleedingstuk; φ. < φαρ-φο- < *bhr-*γο-. Ontleening uit sem.: hebr. pā'ēr hoofddoek, tulband is *semasiol.* *onwrsch.*).

φάρος, τό, geploegd land, vore LYCOPHR.

(W. *bher-* slaan σσ openspijten: av. *bāra-* snij-dend, arm. *brem* ik graaf (op), alb. *brims* gat, lat. *forare* boren: *ferire*, *mier.* *bern* spleet, *ohd.* *borōn* = *ndl.* boren, *russ.* *boroná* eg).

φάρσος, τό, „segment”: wijk v. e. stad HDT. 1, 180, NIC.

(φαρ+σος, d.w.z. dubbele s-stam v. h. type *μίτος*. *μύσος*. *Eig.* afgesneden stuk; *semas.* vgl. *τέμενος*. Z. φάρος).

φάρυ(γ)ξ, ἡ, *gen.* φάρυγος (NIC. e. a. -υγγος naar λάρυγξ, -υγγος), keelgat, keel, strot ι 373, τ 480, EUR. Cycl. 214, AR. Ran. 258, THEOCR. 24, 28.

(: φάρ-αγξ, W. *bher-* z. φάρος. *Verw.* zijn lat. *framen* [*< f(a)rug+s-men*], o.n. *barke* hals, keel).

φάσανον, τό, — 1 groot mes, zwaard E 81, x 145, PIND. P. 9, 21, BACCH. 10, 87, AESCH. Ag. 1262, EUR. — 2 soort plant: zwaardlelie, gladiolus THEOPHR.

(< σφαγ-ανο-: σφάζω, σφάγια. Vgl. HESYCH. *φασάγεται*· *ξίφει* ἀνοίρεται. *Msch.* zoöals *δίσκος* < **δικ-σκο-*, *μίσγω* < **μυγσκο*, zoo φ. < (σ)φαγ-σ(ανο-).

φασγανουργός, ὅ, zwaarden vervaardigend, ΑΙΣΑ AESCH. Ch. 647.

φάσηλος, ὅ, plant met eetbare boonen AR. Pax 1144.

(blijkens *intervoc.* σ niet-gr. woord. Zeker niet als *duiveboon*: φάσσα met een klankverhouding als lat. *mamma*: *mamilla*. Vgl. de *phasēlus* van CATULLUS 4, 1).

φρασιαν-ικός (z. volg.), *comisch* = συκοφαντικός, AR. AV. 68, sycophant (woordspeling Φάσις: I φάσις z. d.).

φάσιανός, ὁ, — 1 eig. van de rivier Phasis afkomstig: fazant AR. Nub. 109. — 2 φασιανός ἀνήρ, *comisch* = συκοφάντης, AR. Ach. 726.

I. φάσις (φαίνω), — 1 aanklacht ANDOC. 1, 88. — 2 teegen smokkelaars DEM. 25, 78. — 3 aangifte, mededeeling N. T. Act. 21, 31. — 4 (intr.) het opkomen v. sterren (PL.) Loer. 97 b.

II. φάσις (φημί), ἡ, (vgl. φάτις), — 1 spraak ARISTOT. — 2 praegn. bevestigen PL. Soph. 263 e. — 3 bewering POL.

φασκάς (: φάσσα, φάττα?), ἄδος, ἡ, soort eend COM., ARISTOT.

φάσκος, ὁ, plekje mos, dat aan de eiken hangt THEOPHR.

(onz.; msch. < φασακο-: nld. barsch, bet. oorspr. wat puntig, vol prikkels is: ruw; vgl. o. ind. bhṛst- punt, o. ier. barr punt, o. n. barr dennenaald, nld. borstel).

(**φάσκω**), ἔφασκον, oud iterativum bij φημί; als zoodanig alleen in de historische tijden gebruikt en sinds HDT. in het part., — 1 zeggen, bewerken δ 191, BACCH. 10, 50, XENOPHAN. 38, 1 D., HDT. 3, 58 οὐ φ. = ontkennen, THUC. slechts part. 2, 54, 8, TR.: SOPH. O. R. 462, AR. Th. 502, PL. vaak: Phaed. 98 a, XEN., MEN. Perik. 166, N. T. Rom. 1, 22. — 2 praegn. pochen, zich er op laten voorstaan XEN. Cyr. 1, 6, 12. — 3 verw. > tot zich zelf zeggen: meenen, denken N 100.

φάσκωλος, ὁ, ransel AR.

(onz.; msch.: φάσκαλος, z. d.: oorspr. bet. bundeltje, pakje?).

φάσμα (φαίνομαι), τό, — 1 verschijning: als droombeeld of geestverschijning: spook HDT. 4, 15; 6, 69, AESCH. Ag. 143, SOPH. El. 644, EUR., PL. Phaedr. 250 c, MEN. Ph. 9. — 2 wonder (teeken) HDT. 3, 10. — 3 voorteeken PIND. O. 8, 43, AESCH. Ag. 143, EUR. — 4 gedaante HDT. 8, 84. — 5 monster, τάρου SOPH. Tr. 508.

φάσσα, ἡ, z. att. φάττα.

φασσο-φόνος, wilde duiven doodend O 238, ARISTOT.

φρατεῖός, = φρατέος; οὐτι φ., onuitsprekelijk, verschrikkelijk HES. Th. 310, Sc. 144, 161.

φρατέος, ἀδι. verb. v. φημί, te zeggen, wat men zeggen moet of kan PL. Phil. 40 b.

φρατίζω, — 1 zeggen, uitspreken PARM. 8, 60 D., HDT. 5, 58, SOPH. Ai. 715, O. C. 133, AP. RH. — 2 spec. toewijzen aan, plechtig verloven EUR. Iph. A. 135, 936.

φᾶ-τις (φημί), εως, ἰον. ἰος, ἡ, = Πφάσις, — 1 wat men zegt: gerucht, μνηστῆρος over de . . . ψ 362, PIND. O. 1, 29, HDT. 1, 60; TR.: SOPH. Ant. 700. — 2 gunstig: φ. ἐσθλή, goede naam, faam ζ 29, BACCH. P, 48. — 3 ongunstig; slechte naam, opspraak, laster I 460, ἐχθρὰ PIND. P. 1, 96. — 4 woord, gezegde, spreekwoord HERACL. 34 D., woorden, onderwerp v. gesprek, Νέστορα καὶ Σαρπηδόν', ἀνθρώπων φάτις PIND. P. 3, 112, AESCH. Ag. 456, SOPH. El. 1213. — 5 spec. goddelijke stem; voorteeken orakel AESCH. Ag. 1132, SOPH. O. R. 151, 310. — 6 taal AESCH. Ag. 1254.

φάτνη, ἡ, kri b, ruf E 271, δ 535, PIND. O. 13, 92, EUR. Hipp. 1240, AR. Nub. 13, PL. Phaedr. 247 e, N. T. Luc. 2, 7.

(hellenist. πάτνη, wat de zuiver phonet. vorm is: < idg. bhṛdh-nā; verw. m. o. ind. badhnāti

hij bindt, gall. benna [morphol. = φάτνη] rieten wagenbak, nld. binden. Vgl. πείσμα).

φάτνω-μα, τό, paneelen, v. e. zoldering AESCH., POL.

(z. φάτνη, bestaande uit rechthoekig elkaar kruisende latten).

φάτνωματ-ικός, in vakken verdeeld PLUT. 227 c.

φᾶ-τός, — 1 ἀδι. verb. v. φημί, gezegd; te zeggen; οὐ φ. onuitsprekelijk HES. Sc. 230, PIND. O. 6, 37, AR. AV. 1713. — 2 beroemd HES. O. 3.

φάττα, ἡ, soort groote wilde duif AR. Pax 1004, AV. 303, PL. Theat. 199 b.

(: παφάσσω z. d., wegens de snelle, rukkende bewegingen van haar kop of van haar vlucht).

φάττι-ιον, τό, dem. v. φάττα, duifje, ook als liefkozend woord AR. Pl. 1011 [? φάβτον].

φάττος, ὁ, zie LUC. Soloec. 7 als masc. bij φάττα.

φάυλ-ίζω, gering achten, smalen op PL. Leg. 667 a, XEN. Mem. 4, 4, 14.

φάυλ-ιος, = φάυλος; φαυλία ἐλαία, groote, vleezige soort van olijf, olea regia THEOPHR.

φάυλος, 2 THUC. 6, 21, 28, EUR. Hipp. 435, slecht:

— 1 boos, δαίμων THEOGN. 163(?). — 2 minderwaardig, onbeteekenend, weinig waard

HDT. 1, 26 weinig zeggend [teg. μέζονα], AESCH. Pers. 520 adv., ἀσληγής PL. Prot. 327 c, πρᾶγμα

XEN. An. 6, 4, 12. — 3 spec. weinig waard in den strijd: la f HDT. 1, 126 i. f., EUR. Iph. T. 305; of

leelijk AR. Eccl. 617. — 4 v. dingen: niet degelijk, zwak, τείχιμα THUC. 4, 115, 11. — 5 ethisch:

slecht, boos (z. 1) N. T. Rom. 9, 11. — 6 slecht, lasterlijk, φ-ον τι λέγειν περί τινος N. T. Tit. 2, 8.

— **verzw. 7** middelmatig, gewoon, ordinar PL. Prot. 340 e; vaak met negatie οὐ φ. als litotes: buitengewoon PL. Rep. 519 a, vgl. Ap. 41 a. — 8 een-

voudig, zonder omslag, παιδύειν, λογίζεσθαι AR. Vesp. 656, XEN. Oec. 13, 4. — 9 vand.: ongunstig

lichtvaardig, onnauwkeurig THUC. 6, 18, 23, ISOCR. 1, 1. — 10 gemakkelijk SOPH., AR. Ach. 215, Th. 711.

(< φλαυ- lo- met dissimilatie; andere dissimilatie in φλαῦρος, z. d.).

φάυλό-της, ἡ, — 1 minderwaardigheid, slechte kwaliteit, χῶρας (teg. ἀρετή) PL. Leg. 745 d, XEN. Cyr. 2, 4, 5. — 2 zwakte v. verstand, onwetendheid

PL. Hipp. mai. 286 d, XEN. Mem. 4, 2, 39. — 3 eenvoud XEN. Hell. 4, 1, 30. — 4 armoedigheid

ISOCR. 4, 146. — 5 ethisch: slechtheid PL. Leg. 646 b.

φάυσι-μβροτος, = φασίμβροτος, PIND. O. 7, 39, BACCH. 12, 128.

φάψ(?), **φασβός, ἡ**, soort wilde duif, kleiner dan de φάττα AESCH., AR.

ΦΑ(ω); vormen als φάε, z. φαίω.

φέβουμαι, slechts pr. en impi., vluchten E 223, χ 299.

(W. bheg*- [ω bheug- in φεῖω]: lit. bēgu ik vlucht, hol weg, o. b. bēgū vlucht; vgl. φοβέουμαι).

φέγγος, τό, — 1 lichtglans HYMN. Cer. 279, PIND. P. 4, 111, BACCH. 5, 162, AESCH. Pers. 377, SOPH. Ant. 807, EUR., PL. Phaedr. 250 b, XEN.

Cyn. 5, 4 en n. T. Mt. 24, 29 v. d. maan. — 2 overdr. stralende glans, roem PIND. O. 2, 62, BACCH. 3, 91, AESCH. Ag. 602.

(W. s-pheng-: nld. vonk: lit. spingēti schitteren).

φέγγω (z. voorg.), pass. verlicht worden AR. Ran. 344.

φείδομαι, f. φείσομαι, ep. περιδήσομαι, aor. περι-

δόμεν, en φειδέμεν reeds Ω 236, — 1 zich ver

houden van : afblijven van, sparen, ontzien E 202, i 277, PIND. I. 5, 33, HDT. 8, 68, 1; 9, 39, AESCH. Sept. 412, SOPH. Ai. 844, EUR., PL. Ap. 34 a, N. T. 1 Cor. 7, 28. — 2 spaarzaam met iets omgaan, sparen, σίτου HES. O. 604, ATT.: PL. Phaed. 78 a, vgl. 117 a. — 3 zich onthouden van, zich wachten te, *m. inf.* of *gen.* EUR. Or. 393, PL. Rep. 574 b, XEN., N. T. 2 Cor. 12, 6.

(W. *bheid-eig.* scheiden > splijten > [uiteen-] bijten; o. *ind.* *bhinatti* [*< bhi < na > d-ti*], later *bhēdati* hij splijt, *lat. findo*, *got. beitan* = *ndl. bijten*; *φ. m. gen.* [ablat] *oorspr.* ik scheid mij van, *vgl. bijv.* E 202 *ἔπιον φειδόμενος* afscheid nemende van, *later > sparende*...).

φειδότερος, spaarzamer DEMOCR. 279 D.,

φειδῶ, ἦ, sparen, ontzien H 409, ξ 92, HES. O. 369, DEMOCR. 229 D., THUC. 7, 81, 1, D. H.

φειδωλή, ἦ, = **φειδῶ**, X 244, SOL. 1, 46 ALD.

φειδωλ-ία, ἦ, — *voorg.*, AR. Nub. 835, PL. Rep. 572 c.

φειδωλός, spaarzaam; *praegn.* gierig HES. O. 720, AR. Nub. 421, PL. Phaedr. 256 e.

φελλεύς, ὁ, steenachtig stuk land AR. Ach. 274, Nub. 71, COM., ISAE. 8, 42, ALCIPHR.

(W. *bhel-* zwellen in *φάλαγξ*, *φαλλός*, *z. ἄ-φελής eig.* zonder steenen of zonder steenachtige verheffing *Beide afl. v. *φέλος τό tumulus, in Griekenland met zijn dunne teellaaig eig. een plek, waar de oudere steenstructuur v. h. land naar boven drong. Zoo φελλεύς*).

φέλλ-ίνος, van kurk gemaakt LUC. V. H. 2, 4.

φέλλ-ιον (*z. φελλεύς*), τό, *pl.*, steenachtig land XEN. Cyn. 5, 18, ISAE. (?)?

φέλλο-δρύς, ἦ, kurkeik THEOPHR.

φέλλο-πους, *ntr.* -που, *gen.* ποδος, met voeten of beenen van kurk LUC. V. H. 2, 4.

φέλλος, ὁ, kurkeik, *spec.* de bast daarvan: kurk PIND. P. 2, 80, AESCH. Ch. 506, PL. Polit. 288 e.

(W. *bhel-*, *z. φελλεύς*, de kurkbast beschouwd als een eigenaardige zwelling *v. d. schors. Vgl. cymr. bal* bergtop, *o.n. bale* bergje, *ndl. bal en bil, russ. boloná* gewzel aan een boom).

φελόνης, ὁ, mantel zonder armen N. T. 2 Tim. 4, 13.

(*latere vorm met metathese bij ontwikkeling van ai > s uit φανόλης. Daarnaast lat. paenula*).

φενάκη (: φενάξ), valschaar, pruik LUC. Alex. 59.

φενάκ-ίζω, ἦ, — 1 bedriegen, τινα AR. Ran. 921, DEM. 2, 7, MEN. Sam. 100, PLUT., LUC. — 2 vervalschen, liegen AR. Ach. 90, DEM. 19, 66.

φενάκισ-μός, ὁ, bedrog, misleiding AR. Eq. 633, DIN. 1, 92, DEM.

φενάξ, ἄκος, ὁ, bedrieger, leugenaar AR. Ach. 89, Ran. 907, Eq. 634.

(? *wrsch.*: φαίω, W. *bhēn-*: bhē = *g^{em-}*: *g^{a-}*, *z. φαίω. Eig. speciosus; voor αῖς vgl. ἱεραῖς en dgl.*).

φεννήσις, ὁ, Isispriester PAP.; -ία, ἦ, -priesterschap PAP.

Φ(ἔ)Ν(ω), dooden, *aor.* (ἐ)πέφνον, *perf. p.* πέφᾶμαι; *f.* πεφῆσομαι, dooden, doen sterven Δ 397; *v. e. natuurlijkten dood slechts λ 135*.

(W. *g^{hen-}*, waaruit *g^{hen-}ῖδ > θείνω* [*z. d.*]: *g^{hon-} > g^{hn-} > g^{hn-} > gn-* in *ἔπε-φν-ον*, *g^{hn-} > φᾶ-* in *πέ φᾶ ται*. *Vgl. o. ind. hanti* hij-, *ghnānti* zij slaan, treffen, dooden, *arm. jnem* ik tref, *vgl. lat. offendo. o.ier. perf. genuin* ik trof, doodde, *o.n. gunnr* (veld)slag, *lit. genū* ik stoot, drijf, *o.b. ženq* hetz. Naast *g^{hen-}* ook *g^{hā-}* in *πεφῆσ(τ)αι als fut. N 829, O 140, Q 217*).

φηραῖος, ὁ, soort zeevisch ARISTOT.

φέρ-ασπις, ἰδος, ὁ, ἦ, schilddragend AESCH. Ag. 694.

φέρβω, *perf.* πέφορβα, — 1 voeden HYMN. Merc. 105, laten weiden, *pass. refl.* HYMN. 29, 4, PIND. O. 2, 81, SOPH. Ph. 957, EUR. Or. 869. — 2 *overdr.* groot maken, voor zich vormen HES. O. 377, PIND. P. 5, 110, EUR. Med. 826.

(W. *bher-*, met *zgn. gebroken reduplic. bherb(h)-*, *vgl. denzelfden W. in o. ind. bhārvati* hij verslindt, *lat. herba* [met *dial. h. < f*, zooals zoo vaak; of *ω horreo?*], *o.n. bergia* proeven).

φέρ-έγ-γυος, — 1 *eig.* borgtocht-, *vand.* zekerheid gevend; met *gen.* of *inf.* in staat te of geschikt om HDT. 5, 30, AESCH. Sept. 396, SOPH. El. 942, THUC. 8, 68, 29. — 2 λιμήν, met voldoende ruimte HDT. 7, 49, 1.

φέρε-ζύγος, het juk dragend IBYC. 7, 6 ALD.

φέρε-κακος, ongeluk (ver)dragend POL.

φέρε-καρπος, vrucht dragend PLUT. 495 e.

φερε-κυδής, roem dragend BACCH. 12, 182.

φερε-μμελής, ου, ὁ, lansdrager MINN. 13, 4.

(*type φερέβιος; μι < σμ?* of *type en metrische invloed* zooals in *ἐν-μμελής*).

φέρε-μηλος, schapen voortbrengend PIND. Pae. 5, 38 D.

φέρε-οικος, zijn huis met zich meedragend, *v. d. slak* HES. O. 571, *v. d. Scythien* HDT. 4, 46.

φέρε-πολις, de stad in stand houdend PIND. fr. 39.

φέρε-πονός, ongeluk aanbrengend PIND. P. 2, 31.

φερέσ-βιος, leven of levensonderhoud brengend: voedsel gevend HYMN. Ap. 341, Cer. 450, HES. Th. 693, EMPED. 6, 2 D.

(om het woord voor den hexameter bruikbaar te maken heeft men geluisterd naar samenst. v. *σ-stammen* als *ἔπεσ βόλος σακεσ-φόρος* e. *dgl.*, *vgl. φερέσ-ακίης*, *oorspr. φερε-σ*).

φερε-σάκίης (*z. σάκος*), schilddragend HES. Sc. 13.

φερε-στέφανος, kransen dragend, χάριτες BACCH. 18, 6.

φερετρο-εὺω, op een φέρετρον in plechtigen optocht rondrdragend PLUT. Marc. 8.

φερε-τρον, τό, draagbaar POL.

(*vgl. φερέτρα en lat. feretrum*).

φέριστος, φέρτατος, sterkste, beste Z 123, I 110, α 405, vaak in voc.; BACCH. 5, 160, XENOPHAN. 22, 4 D., AESCH. Sept. 39, SOPH. O. R. 1149, PL. Phaedr. 238 d.

(W. *bher-* [wrsch. identisch met W. v. φέρω]: *arm. bari* goed. Verband met *lit gēras* [W. *g^{her-}*] goed is slechts mogelijk, indien het woord oorspr. *aeolisch* is [anders verwacht men *θέριστος] en *vand. via het epos in het Att. is opgenomen*).

φέρ-μα, τό, de vrucht van de moederschoot AESCH. Ag. 119, Supp. 690.

φερνή (φέρω), ἦ, — 1 het als huwelijksgeeft meegebrachte, bruidschat HDT. 1, 93, EUR. Iph. A. 47, POL., PLUT. — 2 tot de bruidschat behorend AESCH. Supp. 979. — 3 buit eur. Ion 298, PLUT.

φέρ-τατος (*z. φέριστος*), sterkste, beste A 581, λ 478, PIND. N. 3, 57, BACCH. 17, 20.

φέρε-τερος (*z. φέριστος*), sterker, machtiger, beter A 281, Γ 431, τυν, door (in) iets ε 170, PIND. P. 1, 25, AESCH. Pr. 768, EUR.

φέριστος, beste PIND. fr. 126, 2.

(*contaminatie uit φέριστος × φέρτατος*).

φερότός, *adi. verb. v. φέρω*, te dragen, dragelijk EUR. Hec. 158.

φέρετρον, τό, = φέρετρον, Σ 236, LUC.

(: φέρετρον = φέρτε: φέρτετε).

ΦΕΡΩ(έ). *Vormen:* f. οἶσω, aor. ἤνεγκον (aor. met reduplic. ἐν-ενκ-ον), naast ion. (ook hom.) ἤνεκα, *Gortyn.* νικεν (vgl. HESYCH. ἐνικεν-ἔφερον εν „aor. miatus“ imp. οἶσε, οἰσέτω, inf. οἰσέμεν(αι) perf. ἐν-ήνοχα, perf. p. ἐν-ήνεγ-μαι, aor. p. ἤνεχ-θην, ion. ἤνεχθην; med. f. οἰσομαι, aor. ἤνεγκαμην, ion. ἤνεκαμην. — **Gebruik:** **ACT.: 1** dragen, χειμάδιον E 303, τι ἐν ἀγκαλί-δεσσι Σ 555, alg. tot N. T. Luc. 23, 26. — **2** praegn. voortdragen, naar voren dragen, -brengen; **spec.** voeren, rijden, trekken; ῥίμωα ἔ γούνα φέρει Z 511, α 97; **spec.** ἄρμα (acc.) Ψ 304, doch ook νῆος τινα I 306. — **3** wegdragen, wegvoeren, ergens vandaan halen A 283, ἔπος φέροεν . . . ἀελλαι δ 409. **Spec.** φέρειν και ἄγειν = agere et ferre, levende en doode have meenemen, plunderen, sinds E 484 alg; ook v. land of personen, die men plundert HDT. 1, 88, XEN. Hell. 3, 2, 2, vgl. THUC. 1, 7, 26 alleen φέρειν. — **4** verzw. wegdragen, meenemen voor zich zelf: verwerven, winnen, ontvangen (vgl. omne tulit punctum), κράτος Σ 308, χάριν SOPH. O. R. 764, XEN. Oec. 1, 7. — **5** naar boven dragen: opbrengen v. d. aarde, doen ontspruiten v. planten: φέρει ἄρουρα φάρμακα δ 229, ἀμπελοῖ . . . φέρουσι οἶνον ι 110, alg. tot N. T. Mt. 7, 18. — **6** aandragen, brengen naar, aan K 288, ἀθανάτοισι φάος A 12, χάριν τινι, een dienst bewijzen E 211, alg. in allerlei verbindingen tot N. T. Mc. 6, 27; **spec.** een bericht melden, het voorstellen, een persoon bespreken: HDT. 8, 104 = lat. impers. fertur XEN. Hell. 1, 5, 17 pass., AESCHIN. 3, 223. — **7** dragen, een last > overdr. (ver)dragen een leed, sinds σ 135, HDT. 1, 32, alg. tot N. T. 2 Petr. 2, 11. — **8** Ltr., N. T. ook = voeren, leiden, brengen, v. personen N. T. Mc. 15, 22. — **MED.: 9** voor zich wegdragen, -meenemen: verkrijgen, winnen, δῶρα Δ 97, ἀέθλια I 127 alg. — **10** voor zich gaan halen, ἦα β 410; δόρυ N 168. — **PASS. (REFL.): 11** gedragen, meegevoerd worden, (νῆος) ἐφέροντο ἀνέμοιο θυέλλη κ 54, vgl. ι 82 alg. — **12** vand.: praegn. snellen, hollen, vliegen, stormen O 743, A 592, tot N. T. Act. 27, 15; vaak φέρομενος, ijlings, snel; verzw. met nadere bepaling εἰς, κακῶς φέρεσθαι, goed of slecht afloopen: gelukken of mislukken XEN. Hell. 3, 4, 25, v. personen THUC. 2, 60, 34. — **INTR.: 13** iemdt tot iets brengen, v. e. land: zich uitstrekken tot aan, liggen in de richting van HDT. 4, 99; 7, 201. — **14** tot iets leiden, voeren, brengen; verzw. > betrekking hebben, slaan op τὰ εἰς ἄκισιν φέροντα HDT. 4, 90, verzw. ἐς ἀρητίους ἀγῶνας φέρον τὸ μαντήιον HDT. 9, 33. — **15** praegn. φέρειν ἐπί τι, nut, voordeel aanbrengen HDT. 3, 134. — **N.B.** Sinds HOM. wordt speciaal het part. φέρον evenals ἔχων en ἔχων in eenigszins verzwakte bet. gebruikt, vgl. H 304, α 127. De imp. φέρε wordt, evenals ἄγε zeer vaak gebruikt in de bet. kom, komaan, welnu HDT. 7, 16, ATT.: AR. Ach. 4.

(W. bher-: o.ind. bhārati hij draagt = bi-bhār-ti, arm. berem ik draag, alb. bie(r) ik breng, birni gij (pl.) brengt, lat. fero, umbr. fertu „ferto“ o.ier. biru ik draag, got. bafran dragen, vgl. ndl. baren, o.b. berq ik verzamel. In verschillende talen leven nog versch. vormen zonder themat. [= bind-]vocaal voort: φέρετε, lat. ferte e. a. Dit ww. is sterk suppletief, d.w.z. vormen van versch. W. hebben zich hier later als nieuw geheel gegroepeerd: W. enek-: o.ind. as-nōti [as- < idg. ṛk-], lat. nancōscor, nactus < (e)nek-],

MULLER, Grietisch Woordenboek.

o ier. t-anaic hij kwam, got. ga-nah het was toe-rekend, lit. nēszi en o.b. nesti dragen. Daarnaast εν-εικ in het Ion. msch.: W. seig-: lat. sēkū ik strek de hand naar iets uit; of is de ἔ prothetisch als in (ἔ)νέσθε en de W. dus eig. nei- in o.ind. nayati hij voert? De W. ois- [z. oisτέος] is oorspr. uitsluitend eigen aan den aor. [het fut. οἶσω is eig. de coni. van den zg. aor. miatus οἰσέμεναι] en geeft dus een meer geconcentreerde, meer punctueele handeling aan, vgl. dus de W. v. οἶστος? z.d.).

ΦΕΡ-ΩΝΥΜΟΣ, (te recht) den naam dragend van ARISTOT., NIC. Th. 666.

φεῦ, uitroep van afkeer of pijnlijke verbazing BACCH. 16, 119, AESCH. Ch. 195, SOPH. El. 1183, EUR., AR. Av. 162, PL. Phaedr. 263 d, XEN.

(wrsch. in de snelle spreektaal < φεύγ(ε): φεύγω, vgl. παῦ παῦ AR. Eq. 821: παύω: -ομαι, vgl. παῖς houd op HES. Sc. 449. Vgl. lat. dūc, dūc, fac, fer).

φεύγω, f. φεύξομαι (dor. -οῦμαι), aor. ἐφύγον, perf. πέφευγα en bij HOM. πεφυγμένος Z 488, πεφυζός [z. φύζα] Φ 6, aeol. πεφύγγων ALCAE. 147,

— **1 intr.** vluchten, resultatief: ontkomen, eig. ὑπό τινος van onder iemds bedreiging uit Σ 150, ἀπό τινος μ 120, alg. tot N. T.; hier nog steeds intr.: τινος Joh. 10, 5. (De punctueele aor. en het resultatieve perfectum hebben vaak de bet.: er in slagen, geslaagd zijn te vluchten, d. i. ontkomen). — **2** abs. op de vlucht zijn: zwerven, **spec.** in ballingschap leven I 478, v 259, HDT. 4, 125; 5, 30, ATT.: SOPH. O. R. 623, 823, XEN. Hell. 1, 1, 27. —

3 trans. iemdt, iets ontvluchten, resultatief: ontkomen A 327, θάνατον A 60, alg. tot N. T. maar daar slechts met zakelijk object, πορνείαν 1 Cor. 6, 18. — **4** verzw. zich niet verwaardigen, niet willen, m. inf. HDT. 4, 76; 7, 135, PL. Ap. 26 a. — **5** ontglippen, ontglijden, Néστορα ἐκ χειρῶν φύγον ἦνια O 137, σε ἔρκος (acc.) ἰδόντων α 64, XEN. —

6 spec.: iurid. φ. = vervolgd worden: aangeklaagd worden, γραφήν τινα PL. Euth. 6 a, Ap. 19 c; m. gen. (niet: afhankelijk v. een „weggevallen“ γραφή!) beschuldigd worden van, Δελλίας e. dgl., ANTIPH. 5, 9, LYS. 11, 12, AR. Vesp. 718 (vgl. de tegenstelling διώκω = aanklagen).

(W. bheug(h)-: o.ind. bhujāti hij buigt, lat. fūgio, fūga, got. biugan = d. biegen, ndl. buigen, lit. biūgti bang worden. Semasiol. vgl. πτήσσω: zich buigen of bukken, omlaag duiken: bang zijn οο vluchten).

φεύζω, φεῦ roepen, wee over iets roepen AESCH. Ag. 1308.

φευκ-τός, adv. verb. v. φεύγω, te ontvluchten, vermijden SOPH. Ai. 223, (PL.) AX. 369 b, EPICUR. 129 Us.

φευξείω, gaarne willen ontvluchten EUR. Herc. 628.

φεύξι-μος, = φύξιμος, POL.

φεύξις, ἦ, = φύξις, SOPH. Ant. 361.

φέψαλος, ὁ, nog gloeiende asch AR. Ach. 279, 667, Vesp. 227, ARISTOT.

(: φύλος, z. d.); φσ- is reduplic.: φ. < *be-bh(e)s-alo-, W. bhes-).

φεψαλώ, verbranden AESCH. Pr. 362.

φεψάλυξ, υγος, ὁ, = φέψαλος, ARCHIL., AR. Lys. 107, POL.

φέως, ω, ὁ, een stekelachtige plant THEOPHR. φῆ, evenals, slechts B 144, E 499, CALL. fr. Hecale col. 4, 5.

(wrsch. eig. werkelijk, rēvera > [werkelijk] gelijk (aan), vgl. av. bā werkelijk, lit. bā zeer zeker!)

o.b. do inderdaad. Verw. met W. bhē- schijnen, z. φαίνω?)

φήγι-ίνος, eikenhouten E 838.

φήγός, ἡ, *dor.* φᾱγός, — 1 eik E 693, II 767, HES., HDT. 2, 55, SOPH. Tr. 171 (= δρῶς 1168). — 2 eikel AR. PAX 1137, PL. Rep. 372 c.

(: *lat. fagus, germ. silva Baccenis bij CAES. B.G. 6, 10, got. bōka f. letter, nld. boek; o.n. bōk beuk en boek, vgl. nld. beuk.*)

φήληξ, ἡ, *δ.* wilde vijg, die nog niet rijp is AR. PAX 1165.

(: *φηλός; suff. vgl. πήληξ, φενᾶξ.*)

φήλητ-εῶν, bestelen HYMN. Merc. 159.

φήλητ-τής (*vgl. φηλός*), οὔ, ὁ, bedrieger HYMN. Merc. 67, HES. O. 375, ARGHIL. 36 ALD. AESCH. Ch. 1001, SOPH. Ichn. 332 D, (EUR.) Rhes. 217.

φήλός, bedriegelijk MEN.

(: *σφάλλο, lat. fallo.*)

φήλῶν (*z. voorg.*), bedriegen, misleiden AESCH. Ag. 492, EUR. Supp. 243, AP. RH.

φή-μη (*φημί*), ἡ, *dor.* φᾱμᾱ, — 1 woorden, mededeeling SOPH. Ph. 846, PL. Leg. 672 b. — 2 bericht, tijding SOPH. Tr. 204. — 3 *spec.* woord, ingeving door een god gesproken: openbaring, voorteeken β 35, υ 100, PIND. O. 6, 63, HDT. 1, 43, SOPH. O. R. 43, EUR. Hipp. 1056, PL. Phaed. 111 b. — 4 wat „men” zegt: gerucht HDT. 9, 100, AESCH. Ag. 938, SOPH. El. 65, N. T. Mt. 9, 26; *gepersonaliseerd* SOPH. O. R. 158. — 5 *vand.*: wat men van iemand zegt: roep, faam; *praegn.* goede naam, roem HES. O. 763, PIND. P. 2, 16, HDT. 1, 31, THUC. 1, 11, 25, TR.: AESCH. Supp. 697, gezang PL. Ap. 20 c. — 6 *verzw.* algemeen gezegde, spreekwoord AESCH. Supp. 760.

φημί. Vormen: *dor.* φᾱμί, *impf.* ἔφην, vaak gebruikt ook in de functie van *aor.*, daarnaast later (*att.*) ἔφησα met sterker bet.: ik beaamde, verzekerde, f. φῆσα; *dor.* φᾱσομαι N. 9, 43, bij HOM., PIND., HDT., ook *mediale vormen, impf.* ἐφάμην, *perf.* πέφαμαι BACCH. 9, 52, — 1 *zeggen*, spreken, uitspreken, *sinds* A 584, φ 194, *alg. tot n. t. vaak;* Mt. 4, 7; noemen Θ 153. — 2 *praegn.* beweren, verzekeren P 26, *vgl.* SOPH. Vaak οὐ φημί ik ontken, verklaar dat niet HDT. 1, 37, ATT.: AR. Ran. 1167. — 3 *verzw.*: bij zich zelf zeggen: meenen, denken B 37, β 228. — 4 bedoelen (*vgl. lat. dico*), ἀνῆρ ἔν φημί E 184. — 5 bevelen PIND. N. 3, 28.

(*dor.* φᾱμί, *aeol.* φαμί SAPPHO 39 ALD? W. bhā-σ bhan- spreken, naast bhē-σ bhan- doen schijnen [z. φαίνω]. *Athematisch idg.* bhā-mi in *arm.* bam ik zeg, en *gr.* φαμί; meestal *io-pr.*: *lat.* fari. *o.b.* bājō ik spreek, praat; *bhan-* in *o.ind.* bhānati hij spreekt. *arm.* ban [i-stam] woord > ding, *o.n.* bōn bōn [lange phase: *idg.* bhāni-] verzoek, *nld.* ban, verbannen, *vgl. o.b.* basnī fabel).

φήμ-ίζω, — 1 (uit)spreken, zeggen AESCH. Ch. 558, EUR. Iph. A. 1356, *med.* AESCH. Ag. 629. — 2 verspreiden, een gerucht HES. O. 764 (φημίξωσι), N. T. Mt. 28, 15.

φῆμις (*φήμη*), ἰος, ἡ, — 1 praatjes, (kwade) roep ζ 273, ξ 239. — 2 bespreking K 207. — 3 volksvergadering o 468.

φήνη, ἡ, zeearend γ 372, AR. Av. 304, ARISTOT. (< *idg.* bhāns-nā: *o.ind.* bhāsa m. een roofvogel).

φήρ (*aeol.*, z. θῆρ), φηρός, ὁ, *aeol.* = θῆρ, groot, geweldig, wild dier: monster, bij HOM. *spec. v. d. Kentauern:* A 268, B 743, *vgl.* PIND. P. 3, 6; 4, 119.

φῆρα, τᾶ, langwerpige gezwel aan de oorklieren, zooals de horens der Satyrs HIPPOCR.

(*verbinding met φῆρ, z. ben., wrsch. slechts volksetymol.*)

φθάνω, *ep.* φθᾶνω (*z. ben.*) **Vormen:** *f.* φθήσομαι, *dor.* φθᾶξω, *aor.* ἔφθην en na HOM. ἐφθᾶσα, *dor.* ἐφθαξα THEOCR. 2, 115 *pf.* ἐφθᾶκα, *med.* ἐφθᾶμενος, — 1 *voorkomen*, voor zijn, τινα Φ 262, *alg. tot n. t.* 1 Thess. 4, 15. *Zelden als part. bij een hoofdw.* gevoegd ὅς μ' ἔβαλε φθᾶμενος, die mij eerst raakte E 119, HDT. 9, 46, ATT.: THUC. 5, 9, 24. — 2 *Sinds* HOM *alg. zelf als hoofdw.* met *bijgevoegd part.*: ... μιν φθῆ Τηλέμαχος βωλῶν, χ 91 hem trof Telemachus (het) eerst of nog daarvoor; *met part. pass.* ἦ κε πολὺ φθαῖη πόλις ἄλοῦσα, waarlijk, de stad zou veel eerder ingenomen zijn N 815; *verder* HDT. 3, 71, ATT. *alg.*: AESCH. Pers. 752, AR. Pl. 685, PL., XEN. An. 3, 4, 49, MEN. Georg. 45; *zelden m. inf.* AR. Eq. 935, LUC.: iets eerder doen dan een ander (*subj.*) *nl.* het doet, of dan iets anders (*obj.*). — 3 **verzw.** met *negatie*; οὐκ ἔν φθᾶνοισ, *c. part.* = gij zult niet licht (een ander) voor zijn met uw ... > maak maar haast met ... , ook als *vraagzin*: zoudt gij niet eens trachten vóór te komen, het eerste te zijn ... , > gij moest dunkt me zoo spoedig mogelijk ... *Vgl.* HDT. 7, 162, PL. Phaed. 100 c, *eld.* — **en 4** οὐ ἔφθην ... καὶ ... , nauwelijks had ik ... , of ... AR. Nub. 1384. — 5 *verzw.*: *abs.* (snel) komen, naast of in, bereiken N. T. Mt. 12. 28 ἐφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ σσ *Vulgata:* pervenit in vos regnum dei, *vgl.* Phil. 3, 16.

(*uit φθανω > ep. φθᾶνω, att. φθᾶνω, vgl. een derg. praes. in ἀνῶ: ἔνω. Daarnaast aor. (dor.) ἐφθᾶν. Gr. φθ- ontstaat uit idg. bh̥s < bh+voc.+s-. Zoo komt men op een oud compositum obhis-snu-, *vgl. idg.* obhi, *o.ind.* abhi, dat als *adv.* uitdrukte: iemd overweldigend, te na komend en voor snnu- z. ἀνῶ, *o.ind.* sanōti hij wint, krijgt in zijn macht, naast een W. sā- in *o.ind.* desiderativum sisāsati en sātī- het winnen, verwerven (ōf hier sā < idg. sṇ σ W. sen-ā-?). Dit komt juist met *gr.* φθᾶν-σ φθᾶ- [*< bhi-san-: bhi-sā-*] overeen. De andere ontwikkeling bh-s- [z. ψῆρ] > ψ in de verwante woorden HESYCH. πατάσθαι· προκαταλαμβάνειν; φαῖσαι· προσιπεῖν. *Vgl. semas. lat.* occupare voorkomen, vóór zijn, waarin een met *idg.* obhi verwante *praep.* ob- wordt aangetroffen).*

φθαρι-κός, verderfelijk, schadelijk, doodelijk (PL.) Def. 416, ARISTOT., PLUT.

φθαρ-τός, vergankelijk N. T. Rom. 1, 23.

φθέγγομαι, *f.* φθέγγομαι, *aor.* ἐφθεγγάμην, *pf.* ἐφθεγγαί, — 1 *schreeuwen*, roepen, de stem verheffen Σ 218, x 228, PIND. O. 6, 14, AESCH. Pr. 34, v. soldaten XEN. An. 1, 8, 18. — 2 (luide) spreken, verkondigen, voordragen K 457, δλγῆ ὅτι ξ 492, HDT. 1, 85, ATT.: THUC. 7, 71, 5, PL. Gorg. 485 d, Phaed. 118 a, N. T. 2 Petr. 2, 18. — 3 *bezingen*, prijzen PIND. O. 1, 37, m. *praedicaat*: noemen PL. Theat. 157 b. — 4 *v. dieren*: hinneken HDT. 3, 84, krijschen v. d. adelaar XEN. An. 1, 23. — 5 *knarsen v. d. deur* AR. Pl. 1099, *vgl.* HDT. 8, 65, τὸ φθεγγόμενον, geluid, stem; klinken v. d. trompet XEN. An. 4, 2, 7, v. d. donder Cyr. 7, 1, 3.

(*vgl. s.v.* φθάνω; *juist* zoo φθέγγομαι < obhis-sengh- bij W. sengh- in *gr.* ὀμφῆ stem, *got.* siggwan = *nld.* zingen; *dus* < *nld.* bezingen, φθόγγος: *nld.* zang. De aspiratendissimilatie heeft hier de laatste aspirat getroffen tenge-

volge v. h. overwicht der zware verbinding bh+s (> bh- b > bh- th.).

φθέγμα, τό, — 1 stemgeluid: stem, het gesprokene, gezongene PIND. P. 8, 31, AESCH. Pr. 588, SOPH. Ant. 352, EUR., AR., PL. Rep. 616 a. — 2 klank, βροντᾶς φ. PIND. P. 4, 198, v. snaren PL. Leg. 812 d.

φθέγξις, ἡ, het spreken HIPPOCR.

φθεῖρ (φθεῖρω), **φθειρός, ὁ**, — 1 luis HERACL. 56 D., HDT. 2, 37, AR. Pax 740, COM. — 2 een zeevisch, die zich aan anderen vasthecht ARISTOT.

φθειρίαι-σις, ἡ, luizenziekte PLUT. Sulla 36.

φθειρίαιω, de luizenziekte hebben PLUT. Sulla 36.

φθειρίάζω, = voorg., LUC.

φθειρίζομαι, zich luizen, (HDT.) vita Hom. 35, AR., THEOPHR.

φθειριστι-κόσ, ἡ φ-ῆ, sc. τέχνη, de kunst om luizen te zoeken PL. Soph. 227 b.

φθειρο-ποιός, — 1 luizen voortbrengend PLUT. 646 e. — 2 πῖτυς, een pijnboom die kleine pijnappels, φθεῖρ, draagt THEOPHR.

φθειρο-πράγιω, pijnappels eten HDT. 4, 109.

φθεῖρω. Vormen f. φθεῖρω (-φθέρω N 625), aor. ἐφθεῖρα, perf. ἐφθόρα, ἐφθάρκα, aor. p. ἐφθάρην, — 1 te gronde richten, vernielen, v. dingen, dieren en menschen φ 246, PIND. P. 3, 36, ATT.: AESCH. Pers. 244, PL. Leg. 906 a, XEN. An. 4, 7, 20, N. T. 1 Cor. 3, 17. — 2 pass.: te gronde gaan: gedood, vernield worden Φ 128, HDT. 8, 140, 2, ATT., MEN. Perik. 348, N. T. 2 Petr. 2, 12; εἰς τ., tot zijn ongeluk terecht komen in . . . DEM. 21, 139.

(φ. op zich zelf beschouwd zou wijzen op g^hser-ijō of op bhser-ijō [vgl. φθάνω, φθέγγομαι]. Het laatste is het meest wrsch., z. ook φθίω, waarnaast vormen met w-voortleven. Ook hier dan, evenals bij φθάνω, φθέγγομαι, oud compositum: obhi+ser-ijō: W. ser- (zich) oplossen, wegvloeien, z. ὄρη, ὄρος, lat. sērūm. Verw. o.ind. kṣarati hij vloeit uiteen, lost zich op, av. yzar- vloeien, dat dus, samen met o.ind. kṣara- water, staat: sārati hij vloeit = gr. φθείρω, φθόρος: ὄρος wei. O.ind. k-: gr. φ- juist zoo bij φθίω, z. d. De parallel ἀγέλω, ἀγίω = φθείρω: φθίω moet dan toevallig zijn).

φθερσι-γενής, het geslacht te gronde richtend AESCH. Sept. 1054.

φθίνάς (φθίω), **άδος, ἡ**, — 1 intr. afnemend, ten einde loopend, ἡμέρα EUR. Heracl. 779. — 2 2 act.: doende afnemen: verterend, νόσος tering HIPPOCR., PLUT. — 3 de krachten sloopend, νόσος SOPH. Ant. 819.

φθίνας/μα, τό, het afnemen, ἡλίου > ondergaan AESCH. Pers. 232.

φθινό-καρπος, zijn vruchten verliezend: onvruchtbaar PIND. P. 4, 265.

φθινο-οπωρινός, herfstachtig ARISTOT., POL., N. T. Jud. 12.

φθινο-οπρίς, ίδος, ἡ, fem. = voorg., PIND. P. 5, 102.

φθινο-όπωρον, τό, laatste deel der ὀπώρα, herfst HDT. 4, 42, THUC. 3, 18, 12, XEN., BION 6, 4.

φθινύθω, — 1 causat. doen kwijnen: verteren, ὀκλον α 250, κῆρ A 491. — intr. 2 kwijnen, verwelken θ 530. — 3 verminderen μ 131. — 4 te gronde gaan Z 327.

(θω suff. bij φθίω < φθινω-φω, z. d.).

φθινυλλᾶ (φθίω), ἡ, afeeleefde, oude vrouw AR. Eccl. 972.

φθίω, = φθίω, z. d.

φθιν-ώδης, teringachtig HIPPOCR.

φθισ-ήνωρ (beter φθισ- z. φθί(ν)ω), **ορος**, mannen verdelgend, πόλεμος B 833, HES. Th. 431.

φθισι-άω, de tering hebben ARISTOT., PLUT.

φθισι-βροτος, ορακ. bij PLUT., = volg.

φθισι-μβροτος (beter φθισι-, z. φθί(ν)ω), menschen doodend N 339, γ 297.

φθισι-ς, ἡ, — 1 tering HDT. alg., verdwijnen, afnemen 7, 88. — 2 te gronde gaan PIND. fr. 107, PL. Phaed. 71 b, ARISTOT.

φθι-τός, adr. verb. v. φθί(ν)ω, gestorven AESCH. Pers. 220, EUR. Hipp. 1437.

φθί(ν)ω. Vormen: ep. φθίω, PIND. P. 1, 94 en att. φθίω, f. φθ(ε)ίω, ἐφθ(ε)ίω, aor. m. intr. pass. bet.: ep. ἐφθίωην en 1 × ἐφθίθεν φ 331, perf. ἐφθίμα. Bovendien als v. *φθίω impf. Σ 446 (τ), coni. β 368 (τ), ATT. ἐφθίσα bij TR.: AESCH. Eum. 172, SOPH. Ai. 1027 eid., — 1 intr. verdwijnen, vergaan, ondergaan, v. menschen: omkomen, sterfen ε 161, v. menschen I 246, Θ 359, PIND. N. 10, 59, BACCH. 5, 83, EMPED. 26, 2 D. (van elementen), HDT. 3, 29, orak. 7, 220, AESCH. Sept. 336, SOPH. Ant. 695, PL. Phaedr. 246 e. W 2 v. tijd: voorbijgaan, ten einde spoeden λ 183, φθίνοντος μηνός τ 307, spec. v. d. 3e decade v. d. maand (ieg. ἰσχύμενος) THUC. 5, 54, 23, vgl. AESCH. Ag. 7(?). — 3 causat. te gronde richten, doodend Z 407, δ 741, AESCH. Eum. 172, SOPH. O. R. 202, 1198.

(< φθινω, vandaar HOM. τ, att. ζ, vgl. φθινό-θω. De volg. glossen wijzen op bhsi- [z. φθάνω, φθέγγομαι en vooral φθείρω] ψινάδες· αἱ ἐνάδες ἀμπέλοι [= het synon. φθινάς]; ψινάζει· ἀποροῖ τὰ ἀσθενή τοῦ καρποῦ, φλλοροῖ; ψινύθιον· φαῖλον; ψιός· ἀπώλεια. Naast φθιν(φ)ω, staat fut. φθεί-σω, aor. ἐφθείσα ω o.ind. kṣēs-thās aor. 2 sing waarnaast aor. 3 sing. pass. kṣāyi en part. kṣī-na-. Dit wijst alles op een W. sei- ophouden, krachteloos worden, loslaten [z. semasiol HESYCH. φθίναντος (-οντος?)· λήγοντος, παυομένου], vgl. gr. éāω loslaten, lat. sīno, sīvi laten, sērūm laat. — Φθ. dus < bh(i)+siny- [z. φθάνω]. Verw. is o.ind. kṣinōti hij verdelt, pass. kṣī-yātē hij wordt verdelgd, verdwijnt, vgl. lat. situ- [zonder praep. bhi-] schimmel, roest. O.ind. kṣ- ω gr. φθ- juist zoo bij φθείρω: of we hebben hier een andere praep., nl. idg. ek(s) en niet (e)bhi, of in het o.ind. is wegens het dentaal karakter van s de beginklank van bh(i)-s niet alleen tenaans geworden maar zelfs van articulatiebasis veranderd en van labiaal gutturaal geworden).

φθογγή (φθέγγομαι), ἡ, stem, v. mensch of dier B 791, ι 167, AESCH. Ag. 325, SOPH. O. R. 1310, EUR.

φθόγγος (φθέγγομαι), ὁ, — 1 stem, geluid E 234, v. d. dieren μ 41, AESCH. Supp. 245, SOPH. Ant. 1001 ὀρνίθων, EUR., PL. Phaed. 86 c, N. T. 1 Cor. 14, 7. — 2 rumoer, gedruisch σ 199.

φθόη, ἡ, = φθίσις, tering PL. Leg. 916 a, ISOCR. 19, 11.

(< φθοι-ā, W. φθει- z. φθίω).

φθόις, ὁ, att. contr. ὁ φθοῖς (als οἷς), acc. pl. φθοῖς, — 1 soort ronde k o e k AR. Pl. 677. — 2 pil HIPPOCR. — 3 soort schotel COM.

(onz.; msch. < obhi-sou-i-: o.ind. sunoti hij perst de Soma uit, sāvana- het Soma uitpersen en plengen. Vgl. phonetisch s v. φθάνω en semasiol. msch. lat. libum (offer)koek: libāre plengen, offeren).

φθο-ϊσικός, (z. voorg.), ὁ, pilletje HIPPOCR.

φθονε-ία, ἡ, nijd, afgunst ARISTOT.

φθον-ερός (vgl. φων-ερός), afgunstig THEOEN. 770,

PIND. O. 1, 48, AESCH. Ag. 450, HDT. 1, 32, SOPH., PL. Prot. 361 e.

φθονέω, — 1 misgunnen, weigeren, τιμνίειν, τιμνός iets Δ 55, ζ 68, τ 348, PIND. P. 3, 71, HDT. 7, 10, 5, THUC. 6, 78, 9, TR.: SOPH. O. R. 310, 624, AR. Th. 249, PL. Prot. 327 a, N. T. Gal. 5, 26. — 2 ongaarne zien, dat . . . met A.c.I. α 348, HDT. 8, 109. — 3 *persoonlijke pass.*: φθονοῦμαι, mij wordt misgund, onthouden EUR. El. 30, XEN., POL.

φθόνησις, ἡ, afgunst SOPH. Tr. 1212.

φθόνος, ὁ, — 1 *afgunst*, nijd PIND. P. 1, 85, BACCH. 12, 200, HDT. 9, 71, THUC. 2, 45, 1, TR.: AESCH. Pr. 628, PL. Ap. 28 d, Phaedr. 247 a, N. T. Rom. 1, 29, Mt. 27, 18. — 2 *verzw.* οὐδεις φ., ik maak of heb geen bezwaar te . . . gaarne wil ik PL. Phaed. 61 d, het staat vrij Leg. 664 a. (φθονέω later als intr. denominativum v. φθόνος gevoeld, vand. geconstrueerd m. dat. + gen. causae; φ. < *bhī-son-o-, W. sen- z. άνίω, m. a. w. de o phase bij φθάνω, φ. eig het iemδ νόορ zijn, iemδ iets voor de neus weggakapen φ afgunst).

φθορά (φθειρω), ἡ, ion. -ή, — 1 vernietiging: verwoesting, ondergang, v. menschen sterfte HDT. 2, 161; 7, 18, THUC. 8, 87, 19, TR.: SOPH. Ant. 1224, PL. Phaed. 95 e, 96 b, N. T. 1 Cor. 15, 42. — 2 zedenbederf, verderf N. T. 2 Petr. 1, 4. — 3 het verkrachten AESCHIN. 1, 12. — 4 *spec.* het opheffen v. d. oorspr. niet-samengestelde kleur: het kleuren mengen PLUT. 346 a.

φθόρ-ιος, afdrijvend PLUT. 134 f.

φθόρος (φθειρω), ὁ, = φθορά, — 1 ondergang, dood, ongeluk BACCH. 14, 61, THUC. 2, 51, 17, AESCH. Ag. 1267, PL. Euthyd. 285 b. — 2 v. e. *persoon gezegd*: ongeluk AR. Eq. 1151, fem. Th. 535, DEM 13, 24.

φιάλη, ἡ, — 1 ketel Ψ 270, 616. — 2 urn, χρυσέη Ψ 243, 253. — 3 drinkschaal PIND. I. 5, 40, HDT. 2, 147, EUR. Ion 1182, AR. Vesp. 677, PL. Symp. 223 e, N. T. Apoc. 5, 8. (φιάλη: φια-ρός schitterend vgl. μια-ρός: W. meüā- en δι-φ-ρός: δέω, m. a. w. ι < ε νόορ F; zoo komt men tot W. bheü- blinken, schijnen naast bhē- in φάλω, z. d.).

φιαλή-φόρος, de schaal dragend POL.

φιάλιον, τό, = volg., COM.

φιάλις, ἰδος, ἡ, dem. v. φιάλη, schaalte LUC.

φιάρος (z. φιάλη), ion. φιαρός (vgl. ἱαρός: ἱερός), glinsterend, glanzend THEOPHR., THEOCR. 11, 21, NIC. Al. 387.

φιβάλεως, ω, ἡ, soort vijg, genoemd naar een streek in Attica of Megaris AR. Ach. 802, COM., THEOPHR.

φιδίτιον, τό, gemeenschappelijke maaltijd bij de Spartanen, onder staatscontrole staande ARISTOT., PLUT.

(φιδ. wrsch. slechts door volksetymol. m. φιδόμαι; afl. v. φιδίτης. Verder oorspr. onbekend. Compos. v. idg bhī- rondom, bij [: got. bi, nāli. bij] + dē [kortste phase bij W. dāi- v. dāivūm, dāis]?).

φιλ-άγαθος, het goede of de goeden liefhebbend ARISTOT., PLUT., N. T. Tit. 1, 8.

φιλ-άγλαος, glans en schittering liefhebbend PIND. P. 12, 1, BACCH. 17, 60.

φιλ-αγρος, het landleven beminnend LUC. Lexiph. 3.

φιλ-αδελφία, ἡ, — 1 broeder- of zusterliefde COM., BARR. 47, 15, PLUT., LUC. — 2 *Christ.* broederliefde liefde N. T. Rom. 12, 10.

φιλ-άδελφος, — 1 (haar) zuster liefhebbend SOPH.

Ant. 527, PLUT. — 2 *Christ.* zijn broeder of zuster in den Heere liefhebbend N. T. 1 Petr. 3, 8.

φιλ-αδύναμος, dikwijls verzwakkend HIPPOCR.

φιλ-αθήναιος, ὁ, vriend van de Atheners AR. Ach. 142, PL. Tim. 21 e, LUC.

φιλ-αθλητής, οὔ, ὁ, een hartstoechtelijk athleet PLUT. 631 a.

φιλ-αθλος, den (wed)strijd beminnend PLUT.

φιλ-αίακτος, weelklachten wekkend AESCH. Supp. 803.

φιλ-αίματος, bloeddorstig AESCH. Sept. 45, EUR. Ph. 174, NIC.

φιλ-αίτιος, — 1 gaarne beschuldigend, berispelend AESCH. Supp. 485, PL., XEN. Mem. 2, 8, 6, ISOCR. 1, 30. — 2 aan aanklachten blootgesteld DEM. 10, 70.

φιλ-ακόλαστος, onmatig, onkuisheid najagend PLUT. Galba 19.

φιλ-ακόλουθος, gaarne begeleidend AR. Ran. 414.

φιλ-αλέξανδρος, ὁ, vriend van Alexander PLUT.

φιλ-αλήθης, waarheidlievend ARISTOT., LUC.

φιλ-άλληλος, elkaar wederkeerig beminnend PLUT.

φιλ-άλυπος, graag vrij van smart ORPH.

φιλ-άμπελος, den wijnstok liefhebbend, beschermend AR. Pax 308, D. H.

φιλ-αναγνωστής, ὁ, op lezen verzet PLUT. Alex. 8; -έω DIOD.

φιλ-αναλήτης, ου, ὁ, verkwistend PL. Rep. 548 b.

φιλ-ανδρ-ία, ἡ, liefde voor den echtgenoot EUR. Andr. 229, LUC. Halc. 2.

φιλ-ανδρος, — 1 gaarne met mannen zich metend SOPH. — 2 *praegn.* op mannen verzet, mangek PL. Symp. 191 e. — 3 *spec.* haar eigen man liefhebbend, -aanhangend PLUT., LUC., N. T. Tit. 2, 4. — 4 *overdr.* πέσον, met mannen rijk gezegend AESCH. Sept. 902.

φιλ-άνθεμος = volg. EUR.

φιλ-ανθής, bloemen beminnend EUR.

φιλ-ανθρακεύς, ὁ, vriend van de kolenbranders AR. Ach. 336.

φιλ-ανθρωπεύομαι, zich vriendelijk, voorkomend gedragen DEM. 19, 139; -ευμα, τό, PLUT.

φιλ-ανθρωπι-έω, vriendelijk behandelen, ontvangen, ook *pass.*, POL.

φιλ-ανθρωπι-ία, ἡ, — 1 vriendelijkheid, welwillendheid PL. Euth. 3 d, XEN. Mem. 4, 3, 7, DEM., POL., PLUT., LUC., N. T. Act. 28, 2. — 2 gastvrijheid (vgl. ook zoo lat. *humanitas*) Ltr., INSCR.

φιλ-ανθρωπι-ινως, adv., vriendelijk POL.

φιλ-άνθρωπος, — 1 vriendelijk in den omgang, zacht EPICH. 31 D., AESCH. Pr. 11, PL. Symp. 189 d, XEN., ISOCR. 4, 29, DEM., N. T. Act. 27, 3. — 2 τὸ φ-ον, liefdegave (soort belasting) PAP. — 3 amnestie PAP.

φιλ-άνωρ, ορος, = φιλανδρος, — 1 haar (of den) eigen man liefhebbend AESCH. Ag. 411. — 2 de menschen liefhebbend, zegenend PIND. fr. 236, BACCH. 1, 150.

φιλ-απ/εχθρ-μοσύνη, ἡ, twistzucht ISOCR. 15, 317, DEM.

φιλ-απ-εχθρ-μῶν, twistziek LYS. 24, 24, PL. Rep. 500 b (adv. -ότως), ISOCR., DEM. 24, 6, LUC.

φιλ-απ-εχθής, twistziek POL.

φιλ-απλο-ύκός, openhartig LUC.

φιλ-από-δημος, gaarne reizend XEN. Hell. 4, 3, 2.

φιλ-αργυρ-ία, ἡ, geldzucht, hebzucht DEMOCR. 222 D., DIN. 1, 22, ISOCR. 8, 96, POL., LUC., N. T. 1 Tim. 6, 10.

φιλ-άργυρος, gierig, hebzuchtig SOPH. Ant. 1055,

- PL. Gorg. 515 e, XEN. Mem. 3, 1, 10, POL., LUC., N. T. LUC. 16, 14.
- φιλάρματος**, op wagens, wagenrennen belust PIND. I. 7, 20, EUR. Herc. 467.
- φιλάρχαιος**, het oude (rwetsche) liefhebbend PLUT.
- φιλάρχ-ια**, *ή*, heerschzucht PLUT. Cic. 10.
- φιλάρχος**, heerschzuchtig PL. Phaed. 82 c, POL.
- φιλάουλος**, het fluitspel liefhebbend, beoefenend SOPH. Ant. 965, EUR. El. 435, PLUT.
- φιλάυτ-ια**, *ή*, eigenliefde PLUT. 48 f.
- φιλάυτος**, zelfzuchtig ARISTOT., LUC., N. T. 2 Tim. 3, 2.
- φιλειδίμων**, **ονος**, weetgierig STRABO.
- φιλελευθερος**, vrijheidlievend PLUT.
- φιλέλλην**, **ηνος**, *δ*, vriend van de Grieken of van de Grieksche beschaving HDT. 2, 178, PL. Rep. 470 e, XEN., ISOCR. 4, 96, PLUT. Anton. 23.
- φιλένδοξος**, eerzuchtig CIC.
- φιλέορτος**, verzet op feesten AR. Th. 1147.
- φιλεπιτιμητής**, **ου**, *δ*, hij die gaarne aanmerkingen maakt ISOCR. 1, 31.
- φιλεραστής** (*ηγ. παιδ-εραστής*), **ου**, *δ*, hij die zijn ouderen vriend liefheeft en aanhangt PL. Symp. 192 b; **-ια**, *ή*, PL. Symp. 213 d.
- φιλεραστός**, vaak of gauw verliefd POL.
- φιλεργ-έω**, energiek zijn, van werken houden PLUT.
- φιλεργ-ια**, *ή*, liefde tot het werk XEN. Oec. 20, 26, DEM. 36, 5, PLUT.
- φιλεργός**, werkzaam DEM. 36, 44.
- φιλερίθιος**, trouwe metgezel der spinsters, *ήλακάτη* THEOCR. 28, 1.
- φιλερις**, **ιδος**, twistziek ARISTOT.
- φιλερως**, **ωτος**, aan de liefde verslaafd LUC. Amor. 12.
- φιλεταιρ-εία**, *ή*, vriendschap XEN. Ag. 2, 21; **-ια**, *ή*, COM.
- φιλεταιρός**, vriendhoudend, trouw THUC. 3, 82, 3, PL. Lys. 211 e, XEN., AESCHIN. 1, 110, LUC.
- φιλευνος**, het bed beminnend: wellustig (ANACR.) 1, 7.
- φιλευτράπελος**, bewonderaar van geest en gevatheid ARISTOT.
- φιλεχθής**, tot vijandschap geneigd THEOCR. 5, 137.
- φιλέω** (*z. φίλος*), *f. φίλσω*, *enz.*; *bij* HOM. *nog aor. med. ἐφίλαμην*, *imp. φίλοι*, — **1** liefhebben, beminnen, *sinds* A 196 *alg. tot* N. T. Mt. 10, 37 (*v. zinnelijke liefde* I 450); *med.* E 61, Y 304. — **2** *praegn.* als vriend ontvangen, onthalen Z 15, δ 29. — **3** zijn liefde toonen, τῷ στόματι: kussen HDT. 1, 134, AESCH. Ag. 1559, SOPH., AR. I.ys. 1036, PL. Phaedr. 256 a. — *verzw.* **4** gaarne of bij voorkeur hebben, gehecht zijn aan N. T. Mt. 23, 6 πρωτοκλισίαν, Joh. 12, 25. — **5** *m. inf.*: iets gaarne, bij voorkeur doen; > plegen, gewoon zijn PIND. N. 1, 12, HDT. 2, 27; 7, 9, AESCH. Sept. 411, THUC. 3, 42, 13, SOPH. Ai. 989, EUR., PL. Symp. 188 b, c, N. T. Mt. 6, 5.
- φιλη**, *ή*, *fem.* v. φίλος, vriendin, geliefde XEN. Mem. 3, 11, 16.
- φιληδ-έω**, genoeg scheppen in, τιμ, bij voorkeur opzoeken AR. Pax 1130, COM., POL.
- φιληδής**, genotzuchtig ARISTOT.
- φιληδία**, *ή*, genoeg in iets scheppen, plezier AR. Pl. 307, 311.
- φιληδονος**, genotzuchtig POL., PLUT., N. T. 2 Tim. 3, 4; **-ια**, *ή* DEMOCR. 159 D., PLUT.
- φιληγο-ία**, *ή*, gespannen aandacht, belangstelling ISOCR. 1, 18.
- φιληήκοος**, aandachtig, belangstellend PL. Lys. 206 c, POL., LUC.; **-έω**, POL.
- φιληλιαστής**, **ου**, *δ*, hij, die gaarne jurylid is in de Heliaea AR. Vesp. 88.
- φιλημα**, **τό**, kus (ANACR.) 15, 25, AESCH., EUR. Iph. A. 679, XEN. Mem. 1, 3, 8, N. T. Luc. 22, 48.
- φιλημάτ-ιον**, **τό**, kusje LUC.
- φιλημοσύνη**, *ή*, vriendschap THEOGN. 284.
- φιληνιος**, den teugel volgend: gehoorzaam AESCH. Pr. 465.
- φιληήρετος**, vriend van de riemen: zeevarend α 181, ε 386.
- φιλησι-μολπος**, gezang en dans liefhebbend PIND. O. 14, 13.
- φιλησι-στέφανος**, zich met kransen gaarne tooiend PIND. Pae. 1, 8.
- φιλητι-κός**, verliefd van complexie ARISTOT., PLUT.
- φιλή-τωρ**, **ορος**, *δ*, *ή*, minnaar, minnares AESCH. Ag. 1446.
- φιλη-ια**, *ή*, *ion.* *-ιη*, vriendschap (sgevoelens): liefde THEOGN. 306, HDT. 7, 130, THUC. 2, 9, 8, EUR. Alc. 279, PL. Symp. 182 c, XEN. An. 7, 7, 29, N. T. Jac. 4, 4.
- φιλη-ιατρέω**, vriend der geneeskunde zijn PLUT.
- φιλη-ικός**, den vriend passend, uit vriendschap voortkomend: vriendschappelijk PL. Gorg. 435 e, Lys. 211 a, XEN. Mem. 2, 6, 21, POL.
- φιλιος**, — **1** als vriend: *δ*f vriendschappelijk *δ*f geliefd PIND. P. 4, 29, HDT. 7, 151, TR.: AESCH. Pr. 128, Ag. 1515, THUC. 8, 102, 8, PL. Symp. 221 b. — **2** van de vrienden; *spec.* φίλια, *ή* (*sc. χώρα*) bevriend land XEN. Cyr. 1, 6, 9; οὐ φ. = vijandelijk, χρήματα wat buitgemaakt kan worden DEM. 24, 12. — **3** van de vriendschap, Ζεὺς φ. EUR. Andr. 603, AR. Ach. 730, PL. Phaedr. 234 e, Gorg. 519 e *zonder* Ζεὺς.
- φιλιώω**, *pass.* vriend worden AESOP.
- φιλιππ-ίζω**, van de partij van Philippus zijn DEM. 18, 176.
- φιλιππος**, — **1** paardenliefhebber, goed ruitser PIND. N. 9, 32, BACCH. 3, 69, EUR. Hec. 9, PL. Lys. 212 d, XEN. An. 1, 9, 5. — **2** (goed) bereden PLUT.
- φιλιών**, *comp.* v. φίλος, τ 351, ω 268.
- φιλο-βάβραρος**, met een voorkeur voor wat buitenlandsch is PLUT.
- φιλο-βάβριτος**, gaarne de lier tokkelend KRITIAS 1 D.
- φιλο-βασιλειος**, koningsgezind PLUT.; = **-ευς**.
- φιλο-βοτρως**, van druiven houdend PLUT.
- φιλο-γαθήής**, *dor.*, de vreugde beminnend AESCH. Sept. 918.
- φιλό-γάμος**, trouwlustig EUR. Iph. A. 392.
- φιλο-γέλοιος**, graag lachend of spottend ARISTOT.
- φιλό-γελως**, **ωτος**, *δ*, goedlachsich, lachziek PL. Rep. 388 e, DEM., ARISTOT.
- φιλο-γεωργ-ια**, *ή*, liefde tot den landbouw of het landleven XEN. Oec. 20, 25.
- φιλο-γεωργος**, den landbouw of het landleven liefhebbend XEN. Oec. 20, 27, DIOD.
- φιλό-γλυκος**, zoeten wijn prefererend ARISTOT., PLUT.
- φιλο-γράμματος**, boeken of de letterkunde beminnend PLUT.; **-έω**, PLUT.
- φιλογυμναστ-έω**, sportliefhebber zijn PL. Prot. 342 c; **-τής**, *δ*, sportliefhebber PL. Lys. 212 d; **-ια**, *ή*, sport (liefhebberij) PL. Symp. 182 b; **-ικός**, *ή*, φ-*ή* = *voorg.*, PL. Rep. 456 a.

φιλο-γύναικες, οί, zij die aan vrouwen verslaafd zijn, vrouwengekken PL. Symp. 191 d.
φιλο-γύναιος, = *voorg.*, ARISTOT.
φιλο-γύνειά, ή, = γυνία, CIC.
φιλο-γύνης, ου, ό, vrouwenvriend COM.
φιλο-γυν-ία, ή, liefde tot het vrouwelijk geslacht PLUT.; 706 b; -ος, LYS.
φιλό-δαφνος, de laurier beminnend EUR.
φιλό-δειπνος, hij die van diners houdt COM., PLT. 726 a.
φιλο-δέσποτος, vol liefde, aanhankelijkheid tegenover hun heer en meester THEOGN. 849, HDT. 4, 142, EUR. Ion 709.
φιλό-δημος, volksvriend AR. Eq. 787, Nub. 1187.
φιλο-διν-έω, tuk op processen zijn THUC. 1, 77, 34.
φιλό-δίκος, tuk op processen LYS. 10, 2, DEM. 56, 14.
φιλο-δοξ-έω, eerezuchtig zijn ARISTOT., POL., DIOD.
φιλό-δοξος, eerezuchtig PL. Rep. 480 a, POL. PLUT.; ία, ή, POL.
φιλό-δδυρτος, gewoonlijk weeklagend AESCH. Supp. 69.
φιλό-δωρος, vrijgevig PL. Symp. 197 d, XEN. Mem. 3, 1, 6, DEM. 18, 112; -ία, ή, LUC. Vit. A. 18.
φιλό-ζωος, — 1 aan het leven gehecht: laf EUR., ARISTOT. — 2 levenskrachtig (N. T.); -έω en ία, ή, POL., DIOD.
φιλό-ζωος, vol liefde voor levende wezens XEN. Mem. 1, 4, 7.
φιλο-θεάμων, op het theater verzet PL. Rep. 475 d, PLUT.
φιλό-θεος, God liefhebbend N. T. 2. Tim. 3, 4.
φιλο-θέωρος, — 1 kijklustig COM., ARISTOT. — 2 speculatief, beschouwend PLUT.
φιλο-θηρία, ή, liefhebberij in de jacht XEN. Cyr. 2, 4, 26, PLUT.
φιλό-θηρος, vriend van de jacht PL. Rep. 535 d, XEN. An. 1, 9, 5.
φιλο-θηρής, luid jammerend MOSCH.
φιλο-θούτης, ου, ό, gehecht aan, verzet op offers ANTIPH. 2 β, 12, AR. Vesp. 32, PLUT.
φιλό-θύτος, = *voorg.*, AESCH. Sept. 179.
φιλο-οίκειος, gehecht aan zijn familie of omgeving ARISTOT., POL., MARC. AUR. 1, 14.
φιλο-οικόδομος, gaarne bouwend XEN. Oec. 20, 19, PLUT.
φιλο-οικος, aan eigen huis gehecht ARISTOT.
φιλο-οικτιμων, barmhartig EUR. Iph. T. 345, PL. Menex. 244 e.
φιλο-οικτιστος, = *volg.*, SOPH. Ai. 580.
φιλο-οικτος, medelijden wekkend AESCH. Ag. 240.
φιλο-οιν-τη, aan wijn gewend of verslaafd zijn HDT. 3, 34.
φιλο-οινος, aan wijn gehecht of verslaafd PL. Lys. 212 d.
φιλο-οίφης, ου, ό, wellusteling THEOCR. 4, 62.
φιλο-καλ-έω, — 1 wat schoon en nobel is hoog houden THUC. 2, 40, 7. — 2 zijn eer er in leggen te, *m. inf.* DIOD., PLUT. Alex. 25.
φιλό-κάλος, — 1 vol liefde voor wat schoon of goed is GORG. 6 D., PL. Phaedr. 248 d, Critias 111 e. — 2 prachtlievend, pronkerig XEN. Cyr. 8, 3, 5, ISOCR. 1, 27.
φιλο-κέρδειά, ή, inhaligheid PL. Leg. 649 d, XEN. Cyn. 13, 12.
φιλο-κέρδέω, op (grove) winst belust zijn (PL.) Hipparch. 228 e, XEN. Cyr. 1, 6, 32.
φιλο-κέρδης, op (grove) winst belust, inhalig THEOGN. 199, PIND. I. 2, 6, AR. Pl. 591, PL., XEN.

φιλο-κέρδια, ή, = -κέρδεια, LUC. Sat. 14.
φιλο-κέρτομος, plaagziek χ 287.
φιλο-κηδεμών, ονος, aan zijn familie gehecht XEN. Ag. 11, 12.
φιλο-κινδύνος, waaghalzerig, vermetel XEN. An. 2, 6, 8, DEM., POL.
φιλο-κισσο-φόρος, gaarne klimop dragend EUR. Cycl. 620.
φιλό-κοπρος, mest noodig hebbend THEOPHR.
φιλο-κοσμ-ία, ή, pronkzucht PLUT. Philop. 9.
φιλό-κοσμος, pronkziek PLUT. 976 f.
φιλο-κρίνέω, nauwkeurig onderzoeken en vertellen LUC.
φιλό-κροτος, op rumoer belust, *v. Pan* HYMN. 1, 2.
φιλο-κτέανος, hebzuchtig A 122.
φιλό-κύβδος, aan het dobbelspel verslaafd AR. Vesp. 75.
φιλο-κυδής, glans, roem liefhebbend HYMN. Merc. 375.
φιλο-κυν-ηγέτης, ου, ό, liefhebber van de jacht XEN. Cyn. 5, 14.
φιλο-κύνων, -κυνος, honden beminnend PL. Lys. 212 d.
φιλό-λαγνος, wellustig HIPPOCR.
φιλο-λάκων, ωνος, ό, op de hand der Spartanen PLUT. Artax. 13, Pericl. 9.
φιλο-λήιος, op buit belust, roofgierig HYMN. Merc. 335.
φιλο-λογ-έω, φιλό-λογος zijn: een vriend zijn van de schoone letteren: geleerd zijn PLUT. Cat. Mi. 6.
φιλο-λογ-ία, ή, — 1 aanleg of lust tot geleerde dispuuten PL. Theat. 146 a. — 2 wetenschappelijke, geleerde studie van letteren en kunst PLUT.
φιλό-λογος, — 1 graag of veel pratend PL. Leg. 641 e, PLUT. — 2 graag discussieerend of dispueteerend PL. Lach. 188 c, Phaedr. 236 e. — 3 taal en letteren wetenschappelijk bestudeerend PLUT.
φιλο-λοίδωρος, graag heftig scheldend (ANACR.) 40, 11, DEM. 18, 126, PLUT.
φιλό-λουτρος, zich gaarne badend HIPPOCR., ARISTOT.
φιλό-λύπος, de smart zoekend, steeds treurend PLUT. 600 c.
φιλό-λύρος, de lier liefhebbend EPICH.
φιλο-μάθειά, ή, weetgierigheid PL. Rep. 499 e.
φιλο-μαθέω, weetgierig zijn PL. Leg. 810 a, POL.
φιλο-μαθής, gaarne leerend, leergierig PL. Phaedr. 230 d, Phaedr. 82 d, XEN., ISOCR. 1, 18.
φιλο-μαθία, ή, = -μάθεια, PLUT.
φιλο-μαντευτής, ου, ό, hij, die van waarzeggerij houdt PL. Leg. 813 d.
φιλό-μαντις, ό, ή, voorstander van de waarzeggerij LUC.
φιλό-μαστος, de moederborst zoekend: zuigend, *v. dieren* AESCH. Ag. 142, 719.
φιλο-μαχ-έω, strijd en twist zoekend PLUT.
φιλό-μάχος, krijgsvan PIND. fr. 164, AESCH. Ag. 230.
φιλο-(μ)μειδής, gaarne of vriendelijk lachend Γ 424, § 362, HES., LUC.
φιλο-μεμφής, gaarne berispelend, misnoegd DEMOCR. 109 D., PLUT.; *superl.* φιλομεμφώτατος PLUT.
φιλο-μήλα, ή, *ion.* -μήλη, de nachtegaal, omdat Philomela in dezen vogel veranderd was LUC.
φιλο-μηδής, = φιλο-μμειδής, of de μηδεα liefhebbend, *vgl.* HES. Th. 200 (onecht vers).
φιλό-μολπος, vriend van zang en dans PIND. N. 7, 9.
φιλο-μουσ-ία, ή, liefde tot de schoone kunsten LUC.

φιλό-μουσος, de muzen of de schoone kunsten beminne ARION 1, 8 ALD., AR. Nub. 358 (fijne woordenkeus λόγοι φ-ου), PL. Phaedr. 259 b, XEN. **φιλό-μῦθος**, — 1 die houdt van mythen of legenden ARISTOT. — 2 babbelachtig ARISTOT. **φιλό-μῦρος**, graag gearfumeerd COM. **φιλό-μωμος**, gaarne berispelend SIMON. *ὄψι* PL. Prot. 346 c. **φιλον(ε)ικέω**, twistziek ω heerschzuchtig zijn, gelijk willen hebben, ω de eerste willen zijn, > wedijveren met, *τινι* THUC. 5, 111, 24, DEMOCR. 252 D. PL. Prot. 360 e, XEN., ISOCR. 2, 25, POL. (deze beide *abl. v. φιλό-νικος en *φιλο-νεικής zijn, ook door itacisme, door elkaar geloopen, stonden trouwens reeds in bet. vrij dicht naast elkaar*). **φιλον(ε)ικία** (*z. voorg.*), η, eerzucht, wedijver THUC. 1, 41, 18, DEMOCR. 237 D., LYS. 22, 8 (opbieden tegen), *vgl. ook* 3, 43, PL. Lys. 215 d, XEN. Cyn. 6, 22, POL., N. T. Luc. 22, 24 twistziek. **φιλό-νεος**, al wat jong is, liefhebbend LUC. **φιλό-νικος** (*z. φιλον(ε)ικέω*), naar de overwinning of den voorrang strevend: wedijverend, eierzuchtig PIND. O. 6, 19, LYS. 2, 16; N. T. 1 Cor. 11, 16 twistziek (*νεικ.*). **φιλό-ξεινος**, = -ξενος, ζ 121, PIND. N. 1, 20, BACCH. 13, 23. **φιλό-ξεν-ία**, η, gastvrijheid BACCH. 3, 16, PL. Leg. 953 a, POL., PLUT., N. T. Rom. 12, 13. **φιλό-ξενος**, gastvrij, hartelijk AESCH. Ch. 656, EUR., AR. Vesp. 82, PLUT., N. T. 1 Petr. 4, 9. **φιλο-παίγμων**, van blijdschap houdend, vroolijk ψ 134, HES., AR. Ran. 333. **φιλό-παις**, -παιδος, = παιδραστής, PL. Rep. 474 d, THEOCR. 12, 29. **φιλο-παίσμων**, = φιλο-παίγμων, PL. Rep. 452 c. **φιλο-παρα-βόλως**, *adv.*, zich gaarne in gevaar begevend PLUT. **φιλο-πατρία**, η, liefde voor zijn vader AR. Vesp. 1465. **φιλό-πατρις**, ιδος, vaderlandlievend POL. **φιλο-πάτωρ**, ορος, δ, η, zijn vader liefhebbend EUR. O. 1605, PLUT. **φιλο-πενθής**, tot jammeren geneigd PLUT. **φιλο-πευστέω**, nieuwsgierig zijn POL. **φιλό-πικρος**, van het bittere houdend ARISTOT. **φιλό-πλουτος**, naar rijkdom jagend EUR. Iph. T. 412, LUC. **φιλο-ποιέω**, *med.* zich tot vriend maken POL., DIOD. **φιλο-ποιητής**, οὔ, δ, vriend, beschermer v. dichters PL. Rep. 607 d. **φιλο-ποιμνιος**, aan zijn kudde gehecht THEOCR. 5, 106. **φιλο-πόδος**, vriendschap stichtend PLUT. Cat. Ma. 25. **φιλο-πόλεμος**, DICHT. -πόλεμος, krijgsvol II 65, PL. Tim. 24 d, ISOCR. 8, 97, PLUT. **φιλό-πολις**, εως en ιδος, *ion. ιος, dicht.* φιλόπολις, de stad of den staat liefhebbend, patriotisch PIND. O. 4, 14, AESCH. Sept. 176, THUC. 2, 60, 9, AR. Lys. 547, Pl. 726, PL. Ap. 24 b, DIN. 3, 1, DEM. **φιλο-πολίτης**, ου, δ, zijn medeburgers liefhebbend PLUT. Lyc. 20. **φιλο-πενέω**, met liefde of lust verrichten of ondervinden PL. Phil. 535 d, (N. T.). **φιλο-πονηρ-ία**, η, neiging tot slechte omgang THEOPHR.

φιλο-πόνηρος, zich graag met slechte invloeden of daden inlatend DIN., ARISTOT., PLUT. **φιλο-πον-ία**, η, arbeidzaamheid PL. Rep. 535 c, ISOCR. 1, 45. **φιλό-πονος**, — 1 arbeidzaam, bezig SOPH. Ai. 879, PL. Phaedr. 248 d, XEN. Mem. 3, 4, 9, ISOCR. 1, 40, LUC. — 2 met (zware) arbeid verbonden: moeielijk XEN. Hell. 6, 1, 4, POL., LUC. **φιλο-ποσι/α**, η, drankzucht PL. Phaedr. 81 e, XEN. Mem. 1, 2, 22. **φιλο-πότης**, ου, δ, drinkebroer, potator HDT. 2, 174, AR. Vesp. 79, ARISTOT. **φιλο-ποτ-ία**, η, = -ποσία, HIPPOCR. **φιλο-πράγμοσύνη**, η, eigenaardigheid of neiging zich met velerlei te bemoeien; *praegn.* bemoeizucht PL. Rep. 549 e, DEM. 1, 14. **φιλο-πράγμων**, zich graag in allerlei zaken mengend: bemoeiziek, intrigant ISAE. 4, 30, LYCURG. **φιλο-προσ/ηγγορ-ία**, η, minzaamheid ISOCR. 1, 20. **φιλο-προσ-ήγορος**, minzaam, beleefd ISOCR. 1, 20. **φιλο-προσ-ηγής**, minzaam, voorkomend CIC. **φιλο-πρωτεύω**, gaarne de eerste willen zijn N. T. 3 Joh. 9. **φιλό-πρωτος**, τὸ φ-ον, de eerste willen zijn PLUT. **φιλο-πτόλεμος**, = -πόλεμος, II 65. **φιλό-πτολις**, = -πολις, (EUR.) Rhos. 158. **φιλο-οργός**, of -ής, driftig NIC. Al. 175. **φιλο-ορνιθ-ία**, η, liefde tot vogels AR. Av. 1300. **φιλο-ορνις**, ιδος, liefhebber v. vogels AESCH. Eum. 23, PLUT. **φιλό-ορρυθμος**, graag of vast in de maat PLUT. **φιλό-όρτυξ**, ὕγος, liefhebber van kwartels PL. Lys. 212 d. **φιλο-ρώμιος**, vriend van de Romeinen PLUT. **ΦΙΛΟΣ(τ)**, *comp. en superl.* HOM. φίλων, φίλστος als EN. en SOPH. Ai. 842(?), reeds HOM. **φιλ-τερος**, **φιλά-τατος**; φιλαίτερος XEN. An. 1, 9, 29, THEOCR. 7, 98, CALL.; φιλωτερος XEN. Mem. 3, 11, 18. — **vriend: 1 een vriend van...**; als *adj.* bevriend, dierbaar, beminde, *sinds* A 345, *τινι* 381 *alg. tot* N. T. Luc. 7, 6. *Vaak in vocat.* — 2 *verzw.* > *eigen*, ἦτορ Γ 31, χειρες P 620 *enz.*, PIND. P. 4, 239. — 3 *v. dingen:* aangenaam, aantrekkelijk voor... *verzw.* > *eigen* aan, *τινι* A 542, E 891, v 145, φίλα wat iemand het liefst wil, zijn wenschen ω 210, PIND., HDT. 4, 97, ATT. — 4 **een vriend voor...** *τινι:* als *adj.* vriendelijk, hartelijk P 325, (Ω 775 *alg. tot* N. T. Act. 19, 31; φίλα ποιεῖσθαι *τινι*, iemand een vriendelijkheid bewijzen HDT. 2, 152. — **Adv.** φίλως, graag Δ 347, HES. Sc. 45; vriendelijk AESCH. Ag. 1591. (W. *bhil-*: *oier. bil* goed, *ndl.* billijk, *mhd.* *unbil* onbillijk. *Van dezen stam φίλ-τος en comparatie.* Msch. is **bhilo-* reeds een woord geërfd van de vóór-gr. bevolking en *verw. m. d. pron. φίν en σφίν.* Oorspr. *bet.* „(zijn) eigen”). **φιλό-σίτος**, — 1 gaarne, bij voorkeur koren verhandelend XEN. Oec. 20, 27. — 2 met veel eetlust PL. Rep. 475 c. **φιλο-σκόμμων**, spotziek HDT. 2, 174. **φιλο-σκόπτης**, ου, δ, = *voorg.*, ARISTOT., PLUT. **φιλο-σοφ-έω**, φιλόσοφος zijn, — 1 zich wetenschappelijk met iets bezighouden HDT. 1, 30, THUC. 2, 40, 7, LYS. 24, 10, XEN. Mem. 4, 2, 25, ISOCR. 2, 35 *v. d. dialektiek.* — 2 filosofheeren PL. *vaak:* Symp. 203 e, Lys. 218 b, Gorg. 484 c. — 3 *verzw.* slim bedenken DEM. 48, 49.

φιλοσόφημα, τό, uitkomst van een wetenschappelijk onderzoek, beschouwing ARISTOT., POL.
φιλοσοφία, ή, — 1 wetenschappelijke belangstelling en studie ISOGR. 4, 10, PL. Theaet. 172 c. — 2 filosofie PL. Phaedr. 239 b, Gorg. 484 c, Prot. 335 d, N. T. Col. 2, 8.
φιλόσοφος, liefde, belangstelling koesterend voor een der σοφία (z. d.): — technische vaardigheid, — kunst, — wetenschap of wijsheid; spec. filosoof, filosofisch PL. vaak: Symp. 204 b, Phaed. 64 e, tot N. T. Act. 17, 18. — 2 ongunstig XEN. An. 2, 1, 13.
φιλόσπονδος, gaarne of meestal bij plengoffers gebruikt AESCH. Ch. 292.
φιλοστεφάνω, gaarne kransen willen winnen POL., PLUT.
φιλοστέφανος, zich gaarne met kransen sierend HYMN. Cer. 102, BAUCH. 12, 184, PLUT. v. d. overwinningskrans.
φιλοστόνω, adv., met groot geklaag AESCH. Sept. 279.
φιλοστοργέω, teeder liefhebben PL. Leg. 927 b, POL.
φιλοστοργία, ή, teedere liefde XEN. Cyr. 1, 4, 3, POL.
φιλοστοργος, teeder beminnend XEN. Cyr. 1, 3, 2, ARISTOT., PLUT., CIC., N. T. Rom. 12, 10.
φιλοστρατιώτης, ου, ό, soldatenvriend XEN. An. 7, 6, 4, PLUT., DIO.
φιλοσώματος, — 1 zijn lichaam liefhebbend, — dienend PL. Phaed. 68 b, PLUT. — τό φ-ον, verzorging van het lichaam PLUT.
φιλότεκος, (zijn) kinderen, jongen liefhebbend HDT. 2, 66, EUR. Ph. 965, AR. Th. 752, ARISTOT., N. T. Tit. 2, 4.
φιλοτεχνέω, — 1 zich op een bep. kunst toelleggen, zich oefenen in PL. Prot. 321 e. — 2 een bep. kunstgreep, truc toepassen POL., DIOD., PLUT.
φιλοτέχνημα, τό, kunstwerk CIC.
φιλοτέχνητα, ή, — 1 zich in bep. kunsten oefenen PL. Critias 109 c. — 2 list DIOD.
φιλότεχνος, kunstlievend, kunstig POL. Rep. 476 a, PLUT.
φιλότης, ή, — 1 vriendschap Γ 453, tusschen bep. volken Γ 73, HDT. 1, 172, TR.: AESCH. Ag. 798, LYS. 2, 35, PL. Leg. 757 a. — 2 spec. gastvriendschap, onthaal Γ 354, ο 55. — 3 coner. δ φ. = beste vriend PL. Phaedr. 228 d. — 4 spec. liefde, zingenot Γ 445, Ξ 209, SAPPHO 1, 19 ALD, (-τῶς), PIND. O. 10, 87, N. 8, 1.
φιλοτήςιος, (2 THEOGN. 489), van (de) vriendschap, van (de) liefde λ 246, met of zonder κόλιξ, vriendschapsdronk THEOGN., SOPH. El. 1071 (-τάσιος), AR. Ach. 985, LYS. 203, DEM. 19, 128, LUC.
φιλοτίμ-έομαι, aor. pass., med., eerzuchtig zijn, zijn eer stellen in, τι of περί e. dgl. LYS. 14, 35, AR. Ran. 281, XEN. An. 1, 4, 7, PL. Phaedr. 234 a, AESCHIN. 2, 105, MEN. Perik. 265, N. T. Rom. 15, 20.
φιλοτίμημα, τό, zijn eer in iets stellen; spec. uiterlijke praal PLUT.
φιλοτίμια, ή, φιλότιμος zijn: — 1 zijn eer ergens in stellen, eerzucht EUR. Iph. A. 527, AR. Th. 383, PL. Phaedr. 257 c, XEN., DEM. 2, 3, (N. T.); > eer, roem DEM. 2, 16. — Ongunstig: 2 verkwisting uit eerzucht AESCHIN. 3, 19, DEM. — 3 koppigheid HDT. 3, 53. — 4 partijdigheid POL.
φιλότιμος, — 1 eerzuchtig THUC. 2, 44, 28,

EUR. Iph. A. 22, PL. Phaed. 68 c, Ap. 23 d. — 2 spec. zijn eer in iets stellend: spec. mild LYS. 2, 16, PLUT. — 3 met ambitie, ijverig LYS. 16, 18, PL. Charm. 162 c. — 4 eerbiedig, εὐχά AESCH. Supp. 656. — 5 (pass.) eerbiedwaardig AESCH. Eum. 1032.
φιλοτοιοῦτος, liefhebber van dergelijke dingen (als uit den samenhang blijkt) ARISTOT.
φιλοτροφέω, gaarne houden PLUT. 684 d.
φιλοτύραννος, aanhanger v. d. tyrannie PLUT. Pericl. 4.
φιλοττάριον, τό, vriendje AR. Eccl. 891. (gevormd naar *νεότταριον jonkie!).
φιλουγής, van gezondheid houdend ARISTOT.
φιλόφθονος, afgunstig PLUT. 916.
φιλόφιλος, vriendhoudend ARISTOT., POL.; -ία, ή, ARISTOT.
φιλόφρμιγξ, ιγγος, door de cithar trouw begeleid AESCH. Supp. 696.
φιλόφρον-έομαι, aor. pass. of med., — 1 vriendelijk behandelen, ontvangen, τινα HDT. 3, 50, PL. Leg. 738 d, XEN., DIOD. — 2 verwelkomen XEN. An. 4, 5, 54, POL. — 3 overdr. welkom heeten, toelaten, ἕσθη κακά PL. Leg. 669 b. — 4 toegeven aan, in het gevele komen, τιμ PL. Leg. 935 c. — 5 toelachen, aannemelijk schijnen, τιμ PL. Leg. 820 e.
φιλόφροσύνη, ή, — 1 vriendelijkheid I 256, PIND. O. 6, 98, EMPED. 130, 2 D., HDT. 5, 92, 3, PL. Leg. 628 c, POL. — 2 opgewektheid, vroolijkheid XEN. Symp. 2, 24.
φιλόφρων, vriendelijk, welwillend PIND. P. 1, 94, AESCH. Pers. 97, SOPH. Ai. 751, EUR., XEN. Mem. Mem. 3, 10, 3, POL., N. T. 1 Petr. 3, 8.
φιλόφρωνος, praatziek PLUT. 1125.
φιλόχορευτής, ου, ό, vriend van den reidans, Bacchus AR. Ran. 402.
φιλόχορος, den reidans beminnend AESCH. Pers. 448, EUR., AR. Th. 989.
φιλόχηματέω, hebzuchtig zijn KRITIAS 6, 17 D., PL. Leg. 737 a, ISAE. 2, 29.
φιλόχηματία, ή, hebzucht PL. Rep. 391 c, PLUT.
φιλόχηματιστής, οὔ, ό, hij, die er op uit is kapitaal te maken PL. Rep. 551 a.
φιλόχρήματος, hebzuchtig ANDOC. 4, 32, PL. Phaed. 82 c, IDOCR. 1, 23.
φιλόχημονέω, = -χηματέω, PL. Leg. 729 a.
φιλόχημοσύνη, ή, = -χηματία, PL. Leg. 938 c.
φιλόχρηστος, het goede liefhebbend XEN. Mem. 2, 9, 4.
φιλόχρῦσος, het goud aanhangend LUC. Gall. 13.
φιλόχωρέω, — 1 zich gaarne op een bep. plaats ophouden POL., D. H. — 2 overdr. zich bezig houden met, τιμ PLUT.
φιλόχωρία, ή, voorliefde voor een bep. plaats AR. Vesp. 834, D. H.
φιλοψευδής, vriend van leugens, leugenachtig M 164, PL. Rep. 485 d.
φιλοψευδία, ή, neiging tot liegen HIPPOCR.
φιλοψία, ή, neiging tot lekker eten, spec. van visch PLUT. 730 a.
φιλόψογος, gaarne berispelend EUR. El. 904, PL. Prot. 346 c.
φιλοψος, liefhebber van lekker eten, spec. van visch PLUT.
φιλοψύχέω, zijn leven liefhebben, lafhartig zijn TYRT. 8, 18, LYS. 2, 25, EUR. Hec. 315, PL. Gorg. 512 e.

φιλοψυχα (α, ή, *ion.* -ιη, aan zijn leven gehecht zijn; > lafheid HDT. 6, 29, PL. Ap. 37 c.

φιλόψυχος, zijn leven liefhebbend, *vand.* lafhartig EUR. Hec. 348.

φίλτατος, *superl.* bij φίλος, z. d.

φίλτερος, *compar.* bij φίλος, z. d.

φίλτρον (z. s.v. φίλος), τό, — 1 middel om liefde op te wekken, minnedrank; > toovermiddel PIND. O. 13, 68, AESCH. Ch. 1029, SOPH. Tr. 1142, EUR., XEN. Mem. 2, 3, 11, THEOCR. 2, 1. — 2 liefde EUR. Tr. 859.

φίλυδρος, van water of waterachtige substanties houdend ARISTOT., PLUT.

φίλυμνος, gezang liefhebbend (ANACH.) 32, 16.

φίλυπος, gaarne slapend THEOCR. 18, 10, POL.

φίλυπόστροφος, gewoonlijk terugkeerend HIPPOCR.

φίλυποστροφώδης, = *voorg.*, HIPPOCR.

φίλυρα(?), ή, *ion.* -η, lindeboom HDT. 4, 67, THEOPHR.

φίλυρινος, licht als lindehout AR. Av. 1377.

φίλυφος, gezang liefhebbend AR. Vesp. 270, Ran. 240.

φίμος, ό, — 1 muilkorf voor dieren LUC. Vit. A. 22. — 2 *spec.* muilband voor het paard AESCH. Sept. 463 (vgl. v. Woelderens, *Paardrijden enz.* p. 77). — 3 beker voor dobbelsteenen AESCHIN. 1, 59. (*msch.* < *bhis-mó*: *bhis-ko* in lat. *fiscus* korf [muilkorf]).

φίμων, — 1 vastvinden, knevelen AR. Nub. 592, den muliband aandoen N. T. 1 Tim. 5, 18, LUC. — 2 *vand.* den mond snoeren N. T. Mt. 22, 34.

φίνο = *αύτοις*, EMPED. 22, 3 D.

φίλντατος, en φίντερος, *dor.* = φίλτατος en φίλτρος, EPICH. 31, 1 A. (vgl. *ἐνθεῖν* οὐ *ἐλθεῖν*?).

φίτρος, ό, boomstam, groot stuk hout M 29, μ 11, BACCH. 5, 142, ARISTOT.

(W. *bheia-*, korte fase *bh-*, kortste *bh-*: *arm.* bir knots, *lat.* *fundo*, *o.ier.* *benim* ik sla, *ohd.* *bihal* [< *germ.* *beiþla-*], = *ndl.* *bijl*, naast o.s. *bill* [< *germ.* *biðald-*], *o.b.* *biti* slaan).

φίτυ, τό, = φίτύμα, SOPH., AR. Pax 1164 (φίτυ), COM.

φίτύμα, τό = *ion.* en *oud.-att.* *φύτευμα*, spruit, zoon, nakomeling AESCH. Ag. 1281, PLUT. 241 a.

φίτυποιμήν, ίνος, ό, plantenkweeker AESCH. Eum. 911.

φίτύω, planten: verwekken; *med.* v. d. *vrouw* HES. Th. 986, AESCH. Pr. 233, SOPH. Ant. 645, PL. Critias 116 c. (z. *φύομαι*; vgl. voor *ι* lat. *fit*, *fis* enz.).

φλάζω, *aor.* *ἐφλάδων*, scheuren *intr.* AESCH. Ch. 28. (z. *παφλάζω* en vgl. lat. *floccus* [< *idg.* *bhlod-ko-*] afgescheurde vlok, W. *bhele+d-*).

φλάσις, ή, = θλάσις, kwetsen, breuk HIPPOCR.

φλάσμα, τό, = θλάσμα, kwetsing HIPPOCR.

φλαστός, *adi. verb.* v. φλάω, gekwetst HIPPOCR.

φλαττόθρατ en **φλαττοθραττοφλαττόθρατ**, bij AR. Ran. 1296 en 1286, *komische woorden zonder zin, die het hoogdravende woordgeschetter der tragici belachelijk moeten maken.*

φλαυρίζω, slecht vinden PLUT. Pomp. 38.

φλαυρός, — 1 zwak, minder waardig; *praegn.* slecht PIND. P. 1, 87, HDT. 1, 207, AESCH. Pers. 217, SOPH. Ai. 1162, EUR., AR. Lys. 1041, 1044, PL. Men. 92 c, DEM. — 2 ongelukkig, φ-ωσ *πρῆξει* HDT. 6, 94, AR. Pax 96.

(< *φλαν-λο-*, vgl. *φαῦλος*: *got.* *blauþjan* [verzwakken], vernietigen, *o.n.* *blauþr* = *ndl.* *bloode*).

φλαυρουργος, slecht werkend SOPH. Ph. 35.

φλάω (z. θλάω), — 1 stuk slaan of -drukken: kneuzen, verwonden PIND. N. 10, 68, AR. Pl. 784, THEOCR. 5, 148. — 2 stompen AR. Nub. 1376. — 3 naar binnen „slaan”, opslukken AR. Pl. 694.

φλεβικός, tot de aderen behorend ARISTOT.

φλεβιον, τό, *dem.* v. φλέψ, PL. Tim. 65 c, ARISTOT.

φλεβο-νευρώδης, uit aderen en zenuwen bestaand ARISTOT.

φλεβοπαλίη, ή, polsslag DEMOCR. 120 D.

φλεβοτομία, ή, aderlating ARISTOT.

φλεβώδης, vol aderen ARISTOT.

φλεγέθω (φλέγω, vgl. θαλέθω), — 1 branden, schitteren E 211, Φ 358, HES., AESCH. Supp. 87, SOPH. Tr. 99, EUR. — 2 *causat.* doen branden P 738, Ψ 197.

φλέγμα, τό, — 1 brand, gloed Φ 337. — 2 ontsteking HIPPOCR. — 3 bep. slijm, dat voor de oorzaak v. allerlei ziekten werd gehouden HDT. 4, 187, HIPPOCR., PL. Rep. 564 b; λευκόν φ., bleekzucht PL. Tim. 83 d.

φλεγμαινω (φλέγμα), — 1 *tr.* ontsteken, doen zwellen HIPPOCR. — *intr.* 2 verhit of ontstoken zijn; *overdr.* in verwarring zijn PL. Rep. 372 e, Tim. 85 b, POL. — 3 opzwellen AR. Vesp. 276.

φλεγμάσια, ή, ontsteking HIPPOCR., ARISTOT.

φλεγμάτ-ίας, ου, ό, *ion.* -ης, vol slijm, daaraan lijdend HIPPOCR.

φλεγμάτο-ειδής, opzwellend, opblazend v. *spijzen*, HIPPOCR.

φλεγμάτ-ώδης, ontstekend, opblazend PL. Rep. 406 a.

φλεγμων-ή, ή, — 1 ontsteking der deelen onder de huid, gezwel (PL.) Ax. 366 a, 368 c, HIPPOCR. — 2 *overdr.* hartstocht PLUT. 994 a.

φλεγύās, ου, ό, soort gier HES. Sc. 134.

φλεγύρος, brandend; *perdr.* bezielde AR. Ach. 665, COM.

φλέγω, — *Tr.*: 1 verbranden, verzengen Φ 13; *pass.* Φ 365, AESCH. Pr. 582, EUR. — 2 verhitte AESCH. Pers. 364, 604. — 3 verlichten EUR. Tr. 309. — 4 den bliksem slingeren AESCH. Sept. 513. — *overdr.* 5 (uit 3) beroemd maken, vieren PIND. P. 5, 45, *pass.* N. 10, 2. — 6 doen vergaan SOPH. Ai. 714. — 7 kwellen, martelen SOPH. O. R. 192. — *Intr.* (= *abs.*): 8 branden, gloeien, glanzen PIND. O. 2, 79, *overdr.* N. 6, 43, AESCH. Sept. 52, SOPH. — 9 ontsteken in: *μανίας* AR. Th. 680. (W. *bhele+g-* *verlenging* v. W. *bhel-* zwellen, borrelen, οὐ stralen [z. *φαλός*: *o.ind.* *bhārga-m.* glans, *lat.* *flāgrāre*, *flamma*, *o.ier.* *blicht* schijnself, *ndl.* *blaken*, *lit.* *blāgnytis* licht worden).

φλέδων (z. φλάζω en φλέω), ονος, ό, ook ή, die een grooten mond openscheurt: zwetser AESCH. Ag. 1195 *fem.*, COM.

φλεδών (z. *voorg.*), όνος, ή, babbelachtigheid COM., PLUT. 420 b.

φλέξις, ιδος, ή, *onbekende vogel* AR. Av. 883.

φλέψ, φλεβός, ή, — 1 (slag)ader N 546, EMPED. 100, 1 D., HDT. 4, 2, SOPH. Ph. 825, AR. Th. 694, PL. Tim. 66 d. — 2 minerale ader XEN. Vect. 1, 5. (W. *bh(e)le+g-* [vgl. *ndl.* *bal*, *bol*, *e. dgl.*] opzwellen. Vgl. *ohd.* *bolca* bel, blaas. *Daarnaast bh(e)leu+g-* in *πομφόλυξ*, *φλύκταινα* blaar, *lat.* *fluo*, *flūxi*).

φλέω, overstroomen; *vand.* overvloed hebben AESCH. Ag. 377.

(W. *bh(e)l+eu-*, verlenging v. W. *bhel-* zwellen. Vgl. o.b. *bhijje* ik spuw. Z. *φλώω* en *φλέω*).

φλέως, ω, δ, *att.* = *ion.* φλοῦς (HDT. 3, 98), bies AR. Ran. 244.

(*msch.* < **plēusos*, *verw. m. lit. plāzis* bies).

φληναφάω, kletsen, zwetsen AR. Eq. 664, Nub. 1475.

φληναφος, δ, gezwets MEN. Kol. 21.

(Voor *-αφος* vgl. *κόλαφος*, *κρόταφος*; *φλην-*: W. *bh(e)lē+n-*, vgl. *lat. flēmīna* zwellingen aan de beenen, *got. blēsan* = *ndl. blazen*. Daarnaast met *ā* (*lat. flāre*)).

φλίβω, stuk wrijven ρ 221(?), THEOCR. 15, 76.

(< *bhlit+g(ʰ)*: *lat. fligo*, *cymr. blif* catapulta, *lett. blāist* slaan, verbrijzelen. Vgl. *δλίβω*).

φλιδάω(ιϕ) op zwellen en barsten, uiteen vallen NIC. Al. 569, PLUT. 642 e.

(W. *bh(e)l+ei-* zwellen, vgl. *o.n. blāstra* blazen, *lett. blāst* zwellen, *vet(tig)* worden. z. *φλέω*).

φλίη, dor. -ā, η, — 1 deurpost ρ 221, HIPPOCR., THEOCR. 2, 60, BION 1, 87, INSCR. (*dor.*) — 2 een bepaalde balk in schepen POL. 12, 12, 2.

(W. *bh(e)l+ēi-* zwellen ω rond, sterk zijn, vgl. *φάλαξ* in *verw. bet. en φλιδάω*).

φλόγ-εος, vlammend, schitterend E 745, © 389, EUR. Tr. 1257, AR. Ran. 340.

φλογ-ερός, = *voorg.*, (ANACR.) 58, 36, EUR. El. 991. **φλογ-ιάω**, vuurtood worden HIPPOCR.

φλογ-ίζω, = **φλέγω**, in brand steken, verbranden SOPH. Ph. 1199, N. T. Jac. 3, 6; *pass.* stralen SOPH. Tr. 95.

φλογ-ίς, ίδος, η, gebraden vleesch COM.

φλογιστός, *adi. verb. v. φλογίζω*, verbrand, geschroeid SOPH. El. 58.

φλογ-μός, δ, — 1 gloed, hitte AESCH. Eum. 940; Δίος = bliksem EUR. Supp. 831. — 2 vlam EUR. — 3 ontsteking HIPPOCR.

φλογο-ειδής, vuurtood PLUT. 695 c.

φλογο-ώδης, = *voorg.*, HIPPOCR., LUC. Anach. 16. **φλογ-ωπός**, met een vlammengzicht: vurig AESCH. Pr. 253.

φλόγω-σις, η, ontsteking THUC. 2, 49, 22.

φλόγω-ψ, -ώπος, = -ωπός, AESCH. Pr. 791.

φλοιά, η, = **φλιά**, THEOCR. 23, 18, AP. RH.

φλο-ίζω, de schors afschillen THEOPHR.

φλο-ίνος, van biezen HDT. 3, 98.

φλοιο-ρράγης, met gebarsten schors THEOPHR.

φλοιο-ρραγία, η, het barsten der schors THEOPHR.

φλοιο-ρρίζος, met schorsachtige wortels; τὰ φ-α, bolgewassen, waarvan de wortels afgeschild kunnen worden THEOPHR.

φλοιοίς, ARAT. Phaen. 1008 **φλόδος**, δ, bast, schors A 237, EMPED. 81 D., HDT. 4, 67; 8, 115 weeke bast onder de schors.

(< *φλοφ-ιο-*: *φλέω*, zwellen, dik worden).

φλοισβος, δ, *eig.* het aanzwellen (in geluid): ruischen, bruisen, v. *golven* en v. *mensenmassa's* E 322, AESCH. Pr. 792.

(W. *bhelei+g**, vgl. *s.v. φλέω*, met een klankspiegelend *s-infta*).

φλοισμός, δ, het schillen van boomen THEOPHR.

φλοιστι-κόος, η φ-η, de kunst v. takken de schors af te schillen (en daarvan iets te maken) PL. Polit. 288 d.

φλοίω (z. *φλέω*), overstroomen; *overdr.* in vollen bloei zijn, EP. bij PLUT. 683 f.

φλο-ώδης, licht als schors; *overdr.* lichtzinnig, oppervlakkig ARISTOT., THEOPHR., PLUT.

φλόμος, δ, zeepkruid, wolblad, als lampepitten gebruikt CRATIN., THEOPHR.

(: W. *bhel-* zwellen, dik zijn = *φλογ-μός*: W. *bh(e)l+g*).

φλόξ (*φλέγω*), η, **φλογός**, — 1 vlam I 212, PIND. O. 7, 48, BACCH. 17, 56, PARM. 12, 2 D., TR.: SOPH. O. R. 1425, THUC. 2, 77, 9, PL. Tim. 67 c, N. T. Luc. 16, 24. — 2 *overdr.* vuur, ol'ou EUR. Ale. 758. — 3 kwellend, πήματος SOPH. O. R. 166.

φλοῦς, δ, *ion.* = **φλέως**, bies HDT. 3, 98.

φλύαξ (z. *φλύαρος*), αἰκος, δ, platte parodie, als *literair genre* bij RHINTON.

φλυᾶρ-έω, *ion.* **φλυηρέω**, — 1 beuzelen, leuteren HDT. 2, 131, AR. Eq. 545, PL. Gorg. 490 e, Ap. 19 c. — 2 belasteren N. T. 3 Joh. 10.

φλυᾶρ-ία, η, gebeuzel, onzin AR. Lys. 159, PL. Crit. 46 d, Gorg. 492 c, XEN. An. 1, 3, 18.

φλυᾶρο-λογία, η, = **φλυαρία**, (PL.) Ax. 369 d. **φλύαρος**, — 1 beuzelend, kletsend (PL.) Ax. 369 b, N. T. 1 Tim. 5, 13. — 2 *subst.* gepraat in de ruimte, hol gezwets, onzin AR. Nub. 365, (PL.) Ax. 365 e, MEN. Perinth. 15, PLUT. Cic. 2.

(vgl. *φλύαξ*, -go *af.* v. **φλυᾶ*: *φλύω*, *φλέω*, W. *bhel-* zwellen. *Eig.* opgeblazen).

φλύκταινᾶ, η, brandblaar, blaasje THUC. 2, 49, 34, AR. Vesp. 1119.

(als het ware *fem.* bij **φλυκτων*, z. *πομ-φόλυξ* en *s.v. φλέω*).

φλυκταιν-ίδιον, τό, blaartje HIPPOCR.

φλυκταινίς, ίδος, η, = *voorg.*, HIPPOCR.

φλυκταινο-ειδής, blaarachtig HIPPOCR.

φλυκταινώ-σις, η, het ontstaan van blaren HIPPOCR.

φλύω (vgl. *φλέω*), — 1 opborrelen, koken, bruisen Φ 361 (z. ook *ἀνα-φλύω*). — *overdr.* 2 pochen, zwetsen AESCH. Pr. 504. — 3 pronken AESCH. Sept. 661.

φνεί, komische nabootsing v. h. snuivend neusgeluid phn luc. Lexiph. 19.

φοβ-ερός, luc. vrees: — 1 vrees inboezemend: verschrikkelijk, indrukwekkend HDT. 7, 139, AESCH. Pr. 127, THUC. 4, 126, 1, XEN. An. 5, 7, 2, (men vreesde van hen, dat zij...), PL. Phaed. 67 e, DEM. 2, 22, N. T. Hebr. 10, 31. — 2 φ-όν ἐστί, μή, er bestaat (angst) gevaar, dat XEN. Cyr. 7, 5, 22. — 2 vrees koesterend: bang, angstig THUC. 4, 128, 18, SOPH. O. R. 153, PL. Phil. 32 c, XEN. Oec. 7, 25.

φοβερό-της, η, vreeselijkheid ARISTOT.

φοβеси-στράτη, η, die de scharen op de vlucht jaagt, v. *Athene* AR. Eq. 1177.

φοβέομαι, -έω, — *Pass.* (*m. aor. pass.*): 1 op de vlucht gejaagd worden, vluchten K 510, Π 304, τιμι O 637, τινα X 250, HDT. 9, 70. — 2 *verzw.* bang worden, vreezen, τι(να)HDT. 1, 39, TR.: AESCH. Pr. 128, THUC. 1, 36, 34, PL. Gorg. 522 e, N. T. Mt. 10, 26. — 3 vereeren, ontzag hebben voor N. T. Mc. 6, 20, Eph. 5, 33. — 4 *vand.*: c. *inf.* vreezen te, er voor terug deinzen te AESCH. Ch. 46, EUR. XEN. — *Act.* 5 op de vlucht-, weggagen Λ 173, O 91, HES., BACCH. 10, 43. — 6 schrik aanjagen, bang maken HDT. 7, 235, AESCH. Pers. 215, THUC. 8, 82, 14, SOPH. O. R. 1013, μεγαληγορᾶισι EUR. Heracl. 357.

(*iterativum v. φέβομαι*, z. d. *Wrsch.* moet men evenals bij *φαίνομαι*, van het medium *φοβέομαι*: *φέβομαι* uitgaan; het actief is *secundair*).

φόβη, η, — 1 het onrustig golvende haar: manen PIND. P. 10, 47, AESCH. Ch. 188, SOPH. El. 449,

EUR. — 2 loof v. boomen SOPH. Ant. 419, EUR. Ba. 684.
 (: φέβομαι, φοβέομαι, vgl. σόβη: σοβέω).
φρόσημα, τό, schrik SOPH. O. C. 699.
φροσητός, *adi. verb.* v. φοβέω, verschrikkelijk SOPH. Ph. 1154.
φρόσητρον, τό, schrikmiddel (PL.) AX. 367 a, N. T. Luc. 21, 11.
φρόβονδε, tot de vlucht, om op de vlucht te drijven © 139, E 252 ἀγορεύειν.
φρόβος (φέβομαι), ὁ, — 1 vlucht: op de vlucht slaan of drijven Z 97, I 2, M 432, HES., BACCH. 12, 145, HDT. 9, 69. — 2 angst, vrees > gevaar (*met μή verbonden*) O 327, Δ 402 (? of = 1), PIND. P. 9, 32, BACCH. 5, 23, HDT. 7, 43, THUC. 2, 53, 29, TR.: AESCH. Pr. 181, PL. Symp. 197 d. N. T. 1 Cor. 2, 3. — 3 ontzag, eerbied n. t. Petr. 2, 18. — 4 coner. wat angst inboezemt XEN. An. 4, 1, 23.
φοιβάς (z. φοῖβος), ἄδος, ἦ, priesteres, waarzegster EUR. Hec. 820.
φοιβασικός, profeteerend PLUT. Rom. 21.
φοιβάω (φοῖβος), reinigen EUR. Phaeth. p. 70, 13 D., THEOCR. 17, 134.
φοιδόλαμπτος, door Phoebus gegrepen, bezield HDT. 4, 13; = -ληπτος, LYCOPHR. 1460, PLUT. Pomp. 48.
φοιβονομέομαι, zich rein houden, v. priesters PLUT. 393 c.
φοῖβος, rein, helder, reinigend HES., BACCH. 12, 139, AESCH. Pr. 22, vgl. Φ. Ἀπόλλων.
 (< bhoig*=: φαιδρός, W. bhoid. ?).
φοινῆεις (z. φοινός), bloedrood M 202, 220.
φοινικάνθημος, met purperrooden bloesem PIND. P. 4, 64.
φοινικασπίς, met rood schild BACCH. 8, 10(?)
φοινικέος, *contr.* οὖς, purperkleurig, donkerrood PIND. I. 3, 36, XENOPHAN. 32, 2 D., HDT. 1, 98, XEN., POL., (N. T.).
φοινικήσιος, — 1 van den palm(boom) gemaakt: οἶνος HDT. 1, 194, ἐσθής 4, 43. — 2 Phoenicisch HDT. 5, 58. — 3 *vand.* νοῦσος φ. = ἐλεφαντίασις, HIPPOCR.
φοινικῖας, ου, ὁ, sc. ἄνεμος, Z. O. wind, die van den kant van Phoenicië waait ARISTOT.
φοινικίζω, in zeden en gewoonten de Phoeniciërs navolgen LUC.
φοινικίνος, van den palmboom en zijn vrucht, οἶνος palmwijn PLUT.; zonder οἶνος, COM.
φοινικίος, = φοινικέος, POL.
φοινικιοῦς, — 1 = φοινικέος, AR. Av. 272. — 2 τὸ φ-οῦν, purperverf ARISTOT.
φοινικίς, ἴδος, ἦ, — 1 (purper)rood geverfd doek LYS. 6, 51; een rood voorhangsel AESCHIN. 3, 76. — 2 op de schepen: roode vlag (vgl. lat. vexillum russeum), waarmee men het teeken tot den aanval gaf, alg. roode vlag POL. — 3 roode uniform der Spartanen XEN. Lac. 11, 3, der Romeinen PLUT. Aemil. 18.
φοινικιστής, οὔ, ὁ, bij de Perzen man van den hoogsten rang, die een geheel purperen kleed droeg XEN. An. 1, 2, 20.
φοινικιστί, *adv.*, in het Phoenicisch POL.
φοινικόβαλανος, ἦ, dadel POL.
φοινικόβαπτος, in purper geverfd AESCH. Eum. 1028.
φοινικόβᾶτέω, palmboomen beklimmen LUC. D. Syr. 29.
φοινικόδάκτυλος, met purperroode vingers ARISTOT.

φοινικόεις, purperkleurig, rood, χλαῖνα K 133, v. bloed Ψ 717, HES. Sc. 95.
φοινικόθριξ, metroode haren, βοῦς BACCH. 10, 105.
φοινικόκράδεμνος, met purperen hoofddoek BACCH. 12, 222.
φοινικόκροκος, met purperen inslag, alg. van roode wol geweven, ζώνω PIND. O. 6, 39.
φοινικόλοφος, met purperen helmboes EUR. Ph. 820, THEOCR. 22, 72.
φοινικόνωτος, met rooden rug BACCH. 5, 102.
φοινικόπάρης, „met purperen wangen”, met rooden boeg, vgl. μιλοπάρης, v. d. schepen λ 124, ψ 271.
φοινικόπεζᾶ, ἦ, de purpervoetige *bijn.* van Demeter PIND. O. 6, 94, Pae. 2, 77 D.
φοινικόπτερος, — 1 met purperen vleugelen, ἔρνις CRATIN. — 2 een roode watervogel: flamingo(?) AR.
φοινικόροδος, met donkerroode rozen PIND. fr. 129.
φοινικόρυγχος, met rooden snavel ARISTPT.
φοινικόσκελής, χηλαί, met roode beenen EUR. Ion 1207.
φοινικόστερότης, ου, ὁ, dor. ἄς, roode bliksems slingerend, Ζεύς PIND. O. 9, 6.
φοινικόστολος, door de Phoeniciërs geworpen, ἔγχεα PIND. N. 9, 28.
φοινικόςουρος, ὁ, „roodstaart”, een vogel ARISTOT.
φοινικόφαής, purperrood schijnend EUR. Ion 163.
φοινικόφύτος, met palmen begroeid DIOD.
φοινικίων, ὄνος, ὁ, palmentuin PAP.
I. φοινιξ of φοινιξ, ἴκος, rossig, roodbruin, v. e. paarde Ψ 454, EUR. Tr. 815, Herc. 945, THEOCR. 25, 127.
 (ast. v. φοινός, vgl. EN. zooals Αἰθιξ B 744: αἰθός).
II. φοινιξ, ἴκος, ὁ, — 1 palm (boom) ζ 163, PIND. fr. 75, HYMN. Ap. 117, HDT. 1, 913; 4, 172, EUR. Iph. T. 1099, XEN. An. 2, 3, 14, N. T. Joh. 12, 13. — 2 purperverfstof, purperkleur H 305, ψ 201. — 3 muziekinstrument, op de ceter gelijkend HDT. 4, 192. — 4 de Egyptische wondervogel Phoenix HDT. 2, 73.
 (naar de Phoeniciërs, die het importeerden, genoemd, vgl. Δ 141, Z 219, ψ 201).
φοινίος, bloedig, bloedrood, αἷμα σ 97, PIND. I. 3, 53, AESCH. Ag. 643, SOPH. O.R. 466, AR. Th. 694 φλέβες met bloed gevuld.
φοινισσᾶ, *fem.* v. φοινιξ, purper- of donkerrood PIND. P. 1, 24, BACCH. 17, 56.
φοινίσσω, — 1 rood maken BACCH. 12, 165, HDT. 8, 77 *orak.*, overdr. SOPH. Ai. 110, EUR., TIM. Pers. 33, AP. RH., THEOCR. 20, 16. — 2 *intr.* rood worden NIC. Th. 238.
φοινός, (bloed)rood, αἷματι II 159, HYMN. Ap. 362.
 (ast. v. φόνος, φ. < φον-zo is morpholog. onjuist: κοινός is anders z. d. Msch. beter als no-part. φοι νό verw. m. φοῖ-βος, W. bhof-g*?).
φοιτάλεος, — 1 rondzwerfend, waanzinnig EUR. Or. 327. — 2 *causat.* voortdrijvend, voortjagend, κέντρον AESCH. Pr. 599.
φοιτάς (z. φοιτάω), ἄδος, *fem.*, soms ook *masc.*, *ntr.*, rondzwerfend, razend AESCH. Ag. 1273 SOPH. Tr. 980, LYCOPHR. 610.
φοιτάω, *ion.* -έω, φοιτήτην *dual.* *aeol.* v. *φοιτάω of -ημι /η < gr. εἶ. = ἐφοιτάτην, M 266, — 1 haastig of herhaaldelijk, geregeld gaan, -komen, heen en weer loopen, dwalen N 760, Υ 6, μ 420, v. vogels β 182, BACCH. 5, 133, HDT. 1, 37, THUC. 1, 139, 35, SOPH. O. R. 476. Vooral εἰς διδασκάλου, -ων, naar school AR. Eq. 1235,

- PL. Prot. 326 c, DEM. 18, 265; *absol.* PL. Leg. 804 d, ISOCR. — 2 waanzinnig ronddwalen SOPH. Ai. 59. — 3 binnenkomen, v. *belastingen e. d.* HDT. 3, 50; 5, 17.
(*onz.*; mogelijk is verbinding met lett. *gaita* gang, marsch. Of oud compos. *idg.* *ebhi* [vgl. *s.v.* φθάνω]+*ου-*: W. ei- gaan, z. gr. *oĩtos* en lat. *utor*, ouder *oítier*?).
- φοίτη-σις**, ἡ, het herhaald gaan of komen PL. Leg. 78 d, XEN. Hell. 1, 6, 7.
- φοίτη-τής**, οὐ, ὁ, *eig.* vaste bezoeker; *spec.* leerling PL. Euthyd. 295 d.
- φοιτ-ίζω**, = **φοιτάω**, HYMN. 25, 8.
- φοίτος** (z. φοιτάω), ὁ, *overdr.* waanzin, woede AESCH. Sept. 661.
- φοιδ-ώδης**, met harde schaal HIPPOCR.
- φοιδω-τός** (vgl. λεπιδωτός), geschubd, met een schaal voorzien, v. *slangen, hagedissen en schildpadden* ARISTOT., LUC.
- φοίς**, ἴδος, ἡ, schub, schaal v. *dieren* ARISTOT. (W. *bhel-*, z. *φελλεύς*).
- φολλός**, ὁ, met kromme beenen, met X-beenen of horrelvoeten B 217.
(W. *bhelek-*: lat. *falx*, *flecto*; *semas*, vgl. lat. *falx* sikkel: d. *s ä b elbeinig*).
- φον-άω**, bloeddorstig zijn SOPH. Ph. 1209.
- φόνευ-μα**, τό, lijk EUR. Ion 1495.
- φον-εύς**, ὁ, moordenaar I 632, HDT. 1, 45, ATT.: SOPH. O. R. 362, PL. Leg. 872 c, N. T. Mt. 22, 7; *fem.* ANTIPH. 1, 3.
- φον-εύω**, vermoorden, dooden PIND P. 11, 17, HDT. 1, 35, ATT.: SOPH. Ant. 1173, N. T. Mt. 5, 21.
- φονή** (Φ(E)N-), ἡ, moord, doodslag, bloedbad O 633, K 521, PIND. P. 11, 37, HDT. 9, 76, SOPH. Ant. 696.
- φον-ικός**, — 1 den moord betreffend ANTIPH. 4 a, 1, ISOCR. 4, 40. — 2 tot moord geneigd THUC. 7, 29, 10, PL. Phaedr. 252 c, PLUT.
- φόν-ιος**, moordend, moorddadig; bloedig PIND. fr. 132, AESCH. Pers. 81, Eum. 317, Supp. 840, SOPH., AR. Ran. 1337.
- φονο-λιβής**, van bloed druipend AESCH. Ag. 1427.
- φονο-ρρύτος**, van bloedstroomend AESCH. Sept. 938.
- I. φόνος** (Φ(E)N-), — 1 moord, doodslag; bloedbad Σ 133, PIND. N. 3, 46, BACCH. 3, 52, HDT. 1, 43, ATT.: AESCH. Pr. 355, ANTIPH. 6, 9, PL. Phaedr. 113 e, N. T. Mc. 15, 7. — 2 oorzaak v. d. dood II 144, φ 24.
- II. φόνος**, ὁ, dikke massa, αἵματος II 162.
(W. *ghen-* [z. *εὐθενέω*]: *o.ind.* *ghana-* dicht opeen, dik, lit. *ganā* genoeg. Vgl. *ἄφενος*).
- φονός**, bloedig, moordend(?) SOPH. Ant. 1003.
- φον-ώδης**, bloederig, van bloed THEOPHR.
- φοξ-ίνος**, ὁ, *een rivierwisch* ARISTOT.
- φοξί-χειλος**, met spits toeloopenden rand, κύλιξ SIMON.
- φοξός**, spits B 219.
(: *ἄξός*+*idg.* *ebhi*, z. *φθάνω*, *φοιτάω*?).
- φορά** (φέρω), ἡ, — 1 het binnendragen, opbrengen, v. *belasting, schatting* PL. Leg. 706 b *δασιμοῦ*, XEN., DEM., PAP. — 2 de opbrengst, v. *naturalia* PL. Rep. 546 b. — 3 het inleveren, v. e. *stembiljet* PL. Leg. 948 e. — 4 het naar buiten dragen, v. e. *doodse SOPH.* Tr. 1212. — (: *Intr.* φέρομαι): 4 snelle beweging, vaart, loop, ἀκοντίου ANTIPH. 3 β, 4, ARISTOT. — 6 opwelling, heftigheid, harts-tocht DEM. 18, 27, POL. — **Concr.**: 7 lading HIPPOCR., PLUT. — 8 inbreng, schatting THUC. 1, 96, 31, XEN. — 9 *verzw.* menigte, massa DEM.
- 18, 61, MEN. Perik. 283, DIOD. — 10 trein, trek PLUT. **φορ-ᾶδην** (*morphol.* vgl. ἐπι-τροχάδην), *adv.*, — 1 gedragen (EUR.) Rhos. 888, DEM., PLUT., LUC. D. Mort. 14, 5. — 2 (: φέρομαι), wegsnellend SOPH. O. R. 1310, EUR.
- φοράς**, ἄδος, ἡ, drachtig, zwanger THEOPHR.
- φορβάδ-ικός**, in kudden weidend, PLUT. 713 b.
- φορβάς**, ἄδος, — 1 voedend, γαῖα SOPH. Ph. 70. — 2 (*intr.*) weidend v. *dieren*, buiten in de weide EUR. Ba. 167, PL. Leg. 666 e.
- φορβεῖά** (φορβή), — 1 halster, waarmee het paard aan de ruij gebonden werd ARISTOT., POL. — 2 leeren band, die als een halster om de lippen en wangen der fluitspelers gebonden werd om de kracht van het blazen te matigen en den toon te verzachten SOPH. bij CIC. ad Att. 2, 16 ἄτερ φ-ᾶς met volle kracht, AR. Vesp. 582.
- φορβή** (φέρβω), ἡ, — 1 voeder voor dieren E 202, A 562, SOPH. Ai. 1065. — 2 voedsel voor menschen HDT. 1, 201, 211, SOPH. Ph. 43.
- φορειᾶ-φόρος**, ὁ, draagstoeldrager PLUT. Galb. 25.
- φορέων**, τό, draagstoel DIN. 1, 36, PLUT. Eum. 14.
- φόρε-τρον**, τό, vrachtgeld, expeditiekosten PAP.
- φορέυς**, ὁ, — 1 drager Σ 566. — 2 *spec.* draagstoeldrager PLUT. Artax. 22. — 3 ἵππος φ., pakpaard PLUT. Aemil. 19.
- φορέω**, *in pr.* bij HOM. φορῆναι B 107 en φορήμεναι O 310, — 1 herhaaldelijk, telkens, altijd dragen Z 457, ι 10, BACCH. 20, 3, HDT. 1, 71, vaak v. *kleeren* SOPH. El. 269, AR. Eq. 869, PL. Phaedr. 87 c, Prot. 342 c, N. T. Mt. 11, 8; *overdr.* ἦθος SOPH. Ant. 705. — 2 *verzw.* met zich mee dragen, brengen Φ 337, HDT. 2, 73. — 3 overall heen dragen, verspreiden E 499, PIND. fr. 123. — **Med.** 4 halen HDT. 9, 49. — **Pass.** 5 meegeslept worden PARM. 6, 6, EMPED. 17, 8 D. AESCH. Sept. 362, SOPH., PL. (*iterativum* bij φέρω, vgl. τρομέω: τρομέω e. *dgl.*).
- φόρη-μα**, τό, — 1 het gedragene: last AESCH., SOPH. Ph. 474, EUR., XEN. Mem. 3, 10, 13. — 2 kleding, opschik PLUT. Demosth. 20.
- φορη-τός**, *adi. verb.* v. φορέω, — 1 gedragen PIND. fr. 88. — 2 dragelijk AESCH. Pr. 979, EUR. Hipp. 443.
- φορ-ικός**, bij wijze van, als belasting ingeleverd, σίτος PAP.
- φορήνη**, ἡ, — 1 zwaard, dikke huid ANTIPHON 33 D., AEL. — 2 spek HEROND. 4, 16.
(: φάσκος? z. d. Of: *ndl.* beer mannetjesvarken < *bhoiro-* i.p.v. *bhoro-*, z. *χοῖρος*?).
- φορκός**, grijs, grauw LYCOPHR. 477.
(W. *bherék-*: *o.ind.* *bhṛāsātā* hij straalt, got. *bairhts* schitterend, lit. *bėrszta* javai het koren wordt wit, vgl. *Φόρκυς*).
- φορμ-ηδόν** (φορμός), *adv.*, kruisgewijze, over en onder elkaar THUC. 2, 75, 15; 4, 48, 23.
- φόρμιγξ**, ἰγγος, ἡ, soort elter, ongeveer overeenkomend met de κιδαρίς, gew. met 7 snaren (vgl. LUC. D. Deor. 7, 4), A 603, I 186, PIND. P. 2, 70, BACCH. 13, 13 EUR. Ion 164.
(*sufl.* -ιγξ, z. *ζαθάμιγξ*. W. *bherem-*: *o.ind.* *bhramarā-* [brommer] bij, *ndl.* brommen, lit. *biṛbṛi* gonzen).
- φορμιζών**, de phorminx bespelen Σ 605, α 155.
- φορμιχ/τής**, οὐ, ὁ, *dor.* -ᾶς, citerspeler PIND. P. 4, 176, AR. Ran. 232.
- φορμίσ**, ἴδος, ἡ, z. φορμός, mandje AR. Vesp. 58.
- φορμ-ίσκος**, ἡ, *dem.* v. φορμός, mandje PL. Lys. 206 e.
- φορμ(ο)ραφέω**, matten vlechten AESCHIN. 3, 166.

φορμός (z. φᾶρος), **δ.** — 1 uit biezen gevlochten mat HDT. 3, 98, — 2 mand HES. O. 482, HDT. 8, 71, POL. — 3 een grove jas voor zeelui THEOCR. 21, 13. — 4 spec. een maat voor koren LYS. 22, 5, AR. Th. 813.

φορολογέω, een tol of belasting heffen POL., PLUT. **φορολόγος**, tol- of belastinggelden inzamelend LXX, PLUT. Pyrrh. 23.

φορός (φέρω), — 1 verder brengend: gunstig, v. d. wind POL. — 2 nuttig, voordelig PLUT. **πρός ἀρετήν** 5 c.

φόρος, **δ.** inbreng: schatting, belasting HDT. 1, 6, 27, THUC. 1, 96, 30, 32, AR. Vesp. 657, PL. Gorg. 519 a, PAP., N. T. Luc. 20, 22.

φορτηγέω, lasten dragen of voeren HDT. 2, 96.

φορτηγικός, πλοίων, vrachtschip THUC. 6, 88, 1.

φορτηγός, lasten dragend AESCH. Kritias 2 D; ὕφ., lastdrager THEOGN. 679.

φορτίζω, med. τὰ μέγιστα φορτίζεσθαι, het kleinste deel van zijn vermogen in zijn schip laden HES. O. 690; act. beladen, belasten N. T. Luc. 11, 46, overdr. Mt. 11, 28.

φορτίκιος (: φόρτος last), — 1 v. dingen ordinair, plomp, grof, κωμωδία AR. Vesp. 66, PL. Phaedr. 236 c, DEM. 5, 4, AESCHIN. 1, 41, MEN. Ph. 40, PLUT., LUC. — 2 onaangenaam, choquant PL. Ap. 32 a, Gorg. 482 e φ-ὰ καὶ δημηγορικά. — 3 v. menschen: „lastig”, onaangenaam ARISTOT., LUC.

φορτίον, τό, — 1 (scheeps)lading, last HES. O. 643, HDT. 1, 1, AR. Ran. 573, XEN. Mem. 3, 13, 6, DEM., MEN. Perinth. 8, N. T. Act. 27, 10. — 2 overdr. last, plicht N. T. Luc. 11, 46.

φορτίς, ἴδος, ἡ, sc. ναῦς, vrachtschip = 250, ι 323.

φόρτος (φέρω), **δ.** — 1 last, lading 9 163, ξ 296, HES., HDT. 1, 1, SOPH. Tr. 536, EUR. — 2 menigte EUR. Iph. T. 1306. — 3 al wat zwaar is: ordinair, grof, plat AR. Pax 748, Pl. 796.

φορτοφορέω, een last dragen PLUT. Pericl. 26.

φορούη(?) (z. φορῶν), ἡ, EN? morsigheid EMPED. 123, 3 D.

φορῶν — 1 door elkaar kneden HIPPOCR. — 2 vermengen, bezoedelen met χ 21.

(evenals φορούω W. *bherew*-naast *bher*-in φῆρω. Vgl. HESYCH. φόρος· δακτύλιος δὲ κατὰ τὴν ἔδραν. Z. φῆρω en vgl. lat. *ferveo*: W. *bheru*).

φορούσσω, = *voorg.*, σ 336.

φορῶτος (ῶ)? (z. φορῶν), **δ.** straatvuil, stroo DEMOCR. 147 D., AR. Ach. 72, 927, ARISTOT.

φοῦ, = **φεῦ**, EPICH. 82, 4, A.

φώρας, τό, ep. = **φάρος**, HOM.

φώρας-δε, adv. = **φάρος-δε**, naar het daglicht II 188, λ 223.

φράγ-δην, adv., gepantserd, gewapend BATR.(?)

φραγέλιον, τό, = lat. flagellum N. T. Joh. 2, 15.

φραγελλώω, lat. flagellare N. T. Mt. 27, 26.

φράγμα, τό, verschansing HDT. 8, 52, PL. Polit. 279 b.

φραγμός, **δ.** — 1 het afsluiten SOPH. O. R. 1387.

— 2 (om)heining HDT. 7, 36, N. T. Luc. 14, 23. — 3 overdr. scheidsmuur, hindernis N. T. Eph. 2, 14.

φράγνυμι, = **φράσσω**, PLUT. Caes. 24.

φράξω, = **φράξω**, aangeven, bekend maken, zeggen PIND. N. 3, 26.

φράξῃ, ἡ, — 1 begrip, inzicht PIND. O. 12, 9. — 2 raad BAGCH. 18, 47, AESCH. Eum. 245, EUR., THEOCR. 25, 52.

φράξῃς, verstandig Ω 354.

φραδμοσύνη, ἡ, verstandige gedachte, inzicht HYMN. Ap. 99, HES. Th. 626, AP. RH.

φράδ-μων, — 1 verstandig HDT. 3, 57 orak. — 2 bedachtzaam, voorzichtig II 638.

φράζω, aor. ἐπέφραδον, -όμεν naast ἐφρασ(σ)α enz., — 1 toonen, laten zien E 500. — 2 aantoonen; overdr. voor oogen houden, wijzen, > meedeelen, zeggen, ἔδδον α 444, > μῦθον α 273, πόσιν ἔνδον ἔόντα τ 477, PIND. P. 4, 117, HDT. 3, 133; 5, 65, AESCH. Pr. 608, AR. Vesp. 335, PL. Phaedr. 61 b. — 3 verklaren, uitleggen N. T. Mt. 13, 36; 15, 15. — 4 als *wilsuiving*: raden SOPH. El. 197, AR. Pl. 46; praegn. bevelen K 127, AESCH. — Med.: 5 *duratief*: zich zelf iets duidelijk (trachten te) maken: overleggen A 554, E 440, PIND. N. 5, 34, HDT. 1, 84, AESCH. Ch. 113, SOPH. Ant. 1048; *met*: PL., N. T. — 6 *resultatief*: besluiten, beschikken, beramen II 646, β 367; *met μή*, oppassen E 411, I 347, τι voor iets HDT. 3, 57 orak., THEOCR. 2, 84. — 7 in het oog houden χ 129. — 8 *resultatief*: bemerkten, zien; overdr. inzien O 671, K 339, AESCH. Eum. 130, HDT. 5, 92, 3.

(< φραδ-ιω, z. φραδῆς en ἐπέ-φραδον; φραδ- < φραδ-: φρήν, dat. pl. φρασί met φρα- < φρη-.

Z. φρήν, ἀ-φραδῆς).

φράν, ἡ, dor. = **φρήν**.

φράσσω, dor. = **φράζω**.

φράσις, ἡ, — 1 het spreken, de taal D. H., PLUT. Cat. Ma. 12. — 2 stijl D. H. PLUT.

φράσσω, att. -τω, — 1 tegen elkaar drukken N 130, HDT. 9, 61. — 2 volstoppen, vullen met, τινι PIND. I. 1, 66, N. T. Hebr. 11, 33. — 3 omheinen, beschutten ε 256, M 263, σάκεσιν P 268; HDT. 5, 34 pass., PL. Leg. 779 a, XEN. — 4 (*uit* 2) > versperren, afsluiten HDT. 8, 7, med. 2, 99 afdammen, PL. Tim. 84 d; overdr. N. T. Rom. 3, 19 tot zwijgen brengen. — 5 spannen AESCH. Ag. 1376.

(*semas*. dicht opeen ω vol ω stevig, verzekerd, vgl. πικρός. φ. < φρακ-ιω. W. *bheraq*:-: lat. *farcio* ω *frequens* [phonetisch = *fatx* ω *flecto*], vgl. lit. *bruuki* ik stop in een reet. Vgl. φράγνυμι).

φρασ/τήρ, ἦρος, **δ.** uitlegger XEN. Cyr. 5, 4, 40.

φραστικός, τὸ φ-όν, vaardigheid in het spreken (PL.) Def. 414 d.

φραστωρ, ἦρος, **δ.** = **φραστήρ**, AESCH. Supp. 492.

φράτηρ, ερος, **δ.** (*eig.* broeder), lid v. e. φρατρία AESCH. Eum. 656, AR. Av. 1669, ARISTOT., DEM. (o. ind. *bhratar*-, arm. *ehair*, alb. *vḥā*, lat. *frāter*, o. ier. *brāthir*, got. *brōþar*, o. b. *brat(r)ā*).

φράτρᾶ of **φράτρη**, ἡ, ion. φρήτρη, ATT. φράτριά, — 1 broederschap, d. w. z. *vereniging van al diegenen, die zich tegenover éenzelfden stam, „vader” als stam, „broeders” voelen*: geslacht B 362, 363, HDT. 1, 125; in Athene bestond een φυλή uit 3 φρατρία en deze ieder uit 30 γειή volgens Solon's regeling, PL. Leg. 746 d, 785 a, ARISTOT. A. II. 21, 6. — 2 *bij de Rom.* = curia PLUT. Poplic. 7.

φράτρια, ἡ, = **φράτρα**, PL., Leg. 746 d, ARISTOT., PAP. (z. s.v. φράτρᾶ).

φράτρι-άζω, tot een φράτρα behooren, μετά τινων DEM. 43, 13.

φράτρι-αρχος, **δ.** de eerste v. e. φράτρα, magister curiae DEM. 57, 23.

φράτριασ/τής, οὔ, **δ.** curialis D. H.

φράτριατικός, νόμος, lex curialis DIO.

φράτρι-εύς, **δ.** *bij de Rom.* curio D. H.

φράτρ-ικός, ἐκκλησία φ-ή, comitia curiata D. H.

φράτριος, tot een φράτρα behoorend; de φφ. beschermend, te Athene *bijn. v. Zeus en v. Athene* PL. Euthyd. 302 d. DEM. 43, 14.

φράττω, z. φράσσω.

φρέαρ, τό, gen. φρέατος, contr. φρητός, ion. en ep. φρεαρ [ει οη] φρελάτος, — 1 fontein, waterput Φ 197, Hymn. Cer. 99, HDT. 2, 108, THUC. 2, 48, 6, AR. Pl. 108, PL. Gorg. 471 c, N. T. Joh. 4 11, Luc. 14, 5. — **2** waterreservoir PL. Lach. 193 c.

(< *φρησασ* [de juiste HOM. vorm], gen *φρησασ* tos, d.w.z. oude r/n-stam idg. *bhr̥s̥ + s̥* [r]s̥. W. *bherē + u* opwellen, koken o.ind. *bhurván-* beweging in het water, lat. *ferveo, frētum*. Andere phase in got. *brunna* = ndl. bron).

φρεᾶτ-ία, ἡ, — 1 verticale schacht (waarop een ὑπόνομος (z. d.) uitkomt, toegang gevend tot de waterleiding) XEN. Hell. 3, 1, 7. — **2** waterleiding POL.

φρεᾶτ-ιαῖος, ὄδωρ, bronwater com., PLUT. 954 c.

φρεῖαρ, τό, ep. = φρέαρ, z. d.

φρεν-απατάω, de ziel verleiden N. T. Gal. 6, 3.

φρεν-απάτης, ου, ὁ, hij, die de ziel misleidt: verleider N. T. Tit. 1, 10.

φρενετίζω, = φρενιτίζω, PLUT. 693 a.

φρενετισμός, ὁ, = φρενιτις, PLUT.

φρεν-ήρης, 2, zijn verstand machtig, verstandig HDT. 3, 25; 9, 55, EUR. El. 1053.

(W. ar-, z. ἀραρίσκω).

φρενιτ-ιαῖος, aan de φρενιτις lijdend, waanzinnig HIPPOCR.

φρενιτ-ιάω, ijelende korts hebben, ijlen, waanzinnig zijn PLUT. Alex. 75.

φρενιτ-ίζω, = voorg., PLUT.

φρεν-ίτις (vgl. πλευρ-ίτις e. dgl.), ιδος, ἡ, waanzin PLUT., LUC.

φρενο-άρως, = φρεν-ήρης, doch ā-stam, ver-standig, kloek BACCH. 16, 118.

φρενο-βλάβειά, ἡ, krenking van het verstand LUC.

φρενο-βλαβής, gekrenkt in zijn verstand vand. waanzinnig HDT. 2, 120, com., EUR. Oen. 5, 3 v. A.

φρενο-δάλής (: δηλέομαι?), gekrenkt van geest AESCH. Eum. 330, 342 (and. -πλανής).

φρεν/όθεν, adv., = ἐκ φρενός, uit het hart, uit eigen beweging SOPH. Ai. 183.

φρενο-μάνης, waanzinnig AESCH. Ag. 1141.

φρενο-μόρωσ (of -βόρωσ) νοσέω aan waanzin lijden SOPH. Ai. 626.

φρενο-πληγής, den geest met waanzin slaand: waanzinnig makend AESCH. Pr. 878.

φρενό-πληκτος, waanzinnig AESCH. Pr. 1054.

φρενο-τέκτων, ονος, met het verstand opbouwend AR. Ran. 820.

φρενώω, op het hart binden, vermanen, raden AESCH. Pr. 335, SOPH. Ant. 754, EUR., XEN. Mem. 4, 1, 5.

φρεν-ώλης (δάλυμι), waanzinnig AESCH. Sept. 757.

φρε-ωρύχ-έω, putdelver zijn PLUT.; bij AR. Lys. 1033 komisch v. e. stekende vlieg.

φρε-ωρύχος, ὁ, putdelver PLUT. 159 c.

φρήν, ἡ, φρενός, dat. pl. [klankwettig] dor. φρᾶσιν, daarnaast analogisch φρεσὶ en φρέεσσι BACCH. 13, 11; opwelling, opspringing: — **1 coner.** middenrif het hart omsluitend: vand. hart A 103, K 10, ι 301, II 481, ARISTOT. — **2 vand. alg.** borst, buik PIND. 7, 26, AESCH. Pr. 361, SOPH. — **3** overdr. inborst, als uitgangspunt van alle geestelijke „opwellingen”: begeerten, voornemens, gedachten: ἐξ φρένα θυμὸς ἀγέρθη ε 458 d geestkracht keerde in zijn binnenste terug, v. dieren II 157. — **Vand. geest als:** 4 zin, gezindheid K 45; — of 5 gevoel, hart A 474, PIND. O. 1.

42; — of 6 verstand, gedachten, Ζεὺς... ἐνὶ φρεσὶ... τοῦτο νόημα ποίησε ξ 273, φ. ἱερή = θεός EMPED. 134, 4 D., HDT. 9, 10, TR.: AESCH. Pr. 842, SOPH. Ant. 1015 (PL. Symp. 199 a), XEN. Symp. 4, 55; vaak pl. HOM., I 434, PIND., HDT. 3, 134, ATT.: MEN. Perinth. 15 tot N. T. 1 Cor. 14, 20.

(wrsch. W. *bherē + u-*, opwellen, opspringen, die ook in φρέαρ aanwezig is, mogelijk < φρη(φ)-v als doorlopende n-stam naast den r/n-stam, z. φρέαρ [vgl. dor. βῶν acc. klankwettig < idg g**ōun*]. Men kan ook van den W. *bherē-* uitgaan, vgl. lat. *frētum*).

φρήτηρ, ἡ, ion. = φρετρά, II., HDT.

φρήνη (φρόσσα), ἡ, — 1 rimpeling, v. d. oppervlakte van de zee ARISTOT. — **2** rilling, huivering PL. Phaedr. 251 a. — **3** met huivering verbonden eerbied voor de godheid HDT. 6, 134, SOPH. O. R. 1306, XEN. Cyt. 4, 2, 15. — **4** vrees EUR. Tr. 183.

φρήν-ώδης, huivering wekkend, schrikkelijk ANDOC. 1, 29, EUR. Hipp. 1202, AR. Ran. 1336, DEM.

φρήμάσσομαι, att. -ττομαι, onrustig zijn: springen, snuiven HDT. 3, 87 [z. φρούσσομαι] v. paarden, THEOCR. 5, 141 v. bokken.

(afl. als v. **φρήμο-*, W. *bherei-* naast *bhereu-* [z. φρέαρ], vgl. o.n. *brīme* vuur).

φρήξ (φρόσσα), ἡ, φρήκος, — 1 huivering, rimpeling, die over het glatte watervlak strijkt Φ 126, Ψ 692. — **2** stijf overeind gaan staan v. haren door een huivering HIPPOCR., BABR. 93, 7.

φρήξ-αύχην, ενος, met opgezette manen, met trots opgeheven hals ARION 1, 8 ALD., ANON. bij PLUT.

φρήξος, te berge rijzend, v. h. haar ARISTOT.

φρόσσω, att. -ττω, f. φρήξω, perf. πέφρηκα, — 1 eig. overeind gaan staan (van wat glad ter neer lag), ruig worden, ἀρούραι Ψ 599, μάχη ἐφρήξεν ἐγγέλσιν N 339, PIND. P. 4, 183, EPIMEN. 2 D., EUR. Ph. 1105. — **2 vand. huiveren v. koude:** overdr. . . v. angst, ontzag, τινα φορ 4 383, PIND. I. 1, 13, HDT. 8, 96(?), AESCH. Ag. 1243, SOPH. Ant. 997, PL. Phaedr. 251 a, HEROND. 6, 64, MEN. Epitr. 480, N. T. Jac. 2, 19.

(zoals φράσσω: W. *bhere + k-*, zoo φρόσσα: W. *bherei + k-*, vgl. φρήμάσσομαι. Met g lat. *aper frigit saetas* ACCIUS tr. 443 R³).

φρομαι-άζομαι, aor. med., — 1 een voorspel geven AESCH. Ag. 1354. — **2** trans. iets, iemand als inleiding geven, in de eerste plaats aanroepen AESCH. Eum. 20, EUR. Iph. T. 1162, ARISTOT.

φροίμιον, τό, contr. uit προίμιον, voorspel: inleiding, begin AESCH. Ag. 31, 1216, EUR. Hipp. 568.

φρονέω, — 1 abs. geestelijk functioneeren, bij zijn bewustzijn zijn X 59. — **Trans.: 2 v. begeerten, plannen, wensen:** vervuld zijn van . . . : van plan zijn, willen P 286, γ 51, κακόν τινα X 320. — **3 v. gedachten inhoud:** duratief aan iets denken, overwegen, ω resultatief denken, van meening zijn, inzien I 493 ο 310, alg. tot N. T. 1 Cor. 13, 11, Rom. 14, 6. Ook met adv. εὖ φ., verstandig zijn A 73. — **4** abs. bij zijn verstand zijn, het juist inzien: ἐγὼ νῦν φρονῶ, τούτ' οὐ φρονῶν EUR. Med. 1329. — **Spec.: 5 φ. τὰ τινας, op** iemds hand zijn HDT. 8, 34, 75, THUC. 3, 68, 20, XEN. — **6** gezind zijn, κακῶς ε 168, alg. tot N. T. 2 Cor. 13, 11; μέγα φφ. moedig, hooghartig, trotsch zijn © 553, SOPH. Ant. 768, PL. Prot. 342 d, Phaedr. 257 e.

(iterativum bij den stam φρεν-, z. φρήν).

φρόνημα, τό, — 1 plan, voornemen; praegn.;

goed, hoog, streven HDT. 3, 122, EUR. Hec. 622, PL. — 2 gezindheid HDT. 6, 109, *alg. tot* N. T. Rom. 8, 6. — 3 denk wijze: karakter HDT. 9, 54. — 4 gedaachte AESCH. Pr. 207, SOPH. Ant. 353, PL. Symp. 182 c. — 5 *praegn.* eergevoel, gevoel van eigenwaarde THUC. 2, 43, 7. — 6 trots, overmoed AESCH. Pr. 953, PL. Rep. 411 c. — 7 *concr.*: = φρένες (*semasiolog.* een *retrograde ontwikkelings door φρήν* middelrif) AESCH. Eum. 478.

φρονηματίας, ου, ό, — 1 hij, die veel zelfvertrouwen heeft XEN. Ag. 1, 24. — 2 *ongunstig*: ingebeeld ARISTOT., PLUT.

φρονηματίαςζω, pass. overmoedig worden HYPER., ARISTOT., POL.

φρόνησις, ή, — 1 plan, besluit SOPH. Ph. 1078, EUR. — 2 gezindheid SOPH. O. R. 664, *tot* N. T. Luc. 1, 17. — 3 denken, bewustzijn begrip EMPED. 110, 10 D., PL. Prot. 337 c, Phaed. 76 c, MEN. Kith. 80. — 4 bezonnenheid DEMOCR. 193 D., verstandigheid N. T. Eph. 1, 8.

φρόνιμος, — 1 bij zijn verstand, met tegenwoordigheid van geest SOPH. Ai. 259, XEN. Hell. 2, 3, 36. — 2 inzicht gevend ∞ hebbend, verstandig τὸ πῦρ φ. HERACL. 64 D., SOPH. El. 1058 ∞ O. R. 692, AR. Lys. 42, PL. Gorg. 497 e.

φρόνις, ή, — 1 inzicht γ 244. — 2 kennis δ 258.

φρονούντως, adv. part. pr. act. v. φρονέω, verstandig AESCH. Supp. 204, SOPH. Ant. 682.

φροντίζω (vgl. φροντίς), — 1 lang nadenken THEOGN. 912. — 2 goed oppassen AESCH. Pr. 1034, Supp. 418. — *Met object*: 3 zorgen voor, zich bekommeren om, τυνος (*eig.* om iets zorgen en gedachten hebben) SAPPHO 137, 4 ALD. (-ισδω), HDT. 7, 236, AESCH. Pers. 245, SOPH. Ph. 1404, EUR., AR. Lys. 915, LYS. 12, 77, PL. Ap. 29 e, DEM. 1, 2, 11, m. *inf.* N. T. Tit. 3, 8. — 4 overleggen; denken aan, έχθος THEOGN. 1247; *resultatief*: bedenken, τι HDT. 3, 40; 7, 8, 1, SOPH. El. 1370.

φροντίς, ίδος, ή, — 1 zorgvuldige, belangstellende gedaachte; > zorg voor iemand, iets PIND. fr. 182 (gedachte), P. 292 κενή AESCH. Pers. 142, SOPH. O. R. 67, v. h. *gebed* O. C. 132, PL. Phaed. 101 e. — 2 *praegn.* bezorgdheid, zorgen HDT. 2, 104, AESCH. Pers. 161, AR. Eq. 612, PL. Rep. 330 d, MEN. Epit. 38, (N. T.) — 3 gezindheid, stemming EUR. Med. 48. (: φρήν, vgl. ήλιος: ήλιζω).

φρόντισμα, τό, het vijf gevondene AR. Nub. 155, LUC. Bisacc. 34.

φροντιστήριον, τό, — 1 „pikkerplaats”, studeer- cel AR. Nub. 94. — 2 studeerkamer LUC. Ner. 1. — 3 = lat. *cūria* (∞ *cūra* = φροντίς!) DIO.

φροντιστής, ου, ό, — 1 denker, navorscher AR. Nub. 94, PL. Ap. 18 b, XEN. Mem. 4, 7, 6, *spec. v. speculatieve philosophen.* — 2 inspecteur of procuratiehouder PAP. — 3 voogd PAP.

φροντιστικός, — 1 van het bestudeeren, speculatief COM., PLUT., 432 c, LUC. — 2 *adv.* met zorg, bezorgd XEN. Mem. 3, 11, 10.

φρούδος, — 1 reeds op weg, weggegaan ANTIPH. 5, 29, SOPH. Ant. 15, EUR., AR. Av. 197. — 2 *v. dingen*: verdwenen AESCH. Supp. 863, SOPH. Ai. 264, EUR., AR. Nub. 718. (*hypostase uit από δδοῦ [gen. partit.] ver, een eind vooruit op (den) weg, vgl. Δ 382 en s.v. από*).

φρουρά (eig. collectivum bij φρουρός), ή, ion. -ή, — 1 wachtpost, bewakingsmanschappen, wacht, bezetting PHILOL. 15 D., HDT. 7, 59, THUC. 3, 51, 37. — 2 *abstr.* het bewaken, bezetting (sdiens) AESCH. Ag. 2, EUR. Or. 1252, AR. Nub. 721, PL.

Leg. 760 c. — 3 *vand.*: *concr.* gevangenis PL. Phaed. 62 b. — 4 *spec.* = στρατιά, militieleger, m. έξάγειν, φαίνεν (oproepen) *verbonden* XEN. Hell. 3, 2, 23; 4, 2, 5.

φρουραρχία, ή, de waardigheid van φρουραρχος, XEN. Mem. 4, 4, 17.

φρουραρχος, ό, wachtcommandant, garnizoenscommandant PL. Leg. 843 d, XEN. An. 1, 1, 6, DIN. 1, 39, MEN. Kol. 60, PAP.

φρουρέω, — 1 intr. de wacht houden, als bezetting dienen HDT. 2, 30, THUC. 1, 64, 22; 2, 80, 28, PL. — 2 *tr.* bewaken, beschermen, bezetten HDT. 7, 217, AESCH. Eum. 1024, THUC. 5, 35, 2, SOPH., PL. Rep. 579 b *pass.*, N. T. 2 Cor. 11, 32, *overdr.* καρδίας Phil. 4, 7.

φρούρημα, τό, wachtpost AESCH. Sept. 449, SOPH. Ai. 54, EUR.

φρούριον, τό, — 1 bezette plaats, versterking AESCH. Eum. 918, THUC. 2, 18, 35, LYS. 12, 40, PL. — 2 gevangenis (PL.) AX. 365 e. — 3 bezetting AESCH. Eum. 949.

φρούρις, ίδος, ή, wachtschip THUC. 4, 13, 25, XEN. Hell. 1, 3, 17.

φρουρός, dor. en boeot. πρωρός, eig. uitkijk: schildwacht, bewaker, *pl.* bezetting EUR. Ion. 22, PL. Rep. 560 b, XEN. Hell. 1, 6, 10.

(< προ(-φ)δρος: δρώω. Vgl. φροῦδος).

φρούραγμα, τό, — 1 onstuimige bewegingen of geluiden, *v. dieren*: brieschen, steigeren AESCH. Sept. 245, SOPH. El. 717, XEN. Hipp. 11, 12. — 2 *overdr.* overmoedig, brutaal optreden LUC. Catapl. 26.

φρουραγματίας, ου, ό, *als adi.*, wild, overmoedig PLUT. Anton. 2.

φρουραγμοσέμνακος, „brieschend-deftigachtig”, reuzengewichtig AR. Vesp. 135(?)

φρουάσσομαι, att. -ττομαι. ongeduldig springen, stampen, brieschen; *verzw.* ongeduldig zijn PLUT. Lyc. 22; *act.* XX en N. T. Act. 4, 25.

(Vgl. het *synon.* φρουάσσομαι v. W. *bherei-*, zoo φ. v. W. *bhereu-* opwelen, opspringen).

φρούανικός, van dor hout THEOPHR.

φρούανισμός, ό, het sprokkelen van dor hout THUC. 7, 4, 29.

φρούανον (φρούω), τό, dor hout, rijshout, *als aan maakhout* HDT. 4, 62, THUC. 3, 111, 34, AR. Pax 1026, XEN. An. 4, 3, 11, N. T. Act. 28, 3.

φρούγίλος, ό, een onbekende vogel AR. Av. 763.

(: lat. *fringilla* vink, *frigo* kwinkelen? of zooals τρώγίλος: φρούγω? : Φρούξ?).

φρουγιστί, adv., in Phrygischen toon PL. Rep. 399 a. **φρούγω, roosteren, bakken** HDT. 2, 94; 8, 96, THUC. 6, 22, 15.

(naast lat. *frigo* roosteren, bakken [W. *bher-ēi+g-*] staat gr. φ. [W. *bher-ēu+g-*]: *ier. bruighim* ik rooster, *vgl. lat. ferreo, de frañitum.* W. *bhere-g-* in o. *ind.* *bhrijjāti* hij roostert, *bakt, o. pr. au-birgo* verk).

φρουκτός, adi. verb. v. φρούγω, — 1 geroosterd, gebraden AR. Vesp. 1331. — 2 (vgl. φρούγανον) vuur van brandhout, *spec.* als vuursignaal gebruikt AESCH. Ag. 30, 282, THUC. 2, 94, 11. — 3 *spec.* φ., *sc.* κύματος, een geroosterde, gebrande boon, *bij stemmingen gebruikt* PLUT. 492 a. — 4 *ordinair* soort panvisch com.

φρουκτωρέω, — 1 abs. door vuursignalen een teeken geven DIN. — 2 *tr.* door vuursignalen seinen THUC. 3, 80, 16.

φρουκτωρία, ή, het geven van vuurseinen AESCH. Ag. 33, SOPH., (EUR.) Rhes. 55, AR. Av. 1161.

φρουκτώριον, τό, de wachtpost, waar het vuur-sigitaal gegeven wordt PLUT. Pomp. 24.
 φρουκτωρός, ὁ, „vuurwacht”, de wachter, die des nachts door vuur seinen geeft AESCH. Ag. 590. (-ωρος uit woorden als πυλωρός < πύλα-(f)ωρος).
 φρῶνη, ἡ, de pad ARISTOT., THEOPHR. (< idg. bhrū-nā, vgl. o.ind. ba bhrū- roodbruin, ohd. brūn = nld. bruin).
 φρῦνο-λόχος, padden belagend, v. e. roofvogel ARISTOT.
 φρῦνος (z. φρῶνη), ὁ, pad ARISTOT.; ἡ, BABR. 28, 6.
 φῦ, uitroep v. afkeer AR. Lys. 304, LUC.
 φύγᾶ-δε, adv., op de vlucht, vand. terug IL. (ursch. analogie naar οἶκα-δε, ἄγρα-δε, waar οἶκα, ἄγρα oude (acc.) pl. van het ntr. of eig. het collectivum op -ā zijn).
 φυγαδ-εἶα, ἡ, verbanning POL.
 φυγαδ-εὖω, — 1 uit het land jagen, verbannen DEM. 40, 32, POL. — 2 intr. in ballingschap leven POL. — 3 vluchten N. T. Act. 7, 29.
 φυγαδ-ιός, den vluchteling of balling betreffend THUC. 6, 92, 3, POL., PLUT.
 φυγαδο-θήρας, οὐ, ὁ, hij, die op vluchtelingen jacht maakt POL., PLUT.
 φυγ-αίχμηξ, οὐ, ὁ, de lans ontvluchtend: lafhartig AESCH. Pers. 1025, CALL.
 φύγ-ας, ἄδος, — 1 op de vlucht (gejaagd) SOPH. Ant. 108, EUR. Ion 108. — 2 voortvluchtig in ballingschap EMPED. 115, 13 D., HDT. 7, 104, THUC. 1, 26, 5, LYS. 13, 64, TR.: SOPH. O. C. 1292, Ant. 200, PL., XEN. Hell. 4, 1, 7. — 3 overlooper XEN. Cyr. 6, 3, 11.
 φυγάγᾶω, = φεύγω, AESCH. Pr. 513, SOPH. El. 132 = lat. fugit (latet).
 φύγᾶα, adv., heimelijk AESCH. Eum. 256.
 φύγῆ (φεύγω), ἡ, — 1 vlucht, sinds x 117 als tot N. T. Mt. 24, 20. — 2 het vermijden van TR.: SOPH. Ant. 364 νόσων, PL. Tim. 69 d. — 3 spec. ballingschap TR.: AESCH. Ag. 1412, ORAT., PL. Apol. 37 c. — 4 coner.: de ballingen AESCH. Supp. 76, THUC. 8, 64, PL., XEN. Hell. 5, 2, 9.
 φυγο-δικεῖω, aan een proces trachten te ontkomen DEM. 40, 16.
 φυγό-μάχος, den strijd vermijdend SIMON.; -έω, POL., PLUT.
 φυγό-ξενος, ongestavrij PIND. O. 11, 17.
 φυγο-πτόλεμος, den strijd ontvluchtend: laf ξ 213.
 φύζᾶ (< φυγ-ζᾶ), ἡ, angstige vlucht, paniek I 2, O 62.
 φυζᾶκ-ινός, snel vluchtend, schuw N 102. (af. v. *φυζαξ: φύζᾶ = πλοῦταξ: πλοῦτος. Vgl. met ā lat. fugāx?).
 φύῆ (φύομαι), ἡ, — 1 eig. „groei”: lichaamsbouw, gestalte, naast δέμας A 115, ζ 16, PIND. I. 5, 47, BACCH. 5, 168, MOSCH. 2, 45. — 2 natuur, aanleg, aard PIND. N. 1, 25. — 3 praegn. schoonheid THEOCR. 22, 160. — 4 in tijd: leeftijd PIND. O. 1, 69.
 φύη-μα, τό, uitwas, zweer HIPPOCR.
 φύκη, ἡ, het wijfje van den φύκης, COM.
 φύκηη, ἡνος, ὁ en:
 φύκηη, οὐ, ὁ, een in het zeegras levende zeevisch COM., ARISTOT.
 φύκιο-εις, — 1 vol zeewier Ψ 693. — 2 geschminkt THEOCR. 21, 10.
 φύκ-ιον, τό, = φύκος, ARCHIL. Conscr. Hist. 8 PL. Rep. 611 d, ARISTOT., LUC. 79, 8 ALD.; pl. THEOCR. 7, 58.
 φύκιο-φάγος, zeewier etend ARISTOT.
 φύκις, ἴδος, ἡ, = φύκη, ARISTOT., COM.

φύκο-θριξ, -τριχος, met zeewier als met haar begroeid, πέτρα COM.
 φύκος, τό, — 1 zeewier I 7, ALCM. 7, 4 ALD., ARISTOT., THEOPHR. — 2 schmink, rouge daarvan gemaakt AR., THEOCR. 15, 16. (uit sem.: hebr. pūk blanketsel, schmink).
 φύκο-φάγος, = φύκιοφ., een visch ARISTOT.
 φύκόω, — 1 schinken PLUT. — 2 met zeegras volstoppen DIOD.
 φύκτός, adi. verb. v. φεύγω, slechts φύκτά, kans om te ontvluchten, ontkomen II 128, ξ 489.
 φύκ-ώδης, vol zeegras ARISTOT.
 φύλ-άζω, in stammen afdeelen PLUT. Lyc. 6.
 φυλακ-εἶον, τό, wachtpost: wachthuis, wachttorens POL.
 φυλακή, ἡ, — 1 wacht als het waken, wacht houden I 1, H 371, waakzaamheid PIND. P. 4, 75, HDT. 1, 38, 39, EUR., PL. Phaedr. 240 e, XEN. An. 2, 6, 10. — 2 bewaking; praegn. verzekerde bewaring, ἐν φ-ῆ ἔχειν HDT. 1, 160. — 3 bezetting, het bezetten HDT. 7, 207; het bewaren HDT. 1, 57. — concr.: 4 wacht als wachtpost, bezetting HDT. 7, 206, PL. Prot. 321 d; lijfwacht XEN. Cyr. 3, 3, 33, DEM.; wachtpost N. T. Act. 12, 10. — 5 wachtklokaal of wachthuis; > gevangenis HDT. 2, 30, XEN. Hell. 5, 4, 49, tot N. T. Mt. 14, 10; 18, 30. — 6 v. tijd nachtwake (= lat. vigilia), een v. d. 4 waken 's nachts van 6—6 uur N. T. Mt. 24, 43.
 φυλακ-ίζω, in de gevangenis werpen N. T. Act. 22, 29.
 φυλακ-ιός, voor wachter, bewaker geschikt PL. Rep. 375 e.
 φυλακ-ίς, ἴδος, ἡ, — 1 bewaakster PL. Rep. 457 c. — 2 ναῦς, wachtschip DIOD.
 φυλακ-ίτης, ὁ, politieagent PAP.
 φύλακος, ὁ, ep., ion. = φύλαξ, Ω 566, HDT. 1, 84, AP. RH.
 φυλακ-ήρος, ἦρος, ὁ, = φύλαξ, I 66.
 φυλακ-τήριον, τό, — 1 (versterkte) wachtpost HDT. 5, 52, THUC. 4, 31, 15; wachthuis, blokhuys PL. Leg. 962 c, XEN., ARISTOT. A. II. 42, 4. — 2 voorbehoedmiddel DEM. 6, 24. — 3 amulet PLUT. 378 b. — 4 spec. gebedsriem N. T. Mt. 23, 5.
 φυλακτήρ-ιος, beschermend PL. Leg. 842 d.
 φυλάκ-της, οὐ, ὁ, = φυλακτήρ, bep. magistraat te Cymae PLUT. 291 f.
 φυλακτι-κός, — 1 geschikt of in staat om te bewaken, bewaren PL., XEN. Mem. 3, 4, 9. — 2 (: φυλάσσομαι) in staat op zijn hoede te zijn: voorzichtig PL., XEN. Mem. 3, 1, 6, POL.
 φύλαξ, ἄκος, ὁ, ἡ, — 1 wachter, schildwacht; pl. bezetting I 85, 477, HERACL. 63 D., AESCH. Ag. 914, SOPH. Ant. 260, EUR., AR. Av. 841, PL. Symp. 189 a, XEN. Hell. 7, 2, 4, DEM., PAP., N. T. Act. 5, 23. — 2 bewaker, beschermer HES. O. 124, PIND. P. 8, 58, HDT. 1, 41, PL. Rep. 376 c. (: lat. su-, bu-bulcus. Verdere verw. onbekend: vgl. οκύλαξ).
 φύλαξις, ἡ, bewaking, bescherming, pl. SOPH., EUR. Hel. 506.
 φύλ-αρχ-έω, aanvoerder v. e. φυλή zijn, spec. bij de cavalerie AR. Lys. 561, ARISTOT.
 φύλ-αρχος, ὁ, — 1 aanvoerder v. e. φυλή LYS. 12, 44, AR. Av. 799, PL., DEM. 4, 26, ARISTOT. A. II. 30, 2, PAP. — 2 in Rome, de praefectus tribuum D. H., PLUT. Rom. 20.
 φυλάσσω, att. -ττω, f. ἄζω, — 1 waken, wakker zijn M 303, K 419, ε 466. — 2 waken, de wacht

houden; op wacht staan K 312; *med.* K 188. — **Trans.:** 4 **bewaken**, (*tegen gevaar*) beschermen; *v. dingen* bewaren (*tegen bederf*), στρατόν K 417, οἶνον β 350, *alg. tot n. t.* Luc. 11, 21. — 5 *verzw.* (= domum servare) δώμα, het huis bewaken, houden ε 208; bewaren: vasthouden aan, opvolgen, δρῆμα I 280, ἔπος II 686, φιλότητα Ω 111, PIND. O. 3, 41, ATT.: SOPH. Tr. 616 *en pl.* Polit. 292 a; νόμουσ *alg. tot n. t.* Mt. 19, 20. — 6 **bewaken** (*een vijand*): in het oog houden, beoelzen, afwachten δ 670, B 251, HDT. 1, 49, τὴν κυρίην ἡμέρην 8, 9, XEN. An. 4, 6, 11, DEM.; *abs.* oppassen EUR. Iph. A. 143. — 7 **med.:** *eig.* in eigen belang of zaak, iem. τινα, in het oog houden: **zich wachten, oppassen voor**, Ψ 343, PIND. O. 7, 40, HDT. 7, 75. THUC. 7, 69, 12, TR.: AESCH. Ch. 924, PL., XEN. An. 2, 2, 16; *ook m. inf. of μή*; N. T. 2 Tim. 4, 15.

(< φυλακ-ιω, z. φύλαξ).

φύλε-της (vgl. οἰκέ-της) ου, ὅ, lid van dezelfde φύλη (of *eig.* φύλον) AR. Av. 368, PL. Leg. 956 c, DEM.

φύλε-υκός, — 1 van de φύλεται PL. Leg. 915 c. — 2 φ-ῆ ἐκκλησία, comitia tributa D. H.

φύλ-ετις, ιδός, ἡ, ἐκκλησία φ., comitia tributa D. H. **φύλη** (vgl. φύλον), ἡ, — 1 *eig.* volkstem; *vand.* bep. afdeeling v. h. volk HDT. 5, 68; *in Attica* 4 φυλαὶ υἰόρ-, 10 φυλαὶ na Clisithenes PL. Gorg. 473 e, ARISTOT. A. II. 8, 3; 21, 2; PAP., N. T. Hebr. 7, 13; > volk Mt. 24, 30. — 2 *milit.* een bep. afdeeling infanterie of cavalerie (*oorspr. door de φυλαὶ gesteld*) THUC. 6, 98, 5, PL., XEN. Hell. 4, 2, 19. — 3 soort, ἔπλων XEN. Oec. 9, 6.

φύλη (: φύλλον? *onwrsch.*), ἡ, wilde olijfbloem ε 477.

φύληκη (z. φυλίη), ἡ, *altijd groene boom* THEOPHR. **φύλε-άκανθος**, met stekelachtige bladeren THEOPHR.

φύλλας, ἄδος, ἡ, — 1 hoop bladeren, leger van bladeren SOPH. Ph. 33. — 2 een tak met bladeren, loof HDT. 8, 24, TR.: AESCH. Ag. 966, AR. Vesp. 398.

φύλλειον, τό, fijne groenten *als peterselie e. dgl.* AR. Ach. 469, Pl. 544.

φύλλ-υκός, bladerig, tot de bladeren behoorend THEOPHR.

φύλλ-ίνος, van bladeren gemaakt THEOCR. 21, 8, LUC. Merc. Cond. 13.

φύλλ-ιον, τό, = φύλλειον, PLAT. COM.

φύλλις, ιδός, ἡ, = φύλλας, LUC.

φύλλο-βολέω, de bladeren laten vallen AR. Nub. 1007, ARISTOT., CALL.; -ια, ἡ, THEOPHR.; -ος, THEOPHR.

φύλλο-νομος, met dicht loof AR. Av. 215.

φύλλο-μάνεω, wild in het blad schieten zonder vrucht te zetten THEOPHR.

φύλλον, τό, — 1 blad Z 146, *alg. tot n. t.* Mt. 21, 19. — 2 bloemblad, bloem THEOCR. 11, 26. — 3 *bep. specerij* HIPPOCR. — 4 het verbouwde gewas PAP.

(< *idg. bhel-jo-*: W. *bhel-* zwellen, uitloopen; *verw. zijn*: lat. *fōlium*, *gael. bile* bloemblaadje. Vgl. v. d. verlengden W. *bh(e)l-ō-* lat. *flōs*, *ndl. bloem*).

φύλλο-(ρ)ορέω, — 1 zijn bladeren verliezen DEMOCR. 14, 3 D., COM., ARISTOT. — 2 *komisch*: ἀσπίδας AR. Av. 1481.

φύλλο-σκεπος, met bladeren bedekt THEOPHR.

φύλλο-στρωτός, met bladeren bestrooid (EUR.) Rhos. 9.

φύλλο-τρώξ, -τρώγος, bladeren etend, Ἑλληνες COM.

φύλλο-φόρος, lauwerbladen of -kransen brengend, ἀγῶνες PIND. O. 8, 76.

φύλλο-χόος, bladeren strooiend of afwerpend, μήν HES., PLUT.

φύλλώω, met bladeren voorzien HIPPOCR.

φύλο-βασιλεύς, ὁ, hoofd van een der vier Attische phylen ARISTOT. A. II. 8, 3.

φύλο-κρίνέω, een onderscheid maken tusschen de verschillende volksstammen of φυλαὶ THUC. 6, 18, 32, ARISTOT. A. II. 21, 2.

φύλον, τό, — 1 *eig. bep.* generatie *voorzoover ze uit één oorsprong is voortgekomen*: **stam**; *van een grootere gemeenschap* > geslacht B 362, ξ 68, HES. Sc. 4. — 2 *verr.* volksstam, volk B 840, AESCH. Supp. 544, SOPH. O. R. 19. — 3 *verzw.* *iedere groep v. wezens, die tot eenzelfde soort behooren*: schare, geslacht, soort: Θεῶν E 441, ἀοιδῶν θ 481, v. *vliegen* T 30, *soort menschen* PIND. P. 3, 21, ἑρνείων SOPH. Ant. 343, AR., PL.

(W. *bheuā-*, *waarvan de korte phase bheuā = bhū-*, met *lo-* suff. Vgl. φύομαι, φύω).

φύλοπις, ιδός, ἡ, — 1 krijgsgewoel, tumult, φ. πολέμοιο N 635, κρατερή π 268. — 2 strijd SOPH. El. 1072, *cit. bij ar.* Pax 1076, THEOCR. 16, 50.

(*wrsch. fem. bij *φύλωπ*: φύλ- = *aïθωπ*: *aïθ-*. *Idg. bhūl-* v. W. *bheuā* + *l-* zwellen, z. o.s. *būla* = *ndl. buil*: vgl. *o.ind. bhū-ri-* rijkelijk, machtig. *Semas vgl. lat. tumultus* [tumulus]: *tūmeo*).

φύ-μα, τό, — 1 groeiing, woekering: gezwel HDT. 3, 133, PL. Tim. 85 c, POL., LUC.

φύματ-ιάς, ου, ὅ, iem. die gezwellen heeft HIPPOCR.

φύματ-όμοιαι, gezwellen krijgen HIPPOCR.

φύματ-ώδης, vol gezwellen HIPPOCR.

φύξ-ἄνορ-ια, ἡ, het mannen ontvluchten of mijden AESCH. Supp. 9.

φύξ-ηλις, gauw vluchtend: la f P 143.

(-li- suff. *bij een subst.* *φυξᾶ, vgl. *κτίση e. a.* met suff. -ᾶ. *Lat. subst. op -ā-tis*: *taberna* ☉ *contubernālis*).

φύξι-μηλος, aan de vernieling door het kleine vee ontkomend, *van hooge boomen met onbereikbaar gebladerte* AESCH.

φύξι-μος, — 1 waarheen men zijn toevlucht nemen kan, τὸ φ-ον, toevluchtsoord ε 359, POL., PLUT. — 2 τινα, in staat iem. te ontvlieden SOPH. Ant. 786.

φύξ-ιον, τό, toevluchtsoord PLUT. Thes. 36.

φύξις, ἡ, vlucht K 311, 398, 447.

φύρᾶ-μα, τό, deeg N. T. Rom. 11, 16.

φύρᾶ-τής, οὔ, ὅ, door elkaar halend, verwarrend CIC. Att. 7, 1, 8.

φύρᾶω (φύρω), — 1 vermengen PL. Theaet. 147 c. — 2 *spec.* kneden HDT. 2, 36. — 3 weken THUC. 3, 49, 34. — 4 *overdr.* week, zacht maken, φωνήν AR. Nub. 979. — 5 vermengen: bezoedelen AESCH. Sept. 48.

φύρ-δην (φύρω), *adv.*, vermengd: verward, door elkaar AESCH. Pers. 812, SOPH. Euryp. 5, 39 D. (-δᾶν), XEN. Cyr. 7, 1, 37, POL., PLUT. Otho 12. **φύρ-μός, ὁ** (φύρω), verarring, herrie CIC. Att. 14, 5, 1.

φύρω, f. φύρω, — 1 met iets vochtig vermengen of samen kneden HES. O. 61, XEN. Hell. 7, 2, 22. — 2 bevochtigen: *vaak* > vuil maken, bezoedelen met Ω 162, σ 21, PIND. N. 1, 68, Pae. 2, 73 D., AESCH. Ag. 732, EUR., PLUT. — 3 door elkaar mengen of gooien, bij elkaar brengen AESCH.

Pr. 450, PL. Phaed. 97 b εἰς ἣ, *pass.* Gorg. 465 c, *med.* Phaed. 101 d.

(< φύσ-ω > *idg. bher-*: W. *bher-* doen zwellen, doen opborrelen: in onrustige beweging brengen: *o.ind. bhuvāti* hij siddert, spartelt, πορφύρω, *lat. ferveo, frētum, fermentum* gist: *fūro, o.i.er. bār* toornig, *ags. beorma* gist. *Bet. eig.* iets droogs met vocht vermengen, zoodat het uitzet).

φύσα, ἡ, beter φύση, — 1 blaasbals Σ 372, HDT. 1, 68, THUC. 4, 100, 10. — 2 waterbel, blaas LUC. Merc. Cond. 22. — 3 wind PL. Rep. 405 d. — 4 het flakkerende gedeelte v. e. vlam: vuurtong HYMN. Merc. 114, SOPH.

(*eig. afl. met suff. -sā/ā v. h. onomatop. element phā/ū-*, dat het sterke uitblazen weergeeft; *vgl. o.ind. phā/ūt-karōti* hij blaast, *arm. p'uk'* het blazen, *vgl. lit. pūsti* blazen).

φύσαλλίς, ἡ, — 1 blaas, waterblaas LUC. Contempl. 19. — 2 blaasinstrument, soort fluit AR. Lys. 1245. **φύσαλλος, ὁ**, soort pad, die zich „opblaast” LUC. **φύ(σ)ᾶτρον, τό, dor., een „blaasinstrument”** AR. Lys. 1242.

φύσάω (φύση), ion. έώ, — 1 (den adem uit)blazen, ademen; *praegn.* snuiven Σ 470 v. e. *blaasbals*, Ψ 218 v. d. *wind*, THUC. 4, 100, 12, EUR. Iph. A. 381. — 2 opblazen, uitblazen, τι HDT. 4, 2, AR. Th. 221, PL. Alc. II 145 e, DEM. — 3 *overdr.* opgeblazen, trotsch maken XEN. Mem. 1, 2, 25; *intr.* opgeblazen zijn HEROND. 2, 32. — 4 *spec.* op een instrument blazen, τι SOPH., AR. Av. 859, PLUT. **φύσ-έχη, ἡ**, door PL. Crat. 400 b *gevormd tot verklaring van ψυχή*.

φύση, ἡ, z. φύσά.

φύση-μα, τό, — 1 adem EUR. Ph. 1438, COM. — 2 snuiven XEN. Eq. 11, 12, HYPER. — 3 snoeven, opgeblazenheid PL. Alc. II 145 e. — 4 blaas, bel LUC. Char. 19. — 5 μέλανος αίματος φύσηματα, van geslachte koeien, waarvan het bloed wegstroomt EUR. Iph. A. 1114.

φύση-τήρ, ἦρος, ὁ, — 1 blaaspip HDT. 4, 2. — 2 v. d. walvissen de buis, waardoor zij de lucht met water uitspuiten ARISTOT.; ook v. d. inktvissen, waarmee zij het donkere vocht uitspuiten en eieren leggen ARISTOT.

φύσιδ-μα, τό, snuiven, ademen AESCH. Eum. 53. **φύσις-μός, ὁ**, snorken ARISTOT.

φύσι-ιάω (vgl. φύσάω), — 1 blazen, snuiven, snorken II 506, AESCH. Eum. 248. — 2 uitblazen SOPH. Ant. 1238. — 3 *tr.* opblazen EPICH. 10 D. **φύσιγγόμεαι (v. φύσιγγ- : φύση)**, opgeblazen, driftig worden AR. Ach. 526.

φύσι-γνάθος, blaaskaak, komische kikkersnaam BATR. 146.

φύσι-ζοος, spelt, koren voortbrengend (*versch. door de Grieken later reeds met ζή verbonden*: levenwekkend) Γ 243, Φ 63, HDT. 1, 67 *orak.*, AESCH. Supp. 585.

(< -ζοφο- : ζειά < ζεφ-ία).

φύσι-κός, — 1 door de natuur geschapen of gegeven: natuurlijk XEN. Mem. 3, 9, 1, ARISTOT., N. T. 2 Petr. 2, 12. — 2 van de natuur of volgens de natuurwetten: zich daarmee bezig houdend v.-SOCR., (PL.) Loor. 101 d, *alg. tot* N. T. Rom. 1, 26; φ-ός, natuurlijk Jud. 10.

φύσι-μός, geschikt om te ontkiemen THEOPHR. **φύσιο-γνώμονέω**, volgens zijn gelaat beoordeelen DEM. 25, 98, ARISTOT.: -ία, ἡ, ARISTOT.

φύσιολογ-έω, — 1 de natuurverschijnselen onderzoeken en aan anderen verklaren v.-SOCR., ARISTOT.

— 2 uit natuurlijke gronden verklaren PLUT. 894 f. **φύσιολογ-μα, τό**, onderzoek van de natuur EPICUR.

φύσιολογ-ία, ἡ, = „*naturae ratio*”, „*Natuurkunde*”, CIC. Divin. 1 § 90.

φύσιολογός, de natuurverschijnselen onderzoekende en doceerend v.-SOCR., ARISTOT.

φυσίωω, = **φυσιάω**, *overdr.* opgeblazen maken N. T. 1 Cor. 8, 1.

φύσις (φύομαι), ἡ, — 1 *eig.* de natuurlijke groei; *vand.*: *concreet en materieel* de natuurlijke gang van zaken, *collect.* de natuur: v. h. *lichaaam* PIND. I. 3, 67, N. 6, 6, EMPED. 8, 1 en 4 D. (ontstaan) HDT. 2, 5; *spec.* geboorte > leeftijd SOPH. Ant. 727, O. C. 1295. — 2 *verzw.*: ook niet materieel natuurlijke ontwikkeling ∞ aard, aanleg, natuur > eigenschap, kracht, v. e. *plant* x 303, PIND. fr. 278, HERACL. 122 D., PARM. 10, 1 en 5 D., EMPED. 27 D., ATT.: THUC. 7, 14, 19 χαλπαί αι ὑμέτεροι φ-εις ἔρσαι, PL. *vaak*: Theaet. 142 c. — 3 *vand.* beteekenis, begrip PL. Rep. 525 c. *Verzw.* (vgl. *lat. ratio*) dient het vaak haast ter omschrijving van het *afhank. subst.*: ἡ τοῦ πτεροῦ φύσις PL. Phaedr. 248 c, Phaed. 190 e. — 4 *concr.* het verwekte: het geslacht SOPH. El. 325, XEN. Lac. 3, 4: soort DIOD. — 5 *in tegenstellingen*: natuur > wat van zelf zich zoo ontwikkelt (z. 1) *teg.* wat kunstmatig of door een speciale, niet algemeene kracht of oorzaak wordt verwekt (= νόμος of θέσις) PL. Prot. 323 c: οὐ φύσει οὐδ' ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἀλλὰ διδασκόν, 337 c, Gorg. 482 e: εἰ φύσει μὲν οὐκ ἔστι καλὰ, νόμος δέ.

φυσίω-σις, ἡ, het zich opblazen, hoogmoed N. T. 2 Cor. 12, 20.

φύσιχη (: φύσα, opgeblazen ∞ dik), ἡ, dikke darm en daarvan gemaakte worst AR. Eq. 364, COM.

φύσιχ-ων, ωνος, ὁ, dikbuik, smeerbuik PLUT.

φυστή, ἡ, se. μάζα, soort brood of koek uit gerstemeel, waarvan het deeg niet vast gekneet was AR. Vesp. 610.

(: φύσα?? v. Leeuwen: une omelette soufflée).

φύσ-ώδη, — 1 opgeblazen PL. Crat. 427 a. — 2 opblazend, opzettend HIPPOCR.

φύτ-αλιη, ἡ, — 1 boomgaard, wijngaard Z 195, M 314, AP. RH. — 2 gewas CALL.

(*afl. v. φύτ-αλος = φύτόν + αλ- z. ἄν-αλος*: *lat. alo*; *vgl. φύτ-άλμος*: *lat. almus*; ὄ is metrisch).

φύτάλμιος (z. voorg.), — 1 *eig.* planten kweekend, nieuw leven wekkend PLUT. — 2 *overdr.* vaderlijk, vaderlandsch AESCH. Ag. 327, SOPH., (EUR.) Rhes. 920, LYCOPHR. — 3 door de natuur begiftigd met, ἀλαῶν ἡμμάτων SOPH. O. R. 150.

φύτ-εία, ἄδος, ἡ, tak, stek PLUT. 411 d.

φύτ-εία (φύτεύω), ἡ, — 1 het planten, voortbrengen PL. Theag. 121 c, XEN. Oec. 7, 20, PLUT. — 2 plantengroei THEOPHR. — 3 aanplanting, *overdr.*: v. d. *Christ. gemeente* N. T. Mt. 15, 13.

φύτευ-μα, τό, plant PIND. O. 3, 18, SOPH. O. C. 697, PL. Leg. 761 b.

φύτευ-σις, ἡ, het planten ARISTOT.

φύτευ-τήριον, τό, plant, die van een stek gewonnen is XEN. Oec. 19, 13, DEM.

φυτευτός, adi. verb. v. φύτεύω, *overdr.* voortgebracht PL. Rep. 510 a.

φύτ-εύω, — 1 *eig.* planten, telen, voortbrengen Z 419, σ 339, *alg. tot* N. T. Mt. 21, 33. — 2 v. *levende wezens*: verwekken HES. O. 812, PIND. N. 7, 84, BAUCH. 16, 59, HDT. 4, 145, KRITIAS 32 D., SOPH. O. R. 1007, EUR., AR. Vesp. 1133. —

3 overdr. veroorzaken, in het leven roepen: beramen *e. dgl.*, κακά O 134, ε 340, γάμον SOPH. O. R. 873, PL. Phaedr. 276 e.

φῦτ-ικός, van planten of gewassen afkomstig ARISTOT.

φύτλη, ἡ, geslacht, stam PIND. O. 9, 55.

(-τλη met aspiraten-dissimilatie uit θλη, vgl. ἐχέ-τλη οὐ γενέ-θλη).

φῦτόν (φύομαι), τό, — **1** plant, gewas Ξ 123, ι 108, PIND. P. 9, 58, v.-SOCR., AESCH. Eum. 941, PL. Prot. 334 b. — **2** gewzel ARCHIL. — **3** levend wezen; *spec.* kind, spruit AESCH. Supp. 281, EUR., PL. Phaed. 70 d, THEOCR. 28, 7.

φυτο-σκάφος, ὁ, *eig.* het land omspittend en kweekend: *subst.* tuinman THEOCR. 24, 136.

φυτο-σπόρος, φυτάν zaaiend; *overdr.* ὁ φ., verwekker, vader SOPH. Tr. 359.

φυτουργ-έω, planten kweken LUC. Bis acc. 1.

φυτουργ-ία, ἡ, kweekerij van planten THEOPHR. **φυτουργός**, — **1** verwekker: vader AESCH. Supp. 592, SOPH. O. R. 1482. — **2** verwekker, oorzaak PL. Rep. 597 d.

φῦω, — **I: med. (intr.)** aor. ἐφῦν, f. φύσομαι, perf. πέφῦκα, inf. πεφύκειν EPICH. 97, 3 A., — **1** opgroeien, ontstaen, v. planten en dingen ι 109, perf. Δ 483, πολιαί grijze haren PIND. O. 4, 24, HDT. 1, 180, XEN. Cyr. 4, 3, 5, alg. tot n. t. Luc. 8, 6, 8 φυεῖς; *act. vorm* φύουσα Hebr. 12, 15, vgl. intr. ALCAE. 123, 6 ALD. φυω. — **2** v. menschen en diere: geboren worden, worden BACCH. 5, 160: θνατοῖσι μὴ φύσαι φέριστον, m. praed.: worden of zijn 5, 55, HDT. 7, 46, ATT.: SOPH. Ant. 38, 62, PL. Symp. 197 a. — **3** *spec. perf.* πέφῦκα, *minder vaak aor.*, van nature geschapen zijn, een zekeren aanleg hebben, vaak m. inf., PIND. O. 10, 20, vooral ATT.: THUC. 3, 39, 17, οὔτοι συνέχθειν ἀλλὰ συμφλεῖν ἔφυν SOPH. Ant. 523, PL. Phaed. 80 a: φηγός περικυλῖα, een echte, werkelijke eik HDT. 2, 56. — **4** *spec.*: HOM. ἐν τ' ἄρα (F) οἱ φῦ χειρ, *eig.* ± hij groeide in hem met zijn hand; drukte hem stevig de hand Z 253, vgl. ὀδὸξ ἐν χεῖρασι φύντες α 381. — **II: act. trans.**: 5 doen opgroeien, laten ontstaan: veroorzaken, φύλλα A 235, τρίγες κ 393, μέλι XENOPHAN. 38, 1 D., HDT: 9, 122, kriegen 2, 68, verwerven 5, 91, AESCH. Sept. 535, SOPH. O. R. 436, verwekken, πόνους Ant. 647.

(evenals φαίνομαι is wrsch. φύομαι, m. d. wortel-aoristus ἐφῦν, primair; φῦω eerst later daarbij ontstaan. W. bheγ+ε-. korte phase bheγ+ in o.ind. inf. bhāvi-tum, kortste bheγ+ = bhū-, allerkortste bhū- [φῦ-τός] Verw. o.ind. bhāvati hij is, wordt, komt, bhū-ti- het zijn, ontstaan, alb. buṛ mensch, bots [< idg. bhū- to-] grond, lat. fui, fūturus, o.i.er. inf. of verbaalabstractum buithe [< bhū-ti], gert. bauan wonen, nld. land-bouw, boer, lit. būtas woning, o.b. -byti inf. Daarnaast W. bhei-ε-: z. gr. φῖνω, lat. flo, fis enz.).

φῶγω (z. volg.), EPICH. 151 K, en:

φῶζω, pass: pf. πέφωσα, roosteren, braden com. (< φωγ-ζω, wrsch. vervanging v. e. oud-athemat. pr. *φωγ-uz, zoocals lit. edmi: W. ēd-. W. bhog-: ags: bacan, nld. bakken).

φῶις, ἴδος, ἡ, zwelling, blaar HIPPOC. 55, ALD., AR. Pl. 535, HIPPOC.

(onz.; msch. < φωγ-: W. bhōγ- zwellen, als bhō* in lit. būžė knots).

φῶκ-αινᾶ, ἡ, bruinvisch ARISTOT.

φῶκη, ἡ, rob, zeehond δ 404, HYMN. Ap. 77, HDT. 1, 202, AR. Vesp. 1035.

(msch. als snuiver: W. pḥdu-, z. φῦσα??).

φῶκται, αἱ, onbekend gerecht LUC. Lexiph. 3.

φωκ-τός, geroosterd NIC.

φωλάς, ἄδος, ἡ, = **φωλεύουσα**, den winterslaap houdend THEOCR. 1, 115, NIC., BABR. 82, 3.

φωλεᾶ, ἡ, = **φωλεός**, ARISTOT.

φωλεῖα, ἡ, winterslaap v. dieren ARISTOT.

φωλεός, ὁ, leger, hol v. wilde dieren PLUT. 169 e, LUC. Philops. 11, n. t. Mt. 8, 20, LUC. 9, 58.

(z. γωλεός. W. bhōγ-, vgl. o.ind. bhāka-, opening, holte, arm. bok' oven, smidse, msch. lat. fovea).

φωλεύω of **φωλέω**, — **1** in een hol liggen, v. wilde dieren, die hun winterslaap doen ARISTOT., THEOCR. 24, 38. — **2** alg. in een hinderlaag op de loer liggen LUC.

φωλία, ἡ, = **φωλεῖα**, THEOPHR.

φωλῖς (: φωλιεῖ), ἴδος, ἡ, een zeevisch, die zich in zijn eigen slijm verbergt ARISTOT.

φωνᾶ-εις, gen. ἄντος, dor. = **φωνήεις**, PIND. O. 2, 93, BACCH. 14, 31.

φων-άριον, τό, dem. v. φωνή, stemmetje COM. **φων-ασκ-έω**, zijn stem oefenen: leeren zingen of declameeren PL. Leg. 665 e, DEM. 18, 308.

φων-ασκ-ία, ἡ, — **1** oefening van de stem DEM. 18, 280. — **2** oefening in het zingen THEOPHR.

φων-ασκ-ικός, van de zangkunst of zangleeraar PLUT. T. Gr. 2.

φων-ασκος, ὁ, zangleeraar EPICT. 1, 4, 20.

φων-έω, — **1** een geluid, stemgeluid laten weerklinken: de stem verheffen A 201, α 122, alg. tot n. t. Mt. 26, 34. — **2** spreken (nooit zelf tr.: iets zeggen!) A 333, Z 116, PIND. N. 10, 75, HDT. 1, 47, ATT.: AESCH. Pr. 1063, PL. Soph. 262 c „inwendig“ object: τὸ Ἐπιχάρμειον, (PL.) Ax. 336 c. — **Tr.**: **3** aanroepen, roepen SOPH. Ai. 73, n. t. Mt. 20, 32, laten roepen LUC. 16, 2. — **4** (vgl. lat. vocare ad cenam) uitnodigen n. t. Luc. 14, 12. — **5** noemen, aanspreken als n. t. Joh. 13, 13. — **6** Ltr. iets uitroepen v. exclamaties in een vergadering PAP.

φωνή, ἡ, — **1** geluid, stem; *praegn.* luide stem, geschreeuw Γ 161, P 111, θαλαρῆ P 696, PIND. P. 4, 137, BACCH. 10, 56, HERACL. 92 D., HDT. 1, 85, ABACR. 9, 9, TR.: AESCH. Pr. 21, PL. Ap. 31 d, Thæt. 203 b οὔτε φ. οὔτε ψόφος, n. t. 1 Cor. 14, 7 v. muziekinstrumenten, Mt. 2, 18 v. d. stem v. dieren, sinds μ 86, 396. — **2** gesproken taal > taal HDT. 2, 55; 4, 117, AESCH. Ch. 563, AR. Eq. 638, PL. Prot. 341 c, 346 d, n. t. 1 Cor. 14, 10 — **3** schrijfwijze, alfabet PL. Crat. 398 d.

(verm. niet: φᾶμι, daar de klankwisseling ᾶ; ὀ niet zeker voorkomt. Wrsch. W. bhē+n-, z. s.v. φαίω, daarvan o-phase. Eig. dus aanduiding).

φωνή-εις, dor. φωνᾶεις, z. d., — **1** met stemgeluid, met een stem begiftigd HES. Th. 584, DEMOCR. 142 D., EUR. Tr. 440, PL. Leg. 700 e. — **2** *spec.* = „vocalis“ v. d. vocalen, teg. de „con-sonantes“, „medeklinkers“ PL. Crat. 393 d, LUC.

φωνή-μα, τό, — **1** stemgeluid SOPH. Ai. 16, LUC. — **2** woorden SOPH. O. R. 324.

φῶρ, ὁ, gen. φωρός, — **1** dief HDT. 2, 121, 5, PL. Rep. 334 a, HYPER. — **2** soort bij, die niet werkt ARISTOT.

(: φῆρω, vgl. lat. far < *fōr = lat. cur < o.lat. quōr).

φωρά, ᾶς, ἡ, ion. -ῆ, diefstal HYMN. Merc. 136.

φωράω, — **1** den dief opsporen, huiszoeking houden AR. Ran. 1363, PL. Leg. 954 a, b. — **2** *resultatief*: den dief, dader, de misdaad, oorzaak ontdekken, betrappen EUR. Or. 740, XEN. Vect. 4, 21, DEM., LUC.

φωριᾶμός, ὁ, koffer om kleeren te bewaren Ω 228, ο 104.

(: φέρω, φῶρ. Voor laatste deel vgl. κῆραμος?).

φῶρ-ιον, τό, diefstal LUC. Hermot. 38; *neutr. van: φῶρ-ιος*, gestolen LUC. Philops. 20; *overdr. heimelijk* THEOCR. 27, 67.

φῶς, ὁ, *gen. φωτός, pl. φῶτες, gen. φωτῶν*, — 1 de luisterrijke man: held B 565. — 2 *verzw. man, mensch*, ζ 187, P 98, PIND. I, 2, 1, BACCH. 5, 158, PARM. 1, 3 D. AESCH. *vaak*: Ag. 259, SOPH. Ant. 107, EUR., (PL.).

(*idg. W. bhē- naast bhau- [$< bhā^{*}-?$] schijnen, stralen, z. φαίω, φά(φ)ος. Van het eerste een nomen met o-phase *bhō+s = o.ind. bhās ntr. later fern. glans: bhāti hij schijnt. Dit woord werd secundair t-stam [vgl. bijv. lat. cōs, dōs, cōt-, dōt-: lat. cā-tus, dā-tus]: gen. φωτ-ός. Semas. = licht [z. φῶς] en luister [aanzienlijke] man. In de bet. licht is de nom. φῶς $<$ φῶος).*

φῶς (z. φῶος, *dgl. φῶς*), **τό**, *gen. φωτός*, — 1 licht; *spec. daglicht, zonlicht; > leven (slicht)* THUC. 2, 3, 4, AESCH. Pers. 630, SOPH. O. R. 1183, EUR., PL. Prot. 311 a, n. t. Mt. 17, 2; de glans, *waarin God en de goddelijke machten wonen* n. t. Apoc. 21, 24. — 2 dag AESCH. Ag. 279. — 3 *overdr. licht, reinheid; > heil, redding* n. t. Luc. 16, 8, Act. 13, 47.

φῶς, ἡ, *pl. ᾠφῆδες, contr. uit φωίς, z. d.*

φωσσω-ιον, τό, *dem. v. φῶσσω*, grof stuk linnen LUC. Lexiph. 2.

φωσ-τήρ (: φῶσκω, φῶς), **ὁ**, — 1 „lichtgever”: ster n. t. Phil. 2, 15. — 2 glans n. t. Apoc. 21, 11.

φωσ-φῶρια, τά, *sc. ἑσπᾶ*, feest, dat met fakkellicht gevierd wordt, θύειν PLUT. 1119 e.

φωσ-φῶρος, — 1 een licht of fakkel dragend EUR. Iph. T. 21, AR. Lys. 443, PL. Tim. 45 b ὄμματα. — 2 *subst.* = „Lucifer”, de morgenster of den morgen brengend EUR. Ion 1157, AR. Ran. 343, (PL.) Loer. 97 a, n. t. 2 Petr. 1, 19. — 3 *titel v. e. priesters* PAP.

φωτ-αγωγός, ἡ φ., *sc. θύρα*, lichtgat, venster LUC. Symp. 20.

φωτ-εἰνός, — 1 lichtend, hel XEN. Mem. 3, 10, 1. — 2 duidelijk PLUT. 9 b.

(*ursch. halve modernisering na en naar φαινός*).

φῶτιγῆ, ἰγγος, ἡ, soort dwarsfluit PLUT. 961 e.

(*voor suff. z. σῶρ-ιγῆ. W. phū/ū- ω phōu- uitpuffen, uitblazen, z. φῶσᾶ en φῶκη*).

φωτ-ίζω, — **Intr.**: 1 licht geven, schijnen THEOPHR. n. t. Apoc. 2, 25. — 2 doorschijnend zijn ARISTOT.

— **Tr.** 3 verlichten, beschijnen n. t. Luc. 11, 36. — 4 bekend maken, aan het licht brengen POL., LUC., n. t. 1 Cor. 4, 5. — 5 *overdr. iemds geest verlichten, hem helder doen zien* n. t. Joh. 1, 9

— 6 *vand.:* doopen n. t. Hebr. 6, 4.

φωτισμός, ὁ, voorlichting, hoogere wijding n. t. 2 Cor. 4, 6.

X.

X, χ, χῖ (*gr. teeken*), **τό**, *indecl., 22e letter; als cijfer χ' = 600.*

χάζομαι, f. χάσσομαι, aor. χάσσατο, — 1 *wijken, zich terugtrekken* Γ 32, P 122, ἐκ βελέων, II 736 ἦκε δ' ἐρείσασμένος οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός: hij wierp den steen met een plotselinge hevige spanning weg (en): niet lang liet hij zijn tegenstanders met rust, *vgl. A 539 μίνυνθα χάζετο* δουρός niet lang liet hij af van, liet hij zijn speer met rust. — 2 *m. inf.*: schroomen, vreezen te EUR. Or. 1116 (*msch. beter: οὐχ ἄζομαι*).

($< *χᾰδ-ζω < gha+d-$: W. *ghē(t)-* overlaten, wijken, korte phase *ghī-*. *Verw. o.ind. ji-hī-tē* hij wijkt, gaat, *ohd. gān = ndl. gaan. Vgl. κῖχᾰνω* ω κῖ-χη- [η $<$ ē]. *De aor. κεκάδοτο Δ 497, O 574 behoort, ook in bet., v. bij κήδω*: zij werden in het nauw gebracht, getuchtigd; *doch z. HESYCH. ἐκκῖηδῖ ὑπεκχωρήκει [niet: lat. cēdo!]*.

χαίνω, z. χάσκω.

χᾰίος, goed, nobel AR. Lys. 90, 1157.

($< χᾰσ-ιος$, *lacon.* [vgl. HESYCH. χᾰσίος ἀγαθός, met intervoc. σ $<$ θ] $< χᾰθ-ιος$, *idg. ghādh-* in got. gōþs, *ndl. goed. Vgl. ἀγαθός*).

χαῖος, ὁ, herdersstaf AP. RH. 4, 972.

($< χᾰίος$, *idg. ghaiso-*: *o.ind. hēṣa-* werpspeer (†), *gall. gaiso-*, *Gaesatae, o.n. geivr* speer, *ndl. geesel*).

χαίρε-κακία, ἡ, leedvermaak ARISTOT.

χαίρετισμός, ὁ, morgenbezoek, salutatio bij de Rom., POL.

χαίρεδών, ὄνος, ἡ, blijdschap (*vgl. ἀλγηδών met verw. suff.*) AR. Ach. 4.

χαίρω, f. χαίρησα en HOM. κεχαρησέμεν, *aor. ἔχαρη*, en HOM. κεχαρήην, χήρατο slechtis Ξ 270, *pl. κεχάρηκα, part. κεχαρηγός* H 312 en HES. *pr.*

χαίρομαι *gepersifleerd* AR. Pax 291. — 1 **zich verheugen**, blij zijn A 153, ζ 30, *alg. tot n. t. Mt. 5, 12. Constr. τινι, ἐν ὀ ἐπὶ τινι of met part.*

χ. ἀκούσας ik hoor met genoegen T 185. — 2 *verzw.* iets gaarne of bij voorkeur hebben of doen (*vgl. lat. gaudere*) HDT. 7, 236, ATT., THEOPHR. — 3 *spec. part. (teq. κλαίων)* tot mijn vreugde $>$ zonder kleerscheuren, ongestraft HDT. 3, 69; 6, 50; SOPH. Ant. 759, PL. Gorg. 510 d, XEN. An. 5, 6, 32. — 4 *spec.:* in het dagelijksch verkeer *χαίρει e. dgl.* wees blij: wees gegroet, het ga u goed, *bij begroeting en afscheid* α 123, I 197, PARM. 1, 26 D., HDT. 4, 96, HDT. 1, 121 ἔθι χαίρων ga in vrede, TR.: AESCH. Pers. 156, AR., PL. Symp. 212 b, n. t. Mt. 26, 49. — 5 *ook:* χαίρειν εἶω τινα, λέγω τινι, ik zeg vaarwel, *overdr.* ik laat varen, bekommer mij niet om, staak AR. Pl. 322, XEN. Mem. 3, 13, 1; *overdr.* HDT. 6, 23; 9, 41, PL. Prot. 347 e τὰς τοιαύτας συνουσίας εἶωσι χαίρειν, Symp. 176 e, XEN. An. 7, 3, 23 τὸ διαρριπτεῖν εἶα χαίρειν. In dezelfde bet. χαίρωτο HDT. 2, 117, EUR. Med. 1044. — 6 in het begin v. brieven A τὸ B χαίρειν (*sc. λέγει*) ATT., PAP., n. t. Act. 15, 23.

($χαρ-ζω$, *χαρ-* $<$ *idg. gher-*: W. *gher+ei-* *o.ind. haryati* hij geniet van, verlangt, *osc. herest* volet, *lat. iterat. hor(t)tor*, *got. gairnjan* verlangen, *ndl. gaarne; gherē-* in *χαρή-ναι; f. χαρή-σω* met ai naar het pr. Vgl. *χᾰίος*).

χαίτη, ἡ, — 1 loshangend, lang hoofd ha ar Ψ 141, pl. K 15, PIND. N. 1, 14, BACCH. 10, 28, XENOPHAN. 3, 5 D., TR.: AESCH. Ch. 180. — 2 v. dieren manen P 439, *pl. Z 509, EUR. Ph. 1121, AR. Ran. 822; XEN. Eq. 5, 5. — 3 bladeren, lo of v.*

boomen (ANACR.) 17, 12, THEOCR. 6, 16. — 4 helm-
bos PLUT.

(ghait- naast s-stam ghait(ε)s-ā in av. gaēsa-
m. krullen, n.ier. gaouisid haar).

χαίτη-εις, dor. χαίτᾶ-, — 1 met lang haar PIND.
P. 9, 5, SEMON. 7, 57 ALD. (χαίτεσσα). — 2 met
lange manen LUC.

χαίτω-αμα, τό, haarbos, helm-bos AESCH. Sept. 385.

χάλαζα, ἡ, — 1 hagel K 6, X 151, SOPH. O. C.
1503, EUR., AR. Nub. 1127, PL. Symp. 188 b, N. T.
Aroc. 8, 7. — 2 overdr. v. neerkletterende druppels
bloed PIND. I. 6, 27, SOPH. O. R. 1279. — 2 bedorven
plekken, puistjes in het varkensvleesch ARISTOT.

(W. gheℓ(e)d-: o.b. zlédica ijzel, kl.russ. o-
zeleda ijsregen).

χάλαζα, — 1 hagelen, behagelen LUC. — 2 bedor-
ven plekken, puistjes hebben AR. Eq. 381, ARISTOT.

χάλαζῆ-εις, dor. αἰεις, — 1 als hagel zoo dicht op
elkaar vallend PIND. I. 4, 50. — 2 als hagel zoo
kil of verkillend, v. e. schorpioenenbeet NIC. Th. 13.

χάλαζο-βόλος, hagelend, νέφρη PLUT. 499 f.

χάλαζοκοπία, ἡ, hagelslag THEOPHR.

χάλαζομοι, puistjes hebben ARISTOT.

χάλαζο-φύλαξ, ὁ, die op de hagel let PLUT. 700 e.

χάλαζ-ώδης, puisterig ARISTOT.

χάλαινω, = χάλᾶω, HES. Sc. 308.

χάλανδρος, soort visch, = κάλανδρος, EPICH. 41 A.

χᾶλ-αργός, dor., snelhoevig SOPH. El. 861.

χᾶλᾶ-ρός (z. χάλᾶω), — 1 los, slap ANAXIMEN. I D.,
THUC. 2, 76, 26, AR. Th. 263, XEN. Eq. 10, 3.

— 2 goed, makkelijk bewegend AR. Vesp. 1495.

χάλαρο-της, ἡ, het los ontspannen zijn XEN. Eq.
10, 13.

χάλασις, ἡ, ontspanning PL. Rep. 590 b.

χάλασ-μα, τό, verslapping, verwijdering POL., LUC.

χάλαστραϊόν, τό, soort kali, spec. in een meer bij
Chalastra in Macedonië gevonden en als zeep gebruikt
werd PL. Rep. 430 a.

χάλᾶω f. χαλᾶσ(σ)ω, dor. χαλαζῶ, pf. pass.
κεχάλασμαι, aeol. χολ. ALCAE. 30, 9 ALD.

Trans.: — 1 **ontspannen**, los laten, τόξα HYMN.
Ap. 6, πτέρουα PIND. P. 1, 6, μέτωπον AR. Vesp.
655, PL. Phaed. 98 d. — 2 los maken; iemd be-
vrijden, iets open maken, openen, τινα πέδησιν
uit de boeien PARM. 8, 14 D., ἐκ δεσμῶν AESCH. Pr.
176, ἀράνην SOPH. O. R. 1266, κλῆθρα EUR.
Hipp. 808, AR. Lys. 310. — 3 laten zakken N. T.
Mt. 2, 4, LUC. 5, 4. — 4 overdr. (uit 1) laten varen
ὄργην AR. Vesp. 727. — **Intr.:** 5 los, slap, >
krachteloos worden ALCAE. 30, 9 ALD., PL. Rep.
329 c, LUC. — 6 open gaan staan EUR. Ba. 935,
XEN. — 7 van iets afdalen, τινος, met iets op
houden TR.: AESCH. Pr. 256, AR. AV. 383, PL., LUC.

— 8 τινα, toegeven aan, vergeven EUR. Hec. 403.

(Vgl. HESYCH. χαλῶσα· χάκουσα, W. ghā+l-:
ghē- [z. χᾶζω] niet gespannen zijn: open staan ω
zwak, defect zijn. Verw. o.ier. galar ziekte, o.n.
galli defecte plaats, gebrek, geldr [< germ. galdiaz]
geen melk gevend, onvruchtbaar, geldingr ge-
senedene. W. ghā+l-: χάλασ-, vgl. W. ghel-: γελασ-,
γελᾶω: γαλήνη).

χάλβανη, ἡ, galbanum, harsachtig sap v. e. plant
in Syrië THEOPHR.

(< hebr. helbena).

χαλεπ-αίνω, — 1 zwaar, bezwaarlijk, moeielijk
zijn; v. personen of persoonlijk gedachte dingen:
boos, toornig zijn, τινα Σ 108, v. d. wind Ξ 399,
κοτεσσάμενος χαλεπήνη Π 386, vijandig zijn
β 189, hdt. 1, 189, THUC. 2, 22, 8, PL. Ap. 41 d,

XEN. An. 5, 5, 24. — 2 med. hetz. PL. Rep. 337 a,
XEN. An. 4, 6, 2 aor. pass. — 3 tr. zwaar, moeielijk
maken PLUT.

χαλεπ-ήρης, = χαλεπός, moeielijk MIMN. 10.

χᾶλεπός, — 1 vermoeiend: moeielijk, zwaar
Π 620, ψ 250, PIND. N. 10, 72, alg. tot n. t. 2 Tim.
3, 1, χ-ώς φέρειν τι iets hoog opnemen THUC.

2, 16, 4, PL.: Symp. 706 d, ook tinn XEN. An.
1, 3, 3 praegn. gevaarlijk, λιμήν τ 189, N. T. Mt.
8, 28. — 2 als een last drukkend: onaangenaam,
boosaardig, ονειδεα Γ 438, χ-η φήμις ξ 239,
μῆνις E 178, teg. τερπνός PIND. fr. 131. — 3 vand.:

v. personen (moeielijk, lastig) boos, toornig; hard,
wreed α 198, τινα tegen ρ 388, hdt. 1, 100, XEN.
An. 6, 2, 16.

(onz.; msch.: χάλᾶω, oorspr. ontspannend, πόνος
e. dgl. moe makend, bezwarend, suff. -bho, waarbij
*χαλε-φó- > χαλεπό- dissimileerde = ἐγέ-θλη >
ἐγέ-τλη, dus na aspiraat. Vgl. bij W. dher+ā-
gr. θερά-φ- > θερά-π-ων).

χαλεπό-της, ἡ, — 1 moeielijkheid, lastigheid
v. dingen THUC. 4, 33, 25 PL. Leg. 902 c, ISOCR.
4, 142. — 2 v. personen: onaangenaam karakter
of optreden: norschheid, lastigheid THUC. 1, 84, 1,
PL. Leg. 929 d, XEN. Mem. 2, 2, 7.

χάλεπτω (z. χαλεπός), f. ψω, eig. iemd moe
maken? — 1 in het nauw brengen δ 423, τινα AP.
RH. — 2 klein krijgen, deemoedig maken HES.
O. 5. — 3 beschadigen AP. RH. — 4 intr. lastig,
ontevreden zijn BION 17, 2. — 5 pass. refl. boos
worden op, τινα THEOGR. 155 (?), SOPH. Ichn.
329 D.

χάλι-κρητος (: χάλις), -κραιος ion., ongemengd
ARCHIL., AESCH., AP. RH., NIC. Al. 29, 59. (comp.,
χαλικρότερος als haplogogie < -κράϊότερος).

χαλι-ώδης, brokkelig v. steen THEOPHR.

χαλι-μάς, ἄδος, ἡ, uitgelaten, tuchteloos AESCH.

χαλιν-αγωγή, met den teugel besturen LUC.

χαλινό-ποιητική, ἡ, sc. τέχνη, de kunst om
teugels te maken ARISTOT., LUC.

χᾶλινός, ὁ, — 1 gebit, verr. toom, teugel T
393, PIND. O. 13, 65, hdt. 1, 215, AESCH. Sept.
123, SOPH. Ant. 477, EUR., PL. Phaedr. 254 d
ἐνδακῶν τὸν χ-όν, N. T. Jac. 3, 3. — 2 overdr.
gordel, χ. παρθενίας PIND. I. 7, 45, anker P. 4,
25, heerschappij AESCH. Pr. 672, LUC. — 3 gebit
> giftand v. slangen NIC. Th. 234, v. menschen
Al. 117.

(onz.; msch.: χηλή, W. ghā- verlengd ghel+ēi-
vgl. verw. W. ghel-: ghē- s.v. χάλᾶω; χ. eig.
gebit, wat in den bek zich bevindt).

χᾶλινό-φάγος, op het gebit bijtend CALL.

χᾶλινόω, toomen, beteugelen XEN. An. 3, 4, 35, POL.

χᾶλινό-σις, ἡ, optoemen XEN. Eq. 3, 11.

χᾶλινό-τήρια, τά, veῶν, meertouwen, waarmee
het schip aan den oever vastgemeerd is EUR. Hec. 539.

χᾶλιξ, ἴκος, ὁ, ἡ, kiezelsteen, grint THUC. 1, 93,
11; ook gehouden steen om te bouwen AR. AV. 839,
PLUT. Cim. 13, LUC. Trag. 225.

(W. sk(h)el- splijten; χ. < (s)khal-ik-: lat.
silex < skilik- met dissimilatie, m.ier. seelie
rotssteen, o.b. skolika ooster, mossel. Uit χ. lat.
calx, daaruit ndl. kalk).

χάλις, ἴος, ὁ, onvermengde wijn HIPPON. 66
ALD., ALCAE. 126 ALD. (leest χᾶλινον).

(W. ghel-: thrac. [HESYCH.] χᾶλον· ὁ οἶνος, lat.
helluo drinkbroer. Verw. m. χάλᾶω).

χαλι-φρονέω, verslapt van geest zijn, onnoozel
zijn ψ 13.

χαλιφροσύνη, ἡ, slapheid van geest π 310.
χαλιφρων (χαλάω, χαλαρός), φρονος, slap van geest δ 371, τ 530.
χαλιάρματος, met koperen wagen PIND. P. 4, 87.
χάλκαστις, ἰδος, met bronzen (of met brons beslagen) schild PIND. O. 9, 54, PIND. P. 9, 1 v. e. ὀπλιτῶ-δρομος BACCH. 10, 62, SOPH. Ph. 727, EUR., POL., PLUT.
χάλκ-έγχης, met metalen lans EUR. Tr. 143.
χάλκ-εἶα, ἡ, de kopersmidkunst PL. Prot. 324 e, Symp. 197 b.
χάλκ-εἶον (χαλκεύς), τό, ἰον. -κῆιον, — 1 smederij HDT. 1, 68, PL. Euthyd 300 b. — 2 koperen ketel HDT. 4, 81, PL. Prot. 329 a. — 3 koperen spiegel XEN. Symp. 7. 4. — 4 koperen penning DEM. 39, 18.
χάλκ-εἰος, ep. = **χάλκεος**, bronzen, van het brons, metalen Γ 380, N 341.
χάλκ-έλατος, = **χαλκήλατος**, PIND. O. 7, 36.
χάλκ-εμ-βολάς, ἄδος, ἡ, fem. bij volg., EUR. Iph. A. 1319.
χάλκ-έμ-βολος, met koperen sneb, ναῦς PLUT. Anton. 35.
χάλκ-εντής, met bronzen rusting PIND. N. 11, 35.
χάλκεό-γομφος, met metalen nagels verbonden SIMON.
χάλκεο-θώραξ, ἄκος, ep. -θώραξ, ἦκος, met bronzen harnas Δ 448, © 62.
χάλκεο-κάρδιος, met een metalen hart: onverschrokken THEOCR. 13, 5.
χάλκεο-κράνος, met metalen „kop” of punt, v. d. πύλ BACCH. 5, 74.
χάλκεο-κτύπος, met metaalgekleter, μάχα BACCH. 17, 59.
χάλκεο-μήστωρ, ορος, ὁ, die metalen d. i. sterke plannen ontwerpt EUR. Tr. 271 (cont.: naast δορι-μήστωρ zou het slechts een morphol. onjuiste analogie kunnen zijn; HESYCH. = ἰσχυρόφρων).
χάλκέ-οπλος, met metalen wapenen EUR. Hel. 699.
χάλκ-εος, 3 (2 Σ 222, ep. ook -εἰος; att. contr. οὔς, dor. aeol. -ιος EPICH. 58, 1 A, ALCAE. 54, 3 ALD.), — 1 bronzen, van brons, θώραξ Ψ 561, alg. tot n. t. Apoc. 9, 20. De blauwgeouden hemel-koepel in het Zuiden werd ook van brons gedacht P. 425. — 2 met brons, bronzen platen beslagen of versierd, σάκος H 220, τοῦχος η 86. — 3 als van brons: sterk, machtig, ἦτορ B 490, ὕπνος Δ 241, ἔμαδος PIND. I. 7, 25.
χάλκεό-στερνος, met in brons gepantserde borst BACCH. 5, 34.
χάλκεο-τευχής, in bronzen wapenrusting EUR. Supp. 999.
χάλκεό-φωρος, met bronzen stem E 785, HES. Th. 311.
χάλκ-ευ-μα, τό, — 1 koperen boei AESCH. Pr. 19. — 2 bronzen zwaard AESCH. Ch. 576.
χάλκ-εύς, ὁ, — 1 kopersmid, bewerker v. bronzen voorwerpen Δ 187, M 295 (v. e. goudsmid γ 432), AR. Av. 490, PL. Prot. 319 d. — 2 alg. smid HDT. 1, 68, XEN. Hell. 3, 4, 17, n. t. 2 Tim. 4, 14. — 3 soort zeevisch ARISTOT.
χάλκευτι-κός, van het (koper)smeden XEN. Oec. 1, 1, Vect. 4, 4; ἡ χ-ή, sc. τέχνη, de smeedkunst ARISTOT.
χάλκ-εῦω, — 1 van koper of andere metalen smeden, vervaardigen Σ 400, THEOGN. 539 med., overdr. γλώσσων PIND. P. 1, 86. — 2 intr. χαλκεύς, smid zijn THUC. 3, 88, 34, AR. Pl. 163, PL., XEN. Mem. 4, 2, 22, POL., LUC.

χαλκεών, ὄνος, ὁ, smidse θ 273.
χαλκήιον, τό, ἰον. = -εἶον.
χαλκήϊος, ep., van den χαλκεύς, smid, δπλα γ 433, δόμος σ 328.
χαλκ-ήλατος, uit brons of metaal gedreven, ge- maakt AESCH. Sept. 386, SOPH., EUR. Ba. 799.
χαλκ-ήρης (: ἀραρίστω), met brons beslagen, van brons Γ 316, α 262, AESCH. Pers. 408.
χαλκ-ίζω, met koperen dobbelsteenen dobbelen, = χαλκίνδα παίζω, HEROND. 3, 65.
χαλκίνδα adv., παίζω met koperen munten spelen, die men laat tollen HEROND. 3, 6.
χάλκ-ι-οικος, in een metalen huis of tempel wonend, *bijn.* v. *Athene in Lacedaemon* THUC. 1, 134, 2, EUR. Hel. 208, ook v. Artemis POL.
χαλκ-ιον, τό, — 1 koperen vaatwerk, met koper beslagen schild AR. Ach. 1128, XEN. Oec. 3, 18, n. t. Mc. 7, 4. — 2 kopergeld AR. Ran. 725.
χαλκίς, ἰδος, ἡ, — 1 bep. vogel: specht (*vrouwelijke smid*)? z. Ε 291; volgens ARISTOT. een roofvogel. — 2 soort visch COM., ARISTOT. — 3 soort hagedis ARISTOT.
χαλκίτης, ου, ὁ, fem. χαλκίτις, koperhoudend ARISTOT.
χαλκ-ο-άραξ (: ἀραρίζω), ου, ὁ, met het brons wel vertrouwd (of: ἀραρίστω met brons gepantserd), PIND. I. 4, 41.
χάλκο-βάρης, zwaar van brons, met brons beslagen O 645, λ 532; fem. -βάρεια Δ 96, X 328.
χάλκο-βάτης, met bronzen (in)gang, = -drempel (vgl. βηλός), δῶ A 426, v 4. (als v. *τό βά-τος, type v. o. ind. sró-tas n. stroom, rivier, lat. tr-tus).
χάλκο-βόας, ου, ὁ, met koperen stem SOPH. O. C. 1046.
χάλκο-γενυς, υ, met koperen mond PIND. P. 4, 24.
χάλκο-γλώχιν, ἴνος, met bronzen punt X 225.
χάλκο-δαίδαλος, met brons kunstig beslagen BACCH. 20, 2.
χάλκο-δάμιας, αντος, metaal temmend; d. w. z. slijpend PIND. I. 5, 73.
χάλκο-δετος, met brons, koper stevig bevestigd AESCH. Sept. 160, SOPH. Ant. 946, EUR.
χάλκο-θώραξ, ἄκος, in bronzen rusting PIND. Pae. 2, 1 D, BACCH. 10, 123, SOPH. Ai. 179.
χάλκο-κέραννος, als koper bliksemend, d. w. z. flikkerend AESCH.
χάλκο-κνημῖς, ἴδος, met bronzen scheenplaten H 41.
χάλκο-κορυστής, οὔ, ὁ, met bronzen (of met brons beslagen helm) Z 199, PIND. Pae. 6, 108.
χάλκο-κράς, met koperen (kop of) punt, v. d. πύλ TIMOTH. Pers. 30.
χάλκ-ο-κροτος, — 1 met koperen klinkslag der hoeven AR. Eq. 552. — 2 door het slaan v. koperen instrumenten omstuwed PIND. I. 6, 3. — 3 van brons (geslagen) gesmeed EUR. Ph. 1577.
χάλκο-κώδων, σάλπιγξ, als een bronzen klok klinkend BACCH. 17, 3.
χάλκο-λίβανον, τό, soort metaal: messing(?) n. t. Apoc. 1, 15; 2, 18.
χάλκο-μίτρας, ὁ, met metalen gordel PIND. N. 10, 90.
χάλκ-ο-νωτος, met bronzen rug of oppervlak EUR. Tr. 1136.
χάλκο-πάρηος, dor. πάρεος, met bronzen wangstukken M 183, PIND. P. 1, 44, ALCM. 60, 4 ALD.
χάλκο-πέδος, op bronzen bodem of vloer PIND. I. 6, 44.

χαλκό-πλευρος, met koperen zijden, τόπωνμα SOPH. El. 54.

χαλκο-πληθής, geheel in metalen rusting EUR. Supp. 1220.

χαλκό-πληκτος, uit brons gesmeed SOPH. El. 485.

χαλκό-πους, -που, ntr. ποδος; ep. -πος, — 1 met bronzen hoeven Θ 41, N 23. — 2 met bronzen pooten, τρίπους EUR. Supp. 1197. — 3 overdr. met zwaar dreunenden stap SOPH. El. 491. — 4 met bronzen treden, ὀδός SOPH. O. C. 57.

χαλκό-πύλος, — 1 met bronzen deuren PIND. Pae. 6, 7 D, HDT. 1, 181. — 2 vand. met bronzen tempel EUR. Tr. 1113.

χαλκο-πώγων, ωνος, ὁ, roodbaard, „aheno-barbus” PLUT.

χαλκός, ὁ, — 1 koper, ἐρυθρός I 365. Meestal als legering van koper + tin, soms + zink: brons: in de meeste gevallen is dit duurzamer en smeedbaarder metaal bedoeld, alg. tot PAP., N. T. Apoc. 18, 12. — Al wat van koper-brons gemaakt is: 2 zwaard B 417. — 2 lans Δ 528. — 4 wapen Λ 83. — 5 schild Ε 383. — 6 helm Α 351. — 7 bijl N 180. — 8 offermes Γ 292. — 9 vischhaak Π 408. — 10 ketel Σ 349 tot N. T. Apoc. 18, 12; urn SOPH. El. 758. — 11 koperen trompet of alg. blaas-instrument N. T. 1 Cor. 13, 1. — 12 kleine koperen munt N. T. Mt. 10, 9.

(W. ghel[+ax]- geel, blond, vgl. lat. helvus, gilvus, flavus, d. gelb e. a. Uit een vorm met „gebroken” reduplic.: ghel-gh- ontstonden door dissimilatie gr. zoowel χαλκός [a < idg. e] als κάλλιχ e. dgl., balto.-sl. ghel-gh: lit. gel(e)žis, o.b. želėzo ijver. Eig. het „gele metaal”).

χαλκό-στομος, met koperen mond of mondstuk AESCH. Pers. 415, SOPH. Ai. 17.

χαλκο-τειχής, met bronzen muur BACCH. 5, 27.

χαλκό-τευκτος, van koper gemaakt EUR. Iph. T. 99.

χαλκό-τοξος, met metalen boog PIND. N. 3, 38.

χαλκό-τορος, van brons gesmeed (semas. vgl. πολύκιμτος) PIND. P. 4, 147.

χαλκο-τύπ-έω, van metaal vervaardigen PLUT. 820 e.

χαλκο-τυπ-ική, ἡ, sc. τέχνη, kopersmeedkunst PL. Polit. 288 a.

χαλκο-τύπος, ὁ χ., kopersmid, smid (PYTHOGOR.) 35 D., XEN. Hell. 4, 3, 17, DEM.

χαλκό-τυπος, door de bronzen lans geslagen, d. i. toegebracht, ὠτειλή T 25.

χαλκουργ-εῖον, τό, kopermijn POL., DIOD.

χαλκουργ-ικός, ἡ χ-ή, sc. τέχνη, de kunst van den koperslager ARISTOT.

χαλκουργός, ὁ χ., koperslager LUC. Iup. Tr. 33.

χαλκοῦς, subst. ὁ χ., een koperen munt, = 1/8 obool AR. Eccl. 815, DEM., HEROND. 7, 50, POL.

χαλκο-ράδιος, met koperen knoppen versierde deuren hebbend AR. Ach. 1072.

χαλκο-χάρμης, (ὁ), in bronzen rusting strijdend PIND. P. 5, 82.

χαλκο-χίτων, ωνος, ὁ, met brons beslagen wapenrok (vgl. N 439), A 271, α 286.

χαλκός, χαλκωθεῖς, gepantserd PIND. O. 13, 86.

χάλκω-μα, τό, — 1 koperen vaatwerk of voorwerp LYS. 19, 27, AR. Vesp. 1214, XEN. An. 4, 1, 8, POL. — 2 koperen badketel PLUT. Demetr. 24. — 3 koperen sneb PLUT. Anton. 67. — 4 bronzen plaat POL.

χαλκωρυχείον, τό, kopermijn PLUT.

χαλυβδ-ικός, van staal of tot staal gehard EUR. Herack. 161, LYCOPHR. 1109.

χάλυβος, ὁ, = χάλυψ, AESCH. Sept. 728, EUR. (stalen).

χάλυψ, ὕβος, ὁ, staal, gehard ijzer AESCH. Pr. 133, SOPH. Tr. 1260.

(= EN. der Xάλυβες. Of tenslotte toch verw. m. χαλκός?).

χάμᾶ-δης, op de aarde, op den grond Γ 300, δ 114, AESCH. Sept. 358.

(ursch. met -δης uit woorden als ἄλλυδης, ἄμυδης, χαμα- msch. nog oude acc. ἠο χθόνα).

χαμάζει, ter aarde, op den grond, als richting v. beweging Γ 29, EUR. Ba. 633, AR. Vesp. 1012.

(vgl. ἐφαζει met analogisch -αζει < acc. pl. -ασ-δς of < acc. ntr. sing. < -ασ-δε, zooals οὐδᾶσ-δε P 457).

χαμᾶ-θεν, adv., van de aarde, van den grond af HDT. 2, 125, AR. Vesp. 249.

χαμαί, op den grond, ter aarde (oorspr. dativus v. richting) E 442, η 160, v. richting Δ 482, PIND. O. 6, 45, HDT. 4, 67, TR.: AESCH. Ag. 906, AR. Ach. 834, PL. Euth. 14 d, N. T. Joh. 9, 6.

(vgl. χθαμαλός: χθών; idg. gh(ə)-dm(-), dat. sing. ghmm- [= ghom]ai. Vgl. av. zam- aarde, gr. Σμ-έλη [< thrac. ξεμελ-, vgl. ook HESYCH. ξεμελεν' βάροβαρον ἀνδράποδον. Φρύγες, semasiol. vgl. lat. homo: humus, alb. dē land, lat. humus, hōmo [< hēmo, z. nēmo < nē-hēmo], got. guma mensch, lit. žēmas land, o.b. zemlja [z. Nova(ja) Z.] hetz.).

χαμαί-βάτος, ἡ, laag, langs den grond kruipend doorgewas THEOPHR.

χαμαι-γενής, op aarde geboren HYMN. Ven. 108, HES. Th. 879, PIND. P. 4, 98.

χαμαι-δικαστής, ὁ, lagere rechter PAP. (laat).

χαμαι-εὐνης, ου, ὁ, op den grond zijn rustplaats hebbend Π 235; fem. -ευνάς, αδος, κ 243, ξ 15

(op al deze plaatsen α = ᾶ) EMPED. 127, 1 D., χαμαι-λήλος, — 1 op aarde, laag bij den grond levend ARISTOT., NIC. Th. 70. — 2 laag, als subst. een lage stoel (sc. δίφορος?) of bank PL. Phaed. 89 b. — 3 overdr. laag, alledaagsch ISOCR., LUC. Somn. 13.

(ξη- < g^hē-, z. ξήν).

χαμαι-κοιτέω, op den grond slapen LUC. D. Syr. 55.

χαμαι-κοίτης, ου, ὁ, op de aarde slapend SOPH. Tr. 1166.

χαμαι-λέων, οντος, ὁ, — 1 soort hagedis, kameleon ARISTOT., PLUT. Alcib. 23. — 2 vand. plant, genoemd naar een dergelijke kleur v. haar bladeren THEOPHR.

χαμαι-πετής, — 1 op den grond gevallen: ingestort AESCH. Ag. 920, Ch. 994, EUR. Ba. 1111. — 2 op den grond liggend EUR. Tr. 507, PL. Symp. 203 d. — 3 nutteloos, vergeefs PIND. O. 9, 12.

χαμαι-τυπέιον, τό, bordeel LUC. Dial. Mort. 10, 11.

χαμαι-τύπος, — 1 valk, die zijn buit tegen den grond slaat ARISTOT. — 2 ontuchtige man of vrouw POL. — 3 gemeen MEN. Sam. 133.

χαμ-ευνάς, = χαμαι-ε., LYCOPHR. 848, NIC. Th. 23.

χαμ-εὐνη, ἡ, — 1 slaapplek op den grond AESCH. Ag. 1540, (EUR.) Rhes. 9, HEROND. 3, 16, THEOCR. 13, 32. — 2 veldbed AR. Av. 816.

χαμ-εὐνιον, τό, = volg., PL. Symp. 220 d, LUC.

χαμ-ευνίς, ιδος, ἡ, = χαμ-εὐνη, THEOCR. 7, 133.

χαμηλός, op den grond, overdr. PIND. P. 11, 30.

(vgl. χθαμαλός [ἠο ἡμάλος], lat. humilis).

χάμψαι, οἱ, Egypt. naam v. d. krokodillen HDT. 2, 69.

χανδάνω, f. χεῖσομαι, aor. ἔχαδον, perf. κέχονδα

(hss. κέχανδα), (kunnen) bevatten Ψ 742, δ 96,

στῆθος χόλον Δ 24, HYMN. Ven. 252, AR. Ran. 260, THEOCR. 13, 57.

(W. *ghend-*: alb. *ghendem* ik word gevonden, lat. *pre-hendo*, oier. *gataim* ik neem, got. *bigitan* bereiken, krijgen, eng. *to get*, lit. *pa-sigendū* ik mis).

χανδόν, *adv.*, met open mond, *vand.* begeerig, gulzig φ 294, LYCOPHR. LUC., Alex. 14.

χάνη of **χάννη**, *ή*, een zeevisch EPICH. 42 A, ARISTOT.

χάος, *τό*, — 1 de open, leege, eindeloze ruimte, als *persoon* HES. Th. 116., EPICH. 1 D., BACCH. 5, 27. — 2 luchtruimte, atmosfeer STESICH., AR. Av. 192. — 3 de nog ongevormde massa of stof, waaruit de wereld geschapen werd AR. Nub. 424, Av. 693. (< *χαφος*, z. *χαῦνος*).

χᾶος, = **χάιος**, goed, edel THEOCR. 7, 5.

χᾶρά (*χαίρω*), *ή*, — 1 vreugde AESCH. Ag. 1630, Sept. 442, SOPH. Ant. 392, EUR., AR. Pl. 637, DEMOCR. 293 D., PL. Crat. 419 c, N. T. Hebr. 12, 11. — 2 voorwerp, oorzaak v. vreugde N. T. Luc. 2, 10.

χᾶραγ-μα, *τό*, — 1 brandmerk, teeken (ANACR.) 26 B. 2 en 8, N. T. Apoc. 13, 16. — 2 godenbeeld N. T. Act. 17, 29. — 3 (steek), beet SOPH. Ph. 267. — 4 zegelafdruk PAP. — 5 stempel, merk PAP.

χᾶράδρα, *ή*, *ion.* -η, — 1 spleet, kloof Δ 454, HDT. 9, 102. — 2 pas, engte, holle weg HDT. 7, 176, THUC. 3, 107, 3, POL., XEN. An. 3, 4, 1. — 3 spleet of gat met water gevuld XEN. Hell. 4, 2, 15, AESCHIN. 2, 163, DEM. — 4 bergstroom of -beek II 390, AR. Vesp. 1034.

(vgl. *χαράσσω*; *χαρα+κ-*: *χαρα+δ-ρά*).

χᾶραδρ-ίος, *δ*, *geelachtige, zeer vraatzuchtige vogel, die in kloven woont*: pluvier AR. Av. 266, PL. Gorg. 494 b, ARISTOT., BABR. 78, 2.

χᾶραδρος, *δ*, = **χᾶράδρα**, PLUT. Agis 8.

χᾶραδρ-ώ, — 1 *pass.* door kloven en stroomen ontoegankelijk zijn HDT. 2, 25. — 2 *overdr.* v. d. *poriën* v. h. *lichaam*: zeer wijd worden HIPPOCR.

χαρακ-ίζω, *τοῖς προσθτοις*, zich met over elkaar wrijvende pootjes schoonmaken, v. *vliegen* ARISTOT.

χαρακοποιία, *ή*, het opwerpen van een wal of palissade om een kamp POL.

χαρακ-ώ, met palen versterken, palissadeeren AESCHIN. 3, 140, ARISTOT.

χᾶρακ-τήρ (*χαράσσω*), *ήρος*, *δ*, — 1 *eig.* graveur of het stempelend instrument: stempel(aar). — 2 *vand.* stempel als stempelresultaat op munten en *gesneden steenen*, *overdr.* AESCH. Supp. 282, EUR. El. 559, PL. Polit. 289 b, PAP. — 3 *vand.* kenmerk, eigenaardigheid, uitdrukking: > karakter HDT. 1, 57, 142, EUR. Med. 519, AR. Pax 220, N. T. Hebr. 1, 3. — 4 heiligenbeeld PAP.

χαρακώ-μα, *τό*, — 1 met *χάρακες* versterkte legerplaats XEN. An. 5, 2, 26, DEM. 18, 87, POL. — 2 wal POL.

χαρακώ-σις, *ή*, omgeven en versterken met palissaden LYCURG., PLUT. Mar. 7.

χᾶραξ (z. *χαράσσω*), *ἄκος*, *δ* en *ή*, — 1 paal, waaraan de wijnstok gebonden was THUC. 3, 70, 28, 30, AR. Ach. 986, Vesp. 1201, DEM., PLUT. Luc. 16, LUC. — 2 een met palissaden omgeven kamp DEM., POL. — 3 een stek om te enten, een wal van palissaden THEOPHR.

χαραξι-ποντος, de zee doorsnijdend, *κλής*, van het roer SIMON. 42, 3 ALD.

χᾶραξις, *ή*, het insnijden PLUT.

χᾶράσσω, — 1 spits, scherp maken HES. O. 573,

ARISTOT. — 2 **inkrassen**, een indruk, stempel achterlaten PIND. P. 1, 28, AESCH. Pers. 683 doorsnijden, POL. — 3 stempelen, (brand)merken PAP. — 4 *overdr.* (*uit* 4) verbitteren, boos maken HDT. 7, 1, EUR. Med. 157; *pass.*: boos worden op *τινι*.

(W. *gher+ē-*: krabben, d.w.z. afkrabben > puntig maken *ω* inkrabben = inkrassen; *χαρα+κ* < *ghera-* of *char-ax-*, z. *dónax*; vgl. W. *gher-in* lit. *zeriū* ik krab, kras).

χαρι-δότης, *of-δότης* *ου*, *δ*, schenker van vreugde HYMN. 17, 12, PLUT. Anton. 24.

χᾶρι-εις, — 1 vol bevalligheid: gracieus, bekoorlijk, schoon, *μέτωπον* II 798, *κάρη* X 403, *πέπλος* Z 90, *μέλος* PIND. P. 5, 107, ARCHIL. 10 ALD., AR. Pl. 849, *πηγή* PL. Phaedr. 230 d. — 2 fijn, aantrekkelijk, *spec.* geestig, aardig PL. *vaak*: Prot. 320 c, Lach. 180 d, XEN. An. 3, 5, 12, LUC. — 3 verstandig (?) EPICUR. 116 Us.

χαριεντ-ίζομαι, *aur. med.*, schertsen, geestig zijn; *praegn.* spotten PL. Ap. 24 c. 27 d.

χαριεντισ/μός, *δ*, geestigheid, scherts PL. Theaet. 168 d, PL. Rep. 563 a.

χαριέντως, *adv.* v. *χαρίεις*, — 1 aantrekkelijk, aardig PL. Prot. 344 b, Phaed. 80 c. — 2 charmant, goedhartig, *ἀμύνησθαι* ISOCR. 5, 22.

χαρίζομαι (vgl. *χαρίς*), *ή*, *ισσομαι*; *ιούμαι*, HDT. 1, 90 en ATT., — 1 *iemd.* *τινι*, een genoege doen, welgevallig of ter wille zijn E 71, α 61, HDT. 1, 33, ATT.: PL. Gorg. 462 c. — 2 *τινί* *τι*, *iemd* iets schenken, met liefde geven Z 49, δ 56, AR. Eq. 54, N. T. Rom. 8, 32. — *spec.* 3 vergeven, kwijtschelden; *τινί* *τι* N. T. 2 Cor. 2, 7. — 4 prijsgeven, opofferen, *τινά* *τινι* of *εἰς* *τι* N. T. Act. 25, 11, 16. — 5 *vaak perf.*, *spec. part.*; welgevallig: aangenaam, dierbaar zijn E 243, ζ 23, *καχαρασιμένα δώρα* Y 298.

χᾶριν, ter wille van, z. **χάρις** 8.

χάρις, *ή*, *ιτος*, *acc.* *χᾶριν*; *χάριτα* *bij* HDT. 6, 41. —

Bet.: al wat iemds vreugde en begeerte op wekt of heeft: 1 schoonheid, bevalligheid, *bij* *nom.* als *nom. propr.* de Gratiën, *dienaresen* v. *Aphrodite* δ 364, vgl. P 51, ζ 18, PIND. O. 14, 13, BACCH. 8, 15. — 2 schoonheid, bevalligheid v. h. *lichaam* of v. d. *dingen*, *verzw.* lieflijkheid ζ 237; E 183, AESCH. Ag. 417, THUC. 2, 41, 1, N. T. Luc. 4, 22. — 3 roem, glans, *spec.*: v. d. *overwinning* PIND. I. 6, 17; *concr.* het gezang ter eere v. d. *overwinning* PIND. O. 10, 78. — 4 blijdschap, lust PIND. P. 8, 86, I. 5, 50, SOPH. O. R. 1152; *teg.* *κλάτων*, voorwerp of oorzaak van vreugde AESCH. Ag. 1058. — 5 *vand.*: *in de verhouding van hoog tot laag* welgevallen, *gunst* PIND. O. 1, 77, BACCH. 3, 38 *θεῶν* *χ.*, *alg.* tot N. T. Luc. 1, 30. *Spec. Christ.*: genade, welgevallen v. God, „gratie” Luc. 2, 40, *vooral bij Paulus* Rom. 1, 7; *concr.* genadegave 2 Cor. 1, 15. — *Vand.*: *concr.* 6 daad of voorwerp als uiting v. die stemming: (liefde-, vrienden)**dienst**, **genoege**, **geschenk**, *χ-iv* *φέρειν* *τινι*, een genoege doen E 211, ε 307, *alg.* tot N. T. genadegave 2 Cor. 1, 15, Rom. 12, 3; als roeping *gevoeld* Eph. 4, 29; *spec.* schenkingsoorkonde PAP. — 7 (*uit* 4 blijdschap >) **dank**, dankbare stemming; *concr.* uiting van dank *bijv.* AESCH. Ag. 729, dankbare daad, geschenk uit dankbaarheid, loon Δ 95, δ 695, *alg.* tot N. T. Rom. 6, 17. *Vaak* *χᾶριν* *εἶδέναι* of *εἶχειν* dank weten E 235 *alg.* tot N. T. Luc. 17, 9. — **N.B. 8** (*τήν* HDT.) **χᾶριν** *τινος*, *meest met den gen.* *vóbr* *χ.* (*bij act. verba eig.* (geven, doen) als een vreugde, verheugen van >) **ter wille van**, *verzw.* wegens O 744, HDT. 5, 99, ATT. tot N. T. Gal. 3, 19. *Gelij-*

waardig zijn uitdrukkingen met praep.: πρὸς χάριν
 τινος PIND. O. 8, 8, SOPH. Ant. 30.
 (: χάρω; χαρι+τ-, oude *t*-stam naast χαρι-
 in *χαρι-ω [of χαρ-ζω?] > χάρω en χαρι-εις).
χαρισ-ιός (χαριτ-, z. πλούσιος), — 1 βοτάνη,
 liefdekruid ARISTOT. — 2 soort koek COM.
χάρισ/μα, τό, — 1 genade (-gave) N. T. 2 Cor. 1,
 11. — 2 spec. de Christelijke „genade” N. T. Rom.
 1, 11 vgl. 1 Cor. 12, 4 en 6.
χαριστήριος, τὰ χ-α, dankoffer, dank XEN. Cyr.
 4, 1, 2, POL., PLUT. Cam. 7 („supplicatio”), LUC.
χαριστι-κός, — 1 weldadig DEMOCR. 96 D. —
 2 vrijgevig PLUT. 632 c.
χαριτ-ία, ἡ, scherts XEN. Cyr. 2, 2, 13.
χαρίτο-γλωσσέω, att. -ττέω, naar den mond
 praten AESCH. Pr. 294.
χαριτο-δότης, ου, ὁ, vreugdeschenker PLUT.
χαρίτ-όω, begenadigen N. T. Eph. 1, 6; pass.
 Luc. 1, 28.
χαριτ-ώνυμος, met schoonen naam BACCH. 2, 2.
χάρ-μα (χάρω), τό, — 1 vreugde, oorzaak v.
 blijdschap P 636, τ 471, HES., XENOPHAN. 2, 20 D.,
 PIND. O. 9, 86, BACCH. 9, 13, (ANACR.) 53, 5
 (of χάρημα?) AESCH. Ag. 266, SOPH., EUR. Hel.
 321. — 2 spec. leedvermaak T 51, AESCH. Pers.
 1034.
χάρ-μη, ἡ, — 1 vurigheid: strijdlust Δ 222,
 N 82. — 2 strijd E 608, P 161. — 3 (reads volks-
 etym. met χάρω verbonden?) overwinning in den
 strijd PIND. O. 9, 86.
 (vgl. φή-μη. W. gher- gloeiend, overdr. toornig
 zijn: o. ind. hāras- wrok, HESYCH. χαρά· ὀργή, o. pr.
 sari gloed, lit. zēriū ik straal).
χάρ-μονή, ἡ, vreugde, heerlijkheid SOPH. Ai. 559,
 EUR., PL. Phil. 43 c, XEN.
 (eigenaardige formatie, die een *secundaire band*
 legt tusschen woorden op -μων en -ονή, vgl. φλεγ-
 μονή, περ-όνη; z. χάρω).
χαρμωσύνη (vgl. woorden als δικαιοσύνη), ἡ,
 vreugde LXX, PLUT. 1102 a.
χαρμωσύνος, — 1 heugelijk, vol blijdschap HDT. 3,
 27. — 2 τὰ χ-α, sc. ἱερά, feest PLUT. 362 d.
χαρμώ-φρων, met blij hart: het hart verheugend
 HYMN. Merc. 127.
χαρο-ποιός, vreugde verwekkend EUR. Hec. 917.
χαρ-οπός (z. s. v. χάρμη), — 1 metstralenden blik,
 met gloeiende, fonkelende, levendige oogen,
 λέοντες λ 611, HYMN. Merc. 194, SOPH. Ph. 1146,
 AR. Pax 1065, THEOCR. 20, 25, PLUT., LUC. D.
 Deor. 19, 1. — 2 spec.: v. kleur lichtend: licht-
 blauw, grijsblauw ARISTOT., PLUT.
χάρωπό-της, ητος, ἡ, lichtblauwe kleur (v. d.
 oogen der Germanen) PLUT. Marc. 11, Mor. 352 d.
χαρτη-ρά, τά, papyrusbelasting PAP.
χάρτης, ου, ὁ, papyrusblad PL. COM., PAP., N. T.
 2 Joh. 12.
 (wrsch. egypt.; > lat. charta. z. ndl. kaart).
χαρτ-ιον, τό, dem. v. χάρτης, LXX, PLUT. 60a.
χαρ-τός, 3, adi. verb. v. χάρω, heugelijk, τὸ χ-όν,
 oorzaak v. vreugde ARCHIL. 67 a, 6 ALD., SOPH.
 El. 1457, Tr. 228, EUR., PL. Prot. 358 a.
χάρυβδις (z. Χάρυβδις μ 104), ἡ, — 1 draaikolk
 EUR. Supp. 500. — 2 vraatzuchtig mensch AR.
 Eq. 248.
χασκ-άω, dem. v. χάσκω, met open mond naar
 iets kijken, τι AR. Vesp. 695.
χάσκω, j. χανοῦμαι, aor. ἔχανον, perf. κέχνηα, dor.
κέχᾶνα SOPHR. 25 K., — 1 den mond wijd openen,
 om te gapen of om te happen EI 350, μ 350, SOL.

12, 36, (ANACR.) 25, 12, SOPH. Ai. 1227 . . . om
 te spreken > uitspreken, AR. Eq. 1018, PL. Rep.
 529 b, HEROND. 4, 42. — 2 vand. begeeren, ver-
 langen naar AR. Nub. 996, LUC. — 3 overdr.
 met open mond, met verbazing naar iets kijken AR.
 Eq. 651, LUC. — 4 alg. zich openen, opengaan,
 χθών Δ 182, Ζ 282 — 5 vol hiaten zijn τὸ
 κεχρηδός τοῦ ρυθμοῦ LUC. Tim. 1.
 (W. ghāx-, kortste phase ghā- in χά-σκω.
 Overige tijden v. ghā+n- [waarbij later nieuw
 pr. χάνω], evenals bij W. bhē-bhā+n- in φαίω,
 πέφρηα. Verw. o.n. gan het den mond openen,
 schreeuw. Vgl. ghāx+u-, korte phase ghā+u-
 in χάος).
χάσ/μα, τό, — 1 spleet, kloof HES. Th. 740,
 PARM. 1, 18 D., HDT. 7, 30, EUR. Ion 281, PL.
 Phaed. 111 c, PLUT. Cim. 16. — 2 wijde muil,
 open mond (ANACR.) 24, 4, EUR. Herc. 363. —
 3 groote (tusschen)ruimte HDT. 4, 85, N. T. Luc.
 16, 26.
 (: χαν- z. χάσκω, vgl. φάσμα: φαν-).
χασμάομαι, — 1 gapen, slaperig zijn AR. Eq. 824.
 — 2 gapen, v. zenuwachtigheid PL. Gorg. 486 b. —
 3 (vgl. lat. inhiare) jacht op iets, εἰς τι, maken
 THEOCR. 4, 53 (-έομαι).
χασματ-ίας, ου, ὁ, aardbeving, die groote scheu-
 ren veroorzaakt ARISTOT.
χάσ-μη, ἡ, gapen PL. Rep. 503 d, ARISTOT.
χάσμη-μα, τό, een wijd geopende mond AR. Av. 61.
χασμώδης, gaperig, slaperig PLUT. 92 d.
χασμωδ-ία, hiaat GRAMM.
χᾶτ-έω (z. χᾶτ-ίζω), slechts pr. en impf., — 1
 (missen), noodig hebben, τινος γ 48. — 2 begeeren,
 wenschen I 518; m. inf. o 376.
χᾶτ-ίζω (: χῆτος, z. d.), — 1 gebrek hebben,
 missen, τινος HES. O. 21, 394. — 2 noodig hebben,
 τινος Σ 392, PIND. O. 2, 94, EUR. Heracl. 465. —
 3 verlangen naar, τινος ϑ 156, LYCOPHR.
χαυλι-όδων (vgl. χαῦνος), — 1 met naar voren
 staande-, met slagtanden HES. Sc. 387. — 2 ὄδων
 χ-, slag tand HDT. 2, 68, ARISTOT.; subst. HDT. 2,
 71, ARISTOT.
χαυνο-πολίτης, ου, ὁ, een opgeblazen burger,
 blaaskaak AR. Ach. 635.
χαυνό-πρωκτος, scheldnaam voor een wellusteling
 AR. Ach. 104.
χαῦνος, soms 2, — 1 open staand = niet behoorlijk
 gesloten: los, slap, verslapt AR. Av. 819, PL. Polit.
 282 e. — 2 ijdel, onbeteekenend, dwaas PIND. N.
 8, 45, SOL. 9/10, 6, PL. Soph. 227 b. — 3 opge-
 blazen, χ-ους τὰς ψυχὰς ποιεῖ PL. Leg. 728 e.
 (< idg. ghəu-, z. χάος en χάσκω).
χαυνό-της, ἡ, — 1 losheid, v. d. grond XEN. Oec.
 19, 11. — 2 ijdelheid, opgeblazenheid PL. Theaet.
 175 a.
χαυνόω, overdr. opgeblazen maken EUR. Andr. 931,
 PL. Lys. 210 e; pass. opgeblazen, hoogmoedig,
 worden ARISTOT., BABR. 77, 8, POL.
χαύνω-μα, τό, losgemaakte aarde PLUT. Sertor. 17.
χαύνω-σις, ἡ, gebrul van woorden AR. Nub. 875.
χέδροπα, τά, peulvrucht ARISTOT., THEOPHR.,
 NIC. Th. 752, PLUT.
 (onz.; msch. W. ghe-n-d- z. χανδάνω?? Invloed
 v. δρέπω? Wrsch. lu.).
χεζητ-ιάω, desiderat. v. χέζω, aandrang voelen tot
 ontlasting AR. Ran. 8, Nub. 1387, Eccl. 313 *eld.*
χέζικηνικός, komische verdraaiing van κυζικηνικός
 (als een *Cyzikeensche gouden stater*) met toespeling op
 χέζω; βάμμα χ-όν, een goud(d)rollige kleur AR. Pax

1176 (msch. moet in den tekst κυζικηνικός blijven) van wie uit angst zich bevuilt.

χέζω, *f.* χεσομαι, *aor.* ἔχεσα, *perf.* κέχοδα, *perf. p.* κησεμένος, zijn behoeftte doen AR. Ach. 82, Vesp. 941, med. Eq. 1057, *eld.*, MEN. Ph. 42.

(W. *ghed-*: o.ind. hādāti hij ontlast zich, *arm.* jet staart, *alb.* djēs „χέζω”, *nier* gead achterste, *ndl.* gat, o.b. zadū rug. Wrsch.: *igd.* ghə- in χάσκω z. d. Voor d- verlenging z. χαράδ-ω).

χειά, *ἡ*, *ion.* en *ep.* χειή, *gat*, hol X 93, 95, PIND. I. 7, 70, NIC. Th. 79 χειάz.

(= *lat.* fovea kuil, hol, *indien dial.* [Wegens gh- > f-, niet h-] vorm < gheu-eiā, waaruit *gr.* *χε(φ)εῖα > χεῖα moest ontstaan. Door „diectasis” ontstond uit deze beide vormen χεῖα NIC. Th. 79).

χεῖλος, *τό*, — 1 *lip*, *sinds* X 495, α 381, *alg. tot* HEROND. 3, 4, N. T. Mt. 15, 8. — 2 *alg. rand*: v. e. *menquāt* δ 616, v. e. *gracht* M 52, HES. O. 97, HDT. 2, 94, THUC. 3, 23, 14, AR. Ach. 459, PL. Rep. 616 d, POL., N. T. Hebr. 11, 12.

(*vgl.* χελώνη. Wrsch. dus χ. < gheh-*os*; ATT. κενός < κενός is geen tegenbewijs, daar het accent meegewerkt kan hebben en ook bij volg. i [στέλλω: τεινω] de behandeling bij λ en ν niet gelijk is. *Vgl. o.n.* gipnar [*< idg.* ghehū-no-] *pl.* kieuwen. W. *ghel-* wrsch.: W. ghāz-, zooals *stel-*: στά-, z. χάσκω).

χειλ-ών, *ώνος*, *δ*, *visch met langen belc*: lipvisch ARISTOT.

χειμά (z. χειμών), *ατος*, *τό*, — 1 *winterstorm*, *winterkoude*: winter ξ 487, η 118, TR.: AESCH. Ag. 5, PL. — 2 *overdr.* AESCH. Ag. 900.

χειμαδ-ιον, *τό*, *woning voor den winter*, *winterkwartier* DEM. 4, 32, PLUT. Sertor. 6, DIO GASS.

χειμα-άζω, — 1 *intr.* stormen HDT. 7, 191, XEN. Oec. 8, 16, *overdr.* θεοῦ ταῦτα χ-οντος SOPH. O. C. 1504. — 2 *tr.* bestormen, door storm teisteren, ook *overdr.*, THUC. 8, 80, 25, AESCH. Pr. 838, SOPH. O. R. 101, EUR., AR. Ran. 361, PL. Lach. 194 c, N. T. Act. 27, 18. — 3 *spec.*: pass. den winter doorbrengen THEOPHR. — 4 *intr.*: v. *personen* den winter doorbrengen, in de winterkwartieren liggen HDT. 8, 133, XEN. Hell. 1, 2, 15.

χειμαίνω, *pass.* door storm geteisterd worden HDT. 8, 118, *overdr.* PIND. P. 9, 32.

(*< χειμη-νω*: χειμών).

χειμα-ἄμυνά, *ἡ*, *bescherming tegen wind en regen*: winterkleed AESCH.

χειμαῖρος, *δ*, *stop in den bodem van het schip, om water te loozen bij stormweer en op het land* HES. O. 626.

(*afsl.* v. χεῖμα, -μών, omdat de stop alleen bij stormweer werd uitgetrokken. Z. volg.).

χειμα-ρροος, *entr.* -ροος, — 1 *door storm en regen (sneller) stroomend, subst.* δ, *bergstroom*; Δ 452, *subst.* Λ 493, AESCH., SOPH. Ant. 712, EUR., DEM. 55, 19 *overdr.*

χειμα-ρροος, = *voorg.*, PIND. fr. 128, N. T. Joh. 18, 1. **χειμασία**, *ἡ*, *ion.* -τή, — 1 *het overwinteren*, *winterkwartier* HDT. 2, 22, POL. — 2 *slecht weer* ARISTOT.

χειμασκέω, *zich in den winter oefenen, v. soldaten* POL.

χειμερ-ίζω, *den winter doorbrengen* HDT. 6, 31; 7, 37.

χειμερ-ίνος, in den wintertijd geschiedend, van den winter(tijd) DEMOCR. 14, 2 D., THUC. 6, 21, 8, PL. Critias 117 b, XEN., LUC., (N. T.).

(*vgl.* *lat.* hibernus < *idg.* gheimr-īno-; *oude r/n-*

stam [z. χσιμών *msch.* met invloed van εαρ-ωός, z. ook θερινός]).

χειμέριος (z. *voorg.*), *soms* 2, — 1 *van den winter*, als in den winter: koud, stormachtig B 294, M 279, PIND. P. 5, 10, EMPED. 84, 2 D., HDT. 2, 68, THUC. 3, 22, 30, SOPH. Ant. 335, LUC. — 2 *overdr.* ongelukkig SOPH. Ph. 1194, AR. Ach. 1141.

χειμο-θνής, *ἦτος*, *van koude gestorven* LUC.

χειμο-σπορέω, in den winter zaaien THEOPHR.; -ος, in den winter gezaaid THEOPHR.

χειμών, *ώνος*, *δ*, — 1 (winter)storm; winter, koude δ 566: Γ 4, P 549, PIND. P. 3, 50: I. 2, 42, BACCH. 12, 140, HERACL. 67 D., HDT. 1, 87: 2, 22, THUC. 1, 39, 26, TR.: AESCH. Pers. 496, Ag. 656, PL. Prot. 344 d; Symp. 219 b, AR. Ach. 876 χ. θρητιάζ, de N. storm die de trekvogels meebrengt, N. T. Mt. 16, 3; Mt. 24, 20. — 2 *overdr.* storm, leed, ramp AESCH. Ag. 649, δορός ἐν χ-ι SOPH. Ant. 670, ψυχής EPICUR. 128 U.

(*χει-μών*, *vgl.* δαί-μων, W. *ghei-*: o.ind. locat. hēman 's winters, himā- winter, *arm.* jmeṛn [*< ghimern-*, z. s.v. χειμερ-ωός], *alb.* dimen winter, *lat.* hiems, o. *cymr.* gaem, *lit.* žemā, o.b. zima winter).

χειμωνο-τύπος, met stormwinden geeselend AESCH. Supp. 35.

ΧΕΙΡ(Ι). *Nom.* χερ + c > *att.* χείρ, *dor.* χήρ; *daarnaar* ook *gen. enz.* χειρός, *dor.* χηρός, *aeol.* χέρρος. *Daarnaast* εὑ-χερός *e. dgl.* als v. *idg.* gheres-, z. εὐγενής: γένος. *De vormen met ε att.* slechts χερῶν en χερσί(v), *bij Dicht.* *sinds* HOM. ook in andere casus, ἡ, — 1 *hand*, *vuist*, *sinds* Γ 363, *alg. tot* N. T. Mt. 3, 12; *διὰ χειρός* v. *betaling*: persoonlijk (*teg. door giro*) PAP.: χ. ἑλατινή *riem*(!) TIMOTH. Pers. 7. — 2 *verr.* ar m E 81, HDT. 2, 121, 5. — 3 *vand.* k a n t, zij de, δεξία, ἀριστερά *enz.*, *sinds* e 277 *alg.* — 4 *hand in haar functies*: *bezigheid*, ἐν χερσίν ἔχειν *e. dgl.* HDT. 1, 35 = μετὰ χεῖρας 7, 16, 2, = *διὰ χειρός* THUC. 2, 13, 20, *alg.* — 5 *d a a d*, *praegn.* *vijandelijke daad*, ἔπεσον αἱ χερσίν ἀρῆξεν A 77, *praegn.* v 267, ἐς χειρῶν νόμον ἀπικέσθαι *handgemeen* worden HDT. 9, 48, PAP. — 6 *abstr.* *kracht*, *macht*, *daad* van geweld Z 502, HDT. 4, 155, *alg. tot* N. T. παραδίδονα τινα εἰς χεῖρας τινων Mt. 17, 22; = *patria potestas* PAP. („*manus*”). — 7 *concr.* *krijgsmacht*, *troep soldaten* (*vgl.* *lat.* manus) HDT. 7, 20, THUC. 3, 96, 32. — 8 *overdr.*: *hand*(schrift); *vand.* *stijl*, *manier* HYPER., THEOCR. 9, 7. — 9 *eigenhandig* schrijven, brief PAP. — 10 *kwitantie* PAP.

(W. *gher-* z. o.ind. hārati hij neemt: *toch.* A tsar *hand*, *arm.* jern *acc.*, *sing.*, jern' *nom.* *pl.* *alb.* dorē [*< ghērā*]).

χειρ-αγωγός, *aan de hand voerend* PLUT. 794 d, N. T. Act. 13, 11 gids; **αγωγέω**, *aan de hand leiden* LUC. Tim. 32, N. T. Act. 22, 11.

χειρ-απτάζω, *behandelen* HDT. 2, 90.

χειρ-αψία, *ἡ*, *iemd*(bij het worstelen) *omstrenge*len om hem te *lichten en te leggen* PLUT. 234 d.

χειριδω-τός, met mouwen voorzien HDT. 7, 61.

χειρ-ίζω, *behandelen*, *besturen* POL.

χειριζεις, *δ*, *operatieve behandeling* HIPPOCR.

χειρ-ιος, *3*, = *ὑποχείριος*, in de *macht* van, *onderworpen* SOPH. Ai. 495, EUR. Andr. 628.

χειρ-ίς, *ἰδος*, *ἡ*, „*handbedekking*”, *wrsch.* *lange mouw* (*vgl.* *lat.* manica) ω 230, HDT. 6, 72, XEN. Hell. 2, 1, 8, LUC., PLUT. Otho 6.

χειρισμα, *τό*, *operatieve behandeling* HIPPOCR.

χειρισμός, *δ*, — 1 *bestuur*, *leiding* POL., PAP. —

2 werkzaamheid in staatsdienst PAP. — 3 operatieve behandeling HIPPOCR.

χειριστής, οὔ, ὁ, — 1 leider, bestuurder POL. — 2 hulpbeambte PAP.; — **ικόν, τό**, journaal PAP.

χείριστος (z. χείρων), slechtste, ergste XEN. Mem. 1, 2, 32, DEM., ISOCR. 6, 64.

χειρο-βάρης, zoo zwaar als men met de hand kan vasthouden COM.

χειρο-βοσκός, ὁ, hij, die van handenarbeid leeft SOPH.

χειρο-βρῶς, ὄτος, de armen knellend, STESICH.

χειρο-γραφον, τό, schuldbekentenis PAP., N. T. Col. 2, 14; — **έω**, opschrijven en ondertekenen v. e. eed PAP.; — **ία, ἡ**, — 1 verklaring onder eede PAP. — 2 kanselarij PAP. (laat.)

χειρο-δάκτυλος, met de hand gedood SOPH. Ai. 219.

χειρο-δεικτος, met den vinger aangewezen SOPH. O. R. 901.

χειρο-δίκης, ου, ὁ, hij, die het vuistrecht uitoefent HES. O. 189.

χειρο-δράκων, οντος, ὁ, met drakenhanden, slangarmig EUR. El. 1345.

χειρο-ήθειᾶ, ἡ, tamheid ARISTOT.

χειρο-ήθης, tam, mak v. dieren; overdr. volgzzaam zacht HDT. 2, 69; 3, 28, DEM. 3, 31, PLUT., LUC.

χειρο-θεσία, ἡ, de hand aan iets slaan, behandelen COM.

χειρο-κμητος, door menschenhanden bewerkt of ingercht ARISTOT.

χειρο-κοπέω, de hand afhouden, τινα, ook pass., PLUT. 305 c.

χειρο-κράσια, ἡ, = **κράτια**, PLUT.

χειρο-κράτια, ἡ, vuistrecht, het recht van den sterkste POL.

χειρόμακτρον, τό, — 1 handdoek, servet HDT. 2, 122, SOPH., XEN. Cyr. 1, 3, 5, LUC. — 2 soort hoofddoek voor vrouwen SAPHO 99 ALD. (χερο.) (beter χειρο-ώμα(ε)κτρον, eig.: ὁμόγεννημι? Of: μάσσω??)

χειρο-μάχος, handenarbeid verrichtend PLUT.

χειρο-μύλλη, ἡ, handmolen XEN. Cyr. 6, 2, 31.

χειρο-νίβον, τό, = **χέρνιβον**, EPICH.

χειρο-νιπτρον, τό, waschwater om de handen te wasschen COM.

χειρο-νομέω, — 1 gebaren maken, gesticuleeren HDT. 6, 129, XEN. Symp. 2, 19. — 2 met armbewegingen verschillende stooten en parades toepassen PL. Leg. 830 c.

χειρο-νομησεύω, desiderat. v. voorg., gaarne gesticuleeren COM.

χειρο-πληθής, de handen vullend, zoo groot als men met de handen kan omvatten XEN. An. 3, 3, 17, THEOPHR., THEOCR. 25, 63.

χειρο-ποιέω, med., met eigen hand verrichten SOPH. Tr. 891.

χειρο-ποιητός, door menschenhanden gemaakt, kunstmatig HDT. 1, 195, THUC. 2, 77, 10, PL. Critias 118 c, XEN. An. 4, 3, 5, POL., N. T. Mc. 14, 58.

χειρο-σοφος, keurig gesticuleerend LUC. Salt. 69.

χειρο-τένων, οντος, met lang gestrekte armen BATR. 297.

χειρότερος, = **χείρων**, z. d., O 513, HES. Sc. 51, PARM. 8, 24 D.

χειρο-τέχνης, ου, ὁ, handwerker, deskundige HDT. 2, 167, THUC. 6, 72, 27, SOPH. Tr. 1001, AR. Pl. 533, PL. Prot. 328 a, PL.

χειρο-τεχνία, ἡ, handwerk PL. Polit. 304 b.

χειρο-τεχνικός, bekwaam in, betrekking heb-

bende op een handwerk PL. Phil. 55 d, Polit. 259 c.

χειρο-τον-έω, de handen opsteken: stemmen; *resultatier*: iemd kiezen, iets besluiten LYS. 12, 44, AR. Ach. 598, PL., XEN. Hell. 6, 3, 11, DEM., AESCHIN. 3, 14, ISOCR., PAP., N. T. Act. 14, 23.

χειρο-τονητός, door χειροτονία gekozen AESCHIN. 1, 19.

χειρο-τονία, ἡ, stemmen of besluiten, (ver)kiezen door het opsteken der handen THUC. 3, 49, 26, PL. Leg. 755 d, XEN., POL.

χειρο-τόνος, met uitgestrekte handen (*biddend*) AESCH. Sept. 172.

χειρουργ-έω, — 1 met eigen hand verrichten THUC. 8, 69, 25, AESCHIN. 2, 117. — 2 vervaardigen, bouwen PL. Critias 117 c. — 3 behandelen ANTIPI. 1, 20.

χειρούργη-μα, τό, handenarbeid, handwerk PL. Gorg. 450 b.

χειρουργ-ία, ἡ, handenarbeid, handwerk; practijk daarvan AR. Lys. 673, PL. Symp. 203 a, Gorg. 450 b.

χειρώω (: χείρων), — 1 eig. zwakker maken, er onder krijgen AR. Vesp. 443. — **Med.:** 2 in zijn eigen macht krijgen: overweldigen, bedwingen HDT. 3, 120, TR.: AESCH. Ch. 694, THUC. 3, 11, 27, PL. Soph. 219 c, 222 a, PLUT. — 3 gevangen nemen XEN. Hell. 2, 4, 26. — 4 *praegn.* dooden XEN. Cyr. 7, 5, 30. — 5 *verzw.* (ook door volksetym. met χείρ) verrichten, behandelen HDT. 2, 70.

χειρω-μα, τό, — 1 overweldiging, het dooden SOPH. O. R. 560. — 2 *coner.* > slachtoffer AESCH. Ag. 1326. — 3 (z. χείρωω 5) daad; *spec.* τυμβοχόα χ-τα offer of het opwerpen van een grafheuvel AESCH. Sept. 1022.

χείρων, — 1 eig. korter, kleiner, δέμας A 114*, φυήν ε 211*. — 2 minder waard, slechter E 377, O 641, A 576*, E 382, Δ 400, PIND. I. 3, 34, THUC. 6, 92, 35, SOPH. Ph. 456, EUR., PL. Phaedr. 248 e, N. T. Mt. 9, 16.

(oorspr. bet. was korter, kleiner: zwakker, W. ghere+s-: o.ind. hrāsati hij neemt af, hrāsá- kort, kleiner, comp. hrās-tyan-, m.i.er. gerr [*<* idg. ghers-o-]. Gr. χείρων, aeol. χέρρων < *χέρσων, χείριστος < *χέρσ-ιστος; *χέρσ-ε-φ(o)-[: o.ind. hrās-vá-, z. b.] > χέρης; *χέρσ-ε-ων > χερσίων, waarnaar weer jonger χερσιότερος).

χειρωνάκτης, ου, ὁ, = **χειρώναξ**, HIPPOCR.

χειρωνακτικός, ὁ, = *volg.*, (PL.) Ax. 368 b.

χειρώναξ, ακτος, ὁ, eig. kost-,winner met het werk zijner handen: — 1 handwerk-man HDT. 1, 93, SOPH., LUC. — 2 overdr. λόγων χ. v. e. waarzeggend priester EUR.

(*<* χειρο-φαναξ, vgl. ἀναξ etym.).

χειρωνάξι/α, ἡ, ion. -τη, handwerk, dienst HDT. 2, 167, AESCH. Ch. 761.

χειρωνάξι/ον, τό, belasting op het door een handwerk verdiende ARISTOT., PAP.

χείρω-σις, ἡ, het overweldigen (PL.) Ep. 332 a.

χειρωτι-κός, behoorend bij of leidend tot een overweldiging PL. Soph. 219 d.

χείω, ep. = **χέω**, gieten HES. Th. 83.

χέλειον, schaal v. d. schildpad of v. d. kreeft NIC.

χελιδον-ίζω, als de zwaluwen kweelen AESCH.

χελιδόν-ιον, τό, stinkende gouw THEOPHR., THEOCR. 13, 41.

χελιδών, ὄνος, ἡ, *voc.* χελιδῶ Simon., — 1 zwaluw φ 411, χ 240, HES., HDT. 2, 22, DEMOCR. 14, 4 D., AESCH. Ag. 1050, AR. Av. 1681, MEN. Perik. 279. — 2 een vliegende zeevisch v. d. *teleur*

der zwaluw ARISTOT. — 3 de holte onder in den hoef v. h. paard XEN. Eq. 1, 6.
(vgl. ἀηδών e. dgl.; W. ghel [+ē-], z. κίχλη).

χέλυδρος, ὁ, soort waterslang NIC. Th. 411.
(: χέλυ [z. χέλως] × ὕδρα).

χελύδνειον, τό, dem. v. χελύδνη, HIPPOCR.

χελύδνη, ἡ, — 1 = χεῖλος, lip AR. Vesp. 1083. — 2 *aeol.* = χελώνη, SAPPHO.

χέλως (z. χελώνη), **υός, ἡ**, — 1 schildpad HYMN. Merc. 33 EMPED. 76, 2 D. — 2 de daarvan gemaakte lier HYMN. Merc. 25, AESCH., EUR. Herc. 683. — 3 borstkas HIPPOCR., EUR. El. 837.

χέλυσμα, τό, pantsering of bedekking aan den onderkant v. h. schip THEOPHR.

χελύσσω, hoesten en opgeven HIPPOCR.
(-ύσσω- *afl.* v. W. ghel-, z. s.v. κίχλη).

χελών-ειον, τό, schaal van de schildpad ARISTOT.

χελώνη, ἡ, — 1 schildpad HYMN. Merc. 42, HDT. 1, 47, 48, AR. Vesp. 429. — 2 een schutdak, testudo XEN. Hell. 3, 1, 7, POL., DIOD.
(z. χελύδνη, wat op een *du-stam*, type μήτρος οὐ μητροία *wijst*, verw. met o.b. žely schildpad. W. g*)hel- geel zijn, z. lat. *helvus*, *fulvus*).

χέραδος, τό, grind, kiezelstenen Φ 319.
(-αδος *wrsch. suff.*, vgl. χροῦ-αδος en dan vermoedelijk < -αδος in γούγ-αδος e. dgl.; < -αδος, vgl. de lat. *gerundiva* op -ndus. W. gher- ik wrijf bij; o.ind. *ghársati* hij wrijft, ndl. *grind*, lit. *grēndu* ik wrijf. Vgl. χόνδρος).

χεράς (z. *voorg.*), **άδος, ἡ**, kiezel PIND. P. 6, 13.

χεριότερος, = χερείων, B 248, M 270.

χερείων, DEMOCR. 49 D., = χείρων, z. d.

χέρης, -α e. dgl. bij χείρων, z. d.: slecht, slechter.

χέρι-αρ [*and.* -άρης], handig, kunstvaardig PIND. P. 5, 35.

χερμάδ-ιον, τό, kleine kei, slingersteen Δ 518.

χερμάδ-ιος (z. *voorg.*), van de grootte van een kiezelsteen LUC. Lexiph. 6.

χερμάς, άδος, ἡ, kei-, slingersteen PIND. P. 3, 49, AESCH. Sept. 300, EUR. Ba. 1096, Melan. D. 12 v. A.
(vgl. HESYCH. χέρμα· χάλιξ; χ. *wrsch.* kruising v. χέρμα × χεράς, z. χέραδος).

χέρνυμα (z. *volg.*) **τό**, handwerk (v. l.) THEOCR. 15, 79.

χερ-νής (z. χερ-νήτις), **ἦτος, ὁ**, daglooner EUR. El. 207, ARISTOT.

χερ-νήτης, ου, ὁ, handwerksman SIMON., AESCH. Pr. 893.
(later *masc.* bij χερ-νήτις).

χερ-νήτ-ικός, τό χ-όν, de dagloonersklasse ARISTOT.

χερ-νήτις, ιδός, ἡ, met de hand spinnend: arme dagloonersvrouw M 433.
(χέρι + νέω).

χερ-νίβ-ιον, τό, dem. v. χέρνιβον, ANDOC. 4; 29(?), AR.

χέρ-νιβον, τό, waschbekken Ω 304, LYS., ANDOC. 4, 29(?).

χερ-νίπτομαι, aor. med., — 1 zich de handen wassen vóór een godsdienstige plechtigheid A 449. — 2 reinigen en wijden LYS. 6, 52, EUR. Iph. T. 622, AR. Pax 961.
(*compos.* uit χεῖρας νίπασθαι, vgl. β 261).

χερνήτης, ου, ὁ, λίθος, soort wit marmar THEOPHR.

χέρ-νιψ, -νίβος, ἡ, waschwater om de handen te reinigen, *spec. in ritueel gebruik*: wjwater α 136, γ 440, SIMON. 28, AESCH. Ag. 1037, SOPH. O. R. 240, EUR., AR. Pax 956, DEM.
(χέρι + νίζω).

χερο-μύσής, de handen met bloedschuld bevestigend AESCH. Ch. 72.

χερό-πληκτος, met de hand geslagen SOPH. Ai. 632.

ΧΕΡΡΟ- in *compos.*, z. χερσο-.

χερρό-νησος, ἡ, z. χερσό-νησος.

χερσ-αίος, — 1 op het vasteland (levend, voorttrekkend) HDT. 2, 68; 4, 192, THUC. 7, 67, 26 v. h. landleger, AESCH. Sept. 64, EUR., PL. Soph. 223 b, ἡ χ-α sc. θήρα.

χερσ-άλλη, ἡ, onvruchtbaar land, met een dunne zoutlaag bedekt PAP.

χερσ-εῶμα, — 1 *intr.* niet bebouwd worden, onvruchtbaar zijn XEN. Oec. 5, 17. — 2 op het land leven PLUT. 982 b. — Tr.: 3 onvruchtbaar maken, *pass.* PLUT. 2 d. — 4 van hulp en steun berooven EUR.

χερσό-θεν, *adv.*, van het vasteland, van den oever af PIND. O. 2, 80, EUR. Heracl. 429.

χέρσον-δε, *adv.*, naar het (vaste)land Φ 238.

χερσο-νησ-ίζω of **χερρον.**, een schiereiland vormen POL.

χερσο-νησ-ίτης, ου, ὁ, att. χερρον., bewoner van een schiereiland XEN. Hell. 1, 3, 10.

χερσονησιώτης, ου, ὁ, = *voorg.*, XEN. Hell. 3, 2, 8.

χερσο-νησο-ειδής, van den vorm van een schiereiland HDT. 7, 22.

χερσό-νησος, ἡ, att. χερρόν., schiereiland HDT. 4, 12.

χέρσος, — 1 vasteland uitmakend, daartoe behoorend PIND. N. 4, 20, HDT. 2, 99. — 2 *subst.* ἡ, vasteland, oever Ε 284, η 278, PIND. O. 12, 4, BACCH. 12, 132, Tr.: AESCH. Pers. 707. — 3 onbebouwd, onvruchtbaar HDT. 4, 123, AESCH., SOPH. Ant. 251; *subst.* ἡ, onbebouwd land PAP. — 4 *overdr.* kinderloos, eenzaam SOPH. O. R. 1502.
(W. *gher+s-*: o.ind. *hársatē* hij wordt stijf, gaat overeind staan, lat. *horreo*, *hársatus*, o.i.e. *garb* [< idg. *ghr(s?)-yo-*] ruw, ruig, *ags.* zorstremstruik. *Semas. idg.* vgl. χερσεῶμα 1. — Bet. vasteland teg. het gladde zeevlak: z. lat. *aequor*, *πέλαγος*).

χερσῶμα, *pass.* verwilderen PLUT. 10 d.

χεσεῶμα, *desiderat.* bij χέζω, neiging hebben zijn behoefte te verrichten AR. Eq. 888.

χεῦ-μα (χέω), **τό**, — 1 vloed, stroom PIND. N. 9, 39, AESCH. Eum. 293, EUR.; *overdr.* ὕμων PIND. P. 5, 100. — 2 plengoffer (of vat waaruit geplengd wordt) HDT. 1, 51.

χέω, ep. χέω [< χεF-ζω], *f.* χέω, aor. ἔχεα naast ἔχεα, *perf.* κέχθηκα, κέχθηκα, aor. *p.* ἐχέθην. Daarnaast worteloor. *pass.* ἐχέθην, — 1 gieten: uitgieten, vergieten v. vloeistoffen en vloeibare waar, ὕδωρ II 4, δάκρυ A 357, *alg.* tot n. t. — 2 uitstorten: strooien, verspreiden, werpen v. droge stoffen, φύλλα Z 147, grafheuvel Z 419, α 291, ATT.: EUR. Ba. 456. — 3 *overdr.* verspreiden, ἥερα Θ 50, φωνήν laten weerklinken τ 521, κάλλος ψ 156, σπέρμα PIND. P. 4, 42, γάρου BACCH. 5, 15, ATT.: AESCH. Sept. 73. — Med. 4 (voor zich) zelf uitgieten, uitstrooien, γοήν νεκρῶσιν x 518, βέλαα Θ 159, γοάς HDT. 7, 45. — *Pass. (refl.)*: 5 v. vloeistoffen of droge stoffen, *overdr.* v. levende wezens: zich uitstorten of verspreiden, uitstrooien, tranen Ψ 385, κόρυς ι 330, ἀμφ' ἀπὸ χυμένη, de armen om hem slaand T 284, EMPED. 35, 7 D., ATT., νόσος SOPH. Tr. 853, PL. Tim. 66 c. — 6 zich storten in, zich overgeven of wijden aan PIND. I. 1, 4, ἐς τάρφροδισα LUC. Sacrif. 5.
(W. *gheu(+d)-*: o.ind. *juhóti* hij plengt in het

vuur, arm. *jaunem* ik pleng, offer, lat. *fundo*, *fudi*, got. *giutan* = ndl. *gieten*).

χηλ-αργός, dor. χάλ., met snelle hoeven, χ-οί ἀμιλλαί SOPH. El. 861.

χηλευ-τός, adi. verb. v. χηλεύω, gestrikt, gevlochten HDT. 7, 89.

χηλ-εύω, strikken, vlechten COM.

χηλή, dor. χάλξ, ἡ, — 1 (gespleten, later ook niet gespleten) hoof HES. Sc. 62, EUR. Ba. 619, Ph. 42, AP. RH., ARISTOT. — 2 klauw v. vogels AESCH. Pers. 208, SOPH. Ant. 1008, EUR. — 3 schaar v. d. kreeft ARISTOT. — 4 vand. havendam met twee armen, golfbreker THUC. 1, 63, 3, XEN. An. 7, 1, 16. (χάλᾶ. W. *ghā*- openstaan, z. *χάσκω*).

χηλ-ίνος, 3, = χηλευτός, ἀγγεῖον mand ANACR. 38 ALD.

χηλός, ἡ, kist, kast II 221, v 68. (indien ook dor.: W. *ghē*-, anders W. *ghā*-open staan, ruimte hebben, z. *χάσκω*. Vgl. *χηλή*).

χηλώω, strikken, vlechten SOPH.

χή-μη (z. *χάσκω*), ἡ, — 1 soort mossel met wijd open schalen ARISTOT. — 2 bep. maat HIPPOCR.

χῆν, χηνός, ἡ, att. gew. ὄ, dor. χῆν EPIGH. 152 K., gans B 460, o 161, HDT. 2, 45, AR. Av. 805, XEN. An. 1, 9, 26, PL. Gorg. 471 c. (dor. χῆν; gen. χῆνός < χανός-ός [daarnaar weer nom. χῆν, χῆν]; o.ind. hamsd-flamingo, lat. *anser*, m.ier. *gēiss*, ndl. *gans*, lit. *žasis*, W. *ghans*:- *ghā*- z. *χάσκω*?).

χην-αλώπηξ, εἶκος, ὄ, *Aegyptische* soort gans, die in gaten leeft HDT. 2, 72, AR. Av. 1295, ARISTOT., HEROND. 4, 31.

χῆν-ειος, ion. χῆνεος, van een gans EUR., COM., LUC.

χῆν-εος, ion. = χῆνειος, HDT. 2, 37.

χην-ίζω, op de fluit een snaterenden toon voortbrengen COM.

χην-ίσκος, ὄ, sieraad van den achterstevan, als een ganzehals LUC. V. H. 2, 41.

χηνο-βοσκός, ganzen houdend COM.

χηνο-βωτία, ἡ, het houden van ganzen PL. Polit. 264 c.

χῆρα (χῆρος), ἡ, ion. χῆρη, weduwe, ook als appos. (adj.) vgl. B 289, Z 408, LYS. 2, 71, SOPH. Ai. 653, EUR., N. T. Luc. 2, 37.

χηρ-αῖνω, haar man (moeten) missen HEROND. 1, 21.

χηρ-άμβη, (vgl. χῆμη en z. s.v. θρίαμβος, διθύραμβος), ἡ, soort mossel COM.

χηρᾶμις (vgl. voorg. en z. πυραμίς), ἴδος, ἡ, breede mossel, waarvan de schaal als lepel werd gebruikt HIPPOCR.

χηρᾶμός (z. voorg.), ὄ, kloof, spleet Φ 495, ARISTOT.

χηρ-εία, ἡ, weduwestaat THUC. 2, 45, 4.

χηρ-εύω, — 1 verlaten zijn: ledig, beroofd zijn, τινος ι 124, κτεάνων THEOGN. 956. — 2 beroofd zijn van *menschelijken omgang of steun* SOPH. O. R. 479, EUR.; weduwe zijn ISAE. 6, 51, DEM. — 3 tr. berooven, τινά τινος EUR. Cycl. 440. — 4 spec. den man verlaten (ook χηρ-) INSCR. Leg. Gortyn. 2, 53.

χηρηός, ion. = χηρειός, verlaten, verweesd EP.

χῆρος (z. χῆτος), beroofd, verstoken van, τινος: eenzaam X 484, 499, EUR. Alc. 862.

χηρώω, — 1 verlaten, leeg maken, ἀγυίας E 642, HDT. 6, 83. — 2 spec. tot weduwe of wees maken P 36, EUR. Cycl. 304. — 3 intr. missen, τινος THEOGN. 956. — 4 als wees, weduwe leven PLUT. 749 d.

χηρωστής, οὗ, ὄ, een verwant uit de zijlinie, die

erfgenaam wordt bij ontstentenis van nadere verwanten E 158, HES. Th. 607.

(< *ghērōd-tā*-, als o-phase: *ghērēd*- in lat. *hērēd*-erfgenaam. Z. *χῆρος* en *εἶθ* [als praep.] + W. *dō*- = ontvangen, o.ind. *ā+itta*- [*<ā+da*] in ontvangst genomen).

(χῆτος), τό, slechts dat. χῆτεῖ, gebrek, gemis Z 463, π 35, HYMN. Ap. 78, HDT. 9, 11, PL. Phaedr. 239 d.

(W. *ghē*- verlaten ω opengaan < uiteengaan, vgl. o.ind. *jāhāti* hij verlaat, vgl. *χάσκω*).

χθᾶμᾶλο-πτῆτης, ου, ὄ, laag bij den grond vliegend ARISTOT.

χθᾶμᾶλός, op den grond, laag ι 25, N 683 *superl.*, μ 101 *comp.*, XEN. Mem. 3, 8, 9, THEOCR. 17, 79, POL.

(z. *χθών*, *χαμαί*, *χαμηλός*, en vgl. lat. *humilis*).

χθές, adv., ook ἐχθές, gisteren HYMN. Merc. 273, HDT. 2, 53, AR. Ran. 726, PL. Symp. 174 a, MEN. Epitir. 166, N. T.

(W. *segh*- v. *εἶχω*. Idg. *ghses*- [*<s(e)gh-és?*] eig. gen. (in den loop) van den aangrenzenden dag: o.ind. *hydās* [*<*ghies* als *dissimilatieproduct* van **ghses?*] alb. *dje*, lat. *heri*, -e, *hesternus*, o.ier. *in-dhē*, ohd. *gestaron* = ndl. *gisteren*, got. *gistra-dagis* morgen!).

χθες-ινός, van gisteren AR. Vesp. 281, LUC. Laps. 1.

χθιζ-ίνος, = voorg., AR., ALCIPIR.

χθιζός (< **χθες-δός*-), van gisteren, gisteren N 745, A 424, HDT. 1, 126, (PL.) Alc. II 141 d.

χθόν-ιος, soms 2, — 1 in, onder de aarde HES. Th. 697, PIND. P. 5, 101, ORPHEUS 18 D., HDT. 6, 134, AESCH. Pr. 994, spec. v. *goden* AESCH. Ch. 1, SOPH. O. C. 1606 Ζεύς, EUR., AR., PL. Rep. 619 e. — 2 inheemsch SOPH. O. C. 948. — 3 van den grond, κόνις AESCH. Sept. 736.

χθονο-σιβής, de aarde betredend SOPH. O. R. 301.

χθονο-τρεφής, door het land gevoed ἐδανός AESCH. Ag. 1407.

χθών, ἡ, **χθονός**, — 1 aarde, grond Γ 265, PIND. O. 7, 55 de gansche aarde, BACCH. 4, 4, EMPED. 22, 2 (als element) AESCH. Pr. 1, SOPH. O. R. 25, EUR. — 2 bep. land AESCH. Pers. 61, SOPH. O. R. 939.

(Vgl. *χαμαί*. W. *ghsōm* > *χθών*, daarnaar *χθονός* i.p.v. **χθομός*, vgl. o.ind. *ksām* acc., *ksmās*-gen. abl.).

χι-άζω, door twee kruisgewijze (χ) streepen ongedig verklaren PAP.

χίδρον, τό, gew. pl., een gerecht van versche, fijn-gestooten gort of erwten: brij, meelspijs AR. Eq. 806.

χιλί-ανδρος, van duizend man PL. Polit. 292 e.

χιλί-αρχέω, χιλιαρχος zijn PLUT. Cat. Mi. 8, LUC. D. Mer 9, 4.

χιλί-άρχης, ου, ὄ, aanvoerder of bevelhebber van duizend man HDT. 7, 81.

χιλί-αρχ-ία, ἡ, — 1 de waardigheid van χιλιαρχος, XEN. Cyr. 4, 1, 4. — 2 een afdeling infanterie PAP.

χιλί-αρχος, ὄ, = χιλίαρχης, AESCH. Pers. 304, XEN. Cyr. 2, 1, 22; PLUT. Galb. 10, N. T. Act. 22, 24 = tribunus militum.

χιλιάς, ἄδος, ἡ, het getal duizend, een aantal van duizend HDT. 7, 184, AESCH. Pers. 341, PL. Phaedr. 256 e, N. T. Luc. 14, 31.

χιλί-ετής, ους, van duizend jaren PIND.; PL. Phaedr. 249 a.

χιλιοί, αι, α, duizend, sinds H 471 alg. tot N. T.

2 Petr. 3, 8; *sing. bij collectiva*: χ-α ἕππος HDT. 5, 63.

(oorspr. ook bij HOM. χεῖλοι; de vorm met τ is att. en laerisch. Wrsch. v. W. segh- z. έχω, χ. < seghes-lo- [o.ind. sahas-ra- n. 1000] > *ἐχειλο-, waarvan ἐκατόν zijn ἐ- gekregen heeft, terwijl juist χ. zonder s- zich naar κατόν [z. Βουκάτια = ἐκατόμβαia] gericht heeft. Bet. het grootte, alles overtreffende getal).

χιλιό-ναυς, εως, uit duizend schepen bestaand EUR. Or. 352.

χιλιο-ναύτης, ου, στόλος, vloot van duizend schepen AESCH. Ag. 45; σὺν κώπᾳ χιλιοναύτᾳ, EUR. Iph. T. 141.

χιλιό-παλαι, adv., voor zeer langen tijd, *komische vergrooting* AR. Eq. 1155.

χιλιοστός, de duizendste PL. Phaedr. 249 b.

χιλιοστύς, ύος, ή, duizendtal, *spec. bep. afdeeling* soldaten, bataljon XEN. Cyr. 2, 4, 3.

χιλιο-τάλαντος, duizend talenten zwaar of waard COM., PLUT.

χιλός, ό, groen voer voor vee, *spec. voor paarden* HDT. 4, 140, XEN. Cyr. 5, 4, 40; χ. ζήρος, hooi XEN. An. 4, 5, 33.

(: arm. sit takje).

χιλώ, op stal voederen (*teg. laten weiden*) XEN. An. 7, 2, 21.

χιμαῖρά, ή, geit ω 181, HES. Th. 322, AESCH. Ag. 232.

(z. volg., vgl. *ἐταῖρα, μάχαιρα).

χιμαῖρος, ή, (éénjarige) geitebok AR. Eq. 661. (*eig. een winter oud, z. χειμα, χειμερ-ἴνος, vgl. lat. vitulus: vetus οο gr. (f)έτος*).

χιμετλον, τό, buil aan handen of voeten door kou ontstaan HIPPOCR., AR. Vesp. 1167, LYCURG., ARISTOT.

(: χειμα? morphol. vgl. ἐχέ-λη).

χιών-εος, van sneeuw, sneeuwwit COM.

χιον-ίζω, besneeuwen HDT. 2, 22.

χιονό-βλητος, besneeuwd AR. Nub. 270.

χιονο-βόλος, sneeuwved PLUT. 182 e.

χιονό-βοσκος, met sneeuw bevochtigd; λειμών AESCH. Supp. 559.

χιονο-θρέμμων, sneeuw onderhoudend: besneeuwd EUR. Hel. 1323.

χιονό-κτύπος, door sneeuw geteisterd SOPH. Ai. 695.

χιονο-τρόφος, = -θρέμμων, EUR. Ph. 802.

χιονό-χρους, sneeuw wit COM.

χιονό-χρως, -χρωτος, sneeuw wit EUR. Hel. 216.

χιον-ώδης, sneeuwachtig EUR.

χιουργής, van Chiisch werk COM.

χιτών, ύνος, ό, *ion. κιθών*, — 1 wollen of linnen onderkleed v. mannen of vrouwen, *zonder mouwen*, K 77 alg. tot n. R. Mt. 10, 10. — 2 doodenkleed Ω 580. — 3 ook als pantsers gebruikt, χάλκεος met bronzen platen beslagen N 440, HDT. 5, 106. — 4 τευχών κ., borstwering HDT. 7, 139. — 5 *overdr.* een steenen kleed, v. d. steenviging Γ 57.

(sem. < hebr. kuttonet < babyl. kitā. Ook lat. tunica is sem. lw.).

χιτών-ιον, τό, dem. v. χιτών, AR. Lys. 48.

χιτων-ισκος, ό, *dem. v. χιτών*, AR. Av. 946, LYS. 10, 16, XEN. An. 5, 4, 13, PL., POL., PLUT.

χιών, ύνος, ή, — 1 sneeuw, sinds M 278, alg. tot n. T. Mt. 28, 3. — 2 sneeuwwater, ijskoud water EUR. Andr. 215.

(z. χειμών; veru. arm. giun sneeuw).

(χλάζω) (z. καχλάζω), perf. κέχλαδα, zwellen, vol zijn, PIND. P. 4, 179, ook v. geluid O. 9, 2.

χλαῖνᾶ, ή, overkleed, mantel K 133, HDT. 2, 91, TR.: AESCH. Ag. 872, THEOCR.

(< χλαμ-ᾶ, z. χλαμύς).

χλαμυδη-φόρος, een χλαμυς dragend, v. z. ruitier THEOCR. 15, 6.

χλαμύδ-ιον, τό, dem. v. χλαμύς, PLUT. Rom. 8, Phoc. 29.

χλαμυδογρία, ή, het vervaardigen van ruitermantels XEN. Mem. 2, 7, 6.

χλαμύς (2 wrsch. lw. evenals χιτών), ύδος, ή, groote wijde mantel, ook voor ruiters SAPHO 56 ALD., BACCH. 17, 54, AR. Lys. 987, MEN. Perik. 164, N. T. Mt. 27, 28.

χλαῖνιδ-ιον, τό, dem. v. χλαῖνις, HDT. 1, 195, SOPH., EUR. Or. 42, AR. Lys. 1089.

χλαῖνιδο-ποιία, ή, het vervaardigen van fijne overkleeren XEN. Mem. 2, 7, 6.

χλαῖνις (: χλαῖνᾶ), ἴδος, ή, fijn wollen overkleed voor mannen en vrouwen HDT. 3, 139, AR. Eccl. 818.

χλαῖνισκ-ἴδιον, τό, dem. v. χλαῖνις, AR. Pax 1002.

χλαῖνισκ-ιον, τό, dem. v. χλαῖνισκος, klein fijn overkleed AR. Ach. 519, AESCHIN. 1, 131.

χλαῖρος (z. χλωρός), vroolijk, helder, γελᾶν PIND. P. 9, 38.

χλευάζω, — 1 intr. schertsen, spotten AR. Ran. 376, DEM. 19, 23, N. T. Act. 17, 32. — 2 bespotten (PL.) Eryx. 397 d, DEM. 7, 7, MEN. Epitr. 215, POL., med. PLUT. Rom. 10.

(W. ghleu-: ags. zleu uitbundigheid, lit. glaudas tijdverdrijf, russ. glumā spel, spot).

χλευασία, ή, bespottig, slechte behandeling DEM. 24, 16, ARISTOT., LUC.

χλευασμάς, ό, = *voorg.*, DEM. 18, 85, POL.

χλευαστής, ου, ό, spotter ARISTOT.

χλεύη (z. χλευάζω), ή, — 1 scherts, pl. HYMN. Cer. 202. — 2 spot, hoon LUC. Paras. 40.

χληῆδος (: καχλάζω?), ό, vuil AESCH., DEM. 55, 22; SOPH.

χλιαῖνω (z. χλιω), ἴ en ἱ, verwarmen SOPH., AR. Lys. 386, COM.

χλιαρός (χλιω), ion. χλιερός, warm, lauw HDT. 4, 181, AR. Lys. 386, HIPPOCR., N. T. Apoc. 3, 16.

χλιασμα, τό, verwarmende omslag HIPPOCR.

χλιδ-αῖνω, russ. ἄβρότητι, door weelde verwijfd worden XEN. Symp. 8, 3.

χλιδ-ἄνος, verwijfd, verweeklijkt AESCH. Pers. 544, EUR. Cycl. 500, PLUT. Alcib. 23.

χλιδανό-σφυρος, met teere voeten (ANACR.) 41, 7.

χλιδάω (z. volg.), — 1 week, teer zijn, μολλά PIND. O. 10, 84. — 2 in iets zwelgen, op iets trotsch zijn, AESCH. Pr. 971 vgl., SOPH. El. 360, AR. Lys. 640.

χλιδή (χλιω), ή, — 1 weelderigheid, verwijfdheid HDT. 6, 127, AESCH. Pr. 466, SOPH. Ichn. 358 D., PL. Symp. 197 d. — 2 *concr.* weelde, weeldevoorwerpen: schoone kleeding enz. SOPH. El. 52, EUR. Ion 26, XEN. Cyr. 4, 5, 14. — 3 overmoed, trots AESCH. Pr. 436, SOPH. O. R. 889. — 4 lust, lusten AESCH. Ag. 1447, Supp. 1003.

χλιδη-μα, τό, = *voorg.*, EUR. Iph. A. 74.

χλιδ-ων, υνος, ό, tooi, opschik COM.

χλιερο-θαλπής, lauwwarm COM.

χλιερός, ion. = χλιαρός, HDT., COM.

χλιω, zich in weelde koesteren, zijn overmoed botvieren AESCH. Supp. 236, Ch. 137.

(W. ghel+ēi- stralen v. licht en warmte: nll. glimmen, lit. žlejà schemering).

χλο-άζω, geelachtig groen zijn, zóóals jonge scheuten ARISTOT.

χλόασ/μα, τό, jonge scheut, uitlooper HIPPOCR.

χλο-αυγής, groenachtig glanzend LUC. Dom. 11.
χλοερός (z. χλόη), = **χλωρός**, HES. Sc. 393, SOPH. Ichn. 215 D, EUR. Ba. 866, THEOCR. 27, 65.
χλοερο-τρόφος, groene kruiden voortbrengend, πέδιλον EUR. Ph. 826.
χλόη, ἡ, *ion.* χλοίη, de jonge scheut, het jonge groen HDT. 4, 34, EUR. Iph. A. 422, Ba. 12, PL. Critias 115 a, XEN. Oec. 17, 10.
 (W. *ghel+eu-*, parallel met *ghel+ei-* [z. χλίω]; *χ.* < *χλοf-ā*, *χλοf-ερός*, vgl. *χολή*: *χολ-έρα*. Vgl. *lat. helvus*, d. *gelb*, *lit. zelvas* groenachtig).
χλο-ηρός (vgl. *κισσ-ήρης*), frisch groen EUR. Ba. 107.
χλοη-τόκος, jong loof voortbrengend LUC. Trag. 45.
χλοη-φόρεω, ontkiemen, groen worden THEOPHR., AP. RH.
χλοη-φόρος, jonge gewassen voortbrengend EUR. Ph. 647.
χλόςος, ὁ, *contr.* χλοῦς, groenachtig gele kleur THEOPHR.
χλούνης, ου, ὁ, — 1 bijnaam, later naam v. h. wilde zwijn: de bruine(?) I 539, HES. Sc. 168, 177, CALL. — 2 wellusteling COM.
 (*onz.*; vgl. HESYCH. *χλουνός· χρουσός*, wat bij *χλοή* behoort, z. d.; *genoemd naar zijn kleur?*).
χλοῦνις (z. χλούνης), παιδων κακοῦται *χ.* het zaaiveld? AESCH. Eum. 188.
χλο-ώδης, geelgroen HIPPOCR.
χλωρ-αίνω, bleek maken SOPH.
χλωρ-αύχην, met bleeken hals BACCH. 5, 172.
χλωρ-εύς, ὁ, groenachtig gele vogel ARISTOT.
χλωρηίς (*fem.* v. χλωρεύς), ἴδος, ἡ, *eig.* de bleekgele, geelgroene: nachtegaal τ 518, SAPHO 22 ALD
χλωρ-ιάω, geelgroen of bleek zijn HIPPOCR.
χλωρίς, ἴδος, ἡ, het wijfje van den χλωρῶν ARISTOT.
χλωρ-ῖων, ωνος, ὁ, geelvink ARISTOT.
χλωρό-κομος, groen loof dragend EUR. Iph. A. 749.
χλωρός, — 1 helder groen, frisch (groen) τ 320, π 47, XENOPHAN. 32 D., *alg. tot* n. t. Mc. 6, 39, *spec.* onrijp THUC. 4, 6, 3. — 2 helder geel, μέλι Α 631. — 3 bleek (makend), δέος Η 479, λ 633. — 4 vaal, ἀλύξ HES. Sc. 265 vgl. 231, σώμα THUC. 2, 49, 33, n. t. Apoc. 6, 8. — 5 *overdr.* teer, jong, δάκρυα SOPH. Tr. 847, EUR. Med. 906. — 6 frisch, krachtig, αἷμα SOPH. Tr. 1055.
 (W. *ghel+e-*, vgl. *s.v.* χλοή; *χ.* < *ghlō-ro-*. Vgl. *ndl. gloed* [*< idg. ghlō-to-*]. W. *ghel-* glanzen, geel-groen zijn).
χλωρό-της, ἡ, — 1 groen zijn, v. planten PLUT. Flamin. 3. — 2 bleekheid HIPPOCR.
χλωρό-τομος, versch geplukt ARISTONOUS.
χναῦ-μα, τό, lekkernij COM.
χναυμάτ-ιον, τό, *dem.* v. *voorg.*, COM.
χναυ-ρός, lekker COM.
χναυστι-κός, ὁ, lekkerbek COM.
χναύω, afknagen, opknabbelen EUR. Cycl. 358, COM.
 (W. *ghnēu-*, korte fase *ghnēu-* = *χναυ-*; *verw. o.n. gnāa* wrijven. Z. *χρός*, *χρόη*).
χνο-άζω, — 1 het eerste jonge (baard) haar krijgen COM. — 1 de eerste grijze haren krijgen SOPH. O. R. 742.
χνοάω, = **χνοάζω**, THEOCR. 27, 49, LUC. Bacch. 2.
χνόη (z. χνάω), ἡ, *ion.* χνοίη, — 1 de ijzeren bus van het wiel, waarin de as loopt, de as zelf AESCH. Sept. 154, SOPH. El. 717, EUR. — 2 gedruisch v. voeten AESCH. Sept. 371.

χνόιος (z. *volg.*), wollig, met den vlasbaard bedekt (ANACR.) 16, 19.
χνόος, ὁ, *att. contr.* χνοῦς, — 1 wat van iets afgeschaaft wordt of afvliegt als schaaftsel, zaagsel; *spec.* schuim ζ 226. — 2 fijn dons, zachte haren AR. Nub. 978, CALL. Ap. 37, THEOCR. — 3 *overdr.* waas, v. *ouder-wetscheid* D. H.
 (z. *χναῖω*, W. *gh(e)m+eu-*).
χσαν-εύω, metaal smelten en gieten AR. Th. 57.
χσάνη, ἡ, = **χόανος**, EMPED 84, 9, AR. Th. 18, trechter.
χόανος (χόf-ανος; χέω), ὁ, — 1 smeltkroes Σ 470, HES. Th. 863, EMPED. 96, 1 D. — 2 een holte in de hersenen HIPPOCR.
χσα-χύτης, ὁ, bewaker van de mummies PAP.
χοεύς, ὁ, z. **χοῦς**.
χοή (χέω), ἡ, — 1 plengoffer x 518, λ 26, HDT. 7, 43, AESCH. Ch. 15, SOPH. Ant. 431, AR. XEN. — 2 wijwater SOPH. O. C. 1599.
χο(-)ή-ρης, met plengoffers gevuld EUR. Iph. T. 960.
χοη-φόρος, plengoffer brengend, *titel van een tragedie van* AESCHYLUS.
χο-ιός, van aarde gemaakt N. t. 1 Cor. 15, 47.
χοινικ-ίς, ἴδος, ἡ, metalen spijlen van een kroon DEM. 22, 72; 24, 180.
χοῖνιξ (? : σχοῖνος?), ἴδος, ἡ, — 1 een korenmaat, = vier κοτύλαι, ongeveer 1.14 liter, zooveel koren als gew. voor het dagelijksch onderhoud van een mensch gerekend werd τ 28, HDT. 7, 187, THUC. 4, 16, 11, AR., PAP., n. t. Apoc. 6, 6. — 2 soort van voetboei, blok AR. Pl. 276, DEM. 18, 129.
χοιραδ-ώδης, vol χοιράδες PLUT. 664 f.
χοιράς, ἄδος, ἡ, — 1 een uit de zee uitstekende rots, klip THEOGN. 576, ARCHIL., HDT. 2, 29, AESCH. Pers. 421, THEOCR. 13, 24. — 2 de gezwollen halskliek, „scrofulae” HIPPOCR.
 (*msch.*: W. *gher-*, z. *ghers-in χέρσος*; *χ.* < *χοο-ρο-*).
χοῖρ-εῖος, van het zwijn, zwijnen-, varkens-, κρέα AR. Ran. 338, XEN. An. 4, 5, 31.
χοῖρεος, = **χοῖρειος**, ξ 81.
χοῖρ-ἰδιον, τό, *dem.* v. **χοῖρος**, biggetje AR. Ach. 819, Vesp. 573, PL. Euthyd. 298 d.
χοῖρινη (: χοιράς), ἡ, kleine zeemossel, van wier schelp zich de rechters in Athene bedienden om te stemmen AR. Vesp. 333.
χοῖρινος, = **χοῖρειος**, LUC. Conscr. Hist. 23.
χοῖρ-ῖον, τό, *dem.* v. **χοῖρος**, AR. Ach. 740, Vesp. 1353 *overdr.*
χοῖρο-κομῆιον, τό, — 1 zwijnenkot AR. Vesp. 844. — 2 band om den **χοῖρος** (2) Lys. 1073.
χοῖρο-κτονος, van gedooide zwijnen afkomstig, αἷμα, καθαρός AESCH. Eum. 233.
χοῖρο-πίθηκος, ὁ, aap met een varkensstaart ARISTOT.
χοῖρο-πώλης, ου, ὁ, varkenskoopman AR. Ach. 818.
χοῖρος, ὁ, — 1 (jong) varken big ξ 73, HIPPON., HDT. 2, 48, SOPH., AR. Ach. 795, PL. Rep. 378 a. — 2 schaamdeel AR. Ach. 767, Th. 289 *eld.*
 (*msch.* *genoemd naar zijn borstels*, vgl. *χοιράς*, W. *gher-* stijf omhoog staan, vgl. *alb. deŕ* [*< idg. ghers-*?] varken. Z. *χέρσος*).
χολάς, ἄδος, ἡ, — 1 pl. ingewanden, darmen Δ 526, Φ 181, HYMN. Merc. 123. — 2 *sing.*: inzinking bij het borstbeen ARISTOT.
 (vgl. o.b. *želodükū*, vgl. met *temuis cymr. coludd* ingewand, *colwed* hart. *Of als darmen*: *χολή*, vgl. „zoo geel als een darm”, z. *χόλος*).
χολάω, — 1 door overloop van gal dol zijn AR. Nub. 833, MEN. Epitr. 176, Sam. 201. — 2 toornig

zijn NIC., MOSCH. 1, 10, LUC. (*vgl. μελαγχολάω*).
χολ-έρα (: χόλος en χολάς), *ή*, darmziekte, sterke
 darmaatahr; cholera HIPPOCR.

χολερίάω, aan de χολέρα lijden PLUT. 974 b.

χολή (z. χόλος), *ή*, — 1 = χόλος, gal ARCHIL.

96 ALD., AESCH. PR. 495, THUC. 2, 49, 28, SOPH.

Ant. 1010, PL. — 2 *overdr.* toorn, haat, afkeer

AESCH. Ag. 1660, AR. Ran. 4, DEM., N. T. Act.

8, 22. — 3 bittere drank N. T. Mt. 27, 34. —

4 *spec.* vocht v. d. inktvisch NIC. Al. 474.

χολίαι-ιον, *τό*, *dem.* v. χόλιξ, THEOPHR.

χολ-ικός, galachtig PLUT. 101 c.

χόλιξ (z. χολάς), *ίκος*, *ή*, *gew. pl.* darmen, pens AR.

Vesp. 1144, Eq. 1179.

χόλι-ιον, *τό*, *dem.* v. χολή, MARC. AUR.

χολο-βάφινος, van galachtig gele kleur ARISTOT.

χόλος, *δ*, *proza gew.* χολή, — 1 gal II 203, als

oorzaak beschouwd van: — 2 toorn, wrok O 122,

PIND. O. 6, 37, BACCH. 5, 99, HDT. 6, 119, AESCH.

Pr. 29, SOPH., EUR. Med. 99, LUC. Amor. 2.

(W. *ghel-* geel zijn: *av. zara-* gal, *lat. fel*

[*f dialectisch?*], *ndl. gal, o.b. žličč*).

χολώω, — 1 toornig, driftig maken A 78, § 205,

SOPH. Tr. 1045. — 2 *pass. en med.* toornig worden

N 206, I 33, PIND. O. 7, 30, BACCH. 10, 53, HDT. 7,

31, TR.: SOPH. Ph. 374.

χολ-ώδης, — 1 galachtig PL. Tim. 86 e, ARISTOT.

— 2 galkleurig PL. Tim. 71 b. — 3 gallig: toornig

LUC. Vit. auct. 7.

χολω-τός, *adi. verb.* v. χολώω, vertoornd, toornig

Δ 241, χ 26.

χονδρο-άκανθος, met kraakbeenachtige graten

ARISTOT.

χόνδρ-ῖνος, ἄρτος, soort grof gerstebrood COM.

χόνδρ-ῖτης, ου, *δ*, van gerst gemaakt, ἄρτος COM.

χόνδρος, *δ*, — 1 korrel, *wierook*, zout, *meestal:*

graan, gort STESICH. 2 ALD., HDT. 4, 181, AR. Ach.

521. — 2 drank of pap v. *g(i)erst* bereid AR. Vesp.

737. — 3 spelt of dinkel POL. — 4 kraakbeen

ARISTOT., NIC. Al. 123. — 5 neusbeen of schouder-

blad LYCOPHR. 155.

(< *χρονδ-ρο-* met *dissimilatie*, W. *ghrend-*,

verlenging v. *gher-*, z. *ξίραδος*. *Verw. eng. to*

grind, tit. grénu ik wrijf).

χονδρός (z. *voorg.*, *eig. ro-part. daarbij*), korrel-

achtig ARISTOT.; χονδροί ἄλας AR. Ach. 521 grof

zout (*of = voorg.?*).

χονδρό-τύπος, kraakbeenachtig ARISTOT.

χόνδρ-ώδης, kraakbeenachtig ARISTOT.

χόος (χέω; < χόφος), *δ*, *att.* χούς, *deels naar de*

3de declin. χόος, *χού*, *plur.* χόους, χουσίη, χόος, —

1 maat voor vloeistoffen, 12 κοτύλαι of 3,43 liter

COM., MEN. Her. fr. 4. — 2 *alg.* maat PL. Theat.

173 d, Hipp. mai 188 d. — 3 te Athene Χόος (*eig.*

het kannenfeest) de tweede dag der Anthesteriën AR.

Ach. 961, PAP. — *concr.* 4 de opgeworpen aarde

HDT. 2, 150; 7, 23. — 5 aangespoeld zand of slib

THEOPHR.

χορ-άγιον, *τό*, *dor.* = χορήγιον.

χορ-άγος, *δ*, *dor.* = χορηγός.

χορδ-άριον, *τό*, *dem.* v. χορδή, COM.

χόρδευ-μα, *τό*, worstdarm AR. Eq. 315.

χορδ-εύω, worst maken, *comisch*: door elkaar

hakken AR. Eq. 214.

χορδή, *ή*, — 1 darm: (darm)snaar, pees φ 407,

PIND. P. 2, 69, PYTHAGOR. 27 D., EUR. Hipp.

1135, PL. Phaed. 86 a. — 2 worst AR. Ach. 1119.

(W. *gher-*: *o.ind.* *hira* ader, *alb.* *zofs* inge-

wanden, *msch. lat.* *haru-spez*, *hernia* breuk, *hira*

darm, *o.n. pl.* *garnar* ingewanden, *lat.* *zárna*
 ingewanden).

χορδο-λογέω, de snaren uitzoeken en probeeren

PLUT. 87 f.

χορδο-τόνος, *τό* χ-ον, een werktuig om snaren te

spannen, wervel ARISTOT.

χορδο-τόνος, met snaren bespannen SOPH.

χορεία (χορεύω), *ή*, het dansen, de reidans EUR.

Ph. 1265, AR. Ran. 247, PL. Leg. 654 b, PLUT.

χορείος, bij den reidans behorend; *δ* χ., de vers-

voet —, = *trochaeus* CIC.

χόρευ-μα, *τό*, rei en dans EUR. Herc. 891, PL.

Leg. 655 c, COM.

χόρευ-σις, *ή*, dans PIND. Pae. 6, 9. D.

χορευ-τής, ου, *δ*, — 1 koordanser PIND. P. 12,

27 (ἀς). — 2 iemd uit het koor PL. Symp. 173 a,

Phaedr. 252 d.

χορ-εύω, — *Intr.:* 1 reidansen uitvoeren SOPH. O. R.

896, EUR. Ba. 184, AR., PL. Euthyd. 277 c, XEN.

Hipp. 3, 2, τ., uitvoeren *med.* AESCH. Ag. 31, AR.

— 2 *alg.* blijde zijn SOPH. Ai. 701. — *Tr.:* 3 met

reidansen huldigen PIND. I. 1, 7, SOPH. O. R. 1093

pass., EUR., AR. Nub. 1510. — 4 mimisch na-

bootssen PL. Leg. 655 d. — 5 tot den reidans op-

wekken EUR. Herc. 686.

χορ-ηγ-έω, — 1 *eig.* choreeg zijn, *d. w. z.* een koor

aanvoeren bij de opvoering PL. Gorg. 482 b τιν,

Leg. 654 a τινος. — 2 *overdr.* den toon aangeven,

de hoofdrol spelen PL. Theat. 179 d. — 3 *spec.* de

kosten voor het instudeeren en uitvoeren v. e. koor,

d. w. z. v. e. tragedie of comédie dragen ANTIPH.

2 β, 12, LYS. 19, 28, AR. Ach. 1155 τ, ISAE. 7, 40

τιν, DEM. — 4 *vand.:* *alg.* de kosten voor iets

dragen of iets in voldoende mate verschaffen EPICUR.

134 Us. N. T. 2 Cor. 9, 10; *tr.* iemd van iets, τινά

τιν, voorzien, uitrusten ARISTOT., POL., LUC. — 5

overdr. dienen, zich onderwerpen, ἡδοναίς AESCHIN.

3, 240. LUC.

χορ-ηγ-η-μα, *τό*, *eig.* de kosten voor de opvoering

van een koor, *alg.* het dragen van de kosten voor

iets PLUT. Otho 9.

χορ-ηγ-ία, *ή*, — 1 als choreeg de kosten dragen voor

de opvoering van een koor of tragedie THUC. 6, 14,

34, DEM. — 2 *alg.* het dragen van de kosten voor

iets, het voorzien met geld en andere dingen

ARISTOT., PLUT.; *ongunstig* protserig geldvertoon

DEMOCR. 282 D., — 3 de toevoer of de voorraad

van levensmiddelen in den oorlog POL. — 4 *alg.*

inkomsten POL.

χορ-ηγ-ικός, den χορηγός betreffend; ἀγῶνες,

wedstrijden bij de opvoering van een koor XEN.

Hier. 9, 11; τριπόδες, die door een koor als prijs

behaald en aan een godheid gewijd werden PLUT.

Nic. 3.

χορ-ηγ-(ε)ιον, *τό*, — 1 plaats, waar een koor

(tragedie of comédie) werd ingestudeerd DEM. 19,

200. — 2 = χορηγία *ή*, POL.

χορ-ηγός, *δ*, *dor.* χορᾶγός, — 1 de aanvoerder

(regisseur) v. e. koor PL. Leg. 655 a. — 2 *alg.* hij,

die een groote stoet aanvoert SOPH. Ant. 1147 χ.

ἄστρον, EUR. Hel. 1454. — 3 *spec.* hij, die de

kosten voor de opvoering van een koor draagt

ANTIPH. 6, 10, LYS. 21, 1, DEM., ARISTOT. A. II.

54, 8, *eld.* — 4 *alg.* hij, die de kosten voor iets

draagt DEM. 19, 216, AESCHIN. 1, 54, LUC.

χορ-ικός, een koor betreffend, van het koor AR.

Eq. 587, PL. Leg. 670 a; *τό* χ-όν, de reizang in een

treur- of blijspel ARISTOT.

χόριον, *τό*, — 1 nageboorte ANTIPHON 36 D.,

ARISTOT. — 2 buikvlies HIPPOCR. — 3 *vand.* met melk en honig gevuld vlies (vgl. *rolpens e. dgl.*) COM., THEOCR. 9, 19. — 4 huid, leer THEOCR. 10, 11. (W. *gher-* vatten, omvatten, z. *χέρω*).

χοροδιδασκαλία, ἡ, de kunst van den χοροδιδάσκαλος PL. Alc. I 125 e.

χοραδιδασκαλικός, ἡ χ-ῆ = *voorg.*, PL. Alc. I 125 d.

χοροδιδάσκαλος, ὁ, hij, die het koor in dans en gezang oefent en de opvoering laat instudeeren, *aanv. de taak v. den dichter zelf* AR. Eccl. 809, PL. Leg. 655 a, ARISTOT.

χοροδήθης, aan den dans gewoon HYMN. 1, 83. **χοροὶτύπη**, ἡ, het stampen op de dansplaats: reidans Ω 261.

χοροτύπος, op de dansplaats stampend: dansend PIND. fr. 156.

χοροὶτύπος, bij het dansen getokkeld, λύρα HYMN. Merc. 31.

χορομάνης, den dans hartstochtelijk beminnend AR. Th. 962.

χορόνδε, *adv.*, naar den reidans Γ 393.

χορόνικός, in het koor overwinnend com.

χοροποιός, een koor instudeerend of leidend SOPH. Ai. 697, AR. Ran. 352, XEN. Ag. 2, 17.

χορός, ὁ, — 1 dansplaats, λέιψαν δὲ χορόν θ 260, ζ 65, vgl. εὐρύχορος *e. dgl.* — 2 (rei)dans Γ 394, Π 180, PIND. O. 14, 9, BACCH. 16, 107, TR.: SOPH. Ant. 152, Θῆλος KRITIAS 1, 8 D., PL. Leg. 835 e, N. T. Luc. 15, 25. — 3 *spec.*: in Attica de koor-dansen, *die oorspr. kern en middelpunt van tragedie en comédie vormden: vand.* het recht een tragedie op te voeren: **koor**, δίδοναι, ἔχειν, z. AR. Ach. 886, Eq. 513, PL. Rep. 383 c, Gorg. 501 e, (N. T.). — 4 *verzw.* groep, schare SOPH., Eur. Herc. 925, PL. Prot. 315 b, Phaedr. 247 a.

(W. *gher-* (om)vatten, vgl. *χέρω* en *semasiol.* z. *χόρτος* = *lat hortus*, z. ook *χώρα*; *semasiol.* oorspr. dansplaats).

χορᾶζω, — 1 op stal voederen en mesten HES. O. 452. — 2 vet mesten, τινι, met iets AR. Pax 139, PL. Rep. 372 b τινά τι, N. T. Apoc. 19, 21, *pass.* gemest worden, zich vet mesten, *vand.* smullen com. — 3 voeden, verzadigen N. T. Mt. 15, 33. — 4 *overdr.* bevredigen N. T. Mt. 5, 6.

χόρταςμα, τό, spijs, eten POL., N. T. Act. 7, 11. **χορτολογία**, ἡ, fourageeren, ook v. voer voor de dieren POL.

χόρτος, ὁ, — 1 omheinde (binnen)plaats Δ 774, Ω 640. — 2 weide, domein PIND. O. 13, 44 v. e. *leeuw*, EUR. Iph. T. 134, PLUT. — 3 *vand.*: het daar gewonnen of genoten voer, *spec. gras of hooi* HES. O. 606, HDT. 5, 16; 9, 41, EUR. Alc. 498, XEN. An. 1, 5, 10, N. T. *vaak*: Mt. 6, 30; graszoden 1 Cor. 3, 12; halm Mt. 13, 26. — 4 *ook*: voedsel voor menschen HIPPOCR. 39, 6 ALD.

(W. *gher-* omvatten, z. *χέρω*. *Verw. phryg. Gordium. lat. hortus, osc. hürtum „hortum“ o.ier. gort* zaaiveld, zaad, got. gardis huis, eng garden *lit. zārdis* omheinde weide, o.b. gradū stad [w?]).

χορωδία, ἡ, koorgezang, *teg. μωνῶδια*, PL. Leg. 674 e. **χορωνός**, ὁ, = *κορωνός*, krans SIMON. 71 ALD. **χορωφελήτας**, ου, ὁ, het koor begunstigend, begeleidend AR. Lys. 1319.

χούς, ὁ, z. *χόος*.

χραίνω, — 1 wrijven, strijken langs, > insmeren, verven PL. Leg. 769 a. — 2 bezoedelen AESCH. Eum. 170, SOPH. O. R. 822, EUR., PL. Leg. 917 b.

— 3 bespatten, besprenkelen BACCH. 10, 111, AESCH. Sept. 61.

(< *χρη-ω*: W. *ghren-* wrijven, z. s.v. *χόνδρος*). **χραίσμ-**, *impf.* *χραίσμιον later als aor. II opgevat*, f. χ-ῆσω, *aor.* ἔχ-ῆσα, — 1 van nut zijn, *τινι, helpen*, baten A 28, 242 (*niet od.*, HES.), AP. RH., LYCOPHR., NIC. — 2 (*door invloed v. ἀρέω*), *τινι τι*, iets voor (van) iemd afweren H 144.

(W. *ghrēi-* [z. *χράομαι*], waarvan korte phase *ghrēi+s-* = *χραίσμο-ω* *χωρη-μός, χορη-τός*. Daarbij behoorde **χραίσμοω* = *θέρωω: θερώος* en een *denominativum* *χραίσμω*).

χραίσμη, ἡ, hulp NIC. Th. 584; *vd.* **χραίσμη-εις** NIC. Th. 576; *-μη-σις*, ἡ, NIC. Th. 926.

χραύω, *aor.* ἔχραυσα, — 1 schrammen, licht wonden E 138. — 2 *med.* aanraken: grenzen aan, *τινος* INSCR. G. D. 60, 9.

(W. *gh(er)+eu-*, korte phase *ghrēu-* = *χραυ-*; vgl. W. *gher-* s.v. *χέραδος. dus*, wrijven, strijken: schrammen, vgl. HDT. 6, 75 ἔγ-χρ).

(**χρόFω**), *aor.* ἔχρα(Φ)ον, zich werpen op, *τινι*, aan vallen ε 396, κ 64, Φ 369, φ 69, vgl. ἐπι-χρόω.

(W. *ghrēu-*: *lit. grīduju* ik breek af, doe instorten; korte phase *ghrēu-* = *aor.* ἔχραF-ον, en *ghrū-* in *lat. in-gru(wo)*).

(**χρόω**) **XPH-**. **Vormen: med.** **χρη-ζομαι* met *contr.* η; *att.* χρῆ, χρῆται *enz.*; **ion.** ook hier moderne analogievormen naar de *contracta op -άω*: *χρᾶσθαι* en in de *verbinding η-ο/ω* de bekende *metathesis quantitativa*: *χρήμενος* > *χρεώμενος, χρεώμαι* *enz.*; reeds HOM. Ψ 834 [εω *één* lettergreep], *impf.* *chré(e)ο* met *hyphaeresis* HDT. 1, 155. — *Verder* f. *chrῆσμαι aor.* ἔχρησα *την* (*pass.* ἔχρησθην HDT. 7, 144), *perf.* κέχρη(σ)μαι reeds HOM. — **Gebruik: I. MED.**: — 1 te kort hebben, gebrek hebben aan, *τινος, spec. perf.* ξ 155, ρ 347, HES. O. 317, EMPED. 112, 10 D., SOPH. Ph. 1264 > noodig hebben EUR. Iph. A. 89. — 2 behoefte aan iets hebben; > begeeren, verlangen naar *τινος: εὐνῆς* T 262, γάμου χ 50, α 13, *m. impf.* AESCH. Pers. 829. — 3 **gebruiken**, *τινι, perf.* geregeld gebruiken, hebben Ψ 834, *perf.* γ 266, *alg tot* N. T. 1 Cor. 7, 21 (*met acc.* 1 Cor. 7, 31).

In alle mogelijke verbindingen: v. *pers., dieren, dingen.* *Pass.* HDT. 7, 144. *Praegn.*: het doen, probeeren met, *τινι*, tevreden zijn met DEMOCR. 277 D. — **Spec.** 4 omgaan met, *τινι, ook m. dubb. dat.* met iemd omgaan als (met) . . . = iemd hebben tot; *verzw.* iemd behandelen als, gebruiken . . . (misbruiken) voor . . . THUC. 2, 4, 23, XEN. An. 4, 6, 3, PL. *tot* N. T. Act. 27, 3 *φιλανθρωπῶς*. — 5 *sexueel* omgang hebben met HDT. 2, 181, XEN. Mem. 1, 2, 29. — 6 zich van iets bedienen > toepassen, openbaren: *τεχναίς* PIND. N. 5, 48, ἄργῃ *e. dgl.* HDT. 1, 137, SOPH. O. R. 1241, *alg. tot* N. T. 2 Cor. 1, 17 ἔλαφρα lichtzinnigheid; *ongunstig* aan den lijve onder vinden, lijden, συμφορᾷ κεχρημένος LYS. 24, 3 (ω *sterker* περιπετυκῶς *ib.* 10). — 7 **spec.** (*als oude religieuze uitdrukking*) zijn godsdienstige behoeften vervullen (bij): het orakel raadplegen, *τινι* θ 81, *φυχῆ* *τινος* κ 492, HDT. 1, 46, 47, ATT.: THUC. 1, 126, 27. — II. **ACT.**: *part.* *chrῆων* (*chrῆων*) θ 79, f. *chrῆων* (*causat.*; *en jonger bij med.*), iemd iets doen gebruiken [ten gebruike, te leen geven, z. *κίχρημι*]; **spec.** een orakel geven, *τινι* θ 79, PIND. P. 4, 6, THEOGN. 807, HDT. 1, 19, 49,

ATT.: THUC. 2, 102, 1, POL.; *pass.* HDT. 3, 64, τὸ χρῆσθ' ἐν HDT. 1, 63, THUC. 3, 96, 22.

(in het Gr. is verm. het med. oorspr. Bet. v. *χρη* (ἔστιν) eig. er is te kort. > men moet wel gebruiken met dat. [*instrum.*, nl. de opgeslagen reservevoorraad] en met gen. men heeft noodig, begeert, tracht te krijgen. Vgl. *δέ(ν)ομαι* ook eig. te kort komen > noodig hebben, verzoeken. *Χρη(-)* te kort: W. *gher*+*ε-* [naast *gher*+*ει-* z. *χραίσου-*] z. *χέρη-ς* en vgl. o. ind. *hrásati* hij neemt af, *hras-va-* kort, *m.ier. gerr* kort).

χρεία (< *χρη-ιά*, z. *XPH-*), *ή*, — 1 gebrek, *φραμάκων* AESCH. Pr. 481. — 2 het noodig hebben, behoefte > verlangen AESCH. Sept. 286, SOPH. AR. Pl. 534, PL. Phaed. 111 a, MEN. Sam. 187, tot N. T. Tit. 3, 14, LUC. 9, 11, HEROND. 6, 10. — 3 noodzakelijkheid, nood SOPH. O. C. 191, SOPH. O. R. 1443. — 4 het gebruik: *ἡμάτιον ἐν χ-α ὄν* PL. Phaed. 87 c. — 5 *praegn.* het met profijt gebruiken: voordeel, nut THEOGN. 62, PIND. N. 8, 42, PL. Gorg. 480 a, XEN. Mem. 2, 4, 1, DEM. — 6 ((een) dienst bewijzen N. T. Act. 6, 3, — 7 omgang m. pers. ANTIPI. 5, 63. — 8 *vijandelijk*: botsing, strijd HOM., POL. — 9 openbare dienst PAP. **χρεῖος** (beter *χρήος*, z. *XPH-*) **τό**, ep. = **χρέος**, HES. **χρεῖος** (< *χρη-ῖος*), behoefte hebbend aan, *τινος* EUR. Herc. 1337, LUC.; *abs.* behoefdig AESCH. Supp. 202.

χρεῖώ, z. **χρεώ**.

χρεμετίζω, hinnen M 51, PL. Phaedr. 254 d. (W. *ghrem-onomatop.* voor een bep. gutturaal-geluid: av. *gram*-toornig worden, got. *gramjan* boos maken, prikkelen, ndl. *gramstorig*, *grimmig*, lit. *gruĩsti* dreigen, o.b. *gromĩ* donder).

χρεμετισμός, *ὁ*, gehinnik AR. Eq. 553, PLUT.

χρεμ-ίζω, = **χρεμετίζω**, HES. Sc. 348.

χρεμεττομαι (z. *χρεμετίζω*), de keel schrapen, rochelen, *praegn.* uitspuwen HIPPOGR., COM., EUR. Cycl. 626, AR. Th. 381.

χρέμυς (z. *volg.*), **υός**, *ὁ*, een zeevisch met zeer harden kop AR.

χρέμψ, *ὁ*, een visch ARISTOT.

(: ohd. *grimpo* grondeling).

χρέομαι, *ιον.* **χράομαι**, HDT.

χρέον, *ιον.* = **χρέων**, HDT.

χρέος (< *χρη-φος*, z. *XPH-*), **τό**, HOM. *χρήος* (meest *geschr.* *χρεῖος*), *ιον.* *χρέος* [ook reeds HOM.: *θ* 353, λ 479] naar de ntr. op -*ος*, att. *χρέως*. Een jonge vorm = — (*χρεῖως*) *θ* 353, pl. met *hypphaeresis* *χρέα* HES. O. 647, ANDOC. 3, 15. — 1 („tekort”): **schuld**, verplichting: *spec.* schadevergoeding *θ* 353, Λ 686, 688, HES. O. 647, PIND. O. 3, 7, PARM. 8, 9 D., HDT. 2, 136, AR. Nub. 13, PL., ISAE. 8, 37. — 2 **schuld**, zonde THEOGN. 205, AESCH. Ag. 457, SOPH. — 3 **behoefte**, wensch *α* 409, λ 479, AESCH. Supp. 472, SOPH. O. R. 157. — 4 *verzw.* zaak v. belang, aangelegenheid: > zaak, ding PIND. O. 1, 46, tr.: AESCH. Sept. 20, Ag. 85, MEN. Her. 36.

χρεώ, ep. en *ιον.* = **χράω**.

χρεώ, oorspr. *χρηώ*, *χρεῖοι* dat. *θ* 57, jonger [*ιον.*] **χρεώ**. (Door *invloed* v. τὸ δέον, *προσῆκον* > *ιον.* **χρέον** PIND. (1), att. **χρέων**, waar men dan *wrsch.* *χρη* + *ὄν* in „gevoeld” heeft), *ή*, [zo steeds 1 letter-greep vóór vocaal zelfs = — Λ 606], — 1 **nood**,

ἀναγκαῖα *θ* 57, K 172. — 2 iets, iemd, *τινος*, noodig hebben: **behoefte** Λ 341, vaak *χ.* *ἐκάνει* e. *dgl.* *τινα* (en daardoor ook *γίγνεται* en verder *ἔστι*, *τινα* *δ* 634, *Φ* 323) iemd heeft iets, *τινος*, noodig K 118, *ε* 189. *Soms* zonder *wv.*:

χ. *τινά* *τινος*, iemd heeft noodig, verlangt *α* 225, I 608. — 3 *vand.* = *χρη* het is een behoefte: het is noodig, gewenscht, goed; het is geoorloofd, m. *inf.* Λ 409, *ο* 201; PARM. 1, 28, D.

(< *χρηώ*, een stam op -*οι*, type *πειθώ*, z. *XPH-*. *Geschr.* *χρεῖώ*, z.b.).

χρεω-κοπ-έω, eig. de schulden afsnijden, vermindern; *vand.* iemd te kort laten komen > bedriegen PLUT. 829 c.; ook *pass.*

χρεω-κοπ-ία, *ή*, het opheffen van schuldvoor-
dingen PLUT. Sol. 15.

χρεω-κοπ-ίδης, *οῦ*, *ὁ*, opheffer van schulden, naam van Solon's vrienden, drie bij zijn *σεισάχθεια* zich aan bedrog schuldig maakten PLUT. Sol. 15.

χρεω-λύτης, een schuld betalen PLUT. Aleib: 5.

χρεών (z. s.v. *χρέος*), **τό**, *indecl.*, *ιον.* **χρέον**, *gen.* EUR. Herc. 21. — 1 *praegn.* wat geschieden moet: *fatum* HDT. 8, 141, SOPH. Pl. 1439, EUR. Hipp. 1256. — 2 *verzw.* = *χρη*, *χ.* *ἔστιν* of alleen *χρη* het is noodig, wenschelijk, goed; het is geoorloofd m. *inf.* of *A.c.I.* THEOGN. 564, PIND. P. 3, 2, HDT. 1, 41, als *acc. absol.* 5, 50, THUC. 1, 77, 11, tr.: AESCH. Pr. 970, AR. Eq. 133, PL. Phaedr. 255 a τὸ *χ.* de noodzakelijkheid, PLUT. Nic. 14.

χρέως, **τό**, *indecl.*, att. = **χρέος**, schuld DEM. 33, 24, PLUT.

χρεώστης, *οῦ*, *ὁ*, schuldenaar PLUT. 101 c, LUC. (-*tā* subst.: *χρήστος* *οῦ* *χρέστος*. Z. *χρηωστής*!).

χρεωφειλέτης, *ὁ*, schuldenaar N. T. Luc. 7, 41, PLUT. Galb. 8.

XPH-, z. **χράω**.

χρη (z. *XPH-* bij *χράω*), **τό**, — 1 **nood**: behoefte *χρη* *μέ* *τινος* ik heb iets „nood-ig” *α* 124, H 109 [vgl. *χρεώ* 2]. — 2 **noodzaak**; *χ.*, *sc.* *ἔστι*, het is noodig, (ook het is voorbeschikt HDT. 1, 8), wenschelijk, goed; het is geoorloofd (*met neg.* . . . mag niet) m. *inf.* of *A.c.I.* A 216, H 331, *alg.* tot N. T. Jac. 3, 10. — **Vand. con.** (*χρη* *ή*) > **χρη**, *opt.* *χρη* *είη* > **χρειη**, *impf.* *χρη* *ήν* > (*έ*) **χρήν**, *fut.* *χρη* *ἔσται* > **χρήσται**; *inf.* *χρη* *εἴναι*; [*met* > *χρεῖναι*, doch door het geregelde verband elders: *coni.*: -*ή*, *opt.* -*είη*, *inf.* -*ήναι*, *bijv.* *aor. pass.*, > **χρήναι**. *Sinds* HDT. 1, 8, ATT. *alg.*, MEN. Perik. 325, 414, met N. T.

χρηῖδω, *dor.* = **χρηζω**, AR. Nub. 734.

χρηζω, *dor.* (*megar.*) **χρηῖδω**, **χρησδω** THEOCR. 8, 11, ep. *ιον.* **χρηζω**, HEROND. 1, 49, **χρεζω**, slechts *pr.* en *impf.*, — 1 **noodig hebben**, *τινος* Λ 835, *ρ* 121; *abs.* behoefdig zijn λ 340, HDT. 5, 19, 30, *τινός* *τινος* 7, 53, AESCH. Pr. 374, DEMOCR. 198 D., *alg.* tot N. T. Mt. 6, 32, Rom. 16, 2. — 2 *vand.* verzoeken, verlangen, *τί* *τινος*, iets van (aan) iemd of *τινος* iets, ook m. *inf.* (*A.c.I.*) HES. O. 367, HDT. 1, 41, τ*ι* 7, 38, AESCH. Pr. 233, THUC. 3, 109, 21, SOPH. O. R. 91, AR. Nub. 359, DEM. (< *χρηF-ίζω*: *χρη-φος*, vgl. *χρέος*).

χρηία, *ή*, *ιον.* = **χρεία**.

χρηίζω, ep. en *ιον.* = **χρηζω**, HOM., HES.

χρηίσκομαι, *ιον.* *vorm* = **χράομαι**, zich bedienen van, *τιν* HDT. 3, 117.

χρη-μα (z. *χράω*), **τό**, — 1 eig. voorwerp van (dagelijksche) behoefte en dagelijksch gebruik: bezitting(en), *coll.* vermogen, geld, vaak *pl.*, *β* 78, PIND. I. 2, 11, ALCAE. 49, 3, HDT. 2, 28; 6, 21, THUC. 2, 60, 10, tr.: SOPH. O. R. 1542, PL. Prot. 311 d, XEN. Hell. 3, 5, 3, DIOD., N. T. Luc. 13, 24, belooning HDT. 3, 38. — 2 *verzw.* voorwerp, ding EUR.-Hec. 754, *praegn.*: menigte, massa HDT. 3, 109, AR. Pax 1192, LUC.; *πάντων*

χ-των μέτρον ἄνθρωπος PROTAG. 1 D. — 3 zaak, aangelegenheid: handeling ω gebeurtenis HYMN. Merc. 332, HES. O. 344, THEOGN. 86, ARCHIL. 74, 1, SEMON; 6, 1, HDT., TR.: SOPH. Pl. 1231 τί χ. δράσεις; — 4 (uit 2) vaak slechts ter omschrijving dienend in de spreektaal: ὅς χ. μέγα HDT. 1, 36, vgl. 7, 188, οὐδὲν χ. niets 1, 35, τὸ χ. τῶν νοκτῶν ὅσον AR. Nub. 2, PL. Gorg. 485 b. — 5 (: act. χράω) (orakel-)spreuk EMPED. 115, 1 D.

χρηματίζω, f. ἴσω, att. ἰῶ. — Act.: 1 zaken hebben, hetzij handelszaken of staatszaken: zich aan zijn ambt of bezigheden wijden, iets behandelen, τὰλλα THUC. 5, 61, 32; 6, 62, 30, AR. Th. 377, DEM., PAP., ISOGR. 4, 157. — 2 τινι, (een zaak) (met iemd) behandelen, audiëntie geven PAP., DIO; spec. een orakel geven (vgl. χράω: χράομαι) N. T. Hebr. 12, 25; pass. refl. een orakelantwoord krijgen N. T. Mt. 2, 12. — 3 te maken hebben met: verwant zijn CTES. — 4 spec. optreden als, den titel aannemen of voeren PAP., POL., PLUT., N. T. Rom. 7, 3; pass. den titel, naam aannemen Act. 11, 26. — Med.: 5 eigen zaken met iemd, τινι, behandelen: onderhandelen HDT. 3, 118. — 6 eigen zaken drijven, handel drijven, τι, in iets ARISTOT., geld maken, inkomsten trekken THUC. 7, 13, 8, PL. Gorg. 452 e; Leg. 949 e, XEN. Mem. 2, 6, 3, DIN. 1, 15, τινα, van iemd POL.

χρηματ-ικός, — 1 in, uit geld bestaande PLUT. Demosth. 27. — 2 of χ-οί, de gefortuneerden, rijken PLUT. Sol. 14.

χρημάτισις, ἡ, bedrijf XEN. Oec. 20, 22.

χρηματισμός, ὁ, — 1 behandeling v. e. zaak, onderhandeling; spec. audiëntie PAP., POL., DIOD. — 2 spec. openbaring van God, orakel N. T. Rom. 11, 4. — 3 bedrijf, (handels)zaak; praegn. winst maken, verdienste PL. Ap. 36 b, praegn. PL. Leg. 949 e, ISOGR. 3, 50, DEM., POL. — 4 coner. acte, stuk, oorkonde PAP.

χρηματιστήριον, τό, plaats voor het doen van (handels)zaken, beurs LXX, PLUT. Caes. 67.

χρηματιστής, οὐ, ὁ, handelsman; praegn. financier, >kapitalist PL. Gorg. 452a, XEN. Oec. 2, 18, ARISTOT.

χρηματιστικός, het χρηματίζειν en het χρηματίζεσθαι betreffend: — 1 v. menschen: handelszaken-(man) PL. Phaedr. 248 d; praegn. vermogend, kapitalist Symp. 173 c. — 2 van handelszaken, praegn. van het kapitaliseeren PL. Gorg. 477 e, XEN. An. 6, 1, 23 rijkdom voorspellend. — 3 voor de behandeling v. (staats)zaken, σκηνήaudiëntiezaal POL. — 4 pl.: bep. gerechtshof PAP. — 5 notaris PAP.

χρηματο-δαίτης, ὁ, hij, die vermogen toedeelt AESCH. Sept. 729.

χρηματο-ποιός, vermogen verschaffend AR. Ecl. 442, XEN. Oec. 20, 15.

χρηματο-φορικός, in staat om zijn vermogen te verkwisten PL. Soph. 225 d.

χρήμη, ἡ, ion. = χρεία, verlangen, wensch ARCHIL. 458, 5 ALD.

χρημοσύνη, ἡ, armoede THEOGN. 389.

χρησδω, dor. = χρήζω, THEOCR., z. d.

χρήσθα, 2 sing. v. χροῖν = χρήζειν, ge wilt AR. Ach. 778 (door den Megarenser gesproken).

χρησιμ-εῶν, bruikbaar, nuttig zijn LUC. D. Mort. 10, 9.

χρήσι-μος, soms 2, — 1 bruikbaar, geschikt THEOGN. 406, ὄδωρ εἰς πολλὰ χ-ον DEMOCR. 172 D. alg. tot N. T. 2 Tim. 2, 14. — 2 nuttig (z. lat. utilis) HDT. 6, 105, THUC. 3, 56, 18, EUR. Ph. 1740; v. menschen: nuttig, verdienstelijk SOPH. Ai.

410, EUR., AESCHIN. 1, 61, XEN. — 3 pass. druk bezocht HDT. 2, 178.

χρη-σις, ἡ, — 1 het gebruiken, gebruik THUC. 7, 5, 13, DEMOCR. 282 D., PL. Men. 88 a, XEN.; vruchtgebruik PAP. — 2 bruikbaarheid, nut PIND. N. 1, 30, DEM. 11, 8. — 3 omgang; ook sexueele omgang ISOGR. 19, 11. — 4 het leenen PAP., POL. — 5 spec. orakel PIND. O. 13, 76.

χρησιμ-ηγορέω, voorspellen LUC. D. Syr. 10.

χρησιμ-ολογέω, = voorg., AR. Av. 964.

χρησιμ-ολόγος, — 1 voorspellend, waarzeggend HDT. 1, 62, THUC. 2, 8, 22, AR. Pax 1047, XEN. Hell. 3, 3, 3. — 2 orakels uitleggend HDT. 7, 142, 143. — 3 orakels verzamelend HDT. 7, 6.

χρησιμ-ποιός, orakels in verzen brengend LUC. Alex. 23.

χρησ-μός (z. XPH-, χράω), ὁ, — 1 orakelspreuk, antwoord PIND. P. 4, 60, EPIMEN. 1 D., HDT. 1, 48, THUC. 2, 21, 34, TR.: SOPH. O. R. 711, AR. Lys. 780, PL. Ap. 23 a. — 2 vand. vloek EUR. Hipp. 1349.

χρησιμ/σύνη, ἡ, — 1 gebrek, armoede TYRT. 8, 6, HERACL. 65 D., HDT. 3, 136(?). — 2 verlangen, wensch HDT. 9, 33.

χρησιμ-φύλαξ, -ἄκος, ὁ, orakelbewaarder LUC. Alex. 23.

χρησιμ-ωδ-έω, alg. orakels geven, voorspellen HDT. 7, 6, AR. Eq. 818, PL. Ap. 39 c, LUC.

χρησιμ-ωδ-ία, ἡ, het orakel AESCH. Pr. 775, PL. Prot. 316 d.

χρησιμ-ωδός, orakels voordragend of gevend; subst. profet, waarzegger SOPH. O. R. 1199, PL. Ap. 22 c; -ικός, LUC. Alex. 22.

χρηστ-εὔομαι, vriendelijk, liefderijk zijn N. T. 1 Cor. 13, 4.

χρηστηρι-άζομαι, het orakelraadplegen, τινι HDT. 1, 55, 66, ἱεροὶ 8, 134, ARISTOT. A. Π. 19, 4, DIOD.

χρηστήρι-ον (later -τήριον als één suffix), τό, — 1 plaats v. h. orakel: tempel v. d. voorspellenden god HYMN. Ap. 81, HDT. 1, 47; TR.: AESCH. Eum. 194. — 2 orakel(spreuk) HDT. 1, 86, EUR. Ion 532. — 3 overgaven voor het orakel bestemd, (slacht)offer AESCH. Sept. 230, SOPH. Ai. 220.

χρηστήρι-ος, soms 2, — 1 waarzeggend, profetisch AESCH. Sept. 26. — 2 van het orakel of den orakel-priester AESCH. Ag. 1270, EUR. Ion 1320.

χρήσ-της (vgl. κίχρημι en z. χράω), ου, ὁ, — 1 (leener): schuldeischer AR. Nub. 240, ISAE. 1, 12. — 2 schuldenaar DEM. 14, 21.

χρηστι-κός, hij, die iets, τινος, weet te gebruiken ARISTOT.

χρηστο-γραφία, ἡ, schoone schilderkunst PLUT. Arat. 13.

χρηστο-ήθης, van goede gezindheid, goedhartig ARISTOT.

χρηστο-λογία, ἡ, mooie woorden (teg. daden) N. T. Rom. 16, 18.

χρηστο-μᾶθής, die het beste van een vak bestudeerd of geleerd heeft CIC.

χρησ-τός (χράομαι), — 1 bruikbaar; > nuttig BACCH. 9, 51 (teg. ἀ-χρείος), τοῖς οὐδὲν χ-ὸν ἐνεστι XENOPHAN. 1, 23 D., HDT. 1, 94. — 2 flink, dapper HDT. 5, 109; 6, 13. — 3 goed, (goedhartig, trouw, braaf) HDT. 7, 157, alg. tot N. T. 1 Cor. 15, 33 ἡθη; **χρηστά**, weldaden HDT. 1, 41. — 4 zacht, mild N. T. 1 Petr. 2, 3 v. God, Mt. 11, 30 ξυγός, LUC. 5, 39 οἶνος. — 5 spec.: teg. de goden gunstig (v. offers) HDT. 5, 44; 9, 61. — 6 vand. gelukbrengend, gelukkig, θεοί HDT. 8, 111, τελευτή 1, 57. — 7 of χρηστοί, optimates ATT.; ver-

dienstelijk THUC. 3, 64, DEM. — 8 *praeagn.* (in malam partem) goedig, sukkelachtig, sullig PL. Theat. 161 a, Phaedr. 264 c, Tim. 132 a.

χρηστότης, ἡ, — 1 goedheid; goedhartigheid, vriendelijkheid EUR. Supp. 872, (PL.), ISAE. 2, 7, N. T. Tit. 3, 4 v. God. — 1 *concr.* bruikbare, goede dingen of daden N. T. Rom. 3, 12.

χρῆσώ, *z.* χρῆσώ.

χρί-μα, τό, zalf, olie, vaak geparfumeerd XENOPHAN. 3, 6 D., AESCH. Ag. 94, XEN. An. 4, 4, 13 vet, Symp. 2, 4.

χρίπτω, *act. med. of pass. (refl.) intr.*, vlak langs iets strijken, vlak bij iets komen, τιμ. x 516, HYMN. Ap. 439 *med.*, PIND. P. 12, 21, AESCH. Pr. 713 *act.*, SOPH. El. 721, KRITIAS 16, 4 D., EUR., AP. RH., THEOCR. 25, 114 *med.*

(verlenging van den W.-vorm ghrī- z. χρῖω met een klanknabootsend element -μα-, z. ook χρέπτω).

χρίσ-μα, τό, zalving; overdr. het verleenen v. d. heiligen geest N. T. 1 Joh. 2, 20.

χρίσ-τός, — 1 geschikt om op iets gesmeerd te worden AESCH. Pr. 480. — 2 *Christ.* gezalfd v. priesters, profeten en koningen; v. d. Messias N. T. Mt. 1, 17, v. Christus Mt. 27, 22.

χρίω, *pass. pf.* κέχρη(σ)μαι, *aor.* ἐχρέσθην, — 1 over iets heen wrijven: inwrijven, zalven, als hygienische maatregel, ook bij dooden toegepast γ 466, v. dooden z. II 670, Ω 537, SOPH. Tr. 675, 689, EUR. LUC., N. T. Luc. 4, 18 v. d. Messias. — 2 *med.* zijn eigen (lichaam-), zich zelf zalven ζ 96. — 3 zijn eigen . . . insmeren, Ιούδα 262. — 4 met verf of kleurstof insmeren: schminken HDT. 4, 189, XEN. — 5 langs iets strijken: schrammen AESCH. Pr. 567.

(χρίσ-ω, W. gher+ēi-, wrijven, vgl. W. gher-, z. χέραδος; korte phase ghrī+s-).

χροιά, ἡ, z. χροιά.

χροιά, ἡ, *ep. en ion.* AESCH., EUR. χροιά; *att.* χροιά, — 1 de oppervlakte v. h. lichaam, waar men over heen „wrijft“: huid, verr. lichaam Ξ 164, THEOEN. 1017, AESCH. Pr. 23, AR. Pl. 1020. — 2 *vand.* (huid)kleur EMPED. 71 D., EUR. Med. 1163, AR. Nub. 1016, PL. Men. 76 d. — 3 *spec.* (muzik.) bepaalde opeenvolging v. tonen PLUT. 1143 e.

(< χροφ-ιά, W. gher+ēu- parallel met gher+ēi- [z. χρίω], o-phase χροφ-ιά > χροφ-ιά. Z. χροάω < ghrāus-).

χρο-ίζω, (vgl. χροιά), (de oppervlakte) aanraken EUR. Heracl. 915, EUR., *pass. refl.* zich dicht tegen iemand aandrukken THEOCR. 10, 18.

χρόμαδος, ὁ, knarsen, gekraak Ψ 688.

(vgl. χέραδος. W. ghrem-, z. χρομεύζω).

χρόμ-ιος, ὁ, = volg., COM.

χρόμις, ὁ, een zeevisch EPICH., COM., ARISTOT.

(W. ghrem-, z. χρόμαδος?).

χρον-ίζω, — 1 *intr.* langen tijd blijven: (ver-)toeven HDT. 3, 61, THUC. 8, 16, 27, AESCH. Ag. 847, PL. Phaedr. 255 b; *med.* oud worden AESCH. Ag. 727. — 2 dralen AESCH. Ag. 1356. — 3 *tr.* rekken, vertragen AESCH. Sept. 54, ANDOC. 3, 27; *pass.* (aor.) ouder worden AESCH. 727. — 4 dateeren PAP.

χρον-ικός, de tijdrekening betreffend PLUT. Sol. 27; τα χ-ά, sc. βιβλία, jaar- of geschiedboeken PLUT. Them. 27.

χρόν-ιος, soms 2, — 1 gedurende langen tijd PIND. P. 3, 115, THUC. 1, 12, 29, AESCH. Ag. 147 langdurig > lang ophoudend. — 2 sedert langen tijd SOPH. Ph. 600, EUR. Cycl. 249. — 3 na langen tijd,

laat ρ 112, TR.: AESCH. Sept. 706, SOPH. Ph. 1446, THEOCR. 14, 2.

χρονισμός, ὁ, het lang blijven POL., D. H.

χρονο-γραφία, ὁ, tijdsbeschrijving, jaarboek POL.

χρονο-γράφος, annalen schrijvend LUC.

χρόνος, ὁ, — 1 (ruimte), *spec.* tijdsruimte, tijd, sinds Γ 157 *alg. tot* N. T. Mc. 9, 21; **χρόνω**, „met-tertijd“, eindelijk PIND. P. 4, 291, HDT. 7, 6, TR.: SOPH. O. C. 852, PL. Symp. 217 b. — 2 bep. tijdstip, ἕνα χ-ον, éénmaal O 511. — 3 bepaalde tijdsruimte, termijn THUC. 1, 117, 27. — 4 *spec.* levensduur SOPH. Ph. 306; leeftijd AESCHIN. — 5 *concr.* generatie XEN. Ap. 26. — 6 tijdverlies, oponthoud DEM. 36, 2, LUC. — 7 jaar Ltr. — **N.B.** διὰ χρόνον, a) na een tijdje AR. Lys. 904 b; b) na langen tijd XEN. Mem. 4, 14, 5.

(W. gher- [z. χείρ] omvatten, zoals θρόνος: W. dher-, κλόνος: W. kel-. Bet. omvatting > bep. tijdsruimte. Van denzelfden W. χώρα, χωρέω v. plaatselijke ruimte).

χρονο-τρίβευ, — 1 treuzelen ARISTOT. — 2 ver-toeven N. T. Act. 20, 16.

χρῦσ-αιγίς, ἰδος, met gouden aegis BACCH. fr. 15, 2.

χρῦσ-αλλίς, ἰδος, ἡ, de goudkleurige pop der kapellen ARISTOT.

χρῦσ-αμοιβή, γ, goud in ruil gevend, v. Ares: σωμάτων γ. die voor de lichamen der gevangenen goud in ruil geeft AESCH. Ag. 437.

χρῦσ-άμυξ, υκος, met gouden of met goud versierden voorhoofdband, ἔπρος E 358, Μούσα HES. Th. 916 en PIND. P. 3, 89, O. 7, 64, χαλκίος O. 13, 65.

χρῦσ-αντι-αυγής, goud weerkaatsend EUR. Ion 890.

χρῦσ-ἄστρος, met gouden zwaard *alg.* met gouden stralend wapen, v. Apollo E 509, O 256, HYMN. Cer. 4, HDT. 8, 77 *orak.*

χρῦσ-ἄρματος, op gouden wagen PIND. O. 3, 19, P. 5, 9, BACCH. 12, 194.

χρῦσ-ασπίς, ἰδος, met een gouden schild BACCH. 19, 11, PIND. I. 1, 1, EUR. Ph. 1372.

χρῦσ-αυγής, met gouden glans, κρόκος SOPH. O. C. 685, AR. Av. 1710.

χρῦσ-ἄωρ, ορος, = χρυσάωρος, HYMN. Ap. 123, HES. O. 771, PIND. P. 5, 104.

χρῦσείον, τό, goudmijn, *gew. pl.* THUC. 4, 105, 1, XEN. Hell. 4, 8, 37, POL.

χρῦσειος, *ep.* = χρύσειος, HOM., HES.

χρῦσσο-βόστρυχος, met gouden lokken EUR. Ph. 191.

χρῦσσο-κμητος (*coniect.* voor -δημητος), van goud vervaardigd, ορος AESCH. Ch. 617.

χρῦσσο-κόμης, ου, ὁ, = χρῦσσοκόμης, DICHT. bij ARISTOT.

χρῦσσο-κυκλος, met gouden schijf, φέγγος, v. d. zon EUR. Ph. 176.

χρῦσσο-μαλλος, = χρυσόμαλλος, EUR. El. 725(?), Hypsip. 8.

χρῦσσο-νωτος, = χρυσόνωτος, EUR.

χρῦσσο-πήληξ, ηκος, = χρυσοπήληξ, HYMN. 7, 1, CALL.

χρῦσσο-πήνητος, met gouden inslag, met goud doorwerkt EUR. Or. 840.

χρῦσσο-πλοκος, van goud(draad) gevlochten, ταινία BACCH. 16, 106.

χρῦσειος, *att. contr.* χρῦσοῦς, ἡ, οὖν, *ep.* χρῦσειος, ἡ, ον (in vormen met lange laatste lettergreep heeft synizesis plaats), — 1 **gouden**: van goud gemaakt, met goud versierd of opgelegd, φιάλη Ψ 253, ἦλος, A 246; δώματα N 22, θρόνος Θ 442, *alg. tot* N. T. 2 Tim. 2, 20. — 2 *subst.* χ., sc. στατήρ,

nummus aureus, gouden munt PAP., PLUT. — 3 goudgeel, blond, ἔθειρα © 42, νέφεα N 523, κόμη PIND. I. 6, 49. — 4 *overdr.* zeer veel waard, zeer dierbaar PL. Phaedr: 235 e, ψυχὴ Gorg. 486 d.

χρῦσοσάνδαλος, met gouden schoenen EUR. Iph. A. 1042.

χρῦσοσάκπτρος, met gouden scepter BACCH. 8, 100.

χρῦσοστέφανος, = χρυσοστέφανος, EUR. Ion 1085.

χρῦσοστόλμος, = *volg.*, AESCH. Pers. 159.

χρῦσοστόλος, met goud versierd EUR. Herc. 414.

χρῦσοτεύκτος, = χρῦσό-τεύκτος, EUR. Med. 984.

χρῦσοφάλαρος, met gouden tuig of sieraad EUR. Tr. 520.

χρῦσοεραστής, οὐ, ὁ, beminnaar van het goud BABB. 21.

χρῦσοηλάκατος, met gouden pijlen, Artemis II 183, 8 122, PIND. N. 6, 41, BACCH. 8, 1; 10, 38, SOPH. Tr. 637, PLUT.

χρῦσοηλάτος, uit goud gedreven of gewerkt AESCH. Sept. 644, SOPH. O. R. 1268, EUR., AR. Pl. 9.

χρῦσοήνιος, *dor.* -άνιος, met gouden teugels Z 205, 9 285, PIND. fr. 37, SOPH. O. C. 693 (*dor.*).

χρῦσοήρης, uit goud gewerkt, θρηγκός EUR. Iph. T. 129.

χρῦσιδ-άριον, τό, = *volg.*, AR.

χρῦσο-ίδιον, τό, *dem.* v. χρῦσιον, klein stukje goud ISAE. 2, 9, ISOCR. 13, 4, DEM.

χρῦσο-ίζω, goudgeel zijn; goud bevatten ARISTOT.

χρῦσο-ίον, τό, — 1 (klein) goudstuk HDT. 7, 28, AR. Eq. 472, MEN. Sam. 167, N. T. Act. 3, 6. — 2 (bewerkt) goud HDT. 3, 97, PL. Gorg. 481 a, MEN. Sam. 249, N. T. 1 Petr. 3, 3; *alg.* goud als metaal N. T. 1 Petr. 1, 7. — 3 *overdr.* als *liefkoozing*, „zonnetje”, „juweeltje” AR. Ach. 1200.

χρῦσο-ίς, ἴδος, ἡ, — 1 gouden vaatwerk, drink-schaal AR. Ach. 74, Pax 425. — 2 gouden kleed LUC. Nigrin. 11. — 3 gouden schoeisel LUC. D. Deor. 2, 2.

χρῦσο-ίτης, οὐ, ὁ, *jem.* χρυσιτίς, ἴδος, ἡ, goud bevattend HDT. 3, 102.

χρῦσο-βάφης, goudkleurig COM., PLUT. Demetr. 41.

χρῦσο-βωλος, met goud houdende aardkluiten (EUR.) Rhes. 921.

χρῦσο-γονος, uit goud geboren, v. d. Perzen AESCH. Pers. 80.

χρῦσο-δαίδαλος, kunstig uit goud gewerkt EUR. Iph. A. 219(?).

χρῦσο-δαίδαλος, = *voorg.*, EUR. Iph. A. 219(?), AR. Eccl. 972.

χρῦσο-δακτύλος, met gouden ringen N. T. Jac. 2, 2.

χρῦσο-δέτος, in goud gevat HDT. 3, 41, SOPH. El. 837, EUR. Ph. 805.

χρῦσο-έθειρ, ειρος, met gouden hoofdhaar ARCHIL.

χρῦσο-ειδής, goudachtig, gelijk aan goud PL. Phaedr. 110 c, XEN. Cyr. 7, 1, 1.

χρῦσο-ζύγος, met gouden juk HYMN. 30, 15, XEN. Cyr. 8, 3, 12.

χρῦσο-θρονος, op gouden troon gezeten A 611, PIND. N. 1, 37, AR. Av. 950.

χρῦσο-κάρηνος, *dor.* -κάρανος, met gouden hoofd EUR. Herc. 375.

χρῦσο-καρπος, met gouden vruchten PIND.

χρῦσο-κερωσ, ωτος, *en* -κερωσ, ων, *gen.* ω, met gouden of vergulde horens PIND. O. 3, 29, EUR. Hell. 382 (*of* -κέρωτος), PL.

χρῦσο-κέφαλος, met gouden hoofd COM.

χρῦσο-κίθαρος, met gouden either TIMOTH. Pers. 215.

χρῦσο-κολλᾶ, ἡ, — 1 een metaalmengsel voor het soldeeren van het goud gebruikt ARISTOT. — 2 gerecht uit lijnzaad en honig bereid ALCM. 69.

χρῦσο-κόλλητος, uit gouden deelen samengesteld EUR. Ph. 2.

χρῦσο-κόλλος, = *voorg.*, SOPH., EUR.

χρῦσο-κόμης, οὐ, ὁ, *dor.* -κόμας, goudharig HES. Th. 947, PIND. O. 6, 41, BACCH. 4, 2, EUR. Iph. A. 548, AR. Av. 217.

χρῦσο-κομος, goudkleurig, goudgeel HDT. 2, 73.

χρῦσο-λίθιος, ὁ, *een edelsteen*: de topaas N. T. Apoc. 21, 20.

χρῦσο-λοβος, met gouden sieraden aan het oor, οὐατα DICTH. (Anon.).

χρῦσο-λογχος, 2, met gouden lans(punt) EUR. Ion 9, AR. Th. 318.

χρῦσο-λοφος, met gouden helmboos AR. Lys. 344.

χρῦσο-λύρης, οὐ, ὁ, *dor.* -λύρας, met gouden lier AR. Th. 316.

χρῦσο-μαλλος, met gouden vacht EUR. Or. 998, El. 725(?)

χρῦσο-μηλολόνηθιον, τό, *dem.* van χρυσομηλολόνηθι, goudkever, *vleziende naam bij* AR. Vesp. 1341.

χρῦσο-μήτρις, ὁ, *een vogel* ARISTOT.

χρῦσο-μίτρης, οὐ, ὁ, met gouden hoofdband SOPH. O. R. 209.

χρῦσο-μορφος, in de gedaante van goud, v. Zeus, *die zich in gouden regen veranderde* SOPH.

χρῦσο-νωτος, met gouden (rug)versierselen, ἡνία SOPH. Ai. 847.

χρῦσο-πάρ-ῦφος, met ingeweven goudenrand PLUT.

χρῦσο-παστος, met goud versierd of geborduurd HDT. 8, 120, AESCH. Ag. 776, DEM. 50, 34, PLUT., LUC.

χρῦσο-πέδιλος, met gouden schoeisel λ 604, HES. Th. 454, SAPPHO 15 ALD. (-πέδιλλος).

χρῦσο-πεπλος, met gouden kleed PIND. I. 5, 75, BACCH. 18, 22.

χρῦσο-πήληξ, ηκος, met gouden helm AESCH. Sept. 106, EUR. Ph. 939.

χρῦσο-πηχυς, *dor.* πᾶχυς, met gouden arm BACCH. 5, 40.

χρῦσο-πλόκαμος, met gouden lokken HYMN. Ap. 205, TIM. Pers. 136.

χρῦσο-ποιός, goudsmid LUC. Contempl. 12.

χρῦσο-πους, -ποδος, met gouden voeten of pooten POL.

χρῦσο-πρασος, ὁ, *een edelsteen door nikkeloxyde groen gekleurd* N. T. Apoc. 21, 20.

χρῦσο-πρυμνος, met gouden achterstevan PLUT.

χρῦσο-πτερος, met gouden vleugels © 398, A 185.

χρῦσο-ραπις, = χρυσόρο, PIND. P. 4, 178.

χρῦσο-ρόης, goud meevoerend EUR. Ba. 154.

χρῦσο-ρραπις, ἴδος, met gouden staf ε 87, κ 127 v. Hermes.

χρῦσο-ρρύτος, goud meevoerend AESCH. Pr. 805, SOPH. Ant. 950 (-ρ-).

χρῦσός, ὁ, — 1 goud, *sinds* I 122, X 50, *alg. tot* PAP., N. T. Mt. 2, 11. — 2 *overdr.* schat, kostbaarheid, ἐμῶν AR. Pl. 268. — 3 *spec.* remplaçant-geld *bij de militie*, ἡ. τιρώνων PAP. (*laat.*)

(*sem. lw., hebr. harás < babyl. hurāsu.*)

χρῦσο-στέφανος, met gouden krans of kroon HES. Th. 17, SAPPHO 9 ALD., PIND. P. 9, 109, EUR. Ion 1085, POL.

χρῦσο-στροφος, met van goud gevlochten pees SOPH. O. R. 204.

χρῦσο-τέκτων, ονος, ὁ, goudsmid LUC.
χρῦσότερος, van χρῦσός gevormde comp., kostbaarder SAPHO.
χρῦσό-τευκτος, van goud gemaakt AESCH. Sept. 660, EUR. Ph. 220.
χρῦσο-τευχής, met gouden (wapen)rusting (EUR.) Rhes. 340.
χρῦσο-τόκος, goud voortbrengend: gouden eieren leggend AESOP. 136.
χρῦσό-τοξος, met gouden boog PIND. O. 14, 11.
χρῦσο-τριαίνης, ου, ὁ, met gouden drietand AR.
χρῦσο-τριαίνος, = *voorg.*, ARION 1, 2, AR. Eq. 559.
χρῦσό-τύπος, van goud geslagen of gewerkt KRITIAS 2, 8 D., EUR. El. 470.
χρῦσοῦς, z. χρυσεος.
χρῦσο-φάνενος, als goud schijnend ALCM. 60, 3 ALD., ANACR.
χρῦσο-φαής, = *voorg.*, CORIN. 1, 19 (*acc. pl.* χρουσο-φαής) EUR. Hec. 636.
χρῦσο-φάλαρος, met gouden sieraden POL.
χρῦσό-φαντος, πλούτος, met gulden glans SOPH. Ichn. 156 D.
χρῦσο-φεγγής, met gouden glans AESCH. Ag. 288.
χρῦσο-φορέω, — 1 gouden sieraden dragen HDT. 1, 82. — 1 v. e. *visch*: gouden schubben hebben LUC.
χρῦσο-φόρος, gouden kleederen of sieraden dragend HDT. 4, 104, EUR. Hec. 152.
χρῦσο-οφρύς, υος, met gouden wenkbrauwen; ὁ χ., een zeevisch met een gouden vlek boven ieder oog COM., LUC.
χρῦσο-φύλαξ, ακος, — 1 goud bewakend, bewaker HDT. 4, 13, EUR. Ion 54. — 2 beurs PLUT. Arist. 24.
χρῦσο-χαίτης, ὁ, met gouden hoofdhaar PIND. P. 2, 16, (ANACR.) 41, 12.
χρῦσο-χάλινος, met gouden teugels HDT. 9, 20, AR. PAX 155, XEN. An. 1, 2, 27, PLUT.
χρῦσό-χειρ, ειρος, met gouden handen: met gouden ringen aan de vingers LUC.
χρῦσο-χίτων, υνος, met gouden gewaad PIND. fr. 195.
χρῦσο-χοεῖον, τό, werkplaats van den goudsmid DEM. 21, 22, POL.
χρῦσο-χόεω, goudsmid zijn, goud bewerken AR. Pl. 164, PL. Rep. 450 b, XEN. Oec. 18, 9.
χρῦσο-χο-ἴκος, ἡ χ-ή, de goudsmeedkunst DEM. 21, 22.
χρῦσο-χόος, goud smeltend of bewerkend; ὁ χρ., goudsmid γ 425, AR. Lys. 408, DEM. 21, 16.
χρῦσόω, tot goud maken: vergulden HDT. 2, 132, AR. Ach. 547, PL. Euthyd. 299 e, PLUT., N. T. Apoc. 17, 4.
χρῦσω-μα, τό, het van goud gemaakte, goudwerk EUR. Ion 1430, POL.
χρῦσω-νέω, goud koopen of inwisselen ISOGR. 17, 40.
χρῦσο-ώνης, ὁ, provinciale directeur v. d. schatkist PAP.
χρῦσο-ώπης, ου, ὁ, fem. χρῦσο-ώπις, ἴδος, met gouden oogen EUR. Ba. 553 voc. -ὄπια, AR. Th. 321 fem.
χρῦσο-ωπός, — 1 met gouden oogen, goudkleurig EUR. El. 740, PLUT. — 2 een *visch* = χρῦσοφρος, PLUT.
χρῦσω-σις, ἡ, het vergulden PLUT.; ἐκ πυρός, in het vuur PLUT. Poplic. 15.
χρῦσω-τής, οῦ, ὁ, vergulder PLUT. 348 e.
χρῦσω-τός, ἀδὲ. verb. v. χρῦσόω, verguld COM.
χρῶζω (= χρῶτζω, z. χρῶς) εν χρῶζομαι, — 1 (de oppervlakte) aanraken EUR. Med. 497, Ph. 1625. — 2 verven, kleuren PL. Theaet. 156 e, LUC. Anach. 25.
χρῶ-μα (z. χρῶς), τό, — 1 huid HIPPOCR. —

2 (huid)kleur, DEMOCR. 125 D. (*over het subjectieve, νόμος, v. kleur*), HDT. 3, 101; 4, 109, EUR. El. 521, AR. Eq. 399, PL. Phaet. 110 b, MEN. Epitr. 466. — 3 van *stijl en taal*: kleur, tonaliteit PL. Rep. 601 a.

χρωματ-ίζω, verven SOPH., ARISTOT.

χρώωνυμι (< χρωσ-ν., z. χρῶς), verven LUC. Conscr. Hist. 48.

χρῶς. Vormen: oorspr. χρο(Φ)ός, χρο(Φ)-τ, χρῶφ-α ὁ, bij HOM., ARCHIL. 101, HDT. 4, 175, 4, HIPPOCR.; χρωτ-ός enz. (vgl. γέλωτ-, ἔρωτ-, ἔδρωτ-) bij HOM. βίη, K 575, HES. O. 556, PIND. P. 1, 55, ATT. *sinds* AESCH. Pers. 317, *acc.* χρῶ < χρῶα SAPHO 2, 10; ALD., *dat.* χρῶ (SAPHO 25, 13 ALD., ATT.) is een *contaminatie* χροί × χρωτ. — **Gebruik: 1 oppervlakte v. h. lichaam: **huid**: *alg.* lichaam Δ 137, β 376, PIND. fr. 43: I. 3, 41, BACCH. 10, 97, EMPED. 100, 17 D., HDT. 4, 175, ATT.: AESCH. Pers. 317, N. T. Act. 19, 12. — 2 vleesch Δ 437, π 145. — 3 (huid)kleur N 279, φ 412, PARM. 8, 41 D. — 4 *spec.* ἐν χροῖ, χρῶ, tot op de huid, tot in het vel, eig. κελρσοθαί HDT. 4, 175, XEN. Hell. 1, 7, 8, *overdr.* SOPH. Ai. 786; *vand.* dicht bij, παραπλεῖν THUC. 2, 84, 22; man tegen man, μάχεσθαί PLUT.**

(< χρωφ-ς, W. *gher+ēu* (± „samen-vatten”) z. χροῖά; *wrsch. verw. m. χειρ, χῶρα*. Vgl. PL. Phaet. 98: τὰ νεῦρα... περιαμπέχοντα τὰ δὲ τὰ μετὰ τῶν σαρκῶν καὶ δέματος, ὅ συνέρχεται ἅ τὰ; χροφ- < idg. *ghrəu-* met o. i. p. v. a naaar χρῶς).

χρωτ-ίζω, verven, οἶνον, den wijn kleur en smaak geven PLUT. 693 c; *med.* χρωτίζεσθαι τὴν φύσιν τι, zijn karakter de kleur van iets geven AR. Nub. 516.
χῦδα/σιος, in menigte uitgegoten; *overdr.* gemeen, alledaagsch POL.

χῦ-δην, adv., als het ware uitgegoten, — 1 ordeloos door elkaar PL. Phaedr. 264 b, ISOGR. 12, 24, POL. — 2 (vgl. lat. *oratio soluta*) in proza PL. Leg. 811 d.

χῦλις/μός, ὁ, het uittrekken van plantensap THEOPHR.

χῦλός (: χέω), ὁ, — 1 sap GORG. 3 D., *spec.* aftreksel van iets getrokken, bouillon PL. Critias 115 a, EPIUR. 130 Us. — 2 sausje, *overdr.* φιλλίας AR. Pax. 997, Ran. 943.

χῦλω-σις, ἡ, het uitpersen, afkoken en trekken v. e. aftreksel THEOPHR., PLUT.

χῦ-μα, τό, vloeistof ARISTOT.

χῦμ-ίζω, met een sausje smakelijk maken AR. Th. 162.

χῦ-μός, ὁ, — 1 sap SOPH., GORG. 11 D., PL. Tim. 59 e, 86 e. — 2 smaak v. e. *voorwerp* v.-SOCR., ARISTOT., THEOPHR., PLUT. — 3 smaak als *zintuig* ARISTOT.

(*χέω; morphol. vgl. θῦ-μός*).

χῦ-σις, ἡ, — 1 het plengen, plengoffer AESCH. Ch. 97. — 2 de neergestrooide hoop, φύλλων ε 483, τ 443.

χυτλ-άζω, eig. uitgieten; *overdr.* σεαυτόν, uzelf behagelijk neervlijen AR. Vesp. 1213.

χῦ-τλον, τό, — 1 waschwater. — 2 *vand.* stroomend water LYOPHR. 1099. — 3 plengoffer voor de dooden AP. RH.

(< χῦ-θλο-: χέω met *aspiratie-dissimilatie*, vgl. ἐχέ-ελη).

χυτλόω, pass. refl. zich baden en zalven ζ 80, CALL.
χῦ-τός (χέω), — 1 uitgestrooid, opgehoopt, γαῖα, v. e. *grafheuvel* Z 464, γ 258, AP. RH. — 2 *vand.*: *subst.* wal, dijk HDT. 7, 37. — 3 vloeibaar; vloeibaar gemaakt = gesmolten; PIND. O. 17, 7, HDT. 2, 69, NIC.; vloeibaar te maken PL. Tim. 58 d. — 4

overdr.: v. haar golvend NIC. Th. 503. — 5 in zwermen, effusus ARISTOT.

χῦτρα, ἡ, *ion.* χύθρη, — 1 aarden pot AR. Pl. 673, PL. Hipp. Mai. 288 c, XEN. Hell. 4, 5, 4, LUC. — 2 *spec.* met vruchten gevulde pot, gebruikt voor kleine offers, (in)wijdingen AR. Pax 923. — 3 een kus, waarbij men het „slachtoffer” bij de twee ooren (als een „pot” bij de ooren) beetpakte COM., vgl. THEOCR. 5, 133.

(< χυ-θρα, *igd.* -dhra, z. lat. latebra. Z. χέω).

χῦτρ-ειος, van een pot, als een pot, πάταγος AR. Lys. 329.

χῦτρ-εούς, ᾧ, οὖν, als een pot, van aarde gebakken AR. Lys. 329.

χῦτρ-ῆς, ὅ, pottenbakker PL. Theaet. 147 a.

χῦτρ-ῖδιον, τό, potje AR. Ach. 463, COM.

χῦτρ-ίζω, een kind in een pot te vondeling leggen AESCH., SOPH.

χῦτρῖς (z. χῦτρα), ἴδος, ἡ, pot HDT. 5, 88, COM.

χῦτρῶ-πους, -ποδος, ὅ, een pot of ketel op pooten HES. O. 7, 48; -πόδιον, τό, HIPPON.

χῦ-τρος (z. χῦτρα), ὅ, — 1 kookpot; naam v. d. θεράμ λουτρά bij de Thermopylae HDT. 7, 176. — 2 *spec.* οἱ X-oi, de 3e dag der Anthesterien, in Athene AR. Ach. 1076, Ran. 218.

χῶλ-αῖνω, *intr.*, lam zijn PL. Leg. 795 b.

χῶλ-εἶα, ἡ, lamheid PL. Hipp. Min. 374 c.

χῶλευ-μα, τό, verlamming HIPPOCR.

χῶλ-εύω, — 1 lam zijn, hinken Σ 411, Υ 37, XEN. Hell. 3, 3, 3. — 2 verlammen, *pass.* ψυχαί PL. Phaedr. 248 b.

χῶλ-ιαμβος, ὅ, hink-iambe, een senarius met lange voorlaatste lettergreep, het eerst bij HIPPONAX aangehouden, GRAMM.

χῶλο-ποιός, met manke creaties, Euripides, die lammen op het toneel bracht AR. Ran. 846.

χῶλός, — 1 verlamd, kreupel: **mank** I 503, § 308, HDT. 4, 161, SOPH. Ph. 1032, EUR., PL. Crit. 53 a, PLUT., N. T. Mt. 11, 5. — 2 *overdr.* verminkt, onvolmaakt, ζῶη PL. Tim. 44 c.

(*onz.*; *msch.* < χλω-λό- met dissimilatie, W. ghel+ēw-(gh-?), zoals χρώς: W. gher+ēw-. Z. χαλάω, vgl. χαλαρός, dat ook v. verlamde ledematen wordt gebruikt. Vgl. *verw.* o. ier. galar ziekte, *lit.* zalda verminking, schade. Of gerekte o-phase bij W. ghel-?).

χῶλό-της, ἡ, mank zijn, hinken PLUT. 963 c.

χῶλω-μα, τό, verlamming, verrekking HIPPOCR.

χῶ-μα (z. χώνυμι), τό, — 1 wal, dam: dijk HDT. 1, 184; 2, 137. — 2 grafheuvel HDT. 1, 93, THUC. 2, 75, 12 *vlg.*, AESCH. Ch. 723, SOPH. Ant. 1216, EUR. — 3 *vand.*: v. e. voorgebergte AESCH. Supp. 870. — 4 kuil met teelaarde voor het planten v. boomen THEOPHR.

χῶματ-επιμελητής, ὅ, kanaalopzichter PAP.

χῶματ-ιόν, τό, dijkgeden PAP.

χῶν-εἶα (z. *vulg.*), ἡ, het smelten en gieten van metaal POL.

χῶν-εῶω, *contr.* uit χῶνεῶω, metaal smelten en gieten: van gesmolten metaal vormen POL., PLUT.

χῶνη, ἡ, *contr.* uit χῶνή, smeltkroes; vand. trechter PL. Rep. 411 a.

χώνυμι, *f.* χῶσω, *pf.* *pass.* κέχωμαι, naast het oudere *χοφο-ω, waarvan *impf.* ἔχουν, *inf.* χούν, *part.* χῶν *voorkomen*, — 1 (aarde) opwerpen, ophoopen HDT. 1, 162; 2, 137, THUC. 2, 75, 12; 76, 14; 102, 7, TR.: SOPH. Ant. 81, 1203, DEM., AESCHIN. 3, 109, PLUT. — 2 dicht goeien, ophoogen HDT. 2, 11, 140. — 3 adammen, versperren EMPED. 100, 17 D.,

DEM. 25, 84. — 4 *omgekeerd*: iem. met iets, τινα τινι, overstelpen: steenigen AR. Ach. 295 (*eig.* tmesis).

(< *χῶσ-νῦμι, late vorm bij χέω, *verm.* door het in bet. *verw.* σιγῶννῦμι in het leven geroeven).

χῶσομαι, *f.* χῶσομαι, *aor.* ἐχῶσάμην, boos zijn, *aor.* boos worden Θ 478: A 64, HES. Sc. 12, HYMN. Merc. 136.

(= πλώω: πλέω, ῥέομαι: ῥέω, zoo χ.: χέω? *Oorspr.* dan zich zijn hart uitstorten, vgl. θυμόν II 616, κῆρ A 44).

χῶρᾶ, ἡ, *ion.* χώρη, — 1 plaatsruimte, die iem., iets inneemt: plaats, post Z 516, § 352, PIND. O. 7, 59, BACCH. 5, 80, HDT., vaak in κατά χώρην μένειν: (a) op zijn plaats blijven HDT. 1, 17; 7, 95; (b) *overdr.* onveranderd, ongeschonden blijven HDT. 4, 201, THUC. 2, 8, 2, AR. Pl. 367, XEN. Hell. 6, 5, 6, PL. Parm. 138 c, PAP., N. T. Mt. 4, 16; (c) rang of graad in het leger of bij een ambtenaarscorps PAP. — 2 *verzw.* plaats; positie ∞ achtung, waardeering THEOGN. 152 οὐ μέλλει χώρην μηδεῖαν θέμεναι, vgl. 822, XEN. An. 5, 7, 28, ἐν ἀνδραπόδων χ εἶναι 5, 6, 14, PAP. — 3 landstreek: land, gebied, woonplaats § 573, PIND. O. 8, 25, HDT. 3, 107, ATT. *alg.*: AESCH. Sept. 1048, THUC. 1, 9, 19, PL. Menex. 240 b, tot N. T. Mc. 6, 55. — 4 land (*teg.* stad), platte land, ommeland PAP.; *spec.* veld, landgoed XEN. Mem. 3, 6, 13, PL. Epin. 975 b, N. T. Luc. 2, 8.

(W. gher-, z. χείρ, omvatten, bevatten, vgl. χωρέω bevatten. Van denzelfden W. ook de aanduiding v. h. begrip tijd χρόνος, z. d.).

I. χωρέω (z. χῶρᾶ), *f.* χωρήσομαι, bevatten, τι(να), ruimte hebben voor; *overdr.* begrijpen; MELISSUS 7 D., HDT. 1, 51, 70, EUR. Hipp. 941, AR. Nub. 1238, PL. Symp. 214 a, XEN. An. 1, 5, 6, DEM., PL. Y. 9, 9, N. T. Mc. 2, 2, *overdr.* Mt. 19, 11.

II. (?) χωρέω, *f.* χωρήσομαι, — 1 wijken, zich terugtrekken, ἐπάλλιος M 406, abs. II 592, AESCH. Sept. 476. — 2 *verzw.* weggaan, zich bewegen naar, gaan, (*overgang*: νηὸν ἄπο προῦ Τίλων N 724), zich verspreiden PIND. N. 10, 73, HDT. 1, 24; 9, 60, TR.: SOPH. Ai. 116, 938, 945, in versch. nuances AR. Ran. 641, XEN. An. 4, 2, 28 τὸ τόξευμα χ-εἰ διὰ τοῦ θώρακος, N. T. Mt. 15, 17, *overdr.* εἰς μετὰ νοῦν 2 Petr. 3, 9. — 3 *praegn.* op gang zijn en blijven: opschieten, gelukken HDT. 3, 39, 42, AR. Pax 472, PL. — 4 *spec.* binnenkomen, geind worden v. geld AR. Nub. 18.

(W. ghe-, z. χῶσω en voor gher- z. χηραμός spleet, χωρίς: χ. daarbij o-phase, *eig.* vaneen wijken ∞ uiteengaan. *Of* vgl. χῶρος (en I. χωρέω): ruimte, plaats maken voor, τινι.)

χωρῶ-διον, *dem.* v. χωρίον, LYS. 10, 28, PLUT. Cat. Ma. 2.

χωρίζω (vgl. χωρίς), — 1 afzonderen, scheiden, τι (ἀπό) τινος; *pass.* gescheiden worden, zijn; *overdr.* onderscheiden worden: verschillen; ANAXAGOR. 6 D., HDT. 1, 4, 172, τινα 4, 28, EUR. Iph. T. 596, PL. Phaed. 67 c, Leg. 820 d, POL., PAP., N. T. Mt. 19, 6; *pass. refl.*: v. echtscheiding 1 Cor. 7, 10. — 2 *verzw.*: *pass.* weggaan, de wijk nemen N. T. Act. 1, 4.

χωρ-ιός, plattelandsch, ommelandsch PAP.

χωρ-ίον (χώρος), τό, — 1 bepaalde ruimte: plaats, plek, streek, terrein HDT. 1, 84; 2, 8, ATT.: THUC. 1, 12, 9, (*met* TR.), PL. Phaedr. 230 d. — 2 land, velden PAP., N. T. Mt. 26, 36. — 3 stuk land THUC. 1, 106, 15, N. T. Act. 28, 7. — 4 versterkte plaats ATT.: PL. Gorg. 455 b. — 5 *spec.* geome-

trisch omschreven ruimte: figuur PL. Men. 82 b. — 6 *overdr.* plaats in een schrijver HDT. 2, 117(?), THUC. 1, 97, 7, LUC. Conscr. Hist. 12.

χωρίς, CALL. *χωρί*, — **Adv.:** 1 gescheiden: **afgezonderd**, afzonderlijk H 470, 8 130, *χ. ἀπ' ἀλλήλων* PARM. 6, 56 D., HDT. 4, 62, AESCH. Ag. 637, PL. Phaed. 64 c, n. t. Joh. 20, 7; **spec.:** *χωρίς ἤ*, afgezien van HDT. 2, 77, *χωρίς ἤ ὅτι*, uitgezonderd dat 1, 94. — 2 bovendien PL. Leg. 950 c. — 3 *qualitatief*: anders, van anderen aard SEMON. 7, 1, SOPH. O. R. 608. — **Praep.:** 4 gescheiden, (ver) van, *τινος*: behalve, uitgezonderd: zonder PIND. O. 9, 41, HDT. 1, 93, TR.: AESCH. Pr. 290, Ag. 926, PL. Phaed. 66 e, n. t. Mt. 13, 34; 14, 21. — 5 afwijkend, verschillend van AESCH., PL. Lach. 195 a, DEM.

(W. *ghēr-* uiteengaan, *ω* gescheiden worden, z. II *χωρέω*).

χωρισμός, *ὁ*, — 1 scheidung, afzondering PL. Phaed. 67 d, PLUT. — 2 vertrek POL.

χωριστός, — 1 (plaatselijk) gescheiden, afgezonderd, afzonderlijk ARISTOT. — 2 scheidbaar, afzonderbaar ARISTOT. — 3 „abstract”, *a. h. w.* „zich losmakend” van de materiele verschijnselen ARISTOT.

χωρίτης, *ου, ὁ, fem.* *χωρίτις, ἰδος*, — 1 landbewoner, inwoner AESCH. Eum. 1035, — 2 landman, boer, boerin XEN. Hell. 3, 2, 22, PLUT., LUC. D. Deor. 20, 13.

χωρίτικός, landelijk XEN. Cyr. 4, 5, 54, PLUT. Pericl. 34.

χωρηίτης, *ἡ, z.* *χωρίτης*.

χωρογραφία, *ἡ*, beschrijving van landen of streken POL.

χωροθεσία, *ἡ*, de ligging v. e. landstreek PLUT. 1150 c.

χώρον (*z.* *χώρα*), *τό*, maat van wijn PAP.

χωρονομικός, de verdeling v. h. land betreffend; *νόμος*, lex agraria D. H.

I. χώρος, ὁ, — 1 plaats, plek, ruimte Γ 315, α 426, PIND. P. 4, 269, EMPED. 118 D., HDT. 1, 67, (afstand 7, 223), THUC. 2, 20, 5, AESCH. Ch. 543, SOPH. O. R. 732, (PL.). — 2 land, landstreek HDT. 2, 18, PIND. O. 3, 23, HES. O. 390. — 3 gebied, akkers HDT. 1, 160; 9, 15.

(*z.* *χώρα*, *eig. collect. bij χ*).

II. χώρος, ὁ (*uit lat.* Caurus, Corus) het Noordwesten N. T. Act. 27, 12.

χωροφιλέω, gaarne op een bep. plaats zijn THALES, ANTIPTON 5, 78.

χώσις, *ἡ*, het opwerpen van wallen of dammen; dam, wal THUC. 2, 76, 16; 3, 2, 4.

χωστός, *ἀδι. verb. v.* *χώννυμι*, — 1 opgeworpen (EUR.) (Rhes.) 414. — 2 afgedamd POL.

χωστρίς, ἰδος, ἡ, stormdak, *waaronder de belegeraars v. e. stad grachten dempten* D. H.

Ψ.

Ψ, ψ, ψι (*gr. letter*), *τό*, indecl., 23ste letter: als cijfer *ψ* = 700.

ψαγδάν (*lw. uit Aeg.*) *ἄνος* of *ψάγδας*, een in Aegypte gebruikelijke zalf COM.

ψαθάλλω, zich het hoofd krabben PL., COM.

(*ψῆν*, *zgn.* Streckform, *vgl.* *ψαθύρος*, *msch. onder invloed v.* *ψάλλω*).

ψαθύρός (*z.* *ψαθάλλω*), brokkelig: los, zacht, breekbaar ARISTOT., THEOPHR.

ψαθυρότης, ἡ, broosheid, zachtheid ARISTOT.

ψαίνυ(ν)θα(ν) (*ω μίνυνθα*), leugenachtig LYCOPHR. 1420.

ψαίρω, intr., — 1 zacht ruischen, ritselen, *v. d. zachte beweging v. vlieugels en bladeren, m. acc.* *οἰμον* AESCH. Pr. 394, HIPPOCR. — 2 zacht heen en weer bewegen NIC. Th. 123, LUC. Trag. 315.

(*ψῆν*, *vgl.* *ψόρα*, *z.* *χώρα*).

ψαιστόν, τό, gew. pl., sc. *ἄλιφα* of *πέμματα*, offerkoek van gerstemeel met olie en honing toebereid AR. Pl. 138, 1115, COM., HEROND. 4, 92.

ψακάδιον, τό, motregen THEOPHR., COM.

ψακάζω, — 1 motregenen AR. Nub. 580. — 2 druppelen ARISTOT.

(*vgl.* *ψεκάζω* en *ψακάς*).

ψακαλοῦχος, (*ψάκαλος* een jong), jongen hebbend SOPH.

(*vgl.* *ψακάς*, *vgl.* *δρόσος* in deze bet.).

ψακός, ἄδος, ἡ, later *ψεκάς*, — 1 brokje, korreltje AR. Pax 121. — 2 motregen HDT. 3, 10, EUR. Hel. 21, *vgl.* AR. Th. 856, XEN. Cyn. 5, 4. — 3 druppel(s) AESCH. Ag. 1390, 1534, KRITIAS 1, 10 D., — 4 sputteraar, *v. iemand die zijn omgeving onveilig maakt* AR. Ach. 1150.

(behoort bij den W. v. *ψῆν*, *z. d.*; *vgl.* *lat. fūc-io*: W. *dhē*).

ψαλάσσω (*z.* *ψάλλω*), even aanraken LYCOPHR. 139.

ψαλίδοστομος, schaarbek, *v. d. kreeft* BATR. 295.

ψαλίζω, f. *ξω*, met een schaar afknippen (ANACR.) 9, 4, BABR. 51, 4.

ψάλιον (*ψαλίς*), *τό*, — 1 kinnetting aan het toom XEN. Hipp. 7, 1. — 2 toom, gebit, *spec.* het stanggebit (*teg.* de trens) EUR. Herc. 381, AR. Pax 155, PL. Leg. 692 a, PLUT. — 3 *alg.* boei AESCH. Pr. 54, Ch. 962.

ψάλις, ἰδος, ἡ, gewelf, boog SOPH., PL. Leg. 947 d.

(*onz.*; *σπάλαξ*? *z. d.*).

ψάλλω, — 1 aan iets trekken, uitrukken, *ἐθειρον* AESCH. Pers. 1062. — 2 de boogpees naar zich toe halen en loslaten EUR. Ba. 784. — 3 *spec.* de snaren slaan (pizzicato), tokkelen HDT. 1, 155, AR. Eq. 522, PL. Lys. 209 b, ARISTOT., MEN. Epitr. 260, LUC. — 4 *vand.* jubelen, loven, *τιμι* N. T. Eph. 5, 19; 1 Cor. 14, 15.

(W. *s-p(h)el*: *o. ind.* *ā-sphālayati* hij slaat tegen, *lat.* [met gebroken *redupl.*] *palpāre*. *Vgl.* *ψηλαφάω*).

ψαλμός, ὁ, — 1 de boogpees laten schieten: den boog afschieten EUR. Herc. 1064. — 2 de snaren tokkelen; *vand.* muziekstuk voor snareninstrument PIND. fr. 125, AESCH. — 3 *spec.* lofzang N. T. Col. 2, 16; psalm Act. 1, 20.

ψαλτήριον, τό, — 1 een snareninstrument ARISTOT., PLUT. — 2 *spec.* de *μαγάδις* COM.

ψάλτης, ου, ὁ, hij, die een snareninstrument bespeelt PLUT. 67 f.

ψάλτρις, ἡ, fem. *bij ψάλτης* ION, PL. Prot. 347 d, MEN. Epitr. 431 (9 en 20), LUC.

ψᾶμαθίς, ἡ, ἰδος, een zeevisch: de „zandvisch” COM.

ψᾶμαθος (*z. s.v.* *ἄμμος*), *ἡ*, — 1 zand, *v. d. zee*

of aan den oever; coll. strand O 362, pl. A 486, PIND. P. 9, 47, SOPH. Ai. 1064, EUR. — 2 vand. groote menigte B 800, I 385.

ψαμαθῶδης, zandig HYMN. Merc. 75.

ψαμμακόσιοι, zandhonderdvoudig COM.
ψαμμακοσιογάργαροι, zandhonderdvoudig krioelend AR. Ach. 3.

ψάμμη, ἡ, zand HDT. 4, 181, AESCH. Pr. 573, dor. ψάμᾰ AR. LYS. 1261.

ψάμμινος, zandig HDT. 2, 99.

ψάμμιος, = *voorig.*, AESCH. Ag. 895.

ψάμμος, ἡ, zand μ. 243, HDT. 1, 47, PIND. O. 2, 108, AESCH. Pr. 573(?)

(*< ψᾶφ-μο, vgl. ψᾶφ-αρός: ψῆφος, z. d.*)

ψαμμῶδης = ψάμμι(τι)νος HDT. 4, 191.

ψᾶρ, ψᾶρός, ὁ, spreuw HOM. (z. b.), COM.

(Π 583 ψῆρας, P 755 ψαρόων = — wat ook metri causa kan zijn. Wrsch. *< σπᾶρ-: got. sparwa musch, ndl. sperwier, vgl. spreuw; σπαρ- > ψᾶρ-, jonger (ionisch) ψηρ-; latere vormen ψᾶρός, ψᾶρός en ψᾶρος, wat ook op ā door compensatie wijst*).

ψᾶρός (z. ψᾶρ), gespikkeld grijs AR. Nub. 1225, ARISTOT.

ψαῦσις, ἡ, het aanraken DEMOCR. 11 D., PLUT. Aleib. 4.

ψαῦω, *pass. pf.* ἐψαυσαί, *aor.* ἐψαύσθην, — 1 aanraken, τινος N 132, τινι met Ψ 519, HYMN. Ven. 125, PIND. P. 9, 120 (τινι?), HDT. 2, 90, TR.: AESCH. Pers. 202, SOPH. O. R. 1467. — 2 *praegn.* als vijand aanraken, treffen SOPH. Ant. 961. — 3 *overdr.* bereiken, verkrijgen, τινος PIND. N. 5, 42. — 4 *overdr.* slechts terloops behandelen POL.

(ψαῦω: ψῆν, z. d.; vgl. ww. als θραῦω, χρα(ύ)ω).

ψᾶφᾶρό-θριξ, met ruig haar HYMN. 18, 32.

ψᾶφᾶρός (z. ψάμμιος), dor, gul, σποδός AESCH. Sept. 323.

ψᾶφᾶρό-χρους, met dorre, onverzorgde huid (EUR.) Rhes. 716.

ψαφερός, *ion.* = ψαφαρός, HIPPOCR.

ψᾶφος, ὁ, dor. = ψῆφος, PIND.

ψάω, *contractie tot η, η*, — 1 *tr.* wrijven: door wrijven glad maken of stukwrijven. — 2 *intr.* uiteenvallen SOPH. Tr. 678.

(ψάω: ψῆν = κνάω: κνῆν. Vgl. ψάω bij PORPHYRIUS. W. bh(ε)s+ε- naast bh(ε)s+εu-, waarvan korte phase bhsau- = ψaw- W. bhes-, z. o. ind. bābhasti hij wrijft. maalt fijn, bhās-man- n. asch, d. bar onbedekt, bloot, ndl. bare (duivel), barrevoets, lit. bāsas blootvoets = o. b. bosū. Door gr. ē contr. > ψῆν, z. s. v. χράω).

ψέ, dor. = σφέ, σφέας, THEOCR. 4, 3; dat. ψίν = αὔτοις, SOPHR. 83 A.

ψέω, verkleinen, bevitten, τι(ν) THEOGR. 611, DEMOCR. 192 D., AESCH. Ag. 185, THUC. 5, 86, 11, SOPH. Ant. 689, EUR., PL. vaak: Gorg. 510 c teg. ἐπανῶ.

(*onz.*; : ψάω, vgl. met κ ψακάς, ψεκάς? Eig. verkleinen?).

ψεδνός, — 1 *dun van haar* B 219. — 2 *kaal* LUC. D. Mort. 25, 1.

(= κεδνός: κήδω, zoo ψ.: ψη+δ-, z. ψάω).

ψεδυρός, leugenachtig, valsch AESCH. Supp. 1043. (*dissimilatie uit *ψευδ-υρός onder invloed v. ψιδυρός?*).

ψεκάδιον, τό, = ψακάδιον, THEOPHR.

ψεκάζω, = ψακάζω, (ANACR.) 14, 5.

ψεκάς, ἄδος, ἡ, z. ψακάς.

ψεκ-της, ου, ὁ, hij, die iets verkleint, er op afgeeft PL. Rep. 589 c.

ψέλιον, τό, armband, *sing.* HDT. 4, 168, pl. 3, 20. (: ψάλιον, vgl. ψάκας: ψεκάς?).

ψελιο-φόρος, armbanden dragend HDT. 8, 113.

ψελλ-ίζω, — 1 onduidelijk spreken: stotteren ARISTOT.; *med.* PL. Gorg. 485 c. — 2 duister zijn in zijn spreken ARISTOT. — 3 struikelen, stooten tegen ARISTOT.

ψέλλιον (z. ψέλιον), τό, *gew. pl.*, armband XEN. An. 1, 2, 27, Cyr. 1, 3, 2.

ψελλισμός, ὁ, het stotteren PLUT. 650 e; *overdr.* niet uitgesproken aard ποδάγρας PLUT. Sulla 26.

ψελλός, — 1 stamelend, stotterend ARISTOT. — 2 onduidelijk sprekend, onverstaanbaar AESCH. Pr. 816.

(*onomatop.*; een verw. element in lat. bal+b-us).

ψελλό-της, ἡ, stamelen, stotteren ARISTOT.

ψευδ-αγγελ-έω, valsche tijding verkondigen AR. Av. 1340.

ψευδ-αγγελ-ία, ἡ, onware tijding XEN. Hipp. 5, 8, DIO.

ψευδ-άγγελος, valsche tijding aanbrengend, leugenbode O 159, ARISTOT.

ψευδ-άδελφος, ὁ, onware broeder N. T. 2 Cor. 11, 26.

ψευδ-αλέξανδρος, ὁ, de valsche Alexander LUC. Indoct. 20.

ψευδ-αμάμαξος, ὁ, de wilde wijnstok AR. Vesp. 326.

ψευδ-απόστολος, ὁ, onware apostel N. T. 2 Cor. 11, 13.

ψευδ-ατράφαξος, ἡ, de wilde melde, leugenkool, *komisch gevormd naar ψευδαμάμαξος* AR. Eq. 630.

ψευδ-αττικός, valsch of onecht attisch LUC. Solacc. 7.

ψευδ-αυτό-μολος, ὁ, die zich voor een overlooper uitgeeft XEN. Hipp. 4, 7.

ψευδ-εγ-γραφή, ἡ, aanklacht tegen onrechtmatige inschrijving v. iemd op de lijst der schuldenaars v. d. staat ARISTOT. A.II. 59, 3.

ψευδ-εν-έδρα, ἡ, schijnhinderlaag XEN. An. 5, 2, 28.

ψευδ-επί-γράφος, — 1 met een valsch opschrift: onecht POL. — 2 *vand.* ἀδελφός, φιλόσοφος, den naam van broeder, van wijsgeer onwaardig PLUT.

ψευδη-γορέω, onwaarheid spreken, liegen AESCH. Pr. 1032.

ψευδής (z. ψεῦδος), — 1 leugenachtig, bedriegelijk Δ 235, PIND. fr. 218, HDT. 1, 117, THUC. 4, 27, 1, KRITIAS 25, 26 D., SOPH. Ant. 657, PL. Theat. 148 b, N. T. Apoc. 2, 2. — 2 *v. dingen*: onwaar, gelogen AESCH. Pr. 685, SOPH. Ph. 100, PL. Prot. 358 c, (N. T.). — 3 *pass.* bedrogen EUR. Iph. A. 852.

ψευδ-ησιόδειος, ten onrechte aan Hesiodus toegeschreven CIC.

ψευδης, ὁ, ἡ, = ψευδής, PIND. N. 7, 49.

ψευδο-βοήθεια, ἡ, onechte, bedriegelijke hulp XEN. Hipp. 5, 8.

ψευδο-γραφέω, — 1 verkeerd (op)schrijven POL. — 2 (met opzet) een verkeerde lijn trekken in een meetkundefiguur ARISTOT.

ψευδό-δειπνον, τό, bedriegelijke maaltijd AESCH.

ψευδο-διδάσκαλος, ὁ, leugenleeraar, onechte leermeester N. T. 2 Petr. 2, 1.

ψευδο-δίκταμνον, τό, onecht δίκταμνον, HIPPOCR.

ψευδο-δοξία, ἡ, verkeerde meening, dwaalbegrip PLUT. 716 b, OEB. TAB. 11, 2.

ψευδο-κήρυξ, ὕκος, ὁ, leugenheraut SOPH. Ph. 1306.

ψευδο-κλητεία, ἡ, valsche onderteekening door een getuige v. e. aanklacht, valsche aanklacht

ANDOC. 1, 44, DEM. 53, 15, ARISTOT. A.Π. 59, 3.
ψευδο-κύνων, -κύνος, ὁ, onechte Cynische wijsgeer
 PLUT. Brut. 34.
ψευδο-ληστής, οὐ, ὁ, „de gewaande Roover”,
titel v. e. comedie van TIMOCLES.
ψευδὸ-λιτρος, att. = -νιτρος, vand. ψ. κονία,
 loog van onechte potasch AR. Ran. 712.
ψευδο-λογ-έω, liegen ISOCR. 10, 8, AESCHIN. 2,
 119, POL.
ψευδο-λογ-ία, ἡ, leugen ISOCR. 12, 1, DEM., POL.
ψευδο-λογιστής, οὐ, ὁ, leugenaar LUC. Pseudol.
pass.
ψευδο-λόγος, liegend AR. Ran. 1521, POL., N. T.
 1 Tim. 4, 2.
ψευδὸ-μαντις, ὁ, ἡ, leugenprofeet HDT. 4, 69, TR.:
 AESCH. Ag. 1195.
ψευδο μαρτυρ-έω, valsche getuigenis afleggen PL.
 Rep. 575 b, KRITIAS 61 D., XEN. Mem. 4, 4, 11,
 DEM., N. T. Mt. 19, 18.
ψευδο-μαρτυρ-ία, ἡ, valsche getuigenis LYS. 10, 25,
 ISAE. 5, 12, PL. Leg. 937 b, DEM., N. T. Mt. 15, 19.
ψευδομαρτύριον, τό, vaak pl., valsch getuigenis
 afleggen PL. Theaet. 148 b, AESCHIN., ARISTOT.
 A.Π. 59, 6.
ψευδο-μάρτυς, υρος, ὁ, ἡ, valsche getuige PL.
 Gorg. 472 b, KRITIAS 61 D., N. T. Mt. 26, 60;
adi. ψ. τιμή, valsche eerbewijzing PLUT.
ψευδο-νύμφευτος, γάμος, niet werkelijk vol-
 trokken huwelijk EUR. Hel. 883.
ψευδο-παιδεία, ἡ, valsche, onechte geleerdheid
 CEB. TAB. 11, 1 *en pass.*
ψευδο-πάρθενος, ἡ, zich ten onrechte voor maagd
 uitgevend HDT. 4, 180.
ψευδο-ποιέω, — 1 verdichten, vervalschen POL.
 PLUT. — 2 logenstraffen POL. — 3 *pass.-refl.*
 zich bedriegen, dwalen PLUT. 899 f.
ψευδο-ποιός, leugen verzinnend, πονηρία DIN. 2, 4.
ψευδο-προφήτης, ου, ὁ, leugenprofeet N. T.
 Mt. 7, 15.
ψευδὸ-πτωμα, τό, schijnval, als truc bij het
worstelen gebruikt om de aandacht v. d. tegenstander
af te leiden PLUT. Comp. Pelop. 1.
ψευδο-ορκέω, meineedig zijn AR. Eccl. 603.
ψευδ-ορκιος, meineedig HDT. 1, 165.
ψεύδ-ορκος, meineedig EUR. Med. 1392.
ψεύδος (Ψεύδος), τό, bedrog: leugen, onwaarheid B
 81, I 115, PIND. P. 9, 42, HERACL. 28 D., SOPH. Ant.
 1094, EUR., PL. *vaak*: Gorg. 525 a, N. T. Joh. 8, 44.
ψευδο-στομέω, liegen SOPH. O. C. 1127, LUC.
 Oeyp. 8.
ψευδοουργός, bedriegelijke kunsten verrichtend PL.
 Soph. 241 b.
ψευδο-φάνης, met valsch licht lichtend THEOPHR.
 (p. 125, 21 D.)
ψευδὸ-φημος, 2, van valsche voorbeteekenis
 SOPH. O. C. 1517.
ψευδο-φιλιππος, ὁ, valsche, onechte Philippus
 LUC. Indoct. 20.
ψευδὸ-χρίστος, ὁ, valsche Messias N. T. Mt. 24, 24.
ψευδὸ-χρῦσος, van valsch goud PLUT. 50 a.
ψευδ-υπο-βολιμαίος, „Het gewaande onderge-
schoven kind”, titel v. e. comedie v. CROBYLUS.
ψεύδω, I. ψεύδομαι aor. med., — 1 abs. liegen
 Δ 404, SOL. 73 a 3 D., *alg. tot* N. T. Hebr. 6, 18;
tr. iets liegen, verbreken, ὄρκια H 352, *alg.; praegn.*
 οὐκ ἐψεύσαντο τὰς ἀπειλάς zij maakten waar HDT.
 6, 32. — 2 iemd, τινα, beliegen, bedriegen EUR.
 Hel. 1642, XEN. Hell. 3, 1, 25, An. 1, 3, 10,
 N. T. Act. 5, 3. — 3 *onbewust: zich vergissen,*

aor. en fut. pass., het mis hebben, teleurgesteld
 worden K 534, δ 140, HDT. 2, 22, 8, 40 τινος in
 iets, ATT.: PL. Ap. 22 d. — 4 *pass.* gelogen worden,
 ten onrechte zoo worden voorgesteld: verbroken
 worden, ψευθεῖσα ὑπόσχεσις THUC. 3, 66, 34. —
 II. **ψεύδω: 5 bedriegen** SOPH. O. C. 628, XEN.
 Hell. 4, 4, 10. — 6 teleurstellen, τινά τινος,
 iemd in iets, bedriegelijk berooven van AESCH.
 Pers. 472, logenstraffen SOPH. Ai. 1382.
 (onz.; msch. W. *speu+d-* of *+t-*: arm. *sut*
 leugenachtig, valsch, ndl. *spot*(?), o.b. *spyti* [y <
 idg. a] zonder grond, vergeefs? Of: W. *bhs+ē**,
 z. *ψῆν, ψάω; ψευδ-* < *ψηυδ-*? Wrsch. is
ψεύδομαι teg ψεύδω primair, vgl. s.v. φαίνομαι).
ψευδ-ώνυμος, onder een verdichten naam AESCH.
 Pr. 85, *adv.* N. T. 1 Tim. 6, 20.
ψεύσμα, τό, — 1 leugen PL. Men. 71 d, LUC. —
 2 leugenachtigheid N. T. Rom. 3, 7.
ψευστ-έω, leugenaar zijn, zich vergissen T 107.
ψευστή, ἡ (nl. φλύκταινα?) leugenblaasje; dat den
 leugenaar verraadt THEOCR. 12, 24.
ψεύστης, ου, ὁ, — 1 leugenaar, bedrieger Ω 261,
 EPIMEN. 1 D., SOPH. Ant. 1195, DEM. 19, 201,
 N. T. Rom. 3, 9. — 2 *als adi.* leugenachtig PIND.
 N. 5, 29, HDT. 7, 209.
ψεφνός, duister, overdr. onbekend PIND.
 N. 3, 41.
 (wrsch. *juister ψεφᾶνος: ψέφας* duisternis =
σέληνη: σέλας; ψέφας msch. verderop verwant met
 o.ind. *ksap-* nacht. Of: W. *bhes-* wrijven, ver-
 brokkelen > dof maken, *ψ.* < *bhse-bh-* ge-
 broken *reduplic.*, z. *ψόδος*).
ψηγμα (:ψήχω), τό, — 1 afschaafsel: klein
 deeltje of korreltje HDT. 1, 93; 3, 94, χρυσοῦ 4, 195,
 PLUT. 722 a. — 2 *fijne asch*(deeltjes) AESCH. Ag. 442.
ψηγματίον, τό, dem. v. ψήγμα, HERACLIT.
ψήκ/τρα, ἡ, roskam SOPH., EUR. Hipp. 1174.
ψηλαφάω, — 1 (betasten, onderzoeken ι 416,
 AR. Eccl. 315, PL. Phaed. 99 b, POL., N. T. LUC.
 24, 39; θεόν, tastend zoeken N. T. Act. 17, 27. —
 2 streelen (naast ἀπτεσθαι) XEN. Eq. 2, 4.
 (vgl. HESYCH. *μηλαφήσαι· ψηλαφήσαι, afl. v.*
μήλη sonde, **ψηλη* het betasten [: *πάλλω*]+*αφ-*:
ἄπτο z. d. *Eig.* met de vingers tastend bevoelen).
ψηλάφη-μα, τό, betasting XEN Symp. 8, 23.
ψηλάφη-σις, ἡ, het betasten LXX, PLUT. Aemil. 14.
ψηλαφ-ία, ἡ, het betasten HIPPOCR.
ψηλαφ-ώδης, v. e. ziekte: met de handen rondom
 zich tastend HIPPOCR.
ψῆν, ψηνός, ὁ, — 1 de galwesp, die in de wilde
vijgen leeft ARISTOT., THEOPHR. (of in de vrucht
 der mannelijke palmen HDT. 1, 193), AR. Av. 590. —
 2 een den wijnstok beschadigend insect
 THEOPHR.
 (: *ψάω, ψῆν, vgl. W. bhs+ē-* ook in o.ind. *psāti*
 hij verteert, z. *ψωμός*).
ψην-ίζω, een blijspel „Wespen” (ψῆνες), schrijven
 AR. Eq. 523.
ψῆξις (ψήχω), ἡ, het roskammen v. e. paard XEN.
 Eq. 5, 3.
ψῆρ, ψηρός, ὁ, ion. z. ψᾶρ, spreekw.
ψῆσά, ἡ, att. ψῆτᾶ, — 1 soort visch: schol PL.
 Symp. 191 d. — 2 *als scheldwoord: domkop*
 AR. Lys. 115, 131, PL. COM.
 (onz.; < *πηχ-ιά, omdat de schol zich in het*
zand woelt: πήχω?? Wrsch. *ψ* < *sq*āt-ιά* naast
*sq*ot: gr. σπάταγγης* zee-egel, lat. *squātus, squātina*
 soort platvisch met ruwe schubben: *squāma*).
ψῆττα, ἡ, att. = ψῆσσα,
ψηττ-άριον, τό, dem. v. ψῆττα, COM.

ψηττο-ειδής, als een schol ARISTOT.
ψηφίδο-φόρος, stemgerechtigd HDT. 6, 109.
ψηφ-ίζω, — 1 met steentjes, rekenpenningen of op zijn vingers tellen, berekenen POL., PLUT., N. T. Luc. 14, 28. — **Med.** (soms act.): 2 zijn stemteentje in de urn werpen, stemmen XEN. Hell. 1, 7, 9. — 3 **resultatief**: een besluit nemen, besluiten: a *individueel*, b *gemeenschappelijk* HDT. 7, 207, AESCH. Ag. 1353, LYS. 13, 29 pass., PL. Gorg. 516e, DEM. 2, 11; **act.** ψ. κατά τινος SOPH. Ai. 449. — 4 veroordeelen EUR. Heracl. 141 pass. — 5 voor iemd, τινι, stemmen (vgl. lat. suffragari) DEM. 21, 188.
ψηφίς (ψηφος), **ίδος, ή**, kiezelsteentje Φ 260 DEMOCR. 164 D.
ψηφισμα, τό, stemming; **resultatief**: besluit, ev. verkiezing door stemming in de volksvergadering θεῶν ψ. EMPED. 115, 1 D., THUC. 1, 139, 2, AESCH. Supp. 601, AR. Vesp. 378, PL. Theaet. 173 d, AESCHIN. 3, 68, ap.
ψηφισματο-πώλης, ου, δ, hij, die in volksbesluiten handel drijft AR. Av. 1037.
ψηφισματ-ώδης, als een volksbesluit ARISTOT.
ψηφο-ειδής, kiezelachtig THEOPHR.
ψηφο-λογεῖον, τό, een reken- of speelbord AR.
ψηφο-παικτ-έω, eig. goochelen; **overdr.** ψ. τὸ δικάσιον, met het recht goochelen LYS.
ψηφο-παικτής, ου, δ, goochelaar COM.
ψηφο-περι-βουβήτριᾶ, ή, eig. „steentjes knorrepot”, v. d. urn, waarin de loten (steentjes) vóór de loting werden door elkaar gegooid COM.
ψηφο-ποιός, stemmen, stemming makend voor een bep. candidaat SOPH. Ai. 1135.
ψήφος, ή, — 1 (kiezel)steentje, steen PIND. O. 13, 46. — **Voor verschillende doeleinden gebruikt**: 2 om te rekenen HDT. 2, 36, AESCH. Ag. 570, (EUR.) Rhés. 309, καθαρὰ ψ-οι rekening, die sluit of klopt, DEM. 18, 227, POL. — 3 om mee te spelen als fiches of damstenen PL. Rep. 487 c. — 4 **gew.**: stemsteen, vand. stem PIND. N. 8, 26, EPICH. 2 D., HDT. 8, 123, ATT. alg.: AESCH. Ag. 816, ANDOC. 1, 2, PL. Ap. 34 c, N. T. Apoc. 2, 17; **meest ψ. τίθεσθαι**, stemmen Act. 26, 10. — 5 **vand.** stemming, ψ-ον ἐπάγειν laten stemmen e. dgl. THUC. 1, 119, 18, DEMOCR. 260 D., XEN. An. 7, 7, 57, φανερά ψ. openlijke stemming Hell. 2, 4, 9. — 6 oordeel PL. Prot. 330 c. — 7 besluit SOPH. Ant. 60.
(dor. ψάφος, vgl. ψάφαρος, ψάμμος; W. bh(ε)s + a- naast bh(ε)s + ē- in ψήν. Hiervan een gebroken reduplic. bhsā + bh- in ψάφος naast korte phase bhsābh- in lat. (p)sābulum zand, vgl. in bet. ψάμμος).
ψηφο-φορία, ή, het stemmen ARISTOT., PLUT. Coriol. 20, = Comitia Marc. 4.
ψήχω, — 1 strijken, streelen EUR. Hel. 1583, PL. Leg. 666 e. — 2 roskammen XEN. Hell. 2, 4, 6. (: ψήν [ράω], = τρέχω: τρώω).
ψιδάδω, λαομ., spelen, dartelen AR. Lys. 1280, (1302).
(msch. verkorte vorm < ἐψιάζω ∞ ἐψιάομαι, z. d. Vgl. HESYCH. ψιά... γελιολαμα, παλγυια).
ψιάδος, ή, mat van biezen AR. Ach. 874, Ran. 567, Lys. 921, THEOPHR.
(vgl. κία-θος, κία-μος; κῦ-μα [z. κάλα-θος κάλα-μος; κλή-μα] rank; indiende laatste η < ē, dan o-phase in κλώθω Zoo ψία θος en HESYCH. ψιαρόν ἑώδδες, verm. ook ψιάδ- in ψιάς: ψι- kortste phase v. bhsēi-, z. ψι-λός. ψίξ kruimel Bet. glad geweven of glad gestreken [matje], ingeweven [∞ geparfumeerd], afslijpsel [kruimel, druppel]).

ψιάς (z. s.v. ψιάθος), **άδος, ή**, druppel II 459, HES. Sc. 384, LUC.
ψίζομαι, aeol. ψιδομαι (HESYCH. = κλαίω; z. ψιάς), weenen SAPHO 96, 2 ALD.
ψιθίος (?), οἶνος, δ, roode, sterke wijn COM., NIC.
ψιθυρ-ίζω, dor. ψιθυρίσσω, — 1 smuus spelen, heimelijk (in)fluisteren PL. Gorg. 485 d, POL., THEOCR. 2, 141, PLUT. Alcib. 23. — 2 ritselen, suizelen v. boomen AR. Arb. 1008.
ψιθύρισμα, τό, geritsel, gefluister v. boomen THEOCR. 1, 1.
ψιθυρισμός, δ, — 1 het verstolen fluisteren LUC. Amor. 15. — 2 het heimelijk influisteren, lasteren, PLUT., N. T. 2 Cor. 12, 20. — 3 het fluisteren, ruischen v. boomen PLUT. — 4 tooverspreuk LXX.
ψιθυριστής, ου, δ, lasteraar DEM. 59, 39, v. Hermes, N. T. Rom. 1, 30.
ψιθύρός, in het oor fluisterend; praegn. lasterend, „inblazingen” gevend PIND. P. 2, 75, SOPH. Ai. 148, LUC.
(evenals μινυρός, κινυρός, gevormd en gebouwd op een duidelijk klanknabootsend element: ψι + θ-, vgl. W. bhes- in o.ind. dābhasti hij blaast).
ψιλ-ίζω, = ψιλώω, DIO. CASS.
ψιλ-ινος, στέφανος, δ, in Lacedaemon een palmkrans COM.
ψιλο-κιδαριστής, ου, δ, hij, die alleen op de citer speelt, zonder daarbij te zingen COM.
ψιλο-μετρία, ή, de epische poëzie, die niet door muziek begeleid werd, zoals de lyrische ARISTOT.
ψιλός (z. s.v. ψιάθος), — 1 afgewreven, afgeschaaft (z. 2) — 2 zonder haren of veeren: **kaal** of glad, δέρμα v 437, HDT. 1, 80; 2, 76. — 3 **kaal**: zonder beplanting, ἀροισί I 580, LYS. 7, 7, XEN. Cyn. 5, 7, PL. Critias 111 d, DEM., (N. T.). — 4 **spec.** τρύπις, de kiel naakt, ontredder, zonder binten μ 421. — 5 (kaal), **alg.**: onbedekt, naakt, νέκυσ SOPH. Ant. 426, ἴππος zonder dek XEN. Eq. 7, 5, μάχιρα zonder scheid XEN. Cyr. 4, 5, 58; **overdr.** ψυχή... ψ-ή σώματος PL. Leg. 899 a. — 6 **vand.**: zonder voldoende wapens of hulpmiddelen SOPH. Ai. 1123, Ph. 958. — 7 **spec.** ψ. lichtgewapend HDT. 9, 29, 30, PL. Leg. 833 a; **later een bepaald contingent in de Gr. legers, dat in een vaste getalsverhouding tot de πλεῖται stond, (o. a. vaak bestaande uit boogschutters en slingeraars)** THUC. 2, 79, 19, XEN. An. 3, 3, 7. — **Overdr.** 8 λόγος het „kale woord” zonder het kleed der poëzie, zonder het metrum = proza PL. Gorg. 502 c, ARISTOT. — en 9 zonder begeleiding: gesproken, ψιλοῖς λόγοις ἔνευ ὀργάνων PL. Symp. 215 c, Phaedr. 278 c. — 10 ψ-ή ἀλλοις e. dgl., zonder begeleiding of ondersteuning, v. zang D. H. — 11 **kaal**, (zin)ledig, leeg, λόγοι woorden waar geen werkelijkheid achter schuilt PL. Theaet. 165 a.
ψιλό-της, ή, — 1 naaktheid PLUT. Fab. 11. — 2 **kaalheid** PLUT. Galb. 27. — 2 de spiritus lenis POL. 10, 47, 10.
ψιλό-ω, — 1 **eig.** kaal maken, de haren uittrekken HES. pass., HDT. 4, 26, 61, XEN. An. 1, 10, 13. — 2 berooven HDT. 2, 151. — 3 machteloos maken THUC. 3, 109, 18, XEN. Cyr. 4, 5, 12.
ψίλω-μα, τό, kale plek; ook: gedeelte, waar het been bloot ligt HIPPOCR.
ψίλω-σις, ή, — 1 uittrekken van haar HIPPOCR., PLUT. 646 d. — 2 **spec.** het weglaten van de aspiratie in de aspiratae of in den spiritus GRAMM.
ψιμύθ-ιον, τό, (NIC. ψιμύ.), = ψιμύθος, loodwit als blanketsel AR. Pl. 1064, PL. Lys. 217 d, NIC. Al. 75.

- ψῖμῦθιόω, met loodwit bestrijken, blanketten LYS. I, 14, PLUT.
- ψῖμῦθος, ὁ, loodwit, als blanketsel LUC.
(*wrsch.*: πῖω tot poeder of tot kleine deeltjes wrijven. *Het laatste deel is onzeker, invloed v. ψάματος onwrsch.*)
- ψῖνω, — 1 = φθίνω, INSCR. *cret.* — 2 ψ-ομαι, bloesems in pas gezette vruchten laten afvallen, v. d. wijnstok THEOPHR.
(: = ψθίνω, z. d., anders dialectische ontwikkeling. Vgl. ook HESYCH. ψείρει· φθειρεί.)
- ψίττα, bep. uitroep v. herders, om het vee op te jagen LUC.
- ψιττάκη, ἡ, = ψίττακος, ARISTOT.
- ψιττακος (lw., oorsprong onbekend), ὁ, papegaai COM.
- ψιττάκεια, τά, soort vrouwenlaarzen, (naar de groene kleur genoemd?) HEROND. 7, 58.
- ψιχ-άρταξ, αγος, ὁ, kruimeldiel, muizennaam BATR. 141.
- ψιχ-ιον, τό, dem. v. ψιξ, broodkruimpje N. T. Mt. 15, 27.
- ψό, uitroep van afschuw SOPH.
- ψογ-ερός, gaarne verkleinend, vitziek PIND. P. 2, 55.
- ψογ-ιος, = voorg., PIND. N. 7, 69.
- ψόγος (ψέγω), verkleining, bevitting; berisping PIND. N. 7, 61, SIMON., XENOPHAN. II, 2 D., THUC. 2, 45, 7, AESCH. Ag. 937, SOPH. Ant. 759, EUR., AR. Th. 146, PL. Gog. 492 b.
- ψόθος, ὁ, vuiligheid AESCH.
(W. *bhes-* verkrumelen, stuk wrijven, vgl. HESYCH. ψόθος· ψόρα [eveneens: ψήν], hier W. *bhse-dh-*, vgl. *bhse-l-* in *ψόλος en wrsch. ook* [vgl. HESYCH. ψοθάλλειν· ψοφεῖν] *bhse-bh-* met gebroken reduplic. in *ψόφος*, vgl. *ψέφος*; semasiol. is *ψόφος* in geluid wat *ψέφος* in kleur is; vgl. zoo *msch. tegenstelling*: stilte ω glans in *σῆγῶω ω σγαλόεις*).
- ψολό-εις, — 1 rookerig vlammend ψ 330, ω 539, HES. Th. 515, PIND. N. 10, 71, ARISTOT., NIC. Th. 288. — 2 (= *lat. sordidus*), verwaarloosd, slordig: in rouw PLUT. 299 f.
- ψολο-κομπία, ἡ, „donder en bliksemknal gepraat” AR. Eq. 696.
- ψόλος (z. s.v. ψόθος), ὁ, rookend vuur (*teg. heldere vlam*) AESCH., NIC.
- ψοφ-έω, knarsen, kraken, gedruisch maken; *spec. v. h. waarschuwend binnen op de deur kloppen, als men deze naar buiten wil openen, zoowel ψ. τήν θύραν als ἡ θύρα ψ-ει*, LYS. I, 14, SOPH., EUR. Ba. 638, Herc. 78, AR. Ach. 933, PL. Crat. 430 a, MEN. Perik. 126, Epitir. 454.
- ψοφο-δής, bij ieder geruisch opschrikkend, vreesachtig PL. Phaedr. 257 d, PLUT. Fab. 27.
- ψόφος (z. s.v. ψόθος), ὁ, — 1 ieder ongearticuleerd geluid: gedruisch, gekraak e. *dgl.* HYMN. Merc. 285, v.-SOCR.: ARCHYT. I D., HDT. 7, 218, THUC. 4, 115, 21, SOPH., EUR. Ba. 687, AR. Ran. 604, PL. Symp. 212 c. — 2 geluiden, woorden zonder betekenis SOPH. Ai. 1116, EUR., AR. Ran. 492.
- ψύα, ion. ψύη, ἡ, lendenen HIPPOCR., COM
- ψύγ-εύς, ὁ, afkoeler COM.
- ψύγ-μα, τό, — 1 verkoelende omslag HIPPOCR. — 2 waaijer COM.
- ψύδ-ρός (: ψεύδω), = ψευδής, leugenachtig THEOGN. 122.
- ψύθος, τό, — 1 leugen, laster AESCH. Ag. 478, 999. — 2 als *appos. (adj.)* leugen(achtig) CALL. (z. *ψεύδω en vgl. ψυδ-ρός*).
- ψυκ-τήρ, ἦρος, ὁ, koelvat voor den wijn PL. Symp. 213 e, COM., PLUT.
- ψυκτήρ-ιάς, ου, ὁ, = voorg., COM.
- ψυκτηρ/ίδιον, τό, dem. v. *volg.*, HES., COM.
- ψυκτήρ-ιον, τό, — 1 (klein) koelvat COM. — 2 koele plaats AESCH.
- ψυκτηρ-ιος, verkoelend, verkwikkend EUR.
- ψυκτι-κός, verkoelend HIPPOCR., PLUT.
- ψύλλᾶ, ἡ, — 1 vloot (ook strandvloot) AR. Nub. 145, PL. 537, XEN. Symp. 6, 8. — 2 soort spin ARISTOT.
(*evenals φύλλον < -υλλιοῖᾶ- Ontstaan uit idg. bhsul-ῖᾶ, dat. msch. klank-symbolische (ps-l) metathese is < bhlus-ῖᾶ: φλυ- opzwellen, vgl. lit. blusā vloot, o.b. blūcha vloot; eerst later gevormd ψύλλος vloot EPICH. Daarnaast msch. idg. pluso- in arm. lu [o-stam] vloot*).
- ψύλλο, „*Skythisch*”, = ψύλλος AR. Th. 1180.
- ψυλλό-βρωτος, door vlooien opgegeten THEOPHR.
- ψύλλος, ὁ, dor. = ψύλλα, EPICH.
- ψυλλο-τοξότης, ου, ὁ, vlooischutter, vlooi-ruiter LUC. V. H. I, 13.
- ψύξις, ἡ, afkoeling PL. Phil. 32 a.
- ψύττα, = ψίττα, „voort!” EUR. Cycl. 49.
- ψύχ-αγωγ-έω, — 1 de zielen der afgestorvenen naar de onderwereld leiden, v. *Hermes* SOPH., LUC. — 2 de schimmen der dooden oproepen PL. Leg. 909 b. — 3 v. *levenden*: boeien, bezighouden, (amuseeren) XEN. Mem. 3, 10, 6, ISOCR. 2, 49, DEM., POL.
- ψύχ-αγωγ-ία, ἡ, (geestelijke) boeiende bezigheid. amusement PL. Phaedr. 261 a, POL. LUC., Nigr. 18.
- ψύχ-αγωγ-ικός, bezighoudend, boeiend PL. Min. 321 a, ARISTOT.
- ψύχ-αγωγ-ιον, τό, luchtschacht in de mijnen voor de luchtverschieving THEOPHR.
- ψύχ-αγωγός, — 1 de schimmen der dooden oproepend AESCH. Pers. 687. — 2 de schimmen der dooden leidend, *d.i. verzoenend* EUR. Alc. 1128.
- ψύχ-άριον, τό, dem. v. ψυχή, PL. Theat. 195 a.
- ψύχασται, ὧν, οἱ, de afkoelenden, *titel v. e. comedie van STRATTIS*.
- ψύχεινός, verkoelend, frisch XEN. Mem. 3, 8, 9, Cyn. 10, 6, THEOPHR.
- ψύχ-εμπορικός, ἡ ψ-ή, sc. τέχνη, handel in geestelijke waren of waarden PL. Soph. 224 b.
- ψύχη, ἡ, — 1 oorspr. (levens)adem, vgl. PIND. N. 1, 47 ψυχὰς ἀπέπνευσεν, (ook als *vliinder, Seelenschmetterling, papilio gedacht* ARISTOT.), door de tegenstelling met het doode lichaam, reeds spoedig opgevat als: — 2 eigenlijke levenskracht, *vand. als symbool van het leven: leven, ψυχήν παραβαλλόμενος* Γ 322, περι ψυχῆς θεόν X 161, PIND. N. 8, 44, HDT. 2, 134, κινδυνεύειν περι τῆς ψυχῆς THUC. 8, 50, 22, TR.: SOPH. O. R. 94, AR. Vesp. 376, vgl. N. T. Mt. 2, 20, Act. 20, 10. *Van dieren* ξ 426, HES. Sc. 173. — 3 *In de voorstelling gelijkijkt dit levensprincipe als een εἶδωλον op het stoffelijk lichaam* Ψ 65; *is zij het lichaam ontvloden* (ἐπεὶ ἔρ κεν ἀμειψεται ἔρκος ὀδόντων I 409), *dan leeft zij als geest of schim der dooden verder* A 3, H 330, PIND. P. 11, 21, BACCH. 5, 77. Vgl. nog N. T. Apoc. 6, 9. — 4 *vand. (zonder de voorstelling van een bep. vorm) ziel: v.-SOCR. I bijv. HERACL. 36 D., en zielsverhuizing* XENOPHAN. 7, 5 D., HDT. 2, 123 πρώτοι Αἰγύπτιοι εἰσι οἱ εἰπόντες ὡς ἀνθρώπου ψυχῆ ἀθάνατος ἐστί, ATT.: PL. Phaedr. 245 c ψυχῆ πάσα ἀθάνατος. — 5 zielskracht, *zieh uitende als: a begeerte* XEN. Cyt. 8, 7, 4 tot N. T.

Mt. 6, 25 naar *sten*; **b** wensch en stemming SOPH. Ant. 176 ψυχὴν τε καὶ φρόνημα καὶ γνώμην, XEN. Mem. 3, 11, 18 δλη τῆ ψυχῆ met hart en ziel, tot N. T. Eph. 6, 6; **c** moed, wilskracht HDT. 3, 14, LYS. 20, 14; **d** geest, verstand HDT. 5, 124, DEM. 21, 221.

(: ψύχω blazen, koud blazen, vgl. *semas, animus*: *anima*: gr. *άνεμος*).

ψυχῆιος, bezielt, levend LUC. Vit. auct. 6 (uit PYTHAG.).

ψυχ-ίδιον, τό, zieltje LUC. Navig. 26.

ψυχ-ικός, van de ziel als levenskracht ARISTOT., POL., ψ. *άνθρωπος* ongeestelijk, niet uit het πνεύμα, N. T. 1 Cor. 2, 14.

ψυχο-γονία, ἡ, het ontstaan van de ziel PLUT. 415 e.

ψυχο-μαντεῖον, τό, plaats, waar men de zielen der afgestorvenen oproept om ze te raadplegen PLUT. 109 c.

ψυχό-μαντις, ὁ, geestbezweerder PLUT.

ψυχο-μαχέω, voor zijn leven vechten POL.

ψυχο-πομπείον, τό, plaats, waar de zielen der dooden naar de onderwereld afdaalden PLUT. 560 e.

ψυχο-πομπός, de zielen der dooden naar de onderwereld geleidend, v. *Hermes* EMPED. 120 D, DIOD., PLUT. 758 b.; v. *Charon* EUR. Alc. 361.

ψυχο-ρραγ-έω, met den dood worstelen EUR. Herc. 324, AP. RH.

ψυχο-ρράγιω, met den dood worstelend EUR. Iph. T. 1466.

ψυχο-ρροφέω, afgekoelden wijn slurpen PL. COM. (*wrsch. dissimilatie uit *ψυχορροφέω*).

ψύχος, (z. ψύχω), **τό**, — 1 koeite \times 555, AESCH. Ag. 971. — 2 koude (vorst) HDT. 4, 28, SOPH. Ph. 17, PL. Symp. 220 d, XEN. Cyn. 5, 9, N. T. Joh. 18, 18.

ψυχο-στασία, ἡ, het afwegen der zielen, *titel van een tragedie van AESCHYLUS* (vgl. X 209 vlg., AR. Ran. 1365).

ψυχο-στερής, van het leven beroofd TIMOTH. Pers. 106.

ψύχω, afkoelen, verfrisschen PLUT. 1052 f.

ψύχρασια, ἡ, — 1 koel maken EPICUR. 107 Us. — 2 koud worden PLUT. 1100 a.

ψυχρήλατος, in koud water afgekoeld en daardoor gehard PLUT. 434 a.

ψυχο-ία, ἡ, flauwe grap PLUT. Alex. 3.

ψυχο-βᾶφής, — 1 in koud water gedompeld LUC. Lexiph. 5. — 2 (*teg. het procédé der encaustiek*) met koud, d. w. z. zonder encaustiek aangebrachte verf, -kleur, -geur THEOPHR.

ψυχο-δόχος, οἶκος, kamer met koude douche, waar men zich in koud water baadt LUC. Hipp. 7.

ψυχο-λογέω, flauwe onzin verkoopen LUC.

ψυχο-λουσία, ἡ, het baden in koud water THEOPHR.

ψυχο-λουτέω, een koud bad gebruiken AR., PLUT.

ψυχο-λουτρέω, = *voorg.*, ARISTOT., PLUT.

ψυχο-μίγής, met koud water vermengd PLUT. 892a.

ψυχ-ρός (ψύχω), — 1 *eig.* beblazen, koudgeblazen.

— 2 koud, ὄδωρ ι 392, χάλαζα O 171, PIND. O. 13, 88, ANAXIMEN. 1D., HERACL. 126 D., ANAXAGOR. 12 D., HDT. 4, 181, ATT.: THUC. 7, 87, 13, TR., PL. Phaed. 96 b, N. T. Mt. 10, 42 ὄδωρ. — 3 koel, frisch, verfrisschend. — 4 verkillend, θερμὴν ἐπὶ ψυχοῦσι καρδίαν ἔχεις SOPH. Ant. 88, z. παραγκάλισμα 650. — 5 vergeefs HDT. 6, 108; 9, 49, EUR. Iph. A. 1014. — *overdr.* 6 zonder leven: flauw, smakeloos AR. Pl. 263, PL. Euthyd. 284 e, Leg. 802 d, XEN., DEM. — 7 v. h. *gemoed*: koud, onverschillig N. T. Apoc. 3, 15.

ψυχρό-της, ἡ, — 1 koude ALKMAION 4 D., PL. Rep. 437 e. — 2 v. *literair werk* (vgl. lat. *frigidus*) kilheid: smakeloosheid DEM. 18, 256.

ψύχω, *aor. pass.* ἐψύχην, — 1 blazen Υ 440. — 2 koel blazen: afkoelen, koud maken HERACL. 126 D., HDT. 3, 104, PL. Phaedr. 268 b; *pass.* koud worden HDT. 4, 181, PL. Phaedr. 71 b, 118, en *overdr.*: v. d. *liefde* verkoelen N. T. Mt. 24, 12. — 3 *intr.* koud worden NIC. Th. 473. — 4 luchten (v. *kleedingstukken*) EPICT. 1, 18, 13. — 5 droog maken, uitdrogen XEN. Cyn. 5, 3.

(W. *bh(ε)s+εu-*, *korle phase bhsu-*, z. s.v. *ψιθρός*. Als basis een onomatop. element voor blazen: *bhes-*).

ψωλή (z. *volg.*), ἡ, membrum virile praeputio retracto AR. Av. 560, Lys. 143.

ψωλός, qui praeputium habet retractum AR. Eq. 964, Av. 507.

(: *ψῆν*, vgl. *ψω-μός*, *ψώ-ρα*).

ψωμ-ίζω, iemd de stukken in den mond steken: voeden, mesten AR. Lys. 19, N. T. Rom. 12, 20.

ψωμ-ιον, τό, een stuk brood, N. T. Joh. 13, 26.

ψώμισμα, τό, beet, mondvol ARISTOT., PLUT. Rom. 27.

ψωμο-κολακεύω, om beten vleien: klaploopen COM.

ψωμο-κόλαξ, ἄκος, ὁ, hij, die om een beet vleit: klaplooper COM.

ψωμο-κόλαφος, ὁ, hij, die oorviigen aanneemt voor een stuk brood: laffe klaplooper COM.

ψω-μός, ὁ, brok, mondvol, hap ι 374, XEN. Mem. 3, 14, 5.

(: W. *bh(ε)s+ε-* in *ψῆν*, *ψάω*: o-phase).

ψώ-ρᾶ, ἡ, — 1 schurft HDT. 4, 90 (-ρη), PL. Phil. 46 a. — 2 een boomziekte, wanneer zij te dik met mos begroeid zijn THEOPHR.

(: W. *bhes+ε-* in *ψῆν*, *ψάω*: o-phase, doch z. s.v. *ψαίρω*).

ψωρ-αλέος, — 1 schurftig XEN. Cyr. 1, 4, 11. — 2 v. *boomen*: te dik met mos begroeid THEOPHR.

ψωρά/ω of -ιάω, — 1 de schurft hebben PL. Gorg. 494 c. — 2 v. *boomen*: te dik met mos begroeid zijn THEOPHR. (-ιάω).

ψωρ-ικός, de schurft betreffend PLUT. 671 a.

ψώχω, stuk wrijven, klein malen NIC. Th. 619 *med.*, N. T. Luc. 6, 1.

(W. *ψη-* z. *ψῆν*, *ψάω*, waarvan o-phase. *Suff.* -χω z. *νήχω*, *τρέχω* e. dgl.).

Ω.

- Ω, ω, ὠμέγα** (Grieksche letter), **τό**, indecl., 21ste letter; als cijfer ω' = 800.
- ὦ** (natuurklank, vgl. lat. *ō*(h), got. *ō*, nld. *o* enz.), uitroep bij smart of vreugde (z. **ὦ**), meest bij den vocatīvus, aanwankelijc om iemds aandacht te trekken: bij HOM. geeft het iets familiars aan in de verhouding tusschen de beide personen en kan dientengevolge ook bepaalde emoties van toorn, ongeduld, blijdschap uitdrukken of laten doorschemeren. Sinds A 74 alg. tot N. T. Act. 1, 1; met bijzondere(n) nadruk of nuance, bijv. πέπων Z 55, alg. tot N. T. Mt. 17, 17.
- ὦ** (z. voorg.), uitroep van smart of vreugde, verontwaardiging of verbazing: **ὦ** μοι wee mij (vgl. οἶμοι, οἰμώζω) H 96, **ὦ** μοι ἐγώ A 440, **ὦ** πόποι Θ 201, alg. tot (N. T.).
- ὦα**, ook **ὦα, ἦ**, — 1 schaapsvel CORIN. 4, 26 (ALD. volgens and. top); ook als pels com. — 2 rand, zoom v. e. kleed (oorspr. v. schaapsvel?) MOSCH. 2, 123(?).
- (< ὠφια: ὄ(φ)ια, lat. *ovis*; afleidings-vertenging, zgn. Vryddhi. in *ō*:*ō*).
- ὦ-άριον, τό**, dem. v. **ὦόν**, een eitje com.
- ὦ(φ)ατ-**, z. **οὖς**, oor ALCM. 32.
- ὦβάζω, lacon.**, het volk in **ὠβαί** verdeelen PLUT. Lyc. 6.
- ὠβά-της, ου, ὀ**, lacon., die tot dezelfde volksafdeeling, **ὠβή**, behoort PLUT.
- ὠβή, ἦ**, lacon., onderafdeeling van het volk bij de Lacedaemoniërs INSCR., PLUT. Lyc. 6.
- (vgl. *ōh* dorp AP. RH. 2, 139 < ὠφια (oorspr. *ā* ?); lacon. *β* = *φ*).
- ὠγμῶς** (v. **ὠζω**), **ὀ**, O! roepen, gejammer z. AESCH. Eum. 121.
- ὠγύγιος**, zeer oud: eerwaardig HES. Th. 806, PIND. N. 6, 50, EMPED. 84, 7 D., AESCH. Pers. 974, SOPH. O. C. 1770.
- (vgl. *Ωγύγινη* eiland v. „*Καλυρῶ*” eig. een Doods-godin: *καλύπτω*, d. w. z. dezelfde praep. *ō-* als in *ὠκεανός* Vgl. o.ind. *gūhati* hij verbergt [= *καλύπτω*], W. geu- Z. verder HESYCH. *ὠγένιον παλαιόν*; *ὠγενίδα* *ὠκεανίδα* naast *ὠγγύλιον παλαιῶν, ἀρχαίου, μεγάλου πολύ*; en *ὠγηνός* = *ὠκεανός* bij PHERECYD. Is *ὠγύγιος* dus msch. in de verte verborgen, in de Oceanen gelegen? Of < semit. ?).
- ὠδε** att. versterkt **ὠδί**, adv., — 1 op deze manier: **ζῶβ**, nl. als ik ben, doe, zeg, vraag e.dgl. A 182, B 439, alg. Vand. slaat het alg. op wat iemds nog zeggen gaat en wat hij dus nog hier, d. i. bij zich heeft (A 181, x 37) of op wat hij zoo juist gezegd heeft (A 574). — 2 vand. (verzu.): v. graadverschil, **ζῶβ** zeker, **ζῶβ** zeer (als ik zeg e. dgl.) sinds Σ 464 alg. — 3 van modaal > lokaal (vgl. eveneens adv. als *τῆδε*): hierheen, sinds Σ 392 πρόμολ' ὠδε, EMPED. 2, 8 D., SOPH. O. R. 7, PL. Prot. 328 d, tot N. T. vaak: Mt. 8, 29, Mc. 11, 3. — 4 hier THEOCR. 1, 106, N. T. Mt. 12, 6. HEROND. 2, 98. — 5 > temporaal: in dit geval N. T. Apoc. 13, 10.
- (de adv op -ω zijn eig. oude instrum [minder wrsch. ablat op -ὀδ], vgl. οὗτω: οὗτος, ὠ-δε: ὀ-δε).
- ὠδ-είον, τό**, plaats om te zingen: te Athene een openbaar gebouw, door Pericles gebouwd en voor muziekuitvoeringen bestemd, maar ook voor volksvergaderingen en als gerechtshof gebruikt AR. Vesp. 1109, ANDOC. 1, 38, XEN. Hell. 2, 4, 6, DEM. ὠδέν, „*Skythisch*” = οὐδέν, AR. Th. 1197.
- ὠδή, ἦ**, contr. uit *δοιδή*, — 1 gezang, gedicht, lied SOPH. Ai. 630, EUR. Ph. 807, PL. Phaedr. 245 a, N. T. Apoc. 5, 9. — 2 klank, snaar TIMOTH. Pers. 237.
- ὠδί**, att. = ὠδε, met deiktisch -t versterkt, att.: bijv. PL. Prot. 353 c.
- ὠδ-ιός**, tot zingen geneigd, zangerig AR. Vesp. 1240(?) adv., ARISTOT., LUC. Tim. 47.
- ὠδιν-ηρός** (indien juist, dan analogisch naar ὀδυνη-ρός), pijnlijk ARISTOT.(?).
- ὠδίν-ω**, — 1 barenweeën hebben, (met smart) baren Λ 269, EUR. Iph. A. 1234, AR. Th. 502, PL. Rep. 395 e, PLUT., N. T. Gal. 4, 27, overdr. 4, 19. — 2 snepende pijn hebben, krimpen v. d. pijn ι 415. — 3 smartelijk ondervinden, συμφορᾶς βάρος SOPH. Tr. 325. — 4 overdr. door angst gekweld worden SOPH. Ai. 794. — 5 overdr. van iets zwanger gaan, met iets rondloopen PL. Theat. 148 e, 210 b.
- ὠδῖς, ἴνος, ἦ**, — 1 meest pl. hevige pijnen, spec. barenweeën Λ 271, HYMN. AP. 92, PIND. fr. 88, geboorte zelf PIND. O. 6, 43, EUR. Ph. 355, PL. Symp. 206 e, Rep. 574 a, N. T. 1 Thess. 5, 3. — 2 concr. het met pijn ter wereld gebrachte PIND. O. 6, 31, AESCH. Ag. 1418, EUR., v. h. ei NIC. Al. 165. — 3 smart, leed AESCH. Ch. 211, SOPH. Tr. 42. (onz.; msch. *ō* praep. [z. ὀθριξ] + *διν-*: *δινος* het zich rond-krommen, krimpen v. pijn ?).
- ὠδός, ὀ**, contr. uit *δοιδός*, zanger EUR. Heracl. 488, PL. Phaedr. 262 d.
- ὠεον, τό**, = **ὠον**, IBYC. 2, 4 ALD., EPICH.
- ὠζω** (z. **ὠ**), O! roepen, vand. jammeren AESCH. Eum. 124.
- ὠή**, uitroep om iemds te roepen AESCH. Eum. 94, EUR. Ion 907, XEN. Cyn. 6, 19.
- ὠθέω, ἴμφι**. *ἐώθουν*, *ἴ*. ὠσω, (ὠθήσω EUR. Cycl. 592), aor. *ἔωσα*, pass. *πφ*. *ἔωσμαι*, aor. *ἔωσθη*, iterat. *ἴμφι*. *ᾠθεσε* λ 596, — 1 (voort)stooten, drijven E 835, A 220, N 138, Parm. 1, 17 D, HDT. 3, 81, tr.: SOPH. O. R. 241, PL. Euthyd 294 d, HEROND. 4, 54. — 2 verstooten, weg-, omlaagstooten, ἐπὶ κεφαλὴν HDT. 7, 136, SOPH. Ai. 1307. PL. Rep. 553 b, MEN. Sam 138. — Med. 3 voor zich uit(stooten), drijven: verdrijven E 691, Z 62, THEOGN. 260 (den ruiter afwerpen), HDT. 3, 72, THUC. 4, 43, 20, XEN. An. 3, 4, 48, PLUT. — Pass. refl. 4 zich stooten, storten, stormen EUR. Hec. 406, PLUT.
- (*ō*.: W *wedh*- slaan = *πολλέομαι*: *πέλομαι*, vgl. o.ind. *vadh*- slaan, *vadha*- m. wapen, z. gr. *ἔθρις* = o.ind. *adhri*- gesneden).
- ὠθ-ίζομαι** (z. **ὠθέω**), — 1 in gedrang zijn, handgemeen zijn LUC. Pisc. 42. — 2 overdr. twisten met elkaar HDT. 3, 76.
- ὠθισμός, ὀ**, — 1 het op elkaar stooten: botsing, handgemeen HDT. 7, 225, THUC. 4, 96, 20, XEN. An. 5, 2, 17, POL. — 2 woordenwisseling HDT. 8, 78.
- ὠι**, = **οἶ**, interjectie SAPPHO 96, 5 ALD **ὠμ'**(οἶ).
- ὠιον, τό**, = **ὠόν**, SAPPHO, SIMON.
- ὠια** (ὠκύς), adv., snel, spoedig A 402, ρ 329.
- ὠικεανίς, ἴδος, ἦ**, adi. fem., uit den oceanen PIND. O. 2, 78.

ὠκεανόν-δε, *adv.*, naar den ocean Hymn. Merc. 68.
ὠκεανός, *δ*, de groote rivier, die de aarde geheel omvat, *sinds* HOM. *alg. tot* N. T.: ποταμός Σ 607, Π 151, als godheid Y 7, Ε 201, PIND. fr. 30, als zee P. 4, 251, als godheid P. 9, 14, AESCH. Pr. 140, SOPH., EUR., PLUT.

(*msch.* ὠ- [z. ὠγύγιος, ὠλένη, + κεφα- [< κεφα-]-νος: W. κεφ+α- zwellen, z. κῆμα, κῆναος. *Eig.* groote [of rondom gaande] golving, groote stroom).
ὠκέως, *adv.* bij ὠκύς, PIND. P. 3, 58.

ὠκιμον, τό, *specerijachtige plant*: basilicum THEOPHR.

ὠκιστα (z. ὠκύς), *adv. superl.*, zeer snel, zoo spoedig mogelijk χ 77, 133.

ὠκύ-αλος, snel over de golven huppelend, *v. schepen* O 735, μ 182, PIND. Parth. 2, 19 D., SOPH. Ai. 710. (*wrsch.* ὠκύς + ἄλλομαι; *of*: ἄλς?).

ὠκύ-βόλος, — 1 snel treffend SOPH. Ph. 710. — 2 adelaar ARISTOT.

ὠκύ-δίνητος (-ἄτος?), met snelle bochten of wendingen, ἀμύλλαι PIND. I. 4, 6.

ὠκύ-δρομος, met snellen loop ARION 1, 8 ALD., EUR. Ba. 872.

ὠκύ-θροος, snel loopend EUR. Supp. 993.

ὠκύ-μορος, met een snel treffend lot: — 1 (*act.*) snel doodend Ιός O 441, χ 75, BACCH. 5, 141. — 2 (*pass.*) vroeg stervend A 417, α 266, EMPED. 2, 4 D.; ὠ-ῶτατος A 505.

ὠκύ-πέτης, snel vliegend, *v. paarden* © 42, HES. O. 212; *overdr.* μόρος SOPH. Tr. 1041.

ὠκύ-πλάνοσ, snel rondzwerfend KRITIAS 18, 4 D., EUR. Peirith. 3, 4 v, A.

ὠκύ-ποινος, spoedig straffend of gestraft, παρ-βοσκία AESCH. Sept. 743.

ὠκύ-πομπος, — 1 snel vooruitbrengend EUR. Iph. T. 1137. — 2 snel vliegend, δόρυ BACCH. 16, 90.

ὠκύ-πορος, snel varend, *v. schepen* A 421, PIND. P. 1, 74, *v. e. rivier* AESCH. Ag. 1557.

ὠκύ-πους, -πουν, *gen.* -ποδος, snelvoetig E 296, HES. Sc. 302, BACCH. 4, 6 (?), SOPH. El. 699, EUR. Hipp. 1128.

ὠκύ-πτερος, — 1 met snelle vleugels, Ἱρηξ N 62, νῆξ AESCH. Supp. 734. — 2 τὰ ὠ-α, slagpinnen in de vleugels AR. Av. 803.

ὠκυ-ρόης, ου, ὁ, = *volg.* EUR. Ba. 568 (-ρόαξ).

ὠκύ-ροος, snelstroomend E 598, H 133.

ὠκύς, *fem.* bij HOM. ook ὠκέα (B 786, μ 374); *superl.* ὠκιστος en ὠκύντατος θ 331, *adv.* ὠκέως en ὠκα, *z. b.* — 1 *snel*: snel optredend, -zich openbarend; ἵππος E 246, ἔλαφος ζ 104; δαίθρος X 325, PIND. N. 3, 80, EMPED. 27, 1 D., καίρος AESCH. Sept. 65, SOPH. Ant. 1215, EUR., LUC. — 2 scherp, doordringend(?) ἠέλιος MIMN. 11, 5 ALD., (*of* 1?), ἀοιδῆ AP. RH.

(*idg.* ὀku-: o. ind. āsu- snel, lat. ὀcior, ὀcissimus, o. cymr. di-auc traag. *Verw.* m. ἄκρος, *z. d.*).

ὠκύ-της, ἦ, *dor.* -τάς, snelheid PIND. P. 11, 50, EUR. Ba. 1090, (PL.) AX. 364 c.

ὠκύ-τόκος, — 1 τὸ ὠ-ον, snelle, gemakkelijke geboorte HDT. 4, 35. — 2 snel vruchten afwerpend: snel vruchtbaar makend, *v. e. rivier* SOPH. O. C. 689. — 3 snel de geboorte verrichtend *v. Selene*, Lucina TIMOTH. fr. 28.

ὠλε-κρᾶν-ίζω, met de ellebogen stooten COM.
ὠλέ-κρᾶνον, τό, de vooruitstekende punt van den elleboog HIPPOCR., ARISTOT.

(*haplologie uit* ὠλενο-+κρᾶνον, *z. κάρη*; *vgl.* ὠλέ-κρᾶνον AR. Pax 443).

ὠλένη, ἦ, — 1 elleboog Hymn. Merc. 388, AESCH. Pr.

60, SOPH. — 2 arm EUR. Med. 902, AR. Ran. 1322.

(*De* W. ὀδ-*le-* buigen is zelf *wrsch.* reeds *samengroeiing* van ὀδ/praep. [vgl. ὀδοῖξ en ὀγύγιος] + *le-*, *verlenging* met gutturaal W. *ole+k-*, *z. ben.*, naast ouder W. *le+k-* in λέχριος. *Verw.* zijn: o. ind. aratni- [< ole-tni-] elleboog naast ἀνί- [< ὀνί-: gr. ὀλλόν < ὀλνο] been vlak boven de knie, ἀρνῆ trekker v. d. boog, arm. ofn ruggegraat of -wervel naast uln [< ὀlen-], alb. tans benedenarm, lat. ulna, o. ier. u(i)len [< ὀlina] elleboog, got. aleina [ei hier *wrsch.* = i; *wrsch.* < olenā] en ohd. elina, vgl. verlengd lit. alkūnė elleboog, sl. lakūti [< olkūti-].)

ὠλεσί-καρπος, de vruchten verliezend, *v. d.* (mannelijke) wilgen, *waarvan* de vruchten niet rijp worden κ 510, THEOPHR.

ὠλεσί-ουκος, het geslacht te gronde richtend AESCH. Sept. 720.

ὠλεξ (z. ἄλοξ), ἦ, slechts acc. ὄλκα, vore N 707, σ 375.

ὠμ-ηστής, — 1 rauw vleesch etend: v. graat-zuchtig, οἰωνός A 454, X 67, HES., BACCH. 12, 46 (-ἄς), HDT. 5, 92, 2 orak., AESCH. Ag. 827, SOPH. Ant. 697; ὠ. ἔχιδνα HES. Th. 300. — 2 *v. menschen*: bloeddorstig Ω 207.

(*η* in de naam der samenstellende deelen, *msch.* ook reeds door d. W. ἔβελ-, *z. lat.* ēst hij eet, lit. ēdmi ik eet. *Vgl.* o. ind. āmād [o. gr. *ωμηδ-] hetz.).

ὠμ-ιαῖος, tot den schouder behoorend ARISTOT.
ὠμο-βόειος, *ion.* -βόεος, ἦ ὠ-η, *sc.* δορῆ, runderhuid HDT. 3, 9; 4, 65.

ὠμο-βότινος, van (ongelooïd) rundleer HDT. 7, 76, XEN. An. 4, 7, 22.

ὠμο-βρώς, ὠτος, — 1 rauw etend SOPH. — 2 *spec.* rauw vleesch etend: bloeddorstig EUR. Herc. 889, TIMOTH. Pers. 150.

ὠμό-βυρρος, van ongelooïd leer gemaakt PLUT. Crass. 25.

ὠμο-γέρον, οντος, ὁ, — 1 een krasse grijsaard Ψ 791. — 2 een man, die vóór den tijd oud is LUC.

ὠμο-δάκης, *eig.* in het rauwe vleesch bijtend; *vand.* grimmig, ζερος AESCH. Sept. 692.

ὠμό-δροπος, onrijp geplukt: *overdr.* νόμιμα ὠμό-δροπα, de volgens oorlogs(on)recht vóór den tijd geschonden maagdelijkheid AESCH. Sept. 333.

ὠμο-θετέω, stukken rauw vleesch neerleggen A 461: op de met een dubbele vetlaag omwikkelde schenkelstukken; *med.* ξ 427.

ὠμό-θῦμος, met een hard gemoed: wreed SOPH. Ai. 885.

ὠμοί, *z. ὠ.*

ὠμο-κράτης, met rauwe, matelooze kracht SOPH. Ai. 205.

ὠμό-λινον, τό, niet gerooid vlas, dat sterker van draad is dan het gerooide AESCH.

ὠμο-πλάτη, ἦ, schouderblad DIOGEN. 6 D., THEOCR. 26, 22; *gew. plur.* XEN. Cyn. 4, 1, ARISTOT.

ὠμος, ὁ, schouder E 110, PIND. O. 1, 27, BACCH. 17, 47, EMPED. 57, 2 D., HDT. 2, 121, 5, AR. Ran. 30, XEN. Cyn. 4, 1 *v. dieren*, HEROND. 3, 3, N. T. Mt. 23, 4.

(*de andere talen wijzen op om(ēs)-, wrsch.* praep. ὀδ [z. ὠγύγιος] + W. mēs- vleesch, *z. o. ind.* mās m. vleesch, arm. mis, lit. mēš hetz., *vgl.* [met reduplic. of met nasaalinflex] idg. mēmso- in o. ind. māmsā- n., lat. membrum [< mēms-ro], got. mīmz vleesch. *Voor* ω vgl. ὠ.: lat. umerus = ὠλένη; lat. ulna. *Verw.*: o. ind. āmsa- m. schouder, arm. us [u < ὀ], lat. umerus, umbr. onse „in umero“, got. ams. Gr. ἐπ-ομαῖδιος [vgl. καταλόπαδια] heeft -ομ- < ὀms-).

ὤμος, — **1** *rauw*: niet gebraden of gekookt X 347, μ 396 *teg.* ὀπαλέος, XEN. An. 4, 8, 14. — **2** onrijp AR. Eq. 260; *overdr.* te vroeg (tijdig) HES. O. 705. — **3** *overdr.* ruw, wreed AESCH. Ag. 1045, THUC. 3, 36, 20, SOPH. O. R. 828, EUR., PL. Crat. 395 b, DEM. (*o.ind.* ἀμά- *rauw*, arm. *hum*, o.i.e.r. om [idg. ὄμο-] hetz. *Verw.* met ὄμος, z. d.: vleesch bovenop ὠ bovenop vleezig, bloederig??)

ὤμο-σίτος, — **1** *rauw* vleesch etend, v. *wilde* dieren: verscheurend AESCH. Sept. 541, EUR. Ba 338. — **2** *rauw* opgegeten LYCOPHR. 654.

ὤμο-σπάρακτος, *rauw* verscheurd AR. Eq. 345.

ὤμο-τάριχος, δ., een ingezouten moot, *spec. v. d. visch*, πηλαμύς COM.

ὤμό-της, ἡ, — **1** *rauw*heid, onrijpheid ARISTOT. — **2** *overdr.* ruwheid, onbeschaafdheid EUR. Ion 47, XEN. Cyr. 4, 5, 19, ISOCR. 4, 112, DEM.

ὤμο-τριβής, onrijp uitgeperst; ὠ-ἔς ἐλαιον olie uit onrijpe olijven THEOPHR.

ὤμό-υπνος, tusschen slapen en waken in COM.

ὤμο-φαγία, ἡ, het eten van *rauw* vleesch PLUT.

ὤμο-φάγος, *rauw* vleesch etend: v. *wilde* dieren: verscheurend E 782, H 256, v. *barbaarsche* volkstammen: verwilderd THUC. 3, 94, 32.

ὤμό-φάγος, *rauw* te eten EUR. Ba. 139 en g.

ὤμό-φρων, *ruw* van aard: wreed, hard AESCH. Pers. 911, SOPH. Ai. 931, EUR., LYCOPHR.

ὠν, *ion.* en *dor.* = ὠν, PIND. I. 2, 12 *eld.*, BACCH. 3, 30(?), HDT. 1, 2.

ὠνέομαι (z. ὠνος), *impf.* ἐωνούμην, als *aor.* gebruiken de ATT. ἐπριάμην, *pf.* ἐώνημαι; als *pass. aor.* ἐωνήθη, — **1** *koop*en; *pr.* vaak trachten of verlangen te koop; *huren*; HES. O. 341, HERACL. 85 D., HDT. 1, 69, 165, EUR. El. 1090; *gen.* (*eig. oude instrum.-sociativus*: met iemd over den koop-prijs onderhandelen, *vgl. de dat. bij μέχομαι*) koop van iemd AR. Ach. 815, παρά τιος PL. Prot. 313 e, *pass.* Phaed. 69 b, XEN. An. 3, 1, 20, MEN. Kol. 80, N. T. Act. 7, 16 *aor.* ὠνήσάμην. — **2** *pachten*, *het inn*en v. *belastingen* ANDOC. 1, 134, XEN. Vect. 4, 19, DEM. — **3** *spec.* iemd (om)koop DEM. 18, 247. — **4** *afkoop*en DEM. 38, 8. — **Act.** 5 *verkoop*en INSCR. Leg. Gortyn 5, 40.

ὠνή (z. ὠνος), ἡ, — **1** het *koop*en: koop, pacht, huur HDT. 1, 153, PL. Rep. 525 c, PAP. — **2** het *loskoop*en, de *koop*prijs LYS. 19, 43. — **3** *wat* te pachten is ANDOC. 1, 73; *over* ὠνῆ καὶ πράσει, z. *πράσις*. — **4** *koop*contract PAP.

ὠνή-τής, οὐ, δ., *koop*er, *pacht*er (PL.) Eryx. 394 e, AESCHIN. 1, 108, PLUT. Ages. 9.

ὠνή-τός (EUR. Hel. 816 ook 2), *adi. verb.* v. ὠνέομαι, — **1** *gekocht* ξ 202, SOPH. O. R. 1123, EUR., PLUT. Lyc. 16. — **2** *ὠνή*τή δύναμις, *huur*troepen THUC. 3, 40, 1. — **3** *te koop*, *veil* THUC. 3, 40, ISOCR. 2, 32, PLUT.

ὠν-ιος, ook 2, — **1** *te koop*, *veil* THEOGN. 127 ἔς ὄσον ἐλθεῖν *verkocht* worden (? z. ὄριος), AR. Ach. 758, τὰ ὄ-α *koop*waar LYS. 22, 16 en XEN. An. 1, 2, 18; ISAE. 6, 20, DEM., ARISTOT. A. II. 51, 3, MEN. Ph. 27, PLUT. — **2** *omkoop*baar DIN. 1, 20.

ὠνομα, τό, *aeol.* = ὄνομα.

ὠνομασμένως, *adv. part. pf. pass.* v. ὠνομάζω, bij name ARISTOT.

ὠνος, δ., *koop*prijs; > *betaling* Φ 41, ξ 297, ο 445, AP. RH., THEOCR. 1, 58.

(*φων-*, voor *f-* z. ἐώνημαι e. dgl. *Idg.* uēsno-: o. *ind.* vasnā- n. *koop*prijs, arm. gin [*<* uēn- *<* uēzn-], *lat.* uenūm *ter verkoop*; *daarnaast o-phase* in *aeol.* ὠνα [*<* *foonā], ὠν- is *msch.* *het oudere*

compensatieproduct uit (*f*)oon-, waarvoor in een latere vocaalperiode si ὠ ov dienden bij s en o, *vgl.* φασώς).

ὠο-ειδής, *eivormig*, *eivond* ARISTOT.

5, PL. Leg. 847 e, XEN. An. 5, 3, 12, (N. T.); *spec.* ἡ, ὠραία, *sc.* ὥρα, de goede tijd van het jaar, waarin de vruchten rijpen en geogst worden (in het Z. korter dan bij ons): zomer(tijd), zomercampagne DEM. 9, 48, POL. — 2 v. menschen rijp bloeiend: huwbaar, *praegn.* schoon HES. O. 695, PIND. O. 9, 94, HDT. 1, 107, 196, AR. Ran. 291, EUR., PL. Rep. 574 c, MEN. Kol. fr. 4, PLUT., LUC. — 3 vand. (uiterlijk) schoon, N. T. v. dingen: Mt. 23, 27 v. e. *graf.* — 4 op den juisten tijd, het goede oogenblik gebeurend HES. O. 617, HDT. 4, 28 τῆν ὥρατην (de goede, gewone tijd, nl. voor het regenen) οὐκ ἔστ, SOPH., COM.; *praegn.* vroegtijdig DEMOCR. 183 D., — 5 vand. gepast, iemd toekomend EUR. Supp. 175, PL. Critias 116 c.

ὠραιότης, ἡ, — 1 rijpheid v. vruchten ARISTOT. — 2 de rijpe, bloeiende toestand van het menschelijk lichaam: jeugd XEN. Oec. 7, 43.

ὠραῖσι/μός (ὠραῖζω), ὁ, opschik PLUT. Agis 4; v. stijl Fab. 1.

ὠρακ-ίαω (z. s.v. III ἄ-ωρος), in onmacht vallen AR. Ran. 481.

ὠρασι(ν), in verwenschingen gebruikt: ὁ μὴ ὠρασι *sc.* βιωσόμενος, die als mijn verwensching vervuld wordt het volgend jaar niet halen zal (z. ὥρα 8) AR. Lys. 391, = μὴ εἰς ὥρας ἔκοιο, e. *dgl.* AR. Lys. 1037, COM., MEN. Perik. 131, Ph. 43, LUC. D. Alex. 10.

(oude locat. bij ὄραι, vgl. Ἀθήνησι(ν)).

ὠρ-εῦω (ὄρα), bezorgen, behoeden HES. Th. 903.

ὠρη, ἡ, *ion.* = ὄρα, HOM.

ὠρη, ἡ, *ion.* = ὄρα, HES., HDT.

ὠρη-φάρος, rijpe vruchten aanbrenghend, v. Demeter HYMN. Cer. 54 *eld.*

ὠρίζω, *contr.* = ὀρίζω, ὀρίζεσθον *iterat. impf.*, HYMN. Merc. 58.

ὠρ-ιός (: ὄρος; ὄρα), — 1 rijp, ook v. menschen AR. Ach. 272, ALCIPH. — 2 kinderlijk, naïef, ingénu AR. Pl. 963.

ὠρ-ιός, ATT. ook 2, — 1 op een bepaalde, op zijn bepaalde, juisten tijd komend t 131, HES. O. 492, vgl. 392, PIND. P. 9, 98, THEOGN. 127 (?); τὰ ὠ-α seizoen BION 3, 13. — 2 vand. rijp HES. O. 394, THEOCR. 7, 62. — 3 v. menschen: bloeiend, krachtig LUC.

ὠρισμένως, *adv. part. pf. pass. v.* ὀρίζω, nauwkeurig bepaald POL.

ὠρο-γράφος, de geschiedenis volgens de jaren beschrijvend, annalist PLUT. 869 a.

ὠρο-λόγ(ε)ιον, τό, tijdaanwijzer ANAXIMANDR. 2 D., COM.

ὠρος (z. ὄρα), ὁ, — 1 jaar(getijde) HIPPOCR., PLUT. 677 d. — 2 *pl.* jaarboeken, „*annales*” LUC.

ὠρο-σκοπεῖον, τό, tijdaanwijzer ANAXIMANDR. 1D.

ὠροῦγή (: ὠροῦμαι, ὠ), ἡ, gejamk, v. honden PLUT. Mar. 20.

ὠροῦ-δόν, brullend, huilend NIC. Al. 222.

ὠροῦ-θμός (vgl. κλαυ-θμός), ὁ, gebrul, v. leeuwen THEOCR. 25, 217.

ὠροῦμαι, — 1 huilen, brullen THEOCR. 2, 35. — 2 *tr.* bejammeren THEOCR. 1, 71. — 3 v. menschen: luid schreeuwen: weklagen, jubelen, juichen PIND. O. 9, 109, HDT. 3, 117.

(*praep.* ἔθ- [z. ὄρουξ en ὠ-γύγιος] + W. *rey* + *ax-*, korte phase *ra-*, gerekte phase *re-*; o. *ind.* *rāuti* naast *rāvati* hij brult, schreeuwt, *lat.* *rumor* [vgl. *umor*: *aveo*], *ags.* *rýnan* brullen, loeien, o. b. *revp* ik brul, *inf.* *rjuti*. Vgl. ὠροῦγή οὐ ἐροῦγ-, ὄρυγμός, *lat.* *rūgio* naast *rūdo* [ῥ en ἰ?]).

I. 'ΩΣ (ὤς, z. *ben.*). — **Gebruik**: — 1 zóó, op die manier, (meestal: zooals zooveen is aangegeven) A 33, 188, 217, PIND. P. 3, 43, BACCH. 5, 84, EMPED. 43D., HDT. 1, 32 ὤς δὲ καὶ en eveneens, AESCH. Ag. 930. — 2 zóó: in die omstandigheden, onder die voorwaarden; *causaal* > daarom I 444, β 137. *Spec.* καὶ ὤς ook zóó zelfs nog wel: desniettegenstaande A 116, δ 484, οὐδ' ὤς, zelfs zóó . . . niet: toch niet H 263, α 6; THUC. 1, 44, 30; 3, 33, 31, XEN., ISOCR. 4, 139. — 3 zóó > bijvoorbeeld ε 121. — In vergelijkingen: 4 *modaal* (met *correlatief*: ὤς) zoo . . . als . . . , zóó A 419, σ 112, ATT.: PL. Prot. 326 d: ὤς οἱ γραμματισταὶ ἀναγκάζουσι . . . ὤς δὲ καὶ (z. 1 *i. f.*) ἡ πόλις. — 5 vand. *temporaal* zoodra als (vgl. de overgang in A 513), THEOCR. 2, 82.

(ὤς, sommigen ὤς. Volgens de traditie der Grieken ook dit *demonstratieve adv.* als τὸς te schrijven; slechts καὶ ὤς en οὐδ' ὤς zouden *perispomenon* zijn. **Demonstrativum**, *adv.* bij het oude *demonstrativum* *idg.* so(-), z. δ 1. Ontstaan evenals alle *adv.* op -ως uit den ouden *instrum.* of *ablat.*, waarvan de *uitgang* in het *idg.* den *circumflexus* had: o. *ind.* [ved.] -aad, *lit.* -ō, vgl. o. *lat.* *ōd.* Voor -ς z nog οὐτω naast οὐτω-ς. Vand. dat *wrsch.* de juiste *uitspraak* oorspr. was: ὤς; ὤς zooals vele *texten* schrijven en *Gramm.* verdedigen *wrsch.* later ontstaan als *beklemtoonde vorm* van het *correlatieve* ὤς zooals. *Verv.* o. *lat.* *sōc* zóó [: ὀ+ς]: *idg.* *so = sic: st).

II. 'ΩΣ (*adv.* bij het *idg. relativum*: io-z. 'OΣ en vgl. I 'ΩΣ), steeds *proclitisch*, zonder *zelfstandig accent*: ὤς.

Overzicht. Evenals alle *Grieksche* *relativa* van den *stam* io- heeft ook ὤς naast zijn *zuiver* (cor)relatieve *functie* (I): zoo als ook de *functie* gekregen van (II): in een *a f h a n k e l i j k e n* (vraag)zin gebruikt te worden. Deze *beide ontwikkelingslijnen* moeten *scherp onderscheiden* worden.

A. **CORRELATIVUM** zoo als (ὤς) . . . , zóó (ὤς).

1 *modaal*: zoo-als, gelijk, in alle *betekenis* en *nuances*. Sinds HOM. Γ 446 *alg.* tot N. T. Joh. 7, 46.

2a > **temporaal**: zoo (. . .) als > zoo dra, als: toen (ὤς = ὄτε) sinds Δ 357, *alg.* tot N. T. Mc. 9, 21. Vgl. voor dezen overgang: αὐτῶρ Ἀχιλλεύς, ὤς ἔ(F)ιδ', ὤς μιν μάλλον ἔδου χόλος T 16.

2b **locaal**: waar, = οὐ THEOCR. 1, 13; 5, 101. 103. (vgl. ὤδε hier(heen) en *dgl.*)

3 > **causaal** (de opeenvolging van feiten wordt in oorzakelijken samenhang begrepen): in verband en overeenstemming met het (blijkbaar niet toevallig maar noodzakelijk volgende) feit, dat . . . *d.w.z.* omdat of doordat (ὤς = ὄτι omdat), sinds Δ 157 *alg.*; niet meer N. T.

4 (verzw.) Het rekenschap geven van motief en reden (*subjectief*) en het uiteenzetten van de oorzaak (*objectief*) staat onmiddellijk naast het uiteenzetten van een (*subjectief* of *objectief*) feitenverband, *d.w.z.* uit de beantwoording van een vraag: waarom? waardoor? komt overal voort de beantwoording van de vraag: wat eigenlijk? m. a. w. **de motiveering of verklaring wordt meedeeling.** Vand.: ὤς omdat > dat (vgl. ὄτι 3) en vgl. *lat.* *quod* en *quia* in hun ontwikkeling van omdat > dat. Hier dus ὤς = ὄτι: dat. — (Opm. Ook de bet. hoe (z. II) heeft in zijn verzwakking later telkens weer nieuwe kracht aan de bet. dat toegevoegd; vaak

ἄτε, z. d. en zonder veel verschil) of bij nomina, ὠστε περί ψυχῆς, daar het immers om ons leven ging i. 423. — 3 bij infinitivus finaal (vgl. II ὠς 8). Deze betekenissen komt slechts zelden voor [bijv. PL. Phaedr. 230 b ὠστε τεκμηρασθαι om . . . te . . .], daar zich in de meeste gevallen daaruit de consecutieve bet.: zoodat heeft ontwikkeld (z. 4). Bijv. ὠστε = om te PIND. N. 5, 50: εἰ δὲ Θεμιστιον ἔκεις ὠστ' ἀείδεις. — 4 gespecialiseerd heeft het zich in een richting die bij II ὠς zich slechts in enkele sporen vertoont, nl. de uitdrukking van het **consecutieve**: **zō dat**, reeds bij HOM.: I 42, ρ 21. Bij den infin. heeft zich deze bet. ontwikkeld uit: om te; dus meest v. e. bewust, bedoeld, van zelf sprekend gevolg [z. II ὠς 8]. (Eigenaardig is wel dat ook het Latijn precies juist zoo de constructie van zijn finale zinnen: ut c. coni. opdat ook aan de zuiver consecutieve zinnen heeft opgedrongen: ut c. conj. zoodat, waar voor den conjunctivus oorspronkelijk geen plaats was geweest, terwijl het Grieksch hier eveneens het gevolg is gaan uitdrukken met de middelen van het bedoelde, bewuste gevolg: opdat of om te > zoodat). De consequentie hiervan is **ὠστε met A.c.I.**, ook bij ongelijk subject in hoofd- en bijzin, vgl. ook πρόν. Van hier uit heeft nu — maar nog niet bij HOM. en HES., het eerst bij HDT. 6, 120 — ὠστε ook de bet. gekregen van **zoodat**, verbonden met den zuivere feiten weergevenden **Indicativus**. Het is hier hetzelfde proces als bij II ὠς 3, met dit verschil, dat hier nu, tengevolge van de finale betekenissen van ὠς en ὠστε de bijzin met ὠστε, niet de hoofdzin, de volgende gebeurtenis, het gevolg aan geeft, zoodat de betekenis niet omdat, of doordat, maar integendeel zoodat zich ontwikkelt. — 5 spec. Uit **zōdat** ontwikkelde zich, evenals in lat. ita . . . ut, de bet.: op die voorwaarde dat THUC. 4, 37, 24, XEN. An 5, 6, 26, Vgl. ἐφ' ὧτε m. inf. of A.c.I. (is eigenlijk gelijk II ὠς, slechts versterkt met τε, vgl. HOM. ὠστε ἄ ὄς. Het heeft dus oorspronkelijk de betekenis van II ὠς, maar de ontwikkeling is anders, vgl. PL. Phaedr. 230 b ὠ. τεκμηρασθαι [teg. ὠς . . . ἐν παρήγοι zoo dat]). **ὠσ/της** (ὠθῶ), **ου, ὀ**, stoot(er); σεισμός ὠσσης, aardbeving vergezeld van hevige schokken ARISTOT. **ὠστι-κός**, stooterig (v. e. stier) EPICT. 4, 1, 84; adv. 2, 9, 5. **ὠσι-ίζω**, hevig of herhaald stooten, stompen, heen en weer stooten, meest med. elkaar . . . AR. Ach. 24, Lys. 330, com. **ὠσχη, ἡ ἐν ὠσχος, ὀ**, = ὠσχη, ὠσχος, PLUT. **ὠσχο-φῶρια, τά**, = ὠσχοφῶρια, PLUT. **ὠτ-ακουστ-έω** (vgl. s.v. ἀκροάομαι), luisteren, bespieden HDT. 8, 130, XEN. Cyr. 5, 3, 57, POL. **ὠτ-ακουστής, οὐ, ὀ**, luisteraar, verspieder ARISTOT., POL. **ὠτ-άριον, τό**, dem. v. οὖς, oortje COM; oof N. T. Mc. 14, 47. **ὠτε** (ὠτε: ὠστε = οὐτως: οὐτως, z. ὠστε), dor. ὠστε, evenals PIND. O. 10, 86, BACCH. 16, 105. **ὠτειλή, ἡ**, — 1 wond T 25, ε 518. — 2 oude wond: litteeken XEN. An. 1, 9, 6. (ὠ- steeds in thesi, zoodat het = ὠ ὠ kan zijn, wat naast HESYCH. γατάλαι· οὐλαί [γ = φ] op *οφαιελά wijst, want ael. volgens GRAMM. ὠτέλλα. W. οἰῶ- vgl. HESYCH. βοτάζειν· βάλλειν, lit. votis zweer, lett. wáts wond. Wrsch. is ook οὐτάω verw., vgl. ε 518, als gevormd v. d. allerkortste phase „Schwundstufe” v. W. οἰῶ, nl. gr. οὐ-. Voor-τελά vgl. msch. de slav. subst. op -telī: bijv. da-telī gever).

ὠτίον, τό, oof N. T. Mt. 26, 51. (zonder deminut. betekenis, = lat. auricula, fr. oreille). **ὠτ-ίς, ἰδος, ἡ**, soort gans met lange oorveeren: trapgans XEN. An. 1, 5, 2, ARISTOT. **ὠτο-γλύφισ, ἰδος, ἡ**, oorlepelje PL. COM. **ὠτό-ρρύτος**, met druipende ooren HIPPOCR. **ὠτος** (evenals ὠτίς: οὖς), **ὀ**, ook **ὠτός**, de kerkuil COM., ARISTOT. **ὠτώ-εις** (de oude vorm is οὐατό-εις; tweede ω metri causa), met ooren, handvatten Ψ 264, 573, HES. O. 657. **ὠφέλειᾶ** (als een afl. v. *ὠφέλης), ἡ, ion. -λίη, att. -λα bij THUC. en EUR. Andr. 539. — 1 voordeel, nut HDT. 5, 98; 7, 139, SOPH. El. 944, LYS. 19, 35, AR. Th. 183, PL. Phaedr. 274 e teg. βλάβη. XEN., N. T. Rom. 3, 1. — 2 hulp THUC. 1, 26, 28, PL. Lys. 271 a. — 3 buit (bij berooving) ANTIPI. Tetral. I α, 4. spec. krijgsbuit POL., PLUT. **ὠφέλέω**, — 1 baten, helpen, τινα HDT. 3, 126, THUC. 1, 73, 22, TR.: AESCH. Pr. 44, (τινι Pr. 342, AR. Av. 421, SOPH. Ant. 560), PRODIC. 5 D., PL. Phaedr. 107 d teg. βλάπτειν, N. T. I Cor. 14, 6; eigenaardig τινος SOPH. O. C. 436, met gen. wrsch. door het pass. (z. 2), waarbij het act. als causat. werd opgevat. — 2 pass. voordeel trekken, ἀπό of ἔκ τινος THUC. 3, 64, 17, tot N. T. Mc. 5, 26. (δ' ὠφελος z. d.; ὠ- is praep. idg. ὀ/ῶ, z. s.v. ὀθριξ, ὠγύγιος). **ὠφέλη-μα, τό**, — 1 nut, voordeel SOPH. O. C. 259, XEN. Hier. 10, 3, PLUT. — 2 wat voordeel of nut aanbrengt: zegen AESCH. Pr. 251. **ὠφελήσι-μος**, nuttig, voordeelig SOPH. Ai. 1022, AR. Av. 316. **ὠφέλη-σις, ἡ**, bevoordeelen; helpen DIOGEN. 2 D., SOPH. El. 1031. **ὠφέλεια, ion. -λη, z. ὠφέλεια**. **ὠφέλ-ιμος**, meestal 2, voordeelig; nuttig, bevorderlijk THUC. 4, 108, 11, EUR. Ion 138, PL. Prot. 332 a, XEN. Mem. 4, 4, 1, N. T. Tit. 3, 8. (vgl. ὀφελος; naar χορησι-μός). **ὠχρα** (z. ὠχρός), ἡ, geelachtige aardverf: oker ARISTOT. **ὠχράω** (ὠχρός), bleek worden, verbleeken λ 529. **ὠχρ-ιάς, ου, ὀ**, iemd, die altijd bleek is ARISTOT. **ὠχρῖσ-σις, ἡ**, bleekheid PLUT. 364 b. **ὠχρ-ιάω**, bleek worden, verbleeken, wegtrekken HIPPOCR., SOPH., AR. Nub. 103, BABR. 42, 3, PLUT. 692 e. **ὠχρ-όμματος**, met bleeke, geelachtige oogen ARISTOT. **ὠχρός, 3**, bleek, geelachtig bleek EUR. Ba. 438, AR. Nub. 1016, χορῶν ὠχράν „kleurlooze” kleur PL. COM., PLUT. LUC. Iup. Tr. 1. (onz.; msch. ὠ- praep. [z. ὀθριξ ἐν ὠγύγιος] + W. gher- wrijven, z. χορῶν, χρώς. Eig. aan de oppervlakte afgewreven: van zijn kleur beroofd?). **ὠχρος** (z. ὠχρός), **ὀ**, — 1 bleekheid, tengevolge v. angst Γ 35, TIMOTH. Pers. 53. — 2 peuldragende plant met bleekgele erwten com. **ὠχρο-της, ἡ**, bleekheid PL. Rep. 474 e, LUC. Icarom. 5. **ὠψ, ἡ**, gen. ὠπός, acc. ὠπα, oof; verr. (aan-)gezicht, gelaat I 373, χ 405, εἰς ὠπα ιδέσθαι HES. O. 62, vgl. nog PL. Crat. 409 c. (z. perf. ὠπωπα, W. oq^a- z. s.v. ὄσος, lat. oculus e.a.). **ὠψεον**, zij zagen SOPHR. 39 A. (vgl. ὀφείοντες; daarbij analogisch nieuw praes.). **ὠ-ώδης**, eiachtig, eirond ARISTOT.